

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

3 2044 059 396 523

Themis

Athenai, 1907-08

v.18

HARVARD LAW LIBRARY

Received

ΘΕΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ

Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΤΟΥ ΙΗ' ΕΤΟΥΣ

Π. Γιωτόπουλος *δφηγγητής Πον. Διναίου, 'Αθηνόδωρος Σωτηριάδης συμβολαιογράφος, 'Αλκιβιάδης Κρασίδης καθηγητής εν τη Νομική Σχολή, Γ. Α. Μπαλής δικηγόρος, 'Εμμ. Λυκούδης πρώην νομικός σύμβουλος δικηγόρος, Στάμος Παπαφράγκος δικηγόρος εν 'Αθήναις, Κ. Α. Ρακτιδάν δικηγόρος εν 'Αθήναις, Ν. Δημητρακόπουλος δικηγόρος εν 'Αθήναις, 'Ιω. Εύκλειδης δικηγόρος εν 'Αθήναις, Β. Κουτσουμπόπουλος δικηγόρος εν Καλάμαις, Κ. Κωνσταντόπουλος, Μιχ. Ι. Μαλεβίτης δικηγόρος εν Πάτραις, Ν. Μπουφίδης, Ε. Λυκούδης, Α. Μουφεργόπουλος, Γ. 'Αναστασόπουλος, 'Ηλ. Διακόπουλος, Ι. Σημαντήρας δικηγόρος.*

ΕΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΜΟΣ ΙΗ'.

(Ι ΜΑΡΤΙΟΥ 1907—28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1908)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ «ΝΕΩΝ ΙΛΕΩΝ»

19 — Όδός Λυκούργου — 19

1908

JUL 18 1925

50

0.0000

020

ထပ်မံ

100

NC

ໂກຍ

၂၀၁၆
ခုနှစ်

114.
2000

Ere!

2007

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 84

25

1994

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

५३

2005

100

200

2

17

10

24
25

22

200

3

174

1

ΘΕΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 19

Συνδρομή ετησίαν δρ. 15. | Μετά δελτίου δρ. 20. | Καταχωρ. ό αριθ. 1. 50

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

4 ΜΑΡΤΙΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία	Ἀρείου Πάγου Πολιτική	(1906)
	Ποινική	(1906)
Νομολογία	Ἐφετερίου Ἀθηνῶν	(1906)
	Πατρῶν	(1905)
	Νομικοῦ Συμβουλίου	(1906)

Γνωμοδοτήσεις Νομομαθῶν
Διάφορα.— Ἀλληλογραφία.

Συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ 10ου φύλλου τοῦ Κώδικος 1905

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀριθ. 153 (1906) Τμ. Β' (*)

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐνστάσις πενταετοῦς παραγραφῆς.—προβλη-
τέα ἐνώπιον ἐφετῶν κατ' ἐξέδω. — παρα-
γραφή πενταετίας.—δυσπλήρωσις ἐν ἐπιδι-
κίᾳ.—ἐπικύρωσις πρωτοδίκου δι' ἄλλον
λόγον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν κατὰ τὴν πρώτην ἐνώπιον τοῦ
ἐνταῦθα Ἐφετερίου συζήτησιν υποβληθεισῶν προ-
τάσεων του, ἀποδεικνύεται ὅτι ἐπρότεινεν ὁ ἐφε-
σίβλητος κατὰ τῆς ἀγωγῆς τῆς ἐκκαλούσης ἐνστα-
σιν πενταετοῦς παραγραφῆς, δι' ἧς ἀπεσιόσθη τὸ
πρὸς ἔγερσιν αὐτῆς δικαίωμα καὶ ἐζήτησεν ἵνα ἀ-
πορριφθῇ αὕτη ὡς παραγεγραμμένη.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐσχέθη ἤδη τὸ δικαστήριον διὰ τῆς
προεκδοθείσης αὐτοῦ ἀποφάσεως, καὶ ἐὰν ἡ τοι-
αύτη περὶ παραγραφῆς ἐνστάσις δὲν ἐπροτάθη ἐγ-
καίρως κατὰ τὴν πρώτην ἐνώπιον τοῦ πρωτοδι-
κείου συζήτησιν, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ
ἄρθρου 158 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ προταθεῖσα
τέτε ἀπερρίφθη ὡς ἀπαράδεκτος ἢ ὡς ἀνυπόστα-
τος, δὲν ἐκωλύετο οὐχ ἥτιον ὁ ἐφεσίβλητος, ἐνα-
γόμενος ὢν, νὰ υποβάλῃ ταύτην ἰσχυρῶς κατὰ
τὴν πρώτην συζήτησιν τοῦ ἐνταῦθα Ἐφετερίου, εἰς
ὃ διὰ τῆς ἐφέσεως τῆς ἐκκαλούσης κατὰ τῆς ὀρι-
στικῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου μετεβιβάσθη
ὁλόκληρος ἡ ὑπόθεσις καὶ οὐχὶ μόνον τὸ παρεμπί-
πτον περὶ ἐπαναλήψεως τῆς δίκης ζήτημα, κατὰ
τὸ ἄρθρον 762 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὑπὸ μόνην
τὴν προϋπόθεσιν τοῦ νὰ συντελῇ εἰς ἀπολογία
κατὰ τῆς ἐφέσεως, ἥτοι πρὸς ἀντίκρουσιν αὐτῆς,
ὅτι δὲ ἡ τῆς παραγραφῆς ἐνστάσις κατὰ τῆς ὑπὸ
συζήτησιν ἀγωγῆς τοιοῦτον ἔχει χαρακτῆρα, ἀπε-
φήνατο ἤδη τὸ δικαστήριον διὰ τῆς προεκδοθείσης
αὐτοῦ ἀποφάσεως καὶ εἰς τὰς σχέσεις αὐτῆς ἀνα-
φέρεται καὶ ἤδη, οὐδένα εὕρισκον λόγον νὰ ἀπο-
μακρυνθῇ αὐτῶν.

(*) Ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἐν σελ. 462 ΧVII 477 Α.
Π. Ὅρα τὴν αὐτόθι σημείωσιν.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ὑπὸ συζήτησιν
ἀπὸ 13 Δεκεμβρίου 1866 ἀγωγῆς αὐτῆς μέχρι τῆς
γενομένης διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ὀκτωβρίου 1893 δικο-
γράφου δηλώσεως αὐτῆς περὶ ἐπαναλήψεως τῆς
διακοπείσης διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐνάγοντος Γ.Α***
δίκης, οὐδεμία ἐμεσολάβησε πρᾶξις ἐπιφέρουσα
κατὰ τὸν νόμον τὴν διακοπὴν τῆς πενταετοῦς πα-
ραγραφῆς, εἰς ἣν πᾶσα ἐν γένει ἀγωγή, ἀφορῶσα
συναλλαγματικὴν, ὑπέκειται, κατὰ τὸ ἄρθρον 169
τοῦ Ἐμπορ. Νόμου, καὶ ἥτις ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἡ-
μέρας τοῦ διαμαρτυρικοῦ ἢ ἀπὸ τῆς τελευταίας δι-
καστικῆς καταδιώξεως. Ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἄρα ἀ-
γωγή, δι' ἧς ἐπιζητεῖται ἡ πληρωμὴ τῆς ἀναφερο-
μένης ἐν αὐτῇ ἐκ δραχμῶν 981 καὶ τῶν τόκων
αὐτῶν συναλλαγματικῆς, ἦν ἐξέδωκεν ὁ ἐφεσίβλη-
τος, εἶναι ὡς παραγέγραμμένη ἀπορριπτέα. Ἀ-
πορριπτομένης δὲ τῆς ἀγωγῆς ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ,
ἀπορριπτέα τυγχάνει καὶ ἡ τῆς ἐκκαλούσης ἐφεσεῖς
καὶ ἐπικυρωτέα, ἂν καὶ δι' ἄλλον λόγον, ἡ ἐκκα-
λουμένη ἀπόφασις, δι' ἧς ἀπεφασίσθη ὅτι ἡ ἐκκα-
λουσα δὲν ἐδικαιούτο, ὅφ' ἦν παρίστατο ἰδιότητα, νὰ
ἐνασκήσῃ τὴν ἐπιδιωχομένην διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀ-
παίτησιν.

Ἀριθ. 156 (1906) Τμ. Β' (*)

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Διάταγμα διορισμοῦ ἢ προδιδακτοῦ ἀξιωμα-
τικοῦ.—ποῖον καταχωρητέον ἐν Ἐφημερίδι
Κυβερνήσεως.—βοηθὸς ἐν λιμεναρχείῳ.—οὐ
βαθμός.—διορισμὸς ὡς λογιότου.—οὐ προ-
διδακτοῦ.—ἐκδοσις Β. Διατάγματος.—ἀνε-
νέργητον ὑπὸ Ὑπουργοῦ.—περιέλευσις δι-
καιούχῳ αὐτόματος.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ τμήμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει γνώ-
μην πρὸς τὴν, διὰ τῆς προμνησθείσης ἀναιρετικῆς
ἀποφάσεως τοῦ ἀκυρωτικοῦ τμήματος, ἐξενεχθεῖσαν
ἔσον ἀφορᾷ τὴν λύσιν τοῦ νομικοῦ ζητήματος, ὅτι
κατὰ τὴν ρητὴν καὶ σαφῆ διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1
τοῦ Νόμου ΑΝΔ' τῆς 21 Μαΐου 1782 ὡς πρὸς ἀ-
παντας ἀνεξαίρετως τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ κατὰ

(*) Ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἐν σελ. 457 ΧVII 407
Α. Π. Ἡ ὑπόθεσις περὶ ἣν στρέφεται εἶναι λείψανον
παλαιᾶς διοικητικῆς ἀμαρτίας, ἡ ὁποία πολλὰς ἰ-
φθίμους διαγμὰς καὶ ἀδὶ προέβλεπεν. Ἀποφάσεις τοιαυ-
ται, ὅλα ἡ ἀνωτέρω, κατεχωρήθησαν καὶ ἄλλοτε ἐν
τῇ Θέμειδι, εἰς ἐν σελ. 130 VII, ἀλλ' ἐκρίθη ἀναγ-
καῖον νὰ δημοσιευθῇ καὶ αὕτη καὶ διότι μεταξὺ τῶν
παλαιῶν ἐκείνων δημοσιεύσεων καὶ τῆς ἀνω ἀποφά-
σεως ἔγει παρέλθει πολὺς χρόνος καὶ διότι δὲν ἐκρί-
ναμεν ἀσχοπον διὰ τῆς ἐπαναλήψεως νὰ κάμωμεν
μνημόσυνον τῶν δυστυχημένων καὶ αἵματοσυλλέκτων
χ.ημάτων τοῦ Δημοσίου.

γῆν καὶ θάλασσαν στρατοῦ μόνον τὸ περὶ προβι-
σμοῦ Διάταγμα πρέπει νὰ καταχωρίζεται ἐν τῇ
Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως πρὸ τῆς ἐκτελέσεώς
του, ἐπιτρεπομένης τῆς καταχωρίσεως τῶν ἄλλων
καὶ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ἐπομένως ὅτι τὸ περὶ
διορισμοῦ πολίτου, εἰς βαθμὸν ἀξιωματικοῦ, Διά-
ταγμα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ καταχωρισθῇ πρὸ τῆς
ἐκτελέσεώς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (*).

Ἐπειδὴ ὁ τοῦ ἐκκαλοῦντος Δημοσίου ἰσχυρισμὸς
ὅτι «τὸ Διάταγμα τοῦ ἡδὴ ἐφεισβλήτου, ὡς λογι-
στοῦ εἶναι Διάταγμα προβισμοῦ, διότι διετέλει
οὗτος βοηθὸς Α' τάξεως εἰς τὸ Λιμεναρχεῖον Σπε-
τσῶν», ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος, διότι ὡς σαφῶς
προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 10, καὶ
29 τοῦ 4 Ἰανουαρίου 1834 τοῦ περὶ Ὀργαλισμοῦ
τῶν Λιμενίων Ἀρχῶν Β. Διατάγματος, ὁ βοηθὸς ἡ
γραμματεὺς λιμεναρχείων δὲν θεωρεῖται ἔχων βαθ-
μὸν ἀξιωματικοῦ, ἡ δ' εἰς τοιοῦτον βοηθὸν ἀπο-
νομή τοῦ βαθμοῦ τοῦ λογιστοῦ τοῦ Β. Ναυτικοῦ
δὲν φέρει χαρακτηριστὴρα προβισμοῦ, ὅστις ὑπάρχει,
ὅταν ἐκ βαθμοῦ κατωτέρου προβιβάζεται ὁ στρατιω-
τικὸς εἰς βαθμὸν ἀνώτερον.

Ἐπειδὴ ὁ τοῦ ἐφεισβλήτου ἰσχυρισμὸς ὅτι «μα-
ταίᾳ ἐστὶν ἡ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως δια-
ταχθεῖσα ἀποδείξις, ἀφ' οὗ δὲν δύναται νὰ ἀμρι-
σθητῇ ὅτι ἐξεδέθη Β. Διάταγμα περὶ διορισμοῦ
αὐτοῦ ὡς λογιστοῦ, καὶ ἐφ' ὅσον ὁ ἀνὰ χεῖρας αὐ-
τοῦ διορισμὸς δὲν καταγγέλλεται ὡς πλαστός»,
δὲν κρίνεται βάσιμος, διότι τὸ ἐκκαλοῦν Δημοσίον
δὲν ἀμφισβητεῖ οὔτε τὴν ὑπὸ τοῦ τότε ὑπουργοῦ τῶν
Ναυτικῶν Γ. Ρ*** ἐκδοσιν τοῦ Διατάγματος τοῦ
διορισμοῦ τοῦ ἡδὴ ἐφεισβλήτου, ὡς λογιστοῦ τοῦ Β.
Ναυτικοῦ, οὔτε τὴν ἐκδοσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐφεισβλή-
του κατεχομένου ὑπ' ἀριθ. 5907 ἀπὸ 26 Μαΐου
ἐγγράφου τοῦ ὑπουργείου, ὑπογραφέντος παρὰ τοῦ
ὑπουργοῦ Γ. Ρ*** πρὸ τῆς παραιτήσεώς του, ἀλλ'
ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ ἔγγραφο τοῦτο δὲν ἐκοινοποιήθη
τῷ ἡδὴ ἐφεισβλήτῳ ὑπὸ τοῦ Ρ***, ἐν ὧν διετέλει
οὗτος ὑπουργός, ἤτοι πρὸ τῆς 9ης Ἰουλίου 1883,
καὶ ὡς μὴ κοινοποιηθὲν, οὐδεμίαν δύναται νὰ πα-
ραγάγῃ ὑποχρέωσιν τοῦ Δημοσίου, τὸ ὅποιν δὲν
ἔχει ἀνάγκη νὰ προσβάλλῃ αὐτὸ ὡς πλαστόν.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ διορισμοῦ εἰς τινὰ δημοσίαν θέ-
σιν ἐκδοσις Β. Διατάγματος, δὲν ἀποτελεῖ καθ' ἐ-
αυτὴν ἔγκυρον καὶ νόμιμον διορισμὸν, πρὶν ἢ προ-
σηκόντως ἐκτελεσθῇ τὸ ἐκδοθὲν Διάταγμα τῇ ἐν-
τολῇ τοῦ προκαλέσαντος τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ ἡ τοῦ
διαδεχθέντος αὐτὸν ὑπουργοῦ, ἤτοι πρὶν ἢ καθ' οἴ-
ονδῃποτε νόμιμον τρόπον κοινοποιηθῇ τὸ Διάταγμα
εἰς τὸν διορισθέντα, ἀρνηθέντος δ' ἐν προκειμένῳ
τοῦ ἐκκαλοῦντος Δημοσίου τὴν κοινοποίησιν ταύτην,
ἣτις ἀποτελεῖ στοιχεῖον οὐσιῶδες τῆς ἰσχύος τοῦ
διορισμοῦ, ὀφείλει ὁ ἐφεισβλήτης νὰ παραγάγῃ τὴν
δέουσαν ἀπόδειξιν τῆς πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως τοῦ
Διατάγματος, ἥς δὲν ἀπαλλάσσεται οὗτος, ὡς δια-
τείνεται μὴ βασιμῶς, ὡς παραγαγὼν τὸ περὶ διο-
ρισμοῦ αὐτοῦ ἔγγραφο τοῦ ὑπουργοῦ Γ. Ρ***, διότι
μόνη ἡ ὑπὸ τοῦ διορισθέντος κατοχὴ τοῦ περὶ διο-

ρισμοῦ αὐτοῦ ὑπουργικοῦ ἐγγράφου, δὲν ἀποτελεῖ
καθ' ἐαυτὴν ἀπόδειξιν, οὔτε νόμιμον τεκμήριον
κοινοποιήσεως αὐτοῦ, ὡς γενομένης τῇ ἐντολῇ τοῦ
προκαλέσαντος τὴν ἐκδοσιν τοῦ Διατάγματος ὑ-
πουργοῦ, ἡ τοῦ διαδεχθέντος αὐτὸν, ἄνευ τῆς ὁ-
ποίας τὸ ἐκδοθὲν Β. Διάταγμα, ὡς μὴ ἐκτελεσθὲν,
οὐδὲν δύναται νὰ παραγάγῃ ὑπὲρ τοῦ διορισθέντος
δικαίωμα, ἐπομένως ἐσφαλὲ τὸ πρωτοδικεῖον ἐπι-
βαλὼν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του εἰς
τὸ νῦν ἐκκαλοῦν Δημοσίον τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως
τῆς πρὸς τὸν ἐφεισβλήτην κοινοποιήσεως τοῦ περὶ
οὗ ὁ λόγος ἐγγράφου, καὶ μεταρρυθμιστέα κατὰ τὸ
μέρος τοῦτο ἐστὶν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐπὶ
τῷ τέλει τοῦ νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐφεισβλήτης ν' ἀπο-
δείξῃ τὴν πρὸς αὐτὸν κοινοποίησιν τοῦ Β. Διατά-
γματος τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ ὡς λογιστοῦ τοῦ Β.
Ναυτικοῦ, γενομένην καθ' οἰονδῇποτε νόμιμον τρό-
πον τῇ ἐντολῇ τοῦ ὑπουργοῦ Γ. Ρ*** καὶ πρὸ τῆς
9 Ἰουλίου 1883, ἥτοι πρὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐ-
παυσε νὰ ἦναι οὗτος ὑπουργός, πρὸς τοῦτο δὲ δέον
νὰ ἐπιτραπῇ τῷ ἐφεισβλήτῳ καὶ τὸ ἐμμάρτυρον μέ-
σον διὰ τὸ ἀνέφικτον ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἐπι-
φυλασσομένου τοῦ δικαστηρίου τούτου μετὰ τὴν
διεξαγωγὴν τῶν μαρτυρικῶν ἀποδείξεων, νὰ λάβῃ
ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμήσῃ τὰ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος
Δημοσίου, κατ' ἀνταπόδειξιν, προσκομισθησόμενα
ἔγγραφα καὶ διάφορα τεκμήρια, τὰ ὅποια τοῦτο
ἐπικαλεῖται (*).

Ἀριθ. 158 (1906) Τμ. Α'

Εἰτηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΛΙΑΔΗΣ

**Ἀγαθοεργὰ καταστήματα. - ἐκπροσώπωνδὲς
ὑπὸ ἀδελφάτου. - ἐνέργεια δημάρχου κατ'
ἐντολήν.**

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 1, 6,
11, 17 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 1ης Δεκεμβρίου
1836 περὶ διοικήσεως τῶν ἀγαθοεργῶν καταστη-
μάτων πρὸς τὰ ἄρθρα 114 καὶ 116 τοῦ Δημοτικοῦ
Νόμου, σαφῶς συνάγεται ὅτι πᾶσα πρᾶξις διαχει-
ρίσεως τῶν τοπικῶν ἐκκλησιαστικῶν καταστημά-
των, ἐνεργείται ὑφ' ὧν τῶν μελῶν τοῦ διοικούν-
τος ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου ἢ ὑπὸ τοῦ δημάρ-
χου, δυνάμει ἀποφάσεως τοῦ ρηθέντος συμβουλίου
καὶ αἰετώνιον ἄρα τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλ-
λήλου ἀντιρρήσεις, ὡς πρὸς τὴν κατάταξιν δανει-
στῶν ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ ἀναγκαστικῶς
ἐκποιθέντος κτήματος, ὡς πράξεις διαχείρισεως,
δέον νὰ γίνωνται ὑπὸ τοῦ δημάρχου μετ' ἀπόφασιν
τοῦ διοικούντος συμβουλίου ἢ ὑφ' ἀπάντων τῶν ἀ-
παρτιζόντων τὸ διοικητικὸν συμβούλιον μελῶν. Κατ'
ἀκολουθίαν τὸ δικάσαν ἐφετεῖον, δεχθὲν ὅτι ἐγκύ-
ρως ἐγένοντο αἱ κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀντιρρήσεις
ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου
ὑπὸ τῆς πλειονοψηφίας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμ-
βουλίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ναοῦ, ἥς δὲν μετέβην
ὁ δήμαρχος, ψευδῶς ἡρμήνευσε τὰ μνημονευθέντα
ἄρθρα τοῦ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1836 Β. Διατάγ-
ματος περὶ τῆς διοικήσεως τῶν ἀγαθοεργῶν κατα-
στημάτων καὶ τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου, καὶ κατὰ τὸ

(*) Τὶ χαριτωμένη ἀληθῶς νομοθετικὴ πρόνοια. Ἀ-
παιτοῦνται πλεονέστερα διὰ τὸν προβιβασμὸν. ὅστις εἶ-
ναι συνέπεια, παρὰ διὰ τὸν διορισμὸν ὅστις εἶναι ἀτίτλα.

(*) Πρὸς τὴν ἐν τῇ ἄνω παραπομπῇ εἰς τὴν σελ.
130 VII ὑπὸ τὴν 465 Α. Π. σημείωσιν ἡμῶν.

άρθρον 807 § 7 Πολ. Δικονομίας άναιρετέα έστιν (*).

Άριθ. 161 (1906) Τμ. Α'

Είσηγητής: ο άρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ
Μη λήψις ύπ' όψιν ιδιχυριδμοϋ.- μετατροπή προσημειώσεως πρό τελεσιδικίας.

Έπειδή, έν ώ οι άναιρεσεύοντες, ώς προκύπτει: έκ τών ένώπιον του έφετείου προτάσεων αυτών, ισχυρίζαντο ότι ο άναιρεσιβλήτος διά του δοθέντος όρκου, δυνάμει της ύπ' αριθ. 9086 του 1898 άποφάσεως του πρωτοδικείου, ωμολόγησεν ότι ή δυνάμει της πρωτοδικού άποφάσεως μετατροπή ύπό του άναιρεσιβλήτου της προσημειώσεως είς ύποθήκην εγένετο από της δημοσιεύσεως αυτής, ύποκειμένης είς έρεσιν και μη ούσης τελεσιδικού, ώς απαιτεί το άρθρον 83 Νόμου Έποθηκών, το έφετεϊον παρεδέξατο το έναντίον και απέρριψε τον σχετικόν λόγον της άνακοπής των άναιρεσειόντων, άναγγελαμένων θανειστών, κατά του πίνακος κατατάξεως, χωρίς να λάβη ύπ' όψει τον ουσιώδη ισχυρισμόν τουτον, ούτω δ' άνατιολόγητον κατέλιπε την άπόφασίν του, όπερ δίδει χώραν είς άναίρεσιν αυτής, κατά τα άρθρα 201 και 807 § 5 της Πολ. Δικονομίας.

Άριθ. 152 (1906) Τμ. Α'

Είσηγητής: ο άρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ
Προθεσμία ένδίκων μέδων. - παρέκταδις έκ κατοικίας πληρεξουσίου.- έπαγωγή και μη έπιβολή όρκου έν προδωρινούς μέτροις.

Έπειδή της προσβαλλομένης άποφάσεως κοινοποιηθείσης τώ άντικλήτω των άναιρεσειόντων είς την κατ' έφεσιν δίκην Έω. Θ*** δικηγόρον έν Άθήναις, συνωδά τώ άρθρω 816 Πολ. Δικονομίας, τη 3 Δεκεμβρίου 1904, ή αίτησις άναίρεσεως γενομένη ύπ' αυτού δυνάμει του άρθρου 819 αυτής τη 27 Έανουαρίου 1905 ούκ έστιν έκπρόθεσμος, διότι είς την νόμιμον προθεσίαν των τριάκοντα ήμερών, προστίθεται και ή λόγω άποστάσεως άπ' Άθηνών, ένθα κατοικεί ο πληρεξούσιος ούτος μέχρι του χωρίου Κουρφαλίου, κειμένου έν τη περιφέρειά του Έφετείου Λαρίσσης, ένθα κατοικοϋσιν οι άναιρεσιβλήτοι, τριακονθήμερος κατά τον ΒΕΚΕ' της 11 Φεβρουαρίου 1894 Νόμον (**).

Έπειδή το πρωτοδικεϊον ώς έφετεϊον διά της προσβαλλομένης άποφάσεως αυτού, έκτιμήσαν τας προσκομισθείσας άποδείξεις, παρεδέχθη ότι άπεδείχθη το θέμα της ύπ' αριθ. 31 του 1897 άποφά-

σεως του ειρηνοδικείου, ώς προς τας έπιδίκους γαίας τας κειμένας κάτωθι του χωρίου Κουρφαλίου και προς άνατολās αυτού έκ 5000 στρεμμάτων και έπεδίκασεν ώς προς ταύτας την άγωγήν των άναιρεσιβλήτων περί προσωρινών μέτρων, παρέλειπεν όμως να έπιβάλη τον όρκον έν οι άναιρεσεύοντες επήγαγον προς άπόδειξιν του θέματος τούτου, ώς προκύπτει έκ των ένώπιον αυτού ύποβληθεισών προτάσεων αυτών, κατά παράδασιν της ουσιώδους διατάξεως του άρθρου 351 της Πολ. Δικονομίας, καθ' ό ο όρκος έπάγεται περί παντός γεγονότος, είτε ύπάρχουσιν άλλαι άποδείξεις είτε μη, εάν ιδιαίτεροι νόμιμοι όρισμοί δέν διαγράφωσι ρητώς το έναντίον, ώς έκ τούτου ή άπόφασίς του ύποκειται είς άναίρεσιν κατά τα άρθρα 201 και 807 § 5 της Πολ. Δικονομίας.

ΠΟΙΝΙΚΗ

Άριθ. 112 (1906) Τμ. Β'

Είσηγητής: ο άρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

Παραγραφή.- έξεταστέα και παρ' Άρείφ Πάγω.- ιδιοποιήδις είς βαθμόν κακουργήματος.- δεκαετία.- άπόλυδις.

Έπειδή ή παραγραφή, έξεταζομένη κατά πᾶσαν της δίκης στάσιν (άρθρ. 5 § 2 Ποιν. Δικονομίας) και είς την όρθήν έφαρμογήν του Ποιν. Νόμου, λόγω της έπερχομένης ένενεκν αυτής εξαλείψεως του άξιοποιήνου της πράξεως (άρθρ. 119 Ποιν. Νόμου) άναφερομένη, δύναται να προταθῇ και ένώπιον του Άρείφ Πάγου το πρώτον (άρθρ. 458 έδ. 19 Ποιν. Δικον.). Έν προκειμένω δέ το άξιοποιήνον της άποδιδομένης τῷ άναιρεσειόντι διά του προσβαλλομένου βουλεύματος πράξεως της ιδιοποιήσεως, είς βαθμόν κακουργήματος εξ έπαγγέλματος διωκομένης και μετά δεκαετίαν παραγραφομένης (άρθρον 120 § 1 Ποιν. Νόμου), έξηλείφθη διά της παραγραφής, ώς παρελθόντος, καθ' ό εκ της δικογραφίας και των έν αυτή έγγράφων προκύπτει, χρονικοϋ διαστήματος πλέον των δέκα έτών από της 16 Δεκεμβρίου 1895, ότε έξεδικάσθη ώς προς τον έτερον συγκατηγορούμενον τῷ άναιρεσειόντι Ε.Χ*** ή κατηγορία επί τη αυτή πράξει, μέχρι της 21ης Άπριλίου 1906, ότε διά του ύπ' αριθ. 3084 της ήμερομηνίας ταύτης έγγράφου του έν Άθήναις είσαγγελέως των έφετών έζητήθη παρά του γραμματέως των έφετών ή δικογραφία, χωρίς, ώς έκ της δικογραφίας προκύπτει, να ένεργηθῇ ούδεμία νόμιμος άνακριτική πρᾶξις διακόπτουσα την παραγραφήν κατά το διάστημα τούτο, κατά το όποϊον ο άναιρεσειών, ώς έκ των προσαγομένων έγγράφων των αρμοδίων είσαγγελέων βεβαιούται, δέν εγένετο ένοχος νέου τινός κακουργήματος ή πλημμελήματος. Έξαλείφθέντος δ' ούτω του άξιοποιήνου της τοιαύτης πράξεως, άναιρετέον έστι το προσβαλλόμενον βούλευμα, κατά τον βάσιμον περί τούτου λόγον άναίρεσεως δι' έσφαλμένην του Ποιν. Νόμου έφαρμογήν, και τούτω τῷ λόγω έπερχομένης της άναίρεσεως, δέον ο Άρείφ Πάγος, κατά το άρθρον 500 Ποιν. Δικονομίας, άνευρίσκων ότι δέν ύπάρχει κολάσιμος πρᾶξις, λόγω της διά της παραγραφής εξαλείψεως του άξιοποι-

(*) Βεβαίως τὰ τοπικά καταστήματα άντιπροσωπεύονται υπό του άδελφάτου αυτών ή του έκκλησιαστικού συμβουλίου. Άλλά τί τάχα έννοεί περαιτέρω ή άπόφασις; Άρά γε, ότι απαιτείται πάντοτε ή έλότης αυτού ή ότι έν τῇ πλειοψηφία πρέπει πάντως να είναι ο δήμαρχος; Καθόσον γνωρίζομεν, ούδέτερον των δύο εύρίσκαται έν τῷ νόμῳ. Άπόλυτος μὲν αρχή είναι ότι τὰ πολυπληθῆ σώματα ή άντιπροσωπεύαι ένεργοϋσι τῇ πλειοψηφία, ούδαμῶ δέ ο δήμαρχος άναφέρεται ώς έχων ολανδήποτε μείζονα θέσιν της του άπλοϋ μέλους.

(**) Καί εάν οι διάδικοι κατοικῶσιν έν τῷ αὐτῷ τόπῳ; Η σιωπή της άποφάσεως καταφάσει δοικεν.

νου αυτής, ν' ἀπαλλάξη πάσης ἐπὶ ταύτῃ ποινῆς τὸν ἀναιρεσεῖοντα.

Ἀριθ. 114 (1906), Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Ψευδορκία. = πρόθεσις. = ἀδιόφορος ὁκοπὸς καὶ ἀποτέλεσμα. = ἀνάκλησις ἐπιβαλοῦσης ἀποφάσεως. = ἀναγωγὴ εἰς οὐδὶωδη γεγονότα. = κακὴ ἐπίτρεψις ἀποδεικν. μέσων.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν ἐν ἄρθρῳ 266 τοῦ Ποιν. Νόμου ἀναγραφόμενον ὅρισμόν τοῦ ἀδικήματος τῆς

(*) Μεταξὺ τῆς ἀνάγκης ὅτι τὰ βεβαιωθέντα ψευδῆ γεγονότα πρέπει νὰ ἔχωσιν οὐσιώδη ἐπιρροὴν ἐν τῇ διαφορᾷ καὶ τοῦ ἀδιαφόρου τῆς ἀνακλήσεως τῆς ἐπιβαλοῦσης τὸν ὅρκον ἀποφάσεως, ὑπάρχει χάσμα μεγαλειτέρου τοῦ ἐν τῷ εὐαγγελίῳ μεταξὺ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων, τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερβῇ ὁ Ἀλέξανδρος, ἀντηχοῦν ἐν τούτοις γοερῶς ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν δύο τιθεμένων ἀργῶν, αἱ ὅποιαι δὲν δύναται νὰ συνυπάρξωσιν. Ἐὰν τὰ βεβαιωθέντα γεγονότα ἦσαν οὐσιώδη, δὲν δύναται ν' ἀνακληθῇ ἡ ἐπιβαλοῦσα τὸν ὅρκον ἀπόφασις, τῆς ἥοις ἀντιθέτως ἡ ἀνάκλησις διαλαλεῖ περὶ τοῦ ἐναντίου. Ἡ πρὸς συμβιβασμὸν τῶν ἀσυμβιβάστων τούτων ἀρχὴν ὑποδεικνυμένη ἀρχὴ ὅτι ὁ ποινικὸς δικαστὴς κρίνει περὶ τοῦ οὐσιώδους ἢ μὴ, ἐπαυξάνει τὴν σύγκρουσιν. Διότι εἶναι ἀρχοῦντως γελοῖον, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἀρμόδιος πολιτικὸς δικαστὴς βεβαίῳ ὅτι τὰ διὰ τοῦ ὅρκου βεβαιωθέντα γεγονότα εἶναι ἐκ οὐσιώδους καὶ ἄγρηστα αὐτῷ πρὸς τὴν ἐπίλυσιν τῆς διαφορᾶς, νὰ ἔρχεται ὁ ἀναρμόδιος ποινικὸς δικαστὴς νὰ βεβαίῳ τὸ οὐσιώδες αὐτῶν, λαμβάνων τὴν θέσιν τῶν ἰατρῶν τοῦ Μολιέρου, οἱ ὅποιοι προσπαθοῦσι νὰ πείσωσιν τὸν ἀρχοντοχωριάτην ὅτι πάγει ἀπὸ ὅλας τὰς νόσους τῆς οἰκουμένης. Ὁ εἰσαγγελεὺς, ὑποστηρίξας ὅτι τὸ οὐσιώδες εἶναι ἀδιόφορον, ὑπῆξε συνεπὴς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀφίνει ὀπισθεν πολλὰ ἐρωτηματικά. Ἐὰν ἐπιβλήθῃ ἐπὶ παραδείγματι ὁρκος περὶ τοῦ ἐὰν οἱ διάδικοι ἐπῆραν τὸν καφὸς μαζὶ, δύναται, ἀρὰ γε, ἡ ψευδὴς τούτου βεβαίωσις νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κρηπίς ψευδορκίας; Ἡμεῖς δὲ ἐπιστεύομεν ὅτι ἡ ἀρμονία ἠδύνατο νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τῆς μέσης ἐκδοχῆς ὅτι τὰ περὶ τούτου ἀνάγονται μᾶλλον εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς δολίας προαιρέσεως, ἢ ὅποια δύναται νὰ καλύψῃ τὰς ἐξεχούσας τραχύτητας θέματος, μὴ δυνάμενον νὰ περιληφθῇ ἐν τῇ ἀπειρῷ αὐτοῦ ποικιλίᾳ εἰς ἀφοριστικούς κανόνες. — Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Τσιβαρόπουλος εἶλετο ἰαδὸς :

«Μεγάλως συνεζητήθη τὸ ζήτημα ἂν πρέπει νὰ τιμωρῆται ἡ ψευδορκία ἐπὶ πολιτικῆς δίκης, καὶ ἂν πρέπει νὰ τεθῶσιν εἰδικοί περιορισμοὶ εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς. Προϋτάθη ὅτι εἶναι ἐλεύθερος ὁ διάδικος νὰ ἐπαγάγῃ ἡ μὴ ὅρκον καὶ ὅτι αὐτὸν πρέπει νὰ αἰτείται μὴ προμηθευθεὶς ἔγγραφον ἀπόδειξιν, ἀλλὰ τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα ἰσχυρῶς ἀπεκρούσθησαν, διότι δὲν εἶναι ἐλεύθερος ὁ διάδικος, ὅταν δι' ἑλλειψίν ἄλλου μέσου μεταχειρίζεται τὸν ὅρκον ὡς ἔσχατον καταφύγιον, καὶ διότι ἡ ἑλλειψὶς ἔγγραφου δύναται νὰ μὴ καταλογισθῇ εἰς τὸν διάδικον, ὅστις ἡ ἀπώλεσις τοῦ ἔγγραφου ἢ ἐστηρίχθη εἰς τὴν καλὴν πίστιν τοῦ συναλλατσομένου μετ' αὐτοῦ. Κατ' ἐμὴν γνώμην, λέγει ὁ Zanardelli ἐν τῇ αἰτιολογικῇ ἐκθέσει τοῦ ἰταλικοῦ νομοσχεδίου, ἡ ψευδορκία εἶτε ἐπὶ ἐπακτοῦ εἶτε ἐπὶ ἀναπληρωτικοῦ ὅρκου εἶναι βαρύτερον ἐγκλήμα, ὅπερ οὐδένα νομο-

ψευδορκίας, στοιχεῖα αὐτοῦ εἰσὶν ἡ ὑπὸ διαδίκου ἐν πολιτικῇ δίκῃ ἐνορκος διαβεβαίωσις πραγμάτων μὴ ἀληθῶν ἐν γνώσει τοῦ ψευδοῦς αὐτῶν, καὶ ἡ μὲν δολία προαίρεσις τοῦ αὐτοῦργου ἐκδηλοῦται διὰ τῆς τοιαύτης ἐν γνώσει βεβαιώσεως γεγονότων ἀνυπο-

θεσία δύναται ν' ἀφήσῃ ἀτιμώρητον. Εἶναι προφανές. λέγει, ὁ κίνδυνος εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν καὶ κοινωνίαν. Προσβάλλεται διὰ τοῦ ψευδοῦς ὅρκου οὐ μόνον ἡ ἠθικὴ τάξις, ἀλλὰ καὶ ἡ δικαστικὴ, δὲν δύναται δὲ ἡ δικαιοσύνη, χωρὶς ν' ἀπαρνηθῇ τὴν ἐαυτῆς ἀξιοπρέπειαν, νὰ μένῃ ἀπαθὴς θεατὴς τῆς κακοπιστίας καὶ νὰ ἐξασφαλίζῃ μάλιστα τὸν θρίαμβον ταύτης. Ὅθεν ὅλαι αἱ νομοθεσίαι τιμωροῦσι τὴν ψευδορκίαν ἐπὶ πολιτικῶν δικῶν. Εἶναι δὲ καὶ βαρυτέρα ἡ ψευδορκία τοῦ διαδίκου ἐπὶ πολιτικῆς δίκης, τῆς τοῦ μάρτυρος ἐπὶ ποινικῆς, διότι ἐπὶ τῆς πρώτης ὑπάρχει τὸ ἐλαττήριον τῆς ἰδιοτελείας. Καίτοι δὲ σήμερον πρόκειται νὰ ἐφαρμόσωμεν τὸν νόμον, οὐχ' ἥττον ἐκείνα γρησίμον νὰ στηριχθῶ εἰς τὴν ἐρμηνείαν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὅτι τὸ ἀδικήμα τοῦτο τιμωρεῖται ὡς στοχεύον κατὰ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, ἣν σκοπεῖ νὰ παραστῇ εἰς πλάγην διὰ τοῦ πανηγυρικοῦ ὁρμηγευτικοῦ τύπου, ὅστις ἐτέθη ὑπὸ τοῦ νόμου, ἵνα ἐντυπωθῇ εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἐρκιζομένου.

Τὸ Εἰρηνοδίκειον Νωνάκριδος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 209 τοῦ 1905 ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐθέωρησε μὴ δοθέντα τὸν ἐπιβληθέντα διὰ προηγουμένων ἀποφάσεως ὅρκον τοῦτον, διότι δὲν ἐδόθη συμφῶνως πρὸς τὴν ἐπιβλαπτοῦσαν αὐτὸν ἀπόφασιν, ἀλλὰ τροποποιημένος, διὰ τὴν δόσιν δὲ τοῦ ἀνωτέρω ὅρκου κατηγγέλθη ὁ ἀναιρεσεῖων καὶ παρεπέμφθη διὰ τοῦ προεπαλλομένου βουλευμάτος, ἵνα δικασθῇ ἐπὶ ψευδορκίᾳ.

Τὸ βούλευμα τοῦτο προσβάλλει νῦν ὁ ἀναιρεσεῖων, λέγων ὅτι ψευδῶς ἡρμηνεύθη καὶ ἐφαρμόσθη ὁ Ποινικὸς Νόμος, διότι ὁρκος, μὴ δυνάμενος ν' ἀσκήσῃ ἐπὶ ὅρασιν ἐπὶ τὴν ἐκδοσιν τῆς δίκης ὑπὲρ τινος ἢ κατὰ τινος τῶν δικαζομένων, δὲν ἐπάγει ποινικὴν καταδωξίν.

Ὁ Ἀρείος Πάγος διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 89 τοῦ 1888 ἀποφάσεως ἀπεφάνητο ὅτι σκοπὸς τοῦ νόμου τιμωροῦντος τὸν ψευδορκοῦντα διάδικον ἐστὶ τὸ παρεμποδίσαι τὸ συμφέρον, τὸ δυνάμενον νὰ ἐκθέσῃ αὐτὸν εἰς ἐξουδετέρωσιν καὶ τοῦ τελευταίου τούτου μέσου τῆς ἀναφορᾶς εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ συνεδίωξιν, εἰς ἣν ἠδύνατο νὰ καταφύγῃ ὁ ἀντίδικος ἢ ὁ δικαστὴς ἐν ἀπορίᾳ ἄλλης διεξόδου ἢ πρὸς ἀποφυγὴν μακροῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος. Ὅθεν ὁ ὅρκος, ἐπομένως καὶ ἡ ψευδορκία, προϋποθέτουσιν πάντοτε δικαστικὴν ἀπόφασιν ἐπιβαλοῦσαν ὅρκον οὐ σιῶ δ ἡ, ἀνήρσεις δὲ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ ἐπιβληθεὶς καὶ δοθεὶς ὅρκος ἦν ἀλυσίτελής καὶ δὲν ἐδικαιολογεῖτο ἡ ἐπιβολὴ αὐτοῦ. Διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 72 τοῦ 1896 ἀπεφάνητο ὅτι τὸ ἀδίκημα τῆς ψευδορκίας συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν ἀδικημάτων, δι' ἃ ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ ὠρισμένον ἀποτέλεσμα. καὶ ὅτι ὑπάρχει ψευδορκία καὶ ἐπὶ ὁ ὅρκος κατέστη ἀζήμιος.

Τὴν μὲν πρώτην ἀπόφασιν θεωρῶ ἐσφαλμένην, ὁρθὴν δὲ τὴν δευτέραν. Τὸ τιμωροῦν τὸ ἀδικήμα τῆς ψευδορκίας ἄρθρον 266 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἔχει ὡς ἐξῆς : «εἰς εἰρκτὴν καταδικάζεται ὅστις εἰς πολιτικὴν τινα διαφορὰν ψευδορκεῖ ἐν γνώσει τοῦ δικαστηρίου ὡς διάδικος κλπ.» Τὸ ἄρθρον τοῦτο εὐδόλως ἀπαιτεῖ ὡς στοιχεῖον τοῦ ἀδικήματος τῆς ψευδορκίας καὶ ζημίαν ἢ ὠφέλειαν προκύψασαν ἐκ τῆς πράξεως, ἀλλ' ἀπαιτεῖ νὰ εἶναι ψευδὲς τὸ γεγονός, ὅπερ ὡμοσέ τις

στάτων, μὴ ἐξεταζομένου τοῦ σκοποῦ ἐν ἐπιδιώκει· ὁ ψευδορκῶν, πρὸς τελείωσιν δὲ τοῦ ἀδικήματος, ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ ὠρισμένον ἀποτέλεσμα· ἐπομένως ἡ ἀνάγκησιν τῆς ἐπιβαλλούσης τὸν ὅρκον προδικαστικῆς ἀποφάσεως, οὐδαμῶς εἰς τὴν ἐννοίαν

καὶ γινώσκιν ὅτι ὁ διδόμενος ὅρκος εἶναι ψευδής, οὐδὲν δὲ πλέον ἀπαιτεῖ. Ὁ σκοπὸς δὲ ἐπιδιώκει ὁ ὑπαίτιος λέγει· ὁ Κωστής (Τόμος Β' σελίς 326), ἡ πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν ἢ πρὸς ὠφέλειαν ἢ βλάβην ἄλλου τινὸς τέλει· τῆς ψευδορκίας ὁ ἐπαπειλούμενος ἐκ ταύτης κίνδυνος καὶ τὰ τοιαῦτά εἰσιν ὅλως ἄλλότρια τῶν στοιχειωδῶν ὅρων τῆς ἐννοίας τοῦ ἐγκλήματος. Τούτο προσεπιβεβαιούται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 113 Ποινικοῦ Νόμου, ἐξαιρουντος ρητῶς ἐκ τῶν πράξεων, πρὸς τέλει τῶν ὁποίων ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ ὠρισμένον ἀποτέλεσμα, μόνον τὴν ψευδορκίαν, τοῦ ἀτιμωρήτου καὶ ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν κατέστη ἀζημίος ὁ δοθείς ψευδὴς ὅρκος δι' ἐκουσίας πράξεως τοῦ ὀρκισθέντος.

Τὰ περὶ ψευδορκίας ἄρθρα ἐν Γαλλίᾳ ὡς πρὸς μὲν τοὺς μάρτυρας εἶναι τὰ ἄρθρα 361 καὶ 363, ὡς πρὸς δὲ τὸν διάδικον τὸ ἄρθρον 366 χωριστὸν, ἐνῶ ὁ ἡμέτερος νόμος ἐν τῇ ψευδορκίᾳ τῶν μαρτύρων ἐπὶ πολιτικῆς δίκης περιλαμβάνει καὶ τὴν τῶν διαδίκων. Καὶ ὁ γαλλικὸς δὲ νόμος, ὡς καὶ ὁ ἡμέτερος, τὴν μὲν ψευδορκίαν τῶν μαρτύρων ἐπὶ ποινικῆς δίκης τιμωρεῖ, ἐν γίνεταί ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου ἢ κατ' αὐτοῦ, τὴν δὲ ἐπὶ πολιτικῆς δίκης τιμωρεῖ ἀδιακρίτως. Οἱ Γάλλοι, ἐρμηνεύοντες αὐτὰ, δέχονται ὅτι ὁ νομοθέτης ἀνακολούθως, τιμωρεῖ ἐν τῇ πολιτικῇ δίκῃ τὸ ἀπλόον ἀζήμιον ψεῦδος, ἐν ᾧ ἐν τῇ ποινικῇ ἐν τῇ σπουδαιότερα συμφέροντα τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῆς κοινωνίας κινδυνεύουσι, καταλείπει τοῦτο ἀτιμωρητόν. Τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο προτάθη ἐν Γαλλίᾳ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐρμηνείας, καθ' ἣν τὸ αὐτὸ ἀπαιτεῖται καὶ ἐπὶ τῶν δύο δικῶν, πολιτικῆς καὶ ποινικῆς, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 361 καὶ 363, ἀλλὰ τὸ 'Ακυρωτικὸν τῆς Γαλλίας κατὰ πῶτον μὲν ἀπεφάνετο ὅτι τὸ ἄρθρον 363 δὲν ἐπιβάλλει τὸν ὅρον νὰ ἐπὶ ἡλθε ζημία εἰς τρίτον πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς, εἰτα δ' ὁμοίως δι' ἀποφάσεων τοῦ 1857 τῆς 19 'Ιουνίου καὶ 1 Δεβρίου 1864 ἐκρίνετο ὅτι ἡ ψευδὴς μαρτυρία εἴτε ἐπὶ πολιτικῆς εἴτε ἐπὶ ποινικῆς δίκης δὲν ἀποτελεῖ τὸ ὑπὲρ τοῦ ἄρθρου 363 προβλεπόμενον ἀδικήμα, καθ' ὅσον προεξένησεν ἡ ἥθυνα να προεξένηται ζημίαν. Δὲν ἐξετάζουσιν ὁμοίως τοῦτο πῶτος ἐν Γαλλίᾳ, καθ' ὅσον γνωρίζω, κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 266 περὶ ψευδορκίας τοῦ διαδίκου, διὰ τοῦτο φρονῶ, ὅτι δὲν δύναμεθα νὰ ὀδηγηθῶμεν εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 266 ἐξ ὧν δέχονται ἐν Γαλλίᾳ περὶ μαρτύρων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ ἡμετέρῳ ἄρθρῳ περιλαμβάνεται καὶ ἡ ψευδορκία τοῦ διαδίκου.

Ὁ ἡμέτερος 'Αρειος Πάγος δι' ἀπόφασιν αὐτοῦ ὑπ' ἀριθ. 193 τοῦ 1870 ἀπεφάνετο ὅτι δὲν χωρεῖ καταδίωξις, ἐὰν δὲν ἐδόθη ὅρκος κατὰ τοὺς οὐσιώδεις τύπους τοῦ ὀρκισθέντος τοῦ ὀρκισθέντος, διότι ὁ κατὰ παράθεσιν αὐτῶν δοθείς ὅρκος δὲν παρέχει τὴν θέσιν περὶ τῆς ἀξιωματικῆς ἐγγύησιν, ὡς μὴ ἐξαναγκάζων αὐτὸν νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν. Δέχομαι ὡς ὀρθὴν τὴν ἀπόφασιν ταύτην, διότι, δεκτῆς γενομένης τῆς ἀρχῆς ὅτι ὁ ὅρκος πρέπει νὰ δίδεται κατὰ τοὺς ἁριστούς τοῦ νομοθέτου, ὑπαρξούσης τοιαύτης ἐλλείψεως, ὠφελείται ὁ δούς τὸν ψευδὴ ὅρκον, διότι εἶναι οὕτως εἰπεῖν ἂ ν ὑ π α ρ κ τ ο ς ὁ ὅ ρ κ ο ς. Ἀλλὰ τί συμβαίνει ἐπὶ ἄλλων θεμάτων καὶ ἰδίως ἐὰν τὸ ἀνώτερον δικαστήριον ἐκέρυεν ἀπαρά-

τοῦ ἀδικήματος ἐπιδρᾷ, ἄφου καὶ αὐτὴ ἡ ἐμπρακτος μετάνοια τοῦ αὐτουργοῦ, ἥτις αἱρεῖ τὸ ἀξιόποινον τῆς πράξεως ἐπὶ τῶν ἀδικημάτων ἐκείνων, πρὸς τελείωσιν τῶν ὁποίων δὲν ἀπαιτεῖται ὠρισμένον ἀποτέλεσμα, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 113

δεκτον τὸν ὅρκον τὸν ὑπὸ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἐπιβληθέντα καὶ δοθέντα ἕνεκα τῆς προσωρινῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως; Ὑφίσταται ψευδορκία; Τί συμβαίνει, ἐὰν τὸ ἀνώτερον δικαστήριον ἐκέρυεν ἀναρμοδιότητα τοῦ πρωτοδίκου, δι' ἀποφάσεως τοῦ ὁποίου, οὕτης προσωρινῶς ἐκτελεστῆς, ἐδόθη ὁ ὅρκος; Τὸ ἄρθρον 521 τοῦ 'Ιταλικοῦ Ποινικοῦ Νόμου εἶναι ὡς τὸ ἡμέτερον, ἔχει δ' ὡς ἐξῆς: «Ὅστις διάδικος ὢν ἐνώπιον πολιτικοῦ δικαστηρίου ὀρκίζεται ψευδῶς, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν ἕξ μέχρι 30 μηνῶν», προτίθηται δὲ τὰ ἐπόμενα: «καὶ ἐὰν ἀνακαλέσῃ μέχρι τῆς ὀριστικῆς λύσεως τῆς διαφορᾶς, τιμωρεῖται διὰ φυλάκισιν ἀπὸ ἑνα μηνὸς μέχρι ἕξ». Τὸ 'Ακυρωτικὸν δὲ τῆς 'Ιταλίας δι' ἀποφάσεως τῆς 14 'Ιανουαρίου 1879 ἀπεφάνετο ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀναρμοδιότητος ὡς ἐξῆς: «ἡ ψευδορκία τιμωρεῖται ὡς ἀδικήμα ἀνεξαρτήτως τῶν ἀποτελεσμάτων, ἔτινα ἐπὶ ἡλθον ἐν τῇ πολιτικῇ δίκῃ. Ὁ νόμος δὲν ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῆς οικονομικῆς ζημίας, ἣν παράγει, ἀφ' ἣν ἐν τῷ β' ἐδαφίῳ τοῦ 221 ἄρθρου ὁρίζει ἐλάττωσιν τῆς ποινῆς, ἐὰν ὁ ἐνοχὸς ἀποσυρθῇ τὸν ὅρκον πρὸ τῆς λύσεως τῆς διαφορᾶς. Ὅθεν ἡ ἀνακλησις τῆς περὶ ὅρκου ἀποφάσεως δὲν ἐπιδρᾷ εἰς τὸ ἐγκλήμα, οὐδ' ἐξαλείφει αὐτὸ, ἐν ᾗ ἡ δ η τ ε τ ε λ ε σ μ ε ν ο ν κ α τ ᾱ τ ῆ ς δ ι α χ ε ι ρ ί σ ε ω ς τ ῆ ς δ ι κ α ι ο σ ὺ ν η ς. Οὕτε εἶναι δυνατόν νὰ λεχθῇ ὅτι ἡ ἀπόφασιν ἥτο ἀπολύτως ἄκυρος δι' ἐλλείψιν δικαιοδοσίας τοῦ ἀπαγγελλαντος αὐτὴν δικαστοῦ, διότι δὲν προέκειτο περὶ ἐλλείψεως δικαιοδοσίας, ἀλλὰ περὶ ἀναρμοδιότητος λόγῳ τοῦ ποσοῦς. Τὴν γνώμην ταύτην τοῦ 'Ακυρωτικοῦ δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν καὶ ἡμεῖς ὡς ὀρθὴν, ἀφ' οὗ μάλιστα ἔχομεν καὶ τὴν διάταξιν τῶν ἄρθρ. 112 Ποιν. Νόμου, ἀποκλείουσαν καθ' ὁλοκλήρην τὴν μετάνοιαν ἐπὶ ψευδορκίας. Ἐπὶ ἀπολύτου δὲ ἀναρμοδιότητος πρόκειται περὶ ἀνυπαρξίας τῆς δικαιοδοσίας καὶ τῆς ἀποφάσεως, καὶ ἐν τοιαύτῃ μόνον ἀναρμοδιότητι δὲν χωρεῖ ψευδορκία.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς κηρύξεως τοῦ ἀπαρχδεκτου τοῦ ὅρκου ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρου δικαστηρίου, ὁ Faranda δίδει ἐπίσης ἀρνητικὴν λύσιν, λέγων ὅτι «ἡ ψευδορκία ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν τυπικῶν ἐγκλημάτων, καὶ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς ἀρκεῖ τὸ ἐνδεχόμενον τῆς βλάβης»· δοθέντος δὲ τοῦ ψευδοῦς ὅρκου, οὐδὲν δύναται ν' ἀναιρέσῃ τὸ ἐνδεχόμενον τῆς βλάβης, ἥδη τεθείσης εἰς ὑπαρξιν, ἡ δὲ μεταγενεστέρα ἀπόφασιν δὲν ἐξαλείφει τὸν ἀπειληθέντα κίνδυνον, ὑπάρχει δὲ ζημία εἰς τὴν δ ι κ α ι ο σ ὺ ν η ν διὰ τὴν πεπλανημένην πρωτόδικον ἀπόφασιν, προστίθεται δὲ καὶ εἰς τὸν ἰδιώτην διὰ τὴν ἐνδεχόμενην ἐκτέλεσιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως. Εὐ.η.ται δ' ὁμοίως καὶ ἀντίθετος γνώμη τοῦ Lange d' Antonio. λέγοντος ὅτι δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς προεβληθεῖσα ἡ δικαστικὴ ἐξουσία ἐκ τοῦ δοθέντος ψευδοῦς ὅρκου, ἐὰν αὐτὴ αὕτη ἐκαρακτήρισεν ὡς ἡ ὀρθὴ ἐπιβληθέντα τὸν ὅρκον. Διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς 12 'Ιουλίου 1883 τὸ 'Ακυρωτικὸν τῆς 'Ιταλίας ἀπεφάνετο ὡς ἐξῆς: «Ὅστις δέχεται τὸν ὅρκον καὶ ὀρκίζεται ψευδῶς, μάτην ἐπικαλεῖται πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ἀπὸ τῆς ἐνοχῆς ὅτι ἡ ὕλη, ἐφ' ἣς ὀρκίσθη, ἀπέβλεπεν εἰς περίστασιν ἐγκληματικὴν».

του Ποιν. Νόμου, επί ψευδορκίας εξαιρετικῶς οὐδεμίαν ἀσχεῖ ἐπιρροήν, ὡς ἀποδεικτικὸν δὲ μέσον ἐν πολιτικῇ διαφορᾷ ὁ ὅρκος δεῖν νὰ ἀναγῇ εἰς οὐσιώδη γεγονότα ἐπιρροήν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἔχοντα καὶ ἀντικείμενον ἀποδείξεως, κατὰ τὸ ἀρ-

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐγκρίνει ὁ Grivellari (Τόμος 8ος σελ. 585), λέγων ὅτι ἀκαὶ ἂν τις δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐνοχοποιήσῃ ἑαυτὸν κατὰ τὸ ἄρθρον 1364, ἐὰν ἐδέχθῃ τὸν ὅρκον, ἐκουσίως ὑπεβλήθῃ εἰς τὸν ὅρον νὰ βλάψῃ ἑαυτὸν, καὶ ἐὰν ὠρκισθῇ ψευδῶς, ὡς αἰτιᾶται ἑαυτὸν καὶ ὡς ὑποστῇ τὰ ἐπακόλουθα τῆς πράξεώς του». Παρ' ἡμῖν διαιροῦνται αἱ γνώμαι ὡς πρὸς τὸ ζήτημα ἂν ὑπάρχῃ τι τὸ κωλῶν, ὅπως ἐπαχθῇ ὁρκος εἰς τὸν διαδίκον, ὅστις κατηγορεῖται ἐπὶ ἀδικήματι. Ἐπεκαλεσάμεν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀκυρωτικοῦ τῆς Ἰταλίας, διότι εἶναι σχετικὴ πρὸς τὸ συζητούμενον θέμα, ὡς λύουσα τὸ ζήτημα ὅτι ὑπόρκτος ψευδορκία καὶ ὅταν δὲν ἐτέθη νομίμως ὁ ὅρκος. Ὁ ἡμέτερος Ἀρειὸς Πάγος ἐσφαλμένως, φρονῶ, ἐδέχθη εἰς τοιαύτην περιπτώσιν ἐπιβολὴν ὅρκου, — ὅταν δὲν ἐπιτρέπηται ὑπὸ τοῦ νόμου ἡ ἐπιβολὴ αὐτοῦ, — ὅτι δὲν ὀφίσταται τὸ ἀξιοποῖνον ἐπὶ ψευδορκίας. Ἀπόφ. 87 τοῦ 1869.

«Νῦν ὁμως πρόκειται περὶ ὅρκου τροποποιημένου καὶ οὐχὶ μὴ νομίμως ἐπιβληθέντος. Ὅθεν φρονῶ ὅτι κατ' ἰσχυρότερον λόγον συντρέχουσι τὰ στοιχεῖα τοῦ νόμου, διότι δὲν ἔχομεν σφάλμα τοῦ δικαστοῦ, ἀλλ' ὅρκον τοῦ διαδίκου, τροποποιηθέντα κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θέλησιν καὶ ἐπὶ τῇ πεποιθήσει αὐτοῦ ὅτι εἶναι σύμφωνος πρὸς τὸ ταχθῆναι θέμα, εἶναι δ' ἀδιάφορον ἂν οὗτος ἐκρίθῃ κατόπιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ὡς μὴ ἐξασκῶν ἐπίδρασιν ἐπὶ τὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς, διότι ὁ ὅρκος ἐδόθη καθ' ὅλους τοὺς τύπους ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, μὴ ἀπολύτως ἀναρμοδίου, καὶ ἡδύνατο νὰ παρασύρῃ τὸ δικαστήριον καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ. Κατὰ τὸ κείμενον δὲ τοῦ νόμου ἡμῶν καὶ τοῦ Ἰταλικοῦ τὸ ἐγκλημα ὀφίσταται, εὐθύς ὡς δοθῇ ὁ ψευδὴς ὅρκος, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐξ αὐτοῦ ζημίας. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἐπίσης ἄρθρον τοῦ νόμου ἡμῶν ὡς καὶ τοῦ ἰταλικοῦ, ἡ ψευδορκία συνίσταται ἐκ δολίως δοθέντος ψευδοῦς ὅρκου, ἐξ οὗ ἐπέρχεται προσβολὴ εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἥτις πάντοτε ὑπάρχει. Οὕτω δι' ἀποφάσεως μὲν τῆς 13 Φεβρουαρίου 1884 τὸ Ἀκυρωτικὸν τῆς Ἰταλίας ἀπεφάνητο ὅτι ἐν τῇ ψευδορκίᾳ ὑπάρχει πάντοτε τὸ στοιχεῖον τῆς βλάβης, ἥτοι *κοινωνική βλάβη*, δι' ἐτέρας δὲ ἀποφάσεως τῆς 18 Ἰανουαρίου 1901 ἀπεφάνητο ὅτι, ἵνα ὑπάρχῃ τὸ ἐγκλημα, ἀρκεῖ νὰ προσεβλήθῃ ἡ ἀλήθεια καὶ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἰδιωτικὴ ζημία».

«Προκειμένου, Κύριοι, περὶ τυπικοῦ ἐγκλήματος, οἷον εἶναι τὸ τῆς ψευδορκίας, τὸ τυχὸν ἄκυρον τῆς δικαιοπραξίας, ἥτοι τοῦ ὅρκου, εἶναι ὅλος ἀνεξάρτητος καὶ ἀποτελεῖ γεγονὸς, ὅπερ ἐπὶ τῶν τυπικῶν ἀδικημάτων εἶναι παρέλκον, διότι ὁ Ποινικὸς Νόμος κολάζει τὴν κακόβουλον προαίρεσιν τοῦ ἐγκληματίου, καὶ ἄνευ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ ἀποτελέσματος, παραδεχόμενος τεχνικὴν νομικὴν τελείωσιν τῶν στοιχείων τοῦ ἐγκλήματος, ἐὰν συντρέχωσιν οἱ λοιποὶ αὐτοῦ ὅροι. Ὁ Αὐστριακὸς Ποινικὸς Νόμος (§ 131 σελ. 267) ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ἐὰν τις ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ ὑποθέσει, προσηνέχθῃ νὰ δώσῃ ἐπὶ δικαστηρίου ψευδὴ ὅρκον, ἢ πράγματι ὡμῶς τοιούτον, τιμωρεῖται κλπ.» Ὁ Janka καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου ἐν Πράγῃ (σελ. 267) ἀποφαινεται ὡς ἐξῆς: «Τὸ ἀντικείμενον, καθ' οὗ ἀπευθύνεται ἡ ψευδὴς ἐνώπιον δι-

θρον 244 Πολ. Δικονομίας, ἀποτελοῦντα, τὴν ὑπαρξίν δὲ τούτων ἐν ἐκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει ὁ ποινικὸς δικαστὴς ἐξετάζει καὶ βεβαίως. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἐν τῷ διατακτικῷ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 924 ἐ. ἔ. βουλευμᾶτος τοῦ συμβουλίου

καστηρίου κατάθεσις, εἶναι τὸ γενικὸν συμφέρον τοῦ Κράτους, ὅπως γίνεται ἀληθὴς κατάθεσις πρὸ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἡ ἀσφαλὴς ἐκπλήρωσις τῶν σκοπῶν αὐτοῦ, ἐξαιρέσεις δὲ τοῦ ἀξιοποῖνου δοθέντος ὅρκου δέχεται ἐὰν ἐδοθῇ ἐξωδίκως ἢ καὶ ἐξ ἀμελείας, οὐδεμίαν δὲ ἐπίδρασιν, λέγει, ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ ἀξιοποῖνου τὸ ἀσήμενον (ἐπουσιῶδες) τοῦ ὅρκου ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει. Τὸ ὑπὸ ποινικὴν κύρωσιν τεθὲν διὰ τῆς ψευδοῦς καταθέσεως προσβαλλόμενον συμφέρον τῆς πολιτείας ἀπαιτεῖ ἀπερίεριστον καὶ ἄνευ ὧν ἀλήθειαν. Ὅθεν ἀξιοποῖνος ψευδορκία πρόκειται καὶ ἐὰν ἡ ψευδὴς δημοτεία κατάθεσις ἀφορᾷ εἰς ἐπουσιῶδες θέμα καθὼς καὶ ἐὰν ὁρκος ὡς τοιοῦτος στερητῇ νομικοῦ κύρους. Ἡ ἀκυρότης τοῦ ὅρκου δὲν ἄπτεται τοῦ ἀξιοποῖνου. Καὶ ἕτερος δὲ διάστημα συγγραφῆς ὁ Lammasch (σελ. 26) ἐρμηνεύων τὸ αὐτὸ ἄρθρον λέγει: «Ἡ ψευδορκία τελεῖται εὐθύς ὡς ἐτελείωσαν αἱ πράξεις τῆς ὁρκωμοσίας, καὶ δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ἐπακολούθησις ἐπιζημιῶν ἀποτελέσματος, παραπλάνησις δηλονότι τοῦ δικαστηρίου, ἢ ἐκδοσις κατ' οὐσίαν ἀποφάσεως καὶ ἐκ ταύτης ἀπορρέουσα βλάβη διὰ τὸν διαδίκον». Ταῦτα διδάσκει ὁ διάστημα οὗτος συγγραφεὺς, καὶ τὴν γνώμην αὐτοῦ ἐπικαλοῦμαι ἐπὶ τοῦ συζητούμενου θέματος, ἥτοι τοῦ ἐπουσιώδους καὶ ἀκύρους δοθέντος ὅρκου, διότι τὸ κείμενον τοῦ Αὐστριακοῦ Νόμου εἶναι ὡς τὸ ἡμέτερον σὺν μόνῃ τῇ διαφορᾷ ὅτι τιμωρεῖ καὶ τὴν ἀπλὴν προσφορὰν πρὸς ὅρκον.

«Συμφαλαίων ὡς πρὸς τὸν πρῶτον λόγον τῆς ἀναιρέσεως, λέγω ὅτι στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος εἶναι ὁ ψευδὴς ὅρκος καὶ ἡ γνώσις τοῦ ψευδοῦς, ἡ γνώσις δ' αὕτη συνίσταται εἰς τὸ ὅτι τὸ βεβαιούμενον διὰ τοῦ ὅρκου γεγονὸς εἶναι ψευδές. Ταῦτα δὲ ἐδέχθη τὸ συμβούλιον ὡς ὑπάρχοντα, ἐκτιμήσαν τὰς περιστάσεις, καὶ ἀνυπόστατος εἶναι ὁ λόγος ἀναιρέσεως περὶ ἐλλείψεως δολίως προαίρεσεως, διότι αὕτη συνίσταται ἐκ τῆς γνώσεως τοῦ ψευδοῦς. Ἐὰν κατ' ἄγνοιαν ἢ λήθην ἢ δι' ἄλλην αἰτίαν, ἀποκλείουσιν τὸν δόλον, ἐδόθη ὁρκος ψευδής, δὲν γίνεται ποινικὴ καταδίωξις. Ὁ εἰσαγγελεὺς οὐδὲν ἄλλο καθήκον ἔχει ἢ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ ὀρκισθεὶς ὡμῶς ψευδῶς ἐὰν δὲ ὁ ὀρκισθεὶς φρονῇ ὅτι ἔχει λόγους ἱκανοὺς ν' ἀποδείξῃ λόγον ἀποκλείοντα τὴν δολίαν προαίρεσιν, αὐτὸς ὀφείλει νὰ παραστήσῃ τὰ ἀναγκαῖα στοιχεῖα πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἐλλείψεως ταύτης κατὰ τὴν περὶ τούτου ὁρθὴν γνώμην τοῦ Grivellari.

«Ἐτερος λόγος προτείνεται, ὅτι, ἀφοῦ ἡ ὑποχρέωσις, δι' ἣν ὠρκισθῇ ὁ ἀναιρεσιών, εἶχεν ἀντικείμενον ὑπερβαῖνον τὰς 50 δραχμὰς, δὲν ἡδύνατο νὰ ἐξετασθῇ οὔτε νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν μάρτυρες. Τὸ ζήτημα εἶναι ἐκ τῶν σπουδαιωτάτων. Ἐπὶ τῶν ἀδικημάτων μόνον ἡ ἀδικία πρᾶξις ἀποδεικνύεται διὰ μαρτύρων, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ προϋπάρχουσα τυχὸν σχέση. Ἡ ὑπαρξὶς αὐτῆς ἀποδεικνύεται δι' ἄλλων μέσων καὶ οὐχὶ διὰ μαρτύρων. Γενικῶς δ' ἀναγνωρίζεται ὅτι τὸ ἐπιτρεπτόν τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ἐξορτάται ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἀποδεικνυομένου γεγονότος, καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ δικαστηρίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποῦ προκύπτει, οἷον ἐπὶ παραβάσεως τῆς ἐντολῆς ἢ τῆς παρακαταθήκης. Ἀλλ' αἱ ἀρχαί, ὡς εἴπομεν, ὡς πρὸς τὴν πα-

των ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν, ἐπικυρωθέντος διὰ τοῦ ἀναιρεσιβαλλομένου ὁμοίου τῶν Ἑρετῶν, ἐμπεριέχονται ἅπαντα τὰ ὡς ἀνωτέρω ἀναγκαῖα στοιχεῖα τοῦ ἀδικήματος τῆς ψευδορκίας, ἐφ' ᾧ παρεπέμφθη ὁ ἀναιρεσιῶν εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον, ἐκτιθεμένων τῶν οὐσιωδῶν γεγονότων τῶν ἀποτελεσάντων τὸ θέμα τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 567 τοῦ 1904 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικοῦ Νωνάκριδος ἐπιβληθέντος ἔρκου, ἡ δὲ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιόντος δόσιν αὐτοῦ ἀνάκλησις τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως διὰ τῆς μεταγενεστέρως ὑπ' ἀριθ. 209 π. ἑ. οὐδαμῶς, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, τὸ ἀξιοποιῶν τῆς πράξεως αἶρει καὶ μὴ βασίμως ὁ κατηγορούμενος αἰτεῖται τὴν ἀναίρεσιν τοῦ παραπεμπτικοῦ

ροβίας τῆς παρακαταθήκης καὶ τῆς ἐντολῆς ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ ὅρκου, τοῦ ὁποῖου τὸ ψευδὲς ζητεῖται ν' ἀποδείχθῃ ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου; Τινὲς ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν ἐφαρμόζονται διὰ δύο λόγους: 1) ἐν τῇ πολιτικῇ δίκῃ πρόκειται περὶ διαδίκων ἰδιωτῶν, προκειμένου δὲ περὶ συμφέροντος μεγάλου, εἶναι ὑποπτον τὸ μαρτυρικὸν μέσον. 2) διότι ὁ συμβαλλόμενος, ὅστις ἐγνώριζε τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ νόμου, ὤφειλε νὰ συμμορφωθῇ πρὸς αὐτάς καὶ ἑαυτὸν μόνον π. ἐπει νὰ αἰτιάται ἐπὶ τῇ μὴ συμμορφώσει. Ἄλλ' ἐπὶ ποινικῇ καταδιώξεως, τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα οὐδεμίαν ἔχουσιν ἀξίαν. Ὁ ἰδιώτης δὲν εἶναι διαδίκος, ὁ δὲ εἰσαγγελεὺς ἐτέρωθεν δὲν ἠδύνατο νὰ προΐδῃ τὸ ἐγκλημα, οὐδὲ ἄλλως νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀπόδειξιν αὐτοῦ. Ἄλλως τε τὸ περὶ ψευδορκίας ἄσθρον τοῦ Ποινικοῦ Νόμου δὲν διακρίνει μεταξὺ ψευδορκίας ἀντικειμένου ὑπερβαίνοντος τὰς 50 δραχμὰς ἢ μὴ. Ἡ δὲ διάταξις αὐτοῦ θὰ ἦτο προβληματικὴ, διότι ὁ ὅρκος ἐπάγεται μόνον δι' ἀδυναμίαν παραγωγῆς ἄλλου ἰποδείξεως μέσου. Ὅτε δ' ἐγένοντο συζητήσεις ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας περὶ τοῦ ἄρθρου τῆς ψευδορκίας, προϋπάθῃ ἡ γνώμη ν' ἀπαλειφθῇ τοῦτο, ἰδίως ἕνεκα τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1363 τοῦ Γαλλικοῦ κώδικος, ἀλλ' ἡ γνώμη αὕτη ἀπερρίσθη. Ἐγένετο δὲ δεκτὴ ἐν Γαλλίᾳ ἡ ἀντιθετος γνώμη. καθ' ἣν ὑποχρεώσις τις εἶναι ἀνύπαρκτος ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ νόμου, ὅταν δὲν ἀποδεικνύεται διὰ τῶν ἐπιτρεπομένων ὑπ' αὐτοῦ μέσων, τοιαύτη δὲ ὑποχρεώσις ἀδύνατος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βῆσις ποινικῆς καταδίωξεως. Πῶς θὰ δεχθῇ τις ὅτι οἱ αὐτοὶ μάρτυρες, τοὺς ὁποῖους ἀποκρούει ὁ νομοθέτης ὡς ὑπόπτους ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου, δύνανται νὰ γίνωσι δεκτοὶ νὰ καταθέσωσι περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου ἐνώπιον ἄλλης δικαιοδοσίας; Αἱ μαρτυρίαι αὐτῶν δὲν εἶναι πάντοτε ὑποπτοί; Ὁ νόμος, ὅστις ὁρίζει τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως, ἐκτείνει τὸ κράτος του καὶ ἐπὶ τῆς ποινικῆς διαδικασίας. (Ἀπόφασις Ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλίας 17 Ἰουνίου 1852 καὶ 11 Δεκεμβρίου 1857). Ἐν Βελγίῳ δ' ὅμως ἐνθα ἰσχύει ἡ αὕτη διάταξις τοῦ Ποινικοῦ Νόμου περὶ ψευδορκίας καὶ ἡ τοῦ γαλλικοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ὑπερισχέει σήμερον ἡ γνώμη, ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς δύναται καὶ διὰ μαρτύρων ν' ἀποδείξῃ τὸ ψευδὲς τοῦ ὅρκου, κἂν εἴ ὁ πολιτικὸς νόμος δὲν δέχεται μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου. Ἐξήτησα κύριοι τὸν λόγον ἕνεκα τῆς σπουδαιότητος τοῦ ζητήματος, εἰ καὶ ἡ παραδοχὴ τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως συναπάγεται παραβάτιν τοῦ ἄρθρου 94 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας καὶ οὐχὶ τοῦ Ποιν. Νόμου, καὶ ἐπομένως δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 263 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας».

βουλευματος ἐπὶ ψευδεῖ ἐφαρμογῇ καὶ ἐσφαλμένῃ ἐρμηνείᾳ τοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι παρὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 94 Ποιν. Δικονομίας ἐπετράπη τὸ ἐμάρτυρον μέσον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀποτελέσεως τῆς βάσιν τοῦ ἀδικήματος ἰδιωτικῆς υποχρεώσεως, ἀναγόμενος εἰς παραβάσιν δικονομικῆς διατάξεως καὶ οὐχὶ τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀπαράδεκτος ἐστὶ, μὴ περιλαμβανόμενος μετὰ τῶν ἐν ἄρθρῳ 263 Ποιν. Δικονομίας ἀναγαφομένων λόγων ἀναιρέσεως κατὰ βουλευμάτων.

Ἀριθ. 115 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ποινὴ ἐπιβλητέα συνεργοῖς. - Λόγοι ἀναιρέσεως ὑπὸ ὄρον. - δύστασις ἐν συνεργείᾳ. - μὴ ἀνάγνωσις ἐνόρκου καταθέσεως. - μεταγενεστέρᾳ παράστασις καταθέντος. - ὁρκισμός μαρτύρων ἐν προανακρίσει. - ἀνεξέλεγκτος. - καθορισμὸς ἀξίας κλοπιμαίου. - ἀλλοίως ἐν ἀποδόσει.

Ἐπειδὴ, ὡς ὁρίζει ρητῶς τὸ ἄρθρ. 71 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἡ εἰς τοὺς συνεργοὺς ἐπιβλητέα ποινὴ

(*) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Τσιβανόπουλος ἔλεξε τὰς :

«Ὡς λόγος ἀναιρέσεως προτείνεται ὅτι τὸ ἄρθρ. 57 τοῦ Ποιν. Νόμου πραγματεύεται ρητῶς περὶ αὐτουργῶν τοῦ ἀδικήματος, ἐπομένως οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἐπὶ συνεργῶν, σύστασις δὲ μετὰ αὐτῶν ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ νομικῶς, οὐδὲ νὰ ἔχῃ ἀξιοποιῶν χαρακτῆρα. Πρὸς ὑποστήριξιν δὲ τοῦ λόγου τῆς ἀναιρέσεως ἐπικαλεῖται ὁ ἀναιρεσιῶν τὴν ὑπ' ἀριθ. 149 τοῦ 1900 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀληθῶς, κατὰ τὴν ὁρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 57 τοῦ Ποιν. Νόμου σύστασις υἱίσταται μόνον ὅταν πρόκηται νὰ ἐκτελεσθῇ ὑπὸ δύο ἢ πλείονων ἀξιοποιῶν πρῆξις μετὰ προηγουμένην εἰς ἐκτέλεσιν αὐτῆς κοινὴν ἀπόφασιν, ὡς ἰδίᾳ τῶν συστασιωτῶν πρῆξις καὶ οὐχὶ νὰ ὑποστηριχθῇ ἀπλῶς ἢ παρ' ἄλλου ἐκτελουμένη. Κατὰ τὸν Ποινικὸν Νόμον, σύστασις πρὸς ὑποστήριξιν καὶ βοήθειαν τοῦ ὑπὸ ἄλλου προτύπου διαπραττομένου ἀδικήματος δὲν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου, καὶ κατ' ἀκολουθίαν τότε μόνον τιμωροῦνται οἱ ἀναιρεσιῶντες ὡς συνεργοὶ τῆς παραθέσεως κλοπῆς, ὅταν αὐτοὶ προσωπικῶς ὑπεστήριξαν τὸν αὐτουργὸν ἢ ἐβοήθησαν αὐτὸν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς. Ἡ ἐπιστήμη δὲ τοῦ ποινικοῦ δικαίου δὲν παραδέχεται πλέον ὅτι ἡ σύστασις ἀποτελεῖ ἄλλῃθις ἰδιαιτέρον τρόπον τρόπον συμμετοχῆς εἰς τὴν διάπραξιν ἀδικημάτων, διδάσκει δὲ ὅτι μόνον αὐτουργοὶ καὶ συνεργοὶ ἀδικημάτων ὑπάρχουσιν ἀναλόγως τῆς οὐσιώδους ἢ ἐπουσιώδους συμμετοχῆς ἐκάστου εἰς τὴν ἀπόφασιν ἢ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀδικήματος. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ αἱ νομοθεσίαι πάντων τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν κατήργησαν τὸν θεσμόν τῆς συστάσεως.

Ἀληθῶς ὁ θεσμός τῆς συστάσεως ἐγκατελείφθη ὑπὸ τῶν νεωτέρων νομοθεσιῶν, διότι ἀναγνωρίσθη ὅτι ὁ θεσμός οὗτος οὐδὲν ἄλλο συντελεῖ εἰς ἀσφαλὴ προστασίαν τῆς ἐνοχῆς ἐκάστου τῶν εἰς τὸ ἀδικημα συμπραττόντων καὶ ἀρκεῖται εἰς τεχνητὰ συμπεράσματα ἀντὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐξετάσεως τῆς συμμετοχῆς ἐκάστου αὐτῶν. Ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη ἐγνωμάτευσεν ὅτι ἡ ἐνέργεια ἐκάστου τῶν εἰς τὸ ἀδικημα μετασχημάτων πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ ἢ ὡς αὐτουργία ἢ ὡς συ-

ελαττωταί εν σχέσει προς την εις τους αούτουργους επιβαλλομένην, καθ' ὃ μέτρον ὀρίζουσι: τὰ ἀρθρ 49 καὶ 50 ὡς πρὸς τὴν ποινὴν τῆς ἀποκείρας, καθ' ὃ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐπιβάλλεται: ἀπλῶς ποινὴ ἐλάσσων τῆς εἰς τὴν τετελεσμένην πράξιν ἐπιβλητέας, μὴ δυναμένη νὰ κατέλθῃ πέραν τοῦ ἡμίσεως· ὁρθῶς ἄρα αἱ παρατεθείσαι διατάξεις ἐφηρμύσθησαν ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπιβαλοῦσης τῷ ἀναιρεσεῖοντι ποινὴν φυλακίσεως 4 ἐτῶν, 11 μηνῶν καὶ 29 ἡμερῶν, ἥτοι κατὰ μίαν ἡμέραν ἐλάσσονα τῆς εἰς τὸν αούτουργὸν τῆς κυρίας πράξεως ἐπιβλητέας ποινῆς εἰρκτῆς.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσεῖων ρητῶς δηλοῖ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων ὅτι τοὺς ἐν τῇ αἰτήσῃ, ἢ ἀπὸ πρῶτον κατὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, λοιποὺς λόγους, ἐπικαλεῖται μόνον ἐφ' ὅσον ὡς συνέπειαν δύνανται νὰ ἔχωσι τὴν πλήρη αὐτοῦ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ κατηγορίας, ἢ τὴν ἐπὶ μόνῃ τῇ εἰς τὴν κυρίαν πράξιν τῆς κλοπῆς συνεργείᾳ παραπομπὴν αὐτοῦ εἰς ἄλλο δικαστήριον πρὸς νῆαν συζήτησιν καὶ ὅτι ἄλλως παραιτεῖται αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ὁμῶς οὕτω πως ὑπὸ ὅρον ὑποβαλλόμε-

νεργία, καὶ ὅτι ἐπομένως εἰς πᾶσαν ἀνεξαρτήτως περίπτωσιν συμμετοχῆς, πρέπει νὰ ἐξετάζηται ἰδιαίτερος ἂν αὐτουργίαν ἢ συνεργίαν ἀποτελεῖ ἡ ἐνέργεια αὕτη. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐν τῷ ἡμετέρῳ Ποινικῷ Νόμῳ ἐξακολουθεῖ ὑφιστάμενος ὁ ἀπὸ πρῶτον ὁρισμὸς τῆς συστάσεως, ἄλλ' αἱ περὶ αὐτοῦ διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἔνεκα τῶν ἐκτεθέντων, πρέπει νὰ ἐρμηνεύονται ὅσον ἔνεστι στενῶς, νὰ μὴ ἐκτείνωνται δὲ εἰς ἄλλα θέματα πλὴν τῶν ἐν τῷ νόμῳ ρητῶς ἀναφερομένων. Καὶ ὅπου δ' ἴσχυται οὗτος, ἐφηρμύσθη πάντοτε εἰς τὴν συμφωνίαν περὶ συμπράξεως εἰς τὸ κύριον ἀδίκημα, οὐδέποτε δὲ καὶ εἰς τὴν συμφωνίαν πρὸς παροχὴν βοηθείας εἰς τὸ πρὶ ἄλλου διωπραττόμενον ἀδίκημα. Τοιαύτη ἐπέκτασις τῆς ἐνόλου τῆς συστάσεως ἀντίκειται εἰς αὐτὸ τὸ γράμμα τοῦ ἀρθροῦ 57 Ποινικοῦ Νόμου, ὅπερ πραγματεύεται περὶ συμφωνίας πρὸς ἐκτέλεσιν ὁρισμένου ἀδικήματος καὶ οὐχὶ πρὸς ἐκτέλεσιν συνεργίας εἰς τοιοῦτον ἀδίκημα. Κατὰ ταῦτα ἐπομένως ἀναιρετέα ὅ' ἀπέβαιναν ἢ προεβαλλομένη ἀπόφασις. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δ' ὁμῶς κατὰ τὰ γεγονότα, ἅτινα οἱ ἐνόχοι ἐδέχθησαν διὰ τῆς ἐτυμηνγορίας τῶν ἀνεξαρτήτως τῆς γενομένης συστάσεως, οὗτοι ἐκτρώθησαν ἐνόχοι ὡς αὐτοπροσώπως ἐκτελέσαντες πράξεις νομίμου συνεργίας, ἥτοι ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐπίτηδες συνήργησαν εἰς τὴν παρὰ τοῦ αούτουργοῦ ἐκτελεσθεῖσαν πράξιν τῆς κλοπῆς, ἐν γνώσει δὲ καὶ ἐξ ἰδιοτελείας ἐδέχθησαν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῶν καὶ ἀπέκρυψαν τ' ἀντικείμενα τῆς ἀξιοποιήσεως τῆς κλοπῆς, καὶ ἀνεδέχθησαν τὰ ἐμπορευθῶσιν αὐτά. Οἱ τοιαύτην δὲ συνδρομὴν πασχόντες εἰς τὸν ἐκτελέσαντα ἀξιοποιόν τινα πράξιν λογιζόμενοι ὡς συνεργοὶ, ἀνεξαρτήτως πάσης ἀμοιβῆς συστάσεως καὶ τιμωροῦνται διὰ τῆς ἐπιβαλλομένης αὐτοῖς ποινῆς. Προκειμένου δὲ περὶ συνεργίας, κατὰ τὸ ἐδάφιον 5 τοῦ ἀρθροῦ 72 Ποιν. Νόμου ἐπιβάλλεται ἢ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 71 ποινὴ ἀνεξαρτήτως τῆς ἀξίας τῶν ἀποκρυφθέντων ἀντικειμένων.

α' Ὁ λόγος δ' ὅτι, ἐνῶν ἐκ τῆς ἐτυμηνγορίας προκύπτει ὅτι τὸ οἰνόπνευμα, ὅπερ ἐκλάπη ἐκ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἦτο ἀξίας μικροτέρως τῶν τε-

νο: οἱ ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγοι ἀναιρέσεως δὲν εἶναι δεκτοὶ καὶ δὲν δύνανται ὡς τοιοῦτοι νὰ ἐξετασθῶσιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἐτυμηνγορίας τῶν ἐνόχων ἐκτρώθησαν ἐνόχοι: οἱ ἀναιρεσεῖοντες ὅτι ἐκ συστάσεως συνήργησαν εἰς τὴν παρὰ τοῦ αούτουργοῦ ἐκτελεσθεῖσαν πράξιν τῆς κλοπῆς οἰνόπνευματος, δεχθέντες ἐν γνώσει καὶ ἐξ ἰδιοτελείας καὶ ἀποκρύψαντες τὰ ἀντικείμενα τῆς κλοπῆς καὶ ἀποδεχθέντες νὰ τὰ ἐμπορευθῶσιν. Καὶ ἀνεξαρτήτως ἄρα τῆς μεταξὺ τῶν ἀναιρεσεῖοντων γενομένης συστάσεως πρὸς συνέργειαν εἰς τὴν κυρίαν πράξιν τῆς κλοπῆς, ἐδέχθησαν οἱ ἐνόχοι διὰ τῆς ἐτυμηνγορίας αὐτῶν ὅτι οἱ ἀναιρεσεῖοντες, ἥτοι ἐκάτερος τούτων, ἐνήργησε τὰς ἀποτελούσας τὸ ἰδιάζον εἶδος τῆς μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἀδικήματος συνεργείας πράξεις ἀποδοχῆς καὶ ἀποκρύψεως τῶν κλαπέντων, καὶ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι, μὴ ὄντων ἐφαρμοστέων ἐπὶ τῆς συνεργείας τῶν περὶ συστάσεως ὁρισμῶν τοῦ Ποιν. Νόμου, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιβληθῇ ποινὴ εἰς τοὺς ἀναιρεσεῖοντας διὰ τὰς πράξεις συνεργείας, ὧν ἐκτρώθησαν ἐνόχοι διὰ τῆς ἐτυμηνγορίας τῶν ἐνόχων, ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος.

τρακοσίῳ δραχμῶν, ἡ ἀπόφασις διέταξε ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα οἰνόπνευματα ἀξίας 15 χιλιάδων δραχμῶν, καὶ οὕτω ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀπόφασιν ὑπάρχουσιν ἀντιφάσκουσαι διατάξεις, εἶναι ἀνυπόστατος, διότι διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως διετάρχη ἡ ἀπόδοσις τῶν κατασχθέντων καὶ οὐδεὶς λόγος ἐν ταύτῃ περὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν, ὥστε νὰ προκύπτῃ ἀντίφασις τῆς ἀποφάσεως πρὸς τὴν ἐτυμηνγορίαν, τὴν δεχθεῖσαν ἀξίαν μικροτέραν τῶν 400 δραχμῶν. Τὸ δικαστήριον δ' ὥφειλε νὰ διατάξῃ τὴν ἀπόδοσιν τῶν κατασχθέντων οἰνόπνευματων, ὡς πειστηρίων, εἰς τὸν ἰδιοκτῆμονα πολιτικῶς ἐνάγοντα, ἀφοῦ ἐπίσθη ὅτι ἰδιοκτῆμων ἦτο αὐτός, κατὰ τὸ ἀρθρ. 83 Ποιν. Δικονομίας. Διατάξαν δὲ ταύτην ἐξέπληρωσε καθήκον, καὶ δὲν ὑπερέβη οὐδὲ, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσεῖων, τὴν δὲ περὶ τούτου ἀπόφασιν ἐδικαιούτο νὰ μορφώσῃ ἐλευθέρως καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς καταδικαστικῆς ἢ ἀθωωτικῆς ἐκδάσεως τῆς δίκης. Ἐκ τοῦ ὅτι δ' ὁ κατηγορούμενος ἠθωώθη, δὲν ἔπεται ὅτι αὐτὸς εἶναι καὶ τῶν πειστηρίων ὁ ἰδιοκτήτης (Ἀποφ. 2 τοῦ 1844 Α. Π.). Ἡ ἀπόδοσις τῶν πειστηρίων δὲν πρέπει νὰ συγχέται πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν, δι' ἧς σκοπεῖται ἡ πλήρης ἀνόρθωσις τῆς ἐκ τοῦ ἀδικήματος ἐπανεχθείσης τῷ παθόντι ζημίας καὶ ἥτις ἐπιδιώκεται διὰ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς. Καὶ δυνατόν μὲν νὰ συμπέτῃ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἡ ἀποζημίωσις τοῦ παθόντος πρὸς τὴν τῶν πειστηρίων ἀπόδοσιν, δυνατόν ὁμῶς καὶ νὰ εἶναι ὅλος ἀνεξάρτητος αὐτῆς (Hélie No 5243).

• «Τὸ ποινικὸν δὲ δικαστήριον ἔχει μὲν τὸ δικαίωμα νὰ λύσῃ καὶ ζητήματα κυριότητος ἐπὶ τοῦ κινήτου, προτεινόμενα ὡς ἐνστάσεις κατὰ τῆς αἰτουμένης ἀποδόσεως, ἀλλ' ὁφείλει νὰ περαιοσθῇ εἰς τὴν διάταξιν περὶ ἀποδόσεως τῶν κατασχθέντων ὡς προσοχομένων ἐκ τῆς κλοπῆς, διότι ἄλλως ὑπερβαίνει τὸ οἰκείον καθήκον. Καὶ ἡ μὲν ἀπόδοσις ἀφορᾷ εἰς τὰ πράγματα, ὧν ἐστερήθη ὁ παθὼν, ἡ δὲ ἀποζημίωσις εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς ζημίας, ἣν ὑπέστη. Ὅθεν καὶ διαφορά ἂν ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς ζημίας τοῦ παθόντος καὶ τῆς ἀξίας τῶν πειστηρίων, καὶ καθωρρίζετο ἔτι αὕτη ἐν τῇ ἐτυμηνγορίᾳ, πάλιν δὲν ἠδύνατο

Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης, ἐζητήθη διὰ τοῦ εἰσαγγελέως ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐνόρκου καταθέσεως τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος ἐν ἀρχῇ τῆς συνεδριάσεως μάρτυρος τῆς κατηγορίας Β. Γ^α, ἀλλὰ ἐκ τῆς μὴ ἀναγνώσεως αὐτῆς δὲν δύναται νὰ παραχθῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου λόγος ἀναιρέσεως, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 124 Ποιν. Δικονομίας, διότι, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν ἐπίσης δηλοῦται, ἐμφανισθέντος βραδύτερον τοῦ μάρτυρος τούτου καὶ ἐξετασθέντος προφορικῶς οὐ μόνον ἄνευ τινὸς ἀντιρρήσεως, ἀλλὰ καὶ τῇ ρητῇ συναινέσει τῆς ὑπερασπίσεως καὶ τοῦ εἰσαγγελέως, ματαία κατέστη, κατὰ τὸ ἄρθρον 384, ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐνόρκου αὐτοῦ καταθέσεως, καὶ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὁ εἰς τὴν παραβάσιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 124 ἀναγόμενος, ὡς καὶ πρὸς αὐτὸν σχετιζόμενος, ὅτι δὲν ἔδωκε τὸ δικαστήριον ἀκρόασιν ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ εἰσαγγελέως περὶ ἀναγνώσεως τῆς εἰρημένης μαρτυρικῆς καταθέσεως, ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἐδάφιον 14 τοῦ ἄρθρου 458 τῆς Ποιν. Δικονομίας, λόγον ἀναιρέσεως ἀποτελεῖ ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀνάγνωσις, κατὰ τὸ ἄρθρον 384, καταθέσεως μάρτυρος μὴ ὀρκισθέντος, οὐχὶ δὲ καταθέσεως ὀρκισθέντος ἐν τῇ προανακρίσει, χωρὶς νὰ συντρέχῃ περίπτωσις τις ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 116, 119 καὶ 120 ὀριζομένων, περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ὁποίας δικαιούται ἄλλως νὰ κρίνῃ κυριαρχικῶς ὁ τὴν ἀνάκρισιν διατάξας ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν, πεισθὲν ἐκ τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας ὅτι ἰδιοκτητῶν τῶν κλαπέντων καὶ ὑπὸ τῶν ἀνακριτικῶν ἀρχῶν κατασχεθέντων οἰνοπνευμάτων ἦτο ἡ παθοῦσα ἐταιρία, διέταξε διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς αὐτὴν αὐτοῦσια τὰ ἀντικείμενα ταῦτα, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀξίας ἣν εἶχον, κατὰ τὸ ἄρθρον 83 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ὁ δὲ λόγος ἀναιρέσεως, ὁ εἰς ἀντίφασιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν τῶν ἐνόρκων, οἵτινες ἐδέχθησαν ὅτι τὰ κλαπέντα πράγματα ἦσαν ἀξίας ἐλάσσονος τῶν δραχ. 400, ἀναγόμενος, καὶ ἀληθὴς ὑποτιθέμενος, δὲν δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καθ' ὃ μέρος ἐγένετο ὑπ' αὐτῆς δεκτὴ ἡ τῆς πολιτικῶς ἐναγούσης ἐταιρίας αἰτήσεις περὶ ἀποδόσεως τῶν κλαπέντων, εἰς

νὰ στηριχθῇ παράπονον νόμιμον τοῦ ὑποχρεωθέντος εἰς ἀπόδοσιν. Ἀλλ' ἐν γένει, κύριοι, καὶ πλὴν τῶν ἀνωτέρω εἶναι ἀπαράδεκτος ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως, διότι ναὶ μὲν αἱ ἀποφάσεις τῶν ποινικῶν δικαστηρίων, αἱ ἀποσπαιρόμεναι περὶ θεμάτων τοῦ ἱσχυικοῦ δικαίου, ὑπάγονται εἰς ἀναίρεσιν οὐ μόνον διὰ τοὺς ἐν τῇ Ποινικῇ Δικονομίᾳ λόγους ἀναιρέσεως, ἀλλὰ καὶ δι' ὅς λόγους ἤθελον ὑπάγεσθαι εἰς ἀναίρεσιν ἐν ἐξεδίδοντο ὑπὸ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, ὡς διατείνεται ὁ ἀναιρέτων, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δ' ὁμῶς ἡ πολιτικὴ ἀγωγή παρεπέμφθη εἰς τὰ ἀμύδια πολιτικά δικαστήρια, ἐφηρμόσθη δὲ μόνον ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 83 Ποινικῆς Δικονομίας περὶ ἀποδόσεως πειστηρίων, ἥς ἡ τυχὸν παραβάσις οὐκ ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, ὡς μὴ τεθειμένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

οὐδεμίαν ὑπαγόμενος τῶν περιπτώσεων τῶν ἀναγραφομένων ἐν τῷ ἄρθρῳ 807 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ εἶναι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμοστέον, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ρηθὲν μέρος τῆς ἀποφάσεως τῶν συνεδρῶν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 930 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΚΑΓΚΑΔΗΣ

Προδωρινὸς διαχειριστὴς ἀπαγορευτέου. — ἐκ ποινῆς ἀκινήτων.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν κρατήσασαν τοῦ δικαστηρίου γνώμην, τὸ ἄρθρον 120 τοῦ ΧΠΘ' περὶ Ἀνηλίκων κλπ Νόμου τῆς 17 Αὐγούστου 1861 συγχωρεῖ τῷ προσωρινῷ διαχειριστῇ τοῦ ἀπαγορευτέου καὶ τὴν ἐκποίησιν τῆς ἀκινήτου αὐτοῦ πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ ἐγκρίσει τοῦ δικαστηρίου, καίτοι, κατὰ τὴν ἀσθενεστέραν τοῦ δικαστηρίου γνώμην, ἡ ἐκποίησις ἀκινήτων δὲν ἀνάγεται εἰς τὰς συντηρητικὰς τοῦ διαχειριστοῦ ἐπὶ τῆς πέριουσίας τοῦ ἀπαγορευτέου πράξεις, εἰς ἃς καὶ τὴν περὶ τοῦ προσωποῦ ἐπιμέλειαν ἐκτείνεται ἡ διαχείρισις αὐτοῦ, κατὰ τὴν ὁρθὴν τοῦ ἄρθρου 120 τοῦ προειρημένου Νόμου ἐννοίαν.

Ἀριθ. 932 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΚΑΓΚΑΔΗΣ

Ἐπαγωγή ὅρκου ἀντὶ δικαστικοῦ δι' ἀντιρρήσεων.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 351 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐν πάσῃ τῆς δίκης στάσει συγχωρεῖται τῷ διαδίκῳ ἡ ἐπαγωγή ὅρκου τῷ ἀντιδίκῳ αὐτοῦ, δηλαδή ὅταν τὸ δικαστήριον ἐπιλαμβάνηται τῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως μέχρι τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς, τεμνοῦσης τὴν διαφορὰν καὶ ἀπεκδυούσης τοῦτο πάσης περαιτέρω ἐπ' αὐτοῦ ἀναμίξεως, ἀποφάσεως, ἐπομένως, κατὰ τὴν κρατήσασαν γνώμην τοῦ ἐφετείου τούτου, ἡ δύνατο νὰ γένηται ἐπαγωγή τοῦ ὅρκου διὰ τοῦ ὑπὸ δίκην δικογράφου ἀντιρρήσεων μετ' ἐπαγωγῆς ἐπακτοῦ ὅρκου, ἀντὶ τοῦ ἀπαλλακτικοῦ ὃν ἐκρίνεν ἐπιβλητέον ἡ ὑπ' ἀριθ. 151 τοῦ 1906 ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου τούτου, ἂν ἡ τοιαύτη ἐπαγωγή ἐγίγνετο ἀμέσως καὶ ἀπ' εὐθείας χωρὶς τῶν προηγουμένων ταύτης ἀντιρρήσεων, τῶν τεινουσῶν εἰς τὴν ἀνάκλησιν τῆς προειρημένης ἀποφάσεως, ἀλλὰ μὴ γενομένης τοιαύτης ἀμέσου ἐπαγωγῆς, ἣν ἐν περιπτώσει τῆς ἀπορρίψεως τῶν ἀντιρρήσεων ποιοῦνται οἱ ἀντιλέγοντες, ἀπαράδεκτος τυγχάνει ἡ τοιαύτη ἐπαγωγή, καίτοι, κατὰ τὴν ἀσθενεστέραν τοῦ δικαστηρίου γνώμην, οὐδαμῶς καὶ ὑπ' οὐδεμιᾶς τῶν δικονομικῶν διατάξεων ἀναγνωρίζεται δικόγραφον ἀντιρρήσεων καὶ δι' αὐτοῦ εἰσαγωγή τῆς ὑποθέσεως πρὸς συζήτησιν, ἵνα ὑποτεθῇ ὑπάρχουσα νομίμως στάσις δίκης πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ κανόνος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 351 τῆς Πολ. Δικονομίας, περὶ ἐπαγωγῆς ὅρκου καὶ ἀπαράδεκτος ἐπὶ τῷ γόφῳ τούτῳ ἀπέβαινεν ἡ ἐπαγωγή τοῦ ὅρκου, τῶν ἀντιρρήσεων μὴ ὁρωσῶν τὸ τυπικῶς ἐγκυρον τῆς μελλούσης δόσεως τοῦ

ἐλαττοῦται ἐν σχέσει πρὸς τὴν εἰς τοὺς αὐτοὺς ἐπιβαλλομένην, καθ' ἃ μέτρον ὀρίζουσι τὰ ἀρθρ 49 καὶ 50 ὡς πρὸς τὴν ποινὴν τῆς ἀποπέρας, καθ' ἃ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐπιβάλλεται ἀπλῶς ποινὴ ἐλάσσων τῆς εἰς τὴν τετελεσμένην πρᾶξιν ἐπιβλητέας, μὴ δυναμένη νὰ κατέλθῃ πέραν τοῦ ἡμίσεως· ὁρθῶς ἄρα αἱ παρατεθεῖσαι διατάξεις ἐφηρμόσθησαν ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπιβαλλούσης τῷ ἀναιρεσίοντι ποινὴν φυλακίσεως 4 ἐτῶν, 11 μηνῶν καὶ 29 ἡμερῶν, ἥτοι κατὰ μίαν ἡμέραν ἐλάσσονα τῆς εἰς τὸν αὐτοῦργον τῆς κυρίας πράξεως ἐπιβλητέας ποινῆς εἰρκτῆς.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσίων ρητῶς δηλοῖ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων ὅτι τοὺς ἐν τῇ αἰτήσῃ, ἢ ἀπηύθυνε κατὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, λοιποὺς λόγους, ἐπικαλεῖται μόνον ἐφ' ὅσον ὡς συνέπειαν δύνανται νὰ ἔχωσι τὴν πλήρη αὐτοῦ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ κατηγορίας, ἢ τὴν ἐπὶ μόνῃ τῇ εἰς τὴν κυρίαν πρᾶξιν τῆς κλοπῆς συνεργείᾳ παραπομπὴν αὐτοῦ εἰς ἄλλο δικαστήριον πρὸς νέαν συζήτησιν καὶ ὅτι ἄλλως παραιτεῖται αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ὅμως οὕτω πως ὑπὸ δρον ὑποβαλλόμε-

νηγία, καὶ ὅτι ἐπομένως εἰς πᾶσαν ἀνεξαρτήτως περίπτωσιν συμμετοχῆς, πρέπει νὰ ἐξετάζεται ἰδιαιτέρως ἂν αὐτοῦργον ἢ συνεργίαν ἀποτελεῖ ἡ ἐνέργεια αὕτη. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἐν τῷ ἡμετέρῳ Ποινικῷ Νόμῳ ἐξακολουθεῖ ὑφιστάμενος ὁ ἀπληραιομένους θεσμός τῆς συστάσεως, ἔλλ' αἱ περὶ αὐτοῦ διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἔνεκα τῶν ἐκτεθέντων, πρέπει νὰ ἐρμηνεύωνται ὅσον ἐνεστὶ στενῶς, νὰ μὴ ἐκτείνωνται δὲ εἰς ἄλλα θέματα πλὴν τῶν ἐν τῷ νόμῳ ρητῶς ἀναφερομένων. Καὶ ὅπου δ' ἴσχυσεν οὕτος, ἐφηρμόσθη πάντοτε εἰς τὴν συμφωνίαν περὶ συμφράξεως εἰς τὸ κύριον ἀδίκημα, οὐδέποτε δὲ καὶ εἰς τὴν συμφωνίαν πρὸς παροχὴν βοηθείας εἰς τὸ περὶ ἄλλου διπραττόμενον ἀδίκημα. Τοιαύτη ἐπέκτασις τῆς ἐννοίας τῆς συστάσεως ἀντίκειται εἰς αὐτὸ τὸ γράμμα τοῦ ἀρθροῦ 57 Ποινικοῦ Νόμου, ὅπερ πραγματεύεται περὶ συμφωνίας πρὸς ἐκτέλεσιν ὀρισμένου ἀδικήματος καὶ οὐχὶ πρὸς ἐκτέλεσιν συνεργίας εἰς τοιοῦτον ἀδίκημα. Κατὰ ταῦτα ἐπομένως ἀναίρετά θ' ἀπέβαινεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δ' ὅμως κατὰ τὰ γεγονότα, ἅτινα οἱ ἐνορκιοὶ ἐδέχθησαν διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἀνεξαρτήτως τῆς γενομένης συστάσεως, οὗτοι ἐκηρύχθησαν ἐνοχοὶ ὡς αὐτοπροσώπως ἐκτελέσαντες πράξεις νομίμου συνεργίας, ἥτοι ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐπίτηδες συνήργησαν εἰς τὴν παρὰ τοῦ αὐτοῦργου ἐκτελεσθεῖσαν πρᾶξιν τῆς κλοπῆς, ἐν γνώσει δὲ καὶ ἐξ ἰδιοτελείας ἐδέχθησαν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῶν καὶ ἀντικείμενα τῆς ἀξιοποιήσεως πράξεις τῆς κλοπῆς, καὶ ἀνεδέχθησαν τὰ ἐμπορευθῆσιν αὐτά. Οἱ τοιαύτην δὲ συνδρομὴν παρὰ τὸν ἐκτελέσαντα ἀξιοποιούντινα πρᾶξιν λογίζονται ὡς συνεργοὶ ἀνεξαρτήτως πάσης ἀμοιβῆς συστάσεως καὶ τιμωροῦνται διὰ τῆς ἐπιβαλλομένης αὐτοῖς ποινῆς. Προκειμένου δὲ περὶ συνεργίας, κατὰ τὸ ἐδάφιον 5 τοῦ ἀρθρ. 72 Ποιν. Νόμου ἐπιβάλλεται ἡ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 71 ποινὴ ἀνεξαρτήτως τῆς ἀξίας τῶν ἀποκυθέντων ἀντικειμένων.

Ἄ' ὁ λόγος δ' ὅτι, ἐνῶν ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας προκύπτει ὅτι τὸ οἰνοπνεῦμα, ὅπερ ἐκλάπη ἐκ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ἦτο ἀξίας μικροτέρας τῶν τε-

νοι οἱ ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγοι ἀναιρέσεως δὲν εἶναι δεκτοὶ καὶ δὲν δύνανται ὡς τοιοῦτοι νὰ ἐξετασθῶσιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ἐκηρύχθησαν ἐνοχοὶ οἱ ἀναιρεσίοντες ὅτι ἐκ συστάσεως συνήργησαν εἰς τὴν παρὰ τοῦ αὐτοῦργου ἐκτελεσθεῖσαν πρᾶξιν τῆς κλοπῆς οἰνοπνεύματος, δεχθέντες ἐν γνώσει καὶ ἐξ ἰδιοτελείας καὶ ἀποκρύψαντες τὰ ἀντικείμενα τῆς κλοπῆς καὶ ἀποδεχθέντες νὰ τὰ ἐμπορευθῶσιν. Καὶ ἀνεξαρτήτως ἄρα τῆς μεταξὺ τῶν ἀναιρεσίοντων γενομένης συστάσεως πρὸς συνεργίαν εἰς τὴν κυρίαν πρᾶξιν τῆς κλοπῆς, ἐδέχθησαν οἱ ἐνορκιοὶ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν ὅτι οἱ ἀναιρεσίοντες, ἥτοι ἐκάτερος τούτων, ἐνήργησε τὰς ἀποτελούσας τὸ ἰδιάζον εἶδος τῆς μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἀδικήματος συνεργίας πράξεις ἀποδοχῆς καὶ ἀποκρύψεως τῶν κλαπέντων, καὶ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι, μὴ ὄντων ἐφαρμοστέων ἐπὶ τῆς συνεργίας τῶν περὶ συστάσεως ὀρισμῶν τοῦ Ποιν. Νόμου, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιβληθῇ ποινὴ εἰς τοὺς ἀναιρεσίοντας διὰ τὰς πράξεις συνεργίας, ὧν ἐκηρύχθησαν ἐνοχοὶ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος.

τρακοσίων δραχμῶν, ἡ ἀπόφασις διέταξε ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα οἰνοπνεύματα ἀξίας 15 χιλιάδων δραχμῶν, καὶ οὕτω ἐν τῇ προσβαλλομένη ἀπόφασιν ὑπάρχουσιν ἀντιφάσκουσαι διατάξεις, εἶναι ἀνυπόστατος, διότι διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως διατάχθη ἡ ἀπόδοσις τῶν κατασχθέντων καὶ οὐδεὶς λόγος ἐν ταύτῃ περὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν, ὥστε νὰ προκύπτῃ ἀντίφασις τῆς ἀποφάσεως πρὸς τὴν ἐτυμηγορίαν, τὴν δεχθεῖσαν ἀξίαν μικροτέραν τῶν 400 δραχμῶν. Τὸ δικαστήριον δ' ὤφειλε νὰ διατάξῃ τὴν ἀπόδοσιν τῶν κατασχθέντων οἰνοπνευμάτων, ὡς πειστηρίων, εἰς τὸν ἰδιοκτῆμονα πολιτικῶς ἐνάγοντα, ἀφοῦ ἐπίσθη ὅτι ἰδιοκτῆμων ἦτο αὐτὸς, κατὰ τὸ ἀρθρ. 83 Ποιν. Δικονομίας. Διατάξαν δὲ ταύτην ἐκπλήρωσε καθήκον, καὶ δὲν ὑπερέβη οὐδὲν, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσίων, τὴν δὲ περὶ τούτου ἀπόφασιν ἐδικαιοῦτο νὰ μορφώσῃ ἐλευθέρως καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς καταδικαστικῆς ἢ ἀθωωτικῆς ἐκβάσεως τῆς δίχης. Ἐκ τοῦ ὅτι δ' ὁ κατηγορούμενος ἠθωώθη, δὲν ἔπεται ὅτι αὐτὸς εἶναι καὶ τῶν πειστηρίων ὁ ἰδιοκτῆτης ('Αποφ. 2 τοῦ 1844 Α. Π.). Ἡ ἀπόδοσις τῶν πειστηρίων δὲν πρέπει νὰ συγχέται πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν, δι' ἣς σκοπεῖται ἡ πλήρης ἀνόρθωσις τῆς ἐκ τοῦ ἀδικήματος ἐπενεχθείσης τῷ παθόντι ζημίας καὶ ἥτις ἐπιδιώκεται διὰ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς. Καὶ δυνατόν μὲν νὰ συμπίπτῃ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἡ ἀποζημίωσις τοῦ παθόντος πρὸς τὴν τῶν πειστηρίων ἀπόδοσιν, δυνατόν ὅμως καὶ νὰ εἶναι ὅλος ἀνεξάρτητος αὐτῆς (Hélie No 5243).

• «Τὸ ποινικὸν δὲ δικαστήριον ἔχει μὲν τὸ δικαίωμα νὰ λύσῃ καὶ ζητήματα κυριότητος ἐπὶ τοῦ κινήτου, προτεινόμενα ὡς ἐνστάσεις κατὰ τῆς αἰτουμένης ἀποδόσεως, ἀλλ' ὀφείλει νὰ περιορισθῇ εἰς τὴν διάταξιν περὶ ἀποδόσεως τῶν κατασχθέντων ὡς προσχομένων ἐκ τῆς κλοπῆς, διότι ἄλλως ὑπερβαίνει τὸ οἰκεῖον καθήκον. Καὶ ἡ μὲν ἀπόδοσις ἀφορᾷ εἰς τὰ πράγματα, ὧν ἐστερήθη ὁ παθὼν, ἡ δὲ ἀποζημίωσις εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς ζημίας, ἣν ὑπέστη. Ὅθεν καὶ διαφορὰ ἂν ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς ζημίας τοῦ παθόντος καὶ τῆς ἀξίας τῶν πειστηρίων, καὶ καθωρρίζετο ἐπὶ αὕτῃ ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ, πάλιν δὲν ἠδύνατο

Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης, ἐζητήθη διὰ τοῦ εἰσαγγελέως ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐνὸρκου καταθέσεως τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος ἐν ἀρχῇ τῆς συνεδριάσεως μάρτυρος τῆς κατηγορίας Β. Γ^α, ἀλλὰ ἐκ τῆς μὴ ἀναγνώσεως αὐτῆς δὲν δύναται νὰ παραχθῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου λόγου ἀναιρέσεως, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 124 Ποιν. Δικονομίας, διότι, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν ἐπίσης δηλοῦται, ἐμφανισθέντος βραδύτερον τοῦ μάρτυρος τούτου καὶ ἐξετασθέντος προφορικῶς οὐ μόνον ἀνευ τινὸς ἀντιρρήσεως, ἀλλὰ καὶ τῇ ρητῇ συναινέσει τῆς ὑπερασπίσεως καὶ τοῦ εἰσαγγελέως, ματαία κατέστη, κατὰ τὸ ἄρθρον 384, ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐνὸρκου αὐτοῦ καταθέσεως, καὶ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὁ εἰς τὴν παραβίαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 124 ἀναγόμενος, ὡς καὶ πρὸς αὐτὸν σχετιζόμενος, ὅτι δὲν ἔδωκε τὸ δικαστήριον ἀκρόασιν ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ εἰσαγγελέως περὶ ἀναγνώσεως τῆς εἰρημένης μαρτυρικῆς καταθέσεως, ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἐδάφιον 14 τοῦ ἄρθρου 458 τῆς Ποιν. Δικονομίας, λόγον ἀναιρέσεως ἀποτελεῖ ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀνάγνωσις, κατὰ τὸ ἄρθρον 384, καταθέσεως μάρτυρος μὴ ὀρκισθέντος, οὐχὶ δὲ καταθέσεως ὀρκισθέντος ἐν τῇ προανακρίσει, χωρὶς νὰ συντρέχῃ περίπτωσις τις ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 116, 119 καὶ 120 ὀριζομένων, περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ὁποίας δικαιοῦται ἄλλως νὰ κρίνῃ κυριαρχικῶς ὁ τὴν ἀνάκρισιν διατάξας ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, πεισθὲν ἐκ τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, ὅτι ἰδιοκτητῶν τῶν κλαπέντων καὶ ὑπὸ τῶν ἀνακριτικῶν ἀρχῶν κατασχεθέντων οἰνοπνευμάτων ἦτο ἡ παθοῦσα ἐταιρία, διέταξε διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς αὐτὴν αὐτοῦσια τὰ ἀντικείμενα ταῦτα, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀξίας ἣν εἶχον, κατὰ τὸ ἄρθρον 83 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ὁ δὲ λόγος ἀναιρέσεως, ὁ εἰς ἀντίφασιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης πρὸς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνὸρκων, οἵτινες ἐδέχθησαν ὅτι τὰ κλαπέντα πράγματα ἦσαν ἀξίας ἐλάσσονος τῶν δραχ. 400, ἀναγόμενος, καὶ ἀληθὺς ὑποτιθέμενος, δὲν δίδει χώραν εἰς ἀναιρέσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καθ' ὃ μέρος ἐγένετο ὑπ' αὐτῆς δεκτὴ ἡ τῆς πολιτικῶς ἐναγούσης ἐταιρίας αἰτήσεις περὶ ἀποδόσεως τῶν κλαπέντων, εἰς

νὰ στηριχθῇ παράπονον νόμιμον τοῦ ὑποχρεωθέντος εἰς ἀπόδοσιν. Ἀλλ' ἐν γένει, κύριοι, καὶ πλὴν τῶν ἀνωτέρω εἶναι ἀπαράδεκτος ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως, διότι ναὶ μὲν αἱ ἀποφάσεις τῶν ποινικῶν δικαστηρίων, αἱ ἀποζαινόμεναι περὶ θεμάτων τοῦ ἱσχυικοῦ δικαίου, ὑπάγονται εἰς ἀναιρέσιν οὐ μόνον διὰ τοὺς ἐν τῇ Ποινικῇ Δικονομίᾳ λόγους ἀναιρέσεως, ἀλλὰ καὶ δι' οὓς λόγους ἤθελον ὑπάγεσθαι εἰς ἀναιρέσιν ἂν ἐξεδίδοντο ὑπὸ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, ὡς διατείνεται ὁ ἀναιρέσις, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δ' ὁμῶς ἡ πολιτικὴ ἀγωγή παρεπέμφθη εἰς τὰ ἀμύδρια πολιτικά δικαστήρια, ἐφηρμόσθη δὲ μόνον ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 83 Ποινικῆς Δικονομίας περὶ ἀποδόσεως πιστοτηρίων, ἧς ἡ τυχὼν παραβίασις οὐκ ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, ὡς μὴ τεθειμένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

οὐδεμίαν ὑπαγόμενος τῶν περιπτώσεων τῶν ἀναγραφόμενων ἐν τῷ ἄρθρῳ 807 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ εἶναι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμοστέον, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ρηθὲν μέρος τῆς ἀποφάσεως τῶν συνέδρων.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 930 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΚΑΓΚΑΛΗΣ

Προδωρινὸς διαχειριστὴς ἀπαγορευτέου. — ἐκ ποινῆς ἀκινήτων.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν κρατήσανσαν τοῦ δικαστηρίου γνώμην, τὸ ἄρθρον 120 τοῦ ΧΠΘ' περὶ Ἀνγλί-κων κλπ Νόμου τῆς 17 Αὐγούστου 1861 συγχωρεῖ τῷ προσωρινῷ διαχειριστῇ τοῦ ἀπαγορευτέου καὶ τὴν ἐκποίησιν τῆς ἀκινήτου αὐτοῦ πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ ἐγκρίσει τοῦ δικαστηρίου, καίτοι, κατὰ τὴν ἀσθενεστέραν τοῦ δικαστηρίου γνώμην, ἡ ἐκποίησις ἀκινήτων δὲν ἀνάγεται εἰς τὰς συντηρητικὰς τοῦ διαχειριστοῦ ἐπὶ τῆς πέριυσίας τοῦ ἀπαγορευτέου πράξεις, εἰς ἃς καὶ τὴν περὶ τοῦ προσωποῦ ἐπιμέλειαν ἐκτείνεται ἡ διαχείρισις αὐτοῦ, κατὰ τὴν ὁρθὴν τοῦ ἄρθρου 120 τοῦ προειρημένου Νόμου ἐννοίαν.

Ἀριθ. 932 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΚΑΓΚΑΛΗΣ

Ἐπαγωγή ὅρκου ἀντὶ δικαστικοῦ δι' ἀντιρρήσεων.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 351 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐν πάσῃ τῆς δίκης στάσει συγχωρεῖται τῷ διαδίκῳ ἡ ἐπαγωγή ὅρκου τῷ ἀντιδίκῳ αὐτοῦ, δηλαδὴ ὅταν τὸ δικαστήριον ἐπιλαμβάνηται τῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως μέχρι τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς, τεμνουσῆς τὴν διαφορὰν καὶ ἀπεκδυούσης τοῦτο πάσης περαιτέρω ἐπ' αὐτοῦ ἀναμίζεως, ἀποφάσεως, ἐπομένως, κατὰ τὴν κρατήσανσαν γνώμην τοῦ ἐφετείου τούτου, ἡδύνατο νὰ γένηται ἐπαγωγή τοῦ ὅρκου διὰ τοῦ ὑπὸ δίκην δικογράφου ἀντιρρήσεων μετ' ἐπαγωγῆς ἐπακτοῦ ὅρκου, ἀντὶ τοῦ ἀπαλλακτικοῦ ὃν ἐκρίνεν ἐπιβλητέον ἡ ὑπ' ἀριθ. 151 τοῦ 1906 ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου τούτου, ἂν ἡ τοιαύτη ἐπαγωγή ἐγίγνετο ἀμέσως καὶ ἀπ' εὐθείας χωρὶς τῶν προηγουμένων ταύτης ἀντιρρήσεων, τῶν τεινουσῶν εἰς τὴν ἀνάκλησιν τῆς προειρημένης ἀποφάσεως, ἀλλὰ μὴ γένομένης τοιαύτης ἀμέσου ἐπαγωγῆς, ἣν ἐν περιπτώσει τῆς ἀπορρίψεως τῶν ἀντιρρήσεων ποιοῦνται οἱ ἀντιλέγοντες, ἀπαράδεκτος τυγχάνει ἡ τοιαύτη ἐπαγωγή, καίτοι, κατὰ τὴν ἀσθενεστέραν τοῦ δικαστηρίου γνώμην, οὐδαμῶς καὶ ὑπ' οὐδεμιᾶς τῶν δικονομικῶν διατάξεων ἀναγνωρίζεται δικόγραφον ἀντιρρήσεων καὶ δι' αὐτοῦ εἰσαγωγή τῆς ὑποθέσεως πρὸς συζήτησιν, ἵνα ὑποτεθῇ ὑπάρχουσα νομίμως στάσις δίκης πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ κανόνος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 351 τῆς Πολ. Δικονομίας, περὶ ἐπαγωγῆς ὅρκου καὶ ἀπαράδεκτος ἐπὶ τῷ γόγῳ τούτῳ ἀπέβαινεν ἡ ἐπαγωγή τοῦ ὅρκου, τῶν ἀντιρρήσεων μὴ ὁρωσῶν τὸ τυπικῶς ἐγκυρον τῆς μελλούσης δόσεως τοῦ

ὄρκου, ἀλλὰ τεινουσῶν κυρίως εἰς τὴν ἀνάκλησιν τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ Ἑρτείου τούτου ἀνευ προσαγωγῆς νέων ἀποδείξεων πλὴν τῶν ἄχρι τοῦδε προσκομισθεισῶν (*).

*Λοιθ. 946 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Ἀγοραπωλησία. - σύστασις ἀπὸ συντάξεως ἑγγράφου. - ἀδυναμία πραγματοποιήσεως. - ἄρραβών. - ἀπόδοσις διπλασίου.

Ἐπειδὴ ἐπὶ συμβάσεως ἀγοραπωλησίας πράγματος, καθ' ἣν οἱ συμβαλλόμενοι ὀρίζουσιν ὅτι ἡ πώλησις θέλει πραγματοποιηθῇ ἀπὸ τῆς συντάξεως ἑγγράφου, κατὰ τὴν ὁρθὴν ἐννοίαν τοῦ νόμου Εἰσηγήσεων (3.23) Κωδ. (5.21) 17 Β. (ΚΒ' 1) 76, ὁ πωλητὴς ὑποχρεοῦται νὰ δώσῃ διπλοῦν τὸν ληφθέντα ἄρραβῶνα, οὐ μόνον ὅταν μεταμελοῦμενος ἀρνήται νὰ συντάξῃ τὸ ἑγγραφοῦν, ἀλλὰ καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν ὑπαιτιῶς ἀδυνατεῖ νὰ συστήσῃ τὴν σύμβασιν τῆς ἀγοραπωλησίας ὑπὸ τοὺς συμπεφωνημένους ὅρους. Κατ' ἀκολουθίαν ἐν προκειμένῳ νομίμως διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ὁ ἀγοραστὴς ἐνάγων ἀξιοῖ νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντιδίκος πωλητὴς εἰς ἀπόδοσιν διπλοῦ τοῦ ληφθέντος ἄρραβῶνος, ὅς ὁ οὗτος ἦν ἐν ἀδυναμίᾳ νὰ συστήσῃ τὴν σύμβασιν τῆς πωλήσεως τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀκινήτου ὑπὸ τοὺς συμπεφωνημένους ὅρους, διότι ἐνῷ ὑπεσχέθη ὅτι τὸ πρᾶγμα πρὸς ἀνατολὰς ὅριον εἶχε τὴν πλατεῖαν «Στροφίλι», ὅτι ἦτο ἐκτάσεως 14,000 πῆχων, ὅτι ἡ μέχρι τῆς πλατείας «Στροφίλι» ἐκτασις δαύτους ἐκ πύκνων καὶ ἄλλων δένδρων ἀποτελεῖ μέρος αὐτοῦ καὶ ὅτι τὸ ἀκίνητον ὑπὸ μιᾶς μόνον ρυμοτομίας ἐδαρεῖτο ἀπ' ἀνατολῶν εἰς δυσμᾶς ἐκ μέτρων 437 καὶ 70(00), κατεδείχθη ὅτι ἡ μὲν ἐκτασις αὐτοῦ ἦν ἐκ πῆχων 10,000, ὅτι δὲν εἶχεν ὅριον πρὸς ἀνατολὰς τὴν πλατεῖαν «Στροφίλι», ὅτι τὸ δάσος δὲν ἀποτελεῖ μέρος αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἐρυμοτομεῖτο καὶ ἀπ' ἄρκτου εἰς μεσημβρίαν, εἰς τρέπον ὥστε ἀποτελεῖτο τοῦτο ἐκ τεσσάρων κεχωρισμένων τεμαχίων, ἀπασῶν δὲ τῶν ἐλλείψεων τούτων διετέλει ἐν γνώσει ὁ ἐναγόμενος, ἐν ἀγνοίᾳ δὲ τὸν ἀνάντιον ὁ ἐνάγων, καὶ ὥφειλε τὸ δικάσαν πρωτοδικεῖον νὰ μὴ ἀπορρίψῃ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του τὴν ἀγωγὴν, κατὰ τὴν αἰτησίν τῆς ταύτης, ὡς νόμῳ ἀστήρικτον, μὴ πρᾶξαν ὅμως οὕτω, μεταρρυθμιστέαν κατέστησε ταύτην ἐπὶ τῷ ἐκτεθέντι τέλει, κατὰ τὸν περὶ τούτου νόμιμον λόγον ἐφέσεως. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ ὅτι νομίμως διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐπὶ τοῖς ἐν οὐτῇ ἀναφερομένοις λόγοις, εἰς οὓς καὶ τοῦ δικαστηρίου τούτου ἡ ἥσσαν γνώμη ἀναφέρεται, ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὴν ἐκτεθεισάν αἴτησιν, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἐφέσεως ἀπορριπτέος ἦν ὡς νόμῳ ἀστήρικτος.

*Αριθ. 347 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Ἐπιβολὴ δικαστικοῦ ὄρκου πρωτοδικῶς καὶ

(*) Ὁ ἀγὼν γίνεται οὐχὶ περὶ πραγμάτων, ἀλλὰ περὶ γνωμῶν, κατὰ ποίαν ἤτοι πρέπει ν' ἀπορριφθῇ ἢ ἐπαγωγῇ τοῦ ὄρκου.

ἐφεσίμωρος. - δόσις. - ἐπέλευσις ἀμαχίτου τεκμηρίου. - οὐκ ἀνάκλησις. - δημοτικὰ ἔργα. - ὅροι ἀναθέσεως προσθέτου ἐργασίας.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἄρθρων 357 καὶ 382 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν ὁ γενόμενος ἐπακτός καὶ δικαστικὸς ὄρκος ἀποτελεῖ δικανικὴν ἀλήθειαν καὶ παράγει τὸ ἐκ τοῦ ἁρθρου 273 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀνεπίδεκτον ἀνταποδείξεως νόμιμον τεκμήριον, ἔπεται ἀναγκαίως ὅτι τὸ δικαστήριον τὴν ἀπόφασίν του, δι' ἣς ἐξετίμησε τὰς προσκομισθείσας ἀποδείξεις, ὅπως δὲ ἐπιρρώσῃ αὐτὰς ἡ τὸν ἀνάντιον τὰς καταστήσῃ ἀνισχύρους, ἐπέβαλε τὸν δικαστικὸν ὄρκον, δὲν ἐπιτρέπεται μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὄρκου νὰ ἐκτιμῇσθαι ἐκ νέου τὰς ἀποδείξεις ἢ λάβῃ ὑπ' ὄψει νέας τοιαύτας καὶ ἀποφανθῇ ἐναντίου ἐκείνου, ὅπερ διὰ τοῦ ὄρκου ἀπεδείχθη ἀληθές, ἀνακαλοῦν οὕτω τὴν προεκδοθεῖσαν ἀπόφασίν του, διότι τὸ τοιοῦτον παρὰ τὴν γενικὴν ἐν τῷ ἁρθρῳ 180 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναγραφομένην ἀρχὴν, καθ' ἣν τὸ δικαστήριον μέχρι τῆς ἐκδόσεως ἐπὶ τῆς οὐσίας ὀριστικῆς ἀποφάσεως δικαιούται εἰς τὴν ἀνάκλησιν τῶν προδικαστικῶν ἀποφάσεων του, ἀντίκειται εἰς τὰς παρατεθεισὰς οὐσιώδεις δικονομικὰς διατάξεις, αἵτινες ὡς εἰδικαὶ κρατοῦσι τῶν γενικῶν. Εἰς τὴν ὑποχρέωσιν δὲ ταύτην ὑπόκειται οὐ μόνον αὐτὸ τὸ πρωτόδικον δικαστήριον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐφετεῖον, ἂν τὴν γενομένην ἐφασιν κατὰ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως ἀπορρίψῃ, θεωρήσῃ ὁρθὴν τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων καὶ νόμιμον συνεπῶς τὴν ἐπιβολὴν τοῦ ὄρκου, διότι κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην θεωρεῖται ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις ὡς τοῦ ἐφετείου.

Ἐπειδὴ σαφῶς προκύπτει ἐκ τῶν ἁρθρων 50 ἐδ. 7 καὶ 9, 112 ἐδ. α' καὶ 119 ἐδ. ιγ' τοῦ Νόμου τῆς 27 Δεκεμβρίου 1833 περὶ «συστάσεως Δήμων», ὅτι διὰ τὴν ἐπιχειρήσιν δημοτικῶν ἔργων, ἀπαιτεῖται προηγουμένης ἡ σύνταξις προϋπολογισμοῦ τῆς δαπάνης κατεστρωμένου παρ' εἰδήμονος, ἡ σύσκεψις καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ ἡ ἔγκρισις τῆς οἰκείας διοικητικῆς ἀρχῆς, ἡ δὲ παράλειψις τῶν ἀπαιτήσεων τούτων ἀπαλλάσσει τὸν Δήμον ἀπὸ πάσης εὐθύνης. Ὡς ἐκ τῆς γενικότητος δὲ τῶν παρατεθεισῶν νομικῶν διατάξεων, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰ ἐδάφια 1—4 τοῦ ἁρθρου 112 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ἐν οἷς ἀναγράφονται αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐπιτρέπονται αἱ ἰδιαιτεραὶ συμφωνίαι διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων, ἡ τήρησις τῶν προεκτεθεισῶν διατυπώσεων ἀπαιτεῖται καὶ διὰ τὰς προσθέτους ἐργασίας τοῦ ἐπιχειρουμένου ἔργου. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπὸ δίκην ἀγωγὴν, ὡς πρὸς τὴν ἐπίδικον ἀπαίτησιν διὰ τὰς προσθέτους ἐργασίας τὰς γενομένας ἐν τῇ κατασκευασθείσῃ ὑπὸ τοῦ ἐναγόντος ἐφεισλήτου ὁδῷ, εἶδει ν' ἀπορριφθῇ ὡς μὴ νόμιμος, ὅς οὐ ἐν αὐτῇ δὲν ἰσχυρίζεται ὁ ἐνάγων ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῶν προσθέτων ἐργασιῶν ἐγένετο μετὰ προηγουμένην τήρησιν τῶν μνησθεισῶν ἀπαιτήσεων τοῦ νόμου, τὸν ἀνάντιον δὲ διηκριβωμένον ἐστὶν ἐκ τῆς ὁμολογίας αὐτοῦ ὅτι ἐξετελέσθησαν αὐταὶ κατὰ παράλειψιν αὐτῶν, ἐνέκρινεν ὅμως ταύτας ὁ τότε δήμαρχος Λεβαδέων, ὁ ὁποῖος μετὰ τοῦ διευθύνοντος τὰς ἐργασίας πρωτοτέκτονος παρέλαβε διὰ πρωτοκόλλου τὸ ὅλον ἔργον ἐ-

κτιμηθείσης και της αξίας των προσθέτων έργασίων εις δρ. 614 53 00).

Αριθ. 959 (1906)

Εισηγητής ο έπ'ετής κ. Α. ΣΟΥΤΑΝΗΣ

Υιοθεσία. - δημοσίευσις έφημερίδι. - ληξιαρχική πράξις. - συνέπειαι παραλείψεως. - υιοθεσία συγγενούς. - ηλικία 60 έτών. - γυναίκες. - απόφασις υιοθεσίας. - δεδικασμένον κατά παραστάτων. - δυνάμειδις επιτρόπον. - υιοθεσία γυναικός. - κληρονομικά δικαιώματα.

Έπειδή ο λόγος της έφέσεως ότι «εσφαλμένως ή έγκαλουμένη απόφασις παρεδέξατο ότι δεν απαιτείται εκ του νόμου δημοσίευσις διά της έφημερίδος της δεχομένης την υιοθεσίαν απόφασεως, ουδ' έγγραφη κατ' αυτήν εις τὰ ληξιαρχικά βιβλία του Δήμου των υιοθετούντων», μή βάσιμος είναι, διότι ουδείς νόμος απαιτεί δημοσίευσιν διά της έφημερίδος της απόφασεως περί υιοθεσίας, αλλά μόνον ο Αστικός Νόμος όρίζει ότι θέον να καταχωρίζεται ή απόφασις αυτή εν τοις ληξιαρχικοις βιβλίοις (άρθρα 90 και 88), ουχι όμως επί ποινή ακυρότητος, αλλά μόνον επί απειλή προστίμου, κατά τους όρους του άρθρου 644 Ποιν. Νόμου.

Έπειδή ο έτερος λόγος της έφέσεως ότι «εσφαλμένως ή έγκαλουμένη απόφασις παρεδέξατο εξ έπαγγέλματος ότι, καίτοι ενήλικος και αυτεξουσία ήν ή είσποιηθείσα υπό της αδελφής αυτής μόλις τριακονταετούς, εν ώ έδει ίνα αυτή ή υπερεξηκοντούτης, κατά τον νόμον, ουχ ήττον εξ έπαγγέλματος και κατ' εξαίρεσιν έθεώρησε νόμιμον την είσποίησιν ένεκα της συγγενείας της είσποιηθείσης, ουσης αδελφής, καίτοι ή έγκαλουμένη απόφασις είχαν ενώπιον αυτής απόφασιν και ισχυρισμούς περί υιοθεσίας ύπεξουσίας», άβάσιμος τυγχάνει, διότι εάν θελήσῃ τις και να είσποιήσῃ τινά των αυτού συγγενών, δεν είναι ανάγκη να έχῃ την ηλικίαν των 60 έτών (Νόμ. 15 § 2 Πανδ. 1.7). Και ο έγκαλῶν μετά της έαυτού γυναικός υιοθέτησεν όμου την αυτεξουσίαν αδελφήν ταύτης έφειδλήτον, αί δε γυναίκες, ως μη δυνάμεναι να έχωσι πατρικήν εξουσίαν, έπετρέπη να υιοθετώσι και απαιτείται μόνον να ώσι πρεσβύτεραι των υιοθετούμένων κατά 18 έτη § 14 Εισ. 1.11 Άρμ. § 5 Β' η'.

Έπειδή ο λόγος της έφέσεως ότι «εσφαλμένως ή έγκαλουμένη απόφασις απέρριψε την ένστασιν ότι ή ενάγουσα ήν αδελφή άμφισβόλης της αποβιώσας Α*** και την ηλικίαν μικρότερα μόνον κατά τέσσαρα έτη και ουχι, ως ο νόμος απαιτεί, πλήρη έφηβότητα, και ή υιοθεσία έστιν άκυρος, στηριχθείσα επί των πρακτικῶν της δεξαμένης την υιοθεσίαν απόφασεως, διαψευδομένων και εκ του προικοσυμφώνου του έγκαλούντος εν μέρει και εκ της εκθέσεως του είρηνοδίκου Στύρων περί όρκωδοσίας δύο μαρτύρων, δι' ών αποδεικνύεται ότι ή Α. Θ*** έγεννήθη τῷ 1868 άντι του τάξει κατά νόμον αποδείξεις, στηριζομένη και επί του κατά γενικόν κανόνα αδυνάτου της τοιαύτης μεταξὺ των αδελφών διαφορᾶς της ηλικίας», άβάσιμος εύρίσκεται, διότι αληθῶς κατά τὰ εν τῇ προλαβούσῃ σκέψει και επί υιοθεσίας γυναικός πρέπει ή λαμβάνουσα εις υιο-

θεσίαν να ή μείζων του λαμβανομένου εκτωκαίθεκα ενιαυτούς, καθ' όσον ή υιοθεσία πρέπει να ήναι άπεικόνισμα της φύσεως, άλλ' ο έγκαλῶν, ών, ως είρηται, διαδίκος εν τῇ δίχῃ περί υιοθεσίας, μόνον δι' ένδίκου μέσου κατά της αποφάσεως της δεχομένης την υιοθεσίαν ήδύνατο να προτείνῃ ότι ή θετή μήτηρ Α*** δεν ήγεν ηλικίαν έτών 37 και ή θετή κόρη Γ*** ή έφειδλήτος, ηλικίαν έτών 17, ως έδήλωσαν κατά τὰ πρακτικά συνεδριάσεως του δικαστηρίου του εκδόντος την περί υιοθεσίας ταύταρίθμον απόφασιν υπ' αριθ. 1041, διότι ή απόφασις γενομένη τελεσίδικος άποτελεῖ δεδικασμένον κατά το άρθρον 645 Πολ. Δικονομίας περί της κατά πλήρη έφηβότητα διαφορᾶς της ηλικίας μεταξὺ τούτων, όπερ ώφειλε να εξετάσῃ και αυτεπαγγέλτως και εξήτασε και παρεδέχθη το δικαστήριον. Το δεδικασμένον δε υποχρεοῖ και τον εκκαλούντα, ει και παρίσταται ως εξ άδιαθέτου κληρονόμος της θυγατρὸς του Α***, ένεκεν της ταυτότητος του προσώπου, ως εκ της αναμίζεως των περιουσιῶν υπερχαμένης συγγύσεως.

Έπειδή ο διά των προτάσεων υποβαλλόμενος λόγος έφέσεως περί της συναινέσεως του έπιτρόπου πρέπει να άπορριφῇ, διότι δικαιούται να προτείνῃ και ο είσποιών την έλλειψιν του ουσιώδους στοιχείου της συναινέσεως του νομίμου αντιπροσώπου της υιοθετούμένης εις την υιοθεσίαν Νόμ. 8.11 Πανδ. (1.7) 5 (5.59) (μη απαιτούμένης της συναινέσεως επί υιοθεσίας υπό γυναικός, ατε έστερημένης πάσης πολιτικῆς ή φυσικῆς πρὸς τον θετόν συγγενείας και μη αναλαμβανούσης πατρικήν εξουσίαν επ' αυτού) Κωδ. ουχ ήττον μη έγκαλέσας την περί υιοθεσίας απόφασιν έντός της νομίμου προθεσμίας από της κοινοποιήσεως, πρὸς ήν εξομοιούται ή δημοσίευσις, άφ' ου ήτο παρών κατ' αυτήν, Πολ. Δικονομία 138, δεν δύναται να έπικαλεσθῇ ήδη την έλλειψιν συναινέσεως του έπιτρόπου, κατά τὰ εν τῇ προηγουμένη σκέψει, καθ' όσον τὰ πρακτικά πιστοποιούσι την σφάλλεσιν της μητρὸς της ανηλίκου ως και την της ανηλίκου, άμφοτέρων παρισταμένων εν τῇ δίχῃ, έπίσης και ή απόφασις περί υιοθεσίας, δεν άμρισητέται δε ή ιδιότης της νομίμου έπιτρόπου τῇ μητρὶ της ανηλίκου.

Έπειδή ή υπό γυναικός υιοθεσία παράγει σχέσιν φυσικοῦ τέκνου «ώσαναι εξ αυτής τεχθέντος» μετ' αμοιβαίου κληρονομικοῦ δικαιώματος Κωδ. 2 (8.48) Εισηγ. § 10 (1.2) Άρμεν. (ε' 6) § 4. Μη δυνάμενων δε των γυναικῶν να έχωσι πατρικήν εξουσίαν και δικαιουμένων να υιοθετώσιν ύπεξουσίους και αυτεξουσίους (27 Νεαρά Λέοντος), έπεται ότι κατ' εξαίρεσιν των περί υπαιξουσιότητος κρατούντων, ής παυούσης διά της χειραφεσίας ή της ενηλικότητος παύει ο δεσμός μεταξὺ πατρὸς και τέκνου εξ υιοθεσίας και δεν υφίσταται εξ άδιαθέτου κληρονομικόν δικαίωμα, ή διά του γάμου χειραφεσία της έφειδλήτου δεν έπηρέασε τὰ κληρονομικά δικαια αυτής και ισχύει ο κανών ότι είναι ο αναγκαίος κληρονόμος της θετῆς μητρὸς και εις πάντα τὰ δικαια ταύτης εξ άδιαθέτου ύπαισέρχεται εξ ίσου μετά της φυσικῆς κόρης Α*** Άρμεν. Ε. Η. 72.

Ἀριθ. 966 (1906)

Εισηγητής ο ἐφέτης κ. Χ. ΡΟΥΦΗΣ

**Πτωχεύσας. - εργαδίαι μετά. - δικαστική πα-
ράστασις.**

Ἐπειδὴ, ναί μὲν κατὰ τὸ ἄρθρον 445 τοῦ Ἐμπ. Νόμου, ὁ πτωχεύσας ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς κηρυττούσης τὴν πτώχευσιν ἀποφάσεως, ἀπαλλοτριούται αὐτοδικαίως τῆς διαχειρίσεως ἀπάσης αὐτοῦ τῆς περιουσίας, περιλαμβανομένης καὶ τῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πτωχεύσεως ἀποκτωμένης, μὴ διατελῶν ὅμως ἐν καταστάσει ἀπαγορεύσεως, δὲν στερεῖται τῆς ικανότητος τοῦ συμβάλλεσθαι μετὰ τρίτου, ἐξ οὗ δύνανται νὰ γεννηθῶσι δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ θίγῃται ἐντεῦθεν ἡ περιουσία τῆς πτωχεύσεως, ὅποτε ἡ τοιαύτη σύμβασις εἶναι ἀνίσχυρὸς ἀπέναντι τῆς ὁμάδος μόνον τῶν δανειστῶν, διατηροῦσα τὸ κύρος αὐτῆς ἀδιάσειστον μεταξὺ τῶν συμβληθέντων, καθέ-σσον ὁ πτωχεύσας, μὴ ἐξομοιούμενος πρὸς ἀπηγορευμένον, δύνανται ν' ἀσκήσῃ τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ δραστηριότητα, παραδιδόμενος εἰς τὸ ἐμπόριον ἢ τὴν βιομηχανίαν πρὸς τε τὴν ἑαυτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ ζῶσκειαν καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν δανειστῶν αὐτοῦ, δυνάμενος οὕτω νὰ προπαρασκευάσῃ τὴν ἀποκατάστασιν αὐτοῦ (Πρβλ. Lyon-Caen et Renault Tom. 7 § 248 «le failli n'étant pas un inderdit peut exercer son activité personnelle en se livrant en commerce ou à l'industrie. Il y a un intérêt pour pourvoir à sa subsistance et à celle de sa famille ; Il peut aussi vouloir préparer sa rehabilitation et poursuivre la prospérité de ses affaires n'est pas indifférente à ses créanciers» Cass. 8 Mai 1878, 16 Novembre 1887, 22 Nov. 1887). Τοῦ δικαιώματος δὲ τούτου τοῦ μετὰ τρίτου συμβάλλεσθαι ἔντος ἀναντιρρήτου, συνεπὲς εἶναι, κατὰ τὴν κρατήσανσαν τοῦ δικαστηρίου γνώμην, ὅτι ὁ πτωχεύσας δικαιούται καὶ δικαστικῶς νὰ ἐπιδιώξῃ τὰ ἐκ τοιούτων συμβάσεων δικαιώματα αὐτοῦ, ὡς καὶ νὰ ἀποκρούσῃ τὰς ἐντεῦθεν κατ' αὐτοῦ ἀγωγὰς ἄνευ μεσολαβήσεως τῶν συνδίκων, οἵτινες δύνανται μόνον νὰ παρέμβωσιν ὅπως διαφυλάξωσι τὰ συμφέροντα τῆς ὁμάδος (Πρβλ. Demangeat sur Bravard v. p. 75 envet. Bedarride I no 84 bis Lyon-Caen et Renault Tom. 7 § 236 «il est logique de reconnaître au failli le droit d'agir en justice à l'occasion de ce commerce ainsi que de défendre aux procès qui s'y rapportent sans que les syndics doivent être mis en cause. Il va de soi que ceux-ci peuvent toujours intervenir pour sauvegarder les intérêts de la masse»). Ὅρθως ἄρα ἀπερρίφθη ἡ περὶ ἀπαράδεκτου καὶ μὴ βασίμου τῆς ἀγωγῆς ἔνστασις τοῦ ἐκκαλοῦντος Δημοσίου, λόγῳ ἀκυρότητος τῆς περὶ τῆς πρόκειται συμβάσεως τῆς μισθώσεως καὶ ἐλλείψεως ικανότητος τῆς ἐπὶ δικαστηρίου αὐτοπροσώπου παραστάσεως τοῦ ἐν καταστάσει πτωχεύσεως διατελοῦντος διὰ τε τῆς πρώτης τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 386 π. ἐ. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἣν οὐδὲνα λόγον ἀνεύρισκει τὸ δικαστήριον ὅπως ἀνακαλέσῃ καὶ εἰς τὰς διατάξεις τῆς ὁποίας ὡς ὀρθὰς καὶ νομίμους καὶ νῦν ἐμμένει καὶ τὸ σχετικὸν παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπορριπτέον κρίνεται ὡς μὴ βάσιμον. Εἰ καὶ κατὰ τὴν ἥτινα τοῦ

δικαστηρίου γνώμην, ἀπαλλοτριούμενος ὁ πτωχεύσας τῆς διαχειρίσεως ἀπάσης αὐτοῦ τῆς περιουσίας, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πτωχεύσεως ἀποκτωμένης, στερεῖται τῆς ἐπὶ δικαστηρίου αὐτοπροσώπου παραστάσεως πρὸς ἐπιδιώξιν αὐτῆς, καθ' ὅσον ἡ ἀσκήσις τῶν ἀγωγῶν τούτων, αἵτινες ἀποτελοῦσι μέρος τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἀνήκει δικαιοματικῶς τῇ ὁμαδί τῶν δανειστῶν, ἐκπροσωπούμενῃ ὑπὸ τῶν συνδίκων, συνεπὲς εἶδει, ἀνακαλουμένης τῆς ὑπ' ἀριθ. 386 π. ἐ. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου προδικαστικῆς οὔσης, ν' ἀπορριφθῇ ἡ προκειμένη ἀγωγή ὡς ἀπαράδεκτος ἄτε ἐνασκηθεῖσα ἰδίῳ ὀνόματι τοῦ πτωχεύσαντος (Πρβλ. Παλ. Ἐμπ. Δίκ. Τόμ. Γ. § 27 Alauzet vin° 2473, Renouard I σελ. 293, Parune consensuense manifeste du dessaisissement de ses biens le failli trouve dessaisi du droit d'intenter des actions en justice pour cette administration, l'exercice de ces actions, qui font parti de ses biens, est dévolu à la masse de ses créanciers représenté par les syndics.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 559 (1905)

Εισηγητής ο ἐφέτης κ. Τ. ΑΜΠΕΛΛΑΣ

**Ἐγκριδὶς ρυμοτομίας καὶ κατάληψης. - ἄγω-
γαὶ προδωπικαὶ ἀποζημιώσεως. - καὶ διεκ-
δικηδὶς. - ἀνήλικος. - ἔγερδὶς ἀγωγῆς ἀνευ
διατυπώσεων. - χαρακτηριστὴ ἀκυρότητας.**

Ἐπειδὴ δι' ἐτέρας ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἰσχυρισθέντες ὅτι τὸ ἐπιδίκον γήκεδον κατέστη αὐτοῖς ἄχρηστον ἐνεκα τῆς ρυμοτομίας καὶ ὅτι περιήλθεν εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητα τοῦ Δήμου ἀπὸ α'. Μαΐου 1893 ἐζήτησαν ὅπως τοῖς πληρώσῃ ὁ Δήμος τὴν ἀξίαν αὐτοῦ πλην δὲ τῆς ἐκκρεμοῦς ταύτης ἀγωγῆς, οἱ αὐτοὶ ἐνάγοντες διὰ τῆς ἀπὸ . . . ἀνακοπῆς τῶν ἀνέκοφαν τὴν ἀπὸ . . . πράξιν ἀναλογισμοῦ τοῦ νομομηχανικοῦ Ἀχαιῶς καὶ Ἡλιδος περὶ ἀποζημιώσεως αὐτῶν παρὰ τῶν παροδίων, ἐκκρεμῶν δὲ τούτων οὐσῶν, ἤγειραν οἱ αὐτοὶ ἐνάγοντες καὶ τὴν ὑπὸ κρίσιν διεκδικητικὴν ἀγωγὴν περὶ τοῦ αὐτοῦ γηπέδου διεκδικοῦντες αὐτό.

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων, ὁ ἐναγόμενος Δήμος Πατρῶν ἀπὸ τῆς α'. συζήτησεως εἶχε προτείνει τότε ἀπαράδεκτον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς (ἰσχυρισθεὶς ὅτι μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἐναγόντων γενομένην παραίτησιν ἀπὸ τῆς κυριότητος καὶ κατοχῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου, δὲν ἠδύναντο νὰ διεκδικήσωσι γήκεδον ὅπερ κατὰ τὴν ἐτέραν ἐκκρεμῇ ἀγωγὴν περιήλθεν εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τοῦ Δήμου, προτιμήσαντες ν' ἀποζημιωθῶσιν ὑπὸ τῶν παροδίων) καὶ τὴν τῆς ἐκκρεμοδικίας ἔνστασιν. Ἀλλ' ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε ταύτας, σκεφθὲν ὅτι οὐδεὶς στερεῖται κατὰ τὸ Σύνταγμα τῆς ἰδιοκτησίας του, εἰμὴ διὰ δημοσίαν ἀνάγκην, προηγουμένης πάντοτε ἀποζημιώσεως, μὴ προκαταβληθείσης δὲ ταύτης παρὰ τῶν ὑποχρεῶν διατηρεῖται ἀκέραιον τὸ τῆς ἰδιοκτησίας τῶν δικαίωμα, προστατευόμενον διὰ τῶν προσηκουσῶν ἀγωγῶν, ἥτοι καὶ τῆς διεκδικητικῆς μὴ ἀποκλειούσης καὶ τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἐκκρεμῇ ἀγωγὴν, ἀφορῶσαν εἰς τὸ

αὐτὸ γήπεδον· εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι αἱ ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαι ἐνστάσεις τοῦ ἐναγομένου Δήμου δὲν ἐστηρίζοντο ἐπὶ τοιούτων ἰσχυρισμῶν ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἐκουσίας παραιτήσεως τῶν ἐναγόντων ἀπὸ τῆς κυριότητος καὶ ἐγκαταλείψεως τῆς κατοχῆς, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὁποίας ἐπεκαλεῖτο τὰ δικόγραφα τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων ἐκκρεμῶν δικῶν, ἐπομένως δὲν ἦσαν ἀπορριπτεῖαι αὐταὶ διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον.

Ἐπειδὴ τῆς ἐκκρεμοῦς ἐκείνης περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς οὕσης προσωπικῆς καὶ μὴ ἀσκήσεως ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς προόδου τῆς συζητήσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν πραγματικῆς (δικονομικῆς) ἀγωγῆς, αὐτοτελῆς καθίσταται ἡ περαιτέρω ἐξέτασις τοῦ νομικοῦ ἢ μὴ τῆς ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ἐκείνης παραιτήσεως, ἣν προσβάλλει ὁ ἐναγόμενος Δήμος ὡς μὴ ἔχουσαν κύρος λόγῳ τῆς μὴ τηρήσεως τῶν νομίμων διατυπώσεων τοῦ περὶ Ἀνηλίκων καὶ Ἐπιτροπείας Νόμου, ἥτοι τῆς ἐλλείψεως ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ γνωμοδοτήσεως δικηγόρου, προκείμενου περὶ ἀγωγῆς ἀφορώσης εἰς ἀκίνητον. Ἄλλως ὁρθῶς ἔκρινε τὸ πρωτοδικεῖον ὅτι τὴν ἐκ τῆς παραλείψεως τῶν πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἀνηλίκων διατεταγμένων διατυπώσεων τούτων ἐνστασιν μόνον ὁ ἀνήλικος ἡδύνατο νὰ προτείνῃ, δυνάμενος νὰ στραφῇ καὶ κατὰ τοῦ ἐπιτρόπου ἐν περιπτώσει βλάβης ἢ ζημίας του· εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι τὴν ἐν λόγῳ ἀκυρότητα δύναται νὰ προτείνῃ πλὴν τοῦ ἀνηλίκου καὶ ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ, νομιμοποιούμενος ἐκ τοῦ λόγου ὅτι, ἐλλείψει τῶν τοιούτων διατυπώσεων, μάταιον ἐπιδιώκει ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἀνηλίκου, ὅστις δύναται νὰ προσβάλλῃ διὰ τοῦ ἐπιτρόπου τὸ κατ' αὐτοῦ δεδικασμένον ὡς ἄκυρον, βλάπτων οὕτω τὸν ἀντίδικόν του (ἀποφ. Ἐφετ. Πατρῶν 568 (1904) (*), κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐναγομένου δήμου.

Ἄριθ. 561 (1905)

Εἰτηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Διεξαγωγή ἐκτὸς ἔδρας.-παρέκτασις ἀποδείξεων.- ὑπολογισμὸς.- κατάσχεσις χειρῶν τρίτου.- τὶ κοινοποιεῖται ὀφειλέτῃ.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸ κύρος τῆς εἰς βάρος τοῦ ἐναγόντος διεξαγωγῆς ἐν Βασιλῇ μαρτυρικῆς ἀποδείξεως τὴν 29 Μαΐου 1890 παρατηρητέον ὅτι ὡς βάσις τῆς χορηγητέας προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως τοῦ κλητευτοῦ λαμβάνεται οὐχὶ ἡ κατοικία τοῦ καλοῦντος ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς ἐξετάσεως ἢ ἐκείνης τοῦ καλοῦντος ἀπὸ τῆς τοῦ καλουμένου, ὡς ὑποστηρίζει ὁ καθ' οὗ ἡ ἀπόδειξις ἐκκαλῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς τούτου μέχρι τοῦ τόπου τῆς ἐξετάσεως τοῦ ὅπερ δὲν ὑποστηρίζει σαφῶς καὶ ὠρισμένως ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ὑποβληθεισῶν κατὰ ταύτην προτάσεων καὶ τῆς σχετικῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως εἰς ἣν ἀναφέρεται, ἀλλὰ καὶ ἂν ἡδύνατο νὰ ὑποστηρίχθῃ τοιοῦτόν τι οὐχ' ἦττον ἐγκύρως διεξήχθη, ὅτε τῆς περὶ τούτου κλητεύσεως κοινοποιηθείσης τὴν 25 Μαΐου καὶ λαμβανομένου ὑπ' ὄψει 1) ὅτι κατὰ

τὸν χρόνον τῆς διεξαγωγῆς δὲν ἴσχυεν ἐτι ὁ Νόμος ΒΣΚΕ' (1894) ὁ μεταρρυθμίσας τ' ἄρθρ. 195 καὶ 196 Πολ. Δικονομίας, ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ ὑπολογισμοῦ, ὅτε θ' ἀπῆρτετο δεκαπενθήμερος, ἐκτὸς τῆς 24ώρου κατὰ τὰ ἄρθρ. 310 καὶ 311 Πολ. Δικονομίας, ἀλλ' ὁ κατὰ σχολίους ὑπολογισμὸς καὶ 2) ὅτι καὶ ἂν ληρθῇ ὡς βάσις τῆς καθ' ἡμέραν προσθήκης τὸ διάστημα οὐχὶ 4 σχολίων (Οἶκον. § 93) ἀλλ' ἑνὸς, οὐχ' ἦττον ἐτηρήθη ἡ προθεσμία κτλ.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸ κύρος τῶν ἐνεργηθεισῶν εἰς χεῖρας τρίτων κατασχέσεων, ὁ νόμος δὲν ἡξίωσε τὴν εἰς τὸν ὀφειλέτην ἰδιαιτέρως κοινοποίησιν τοῦ κατασχετηρίου οὐδ' ὁλοσχερῇ τούτου καταχώρησιν ἐν τῇ κοινοποιηθείσῃ ἀγωγῇ, ἀλλ' ἀπλῶς γνωστοποίησιν (ἄρθρ. 925).

Ἄριθ. 563 (1905)

Εἰτηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΜΕΡΜΗΡΑΣ

Δελτία παρακρατήσεως.- πλαστότης.- ἀγοραπωλησία.- ὄχλησις πρὸς τοκοδοσίαν.- ὄροι.- ἀνατροφή.- ἀπόδοσις πράγματος.- ἐξαιρέσεις.

Ἐπειδὴ αἱ ἀποδείξεις ἀποταμιεύσεως σταφιδοκαρποῦ, ἥτοι τὰ λεγόμενα «δελτία παρακρατήσεως» ἀντιπροσωπεύοντα τὸν ἐν ταῖς ἀποθήκαις τῆς Σταφιδικῆς Τραπεζῆς ἀποταμιευόμενον σταφιδοκαρπὸν καὶ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, ἀποτελοῦσι τίτλον ἐγγραφον δικαιώματος περιουσιακοῦ καὶ ὡς τοιαῦτα εἶναι ἐμπορεύσιμα. Ψευδῶν ὅμως καὶ πλαστῶν τοιούτων τίτλων ἀπαγορεύεται καὶ τιμωρεῖται ἡ κατασκευὴ καὶ κυκλοφορία καὶ ὡς τοιούτων, ὄντων μὴ ἐμπορεύσιμων, ἡ ἀγοραπωλησία αὐτῶν εἶναι ἄκυρος (ἴδε καὶ Ν. 34 § 1 Πανθ. (18.1)). Ἡ ἀκυρότης δὲ αὕτη προβάλλεται διὰ τῆς περὶ ἀγοραπωλησίας ἀγωγῆς μετὰ 30ετίαν παραγραφουμένης, δι' ἧς ἐπιζητεῖται τὸ ἀνεῦ ἀντιστοίχου παροχῆς δοθὲν ἀντίτιμον, τοιαύτη δὲ εἶναι ἡ ἐπιδίκος ἀγωγὴ, ἐπιζητούσα τὸ δοθὲν ἀντίτιμον ἀντὶ πωληθέντων αὐτῶ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος πλαστῶν δελτίων, ἥτοι ἀνυπάρχων καὶ μηδεμίαν ἀξίαν ἀντιπροσωπεύοντων. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ὅτι διὰ τῆς μεταδιβάσεως τοιούτων πλαστῶν δελτίων, ἐξεχωρήθη τῷ ἐνάγοντι ἀνυπαρκτὸν δικαίωμα πρὸς ἐξαγωγὴν σταφιδοκαρποῦ ἢ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ὅτι διὰ τῶν δελτίων πωλεῖται ὠρισμένον ποσοστὸν ἐκ τοῦ ἐν ταῖς ἀποθήκαις τῆς Σταφιδικῆς Τραπεζῆς ὑπάρχοντος σταφιδοκαρποῦ, ὅτε ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὑπάρχει κατὰ νόμον πώλησις εἰδικῶς ὠρισμένου πράγματος (ἴδε 79 ἐ. ἐ. ἀπόφ. Ἀρ. Πάγου ἐπὶ τῆς προκειμένης περιστάσεως) (*), τὸ αὐτὸ πα-

(*) Πρὸς αὐτὴν ἐν σελ. 33 παρόντος τόμου, ἐνθα καὶ τὴν αὐτὴν τημεσίωσιν μας, ἡπὸ τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ μᾶς ἀποσπάσῃ οὔτε ἡ ἄνω δημοσιευμένη οὔτε ἡ κατωτέρω προηρόδικος 2079 (1903) Πατρῶν ἥτις ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ πρωτοδικίου Α. Λοιμῶν ἔχει ὥδε.

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγὴ, ἔρεισμα ἔχουσα πώλησιν κιβδηλῶν δελτίων, διέπεται ὑπὸ τῶν τοῦ ἀγορανομικοῦ ἐδίκτου διατάξεων, καθ' ἃς ὁ ἀγοραστής δύναται νὰ ζητήσῃ διὰ τῆς περὶ ἀνατροφῆς τοῦ πραθέντος

(*) Πρὸς αὐτὴν ἐν σελ. 588 XVI καὶ τὴν αὐτὴν τημεσίωσιν μας.

ρέπεται αποτέλεσμα του να δικαιούται ο αγοραστής να ζητήσει την επιστροφή του δοθέντος τιμήματος δια την άνυπαρξίαν του πωληθέντος ποσού ή την άνυπαρξίαν του δικαιώματος. Ένεκα τούτων, οι ισχυρισμοί του έκκαλούντος περί άπαράδεχτου της άγωγής, της έποίας, ως άφορώσης πώλησιν κατά γένος ώρισμένου πράγματος, έδει να ζητηθῇ πρότερον άλλη ποσότης του αυτού γένους, οία και προσεφέρθη τῷ ἐνάγοντι, ἤτοι άλλα δελτία γνήσια, ως και ο ισχυρισμός περί παραγραφῆς της άγωγής, ως μη νόμιμος, καθίστανται απορριπτέοι. Οὐδέν δὲ σημαίνει ἂν τὸ πρωτόδικον δικαστήριον ἐστηρίχθη οὐχί ὀρθῶς ἐπὶ τῶν μὴ ἐφαρμοστέων ἐν προκειμένῳ διατάξεων τοῦ ἀγορανομικοῦ δέγματος, ως πωληθέντων πραγμάτων ἐνεχόντων ἐλάττωμα, ἀφοῦ ἡ άγωγή εἶναι νόμιμος κατὰ τὰ ἄνω, ἀφ' ὧσα ἀντικείμενον νόμῳ καὶ πράγματι ἀνύπαρκτον.

Ἐπειδὴ ἡ βάσις καὶ αἵτισις τῆς άγωγῆς περί πληρωμῆς τόκου, ως καταστάντος ὑπερήμερου τοῦ πωλητοῦ ἐναγομένου δια τὴν πληρωμὴν τοῦ ἄνω τιμήματος δια τῆς ἀπὸ 20 Ἰουλίου 1898 προσκλήσεώς του δὲν εἶναι νόμιμος καὶ βάσιμος, καθ' ὅσον καθ' ἃ ἐκ ταύτης προκύπτει, ὁ ἐναγόμενος δὲν ὡχλήθη εἰς τὴν ἐπιστροφήν καὶ πληρωμὴν τοῦ τιμήματος, ἀλλ' εἰς πληρωμὴν μεγαλύτερου ποσοῦ λόγω διαφέροντος, οἷον ζητεῖται δια τῆς άγωγῆς καὶ οἷον δὲν ἦτον ὑπόχρεως νὰ πληρώσῃ ὁ ἐναγόμενος έκκαλῶν, μὴ ἀποδιδόμενου δέλου εἰς αὐτὸν ἤτοι γνώσεως τῆς ἀνυπαρξίας τοῦ πωλουμένου πράγματος. Δὲν καθίσταται δὲ κατὰ νόμον ὑπερήμερος ὁ ὀφειλέτης ὅταν ἡ πρὸς αὐτὸν ὀχλήσις δὲν εἶναι ἡ προσήκουσα, καὶ ἐν προκειμένῳ δὲ δὲν ἦτο ἡ περί τῆς λόγος ἡ προσήκουσα (Ν. 32 Π. (22.1) Ν. 78 Π. (31). Δὲν ὑπάρχει δὲ καὶ διάταξις δια τὴν ἐπιδικον περίστασιν ὑποχρεώσεως εἰς πληρωμὴν νομίμων τόκων. Ένεκα τούτων νόμιμος καὶ βάσιμος κρίνεται ὁ λόγος τῆς ἐφέσεως, ὅτι εἰς πληρωμὴν τόκων ἔδει νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ έκκαλῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν άγωγῆς, καὶ κατὰ

τὸ καταβληθὲν τίμημα μετὰ τῶν ἀπὸ τῆς καταβολῆς αὐτοῦ τόκων (27 καὶ 29 § 2 Πανδ. (2.4). Αἱ τοῦ ἐναγομένου ὅθεν ἐνστάσεις ὅτι μόνον δελτία γνήσια ἠδύνατο νὰ ζητηθῇ ὁ ἐνάγων, ὅτι προσέφερε τοιαῦτα, ὅτι ἡ ἀξία τῶν δελτίων κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνταποδόσεως ἦν ἐλάσσων καὶ ὅτι τόκος ὀφείλεται ἀπὸ τῆς ὀχλήσεως, ἐπὶ ἀστηρίκτων νομικῶν βάσεων ἐρειδόμεναι ἀπορριπτεῖται τυγχάνουσιν. Ἄλλ' ὅσον ὁρᾷ τοὺς τόκους τοῦ ἐνάγοντος αἰτουμένου τοιούτους οὐχί ἀπὸ τῆς πληρωμῆς ἀλλ' ἀπὸ χρόνου μεταγενεστέρου, ἀπὸ τούτου θέλουσιν ἐπιδικασθῇ, διότι τὸ δικαστήριον κωλύεται νὰ ἐπιδικάσῃ ὑπὲρ τὴν αἴτησιν. Κατὰ τῆς άγωγῆς ἠδύνατο ν' ἀντιταχθῇ ὅτι ὁ πωλητής, ἀπαλλοτριώσας τὰ πρᾶθέντα, ἀπώλεσε τὸ δικαίωμα τῆς ἀναστροφῆς. Ἄλλ' ἐκ-ὅς ὅτι διατηρεῖ τούτο, κατὰ ρητὴν τῶν νόμων διστάζειν. ἐξαγοράσας ἡ ἐν γένει ως τῇ ἐπιδίκῳ διαφορᾷ ἀνακτησάμενος ταῦτα (Windschein § 394 σημ. 12), ἐν προκειμένῳ ἡ ἀνάκτησις τυπικὴν ἔχει ἀξίαν. διότι ὁ πωλητής κωλύεται ἐκ τῆς ἀπαγορευομένης φύσεως τῶν πωληθέντων ἤτοι ἐκ τῆς κιβδηλείας αὐτῶν νὰ ἐνατκήσῃ τὴν προσήκουσαν αὐτῷ ἀνταξίωσιν περί ἀποδόσεως τοῦ πράγματος».

τοῦτο τὸ μέρος τυγχάνει μεταρρυθμιστέα ἡ έκκαλουμένη ἀπόφασις ἐπιδικάσασα τοιούτους ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ως ἐρρέθη ὀχλήσεως.

Ἀριθ. 581 (1905) (*)

Εἰσηγητής ὁ ἐφέτης κ. Π. ΜΕΡΜΗΡΑΣ

Ἑταιρία.- μὴ νόμιμος σύστασις.- ὀχθεῖς ἐκ μεταξὺ συνεταιρίων.- ἀποδεικτικά μέσα.- ὀχθεῖς ἐξ ἀδικήματος.

Ἐπειδὴ πᾶσα μεταξὺ συνεταιρίων καὶ δια τὴν ἐταιρικὴν περιουσίαν διαφορὰ καὶ ἀξιώσις καὶ ἐξ ἀδικήματος παρερχομένη, ἐπιζητεῖται δια τῆς περί ἐταιρίας άγωγῆς, τῆς ἐταιρίας δὲ οὔσης ἐμπορικῆς καὶ μεταξὺ ἐμπόρων οὔσης τῆς ἐπιδίκου διαφορᾶς, ἀρμοδίως, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 1 τοῦ περί Ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικίων Νόμου, καθὰ ἐτροποποιήθη δια τοῦ Νόμου ΑΥΝΖ' (1887), ἐδικάσθη ἡ άγωγή κατὰ τὴν ἐμπορικὴν διαδικασίαν, καίπερ συμπεριέχουσα καὶ αἰτίαν ἀδικήματος, ἤτοι ὑφαίρεσιν ἐταιρικῶν χρημάτων καὶ δικαιογράφων ἐκ τοῦ ἐταιρικοῦ ταμείου.

Ἐπειδὴ, καθὰ διέλαθεν ἡ πρωτόδικος, ἡ συστάσα ἄνευ τῶν νομίμων διατυπώσεων ἐταιρία, οία ἡ ἐπιδίκος, δεόν νὰ ἐξετάζηται καὶ ἐκτιμᾶται πρὸς ρύθμισιν τῶν εἰς τὸ παρελθὲν γενομένων μεταξὺ τῶν συνεταιρίων πράξεων, ἡ ὅποια ρύθμισις γενήσεται οὐχί κατὰ τὰς εἰδικὰς διατάξεις τοῦ Ἐμπ.

(*) Ἡ πρωτόδικος 3111 (1902) Πρωτ. Πατρῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εισηγήσει τοῦ ἔμμ. παρόδρου κ. Γ. Πανοπούλου, ἔχει ὥδε :

α' Ἐπειδὴ καὶ ἄνευ καθορισμοῦ ἐταιρικῆς ἐπωνυμίας δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐταιρία, (Ἐφ. Ἀθ. 1931) τοῦ (1891) ἐπιβάλλει δὲ ὄντως ὁ νόμος τὴν δι' ἐγγράφου σύστασιν τῆς ὁμορρύθμου τοιαύτης, πρὸς διακανονισμὸν ὅμως καὶ ρύθμισιν τῶν εἰς τὸ παρελθὲν ἀναφερομένων σχέσεων ἐπιτάσσεται κατὰ τὴν ὀρθοτέραν γνώμην ἡ καὶ δι' ἄλλων μέσων ἀπόδειξις τῆς ὑπάρξεως τῆς ἐταιρίας (Πάλλη I § 151 Ἐφετ. Lyon 8 Μαρτίου 1889 ἀναφερομένων ἐν Lyon-Caen 2 § 172 σημ. 2) ἐπιτρεπτέον ὅθεν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς άγωγῆς καὶ τὸ τῶν μαρτύρων μέσον ἐν μέρει μὲν λόγω ἐμπορικότητος κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ἐν μέρει δὲ λόγω ἀνεφίκτου.

Ἐπειδὴ καὶ περί τῆς ἀνταγωγῆς τακτεῖαι εἰσὶν ἀποδείξεις, δια τῶν αὐτῶν μέσων δια τοὺς αὐτοὺς λόγους, ἀφοῦ δὲ κυρίως δια τῆς ἀνταγωγῆς ζητεῖται λογοδοσία, κατὰ τὴν διεξαγωγὴν ταύτης θέλουσιν ἐκκαθαρισθῇ τὰ περί ἐκατέρου εἰσπραχθέντα, παρελκούς τῆς ἡδὴ ἐξετάσεως τῶν σχετικῶν ἰσχυρισμῶν, διότι δύναται μὲν ὁ δεξιλογος ὅταν προβάλλῃ ὠρισμένην ἀντικειμένην ἀπαίτησιν νὰ ἐνασκήσῃ ἀμέσως τὴν περί τούτου άγωγήν, ὅταν ὅμως ζητεῖ λογοδοσίαν εἶναι προφανὲς ὅτι θεωρεῖ ὑπάρχοντα ἐκτὸς τῶν ὠρισμένων κεφαλαίων καὶ ἕτερα ἄτινα δὲν γνωρίζει εἰδικῶς ἀπὸ τοῦδε καὶ δια τούτο ζητεῖ τὴν λογοδοσίαν, κατὰ τὴν διαδικασίαν ὅθεν ταύτης ἐξεταστέα καὶ τὰ εἰδικῶς προτεινόμενα κεφάλαια ὧν ἡ ἀπὸ τοῦ νῦν πρότασις δεόν νὰ θεωρηθῇ ως παρέλκουσα.

Ἐπειδὴ ἐν τούτοις αἱ ἀνωτέρω σκέψεις δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὰ ἀντικείμενα ἐκεῖνα ἄτινα οὐχί κατὰ τὴν διαχείρησιν ἀλλὰ δι' ἀδικήματος περιήλθον εἰς τὸν δασίλογον διότι ἡ διαδικασία τῆς λογοδοσίας προϋποθέτει τὴν ἐκ τῆς διαχειρίσεως παρέλκυσιν.

Νόμου και την του άρθρου 39 περί ομορρύθμων εταιρειών, των αποτελουσών νομικών προσώπων, αλλά κατὰ τὰς διατάξεις του κοινού δικαίου και της Πολ. Δικονομίας· ως μεταξύ δε εμπόρων γενομένης της συμβάσεως και περί εμπορικών πράξεων, αὐταὶ ἀποδεικνύεται εἰσι, καθὰ και ἡ πρωτόδικος ἀπεφάνθη, διὰ παντὸς μέσου και μαρτύρων ἐπιτροπείων και κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου και ἀσχέτως πρὸς τὴν ἐπικαλουμένην ὑπὸ τοῦ ἐρεσιδελήτου ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Ἀριθ. 351 (1908)

Μὴ αἰτηδὺς ἀδείας· καταβολὴ φόρου.

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλὼν ἐπλήρωσε τὸν φόρον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ διπλοτύπου εἰσπράξεως πρὸ τῆς κατ' αὐτοῦ ἐκδόσεως, και εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι δὲν ἐζήτησε τὴν ἐκδοσιν τῆς προσηκούσης ἀδείας, ἀλλ' ἡ παράλειψις αὕτη δὲν ἀποτελεῖ κατ' οὐσίαν παραβάσιν τοῦ νόμου, ἀφοῦ κατεβλήθη ὁ νόμιμος φόρος, δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἐφεσίτις.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ

Ι. — Μυστικὴ διαθήκη, γεγραμμένη και ὑπογεγραμμένη παρὰ τοῦ διαθέτου, φέρουσα δὲ ἐν ἀρχῇ τῆς πρώτης σελίδος μνείαν τοῦ ἑαυτοῦ, τοῦ μνησίου, τῆς ἡμέρας και τοῦ τόπου ἐνθα συντάχθη, και ὑπογεγραμμένη ἐν τέλει ὑπὸ τοῦ διαθέτου, ἀλλὰ μὴ ἔχουσα τὴν μνείαν ταύτην και ἐν τῇ δευτέρᾳ σελίδι, στερουμένη δὲ ἑξαγοραφῆς ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ και ἐν τῇ πρώτῃ εἶναι ἰσχυρά·

Ι. — Ὁ παρ' ἡμῖν ἰσχύων περὶ τοῦ τύπου τῶν διαθηκῶν νόμος (ἤτοι τὸ Ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου) πλὴν τῆς δημοσίας διαθήκης συντασσομένης ἐνώπιον συμβολαιογράφου (μνημόνος), δέχεται δύο εἴδη ἰδιωτικῶν διαθηκῶν, τὴν μυστικὴν και τὴν ἰδιογράφον.

Καὶ ἡ μὲν μυστικὴ διαθήκη συντασσομένη ὑπὸ τύπον ἰδιωτικῆς διαθήκης, δηλ. ἄνευ συμπτύξεως τοῦ συμβολαιογράφου, λαμβάνει τὸ κύρος διὰ τῆς παρὰ συμβολαιογράφῳ καταθέσεως κατὰ τοὺς ὁρισμούς τῶν άρθρων 23 και ἐπομένων τοῦ Ψήφισματος, ἡ δὲ ἰδιογράφος, συντασσομένη και αὕτη ὑπὸ μόνου τοῦ διαθέτου, ἔχει πλῆρες τὸ κύρος, ἄνευ ἐτέρας διατυπώσεως, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι εὐρεθῇ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου μεταξὺ τῶν ἐγγράφων (τοῦ διαθέτου) και οὐχὶ εἰς χεῖρας ἄλλου (ἄρθρ. 31 Ψήφ.).

Ἐνῶ λοιπὸν ἐπὶ τῆς ἰδιογράφου διαθήκης ἐλλείπει ἡ διατύπωσις τῆς παρὰ συμβολαιογράφῳ καταθέσεως, ἀποτελοῦσα ἐγγύησιν τῆς γνησιότητος τῆς τοῦ διαθέτου θελήσεως, ὁ νόμος ἐν άρθρῳ 31 ἡρώσθη εἰς τὴν ὑπογραφὴν τοῦ διαθέτου ἐν τέλει τῆς διαθήκης, και ἂν αὕτη ἀποτελῇται ἐκ πλείονων σελίδων ἢ φύλλων (1).

Ἐπὶ τῆς μυστικῆς δὲ διαθήκης, καίτοι κατατιθεμένης ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διαθέτου ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου (ἄρθρ. 23 και ἐπ.), ὁ νόμος λαμβάνει πλείονας προφυλάξεις, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἡ μυστικὴ διαθήκη δύναται νὰ ᾖ γεγραμμένη και δι' ἄλλης

χειρὸς, ὅτε ἡ νόθευσις τῆς θελήσεως τοῦ διαθέτου ἐν διαθήκῃ συντεταγμένη εἰς πλείονας σελίδας ἐστὶν εὐχερεστερά.

Τὸ ἄρθρον λοιπὸν 21, τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸ δευτέρον μέρος τοῦ άρθρου 31 περὶ ἰδιογράφου διαθήκης, ὀρίζει ὅτι ἡ μυστικὴ διαθήκη πρέπει νὰ φέρῃ.... «και τὴν ὑπογραφὴν τοῦ διαθέτου ἢ τοῦ γράψαντος εἰς ἐκάστην σελίδα».

Ἡ σύνταξις τοῦ άρθρου τούτου δὲν εἶναι σαφής (2).

Ἀπαιτεῖται, ἀρὰ γε, ἡ ἐν ἐκάστη σελίδι μνεία τοῦ χρόνου και τοῦ τόπου τῆς συντάξεως τῆς διαθήκης·

Ἡ ἐν ἐκάστη σελίδι ἐπανάληψις τῆς μνείας τοῦ τόπου και χρόνου τῆς διαθήκης εἶναι ἀσχετος, και διὰ τοῦτο πάντες οἱ παρ' ἡμῖν ἐρμηνεύονται δέχονται ὅτι αἱ εἰ μνῆναι λέξεις ἀναφέρονται εἰς μόνον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ διαθέτου (3). Εἰς τὴν λύσιν ταύτην δὲν ἀντίκειται τὸ γράμμα τῆς διατάξεως τοῦ εἰρημένου άρθρου, διότι αἱ λέξεις «εἰς ἐκάστην σελίδα», καίτοι ἐν τέλει τοῦ ἐδαφίου τεθειμέναι, δύνανται γραμματικῶς νὰ ἀναφέρονται εἰς μόνον τὴν εἰς τὴν ἐκάστην σελίδα ὑπογραφὴν τοῦ διαθέτου. Πρόκειται δηλαδὴ ἀπλὴ ἐξ ἀνακριθείας μεταθέσεως τῶν λέξεων ἐκείνων ἐν τέλει τοῦ ἐδαφίου, ἐνῶ φυσικώτερον ἦτο νὰ τεθῶσιν ἀμέσως μετὰ τὸ και (4).

Ἀλλὰ τὸ ἄρθρον 21 ἐγείρει και ἐτέραν σπουδαιότεραν ἀπορίαν.

Ἡ διατύπωσις τῆς ἐν ἐκάστη σελίδι ὑπογραφῆς εἶναι ἀναγκαία μόνον ἐπὶ ἀλλογράφου διαθήκης, τῆς γεγραμμένης δηλ. δι' ἄλλης χειρὸς και ὑπογεγραμμένης ὑπὸ τοῦ γράψαντος και τοῦ διαθέτου (ἄρθρ. 20 β) ἢ ἀπαιτεῖται και ἐπὶ διαθήκης. ἢν ὁ διαθέτης γράφει και ὑπογράφει ἰδίᾳ χειρὶ και κατατίθῃσιν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου·

Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος ὅπως ἀπαιτηθῇ ἡ ἐν ἐκάστη σελίδι ὑπογραφὴ τοῦ διαθέτου, ἀφοῦ ὡς εἴρηται ἡ διαθήκη ἐστὶ γεγραμμένη ἰδίᾳ χειρὶ τοῦ διαθέτου, ὅστις ὑπογράφων ἐν τέλει τὴν διαθήκην, και κατατίθῃς ταύτην ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου, περιποιεῖ εἰς τὴν διαθήκην πλῆρες τὸ κύρος (5).

Ἀλλὰ τὸ γράμμα τοῦ άρθρου 21 ἐγείρει τῶντοι ἀμφιβολίας, ἂν ἡ διατύπωσις τῆς ἐν ἐκάστη σελίδι ὑπογραφῆς, προλαμβάνῃ και τὴν περίπτωσιν διαθήκης ἰδίᾳ χειρὶ ὑπὸ τοῦ διαθέτου γραφείσης.

Τὸ ἄρθρον δηλ. τοῦτο ἀπαιτεῖ ἐν ἐκάστη σελίδι τὴν ὑπογραφὴν τοῦ διαθέτου ἢ τοῦ γράψαντος. ἂν ᾖ ἄλλος, ἐξ οὗ δύναται νὰ συναχθῇ ὅτι και εἰς τὴν περίπτωσιν διαθήκης γραφείσης ὑπὸ μόνον τοῦ διαθέτου, ἀπαιτεῖται ἡ ὑπογραφὴ τούτου ἐν ἐκάστη σελίδι, μὴ ἀρκουσης τῆς ὑπὸ τοῦ άρθρου 20 ἀπαι-

(2) Πρὸλ. Καλλιγᾶ V. § 198. Παπαρρηγ. Κληρ. Δίκ. § 102. Τουναντίον ὁ κ. Κρασσᾶς (Κληρ. Δίκ. § 176 σημ. 4) θεωρεῖ ὅτι ἡ διάταξις εἶναι σαφής και δὲν ἐπιδέχεται ἄλλην ἐρμηνείαν.

(3) Καλλιγᾶ V § 198, Παπαρρηγ. Κληρ. Δίκ. § 405. Πρὸλ. και Κρασσᾶς Κληρ. Δίκ. § 176. Α. Π. 82 (1877).

(4) Οὕτω τὸ ἄρθρον 21 θὰ εἴχῃ: «ἡ μυστικὴ διαθήκη πρέπει νὰ φέρῃ τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα, τὸ ἔτος, τὸν τόπον, και εἰς ἐκάστην σελίδα τὴν ὑπογραφὴν τοῦ διαθέτου ἢ τοῦ γράψαντος ἂν ᾖ ἄλλος».

(5) Ἡ ἰδιογράφος διαθήκη, ἥτις και αὕτη ἰδίᾳ χειρὶ ἐγγράφη ὑπὸ τοῦ διαθέτου ἔχει κύρος, και ἂν ἐγγράφη εἰς πλείονας σελίδας, φέρουσα τὴν ὑπογραφὴν τοῦ διαθέτου ἐν τέλει μόνον τῆς διαθήκης. Πρὸλ. και Demolombe XXI ἀρ. 117.

(1) Τοῦτο και ἐν Γαλλίᾳ ἰσχύει. Πρὸλ. λ. γ. Demolombe XXI ἀρ. 117.

τουμένης εν τέλει της διαθήκης υπογραφής του διαθέτου.

Κατά την γνώμην μου αι έρμηνευόμεναι λέξεις άπορώσιν εις εν και μόνον θέμα της μυστικῆς διαθήκης, τὸ της αλλογράφου δηλαδή, οὐχί δὲ και τὸ της ιδίᾳ χειρὶ τοῦ διαθέτου γεγραμμένης, διότι: ἂν περιελάμβανε και τὰ δύο θέματα, ἔπρεπε νὰ απαιτήσῃ ἐν τῷ δευτέρῳ θέματι (τῆς αλλογράφου διαθήκης), πλὴν τῆς υπογραφῆς τοῦ γράψαντος, και τὴν τοῦ διαθέτου ἐν ἐκάστῃ σελίδι.

Ἄλλ' ἐὰν τὸ πρῶτον μέρος τῶν ἐρμηνευομένων λέξεων, τὸ απαιτοῦν τὴν υπογραφὴν τοῦ διαθέτου ἐφαρμόσωμεν εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ιδιοχειρῶς γραφείσης διαθήκης, ἐλλείπει διάταξις περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς υπογραφῆς τοῦ διαθέτου (πλὴν τῆς τοῦ γράψαντος) ἐν τῷ ἐτέρῳ θέματι, τῆς αλλογράφου διαθήκης, διότι αἱ ὑπολείπόμεναι ἐκφράσεις «ἡ τοῦ γράψαντος ἂν ᾖναι ἄλλος», δι' ὧν δηλοῦται τὸ θέμα τῆς αλλογράφου διαθήκης, δὲν περιέχουσι διάταξιν περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς υπογραφῆς τοῦ διαθέτου ἐν ἐκάστῃ σελίδι. Ἄν λοιπὸν ἐπὶ αλλογράφου διαθήκης ἀρκεσθῶμεν εἰς μόνην τὴν ἐν ἐκάστῃ σελίδι υπογραφὴν τοῦ γράψαντος, ἐκλείπει πάσα χρησιμότης τῆς διατυπώσεως, φθάνομεν δὲ εἰς τὸ ἐξῆς, πάντως παράλογον, ἀποτέλεσμα ὅτι ἐπὶ μὲν τῆς ιδιοχειρῶς γραφείσης μυστικῆς διαθήκης ἀπαιτεῖται ἡ τοῦ διαθέτου υπογραφὴ ἐν ἐκάστῃ σελίδι, ἐπὶ δὲ τῆς αλλογράφου μυστικῆς διαθήκης ἀρκεῖ ἡ ἐν ἐκάστῃ σελίδι υπογραφὴ μόνον τοῦ γράψαντος. τοῦθ' ὅπερ δὲν ἀποτοῦπει τὸν κίνδυνον τῆς ὑποβολῆς σελίδων παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ διαθέτου.

Ἡ λύσις αὕτη ἐνισχύεται και ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 837 τοῦ Ἰον. Κώδ., ὅστις και οὗτος συντάχθη κατὰ τὴν αὐτὴν βάσιν και ὅπερ σαφέστερον ἐκφράζεται μὲν ἀπαιτεῖ, ἐπὶ μὲν τῆς ιδίᾳ χειρὶ συνταχθείσης διαθήκης μόνον τὴν ἐν τέλει υπογραφὴν τοῦ διαθέτου, ἐπὶ δὲ τῆς παρ' ἄλλου γεγραμμένης και τὴν υπογραφὴν τοῦ γράψαντος και τοῦ διαθέτου καθ' ἐκάστην σελίδα.

Κατὰ ταῦτα μυστικὴ διαθήκη, γραφείσα ιδίᾳ χειρὶ ὑπὸ τοῦ διαθέτου, ἔχει πλῆρες τὸ κύρος, και τοὶ ἐλλείπει ἐξ αὐτῆς ἡ ἐν τῇ πρώτῃ και δευτέρᾳ σελίδι υπογραφὴ τοῦ διαθέτου.

Ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν ἐρμηνευτῶν, ὁ μὲν Καλλιγᾶς (Κληρ. § 198 σ. 267), ἐπὶ τῇ βίσει τῆς λογικῆς ἐρμηνείας τῆς διατάξεως, δὲν ἀποδέχεται τὴν ἐν ἐκάστῃ σελίδι διαθήκης υπογραφὴν τοῦ διαθέτου ὅταν ἡ διαθήκη ἐγγράφη παρ' αὐτοῦ ιδίᾳ χειρὶ, ἐπικαλούμενος και τὴν ἀνωτέρω πασαριθμεμένην διάταξιν τοῦ ὀνίου Κώδικος (ἀρθρ. 387). Ὁ δὲ Παπαρηγ. (Κληρ. § 105 σημ. 4) και τοὶ ἐξετάζων ἀναλυτικώτερον τὸ ζήτημα, δὲν φαίνεται ὀριστικῶς ἀποφαινόμενος ἀποκλίνει ὅμως και οὗτος ὑπὲρ τῆς ἐπισεικτείας γνώμης. καθ' ἣν ἐπὶ μυστικῆς διαθήκης, γραφείσης ιδίᾳ χειρὶ ὑπὸ τοῦ διαθέτου, ἀρκεῖ ἡ υπογραφὴ τούτου ἐν τέλει τῆς διαθήκης. Φαίνεται ὅμως δεχόμενος ὅτι ὁ νομοθέτης λέγων «ἐκάστην σελίδα» ἐννοεῖ «ἐκαστον φύλλον». Ὁ δὲ κ. Κρασσᾶς (Κληρ. § 176 σημ. 4) θεωρῶν ὡς εἴρηται τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 21 σαφῆ και μὴ ἐπιδεχομένην ἄλλην ἐρμηνείαν, ἀποδέχεται τὴν ἀνάγκην τῆς διατυπώσεως τῆς τοῦ διαθέτου υπογραφῆς ἐν ἐκάστῃ σελίδι και ἐπὶ τῶν δυο εἰδῶν τῆς μυστικῆς διαθήκης.

Και ἐν τῇ νομολογίᾳ τῶν δικαστηρίων ἐπικρατεῖ ἡ αὕτη διαφωνία, διότι ἐνῷ ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ἀποφάσεως 82 (1877) ἀποκρούει τὴν ἀνάγκην τῆς ἐν ἐκάστῃ σελίδι μνείας τοῦ τόπου και χρόνου, ἀπαιτεῖ τὴν ἐν ἐκάστῃ σελίδι υπογραφὴν τοῦ διαθέτου χωρὶς νὰ διακρίνῃ ἂν ἡ διαθήκη ἐγγράφη διὰ χειρὸς τοῦ διαθέτου ἢ δι' ἄλλης χειρὸς. Τὸ Ἐφετεῖον

Πατρῶν δι' ἀποφάσεως 513 (1897) θεωρεῖ περιττὴν τὴν διατυπωσιν τῆς ἐν ἐκάστῃ σελίδι υπογραφῆς, ἂν ἡ διαθήκη ἐγγράφη παρ' αὐτοῦ. διορθοῦν διὰ τῆς λογικῆς ἐρμηνείας τὴν ἐσφαλμένην ἐκφράσιν τοῦ νόμου ἐννοούντος «φύλλον» και οὐχί «σελίδα».

Και τὸ Ἐφετεῖον δι' Ἀθηνῶν διὰ τῆς ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 100 (1902) περιορίζει τὴν ἀνάγκην τῆς υπογραφῆς τοῦ διαθέτου ἐν ἐκάστῃ σελίδι εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς αλλογράφου διαθήκης (*).

(1906)

I. ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ

ΔΙΑΦΟΡΑ

Μετ' ἀνυποκρίτου χαρῆς ἀγγέλει ἡ Θέμις τὸν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐφέτου προδιδατμὸν και τὴν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν συμβούλου τῆς Κρήτης ἀνάρρησιν τοῦ κ. I. Σαουνίτσου. Ἡ Θέμις, ἐν τοῖς γραφείοις τῆς ὁποίας κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἰδούσεως τῆς εἰργάστῃ ὀλητμονήτως ὁ τότε σπουδαστὴς I. Σαουνίτσος, πονῶν ἅμα και σπουδάζων και ἐν ταῖς ἀρχαῖς αὐτῆς ἀνατρεφόμενος, δὲν ἔχει εἰμὴ ὀλοφύχους συγῆς διὰ τὸ προκομμένο κρητικὸ καλεῖ τῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. Θ. Καλάμας:—Τὸν ἐν τῇ κυριότητι τοῦ ἀτομύλου περιορισμὸν δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσι μόνον ἐκαῖνοι, ὑπὲρ ὧν εἶναι ἐπιβεβλημένοι και οὐδεὶς ἄλλος, πλὴν ἐὰν τυχὼν ὁ ἄλλος οὗτος ἦται δικαίωμα χρήσεως τοῦ ὕδατος, μετὰ τὴν ἀρδυσιν τῶν κτημάτων τῶν ὑπὲρ ὧν ὁ περιορισμὸς ἰδιοκτητῶν. Ἄλλ' ἐν προκειμένῳ ὑποθέτομεν ὅτι ὑπάρχει και παραγραφὴ και κατ' αὐτῶν ἐπὶ τῶν δικαιουμένων εἰς τὸν περιορισμὸν, ἀφ' οὗ ἐπὶ πλέον τῆς τριακονταετίας γίνεται ἀπεριόριστος χρόσις ὑπὲρ τοῦ περιωρισμένου ἔχοντος δικαίωμα. Πλὴν μόνον ἐὰν ὁ περιορισμὸς ἐκεῖνος ἦθελε χαρακτηρηθῇ ὡς δημοσίας τάξεως και καθιερώσας ἰδιότητα κοινῆς χρήσεως, ὅπερ δὲν ὑπόκειται εἰς παραγραφὴν, ἀλλὰ και μετὰ ὁσηνδήποτε ἰδιωτικὴν χρῆσιν minime sit privatum και εἰς τὴν communem usus recurrit, κατὰ τὸν νόμον 9 Κ. 1142.

Γ. Τ. Κάριστον:—Παραπέμπομεν εἰς τὴν ἐν σελ. 607 VI καταγεωρημένην γνωμοδότησιν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ παρ' οἰσθέντες δικαστηρίῳ διωριμένοι δικηγόροι δὲν κωλύονται νὰ παραστήσιν ὡς τοιοῦτοι ἐνωπίον παντὸς εἰρηνοδικείου. Πρβλ. ἐμμέσως και 907 Ε. Ν. σ. 283 XI. Τούτῃθεν καθίσταται περιττὴ ἡ ἀπάντησις ἐπὶ τοῦ δευτέρου ἐρωτήματός σας, οὐχ ἥττον δὲν πιστεύομεν ὅτι δύναται και ἰδιατέρως νὰ διορισθῇ τις δικηγόρος και παρ' εἰρηνοδικεῖν ἐκτὸς τῆς περιφερείας αὐτοῦ, διότι, κατὰ τὸν νόμον, ὡς δημοσίος ὑπάλληλος ὀφείλει και ὁ δικηγόρος νὰ παραμῇν ἐν τῇ ἐδρᾷ αὐτοῦ, οὐ δύναται λοιπὸν ἔχειν δύο ἐδρας ἐκ τοῦ διορισμοῦ του. Ἄλλο τὸ θέμα ὅτι, ὡς ἂν εἴρηται, ἐκ τῆς ιδιότητος του δύναται παρίστασθαι και ἄλλοι.

Δ. Φ. Σπάτην:—Ἀναδικαζομένης τῆς κατὰ τοῦ φυγοδίκου δίκης, ἀναγκαίως θὰ ἀνατραπῇ ὁλόκληρος ἡ ἀπόφασις, μέρος δ' αὐτῆς εἶναι τὸ εἰς τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν ἀφορῶν. Ἡ διάσπασις εἶναι ἀδύνατος. Τούτου δοθέντος, θὰ διαγραφῶσιν ὅλα τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς τοιαύτης ἀνατραπέσεως ἀποφάσεως γινόμενα πλειστηριασμὸς και κατακυρώσεις, διὰ τὴν πρόδηλον ἔλλειψιν τίτλου πρὸς αὐτάς.

(*) Μετὰ τὴν γνωμοδότησιν ταύτην ἐξεδόθη ἡ ἐν καιρῷ δημοσιευθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 487 (1906) ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἥτις ἐπεκύρωσε τὴν ἐν λόγῳ ὑπ' ἀριθ. 100 (1902) ἀπόφασιν τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν.

11 MARCH 1907

(*) Εἶναι μία ἐκ τῶν πρώτων, ἃν οὐχὶ ἡ πρώτη ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, διὰ τῆς ὁποίας ἐγκρίνεται ἡ νομολογία. ἦν κολλητικῶς ὑπεστήριξεν ἡ Θέμις, τῆς δι' ἀπόστασιν παρεκτάσεως τῶν δικαστικῶν προθεσμιῶν, ἡ ὁποία ἐβλήκεν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ νόμου ἁπείρα εἰς τὴν πονηρίαν ἐκτεθειμένα συμφέροντα. Τὸ γαρχακτηριστικὸν εἶναι ὅτι ὑπερθεματίζει, τὰ μύλα δικαίως, θεωροῦσα τὴν ἀκυρότητα καὶ ἀπέλυτον.

ρεσειούσης, ότι τὰ κατὰ τὴν συζήτησιν παρασταθέντα μέλη δὲν ἀπετέλουν τὰ δύο τρίτα αὐτῆς, διότι τῆς ἀναιρεσιβλήτου κοινότητος οὗσης ἀνοργανίστου, ὡς ὁμολογεῖται, ἡ ἀπόφασις αὐτῆς πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης ἐν τῷ ἐφετείῳ ἐξεδηλώθη νομίμως ὅταν συνήλθον τὰ δύο τρίτα τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ κατὰ πλειοψηφίαν ἀπεφάσισαν νὰ ἀποκρουσθῇ ἡ ἔφεσις καὶ ἀσκηθῇ ἀνακοπὴ καὶ διώρισαν τὸν μέλλοντα νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν κοινότητα ἐπὶ δικαστηρίου δικηγόρον Τ^{***}, τοῦτου δὲ ἐφεξῆς νομίμως ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου διὰ τὴν κοινότητα παρισταμένου, ἀδιαφοροῦν ἦτο ἂν δὲν συμπαρίσταντο μετ' αὐτοῦ, ἦτοι ἂν δὲν ἀνεφέροντο ἐν ταῖς προτάσεσι τῆς ἐφεσιβλήτου καὶ πάντα τὰ ἀποτελοῦντα τὰ δύο τρίτα τῶν μελῶν τῆς κοινότητος πρόσωπα (Ν. 3, Ν. 4 Πανδ. (3.4), Ν. 2, Ν. 3 Πανδ. (50.9), Ν. 45 Κώδ. (10.32).

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον δέχεται ἐν τῇ αὐτῇ παραγράφῳ ὅτι ὁ περὶ οὗ εἴρηται διορισμὸς τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου ἐγένετο διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, ἦτοι τοῦ ὑπ' ἀριθ. 287 τοῦ 1899 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογραφοῦντος εἰρηνοδίκου Νεβροπόλεως. Οὕτω δὲ δίδεται μὲν ὑπὲρ τοῦ δικαστηρίου ἀπάντησις εἰς τοὺς σχετικούς τῆς ἀναιρεσιούσης ἰσχυρισμούς, ἐτηρήθη δὲ ἡ διατάξις τοῦ ἀρθρου 93 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀπαιτοῦντος συμβολαιογραφικὴν πρᾶξιν διὰ τὴν διδομένην τῷ δικηγόρῳ πρὸς δικαστικὴν παράστασιν πληρεξουσιότητα.

Ἐπειδὴ ὡς πιστοῦται ἐκ τῆς δεκάτης τετάρτης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ πρωτοδικεῖον, ἐκτιμῶν τὸ περιεχόμενον τῆς ἀγωγῆς, εὐρίσκει ὅτι τὰ ἐν αὐτῷ ἐκτιθέμενα πραγματικά γεγονότα δὲν ἀποτελοῦσιν ἀποβολὴν τῆς ἐναγούσης ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐκ τῶν ἐπιδίκων γαιῶν ἀλλ' ἀπλὴν διατάραξιν τελεσθεῖσαν δι' ἐπανειλημμένης εἰσβολῆς τοῦ ποιμνίου του εἰς τὰς ἐν αὐτῷ θέσεις· οἱ διάφοροι ἄρα λόγοι ἀναιρέσεως, καθ' οὓς μετέβαλε δῆθεν τὸ πρωτοδικεῖον τὴν βάσιν τῆς περὶ διαταράξεως ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς ἀγωγὴν περὶ ἀποβολῆς, καὶ παρεβίασε τοὺς περὶ προδικασίας κανόνας, στεροῦνται πάσης ὑποστάσεως.

Ἐπειδὴ οὕτω τὸ δικαστήριον ἐκλαμβάνοντα ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα περιστατικά, ἀποκρούει συνεπυγμένως μὲν πλὴν σαφῶς ὁμολογίαν δῆθεν τῆς ἐναγούσης ἐν αὐτῇ περιεχομένην, καθ' ἣν ἡ ἐναγομένη εὐρίσκετο ἐν τῇ νομῇ τῶν ἐπιδίκων γαιῶν κατὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ διατάξον τὸ πρωτοδικεῖον ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει αὐτὴν ἀπέλασιν τῶν ποιμνίων τοῦ ἐναγομένου Β^{***} ἐκ τῶν ἐπιδίκων βοσκησίμων θέσεων, ὅπως μὲν ἔλευθερά ἡ τῶν θέσεων τούτων νομῇ εἰς τὴν ἐνάγουσαν, ἐννοεῖ προδήλως ν' ἀπαγορεύσῃ πᾶσαν νέαν διατάραξιν δι' εἰσβολῆς τῶν ποιμνίων τοῦ ἐναγομένου γενομένην κατὰ τὰ προειρημένα, διότι, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς δεκάτης ἐβδόμης αἰτιολογίας, δι' ἀναφορὰς καὶ εἰς τὰς σκέψεις τοῦ εἰρηνοδικείου, δέχεται τὸ πρωτοδικεῖον, ὅτι τὴν τελευταίαν ἀνεπίληκτον νομὴν ἐπὶ τῶν ἐπιδίκων θέσεων ἔχει ἡ ἐνάγουσα, καὶ διότι ἂν ἐθεώρει τὴν ἐνάγουσαν ἐξ αὐτῶν ἀποβληθεῖσαν θὰ διέτασσε, κατὰ τὸ ἀρθρον 630 Πολ. Δικονομίας, τὴν εἰς τὴν

διακατοχὴν τῶν θέσεων τούτων ἐγκατάστασιν τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐπὶ χρηματικῇ ποινῇ. Ἀστήρικτος ἄρα ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς δείκνυται· ἐκ τῆς δεκάτης ἑκτῆς σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ πρωτοδικεῖον δέχεται ὡς περιεχόμενον ἐν τῇ ἀγωγῇ τὸ στοιχεῖον τῶν ἐπικειμένων συγκρούσεων καὶ βίαιοπραγμάτων. Ἀστήριχοι ἄρα εἶναι ὡς ὑποβάλλονται, οἱ ἀντίθετοι λόγοι ἀναιρέσεως.

Ἀριθ. 168 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΣΤΑΓΡΗΣ

Ἀγοραδότης ἐνυποθήκων κτημάτων. - ἀνάληψις καταβολῆς ἐνυποθήκων. - διαχειριστὴς ἀλλοτρίων. - μὴ ἐγκριθεὶς ὑπὸ δανειστοῦ κυρίου ἐνυποθήκων. - ὀνναγωγὴ ἐξ ἐναδκήδεως ὑποθηκικῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, ἀπορρίψαν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ τὴν ἀγωγὴν τῶν ἀναιρεσιόντων, δι' ἧς οὗτοι ὡς κύριοι τῶν ὑποθέσεων τῶν, ἀπῆλθον παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου διαχειριστοῦ τούτων, ἵνα τοὺς πληρώσῃ δραχ. 6,000, τὰς ὁποίας οὗτος ἐκράτησεν ἐκ τοῦ τιμήματος τῶν ἐνυποθήκων κτημάτων τῶν πωληθέντων εἰς αὐτὸν παρὰ τοῦ ἐφειλέτου τῶν ἐναγόντων πρὸς ἐξόφλησιν τῆς ἀπαιτήσεως τῶν κατὰ τοῦ πωλητοῦ, συμφώνως πρὸς τὸν Νόμον 5 § 4 Πανδ. 3.5, ἐστηρίχθη εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἐνάγοντες δὲν ἐνέκριναν (ἀπεδοκίμασαν) τὴν παρὰ τοῦ ἐναγομένου γενομένην διαχείρισιν τῶν ὑποθέσεων τῶν καὶ ἐπομένως ἀπώλεσαν τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν, συμφώνως τοῖς Νόμοις 62 Πανδ. (46.3), Ν. 8 Κώδ. negot. gest 2.18 (19), Νόμ. 19 αὐτόθι, Νόμ. 3 Κώδ. de rei vindicatio 3.32. Νόμ. 20 Κώδ. fam. ere. 3 36, ἐπιβοηθητικῶς δὲ εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει παρητήθησαν τοῦ τῆς ἀγωγῆς δικαιώματος κατὰ τοῦ ἐναγομένου, ἀλλὰ τὰ γεγονότα ταῦτα, ἦτοι τῆς μὴ ἐγκρίσεως (ἀποδοκιμάσεως) ὡς καὶ τῆς παραιτήσεως, ἀμφισβητηθέντα ἐξήγαγε τὸ ἐφετεῖον ἐκ τοῦ μὴ ἀμφισβητηθέντος γεγονότος ὅτι οἱ ἐνάγοντες ἐξήσκησαν τὴν ἀρχικὴν ἐνυπόθηκον ἀγωγὴν, ἥτις ἐμφαίνει, κατὰ τὸ ἐφετεῖον, τὴν παραίτησιν ἀπὸ τῆς περὶ διοικήσεως ἀλλοτρίων, ἀλλ' οὕτω ἀποφασίσαν τὸ ἐφετεῖον, ἐστηρίχθη εἰς τεκμήρια ἀπλῶς δικαστικά, τὰ ὅποια ὅμως, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρων 251, 276 καὶ 306 τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν, χωρὶς προηγουμένως νὰ ἐκδοθῇ ἀπόφασις περὶ ἀποδείξεως. Ἐπομένως παρεβίασε τὰς ἀνωτέρω περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ κατέστησεν ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασιν του, κατὰ τὸ ἀρθρον 807 ἐδάφ. 5 τῆς Πολ. Δικονομίας (*).

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ἐν σελ. 248 XVI 1769 Ε. Α., ὑφ' ἣν ἐσημειώσαμεν τὴν τελείαν ἡμῶν ἐμβολὴν περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς ἐκτιμήσεως τῆς ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ ἐπιβληθείσης κατασχέσεως ὡς ἀποστέσεως ἀπὸ τῆς ἀρμοζούσης αὐτῷ κατὰ τοῦ διοικητοῦ τῶν ὑποθέσεων του ἀγοραστοῦ τοῦ ἐνυποθήκων ἀγωγῆς. Ἀλλὰ ἀπὸ τούτου, τῆς κακῆς ἐκτιμήσεως, μέχρι τῆς ἄνω ἀποφάσεως, ὑπάρχει ἐν σημαντικὸν χάσμα. Τὴν

Ἀριθ. 171 (1906) Τμ. Β' (*)

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ
**Στρατιωτικοὶ δυναξιοῦχοι. - ὑποθεδία ἐν τῇ
διοικήσει. - πολιτικὴ δύναμις. - χῆροι καὶ
ὀρφανά. - ἐρμηνευτικὸς νόμος.**

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀπὸ 3 Μαρτίου 1903 αἰτιολογί-
κης ἐκθέσεως τῶν εἰσαγαγόντων τὸν Νόμον Β39Ε'
τῆς 9 Ἰουνίου 1903 περὶ ὑπαγωγῆς εἰς τὰς δια-
τάξεις τοῦ Νόμου ΑΩ45' τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν
τῶν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ εἰρημένου νόμου
ἀποδωσάντων ἀξιωματικῶν καὶ ἐν τῇ ἐκθέσει ρητῶς
οὗτοι ἀναφέρουσι ὅτι ἐπειδὴ ἐκ τοῦ κειμένου Νόμου
ΑΩ45' δὲν συνάγεται ἀριθμητικῶς ἐὰν αἱ διατάξεις
αὐτοῦ ἐπεκτείνωνται καὶ ἐπὶ τῶν χηρῶν καὶ ὀρ-
φανῶν τῶν ἀποδωσάντων πρὸ τῆς δημοσιεύσεως
τοῦ ρηθέντος νόμου ἀξιωματικῶν, φρονούμεν ὅμως
ὅτι δέον νὰ ἐπεκτείνωνται αἱ ρηθεῖσαι διατάξεις
καὶ ἐπὶ τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν αὐτῶν, προκύπτει
ὅτι ὁ Νόμος Β39Ε' τῆς 9ης Ἰουνίου 1903 εἶναι
ἐρμηνευτικὸς τοῦ Νόμου ΑΩ45' τῆς 18 Φεβρουα-
ρίου 1891, καθορίσας ὑποχρεωτικῶς τὴν ἐννοίαν
τοῦ ἐρμηνευμένου νόμου. Οὕτως ἀποφαινόμενον τὸ
τμήμα τοῦτο ἐκφέρει διάφορον γνώμην τῆς ὑπὸ τοῦ
Α' τμήματος διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ἐξε-
νεχθείσης ὅτι ὁ Νόμος Β39Ε' τῆς 9ης Ἰουνίου
1903 δὲν ἐξετέθη πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ Νόμου
ΑΩ45' τῆς 18ης Φεβρουαρίου 1891 καὶ δέον νὰ
παραπεμφθῇ ἡ λύσις τοῦ νομικοῦ ζητήματος εἰς
τὴν ὁλομέλειαν τοῦ δικαστηρίου τούτου πρὸς ἄρσιν
τῆς διαφωνίας.

Ἀριθ. 175 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ
**Ἐκθεδὶς κατασχέσεως. - μὴ ἀναφορὰ βα-
ρῶν. - ἀκυρότης. - παραίτησις δικαιουμέ-
νων ἐπὶ ταύτῃ.**

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἀπέριψε τὸν ἐν τῇ ἀνακοπῇ
τοῦ ἀναιρεσιέντος ὀφειλέτου λόγον ἀκυρότητος ὅτι
ἐκ τῶν κατασχθέντων οἰκοπέδων τὸ μὲν ρυμοτο-
μεῖται ἐν μέρει, ὁλόκληρον δὲ τὸ ἕτερον τελεῖ ὑπὸ
τὸ βάρος ρυμοτομίας, ἐξ οὗ θέλει ἐκτεθῇ εἰς ἀπο-
ζημιώσεις ἀπέναντι τῶν ἀγοραστῶν, περὶ τῶν βα-
ρῶν δὲ τούτων δὲν γίνεται μνεία ἐν τῇ καταχε-
τηρίῳ ἐκθέσει, δεχθὲν ὅτι οἱ διὰ τοῦ πλειστηρια-
σμοῦ γενόμενοι ἀγορασταὶ δύο ἐκ τῶν ἀναιρεσιδλή-
των διὰ τῆς ἐνώπιον τῶν πρωτοδικῶν παρεμβάσεως
αὐτῶν ἐδήλωσαν ὅτι παραιτοῦνται πάσης ἀξιώσεως
κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, παραδεχόμενοι τὰ πλειστηρια-
σθέντα ὅσα καὶ ἂν εὑρεθῶσι καὶ ἄνευ μειώσεως
τοῦ ἐκπλειστηριάσματος καὶ ὅτι ἐντεῦθεν ἐξέλιπε
πᾶς κίνδυνος ἀποζημιώσεως οὕτω δ' ἀποφηνάμενον

παραρᾶν ἐκείνην ἐκτίμησιν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας
συνήγαγεν ἐξ ἐγγράφου, ἡ δὲ τοιαύτη συναγωγή δὲν
ἀποτελεῖ τεκμήριον, ἵνα, ἐπὶ τῇ μὴ διατάξει προηγου-
μένης ἀποδείξεως, ἀναιρεθῇ ἡ ἀπόφασις. Ὑπὸ τοιαύ-
την ἐκδοχὴν πρέπει ν' ἀναιρῶνται ὅλαι αἱ ἐπὶ ἀπο-
δείξεως ἐξ ἐγγράφου στηριζόμεναι ἀποφάσεις διὰ τὴν
μὴ προηγουμένην διάταξιν ὀποδείξεων.

(*) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 291 ΧVII 274 Α. Π., πρὸς
τὴν διαφωνοῦσα παραπέμπει τῇ ὁλομέλειᾳ.

δὲν παρεδίασε τὸ ἄρθρον 957 τῆς Πολ. Δικονομίας,
καθ' ὃ τὴν ἐκ τῆς παραλείψεως τῶν ἐπικειμένων
βαρῶν, οἷον ἐστὶ καὶ ἡ ρυμοτομία, ἀκυρότητα δὲ-
ναι νὰ προτείνῃ ὁ ὀφειλέτης ἐκ ταύτης κινδυν-
νεύων νὰ ὑποστῇ ζημίαν (*).

Ἀριθ. 176 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ
**Ἀπόδειξις ναυλώσεως. - ἀπόδειξις ἐγγράφου.
- οὐ δυνατὸν ἐναντίον ἐθιμον. - ἐπικλινδὶς
ἐπιστολῆς. - ἐπικλινδὶς ἀνυπογράφων ἐγ-
γράφων ὡς τεκμηρίου. - δόδρις ὄρκου ὑπὸ
ἀντιπροσώπου ἐταιρίας. - ἐκτίμησις ἰδιό-
τητος.**

Ἐπειδὴ ὀρθῶς τὸ ἐφετεῖον ἐδέχθη ὅτι τὸ ἐπι-
κλήθην ἐθιμον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ναυλώσεως δὲν
ἠδύνατο, κατὰ τὸ τὸ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 Β.
Διάταγμα, νὰ ὑπερισχύσῃ τῶν νεωτέρων νόμων,
οἷος ὁ ἐμπορικὸς, ὅστις πρὸς ἀπόδειξιν ταύτης ἐπι-
βάλλει ἐν ἄρθρῳ 273 ὁρισμένας διατυπώσεις.

Ἐπειδὴ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀπὸ 23 Μαΐου ἐ-
πιστολῆς, ἣν ὁ ἀναιρεσιέντος ἐπικαλεῖται πρὸς ἀπό-
δειξιν τῆς συμφωνίας ταύτης, τὸ ἐφετεῖον ἐν τῇ ἀ-
νεξέλεγκτῳ κρίσει τοῦ ἐξετίμησε καὶ ἔλαβεν ἐγ-
καίρως ὑπ' ὄψιν του, μὴ ἐν ὑπέρχειν εἰς νέαν δι-
καιολογίαν περὶ νέας ἐκτιμήσεως ταύτης μετὰ
τὴν δέσιν τοῦ ὄρκου.

Ἐπειδὴ, ἀπαιτούμενον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ναυ-
λώσεως, κατὰ τὴν ἀνωτέρω παρατεθεισαν διάταξιν
τοῦ νόμου, ὁρισμένων διατυπώσεων, ἔπεται ὅτι τὰ
παρὰ τοῦ ἀναιρεσιέντος πρὸς τοῦτο προσαχθέντα
θελτὰ τοῦ πράκτορος τῆς ἀναιρεσιδλήτου ἐταιρίας,
τὰ ἄλλως ἀνυπόγραφα, ὅπως ὡς τεκμήρια ληφθῶ-
σιν ὑπ' ὄψιν ὁμοῦ μετὰ τῆς ἐπιστολῆς, οὕτε ἀμε-
σον ἀποδεικτικὴν ἰσχύον εἶχον, οὐδὲ ἀρχὴν ἀποδεί-
ξεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 304 § 3 τῆς Πολ. Δικο-
νομίας ἀπῆρτιζον.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, ἐκτίμησεν κατὰ τὴν ἀνε-
ξέλεγκτον κρίσιν του, τὰ σχετικὰ ἐγγράφα, ἐδέχθη
ὅτι ὁ ὄρκος ἐδέθη παρὰ τοῦ νομίμου ἀντιπροσώπου
τῆς ἐταιρίας, ἐπομένως οἱ λόγοι κατὰ τοὺς ὁποίους
δὲν ἠδύνατο νὰ δοθῇ παρὰ πληρεξουσίου τῆς, εἶναι
ἐπίσης ἀπορριπτέοι, ὡς στηριζόμενοι ἐπὶ ψευδοῦς
προϋποθέσεως (**).

Ἀριθ. 177 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ
**Ἀνατροπή. - διακοπὴ διὰ πράξεως νομίμου.
πληρεξούδιον. - ψήφισμα δημοτικοῦ συμ-
βουλίου πρὸς τοῦτο. - ἀνεπάρκεια.**

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 481 τῆς
Πολιτικῆς Δικονομίας, ἡ ἀγωγή αὕτη εἶναι ἀπα-
ράδεκτος, ἐὰν πρὸ τῆς ἐπιδόσεώς της, ὁ ἀμειλήσας
διάδικος ἐπιχειρήσῃ πράξιν τινα ἐγκυρον καὶ νόμι-
μον πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίχης, ἐπομένως ἐν
προκειμένῳ τὸ ἀπὸ 17 Ἰουλίου 1896 ψήφισμα τοῦ
δημοτικοῦ συμβουλίου τοῦ ἀναιρεσιέντος Δήμου
περὶ διορισμοῦ τοῦ δικηγόρου Ι. Ι*** ὡς πληρεξού-

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ἐν σελ. 77 ΧV 1085 Ε. Α.

(**) Ἐπικυροῦται ἡ ἐν σελ. 188 ΧIII 452 Ε. Π.

σίου του πρὸς ἐξακολουθήσιν τῆς ἐκκρεμοῦς κυρίας ἐφέσεως, μὴ ἐγκριθέν κατά τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Βασιλ. Διατάγματος περὶ τῆς ἐν δικαστηρίῳ παραστάσεως τοῦ Δημοσίου κλπ. ὀρίζον ὅτι πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς ἀπῆ- τεῖτο ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας προϊσταμένης του διοικη- τικῆς ἀρχῆς, δὲν ἡδύνατο νὰ ἐπιφέρει τὸ ἀποτέλε- σμα τοῦτο, καθ' ὃ κατὰ τὴν ἐννοίαν τῆς διατάξεως ταύτης μὴ ἐν πρᾶξιν πλήρης ὅπως ἐπιφέρει τὴν διακοπὴν.

Ἀριθ. 179 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΛΑΣ

Μετάθεσις πλειστηριασμοῦ εἰς ἄλλον Δῆμον.
- **μετάθεσις καὶ ἐν ἄλλῳ τόπῳ τοῦ αὐτοῦ Δήμου.**-**ὠρισμένον χρόνον ἐν προγράμματι.**
- **ἰσχυρισμὸς ἀντίθετος.** - **ἀναιτιολόγητος.**

Ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ ὁ νόμος (ἄρθρ. 966 Πολ. Δι- κονομίας) ἐπιτρέπει μετὰ τὸν ἤδη προσδιορισμὸν τοῦ πλειστηριασμοῦ τὴν μετάθεσιν αὐτοῦ τῇ συμ- φωνίᾳ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου εἰς ἄλλον Δῆμον, ἐὰν νομίζωσιν ὅτι θέλει προσε- νεχθῇ ἀνωτέρα προσφορὰ ἢ εἰς τὸν Δῆμον ἐν ᾧ κεῖται τὸ κατεσχημένον κτῆμα, κατὰ μείζονα λό- γον ἐπιτρέπεται ἡ τοιαύτη μετάθεσις εἰς ἕτερον τόπον τοῦ αὐτοῦ Δήμου, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 965 καὶ 967, σαφῶς προκύπτει ὅτι ὁ χρόνος τοῦ πλει- στηριασμοῦ πρέπει νὰ ᾔται ὠρισμένος ἐν τῷ προ- γράμματι καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν, ἐπομένως τὸν ἰ- σχυρισμὸν τῶν ἀναιρεσιόντων ὅτι διὰ τῆς ἀνακο- πῆς τῶν καὶ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν, τῶν ὑποβληθεισῶν κατὰ τὴν συνεδρίασιν, μεθ' ἧν ἐξε- δόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου, ὅτι ὁ χρόνος τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐν τῷ προγράμματι ἦτο ἀόριστος, μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψει τὸ ἐφετεῖον, ὑπέ- πεσεν εἰς ἀναιτιολόγητον, ὅπερ ἐπάγεται ἀναιρε- σιν τῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 6 Πολ. Δικονομίας (*).

Ἀριθ. 180 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Ἐφεδρις καὶ ἀπόρριψις κατὰ προδικαστικῶν.
μεταγενεστέρᾳ ἐφεδρις οὖν ὀριστικῆ.-**ἀπό-**
φανδρις περὶ ἀλυσιτελείας δοθέντος ὅρκου.
οὐκ ἀντίθεσις ἀμαχίῳ τεκμηρίῳ. - **μετα-**
τροπὴ προσημειώσεως ὑποθήκῃ.-**τελεσιδι-**
κία δι' ἀποφάσεως ἐφετείου.-**βραδύτης ὑ-**
πογραφῆς ἀποφάσεως.-**ἐνέργεια πιστοποιη-**
τικῇ γραμματέως.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως, ὅτι οὐκ ὀρθῶς τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀπαρδέκτου τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀντιδίκου ἐνστάσιν τοῦ ἀναιρεσιόντος κατὰ τῶν πρωτοδικῶν ἀποφάσεων, τὴν στηριζομένην εἰς τὸν λόγον ὅτι κατὰ τῶν αὐτῶν ἀποφάσεων ὁ ἀντί- δικος εἶχεν ἐνασχῆσαι προηγούμενως τὸ ἐνδίκον τῆς ἐφέσεως μέσον καὶ ἀπερρίφθη ἡ ἐφεσις διὰ προηγούμενης ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου εἰσὶν ἀπορ-

ριπτέος ὡς μὴ βάσιμος, διότι, ὡς δέχεται τὸ ἐφε- τεῖον αἱ ρηθεῖσαι ἀποφάσεις εἰσὶ προδικαστικαί περὶ ἀποδείξεων, συνεπῶς δὲ ὁ ἀναιρεσιδύλητος δὲν ἐκωλύετο προσβάλλων τὴν μετ' αὐτὰς ὀριστικὴν νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ παράπονα κατ' ἐκείνων, ὅπως οὕτω προκαλέσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐφετείου ἀνάκλησιν τῆς ἀ- ποφάσεώς του, τῆς ἐπικυρωσάσης τὰς περὶ ἀποδεί- ξεως ἄτε δυναμένων νὰ ἀνακληθῶσι παρ' αὐτοῦ πρὸ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ἐπὶ τῇ ἐφέσει κατὰ τῆς πρωτοδικῆς ὀριστικῆς, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 180 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον οὐδὲν ἄλλως ἀπέφηνετο δι' αὐτῆς ἐναντίον τοῦ ἐκ τοῦ δοθέντος ὅρκου συναγο- μένου νομίμου τεκμηρίου, συνεπείᾳ νέας ἐκτιμήσεως τῶν ἀποδείξεων, περὶ ὧν ὁ ὅρκος ἐπεβλήθη, ἀλλ' ὡς εἶχε νόμιμον δικαίωμα ἔκρινεν ἀλυσιτελῆ καὶ μὴ ἀσχοῦντα νόμιμον ἐπέρροην εἰς τὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς τὸν διὰ τοῦ ὅρκου ἀποδειχθέντα ἰσχυρι- σμὸν ἐπομένως ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως ὅτι ἐναν- τίον τοῦ ἐκ τοῦ ὅρκου παραχθέντος τεκμηρίου πρὸς εἰς ἐξετάσιν ζητημάτων, περὶ ὧν ἐπεβλήθη καὶ ἐδόθη ὅρκος, ἐστὶν ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως ὅτι παρὰ τὸν νόμον τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφά- σεως τοῦ ἀπέφηνετο ὅτι δὲν ἡδύνατο νὰ ἀποτελέσῃ αἰτίαν ἐννόμου κωλύματος τοῦ ἀναιρεσιόντος πρὸς ἐμπρόθεσμον μετατροπὴν εἰς ὑποθήκην τῆς ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦ ἀντιδίκου του προσημειώσεώς του, τὸ ἐπικαλεσθῆν παρ' αὐτοῦ γεγονὸς, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 844 τοῦ 1902 ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου, δι' ἧς ἀπερ- ρίφθη ἡ ἐφεσις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10939 τοῦ 1901 ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου, διαταξάσης τὴν ἐξάλειψιν τῆς ἐξαλείψεως τῆς προϋπαρχούσης προ- σημειώσεώς του καὶ συνεπῶς τὴν ἀναβίωσιν αὐτῆς, καίτοι δημοσιευθεῖσα τὴν 30ην Μαΐου 1902 ἐδρά- δυνε νὰ ὑπογραφῇ ὑπὸ τοῦ προεδρεύοντος ἐνεκεν ἀ- πουσίας τοῦ ὀφειλόντος νὰ θεωρήσῃ αὐτὴν εἰσηγη- τοῦ καὶ ὅτι μόνον τὴν 7ην Σεπτεμβρίου ἡδυνήθη νὰ λάβῃ ἀπόγραφον αὐτῆς πρὸς ἐνέργειαν τῆς ρη- θεύσεως μετατροπῆς τῆς προσημειώσεώς του εἰς ὑ- ποθήκην, ἐστὶν ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος, διότι ὡς ὀρθῶς καὶ νομίμως ἀποφαίνεται τὸ ἐφετεῖον, ἡ μὴ ἐπακολουθήσασα τὴν δημοσίευσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 844 ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου νόμιμος κατάρτισις καὶ καθαρογραφὴ αὐτῆς οὐδὲν ἄλλως ἐκώλυε τὸν ἀναι- ρεσιόντα εἰς ἐμπρόθεσμον τροπὴν τῆς προσημειώ- σεώς του εἰς ὑποθήκην, οὐδὲν ἄλλως ἀκαιτουμένου πρὸς τοιαύτην ἐνέργειαν ἀντιγράφου τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου, ἀλλ' ἀρκούσης τῆς πρωτοδικῆς μνησθεί- σης ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 10939 τῆς διαταξάσης τὴν ἐξάλειψιν τῆς ἐξαλείψεως τῆς προσημειώσεως μετὰ πιστοποιητικοῦ τοῦ ἀρμοδίου γραμματέως βεβαιούν- τος τὴν ἀπόρριψιν τῆς κατ' αὐτῆς ἐφέσεως συμ- φώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 863 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ 601 αὐ- τῆς, καθ' ὅς αἱ ἀποφάσεις αἱ διατάσσουσαι τρίτους, ἐν οἷς καὶ ὁ ὑποθηκοφύλαξ, ὅπως πράξωσι τι ὡς τοιοῦτοι, ἐκτελοῦνται, ἀφ' οὗ κοινοποιηθῶσιν αὐτοῖς καὶ βεβαιωθῇ πρὸς τοὺς, ὅτι κατέστησαν τελε- σίδικοι, τῆς τελεσιδικίας αὐτῶν βεβαιουμένης διὰ

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ἐν τελ. 263 ΧVII 1061 Ε. Π.

πιστοποιητικοῦ τοῦ γραμματέως, ὅτι δὲν ἐγένετο ἀνακοπὴ ἢ ἔρεσις, ἢ ὅτι ἡ γενομένη ἀπερρίφθη, τοῦ τοιούτου δὲ πιστοποιητικοῦ ἡ ἀπόκρησις, ὡς ὀρθῶς ἀποφαίνεται τὸ ἐφετεῖον, δὲν ἦτο ἀνέφικτος τῷ ἀναιρεσεῖν ἔνεκα τῆς μὴ ὑπογραφῆς καὶ θεωρήσεως τῆς μνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 844 ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου, διότι τῆς ἐν σχεδίῳ δημοσιευομένης ἀποφάσεως ἄρχεται ἡ ἰσχὺς ἅμα τῇ δημοσιεύσει αὐτῆς παραμένονσα ἀναλλοίωτος μέχρι τῆς ὑπογραφῆς καὶ καθαρογραφῆς αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων καὶ οὐδὲν ἄλλως ἀποβάλλουσα τὸ κύρος αὐτῆς καὶ ἐὰν βραδύτερον κατὰ τύπους συντελεσθῇ (ἄρθρον 174 § 180 τῆς Πολ. Δικονομίας) (*).

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 116 (1906 Τμ. Β' (**))

Ἰσσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ
**Πολιτικὴ ἀγωγή - εἰσαγωγή μετὰ ἀναβολῆς
 κὴν συνεδρίασιν. - συναγωγή ἡλικίας ἐξ
 ἀπολογίας. - ἀποζημίωσις ἐπὶ διατροφῇ
 ζύγου. - οὐδ' ἀποχρεῖν ἀπορία.**

Ἐπειδὴ ὀρθῶς τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων παρεδίδετο ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀγωγή, καίτοι μὴ εἰ-

σαχθεῖσα κατὰ τὴν δικάσιμον, καθ' ἣν εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις καὶ ἀνεβλήθη δι' ἄλλην συνεδρίασιν, διαταχθεῖσιν κρείσσων ἀποδείξεων, ἥτο κατόπιν δεκτὴ, καθόσον οὐδεμία διάταξις τῆς Ποιν. Δικονομίας ἀποκλείει νὰ εἰσαχθῇ καὶ βραδύτερον ἡ πολιτικὴ ἀγωγή, ἀρκεῖ νὰ ἐτηρήθησαν πρὸ τῆς νέας εἰσαγωγῆς αἱ ὁρισμέναι ὑπὸ τοῦ νόμου προθεσμίαι, αἵτινες οὐδαμῶς παρεβιάσθησαν, οὐδ' ἐπικαλεῖται τοιαύτην παραβίασιν ὁ ἀναιρεσεῖων.

Ἐπειδὴ καλῶς ἀπηυθύνθη ἡ πολιτικὴ ἀγωγή ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπλῇ Συνέδρων, ἀρμοδίου πρὸς ἐκδίκασιν καὶ τῆς ποινικῆς δίκης.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς 5ης σκέψεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 30 ἀποφάσεώς του, ἐπέστη δικανικῶς, κατὰ τὸ ἄρθρον 244 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐκ τῆς ἐν τῇ ποινικῇ δίκῃ ἀπολογίας τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, ὅτι οὗτος εἶχε συμπληρωμένον κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐπομένως δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἄλλων ἀποδείξεων.

Ἐπειδὴ ἀβάσιμος εἶναι καὶ ὁ πέμπτος λόγος ἀναιρέσεως, διότι, ὡς ἀπεφάνθη καὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἡ ἐνάγουσα, κατὰ νόμον, ἐδικαι-

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ἐν σελίδι 598 XVI 837 Ε, Α. Κεθ' ἃ φαίνεται καθαρώτερον ἐκ τῆς ἐπικυρουμένης, εἶχε παρεμπέσει ἐν τῷ μεταξύ ἐξάλειψις τῆς προσημειώσεως, ἥς ἐξαλείφως διατάχθη ἡ ἐξάλειψις, προὔδελξε δὲ ὡς κώλυμα τῆς ἐγκαίρου ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῆς τελειδίου ἀποδοχῆς τῆς ἀγωγῆς μετατροπῆς ἐπὶ τῇ μὴ ἐγκαίρῳ ὑπογραφῇ τῆς ἐτέρως ἀποφάσεως τῆς διατάξεως τὴν ἐξάλειψιν τῆς ἐξαλείψεως. ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ὑπῆρχε προσημειώσις τριπτέα ὑποθήκη.

(**) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, δ παρ' αὐτοῦ εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Τσιβανόπουλος εἶλετο τάδε :

«Ὁ λόγος ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς ἀπερρίφθη ἡ ἐνστάσις τοῦ ἀναιρεσεῖοντος περὶ ἀπαράδεκτου τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, λόγῳ τοῦ ὅτι αὕτη ἐκινήθη καὶ εἰσῆχθη μετὰ τὴν εἰς τὸ ἀκροατήριον κλήσιν τοῦ ἀναιρεσεῖοντος καὶ μετὰ τὴν συζήτησιν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς, καθόσον εἶχε προηγηθῇ ἡ συζήτησις τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς τῇ 10 Μαΐου 1906, ὅτε τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν ἀποδεικτικὴν διαδικασίαν ἀνέβαλε τὴν συζήτησιν, εἶναι ἀνυπόστατος, διότι ἀληθῶς μὲν ἡ εἰσαγωγή τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς προηγήθη κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον, καὶ οὐδεμία τότε πολιτικὴ ἀγωγή ἡγήθη κατὰ τὸ ἀναιρεσεῖοντος, ἀλλ' ἡ ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως ἀνεβλήθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου καὶ ὠρίσθη νέα δικάσιμος τῆς ὑποθέσεως, καθ' ἣν εἰσῆχθη καὶ ἡ πολιτικὴ ἀγωγή μετὰ νόμιμον καὶ ἐγκυρον ἐπίδοσιν αὐτῆς πρὸς τὸν ἀναιρεσεῖοντα. Ἐπομένως νόμιμος εἰσῆχθη, ἀφοῦ ἡ ποινικὴ δίκη ἦτο εἰσέτι ἐκκρεμὴς ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου. Καὶ ὁ Ἀρείος Πάγος δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2 τοῦ 1857 ἀποφάσεως τοῦ ἀπεφάνετο ὅτι ἡ ἀγωγή τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος παρεμβάσις εἰς δίκην μεταξὺ ἄλλων ἐκκρεμῶν οὐτα, συγχωρεῖται ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἡ κυρία δίκη, ἥγουν ἡ ποινικὴ, εἰς ἣν ὁ πολιτικῶς ἐνάγων παρεμβαίνει καὶ μετὰ τὴν ἀνάρεσιν τῆς πρώτης ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐτίας καὶ ἐπιβαρύνει οὕτω τὴν θέσιν τοῦ κατηγορουμένου, ἡ ἐπιβαρύνσις αὕτη δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀναιρέσεως, ἀλλὰ τῶν διατάξεων τῶν ἁρθρῶν 302 καὶ Ποινικῆς Δικονομίας, καθ' ἃ μέχοι τῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον κλήσεως δύναται νὰ ἐπιδεθῇ ἡ πολιτικὴ ἀγωγή πρὸς

τὸν κατηγορούμενον. Τὰς σκέψεις τῆς ἀποφάσεως ταύτας δέχομαι ὡς ὀρθοτάτας καὶ ἐφαρμοζόμενας πολλῶν μᾶλλον καὶ ἐπὶ ἀναβολῆς τῆς ἐκδίκασεως τῆς ποινικῆς ὑποθέσεως, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

«Ὁ λόγος ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς ἀπερρίφθη ἡ ἐνστάσις τοῦ ἀναιρεσεῖοντος ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀγωγή εἶδε ν' ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος καὶ ἄκυρος, ἀπευθυνόμενη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ἐνῷ περὶ τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς καλεῖται νὰ ἀποφανθῇ τὸ κακούργιο δίκειον, ὅπερ εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ καὶ τὴν πολιτικὴν ἀγωγήν, εἶναι ἀνυπόστατος καὶ ἀπορριπτέος, καθ' ὅσον καλῶς ἀπηυθύνθη ἡ πολιτικὴ ἀγωγή ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ὅπερ εἶναι ἀρμόδιον νὰ ἐπιληθῇ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, τῶν ἐν ὁρκῶν ἀποφαινομένων κατὰ τὸ ἄρθρον 420 Ποιν. Δικονομίας μόνον περὶ τῶν ζητημάτων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ πραγματικὰ τῆς κατηγορίας ζητήματα, ἥτοι εἰς τὸ ὅτι ἐὰν ὁ κατηγορούμενος εἶναι ἐνοχος καὶ κατὰ πόσον τῆς ἀποδιδρυμένης αὐτῷ πράξεως.

«Ὁ λόγος ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς τὸ δικαστήριον ἀπέρριψε τὴν αἰτησιν τοῦ ἀναιρεσεῖοντος ὅτι κακῶς ἐπεδόθη ἡ πολιτικὴ ἀγωγή εἰς τὸν κατηγορούμενον ἀνήλικον ὄντα, εἶναι ἀνυπόστατος καὶ ἀπορριπτέος, καθ' ὅσον τὸ δικαστήριον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸν δέχεται ὅτι ὁ κατηγορούμενος συνεπλήρωσε τὸ 21ον τῆς ἡλικίας του καὶ ἀρκούντως δικαιολογεῖ τὴν περὶ τούτου ἀπόφασιν του ὅθεν ὀρθῶς ἀπερρίφθη ἡ ἐνστάσις τοῦ ἀναιρεσεῖοντος.

«Ἐτερος λόγος ἀναιρέσεως προτείνεται ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς τὸ δικαστήριον δὲν ἀπέρριψε τὴν πολιτικὴν ἀγωγήν, ὡς τελείως ἀόριστον, ἄλλως ὡς νόμου ἀβάσιμον, τοῦτο μὲν διότι ζητεῖται ἀποζημίωσις διὰ ζημίαν οὐχὶ ἐνεστῶσαν, ἀλλὰ διὰ ζημίαν μέλλουσαν ἢν θὰ ὑποστῇ ἡ πολιτικῶς ἐνάγουσα, τοῦτο δὲ διότι διὰ τὴν ἀνθρωποκτονίαν τοῦ συζύγου τῆς ἡ πολιτικῶς ἐνάγουσα δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ δι' ἀποστέρησιν διατροφῆς, μὴ ὑποστηρίζουσα διὰ τῆς ἀγωγῆς τῆς ὅτι ἐγκατελείφθη ἄπορος καὶ μὴ ὑποχρεουμένου τοῦ συζύγου νὰ διαθεῖται τὴν σύζυγον, λυθέντος τοῦ γάμου διὰ τοῦ φόνου αὐτοῦ, ἀφοῦ μάλιστα δὲν εἶναι βεβαιωμένον ἂν αὕτη θὰ ἐξακολουθήσῃ μένουσα ἐν

οὗτο νὰ ζητήσῃ ἢ ἐζήτησε παροχὴν τῆς διατροφῆς, ἢ ἐστερήθῃ ἐνεκα τῆς ἐπελθούσης ἀνθρωποκτονίας τοῦ συζύγου της, οὐδ' ἀπαιτεῖτο πρὸς τοῦτο νὰ ᾔναι ἀπορροῦς, διότι καὶ ἄνευ τοῦ στοιχείου τούτου, κατὰ νόμον, ἐδικαιούτο ἡ ἐνάγουσα ν' ἀπαιτησῇ διατροφήν, ἅτε τοῦ συζύγου φέροντος τὰ βάρη τοῦ γάμου.

Ἀριθ. 117 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς δ' ἀρεοπαγίτης κ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Ἀφαίρεσις κατεσχυσμένου ὑπὸ μεσεγγυούχου. — χαρακτηρισμός.

Ἐπειδὴ οὐχὶ ἐρθῶς διὰ τοῦ προσβαλλομένου βουλεύματος παρεπέμφθη ὁ ἤδη ἀναιρεσείων εἰς τὸ

χρηρεῖα. Καὶ ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνυπόστατος, καθ' ὅσον διὰ τὴν ζητούμενην διὰ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἀποζημιώσιν ὑπὸ τῆς πολιτικῆς ἐναγούσης οὐδαμῶς ἀπαιτεῖται τὸ στοιχεῖον τῆς ἀπορίας τῆς συζύγου, διότι, καὶ ἐν εὐπορίᾳ ἐὰν εὐρίσκηται, δικαιοῦται εἰς ἀποζημιώσιν, ἐνεκα τῆς ἐκ τῆς στερήσεως τοῦ συζύγου της προσγενομένης αὐτῇ ζημίας, τοῦ συζύγου φέροντος κατὰ τὸν νόμον τὰ βάρη τοῦ γάμου καὶ ὑποχρέου εἰς διατροφήν τῆς συζύγου του. Ἀφοῦ δὲ τὸ δικαστήριον, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐπείσθη ἐκ τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας ὅτι ἐπὶ πλῆθος εἰς τὴν πολιτικῶς ἐνάγουσαν δι' ἐαυτὴν ζημία ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ παθόντος συζύγου, ὁρθῶς καὶ νομίμως ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν. Οὐδὲ παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Ποινικῆς καὶ Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ πασιδύλου καὶ γνωστοῦ τῷ δικαστηρίῳ καὶ ἐπὶ τῷ ὅτι ἡ πολιτικῶς ἐνάγουσα οὐδένα μάρτυρα προσήγαγεν, διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ σκεπτικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀρκούντως δοκιολογεῖται ἡ παραδοχὴ τῆς ἀγωγῆς ἐκ τῆς ἐπελθούσης ζημίας ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου τῆς πολιτικῶς ἐναγούσης, ἢν τὸ δικαστήριον θεωρεῖ ἀποδεδειγμένην ἐκ τῆς διεξαχθείσης ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν χρησίαν καὶ τὴν διάρκειαν αὐτῆς, οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον οὔτε ἀναιτιολόγητον ἐξέδοτο ἀπόφασιν, οὔτε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς δικονομίας παρεβίασεν.

(*) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῇ εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Τσιβανόπουλος ἐλεξε ἰσχυρῶς : « Διὰ τοῦ . . . βουλεύματος παρεπέμφθη ὁ ἀναιρεσείων ἵνα δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος ὅτι κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1905, διατελῶν Δήμαρχος Ἀσκληπιοῦ καὶ ὡς τοιοῦτος διακατέχων καὶ διαφυλάττων ξένην κτηνὴν περιουσίαν, ἥτοι πεντήκοντα τρία πρόβατα, ἄξιαν πλέον τῶν εἰκοσι καὶ ἑλαττον τῶν τριακοσίων δραχμῶν, τοῦ Π.Κ.^{αα}, δυνάμει τῆς ἀπὸ . . . ἐκθέσεως ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως, δι' ἧς διωρίσθη μεσεγγυούχος, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποστερήσῃ τὸν ἰδιοκτήτη μονα τοῦτον ἄνευ ἀποζημιώσεως, κατεκράτησε ταῦτα, τινὰ μὲν καταναλώσας, ἄλλα δὲ παραχωρήσας εἰς ἄλλους ἐπὶ δικαιώματι ἰδιοκτησίας.

« Ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι πρόκειται περὶ αὐτοδικίας, ἀποκρούεται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ αὐτοδικῶν πρέπει νὰ ὁρμᾷται ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι τὸ δικαίωμα, ὅπερ διεκδικεῖ, ἀνήκει εἰς αὐτόν, ἀδιάφορον δὲ εἶναι ἂν ἀνήκει εἰς αὐτόν ἢ ἀπλῶς ἀντιποιεῖται. Ὅταν δὲ ὑπάρχωσιν ἀφορμαὶ δικαιολογοῦσαι τὴν τοιαύτην τοῦ ὑπαίτιου πεποιθήσιν, ἡ πράξις δὲν ἀποτελεῖ αὐτοδικίαν, παρεκτρεπομένη εἰς κλοπὴν, ληστείαν ἢ παράνομον βίαν. Ταῦτα διδάσκει ὁ Κωστὴς ἐν σελίδι

κακούργιοδικεῖον ὡς ὑπαίτιος ὑπεξαίρεσεως ἐπὶ παραβάσει τῶν ἀρθρῶν 385 καὶ 389 § 4 τοῦ Ποιν. Νόμου, διότι τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἅτινα ἐδέχθη τὸ συμβούλιον τῶν ἐρετῶν ἐν τῷ διατακτικῷ τοῦ προσβαλλομένου βουλεύματος, δὲν ἀποτελοῦσι τὸ ἀδίκημα τῆς ὑπεξαίρεσεως, προκειμένου περὶ κατεσχυσμένων πραγμάτων ὑπὸ μεσεγγυούχου ἀφαιρεθέντων, ἀλλὰ τὸ τῆς ὑφαίρεσεως κατεσχυσμένων, τὸ ὀριζόμενον ἐν τῷ ἀρθρῷ 171 τοῦ Ποιν. Νόμου, τροποποιηθέν ὑπὸ τοῦ ΑΚΑ Νόμου τῆς 17 Ἰουλίου 1892, καθ' ὃ « διὰ φυλάκισεως τοῦλάχιστον ἐνδὲς μηνὸς τιμωρεῖται ὅστις ἐξ οἰασδήποτε αἰτίας ὑφαίρει τὰ ἤδη κατασχεθέντα πράγματα », διότι ἡ τῶν κατασχεθέντων ὑφαίρεσις

226 τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ. Τὴν ὁρθὴν δὲ ταύτην ἔννοιαν ἀποδίδουσι καὶ οἱ ἱταλοὶ συγγραφεῖς ὡς καὶ τὸ Ἀκυρωτικὸν αὐτῶν εἰς τὰ ἀρθρῶν 235 τοῦ νόμου αὐτῶν. Καὶ τὸ ἀρθρον τοῦτο ἐπίσης ὁμιλεῖ περὶ νομιζομένης ἀξιώσεως, τὸ δὲ Ἀκυρωτικὸν τῆς Ρώμης δι' ἀποφάσεως ἀπὸ 24 Ἰουλίου 1891 ἀπεφάνητο ὅτι ὁρος τοῦ ἐγκλήματος εἶναι ὁ αὐτοδικῶν νὰ ᾔναι ἐν καλῇ πίστει. Δι' ἀποφάσεως δὲ τῆς 28 Μαρτ. 1893 ἀπεφάνητο ὅτι ὁ δόρατος πρέπει νὰ ᾔναι ἐν καλῇ πίστει ὅτι δύναται νὰ ἐξασκήσῃ τὸ δικαίωμα αὐτοῦ. Εἰς ταῦτα προσθέτομεν ὅτι, ἐπειδὴ τὸ ἐγκλημα τοῦτο τιμωρεῖται ὡς ἐκ τῆς περιφρονήσεως πρὸς τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν, εἶναι ἀδιάφορος ἡ οὐσία τοῦ δικαιώματος, ἂν δηλαδὴ ἡ νομιζομένη ἀξίωσις ὑφίσταται ἢ οὐχί. Ὅπως δὲ ὁμοῦς ἡ ἐπίεικεια ἀπαίτει νὰ τιμωρῆται ἐλαφρότερον ὁ αὐτοδικῶν δι' ὑπάρχον δικαίωμα. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τὸ δικαστικὸν συμβούλιον ἀποκλείει τὴν καλὴν πίστιν τοῦ αὐτουργοῦ, διότι δέχεται ὅτι οὐδεμίαν πεποιθήσιν εἶχε περὶ τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ, ἀλλ' ὅτι ἐπλάττειν ἀξιώσει· πρὸς τὸ καταδουλοῦναι τὰ κατασχεθέντα. Μὴ ὑποστηριζομένης ἐπομένως τῆς πεποιθήσεως τοῦ αὐτοδικούντος περὶ τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ, ἔχομεν ἄλλην ἀξίόποιον πρᾶξιν. Ἀλλ' ὅποια τις εἴνε αὕτη; Τὸ συμβούλιον τῶν ἐρετῶν ἐδέχθη ὅτι πρόκειται περὶ ὑπεξαίρεσεως εἰς βαθμὴν κακούργηματος, διότι ὁ αὐτουργὸς τῆς πράξεως ἦτο μεσεγγυούχος πρὸς φύλαξιν τῶν κατασχεθέντων. Φρονῶ ὅτι κατάλληλος χαρακτηρισμὸς τῆς πράξεως εἶναι ὁ τῆς ὑπεξαίρεσεως τῶν κατασχεθέντων κατὰ τὸ ἀρθρον 378 τοῦ Ποιν. Νόμου. Τὸ ἀρθρον τοῦτο εἶδικον ἐπὶ ὑπεξαίρεσεως ὑπὸ μεσεγγυούχου. Τὸ δὲ ἀρθρον 171 τοῦ Ποιν. Νόμου, οὗ ζητεῖ τὴν ἐφαρμογὴν ὁ ἀναιρεσείων, ἐν μὲν τῷ ἐδαφίῳ 2 ὁμιλεῖ περὶ ἰδιοκτήτου καὶ μεσεγγυούχου ἀκαλλοτριούντος ἢ φθείροντος τὰ κατασχεθέντα, ἐν δὲ τῷ 1 ἐδαφίῳ ὁμιλεῖ περὶ ὑφαίρεσεως ἢ διαπράττει ὁ ἰδιοκτήτης καὶ οὐχὶ ὁ τρίτος, διότι ὁ τρίτος διαπράττει τότε κλοπὴν. Καὶ τρίτος δύναται νὰ διαπράξῃ ὑφαίρεσιν τῶν κατασχεθέντων, ὅταν εἴναι συναυτουργὸς ἢ συνεργὸς τῷ μεσεγγυούχῳ ἢ ἰδιοκτήτῃ, ἀλλ' ὅταν δὲν ὑπάρχῃ τοιοῦτος σύνδεσμος, ὁ τρίτος, ὅστις ὑφαίρει κατασχεθέντα, διαπράττει κλοπὴν. Ἀπόφ. Ἀκυρωτ. Ἰταλίας 13 Ὀκτωβρίου 1891. Τὸ ἱταλικὸν καίμενον ἔχει ὡς τὸ ἡμέτερον. Καὶ ὁ μεσεγγυούχος διαπράττει ὑπεξαίρεσιν ἐὰν συντρέχωσιν οἱ ὅροι τῆς ὑπεξαίρεσεως, ὑφαίρεσιν δὲ κατασχεθέντων ἐὰν συντρέχωσι μόνον οἱ ὅροι αὐτῆς. Ἄλλοι εἶναι οἱ ὅροι τοῦ ἐνδὲς ἀδικήματος καὶ ἄλλοι τοῦ ἐτέρου. Δὲν δύναται δὲ νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ἔχομεν εἰδικὸν ἀδίκημα ὑφαίρεσεως κατασχεθέντων, ἀποκλείον τὴν ἐφαρμογὴν τῶν περὶ ὑπεξαίρεσεως δια-

είναι πράξεις κατά της όφειλομένης τας άρχαίς εύπειθείας, και συνεπώς εις τούς τὰ κατασχεθέντα ύφαιρουντας συμπεριλαμβανόνται και οι μεσεγγυούχοι, ούτε έχει έν προκειμένω εφαρμογήν τὸ άρθρον 389 § 4 τοῦ Ποιν. Νόμου, τὸ όποίον τιμωρεῖ μέ ειρκτήν ἐπὶ ύπεξαίρεσει μόνον τούς παρὰ τοῦ δικαστηρίου διωρισμένους ἢ ἐπικεκρωμένους μεσεγγυούχους, οὐχί δὲ και τούς άλλους μεσεγγυούχους, τούς δι' ἐκθέσεως δικαστικοῦ κλητῆρος διοριζομένους, διότι αἱ έν τῷ μνησθέντι ἐδαφίῳ 4 τοῦ άρθρου 389 λέξεις «διωρισμένοι ἢ ἐπικεκρωμένοι παρὰ τοῦ δικαστηρίου» δέν ἀνάγονται μόνον εις τούς «κηδεμόνας ομάδος και δικιητάς κτημάτων», ἀλλά και «θεματοφύλακας και μεσεγγυούχους», τῆς ἐκδοχῆς ταύτης ένισχυομένης και ἐκ τῶν έν τῷ ἐδαφίῳ 4 φράσεων «εις τήν παρουσίαν τῆς όποιας τούς διεπιστεύθη ἡ φύλαξις», αἱ όποιαι προφανώς ἀναφέρονται μόνον εις τούς θεματοφύλακας και μεσεγγυούχους, εις οὓς μόνον

τάξεων, άφού τὸ συμβούλιον δέχεται πάντα τὰ στοιχεία τῆς ύπεξαίρεσεως. Καί τὸ μὲν ἀδικήμα τοῦ άρθρου 171 κατατάσσεται εις τὰ κατὰ τῆς άρχῆς τὸ δὲ τῆς ύπεξαίρεσεως εις τὰ κατὰ τῆς παρουσίας. Ἐπὶ τοῦ πρώτου προσβάλλεται κυρίως ἡ διαχείρισις τῆς δικαιοσύνης, ως ματαιούστος ἡ περιπλέκοντος τήν ἐκτέλεσιν πρὸς βλάβην τῆς δικαιοσύνης, και ἐπιπλέον πρὸς βλάβην τῶν δανειστῶν. Ὁ νομοθέτης διὰ τῆς διατάξεως ταύτης σκοπεῖ νὰ ἐξαπαλίσῃ τήν ἐκτέλεσιν, όρος δὲ τοῦ ἀδικήματος τοῦτου εἶναι ὁ διαπράττων τήν ύφαιρέσιν ἢ φθοράν ἢ ἀπαλλοτριώσιν ἰδιοκτητῆς ἢ μεσεγγυούχου νὰ μὴ εἶναι έν καλῇ πίστει. Ἡ δολία ἐπομένως προαίρεσις συνίσταται ἐκ τῆς γνώσεως τῆς κατασχέσεως και ἐκ τῆς θελήσεως νὰ μὴ σεβασθῇ τήν ἐπέμβασιν τῆς δημοσίας ἐξουσίας, ἀδιάφορον δ' εἶναι τὸ ἔμμεσον ἐλαττήριον τῆς πράξεως ἢ ἡ ἰδιωφείλια δηλονότι ἢ ἡ ἐκδίκησις. Ὅταν δὲ κατασχέθῃ ἀντικείμενον εἶναι εις τήν διάθεσιν καί τήν κατοχήν τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, τοῦ μεσεγγυούχου όντως ἀπλοῦ θεματοφύλακος, ὁ ύφαιρῶν αὐτὸ, ἐκποιῶν ἢ φθείρων ἰδιοκτητῆς ἢ μεσεγγυούχου περιφρονεῖ τήν νόμιμον διαταγήν τῆς άρχῆς και ἀπειθεῖ πρὸ τὸν νόμον, διὰ τοῦτο δὲ ὁ νομοθέτης ἔκρινεν εύλογον νὰ τιμωρήσῃ τήν πρᾶξιν ταύτην. Διὰ τοῦτο δ' ἐπίσης δέν ἀταιτεῖται νὰ ἐπέλθῃ ἰδιωτικῇ τις βλάβη ἐπὶ τῆς ύφαιρέσεως τῶν κατασχθέντων, οὐδὲ περὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν γίνεται λόγος πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς πράξεως, άφού τὸ ἀδικήμα τοῦτο συνίσταται ἐκ τῆς ύβρεως πρὸς τὸν δημοσίαν ἐξουσίαν και ἐκ τῆς παραβιάσεως τῆς ὑπὸ τὸ κῶ ρε και τήν αὐθεντίαν τῆς άρχῆς ἐπιβληθείσης κατασχέσεως. Ἡ ζημία ἀποδίδεται εις τήν δημοσίαν τάξιν. Ἐν τῷ 1 ἐδαφίῳ τοῦ άρθρου 117 εἶπον ότι ἐννοεῖται κατὰ νομικὴν ἀνάγκην ὁ ἰδιοκτήτης και τιμωρούμενος δι' αὐτῆς τῆς διατάξεως, διότι, ἂν ἔλειπεν ἡ τοιαύτη διάταξις, δέν θὰ ἐτιμωρεῖτο ποτὼς. Εἴτε δ' ὁ ἰδιοκτήτης ἦτο μεσεγγυούχος εἴτε άλλος τις, θὰ ἔμενεν ἐτιμώρητος ὁ ἰδιοκτήτης, διότι οὔτε διὰ κλοπὴν οὔτε διὰ φθοράν ξένου πράγματος οὔτε δι' ύπεξαίρεσιν ἢ δυνατόν νὰ καταδιωχθῇ, ἄτε τῶν κατασχθέντων ἀποτελούντων δικαστικὸν ἀνέμμερον ὑπὲρ τῶν δανειστῶν και τῆς κατασχέσεως μὴ ἀφαίρουσῃς τήν ἰδιοκτησίαν τοῦ καθ' οὗ ἡ κατάσχέσις. Δυνάμει λοιπόν τοῦ άρθρου τοῦτου κατέστη δυνατόν νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἰδιοκτήτης.

«Άλλως όμως έχει τὸ πρᾶγμα και πρὸς τὸν με-

διαπιστεύεται φύλαξις παρουσίας και οὐχί εις τούς κηδεμόνας ομάδος, αἵτινες, κατὰ τὸν Ἀστ. Νόμον, ἔχουν και διαχειρίσιν, όθεν ἀναιρετέον ἐστὶ τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα λόγω ψευδοῦς ἐρμηνείας και ἐσφαλμένης εφαρμογῆς τοῦ Ποιν. Νόμου, συνωδὰ τῷ άρθρῳ 263 § 3 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ, ἀναιρουμένου ἐπὶ τοιοῦτῳ λόγῳ τοῦ προσβαλλομένου βουλεύματος, ὁ Ἀρειος Πάγος, κατὰ τὸ άρθρον 500 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἐφαρμόζει τὸ προσήκον άρθρον τοῦ Ποιν. Νόμου, κατ' ἀκολουθίαν δέν νὰ παραπεμφθῇ ὁ ἡδὴ ἀναιρεσείων εις τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐπὶ ύφαιρέσει κατεσχθέντων.

Ἀριθ. 118 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰτηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Ἐτυμηγορία.-ἀνάγνωδις ὑπὸ προϊδταμένου. ἀνακάλυψις λάθους.- διόρθωδις.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ άρθρα 440—442 Ποιν. Δικ.,

σεγγυούχον, διάφορον ὄντα τοῦ ἰδιοκτήτου. Γνωστὰ εἶναι τὰ στοιχεία τῆς κλοπῆς και τῆς ύπεξαίρεσεως. Ἐπὶ τῆς ύπεξαίρεσεως ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ κατακρατῇται ἢ νὰ ἀναλίσκηται ξένον κινήτῶν πρᾶγμα ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀποστερηθῇ αὐτοῦ ὁ ἰδιοκτήμων άνευ ἀποζημιώσεως. Ἐπὶ τὴν ἰσχὺν δὲ τῆς ἐρμηνείας τοῦ άρθρου 171, ως ἀποκλείοντος τήν εφαρμογήν τῆς ύπεξαίρεσεως ἐπὶ μεσεγγυούχῳ κατασχθέντος ἢ τῆς κλοπῆς ἐπὶ τρίτῳ ύφαιρουντος κατασχεθὲν, θὰ ἐπῆρχετο και τὸ ἀτοπον νὰ γίνῃ ὑπεξαίρεσις ἢ κλοπὴ ἀντικείμενου ἀξίας ἐνός ἑκατομυρίου δραχμῶν, ὁ δὲ αὐτοῦργός νὰ τιμωρητῇ διὰ μόνῃς τῆς ποινῆς τῆς φυλακίσεως, τῆς ὑπὸ τοῦ άρθρου 171 προβλεπομένης. Ἐνταῦθα δ' ὅμως γεννᾶται τὸ ζήτημα: Ὁρθῶς ἐφηρμόσθη τὸ ἐδάφιον 4ον τοῦ άρθρου 389 Ποινικοῦ Νόμου, οὗ ἐνεκὲν ἐξαχρητίσθη ἡ πρᾶξις ως κακούργημα; Ὁ ἀναιρεσείων λέγει ότι δέν ἦτο διωρισμένος ὁ ἐπικεκρωμένος ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου μεσεγγυούχος, ἀλλ' ἦτο διωρισμένος διὰ τῆς ἐκθέσεως κατασχέσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος, συμφωνῶς πρὸς τὸ άρθρον 888 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Φρονῶ ότι ὁ λόγος οὗτος τῆς ἀναιρέσεως εἶναι ἀνυπόστατος, διότι ἡ φράσις τοῦ νόμου «διωρισμένοι ἢ ἐπικεκρωμένοι παρὰ τοῦ δικαστηρίου εις τήν παρουσίαν τῆς όποιας τούς διεπιστεύθη ἡ φύλαξις, ἢ ἡ όποια ἀνήκει εις τήν ομάδα», ἀνάγεται εις τούς ἀμέσως προηγούμενους κηδεμόνας ομάδος, οὐχί δὲ και εις τούς θεματοφύλακας ἢ μεσεγγυούχους. Διὰ ταῦτα ἄρα φρονῶ, ότι ὀρθῶς ἡρμηνεύθη και ἐφηρμόσθη ἡ διάταξις περὶ ύπεξαίρεσεως, και ότι πρέπει ν' ἀπορριφθῇ ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως Ἄν δὲ ἡδύνατο νὰ παραπεμφθῇ και ἐπὶ ύφαιρέσει κατασχθέντων ὁ μεσεγγυούχος, ἦτοι ἐπὶ συρροῇ ἀξιοποιῶν πρᾶξεων, δέν εἶναι ἀντικείμενον ἐξετάσεως σήμερον, διότι ὁ ἀναιρεσείων δέν ἔχει συμφέρον νὰ προτείνῃ τοιοῦτον λόγον, οὐδὲ προτείνει τοιαύτην συρροήν, προσβάλλων τὸ βούλευμα ἐπὶ τῷ ότι ἡ πρᾶξις προσβλέπεται και τιμωρεῖται ὑπὸ μόνῃς τῆς διατάξεως τοῦ άρθρου 171 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου».

(*) Κατὰ τὴν ἐνόμιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Α. Ταϊσανόπουλος ἔλεξε τάδε:

«Συνέπειά τοῦ ἀμετακλήτου τῆς ἐτυμηγορίας εἶναι ότι οὐδὲ οἱ ἑνορκιοὶ αὐτοὶ δύνανται μεταβάλλοντες γνώμην νὰ τήν ἀνακαλέσωσι, ἵνα ἐξαπθενίσωσι τήν ἰσχὺν τῆς, προβαίνοντες εις ἐξωδίκους παραστάσεις ἀναιρούσας τὸ περιεχόμενον τῆς. Δι' ἀποφάσεως ὑπ'

ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων ἀναγινώσκει τὴν κα-
ταρτισθεῖσαν ἐτυμηγορίαν καὶ ἐγχειρίζει ταύτην τῷ
προέδρῳ τῶν συνέδρων παρ' αὐτοῦ καὶ τοῦ γραμ-
ματέως ὑπογεγραμμένην· ἡ τοιαύτη δ' ἐτυμηγορία
ἀναγνωσθεῖσα καὶ παραδοθεῖσα τῷ προέδρῳ καθί-
σταται ἀμετάκλητος καὶ οὐδὲν ἄλλο κατ' αὐτῆς
ἐνδίκον μέσον ὑπάρχει εἰμὴ ἡ ἀναίρεσις (ἄρθρ. 443
Ποιν. Δικονομίας), συνεπεία δὲ τοῦ ἀμετακλήτου
τῆς ἐτυμηγορίας, οἱ ἐνόρκοι οὐδαμῶς δύνανται νὰ
ἀνακαλέσῃσι ταύτην μεταβάλλοντες γνώμην. Ἐν
ὅμως κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου ἀνάγνωσιν
τῆς ἐτυμηγορίας ἤθελεν ἀναγνωρισθῇ ἡ ὑπαρξίς
λάθους κατὰ τὴν σύνταξιν ταύτης, μεταβάλλοντος
τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διασκέψεως τῶν ἐνόρκων, δύ-
ναιτο οὗτοι νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ δωμάτιον πρὸς
διόρθωσιν τοῦ κατὰ τὴν λύσιν τῶν τεθέντων αὐ-
τοῖς ζητημάτων καὶ τὴν διατύπωσιν τῆς ἐτυμηγο-
ρίας παραιοφύσαντος λάθους καὶ σύνταξιν νέας
περιεχοῦσης τὸ ἀκριβὲς πόρισμα τῆς διασκέψεως

ἀριθ. 57 (1844) ὁ Ἄρ. Πάγος ἐδέχθη, ὅτι ἀπαγ-
γελθεῖσα ἡ ἐτυμηγορία ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῶν
ἐνόρκων κατέστη ἀμετάκλητος, μὴ ἐχόντων πλέον
ἐξουσίαν τῶν ἐνόρκων πρὸς ἐκδοσιν νέας, ὅτι δὲν ἤδύ-
νατο ὁ πρόεδρος νὰ ἔλθῃ εἰς συνδιαλέξεις περὶ τῆς ἐ-
τυμηγορίας μετὰ τῶν ἐνόρκων, ὅτινες οὐδεμίαν ἐκα-
μον οἰκοθεν παρατήρησιν εἰς τὸν προϊστάμενον
τῶν, καὶ ὅτι εἶχε παύσει πλέον ἡ δικαστικὴ τῶν
ἐνόρκων ἐξουσία μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς πρώτης ἐτυ-
μηγορίας. Οἱ ἐνόρκοι δὲν δύνανται νὰ ἀνακαλέσῃσι
τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐκ μεταμελείας καὶ μεταβολῆς
τῆς γνώμης τῶν, δύνανται ὅμως νὰ δηλώσωσιν ὅτι
δὲν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διασκέψεων τῶν τοιοῦ-
τον οἶον ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ ἐξέτεθη, καὶ νὰ προκαλέ-
σῃσι τὴν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων ἐπάνοδον
τῶν πρὸς ἀκριβεστέραν παράστασιν. Ἐν Γαλλίᾳ πα-
ρουσιάσθη τὸ τοιοῦτον εἰς περιστάσιν, καθ' ἣν οἱ ἐ-
νόρκοι οἰκοθεν διεμαρτυρήθησαν κατὰ τοῦ περιεχο-
μένου τῆς ἐτυμηγορίας, ἅμα ἀναγνωσθείσης ὑπὸ τοῦ
προϊσταμένου. Τὴν διακρίσιν ταύτην τοῦ Ἀκυρωτι-
κοῦ τὴν ἐδέχθη καὶ ὁ ἡμέτερος Ἀρειος Πάγος διὰ
τῆς ἀποφάσεως τοῦ 1844, θεωρῶ δὲ ταύτην ὀρθήν,
διότι ὡς λέγει ὁ Helie No 5213 καὶ τὸ Ἀκυρωτικὸν
τῆς Γαλλίας, δὲν πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωμεν εἰς τοὺς
ἐνόρκους τὸ δικαίωμα νὰ ἀνακαλῶσι τὴν ὁριστικῶς
καταρτισθεῖσαν καὶ ἀναγνωσθεῖσαν ἐτυμηγορίαν, ἐπη-
ρεαζόμενοι ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν ἣν παρήγαγεν εἰς τὸ
ἀκροατήριον, δὲν πρέπει ὅμως ἀφ' ἐτέρου νὰ θεωρή-
σωμεν ὡς ἀνεπανόρθωτον πᾶσαν ἐκ πλάνης ἢ ἐκ δό-
λου μεταβολὴν τοῦ ἀποτελέσματος τῆς διασκέψεως
τῶν ἐνόρκων, ἣν οὗτοι οἰκοθεν καταγγέλλουσι καὶ
ν' ἀρνηθῶμεν εἰς αὐτοὺς τὰ μέσα πρὸς ὀρθὴν παρά-
στασιν τῆς πεποιθήσεώς των. Εἰς τοιαύτην περιστά-
σιν, λέγει τὸ Ἀκυρωτικὸν τῆς Γαλλίας, «ἡ παρα-
πομπὴ εἰς τὸ δωμάτιον δὲν γίνεται διὰ νὰ μεταβά-
λῃσι τὴν γνώμην των οἱ ἐνόρκοι, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀ-
παντήσωσι συμφώνως πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῶν δια-
σκέψεων των, οὕτω δὲ διὰ τῆς παραπομπῆς παρέχε-
ται τὸ μέσον εἰς τοὺς ἐνόρκους, ὅτινες ἀμέσως μετὰ
τὴν ἀνάγνωσιν παρέστησαν διὰ τοῦ προϊσταμένου
τῶν ὅτι ἐνεφυλοχώρησεν ὕλικήν πλάνην, νὰ ἐκφράσωσι
τὸ πραγματικὸν καὶ ἀληθὲς ἀποτέλεσμα τῆς διασκέ-
ψεως». Ὁ ἡμέτερος Ἀρειος Πάγος εἰς περιστάσεις,
καθ' ἃς πρὸ τοῦ πέρατος τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐτυμη-
γορίας ὑπεβλήθησαν ἀντιρρήσεις κατ' αὐτῆς ἐκ μέ-
ρους ἐνόρκων, οὐ μόνον οἰκοθεν ἀλλὰ καὶ συνεπεία ἐ-

των. Ἐν προκειμένῳ δὲ, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς
δίκης βεβαιούται, διαρκούσης τῆς ἀναγνώσεως τῆς
ἐτυμηγορίας, ἅμα αὕτη ἐβόησε μέχρι τῆς λύσεως
τοῦ ζητήματος τῆς μετρίας συγχύσεως καὶ ὁ προί-
στάμενος ἀπήγγειλε τὴν φράσιν «ναὶ προκύπτει
σαφῶς», τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀντιληφθὲν
δυσφορίαν τῶν ἐνόρκων, ἠρώτησε διὰ τοῦ προέδρου
τούτους ὅπως τῶν δύο τεθέντων ζητημάτων τῆς
συγχύσεως τῆς πλήρους καὶ μετρίας ἡγνύουν οὗτοι
νὰ λύσῃσι καταφατικῶς, καὶ ἐπὶ τῇ ἀπαντήσῃ ὅτι
κατὰ τὴν διάσκεψιν των εἶχον καταλήξει εἰς κατα-
φατικὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς μετρίας συγχύσεως,
ἀπάντησιν, ὅτι δ' ἐκ παραδρομῆς καὶ κατὰ λάθος
ἐν τῇ γραφῇ τῆς ἐτυμηγορίας ἐτέθη τὸ «Ναὶ» ἐν
τῷ ζητήματι τῆς πλήρους συγχύσεως, ἐν ᾧ ταύτην
ἀπέκρουσαν, διετάχθη νομίμως ἡ εἰς τὸ δωμάτιον
ἐπάνοδος τῶν ἐνόρκων, ἣν οὗτοι ἡτήσαντο πρὸς
διόρθωσιν τοῦ γραφικοῦ λάθους καὶ σύνταξιν ἐτυ-
μηγορίας ἀνταποκρινομένης εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς
διασκέψεως των. Οὐχὶ βασίμως ὁδὸν ὁ ἀναιρεσεῖων
ισχυρίζεται ὅτι ἐκτῆσατο δικαίωμα ἐκ τῆς πρώτης
ἐκείνης ἐτυμηγορίας, ἥτις μὴ ἀναγνωσθεῖσα ὁλο-
κλήρως παρὰ τοῦ προϊσταμένου, μὴδ' ἐγχειρισθεῖσα
τῷ προέδρῳ τῶν συνέδρων, ὡς προεξετάθη, δὲν
εἶχε καταστῇ ἀμετάκλητος. Νομίμως δὲ τὸ δικα-
στήριον ἐπὶ τῇ βάσει τῆς νέας ἐτυμηγορίας ἐξέδωκε
τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, ἥς τὴν ἀναίρεσιν
οὐχὶ βασίμως αἰτεῖται ὁ καταδικασθεὶς.

Ἀριθ. 12 (1906) Τμ. Β'

Εἰτηγητὴς ὁ ἀστυκὴς κ. Π. ΝΙΔΕΡ

Ἐκθεδὸς ἐξετάσεως ἀνιπόγραφος. - βεβαίωδις
δι' ἀναφορὰς ἐτέρᾳ ἐγκύρῳ. - ἀκυρότης
προβλητέα κατὰ διζήτησιν. - οὐ λόγος ἀ-
ναιρέσεως ἀνάγνωδις ἀκύρου ἐκθέσεως.

Ἐπειδὴ ὁ εἰς παράβασιν τῆς διατάξεως τοῦ
ἁρθροῦ 407 ἐδάφ. 6 Ποιν. Δικονομίας κακῆς ἀ-
ναγνώσεως τῆς ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Παλαμᾶ
ἐνόρκου καταθέσεως τοῦ μάρτυρος Ι. Σ', ἐνῶ
αὕτη ἦτο ἄκυρος δι' ἑλλείψιν ὑπογραφῆς τοῦ συμ-
πράξαντος γραμματέως καὶ δὲν παρῆγεν οὕτω ἀ-
πόδειξιν περὶ τῆς γενομένης ὀρκίσεως, στηριζόμε-
νος λόγος ἀναίρεσεως, ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ
βάσιμος, τοῦτο μὲν καθόσον, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν
συνεδριάσεως βεβαιούται, συνανγνωσθῇ μετὰ τῆς
ἄνω καταθέσεως καὶ ἡ ἀπὸ 6 Δεκεμβρίου 1905 ἐ-
νώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ Καρδίτσης ἐνόρκου καταθε-
σις τοῦ αὐτοῦ μάρτυρος, κατὰ τοῦ κύρους τῆς ὁ-
ποίας οὐδεὶς προβάλλεται οὐδ' ὑφίσταται λόγος, ἐν
τῇ τελευταίᾳ δὲ ταύτῃ ἐβεβαιώθη ὑπὸ τοῦ ἐνόρκως
κατ' αὐτὴν ἐξεταζομένου μάρτυρος τὸ περιεχόμε-
νον τῆς ἀναγνωσθείσης αὐτῇ ὡς ἄνω ἐνώπιον τοῦ
εἰρηνοδίκου ἐξετάσεως, ἥτις οὕτω θεωρεῖται ἐγκύ-
ρως καὶ ὁλοσχερῶς δι' ὅρκου ἐπαναληφθεῖσα, τοῦτο

ρωτήσεων τοῦ προέδρου καὶ εἰσαγγελίως, ἐνέκρινε
τὴν ἐπελθοῦσαν ἀκύρωσιν τῆς ἐτυμηγορίας καὶ ἀπε-
φάνθη ὅτι οὐδὲν δικαίωμα ἀπέκτησεν ἐξ αὐτῆς ὁ
κατηγορούμενος. ὡς μὴ ἀναγνωσθείσης καὶ ὡς μὴ οὐ-
σης σαφούς, ἀπόφ. 143 (1887) καὶ 193 (1880).
Συμφώνως πρὸς τὰς ἀποφάσεις ταύτας· ζητῶ τὴν ἀ-
πόρριψιν τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως.

δὲ, καθότι βεβαιουμένου ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ὡς ἄνω προσβαλλομένης ἐκθέσεως, ὡς καὶ τῆς κατέπιν ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ συνταχθείσης τοιαύτης, τοῦ κατὰ τύπους, συμφώνως τοῖς ἀρθροῖς 121 καὶ 124 Ποιν. Δικονομίας, ἐγκύρου τοῦ δοθέντος ὑπὸ τοῦ ἐξετασθέντος μάρτυρος ἔρκου, καλῶς ἢ κατὰθεσις αὐτοῦ ὡς ἔνορκος τοιαύτη ἀνεγνώσθη ἐπ' ἀκροατηρίου, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 384 § 2 Ποιν. Δικονομίας, πάσης κατὰ τῆς τῶ νομίμως δοθέντα ἔρκου βεβαιώσεως ἀνακριτικῆς ἐκθέσεως ὑπαρχούσης τυχόν περὶ ἀκυρότητος ἐνστάσεως προβλητέας οὔσης ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὔσιας (ἀρθρ. 407 § 2) καὶ μὴ δυναμένης ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ προταθῇ, ὡς μὴ οὔσης διατεταγμένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τῆς δὲ ἀναγνώσεως ἀκύρου ἐκθέσεως μὴ ἐπαγομένης καθ' ἑαυτὴν ἀναιρέσιν τῆς ἀποφάσεως, ὡς μὴ περιλαμβανομένης εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἀρθρου 407 Ποιν. Δικονομίας.

Ἀριθ. 124 (1906) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρειοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Δημοσιότης συνεδριάσεως.-βεβαίωσις ἐν διακοπῇ πρὸς ἀναψυχὴν.-λαθρεμπόριον.-ποινὴ ὑπὸ δρους κλοπῆς.-στοιχεῖα.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης βεβαιούται, ὅτι ἡ συνεδρίασις ἐν τῷ κακούργουδικεῖῳ ἤρξατο δημοσίᾳ, γενομένης δὲ περὶ τὴν μεσημέριαν διακοπῆς πρὸς ἀναψυχὴν, ἐπανελήθη αὕτη μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ διὰ τὴν διακοπὴν ὁρισθέντος χρόνου, παρουσίᾳ πάντων τῶν μετασχόντων τῆς δίκης προσώπων, ὅτι διετάχθη ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ ὑπὸ τοῦ γραμματέως ἀνεγνώσθησαν δημοσίᾳ αἱ ἐν τῇ ἀνακρίσει ληφθεῖσαι ἔνορκοι καταθέσεις τῶν μὴ ἐμφανισθέντων μαρτύρων, ἐξηκολούθησε δ' οὕτω ἡ περαιτέρω διαδικασία. Ἐκ τούτων δὲ προκύπτει ὅτι, μετὰ τὴν διακοπὴν, ἐπανελήθη δημοσίᾳ ἡ συνεδρίασις καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀρθρ. 1 τοῦ Νόμου Αὐτῆς τοῦ 1892 πᾶσα εἰσαγωγή καὶ ἐξαγωγή ἐμπορευμάτων πρέπει νὰ γίνηται ἐν γνώσει καὶ μετὰ γραπτὴν ἀδειαν τῶν προϊσταμένων τῆς τελωνειακῆς ἀρχῆς διὰ τῶν διωρισμένων θέσεων, ἄλλως θεωρεῖται ὡς λαθρεμπόριον. Κατὰ δὲ τὸ ἀρθρ. 4 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἀρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1896 ΒΥΙΖ' Νόμου, τὸ λαθρεμπόριον τιμωρεῖται, ὅταν ἀνακαλυφθῇ ἐπ' αὐτοφώρῳ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἀρθρου 168 Ποιν. Δικονομίας, ἐπιβαλλομένων τοῖς δράσταις τῶν ἐπὶ τῆς κλοπῆς ἐφαρμοζομένων ποινῶν, λαμβανομένης ὡς βάσεως τῆς πράξεως τοῦ εἰσαγωγικοῦ τέλους, ὃ ἤθελε στερηθῇ τὸ Δημόσιον. Ἐν προκειμένῳ δὲ κατὰ τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, οἱ ἀναιρεσίοντες ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι ὅτι ἐκ συστάσεως τὴν 16 Φεβρουαρίου 1906 ἐν τῇ θέσει Κουβαρᾶ συνελήφθησαν ἐπ' αὐτοφώρῳ εἰσάγοντες λαθραίως ἐμπορεύματα, ἥτοι σιγαρόχαρτον ἀσφράγιστον, ἐξ ὁκάδων τριακονσίων δέκα πέντε ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀρμοδίας τελωνιακῆς ἀρχῆς καὶ ἄνευ γραπτῆς ἀδείας ταύτης καὶ οὐχὶ διὰ τῶν διωρισμένων θέσεων καὶ κατὰ τὰς

διωρισμένας ὥρας, συντρέχουσιν ἄρα ἐπὶ τῆς πράξεως, δι' ἣν ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι οἱ κατηγορούμενοι ἅπαντα τὰ ὡς ἄνω ἐκτεθέντα οὐσιώδη στοιχεῖα πρὸς ἀποτελεσιν τοῦ ἀδικήματος, ὡς καὶ ὁ πρὸς καταδίωξιν αὐτοῦ ἀπαιτούμενος ὅρος, ἡ τε δηλαδὴ λαθραία εἰσαγωγή σιγαροχάρτου ἐν ἀγνοίᾳ τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς καὶ ἄνευ γραπτῆς αὐτῆς ἀδείας καὶ οὐχὶ διὰ τῶν διωρισμένων θέσεων καὶ ἡ ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψις, ἐκ τῆς παραλείψεως δὲ τῆς λέξεως «προϊστάμενος» περιλαμβανομένης καὶ ἐξυπακουομένης διὰ τῆς φράσεως «τελωνιακῆ ἀρχῆς» δὲν προκύπτει ἑλλειψις οὐσιώδους ὅρου, ἣν προτείνουν οἱ ἀναιρεσίοντες.

Ἀριθ. 129 (1906) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρειοπαγίτης κ. Ι. ΤΣΑΤΣΟΣ

Ἀκυρότης κατηγορητηρίου ἐπὶ μὴ ὑπογραφῇ.- πότε προβλητέα.- ἔνορκοι μὴ κληρωτέοι.- θυγγένεια πολιτικῶς ἐνάγοντι.- ἀφαίρεσις πρὸ ἐμφανίδεως πολιτικῶς ἐνάγοντος.- κράτησις μάρτυρος ἐπὶ ψευδορκίᾳ.- λόγος κατηγορουμένου.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι εἶναι ἄκυρον τὸ κοινοποιῆθαι τῷ ἀναιρεσίοντι ἀντίγραφον τοῦ κατηγορητηρίου τῆς 23 Μαΐου 1905, ὡς μὴ φέρον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τὴν σφραγίδα, εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς μὴ προταθεῖς ἐνώπιον τοῦ δικασαντος κακούργουδικεῖου, κατὰ τὸ ἀρθρ. 458 § 19 Ποιν. Δικονομίας, ἀφ' οὗ τοιοῦτος λόγος εἰδικῶς δὲν περιλαμβάνεται μετὰ τῶν ἐν ἀρθρῳ τούτῳ ἀναγγραφομένων λόγων ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀρθρ. 18 τοῦ ΒΚΗ' Νόμου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Ν. ΒΡΒ' τοῦ 1892, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν λοιπῶν διαδίκων καὶ ἀποφάσει τοῦ δικαστηρίου δὲν τίθεται ἐν τῇ κληρωτῇ τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόρκου τοῦ ὑπαγομένου εἰς τινὰ τῶν αὐτῶν ἀναφερομένων κατηγοριῶν, ἐν αἷς καὶ ἡ συγγένεια μετὰ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος μέχρι τετάρτου βαθμοῦ. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς βεβαιούται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπρότεινε νὰ μὴ τεθῇ ἐν τῇ κληρωτῇ τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόρκου Β. Δ^{***} ὡς συγγενοῦς (πρωτεξαδέλφου) τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος Β. Θ^{***}, τὴν δὲ πρότασιν ταύτην, εἰς ἣν ὁ ἀναιρεσίον οὐδεμίαν ἐπέφερεν ἀντίρρησην, τὸ δικαστήριον ἐδέχθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 40 ἀποφάσεώς του, συνεμορφώθη ἄρα τὸ δικαστήριον πρὸς τὸν νόμον καὶ ἐκ τῆς μὴ θέσεως τοῦ ἐνόρκου τοῦ ρηθέντος ἐνόρκου ἐν τῇ κληρωτῇ δὲν δύναται νὰ παραχθῇ λόγος κακῆς συγκροτήσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν ἂν κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 40 ἀποφάσεως δὲν εἶχεν εἶτι ἐμφανισθῇ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων, ἀρκεῖ ὅτι ἦτο τοιοῦτος καὶ δὲν ἐνεφανίσθη ἀμέσως κατόπιν ἐγένετο δεκτὸς ὡς διάδικος, ὡς βεβαιούται ἐκ τῶν αὐτῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσίοντος ὅτι ὁ πολιτικῶς ἐνάγων δὲν εἶχεν ἔννομον συμφέρον ὅπως ἐγείρῃ ἀγωγὴν ἀποζημιώσεως καὶ διότι ἡ παράστασις αὐτοῦ ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντος εἶχε κληρυχθῇ ἀπαράδεκτος διὰ τοῦ βουλευματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν, καθ' ὅσον ἡ πλημμελής παράστασις τοῦ πολι-

τικῶς ἐνάγοντος δὲν παράγει λόγον ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου διέταξεν τὴν κράτησιν ἐνὸς μάρτυρος, χωρὶς νὰ ἐκδώσῃ ἐντάλμα συλλήψεως καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ τὸν λόγον εἰς τὸν κατηγορούμενον ἵνα ζητήσῃ ἀναβολὴν τῆς δίκης, οὐδαμῶς τοῦ νόμου ἀναγράφεται ὡς λόγος ἀναιρέσεως, ἀφ' οὗ ὁ ἀναιρεσιῶν δὲν ἰσχυρίζεται ὅτι ἐζήτησε τὸν λόγον περὶ ἀναβολῆς καὶ τὸ δικαστήριον δὲν τοῦ ἀπήντησεν ἐπομένως καὶ ὁ λόγος οὗτος ἐστὶν ἀπορριπτός.

Ἀριθ. 131 (1906) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ
Προθεσμία ἀναιρέσεως κατὰ βουλευμάτων.-
προθεσμία. - ἀφετηρία ἀπὸ κοινοποιήσεως
πληρεξουσίου πολιτικῶς ἐνάγοντος.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 263 Ποιν. Δικονομίας, ἡ πρὸς ἀναίρεσιν κατὰ βουλευμάτων προθεσμία διαρκεῖ 24 ὥρας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ βουλευματος ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ τὸ προσδαλλόμενον βούλευμα ἐκοινοποιήθη πρὸς τὸν πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον δικηγόρον τῆς ἀναιρεσιούσης Δ. Μ^{***}, ἡ δὲ προκειμένη αἵτησις ἀναιρέσεως συνετάχθη μετὰ 24 ὥρας κλπ.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 969 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ
Στρατιώτης.- ὄρκος. - προβιβασμὸς ἀξιομα-
τικῶ.- οὐκ ἐπανάληψις ὄρκου.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων ἰσχυρίσθη διὰ τῆς ἀγωγῆς του ὅτι καταταχθεὶς εἰς τὸν στρατὸν καὶ γενόμενος ἀπαξιωματικὸς, ἀπεφοίτησεν ἐκ τῆς σχολῆς τῶν ἀπαξιωματικῶν καὶ ἐγένετο διὰ Β. Διατάγματος ἀξιωματικὸς ἀνθυπολοχαγός, καὶ ἂν δὲν ὠρκίσθη ὡς τοιοῦτος, ἀρκεῖ ὅτι ὠρκίσθη ὡς στρατιώτης καὶ προήχθη ἐκ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀπαξιωματικοῦ εἰς ἀξιωματικόν, ὅπως κέκτηται νομίμως τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, μὴ ἀπαιτουμένης νέας ὀρκωσίας ὡς ἀνθυπολοχαγοῦ, ἀφοῦ ἀπαξ εἶχε δώσει τὸν τοῦ στρατιώτου ὄρκον, ὅστις εἶναι εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ὄρκος μὲ τὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ, μὴ χρήζων ἐπαναλήψεως εἰς ἕκαστον βαθμὸν, συνεπῶς ἐρῶς μὲν τὸ πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὸν πρῶτον λόγον τῆς ἀγωγῆς ὅτι ἐνεκα τῆς μὴ ἐπαναλήψεως τῆς ὀρκωσίας κατὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ δὲν ἐφαρμόζεται εἰς αὐτὸν ὁ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν νόμος ὡς νόμῳ ἀδόξιμον, οὐχὶ ὅμως ἐρῶς ἀπέρριψε καὶ τοὺς λοιποὺς λόγους τῆς ἀγωγῆς ἀνεξετάστως μόνον ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ὁ ἐνάγων οὐδέποτε ἐγένετο ἀξιωματικὸς, ὡς μὴ ὀρκισθεὶς κατὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ καὶ μεταρρυθμιστέα κατὰ τοῦτο ἀποβαίνει παραπεμπομένης τῆς υποθέσεως εἰς τὸ αὐτὸ πρωτοδικεῖον πρὸς ἐξέτασιν καὶ τῶν λοιπῶν τῆς ἀγωγῆς λόγων.

Ἀριθ. 977 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαζύγιον.- ἐπιβολὴ κατὰ ζωῆς.-συγγνώμη.
προβλητέα ἐγκαίρως. - τέκνα. - παραμονὴ
παρὰ τίνι.

Ἐπειδὴ ἡ κατὰ τῆς ζωῆς τῆς γυναικὸς ἐπιβολὴ τοῦ ἀνδρὸς, ἣν ὁ νόμος (Νεαρά 117 κεφ. ιδ' Ἀρμεν. Δ'. ιε'. ιε' καὶ Βασ. ΚΗ'. ζ'. ζ') ὡς λόγον διαζυγίου δέχεται, δὲν ἐννοεῖ οἰανδήποτε ἀπλῶς πράξιν ἢ κακῶσιν τοῦ ἀνδρὸς κατὰ τῆς γυναικὸς, διότι ὁ νόμος ἀποδλέπων εἰς τὴν διάρκειαν τοῦ γάμου, δὲν ἐθεώρησε τὰς πράξεις τόσοσιν σοβαράς, ὥστε νὰ ἀποτελέσωσι λόγον λύσεως τοῦ γάμου (Νεαρά 117 κεφ. ιδ'), ἀλλὰ τὴν ἐκ δολίας προαιρέσεως καὶ ἐκ προμελέτης πράξιν, τὴν τεινουςαν εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ζωῆς τῆς γυναικὸς. Κατ'ἀκολουθίαν ἐν προκειμένῳ τὰ ἐν τῇ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα πραγματικά περὶστατικά, καὶ δὴ ὅτι κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον τοῦ ἐτους 1902, ἐν ᾧ ἡ ἐνάγουσα ἡσθένει σοβαρῶς ἐκ κρυολογήματος, ὁ ἐναγόμενος ἐπέμενε νὰ κρατῇ ἀνοιχτὰ τὰ παράθυρα τοῦ κοινοῦ κοιτῶνος των, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐπιβουλῆς τῆς ζωῆς αὐτῆς καὶ ἀρνούμενος νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῇ νὰ κοιμηθῇ εἰς ἕτερον δωμάτιον, ὅταν δὲ μετὰ τὴν ἐπέμβασιν τῆς παιδαγωγοῦ τῶν τέκνων των ἔστερξεν εἰς τοῦτο, ἀπομείνας μόνος ἐν τῷ κοιτῶνι, ἐκλείσεν ὁ ἴδιος τὰ παράθυρα χάριν αὐτοῦ· αἱ πράξεις αὗται, καθ' οἷοιδήποτε κατευθυνόμεναι, ἰδίως ὅμως κατὰ γυναικὸς λεπτοφυοῦς καὶ πασχούσης, οἷα ἡ ἐνάγουσα, ἀναμφιρῆστως εἰς κίνδυνον προφανῇ οὐ μόνον τὴν ὑγίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ζωὴν ἐκθέτουσιν, οὐ ἐνεκεν, ἀληθεὶς ἀποδεικνυόμεναι, ὡς ἐπιβουλὴ κατὰ τῆς ζωῆς δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσι, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, καὶ ἐπομένως λόγον διαζυγίου ν' ἀποτελέσωσι. Συνεπῶς ἐρῶς τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 4485 ἐ. ἐ. ἀποφάσεως αὐτοῦ ἀπέρριψε τὴν περὶ νόμῳ ἀδόξιμου τῆς βάσεως ταύτης τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ἐτέρας αὐτῆς βάσεως τῆς ἐπὶ τῆς παραβιάσεως τῆς περὶ τὸν γάμον πίστεως ἐρείδομένης, ὡς καὶ τὴν περὶ ἀοριστίας ἀμφοτέρων τῶν βάσεων, ἐνστασιν τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐναγομένου, διὰ τὰς ἐρῶς καὶ νομίμους σκέψεις τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἃς καὶ τὸ ἐφετεῖον καθ' ὁλοκληρίαν ὡς τοιαύτας ἀποδέχεται.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν νόμον (Νόμ. 15 § 9 Πανδ. 48.5 Βασίλ. Ε. λζ. 15), ἡ ὑπὸ τῶν συζύγων παρεχόμενη συγγνώμη ἀποτελεῖ κατὰ φυσικὸν λόγον ἀπαράδεκτον τῆς περὶ διαζυγίου ἀγωγῆς, οἷονδήποτε καὶ ἐὰν ᾗτο τὸ συγχωρηθὲν παράπτωμα, διότι διὰ τῆς συγγνώμης ἀποδείκνυται ὅτι ἡ συμβίωσις δὲν εἶναι ἀνέφικτος, καθ' ὅσον ὅμως ἡ ἐκ τοιαύτης συγγνώμης ἀπορρέουσα ἐνστασις ἀπαράδεκτος τῆς περὶ διαζυγίου ἀγωγῆς, ὡς ὀρώσα τὸ ἰδιωτικὸν μόνον συμφέρον τῶν διαδίκων, καὶ οὐδέλως τῆς δημοσίας τάξεως ἀπτομένη, δεόν κατὰ τὸν νόμον νὰ προτείνηται βραδύτερον κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίᾳ, ἀφοῦ προδήλως δὲ ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐκ τοῦ ἁρθρου 160 Πολ. Δικονομίας ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξεταστέων ἢ κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου κατὰ πάσαν στάσιν

της δίκης προβλητέων, κατ' ἀκολουθίαν, καθ' ὅσον ἐν προκειμένῳ ὁ ἐκκαλῶν ἐναγόμενος κατὰ τὴν πρώτην ἐκ' ἀκροατηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν συζήτησιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως οὐδέ-
 λως προέτεινε τὴν ἐνστάσιν ταύτην, ὡς ἐμφαίνε-
 ται ἐκ τῶν ἐν ἀντιπεφωνημένῳ ἀντιγράφῳ προσαγο-
 μένων σχετικῶν αὐτοῦ προτάσεων, ὁρθῶς ὡς ἀπα-
 ράδεκτος ἀπερρίφθη ἡ ἐνστάσις αὕτη διὰ τῆς ἐκ-
 καλουμένης ὑπ' ἀριθ. 1865 ἐ. ἐ. ἀποφάσεως, καὶ
 ἡ σχετικὴ τοῦ ἐκκαλοῦντος αἰτίασις, ὡς ἀβάσιμος,
 ἀπορριπτέα (*). Ἀλλὰ καὶ δεδομένου ὅτι ἡ τοιαύτη
 ἐνστάσις δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς
 δίκης, καθ' ὃ τὴν διατήρησιν τοῦ γάμου ὁρῶσα, ὡς
 διατείνεται ὁ ἐκκαλῶν, ἀπορριπτέα αὐτῇς ἀποβαί-
 νει ὡς ἀόριστος, ἀφ' οὗ δὲν ὁρίζεται τίνα εἰσὶ τὰ
 πραγματικὰ περιστατικά, ἐξ ὧν νὰ συναχθῇ ὅτι ἡ
 ἐνάγουσα παρέσχε τῷ ἐναγόμενῳ συγγνώμην τῶν
 ἐν τῇ ἀγωγῇ παραπτωμάτων. Οὐδ' ἄλλως τοιαύτη
 συγγνώμη, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, συνά-
 γεται ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐπικαλουμένων
 καὶ προσαγομένων καὶ ἀναμφισβητήτων ἐπιστολῶν
 τῆς ἐναγούσης, ἀποσταλείσων τῷ ἐνάγοντι κατὰ
 τὴν ἀπουσίαν αὐτῆς, διότι ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τού-
 των, ἐν συνόλῳ ἐκτιμωμένων, προκύπτει κυρίως
 ἡ πρὸς τὰ δύο κοινὰ τέκνα ἰδιάζουσα στοργὴ τῆς
 ἐναγούσης καὶ ἡ θλίψις αὐτῆς διὰ τὸν ἀτυχῆ συζυ-
 γικὸν βίον καὶ τὴν ἀπουσίαν τῆς ἀρμονίας ἐκείνης,
 ἣτις θὰ ἦτο τὸ ὄνειρον τοῦ βίου της, οὐδέλως δὲ δι'
 αὐτῶν παρέχει αὐτῷ συγχώρησιν διὰ τὰ ἐν ἀγωγῇ
 παραπτώματα· οὐδὲ ἐκ πάντων τῶν λοιπῶν παρὰ
 τοῦ ἐναγομένου ἐπικαλουμένων καὶ ἐκτιμωμένων
 ἀποδεικτικῶν μέσων, οὐδ' ἐκ τῆς κατ' ἀνοχὴν συμ-
 βιώσεως, προκύπτει τοιαύτη συγγνώμη.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν νόμον, ἐὰν λυθῇ ὁ γάμος ἐκ
 παΐσματος τοῦ πατρὸς, τὰ τέκνα ἀνατρέφονται
 παρὰ τῇ ἀθώᾳ συζύγῳ, τῇ μητρὶ, ἐν ὅσῳ δὲν ἤλ-
 θεν εἰς δεῦτερον γάμον, δύναται ὅμως ἡ ἀρμοδιὰ
 ἀρχὴ νὰ ἀφήσῃ τὴν ἀνατροφὴν καὶ παρὰ τῷ ὑπαί-
 τῳ, ἐὰν πεισθῇ ὅτι παρὰ τῷ ἀναίτιῳ τὰ τέκνα δια-
 τρέχουσι κίνδυνον διαφθορᾶς (Νεαρά 117 κεφ. Ζ'.
 διάταξις μόνη Κώδ. 5.24) «εἰ μὲν ὁ πατὴρ τὴν
 πρόφασιν τῆς διαζεύξεως παρέσχε καὶ ἡ μήτηρ εἰς
 δεῦτερον οὐκ ἤλθεν γάμον παρὰ τῇ μητρὶ τρέφε-
 σθαι...», κατὰ δὲ τὴν διάταξιν ταύτην τοῦ Κώ-
 δικος, μὴ καταργηθεῖσαν, ἀλλὰ συμπληρωθεῖσαν
 διὰ τοῦ κεφ. ζ' τῆς 117 Νεαρᾶς τοῦ Ἰουστινιανοῦ,
 «ὁ δικαστὴς ἐκτιμᾷ παρὰ τίνι τῶν γονέων οἱ
 παῖδες, λυομένου τοῦ γάμου, ὀφείλουσι διατρίβειν
 καὶ τρέφεσθαι». Κατ' ἀκολουθίαν ἐν προκειμένῳ,
 ἀφ' οὗ ἐκ τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας τελείως ἀ-
 πεδείχθη καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐπέσθη, ὅτι τὴν
 πρόφασιν τῆς διαζεύξεως παρέσχε ὁ πατὴρ, ὡς ἐκ
 προθέσεως ἐπιβουλευθεὶς τὴν ζωὴν τῆς ἐναγούσης
 συζύγου αὐτοῦ, πρὸς δὲ ἀφοῦ ἐκ τῶν ἐκ τῆς αὐτῆς
 διαδικασίας προκυπτόντων πραγματικῶν περιστα-
 τικῶν ἢ μετὰ τῆς μητρὸς συμβιώσεως τῶν δύο νεα-
 ρωτάτης ἡλικίας τέκνων, τοῦ μὲν θήλειος 14 ἐ-
 τῶν, τοῦ δὲ ἄρρενος 8 ἐτῶν, ἔσται, κατὰ τὴν

κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, λυσιτελεστέρα εἰς αὐτὰ,
 ἀφ' οὗ ἄλλως ἐκ τῆς αὐτῆς ἀποδεικτικῆς διαδικα-
 σίας προκύπτει ὅτι ἡ μήτηρ αὕτη δὲν πάσχει ὀργα-
 νικὴν τινὰ νόσον, δυναμένην νὰ ἐμβάλλῃ εἰς κίν-
 δυνον τῶν τέκνων τὴν υἱείαν, καὶ ὑπὸ τὴν ἡθικὴν
 αὐτῶν διάπλασιν καὶ διαμόρφωσιν, ὁρθῶς ἡ ἐκ-
 καλουμένη ὑπ' ἀριθ. 1865 ἐ. ἐ. ἀπόφασις τῶν ἐν
 Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἀπεφάνητο ἵνα τὰ τέκνα αὐ-
 τῶν παραμένωσιν ἀνατρεφόμενα παρὰ τῇ ἐναγούσῃ
 μέχρις ἐνηλικιώσεως αὐτῶν, ἢ πρὸ ταύτης μέχρις
 οὗ ἔλθῃ εἰς δεῦτερον γάμον ἢ ἐνάγουσα. Καὶ ἡ
 περὶ τοῦ ἐναντίου αἰτίασις, ὡς μὴ βάσιμος, ἀ-
 πορριπτέα.

Ἀριθ. 979 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Μαρτυρικαὶ καταθέσεις. — μὲν καὶ καταθέσεις. — οὐ λογιζέτον ἀνατροπῇ.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν νόμον (ἀρ. 344 Πολ. Δικο-
 νομίας), ἐὰν ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων γείνη ἐκτὸς
 τοῦ ἀκροατηρίου κατατίθεται ἡ ἐκθεσις ἀνυπερθέ-
 τως παρὰ τῷ γραμματεῖ, πρὸς γνῶσιν τῶν διαδί-
 κων, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας γίνεται περὶ τούτου
 συζήτησις ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. Ἐκ τῆς διατάξεως
 ταύτης προδήλως ἐπεται ὅτι τότε μόνον δύναται
 νὰ ἐγγραφῇ ὑπόθεσις τις εἰς τὸ πινάκιον μετ' ἀ-
 πόφασιν διατάξασαν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν διεξα-
 χθεῖσαν, ὡς αἰς κατετέθη ἡ ἐκθεσις τοῦ εἰσηγητοῦ
 παρὰ τῷ γραμματεῖ καὶ παρήλθον τρεῖς ἡμέραι,
 πρὸ τῆς καταθέσεως δὲ ταύτης καὶ τῆς παρελεύ-
 σεως τριῶν ἡμερῶν, δὲν εἰσάγεται εἰς συζήτησιν ἡ
 ὑπόθεσις, οὐδὲ δύναται νὰ ἐπιχειρήσωσιν πρὸς
 τοῦτο οἱ διάδικοι ἐγκυρον τινὰ πρᾶξιν. Ἄρα μὴ γε-
 νομένης τοιαύτης καταθέσεως ἐξ οἰουδήποτε λόγου,
 ὁ παρεμπίπτων χρόνος ἀπὸ τῆς ἐξετάσεως τῶν
 μαρτύρων δὲν ὑπολογίζεται πρὸς ἀνατροπὴν τῆς
 δίκης, διότι κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα οὐ-
 δεμίαν ἐγκυρον πρᾶξιν δύναται νὰ ἐπιχειρήσωσιν
 οἱ διάδικοι, καὶ ἡ τοιαύτη αὐτῶν ἀπραξία δὲν ἀπο-
 τελεῖ ἐγκατάλειψιν τῆς δίκης, ἣτις ἐστὶν ἀναγκαία
 προϋπόθεσις καὶ βάσις τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς
 κατὰ τὸ ἄρθρον 479 Πολ. Δικονομίας (*).

Ἀριθ. 998 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΕΑΣ

**Συγκληρονόμος λαβῶν κληρονομικὴν περιουσίαν. — ἀρμοδιότης ἐν κληρονομίᾳ βιώσ-
 δον. — νόμος ἐφαρμοστέος. — ὁποθενδήποτε
 λήψις.**

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀ-
 γωγῆς τῆς ἐναγούσης καὶ κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἱστο-
 ρούμενα, αὕτη ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ ἐναγόμενος ὡς μό-
 νος κληρονόμος τοῦ ἀποβιώσαντος ἐν Ρωσσίᾳ κοι-

(*) Πρβλ. ἐπὶ τούτου τὰς ἐν σελ. 243 XII ὑπὸ
 τὴν 356 Α. Π. μακρὰς σημειώσεις μας.

(*) Ἀπολύτως ἀδόκιμα. Κατὰ τὴν ἐκδοχὴν ταύ-
 την, ὁ θεσμὸς τῆς ἀνατροπῆς παραλύει ἐντελῶς ἐὰν
 οὐδέποτε κατατεθῇ ἡ εἰσηγητικὴ ἐκθεσις. Πρβλ. περὶ
 τούτου τὴν ἐν σελ. 437 XI ὑπὸ τὴν 140 Α. Π. ση-
 μείωσίν μας, ἐνθα δίδεται ἐπαρκὴς ἐξήγησις ὅτι ἡ
 ἀνατροπὴ δὲν εἶναι τιμωρία ὑπαιτιότητος, ἀλλὰ ἀ-
 πλῶς κἄθαρσις ἀπὸ μιᾶς διαδικασίας.

νοῦ θεοῦ των Μ^{***} ἀρχιμανδρίτου, συμβιβαστικῶς μετὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σινᾶ, ἀξιούσης καὶ ταύτης κληρονομικὰ δικαιώματα ἐκ τῆς κληρονομικῆς περιουσίας τοῦ ἀποβιώσαντος, ἔλαβε τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμενον χρηματικὸν ποσὸν ἐκ τῶν παρὰ τῇ ἐν Κιέβω Τραπεζῇ παρὰ τοῦ κληρονομηθέντος κατατεθειμένων 290 χιλ. φράγκων. Ἐκ τῆς οὕτω δὲ κτηθείσης ταύτης κληρονομικῆς περιουσίας τοῦ ἀποβιώσαντος, ἀξιοῖ αὐτὴ, ἀναγνωρίζομένου τοῦ κληρονομικοῦ αὐτῆς δικαιώματος, νὰ υποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ πληρώσῃ πρὸς αὐτὴν τὸ ἥμισυ ὡς συγκληρονόμον τοῦ ἀποβιώσαντος θεοῦ των. Ἡ οὕτω δὲ διατυπωμένη ἀγωγή περιέχει ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῶν Νόμ. 9 Πανδ. (5.3) καὶ Νόμ. 9 Βασιλ. (42.1) ἀπαιτούμενα στοιχεῖα τῆς περὶ κλήρου ἀγωγῆς. Ἐρεῖδεται δὲ αὕτη ἐκτὸς ἄλλων διατάξεων καὶ εἰς τοὺς Νόμους 19 Πανδ. (10.2) καὶ 19 Βασιλ. (42.2) καὶ τὰ ὑπὸ τὸν νόμον τοῦτον σχῆλια, καθ' οὓς «ἐάν εἰς τῶν κληρονόμων εἰ καὶ μόνος κτήσεται πρᾶγμα ἀπὸ κληρονομιάς αἰτίας ἢ ἀποκτήσας οὐ μόνος ὀφείλει κερδαίνειν τὰ κτηθέντα ἀλλὰ κοινὸν πάντων τῶν κληρονόμων ὀφείλει γίνεσθαι τὸ κέρδος». Πᾶς δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμὸς ἐστὶν ἀπορριπτός, ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτέρα περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσις δι' ἑλλειψιν ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως τῆς ἐναγούσης, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι κατὰ τὸν ἰσχύοντα ἐν Ρωσσίᾳ νόμον, ἐνθα ἔκειτο ἡ κληρονομία, καθ' ὃν ὑπαρχόντων ἀρρένων ἀνεψιῶν αἱ ἀνεψιαὶ δὲν καλοῦνται εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀποβιώσαντος κοινῶς θεοῦ, δὲν εἶναι ἐπίσης βάσιμος, διότι καὶ μὲν κατ' ἐξαιρέσιν τῶν περὶ ἀρμοδιότητος ἰσχυουσῶν παρ' ἡμῖν διατάξεων τῶν νόμων, διὰ τοῦ ἀρθροῦ 13 τῆς μεταξὺ Ρωσσίας καὶ Ἑλλάδος ἰσχυούσης συνθήκης τοῦ ἔτους 1850 καθιερύεται ἡ ἀρμοδιότης τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν τοῦ τύπου ἐνθα κεῖται ἡ κληρονομικὴ περιουσία, ἀλλ' ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν ἀρθρῶν τούτων τῆς συνθήκης, ἡ ἀρμοδιότης αὕτη περιορίζεται εἰς τὴν ἐπίλυσιν τῶν ἐγερμένων διενέξεων μεταξὺ διαφόρων ἀντικειμένων κληρονομικῆν περιουσίαν σχολάζουσιν, ἥτοι ἀπροσέλευτον. Ἀλλὰ κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἱστορούμενα δὲν πρόκειται περὶ τοιαύτης σχολάζουσας περιουσίας ὅπως τὸ δικαίωμα τῆς ἐναγούσης ρυθμισθῇ κατὰ τοὺς ἐν Ρωσσίᾳ κρατοῦντας νόμους, ἀλλὰ περὶ κληρονομίας κτηθείσης ἥδη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ὅτε ἰσχύουσι καὶ ἐφαρμόζονται οἱ ἀνωτέρω ἀναφερόμενοι καὶ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντες νόμοι. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἕτεροι λόγοι οὓς ἐπίσης προτείνει ὁ ἐναγόμενος, ἥτοι ὅτι οὗτος δὲν ἔλαβε τὴν ἐπίδικον κληρονομίαν διὰ συμβιβασμοῦ μετὰ τοῦ ὀφειλέτου τῆς κληρονομίας (τῆς ἐν Κιέβω Τραπεζῆς) ἀλλὰ διὰ συμβιβασμοῦ μετὰ τῆς ἐν Σινᾶ Ἱερᾶς Μονῆς, περὶ τοῦ κληρονομικοῦ αὐτοῦ δικαιώματος, καὶ ὅτι κατὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντας νόμους, ἡ ἐνάγουσα δὲν ἔχει κληρονομικὸν δικαίωμα, δὲν ἐννοοῦσι παντάπασιν τὴν περὶ ἐλλείψεως ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως ἐνστάσιν τοῦ ἐναγομένου. καθόσον δι' οἰουδήποτε θεμιτοῦ τρόπου καὶ ἂν περιήλθον εἰς αὐτὸν ἡ ἐπίδικος κληρονομικὴ πε-

ριουσία, ὀφείλει κατὰ τοὺς ἀνωτέρω νόμους νὰ καταστήσῃ κοινὴν μετὰ τῶν συγκληρονόμων, ἀφ' οὗ οὗτοι ἐγκρίνουν οὕτω τὴν τοιαύτην αὐτοῦ ἐνέργειαν ἐξ ὅσον, ἐννοεῖται, ὡς μόνος κληρονόμος ἔλαβε τὴν κληρονομίαν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 582 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΜΕΡΜΗΡΑΣ

Ἀναδοχὴ χρέους συζύγου. - βοήθεια ἐγγυωμένη οὐχὶ καταβαλλομένη.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ τῆς ἐκκαλοῦσης προταθεῖσα ἀναδοχὴ διὰ χρέος τοῦ συζύγου τῆς καλῶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης καὶ τῆς προεκδοθείσης 1904 ἀπερρίφθη, μὴ νόμιμος οὖσα, καθόσον, κατὰ τὸ βελ-λειάνειον δόγμα, μόνον ἡ ἐγγυημένη γυνή, ἥτοι ἡ υποσχομένη βοηθεῖται, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἀμέσως καταβάλλουσα (Ν. 4 § 1, 8 § 5, 5 Πανδ. (16.1), τὸ ὅποσον δόγμα δὲν ἐτροποποίησε κατὰ τοῦτο ἡ Νεαρά 134, ἡ δὲ φαινομένη ἐναντία ρῆσις τοῦ Νόμου 32 § 2 Πανδ. (16.1) ὅτι διεκδικεῖ ἡ γυνὴ τὸν πωληθέντα ἀγρὸν, τὸν ὅποσον πρὸς ἀθώωσιν εἴτε τοῦ ὀφειλέτου ἰδίου ἀνδρὸς ἢ ἄλλου ὀφειλέτου ἔδωκεν, ἐννοεῖ προηγουμένην ἐνεχυρίασιν πρὸς τὸν πιστωτὴν τοῦ πωληθέντος κλήματος, οἷα ἐνεχυρίασις ἀναφέρεται καὶ ἐν τῇ πρώτῃ παραγράφῳ τοῦ νόμου (ἴδε καὶ Ἀρμενοπ. βιβλ. Α' γ' 15, Windscheid § 485 σημ. 5, Ἐφετ. Ἀθην. 1057 (1901), 1147 (1896). Καὶ ἐν προκειμένῳ δὲ ἡ ἐκκαλοῦσα δοῦσα τῷ συζύγῳ ἀπὸ τῆς ὡς προῖκα διατετιμημένην τὸ ἐπίδικον κτήμα διὰ τοῦ ... συμβολαίου (ὅπερ μάλιστα κατὰ τὰ ἄνω δὲν ἀπέδειξεν ὡς εἰκονικόν), μὴ συνομολογήσασα δὲ ἀναδοχὴν (διὰ τὸν ἀναφερόμενον ὡς πιστωτὴν τότε τοῦ ἀνδρὸς), ἀβασίμως καὶ μὴ νομίμως ἐπικαλεῖται ἀκυρότητα τοῦ συμβολαίου λόγῳ ἀναδοχῆς, καὶ ὁ ἐναντίας λόγος ἐφέσεως ἀπορριπτός τυγχάνει.

Ἀριθ. 583 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΜΕΡΜΗΡΑΣ

Πτώχευσις. - μεταγενέστερος καθορισμὸς χρόνου παύσεως πληρωμῶν. - ἀναγκαῖα ἐκθεσις εἰσληπτοῦ.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀρθρ. 454 Ἐμπορ. Νόμου, ὁ εἰσηγητῆς ἐπὶ τῆς πτωχεύσεως ὀφείλει νὰ υποβάλῃ εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον ἐκθεσιν περὶ ὧν τῶν ἐκ τῆς πτωχεύσεως ἀναφουμένων διενέξεων, κατὰ δὲ τὸ ἀρθρ. 441 ὅταν ἐκδίδηται μεταγενεστέρᾳ τῆς κηρυξάσης τὴν πτώχευσιν ἀπόφασις ὀρίζουσα τὴν ἡμέραν τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν, αὕτη ἐκδίδεται ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ εἰσηγητοῦ ἐκ τῶν ὁρισμῶν δὲ τούτων προκύπτει ὅτι ἡ διατύπωσις αὕτη εἶναι οὐσιώδης καὶ ὅτι διὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ ὀφείλει τὸ δικαστήριον νὰ λάβῃ πρότερον πάντως ὑπ' ὄψιν τὴν γνωμοδότησιν τοῦ εἰσηγητοῦ (Lyon-Caen § 447), χρησιμεύουσιν πρὸς διαφώτισιν τοῦ δικαστηρίου καὶ ἀκριβῆ διάγνωσιν τοῦ ὑπὸ δίκην θέματος. Ἐν προκειμένῳ δὲ τὸ πρωτόδικον δικαστήριον, ἐκτὸς ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν διὰ τὸ περὶ

αὐ πρόκειται ζήτημα τοῦ χρόνου τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν διαμαρτυρήσιν γραμματίου ὅπερ ἡ ἀνακίπτουσα καὶ ἡδὴ ἐκκαλοῦσα ἰσχυρίσατο ὅτι ἀμέσως ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ πτωχεύσαντος, διαμαρτυρία δὲ ἀπλῶς συνταχθεῖσα ἐνεκα μὴ ὑπαιτιότητος ἢ ἀρνήσεως τοῦ ὀφειλέτου πληρώσαντος ἀμέσως δὲν κέκτηται σημασίαν τινά, ἰδίως προέβη εἰς τὸν ὡς εἴρηται ὀρισμὸν τοῦ χρόνου τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἄνευ προηγουμένης ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς πτωχεύσεως τὴν ὁποίαν ἐξ ἐπαγγέλματος ὤφειλε νὰ ἀπαιτήσῃ, καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ τυγχάνει αὕτη ἐξαφανιστέα.

Ἀριθ. 584 (1905) (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΜΕΡΜΗΡΑΣ

Δαπάνη οἰκοδομῆς ἐπὶ ἰδίου ἐδάφους.- ἀναζητήσιος παρὰ τρίτου καταλαβόντος.- νομὴ οἰκίας.- οὐ.

Ἐπειδὴ νομίμως ἀπερρίφθη ὡς μὴ νόμιμος ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, καθέσον ὄντες οἱ ἐνάγοντες κύριοι τοῦ ἐπιδόκου κτήματος—καθὰ προβάλλουσι—τὰς δαπάνας ἃς ἀναφέρουσιν ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἐποίησαν (αὐτοὶ ἢ ὁ προκτήτωρ αὐτῶν), ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτῶν κτήματος καὶ δι' ἐαυτοὺς ἐποίησαν, μηδενὸς ἐκ τούτου ὠφελθέντος ἐπὶ ζημίᾳ αὐτῶν, καὶ δὲν δύναται διὰ τοῦτο ν' ἀπαιτῶσι παρ' ἄλλου τὴν ἀξίαν τῆς δαπάνης ταύτης ὥστε ὄντως νὰ δικαιωθῇται συνάμα νὰ διεκδικῶσι μετέπειτα καὶ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ὅλου κτήματος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον 8. Πανδ. (43.24) Βασίλ. Ν. 2 (50.3) «ὁ οἶκον νεμόμενος τὰς καθ' ἑκάστον ὕλας αὐ νέμεται» ἤτοι νομὴ ἰδιαιτέρα τῶν συνηνωμένων μερῶν τοῦ συνθέτου πράγματος δὲν εἶναι δυνατὴ, ἀλλὰ νομὴ τοῦ ὅλου συνάμα πράγματος τούτῳ τῷ λόγῳ οἱ ἐνάγοντες καὶ ἂν ἔσχον, καθὰ διατείνονται, τὴν νομὴν τοῦ κτήματος (τοῦ ὅλου), δὲν δύναται νομίμως ν' ἀποκτῶσι τὴν νομὴν τοῦ συνηνωμένου τῷ ἐδάφει μέρους ἤτοι τῆς οἰκοδομῆς, ὡς μὴ ἐχούσης ταύτης ἰδίαν αὐτοπαρξίαν καὶ μὴ ὑποκειμένης εἰς ἰδίαν νομὴν. Ἀπαράδεκτος ἐπομένως εἶναι καὶ ἡ ὑποστηριζομένη βάσις ἀποκτήσεως νομῆς διὰ τῆς ἀξίας αὐτῆς, μηδέποτε τοιαύτης νομῆς ἰδιαιτέρας ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς ὑπαρξάσης, μηδὲ ἰδιαιτέρας κυριότητος ἐπὶ μόνον τῆς οἰκοδομῆς, καθὰ μὴ νομίμως προβάλλουσιν.

(*) Οἱ ἐνάγοντες ὡν κατελήφθη μία οἰκία ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, ζητοῦσι παρ' αὐτῆς τῆς ἀξίας τῆς οἰκοδομῆς, ἄλλως τὴν ὑποχρέωσιν τῆς νὰ τὴν διαλύσῃ καὶ τὴν κατεδαφίσῃ. Οὕτως ἔχουσα ἡ ἀγωγή, βεβαίως ἦτο πολὺ περίεργος καὶ πρωτότυπος, ἀλλὰ δὲν ἐνδύσκειται ἐπιτυχὴ τὰ τελευταῖα ἐπιχειρήματα τῆς ἄνω ἀποφάσεως. Δὲν βλέπομεν ποῦ δύναται νὰ στηριχθῇ ἡ ἐκδοχὴ ὅτι μόνον ἐνστάσει εἶναι ὑποστηρικτὴ ἡ ἀξίωσις τῆς ἀποζημιώσεως ἐπὶ οἰκοδομῇ, ὡς καὶ ἡ ἐτέρα ὅτι ἀπῆρτετο ἰδιαιτέρα ἐκχώρησις τῆς ἐπὶ τοιαύτῃ ἀποζημιώσει ἀπαιτήσεως παρὰ τοῦ πᾶν δικαίωμα διὰ τῆς ἀγοραπωλησίας μεταβιβάσαντος. Θὰ ἦτο περιεργότερον ἴσως τῆς περιέργου ἀγωγῆς, νὰ μὴ δύναται ὁ ἀγοράζων ἐδαφος μὲ οἰκίαν, νὰ ἀνασκήσῃ τὰ ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῆς οἰκίας ἀρμόζοντα αὐτῷ δικαιώματα.

Ἐπειδὴ καθὰ καὶ ἡ πρωτόδικος διέλαβε, δὲν δύναται οἱ ἐνάγοντες νὰ ἐκδικήσωσιν ἰδιαιτέρως τὴν οἰκοδομὴν ἢ τὸ ὕλικόν αὐτῆς, ἀπαρτίζοντα ἐν ὅλῳ μετὰ τοῦ ἐδάφους, πολὺ δὲ μᾶλλον δὲν δύναται νὰ ζητήσωσι τὴν κατάλυσιν τῆς οἰκοδομῆς καὶ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ὕλικου (Ν. 23 § 6 Π. (6.1), καὶ δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον ἡ ἀγωγή αὐτῶν. Ἐπίσης δὲ ἀστήρικτος εἶναι ἡ ἀγωγή καὶ ὡς πρὸς τὴν αἰτουμένην ἀξίαν τῆς οἰκοδομῆς καὶ τοῦ ὕλικου, τὸ μὲν διότι τὴν μεταχειρίζονται τοῦ ὕλικου καὶ ἂν ἀνῆκε τοῦτο αὐτοῖς καὶ τὴν ἐνοικοδόμησιν αὐτοῦ δὲν ἐποίησαν ἡ ἐναγομένη, διὰ νὰ ἔχωσι κατ' αὐτῆς ἀπαιτήσιν ἀποζημιώσεως, ἀλλ' ἐνήργησε κατὰ τὴν ἀγωγήν ὁ δικαιοπάροχος αὐτῶν, τὸ δὲ διότι κύριοι ὄντες κατὰ τὴν ἀγωγήν τοῦ ὅλου κτήματος καὶ ἐπιφυλαττόμενοι δι' αὐτῆς τὴν κυριότητα, ἐὰν ἐδαπάνησαν αὐτοὶ ἢ ὁ δικαιοπάροχος δὲν δύναται ν' ἀπαιτῶσι τὴν δαπάνην καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἐντεθέντος ὕλικου, ἀφοῦ ὡς ἐρρέθη ἀνωτέρω οὐχὶ εἰς ἀλλότριον καὶ τῇ ἐναγομένην ἀνῆκον κτήμα, ἀλλ' εἰς ἰδίον των κτήμα ἐδαπάνησαν. Προσέτι δὲ ἄλλως καὶ ἐπὶ τῇ βάσει μὴ κυριότητος τῶν ἐναγόντων, τὴν ἀναγκαίαν ἢ ὠφέλιμον δαπάνην ἐπὶ τοῦ ἀλλοτρίου κτήματος δύναται ὁ δαπανήσας κατ' ἐνστάσιν μόνον καὶ ὡς ἐναγόμενος καὶ κατέχων νὰ προτείνῃ (Ν. 23 § 4 (6.1), ἡ ὁποία ἐνστάσις μεταβιβάζεται, ἀλλ' εἰς τὸν κατέχοντα ἐπίσης καὶ ἐναγόμενον δικαιούχον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ὅτι ὁ δαπανήσας ἐπὶ ἀλλοτρίου δύναται, δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 1 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τακτικῆς ἀγωγῆς νὰ ἐγείρῃ, διὰ τοιαύτην ἀγωγήν ὑπῆρχεν ἀνάγκη ἐκχώρησεως πρὸς τοὺς ἐνάγοντας παρὰ τοῦ δαπανήσαντος δικαιούχου αὐτῶν, οἷαν ἐκχώρησιν δὲν περιέχει τὸ ἐπικαλούμενον ὑπ' αὐτῶν ἀγοραπωλησίας τοῦ ὅλου κτήματος συμβόλαιον. Ἰδίαν δὲ κυριότητα ἢ νομὴν ἐπὶ τοῦ ὕλικου δὲν ἔσχον κατὰ τὴν ἐνοικοδόμησιν αὐτοῦ οἱ ἐνάγοντες, ἀλλὰ τὸ ὅλον τοῦ κτήματος μετεβιβάσθη αὐτοῖς κατὰ τὴν ἀγωγήν παρὰ τοῦ δαπανήσαντος καὶ ἐνθέσαντος τὸ ὕλικόν.

Ἀριθ. 587 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Διατριβὴ ἐν ἀλλοδαπῇ.- ὀφείδεις κατὰ ἐρήμην ἀποφάσεως.- κοινοποιήσεις ἀλλοδαπῇ.- ἀφ' ἐτηρία προθεσμίας.- πληρεξούσιος ὑπογράφει ἀνακοπῇ.- ἐρημοδικία.- κοινοποιήσεις ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸν ἐκ τῶν ἐκκαλούντων Δ. Π^{***} καὶ ἂν ὄντως διέτριβεν κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως ἐν ἀλλοδαπῇ ἢ καὶ ἐτι διατελεῖ, δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου ΑΓΝΘ' (1897) καὶ ἀξιώσῃ τὴν εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν κοινοποιήσιν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως 2188, ὡς ἐρήμην τούτου ἐκδοθείσης καὶ ἀπορριψάσης τὴν κατὰ τῆς 537 ἀνακοπὴν του, διότι ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ νόμου τούτου σκοποῦντος τὴν συμπλήρωσιν τοῦ περὶ ἀνακοπῶν διατάγματος τοῦ 1836, λαμβάνεται μόνον πρόνοια περὶ τῆς προθεσμίας τῆς ἀνακοπῆς ἐπὶ τῶν ἐρήμην ἐκδομένων ἀποφάσεων, οὐδὲν δὲ ἐσχέπει νὰ μετα-

βάλει τὰς προθεσμίας τῆς ἐφέσεως τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατριβόντων, δι' οὓς ἐξακολουθεῖ νὰ διέκωνται ὑπὸ τῶν ἀρθρ. 145 ἐπομ. καὶ 756 Πολ. Δικονομίας καθ' ἃ αὕτη ἀρχεται ἀπὸ τῆς εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα κοινοποιήσεως τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως ἀδιαφόρως τοῦ ἂν αὕτη ἐξεδύθη ἀντιμωλία ἢ ἐγένετο τοιαύτη διὰ τῆς ἀπορριψάσης τὴν ἀνακοπὴν ὡς ἀνυποστήρικτον, ὡς ἐν προκειμένῳ.

Ἐπειδὴ καὶ ἀληθὲς ἂν θεωρηθῇ τὸ περὶ τῆς ἐν ἀλλοδαπῇ διατριβῆς του, ἀφοῦ δὲν πρόκειται περὶ πράξεως ἀπαιτούσης τὴν προσωπικὴν ἐμφάνισιν ἢ ἐνέργειαν τοῦ δι' ἐν ἢ ἐπίδοσις δύναται νὰ γίνῃ κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀντιδίκων του ἢ εἰς τὸν ἀντίκλητον αὐτοῦ ἢ τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν ἀρθρ. 138, 148, 152, 145, § 2 Πολ. Δικον. ὅθεν ἐξεταστέον ἐὰν ἡ πρὸς τὸν δικηγόρον Θ. Μ^{***} γενομένη κοινοποίησις τῆς 2188 ὁριστικῆς ἀποφάσεως εἶναι ἔγκυρος καὶ συνεπῶς ἤρξατο τρέχουσα ἢ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς πρώτης τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων 537 καὶ τοῦ ἱστορικοῦ αὐτῆς οἱ ἤδη ἐκκαλοῦντες δὲν παρέστησαν αὐτοπρῶτως ἀλλὰ διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Θ. Μ^{***}, ἡ βεβαίωσις δ' αὕτη δὲν παρέχει καὶ τὴν ἀπόδειξιν ὅτι οὗτος ἦν ὄντως πληρεξούσιός των ἀφ' οὗ δὲν ἀποδεικνύει οὔτε τὸ ὅτι εἶχε διορισθῇ διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, οὔδ' ἐκ προφορικῶς ἐπ' ἀκροατηρίῳ, γενομένης περὶ τούτου ἐκθέσεως κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 93 Πολ. Δικονομίας. Ἐκ δὲ τοῦ σκεπτικοῦ αὐτῆς ὅτι ὁ ὡς πληρεξούσιος οὗτος παραστὰς δὲν κατέθεσεν ἐγγράφους προτάσεις, ἐφ' ᾧ τὸ δικαστήριον προέβη εἰς τὴν ἐρήμην των παραδοχῶν τῆς ἀγωγῆς, ὥστε διὰ τὰ νομικὰ ἀποτελέσματα δεόν νὰ ἀναζητηθῇ ἄλλοι: ἐὰν οὗτος ὄντως ἐτύγχανε τοιοῦτος ἀφοῦ ἐν τῇ τοῦ πληρεξουσίου ιδιότητι ἔγκειται καὶ ἡ τοῦ ἀντικλήτου.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς κατὰ τῆς 537 ἀποφάσεως ταύτης ἀνακοπῆς τῶν ἐκκαλούντων, ταύτην ἤσκησαν διὰ τοῦ αὐτοῦ Θ. Μ^{***} ὡς πληρεξουσίου δικηγόρου των, πλην οὗτοι οἱ ἐκκαλοῦντες ἐνῶ τὴν ἐνέργειαν του ταύτην ὡς ἄνευ πληρεξουσιότητος γενομένην ἐγκρίνουν (ἅτε τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐρήμην 537 γενομένης πρὸς αὐτοὺς τούτους προσωπικῶς) διὰ τοῦ ἤδη καρισταμένου πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐφέσεως δικηγόρου των Ν. Π. Κ^{***}, ἐν τούτοις ἀποκρούουν τὴν εἰς τὸν ἴδιον γενομένην ἐπίδοσιν τῆς ἀπορριψάσης τὴν ἀνακοπὴν ταύτην ὁριστικῆς 2188 ἀποφάσεως ἰσχυρίζομενοι ὅτι οὐδέποτε διώρισαν τοῦτον, καὶ τοῦτο ὅπως ματαιώσωσι τὰ ἐκ τοῦ ἐκπροθέσμου ἀποτελέσματα, ὅπερ ἐξεταστέον.

Ἐπειδὴ κατὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ των τούτου ἐπάγεται παρὰ τῆς ἐφεσιβλήτου Μονῆς ὅτι τυγχάνει τοιοῦτος ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς παρ' αὐτοῦ ὑπογραφίσσης ἀνακοπῆς μὴ ἀποδοκιμασθείσης ὑπὸ τῶν ἐκκαλούντων, τούναντίον δι' ἀποδεχομένων αὐτὴν.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ἐκκαλοῦντες ἐγκρίνουν κατὰ ταύτην τὴν συνεδρίασιν τὴν κατὰ τὸ στάδιον τῆς προπαρασκευῆς τῆς δίκης ἄνευ ἐντολῆς των γενομένην πρᾶξιν παρὰ τοῦ δικηγόρου Θ. Μ^{***} ἤτοι τὴν ἀσκηθεῖσαν ἀπὸ 22 Μαΐου 1904 ἀνακοπὴν

κατὰ τῆς 537, ὅπερ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 92 Πολ. Δικονομίας ὡς καὶ Ἀστικού Νόμου, ἔγκυρον ἐστὶ, δὲν ἐπεταί ὅτι καὶ αἱ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἐντολέως ἐπιχειρηθεῖσαι ἀκύρως πράξεις πρὸς τὸν τοιοῦτον ἐντολοδόχον καὶ πρὸς τῆς ἐγκρίσεως ἔγκυροι εἰσὶν ὡς ἐν προκειμένῳ ἡ κοινοποιήσις τῆς ἀπορριψάσης τὴν ἀνακοπὴν ἀποφάσεως τῷ ὑπογράφαντι τὴν ἀνακοπὴν δικηγόρῳ, οὔδ' ἐκ τούτου καὶ μόνου ὅτι: ὑπέγραψε τὴν ἀνακοπὴν ὡς πληρεξούσιος ἐπεταί ἀναγκαιῶς καὶ ὁ τούτου διορισμὸς, ἅτε καθοριζομένου εἰδικῶς ἐν τοῖς νόμοις τοῦ τρόπου καθ' ὃν διορίζεται τις τοιοῦτος. Εἰ καὶ ἡδυνάτ' τις νὰ εἴπῃ ὅτι τῆς ἐγκρίσεως ἀνατρεχούσης εἰς τὸν χρόνον τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀνακοπῆς, ἔγκυρος ἐστὶν ἡ μετ' αὐτὴν κοινοποίησις τῆς ἀποφάσεως τῷ ὑπογράφαντι τὴν ἀνακοπὴν. Συνωδὰ τούτοις καὶ ἀπορριπτομένων τῶν ἐναντίων ἰσχυρισμῶν τῆς ἐφεσιβλήτου ὑπολείπεται ἡ ἐρρευνα τοῦ ἂν ὄντως ἦν διορισμένος τοιοῦτος ὁ Θ. Μ^{***} ἐκ μέρους τῶν ἐκκαλούντων, ἐφ' ᾧ ἡ ἐφεσιβλητος ὅπως δικαιολογήσῃ τὴν νομιμότητα τῆς πρὸς αὐτὸν γενομένης κοινοποιήσεως τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως καὶ συνεπῶς τὸ ἐπιφερόμενον ἐκπρόθεσμον τῆς ἐφέσεως δεόν νὰ προσκομίσῃ τὸ περὶ τούτου πληρεξούσιον ἐγγράφον (*).

(*) Πρόκειται περὶ σωτηρίας, ἴσως οὐχὶ ἀδικαιολογίτου, ἀπὸ μιᾶς πανωλεθρίας, συντελεσθείσης διὰ δύο πρωτοδίκων ἐρημοδικῶν καὶ ἐνδὲς ἐφεσίμου ἐκπροθέσμου. Δὲν ἀποστέργομεν τὴν ἐπὶ τούτῳ προσπάθειαν, ἀλλ' ἐκείνη ἀναγκασμένοι νὰ ἀμυνθώμεν καὶ ὑπὲρ τοῦ νόμου. Ὅχι βεβαίως διὰ νὰ συνηγορήσωμεν ὑπὲρ ἀγνώστου ἡμῖν ἐν λεπτομερείαις ἀποκτῆσεως δικαίων διὰ τῆς μεθόδου τῶν ἐρημοδικῶν. Ὅ ἐπ' ἀκροατηρίου διορισμὸς πληρεξουσίου παρέχει αὐτῷ καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀποδέχεσθαι τὰς αὐτῷ κοινοποιήσεις τῶν ἐντῇ δίκῃ δικηγόρων. Ἡ νομολογία ἐπομένη τῇ ἀρχῇ ὅτι ἡ ἔγκρισις εἰσὶν ἐντολῇ, ἐδέξατο ὅτι διὰ τοῦ τούτου ἐπ' ἀκροατηρίου, τοιαῦτα παρέχοντες δικαίωματα, διορισμοῦ, ἐγκρίνονται. δυνάμει τῆς ἑτέρας ἀρχῆς τῆς ἐν τῇ προδικασίᾳ εἰκαζομένης πληρεξουσιότητος (ἀρθρ. 92) καὶ τὰ πρότερον μέχρι αὐτοῦ γενομένα, ὥστε νὰ ἐγένοντο διὰ τῆς αὐτῆς ἐντολῆς, ἥτις, ὡς εἴρηται, παρέχει καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀποδέχεσθαι τὰ ἐν τῇ δίκῃ ἐγγράφα. Τώρα, τί λέγει ἡ ἄνω ἀπόφασις; Ναί, ὑπῆρξεν ὁ τοιαύτην ἐννοίαν ἔχων ἐνώπιον τοῦ ἐφετερίου διορισμὸς, ἀλλ' ἡ ἔγκρισις αὕτη γίνεται ἐν μὲν τῷ μέλλοντι ἀκραιᾶ, ἐν δὲ τῷ παρελθόντι, καίτοι ἐντολῇ εἰσιεῖται, κατὰ παρτίδας, ὥσπερ ἡ ἐντολὴ αὕτη νὰ ἦτο κατὰ διηρημένον εἰς διαμερίσματα πρὸς προφύλαξιν κατὰ πάσης εἰσβολῆς ὑδάτων. Δὲν εἶναι βεβαίως ἀνάγκη νὰ δειχθῇ τὸ τεράστιον κούτσαιμα τοῦ συλλογισμοῦ, τὸ ὅποιον ἐφαίρει ἐπὶ πλεόν καὶ πλεόν ἢ ἀντὶ δεκανικίου χρησιμεύουσα αὐτῷ ἀνάγκῃ τῆς περισώσεως ἀπὸ τοῦ ἐκπροθέσμου. Πολὺ ὀλιγώτερον εἶναι ἀνάγκη νὰ ρηθῇ ὅτι οὐδ' ἰῶτα οὐκ προστίθεται τὸ γεγονός ὅτι τάχα ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν παρέστη ἄλλος παρὰ τὸν πρωτοδικῶς ἐμφανισθέντα ὡς πληρεξούσιον, διότι τὸ ἐνδιαφέρον εἶναι ἡ ἔγκρισις τῶν ὑπὸ ὡς πληρεξουσίου ἐνεργηθέντων καὶ οὐχὶ τῶν ὑπὸ ὀρισμένου ἀτόμου, ἔχοντος γαλανὰ ἢ μαῦρα μάτια, ὡς πληρεξουσίου ἐνεργηθέντων, διότι τοιοῦτο τι, ἀποτελοῦν ἄλλην διαίρεσιν κατ' ἐγκαρσίους παρτίδας, θὰ ἔφινε τὰ δικαιώματα ἐρμαια τῆς προχειροτέρας μικροπνῆρου ἐναλλαγῆς τῶν πληρεξουσίων. Τὸ ἐφ' ἡμῖν,

ΜΙΚΤΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΕΦΕΤΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ (*)

Απόφασις τῆς 7ης Νοεμβρίου 1906 (**)

Συντηρητικὴ ἀποδείξις περὶ παραφροσύνης-αἰτιδὸς μέλλοντος κληρονόμου.

Ἐπειδὴ ἡ Ζ*** δι' αἰτήσεώς της, ἀπευθυνομένης πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν αἰτήσεων δικαστὴν τοῦ Πρωτοδικείου Μανσούρας, ἐκτίθησιν ὅτι ὁ πατὴρ της Μ*** ὑποστὰς δύο ἀλλεπαλλήλους προσβολὰς ἀποπληξίας, ἐξ ὧν ἐκλονίσθη ἦτε πνευματικὴ καὶ σωματικὴ αὐτοῦ κατάστασις ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ ἀκριβῆ ἀντίληψιν τῶν πραττομένων, καὶ ὑπείκων εἰς παρακελεύσεις ἐνδιαφερομένων, παρέρυθη εἰς πολλὰς πράξεις ἀντικειμένας εἰς τε τὰ ἴδια αὐτοῦ συμφέροντα καὶ εἰς τὰ τῆς ἐναγούσης, ἥτις μετὰ τῶν ἀδελφῶν της εἶναι οἱ μέλλοντες κληρονόμοι τοῦ Μ***. Ὅτι ὡρισμένως, ὁ τελευταῖος οὗτος συνήνεσεν εἰς τὴν πρὸ

ἐνομιζόμεν ὅτι ἡ κατὰ τοῦ ἐμπροθέστου ἄμυνα ἡδύνατο νομοταγέστερον νὰ ἐπιτευθῇ διὰ τῆς σκέψεως ὅτι ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις δὲν ἡδύνατο νὰ κοινοποιηθῇ μετ' ἀποτελεσμάτων πρὸς τὸν τῆς πρωτοδικίου δίκης πληρεξούσιον, οὗ ἡ ἐντολὴ ἐπαύσατο διὰ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς.

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δικηγόρου κ. Α. Κουμανταράκη.

(**) Θέμα παρόμοιον πρὸς τὸ ἀνακινήθην ἐν τῇ ἐν σελ. 664 τοῦ τόμ. XVII εἰς Κόρινθον ἀλληλογραφικῇ γνωμοδοτήσει. Ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ παρατιθέμεθα καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἐκδοθεῖσαν τῇ εἰσηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Ν. Γρηγορογιάννη 40 (1906) τοῦ Πρωτοδικείου Κορίνθου ἀπόφασιν, ἥτις ἐγένετο ἡ αἰτία τῆς ἀλληλογραφικῆς ἐκείνης ἀπαντήσεως οὕσα δὲ πολὺ ἀρτιώτερον ἢ ἡ ἄνω ἡτιολογημένη, ἔχει ὧδε :

«Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν αἰτήσεως αἰτεῖται ἡ ἐνέργεια συντηρητικῆς ἀποδείξεως πρὸς βεβαίωσιν τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ αἰτούντος εὐρίσκειται ἐν καταστάσει παραφροσύνης, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας προέβη εἰς ἐνέργειαν διαφόρων δικαιопραξιῶν μειουσῶν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ. Ἐπὶ τοιούτων ὁμως γεγονότων στηριζομένη ἡ αἰτήσις ἀπορριπτέα τυγχάνει ὡς μὴ νόμιμος. Διότι, κατὰ τὸ ἄρθρον 257 τῆς Πολ. Δικονομίας, συντηρητικὴν ἀπόδειξιν δύναται νὰ ζητήσῃ ὁ διάδικος, ἐὰν ὡς ἐκ τῆς βραδύτητος κινδυνεύσῃ ν' ἀπολεσθῇ ἡ κατασταθῇ δύσκολος ἡ ἀποδείξις. Ἀλλ' ὁ αἰτῶν ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει δὲν τυγχάνει διάδικος ἔχων ἄμεσον συμφέρον, διότι ζῶντος ἐστὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ δὲν εἶναι βέβαιον ὅτι θέλει κληρονομήσει τοῦτον, διότι εἶναι ἐνδεγόμενον νὰ προσποδίσῃ τούτου καὶ νὰ στερηθῇ καθ' ὅσον δῆποτε τρόπον τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος. Μὴ ὦν δὲ ἐτι διάδικος δὲν δύναται νὰ αἰτηται τὴν ἐνέργειαν συντηρητικῆς ἀποδείξεως, ἥς ἄλλος ὁ σκοπὸς δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει. Διότι δύναται ὁ αἰτῶν τηρῶν τὴν διαδικασίαν τοῦ ἁρθρου 658 καὶ ἐπόμενα τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας νὰ λάβῃ τὰ κατ'ἀλλήλα μέτρα, ὅπως ὁ πατὴρ αὐτοῦ τεθῇ ὑπὸ ἐπιμέλειαν καὶ αἰτινες διατάξεις δημοσίας οὐσαι τάξεως ὡς ὀρώσαι τὴν κατάστασιν τοῦ προσώπου, δὲν δύνανται νὰ ἀναρεθῶσι διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν αἰτήσεως, ἥς ἡ παραδοχὴ ἄγει εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα (*).

(*) Τὸν ἐκ τῆς μηκέτι κληρονομίας δικαιολογίαν, προκειμένου μάλιστα περὶ ἀναγκαίου κληρονόμου, δὲν εὐρίσκωμεν ἀλλόνητον.

τοῦ τέρατος διάλυσιν ἐμπορικῆς ἐταιρίας ὀφισταμένης μεταξὺ αὐτοῦ, τοῦ Ε*** καὶ ἄλλων. Ὅτι συνεπῶς, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει τοῦ ἐκ τρίτης προσβολῆς ἐνδεγόμενου θανάτου τοῦ Μ***, ἐπιβάλλεται ὅπως ἀνευ ἀναβολῆς πιστωθῇ ἡ διανοητικὴ κατάστασις τούτου, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἡ ρηθεῖσα ἐξακρίβως χρησιμεύτῃ ὡς ἀπόδειξις ἐν τῇ ἐγεσθητομένῃ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μ*** ἀγωγῇ της περὶ ἀκυρώσεως τῶν προσβαλλομένων πράξεων. Διὰ τοῦτα, ἐνάγουσα ἡ ρηθεῖσα Ζ*** ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ τῶν αἰτήσεων, τὸν πατέρα αὐτῆς, τὸν συνέταιρον τούτου Ε*** καὶ ἄλλους, ἐξαιτεῖται τὸν διορισμὸν τριῶν ἱατρῶν ὡς πραγματογνωμόνων, ἐντελλομένων ὅπως προβῶσιν εἰς ἐξέτασιν τῆς διανοητικῆς καταστάσεως τοῦ πατρὸς τῆς Μ***.

Ἐπειδὴ τὸ αἰτούμενον μέτρον χαρακτηρίζεται ὡς «probatio in futuram memoriam», δηλαδὴ ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ μελλούσης ἀγωγῆς περὶ ἀκυρώσεως τῶν πράξεων τοῦ πατρὸς τῆς ἐναγούσης, ἐνεκα μὴ παρὰ τούτου ἀντιλήψεως τῶν πιστομένων, ἡ κυρία δὲ αὕτη ἀγωγὴ ἐνεκα τῆς διαφόρου ἐναγείας τῶν ἐναγόμενων ἐγεσθήσεται ἐνώπιον τῶν μικτῶν δικαστηρίων ἀρμεδίως ἄρα ἐνώπιον τῶν αὐτῶν δικαστηρίων εἰσάγεται καὶ ἡ συναφὴς περὶ συντηρητικῆς ἀποδείξεως αἰτήσις (1).

Ἐπειδὴ ὁμως ἡ αἰτούσα οὐδόλως δικαιούται νὰ προσβάλῃ ἄλλοτερας πράξεις καθ' ὅσον ἐφ' ὅσον ζῇ ὁ πατὴρ της, οὗτος καὶ μόνον, ἡ ἐπίτροπος αὐτοῦ διοριζόμενος ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς πολιτείας αὐτοῦ, δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν τῶν προσβαλλομένων πράξεων (2).

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΡ' ἩΜΙΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΑΣΤ. ΓΕΡΜ. ΚΩΔΙΚΟΣ

Λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τινος ἀνακοινώσεως τοῦ δικηγόρου κ. Σοφριανοῦ, γενομένης τῇ 10 Φεβρουαρίου, ἐν τῷ νομικῷ τμήματι τοῦ «Παρνασσού», ἔλαβον τὸν λόγον ὅπως ἐκφῶσιν σκέψεις τινὰς σχετικὰς πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς εἰρημένης ἀνακοινώσεως. Τὰς σκέψεις ταύτας, καίτοι ἐκ τοῦ προχείρου ἐξενεχθείσας, δὲν κρίνω ἄσκοπον νὰ προβάλω ἐν περιλήψει εἰς τὴν δημοσιότητα, συμπληρῶν ἐνιαχοῦ αὐτάς.

Τὸ περιεχόμενον τῆς τοῦ κ. Σοφριανοῦ ἀνακοινώσεως καὶ αἱ διεξαχθεῖσαι παρ' ἀξιοτίμων συναδέλφων συζητήσεις ἀφορῶσιν εἰς τὸ πρότερον ἢ μὴ τῆς εἰσαγωγῆς παρ' ἡμῖν μεταφράσεως τοῦ Ἀστυκοῦ Γερμανικοῦ Κώδικος. Τὸ ζήτημα εἶναι εὐρὺ καὶ πολυσύνθετον, περιορίζομαι ὅθεν εἰς τὴν ὑποβολὴν βραχείων παρατηρήσεων. Καὶ πρῶτον δεδομένου ὅτι ἡ ἀστικὴ γερμανικὴ ἐπιστήμη ἐξίκετο εἰς ἀληθῆ περιωπὴν, ἔπειτα, ἐντεῦθεν, ἀναγκαίως, ὅτι καὶ ὁ Γερμανικὸς Ἀ-

(1) Σημ. Α. Κ.—Προτείνεται ἀναρμοδιότης τοῦ μικτ. δικαστηρίου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ ζήτημα τῆς παραφροσύνης ἢ μὴ ὡς ἀναγόμενον εἰς τὴν προσωπικὴν κατάστασιν ἔδει νὰ λυθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς ἐθνικότητος τοῦ Μ***.

(2) Σημ. Α. Κ.—Ὅρθως τὸ ἐφετεῖον ὑποδεικνύει τῇ ἐκκαλοῦσῃ τὴν ὁδὸν ἣ ὤφειλεν νὰ ἀκολουθήσῃ, ἀγωγὴν περὶ ἀπαγορεύσεως, διορισμὸν ἐπιτρόπου τοῦ παραφρονος, καὶ προσβολὴν παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου τῶν πράξεων τοῦ ἀπηγορευμένου.

στικός Κώδικς, ὡς νομοθετικὸν ἔργον κρινόμενος, θέλει εὐρίσκεισθαι εἰς τὴν αὐτὴν περιωπὴν; Οὐχί. Καὶ τοῦτο διότι ἡ σύνταξις εὐρέως νομοθετήματος ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἀρμονικοῦ συνδυασμοῦ διαφόρων παραγόντων, ἰδίᾳ δ' ἐκ τῆς μακρᾶς κατεργασίας τῶν νομοσχεδίων αὐτοῦ καὶ τῆς ἐν ταύτῃ συμπράξεως τῶν ἀριστέων τῆς ἐπιστήμης. Ἐὰν ἀποβλέψωμεν εἰς ἑτέρον σπουδαῖον νομοθέτημα, τὸν Ποινικὸν Νόμον τῆς Γερμανίας, θέλομεν καταλήξει εἰς τὸ παρὰ τῶν κορυφαίων τῆς Γερμανίας ποινικολόγων ἐκφερόμενον κριτικὸν συμπέρασμα, ὅτι ὁ νόμος οὗτος εἶναι προφανῶς κατώτερος τοῦ ὕψους τῆς γερμανικῆς ἐπιστήμης. Διατί τοῦτο; Διότι κατὰ τὴν σύνταξιν αὐτοῦ ἐπεκράτησε σπουδὴ καὶ διότι ἐν τῇ κατεργασίᾳ τῶν σχετικῶν νομοσχεδίων ἐφηρμόσθη σύστημα, οὕτως εἰπεῖν ὀλιγαρχικόν, ἀποκλεισθέντων ταύτης τῶν διαπρεπεστέρων Γερμανῶν ποινικολόγων. Τοῦ κώδικος τούτου πολλάκις ἐζητήθησαν μεταρρυθμίσεις. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν ἔτει 1876 γενομένη ἀναθεώρησις αὐτοῦ καὶ οἱ διάφοροι μετὰγενέστεροι ποινικοὶ νόμοι δὲν ἡδυνήθησαν νὰ ἐξοβελίσωσι διαφόρους ἀτελείας αὐτοῦ.

Ἐξ ἐναντίας ὁ ἑταλικὸς Ποιν. Κώδιξ, ἀποβάς τὸ ἀντικείμενον μακρᾶς προεργασίας, ἐξ ἧς οὐδ' εἰς τῶν κορυφαίων Ἰταλῶν ποινικολόγων ἀπεκλείσθη, ἀπετέλεσε νομοθετικὸν ἔργον ἀναντιρρήτως ἀνώτερον καὶ τελειότερον.

Τί νὰ εἰπωμεν περὶ τοῦ Γερμανικοῦ Ἀστ. Κώδικος; Ἡ σχετικὴ βραχύτης τοῦ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ χρόνου δὲν ἐπέτρεψεν ὅπως ἱκανὰ στοιχεῖα κριτικῆς συγκεντρωθῶσιν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ, ὥς πρὸ μικροῦ παρετήρει καὶ ὁ καθηγητὴς κ. I. Ἀραβαντινός. Ἀλλ' ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰς ἐν τῷ ἐναρκτηρίῳ λόγῳ τοῦ ὕμνητοῦ κ. Π. Ἀραβαντινοῦ ἐκφερομένας παρατηρήσεις καὶ τὰς ἐν αὐτῷ περιεχομένας κρίσεις διαπρεπῶν Γερμανῶν ἀστικολόγων, δὲν θέλουσιν ἑλλείψῃ στοιχεῖα ὅπως ὑποστηρίχθῃ γνώμη ἀνάλογος πρὸς τὴν περὶ τοῦ Γερμανικοῦ Ποιν. Κώδικος ἀνωτέρας ἐξενεχθείσαν.

Ἀλλ' ἐνταῦθα ἐγείρεται δεῦτερον ζήτημα, μεγαλύτερας σπουδαιότητος τοῦ πρώτου. Τὸ ἐξῆς: Καὶ ἐὰν ἤθελε θεωρηθῇ ὅτι ὁ Γερμανικὸς Ἀστ. Κώδιξ ἀποτελεῖ τὸ τελειότερον τῶν συγχρόνων ἀστικῶν νομοθετημάτων, ἔπεται ἀναγκαστικῶς ἐνταῦθεν, ὅτι ἡ τούτου εἰσαγωγὴ ἐν πάσῃ χώρᾳ καὶ δὴ ὠρισμένως ἐν Ἑλλάδι, εἶναι λυσιτελής καὶ σύμφωρος; Οὐχί βεβαίως. Διότι δυνατόν εἶναι τὸ νομοθέτημα ἐκεῖνο νὰ μὴ ἀντιστοιχῇ εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ νὰ μὴ ἀνταποκρίνηται εἰς τὸ καθεστὸς τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς κοινωνίας. Ὡς γνωστὸν ἐν τῷ Ἀστικῷ Δικαίῳ πρωτεύουσιν κατέχουσιν θέτιν οἱ οἰκονομικοὶ παράγοντες. Τὸ ἐμπράγματον δίκαιον, τὸ ἐνοχικόν, τὸ κληρονομικὸν ρυθμίζουσι σχέσεις κατὰ μέγιστον μέρος οἰκονομικάς. Τοιαύτας δ' ἐν μέρει ρυθμίζει καὶ τὸ οἰκογενειακόν. Πλὴν ἡ Γερμανία εὐρίσκειται σήμερον εἰς μεγίστην οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν, ἀνταγωνιζομένη ρωμαλέως ἐν ταῖς παγκοσμίαις ἀγοραῖς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν καὶ αὐτῆς τῆς Ἀγγλίας. Πλὴν, νομικαὶ διατάξεις ἐπιτυχεῖς εἰς προστασίαν οἰκονομικῶν συμφερόντων πολιτῶν χώρας τὰ μάλιστα οἰκονομικῶς ἀνεπτυγμένης, ἐξ ἱσοῦ ἐπιτυχῶς ἤθελον εἰσαχθῇ καὶ ἐν χώρᾳ εὐρίσκομένη εἰς τὰ πρῶτα στάδια τῆς οἰκονομικῆς αὐτῆς ἀναπτύξεως; Νομίζω οὐχί καὶ τοσοῦτον ἄλλον ὅσω ἀμφισβολοὶ παρὰ τισιν εἰδικoῖς γεννῶνται καὶ περὶ τοῦ ἐὰν ὠρισμένοι τολμηραὶ καινοτομίαι τοῦ Ἀστ. Γερμ. Κώδικος θέλουσιν εὐδοκιμήσῃ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ οἰκονομικῶς τοσοῦτω ἐξειλιγμένη Γερμανίᾳ. Τοιαύτας ἐπιφυλάξεις ἐκφέρει, ἐὰν δὲν μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη, μεταξὺ ἄλλων

καὶ ὁ Raoul de la Graperie ἐν τῇ εἰσαγωγῇ αὐτοῦ τῇ προτασσομένη εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ ἐκπονηθεῖσαν γαλλικὴν μετάφρασιν τοῦ Ἀστ. Γερμ. Κώδικος.

Παραλείπων νὰ θέω τὸ ζήτημα ὅτι δυνατόν εἰς ἑλλείπωσι καὶ ἑλλείπουσι παρ' ἡμῖν ἑτεραὶ τινες προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς τινῶν ἐκ τῶν ὀρισμῶν τοῦ Ἀστ. Γερμ. Κώδικος. Α. γ. κτηματολόγιον, ἀρτία κατάρτισις τοῦ εἰρηνοδικειακοῦ σώματος κλ. σπεύδω τοῦ νὰ ἔλθω εἰς τελικὸν συμπέρασμα.

Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι καιρὸς τέλος εἶναι νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὴν παρούσαν κατάστασιν τῆς ἀστικῆς ἡμῶν νομοθεσίας, τῆς μὴ ὁμοιομόρφου ἄλλως ἐν ὅλῃ τῇ ἐπικρατείᾳ, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡθέλομεν περιπέσῃ εἰς τοὺς κινδύνους ἀκρου νεωτερισμοῦ εἰσάγοντες μετάφρασιν τοῦ Ἀστ. Γερμανικοῦ Κώδικος, φρονῶ ὅτι ὡς ἐξῆς θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἐξεύρωμεν τὴν σχετικῶς καταλληλοτέραν τοῦ ζητήματος λύσιν. Ἐὰν ἡθέλομεν ἀπόσχη νὰ λάβωμεν ὡς βάσιν τοῦ νέου ἡμῶν κώδικος καὶ τὸν ἐν πολλοῖς ἀπρηχαιομένον ναπολεόντειον καὶ τὸν ἄγαν νεωτερίζοντα γερμανικὸν, ἐκλέγοντες ὡς βάσιν τῆς διασκευῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀστ. Κώδικος τὸν Ἰταλικὸν καὶ μάλιστα μεταφράζοντες τὰ πλείστα τῶν ἀρθρῶν αὐτοῦ.

Ὁ Ἰταλικὸς Ἀστ. Κώδιξ, ὁ μετὰ πάσης ἐπιμελείας συνταχθεὶς, παρέχει εἰς ἡμᾶς τὸ μέγα πλεονέκτημα, ὅτι οὔτε ἀπρηχαιομένος ὡς ὁ γαλλικὸς δύναται νὰ θεωρηθῇ, οὔτε ἐπικινδύνως δι' ἡμᾶς νεωτερίζων ὡς ὁ Γερμανικὸς, δύναται νὰ κριθῇ.

Εἶναι ὀρθοὶ αἱ παρατηρήσεις τῶν φρονούντων ὅτι μᾶλλον ἐπιέγουσα εἶναι ἡ διαρρύθμισις τῆς Πολιτικῆς ἡμῶν Δικονομίας. Ὅντως αὕτη ἀποτελεῖ συχνότατα, ἐν ᾧ μάλιστα τόπως ἐφαρμόζεται, φενάκην ἀπονομῆς δικαίου, παρωδῖαν δικαιοσύνης. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς συντάξεως Ἀστ. Κώδικος καὶ προπαρασκευαστικὴν ἐργασίαν κεκτήμεθα καὶ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς συντάξεως αὐτοῦ ἔχομεν ἐξοικειωθῇ. Τούτου λοιπὸν ἡ κατεργασία ἥς χρησιμεύσῃ ὡς ἀφετηρία τῆς ἀπαιτήτου πλέον ἀναθεωρήσεως ὁλοκλήρου τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας. Αἱ συντακτικαὶ ἐπιτροπαὶ ἃς ὑποχρεωθῶσι νὰ φέωσιν εἰς πέρας τὸ ἔργον αὐτῶν ἐντὸς ὀρισμένης προθεσμίας, ἀμειβομένη μετὰ τὴν ἐπιτέλεισιν τοῦ ἔργου. Τέλος ἃς ποράσχωσι πάντες οἱ δυνάμενοι τὴν ἑαυτῶν συνεργασίαν. Εἶναι λυπηρότατον νὰ βλέπωμεν κράτη ὡς τὴν Βουλγαρίαν ἔχοντα νεωτάτους κώδικας εὐμενῶς κρινόμενους καὶ συχνὰ μνημονευόμενους. ἡμεῖς δὲ νὰ καθυδύμεν πρὸ τῶν καθ' ἑκάστην σήμερον ἐν ἡμῶν ἀτόπων ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν τόσῳ ἀπρηχαιομένων καὶ ἀτελῶν νομοθετημάτων μας.

II. Γνωτόπουλος

ὑφηγητὴς τοῦ Ποιν. Δικαίου.

ΤΟΙΣ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΙΣ

Κατὰ τὸ ἐδάφ. η' τοῦ ἀρθρου 15 τοῦ ΔΧΚΕ' Νόμου, αἱ ὑπὸ τῶν συμβολαιογράφων συντασσόμεναι κληρονομίας ἢ κληροδοτημάτων διανομαὶ, αἱ μὴ ὑπαγόμεναι εἰς τέλος κατὰ τὸ ἀρθρον 27 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ἀφορῶσαι δὲ εἰς περιουσίαν ἄνω τῶν δραχμῶν δέκα χιλιάδων, ὑπόκεινται εἰς τέλος κατὰ τὴν κλίμακα τοῦ ἀρθρου 14 τοῦ εἰρημένου νόμου, πᾶσαι δὲ αἱ λοιπαὶ διανομαὶ κληρονομῶν καὶ κληροδοτημάτων, ἀσχετῶς πρὸς τὴν ἀξίαν αὐτῶν, ὑπόκεινται εἰς πάγιον τέλος δραχμῶν δέκα. Γεννᾶται ὅμως ἡ ἀπορία, ἂν καθ' ἣν περιπτώσιν τὸ πληρωτέον κληροδοτήμα συνειπφέρει καὶ τόκους, θὰ ὑπαχθῶσιν οὗτοι εἰς ἀναλογικὸν τέλος, ἢ θὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀποτελοῦντες ἐν σύνολον μετὰ τοῦ καταβαλλομένου κληροδοτήματος.

Ἀθηνόδωρος Σωτηριάδης. Συμβολαιογράφος Πατρῶν

(*) Τὸ νόημα εἶναι ἀρκούντως γραφῶδες. Ὁ ἀναι-
ρεσειῶν λέγει, ὅτι κατὰ τὸν αὐστριακὸν νόμον ἡ δικα-
στικὴ ἀναγνώρισις καὶ ἐγκατάστασις προϋποτίθησιν
ὑπαρξιν συγγένειας καὶ ἔχει δύναμιν καὶ κατὰ τοῦ
ἀλθίου κληρονόμου, τὸν ἰσχυρισμὸν δὲ τοῦτον δὲν ἔ-
λαβεν ὑπ' ὄψιν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις. Ἡ ἀν-
ἀπόφασις ἀπαντᾷ ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος ἦτο ἐπρωσιώ-
δης, διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν δέχεται
ὅτι ὁ ἀναιρεσεῖων θεμελιοῖ τὴν κληρονομικὴν τοῦ ἱ-
διότητος εἰς τὴν δικαστικὴν δι' ἀποφάσεως ἀναγνώρι-
σιν, ἀλλ' εἰς τὴν νομιμοποίησιν (ποίησιν) καὶ υἱο-
θεσίαν, ἀλλὰ τούτων οὐδέντερον ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς
ὡς τὴν δικαστικὴν ἀναγνώρισιν ἀποτελούσης ἐπικα-
λουμένης ἀποφάσεως. Ἀλλ' ἐνταῦθα ἐὰν δὲν ἀπατώ-
μεθα, ὑπάρχει μακρὰ φοβούμεθα σειρά κενῶν, τῶν
ὁποίων τὸ κυριώτατον καὶ σχετικὸν τῇ ἡμῶν ἀποφά-
σει εἶναι ὅτι ἡ ἐκδοχὴ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας
δὲν ἐπικαλουμένη ἀπόφασις τοῦ αὐστριακοῦ δικα-
στηρίου δὲν ἀποδεικνύει συγγένειαν (τὴν βασιζομένην
ἐστω τὴν ἐπίδοκον ἀξίωσιν), δὲν βλέπομεν πῶς ἀντι-
τίθεται τῷ ἰσχυρισμῷ ὅτι κατὰ τὸν αὐστριακὸν νό-
μον ἡ δικαστικὴ ἀναγνώρισις προϋποτίθησιν συγγένειαν
κληρονομικὰ δικαιώματα παρέχουσιν καὶ ἀντιτιθε-
μένην καὶ τῇ παρουσιαζομένῃ τυχρὴν ἀληθινῇ κλη-
ρονόμῳ συγγένει, ὥστε ἐκείνη νὰ ἀποβῇ τοῦτον.
Ἐκ τοῦ ἐναντίου καθαρῶς ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι τὸ
ἐὰν ἡ δικαστικὴ ἀναγνώρισις προϋποτίθησιν (ἐστω ἀ-
ποδεικνύει) ἢ οὐ συγγένειαν, ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀλη-
θείας τῆς τῷ αὐστριακῷ νόμῳ ἀποδιδουμένης διατά-
ξεως, ἣ ὅποια ἐπρεπε νὰ ἐξετασθῇ. Ἀρριόμεν κατὰ
μέρος ὅτι ἀδυνατοῦμεν νὰ κατανοήσωμεν αὐτὸ τὸ ὅτι
ἡ ἀξίωσις στηρίζεται εἰς τὴν νομιμοποίησιν (μυστη-
ριώδες) καὶ τὴν υἱοθεσίαν, ὧν οὐδέντερον ἀποδεικνύε-
ται ἐκ τῆς αὐστριακῆς ἀποφάσεως, εἶναι ἀκατανόη-
τον ἢ μάλλον πολὺ νοσηρὸν. Διότι δὲν ἐξηγεῖται διατι-

Ἀριθ. 183 (1906) Τμ. Α΄

Εἰσηγητὴς ὁ ἀριστοπαγίτης κ. Μ. ΚΑΤΖΑΚΟΣ

Ἀναίρεσις.- προθεσμία.- κατοικία ἢ διαμονὴ ἀναίρεσιβλήτου ἐν ἀλλοδαπῇ.- οὐ παρέκτασις.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν ἀναίρεσίουςαν κάτοικον οὖσαν Ἀθηνῶν, ἐκοινοποιήθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου ἐνταῦθα τῇ 10 Ἀπριλίου 1903, ἡ δὲ ὑπὸ κρίσιν αἰτήσις ἀναίρεσεως ἐκοινοποιήθη τῇ 14 Ἰουλίου 1903 εἰς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέα διὰ τὴν ἀναίρεσιβλήτον Α. Θ^{***} ὑπὸ τὴν ιδιότητά της ὡς κάτοικον μὲν Ἀθηνῶν ἀλλὰ διαμένουσαν προσωρινῶς ἐν Μασσαλίᾳ τῆς Γαλλίας, ἐντεῦθεν ἐπεταί, ὅτι καὶ ἀληθὴς ἂν ὑποτεθῇ ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἀναίρεσιούσης ὅτι ἡ ἀναίρεσιβλήτος κατὰ τὴν χρόνον τῆς πρὸς ἐκείνην (τὴν ἀναίρεσίουςαν) κοινοποιήσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ ἐφεξῆς μέχρι τῆς πρὸς τὸν εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου κοινοποιήσεως τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως διέμενεν ἐν Μασσαλίᾳ, ἐκπρόθεσμος οὐδὲν ἤττον ἐλέγχεται· ἡ προκειμένη αἴτησις ἀναίρεσεως κατὰ τὴν περὶ τούτου βásiμον ἐνστασίν τῆς ἀναίρεσιβλήτου ὡς κοινοποιηθεῖσα ἰκάνον χρόνον μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς τριακονθήμερου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως προθεσμίας καὶ μὴ ἀσκούντος ἐπιρροὴν τινα τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ἀναίρεσιβλήτος διέμενεν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 816 καὶ 754 τῆς Πολ. Δικονομίας, τότε μόνον εἰς τὴν τριακονθήμερον, πρὸς ἀσκήσιν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναίρεσεως προθεσμία προστίθεται· καὶ τὸ ἐν ἄρθρῳ 541 διαλαμβανόμενον τρίμηνον ἢ ἐξάμηνον διάστημα, ὅταν ὁ καταδικασθεὶς καὶ ἀναίρεσιων διατρίβῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, οὐχὶ δὲ ὅταν ἐν αὐτῇ διατρίβῃ ὁ ἀναίρεσιβλήτος, ὅτε οὐδεὶς ὑφίσταται λόγος ἐπεκτάσεως τῆς προθεσμίας κατὰ τὸ εἰρημένον μέτρον, ἅτε τῆς ἐπίδοσεως τοῦ δικηγόρου τῆς ἀναίρεσεως ἐνεργητέας κατὰ τὸ ἄρθρον 145 ἐδ. βον τῆς Πολ. Δικονομίας πρὸς τὸ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέα καὶ τῆς ἐδρας τούτου ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατοικίαν τοῦ ἀναίρεσιέοντος σκόπουμένης, ἵνα ἐν διαφορᾷ τυχόν πρὸς ἀλλήλους κανονισθῇ ἡ ἐπέκτασις κατὰ τὰ ἄρθρ. 195 καὶ 196 τῆς αὐτῆς Δικονομίας (*).

καὶ πῶς τάχα ὁ ἔχων ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπόφασιν, ἰσχύουσιν κατὰ νόμον τινὰ καὶ ἀντιτακτέαν ὡς τίτλον καὶ ἀπέναντι τοῦ ἀληθοῦς κληρονόμου, ἐπεκαλέσθῃ ἐξ αὐτῆς μόνον τὴν ἀπόδειξιν τῆς συγγενείας. Μήπως, ἀρὰ γε, ὑπὸ τὸν ἀφορισμὸν τοῦτον κρύπτεται ἄλλη ἐκκεντρικότης ὅτι ἡ κληρονομικὴ ἀξίωσις στηριχθεῖσα ἐπὶ συγγενείας, δὲν ἠδύνατο νὰ στηριχθῇ ἐπὶ ἀποφάσεως ἀναγνωρίζουσης τὸ κληρονομικὸν ἐπὶ συγγενείᾳ (κατὰ τὸν ἐν τῷ ἰσχυρισμῷ αὐστριακὸν νόμον) δικαίωμα; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὰ κενὰ εὐρύνονται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καὶ τὰ δικαίωματα στραγγαλίζονται ἐπὶ μάλιστα καὶ μάλιστα.

(*) Ἀπλούστερον: Ὁ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀναίρεσιών, ἐνεργῶν πρὸς τὸν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἀναίρεσιβλήτον, ἔχει ἀνάγκην προθεσμίας διὰ τὴν ἀπόστασιν, οὐχὶ δὲ ὁ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἀναίρεσιών πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀναίρεσιβλήτον, διότι δὲν ὑφίσταται ἀπόστασις, τῆς ἐνεργείας γινομένης πρὸς τὸν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ὑπάρχοντα εἰσαγγελέα.

Ἀριθ. 184 (1906) Τμ. Α΄

Εἰσηγητὴς ὁ ἀριστοπαγίτης κ. Μ. ΚΑΤΖΑΚΟΣ

Τοκομερίδια.- ἀποκοπὴ ἀπὸ τίτλων.- αὐτοτέλεια.- ἀδύνατος τροποποιήσις ἰδιωτικῶν συμφῶν.- ἀνώνυμος ἐταιρία.- οὐ δῖγγυ-δὲς μετόχοις.- συμμετοχὴ ἐπὶ κερδῶν.- κανονισμός.- μερίσματα ὀφειλόμενα.- τόκοι ἐπ' αὐτῶν.- παρέλευσις χρόνου.- καταβολὴ ἐπὶ τῇ ἀναίρουμένη.- ἀποδόσις.- οὐκ ἀναγκαία προσφόρᾳ ἀποδόσεως ἀποδείξεων.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἄρθρων 1-3 τοῦ Νόμου ΑΣΜΔ' τοῦ 1885, σαφῶς προκύπτει ὅτι τὰ τοκομερίδια ἢ ἀποδεικτικὰ μερισμάτων ἀνώνυμων ὁμολογιῶν ἢ μετοχῶν εἶναι αὐτοτελεῖς ἀνώνυμοι τίτλοι καὶ διέπονται ὑπὸ τῶν αὐτῶν, ὅφ' ὧν καὶ ἐκείναι ἀρχῶν, ὅτι τούτέστιν ἡ κυριότης αὐτῶν, ἀποχωριζομένων τῶν κυρίων τίτλων, μεταβιβάζεται δι' ἀπλῆς τῶν σχετικῶν ἐγγράφων παραδόσεως καὶ εἰκάζεται κατὰ τεκμήριον ἀνεπίδεκτον ἀνταποδείξεως ἐκ τῆς μετὰ καλῆς πίστεως κατοχῆς αὐτῶν. Ἐκ τοῦ πνεύματος δὲ καὶ τοῦ σκοποῦ τῶν διατάξεων τούτων τοῦ νόμου ἀσφαλῶς συναγεται ὅτι αὗται, ὑπηρετούσαι γενικώτερα συμφέροντα καὶ ἀποβλέπουσαι εἰς τὴν παγίωσιν τῆς πίστεως, φέρουσι τὸν χαρακτῆρα ὀρισμῶν δημοσίας τάξεως μὴ ὑποκειμένων εἰς τροποποίησιν δι' ἰδιωτικῆς συμφωνίας, ἔστω καὶ προγενεστέρας τοῦ νόμου, ἀντικειμένης εἰς αὐτὸν καὶ ὑποκαθιστώσης εἰς τὴν θέλησιν αὐτοῦ τὴν θέλησιν τῶν συμβαλλομένων. Ὅθεν ἀβάσιμος ἐλέγχεται ὁ τῆς ἀναίρεσεως λόγος ὅτι τὸ ἐφετεῖον εἰπὼν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι ἡ ἐν τῷ καταστατικῷ τῆς ἀναίρεσειούσης ἐταιρίας συμφωνία, καθ' ἣν δὲν ἤρκει ἡ μετὰ καλῆς πίστεως κατοχὴ τῶν περὶ τῶν μερισμάτων ἀποδείξεων καὶ μόνων, ὅπως περιποίησιν τῷ ἀναίρεσιβλήτῳ τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος αὐτῶν καὶ νομιμοποίησιν αὐτὸν εἰς τὴν περὶ πληρωμῆς ἀξίωσιν, ἀλλ' ὠφελεῖ συγχρόνως διὰ τῆς προσκόμιθης καὶ τῶν τίτλων τῶν μετοχῶν νὰ ἀποδείξῃ οὗτος ὅτι εἶναι καὶ αὐτῶν κύριος, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἰσχυρὰ μετὰ τὸν ἐπελθόντα Νόμον ΑΣΜΔ' τοῦ 1885, παρηρμήνευσε τὸν νόμον τοῦτον καὶ τὰς περὶ συμβάσεων ἀρχὰς, ἀφ' οὗ, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, ἡ ἰδιωτικὴ συμφωνία δὲν δύναται νὰ κατισχύσῃ τοιοῦτου νόμου δημοσίας τάξεως καὶ ἀναδρομικοῦ (Νόμ. 38 Πανδ. 2.14).

Ἐπειδὴ, ἀφ' ἐνὸς μὲν, ἐκ τῶν ἄρθρων 29-37 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, καθίσταται δῆλον ὅτι ἡ ἀνώνυμος ἐταιρία ἀποτελεῖ νομικὸν πρόσωπον, ἐξ οὗ ἐπεταί ὅτι οἱ κατ' ἰδίαν μέτοχοι δὲν συγχέονται μετ' αὐτῆς, ἀλλὰ διακρίνονται ὑποκείμενοι εἰς ἰδίας ὑποχρεώσεις ἀπέναντι αὐτῆς καὶ κτώμενοι ἰδία κατ' αὐτῆς δικαίωματα, καὶ δὴ ὅπως μετὰσχῶσι τῶν ἐκάστοτε ὑπὸ τῆς ἐταιρίας πραγματοποιούμενων κερδῶν, ἀφ' ἐτέρου δὲ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως οὐδαμῶς δέχεται ὅτι διὰ τοῦ ἰσολογισμοῦ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς ἐ' ἐξαμηνίας τοῦ 1892 καὶ τῆς ἐν αὐτῷ ἀναγραφῆς τοῦ μερίσματος, ἡ ἐταιρία ἐποίησατο ἀπλῶς πρότασιν πρὸς τοὺς μετόχους, ὅπως δεχθῶσι νὰ μετὰσχῶσι τῶν κερδῶν, ἵνα θεωρηθῇ ὅτι ἡ πρότασις αὕτη ἐχρηζεν ἀποδοχῆς ἐκ μέρους τῶν με-

τόπων, πρὸ τῆς ὁποίας ἡ προτείνασα ἡδύνατο νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν πρότασιν, ἀλλ' ὅτι ἡ ὑπαρξὶς τῶν κερδῶν καὶ ἡ ἀναγραφὴ αὐτῶν ἐν τῷ ἰσολογισμῷ ὡς διανεμητέων δικαιοῦ κατὰ τὸ καταστατικὸν τοὺς μετόχους νὰ ζητήσωσι τὴν πληρωμὴν, ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὅτι τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα ἀποτελοῦσι τὴν πραγματικὴν προϋπόθεσιν, ὑφ' ἣν κατὰ τὴν ἡδὴ συνωμολογημένην ἐταιρικὴν σύμβασιν πᾶν δικαίωμα τῶν μετόχων καθίσταται ἐνεργόν, μὴ ὑποκείμενον εἰς μεταβολὴν διὰ μεναγενεστέρως μονομεροῦς δηλώσεως ἐκ μέρους τῆς ἐταιρίας ὅτι ἀνακαλεῖ τὴν ἐν τῷ ἰσολογισμῷ δηλωσιν καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑποχρέωσίν της. "Οθεν ἀδόκιμος ἐλέγχεται ὁ τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος ὅτι τὸ ἐφετεῖον παρεβίασε τὰς περὶ συμβάσεων ἀρχάς, καθ' ἃς ἀπαιτεῖται ἡ ὑπαρξὶς δύο τοῦλάχιστον προσώπων καὶ ἡ σύμπτωσης τῆς βουλῆσεως αὐτῶν, ἡ δὲ παρὰ τοῦ ἐνὸς πρότασις ἀνακαλεῖται ἐφ' ὅσον δὲν ἐγένετο ἀποδεκτὴ παρὰ τοῦ ἐτέρου μέρους.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον δέχεται ἀφ' ἐνὸς μὲν, ὅτι κατὰ τὴν Β' ἐξαμηνίαν τοῦ 1892 ὑπῆρξαν ἀληθῶς κέρδη καὶ ἀνεγράφησαν ὑπὸ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου ἐν τῷ σχετικῷ ἰσολογισμῷ ὡς διανεμητέα, ἀφ' ἐτέρου δὲ ὅτι κατὰ τὸ καταστατικόν, ἔπερ ἔλαβε ὑπ' ὄψει καὶ ἐξετίμησεν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται, ἡ συνδρομὴ τῶν πραγματικῶν τούτων ἔρων ἰδρύει ὀριστικῶς τὸ δικαίωμα τῶν μετόχων, μὴ δυνάμενον νὰ ἐπηρεασθῇ ἐκ μεταγενεστέρως ἀποφάσεως τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου ἢ καὶ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μετόχων περὶ ἀνακλήσεως ἡ ματαίωσης οἰαδήποτε τῆς ἀντιστοίχου ὑποχρέωσης τῆς ἐταιρίας, εἰμὴ ὡς πρὸς μόνους τοὺς μετόχους, οἵτινες μετασχόντες τῆς γενικῆς συνελεύσεως συνήνεσαν εἰς τὴν νέαν ἀπόφασιν τῆς ἐταιρίας καὶ παρητήθησαν οὕτω τῶν κεκτημένων δικαιωμάτων των. Οὕτω δ' ἀπορηνόμενον τὸ ἐφετεῖον, εἰς οὐδὲν ἀνοιτιολόγητον ὑπέπεσεν, οὔτε διάταξιν τινὰ τοῦ δικονομικοῦ ἢ οἰοῦσιν ποτε δικαίον παρεβίασεν, ἐξ ἐναντίας δὲ συμμορφώθη πρὸς τὰ ἀρθρα 170 καὶ 391 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃ τὰ ἔγγραφα δέον νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν καὶ πρὸς τὸ ἀρθρον 18 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, καθ' ὃ τὸ ἐταιρικὸν συνάλλαγμα κανονίζεται καὶ ἀπὸ τὰς συμφωνίας τῶν συναλλαττομένων, ἐφ' ὅσον διάταξις τοῦ ἀναγκαστικοῦ δικαίου δὲν ἀντίκειται, ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν συμβαίνει καὶ πάντες οἱ ἐπὶ τῆς ἐναντίας ἐκδοχῆς ἐρεϊζόμενοι λόγοι ἀναιρέσεως καταπίπτουσιν (*).

(*) Ἀδηλα καὶ ἀκατανόητα καὶ ἀκαταζήτητα. Οἱ μέτοχοι ἔχουσι δικαίωμα ἀπολήψεως τῶν κερδῶν. ἀλλὰ τὸ διοικητικὸν συμβούλιον καὶ ἡ γενικὴ συνέλευσις δὲν ἔχουσι δικαίωμα ἀνακλήσεως τοῦ προσδιορισμοῦ τῶν κερδῶν, ἡ δὲ ἐναντία ἀπόφασις τῆς γενικῆς συνελεύσεως ὑποχρεοῖ μόνον τοὺς κατ' αὐτὴν παρόντας! Ἡ ἄλλο τι θέλει νὰ εἴπῃ ἡ ἀπόφασις ἡ ἀντρέπεται ὅλη ἡ θεσμοθεσία περὶ τῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν. Δυσὶν θάτερον ἢ ὁ ἐν τῷ ἰσολογισμῷ καθορισμὸς τῶν κερδῶν δὲν ἦτο ἀκριβολογικὸς καὶ ἡ μεταγενεστέρως ἀνάκλησις τοῦ ἐπανεφερε τὴν ἀπαιτούμενην ἀκρίβειαν καὶ οὐδεὶς λόγος ἡδύνατο γενέσθαι

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν εἰρημένων φανερὸν γίνεται ὅτι καὶ ὁ ἕτερος λόγος ἀναιρέσεως ὅτι τὸ ἐφετεῖον μετέβαλε τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς δεχθὲν τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἐταιρίας ὡς ἀπορρέουσαν οὐχὶ ἐκ τοῦ καταστατικοῦ διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν διαληθέντων πραγματικῶν ἔρων, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἰσολογισμοῦ καὶ τῆς ἐν αὐτῷ δηλώσεως τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου ὡς δημιουργησάσης αὐτοτελῶς τὸν ἐνοχικὸν δεσμὸν, ἐλέγχεται ἀνυπόστατος ὡς ἐπὶ ψευδοῦς προϋποθέσεως ἐρεϊζόμενος.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, χωρὶς νὰ ὑποπῇ εἰς ἀντίφασιν τινὰ, ἐδέχθη ὅτι ἡ ἐν τῷ ἰσολογισμῷ ρήτρα περὶ τοῦ χρόνου τῆς πληρωμῆς τοῦ μερίσματος ὀρισθησάμενου διὰ μεταγενεστέρως ἀποφάσεως τοῦ συμβουλίου, ἐνέχει μὲν τὸν προσδιορισμὸν προθεσμίας, πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς ὁποίας οἱ πιστωταὶ δὲν δύνανται νὰ ἀπαιτήσωσι παρὰ τῆς ὀφειλέτριας ἐταιρίας τὴν πληρωμὴν, ἀλλ' ὁ προσδιορισμὸς οὗτος, καθ' ἣν ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτοῦ ἐξουσία ἔδωκεν ἐρμηνεῖαν εἰς τὸν ἰσολογισμὸν ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς σχετικὰς ἐκθέσεις, ἃς ἔλαβεν ὑπ' ὄψει καὶ ἐξετίμησε, ἄρα καὶ τὴν ἀπὸ 10 Ἀυγούστου 1893 ἐκθεσιν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, ἣν ἐπεκαλέσθη ἡ ἀναιρεσεῖσα, δὲν ἐνεῖχε τὴν ἐννοίαν τῆς κατὰ τὸ δοκοῦν τῇ ὀφειλετρίᾳ ἐκ τῆς αὐθαίρετου αὐτῆς θελήσεως ἐξαρτήσεως τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ τὴν ἐννοίαν προθεσμίας, ἥς τὸ ἀπώτατον ὅριον δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ τέρμα τῆς α' ἐξαμηνίας τοῦ 1893. Ἀφ' οὗ δὲ τὸ ἐφετεῖον οὐ μόνον ἀπέκρουσε τὴν ἐκδοχὴν, ὅτι ἡ ἐταιρία εἶχεν ἔλαυθραν τὴν αἵρεσιν ὡς πρὸς τὴν πληρωμὴν ἢ τὸν χρόνον αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐδέχθη ὅτι κατὰ τὸ καταστατικὸν τὸ ἥδη κτηθὲν δικαίωμα τῶν μετόχων, ὥπως ἀξιώσωσι τὴν πληρωμὴν ἅμα τῇ λήξει τῆς α' ἐξαμηνίας τοῦ 1893, δὲν ἡδύνατο νὰ καταστῇ ἀπρακτικὸν δι' ἐναντίας ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μετόχων, ἔπειτα ὅτι ἀπήτησε σαφῶς καὶ ἀπέρριψεν ὡς ἀχρηστον τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἀναιρεσεῖουσης ὅτι ἡ γενικὴ συνέλευσις ἐνέκρινε τὴν ἀπροσδιόριστον ἀναβολὴν τῆς πληρωμῆς, οὐδ' εἶχε κατ' ἀκολουθίαν ἀνάγκην νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τὸ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἀχρήστου τούτου ἰσχυρισμοῦ ἐπικληθὲν διὰ τῶν προτάσεων τῆς ἀναιρεσεῖουσης πρακτικῶν τῆς συνελεύσεως, ὅθεν πάντες οἱ ἀντικείμενοι λόγοι

περὶ κερδῶν καὶ συμμετοχῆς ἐν αὐτοῖς, ἡ ἦτο ψευδὴς καὶ τότε ἀνοίγεται ἄλλη βεβαίως προστασίς καὶ οὐχὶ ἡ τῆς ἀδοκίμου ἐφαρμογῆς τῶν περὶ συμβάσεων καὶ τοῦ ἀνακλητοῦ αὐτῶν διατάξεων καὶ τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἀποφάσεων τῶν γενικῶν συνελεύσεων ἐπὶ μόνων τῶν μετασχόντων ἐν αὐταῖς. Τὸ ἀντικείμενον ἐν γένει τῆς ὑποθέσεως φέρεται ἀρκούντως ἀπροσδιόριστον ἐν τῇ προκειμένῃ ἀπόφασιν καὶ δὲν δύναται τις νὰ διακρίνῃ σαφῶς διὰ μέσου τῆς θολῆς ἀμφιβολίας τῶν αἰτιολογιῶν, ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ εἶναι ὅτι γενικῶς αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου δὲν ἀνάγονται εἰς περιωπὴν γενικῆς καὶ ἀπὸ ἀρχῶν ἐπισκοπῆσεως τῶν θεμάτων διὰ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ἐφαρμογὴν των καὶ ποδηγέτησιν, ἀλλ' ἐκ μικρολόγου ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν περιπτώσει ἐμβαλωματικῆς ἐρμηνευτικῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἀναξία τοῦ προορισμοῦ τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ἀναιρέσεως ἀποδεικνύουσιν ἀπορριπτέοι, ὡς καὶ ὁ ἀναγόμενος εἰς τὴν τοιαύτην τῆς διαληθθείσης ῥήτρας τοῦ ἰσολογισμοῦ ἐρμηνεύειαν. ἀφ' οὗ δι' αὐτῆς οὐδεὶς κανὼν τοῦ δικαίου παρεβιάσθη.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Νόμου 29Ε' τοῦ 1882, τόκος ἐπὶ τόκων ἢ ἄλλων προσόδων, οἷον μισθωμάτων, εἰσοδημάτων διηνεκῶν ἢ προσκαιρῶν ὀφείλεται ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ κατὰ συνέπειαν αὐτῆς μόνον ἐπὶ τῶν καθυστερουμένων τοιούτων δι' ὀλοκλήρον τοῦλάχιστον ἔτος ἢ διὰ μίαν χρῆσιν ὡς πρὸς τὸ Δημόσιον, τὸ δὲ μέρος τῆς ἀνωνύμου μετοχῆς ἐστὶ πρόσδοδος αὐτῆς, διότι ἀποτελεῖ περιοδικὴν παροχὴν ἀναλογουσαν ἐκάστοτε εἰς τὸ προκαταβληθὲν κεφάλαιον τῆς μετοχῆς, ὅπερ δὲν μειοῦται διὰ τῶν παροχῶν τούτων κατ' ἀκολουθίαν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐπιδικάσαν τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ νομίμους ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς τόκους ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῶν μερισμάτων, καίτοι δέχεται ὅτι ταῦτα δὲν ἀνάγονται εἰς χρονικὴν περίοδον ὀλοκληρήρου ἔτους, ἀλλὰ μᾶς καὶ μόνον ἐξαμηνίας, ψευδῶς ἡρμήνευσε τὴν διαληθθείσαν σαφῆ διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Νόμου 29Ε', ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὸ μέρος τοῦτο, συνωδᾷ τῷ ἄρθρῳ 807 ἐδάφ. 7 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ προσαγομένου συμβολαίου ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα ἐταιρία πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως κατέβαλε τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ πλὴν ἄλλων καὶ δραχ. 3915 καὶ 70)00 δι' ἐπιδικασθέντας τόκους τοῦ ποσοῦ τῶν μερισμάτων ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς καταβολῆς κατ' ἀκολουθίαν, ἀναιρουμένης ἤδη τῆς ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὴν ἐπιδίκασιν τῶν τόκων, βάσιμος κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἐξελέγχεται ἡ τῆς ἀναιρεσείουσης αἰτήσεις περὶ ἐπιστροφῆς τῶν καταβληθέντων, νομίμως ὑποβαλλομένης διὰ τοῦ ἀναιρετηρίου, συνωδᾷ τῷ ἄρθρῳ 834 τῆς Πολ. Δικονομίας, τῶν ἐνστάσεων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ συμβόλαιον ἡ καταβολὴ τῶν χρημάτων ἐγένετο ἐπὶ τῇ ἐκατέρωθεν παραδόσει τῶν περὶ τῶν μερισμάτων ἀποδείξεων, καὶ ὅτι ἡ αἰτήσις περὶ ἐπιστροφῆς τῶν χρημάτων εἶναι ἀπαράδεκτος ἢ ἀβάσιμος, μὴ διαλαμβάνουσα περὶ τῆς παραδόσεως ταύτης, μηδὲ περιέχουσα δηλώσιν περὶ ἐπιστροφῆς τῶν ἐν λόγῳ ἀποδείξεων, κρινομένων ὡς ἀπορριπτέων, ἀφ' οὗ ἡ παράδοσις τῶν ἀποδείξεων δὲν ἦτο στοιχεῖον τῆς περὶ ἐπιστροφῆς τῶν χρημάτων αἰτήσεως, ἀλλ' ἐνστάσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, δὲν ἐγένετο δὲ ἡ παράδοσις αὕτη ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῶν τόκων, ἀλλ' ἐπὶ τῇ καταβολῇ αὐτῶν τῶν μερισμάτων, ἥτοι τοῦ μὴ ἀναιρουμένου μέρους τῆς καταψήφισεως, ὡς ἐκ τῶν εἰρημένων συμβολαίων ἀποδεικνύεται (*).

(*) Πάλιν ἡ αὕτη περιωρισμένη ἐρμηνευτικὴ. Πρὸς δικαιολογίαν τάχα τῆς μὴ ἀνάγκης προσφορᾶς τῆς ἀποδόσεως τῶν μερισματοποδείξεων φέρεται ὅτι ἡ προσφορὰ δὲν ἦτο στοιχεῖον τῆς αἰτήσεως, ἀλλ' ἐνστάσις καὶ ἡ παράδοσις τῶν ἐγένετο ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῶν μερισμάτων καὶ οὐχὶ τῶν τόκων αὐτῶν. Περιττολογία ἀφόρητος, ἡ ὁποία ἡδύνατο μόνον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις σφαλερᾶς ἐκδοχῆς ὅτι τάχα ἐὰν ἀνηρεῖτο ἡ

ΠΟΙΝΙΚΗ'

Ἀριθ. 136 (1906) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐπαγωγὴ τῆς δημοσίας ἐξουσίας πρὸς χρηματισμόν. - ἐκβιάσις. - στοιχεῖα.

Ἐπειδὴ, καθ' ὃ ἐδέχθη τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ βουλευματος αὐτοῦ, ὅπερ τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν ἐπεκύρωσεν, ὁ ἀναιρεσεῖων δημόσιος ὦν ὑπάλληλος, ἥτοι οἰκονομικὸς ἐφορὸς Φαρσάλων. προσεπάθησε δι' ἐκβιάσεως, ἐπαγωγῶν ὡς ἀπειλὴν κατὰ τοῦ παθόντος καπνεμπόρου Ν. Π^α τὴν δημοσίαν αὐτοῦ ἐξουσίαν νὰ περιποιήσῃ εἰς αὐτὴν ἰδιωτικὸν ὄφελος, ἥτοι ἠπειλήσεν αὐτὸν ὅτι ἂν δὲν λάβῃ παρ' αὐτοῦ δραχ. τρισχιλίας δὲν θὰ προβῇ, εἰς τὴν σύνταξιν πρωτοκόλλου περὶ καταστροφῆς 750 ἐκάδων βεβλαμμένου καπνοῦ, δι' οὗ ἦτο ὁ παθὼν χρεωμένος εἰς τὸ Δημόσιον, ὅρθως ἄρα ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἐκδοχῇ τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν ἔκρινεν ὅτι ἡ ἀποδοθεῖσα τῷ ἀναιρεσεῖοντι προῤῥις ἔφερε τὸν χαρακτῆρα τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 369 τοῦ Ποιν. Νόμου προβλεπομένου καὶ κολαζομένου ἀδικήματος τῆς ὑπὸ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων τελουμένης διὰ καταχρήσεως τῆς δημοσίας αὐτῶν ἐξουσίας εἴτε πρὸς ἐκτέλεσιν εἴτε πρὸς παράλειψιν τῶν καθήκοντων αὐτῶν ἐκβιάσεως καὶ καλῶς ἐφήρμοσε τὸ ἄρθρον τοῦτο, καθ' ὃ οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἱ ἐπάγοντες ὡς ἀπειλὴν τὴν δημοσίαν αὐτῶν ἐξουσίαν καὶ προσκαθοῦντες διὰ τοῦ τοιούτου ἐξαναγκασμὸν τοῦ ἀπειλουμένου νὰ πορισθῶσιν ἰδιωτικὸν ὄφελος διὰ τῆς οὕτω πως γενομένης ἐκβιάσεως καὶ ἐὰν δὲν ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ τοῦτου τιμωροῦνται, διότι πάντα τὰ τοῦ ἀδικήματος τοῦτου συστατικὰ στοιχεῖα καθ' ὃ προερρήθη συνέτρεχον ἐντελῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καὶ οἱ διὰ τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ τῶν ἐγγράφων προτάσεων διατυπούμενοι λόγοι ἀναιρέσεως ὅτι δὲν βεβαιοῦται ἐν τῷ βουλευματι τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν ὅτι τὸ ὄφελος ὅπερ προσεπάθησε νὰ πορισθῇ ὁ ἀναιρεσεῖων ἦτο παράνομον, καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου δὲν ἦτο ἐφαρμοστέον τὸ ἄρθρον 369, ὅπερ ἀπαιτεῖ νὰ γίνηται ἡ προσπάθεια πρὸς πορισμὸν τοιαύτης ὠφελείας δι' ἐκβιάσεως κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, ἐξελέγχονται ἀνυπόστατοι.

Ἀριθ. 137 (1906) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ
Ἐξύβρισις διὰ τοῦ τύπου. - βεβαίωσις κυκλοφορίας. - ἀναπομπή.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας, ἐφ' ἧς ἐστηρίχθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, οἱ ἐνορκιοὶ ἐδέχθησαν

ἀπόφαισις καὶ διὰ τὰ μερίσματα, δὲν θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ διάταξις τῆς ἀποδόσεως αὐτῶν διὰ τὴν μὴ προσφορὰν τῆς ἀποδόσεως τῶν μερισματοποδείξεων. Ἀντὶ ὧν τούτων, ἡδύνατο νὰ ρηθῇ ἡ γενικὴ ἀλήθεια ὅτι αἱ μερισματοποδείξεις δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ ὅ,τι λέγει τὸ ὄνομα τῶν, ἥτοι ἀποδείξεις ὀφειλῆς καὶ οὐδὲν πλεον, ὥστε δὲν ἡδύνατο νὰ ἀναβιβασθῇ εἰς τὴν ἐννοίαν ἀναγκαίας ἀντιπαροχῆς τῆς καταβολῆς ἵνα ἀπαιτῆται ἡ εἰς τοιούτην προσφορὰ.

ὅτι οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἐκ συστάσεως διὰ διατριβῶν δημοσιευθεῖσων εἰς τὰ ὑπ' ἀριθ. 1362, 1366, 1369 καὶ 1373 τοῦ 1905 φύλλα τῆς ἐν Βελῳ ἐκδομένης ἐφημερίδος «ἡ Θεσσαλία» ἐξυβρίσαν τὸν γυμνασιάρχην Κ. Α'». Ἀλλ' ἵνα ἐπιβληθῇ εἰς τινὰ ποινὴ ἐπὶ τῷ ἀδικήματι τούτῳ, κατὰ τὸ ἄρθρον 38 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως νόμου, ἀπαιτεῖται οὐ μόνον ἡ δημοσίευσίς τῶν ἐξυβριστικῶν διατριβῶν, ἀλλὰ πρέπει νὰ βεβαιωθῇ καὶ ὅτι αὐταὶ ἐκυκλοφόρησαν ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἐνορκιοὶ διὰ τῆς καταγραφῆς αὐτῶν ἀπαντήσεως εἰς τὸ τεθὲν αὐτοῖς δευτέρον ζήτημα ἐδέχθησαν μόνον ὅτι ἐδημοσιεύθησαν αἱ ἐξυβριστικαὶ διατριβαί, χωρὶς νὰ βεβαιώσωσι καὶ ἂν ἐκυκλοφόρησεν τὸ δημοσίευμα, ἐν ᾧ αἱ ἐξυβριστικαὶ αὐταὶ διατριβαί, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ εἰρημένον ἄρθρον 38 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως Νόμου.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις στηριχθεῖσα ἐπὶ τοιαύτης ἐτυμηγορίας εἶναι ἀναιρετέα ἐπὶ ψευδεῖ ἐρμηνείᾳ καὶ ἐσφαλμένῃ ἐφαρμογῇ τῶν περὶ τοῦ ἀδικήματος τῆς ἐξυβρίσεως διατάξεων τοῦ Ποιν. Νόμου.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐξηγτηλῆθη ἡ κατηγορία, μὴ ἐξετασθέντος ὑπὸ τῶν ἐνόρκων καὶ τοῦ περιστάτικου τῆς κυκλοφορίας τῶν ἐξυβριστικῶν διατριβῶν καὶ ἄνευ τῆς τοιαύτης ἐξετάσεως δὲν δύναται ὁ Ἀρειὸς Πάγος νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον. Ἀνάγκη ἄρα, ἀναιρουμένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς ἄλλο ἰσοβάθμιον καὶ ἱμοειδὲς δικαστήριον ἵνα ἐκ νέου ἐξετασθῇ ἡ εἰς τὸν ἀναιρεσεῖοντα ἀποδοθεῖσα κατηγορία τῆς ἐξυβρίσεως (*).

(*) Τὸ αἰώνιον ζήτημα τὸ ὅποιον λύει κατὰ τὸ δοκοῦν ἡ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ὑπὸ ποικίλης μορφᾶς, ὡς ἄλλοτε παρετηρήσαμεν Πρβλ. τὴν ἐν σ. 360 XVI ὑπὸ τὴν 108 Α.Π. σημειώσιν μας, χωρὶς ἀτυχῶς νὰ δυνηθῇ νὰ πείσῃ οἰονδήποτε περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς ἐπαμφοτερίζουσας ἢ μάλλον ἐπεκατονταρίζουσας ἐκδοχῆς του. Αὐτὸ τὸ δὲν ἐξηγτηλῆθη ἡ κατηγορία εἶναι αὐτόχρημα αὐθαίρετον καὶ ἀδικαιολόγητον. Δυσὶν ὅατερον: ἡ ἡ βεβαίωσις ὅτι ἡ διατριβὴ κατεχωρήθη ἐν ἐφημερίδῃ ἐνέχει τὴν βεβαίωσιν τῆς κυκλοφορίας καὶ θὰ ἦτο προτιμότερον τῷ ὄντι νὰ εἰδέχτο τοῦτο ὁ Ἀρειὸς Πάγος, θεωρῶν ἀρκούσαν καὶ ἐνεχόμενην τὴν πολυτίμον ταύτην διαβεβαίωσιν ἢ δὲν ἀποτελεῖ τοιαύτην βεβαίωσιν, ἐν ἄλλαις λέξεσι δὲν ὑπάρχει ἡ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀδικήματος κυκλοφορία, καὶ ὁ ἀναιρεσεῖων ἦτο ἀπολυτός, καθὼς τιμωροῦντο δι' ἀνυπαρκτὸν ἀδικήμα. Ἐν τῇ ἄνω σημειωθείσῃ παραπομπῇ φαίνεται ὁ Ἀρειὸς Πάγος συντασσόμενος τῇ ἄνω ἐκδοχῇ, μάλιστα ὅταν ἐν τῇ κατηγορητηρίῳ ὑπάρχουσιν ὅλα τὰ στοιχεῖα, παραλείπονται δὲ ταῦτα ἐν τῇ κηρύξει τῆς ἐνοχῆς, ἐπιδεικνύων ὡς πρόδηλον τὴν μὴ ἐξάντλησιν τῆς κατηγορίας, ἀκριβῶς ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν αὕτη πρόκειται νὰ θεωρηθῇ ἀπολύτως ἐξηγτηλῆμένη, διότι, ἀφ' οὗ ἡ ἀπλὴ περὶ καταχωρίσεως ἐν ἄλλῳ ἀπάντησις δὲν θεωρεῖται ἔχουσα τὴν ἐννοίαν τῆς κυκλοφορίας, τότε ἡ ἐπὶ τῇ διὰ τοῦ κατηγορητηρίου ἐρωτήσῃ ἐὰν ὑπῆρχεν ἐξυβρίσις καταχωρηθεῖσα ἐν κυκλοφορήσῃ φύλλῳ ἀπάντησις ὅτι ὑπάρχει ἐξυβρίσις καταχωρηθεῖσα ἐν φύλλῳ, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀπάντησις ἐξυβρίσεως ἄνευ κυκλοφορίας. Καὶ αἱ εἰναι αἱ ἐξοικονομήσεις, ἀλλ' ὀρίστη πασῶν ἡ εὐθεΐα καὶ ἀβίαστος ἐρμηνεία καὶ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου.

Ἀριθ. 138 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

Ἐλευθέρως φυλακισμένου δι' ἀπάτης. — στοιχεῖα. — ἀπλὴ συμβουλὴ κρινομένη ὡς ἀπάτη. — τιμωρία δικαστῶν. — ἀμέλεια περὶ ἐκδόσιν ἀποφάσεως ἐν πρωτοδικῇ κρατήσῃ. — τιμωρία δικαστῶν.

Ἐπειδὴ τὸ τιμωροῦν τὴν δι' ἐξαπατήσεως γενομένην ἐλευθέρωσιν φυλακισμένου ἄρθρον 181 ἐδάφ.

(*) Διὰ τῆς προκειμένης ἀποφάσεως ἀνοίγεται εὐελπίς ὁρίζων ἀληθινῆς προστασίας κατὰ τῆς ἀγαλινώτου αὐθαιρέσιος. Ὁφειλὲς τοῦ Δημοσίου συνελθῆναι καὶ ἐπαγαγῶν ἀντιρρήσεις καὶ προσαχθεῖς τῷ προέδρῳ, παρεπέμφθη δικαστηρίῳ, ὃ δὲ γραμματεὺς, ἐξοικονομῶν τὰ πράγματα, ἐστειλεν αὐτὸν διὰ σημειώματός του εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατὰστημα μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς μὴ ἐν τῷ ἄμᾳ ἐκδοθείσης ἀποφάσεως. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης τὸ συλληφθὲν αὐτὸ ἡμῶν ἐλησμονήθη. Τὸ δικαστήριον κατηνάλωσε δέκα ὁλοκλήρους ἡμέρας διὰ τὴν ἐκδοσιν θαυμασίας ἀποφάσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν, χωρὶς νὰ λαμβάνηται προνοία τις διὰ τὴν ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ κρατούμενον ἡμῶν, διέταξεν ἀποδείξεις διεξαχτέας ἐντὸς 15 ἡμερῶν, διὰ τῶν ὁποίων ἡνοίγετο ἡ μέθοδος τῶν παρατάσεων, τῶν ἐφέσεων καὶ τῶν περαιτέρω κρατήσεων τοῦ ἡμῶν ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἀστυνόμος, μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμῃ τὸ παρ' αὐτῷ κατατεθειμένον φορολογικὸν μπαούλο, ἠρώτησε τὸν ἀποστείλαντα αὐτὸ γραμματεῖα, ὅστις περιωρίσθη νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀπορίαν τοῦ πῶς κρατεῖται ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ. Ὁ ἀστυνόμος συμμερισθεὶς αὐτὴν νομιμώτατα καὶ διὰ νὰ ἀποκρεμάσῃ ἀπ' αὐτοῦ τὸν κίνδυνον μιᾶς παρανόμου κατακρατήσεως, ἀπέλυσε τὸ ἡμῶν. Τοῦτο ἐτάραξε τὸ δικαστικὸν οἶκον καὶ ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ ταύτῃ ὁ γραμματεὺς παρεπέμφθη ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν ἐπὶ δι' ἀπάτης ἀποφυλακίσει τοῦ φορολογικοῦ καὶ δικαστικοῦ ἡμῶν. Ἀγνοεῖ ἀληθῶς τις τί νὰ πρωτοθυμώσῃ. Τὴν πολιτικὴν ἐλευθερίαν ἢ τὴν δικαστικὴν δικαιοκρασίαν τὴν ὁποίαν τάχα ἐξηπάτησεν ἡ ἰσοδοῖα. — Κατὰ τὴν ἐννόμιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὃ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Α. Ταϊσανόπουλος ἔλεξε τάδε:

«Ὡς λόγος ἀναιρέσεως προτείνεται ὅτι κακῶς ἐφαρμοσθῇ καὶ ἡρμηνεύθῃ τὸ ἄρθρ. 181 § τοῦ Ποιν. Νόμου, ἅτε μὴ συντρεχόντων στοιχείων τῆς ἐλευθερώσεως τοῦ πολιτικῶς κρατουμένου.

«Ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως εἶναι βᾶσιμος, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρον 1008 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΧΟΤ', ἐὰν ὁ ὀφειλὲς συλληφθεὶς φέρῃ ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, προσάγεται ἀμέσως ἐνώπιον τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν, ὅστις παραχρῆμα παραπέμπει τὰς ἀντιρρήσεις εἰς ὑπ' αὐτοῦ συγκαλούμενον δικαστήριον. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 1009, ἐὰν δὲν ἐγέναν παντάπασιν ἀντιρρήσεις ἢ ἀπερρίφθησαν, ὁ ὀφειλὲς ἄγεται εἰς τὴν διὰ τοὺς πολιτικῶς κρατουμένους προσδωρισμένην φυλακὴν. Ἐκ τῶν ἄρθρων δὲ τούτων σαφῶς καὶ ἀνεκδοκίμως προκύπτει ὅτι καὶ τὸ δικαστήριον, εἰς ὃ παραπέμπονται αἱ ἀντιρρήσεις, ὀφείλει ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τῶν ἀντιρρήσεων καὶ ἢ ν' ἀποδεχθῇ ἢ ν' ἀπορρίψῃ αὐτάς, ὅπως κανονισθῶσι τὰ κατὰ τὴν φυλάκισιν ἢ ἀπόλυσιν τοῦ ὀφειλῆτος, ὅστις ἱσταται μετῴρων, μὴ ἐπιτροπευόμενον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 1009, μῆτε εἰς τὰς πολιτικὰς φυλακὰς νὰ ὀδηγηθῇ. ἐκκρεμῶν οὐσῶν τῶν ἀντιρρήσεων, μῆτε εἰς ἄλλον τρόπον νὰ κρατηθῇ ὁ

2 Ποιν. Νόμου περιλαμβάνει προφανώς ἐν τοῖς στοιχείοις αὐτοῦ τὸν κατὰ τὴν νομικὴν περὶ τῆς ἀπάτης ἔννοιαν ἀποτελοῦντα ταύτην οὐσιώδη ὅρον τῆς ἐν γνώσει καὶ μετὰ βολίας προαιρέσεως ἀλλοιώσεως τῆς ἀληθείας διὰ παραστάσεως ψευδῶν γεγονότων ὡς ἀληθῶν ἢ ἀποσιωπήσεως τούτων. Τὰ ὑπὸ τοῦ προσβαλλομένου δ' ἤδη βουλεύματος, κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου κρίσιν

νευ προσδιορισμοῦ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Καὶ ἄλλοτε, κύριοι, ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ εἰπω πρὸς ὑμᾶς ὅτι ἡ διάταξις περὶ ἀντιρρήσεων τοῦ συλλαμβανομένου καὶ περὶ προσαγωγῆς αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ προέδρου εἶναι οὐσιώδης καὶ ἐπιτακτικὴ, ὡς ἀποτελοῦσα ἐγγύησιν τῆς ἐλευθερίας τῶν πολιτῶν. Ὁ ὀφειλέτης δύναται ν' ἀμοιωθῇ τὴν ταυτότητά του ἢ νὰ προτείνῃ ἀκυρότητα τῆς διαδικασίας ἢ ἐξόφλησιν. Ἐὰν δὲ γίνωσι δεκτὰ ταῦτα, ματαιοῦται τότε ἡ προσωπικὴ κρίσις. Τεθέντος δὲ τοῦ ὀφειλέτου εἰς τὴν διὰ τοὺς πολιτικῶς κρατουμένους φυλακὴν, καίπερ αἰτηθεῖσης τῆς προσαγωγῆς αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ προέδρου, ἡ φυλάκις ἀκυροῦται διὰ τὴν παύσειν ταύτην, ὃ δὲ δικαστικὸς κλητὴρ τιμωρεῖται. Ἐὰν δ' ἐγένοντο ἀντιρρήσεις, πρὸ τῆς ἐκδικάσεως αὐτῶν δὲν ἐπιτρέπεται κατ' οὐδὲνα λόγον ν' ἀχθῇ εἰς τὴν διὰ χρέη φυλακῆν, διότι, εὐθὺς ὡς τεθῇ εἰς τοιαύτην φυλακὴν, ἀπόλλυσι τὸ δικαίωμα τῆς ταχείας ἐκδικάσεως τῶν ἀντιρρήσεων πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς προσωπικῆς κρατήσεως καὶ τῆς ματαιώσεως αὐτῆς, ἐὰν αἱ ἀντιρρήσεις κριθῶσι βάσιμοι. Μέχρι δὲ τῆς ἐκδικάσεως τῶν ἀντιρρήσεων, ἂν ἀπαιτηθῇ χρόνος δι' αὐτήν, ἐφαρμόζεται τὸ 2 ἰδέφιον τοῦ ἀρθρ. 1009, καθ' ὃ ἐπὶ τῆς πορείας ὁ πολιτικῶς κρατηθεὶς ἐπιτρέπεται νὰ φυλαχθῇ εἰς συνθήκην τινὰ φυλακίσεως οἶκον ἢ καὶ εἰς πάντα οἶκον ὑπισταμένης φυλακῆς πρὸς ἀσφάλειαν κλπ. Ἡ διάταξις αὕτη προβλέπει περὶ τῆς περιπτώσεως τῆς πορείας, πρὸς τὴν δυνατόν νὰ ἐξομοιωθῇ καὶ ἡ περιπτώσις τοῦ πολιτικῶς κρατηθέντος. Ὅστις ἐζήτησε μὲν νὰ προσαχθῇ ἐνώπιον τοῦ προέδρου πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ἀντιρρήσεων αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε τὴν ἐκδίκασιν αὐτῶν. Ὅπωςδὲποτε ἡ προσωρινὴ αὕτη φύλαξις δὲν παραβιάζει συμφέρον τι τοῦ συλληθέντος, ἐν ᾧ ἡ μεταγωγὴ αὐτοῦ εἰς τὴν φυλακὴν, τὴν διὰ τοὺς πολιτικῶς κρατουμένους προσδωρισμένην, εἶναι ὀριστικὸν μέτρον καὶ ματαιώνει τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἀντιρρήσεων πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, ἀνοίγουσα τὸ στάδιον εἰς νέαν τακτικὴν δίκην ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐκτελέσεως, ὅτε πλέον ἡ δίκη αὕτη εἰσερχομένη εἰς τὸ στάδιον τῆς χρονιότητος δὲν διεξάγεται μετὰ τῆς ἄκρας ταχύτητος, ἣν ἐπιβάλλει ὁ νόμος ἐπὶ τῆς ἐκδικάσεως τῶν ἀντιρρήσεων κατὰ τὴν σύλληψιν. Τότε, κύριοι, ἔφερον πρὸς ὑποστήριξιν τὴν γνώμην τοῦ Γκαρσονέ, ἐμνησθέντος τὸ ἀρθρον 788 τῆς Γαλλικῆς Πολ. Δικονομίας περὶ προσδωρισμένης φυλακῆς, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ἡμέτερον ἀρθρον 1009, λέγοντος δὲ τὰ ἑξῆς: «Ἡ διάταξις αὕτη ἐπιδέχεται ἀπαραιτήτους μεταστροφάς, καὶ πλὴν τῆς ἀνωτέρας βίας. ἥτις παρκαλῶσι τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς, ἐπιτρέπεται εἰς τὸν κλητῆρα νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ δικαστηρίου νὰ προσδιορισθῇ ἄλλος τόπος καὶ ἰδιωτικὴ μάλιστα οἰκία, ἐν ᾗ ὁ ὀφειλέτης νὰ φυλαχθῇ ἐπιτηρούμενος κατὰ τὴν πρώτῃν νόκτα, ὅπως ἐξαχθῇ ἐξ αὐτῆς καὶ φυλακισθῇ τὴν ἐπαύριον». Κατὰ ταῦτα ἐπομένως παρανόμως ὄλως ὁ ἀναιρεσίων ἐξέδωκεν ἐγγράφον προσωρινῆς κρατήσεως τοῦ ὀφειλέτου μέχρι τῆς 2 Νοεμβρίου, ἐν ᾧ τοῦτο ἦτο καθήκον τοῦ δικαστηρίου.

τοῦ συμβουλίου δεκτὰ γενόμενα πραγματικὰ περιστατικά, τὰ θεωρούμενα ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἀποτελοῦντα τὴν δι' ἐξαπατήσεως γενομένην ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσίουτος ἐλευθέρωσιν τοῦ φυλακισμένου ὀφειλέτου τοῦ Δημοσίου Ι. Κ^{***}, συνίστανται, καθὰ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ διατακτικοῦ πρὸς τὸ σκεπτικόν τοῦ προσβαλλομένου βουλεύματος προκύπτει εἰς μόνον τὸ ὅτι ὁ ἀναιρεσίων, ἐρωτηθεὶς, ἐξέφρασεν ἀπο-

α' Ἐκ πάντων δὲ τούτων συνάγεται ὅτι τὰς ἀντιρρήσεις τὸ δικαστήριον ὀφείλει ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων νὰ ἐκδικάσῃ, προκειμένου περὶ λίαν ἐπείγουσας ὑποθέσεως, ὡς εἰς τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν ἀφορώσης. Ἀλλ' ἀντὶ τούτου τί συνέβη, κύριοι; Τὸ δικαστήριον συνελθὼν ἐξέδοτο τὴν 6 Νοεμβρίου, ἥτοι 10ῃν ἡμέραν μετὰ τὴν σύλληψιν, ἀπόφασιν, δι' ἣς ἀναβάλλει τὴν ἀποφασίαν αὐτοῦ ἀποφασιν ἐπὶ τῶν ἀντιρρήσεων μέχρι τῆς ἐξετάσεως μαρτύρων, περὶ ἣς τάσσει προθεσμίαν 15 ἡμερῶν, οὐδὲν δ' ἀποφαίνεται ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ἀπολύσεως. Τοιαύτη ἡ ἐργασία τοῦ πρωτοδικείου προφανῶς ἀντικειμένη εἰς τὴν διάταξιν τοῦ νόμου, καθ' ἣν ἀμέσως προσάγεται συλλαμβανόμενος ἐνώπιον τοῦ προέδρου ὁ ἔχων ἀντιρρήσεις εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ συγκαλούμενον δικαστήριον. Ὅταν δ' οὕτω πως ἐκφράζεται ὁ νόμος, προδήλως δεικνύει, ὅτι τὸ συγκαλούμενον δικαστήριον πρέπει ἀμέσως νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ καὶ οὐχὶ νὰ ζητήσῃ ἀποδείξεις, διότι τοῦτο ἀνάγεται εἰς τὴν τακτικὴν διαδικασίαν τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐκτελέσεως καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἐπιτακτικῶς διατασσομένην ἄμεσον ἐκδίκασιν τῶν ἀντιρρήσεων. Οὕτω δὲ ἡ προσωπικὴ κρίσις, ἥτις ἀναγράφεται ὡς μέσον ἐκτελέσεως ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, μετετρέπη εἰς ποινήν. Ἦτο καθήκον τοῦ ἀστυνόμου εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ν' ἀρνηθῇ τὴν παραλαβὴν τοῦ συλληθέντος πρὶν ἢ ἰδῇ ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου ἐπιτρέπουσαν τοῦτο, ἐπεὶ δὲ μᾶλλον ἐπεδύλατο αὐτῷ ν' ἀπολύτῃ τὸν συλληθέντα, διότι ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου οὐδὲν διέλαβε περὶ ἀποροίσεως τῶν ἀντιρρήσεων αὐτοῦ. Τὸ καθήκον τοῦτο ἐπεβάλλετο ὡσαύτως αὐτῷ καὶ ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ἀρθρ. 1009, 1010 κλπ. τῶν ἀπειλουσῶν ποινικὴν καταδίωξιν ἐπὶ παρανόμῳ κατακρατῇσι. Τὶ δ' ἄλλο ἐπράξεν ὁ νῦν ἀναιρεσίων γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου, εἰ μὴ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος; Ἐπιβεβλημένον δὲ ἦτο εἰς αὐτὸν νὰ πράξῃ τοῦτο καὶ νὰ ἄρῃ τὰ ἐπακόλουθα τῆς προτέρας παρανομίας ἐνεργείας αὐτοῦ, νὰ μὴ ἀφῇσῃ δ' αὐτὰ παρατείνοντα πρὸς ἀποφυγὴν ποινικῆς καταδίωξεως κατ' αὐτοῦ ἐπὶ παρανόμῳ κατακρατῇσι. Ἀφ' οὗ δὲ ἐξεπλήρωσε καθήκον, προδήλως δὲν διέπραξεν ἀξιόποινον πρᾶξιν καὶ ὄλως ἀδικαιολογῆτως παρεπέμφθη ἐπὶ ἐλευθερώσει φυλακισμένου. Δὲν μεταβάλλει δὲ τὰ πράγματα τὸ ὅτι πρόκειται περὶ διοικητικῆς ἐκτελέσεως, καθ' ἣν ἰσχύουσιν εἰδικοί κανόνες διότι καὶ εἰς τὰς διοικητικὰς ἐνεργουμένας κρατήσεις ἰσχύει ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρ. 1008 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἰσχυριζομένου τοῦ υποβαλλόντος τὴν ἀντιρρήσιν ὅτι δὲν ὑπῆρχε τὸ χρέος, δι' ὃ ἐπισπεύδετο ἡ ἐκτέλεσις, τοῦθ' ὅπερ καὶ δι' ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐκτελέσεως ἠδύνατο νὰ υποβληθῇ κατὰ τὸ ἀρθρον 23 τοῦ Νόμου περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων τοῦ 1871. Δὲν μεταβάλλει δ' ἐπίσης τὰ πράγματα ἡ γενομένη τροποποίησις εἰς τὸν νόμον τῷ 1900, οὐδὲ δύναται ἐξ αὐτῆς νὰ συναχθῇ ὅτι ἡ δικαιοδοσία τοῦ δικαστηρίου δὲν περιορίζεται ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς δικαιοδοσίας τοῦ προσωρινῶς προέδρου. Τὴν ἀνάγκην τῆς κατεπει-

ρίαν εις τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας πῶς ἐτι κρατεῖται· εἰς τὰς φυλακὰς ὁ συλληφθεὶς, ἀρῶν τὸ ἐγγράφον περὶ κρατήσεως ἀνέφερεν ὅτι ἔδει νὰ κρατηθῇ μέχρι τῆς 2 Νοεμβρίου 1904. ἡμέρας συνειρήσεως τοῦ δικαστηρίου πρὸς ἐκδικάσιν τῶν ὑποβληθεισῶν ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἀντιρρήσεων, οὐδὲν ἑτέρον σχετικὸν πρὸς τοιαύτην ἐξαπάτησιν περιστατικὸν ἐκτίθενται· ἐν τῷ βουλεύματι. Τὰ τοι-

γούσης ἐκδικάσεως τῶν ἀντιρρήσεων, στηρίζω εἰς τὸ ἄρθρον 1008 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Νόμου 1900, διότι τὸ ἄρθρον ἡμιλεῖ περὶ ἀμέσου προσαγωγῆς εἰς τὸν πρέεδρον καὶ παραγρῆμα παραπομπῆς τῶν ἀντιρρήσεων εἰς τὸ συγκαλούμενον παρὰ τοῦ προέδρου δικαστήριον. Ἐπικρίνω ὅμως τὴν νέαν τροποποίησιν τοῦ ἄρθρου τούτου τῆς Δικονομίας. Ἡ προτέρα διάταξις ἐλήφθη ἐκ τῶν ἄρθρ. 786 καὶ 787 τῆς Πολ. Δικονομίας τῆς Γαλλίας· ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 806—811, ὑπὸ τὴν ἰσχὺν δὲ τῶν ἄρθρων τούτων, οἱ ἐρμηνεύται τῆς Γαλλ. Πολ. Δικον. καὶ δίδωσι ἐν ἑνὶ τμήματι 2678 καὶ 2754 ἐδέχθη ὅτι τοιαῦται ἀποφάσεις δὲν ἐπιζῶσιν εἰς τὴν ἀνάγκην, ἥτις προεκάλεσεν αὐτάς, οὐδ' ἐνέχουσι τὸ βουττικόν, μηδὲν ὡς προδικάζουσαι τὴν κυρίαν δίκην, κατ' οὐδένα δὲ λόγον δύναται ὁ πρέεδρος ἀποδείξει νὰ διατάξῃ, ἀλλὰ κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο ὀφείλει ν' ἀποφανθῇ ἐκ τῶν ἐνόμων ἐξετάζων τοὺς τίτλους καὶ τὰ ἐγγράφα τῆς δίκης, χωρὶς νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν περὶ ἀποδείξεως, διότι διὰ τῆς ἐκδόσεως τοιαύτης ἀποφάσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἐπακόλουθα ὅλα τὰ στοιχεῖα καὶ τὰ παρεμπιπτόντα τῆς διαδικασίας τῆς ἀποδείξεως, ἤθελον ἐπέλθαι βραδύτητες ματαιοῦσαι τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου καὶ ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὸ κατεπείγον τῆς ἐνεργείας τοῦ προέδρου, καὶ συγχρόνως ἤθελε προδικασθῇ ἡ κυρία δίκη Barot σελ. 320 ἐν συγγράμματι προεδρικῆς ἀποφάσεως. Καὶ ὁ Dalloz (Cont. par corp. σελ. 880) λέγει ὅτι «ἐν ὕλῃ, ἥτις θίγει τὸ πολυτιμότερον τῶν ἀγαθῶν, ὁ νόμος ὤφειλε νὰ παράσχω ἐγγυήσεις καὶ μετὰ προσφυγῆς εἰς τὸν συλλαμβανόμενον, τοιοῦτον δὲ μέτρον εἶναι τὸ δικαίωμα, ὅπερ ἔχει οὗτος νὰ προσφύγῃ ἐνώπιον τοῦ προέδρου, ὅπως ἐκθέσῃ τὰ παράπονά του». Ἐν § 893 λέγει «ὅτι δὲν δύναται ὁ πρέεδρος νὰ εἰέλθῃ εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, διότι αὕτη ἐδικάσθη, καὶ κατὰ τῆς ἀποφάσεως ἐπιτρέπονται ἔνδικο μέτρα. Ἐξετάζει τὰ ἐλαττώματα τῆς ἐτελέσεως, δύναται δὲ νὰ λάβῃ ἐπ' ὅψιν καὶ τὴν ἐξόφλησιν μετὰ τὴν ἀπόφασιν, ἀλλὰ τοῦτο προσωρινῶς καὶ ἀνευ βλάβης τῆς κυρίας δίκης».

Ταῦτα δὲ ἴσχυον καὶ παρ' ἡμῖν ἐκ τοῦ ἄρθρου 1008 πρὶν τροποποιηθῇ, ἡ δὲ γενομένη τροποποίησις διὰ τοῦ Νόμου τοῦ 1900, δι' ἧς παραπέμπονται αἱ ἀντιρρήσεις εἰς δικαστήριον, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀφορᾷ ἢ εἰς τὴν παροχὴν μειζῶνων ἐγγυήσεων, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν τροποποίησιν τῶν πρότερον ἰσχυόντων, καίτοι, ὡς ἐκ τῆς συντάξεως τοῦ αἵθρου τούτου, δύνατον νὰ γεννηθῶν ἀμφιβολαί περὶ τούτου. Ἡ γενομένη τροποποίησις εἶναι πλημμελής, διότι ἡμιλεῖ μὲν περὶ παραγρῆμα παραπομπῆς εἰς τὸ δικαστήριον οὐχὶ δὲ καὶ περὶ παραγρῆμα ἐκδικάσεως τῶν ἀντιρρήσεων τούτων, δὲν παραπέμψει ποτὶς εἰς τὸ ἄρθρον 638 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς παρέπεμπε τὸ τροποποιηθὲν ἄρθρον, ὅπως ἐντεῦθεν δειγθῇ ὅτι ἡ ἀπόφασις εἶναι πάντοτε προσωρινή καὶ δὲν βλάπτει τὴν κυρίαν δίκην, καὶ ὅτι ἀποκλείονται τὰ ἔνδικο μέτρα. Ἡ τροποποιηθεῖσα διάταξις ἦτο πληρηστέρᾳ τῆς μετέπειτα τροποποιηθείσης τοιαύτης, διότι διὰ τῆς πρώτης ἐπληροῦτο ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου, τῆς ἀρσεως τῶν περὶ

αὐτὰ ὅμως περιστατικῶς, ἐφ' ὧν καὶ μόνων ἐρείδε-ται ἡ περὶ τῆς ἀπαιτουμένης ἐν τῇ πράξει ἀπαιτήσεως κρίσις τοῦ ἀποφνημαμένου συμβουλίου, οὐδαμῶς περιλαμβάνουσι τὴν κατὰ τὰ ἄνω εἰρημένα ἐν τῷ ἄρθρῳ 181 ἐδ. 2 Ποιν. Νόμου νομικὴν τῆς ἀπάτης καὶ τῶν στοιχείων αὐτῆς ἐννοίαν, καθόσον προδήλως ἡ ἐκφρασις ἀπορίας, γνώμης ἢ καὶ συμβουλῆς διὰ τὴν γενομένην περαιτέρω κράτησιν τοῦ

τὴν ἐκτέλεσιν ἐρίδων κατεπείγοντως, ἐνῶ κατὰ τὴν νέαν διάταξιν δυνατόν νὰ ἐπέλθωσι βραδύτητες, ματαιοῦσαι τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου καὶ ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὸ κατεπείγον τῆς ἐκδικάσεως τῶν ἀντιρρήσεων, ἂν βοηθῇ ἡ ἐρμηνεία ὅτι τὸ δικαστήριον δύναται νὰ μὴ ἀποφανθῇ ἐκ τῶν ἐνόμων, ἀλλὰ καὶ ἀποδείξει νὰ διατάξῃ. Δύναται ἐπίσης, ὡς ἔχει ἡ διάταξις αὕτη, νὰ συζητηθῇ σπουδαίως ἂν διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου προδικάζεται καὶ ἡ κυρία δίκη.

Ἄλλὰ καὶ τοιαύτην ἐρμηνείαν ἂν δώσῃ τις εἰς τὴν νέαν διάταξιν, πάλιν ἐσφαλε τὸ δικαστήριον ὡς ἀναβαλὼν τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐπὶ δέκα ὁλοκληρούς ἡμέρας, ἐν ᾧ ὤφειλε νὰ ἐκδώσῃ ταύτην αὐθημερόν, ἢ τοῦλάχιστον τὴν ἐπιούσαν ἐπὶ ὑποθέσεως λίαν κατεπείγουσας, ἅτε ἀπορώσης τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ παράπτωμα τοῦτο τῶν πρωτοδικῶν ἐπὶ ἀκρατηρίου ἀποκαλύπτεται, προτείνω νὰ τιμωρηθῶσι πειθαρχικῶς οὗτοι.

Ἄλλὰ καὶ ἂν δεχθῶμεν ὅτι νομίμως ἐκρατεῖτο ὁ συλληφθεὶς μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τῶν ἀντιρρήσεων, πάλιν ἐσφαλμένος ἡρμηνεύθῃ ὁ νόμος ὡς πρὸς τὴν παραπομπὴν τοῦ ἀναιρεσιμένου ἐπὶ ἐλευθερίας φυλακισμένου. Τὸ ἄρθρον 181 Ποιν. Νόμου ἀφορᾷ εἰς ξένους, οἵτινες ἡλευθέρωσαν καὶ οὐχὶ εἰς τὸν φυλακισμένον αὐτὸν ἢ τὸν ἐπιστάτην τῶν φυλακῶν κλπ· ὅθεν μεταβάλλεται τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος. Τοῦ ἐγκλήματος τοῦτο εἶναι ἐγκλημα καθ' αὐτὸ καὶ ἀνεξάρτητον τῆς ἐλευθερώσεως τοῦ φυλακισμένου. Ὅστις δὲ γίνεται ἐνοχος εἶναι ἐνοχος ὡς αὐτοῦργος καὶ οὐχὶ ὡς συνεργός. Τοῦτο δὲ προκύπτει ἐκ τοῦ ὅτι δὲν γίνεται παραπομπὴ εἰς τὰ ἄρθρα περὶ συνεργείας ἐν τῷ ἄρθρῳ 181 καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ συνέργεια εἶναι ἀδύνατος ἀνευ κυρίας πράξεως, ἐνῶ ὁ φυλακισμένος, ὅστις ἀποδιδράσκει ἀνευ βίας ἢ ρήξεως δὲν διαπράττει ἀδίκημα, τιμωρεῖται δ' ὁ τρίτος, ὅστις ἐλευθερώνει αὐτόν, εἰ καὶ δὲν μετεχειρίζεται τοιοῦτον μέσον. Ἀναγκαῖα δὲ προϋπόθεσις εἶναι ἡ δολία προαίρεσις τοῦ δρῶντος, ἐπιλαμβανομένου τῆς ἐκτελέσεως ἐξ αὐθορμητοῦ καὶ ἰδίας πρωτοβουλίας. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸν δόλον τοῦ παραπειφθέντος παραδέχεται τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν, διότι, ἐνῶ διέταξε τὴν κράτησιν ὡς γραμματεὺς τοῦ πρωτοδικείου μέχρι τῆς 2 Νοεμβρίου 1904, εἶπεν εἰς τὸν ἀστυνόμενον κατόπιν ὅτι ἀπορεῖ πῶς τὸν κρατεῖ ἀκομή εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ οὕτω τῇ προφορικῇ διαταγῇ τοῦ κατηγορουμένου, ἀπελύθη ὁ συλληφθεὶς, ἐν δὲ τῷ διατακτικῷ τοῦ βουλεύματος περιέχεται ὅτι κατὰ τὰς ἀρχὰς Νοεμβρίου 1904, διατελῶν γραμματεὺς τῶν ἐν Καρδίτῃ Πρωτοδικῶν, ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ἀποστέλλας δι' ἐνυπογράφου σημειώσεως τὸν δυνάμει ἐντάλματος τοῦ ταμίου συλληφθέντα ὡς ὀφειλῆσεν τὸν Δημοσίου Κ^α εἰς τὸ κρατητήριον τῆς ἀστυνομίας, ὅπως κρατῆται ἐν αὐτῷ μέχρι οὗ ἀποφανθῇ τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν ἐπὶ τῶν ὑποβληθεισῶν ἀντιρρήσεων, παρέπεισε κατόπιν καὶ ἐξηπάτησε τὸν προεστῆμενον τῆς ἀστυνομίας ὅτι δὲν πρέπει ἐπὶ πλέον νὰ κρατῆται ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ ὁ ρηθεὶς ὀφειλέτης, ἐλευθερώσας οὕτως αὐτόν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας

συλληφθέντος όφειλέτου, ως και ή δοθείσα περί της κρατήσεως αυτού διαταγή ούδέν απολύτως περιέχουσι. εκ των ούσιωδών προς ύπαρξιν της άπάτης, κατά την έν τω νόμω έννοϊαν αυτής, στοιχείων. Μη συντρεχόντων δ' ούτω έν ταίς δεκταίς γενομέναις πραγματικάς περιστάσεσι των ούσιωδών προς συντέλεσιν του άδικήματος της δι' έξαπατήσεως έλευθερώσεως φυλακισμένου όρων του νόμου, ή τοιαύτη πράξις, έφ' ή ή άναίρεσείων πα-

ρεπέμφθη δια του προσβαλλομένου βουλευματος, δέν είναι ποινικώς κολάσιμος, συνεπώς δε βάσιμος έστιν ό περί κακής έφαρμογής του ΙΙοιν. Νόμου λόγος και άναίρετέον εκ τούτου αποβαίνει τό προσβαλλόμενον βούλευμα, ό δε Άρειος Πάγος, δυνάμενος νά εξετάση την έρθήν των υπό του συμβουλίου δεκτών γενομένων πραγματικών περιστατικών, ως ταύτα έκρίθησαν προκύπτοντα, υπαγωγήν εις τας διατάξεις του ΙΙοιν. Νόμου και κρίνη εκ τού-

της άρχης, έν φ' ή έκδοθείσα επί των αντιρρήσεων απόφασις του Πρωτοδικείου Καρδίτσας ύπ' αριθ. 529 δέν διάτασσε την άποφυλάκισιν του όφειλέτου.

Α' Αλλά, κύριοι, όπως χαρακτηρίσωμεν νομικώς γεγονός τί πρέπει νά συγκρίνωμεν τά αποτελούμενα αυτό στοιχεΐα προς τά περιεχόμενα έν τω νόμω προς τήν χαρακτηρίσμεν, δν πρόκειται νά εφαρμόσωμεν. Ό δέ νομικός χαρακτηρισμός, ίνα ήναι ακριβής, προϋποτίθεται ότι τά στοιχεΐα ήτινα περιλαμβάνει εύρίσκονται άληθώς ήνωμένα έν τω χαρακτηριζομένω γεγονότι. Ούτως, εάν τό δικαστήριον απέδωκε τόν νομικόν χαρακτηρίσμεν τής πωλήσεως εις γεγονός τι, όπερ δέν ένείχε τά νόμιμα στοιχεΐα της πωλήσεως, δηλονότι συναινέσιν πράγμα και τίμημα, ό νόμος όστις άπαριθμεί τά στοιχεΐα ταύτα παραδίδεται. Ούτω και επί του προκειμένου, ή δοθείσα εις τόν άστυνόμενόν υπό του άναίρεσιόντος συμβουλευτική γνώμη «ότι δέν πρέπει πλέον νά κρατηται ό όφειλέτης έν τή άστυνομία» και άν είναι έσφαλμένη, δέν περιέχει την προς άπαλευθέρωσιν του φυλακισμένου συντείνουσιν έξαπάτησιν. Η έξαπάτησις, περί της έ λόγος έν τω άρθρω 181 του ΙΙοιν. Νόμου, είναι ποινική, και ως τρόπος της έκτελέσεως του άδικήματος, δυνατόν νά περιλάβη οιαδήποτε υπόθεσιν, π.χ. τόν άπλουδν δόλον, δν μετήλθε τις όπως άποσπάση την προσοχήν του φύλακος, έν φ' είναι άνεωγμέναι αι θύραι της φυλακής πάντοτε όμως ή έξαπάτησις πρέπει νά συνίσταται εις την έν γνώσει παράστασιν ψευδών γεγονότων ως άληθών, ουδέποτε δέ ή άπλή έκφρασις γνώμης ή κρίσεως δύναται νά στηρίξη άπάτην. Η άπλή έκφρασις γνώμης ή κρίσεως, λέγουσιν οι συγγραφείς, αφήσιν έντελως έλεύθερον τόν προς όν άνακοινοϋντα νά αποδεχθί αυτήν, πολλώ δέ μάλλον δέν είναι τοιαύτη, όταν ό προς όν άνακοινοϋται είναι άρχή, ήτις όφείλει νά γνωρίζη τά έαυτης καθήκοντα. Τούτο δέ λεγομενόν υπό των συγγραφέντων ως προς την άξιόποιον άπάτην καθ' έαυτήν. πρέπει νά εφαρμόσθι και επί άπάτης όταν αυτή χρησιμεύει ως μέσον διαπράξεως άλλου άδικήματος. Όταν δι' έξαπατήσεως διαπράττεται άδικήμά τι ιδιαίτερον, τότε ή άπάτη τό μέσον μόνον προς διάπραξιν τούτου αποτελούσα, δέν τυγχάνει εξέταστέα από της άπόψεως του άν συντρέχωσιν ή μη άπαντα τά στοιχεΐα του άρθρου 996, άλλ' εξετάζονται τά στοιχεΐα της δια της άπάτης τελεσιουργηθείσης άδικοπραξίας. Πάντως όμως λέγοντες έξαπάτησιν αρούμεθα την νομικήν αυτής έννοϊαν εκ του όρισμού της άπάτης, δηλονότι της έν γνώσει άλλοιώσεως της άληθείας θετικώς ή άρνητικώς, της εξέτάσεως του επιδιωχθέντος πασιλούσης έν τή περιπτώσει ταύτη. Ούτω λοιπόν δέν ύρίσεται επί του προκειμένου άλλοίως της άληθείας, έν γνώσει γενομένη υπό του άναίρεσιόντος, όστις άπλώς εξέነγκε γνώμην. Έλλειπούσης δέ της προϋποθέσεως της άλλοιώσεως της άληθείας, δέν ήδύνατο νά έγερθί κατηγορία επί άπελευθέρωσιν φυλακισμένου δι' άπάτης.

Γ' Η προσωπική κράτησις καθιστά τόν όφειλέτην

άνικανον νά εργασθί και ύπέρ έαυτου και ύπέρ της οικογενείας και ύπέρ των δανειστών αυτού και ύπέρ της κοινωνίας, ή πείρα απέδειξεν ότι την προσωπικήν έγγυήν άντεκατέστησε τήμερον ή πραγματική, ή της άτομικής τιμιότητος και εύθύτητος. Εύχης δέ έργον θά ήτο άν έλαμβάνετο πρόνοισ και παρ' ήμιν όπως καταργηθί ό απεχθής όστος θεσμός, ως και παρ' άλλοις έθνεσιν έγένητο. Καθόσον όμως άφορά την διατήρησιν της προσωπικής κρατήσεως ύπέρ του Δημοσίου, ταύτην δικαιολογεί ότι τό Δημοσίον δέν είναι συνθήκη δανειστής, και έ,τι άπόλλυσι τούτο, άπόλλεται δια πάντας. Η άπόλλεται αυτή άντανακλά έφ' όλων των φορολογουμένων και είναι δυσχέρεια έπηρεάζουσα τας δημοσίας υπηρεσίας, έν δέ τή πλάστιγγι τίθεται ένθεν μέν ή προσωπική έλευθερία ένδς ατόμου, ένθεν δέ τό γενικόν συμφέρον. Αλλ' όσον και άν δικαιολογείται ύπέρ του Δημοσίου ή προσωπική κράτησις, τόσον έτέρωθεν οι επί της εισπράξεως των άπαιτήσεων του Δημοσίου δια δικαιών άπαιτήσεων πρέπει νά κολάζωσι τό τραχύ του θεσμού τούτου. Ένταύθα δέ κρίνομεν εύλογον νά είπωμεν ότι πολλά εισέτι όφείλομεν νά πράξωμεν, ως προς τους διέποντας την προσωπικήν έλευθερίαν παρ' ήμιν νόμους, και νά παρασκευάσωμεν κατά μέμνησιν των άλλων νομοθεσιών, όσων της Αγγλικής, Γερμανικής, Αυστριακής, Ιταλικής και άλλων νομοθεσιών προσατεύουσιν άποχωρώντας την προσωπικήν έλευθερίαν, προβιβάζουσιν τό Έλληνικόν Έθνος εις την κλίμακα του πολιτισμού και καθιστούσαν πραγματικήν εύθύνην των δημοσίων υπαλλήλων δια τας παρεκτροπές αυτών κατά της προσωπικής έλευθερίας. Μέχρις ούδ' όμως άποκτήσωμεν τοιαύτην νομοθεσίαν, έπ'αναγκας είναι νά εφαρμόζωμεν τους άφορώντας την προσωπικήν έλευθερίαν νόμους μετά μεγάλης φειδούς και περισκέψεως, νά τιμωρώμεν δέ δια πειθαρχικών ποινών τους παρεκτρεπομένους κατά την έφαρμογήν των καιμένων διατάξεων τούτων δικαστάς, τοιούτοι δέ είναι οι πρωτοδίκαι και έφέται περί ών ό λόγος.

«Πολλά άληθώς όφείλομεν νά πράξωμεν ως προς τας παρεκτροπές των δημοσίων υπαλλήλων κατά της προσωπικής έλευθερίας. Η Αγγλία δικαίως όπερηφανεύεται δια την πραγματικήν εύθύνην των δημοσίων υπαλλήλων. Έν Γερμανία δέ έπίσης άσσηκάζεται ό άνακριτής δια προστίμου καθ' ήμέραν νά προβαίνει έντός 48 ώρων από της συλλήψεως εις την εξέτασιν του συλληφθέντος πολίτου και των μαρτύρων, οίτινες δύνανται νά διαφωτίσωσι την υπόθεσιν. Έν Αυστρία ώσαύτως έλήφθησαν μέτρα προς προστασίαν του κατηγορουμένου κατά την εξέτασιν του, και γίνεται περιοδική εξέτασις, των δικών και των φυλακών επιθεώρησις υπό μέλους ανωτέρου δικαστηρίου. Και έν Γαλλία δέ όλον έν λαμβάνονται μέτρα προς προστασίαν της προσωπικής έλευθερίας, εις ά έπρωταγωνίστησεν ό νυν πρωθυπουργός Κλιμανσώ. Είθε λοιπόν και ήμεις νά πορισθώμεν ώφελήματα εκ τούτων»

του περί της ὀρθῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ, ἀναιρῶν ἐκ τοῦ τοιοῦτου λόγου, ἐφαρμόζει αὐτὸς οὗτος τὸν νόμον, κατὰ τὸ ἄρθρον 500 Ποιν. Δικονομίας, καὶ ἔστιν ἀνευρίσκει τὴν πρᾶξιν μὴ κολάσιμον, ἀπολύει τὸν ἐπὶ ταύτῃ κατηγορούμενον. Δέον ἔθεν ἐν προκειμένῳ, μὴ οὕσης κολάσιμου, κατὰ τ' ἀνωτέρω τῆς ἀποδιδομένης τῷ ἀναιρεσεῖοντι πράξεως, νὰ διαταχθῇ ἡ ἐντελής ἀπὸ τῆς τοιαύτης κατηγορίας ἀπέλυσαι αὐτοῦ, τῆς τοιαύτης ὅμως ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα συμβουλίου τῶν ἐρετῶν ὑπαγωγῆς τῆς ἀπλῆς ἐκφράσεως καὶ ἀπορίας ἢ γνώμης ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς ἀπάτης, προφανῶς περιλαμβανοῦσης ἀσύγγνωστον τῶν ἀποτελούντων τὸ συμβούλιον τῶν μελῶν παραδρομῇ, ἐξ ἧς ἐπέρχεται ἡ ἀναίρεσις τοῦ βουλευματος, δέον, κατὰ τὴν περί τούτου πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 429 Ποιν. Δικονομίας, νὰ ἐπιβληθῇ εἰς ταῦτα πειθαρχικὴ ποινὴ, τοιαύτην δὲ κρίνει ἀρκούσαν τὸ δικαστήριον τὴν τῆς ἐπιπλήξεως, ἔτι δὲ νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς βάρος αὐτῶν καὶ τὰ ἔξοδα. Καθόσον δὲ καὶ τὸ δικάσαν πρωτοδικεῖον ἐναντίον τοῦ τε γράμματος καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου, θέλοντος διὰ πλειόνων ἐγγυήσεων καὶ διὰ μείζονος ταχύτητος νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν τοῦ πολίτου, ἐπιβράβυνεν ἐπὶ δεκαήμερον περίπου τὴν ἐκδοσιν τῆς ἐπὶ τῶν ἀντιρρήσεων ὑπ' ἀριθ. 529 (1904) ἀποφάσεως του, ἣν καὶ προδικαστικὴν ἐξέδοτο, χωρὶς ν' ἀπορριπθῇ περί τῆς διαρκείας ἢ μὴ τῆς κρατήσεως αὐτοῦ, ὑπέπεσεν εἰς παράβασιν καθήκοντος ἐκ ραθυμίας, ἀποτελοῦσαν πειθαρχικὸν παράπτωμα (ἄρθρον 292 Ὁργ. Δικαστ.) ἐπ' ἀκροατηρίου ἡδὴ ἀνακαλυπτόμενον (ἄρθρ. 299) τιμωρητέα καθίστανται τὰ μέλη τοῦ πρωτοδικείου, κατὰ τὴν περί τούτου βásiμον πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως, διὰ τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς τῆς ἐπιπλήξεως, ἣν κρίνει τὸ δικαστήριον ἐν προκειμένῳ ἐπαρκῆ, κατὰ τ' ἄρθρα 292 καὶ 293 § 1.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1001 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐνυπόθηκον. — τίς τρίτος διακάτοχος.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἁρθρῶν 24 τοῦ Νόμου περί Ὑποθηκῶν ἔχοντος οὕτως: ἡ ὑπόθηκὴ ἀκολουθεῖ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα εἰς ὁποιοδήποτε ἐξουσίαν καὶ ἂν μεταβῇ. ἄρθρ. 35: διὰ τῆς πραγματικῆς ἀγωγῆς ὁ πιστωτὴς δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἐξόφλησιν ἀπὸ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα. ἄρθρ. 38: ὁ τρίτος κύριος εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἐξουσίαν μετέβη τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα ὑποχρεοῦται νὰ τὸ παραχωρήσῃ εἰς τὸν πιστωτὴν πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους, ἂν δὲν προτιμᾷ κ.λ.π. πρὸς τὸ ἄρθρον 956 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐξάγεται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι τρίτος διακάτοχος εἶναι ὁ τρίτος κύριος, ὁ ἐξ οἰουδήποτε λόγου ἀποκτήσας τὸ κτῆμα, ἀδιαφόρως ἂν οὗτος τυγχάνῃ εἰδικὸς διάδοχος τοῦ παραχωρήσαντος τὴν ὑπόθηκην τρίτου ἢ τοῦ ὀφειλέτου, ἀφοῦ τὰ μὲν ἄρθρα ταῦτα οὐδὲως

ποιοῦνται: διάκρισιν τινα, ἡ δὲ κτῆσις τοῦ ἐνυποθήκου διὰ τίτλου μὴ ἀποτελοῦντος εἰδικὴν διαδοχὴν οὐδὲως ἐπηρεάζει τὴν προϋπάρχουσαν ὑπόθηκην νομίμως κτηθεῖσαν παρὰ τοῦ ἀληθοῦς κυρίου· ἡ δὲ νομὴ τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος εἴτε προγενεστέρᾳ τῆς παραχωρήσεως τῆς ὑπόθηκας τυγχάνει εἴτε μεταγενεστέρᾳ, οὐδαμῶς δύναται νὰ κατισχύσῃ τοῦ ἐμπραγμάτου δικαιώματος τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ, μὴ κωλυομένου εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τῆς ἐκ τοῦ κτήματος τοῦ ἀκινήτου ἐξόφλησεως τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ, ὑπὲρ ἧς ἐδόθη ὑπόθηκὴ παρὰ τοῦ ἀληθοῦς κυρίου, οὕτινος ἡ ἰδιοκτησία ἐξετασθήσεται κατὰ τὴν δίκην ἐπ' ἀνακοπῇ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς ἐφ' ὅσον ἡ ἀνακοπὴ ἐρεῖδεται καὶ ἐπὶ τοιαύτης βάσεως, Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων οὐκ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐδέξατο τὸ ἐναντίον καὶ ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν ἐπιταγὴν τῆς ἐκκαλοῦσης Τραπεζῆς ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οἱ τρίτοι διακάτοχοι, μὴ ὄντες εἰδικοί διάδοχοι τοῦ ὀφειλέτου ἢ τοῦ παραχωρήσαντος τὴν ὑπόθηκην τρίτου, δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπιταχθῶσι πρὸς παραχώρησιν τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος ἢ πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους· εἰ καὶ ἠδυνάτο τις εἰπεῖν, ὅτι ὀρθῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἐκτιθεμένους βασίμους λόγους ἐδέχθη τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἠκύρωσε τὴν ἀνακοπόμενὴν ἐπιταγὴν τῆς ἐκκαλοῦσης καὶ ἔδει ν' ἀπορριφθῇ ὡς μὴ βάσιμος ἡ προκειμένην ἔρεσις(*).

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ αἰτιολογικοῦ καὶ ἰδίως τῆς πρώτης αἰτιολογίας πρὸς τὸ διατακτικὸν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἐξάγεται ὅτι ἡ τε πρόσθετος ἀνακοπὴ τῶν Δ. καὶ Α. Α^{***}, ὡς καὶ ἡ κυρία παρέμβασις τῆς Α. Π^{***} δὲν ἀπερρίφθησαν ὀριστικῶς, ἀλλὰ παρεπέμφθησαν εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, ὡς φέρουσαι περιπλοκὴν εἰς τὴν ἐκκρεμῇ δίκην· ἡ ἀπόφασις δ' αὕτη ὡς πρὸς τὴν διάταξιν ταύτην εἶναι προπαρασκευαστικὴ, ὡς τοιαύτη δὲ δὲν ὑπόκειται εἰς ἔρεσιν πρὸ τῆς ὀριστικῆς, καθ' ὅσον ἐκ τῶν ἁρθρ. 181, 515 § 2 καὶ 749 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐξάγεται ὅτι μόνον αἱ προδικαστικαὶ περί ἀποδείξεως ἀποφάσεις ἐκκαλοῦνται χωριστὰ καὶ πρὸ τῆς ὀριστικῆς, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ προπαρασκευαστικαί.

Ἀριθ. 1004 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Προβιβασμοὶ ὑπαξίωματικῶν ἀνθυπαδιστῶν - ἡμιὸν κατ' ἀρχαιότητα, ἡμιὸν καθ' ἰκανότητα. - προβιβασμός ἐξ ἀνθυπαδιστοῦ εἰς ἀνθυπολοχαγόν. - προηγούμενος καταρτισμός πινάκων. - οὐ κεκτημένον δικαίωμα ἐγγεγραμμένων πρὸς προβιβασμόν.

Ἐπειδὴ τοῦ Νόμου ΓΛΑ' τοῦ 1904 περί Ὁργανισμοῦ τοῦ στρατοῦ ὁρίζοντος ἐν ἄρθρ. 37 ὅτι οἱ κατὰ τὸν ΑΣΛΣΤ' τοῦ 1885 Νόμου προβιβασμοὶ τῶν ὑπαξίωματικῶν εἰς ἀνθυπασπιστὰς γίνονται οἱ ἡμίσεις κατ' ἀρχαιότητα καὶ οἱ λοιποὶ ἡμίσεις καθ' ἰκανότητα, λογιζομένην κατὰ τὴν ἐν τῷ πινάκι τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἐξετάσεων τάξιν καὶ προσέτι ὅτι διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἁρθροῦ 24 τοῦ ἀπὸ 21 Φεβρουα-

(*) Πρὸλ. 276 Ε. II. ἐν σελ. 346 ΧVI καὶ τὰς αὐτοῦ σημειώσεις καὶ παραπομπάς.

ρίου 1905 έκδοθέντος πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ΓΑΛ' Β. Διατάγματος, καθ' ὃ αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 12 καὶ 22 τοῦ παρόντος Διατάγματος ἰσχύουσι καὶ διὰ τοὺς ὑπαξιωματικούς καὶ ἀνθυπασπιστάς τοὺς ἐγγεγραμμένους ἐν τοῖς κεκρωμένοις καὶ ἤδη ἐν ἰσχύϊ πίναξί, ἀριθλήως συνάγεται ὅτι διὰ τοῦ νεωτέρου τούτου νόμου οὐδαμῶς κατηργήθη ὁ Νόμος ΑΣΛΑΣ' ἀλλὰ διερρυθμίσθη μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὴν τάξιν τῶν προδιδαστέων, ἥτοι ἐνῶ πρότερον διὰ τοῦ Νόμου τοῦ 1885 οἱ προδιδασκοὶ τῶν ὑπαξιωματικών εἰς ἀνθυπασπιστάς ἐγίνοντο καθ' ἰκανότητα τῶν δὲ ἀνθυπασπιστῶν εἰς ἀνθυπολογαγούς κατ' ἀρχαιότητα, ἤδη διὰ τοῦ νεωτέρου Νόμου ΓΑΛ' ἐθεσπίσθη ὅπως εἰς ἀμφοτέρους τοὺς βαθμούς προδιδάσκονται ἐξ ἡμισείας κατ' ἀρχαιότητα καὶ ἰκανότητα, διατηρηθείσης ἐν ἰσχύϊ καὶ τῆς διατάξεως τοῦ Νόμου ΑΣΛΑΣ' περὶ πίνακος ἰκανότητας καὶ περὶ ἐνιαυσίου ἰσχύος αὐτοῦ, ἐρ' ὅσον ἐπομένως ὁ νεώτερος Νόμος ΓΑΛ' δὲν διερρύθμισεν ἄλλως τὰ τῶν ἐξετάσεων καὶ τὸν καταρτισμὸν τῶν πινάκων τῶν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἀρχαιότερου νόμου συνταχθέντων, ἐπεὶ ὅτι ὁ συνταχθεὶς πίναξ τῶν προδιδαστέων νομίμως μὲν κατηρτίσθη κατὰ τὸν Νόμον ΑΣΛΑΣ' καὶ τὰς διατυπώσεις τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ Β. Διατάγματος οὐδὲν ἤττον ὅμως οἱ προδιδασκοὶ οἱ γενόμενοι κατὰ τὸ ἔτος 1905 ἰσχύοντος ἐστὶ τοῦ πίνακος, δὲν ἠδύνατο νὰ διαρρυθμισθῶσιν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου ἀλλὰ τοῦ νεωτέρου ΓΑΛ', οὗ ἡ ἰσχύς ἤρξατο ἀπὸ ἰκανοῦ χρόνου, διότι οὐδὲν κεκτημένον δικαίωμα περὶ προδιδασμοῦ πρὸ τοῦ Νόμου ΓΑΛ' ὑφίστατο ὑπὲρ τῶν ἐπιτυχόντων ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παλαιοῦ νόμου ἢ μόνον ὅτι οἱ περιληφθέντες εἰς τοὺς πίνακας ὡς ἐπιτυγχίντες ἐκτέλεσαν δικαίωμα ἀπλῶς τὸ ἐκ τῆς βεβαιωθείσης τὰς ἑως ἐπιτυχίας, τὸ δικαίωμα ὅμως τῶν προδιδασκῶν ἦτο πάντως ἄσχετον καὶ ἀνεξάρτητον ἀπορρέον ἐκ τῆς κυβερνήσεως, δυναμένης ἐν τῇ κυριαρχικῇ αὐτῆς ἐξουσίᾳ εἴτε ν' ἀναβάλλῃ τοὺς προδιδασμούς ἐπ' ἀορίστῳ, εἴτε ληγούσης τῆς ἰσχύος τοῦ πίνακος, νὰ προκαλέσῃ νέας ἐξετάσεις, συνεπῶς ἐν προκειμένῳ νομίμως παρελείφθη ὁ ἐνάγων πρὸς προδιδασκόμεν, ἀφοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ χωρήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ κεκτημένον δικαίωμα προδιδασμοῦ, ὅπερ ὡς πρᾶξις αὐτοτελεῖς ἔδει νὰ ρυθμισθῇ κατὰ τὸν ἰσχύοντα κατὰ τὸν χρόνον τῆς τελέσεως αὐτοῦ νόμου. (Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ ταῖς πράξεσι τοῦ ἐνάγοντος περιεχόμενον ἰσχυρισμὸν ὅτι, ἐν ᾧ ἄρ' ἐνός ὁ νεώτερος νόμος, τάσων τὸν κατ' ἀρχαιότητα κατὰ τὸ ἡμισυ προδιδασκόμεν, προνοεῖ περὶ πίνακος ἀρχαιότητος συντακτέου ὑπὸ τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς καὶ κυρωτέου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ, ἄρ' ἐτέρου δὲ κατὰ τὸν παλαιὸν νόμον, καθ' ὃν μόνον καθ' ἰκανότητα ἐγίνοντο οἱ προδιδασκοὶ καὶ δὲν συνετάσσετο πίναξ ἀρχαιότητος, δὲν ἠδύνατο ὁ ὑπουργὸς νὰ ἔχῃ, κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ νόμου νομίμως βεβαιωμένην ἀρχαιότητα τῶν ὑπαξιωματικῶν, ἀνευ ἀξίας καὶ σημασίας ἐστίν, διότι πίναξ ἀρχαιότητος τῶν εὐδοκημασάντων συνετάχθη ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἠδύνατο ὁ ὑπουργὸς νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀκριβείας ταύτης, ἄλλως τε ὁ ἐνάγων οὐδαμῶς διαγρησθήσε

τὴν κατ' ἀρχαιότητα τάξιν του ὅτι παρεβιάσθη αὐτῇ.

Ἀριθ. 1006 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΡΟΥΦΗΣ

Ἑποθέσεις ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ. - τίνες. - διαφοραὶ ἐπὶ χαρτοσήμου. - ἀρμοδιότης ταμίου καὶ νομικοῦ συμβουλίου. - ὅρια. - χαρτοσήμανδις ἐπὶ ἀλλοδαπῶν τίτλων. - ἐπιβολὴ προστίμων.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ΣΤ' Ψήφισμα τῆς πρώτης ἐν Ἀθῆναις Ἐθνοσυνελεύσεως, αἱ τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ διαφοραὶ ὑπὴχθησαν πᾶσαι εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἐξαιρέσει μόνον τῶν ἐν τῷ πρώτῳ ἄρθρῳ αὐτοῦ κατονομαζομένων, ἐν αἷς συγκαταλέγονται καὶ αἱ περὶ χαρτοσήμου διαφοραὶ, αἵτινες ἀνετέθησαν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς πρὸς εὐχερυστέραν λειτουργίαν τῆς κυβερνητικῆς μηχανῆς, ἡ δὲ διάταξις αὕτη ἐκυρώθη καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου 101 τοῦ συνταγματικοῦ ἡμῶν νόμου, θεσπίσαντος ὅτι οὐδὲν δικαστήριον, οὐδεμίᾳ δικαιοδοσίᾳ τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ δύνανται νὰ ὑπάρξωσιν ἄνευ εἰδικοῦ νόμου. Κατ' ἐξαιρέσιν ἄρα καὶ ὅπου ὁ νόμος ὁρίζει ρητῶς δικάζουσιν αἱ διοικητικαὶ ἀρχαί, οὕτω δὲ διὰ τοῦ ἄρθρου 63 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1887 ΑΧΚΗ' περὶ Χαρτοσήμου Νόμου ἐπὶ τῶν εἰς τέλος χαρτοσήμου ἀναγομένων παραβάσεων ἀποφαίνεται πάντοτε, ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τῶν προνοουμένων ὑπὸ τῶν ἄρθρων 44 καὶ 45 περὶ ὧν δὲν πρόκειται, κατὰ πρῶτον μὲν βαθμὸν ὁ ἀρμόδιος ταμίας καταλογίζων εἰς βάρος τοῦ παραβάτου τὸ τε νόμιμον τέλος καὶ τὸ πρόστιμον, εἰς δεύτερον δὲ βαθμὸν τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 70ν τοῦ ΑΚΑ' Νόμου τοῦ 1882 νομικὸν συμβούλιον. Ἀλλ' ἵνα αἱ ἀποφάσεις αὗται τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν ἐχωσιν ἀπρόσβλητον τὸ κύρος αὐτῶν καὶ μὴ ὑπόκεινται εἰς τὸν ἐλεγχον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἀνάγκη νὰ ἐνεργῶνται οὐχὶ εἰκῇ καὶ ὡς ἐτυχέν, ἀλλὰ ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις καὶ καθ' ὃν τρόπον ὁρίζει εἰδικῶς ὁ νόμος, ὁ δὲ τοῦ ἐρεσιβλήτου ἰσχυρισμὸς περὶ ἀπολύτου ἀναρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἐπὶ τῶν ἀνατεθεισῶν ἰδιωτικῶν διαφορῶν τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς εἴτε τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων, ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς μὴ βάσιμος, καὶ συνεπῶς τῆς ὑπὸ κρίσιν διαφορᾶς ἐρευνητέον εἶναι ἐὰν ὅ, τε ταμίας τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου, καὶ τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 70ν τοῦ ΑΚΑ' Νόμου συμβούλιον ἀπεφάναντο ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητος αὐτῶν ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ περὶ Χαρτοσ. Νόμου (*).

(*) Ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι ὅττη προσπάθεια καὶ ἂν καταβληθῇ, οὐδέποτε θὰ γείνη δυνατόν νὰ χωρισθῶσιν αἱ δύο αὗται ἐννοιαὶ τοῦ ἀνεξελέγκτου δῆθεν τῆς διοικητικῆς δικαιοδοσίας καὶ τῆς πρὸς ταύτην προϋποθέσεως τῆς τηρήσεως τῶν πρὸς ταύτην ὁρῶν. Ἐὰν τῇ διοικητικῇ ἀρχῇ ἀνήκει νὰ ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῶν παραβάσεων τοῦ χαρτοσήμου, εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ κριθῇ ὑπὸ τοῦ δῆθεν μὴ δυναμένου νὰ ἐλέγξῃ

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 15 § α' τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου ὑποβάλλονται εἰς ἀναλογικὸν τέλος τὰ ἐν Ἑλλάδι κυκλοφοροῦντα ξένα χρεωγράφα, αἱ ἀποδείξεις συμμετοχῆς, ἤτοι μετοχικοὶ τίτλοι οἰουδήποτε εἶδους ἡμεδαπῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν μὴ ἐξαιρουμένων μηδ' αὐτῶν τῶν προνομιοῦχων Τραπεζῶν, οἱ τίτλοι ἀλλοδαπῶν ὁμοίων ἐταιρειῶν οἱ κυκλοφοροῦντες ἐν Ἑλλάδι, καὶ αἱ παντὸς εἶδους τοκοφόροι ὁμολογίαι αὐτῶν, πᾶσαι δὲ αἱ ἀξίαι αὐταὶ αἰ τε ἡμεδαπαὶ καὶ αἱ ἀλλοδαπαὶ τὸ πρῶτον ὑπὲρ ἤλθον εἰς τέλος, ὡς καὶ ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ εἰσαγαγόντος τὸν νόμον σαφῶς δηλοῦται, καὶ εἰς ἐπὶ ῥωσιν τῆς διατάξεως ταύτης προστεθῇ τὸ ἄρθρον 57ον τοῦ νόμου, κατὰ τὸ ὅποιον «πρὸ τῆς καταβολῆς τοῦ νομίμου τέλους οὐδεμία ἐπιτρέπεται μεταδίδασθαι τῶν ἐν τῷ ἐδαφίῳ α' τοῦ ἄρθρου 15 ξένων χρεωγράφων. Ἐν περιπτώσει δὲ παραβάσεως ὁ κύριος τοῦ τίτλου καὶ ὁ συμπράξας μεσίτης ἢ ἄλλος δημόσιος ὑπηρετῆς ὑπόκειται ἕκαστος εἰς πρῶτον ἴσον τῷ δεκάτῳ τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας τοῦ τίτλου». Ὅτι δὲ διὰ τῆς διατάξεως ταύτης συμπεριέλαβεν ὁ νομοθέτης ἀπάσας τὰς ξένας ἀξίας τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 15 § α' ἀριθμουμένας, πρὸδηλον, τὸ μὲν καθ' ὅσον περὶ τῶν ἡμεδαπῶν ἀξιῶν τοῦ αὐτοῦ ἐδαφίου ἐμερίμνησεν ἡδη διὰ τοῦ ἄρθρου 42 § β', διαλαβὼν περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν τὸ τέλος προκαταβάλλεται ὑπὸ τῶν ἐταιρειῶν ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῶν προσωρινῶν τίτλων, καὶ συνεπῶς ὥφειλε νὰ προνοήσῃ καὶ περὶ τοῦ τέλους τῶν ξένων ἀξιῶν τοῦ ἄρθρου 15 § α' ἤτοι τῶν τε χρεωγράφων, τῶν μετοχικῶν τίτλων καὶ τῶν παντὸς εἶδους τοκοφόρων ὁμολογιῶν τῶν ἀλλοδαπῶν ἐταιρειῶν, τὸ δὲ καὶ διότι οὐδεὶς ὑπῆρχε λόγος ὅπως ἀπαλλάξῃ τοῦ προστίμου τοὺς μετοχικοὺς τίτλους καὶ τὰς τοκοφόρους ὁμολογίας τῶν ἀλλοδαπῶν ἐταιρειῶν, ἐχρήσατο δὲ τῇ φράσει «ξένων χρεωγράφων» ὡς γενικωτέρα, περιλαμβανούσης συλλεγδὴν ἀπάσας τὰς ξένας ἀξίας, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι οἱ ξένοι οὗτοι τίτλοι δὲν συμπεριελήφθησαν ἐν τῷ 57 ἄρθρῳ τοῦ νόμου, καὶ ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ ποινὴ προστίμου ἀνευ προηγουμένου νόμου, ἀπορριπτεῖται ὡς μὴ βάσιμοι, καθ' ὅσον δὲν πρόκειται, ὡς ὁ ἐκκαλὼν ἰσχυρίζεται, περὶ τῆς κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογῆς ποινικῶν διατάξεων, ἀλλὰ περὶ ἐρμηνείας τοῦ νόμου καὶ τῆς μᾶλλον συσταλτικῆς εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα ἀγούσης. Ἀρμοδίως ἔρα β, τε ταμίας τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου καὶ τὸ κατὰ τὸ ἄρθρ. 7ον τοῦ ΑΚΑ' Νόμου συμβούλιον διὰ τῆς πρὸς αὐτὸ γενομένης προσφυγῆς ἀπερρίκναιτο ἐπὶ τῆς προκειμένης διαφορᾶς.

Ἐπειδὴ πάντες οἱ λοιποὶ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς ἀφορῶντες καὶ τὸ κατ' οὐσίαν βάσιμον τῆς τε τοῦ ταμίου τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου ἀποφάσεως καὶ τῆς τοῦ νομικοῦ συμβουλίου, νομίμως ἀπερρίκθησαν ὡς ἀπαράδεκτοι διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἄτε διαφεύγοντες τὴν ἀρμοδιότητα τῶν

τακτικῶν δικαστηρίων, μὴ δυναμένων νὰ ἐλέγξωσι τὰς πράξεις τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς καὶ τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων ἀρμοδίως ἐπιληθέντων (ἄρθρον 3 Πολ. Δικονομίας), καὶ τὸ σχετικὸν παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπορριπτεῖται ὡς μὴ βάσιμον.

Ἀριθ. 1007 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΡΟΥΦΗΣ

Ἐγγράφα ἀγοραπωλησίας ἢ ναυπηγήσεως πλοίων δυνατοῦσθαι ἐν ἀλλοδαπῇ· ὅροι καὶ διαβαθμίσεις ἐν χαρτοσημάνει.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 46 § 5 τοῦ ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1900 ΒΦΑ' Νόμου, ἡ ἰσχὺς τοῦ αὐτοῦ, συνωδᾷ τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 65 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ἤρξατο ἀπὸ τῆς 20 Ἀπριλίου ἰδίου ἔτους, δυνάμει τοῦ ἀπὸ 5 Ἀπριλίου Β. Διατάγματος, δημοσιευθέντος ἐν τῷ φύλλῳ τῆς Ἑφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τῆς 2 Ἀπριλίου ἰδίου ἔτους, δι' ἐγγράφα ἀγοραπωλησίας ἢ καὶ ναυπηγήσεως πλοίων ἱστιοφόρων ἢ ἀτμοπλοίων, ὅποιον καὶ τὸ περὶ οὗ πρόκειται, συντασσόμενα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐνώπιον τῆς ἐλληνικῆς προξενικῆς ἀρχῆς ἢ ἐνώπιον ἐγγωρίου ἢ ἄλλης ξένης εἴτε καὶ ἰδιωτικῆς προσαγόμενα εἰς τὴν ἐλληνικὴν προξενικὴν ἀρχήν, ἵνα γίνῃ χρῆσις αὐτῶν, πληρώνεται τέλος παχίον κατὰ τὴν ἐν αὐτῷ κλίμακα, ἤτοι ἐπὶ ἀτμοπλοίων χρηρητικότητα πλεον τῶν χιλίων τόνων, τέλος δραχμῶν χιλίων καταβαλλομένων εἰς μεταλλικόν, κατὰ τὸ ἄρθρον 45 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ἐπὶ δὲ τῶν τελῶν τούτων δὲν εἰσπράττεται πρόσθετον δέκατον. Ἄν ὅμως διὰ τὴν σύνταξιν τῶν ἐγγράφων τούτων ἐπληρώθῃ τέλος εἰς τὴν ἐγγώριον ἢ ἄλλην ξένην ἀρχήν, εἰσπράττεται τέλος ἴσον πρὸς τὴν τυχόν ἐπὶ ἑλαττον διαφορὰν τοῦ πληρωθέντος πρὸς τὸ κανονιζόμενον διὰ τῆς ἐν τῷ μνησθέντι ἄρθρῳ κλίμακας, ἐὰν δὲ ἴσον ἢ ἀνώτερον, τότε εἰσπράττεται πάγιον τέλος ἐκ δραχμῶν ἑνδεκα. Ἀπέναντι δὲ τῆς σαφούς ταύτης διατάξεως τοῦ νόμου, οὐδεμίαν ποιουμένου διαστολήν, ἐὰν τὰ ἐγγράφα ταῦτα ἀφωρῶσιν εἰς συμφωνίας ἐκτελεσθείσας ἐν Ἑλλάδι ἢ μὴ, ἢ εἰς κινήτην ἢ ἀκίνητον περιουσίαν κειμένην ἐν Ἑλλάδι, ὡς ταύτην ἐν τῷ προηγουμένῳ 2ῳ ἐδαφίῳ τοῦ μνησθέντος ἄρθρου ποιεῖται, συμπερίλαβόντος δὲ ἐν τῇ διατάξει αὐτοῦ τὰ τε δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ ἐγγράφα, πᾶσα ἐρμηνεία ἀπαμακρυνομένη τῶν ρητῶν καὶ ἀνεπιδέκτων ἀντιθέτου ἐκδοχῆς διατάξεων τούτων τοῦ νόμου, διαρρήδην μάλιστα καταργήσαντος διὰ τοῦ 61 ἄρθρου αὐτοῦ πᾶσαν διατάξιν προγενεστέρων νόμων ἀντιβαίνουσαν εἰς αὐτόν, εἶναι ἀποκρουστὰ ὡς ἀδόκιμος, καθόσον, ὅπου τὸ γράμμα τοῦ νόμου εἶναι σαφές, ἡ ζήτησις τῆς βουλήσεως τοῦ νομοθέτου, ἢ διὰ λογικῆς ἐρμηνείας ἀγούσα εἰς ἀντίθετον ἐννοίαν πρὸς τὸ γράμμα αὐτοῦ ἀπαγορεύεται, κατὰ τοὺς Νόμους 21 de leg. Πανδ. (1.3) καὶ 25 Πανδ. de leg. (32) «quum in verbis nulla ambiguitas sit, non debet admitti voluntatis quaestio» καὶ συνεπῶς ἐπὶ τῆς προκειμένης διαφορᾶς ἐκ τοῦ ἐν μεταγράσει προσαγομένου ἐγγράφου ἀγοραπωλησίας, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποίου δὲν ἀμφισβητεῖται, ἀποδεικνυομένου ὅτι τὸ ἐν

ἐὰν ὁρισμένη τις περίστασις ὑπάγεται εἰς τὴν ἐπὶ παραβάσει ποινὴν. Αὐτὰ δύναται νὰ ᾖ εὐμορφα λόγια, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ᾖ καὶ νοητὰ πράγματα.

Σουδερλάνδη αγορασθέν ἀτμόπλοιοι «Κατίνα» περί οὗ πρίκειται, ἔχει χωρητικότητα 1563 τόνων καὶ ὅτι τὸ τῆς ἀγοραπωλησίας συμβέβαιον συνετάχθη τῇ 6 Ἰουνίου 1900, τῇ δὲ 7 ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους ἐγένετο χρήσις αὐτοῦ ἥτοι προσήχθη ἐνώπιον τῆς ἐν Σουδερλάνδῃ ἐλληνικῆς προξενικῆς ἀρχῆς, ὅπως ἀναγνωρισθῇ τὸ ἀγορασθέν ἀτμόπλοιο ὡς ἐθνικὸν καὶ φέρῃ τὴν ἐλληνικὴν σημαίαν κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 § ζ' τοῦ ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1836 Διατάγματος, τῆς δὲ χρονολογίας ταύτης τῆς 7 Ἰουνίου 1900, ὁπότε εἶχεν ἤδη τεθῇ ἐν ἰσχύϊ, ὡς ἐρρέθη ὁ ΒΨΗ' Νόμος, τοῦ δ' ἐκκαλοῦντος μὴ τε διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ μῆτε διὰ τῶν πρωτοδικῶν προτάσεων ἰσχυρισμένου, μῆδὲ καὶ ἤδη ἰσχυρισμένου ὅτι διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἐν λόγῳ ἐγγράφου ἀγοραπωλησίας κατέβαλε πρὸς τὴν ἐγχώριον ἀρχὴν, εἴτε ἴσον τέλος ἢ ἀνώτερον, εἴτε καὶ ἔλαττον τῆς κατὰ τὴν κλίμακα τοῦ ἁρθροῦ 46 § 6, τοῦ ΒΨΗ' Νόμου ὀφειλομένου, καὶ μὴ ἀμφισβητοῦντος ὅτι αἱ ὑπ' αὐτοῦ καταβληθεῖσαι πρὸς τὴν ἐν Σουδερλάνδῃ ἐλληνικὴν προξενικὴν ἀρχὴν 40 λίραι ἰσοῦνται πρὸς χιλίας δραχμάς μεταλλικάς, ἡ περὶ ἀποδόσεως τοῦ ποσοῦ τούτου, ὡς μὴ νομίμως εἰσπραχθέντος, ἀγωγή αὐτοῦ ἀπορριπτέα κρίνεται ὡς νόμῳ ἀστήρικτος, καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμοὶ αὐτοῦ εἰσὶν ἀπορριπτέοι, ὡς μὴ βάσιμοι.

Ἀριθ. 1008 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀστυνομικὸς κλητῆρ. - πάθος ἐν ὑπηρεσίᾳ. - ἀποδεικτικὰ μέσα.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἁρθρῶν 21 καὶ 9 τοῦ Νόμου ΑΡΙΠΘ' τῆς 19ης Ἀπριλίου 1884, καθ' ὅς ἐκ τῆς ἐκτέλει τῶν καθηκόντων τοῦ ἀστυνομικοῦ κλητῆρος καὶ ἐνεκα τῆς ἐκτελέσεως τούτων ἐπελθοῦσα ἀνικανότης βεβαιούται κατὰ τὰ ἐν ἁρθρῳ 9 ὀριζόμενα ὅτι περὶ τῆς σωματικῆς ἀνικανότητος τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων ἀποφαίνονται οἱ τρεῖς ἐν Ἀθήναις ἀστυίατροι, κωλυόμενου δὲ τινος τούτων, καλεῖται πρὸς ἀναπλήρωσιν αὐτοῦ ὁ ἐν Πειραιεὶ ἀστυίατρος, ἀριθῶν συνάγεται ὅτι οὐσιῶδες καὶ ἀναγκαῖον στοιχεῖον τοῦ νόμῳ βασίμου τῆς ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἀσκουμένης ἀγωγῆς πρὸς ἀπονομὴν συντάξεως ἴσης πρὸς τὰ δύο τρίτα τοῦ τελευταίου μισθοῦ οὗ, ἐστὶν ἡ ὑπαρξὶς ἐκθέσεως χρησιμευούσης ὡς μένου ἀποδεικτικοῦ μέσου, μὴ ἐπιτρεπομένου οὐδενὸς ἐτέρου πρὸς ἀπόδειξιν ταύτης, ἄρῳ δ' ὁ ἐνάγων δὲν προσάγει τοιαύτην ἐκθεσιν τῶν τριῶν ἐν Ἀθήναις ἀστυίατρων βεβαιούσαν τὴν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ ἐνεκα ταύτης πάθησίν του, οὐδ' ἰσχυρίζεται ὅτι τοιαύτη ἐκθεσις συνταχθεῖσα ἀπωλέσθη ὅπως ἐπιτραπῇ αὐτῷ ὁ περὶ ἀπωλείας τῆς ἐκθέσεως καὶ τοῦ περιεχομένου ταύτης ἰσχυρισμός του, ὅρθως τὸ πρωτόδικον δικαστήριον ἀπέρριψεν ὡς ἀστήρικτον τὴν ἀγωγήν.

Ἀριθ. 1009 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ πρόεδρος κ. Α. ΠΑΠΑΠΑΝΟΣ

Ἐκχωρητής. - ἐγγυήσις ἐπὶ φερεγγυότητι ὀφειλέτου. - εὐεργέτημα διζήσεως.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ὑποθεθῇ, ὅτι διὰ τῆς ἐν τῷ ἐκ-

χωρητηρίῳ συμβολαίῳ ρήτρας, ὡς ἡρμήνευσε αὐτὴν ἡ πρώτη τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων. ὁ ἐκχωρητὴς ἐναγόμενος εὐθύνεται οὐ μόνον διὰ τὴν ὑπαρξὶν τῆς ἀπαιτήσεως τῆς ἐκχωρηθείσης, ἀλλὰ συνάμα ἐγγυήθη καὶ διὰ τὴν φερεγγυότητα τοῦ ὀφειλέτου, καὶ τὴν πληρωμὴν τῆς ἀπαιτήσεως, καὶ ἡ ἐκ τούτων εὐθύνη αὐτοῦ (τοῦ ἐναγομένου) διέπεται ὑπὸ τῶν περὶ ἐγγυήσεως κανόνων τοῦ δικαίου καὶ τῆς Νεαρᾶς 4 τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καθ' ἣν ὁ δανειστής ὁ λαβὼν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἐγγυητῆν, ὀφείλει πρῶτον ἐνάξαι τὸν πρωτότυπον ὀφειλέτην «εἰ δὲ οὐκ ἰσχύσει παρὰ τούτου λαβεῖν ἢ καὶ μέρος, ἢ καὶ ὁλόκληρον χωρητῶ καὶ παρ' ἐκείνου τὸ λειπόμενον κομιζέσθω». Συνεπῶς μὴ παραιτηθέντος ἐν προηγουμένῳ τοῦ ἐναγομένου τοῦ εὐεργετήματος τῆς διζήσεως, ἦν ὡς ἐνότασιν κατὰ τῆς ἀγωγῆς ἐπεκαλέσθη, ἐφαρμοστέοι εἰσὶν οἱ ὅροι αὐτῆς καθ' οὓς ὀφείλει ν' ἐπιδιώξῃ τὴν ἐξόφλησιν τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως πρωτίτως κατὰ τοῦ ἐκχωρηθέντος ὀφειλέτου, διότι ἐπὶ τούτῳ ἐγένετο ἡ ἐκχώρησις, καὶ μόνον ἐὰν καὶ καθ' ὅσον δὲν δυνηθῇ νὰ πληρωθῇ ὀφείλει νὰ στραφῇ κατὰ τοῦ ἐγγυηθέντος, κατ' ἀκολουθίαν αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις δεχθεῖσαι τὴν ἀγωγήν κατὰ τοῦ ἐκχωρητοῦ ἀπαράδεκτον οὖσαν προτοῦ βεβαιωθῇ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἡ ἀποτυχία τῆς ἐκτελέσεως κατὰ τοῦ ὀφειλέτου μεταρρυθμίζεται εἰς κατὰ τὴν βάσιμον τῆς ἐφέσεως αἰτίαςιν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 588 (1905) (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ

Συζήτησις ἐπὶ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς. - ἀλυσιτελὲς ἀποδείξω. - δευτέρα ἀνακοπή. - ἀκυρότης συζητήσεως ἐπὶ πρώτης. - ἐν πινάκιον ἐν ἐφετείῳ. - ἐκδίκασις ἐκ προσήκοντος τμήματος. - ἐκδίκασις ἐπὶ προτιμῇ. - ὑπόθεσις ἐμπορικῆς. - κοινοποιήσις ἀντικλήτῳ. - ἐταιρία ἀναλαμβάνουσα ἐπιχειρήσεις. - πράξεις μὴ καθ' ἑαυτὰς ἐμπορικῆς. - ἡ ἀναγόμεναι εἰς μοναδικὴν ἐμπορικὴν. - ἀπόδειξις διορισμοῦ ἀντικλήτου. - δολία παράπεισις εἰς ἐρημοδικίαν. - χρόνος ἐγγραφῆς ἐν πινάκι. - παραφύλακὴ ἀποστάσεως. - πινάκιον. - μὴ μνηστὴς ἡμέρας καὶ ὥρας.

Ἐπειδὴ, φερομένης ὁλοκληρώσεως τῆς ὑποθέσεως πρὸς συζήτησιν ὑπὸ τῶν διαδίκων, τὸ δικαστήριον λαμβάνον ἀφορμὴν ἐκ τῶν αἰτήσεων τῶν διαδίκων περὶ ἀλυσιτελοῦς τῶν διαταχθεῖσων ἀποδείξεων, δύναται ἐξ ἐπαγγέλματος ν' ἀνακαλέσῃ τὴν προηγουμένην ἀπόφασίν του, ἐὰν εὕρισκῃ ταύτην ἀνακλήτεαν κατὰ τοὺς ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐκατέρωθεν ὑποβαλλομένους ἰσχυρισμούς.

Ἐπειδὴ ἡ προηγουμένη 187 (1904) ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου, λύουσα παρεμπιπτόντως τὸ παρα-

(*) Ἀνηρέθη διὰ τῆς ἐν σελ. 425—428 ΧVII 388 (1905) Α. Π. (δρα τὰς αὐτῶν σημειώσεις μας).

δεκτὸν τῆς ἀνακοπῆς καὶ δικάσασα ἐπὶ δικονομικῶν ἀκυροτήτων, δὲν εἶναι ὀριστική, ἀλλὰ προφανῶς προδικαστική καὶ ἐπομένως ὑπόκειται εἰς ἀνάκλησιν.

Ἐπειδὴ τὸ παραδεκτὸν τῆς ἀπὸ α' Φεβρουαρίου 1905 ἀνακοπῆς κατὰ τῆς 16 ε. ε. ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, καθὼς δευτέρως, καὶ κατὰ τὴν προηγουμένην συζήτησιν ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ 187 ε. ε. ἀπόφασις, ἀπέκρουσεν ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ Ι.Γ.Φ*** καὶ ἤδη ἀποκρούει διὰ τῶν προτάσεων του οὗτος, ἀντιτάσσεται δὲ ἡ ἀνακόπτουσα ἑταιρία ὑποστηρίζουσα τὸ ἄκυρον τῆς συζητήσεως, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἀνακοπτομένη 16 ἀπόφασις διὰ τοὺς κάτωθι ἐξεταζομένους λόγους.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἐνεγράφη καὶ ἐξεφωνήθη ἀκύρως ἐκ τοῦ πινακίου τῶν ἐμπορικῶν δικῶν, ἐνῶ ἦτο συνήθης, δὲν ἔχει καμμίαν ἐπιρροὴν καθ' ἑαυτὸν ἐξεταζόμενος, διότι ἐν τῷ ἐφετείῳ, κατὰ τὸ ἄρθρον 769 Πολ. Δικονομίας, ἐν καὶ μόνον πινακίον ὑπάρχει, ἡ δὲ διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δικαστηρίου ὑποδιαίρεσις αὐτοῦ εἰς τρία τοιαῦτα δὲν ἔχει κανὲν ἀποτέλεσμα ὡς πρὸς τὸ κύρος τῆς ἐγγραφῆς τῶν ὑποθέσεων εἰς οἷον δὴποτε ἐξ αὐτῶν, διότι ἐγκυρος ἐστὶν αὕτη καὶ ἔχει πάντα τὰ νόμιμα ἀποτελέσματα, οὐδ' ὥρισε τὸ ἐναντίον ὁ κατὰ τὸ ἔτος 1903 γενόμενος καὶ ἐγκριθείς κανονισμὸς τοῦ ἐφετείου τούτου, ἔχει ὅμως ἔννομον ἀποτέλεσμα ἢ παρὰ τὸν ἰσχύοντα κανονισμὸν τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως ἐξ οἰουδήποτε πινακίου, ἀλλ' εἰς ἡμέραν μὴ ὥρισμένην ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ, καὶ ἐπομένως ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐφ' ὅσον ἡ ἀνακοπὴ συνεζητήθη εἰς ἡμέραν Πέμπτην (ὥρισμένην ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ διὰ τὴν συζήτησιν τῶν συνοπτικῶν ὑποθέσεων), ἡ συζήτησις τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπῆς ᾗθελεν εἶσθαι ἄκυρος, εἴτε συνήθης εἴτε ἐμπορικὴ εἶναι ἢ διαφορά, καθόσον κατὰ τὸν κανονισμὸν, ἡ συζήτησις τῶν τοιούτων ὑποθέσεων γίνεται εἰς ἡμέραν Δευτέραν τῆς ἐβδομάδος, ἐν τούτοις ἐκ τῶν παραγομένων ἐγγράφων καὶ τῶν συνομολογουμένων ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων προκύπτει ὅτι ἡ εἰς ἡμέραν Πέμπτην ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως ἐγένετο συνεκίχα διατάξεως τοῦ προέδρου δικαιουμένου καὶ ἐκ τοῦ νόμου καὶ ἐκ τοῦ κανονισμοῦ νὰ διατάσῃ τὴν εἰς οἷον δὴποτε τμήμα (Α' ἢ Β') συζήτησιν τῶν ὑποθέσεων, καὶ ἥτις διάταξις ἐκοινοποιήθη, ὡς ἀποδεικνύεται καὶ συνομολογεῖται εἰς τὸν γραμματέα τῶν ἐφετῶν δι' ἑλλειψιν διορισμοῦ ἀντικλήτου καὶ διότι, κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ, ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἐμπορικὴ, τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, ἐξεταστέον ἀποβαίνει ἐὰν ἡ ἐπίδικος διαφορά εἶναι ἐμπορικὴ ἢ μὴ.

Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῷ δικηγράφῳ τῆς ἀγωγῆς ἀναφερόμενα περιστατικά, εἴτε ὡς ἐντολὴ χαρακτηρισθῶσιν, εἴτε ὡς μίσθωσις ὑπηρεσίας, δύνανται νὰ χαρακτηρίσων τὴν δικαιοπραξίαν ὡς ἐμπορικὴν οὐχ' ἰκαρὴν, ἀλλ' ὡς παρακολούθημα τῶν παρ' ἐμπορικῆς ἑταιρίας ἐπιχειρουμένων πρὸς αἰτησιν τῆς ἐμπορίας αὐτῆς πράξεων, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ ἡ ἀνακόπτουσα ἑταιρία (ἀνώνυμος ἑταιρία ἐργοληψιῶν) εἶναι ἐμπορικὴ ἑταιρία ὡς

τοῦτο ἀριότῳ προκύπτει ἐκ τοῦ μὴ ἀμφισβητούμενου αὐτῆς καταστατικοῦ καταχωρηθέντος ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως μετὰ τοῦ ἀπὸ 5 Ἀπριλίου 1888 Β. Διατάγματος καὶ καθ' ὃ καταστατικὸν ἡ εἰρημένη ἑταιρία ἀναλαμβάνει τὴν κατασκευὴν ἔργων δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ὁδῶν, γεφυρῶν, σιδηροδρόμων, λιμένων, διωρύγων, φάρων, τὴν ἀποξηρανσιν λιμνῶν κλπ καὶ τὸν δι' ἀερίοφωτος φωτισμὸν πόλεων, καὶ αἰτίνες πράξεις εἶναι ἐμπορικαί, ἀφοῦ, κατὰ τοὺς μὴ ἀμφισβητούμενους ἰσχυρισμοὺς, ἡ ἑταιρία καταβάλλει τὰ ὑλικά ἐφ' ὧν κερδοσκοπεῖ καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς ἐργασίας τῶν παρ' αὐτῆς μισθωμένων ἐργατῶν, ἐπομένως καὶ ἡ ἐφ' ἧς ἡ ἀγωγὴ στηρίζεται δικαιοπραξία ὡς παρακολούθημα τῆς ὑπὸ τῆς ἀνακοπτοῦσης ἐμπορικῆς ἑταιρίας ἀσκήσεως τῆς ἐμπορίας οὗτῃς διὰ τῆς ἐπιχειρηθείσης ἀναλήψεως τοῦ διὰ φωταερίου φωτισμοῦ τῆς πόλεως Σύρου εἶναι ἐπίσης ἐμπορικὴ, ἄλλως τε οὕσα τοιαύτη καὶ ἐὰν ἀκόμη ἡ ἑταιρία δὲν ᾗθελεν εἶσθαι ἐμπορικὴ, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐπιχειρεῖ καὶ μίαν πρᾶξιν ἐμπορικὴν, οἷα ὁ φωτισμὸς δι' ἀερίοφωτος τῆς Σύρου διὰ τῆς ὑπὸ τῆς ἑταιρίας παροχῆς τῶν ὑλικῶν καὶ ἧς εἶναι παρακολούθημα ἢ ἐπίδικος διαφορά, ἄτε ἀφορῶσα μίσθωσιν ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀνωτέρω ἐπιχειρήσεως, καθόσον, κατὰ τὴν κρατήσαν γνῶμην παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν, ἐμπορικὴ εἶναι ἡ δικαιοπραξία καὶ ὅταν αὕτη εἶναι παρακολούθημα μεμονωμένης ἐμπορικῆς πράξεως (ὅρα Lyon-Caen Traité T. I § 171-174 b¹), ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τῆς ἀνακοπτοῦσης ἑταιρίας ὅτι ἐν τῇ ἀγωγῇ δὲν ἐκτίθενται τὰ γεγονότα ἐξ ὧν νὰ προκύπτῃ ὅτι πρόκειται περὶ ἐμπορικῆς πράξεως, δὲν εἶναι βάσιμος, διότι ἐν αὐτῇ ἐκτίθεται α') τὸ ὄνομα τῆς ἑταιρίας ὡς ἐργοληπτικῆς, β') τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιχειρήσεως, ἥτοι ἡ ἀνάληψις τοῦ φωτισμοῦ δι' ἀερίοφωτος τῆς πόλεως Σύρου διὰ τῆς ὑπὸ τῆς ἑταιρίας παροχῆς τῶν ὑλικῶν, ἐξ ὧν προκύπτει ἥτις ἐμπορικότης τῆς ἑταιρίας καὶ ἐκείνη τῆς ἐπιχειρηθείσης δικαιοπραξίας, οὔτε ἄλλως ἦτο ὑπόχρεως νὰ ἐκθέσῃ ταῦτα ἐν τῇ ἀγωγῇ τοῦ ἐνάγον, διότι τοιούτων τι δὲν ἀπατεῖ τὸ ἄρθρον 533 Πολ. Δικονομίας καὶ καλῶς προέτεινε ταῦτα κατ' ἀντένστασιν καὶ ἀπέδειξεν ὅτε τὸ πρῶτον προϋτάθη τὸ ἄκυρον τῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως ὡς μὴ ἐμπορικῆς, οὐδ' ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς τῆς ἑταιρίας ὅτι μεταξὺ τῶν διαδίκων δεδικασμένον τυγχάνει ἀμετακλήτως ὅτι ἡ ὑπόθεσις δὲν φέρει ἐμπορικὸν χαρακτήρα, εἶναι βάσιμος, διότι ἡ μὲν ἀπόφασις τοῦ Ἐφετερίου Ναυπλίου ἣν ἐπικαλεῖται καὶ δι' ἧς ἡ ὑπόθεσις διεγράφη ἐκ τοῦ πινακίου τῶν ἐμπορικῶν δικῶν, δὲν εἶναι οὐδ' ὀριστική, ἡ δὲ τοῦ Ἀρείου Πάγου, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἰτησις τοῦ ἐνάγοντος διὰ τοὺς ἐπίδικασθέντας ὡς μὴ ἐμπορικοὺς τόκους δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον, διότι διὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως ἀπερρίφθη ἡ ἀναίρεσις κατ' ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, ἐφ' ὅσον ἡ ἀναίρεσις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, ἀλλ' ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν ἀνῆρθε συνεκίχα αἰτήσεως τῆς ἑταιρίας καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς διατάξεις καὶ ἐπομένως οὐδεμίαν τελεσιδικίαν ὑφί-

σταται πλήν της νομικής έρμηνείας της δοθείσης υπό της άναίρεθείσης αποφάσεως μη ούσης υποχρεωτικής διά τή δικαστήριον τούτο. Εί και ήδύνάτο τις νά είπη ότι ή άγωγή βάσιν έχει σύμβασιν πολιτικής φύσεως, ήτοι μίσθωσιν υπηρεσίας, 1) καθ' όσον δέν φέρεται έν τη άγωγή ότι ή έναγομένη είναι έμπορική έταιρία ως έπιχειρούσα κατά συνήθειαν πράξεις έμπορικές, άώνυμος δ' έταιρία δύναται νά ήναι και πολιτική, ή δέ ρήτρα «έταιρία έργοληψιών» άποτελεί τή όνομα της έταιρίας και δέν ένδεικνύει άναγκαίως και τήν έμπορικήν ιδιότητα αυτής, 2) ή θεωρία περί παρεπομένου έξαγομένη έκ του άρθρου 8 § 2 Έμπορ. Νόμου έφαρμοστέα έστί μόνον είς τās έν τη ιδιότητι τινος ως έμπόρου και τās σχετικές τη έμπορία αυτού πράξεις, ήτοι έξάγεται έκ του άρθρου ότι πāσα σύμβασις του έμπόρου ένεκα της έμπορίας αυτού γενομένη θεωρείται και αύτη ως έμπορική, δέν εφαρμόζεται όμως και είς τās συμβάσεις τās γενομένας χάριν και πρὸς σκοπὸν μοναδικής έμπορικής τινος πράξεως οία ή έν τη άγωγή αναφερομένη περί φωτισμού δι' αερίφωτος της πόλεως Σύρου έπομένως και ή έν τη άγωγή αναφερομένη έργασία του έναγοντος πρὸς διαπραγματέυσιν και έπίτευξιν της έν αύτῃ έμπορικής συμβάσεως είναι μίσθωσις υπηρεσίας μηδέν έχουσα τὸ έμπορικόν.

Έπειδή κατά ταύτα έμπορικής ούσης της διαφοράς ὀρθῶς και συμφώνως πρὸς τὸ άρθρον 150 της Πολ. Δικονομίας ή περί προτιμήσεως πράξις του προέδρου έκοινοποιήθη τῷ γραμματεῖ τῶν ἐφετῶν εἰς έντως δέν είχε διορισθῇ αντίκλητος υπό της άνακοπούσης έταιρίας.

Έπειδή ὡσαύτως καλῶς έκοινοποιήθη υπό τήν προϋπόθεσιν μή διορισμοῦ αντίκλητου ή πράξις του προέδρου τῷ γραμματεῖ τῶν ἐφετῶν, διότι ή υπόθεσις είναι συνοπτική, καθ' όσον πρόκειται περί άνακοπῆς ήτις δικάζεται κατά τήν διαδικασίαν τῶν συνοπτικῶν δικῶν και προκειμένου περί κλήσεως βραχυπρόθεσμου, εἰ και καθ' άσθενεστέραν γνώμην ή συνοπτικότης της άνακοπῆς ἐπὶ συνήθων δικῶν ἐγκρίεται μόνον είς τήν διαδικασίαν της συζήτησεως όσον ὁρᾷ τās προθεσμίας δέν άφαιρεῖ όμως ἀπ' αὐτῆς τὸν άρχικόν χαρακτήρα της συνήθους φύσεως ὡστε νά ἔχη ὡς άποτέλεσμα τήν κοινοποίησιν τῶν δικογράφων είς τὸν γραμματέα του δικαστηρίου διά τούς μή διορίσαντας αντίκλητον.

Έπειδή οὐχ' ἤττον ἀπὸ της προηγουμένης συζήτησεως ή άνακόπουσα ισχυρίσατο ότι διώρισεν ἀντίκλητον τὸν ένταῦθα δικηγόρον Χ. Γ*** και αἰτεῖται νά ἀποδείξη τούτο ἀμφοσθενήτως διὰ παντός νομίμου μέσου και μαρτύρων, ἀλλ' ή μὲν αἴτησις της περί διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως είναι ἀπαράδεκτος νόμῳ διότι κατά τὰ άρθρα 148 και 149 ὁ διορισμός γίνεται εἴτε διὰ τῶν ἐπιδιδομένων έγγραφων εἴτε διὰ πληρεξουσίου συμβολαίου γνωστοποιουμένου διὰ τῶν ἐπιδιδομένων έγγραφων, εἴτε ἐπ' ἀκροατηρίῳ διὰ ρητῆς έν τοῖς πρακτικοῖς μνείας, ή δέ ἐτέρα αἴτησις της περί ἀποδείξεως διὰ τῶν νομίμων μέσων ἐπίσης ἀπαράδεκτος κατά τήν κρατήσαν γνώμην του δικαστηρίου διότι ὡφείλε νά ἔχη τήν τὸ πρὸς τούτο έγγραφον δι' ἐπι-

δοτηρίου ἀποδείξιν συμφώνως πρὸς τὸ άρθρ. 250 Πολ. Δικονομίας και ἀπὸ τὸν ισχυρισμὸν τούτον προέβαλεν ἀπὸ της προηγουμένης συζήτησεως και εἶχε τὸν ἀπαιτούμενον πρὸς προσαγωγήν χρόνον, τὸ δέ ἀποδεικτέον γεγονός ἀποδεικνύεται μόνον δι' ἐπιδοτηρίου. Εἰ και καθ' άσθενεστέραν γνώμην μή ούσης υποχρεωτικής της προαποδείξεως ἔδει νά ἐπιτραπῇ τη άνακοπούσῃ ή ἀποδείξις του ισχυρισμοῦ της καταδικαζομένης μόνον είς τὰ έξόδα της ἀναβολῆς.

Έπειδή ὁ ισχυρισμός της άνανακοπούσης ότι ὁ δικηγόρος του καθ' οὗ ή άνακοπή μετῆλθε δόλον παραπείσας τὸν δικηγόρον της ότι δέν θέλει συζητήσει τήν υπόθεσιν και οὕτω κατῶρθωσε τήν έρημοδικίαν δέν έχει ἐπιρροήν ὡς πρὸς τὸ κύρος της έρήμην συζήτησεως και δύναται μόνον νά δώσῃ χώραν είς άγωγήν προσωπικήν περί ἀποζημιώσεως, εἰς ὅσον εἰστανται τὰ στοιχεῖα του νόμου.

Έπειδή ὁ ισχυρισμός ότι ή υπόθεσις ενεγράφη είς τὸ πινάκιον πρὸ της παρελεύσεως της προθεσμίας δέν είναι βάσιμος, διότι ή μὲν άνακοπή έκοινοποιήθη τήν 27ην Ν)βρίου 1904, ή δέ έγγραφῇ ἐγένετο τήν 8 Ιανουαρίου 1905 ήτοι μετὰ τήν παρέλευσιν της τε διὰ τήν συζήτησιν της άνακοπῆς προθεσμίας και ἐκείνης της ἀποστάσεως (της μηνιαίας) ἄλλως ή συζήτησις της υποθέσεως ἐγένετο πολὺ βραδύτερον.

Έπειδή ή ἑλλειψις μνείας έν τῷ πινακίῳ της ἡμέρας της ἐβδομάδος και της ὥρας δέν καθίστησιν άκυρον τήν έγγραφῇ ὡς μή οὐσιώδης ἐφ' όσον κατά τὰ ἄλλα ενεγράφη νομίμως ή υπόθεσις και δέν ὑπάρχει οὐδὲ προτείνεται ἀμφοσθενήτως περί της ταυτότητος της διαφοράς και ὁ περί του έναντιου ισχυρισμός της άνακοπούσης έταιρίας ὡς μή βάσιμος.

Έπειδή κατά ταύτα νομίμως γενομένης της συζήτησεως της ἀπὸ 27 Νοεμβρίου 1904 άνακοπῆς κατά της 845 (1904) έρήμην αποφάσεως του δικαστηρίου τούτου κατά τήν συνεδρίαν της 13 Ιανουαρίου 1905 και νομίμως ἀπορριφθείσης έρήμην της άνακοπούσης έταιρίας της εἰρημένης άνακοπῆς της διὰ της 16 ε. ε. αποφάσεως του δικαστηρίου τούτου, ή ἀπὸ α' Φεβρουαρίου ε. ε. άνακοπή της άνακοπούσης έταιρίας κατά της εἰρημένης 16 ε. ε. αποφάσεως ἀπαράδεκτος έστὶ κατά τὸ άρθρον 507 § 2 Πολ. Δικονομίας ή δέ τὰ ἐναντία ἀποφνημαμένη προηγουμένη 187 ε. ε. ἀπόφασις του δικαστηρίου τούτου ἀνακλητέα καθίσταται (*).

*Αριθ. 591 (1905 **)

Εἰτηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΒΕΡΡΟΙΟΠΟΥΛΟΣ
Γάμος.- διατροφή διζήγου.- συμψηφισμός.-
στοιχεῖα διατροφῆς.

Έπειδή ή περί διατροφῆς της συζύγου κατά του συζύγου ἀξίωσις κατά τās παρ' ἡμῖν ισχυούσας δια-

(*) Πρὸς. ταύτην έν σελ. 418 XVII.

(**) Η πρωτόδικος 1408 (1903) Πατρῶν, ἐκδοθεῖσα τη εἰσηγήσει του πρωτοδίκου κ. Α. Λουκάκου, έχει ὡς δε: α' Έπειδή, χίεπερ του ζητήματος στασιαζομένου, τὸ δικαστήριον συντίσσεται τη κρατούσῃ έν τη θεω-

νεμορφώθη ἐν τούτοις μὲ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου ΓΖ' περὶ φορολογίας τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν ζητῶν τὴν πρὸς πώλησιν ἀδειαν συμφώνως τοῖς ἀρθοῖς 5, 6 καὶ 7 τοῦ εἰρημένου νόμου.

Ἐπειδὴ οὐτε μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐφόρου ἔσπευσεν νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸν νόμον δηλῶν ἐμπράκτως τὴν μεταμείλειάν του διὰ τὴν παράδασιν αὐτοῦ δτε ἐπιεικῶς τὸ νομ. συμβούλιον ἠδύνατο νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τοῦ προστίμου, δέον ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἔφεσις του.

Ἀριθ. 379 (1908)

Ἄδεια ἐπιτηδεύματος.— ἀντίθεσις ἀδείᾳ πω-
λῆσεως ποτῶν.

Ἐπειδὴ ἡ ἐν τῇ ἐφέσει μνημονευομένη ἀδεία ἀφορᾷ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπιτηδεύματος καὶ οὐχὶ τὴν πώλησιν ποτῶν (δρα ἀρθρα 5, 6 καὶ 7 τοῦ Νόμου ΓΖ') οὕτω δὲ ὁ ἐκκαλῶν πωλεῖ ἄνευ δηλώσεως οἰνοπνευματούχα ποτά.

Ἐπειδὴ οὐτε μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ οἴκον. ἐφόρου συμμορφώθη πρὸς τὸν νόμον δηλῶν οὕτω ἐμπράκτως τὴν μεταμείλειάν του, δτε τὸ συμβούλιον ἐπιεικῶς κρίνων ἠδύνατο νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τοῦ προστίμου, δέον ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἔφεσις του.

Ἀριθ. 385 (1906)

Οἰνοπνευματῶδη ποτά.— βεβαιῶν παράδασιν καὶ ἐπιβάλλων πρόστιμον. — τρόπος ἐπιβολῆς.

Ἐπειδὴ οὐδεὶς ἀπαγορευτικὴ διάταξις ὑφίσταται ἐν τῷ Νόμῳ ΓΖ' περὶ οἰνοπνευματούχων ποτῶν καθ' ἣν ὁ βεβαιώσας ἦν παράδασιν τοῦ νόμου οἴκ. ἔφορος ἢ γραμματεὺς δὲν δύναται νὰ ἐκδώσῃ καὶ τὴν πρὸς προστίμου ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ προκειμένου περὶ πληρωμῆς φόρου καταναλώσεως ἡ ἀπαιτούμενη πρὸς πώλησιν ἀδεία ζητεῖται δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 5, 6 καὶ 7 τοῦ Νόμου ΓΖ' τὴν ἑλλειψιν αὐτῆς βεβαίῳ οἴκον. ὑπάλληλος, τὸ δὲ πρόστιμον ἐπιβάλλει ὁ ἔφορος ἢ ὁ τελώνης κατὰ τὸ ἀρθρον 22 τοῦ εἰρημένου νόμου, ἐπομένως τὰ περὶ τῆς διαδικασίας τοῦ ἀρθρου 19 τοῦ Νόμου ΒΦΗΔ' τοῦ 1899 δὲν ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴν.

ΜΙΚΤΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΕΦΕΤΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ (*)

Ἀπόφασις τῆς 23ης Μαΐου 1906

Παράνομος δυναγωνισμὸς πρὸς ἐταιρίαν διὰ συγχύσεως ὀνόματος.— μεταβολὴ ὀνόματος διὰ Διατάγματος ἰδίου Κράτους. — κανονισμὸς ἐταιρικῆς ἐπωνυμίας. — δημοσίευσις ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ ἐξ ὧν τῶν περιστατικῶν καὶ τῶν ἐγγράφων τῆς δίκης, οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπολείπεται ὅτι ὁ λόγος ὅστις παρεκίνησε τοὺς ἐκκαλοῦντας ὅπως ὁρίσας διὰ τὴν ἐταιρίαν αὐτοῦ τὴν ἐπωνυμίαν «Γ. Κυριαζὴ καὶ Σα» ἦτον ὁ σκοπὸς ἀθεμίτου δυναγωνισμοῦ πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν ἤδη ἐταιρικὴν ἐπωνυμίαν ἀδελφοὶ Κυριαζῆ.

Ἐπειδὴ ἡ σύγχυσις μεταξὺ τῶν δύο τούτων τίτλων εἶναι δυνατὴ διὰ τὸν αἰγύπτιον καταναλωτὴν καὶ ἔτι μᾶλλον διὰ τὸν ἐν Γερμανίᾳ, χωρὰ εἰς ἣν οἱ τε ἐφεσίβλητοι ἐξάγουσι κατὰ μέγα ὑἑρος τὰ προϊόντα αὐτῶν καὶ οἱ ἐκκαλοῦντες ἐξέλεξαν ὡς πεδῖον τῶν ἐμπορικῶν τῶν ἐπιγεωργειῶν.

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Καίρῳ δικηγόρου κ. Α. Κουμανταράκη.

Ἐπειδὴ ὅμως, καίπερ ἀπαγορευομένης τῆς χρήσεως τῆς ἐπιληψίμου ἐπωνυμίας, δὲν εἶναι ἐπ' ἀνάγκης ὅπως ὑποδειχθῇ τοῖς ἐκκαλοῦσι ποῖαν ἐτέραν ἐπωνυμίαν δέον νὰ προσλάβωσιν. Ἀρκεῖ ὄντως νὰ ὑποχρεωθῶσιν οὗτοι νὰ ἐκλέξωσι τοιαύτην ἐπωνυμίαν, ἥτις θὰ καθίστα ἀδύνατον, διὰ τε τὸν ἐν Αἰγύπτῳ καταναλωτὴν καὶ τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τοιοῦτον, πᾶσαν σύγχυσιν πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν ἤδη ἐπωνυμίαν ἀδελφοὶ Κυριαζῆ. Τοῦτο δὲ εἶτε διὰ τῆς προσθήκης εἰς τὴν ἐταιρικὴν ἐπωνυμίαν «Γ. Κυριαζῆς καὶ Σα» καὶ τοῦ ὀνόματος ἄλλου τινὸς μέλους τῆς ἐταιρίας, εἶτε κατ' ἄλλον οἰονδήποτε τρόπον, ἐν ᾧ αὐτοὶ ἐγκρίνωσιν.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα, καίπερ ἐπικυροῦν τὸ ἐφετεῖον τὴν πρωτοδικὴν ἀπόφασιν, ἀρμόζει ὅπως μεταρρυθμισθῇ, ὡς πρὸς τοῦτο καὶ μόνον, ταύτην.

Ἐπειδὴ, ὡς πρὸς τὴν ἐντέφειν τῶν ἀδελφ. Κυριαζῆ, ὁρθῶς οἱ πρωτοδίκαι ἀπεφάνθησαν ὅτι δὲν δύνανται τὰ μικτὰ δικαστήρια νὰ ἐπιληφθῶσι τοῦ ζητήματος ἐν τῷ ἀπὸ 4 Αὐγούστου 1898 Διάταγμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὑπουργείου ἐπιτρέψαν εἰς τὸν πρῶτον τῶν ἐκκαλοῦντων, γνωστὸν ἕως τότε ὑπὸ τὸ ὄνομα Γ. Κατζί-Ἰωάννου Δημητρίου, νὰ ὀνομαζέται εἰς τὸ εἶδος Γ. Κυριαζῆς ἐπεστευχθῇ καλῶς ἢ οὐ καὶ ἐν ἡ περὶ μεταβολῆς τοῦ οἰκογενειακοῦ τοῦ ὀνόματος αἰτησίς ἣτο βᾶσιμος ἢ οὐ.

Ἐπειδὴ ἐφ' ὅσον τὸ ρηθὲν Ὑπουργικὸν Διάταγμα δὲν κατορηθῇ, ὁ ρηθεὶς ἐφεσίων δικαιοῦται νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα Γ. Κυριαζῆς, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς μὴ καταχρήσεως τούτου ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἀθεμίτου ἐμπορικοῦ συναγωνισμοῦ, κατὰ τὰ προειρημένα.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα, ἡ αἰτησίς τῶν ἐφεσίβλητων ὅπως ἀπαγορευθῇ εἰς τοὺς ἐκκαλοῦντας νὰ περιλάβωσιν εἰς τὴν ἐταιρικὴν αὐτῶν ἐπωνυμίαν καὶ τὸ ὄνομα Γ. Κυριαζῆ καθ' ὅσον οἰονδήποτε τρόπον, τυγχάνει ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ τούναντι ὁρθῶς οἱ ἐφεσίβλητοι ἐπιμένουσιν εἰς τὴν διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσίευσιν τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως, καθ' ὅσον ἔχουσιν συμφέρον ὅπως γνωστοποιηθῇ τῷ κοινῷ ἡ διὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἀπαγγελλομένη ἀπαγόρευσις.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Περὶ ἐργῶ.— Ἐνομολογεῖτο, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ρήτρας τοῦ νόμου καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐπιστημονικῆς ἐπεξεργασίας ὅτι μόνον ἀποφάσει δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ἰσχυρὰ κατὰ τρίτων μετατροπὴ προσημειώσεως ὑποθήκη. Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι τέλος ἐπακράτησεν ἡ ἐναντία ἐκδοχὴ ἡ ὅποια ἀπέδωκε τῷ νόμῳ τὴν λογικὴν ἔννοιαν τῆς τῇ ἀποφάσει ἐξισώσεως καὶ τῆς συμβιβαστικῆς περατώσεως τῆς διαφορᾶς. Πρὸς. περὶ τούτου 1041 Ε.Α., 117, 177 Α.Π. σελ. 284, 316 καὶ 388 VII Θέμιδος.— Τὸ θέμα τοῦ δυνατοῦ τῆς συνεχίσεως ἐκτελέσεως ἐπὶ τῇ βάσει ἀντιγράφου τῆς κατασχετηρίου ἐκθέσεως, εἶναι πάντοτε ἀμφισβήτητον. Ἐν ταῖς τελευταῖαις καταχωρηθείσαις ἀποφάσεσι (Π:6λ 556 Ε.Π. ἐν σελ. 662 ΧVII) καὶ τῇ αὐτῇ σημειώσει ἡμῶν καὶ περαιτέρω παραπομπῇ θὰ εὔρηται καὶ τὴν ταπεινὴν γνώμην ἡμῶν, λυκυμένων σφόδρα. διότι δὲν ἔδοθη ἀκόμη εὐκαιρία εἰς τὴν ὀλομέλειαν τοῦ Ἀρ. Πάγου νὰ διασχεδᾷ τὰς ἀμφιβολίας ἡμῶν.— Αἱ παρεμπότουςαι ἀγωγαὶ περὶ κούρων κατατάξεων ἐνεργηθειῶν εἰς χεῖρας διαφόρων κατὰ τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου βεβαίως συνεκδικασθῆσονται τῇ κυρίᾳ, ἥς εἰναῖ ἀπλοὶ δορυφόροι.— Προθεσμία διὰ τοῦ ἀγνώστου διαμονῆς εἶναι ἡ συνήθης καὶ κοινὴ, μὴ παρεχομένου προνομίου τινος ἐκ τῆς ἀνγλίας τῆς διαμονῆς, ἥτις ἄλλως 999 ἐπὶ τοῖς 1000 ὀφείλεται εἰς ἀπλὴν κακοτροπίαν.

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Συνδρομή Ιταλία Δρ. 15. | Μακρὸ δελτίον Δρ. 20. | Κυκλοφορ. 5 σελ. λ. 50

ΑΘΗΝΑΙ

ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 19

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία	Ἀρείου Πάγου	Πολιτική	(1906)
"	"	Ποινική	(1906)
Νομολογία	Ἐφετερίου	Ἀθηνῶν	(1906)
"	"	Πατρῶν	(1906)
"	Νομικοῦ Συμβουλίου		(1906)
"	Πρωτοδικείου	Ἀθηνῶν	(1906)
Μικραὶ τινες παρατηρήσεις	ἐπὶ τῶν ἀρθρῶν		
62 καὶ 63 τοῦ Νόμου	περὶ Ἐπιτροπείας		
ὑπὸ Γεωργ. Α. Μπαλῆ.	—	Ἀλλ. λογογραφία.	

Συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ 11ου φύλλον τοῦ Κώδικος 1905.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀριθ. 185 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Γ. ΦΑΣΙΛΑΚΗΣ

Γαῖαι ἐθνικαὶ περὶ πηγῶν λαματικών. — ἐξαιρέσεις ἀπὸ διανομῆς. — ὅροι ἀποστάσεως. — ἀπὸ ποίας πηγῆς.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ Βασ. Διάταγμα, ἐκδοθὲν ἐπὶ τῇ βράσει τοῦ Νόμου ΥΛΑ' τοῦ 1871 ἀρθρ. 3, ἐξαίρουνται τῆς διανομῆς καὶ παραχωρήσεως καὶ αἱ γαῖαι, αἵτινες καῖνται περὶ τῶν λαματικῶν ὑδάτων εἰς ἀπόστασιν πεντακοσίων μέτρων ἀπὸ τῆς πηγῆς. Πηγὴν δὲ ἐννοεῖ ὁ νόμος πᾶσαν τοιαύτην, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοιοῦτον ὕδωρ, ἀνεξαρτήτως ποσότητος, δυνάμενον ὅμως νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς χρῆσιν λουτρῶν, καὶ ἐπομένως ἡ ἀπόστασις τῶν πεντακοσίων μέτρων πρέπει νὰ ὑπολογισθῇ καὶ ἀπὸ τῆς πηγῆς ταύτης, καίπερ μὴ χρησιμοποιεῖται ἐτι. Τὸ δὲ ἐφετεῖον δεχόμενον, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς διεξαγωγῆς πραγματογνωμοσύνης, ὅτι ὑπάρχει τοιαύτη πηγὴ ἀναβλύζουσα τῆς αὐτῆς ποιότητος, ἀλλ' οὐχὶ ἐπαρκοῦς ποσότητος, καὶ ὑπολογίσαν τὴν ἀπόστασιν τῶν πεντακοσίων μέτρων οὐχὶ ἀπὸ τῆς πηγῆς ταύτης, ἀφ' ἧς δὲν ἀφίστανται αἱ ἐπίδοικαι γαῖαι κατὰ πεντακόσια μέτρα καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐφετείου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς χρησιμοποιομένης τοιαύτης εἰς λουτρά τοῦ κοινοῦ, παρηρμήνευσε τὴν μνησθέντα Νόμον καὶ τὸ Β. Διάταγμα, ἅπερ δὲν ποιοῦνται τοιαύτην διάκρισιν καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του, δυνάμει τοῦ ἀρθρου 807 § 7 Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 186 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΨΑΛΗΣ

Ἐκτίμησης ἐγγράφων ἐν συνόλῳ. — ἐκτίμησης ὡς ἀγοραπωλητίας ὑπὸ κοινότητος καὶ ἀνάθεσις διαχειρίσεως. — ἀνοργάνιστοι κοινότητες. — ἐκπροσώπωντες. — ἀπόδοσις λόγων κατὰ κυρίου ἐρείδματος. — ἀδιάφορος κατὰ ἐπικουρικοῦ. — μέλη κοινότητος κεχωρισμένα. — οὐ δίωξις λογοδοσίας παρ' ἐπιτροπῆς. Ἐπειδὴ, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης

ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον ἔλαβεν ἐν συνόλῳ ὑπ' ὄψει τὸ . . . συμβόλαιον καὶ τὸ . . . ὅμοιον ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ἄρα λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς δευτέρας σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον δέχεται ὡς προκύπτοντα ἐκ τῶν συμβολαίων τούτων τὰ ἐξῆς περιστατικά: Ὅτι οἱ ἐν αὐτοῖς συμβληθέντες, μετὰ τῶν ὁποίων εἰσὶν καὶ οἱ ἀναιρεσεύοντες, παρέστησαν ὡς ὁμὰς ἀποτελοῦσα τὴν κοινότητα τοῦ χωρίου Σάλεσι, ὅτι τὸ ἐν τῷ πρώτῳ συμβολαίῳ ἀναφερόμενον κτῆμα ἡγόρασαν παρὰ τοῦ Α, Σ*** ὡς κοινότης καὶ ἀνέθεσαν διὰ τοῦ ἐγγράφου τὴν διαχείρισιν τοῦ κτήματος, ὡς κτήματος τῆς κοινότητος, εἰς τὴν διὰ τοῦ τελευταίου συμβολαίου διορισθεῖσαν διαχειριστικὴν ἐπιτροπὴν. Ἡ τοιαύτη δ' ἐκτίμησης τοῦ περιεχομένου ἐγγράφων, μηδὲνα κανόνα τοῦ δικαίου παραβιάζουσα, διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ μετὰ τὴν τοιαύτην ἐκτίμησην, ἀπορηνάμενον τὸ ἐφετεῖον ὅτι οἱ ἀναιρεσεύοντες, μὴ ἀποτελοῦντες τὰ δύο τρίτα τῶν μελῶν τῆς κοινότητος Σάλεσι, δὲν νομιμοποιοῦνται ζητοῦντες διὰ τῆς ἀγωγῆς τῶν λογοδοσίαν παρὰ τῆς διαχειριστικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὴν διαχείρισιν τοῦ εἰρημένου κοινοτικοῦ κτήματος, ὡς τοῦ τοιοῦτου δικαιώματος ἀνήκοντος εἰς τὴν κοινότητα, ὁρθῶς ἡρμήνευσε τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου Ν. 3 καὶ 4 Πανδ. (3.4), Ν. 3 Π. (50.9), Ν. 45 Κ. (10.32), Ν. 160 § 1 Π. (50.17), καθ' ἃς ἡ βούλησις καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς ἀνοργάνιστου κοινότητος, οἷα ἡ κοινότης τοῦ χωρίου Σάλεσι, ἐκδηλοῦται, ὅταν συνέλθωσι τὰ δύο τρίτα τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ ταῦτα κατὰ πλειοψηφίαν ἀποφανθῶσι περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἐπειδὴ τοῦ ἐρείδματος τούτου ἀρκούντος πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δι' ἧς ἀπερρίφθη κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἡ ἀγωγή, ματαία ἀποβαίνει ἡ ἐξέτασις τοῦ λόγου ἀναιρέσεως, δι' οὗ προσβάλλεται ἐπικουρική σκέψις τοῦ ἐφετείου, διότι τὸ τυχὸν ἡμαρτημένον ταύτης, οὐδαμῶς ἐπιδρῶν ἐπὶ τὴν ὀρθότητα τοῦ διατακτικοῦ.

Ἐπειδὴ κατ' οὐδεμίαν διάταξιν τοῦ νόμου δύνανται μεμονωμένα τινὰ μέλη τῆς κοινότητος νὰ ἐγείρῳσιν ἀγωγὴν περὶ λογοδοσίας κατὰ τῆς ὑπὸ τῆς κοινότητος διορισθείσης διὰ τὴν διαχείρισιν τοῦ κτήματος αὐτῆς ἐπιτροπῆς, ὅταν ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη δὲν ᾔθελε τυχὸν ἐκπληρώσει τὴν ἢ ἐκ τοῦ νόμου ἔχει ἢ τὴν ἢν διὰ συμβάσεως ἀνέλαβεν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ λογοδοτήσῃ, ἢ ὅταν ἡ διορισθεῖσα ὑπὸ τῆς κοινότητος πρὸς ἐξέλεξιν ἐπιτροπῆς, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἔπρεπε νὰ γίνηται ἡ λογοδοσία, ᾔθελε τυχὸν ἀμελήσῃ τοῦ νὰ ζητήσῃ τοιαύτην. Ἀδάσιμος ἄρα ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως, ἐφ' ὅσον

ανάγεται· εἰς ἀθέτησιν τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, ἄχρηστος δ' ἂν ἤθελεν ὑποτεθῆ ἀναγόμενος εἰς ἑλλειψιν αἰτιολογίας, διότι ἡ σιωπὴ τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ ἐστερημένου νομικῆς ἀξίας ἰσχυρισμοῦ δὲν δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν.

Ἀριθ. 187 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς δ' ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Ἐνδσταδὶς δεδικοσμένου. - πληρότης.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως αἰτήσις τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι πάντες οἱ λόγοι τῆς ἀναιρέσεως ἀπερρίφθησαν ὡς ἀτάσιμοι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 257 τοῦ ἔτους 1903 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἀπορριπτεία ἐστὶ, καθόσον δὲν ἰσχυρίζονται οἱ ἀναιρεσιβλήτοι ὅτι οἱ λόγοι τῆς ἀναιρέσεως ἀπερρίφθησαν ἐν τῇ παρούσῃ δίκῃ καὶ μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων (ἄρθρ. 813 Πολ. Δικονομίας (*)).

Ἀριθ. 191 (1906) Τμ. Β' (**)

Εἰσηγητῆς δ' ἀρεοπαγίτης κ. Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅρια δικαιοδοσίας θ' τμήματος μετ' ἀναιρεθίν. - ὅροι ἀπαράδεκτου δευτέρως ἀνακοπῆς. - ἀνακοπή. - συνοπτικότης ἀνεξαρτήτως ἀρχικοῦ χαρακτῆρος διαφορᾶς. - ἐλλειψὶς ἀντικλήτου. - κοινοποιήσις γραμματεῖ. - ἐναρξὶς προθεσμίας προεδρικῆς πράξεως. - παράλειψις διορισμοῦ ἀντικλήτου ὑπὸ ἀνακόπτοντος. - δυνέπεια. - δυνοπτικότης ἐκ συντηρητικῆς κατασχέσεως. - μοναδικὴ ἐμπορικὴ πράξις. - ἐμπορικότης παρακολούθων.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 588 τοῦ ἐν Πάτραις Ἐφετείου ἀπερρίφθη ἡ ἀνακοπὴ τῆς ἐφεσιβλήτου, ἐταιρίας κατὰ τῆς 16 (1905) προηγουμένης αὐτοῦ ἀποφάσεως τῆς ἀπορριψάσης ἐρήμην τῆς ἐταιρίας τὴν ἀνακοπὴν αὐτῆς κατὰ τῆς πρώτης ἐρήμην ὑπ' ἀριθ. 845 (1904) ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου. Ἀναιρεθείσης δὲ διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως τῆς προμνημονευθείσης τελευταίας ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ ἐν Πάτραις Ἐφετείου, εἶναι ἐξεταστέα ἐκ νέου ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων διαφορὰ ἀπὸ τοῦ σημείου εἰς ὃ διετέλει αὐτὴ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, ἀλλὰ μόνον καθ' ὃ μέρος εἶχε παραπεμφθῇ εἰς τὸ ἐν Πάτραις Ἐφετεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 264 (1901) ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως, ἥτοι ὡς πρὸς τὴν ἐπιβοθητικὴν αἴτησιν τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ τῆς ἐφειλομένης αὐτῷ εὐλόγου ἀμοιβῆς τῶν ἐργασιῶν ἃς κατέβαλεν ὁ ἐκκαλῶν, ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν παρὰ τῆς ἐφεσιβλήτου ἐταιρίας ἀνάληψιν τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτισμοῦ τῆς πόλεως Σύρου.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν, κατὰ τὸ ἄρθρον 507 τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν συγχωρεῖται ἐτέρα ἀνακοπὴ

κατὰ τῆς ἀπορριψάσης τὴν ἐρήμην τοῦ ἀνακόπτοντος ἐκδοθείσαν ἀπόφασιν, ἀναγκαῖα ὅμως τῆς διατάξεως ταύτης προϋπόθεσις εἶναι ὅτι ἡ πρώτη ἀνακοπὴ εἶχεν εἰσαχθῇ πρὸς συζήτησιν καὶ συζητηθῇ ἐγκύρως διὰ τακτικῆς ἐν τῷ πινακίῳ ἐγγραφῆς, γενομένης συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 571—578 τῆς Πολ. Δικονομίας. ἀπορριπτεία ἄρα ὡς ἀνυπόστατος τυγχάνει ἡ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἔνστασις ὅτι ἡ δευτέρα ἀνακοπὴ τῆς ἐταιρίας κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16 τοῦ 1905 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Πάτραις Ἐφετείου, τῆς ἀπορριψάσης τὴν πρώτην αὐτῆς ἀνακοπὴν, εἶναι ἐν πάσῃ περιπτώσει· καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ κύρους ἢ μὴ τῆς ἐρήμην συζητήσεως καθ' ἣν ἐξεδόθη, ἀπαράδεκτος, κατὰ τὸ ἄρθρ. 507 τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ ἐξεταστέα· αἱ ἀντιτασσόμεναι ὑπὸ τῆς ἐταιρίας κατὰ τοῦ κύρους αὐτῆς ἀντιρρήσεις.

Ἐπειδὴ, ὡς συνάγεται παρῶς ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἁρθρῶν 598 καὶ 774 πρὸς τὰ ἄρθρα 619—622 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἀνακοπὴ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, εἴτε ἀπευθύνεται ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου, εἴτε ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου, εἰσάγεται πρὸς συζήτησιν καὶ συζητεῖται· κατὰ τοὺς περὶ συνοπτικῆς διαδικασίας κανόνας, ὡς συνοπτικὴ δίκη λογισομένη καὶ ἐὰν ἐτι καθ' ἐν χρόνον εἰσῆχθῃ πρὸς συζήτησιν ἔφερε τὸν χαρακτῆρα συνήθους δίκης, μὴ διακρίνοντος τοῦ νόμου ἀλλὰ γενικῶς ἐκφραζομένου. Τούτων τεθέντων, ἔπεται ὅτι· οἷονδήποτε καὶ ἂν εἶχεν ἡ περὶ τῆς πρόκειται διαφορὰ κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς πρὸς συζήτησιν εἰσαγωγὴν χαρακτῆρα, ἐγκύρως, κατὰ τὸ ἄρθρον 150 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ διατάξις τοῦ προέδρου τοῦ ἐν Πάτραις Ἐφετείου, δι' ἧς συνετημήθη ἡ πρὸς συζήτησιν τῆς πρώτης ἀνακοπῆς τῆς ἐταιρίας ἥτις παρέλιπε νὰ διορίσῃ ἀντίκλητον ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ ἐφετείου, ἐν τῇ οὐδὲ κατώκει ὁμολογουμένως οὐδὲ διέμεινε, παρὰ τὴν τοῦ ἁρθροῦ 148 Πολ. Δικονομίας διάταξιν, προθεσμία, ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν γραμματεῖα τοῦ ἐφετείου, κατὰ τὸ ἄρθρον 150, καθ' ὃ ἐπὶ πάσης συνοπτικῆς ὑποθέσεως αἱ ἐπιδόσεις γίνονται εἰς τὸν γραμματεῖα τοῦ δικαστηρίου· ἔρθως ἄρα ἰσχυρίζεται ὁ ἐκκαλῶν ὅτι ἐγκύρως εἰσῆχθῃ πρὸς συζήτησιν ἡ πρώτη ἀπὸ 27 Νοεμβρίου 1904 ἀνακοπὴ τῆς ἐταιρίας μετὰ τὴν εἰς τὸν γραμματεῖα τοῦ ἐφετείου κοινοποίησιν τῆς προρρηθείσης διατάξεως τοῦ προέδρου καὶ συνεζητήθη κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ δικάσιμον κατὰ τὴν ἐν τῷ δελτίῳ ἐν ᾧ ἐγγράφονται αἱ προτιμηθεῖσαι ὑποθέσεις σειρᾶν. αὐτῆς καὶ ἀνυπόστατοι· ἐξελέγχονται οἱ περὶ τοῦ ἐναντιῶ ἰσχυρισμοὶ τῆς ἐταιρίας, ὡς καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτῆς ὅτι ἡ εἰρημένη ἀνακοπὴ συνεζητήθη πρὶν ἢ παρέλθῃ ἡ ταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ ἐφετείου δεκαπενθήμερος προθεσμία, ἥτις δὲν ἄρχεται, ὡς ἐσφαλμένως ἰσχυρίζεται ἡ ἐταιρία, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ πινακίῳ ἐγγραφῆς τῆς ἀνακοπῆς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς διατάξεως τοῦ προέδρου.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἁρθροῦ 149 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν, εἰς ὑποθέσεις καθ' ἃς δὲν γίνονται ἐγγραφὸς διαδικασίαι, ὅποιαί καὶ αἱ συνοπτικαί, συγχωρεῖται εἰς τὸν ἐναγόμενον νὰ διορίσῃ καὶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀντίκλητον, ἐὰν δὲν

(*) Ὅταν ἐπικαλῆται τις ἀπόφασιν πρὸς ἀπόδειξιν δεδικοσμένου, δὲν ἐπικαλεῖται συγχρόνως καὶ τὴν ὑπαρξίν τῶν πρὸς τοῦτο στοιχείων :

(**) Ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἐν σελ. 425—428 ΧVII καταγεγραμμένην 368 Α. Π. τὴν ἀναιρέσαν τὴν ἐν σελ. 44 παρόντος τόμου Ε. Π.

ἀπηγγέλθη ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις ἐν τῇ πρώτῃ συζήτησει, οὐδαμῶς ἐπεταί, καθ' ἃ ἰσχυρίζεται ἐσφαλμένως ἡ ἐταιρία, ὅτι ἐὰν ὁ δικασθεὶς ἐρήμην ἐναγόμενος παραλείψῃ νὰ διορίσῃ ἀντίκλητον ἐν τῷ περὶ τῆς ἀνακοπῆς δικογράφῳ, εἶναι ἀνίσχυρος ἢ εἰς τὸν γραμματέα ἐπίδοσις καὶ μόνῃ ἐπίδραδῇ τῆς παραλείψεως ταύτης συνέπεια ἐπέρχεται ἡ τοῦ διαδίκου τοῦ μὴ διορίσαντος ἀντίκλητον ὑποχρέωσις εἰς πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, διότι τὸ εἰρημένον ἄρθρον 449 ἔχει προφανῶς ὑπ' ὅψιν ἐναγόμενον καὶ οὐχὶ ἀνακόπτοντα, ὅπως, κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἁρθροῦ 598, ὀφείλει ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἀνακοπῆς νὰ διορίσῃ ἀντίκλητον (*).

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 934 Πολ. Δικονομίας, ἡ περὶ κύρους κατασχέσεως ἀγωγὴ συζητεῖται καὶ ἀποφασίζεται κατὰ τὴν συνοπτικὴν διαδικασίαν ἔρῳς ἀρα ἰσχυρίζεται ὁ ἐκκαλῶν ὅτι καὶ ἂν ἡ περὶ τῆς πρόκειται ὑπόθεσις δὲν ἔφερεν ἐξ ἀρχῆς χαρακτῆρα συνοπτικῆς δίκης ἀλλὰ συνήθους, ἐγένετο συνοπτικὴ διὰ τῆς ἐπιβληθείσης ὑπ' αὐτοῦ παρ' ἑαυτῷ ὡς τρίτῳ κατασχέσεως μέρους τῆς ἐπιδίκου ἀπαίτησεως καὶ ὅτι ἐπομένως ἐγκύρως ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις τῆς διατάξεως τοῦ προέδρου περὶ προτιμήσεως τῆς πρώτης ἀνακοπῆς τῆς ἐταιρίας κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 845 (1904) ἀποφάσεως τοῦ ἐνταῦθα Ἐφετείου, δι' ἧς ἐγένετο δεκτὴ ἡ τε κυρία ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὴν δευτέραν αὐτῆς βάσιν καὶ ἡ συνεχ-δικασθεῖσα μετ' αὐτῆς παρεμπύπτουσα περὶ κύρους κατασχέσεως.

Ἐπειδὴ, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἀγωγῆς πρέπει νὰ περιέχωνται τὰ πραγματικὰ γεγονότα, ἐξ ὧν συνάγεται ὅτι ἡ ἐπιδιωκομένη δι' αὐτῆς ἀπαίτησις εἶναι, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ἐμπορικὴ, εἴτε λόγῳ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς, ὡς ἀποτελοῦντος ἀρᾶν ἐμπορικὴν, εἴτε λόγῳ τῆς ιδιότητος τοῦ ἐναγομένου, ἐξ ἧς παράγεται τὸ ἐν τῷ περὶ Ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικείων Νόμῳ τεκμήριον τῆς ἐμπορικότητος τῶν πράξεων καὶ ὅτι ἐν τῇ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῇ οὐδὲν τοιοῦτον γεγονός ἀναφέρεται, πλὴν μόνον τῆς μνείας ὅτι ἡ ἐναγομένη ἐταιρία εἶναι ἀνώνυμος καὶ ἐργοληπτικὴ, ὅπερ δὲν ἀρκεῖ ἵνα χαρακτηρισθῇ αὕτη ὡς ἐμπορικὴ, ἀποτελεῖ προδήλως ἐμπορικὴν πρᾶξιν ἢ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένη ἐπιχειρήσεις τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτισμοῦ τῆς Ἑρμοὑπόλεως δι' ὀλικῶν ὑπὸ τῆς ἐταιρίας παρεχομένων, κατὰ τὸ ἐδάφ. 1 τοῦ ἁρθροῦ 2 τοῦ προειρημένου Νόμου. Ἐμπορικῆς δ' οὐσῆς καθ' ἑαυτὴν τῆς μεμονωμένης ταύτης πράξεως, ἀνεξαρτήτως τῆς ιδιότητος τοῦ ἐπιχειρήσαντος αὐτὴν, προσλαμβάνει τὴν ιδιότητα ἐμπορικῆς πράξεως καὶ ἡ ἀποτελοῦσα τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγωγῆς ἔννομος σχέσις, εἴτε ὡς μίσθωσις ὑπηρεσίας, εἴτε ὡς ἐντολὴ ἐπὶ εὐλόγῳ ἀμοιβῇ χαρακτηρισθῇ, ὡς στενῶς συνδεομένη πρὸς τὴν εἰρημένην ἐπιχείρησιν τῆς ἐταιρίας καὶ ὡς παρεπομένη αὐτῆς. Ἐμπορικῆς δ' οὐσῆς τῆς ὑποθέσεως, καλῶς ἡ προρρηθεῖσα διάταξις τοῦ προέδρου τοῦ ἐν Πάτραις Ἐφετείου ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν γραμ-

ματέα καὶ συνεζητήθη, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὑπ' αὐτῆς δικάσιμον, ὡς βασιμῶς ἰσχυρίζεται ὁ ἐκκαλῶν καὶ ἀπαράδεκτος καὶ ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ καθίσταται ἡ δευτέρα ἀνακοπὴ τῆς ἐταιρίας.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ προμνημονευθὲν ἄρθρον 150, οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν καὶ τῶν ἄλλων συνοπτικῶν ὑποθέσεων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ βραχυπροθέσμων κλήσεων, ὅπερ ἐστίν, ὅταν, λόγῳ τοῦ κατεπεύγοντος τῆς ἐκδικάσεως, συντμηθῇ ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ οἰκείου δικαστηρίου διὰ διατάξεως αὐτοῦ ἡ πρὸς συζήτησιν ὑποθέσεώς τινος συνήθους ἢ συνοπτικῆς προθεσμία, κατὰ τὰ ἄρθρα 620 καὶ 540 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐὰν παραλειφθῇ ὁ διορισμὸς ἀντικλήτου ἔναντιον τῶν ἐν τοῖς ἁρθροῖς 148 καὶ 149 ὁρισμένων, αἱ ἐπιδόσεις γίνονται εἰς τὸν γραμματέα καὶ λογίζονται ὡς ἂν εἰ ἐγένοντο πρὸς τὸν ἴδιον διάδικον. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τῆς πρὸς συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς, ἣν ἡ ἐρεσίβητος ἐταιρία ἀπηύθυνε κατὰ τῆς πρώτης τῶν ἐρήμην αὐτῆς ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων τοῦ ἐν Πάτραις Ἐφετείου προθεσμίας συντμηθείσης διὰ διατάξεως τοῦ προέδρου, ἐγκύρως ἡ κοινοποιήσις αὐτῆς ἐγένετο εἰς τὸν γραμματέα, ἀντὶ τῆς ἐταιρίας, ἥτις εἶχε παραλίπῃ νὰ διορίσῃ ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἀνακοπῆς ἀντίκλητον, ἀνεξαρτήτως τοῦ χαρακτῆρος ἐν εἶχεν ἡ ὑπόθεσις κατὰ τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς εἰσαγωγὴν, καὶ ἐπομένως καὶ ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ἀπορριπτέα καθίσταται ἡ τῆς ἐταιρίας ἀντίρρησης κατὰ τοῦ κύρους τῆς κοινοποιήσεως ταύτης καὶ τῆς μετ' αὐτὴν συζητήσεως.

Ἐπειδὴ ὅμως τοιαύτην ἐκφέρων γνώμην ἐπὶ τῶν προεκτεθέντων ζητημάτων, τὸ τμήμα τοῦτο τοῦ Ἀρείου Πάγου, πρόσχρως προδήλως εἰς τὴν ἀναιρετικὴν ἀπόφασιν τοῦ Α' τμήματος, ἥτις ἀπερήναιτο ὅτι τὸ ἄρθρον 150 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, καθ' ὃ ἐπὶ ἐμπορικῶν ἢ ἄλλων συνοπτικῶν ὑποθέσεων ἢ βραχυπροθέσμων κλήσεων, αἱ ἐπιδόσεις γίνονται εἰς τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου, ὅταν παραλειφθῇ ὁ διορισμὸς ἀντικλήτου ὑπὸ τοῦ μὴ κατοικοῦντος μηδὲ διαμένοντος ἐν τῇ ἐδρᾷ τοῦ δικαστηρίου διαδίκου ἔχει ὑπ' ὅψει δίκην φέρουσας ἀπ' ἀρχῆς συνοπτικὸν χαρακτῆρα, καθ' ἣν δὲν ἀπαιτεῖται κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτῆς ἐγγράφος προδικασία, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν μεταγενεστέρως τις διαδικασία παρεμπύπτουσα εἰς δι-κὴν συνήθους φύσεως χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς συνοπτικὴ, ὅποια εἶναι καὶ ἡ ἀνακοπὴ ἐρήμην ἀποφάσεως καὶ ἡ βραχυπρόθεσμος κλήσις, καὶ ὅτι ἡ περὶ τῆς πρόκειται ὑπόθεσις, ἧς ἀντικείμενον εἶναι ἡ ζητούμεν διὰ τῆς ἀγωγῆς ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀποζημιώσεις διὰ τὰς παρασχεθείσας ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐταιρίαν ὑπηρεσίας, αἵτινες ὀρίζονται ἐν αὐτῇ, δὲν δύναται νὰ λογισθῇ ὡς ἐμπορικὴ, ἵνα ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἢ προεκτεθεῖσα διάταξις τοῦ ἁρθροῦ 150 τῆς Πολ. Δικονομίας, καίτοι ἐμπορικῆς οὐσῆς κατὰ νόμον τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτισμοῦ τῆς Ἑρμοὑπόλεως, ἣν ἐζήτησεν ἡ ἐταιρία νὰ ἀναλάβῃ, διότι ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ διατυπούμεν καὶ μεταξὺ τῶν διαδίκων καταρτισθεῖσα ἔννομος σχέσις εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώ-

(*) Ἀκριδῶς δ,τι παρετηρήσαμεν ἐν σελίδι 427 ΧVII (σημ. *).

σεων του περί 'Αρμοδιότητος των 'Εμποροδικείων Νόμου δύναται νά εἰσαχθῇ καί ἀνάγκη νά παραπεμφθῇ εἰς τήν ἐλομέλειαν τοῦ 'Αρείου Πάγου ἡ λύσις τῶν εἰρημένων νομικῶν ζητημάτων, ἐξ ὧν ἐξαρτᾶται ἡ ἐκδασίς τῆς παρούσης δίκης πρὸς ἄρσιν τῆς μεταξύ τῶν δύο τμημάτων τοῦ δικαστηρίου ὑφισταμένης διαφωνίας (*).

'Αριθ. 193 (1906) Τμ. Β' (**)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΛ

Ζημία ἐκ παρανόμου ἀπαγορευέως βοσκῆς ἐν ἐμπροσθέντι δάδει. - ἐπιδικάσις ἀποζημιώσεως διὰ χρονικὸν διάστημα. - δεδικασμένον καὶ διὰ μεταγενέστερον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰς ἐν τῇ ἀναιρετικῇ τοῦ Α' τμήματος τοῦ 'Αρείου Πάγου ἀποφάσει παρατιθέμενας διατάξεις τῶν νόμων, πᾶσα ἐξ ἀδικήματος ἐνοχὴ παράγει ὑπὲρ τοῦ παθόντος δικαίωμα ἀποζημιώσεως, συνισταμένης εἰς τὸ διαφέρειν, ἥτοι εἰς τὴν ἀνάρθρωσιν οὐ μόνον τῆς θετικῆς καὶ ἐπελθούσης ἤδη ζημίας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόδοσιν ἐκείνου, οὗ ἤθελε τις στερηθῇ ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἡ ἐπενεγκοῦσα τὴν βλάβην ἄδικος πράξις. Σύμφωνανον δ' οὕτω καὶ τοῦ Β' τούτου τμήματος τοῦ 'Αρ. Πάγου ἔχοντος τὴν γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Α' τμήματος αὐτοῦ ἐξηγεσθῆσαν, ἡ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ὑπὸ κρίσιν περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς ἔνστασις τοῦ Δημοσίου διὰ τοῦ ἀπὸ 1 Σβρίου 1888 ἕως 1 Σβρίου 1891 χρόνου, καθ' ἓν, ὡς δὲν ἀμφισβητεῖται, ἐξηκολούθησεν ὑφισταμένη καὶ διαρκούσα ἡ δύναμις τῆς παρανόμου ὑπ' ἀριθ. 1544 τῆς 7ης Σεπτεμβρίου 1881 ἀπαγορευτικῆς πράξεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου Λοκρίδος γενομένη ἀπαγορευσις τῆς καλλιέργειας καὶ βοσκῆς τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένου καὶ περιγραφομένου κτήματος τοῦ ἐνάγοντος, ἀπορριπτέα καθίσταται ὡς μὴ βάσιμος, ἀφ' οὗ κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἡ ἀποζημιώσις ἐφείλεται ἐφ' ὅσον χρόνον ὑφίστατο ἡ παραγωγὸς τῆς ζημίας ἄδικος πράξις.

Ἐπειδὴ ὄντος τελεσιδίκως λεκρμένου ἐν τῇ παρούσῃ μεταξύ τῶν αὐτῶν διαδίκων διαφορᾷ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2300 (1896) ἀποφάσεως τῶν ἐν 'Αθῆναις Ἐφετῶν ὡς πρὸς τὸ μὴ ἀναιρεθὲν μέρος τῆς ἐπιδικασθείσης ἐπιδίκου καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου πηγάζουσας ἀγωγῆς, τοῦ τε δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος ὡς κυρίου καὶ κατόχου τοῦ ἐπιδίκου κτήματος πρὸς ἀποζημιώσιν ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ αἰτίας, ἥτοι τῆς ἄνω μνησθείσης παρανόμου ἀπαγορευτι-

(*) Ὡς εἶναι πρόδηλον, ἡ διαφωνία εἶναι διπλῇ καὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἐὰν ἡ ἐπιγενομένη συνοπτικότης χαρακτηρῇ τὴν ὅλην δίκην συνοπτικὴν καὶ ἐπιφέρει τὰς συνεπείας αὐτῆς καὶ ἐὰν ἡ παρακώλυθος μοναδικὴ ἐμπορικὴ πράξις ἐνέργεια χρωματίζεται ἐξ αὐτῆς. Θὰ παραθέσωμεν κατόπιν καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐλομέλειας. Δυστυχῆς θεσμοὶ οἵτινες ἀπεπλήθυναν τοσοῦτον ἐπιμελῶς διὰ σοφισμάτων, ὥστε κατέληξαν σὺν τὸν ἀποπλυνόμενον διὰ τοὺς διαδητικούς καὶ ἀποστειρούμενον τοῦ ζαχαύρου αὐτοῦ ἄρτον.

(**) Ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἐν σελ. 274 XVI 448 Α. Π. ὅρα τὴν αὐτόθι παραπομπήν.

κῆς πράξεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου Λοκρίδος, ὡς καὶ τῆς ἐξ αὐτῆς ἐϑύνης καὶ ὑποχρεώσεως τοῦ ἐναγομένου Δημοσίου πρὸς ἀποζημιώσιν, ἐτι δὲ καὶ ὀρισθέντος μετ' ἐκτίμησιν ἀποδείξεων τοῦ καθ' ἑκάστον ἔτος ὀφειλομένου ποσοῦ τῆς ἐνεκα στερήσεως εἰσοδημάτων ἐπελθούσης ζημίας, ὡς συνισταμένης εἰς δραχ. 1000 κατ' ἔτος διὰ τὴν ἐπιδικασθεῖσαν τελεσιδίκως διὰ πέντε ἔτη ἐκ δραχ. 5000 ἀποζημιώσιν, δεδικασμένον ὑφίσταται ἐπὶ πάντων τούτων ἐκ τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως ἐν τῇ παρούσῃ μεταξύ τῶν αὐτῶν διαδίκων δίκῃ, καθὰ ὁ ἐνάγων βασίμως ὑποστηρίζει λόγῳ τῆς ὑπαρχούσης κατ' αὐτὴν ταυτότητος αὐτῶν τούτων, τοῦ δικαζομένου δικαίου καὶ τῆς νομικῆς αὐτοῦ αἰτίας, ἐτι δὲ καὶ τοῦ ἐνεκεν αὐτῆς καταδλητέου καθ' ἑκάστον ἔτος ποσοῦ τῆς ἐπισυμβάσης ζημίας δι' ἑκάστον ἔτος αὐτῆς, κατὰ τὴν ἄνω ἀπόφασιν, εἰς δραχ. 1000 ἀνερχομένης, ὁμολογουμένου δὲ δι' ἑλλείψιν ρητῆς ἀντικρούσεως τοῦ ὅτι ἡ παραγωγὸς τῆς τοιαύτης ζημίας ὡς ἄνω παράνομος πράξις τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου ἐξηκολούθησεν ὑφισταμένη καὶ διὰ τὰ ἐπόμενα τῶν ὡς ἀνωτέρω, δι' ἃ ἐπεδικάσθη ἀποζημιώσις, τρία ἔτη, ἥτοι ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου 1888 ἕως τοῦ Σεπτεμβρίου 1891, δι' ἃ ἐπίσης εὐθύνεται, κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένη σκέψει ἐκτεθέντα, τὸ ἐναγόμενον Δημόσιον ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας εἰς ἀποζημιώσιν τοῦ ἐνάγοντος, δεκτὴ καθίσταται ὡς ἀποδεδειγμένη καὶ διὰ τὸ ἀναλογεῖν εἰς τὰ τρία ταῦτα ἔτη ποσὸν τῶν δραχ. τριῶν χιλιάδων ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐπιδικαστέα (*).

'Αριθ. 194 (1906) Τμ. Β' (**)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Συγγενὴς ἀνηλίκων. - δικαίωμα διορισμοῦ ἐπιτρόπου. - δικαίωμα παρεμβάσεως ἐν ὁμοίᾳ εἰσαγγελικῇ αἰτήσει. - κυρία παρέμβασις. - δικαίωμα ἀντοτελοῦς ἐφέσεως. - ἀπόροις ἀγωγῆς ἐπὶ μὴ νομιμοποιήσει. - οὐ δεδικασμένον κατὰ νεωτέρας. - προβολὴ ἀδινάτου ἐπιτροπείας ἐξ ὑπάρξεως πατρός. - προβολὴ ἀκυρότητος γάμου ἐκ. - γάμος κωλινόμενος συγγενείᾳ. - ἀκυρότης προβλητέας. - ἀπόδειξις κωλινώματος. - ἀποδεικτικὰ μέσα.

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλῶν Σ. Β^{***}, ὡς ἀνίων συγγενὴς δευτέρου βαθμοῦ τοῦ ἀνηλίκου Κ^{***}, ἔχων δ' ἄλλως τε συμφέρον κατὰ τὰ ἐν ταῖς προτάσεσιν τοῦ ἐκτιθέμενου, δικαιούμενος ὑπὸ τοιαύτην ιδιότητα, κατὰ τὸ ἄρθρον 646 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸ 22 τοῦ περὶ Ἀνηλίκων Νόμου, νά αἰτήσῃται παρὰ τοῦ δικαστηρίου τὸν διορισμὸν ἐπιτρόπου, δύναται καὶ νά παρέμβῃ νομίμως, εἰσαγομένης ἐκ μέρους τοῦ εἰσαγγελέως σχετικῆς αἰτήσεως, διὰ τῆς τοιαύτης δὲ παρεμβάσεως, ἥτις, προκειμένου περὶ τῆς ἐξαιρετικῆς ἐπ' ἀναφορὰ διαδικασίας, νομίμως καὶ ἄνευ προδικασίας εἰσάγεται διὰ τῶν προτάσεων, ἀσκῶν ἴδια δικαιώματα ἐκ τῶν ἄνω μνημονευθει-

(*) Ἀμφιβάλλομεν ἀπολύτως ὅτι ὑπῆρχε δεδικασμένον καὶ ἐπὶ τοῦ ἐτησίως ἀποδοτέου ποσοῦ. Ἄλλο καθόλου ἀντικείμενον.

(**) Ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἐν σελ. 477 XVI 442 Α.Π.

πῶν διατάξεων ἀπορρέοντα, θεωρεῖται κυρίως παρεμβαίνων, δικαιούμενος οὕτως, κατὰ τὸ ἀρθρ. 740 Πολ. Δικονομίας, καὶ ἰδίαν ἐφεσιν νὰ ἐγείρῃ κατὰ τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως, ἀνεξαρτήτως τῆς παρὰ τῶν ἄλλων διαδίκων ἀσκήσεως τοῦ ἐνδίκου τούτου μέσου. Ἀπορριπτέα ὅθεν κρίνεται ἡ ἐνστάσις περὶ ἀπαρδέκτου τῆς παρεμβάσεως τοῦ Σ. Β*** ἐνώπιον τοῦ πρωτοβάθμιου δικαστηρίου καὶ τῆς κατὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐφέσεως.

Ἐπειδὴ ἀδασίμως ὁ Π. Χ*** προτείνει ἐντασιν δεδικασμένου ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. 45 καὶ 1213 π. ἐ. ἀποφάσεων τῶν ἐνταῦθα ἑφετῶν, αἵτινες περιοριθεῖσαι εἰς ἀπόρριψιν προηγουμένως ἐγερθείσης ἀγωγῆς περὶ ἀκυρώσεως τοῦ μεταξὺ τῶν Ε. Β*** καὶ τοῦ Π. Χ*** συναφθέντος γάμου δι' ἑλλειψιν παθητικῆς νομιμοποιήσεως, οὐδαμῶς ἐξήτασαν μεταξὺ τῶν ἤδη παρισταμένων διαδίκων τὸ κύρος τοῦ γάμου.

Ἐπειδὴ εἰσαχθείσης τῆς αἰτήσεως περὶ διορισμοῦ δικαστικοῦ ἐπιτρόπου τοῦ ἀνηλίκου Κ***, τέκνου τῆς ἀποδιδωσάσης Ε. Β***, ὁ παρεμβὰς Π. Χ*** τὸ ἀπαρδέκτον τῆς τοιαύτης αἰτήσεως προτείνει ἐπικαλούμενος συναφθέντα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ρηθείσης Ε. Β*** γάμον, ἐξ οὗ ἐγεννήθη τὸ περὶ τῆς ἐπιτροπείας τοῦ ὁποίου πρόκειται τέκνον, ὑπαγόμενον λόγῳ τοῦ γάμου εἰς τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν τοῦ παρεμβαίνοντος τούτου, πρὸς ὑποστήριξιν δὲ τῆς περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου αἰτήσεως ὁ Σ. Β*** ἰσχυρίσθη τὸ ἄκυρον τοῦ γάμου, ὡς ἐκ τῆς ὑπάρξεως κωλύματος ἐκ συγγενείας πρῶτον βαθμοῦ ἐξ αἵματος, καὶ τὴν μὴ ὑπαρξίν ἐκ τούτου πατρικῆς ἐξουσίας ἐπὶ τοῦ ρυσικοῦ τέκνου.

Ἐπειδὴ ὑπάρχοντος κωλύματος λόγῳ συγγενείας μεταξὺ τῶν συζύγων εἰς βαθμὸν ἀπαγορευμένον, ὁ οὕτω συναρθείς γάμος ἄκυρος θεωρεῖται, μὴδὲν παράγων ἐννομον ἀποτέλεσμα, οὔτε πρὸς τοὺς συζύγους, οὔτε πρὸς τὰ ἐκ τούτου γεννηθέντα τέκνα (ἐρα Lex 68 Pind. 23.2 Νεαρά 12 Κεφ. α' 74 Ἀρμ. Βιβλ. Δ', τίτλ. Η.). Τὴν ἀκυρότητα δὲ ταύτην οὐ μόνον οἱ σύζυγοι δύνανται νὰ προτείνωσιν κατ' ἀλλήλων ἀλλὰ καὶ πᾶς ἐνδιαφερόμενος εἰς τὴν ἀκύρωσιν τοιοῦτου παρανόμου γάμου, εἴτε δι' ἀγωγῆς, εἴτε κατ' ἐνστάσιν. Αἱ διατάξεις δ' αὗται οὐδαμῶς κατηργήθησαν διὰ τοῦ ἀρθρ. 15 τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Νόμου τῆς 9 Ἰουλίου 1852, ὡς καὶ τὸ Α' τμήμα τοῦ δικαστηρίου ἔκρινε κατὰ τὴν σχετικὴν αἰτιολογίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 442 π. ἐ. ἀποφάσεώς του. Ἐν προκειμένῳ ὅθεν ὁ Σ. Β***, συμφέρον ἔχων νὰ θεωρηθῇ ἄκυρος ὁ γάμος μεταξὺ τῆς θυγατρὸς του καὶ τοῦ Π. Χ*** ὡς τὸ ἐκ τοιοῦτου παρανόμως τελεσθέντος γάμου γεννηθὲν τέκνον, μὴ ὑποκείμενον εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρὸς του, ἀλλ' ὡς ρυσικὸν ὑπαγχθῇ εἰς ἐπιτροπείαν, δικαιούται ἐν τῇ παρούσῃ δίκῃ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς αἰτήσεως περὶ διορισμοῦ αὐτοῦ ὡς ἐπιτρόπου καὶ κατ' ἐνστάσιν νὰ προτείνῃ τὴν ἀκυρότητα τοῦ γάμου τούτου, λόγῳ συγγενείας πρῶτον βαθμοῦ ἐξ αἵματος. Τάναυντία δὲ τὸ Πρωτοδικεῖον δεξιόμενον, μεταρρυθμιστέαν τὴν ἀπόφασίν του κατέστησε ἐπὶ τῷ βασίμῳ ἐφέσει λόγῳ.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς πρώτης ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου συζητήσεως ὁ παρεμβὰς Π. Χ*** ρητῶς ἠρνήθη τὴν ὑπαρξίν κωλύματος πρὸς σύναψιν τοῦ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ε. Β*** γάμου, ὡς ἐκ τῶν νομίμως προσαγομένων προτάσεων αὐτοῦ ἐξάγεται, ὀφείλει ὅθεν ἐν τοιαύτῃ ἀμφισβητήσει ὁ προτείνων τὴν ἐνστάσιν τὸ ἐπιφέρειν τὴν ἀκυρότητα γεγονὸς ν' ἀποδείξῃ χρώμενος καὶ τῷ ἐμπαρτύρῳ μέσῳ διὰ τὸ ἀνέφικτον τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἐπιφυλάσσεται δὲ τὸ δικαστήριον νὰ κρίνῃ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων.

Ἀριθ. 195 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Ἑθνικὴ Τράπεζα. - τόκοι τόκων. - ἀγωγή ἢ ἀντιδωδία μετὰ παρέρειον ἔτους. - κατάργησις ἰσχύοντος ἀνατοκισμοῦ. - ἐμπορικαὶ ἀπαιτήσεις. - ἑφεδία καὶ ἀντεφεδία ἐπὶ διαφόρων τόκων. - ἀπαρδέκτον. - αἰτιολογία ἀποδόσεως τοῦ ἐπὶ πλέον ληφθέντος ἐκ τοῦ πλειόσημιόματος.

Ἐπειδὴ σύμφωνα καὶ τὸ τμήμα τοῦτο τῷ πρώτῳ, ἐκφέρει γνώμην ὅτι τὸ μὲν ἀρθρ. 18 τοῦ περὶ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς Νόμου ΦΚΣ' τοῦ ἔτους 1859, καθ' ὃ αἱ πρὸς τὴν Τράπεζαν ὀφειλόμεναι δόσεις κεφαλαίου ἢ τόκου καθίστανται αὐτοδικαίως ἐντοκοί ἅμα ληξάνσης τῆς προθεσμίας αὐτῶν, κατηργήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΞΕ' τῆς 22ας Μαΐου 1882, τὸ τρίτον ἀρθρον τοῦ ὁποίου ἐπιτρέπει τὸν ἀνατοκισμόν ἐν δυοὶ περιπτώσεσι καὶ ὑπὸ τοὺς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένους ὅρους, καθέσθον ὁ νεώτερος οὗτος νόμος, περιέχων διατάξεις ἀπαγορευτικὰς καὶ ἀναγομένους εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, ὡς σκοπούσας νὰ περιορίσωσι τὴν τοκογλυφίαν, καθορίζων δὲ καὶ τὰς ἐξαιρέσεις, αἵτινες μόναι δεκταὶ εἰσίν, κατήργησεν ἀπάσας τὰς προγενεστέρους διατάξεις καὶ διὰ καὶ τὸν μνημονευθέντα νόμον περὶ τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς, ἡ δὲ κατὰ τὴν σύναψιν τοῦ δανείου συνομολόγησις τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ὀφειλέτου εἰς πληρωμὴν τόκου ἐπὶ τῶν καθυστερουμένων τοιούτων ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῆς σαφοῦς διατάξεως τοῦ Νόμου ΒΞΕ' τοῦ 1882, ἐπιτροπούσης ἐν ἀρθρῳ 3ῳ τὴν τοιαύτην περὶ ἀνατοκισμοῦ συμφωνίαν μόνον ἂν αὕτη μετὰ τὴν λήξιν τοῦ ἔτους γείνη. Ὁ ἐναντίας ὅθεν τῆς ἐκκαλοῦσης Τραπεζῆς ἰσχυρισμὸς, ὅ ἐπὶ τοῦ ἀρθρου 18 τοῦ Νόμου ΦΚΣ' καὶ τῆς ἐν τῷ συμβολαίῳ ὑπαρχούσης συμφωνίας ἐρεϊδόμενος ἀπορριπτέος κρίνεται.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλοῦσης ὅτι τὸ περὶ οὗ πρόκειται δάνειον ἐμπορικὸν ἐστὶ καὶ ὅτι ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς συναλλαγαῖς εἰθισται γενικῶς ὁ ἀνατοκισμὸς, ρυθμιζόμενος ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐξαιρετικῶς, κατὰ τὰ εἰθισμένα, κατὰ τὴν ἐν τέλει τοῦ ἀρθρ. 3 τοῦ Νόμου ΒΞΕ' διατάξιν, ἀπαρδέκτος κρίνεται μὴ προταθεῖς πρωτοδικῶς, ὡς ἐκ τῶν ἐν ἐπισήμῳ ἀντιγράφῳ προσαγομένων προτάσεων τῆς ἐκκαλοῦσης προκύπτει, καθ' ὃ οἱ ἐφεσίβλητοι ἐνώπιον τοῦ ἐφετερίου ἰσχυρίσθησαν διὰ τῶν προτάσεων τῶν νομίμως προσαγομένων.

(*) Ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἐν σ. 491 χυπ 456 Α.Π.

Ἐπειδὴ, κατὰ ταῦτα, ἀβάσιμος κρίνεται ἡ ἀξίωσις τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζίης ὅπως ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ καταταχθῇ καὶ διὰ τοὺς τόκους τῶν τόκων.

Ἐπειδὴ ἡ διὰ τῶν προτάσεων ὑποβαλλομένη ἀντέρεσις ἀπαράδεκτος, κατὰ τὸ ἄρθρον 758 ἐδ. 2 Πολ. Δικονομίας, κρίνεται κατὰ τὴν βάσιμον περὶ τούτου ἔνστασις τῆς ἐκκαλοῦσης Ἑθν. Τραπεζίης, ὡς μὴ περιοριζομένη εἰς τὰ παρὰ ταύτης προβληθέντα κεφάλαια τῆς ἐφέσεως, καθότι ἐν ᾧ ταῦτα ὁρᾷσι τοὺς τόκους ἐπὶ τῶν ὀφειλομένων τόκων καὶ καὶ τοὺς κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον τοῦ δικαιοστασίου ἀπὸ τῆς 3 Μαΐου 1897 μέχρι 2 Ἰουλίου 1898 ὀφειλομένους τόκους ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου, οἱ λόγοι τῆς ἀντεφέσεως ἀνάγονται εἰς ἄλλους τόκους ἤτοι τοὺς ἀπὸ τῆς παρὰ τῇ Ἑθνικῇ Τραπεζῇ παρακαταθέσεως τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ (17 Σεπτεμβρίου 1902) μέχρι τῆς τελεσιδικίας τοῦ πίνακος κατατάξεως δι' οὗς ἡττήσατο μὲν ἡ Τράπεζα νὰ καταχθῇ τὸ δὲ πρωτοδικεῖον ἐθεώρησε βάσιμον τὴν ἀξίωσιν.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις τῶν ἐφεσιβλήτων ὅπως τὸ παρὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζίης ληφθὲν ποσὸν ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ ἐπὶ πλέον τοῦ ὀφειλομένου ποσοῦ ἐπιστραφῇ πρὸς τὴν Ε. Γ^{***} ὡς ἐκδοχέα τοῦ Γ. Α^{***} καὶ δι' αὐτὴν, ἢ ἄλλως πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλλληλον, κατὰ τὸ ἄρθρον 34 τοῦ ΦΚΣ' Νόμον, αὐτοτελὴς οὐσα, μὴ εἰσαχθεῖσα δὲ δι' ἰδιαιτέρας ἐφέσεως κατὰ τῆς πρωτοδικίου ἀποφάσεως καταλιπούσης ἀνεξέταστον τὸν σχετικὸν ἀνακοπῆς λόγον, ἀπαράδεκτος κρίνεται κατὰ τὴν προκειμένην συζήτησιν ὑποβαλλομένη διὰ τῶν προτάσεων, μὴ δυναμένη δ' οὕτω κατ' ἀντέφεσιν νὰ προβληθῇ ἀφ' οὗ δὲν ἀνάγεται εἰς τὰ κεφάλαια τῆς ἐφέσεως.

Ἀριθ. 196 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΓΚΙΩΝ

Κατάσχεσις χερσὶ τρίτον καὶ ἐπικύρωσις-καταβολὴ ἰδίου χρέους- οὐ δυνατὸς καταλογισμὸς ἐτέρῳ χρεῖ.

Ἐπειδὴ, κατὰ τ' ἄρθρα 869, 931 καὶ 935 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐὰν κηρυχθῶσι τελεσιδικίως ἐπὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως κύρος ἔχουσαι ἡ κυρία ἀπαιτήσεις καὶ ἡ κατάσχεσις, ὀφείλει ὁ τρίτος ν' ἀποδώσῃ τὰ κατασχεθέντα χρήματα, καὶ θεωρεῖται αὐτὸς ἐκ τῆς τοιαύτης τελεσιδικίας ὀφειλέτης ἅμεσος πρὸς τὸν κατασχόντα, καταβάλλων δὲ πρὸς αὐτὸν, δικαιούται καὶ ὀφείλει νὰ καταβάλῃ, συμφώνως τῇ ἐπικυρωτικῇ τῆς κατασχέσεως ἀποφάσει τὴν κατασχεθεῖσαν ποσότητα πρὸς ἐξόφλησιν τῆς κατασχέσεως καὶ τῆς ἀπαιτήσεως, δι' ἣν ἐκείνη ἐγένετο. "Ὅθεν δεχθὲν τὸ ἐφετεῖον, καθ' ᾧ προεξετέθη, ὅτι ὡς πρὸς τὴν κατάσχεσιν τῆς μὴ ἐνυποθήκου ἀπαιτήσεως, ἡ τρίτη κατέβαλε τὸ κατασχεθὲν δι' αὐτὴν ποσόν, ὡς ὀρίζει ἡ ἐπικυρώσασα τὴν κατάσχεσιν ταύτην ὑπ' ἀριθ. 9542 ρηθεῖσα τελεσίδικος ἀπόφασις, κατὰ παραβάσιν τῶν προπαρατεθεισῶν οὐσιωδῶν δικονομικῶν διατάξεων καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῶν παρατιθεμένων ἐν τῇ προσαλλομένη ἀποφάσει Νόμων 1, 3, 5 § 3, 6,

94 § 3, 97 Πανδ. (46.3), καθ' οὗς ἐλλείψει δηλώσεως τοῦ ὀφειλέτου ἐπὶ πλειόνων αὐτῶν ὀφειλῆς, τὸ καταβληθὲν λογίζεται εἰς τὸ βαρύτερον χρέος, ἀπεφάνετο ὅτι ὡς πρὸς τὴν καταβολὴν ταύτην δὲν λογίζεται ἡ τρίτη ὡς πληρώσασα ἴδιον χρέος, ἀλλ' ὅτι ἐγένετο ἐξ ὀνόματος τοῦ ὀφειλέτου ἡ καταβολὴ καὶ κατελόγησεν αὐτὴν δι' ἐλλείψιν δηλώσεως τοῦ εἰς τὴν συντρέχουσαν ἐτέραν ἀπαιτήσιν τὴν ἐνυπόθηκον ὡς ἐπαχθεστέραν καὶ ἐκ τούτου θεωρήσαν ταύτην ἐξωφλημένην, ἀπέβαλε τὸν ἀναιρεσιόντα τῆς κατατάξεως τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος διὰ τὴν ἀπαιτήσιν αὐτὴν, ἐντεῦθεν δὲ κατὰ τὰ ἄρθρα 201 καὶ 807 § 57 τῆς Πολ. Δ. ἐπέρχεται ἀναιρέσις(*).

Ἀριθ. 197 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΛΙΑΔΗΣ

Διαδικασία ἐπ' ἀγωγῆς ἐξώσεως. - προσωρινὸς ἀποφάσεως. - οὐ δυνατὴ ἐξέτασις ἀπωτέρων δικαιωμάτων ἐκμυθωτοῦ.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ΒΧΗ' Νόμου, ὁρίζοντος ὅτι ἐνώπιον τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου, ἂν πρόκηται περὶ μισθώματος μὴ ὑπερβαίνοντος τὰς τριάκοντα δραχμὰς κατὰ μῆνα, δύνανται νὰ εἰσαχθῶσιν ἀγωγαὶ περὶ ἐξώσεως τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὰς ἐξῆς περιπτώσεις: α') ἐνεκα καθυστερήσεως τοῦ μισθώματος, β') ἐνεκα τῆς λήξεως τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως, καὶ γ') κατὰ πάσαν ἄλλην περίπτωσιν, καθ' ἣν διὰ τῆς συμβάσεως τῆς μισθώσεως, ἐγγράφως ἀποδεικνυμένης, συμφωνήθῃ ἡ κατὰ τὴν ὀριζομένην ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου διαδικασίαν ἐξώσις καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 3, καθὼς αἱ κατὰ τὴν διαδικασίαν ταύτην ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις ἀποτελοῦν προσωρινὸν μέτρον, οὐδε-

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ἐν σελ. 73 ΧΥ 1019 Ε. Α. Καὶ ὁρδὸν μὲν τὸ συμπέρασμα, ἀλλὰ ἀπὸ καθόλου ἀναστρέφου ἢ κακῶς ἀντιλαμβανομένης καὶ ἀχωνιστοῦ ἀφετηρίας, ὅτι δῆθεν ὁ τρίτος ὀφείλει τοῦ λοιποῦ τὰ κατασχεθέντα καὶ θεωρεῖται ὀφειλέτης ἐκ τῆς τελεσιδικίας, ὅπερ δὲν ἀρκεῖ. Διότι οὐχ ἦν τὸν ὁ τρίτος καταβάλλει δι' ἄλλον καὶ μένει ἀνεξήγητον διατὶ ὁ ἄλλος οὗτος, δι' ὃν γίνεται ἡ καταβολή, νὰ μὴ δύνηται νὰ δοῖται τοῦ θέλει νὰ λογισθῇ ἡ καταβολή ἢ ἐν ἐλλείψει δηλώσεώς του νὰ καταλογισθῇ αὕτη τῇ ἐπαχθεστέρῳ. Ὁ ἀληθὴς λόγος εἶναι ἄλλος. Διὰ τῆς κατασχέσεως, ὁ κατασχὼν γίνεται ἀναγκαστικὸς ἐκδοχὴς ὀρισμένης ἀπαιτήσεως τοῦ ὀφειλέτου τοῦ κατὰ τρίτου καταβάλλοντος ὡς τίμημα πρὸς τὴν ἀναγκαστικὴν ταύτην ἐκχώρησιν τὴν ὀρισμένην ἀπαιτήσιν. δι' ἣν ἐπεχείρησε τὴν κατάσχεσιν. Δὲν δύναται ἐπομένως οὔτε ἐκουσίως οὔτε ἀκουσίως νὰ ὑπολογίσῃ τὴν ἐκ τῆς ἐπικυρώσεως καταβολὴν εἰς ἄλλην πλέον ἀπαιτήσιν του, κατὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβὲς τρόπον, καθ' ὃν καὶ ἐὰν ἐκουσίως ὁ ὀφειλέτης ἐξεχώρῃ αὐτῷ τὴν κατὰ τοῦ τρίτου ἀπαιτήσιν τοῦ ἀπέναντι ὀρισμένης ἐκ πλειόνων ἀπαιτήσεων αὐτοῦ, δὲν θὰ ἡδύνατο ἡ καταβολὴ τοῦ τρίτου νὰ καταλογισθῇ εἰς ἄλλην. Καὶ τοῦτο ἐν τῇ ἀπολύτῳ ἁρμοσίᾳ. ἢ ὅποια χαρακτηρίζεται ἐν τῷ συνόλῳ τοῦ τῶ ἀρμονικώτατον νομοθετικὸν ῥωμαϊκὸν μωσαϊκόν. Διότι ἐν μὲν τῇ ἐκουσίᾳ ἐκχώρησις ὑπάρχει ἡ ἐκουσία ὀήλωσις τοῦ ὀφειλέτου, ἐν δὲ τῇ ἀναγκαστικῇ ἀναπληροῦται αὕτη ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ νόμου.

μὴν ἔχον ἐπιρροὴν εἰς τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν, σαφῶς συνάγεται, ὅτι εἰς τὰς περὶ προσωρινῶν μέτρων ταύτας δίκας, καθ' ὧς ἀπαιτεῖται πάντως τὰ γύ- της περὶ τὴν λύσιν τῆς διαφοράς, ὁ πρέσβος ἢ ὁ εἰρηνοδίκης ἔχουσιν ἀρμοδιότητα ν' ἀποφασθῶσι μόνον ἂν ὑφίσταται μίσθωσις καὶ ἂν συντρέχῃ περί- πτωσις τῆς ἐξώσεως ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1ῳ ἐρι- ζομένων. Τὸ ὡς ἐφετεῖον ἄρα δικάσαν πρωτοδικεῖον διατάξαν διὰ τῆς πρώτης τῶν προσβαλλομένων ἀ- ποφάσεων ἀπόδειξιν περὶ τῆς ἐνστάσεως τῶν ἀναι- ρεσιδλήτων ὅτι τὸ συμβέλειον δι' οὗ ὁ ἀναιρεσίων ἡγήρασαν ἀπὸ τοῦ ἀναιρεσιδλήτους τὰ πρὸς τοὺς συζύγους αὐτῶν μισθωθέντα, καλύπτει ἀναδοχὴν χρέους τῶν συζύγων αὐτῶν καὶ διὰ τῆς δευτέρας ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν ἕνεκα τοῦ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ βασίμου τῆς ἐνστάσεως ταύτης, παρέδωκε τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ρηθέντος Νόμου ΒΧΗ' καὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναιρετικῶς κατέστησε τὰς ἀποφάσεις του.

Ἀριθ. 198 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΛΙΑΔΗΣ

Διατελοῦντες ὑπὸ ἐπιμέλειαν.-δικαστικὴ πα- ράστασις πρὸς ἀποτροπὴν κινδύνου.- ἐπέ- κτασις καὶ ἐπὶ Δήμους.- περιθώδι ἐρεῖσμα- τα.- χρεὴ κοινότητων ἐπὶ τοιροκοκρατίας.- ἀναγνώρισις.- οὐ δυνατὴ ἐκδίασις πλη- ρωμῆς.

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 74 Πολ. Δικο- νομίας, καθ' ἣν πρὸς ἀποτροπὴν ἐπικειμένου κιν- δύνου ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ὑπὸ ἐπιμέλειαν διατε- λοῦντας ἢ αὐτοπρὸς ἑαυτοὺς ἐπὶ δικαστηρίου παράστα- σις, ἐφαρμοστέα ἐστὶ κατ' ἀναλογίαν καὶ εἰς τὰ νομικὰ πρόσωπα, ἅτε τοῦ αὐτοῦ συντρέγοντος νο- μικοῦ λόγου Ν. 12, 13, 32 πρ. Πανθ. (1.3), διότι καὶ ταῦτα, ἅτινα τὸ ἄρθρον 78ῃ Πολ. Δικονομίας ἐξομοιοῦ πρὸς τοὺς ὑπὸ ἐπιμέλειαν διατελοῦντας, μὴ ἔχοντας αὐτοπρὸς ἑαυτοὺς ἐπὶ δικαστηρίου παρά- στασις, δεόν νὰ προστατεύωνται ἐν περιπτώσει ἐ- πικειμένου κινδύνου τῶν συμφερόντων αὐτῶν. Τὸ δικάσαν ἄρα ἐφετεῖον δεχθὲν διὰ τῆς προσβαλλο- μένης ἀποφάσεως τοῦ ὅτι ὁ δήμαρχος τοῦ ἀναιρε- σιδλήτου Δήμου πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου ἐν διέτρεχεν ὁ Δήμος νὰ καταστῇ τελεσιδίκος ἢ ἐρή- μῃ αὐτοῦ καὶ κατ' αὐτοῦ ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 502 ἀπόφασις, ἐγκύριως διώρισε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 74 Πολ. Δικονομίας, πληρεξούσιον δικηγόρον κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς κατὰ τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως ἀνακοπῆς του πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς, καίπερ μὴ ἐκπληρωθέντων τῶν ὑπὸ τῶν ἄρθρων 50 § 19 καὶ 119 § 11 τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου, ἐριζομένων, ἐρ- θῶς τὸ ρηθὲν ἄρθρον κατ' ἀκολουθίαν ἐφήρμοσεν.

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν ἐφετεῖον ἐδέχθη ὅτι ἐγκύριως ὁ δήμαρχος διώρισε πληρεξούσιον δικηγόρον πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀνακοπῆς του, οὐχὶ στηριχθὲν ἐπὶ τῆς ἀδυναμίας τοῦ Δήμου νὰ διορίσῃ τοιοῦτον, ἀλλ' εἰς τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον τῶν συμφερόντων του, κατ' ἀκολουθίαν ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἄνευ ἀ- ποδείξεως ἐδέχθη τὴν ἐν λόγῳ ἀδυναμίαν, ἐρεί- δεται ἐπὶ ψευδοῦς προϋποθέσεως.

Ἐπειδὴ τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 74 Πολ. Δικονομίας

ἐρείσματος τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀρ- κοῦντος πρὸς στήριξιν τῆς διατάξεώς της, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσιδλήτου ὅτι ἄκυ- ρος ὁ ὑπὸ τοῦ Δήμου διορισμὸς πληρεξουσίου πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κατὰ τῆς ἐρήμῃ ὑπ' ἀριθ. 502 ἀποφάσεως ἀνακοπῆς του, ἄσχετος ἀποβαίνει ἢ ἐ- ξέτασις τοῦ ἐτέρου τῆς διατάξεως ταύτης ἐρεί- σματος.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ 5' Ψηφίσματος τῆς ἐν Ἀργεῖ Ἑθνικῆς Συνελεύσεως διὰ τὰ χρεὴ τῶν κοινότητων, τὰ συνομολογηθέντα ἐπὶ τῆς ὁθω- μανικῆς ἐξουσίας, ὅποῖον εἶναι καὶ τὸ διὰ τῆς ἀ- γωγῆς τοῦ ἀναιρεσιδλήτου αἰτούμενον, χωρεῖ ἀγωγὴ κατὰ τῆς κοινότητος περὶ ἀναγνώρισεως καὶ προσ- διορισμοῦ, οὐχὶ ἑμῶς καὶ περὶ πληρωμῆς αὐτῶν, διότι κατὰ τὸ ρηθὲν ἄρθρον τὰ χρεὴ ταῦτα ἀφ' οὗ ἀναγνωρισθῶσι καὶ προσδιορισθῶσι, θὰ πληρῶνται καὶ καθ' ἑν ἐρίζει τρόπον ἀπὸ τὴν ἐπικράτειαν, ὅρθως ἄρα εἰ καὶ δι' ἄλλους λόγους ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ ἐφετείου ἢ κατὰ τοῦ Δήμου ἀγωγὴ τοῦ Α.Ρ*** περὶ πληρωμῆς χρέους τῆς κοινότητος Πατρῶν (*).

Ἀριθ. 200 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Δεδικασμένον.- ἀνεξέλεγκτον ἐκτιμήσεως.- δεδικοσμένον ὑπὲρ προκατόχου μετὰ δια- δοχὴν.- περιορισμὸς ἰδιοκτησίας πρὸς προ- ῶν ἐλαξιν ἀρχαιοτήτων.- οὐ δέοντος ἀπο- ζήμιωτά.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυ- ρισμὸν περὶ δεδικασμένου, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 1047 τοῦ 1888 ἀποφάσεώς του καὶ ἐκτιμήσαν τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, ἔκρινεν ὅτι αὕτη ἀπορρίψασα τὴν ἀπὸ 25 Ἰουλίου 1885 ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσι- δλήτου κατὰ τῆς δικαιοπαρέχου τοῦ ἀναιρεσιδλή- του, δὲν ἔλυσε τὸ ζήτημα ἐὰν ὑπάρχῃσιν ἀρχαιο- τητες καταστρεφόμεναι ἐν τῷ χώρῳ ἐνθα ἡ λατο- μία, καὶ ἀποφαίνεται ὅτι δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμέ- νον. Ἐκτὸς ὅμως τούτου, τῆς δίκης ἐκείνης ἀρξά- μένης μετὰ τὴν εἰδικὴν διαδοχὴν, λαβοῦσαν χώραν τῷ 1883, ὡς ἐν τῇ ἀγωγῇ του ἐκτίθησιν ὁ ἀναι- ρεσιδλήτης, δὲν δύναται οὗτος νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ ἐν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὲρ τῆς δικαιοπαρέχου τοῦ δεδικασμένου.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἀποφαίνεται ὅτι τὸ ἀναιρε- σιδλήτον δὲν παρηγόμησε παρακωλύσαν τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου καὶ τῶν μισθωτῶν αὐτοῦ διὰ τῆς λατομίας γενομένην καταστροφὴν τῶν ἐν τῷ κτήματι ἀρχαιοτήτων, διότι, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 8ῃ τοῦ Νόμου 10 Μαΐου 1834, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐμποδίσῃ τὴν τοιαύτην καταστροφὴν, τοῦ νόμου ἀ- ναγράφοντος περιορισμούς τῆς κυριότητος καὶ ἀ- παγορεύοντος τὴν τοιαύτην κατάχρησιν τῆς ἰδιο- κτησίας, δεχθὲν ὡς ἀποδειχθέντα τὰ γεγονότα ταῦτα διὰ τῶν διεξαχθεισῶν πραγματογνωμοσύνης καὶ μαρτυρικῆς ἀποδείξεως. Οὕτω δὲ ὅρθως ἡρμή- νευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν ἀνωτέρω διάταξιν τοῦ νό-μου, καθ' ἣν ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ιδιώτας νὰ ρθειρῶσιν ἢ παραβιάπτωσιν εὐρισκόμενα ἢ ἀνακα-

*) Ἐπικυροῦται ἡ ἐν σελ. 553 X 349 Ε. Α.

λυπτόμενα ἐπὶ ἰδιοκτητῶν αὐτῶν γαιῶν ἀρχαῖα μνημεῖα, λείψανα παλαιῶν ὁδῶν, τάφων, λουτρῶν, τάφων κλπ. δι' ἧς δὲν παραβιάζεται τὸ ἄρθρον 17 τοῦ Συντάγματος προκειμένου οὐχὶ περὶ ἀφαιρέσεως ἰδιοκτησίας, ἀλλὰ μόνον περὶ περιορισμοῦ τῆς ἐννοήσεως τοῦ δικαιώματος αὐτῆς πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου τῆς καταστροφῆς τῶν ἀρχαιοτήτων, ὧν τὴν διατήρησιν ἐπιβάλλει τὸ δημόσιον συμφέρον, ἐκ τοῦ περιορισμοῦ δὲ τούτου δὲν γεννᾶται δικαίωμα ἀποζημιώσεως (*).

Ἀριθ. 201 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΛΕΣ

Ἀπόδοσις τῶν ἀναιρεθεῖσιν ληφθέντων. - Ἐναρξίς τόκων ἀπὸ κοινοποιήσεως ἀναιρετικῆς.

Ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὅτι ὁ ἀναιρεσίωσις εἰσέπραξε παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δρ. 13.535 δι' ἐκτελέσεως τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 298 (1893) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Λαρίσης, ἀναιρεθείσης μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ὁρθῶς μὲν ὑπεχρέωσε τὸν ἀναιρεσίωσις νὰ ἐπιστρέψῃ ἴσον ποσὸν τῶν εἰσπραχθεισῶν δραχμῶν καὶ οὐχὶ τὰς 300 λίρας, διότι, κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 834 Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ἐν προκειμένῳ ἰσχύει, ἀναιρεθείσης τῆς ἐκτελεσθείσης ἀποφάσεως, οἱ διάδικοι ἐπανερχοῦνται εἰς τὴν πρὸ αὐτῆς ἦσαν κατάστασιν, ὥστε ὁ ὑποχρεωθείς εἰς ἐκτέλεσιν αὐτῆς δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων, ἀπαιτῶν ὅτι ἔδωκε πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς μὴ ὑπαρχούσης πλέον ἀποφάσεως καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς ἀναιρέσεως μὴ βάσιμος (**).

(*) Ὅτι ὑπεδείξαμεν ἐν τῇ ἐν σελ. 16 XV ἀλληλογραφικῇ σημειώσει καὶ ὑπεστηρίξαμεν ἐν τῇ ἐν σελ. 295 X (**) σημειώσει ἡμῶν, ἐνθα πρὸς καὶ τὰ περαιτέρω ἐγείρομενα ζητήματα, συναφῆς πρὸς τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ ἡ ἐν σελ. 617 XVI 206 Α. Π.

(**) Τὸ κρυπτόμενον ὑπὸ τὴν αἰτιολογίαν ἀντικείμενον εἶναι τραγικῶς περίεργον. Ἀληθῶς ἐπρόκειτο περὶ 300 λίρων. Καὶ τότε μὲν κατὰ τὴν καταβολὴν ἡ χαρτίνη δραχμὴ ἦτο ὑποτετιμημένη λίαν καὶ αἱ 300 λίραι, αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν ἀληθινὴν ἀξίαν, ἀντιστοιχοῦν πρὸς δραχ. 13525. Ἡδὴ ὁμως ἡ χαρτίνη δραχμὴ ὑπερετιμήθη σοβαρώτατα καὶ αἱ 300 λίραι, αἱ πάντοτε καὶ μόναι ἀποτελοῦσαι τὴν ἀληθινὴν ἀξίαν, ἀντιστοιχοῦσι πλέον πρὸς πολὺ ὀλιγώτερον ποσὸν δραχμῶν. Ἐν δικαίῳ λοιπὸν ἀπολύτως ἔλαφιν ὁ τότε λαβὼν τὰς δραχμὰς 13525 πρὸς τὸν δόντα αὐτὰς: Μὰ ἔδωκες δραχ. 13525, δραχμὰς ἐχούσας ὠρισμένην ἀληθινὴν ἀξίαν, πρέπει λοιπὸν νὰ σοὶ ἀποδώσω τοιαύτας δραχμὰς ὅσαι ἔχουσιν σήμερον τὴν αὐτὴν ἀληθινὴν ἀξίαν. Αὐτὸ εἶναι καὶ τοῦ στοιχειωδούς ἀπλοῦ στοιχειωδέστερον ἀπλούστατον, διότι ἀντικείμενον τῶν οἰκῶν εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἀξία καὶ οὐχὶ τὰ συμβόλα αὐτῆς. Ἐν τοῖς τοῖς ἡ ἀπόφασις, πειθομένη εἰς τὰς δυστυχεῖς συνεπειὰς τῆς ἐν τῇ ἀνογκαστικῇ κυκλοφορίᾳ πληρωμῆς τῆς διαφορᾶς, ἐπεικύρωσε μίαν καθαρὰν καταλήστευσιν τοῦ εἰς ἀπόδοσιν ὑποχρέου, καταναγκασθέντος νὰ πληρώσῃ οὐχὶ τὴν ληφθεῖσαν πραγματικὴν ἀξίαν, ἀλλὰ σχεδὸν διπλασίαν. Μὲ ἄλλα λόγια, ὅτι ἡ θεωρία τῆς πληρωμῆς τῆς διαφορᾶς δὲν δέχεται ὅτι δύναται νὰ πράξῃ ὁ νομοθέτης, ἐπιβάλλων τὴν ἐν ἰσοτιμίᾳ πρὸς τὸν χροσὸν ἀποδοχὴν

οὐχὶ δὲ νομίμως κατεδίκασε τὸν αὐτὸν ἀναιρεσίωσι καὶ εἰς πληρωμὴν τέκου ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, ἤτοι ἀπὸ τῆς 17 Ἰανουαρίου 1896, διότι, λαβὼν οὗτος τὰ χρήματα δυνάμει τελεσιδικίου ἀποφάσεως, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπερήμερος πρὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως εἰς αὐτὸν, κατὰ ταῦτα δὲ ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο, συνωδὰ τῷ ἄρθρῳ 807 Πολ. Δικονομίας διὰ παραβίασιν τῶν περὶ ὑπερημερίας διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου, καθ' ὅς ὅπως ὑπάρξῃ ὑπαίτιος ὑπέρθεσις ἀπαιτεῖται ὁχλησις (L. 24 de us. Πανδ. 22.1 καὶ L. 9 αὐτόθι: καὶ L. 32 (22.1) B. ΚΓ' 3. 32) ἀπὸ προσώπου καὶ οὐκέτι πραγμάτων γίνεται ἡ ὑπέρθεσις.

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 139 (1906) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Διορισμὸς διερμηνέως. - κριδὶς προέδρου καὶ ἐν ἀντιρρόθῃ δικαστηρίου. - παραθετέα ἄρθρα ἐν μετρίᾳ θυγχύδει.

Ἐπειδὴ ἡ ἀνάγκη διορισμοῦ διερμηνέως τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίαν ἀνατίθεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ προέδρου (ἄρθρ. 130 Ποιν. Δικονομίας) καὶ ἐν ἀντιρρόθῃ εἰς τὴν τοῦ δικαστηρίου, ἐκ τῶν πραγμάτων προκύπτουσιν, ἐν προκειμένῳ δὲ, αἰτησαμένης τῆς κατηγορουμένης τὸν διορισμὸν διερμηνέως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐκφρασθῇ εἰς τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης βεβαιούται, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων,

τῆς χαρτίνης δραχμῆς ἄνευ πληρωμῆς τῆς διαφορᾶς, τὸ κάμει κατ' αὐτὴν καὶ κατ' ἀπολύτως χεῖρωνα τρόπον μίαν δικαστικὴν ἀπόφασιν ἐπιβάλλουσα τὴν πληρωμὴν παρὰ τὴν ὑπάρχουσαν ἀντίθετον διαφορὰν. Νὰ γίνωμεν σαφέστεροι. Τότε ὁ ἦδη ἀναιρεσίωσις ἐν ὀνόματι τῆς καταβολῆς τῆς διαφορᾶς, κατέβαλε τῷ ἦδη ἀναιρεσιβλήτῳ οὐχὶ ἰσοτίμους τῇ ἀληθινῇ εἰς χρυσὸν ὀφειλῇ χαρτίνας δραχμὰς, ἀλλ' ἰσοτίμους αὐτῇ (πλειοτέρας). Διατί; Διότι ὁ νομοθέτης δὲν ἐνόησε καὶ μονονοῦχι δὲν ἠδύνατο νὰ διατάξῃ τοῦτοι ἦδη ὁ ἀναιρεσιβλήτος πρέπει νὰ ἀποδώσῃ οὐχὶ τὰς ἰσοτίμους τῇ ἀληθινῇ ἀξίᾳ ὀλιγώτερας δραχμὰς, ἀλλ' ἰσοτίμους ταῖς ληφθεῖσαις χαρτίναις δραγμαῖς ἄνευ ὑπολογισμοῦ τῆς διαφορᾶς. Διατί; Διότι τὸ ἐννοεῖ καὶ δύναται τοῦτο ἡ ἀπόφασις!! Μία καὶ αὕτη τῶν ἀτυχῶν συνεπειῶν τῆς ἀρχικῆς ἀτυχοῦς θεωρίας (πρὸς καὶ ἐτέραν ἐν σελ. 217 X ὑπὸ τὴν 834 Ε. Π.). εἰς τὴν ὅποιαν ἔχει ἀρκούντως τὸ μέρος τοῦ ἐν εἰσηγητῆς τῆς ἄνω ἀποφάσεως. Πρὸς τὴν ἐν σελ. 244—254 VII 826 Ε. Α. καὶ τὰς ὑπ' αὐτὴν σημειώσεις μας.

(*) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Α. Ταβανάτουλος ἐλεξε τάδε:

«Ὁ λόγος ὅτι δὲν διωρίσθη ἐρμηνεὺς τῶν ἀναιρεσιουσῶν ἀγνοουμένων τῇ ἐλληνικῇ γλῶσσᾳ, εἶνε ἀνυπόστατος, καθόσον ἐκ τῶν πρακτικῶν δὲν ἐξάγεται ποτὶς ὅτι αἱ ἀναιρεσίωσις ἀγνοοῦσι τὴν ἐλληνικὴν. Τούναντίον μάλιστα προκύπτει ὅτι ἐρωτώμεναι ὑπὸ τοῦ προέδρου ἀπῆντων ἐλληνιστί.

«Ὁ λόγος ὅτι ἐνῶ ἐκ τῶν πρακτικῶν βεβαιούται ὅτι ἐξάκις διεκόπη ἡ συνεδρίασις χάριν ἀναφυχῆς,

πεισθὲν ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ὅτι τοιαύτη ἀνάγκη δὲν παρίσταται διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11) ἑ. ἑ. ἀποφάσεώς του, ἀπέρριψε τὴν τοιαύτην αἴτησιν· ὁ ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 86 ἐν 458 ἐδ. 15 Ποιν. Δικονομίας ἐρειδόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 87 τοῦ Ποιν. Νόμου δὲν ἀναφέρει τίνες εἰσὶν αἱ διανοητικαὶ τοῦ ἀνθρώπου καταστάσεις, αἱ μὴ ἀποκλείουσαι μὲν ἐντελῶς τοῦ λογικοῦ τὴν ἐνέργειαν, ἐλαττοῦσαι ὅμως αὐτήν, ἀλλὰ παραπέμπει κατὰ τοῦτο εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον 86. ὅθεν ἡ ἐφαρμογὴ τούτου ἀχωρίστως πρὸς τὸ ἄρθρον 87 συνδεσμένη ἐστὶ καὶ δέον νὰ παρατίθεται ἐν τῇ ἀποφάσει, ἡ δὲ παράλειψις ἐν τῇ ἡδὴ προσβαλλομένῃ τοιαύτῃ ἀναιρετέαν καθίστησι ταύτην, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ παρατεθῇ τὸ ρηθὲν ἄρθρον.

οὐδεμία προκύπτει ἐξ αὐτῶν ἀπόδειξις περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἐπαναληφθεῖσα συνεδρίασις ἐπανελήφθη δημοσίᾳ εἰνε ἀνυπόστατος. Πολλάκις ὁ Ἀρειος Πάγος, καὶ μάλιστα διὰ νεωτάτων ἀποφάσεων, ἀπερήνατο ὅτι ὁ σάκης τὰ πρακτικὰ διαλαμβάνουσιν ἐν ἀρχῇ ὅτι ἡ συνεδρίασις ἤρξαστο δημοσίως, δὲν βεβαιουσι δὲ αὐτὰ ταῦτα ὅτι κατὰ τὴν γενομένην διακοπὴν τῆς συζητήσεως τῶν ἐνόρκων κλπ. ἐκλείθησαν αἱ θύραι τοῦ ἀκροατηρίου, ἔπεται ὅτι ἡ συζήτησις ἐπαναληφθεῖσα ἐξηκολούθησε δημοσίως. Τοῦτ' αὐτὸ δὲ συμβαίνει καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἡ ὁ λόγος ὅτι, ὡς θεσπιούται ἐκ τῶν ἐν τῇ δικηγορίᾳ ἐπιδοτηρίων· ὁ ἐπιδοθεὶς εἰς τὰς ἀναιρεσεύσας κατάλογος τῶν μαρτύρων περιεῖχεν ἐννέα μάρτυρας, ἐνῶ ὁ ἐν τῇ δικηγορίᾳ ὑπάρχων, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου ἐξεφωνήθησαν τὰ ὀνόματα τῶν μαρτύρων, περιεῖχε δέκα, ἐπομένως εἰς ἐκ τῶν μαρτύρων δὲν ἐγνωστοποιήθη, εἶναι ἀνυπόστατος. Ἐκ τῶν ἐπιδοτηρίων ἐξάγεται ὅτι εἰς τὰς ἀναιρεσεύσας ἐκοινοποιήθη ὁ ὑπ' ἀριθ. 2397 τῆς 13 Δεκεμβρίου 1905 κατάλογος τῶν μαρτύρων, ὅστις δέκα μάρτυρας περιλαμβάνει, ὅθεν ὅλοι οἱ μάρτυρες ἐγνωστοποιήθησαν, ἂν δὲ ὁ κλητὴρ ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ ἐξ ἀπροσεξίας σημειῖται ὅτι ὁ κατάλογος περιεῖχε μόνον ἐννέα μάρτυρας, πρόκειται προφανῶς περὶ γραφικοῦ λάθους, ὅπερ οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν, ἀφοῦ μάλιστα δὲν προτάγονται οἱ κοινοποιηθέντες κατάλογοι ἵνα ἐξακριβωθῇ ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τοιοῦτου γραφικοῦ λάθους.

Ἡ ὁ λόγος ὅτι δὲν παρετέθη ὁλόκληρον τὸ περιεχόμενον τῶν ἀρθρ. 388, 57, 49 κλπ. τοῦ νόμου ἐν τῇ ἀποφάσει, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ προταγομένου ἀντιγράφου αὐτῆς, εἶνε ἀνυπόστατος, καθόσον ἐκ τοῦ προταγομένου ἀντιγράφου τῶν πρακτικῶν συνάγεται προδήλως ὅτι ἐν τῇ πρωτοτύπῳ ἀποφάσει κατεχωρήθησαν ὅλα τὰ ἐφαρμοσθέντα ἄρθρα τοῦ ποινικοῦ νόμου, ἔτινα λόγῳ συντομίας παρελείφθησαν ἐκ τοῦ ἀντιγράφου ἀναφέροντος μάλιστα τὰς λέξεις «ἔχοντα οὕτω παράλειψις ἄρθρων».

Ἡ ὁ λόγος ὅτι ἀφοῦ αἱ ἀναιρεσεύσας ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι φόνου μετὰ μετρίας συγχύσεως, ἔδει νὰ παρατεθῇ καὶ τὸ ἄρθρ. 86 τοῦ Ποιν. Νόμου, εἶνε βέβαιον, καθόσον τὸ ἄρθρ. 87 δὲν ἀναφέρει τίνες εἰσὶν αἱ διανοητικαὶ τοῦ ἀνθρώπου καταστάσεις, αἱ μὴ ἀποκλείουσιν ἐντελῶς τοῦ λογικοῦ τὴν ἐνέργειαν, ἐλαττοῦσαι ὅμως αὐτήν, ἀλλὰ παραπέμπει κατὰ τοῦτο εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον 86. ὅπερ δέον νὰ παρατίθεται· ἐπομένως προτείνω ν' ἀναιρέσῃ κατὰ τοῦτο ὁ Ἀρειος Πάγος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, παραθέτων τὸ ἄρθρον 86 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ὅπερ παρελείφθη.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1011 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφίτης κ. Π. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΕΑΣ
Πάθημα ἐν μετελλευτικαῖς ἐργασίαις. - δύνταξις. - ἀγωγή πρὸς δικαστήρια. - προϋποθέσεις.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι ἔδει ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή ὡς ἀπαράδεκτος, λόγῳ ἀναρμοδιότητος, δὲν εἶνε βάσιμον, διότι τοιοῦτον δικαίωμα ἀγωγῆς χορηγεῖται, κατὰ τὸ ἄρθρον 33 τοῦ ΒΩΜΑ' Νόμου, ἐὰν κατὰ τὸ ἄρθρον 32 τοῦ ἰδίου νόμου ὑπεβλήθῃ αἴτησις περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ἐνώπιον τοῦ οἰκείου συμβουλίου καὶ τοῦτο δὲν ἀπεφάνθη ἐντὸς ἐνὸς μηνός.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ ἕτερον παράπονον τοῦ ἰδίου ἐκκαλοῦντος κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ὅτι οὐχὶ ἔρῳς τὸ πρωτοδικεῖον δὲν ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν τῆς ἐναγούσης, ὡς μὴ νόμῳ βάσιμον, ἤτοι δι' ἐλλείψειν τῶν ἐκ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενων στοιχείων ὅτι ὁ υἱὸς τῆς ἐναγούσης ἐπαθεν ἐν ταῖς ὑπογείαις ἐργασίαις τῶν μεταλλείων καὶ ἐτιεργάζετο ἐν αὐτοῖς πρὸ ἐνὸς ἔτους, δὲν εἶναι βάσιμον, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 1ον τοῦ εἰρημένου νόμου, ἄνευ τῶν τοιούτων προϋποθέσεων, δικαίωμα συντάξεως καὶ περιθάλψεως χορηγεῖται εἰς πάντα ἐργάτην ἐκ βιαιοῦ γεγονότος παθόντα ἐν ταῖς ἐργασίαις τῶν μεταλλείων, ἀρκεῖ μόνον νὰ συντρέχωσιν οἱ λοιποὶ ὅροι τοῦ νόμου καὶ νὰ ἐπέλθωσι τὰ ἐν αὐτοῖς ἀναγραφόμενα ἀποτελέσματα ἐκ τῆς τοιαύτης παθήσεως. Οὐδὲ ἔχει ὡς πρὸς τοῦτο ἰσχὺν καὶ ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ἀπὸ 31 Μαΐου 1882 Β. Διατάγματος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀναγράφονται τοιαῦτα διακρίσεις.

Ἀριθ. 1013 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ δικηγόρος κ. Π. ΤΣΑΛΛΑΡΗΣ
Παντοτεινὴ μίσθωσις. - ἐπιφάνεια. - διαρκὴς μεταβίβασις ἐτέροῦ ἐπὶ μισθώματι. - πώλησις ἀναγκαστικὴ κατὰ ἐπιφανειούχον. - ἀνάληψις καταβολῆς τετέλεματος ἀρχικῆ ἐπιφανειούχῳ.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀνακοπόμενων προσκλήσεων τοῦ Δήμου, οὗτος τὴν κατὰ τῶν ἀνακοπόμενων ἀπαίτησιν τοῦ στηρίζει εἰς τὰ . . . συμβόλαια, δυνάμει τῶν ὁποίων αἰτεῖται τὴν πληρωμὴν κανόνος ἢ μισθώματος καθυστερουμένου ἀπὸ τοῦ 1899. Κατὰ δὲ τὰ ἐν αὐτοῖς ἐκτιθέμενα, διὰ μὲν τοῦ τελευταίου ὁ Δήμος παραχωρεῖ εἰς παντοτεινὴν μίσθωσιν τὸ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενον γήπεδον εἰς τὴν ἐλληνικὴν ἀτμοπλοῖαν ἀντὶ δραχμῶν 2500 ἐτησίως. ὡς εἶχεν οὗτος τοῦτο ἐπίσης παρὰ τοῦ ἰδιοκτήτου Δημοσίου ἐκ παρομοίας μισθώσεως ἀντὶ δραχ. 200 ἐτησίως, ἡ δὲ Ἑθνικὴ Τράπεζα διὰ τοῦ πρώτου ἔχουσα ἀγοράσει ἐπὶ πλειστηριασμοῦ ἐνηργηθέντος κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀτμοπλοῖας τὸ σύνολον τῶν ἐπὶ τοῦ γηπέδου οἰκοδομῶν, ἐκποιεῖ ταῦτα πρὸς τοὺς ἀνακόποντας καὶ συμφωνεῖ μετ' αὐτῶν πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ ἀναλαμβάνουσιν οὗτοι ἀπέναντι ταύτης νὰ πληρώσωσιν οὗτοι πρὸς τὸν Δήμον τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 2500, ὅπερ εἶχε συμφωνήσει νὰ πληρώσῃ, εἰς τοῦτον ἢ ὡς ἂν

Ἀτμοπλοϊκῇ Ἑταιρείᾳ διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν παντοτεινὴν μίσθωσιν καὶ ἣν ζητεῖ ὁ Δῆμος διὰ τῶν προσκλήσεών του.

Ἐπειδὴ, αἱ μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων νομικαὶ σχέσεις δὲν χαρακτηρίζονται ἐκ τῆς ἐν τῇ σχετικῇ συμβάσει ὀνομασίας τούτων, ἀλλ' ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν, ἐκ τούτου δὲ ἡ παντοτεινὴ μίσθωσις, ἣν ἀφορῶσι τὰ ἄνω συμβόλαια δὲν εἶνε ἡ τῆς μισθώσεως ἀλλ' ἡ τῆς ἐπιφανείας, ἥτις κατὰ νόμον δύναται καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα συμβάσεως μισθώσεως νὰ ἐμφανισθῇ, ὅταν αὕτη ἢ διὰ πάντοτε ὡς ἐν προκειμένῳ συνομολογεῖται ἢ ποι ad modicum tempus (N. 1 πρ. § 3 N. 1 Π. 43.18, πρβλ. καὶ Windscheid I § 223 σημ. 12) καὶ οὐκ ἐρῶς ἐχαρακτηρίσεν ταύτην ὡς μίσθωσιν ἐν τῇ κυρίᾳ τῆς σκέψεως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, ἐφ' ὅσον τὸ ποσὸν ὅπερ ἡ ὡς ἄνω Ἀτμοπλοϊκῇ Ἑταιρείᾳ συνεφώνησε νὰ πληρώσῃ ἐτήσιως εἰς τὸν Δῆμον καὶ τὸ ὅποιον διὰ τῆς σχετικῆς μετὰ τῆς Τραπεζῆς συμφωνίας ἀνέλαβον ἀπέναντι ταύτης νὰ πληρῶνωσιν εἰς τοῦτον οἱ ἀνακόπτοντες ἀποτελεῖ τὸ τέλοςμα τῆς ἐπιφανείας καὶ ἀνεξαρτήτως κατὰ τὰ ὡς ἄνω σχετικῆς συμφωνίας εἶναι ἐκ τοῦ νόμου ὑπόχρεως εἰς τὴν πληρωμὴν ταύτην ὡς καὶ τῶν κατὰ τὴν μεταδίδασιν καθυστερουμένων τοιούτων οἱ ἀνακόπτοντες ὡς δικαιούχοι τοῦ ἀρχικῶς ἐπιφανειοῦχου κατὰ τὸν N. 39 § 5 Π. 30 καὶ τὴν σχετικὴν ὡς πρὸς τοῦτο δοθεῖσαν ἐρμηνείαν (πρβλ. Windscheid I § 220 σημ. 6). Ἀλλὰ τοῦτο κατὰ τὰ ἐκ τῶν ἄνω συμβολαίων δεδομένα δὲν ἀποτελεῖ τέλοςμα, καθ' ὅσον τοιοῦτον (salarium) εἶνε τὸ πρὸς τὸν ιδιοκτήτην τοῦ κτήματος διὰ τὴν παραχθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἐπιφάνειαν πληρωνόμενον ἐτήσιον ποσὸν (N. 74. Π. 6. 1 N. 15. Π. 20) ἐν ᾧ τὸ πρὸς τὸν Δῆμον παρὰ τῆς Ἀτμοπλοϊκῆς Ἑταιρείας ἐρειζόμενον ὅπερ διὰ τῆς πρὸς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν συμβάσεως ἀνέλαβον νὰ πληρῶνωσιν οἱ ἀνακόπτοντες ἀποτελεῖ τὸ ἀντάλλαγμα τῆς παρ' αὐτῶν μεταδιδασθείσης ἐπιφανείας, δηλ. τὸ τίμημα τῆς γενομένης μεταδιδάσεως ταύτης, καὶ τὸ ὅποιον ὡς τοιοῦτον ἐρείλεται πρὸς τὸν Δῆμον, ὅστις δὲν συνέστησε τοιαύτην ἐπιφάνειαν ἀλλὰ μετεδίδασε τὴν ἣν οὗτος εἶχε τοιαύτην παρὰ τοῦ Δημοσίου. — Ἐκ τῆς μετὰ τῆς Τραπεζῆς δ' ὡς ἄνω συμβάσεως τῶν ἀνακοπτόντων οὐδεμία πρὸς πληρωμὴν τοῦ ποσοῦ τούτου παράγεται ὑποχρέωσις τούτων ἀπέναντι τοῦ Δήμου καθ' ὅσον οὗτος οὐδαμῶς συνεβλήθη, κατὰ δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντος δικαίου ἐκ τῶν μεταξὺ ἄλλων συμβάσεων δὲν παράγεται δικαίωμα ὑπὲρ τρίτου ὑπὲρ οὗ συνωμολογήθη διὰ ταύτης παροχῆς τῆς ἡ μόνον εἰς ὠρισμένα εἰδικῶς ἐν ταῖς Πηγαῖς ἀναφερόμενα θέματα, εἰς ἃ δὲν ὑπάγεται ἡ δικαζομένη περίπτωσις. Οὐδεμίαν δ' ἔχει σημασίαν οὐδὲ παράγεται ἐκ τούτων δικαίωμα ὑπὲρ τοῦ μὴ συμβληθέντος Δήμου ἐν προκειμένῳ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ συμβληθεῖσα Τράπεζα ἔχει ἔννομον συμφέρον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πρὸς τὸν τρίτον παροχῆς, διότι συνεπεία τούτου κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τῶν N. 38 § 20 καὶ 23 Π. 40. 1 καὶ § 20 εἰς. 3. 19 καὶ N. 23 Π. 2. 14, ἐκ τοῦ τοιούτου συμφέροντος παράγεται μόνον δικαίωμα ὑπὲρ τῆς συμ-

βληθείσης Τραπεζῆς ν' ἀπαιτήσῃ τὴν πρὸς τὸν τρίτον ἐκτέλεσιν τῆς συμφωνηθείσης παροχῆς μόνον οὐχὶ ὅμως καὶ ὑπὲρ τοῦ τρίτου, καὶ ἂν ἡ Τράπεζα δὲν ἔχει τοιοῦτον ἔννομον συμφέρον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὐδ' αὕτη, καίτοι συμβληθεῖσα, θὰ εἴχῃ δικαίωμα ἐκ τῆς τοιαύτης συμβάσεως, ἥτις θὰ ἦτο πάντῃ ἀνίσχυρος (πρβλ. Windscheid II. § 36). Κατὰ ταῦτα ἐπομένως οὐχὶ ἐρῶς δὲν ἐδέχθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τὴν σχετικὴν ἀνακοπὴν κατὰ τῆς προσκλήσεως ἐπὶ τῷ σχετικῷ ταύτης λόγῳ ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συμβολαίων, ἐφ' ὧν ερεῖδεται ἡ πρόκλησις, οὐδεὶς ὑφίσταται ἐνοχικὸς δεσμὸς ἀπέναντι τοῦ Δήμου καὶ βάσιμος καθίσταται ἡ ἔφεσις κατὰ τοῦτο. Εἰ καὶ ἀμφιβάλλων ἡδύνατό τις νὰ δεχθῇ ὅτι κατὰ τὸ μεταξὺ τοῦ Δήμου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀτμοπλοϊκῆς συμβόλαιον συνιστᾶται πρὸς ταύτην δικαίωμα ἴδιον ἐπιφανείας ἀντὶ τοῦ ἐν αὐτῷ ἀναφερομένου τέλοςματος τὸ ὅποιον οἱ ἀνακόπτοντες ὡς δικαιούχοι ἐκείνης εἶνε ὑπόχρεοι νὰ πληρῶσιν εἰς τὸν Δῆμον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω ὡς πρὸς τὸ τέλοςμα εἰρημένων καὶ ἀνεξαρτήτως καὶ τῆς εἰδικῆς ὡς πρὸς τοῦτο καὶ μετὰ τῆς Τραπεζῆς συμφωνίας καὶ ἔδει νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ κατὰ τοῦ νομίμου τῆς συστάσεως καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκνίκησιν καὶ λοιποὶ τῆς ἀνακοπῆς (*).

Ἀριθ. 1014 (1906)

Ἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Καταληψὶς ὑπὸ ἱπποδιδροδρομικῆς γραμμῆς- ἀποζημιώσις- ἐφέσις- παραδεκτόν- ἔκτασις.

(*) Περίεργος λεπτολογία καὶ ἐξανέμισις ἀπερίγραπτος. Ὁ Δῆμος ἦτο ἐπιφανειοῦχος, τὸ δὲ δικαίωμα τοῦτο μετεδίδασε τῇ ἀτμοπλοϊκῇ ἑταιρείᾳ ἀντὶ ἐνδὸς ποσοῦ πληρωτέου κατ' ἔτος. Ἡ μεταξὺ τοῦ Δήμου καὶ τῆς ἑταιρείας δικαιοπραξία αὕτη ἄς χαρακτηρισθῇ εἰς ἀγοραπωλησίαν τῆς αὐτῷ ἀνηκούσης ἐπιφανείας, ὅπερ ἴσως τὸ ὀρθότερον, εἰς ἐξουσίαν ἰδίου δικαίωματος ἐπιφανείας. Τοῦτο εἶναι ἀπολύτως ἀδιάφορον. Ἐν εἰ- ναι βιβάζον ὅτι ὑπὸ τὸ σχῆμα αὐτὸ πρόκειται δύο χωρισταὶ ὑποχρεώσεις, ἡ μὲν τοῦ Δήμου πρὸς τὸν Δημῶσιον καὶ ἡ δὲ τῆς ἑταιρείας πρὸς τὸν Δῆμον. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἵνα ἀναγάγωμεν τὰ πράγματα εἰς τὰς ἀπλουσιότητας αὐτῶν ἐννοίας: ὁ Δῆμος θὰ λάβῃ τὸ ἀντίτιμον ἀπὸ τὴν ἑταιρίαν καὶ θὰ δώσῃ αὐτὸ ἡ μέρος αὐτοῦ τῷ Δημῶσι. Αὐτὸς εἶναι ὁ γυναικεῖος λογαριασμός, ἀντὶ τοῦ ὅποιου ἔρχεται ὁ τεχνικώτερος: Ὁ Δῆμος λέγει τῇ ἑταιρίᾳ: Κάμε μου τὴν χάριν, ἀπὸ τὸ ποσόν, τὸ ὅποιον ἔχεις νὰ μοῦ δώσῃς, δῶσε ἐν μέρος εἰς τὸν δανειστὴν μου Δημῶσιον, καθὼς θὰ ἔλεγε εἰς τὸν ὑπὸ τῆς του: Γιάννη, ἀπὸ τὸ ἑκατοστάρικο ποῦ ἔχεις ἐπάνω σου, πήγαινε πλήρως τὰ παπούτσια μου. Τίποτε πλείότερον τίποτε ὀλιγώτερον, συμφώνως καὶ πρὸς τὴν ὑπὲρ τοῦ πρακτικῆς τῶν Ρωμαίων, οἱ ὅποιοι διὰ τοῦ N. 5 § 43. 6 παρῆσαν τῷ τρίτῳ ἀγωγὴν πρὸς ἐπιδιώξιν τῆς δι' αὐτὸν ἐνταλθείσης κομιδῆς χρημάτων ἡ πραγμάτων. Τώρα τὸ ὅτι ἡ ἄλυσσις τῶν ἐνταλθέντων τὴν κομιδὴν ἀπέναντι τοῦ τρίτου, ἐγένετο μακροτέρα διὰ τῆς ἀναγκαστικῆς μεταδιδάσεως τῇ Τραπεζῇ καὶ τοῖς περαιτέρω δικαιούχοις αὐτῆς, ἀναλαβοῦσι τὴν τοιαύτην κομιδὴν καὶ alienum negotium gerendibus δὲν μεταβάλλει τὰ πράγματα καὶ ἀδίκως ἡρνήθη ἡ ἀπόφασις ἀγωγὴν τῷ τρίτῳ.

Ἐπειδὴ, ἀντικείμενον τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς τυγχάνει ἡ ὑποχρέωσις τῆς ἐναγομένης εταιρίας πρὸς ἀποζημιώσιν διὰ κατὰλήψιν γηπέδου ἀνήκοντος εἰς τοὺς ἐνάγοντας καὶ ἤδη ἐκκαλοῦντας ὑπὸ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 1-ης ἀπὸ 11 Σεπτεμβρίου 1880 συμβάσεως μεταξὺ εταιρίας καὶ Δημοσίου, κυρωθείσης διὰ τοῦ Νόμου ΠΠΣ' τοῦ 1881, ἡ ἀποζημιώσις τῶν παρὰ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς τῆς ρηθείσης εταιρίας καταλαμβανομένων γαιῶν θέλει γίνεσθαι κατὰ τὸν ἐν ἰσχύϊ νόμον περὶ ὁδοποιίας κατὰ δὲ τὸν Νόμον ΑΧΜΒ' τῆς 4 Ἰανουαρίου 1888 περὶ ἀντικαταστάσεως τῶν ἐδαφίων 2. 3. 4 καὶ 5 τοῦ ἁρθρου 34 τοῦ ΣΕΓ' περὶ ὁδοποιίας Νόμου κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ πρωτοδικείου ἐπιτρέπονται τὰ τακτικά ἐνδিকা μέσα, ἀλλὰ τὸ τῆς ἐφέσεως ἐνδίκον μέσον ἐπιτρέπεται μόνον κατὰ τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως.

Ἀριθ. 1020 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ δικηγόρος κ. Κ. ΡΑΚΤΙΒΑΝ

Ἐκκλητὸν ἐκ ποδοῦ. - ἐξουρεθὶς ἀξίας ἀποδείξεισιν. - ἀντικείμενα ἀπροσδιορίστου ἀξίας. - καθορισμὸς ἀξίας ὑπὸ αἰτοῦντος.

Ἐπειδὴ, κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 530 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, τὸ πρωτοδικεῖον ἀποφασίζει ἀνεκκλητῶς περὶ προσωπικῶν καὶ εἰς κινητὰ πράγματα ἀναγομένων ἀγωγῶν, ὡν τὸ ἀντικείμενον δὲν ὑπερβαίνει κατ' ἀξίαν τὰς 500 δρ. καὶ ἐν τῇ δὲ περιπτώσει τοῦτο τυγχάνει ἀπροσδιορίστου ἀξίας, δεόν νὰ ἐξευρεθῇ διὰ τῶν νομίμων ἀποδεικτικῶν μέσων ἡ πραγματικὴ ἀξία πρὸς κανονισμὸν τοῦ ἐκκλητοῦ καὶ μόνον ἐπὶ τῶν ἀνεπιδέκτων ὅλως χρηματικῆς ἐκτιμήσεως διαφορῶν, δεκτὴ ἐστὶν ἀπολύτως ἡ ἔρεσις, ὡς ἀποτελοῦσα τὸν κανόνα (Οἰκονομίδου Ἐγχειριδ. § 331 δ' καὶ ὑποσημ. 20), Ἄλλ' ἐν προκειμένῳ, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ἐπιδίκου ἀγωγῆς τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐξαιτεῖται οὗτος δι' αὐτῆς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐναγομένου εἰς παράδοσιν τῶν ἀναφερομένων ἐγγράφων ἐκτελέσεως καὶ ἐν ἀπειθείᾳ τὴν πληρωμὴν δραχμῶν 401 λόγῳ ἀποζημιώσεως. Τὸ ποσὸν ἄρα τοῦτο ἀποτελεῖ προφανῶς, κατὰ τὴν παρ' αὐτοῦ τοῦ ἐνάγοντος γιγνομένην ἐκτίμησιν, τὴν δι' αὐτὸν ἀξίαν τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης, ἥς μὴ ἐξικινουμένης εἰς τὰς δρ. 500, ἡ διαφορὰ ἐστὶν ἀνέκκλητος κατὰ ποσόν.

Ἀριθ. 1025 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΕΑΣ

Ἀγωγή διανομῆς. - τὶ κατενεκτέον. - διαπά- ναι. - ἀγωγή ἐξ εταιρίας.

Ἐπειδὴ ἐκτὸς ἄλλων διατάξεων, κατὰ τοὺς Νόμους 3 Πανδ. (10-3) καὶ Νομ. 3 Βασ. (12-2), διὰ τῆς περὶ διανομῆς ἀγωγῆς ἕκαστος κοινωνὸς δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τὴν διανομὴν τοῦ κοινοῦ πράγματος καὶ νὰ ἀσκήσῃ τὰς προσωπικὰς αὐτοῦ ἀγωγὰς, ὡς ἐκτέησατο ἐνεκὲν δαπανῶν γενομένων παρ' αὐτοῦ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον ἢ ἐνεκα ζημιῶν προξενηθεισῶν ὑπὸ τῶν ἄλλων κοινωνῶν ἢ ἐνεκα ὠφελειῶν, ὡς ἡρώσθησαν οὗτοι ἐκ τῆς κόνωνίας, δὲν δύναται δὲ διὰ τῆς δικαστικῆς διανομῆς νὰ κανο-

νισθῇ πᾶσα σχέσις ἐκ τῆς εταιρείας προκύπτουσα, διότι ἡ περὶ διανομῆς ἀγωγή δὲν ἔχει ἀντικείμενον τὸν κανονισμὸν πάσης σχέσεως, ὀρθῶς ἐπομένως τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἐθεώρησεν ἀπαράδεκτον ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐκκαλοῦντος, ὅπως καταστῶσιν ἀντικείμενα διανομῆς καὶ τὰ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 16971 συμβολαιογραφικῷ ἐγγράφῳ ἀναφερόμενα κτήματα, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι, καίτοι παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ἰδίῳ ὀνόματι ἀγορασθέντα, ὀφείλει οὗτος νὰ καταστήσῃ κοινὰ ὡς προερχόμενα ἐκ τῆς μεταξὺ των καθολικῆς εταιρείας καὶ τῆς περὶ τούτου συμφωνίας αὐτῶν, διότι καὶ ἀληθῶν ὑποτιθεμένων τῶν ἰσχυρισμῶν τούτων, μόνον προσωπικὴν ἐκ τῆς εταιρείας ἀγωγήν ἔχει, οὐχὶ δὲ καὶ πραγματικὸν δικαίωμα ἐπὶ τῶν κτημάτων τούτων. — Ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐκ τῆς εταιρείας ἀγωγή, ἔχουσα ἕτερον, ὡς εἴρηται, ἀντικείμενον, δὲν δύναται ἐν τῇ περὶ διανομῆς δίκῃ νὰ ἐξετασθῇ (*).

Ἀριθ. 1028 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Γάμος ὑπεξουδίου. - ἑλλειψίς θνητογένεως πατρὸς. - ἀκυρότης ἀπόλυτος. - προδολὴ ὑπὸ τινος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἐφέσεως περὶ ἀκυρότητος τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερθέντος γάμου ἐξετασθήσεται καὶ ἐρήμην τῆς ἐφεσιβλήτου αὐτεπαγγέλτως, ἅτε ἀφορῶν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν νόμου δημοσίας τάξεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν Νόμων Ἀρμ. (Δ' δ' 3) Εἰσηγ. (1.10) Βασ. ΚΗ' α' 5 τίτλ. δ' 2.14 17 τίτλος ε' 20, Νόμ. 7 § 1 Πανδ. (23.1) Νόμ. 2, 18, 25, 35 Πανδ. (23.2) πρὸς σύναψιν ἐγκύρου γάμου ὑπεξουδίου ἀπαιτεῖται καὶ ἡ συναίνεσις τοῦ ἔχοντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν πατρός, ἄλλως ὁ γάμος ἐστὶν ἄκυρος ἡ ἀκυρότης δὲ αὕτη εἶναι ἀπόλυτος ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς φράσεως τῶν νόμων καὶ δύνανται νὰ τὴν ἐπικαλεσθῶσιν οὐ μόνον ὁ πατὴρ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ὁποίου διατελεῖ ὁ εἰς γάμον ἑλθὼν ἀνήλικος ὑπεξούσιος, ἀλλὰ καὶ οἱ συνάψαντες τὸν γάμον σύζυγοι ἐν προκειμένῳ δὲ ὁ ἐνάγων καὶ ἡδὴ ἐκκαλῶν διατείνεται, ὅτι καθ' ἐν χρόνον συνῆψε ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ πατρὸς του τὸν μετὰ τῆς ἐναγομένης γάμον ἦγε τὸ 16 τῆς ἡλικίας του, ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ οὐ μόνον ἀντέλεξεν ἀλλὰ καὶ παρενέβη εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου δίκην ὑποστηρίξας τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀκυρώσεως τοῦ γάμου ἄρα οὐκ ὀρθῶς κατὰ τὴν κρίσιν τῆς πλειοψηφίας τὸ πρωτοδικεῖον ἀπέρριψεν ὡς μὴ στηριζομένην εἰς τὸν νόμον τὴν προκειμένην ἀγωγήν, διὰ μεταρρυθμιστέα τυγχάνει ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον τῆς ἐφέσεως ἐπὶ τῷ τέλει νὰ διαταχθῶσιν αἱ προσήκουσαι ἀποδείξεις καίτοι ἀπολιπομένης τῆς ἐναγομένης, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 685 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ ὁμολογία ἐνὸς τῶν δύο συζύγων

(*) Ἀμφιβολώτατα. Ἡ θεωρία τοῦ κυρίου καὶ παροπομένου πάσχει δεινὸν κλονισμόν.

δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν ἐπὶ τῶν γαμικῶν διαφορῶν· ἐπιτρεπτόν δὲ καὶ τὸ ἀποδεικτικὸν μέσον τῶν μαρτύρων ἀνεφίκτου οὐσῆς τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἀποδεικτικῶν γεγονότων. Εἰ καὶ ἡδυνάτῃ τις εἰπεῖν, ὅτι ἡ ἐννεμα τῆς ἀθετήσεως τῶν ἀνωτέρω παρατεθεισῶν διατάξεων πηγάζουσα ἀκυρότης εἶνε σχετικὴ ταχθεῖσα πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ πατρὸς οὕτινος προσβάλλεται ἡ πατρικὴ ἐξουσία καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσιν αὐτὴν οἱ εἰς γάμου κοινωνίαν ἐλθόντες σύζυγοι καὶ ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀκυρώσεως τοῦ γάμου ἀγωγὴν.

Ἀριθ. 1029 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Προδεδὸν τόκου ἄνω 12 0)0. - ἀνυποκρίτης·
ἐξετάσις ἐξ ἐπαγγέλματος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἐφέσεως περὶ τοῦ ὅτι ἐσφαλμένως τὸ πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν περὶ πληρωμῆς συμβατικῶν τόκου πρὸς 18 0)0 περιορίσαν τοῦτον εἰς 12 0)0, ἐξετασθήσεται καὶ ἐρήμην τῶν ἐφεσιδλήτων αὐτεπαγγέλτως, ὅτε ἀφορῶν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν νόμων δημοσίας τάξεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τοὺς Νόμ. 4 Κώδ. (8.38) Βασ. (43.6) 4 Ν. 15 Πανδ. (28.7) Βασ. (35.12) 15 Ν. 5. Κώδ. (4.7) Βασ. (24.2) 14 Ν. 6 § 3 Πανδ. (17.1) Ν. 8 Πανδ. (12.5) Ν. 6 Κώδ. (2.3), τὰ σύμφωνα τὰ ἀντικείμενα εἰς τοὺς νόμους, τὰς διατάξεις ἢ τὰ χρηστὰ ἤθη ἀναμφισβόλον ἐστίν, ὅτι οὐδεμίαν ἐχούσιν ἰσχύον. Πᾶσαι δὲ αἱ εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη καὶ τὸν ἠθικὸν νόμον προσκρούουσας συμβάσεις εἰσὶν ἄκυροι· παρ' ἡμῶν δὲ ὁ συμβατικὸς τόκος ἐκκανονίσθη δι' ἐθίμου πολυχρονίου καὶ ἀδιακώπου κυρωθέντος διὰ πλείστων δικαστικῶν αποφάσεων καὶ θεωρήθη ὡς εὐλογον ἀντάλλαγμα τῆς χρήσεως τοῦ δανεισθέντος κεφαλαίου κατ' ἀνώτατον ὅριον ὁρ. 12 0)0 ἐτησίως καθιερωθέν ὑπὸ τῆς κοινῆς τοῦ ἔθνους συνειδήσεως, ἣτις χαρακτηρίζει ὡς ἀθέμιτον τὴν συμφωνίαν περὶ πληρωμῆς τόκου μείζονος τῶν 12 0)0, καθόσον εἰς ταύτην ὑπέκει· ὁ ὀφειλέτης οὐχὶ ἐξ ἐλευθερίας βουλήσεως, ἀλλὰ πιεζόμενος ἐξ ἀνυπερβλήτου ἀνάγκης καὶ γιγνόμενος θύμα τῶν πλεονεκτικῶν διαθέσεων αἰσχροκερδοῦς πιστωτοῦ· οὕτως δ' ἀπορηγόμενον καὶ τὸ δικάσαν πρωτοδικεῖον οὐδαμῶς ἤμαρτε.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 600 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀνακοπὴ πρὸς ἀναγνώρισιν δικαιώματος
ἐπὶ ἀπαιτήσεως.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀνακοπὴ ὡς βέβαιον εἶχει τὴν περὶ κυριότητος τῆς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένης ἀπαιτήσεως ἀναγνώρισιν ὡς ἀνηκούσης τῇ ἀνακοπούσῃ ἐν Τεργέστη ἐταιρίᾳ «Α.Ε.» καὶ ἀδελφοῖς καὶ οὐχὶ τῷ πατρὶ τῶν καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ Σ.Ε., ὅστις ἐν δόλῳ καὶ συμπαιγνίᾳ μετὰ τοῦ ὀφειλέτου Γ' Μ. κατέστη δανειστής αὐτοῦ διὰ τὴν ἀπαιτήσιν ταύτην καὶ προέβη εἰς ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν

ἐπὶ τῆς ἀκινήτου περιουσίας αὐτοῦ (ὀφειλέτου) πρὸς εἰσπραξίν αὐτῆς καὶ ἄλλως παρὰ τοῦ Σ. Ε. ἀνεγνωρίσθη ἐν ἐκουσίᾳ αὐτοῦ λογοδοσίᾳ ἢ ἀνακόπτουσα ὡς δικαιούχος τῆς ἐν λόγῳ ἀπαιτήσεως· ὅθεν, κατὰ ταῦτα, ἡ τοιαύτη ἀνακοπὴ (ἢ ἀγωγὴ) οὕτω διατυπωμένη, φέρει τὰ στοιχεῖα προκριματικῆς ἢ βεβαιωτικῆς ἀγωγῆς, ἣτις ἐνασχεῖται προκειμένου περὶ ἀναγνώσεως τοιοῦτου δικαιώματος καὶ πρὸς τοῦτο ἐνυπάρχει σπουδαῖον ἐννομον συμφέρον (Νόμ. II.)4.5) Οἰκονομ. Ἀστ. Δ. Dernburg Γεν. Ἀρχ. σελ. 4 ἐπόμε.), τοιοῦτον δὲ συμφέρον προφανῶς ἔχει· ἡ ἀνακόπτουσα ἐταιρία ν' ἀναγνωρίσθῃ τὸ δικαίωμα τῆς, διότι καὶ τὰ συμφέροντα αὐτῆς προσβάλλονται ὡς ἐκ τῆς ἐνεργηθείσης κατασχέσεως πρὸς εἰσπραξίν αὐτῆς παρὰ τῶν καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ ἢ διὰ καταβολῆς πρὸς αὐτοὺς ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέ- καὶ κίνδυνον διατρέχει, μὴ δυναμένη, ὡς ἰσχυρίζεται παρ' αὐτῶν ν' ἀποζημιωθῇ διὰ τὴν ἀπαίτησιν τῆς ταύτης· ἐπομένως, τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡ μαρτημένως τὸ πρωτοδικεῖον ἀπεφάνθη δεχθῆν ὅτι ἡ ἀνακοπὴ εἶναι διεκδικητικὴ ἣτις δὲν ἀρμύζει περὶ τῶν ἀπαιτήσεων, ἀλλ' ἐπὶ πραγματικῶν δικαιωμάτων, οὐδὲ ἔχει χαρακτηριστικὰ προκριματικῆς ἀγωγῆς καὶ ἀπέρριψεν ὡς νόμῳ ἀβάσιμον, παρερμηνεύσαν τὰς ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει ἀναφερομένας διατάξεις τοῦ νόμου, αἵτινες ἐν τῇ προκειμένη περιστάσει δὲν ἐφαρμόζονται (*).

Ἀριθ. 603 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀρνησις καὶ ἐπαγωγὴ ἀδαιρέτου ὁμολογίας· - ὅρκος.

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλῶν πρωτοδίκως ἡρνήθη ὁλοσχερῶς τὴν ἀγωγὴν καὶ ἐπιδοθητικῶς ἐποίησατο ὁμολογίαν ἰσχυρισθεῖς ἐξόφλησιν τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀπαιτήσεως, ὡς δὲν ἀμφισβητεῖται, καὶ κατὰ ταῦτα ὁρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον Πατρῶν ἐθέωρησε ταύτην ὡς μὴ ἀδαιρέτου ὁμολογίαν μὴ συμπεριλαβὼν τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτοῦ τῷ θέματι τοῦ ὅρκου πρὸς τὸν ἐκκαλῶντα ἐπιβληθέντος, καθ' ὅσον κατὰ τὰς περὶ ἀδαιρέτου ὁμολογίας ἰσχυρούσας διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπαιτεῖται ὅπως γίνῃ ὁμολογία καὶ οὐχὶ ἄρνησις παρὰ τοῦ ὁμολογούντος τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἰσχυρισμῶν καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει αὕτη θεωρεῖται ἀδαιρέτος καὶ οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ὁμολογούντος περιλαμβάνονται εἰς τὸ θέμα τοῦ ὅρκου (**).

(*) Δὲν βλέπομεν καμίαν προκριματικὴν ἀγωγὴν ἀλλὰ κυρίαν παρέμβασιν νομίμως ἐνασχομένην.

(**) Αὐτὰ, μὲ συμπάθειο, δὲν λέγουσι τίποτε. Μεταξὺ τοῦ ἀρνοῦμαι τὴν ἀγωγὴν, ἐπιδοθητικῶς δὲ, ὅτι ἔλαβον τὸ ἐξόφλησα καὶ τοῦ ἔλαβον μὲν ἐξόφλησα δὲ, οὐδεμίαν ἀπολύτως ὑπάρχει διαφορὰ καὶ εἶναι τῷ ὄντι ἀπορώτατον πῶς δύναται ἐπὶ τοιαύτης ἀνυπάρκτου διαφορᾶς νὰ στηριχθῇ διάφορος ἐν ἐκείνῃ τῶν δέθεν διαφόρων περιπτώσεων δικαστικὴ κρίσις. Ἀς θελήσῃ νὰ κατανοήσῃ τὴν ἀπόφασιν πρῶτον μὲν ὅτι τὰ πράγματα καὶ οὐχὶ τὰ σχήματα βασίζουσι τὰς νομικὰς συνεπείας, δεύτερον δὲ ὅτι καὶ ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ δὲν ἔλαβον καὶ ἐὰν ἔλαβον ἐξόφλησα, ἐν καὶ μόνον ἐγείρεται ζήτημα, ποίαν ἐπιτροπὴν ἔχει τὸ δὲν ἔλαβον ἐξόφλησα, ἐπὶ τοῦ δὲν ἔλαβον. Ἦγουν

Αριθ. 605 (1905)

Εισηγητής ο ἐφέτης κ. Α. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ
Γραμματίων.- μνεία λήψεως πρὸς ἐμπορικὴν
χορήγιαν.- οὐκ ἐμπορικότης.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Νόμου περὶ Ἀρμοδιότητος τῶν Ἑμπορικῶν, ἐμπορικοὶ πράξεις εἶναι αἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὁριζόμεναι, ἐν δὲ τῷ ἐπιδίκῳ γραμματίῳ ἡ σημειομένη ρήτρα ὅτι τὸ δάνειον ἐλήφθη «δι' ἐμπορικὴν χρῆσιν», δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 χαρακτηριζομένων ὡς ἐμπορικαὶ πράξεις καὶ ἐκ τούτου δὲν καθιστᾷ τὸ γραμματίον ἐμπορικόν καὶ εἶναι ἀνευ νομίμου σημασίας ἡ ἐν τῷ γραμματίῳ τούτῳ ὁμολογία τοῦ ἐκδόντος περὶ τῆς ἐμπορικῆς αὐτοῦ ιδιότητος ἂν μὴ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν βεβαιωθῇ ὅτι οὗτος ἦτο ἐμπορὸς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ. Ὅθεν κατὰ ταῦτα ἐσφαλὲ τὸ πρωτοδικεῖον δεχθὲν τὸ ἐναντίον καὶ παρέπεμψεν εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν τὸν περὶ ἐξορλήσεως τοῦ χρέους ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅπερ ἔδει νὰ πράξῃ μετὰ τὴν διαταχθεῖσαν ἀποδείξιν ὅτι οὗτος ἦτο ἐμπορὸς καὶ ἤθελεν ἀποδεῖχθῇ ἡ τοιαύτη αὐτοῦ ιδιότης.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Αριθ. 448 (1906)

Ἀποφάδις ἐφόρου ἐπὶ παραβάσεων οἰνοπνευματοῦχων ὑγρῶν καὶ ποτῶν.- ἔφεδις ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν Ν. ΓΖ' ἄρθρον 13 «πάντα τὰ κατὰ νόμον τοῦτον συντασσόμενα ἔγγραφα γράφονται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου», ἐπομένως ἐνεκὰ τῆς γενικότητος τῆς φράσεως τοῦ νόμου πρέπει νὰ περιληφθῶσι καὶ αἱ ἐφέσεις κατὰ τῶν αποφάσεων τοῦ οἰκ. ἐφόρου ἐγερόμεναι, ἀφοῦ οὐδεμίαν ἐπιφύλαξιν ἐποίησατο ὁ νόμος, ὡς κατ' ἀντίθεσιν παρατηρεῖται ἐν τῷ Νόμῳ ΓΡΜΒ' περὶ φόρου ἐπιτηδευμάτων, κατὰ τὸ ἄρθρ. 45 τοῦ ὁποίου «ἅπαντα τὰ ἔγγραφα συντασσονται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου πλὴν τῶν ἐνστάσεων, προσφυγῶν καὶ ἐφέσεων ὑποβαλλομένων εἰς τέλος χαρτοσήμου 50 λεπτῶν» ἐπομένως ὁρθῶς ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἐφεσις ἐγράφη ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚ. ΑΘΗΝΩΝ

Αριθ. 4988 (1906)

Εισηγητής ο πρωτοδίκης κ. Μ. ΣΠΑΝΙΔΗΣ
Σωματεία.- οὐ χορεία ἀδείας διοικήσεως.- προ-
δικότης.- διάλυσις διὰ θανάτου πάντων.
περιουσία.- ἀκληρονόμητον.- διάθεσις πρὸ
διαλύσεως.- ἀπαγόρευσις ἐκποιήσεως.- δά-
νειον.- ἀναγκαστικὴ ἐκποίησης πρὸς ἀπό-
ληψιν.- ἀπόφασις γενικῆς δυνελεύσεως.
Ἐπειδὴ ἡ ἐνστάσις τῶν ἐναγομένων περὶ ἀνυπαρ-
ξίας τῶν νομικῶν προσώπων τῆς τε ἐναγοῦσας ΠΑ-

τούτῃστι δηλαδὴ μὲ ἄλλους λόγους ἦτοι καὶ εἰς τὴν
μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίστασιν ἔν μόνον ζήτημα
εἶναι: ποίαν ἀποδεικτικὴν δύναμιν ἔχει τὸ ζεῦγμα:
ἰσχυρὸν ἢ ἐξωφλησά.

νελληνίου Σκοπευτικῆς Ἑταιρίας, καθὼς καὶ τῆς δι-
καιοπαρόχου αὐτῆς καὶ διαλυθείσης ἤδη ἐπὶ Σκοπὸν
Βολῆς τοιαύτης, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ νομικὴ προσω-
πικότης τῶν ἐν λόγῳ σωματείων δὲν περιεβλήθη δι'
ἐγκριτικῆς τῆς πολιτείας πράξεως ὡς αἱ καθεστῶτες
νόμοι ἀπαιτοῦσι, δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον καὶ
ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα τυγχάνει, καθ' ὅσον ναὶ μὲν
ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορικῆς ἐποχῆς τῆς Ρώμης ἐκ πο-
λιτικῶν λόγων οἱ Νόμοι τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ
τοῦ Αὐγούστου ἀπηγόρευσαν τὴν σύστασιν συλλόγων
ἀνευ τῆς ἐγκρίσεως τῆς συγκλήτου ἢ τοῦ Αὐτοκρά-
τορος (ὅρα Νόμ. 1 § 1 Πανδ. 3.4 καὶ Νομ. 1, 2, 3
(47,22), ἡ τοιαύτη δὲ ἀπηγορευμένη ἀντίληψις τοῦ
δικαιώματος τοῦ συνεταιρίζεσθαι ἀπετυπώθη καὶ εἰς
τὸν νεώτερον Ποινικὸν ἡμῶν Νόμον ἄρθρ. 212 καὶ
ἐπομ., ἀλλ' οἱ νόμοι οὗτοι, λαβόντες ὑπάρξιν ὑπὸ τὴν
ἐπὶ τῆς πολιτείας μοναρχικῶν καθόλου, ὑπεχώ-
ρησαν πρὸ τῶν ἐλευθέρων θεσμῶν, οὗς οἱ νεώτεροι
καταστατικοὶ χάρται ἀπεκρυπτάλλωσαν ἐν εἰδικοῖς
καὶ κατηγορηματικοῖς ἄρθροις, οἷον ἐστὶ καὶ τὸ ἄρ-
θρον 11 τοῦ ἡμετέρου Συντάγματος τοῦ 1864, τὸ ὁ-
ποῖον σαφῶς διευτύπωνεν ὅτι δέον μὲν ἦ ἐλευθερία τοῦ
συνεταιρίζεσθαι νὰ τηρῇ τοὺς νόμους τοῦ κράτους,
ὁρῶντος ὅμως ἐξήρσε τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ λαμ-
βάνη καὶ ἄδειαν ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως ὅπερ
οἱ ἀνω παραταθέντες νόμοι ἀπῆλθον, καὶ τοῦτο διότι
ἀρκοῦσαν ἐθεώρησε τὸ ἡμέτερον Σύνταγμα τὴν ἐπο-
πτεῖαν, ἣν δικαιοῦται νὰ ἐνασκή ἐπὶ τῶν ἀθεμίτων
ἐνώσεων ἡ κυβερνήσις καὶ τὸ δικαίωμα, ὅπερ αὐτῇ
κέχρηται νὰ διαλύῃ τὰς ἀθεμίτους ἐνώσεις, νὰ δη-
μεύῃ τὰ πράγματα αὐτῶν, καὶ νὰ τιμωρῇ τοὺς ἐργά-
τας τῶν ἀθεμίτων ἐνώσεων (ὅρα Ποιν. Νόμ. ἄρθρον
216 ἐπομ.), πάντοτε ὅμως ἡ ἄσκησις αὐτῆς τῶν
τοιούτων δικαιωμάτων τῆς νὰ γίνηται κατὰ τὴν τοῦ
γεγονότος διὰ τῆς ἐνωσις ἐλαβε χώραν, τοῦθ' ὅπερ
ἤθελεν ἐξαγάγῃ ἐκ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῆς, οὐδέ-
ποτε ὅμως κατὰ τύπον προληπτικὸν ἐνεργοῦσα, νὰ
ματαιοῖ τὸν συνεταιρισμὸν, ὅστις εἶναι δημιουργημα
ἀπαιτούμενον ὑπὸ τοῦ ὁργανισμοῦ τῆς ἀνθρωπίνης
κοινωνίας καὶ ἐν ταύτῃ ἐριζωμένον (*).

Ἐπειδὴ οἱ ἐναγόμενοι ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν συνέ-

(*) Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Κύριος, ὅτι ἡκούσθη μία λογικὴ
φωνή, ἡ ὁποία διεμαρτυρήθη μετὰ τοσαύτης ἐνεργη-
τικότητος καὶ εὐσυνειδησίας κατὰ τῆς ρουτινικῆς
συνηθείας, τῆς διὰ Βατ. Διατάγματος ἐγκρίσεως τῶν
καταστατικῶν τῶν σωματείων, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπο-
βάλλονται μετὰ μακαρίας πειθηνιότητος ὅλοι οἱ πω-
λυώνουμοι, ἐν ἀσυνειδησίᾳ τῶν δικαιωμάτων των ὁ-
πάρχοντες καὶ μέλλοντες σύλλογοι. Τὸ περιεργότατον
δὲ πάντων εἶναι ὅτι τελευταῖον ἡμᾶς ἐξ 20 δικη-
γῶρων, ἐπιχειρήσασα τὴν πολλάκις ἀποπειραθεῖσαν
σύμπληξιν τοῦ δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, δὲν ὤ-
κνησε νὰ ὑποβάλλῃ αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἐγκρίσιν Β. Δια-
τάγματος, λησμονήσασα, κατὰ τρόπον ἀνεξήγητον, ὅτι
ἐὰν ἀπῆρται Β. Διάταγμα διὰ τὴν ἐγκρίσιν οἰουδὴ
ποτε συλλόγου, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον θὰ ἦτο δυνατὴ
καὶ ἡ ἀρνήσις αὐτοῦ καὶ ἡ ἐκ τῶν ὑπέρων ἀνάκλη-
σις του, πράγματα τυγχονοῦμενα τόσῳ βροντωδῶς
πρὸς τὸ ἄρθρον 11 τοῦ Συντάγματος, ὥστε ἡδύνατο
ν' ἀνεγερθῶσιν ὅλοι οἱ κεκοιμημένοι συντάκται αὐτοῦ.
Τὸ αἰτήθη αὐτὸ Β. Διάταγμα τῆς δικηγορικῆς ταύ-
της ὁμάδος ἦτο ἡ πρωτοπορεία τῆς ἀποπειρωμένης
ὑποβολῆς ὅλων τῶν δικηγορικῶν Συλλόγων καὶ τῆς
ἀνεξαρτησίας αὐτῶν ὑπὸ τοὺς δεσμοὺς νόμου, μέλ-
λοντος, ἐάν ποτε ἐπρόκειτο νὰ ψηφισθῇ, νὰ ἀποτε-
λέσῃ τὸ αἰώνιον πινάκιον τῆς φακῆς τῆς ἀπεμπολή-
σεως τῶν δικηγορικῶν πρωτοτοκίων.

τρεξεν ουσιώδης όρος προς διαδοχήν της παλαιάς εταιρίας, έδει τον ισχυρισμόν τούτον της διαλύσεως της πρώτης εταιρίας λόγω παραίτησεως των μελών αυτής ή λόγω θανάτου αυτών όλων (καθ' όσον και έν μέλος άν μείνη ύφίσταται αυτή και ή ένέγουςα δέν νομιμοποιείται), να αποδείξη ή ένάγουςα και διά μαρτύρων αποδεικνύουσα τά άπερ έπικαλείται γεγονότα τά τεκμηριούντα την διάλυσιν αυτής άν μή προς τούτο ήναντιούντο αι κατωτέρω σκέψεις της παρούσης. Οι ισχυρισμοί δέ των έναγομένων ότι ή εταιρία ένταίρια ως νομικόν πρόσωπον ήτο άνίκανος να διαθέση αιτία θανάτου, και ότι, άν διελύθη, ή περιουσία αυτής άνήκει εις τό Δημόσιον ως έκληρονομήτον αγαθόν, δέν στηρίζονται εις τόν νόμον και ως τοιούτοι απορριπτέοι τυγχάνουσι, καθ' όσον τότε μόνον λαμβάνει χώραν ή διαδοχή του Δημόσιου κατά τόν κανόνα των έκληρονομήτων αγαθών, όταν τό καταστατικόν του σωματείου ή άλλη έγκυρος απόφασις αυτού δέν προενόησε περί της διαδοχής εις την περιουσίαν έν περιπτώσει διαλύσεως, ή τοιαύτη δέ άποφάσις του ή του καταστατικού ή πρόνοια, έκδήλωσις ούσα του άπαλλοτριωτού των ιδιωτικών δικαιών έν ζωή, ούδαμώς αποτελεί διαθήκην διά να έξετασθ ή από της άπόφωσις ταύτης (βρα Dernburg Γεν. μέρος § 64).

Έπειδή, ως διά την σύστασιν ούτω και διά την διάλυσιν ενός σωματείου δέν απαιτείται έγκρισις της πολιτείας και τά έναντία απορριπτέα τυγχάνουσιν ως νόμιμα άστήρικτα.

Έπειδή οι ισχυρισμοί των έναγομένων ότι άν ή ένέγουςα έχει άγωγήν, έχει κατά του Δήμου ως ένταλέντος να διαχειρισθ ήν περιουσίαν του σωματείου μετά την διάλυσιν του και μέχρι της συστάσεως νέου σωματείου με τόν αυτόν σκοπόν, ότι θέλει παραδώσει ταύτην εις τό νέον σωματείον εις δ και περιέρχεται ή περιουσία αυτή (άρθρ. 9 έδ. β' του καταστατικού) κλπ. δέν στηρίζονται εις τόν νόμον και ως τοιαύτη απορριπτέα, καθ' όσον ή έγκύτως ή παλαιά εταιρία ώρισε διάδοχον αυτής την ήδη ένάγουσαν, ότι αυτή εύθίως ύπεκατέστη εις τά δικαιώματα έκείνης και καλώς άσκει την ύπό κρίσιν άγωγήν προς προστασίαν της κυριότητος νομίμως κηθείσης ύπ' αυτής κατά τό άρθρον 9 έδ. β' του καταστατικού και προσβαλλομένης ύπό των έναγομένων έν τη όλοσχερεία αυτής ή τό έναντίον συμβαίνει άπερ νόμος δέν είναι όρθόν κατά την άνω βαν σκέψιν, συνεπώς απορριπτέας και ούτος ό ισχυρισμός (*).

Έπειδή ή κατά της ένστάσεως των έναγομένων του πωληθέντος και παραδοθέντος, την βάσιν έχούσης ότι ή Έθνική Τράπεζα, άσκούσα την εκ του ένυποθήκην δανείου προσωπικήν άγωγήν κατέσχευε, ως πώς δανειστής τοιούτος έδικαιούτο προς τούτο, τό έν λόγω άκίνητον και ύπό τό κράτος των νομίμων διατυπώσεων έξεποίησε τούτο, αναδειχθείσα και τελευταίως ύπερθεματιστής, προτεινομένη άντένστασις εκ μέρους της έναγούσης, επί τώ λόγω ότι ό δανειστής τίτλος της Τραπέζης ήτο άκυρος, λόγω της έν τώ άρθρ 9 του καταστατικού της παλαιάς εταιρίας ρήτρας της απαγορευούσης την άπαλλοτριώσιν και συνεπώς και τό δάνειον, δέν στηρίζεται εις τό πρᾶγμα και συνεπώς απορριπτέα τυγχάνει, καθ' όσον εκ του άρθρ. 9 μόνον ή άπαλλοτριώσις της εταιρικής περι-

ουσίας απαγορεύεται και μάλιστα έφ' όσον ή εταιρία ήθελεν εξέλθει των σκοπών αυτής, έν τη έννοια δέ της άπαλλοτριώσεως περιλαμβάνεται ή δικαιοπραξία έκείνη ήτις περιέχει άμεσον μετάθεσιν προσωπικού ή πραγματικού δικαιώματος, τούτέστιν ή μετάθεσις του προσωπικού ή πραγματικού δικαιώματος να έπέρχεται άμέσως εκ της άπαλλοτριωτικής δικαιοπραξίας και ούχι να έπέρχεται εκ γεγονότων τυχαίως μετά της δικαιοπραξίας συναντωμένων ως είναι ή άναγκαστική έκποίησης, δύναμει δανειακής έκτελεστής άποιήσεως, συνεπώς τό δάνειον ως μή τοιούτεον δέν περιλαμβάνεται έν τη απαγορεύσει ούδ' ήν τούτο έν τῶ νῶ των ιδρυτών εταιρών του καταστατικού, άπερ άν ήλήθευε θά έματαίωνε πᾶσαν ένέργειαν της εταιρίας προς τόν κύριον αυτής σκοπόν στερουμένης των μέσων προς τούτο (**). Και άν όμως ήθελεν ύποτεθ ή ότι ή τοιαύτη απαγόρευσις άπαλλοτριώσεως περιλαμβάνει και τό δάνειον, πάλιν ή τοιαύτη απαγόρευσις δέν δύναται να δεσμεύη τας μεταγενεστέρας γενικάς συνελεύσεις, αΐτινες, άν μή άλλο ώριστεί ύπό του καταστατικού ως προς την έκπροσώπησιν, είσιν ή ύπερτάτη άρχή, τό ύπέρτατον όργανον του Σωματείου άπερ κατά πλειοψηφίαν αποφασίζει περί όλων των ύποθέσεων του Σωματείου, άπεκλειόμενον μόνον να αποφασίση περί της καταγήςσεως του Σωματείου ή περί της τροποποιήσεως θεμελιωδών διατάξεων του καταστατικού περί του σκοπού και της όργανώσεως αυτού, περί ών ήδη δέν πρόκειται, καθ' όσον τά ζη-

(**) Δέν έχει ούδὲ την παραμικράν άμφιβολίαν ότι ή απαγόρευσις της έκποίησης ώρισμένου άντικειμένου περιουσίας, και άν τούτο άποτελή τό σύνολον αυτής, δέν δύναται να θεωρηθ ή άποτελούσα και δικαιολογικόν ένυποχρισμόν προς οίανδήποτε δικαιοπραξίαν του ύποβεβλημένου εις την απαγόρευσιν ταύτην. Παραπλεύρως δέ της σαφούς ταύτης έννοίας, παράκειται μία άλλη άρχή, ότι εκ της έπιβεβλημένης τινι απαγορεύσεως ταύτης, ούδέν προτγίνεται τοίς τρίτοις συναλλαχθείσι πρόκριμα ή κόλυμα. Έκ τούτου έπεται άριδήλως ότι ή τρίτη Έθνική Τράπεζα, δικαιοπρακτήσασα τη ένταίρια, δέν ύπερρεούτο εκ της άυτοεπιβεβλημένης της μεθ' ής συνεβλήθη ένταίρις της επί Σκοπόν Βολής απαγορεύσεως της άπαλλοτριώσεως. Θά ήτο αυτόχρημα κωμικώτατον να ήδυνάτο τις να άντιτάξη τοίς έξ οίουδήποτε λόγου δανεισταίς του, ότι λυγείται πολύ μή δύναμενος να ίκανοποιήση αυτούς, διότι έχει έπιβάλλει έαυτῶ απαγόρευσιν της άπαλλοτριώσεως της περιουσίας του. Είναι άπολύτως περιττόν να ρηθ ήτις ούδεμίαν άσκει έπικροήν τό γεγονός ότι ή έν ποικειμένη δικαιοπραξία ήτο δάνειον, δύναμενον να άγάγη εις έκποίησιν της περιουσίας, διότι εις τοιαύτην δύναται να άγάγωσιν όλοι αι μετά τρίτων δικαιοπραξίαι. Έάν π.χ. ή Τράπεζα, άντι να δανείση χρήματα τη ένταίρια της επί Σκοπόν Βολής, έπρομήθειεν αυτή πωριτοβολάς και όπλα, άπερ έστί έδάνειζε αυτήν πράγματα, θά έστερείτο του δικαιώματος ίνα προς άπόληψιν του τιμήματος έκποίηση άναγκαστικώς την έφ' ής ή απαγόρευσις της άπαλλοτριώσεως περιουσίας; Τό πρᾶγμα είναι άπολύτως γελοίον. Είς έπίμερον δύναται να προστεθ ήτις έπικρωσιν της όρθης γνώμης της μεστῶς ήτιολογημένης της άπόφάσεως, ότι τό σύμφωνον της απαγορεύσεως της άπαλλοτριώσεως (ένταύθα δέν πρόκειται κᾶν περί τοιούτου, αλλά περί άυτοεπιβεβλημένης απαγορεύσεως), δέν κατασκευάζει πραγματικόν δικαίωμα, άλλ' άπλήν προσωπικήν ύποχρέωσιν, μή ύποχρεούσαν τοὺς τρίτους. Περί τούτου ούδέποτε ύπῆρξεν άμφιβολία τις ούδ' ή έλαχίστη.

(*) Κατά τό καταστατικόν της διαλυθείσης εταιρίας, ή περιουσία αυτής μετέβαινε εις τόν Δήμον. Αθηναίων ως οίοναι προσωινῶν διαχειριστήν, ίνα διαφυλάξη αυτήν και παραδώτ ή άδικτον τῶ νέῳ όμοιον σκοπόν έχοντι συσταθησομένῳ σωματείῳ.

τήματα ταῦτα ἄπτονται τῆς οὐσιώδους αὐτοῦ ὑποστάσεως καὶ ἕκαστον μέλος τοῦ Σωματείου ὡς τοιοῦτον ἔχει δικαίωμα πρὸς διατήρησιν αὐτοῦ ἐν τῇ οὐσιώδῃ του ὑποστάσει, ἀποφασίζονται δὲ συνειπῶς ὑπὸ τῆς παμψηφίας, πρὸ τῆς ὑποίας δὲν ἐγκατεροῦ οὐδὲν καταστατικὸν (δρα Bernburg γεν. μέρος περὶ νομικῶν προσώπων). Κατὰ ταῦτα ὅθεν ἡ ὑπὸ κρίσιν διεκδικητικὴ ἀγωγή ὑπὸ βασιμίου ἀνατρεπτικῆς ἐνστάσεως ἀποκρουσμένη, τῆς τοῦ πωληθέντος καὶ παραδοθέντος πράγματος, ἀπορριπτέα τυγχάνει, καταδικαζομένης τῆς ἐναγούσης ὡς ὑπαίτιου καὶ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τῶν ἐναγομένων (*).

ΜΙΚΡΑΙ ΤΙΝΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ 62 ΚΑΙ 63 ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΠΕΡΙ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑΣ

Τὰ ἄρθρα ταῦτα τοῦ Νόμου περὶ Ἐπιτροπείας ἔχουσιν οὕτω :

Ἄρθρον 62. Ἐνὸς ἢ μῆτρη ἀπολαμβάνει δυνάμει τοῦ νόμου τὴν ἐπικαρπίαν τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου, εἰς προκρίνη νὰ διατηρήσῃ τὰ κινητὰ διὰ νὰ τὰ παραδώσῃ αὐτοῦσι δὲν ὑποχρεοῦται νὰ πωλήσῃ αὐτὰ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἢ μῆτρη προκαλεῖται εἰς αὐτῆς δαπάναις ἀκριβῆ αὐτῶν ἐκτίμησιν ὑπὸ ἀπραγματογνομικῶν διοριζομένων ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου.

(*) Καὶ ἡ τελευταία αὕτη αἰτιολογία εἶναι ὀρθοτάτη. Τὸ σωματεῖον ἀποτελεῖται ἐκ τῆς ὁλότητος αὐτοῦ καὶ λαμβάνει τὰς ἀποφάσεις διὰ τῆς πλειοψηφίας τῆς γενικῆς συνελεύσεως αὐτοῦ, πέραν τῆς ὑποίας δὲν εἶναι ἀπτή ἢ νοητὴ οὐδεμία ἄλλη ἐξουσία. Ἐπὶ τούτοις εἶναι ἀδύνατον νὰ νοηθῇ πῶς τὸ σωματεῖον, ὅπερ ἡδύνατο διὰ τῆς ἐπαρκούς κατὰ νόμον ἐκφράσεως τῆς θελήσεως διὰ τῆς πλειοψηφίας ἢ ἔστω τῆς παμψηφίας τῶν μελῶν αὐτοῦ νὰ ἐπιβάλλῃ ἐαυτῷ μίαν ἀναπηρείαν (τοῦ μὴ ἐκποιεῖν) νὰ μὴ δυνήνται νὰ ἀρῇ αὐτὴν διὰ τῆς αὐτῆς ἐπαρκούς κατὰ νόμον ἐκφράσεως τῆς θελήσεώς του. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ δοθῇ ἡμῖν ὁ μικροσκοπικώτερος ἔστω τῶν λόγων, διὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ σωματείου περὶ ἀπαγορεύσεως δύναιται νὰ ἔχῃ μείζονα δυνάμιν ὁμοίας ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ σωματείου περὶ ἄρσεως τῆς ἀπαγορεύσεως. Ἡ τυχὼν ἀντίρρησης ὅτι ἡ ἀπαγορευτικὴ αὕτη ἐλήφθη ἐν τῷ καταρτισμῷ τοῦ Σωματείου εἶναι καὶ τοῦ μηδενικοῦ μηδαμινότερα. Διότι αἱ ἐν τῇ καταρτίσει τοῦ σωματείου λαμβανόμεναι ἀποφάσεις δὲν δύνανται νὰ ᾖναι ἢ ἀποφάσεις τῶν πρὸς συγκρότησιν συνερχομένων ἀτόμων ἢ ἀποφάσεις αὐτοῦ συγκροτηθέντος. Ἐὰν τὸ δεύτερον, οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος ὅπως αἱ ἐν ἀρχῇ τοῦ σωματείου λαμβανόμεναι ἀποφάσεις εἶναι ἰσχυρότεραι τῶν ἐν τῷ μέσῳ ἢ ἐν τῷ τέλει αὐτοῦ συγκροτουμένων ; Ἀντίθετος γνώμη θὰ ἐνεθόμειζε τὴν πρὸς ἀπλοῦκον ὑπερήρετην χωρικοῦ καφενείου διδομένην ὑπὸ σκώπου φίλου παραγγελίαν νὰ τῷ φέρῃ ὕδωρ ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ φρέατος. Ἐὰν τὸ πρῶτον, τὸ καταρτισθὲν σωματεῖον δὲν δύναιται νὰ ᾖναι ἄλλο τι, εἰμὴ ἡ μετουσίωσις τῶν συγκροτηθέντων αὐτοῦ, ἐκπροσωπούμενων ὑπὸ τῆς κατὰ τοὺς ὑπ' αὐτῶν τούτων τεθέντας ὁρους τῆς ἐν τῷ μέλλοντι ἐξωτερικεύσεως τῆς θελήσεώς του, ἥτις εἶναι καὶ ἡ ἰδική των. Τότε κατὰ τὸ αὐτὸ σύστημα ἡδύνατο νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι καὶ σωματεῖον καταρτισθὲν πρὸς ἐξυπηρέτησιν ὀρισμένου καὶ κατὰ τὴν σύστασιν ἐγκριθέντος σκοποῦ, δὲν δύναιται νὰ διαλυθῇ διὰ τῆς νομίμου ἐκφράσεως τῆς θελήσεως αὐτῶν ἐπὶ ἀρχητέῃ τοῦ σκοποῦ τούτου.

εἰς δὲ τὰ κινητὰ ταῦτα δὲν ἀποδοθῶσιν αὐτοῦσι καταβάλλεται ἡ ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἐκτίμησιν ἄξια αὐτῶν.

Ἄρθρον 63. Κατὰ τὴν ἐναρξιν πάσης ἐπιτροπείας ἐξαιρουμένης τῆς ἐπιτροπείας τῆς μητρὸς, τῆς ἐχούσης τὴν ἐπικαρπίαν τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου, τὸ συγγενικὸν συμβούλιον κανονίζει ἀναλόγως τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου τὸ πῶς τῆς ἀναγκαίας ἐτήσιας δαπάνης, πρὸς τε συντήρησιν καὶ ἀνατροφὴν οὗτοῦ καὶ πρὸς διαχείρισιν τῆς περιουσίας του. Ἡ αὕτη πρᾶξις ὀρίζει ρητῶς εἰς ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἐπιτροπον νὰ παράσῃ ἀμοιβὴν καὶ πόσιν εἰς βοήθην ἐν τυχόν προσλαμβάνει.

Ἐνῷ διὰ τῶν ἄρθρων 61 καὶ 63 Νόμ. Ἐπιτροπ. ὁ ἐπιτροπος ὑποχρεοῦται νὰ παραλέσῃ ἀποφασίσιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καθορίζουσας α') τὰ ἐκποιητέα (μὴ διατηρητέα) κινητὰ ἐν τῇ περιουσίᾳ τοῦ ἀνηλίκου, β') τὸ πῶς τῆς ἐτήσιας δαπάνης πρὸς διατροφὴν καὶ συντήρησιν τούτου καὶ διαχείρισιν τῆς περιουσίας, ἐν τοῖς ἀνω παρατεθείσιν ἄρθροις καθιεροῦται ἐξαιρέσεις τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης διὰ τὴν μητέρα ἀπολαμβάνουσαν (νομίμου) ἐπικαρπίαν ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου τέκνου τῆς.

Ἐξεταστέον ὅθεν κατὰ πόσον τὸ ἰσχύον ἡμῶν δίκαιον ἔχει τοιαύτην νόμιμον ἐπικαρπίαν τῆς μητρὸς. Τὴν ὑπάρξιν τοιαύτης ἠρνήθησαν οἱ συστηματικῶς ἐρμηνεύσαντες τὸν Νόμον περὶ Ἐπιτροπείας, κρούοντες τὸ ἄρθρον 62 ἀνεφάρμοστον καὶ νεκρόν.

Ἰ. Εἶναι πρόδηλον ὅτι τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον 62 εἶναι αὐτὸ τὸ ἄρθρον 453 τοῦ Γαλλ. Κώδικος. Κατὰ τὸ ἄρθρον 384 Γαλλ. Κώδικος ὁ ἐπὶ τῶν τῶν συζύγων ἔχει τὴν ἐπικαρπίαν ἐπὶ τῆς περιουσίας τῶν τέκνων των μέχρι τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των ἢ τῆς χειραφεσίας, ἢ δὲ τοιαύτη ἐπικαρπία ἐπιφέρει μεταξὺ τῶν ἄλλων κατὰ τὸ ἐπόμενον ἄρθρον 385 ἐδ. 2 τὴν ὑποχρεώσιν τοῦ συζύγου πρὸς διατροφὴν, συντήρησιν καὶ ἀνατροφὴν τοῦ ἀνηλίκου. Ἰσορροπία διὰ ταῖς, τῇ τοῦ Γαλλ. Κώδικος ταύτης ὁ ἡμέτερος νομοθέτης πιθανότατα ὑπέθετεν εἰσαχθησομένην καὶ παρ' ἡμῖν παρ' οἷς ὄντως τοιαύτη ἀκριβῶς ὡς ἡ τοῦ 384 Γαλλ. Κώδικος δὲν εἰσῆχθη. Οὐδεὶς ὅμως λόγος κωλύει ἡμᾶς ἀποβλέποντας εἰς τὸν σκοπὸν τῆς διατάξεως ὅρα αἰτιολ. ἐκθ. Ν. Ἐπιτρ.), ἂν εὐρωμεν εἰς τὸ κρατοῦν ἡμῶν δίκαιον νόμιμον τῆς μητρὸς ἐπικαρπίαν, νὰ ἐφαρμόσωμεν τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον ἔστω καὶ ἂν τοῦτο δὲν εἴχεν ἐπίγνωσιν τῆς τοῦ κρατοῦντος Δικαίου ἐπικαρπίας ὅληθως δυνατόν παρ' ἡμῖν νὰ μὴ ἢ γενικὴ ἐπὶ πάσης τῆς τοῦ τέκνου περιουσίας (καίτοι καὶ τοῦτο ἐνδεχόμενον) ἢ νόμιμος ἐπικαρπία τῆς μητρὸς ἄλλα καὶ παρὰ τοῖς Γάλλοις εἶναι δυνατόν μέρος τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου νὰ μὴ ὑπόκειται τῇ νομίμῳ ἐπικαρπίᾳ τῆς μητρὸς (πρὸλ. ἄρθρον 387 Γαλλ. Κώδ.).

Κατὰ τὴν Νεαράν 22 τοῦ Λέοντος, λυθέντος τοῦ γάμου διὰ θανάτου τοῦ ἀνδρός καὶ ὑπαρχόντων τέκνων ἢ γυνὴ λαμβάνει ἐκ τῆς προγάμου δωρεᾶς καὶ τῆς λοιπῆς περιουσίας τοῦ ἀνδρός μοῖραν μὲν παιδὸς κατὰ κυριότητα, τὴν ἐπικαρπίαν δὲ ἐπὶ τοῦ λοιποῦ μέρους συμφώνως πρὸς τὰς αὐτῇ διακρίσεις.

Παρομοίαν ἐπικαρπίαν (καὶ παιδὸς μοῖραν κατὰ δεσποτείαν) ἔχει ἡ μῆτηρ ἐπὶ τῆς προγάμου δωρεᾶς ὅπταν ἐξ οὐδὲ ποτε ἄλλου λόγου ἀποκαρδαίνῃ ταύτην Νεαρά Ἰουστίν 98 καὶ 127 κεφ. γ'. Ἀλλὰ καὶ ἂν τὰ ἐκ τοῦ πρώτου γάμου κέρους τῆς μητρὸς εἶναι ἄλλα πλὴν τῆς προγάμου δωρεᾶς, διὰ τῆς Νεαράς Ἰουστίν. 22 κεφ. 23, 30 ὁρίσθη ὅτι ἐρχομένη εἰς δεύτερον γάμον αὕτη ἔχει μόνον τὴν ἐπικαρπίαν αὐτῶν τῆς κυριότητος περιερχομένης εἰς τὰ τέκνα (τοῦ πρώτου γάμου).

Ώσαύτως τοιοῦτον θέμα ἐπικαρπίας τῆς μητρὸς ἐπὶ περιουσίας τῶν τέκνων εἶναι ἢ περιπτώσει καθ' ἣν συγκληρονομεῖ ἐξ ἀδιαθέτου τέκνον αὐτῆς μετὰ τῶν ἄλλων τῆς τέκνων (ἀδελφῶν τοῦ τελευτήσαντος), ὅτε ἐρχομένη εἰς δεῦτερον γάμον (ἢ εὐρισκομένη δευτερόγαμος κατὰ τὴν ἐπαγωγὴν τῆς κληρονομίας) τὴν μερίδα αὐτῆς μόνον κατ' ἐπικαρπίαν ἔχει. τῆς δεσποτείας ἀνηκούσης εἰς τὰ τέκνα (Νεαρ. 22 κεφ. 46· ταῦτα ὅμως ὡς πρὸς τὴν πατρῶϊαν οὐσίαν τοῦ ἀποβιώσαντος τέκνου).

Ώσαύτως κατὰ τὴν Νεαρὰν 106 τοῦ Λέοντος, τροποποίησαν τὸ Ἰουστινιάνειον δίκαιον, τὸ ποσοστὸν ὅπερ δικαιοῦται λαβεῖν ἡ χήρα ἐκ τῆς κληρονομίας τοῦ συζύγου τῆς ὑπαρχόντων ἢ μὴ τέκνων τὸ λαμβάνει κατὰ δεσποτείαν, δευτερόγαμος δὲ γενόμενός μόνον κατ' ἐπικαρπίαν, τῆς κυριότητος ἀνηκούσης εἰς τὰ τέκνα.

Κατὰ τὴν ἔννοϊαν τοῦ ἀρθ. 61 Ν. Ἐπιτροπείας ὁ ἐπίτροπος ὀφείλει νὰ προκαλέσῃ ἀπόφασιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου περὶ τῶν ἐκποιητέων κινήτων οὐχὶ μόνον τῶν κατὰ τὴν ἐναρξίν τῆς ἐπιτροπείας ὑπαρχόντων ἀλλὰ καὶ μεταγενεστέως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιτροπείας περιερχομένων τῶ ἀνηλίκῳ (Zachariæ Handb. d. Franz. Civilr. έκδ. 7η I § 111 σελ. § 288 Dalloz Minorité N° 427 Suppl. N° 328, Κρασαῖ Οἰκογ. 273). Τοιοῦτόν τι συμβαίνει ἐν τῇ συνεσίᾳ δευτέρου γάμου ἐπικαρπία τῆς μητρὸς ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ πρώτου περιελθόντων αὐτῇ κερδῶν ἢ τῶν ἐκ τῆς κληρονομίας ἀποβιώσαντος τέκνου κλπ. ἀπάντων τυχόν κινήτων. Ἐνταῖς περιπτώσεσι ταύταις διαρκούσης τῆς ἐπιτροπείας περιέρχονται τῷ ἀνηλίκῳ κινήτῃ, ἐπ' ὧν συνάμα ἔχει ἐπικαρπίαν ἡ μήτηρ.

Εἰς τὰ μνησθέντα θέματα τοῦ Ρωμαϊκοῦ καὶ Βυζαντινοῦ Δικαίου περὶ ἐπικαρπίας τῆς μητρὸς, κρατοῦντα παρ' ἡμῖν, ὑποθέτουεν ὅτι συναρμολογεῖται τὸ ἀρθρον 62 Νόμου Ἐπιτροπείας καὶ ἡ μήτηρ ἐπίτροπος πρέπει νὰ τηρήσῃ τοῦτο.

Κατ' ἀντιδιαστολὴν ἡδυνάτο τις νὰ ὑπολάβῃ, ὅτι, ἂν τὴν ἐπικαρπίαν ἐπὶ τῶν κινήτων τοῦ ἀνηλίκου ἔχῃ τρίτος, εἴτε ἐπίτροπος, εἴτε μὴ, καὶ οὐχὶ ἡ μήτηρ, καὶ δὴ ἐπικαρπίαν οὐχὶ ἐκ τοῦ νόμου, ἀλλὰ κατὰ συμφωνίαν ἢ διαθήκην, τὰ κινήτῃ πρέπει κατὰ γνώμην τοῦ συμβουλίου νὰ ἐκποιήσῃ· τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές. Τὸ ἀρθρον 62 κατὰ τὸ πλεῖστον δὲν λέγει τι νέον ἀλλ' ἐφαρμόζει δίκαιον ὑπάρχον ἡδὴ (πρόβλ. Laurent dr. civ. V N° 22). Τὸ ἀρθρον 61 Ν. Ἐπιτρ. ἐπιβάλλων τῷ ἐπιτρόπῳ ἐκποιήσιν κινήτων, δὲν ἔννοεῖ βεβαίως νὰ ἀναιρέσῃ καὶ προσβάλλῃ τὰ τυχόν δικαιώματα τρίτων (καὶ τοῦ ἐπιτρόπου ἑαυτοῦ) ἐπὶ τούτων ἐξ ἐπικαρπίας, μισθώσεως, ἐνεγύρου κλπ., ἀλλ' ἔννοεῖ salvo jure tertii (Zachariæ I § 111 σελ. 288 σημ. * Dalloz Minor. Suppl. N° 332). Ἀλλὰ τότε τί καινὸν εἰσάγει τὸ ἀρθρον 62 διὰ τὴν ἐπικαρπώτριαν μητέρα; α') ὅτι δύναται, ἂν προκρίνῃ, νὰ ἐκποιήσῃ τὰ κινήτῃ, καίτοι ἀπλῇ ἐπικαρπώτρια. ὅπερ βεβαίως ἄλλως δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ πράξῃ ὡς καὶ πᾶς τρίτος ἔχων ἀπλοῦν δικαίωμα ἐπικαρπίας ἐπὶ τούτων, β') ὅτι θέλουσα νὰ διατηρήσῃ ταῦτα, προκαλεῖ ἀκριβῆ ἐκτίμησιν. καὶ ἐν μὴ αὐτοσφά παραδίδει ὀφείλει τὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκτιμήσεως καὶ κατὰ τὴν ἐκτίμησιν ταύτην ἀξίαν, ἐν ᾧ ὡς κοινὸς ἐπικαρπωτὴς δὲν θὰ ὑπείχετο αὐτάς· κατ' ἀκριβείαν ὑποχρεώσεις. Ταῦτα ἐφαρμόζει ἡ μήτηρ, εἴτε τρίτος εἴτε καὶ αὐτὴ εἶναι ἐπίτροπος (Aubry et Rau I § 112 σημ. 31). Κατὰ τὸν νεώτερον νόμον καὶ ἡ δευτερόγαμος μήτηρ δύναται νὰ ᾖ ἐπίτροπος (ἀρθρ. 13 Ν. Ἐπιτρ.).

Ἐὰν ἡ ἐπικαρπία τῆς μητρὸς παύσῃ ἐξ οἰουδῆ-

ποτε λόγου, ὁ ἐπίτροπος (εἴτε μήτηρ εἴτε τρίτος) πρέπει νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκποίησιν τῶν κινήτων κατὰ γνώμην τοῦ συμβουλίου. Τοῦτο λέγει τὸ ἀρθρον 62 «*En cas où la mère a pu acquiescer à la vente*» (Baudry-Lacant. Précis I N° 1064, Aubry et Rau αὐτ. Huc Comment. d. code civil III N° 395).

II. Ἀπορίας τινὰς γεννᾷ τὸ ἀρθρον 63. Τότε μόνον, λέγει τὸ ἀρθρον τοῦτο, ἡ μήτηρ ἐπίτροπος ἀπαλλάσσεται τοῦ ὑπὸ τοῦ συμβουλίου προσδιορισμοῦ τῆς ἐτήσιας δαπάνης πρὸς συντήρησιν, ἀνατροφὴν τοῦ ἀνηλίκου καὶ διαχείρισιν, ὅταν ἔχῃ τὴν ἐπικαρπίαν (καὶ δὴ οὐχὶ ἀναγκασίως νόμιμον) τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου. Ὁ λόγος τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι ὅτι τότε ἡ μήτηρ ἔχουσα τὴν πρόσδοτον θὰ ἐδαρύνει πρὸς συντήρησιν τοῦ ἀνηλίκου καὶ τὴν περιττὴν ἢ διατύπωσιν τοῦ ἀρθρου 63 (Καλλ. Δ' § 324 in f.). Ἄν παρ' ἡμῖν ὑπῆρχεν ἡ τοῦ ἀρθρου 384 Γαλλ. Κώδ. ἐπικαρπία τῆς μητρὸς μὲ ὅλας τὰς συνεπείας τῆς καὶ δὴ τὴν τοῦ ἀνω μνησθέντος ἀρθρου 385 ἐδ. 2, ἡ ἐξαιρέσις τοῦ ἀρθρου 63 θὰ ᾖ καταληπτὴ καὶ ἐφαρμοστὴ. Κατὰ τὸ ἴσχυον ὅμως δίκαιον καὶ ἂν συμβῇ ἡ μήτηρ νὰ ἔχῃ κατὰ τὰ ἀνω ἐπικαρπίαν ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου, τοῦτο δὲν εἶναι ἰδιαίτερός τις λόγος νὰ ὑποχρεῖται εἰς συντήρησιν καὶ διατροφὴν. Παρ' ἡμῖν πρὸς διατροφὴν ὑποχρεῖται βεβαίως ἡ μήτηρ μετὰ τὸν πατέρα, ὑπὲρ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως τῆς εὐπορίας αὐτῆς καὶ τῆς ἀπορίας ἢ ἀνικανότητος πρὸς συντήρησιν τοῦ τέκνου. ἀσχετῶς πρὸς τὴν ἐπικαρπίαν τῆς μητρὸς ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ.

Σημειωτέον ὅτι τὸ ἀρθρον 63 δὲν ἔχει ἀκριβῶς ὡς τὸ Γαλλικὸν 454, ὅπερ οὐδαμῶς ἀπαιτεῖ ἵνα ἡ μήτηρ ἔχῃ ἐπικαρπίαν ὅπως τὴν ἐξαιρέσῃ τῆς ἀνω διατυπώσεως, διότι στηρίζει τὴν ἐξαιρέσιν τῆς ἀπλῶς εἰς τὴν μητρικὴν στοργὴν καὶ τὸ πρόσωπον τῆς μητρὸς (Laurent No 37, Demolombe VII No 628 in f. Ἀκυρωτ. 15 Νεβρίου 1898 ἐν Dalloz Recueil 1900, 2, 380).

Ὡς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀρθρον 62, τὸ ἀρθρον 63 ὡς ἔχει δὲν εἶναι ἐφαρμοσίμον παρ' ἡμῖν ὡς πρὸς τὴν ἐξαιρέσιν τῆς μητρὸς διότι αὕτη εἶναι ἀνεπίδεκτος ἐρμηνείας καὶ συναρμολογῆς πρὸς τὸ κρατοῦν δίκαιον. Μᾶλλον ἡδυνάμεθα νὰ δεγθῶμεν ὅτι ἐν τῷ ἀρθρῳ τούτῳ ὁ νομοθέτης ἡθέλησε νὰ καθιερώσῃ τὴν παρὰ Γάλλοις ἐξαιρέσιν τῆς μητρὸς ἀπὸ τῆς τηρήσεως τῆς ἐν αὐτῷ διατυπώσεως, ἀπλῶς λόγῳ τῶν ἐξεγγύων τοῦ προσώπου τῆς μητρὸς καὶ τῆς μητρικῆς στοργῆς, ἀπροσέκτως δὲ εἰσεχώρησεν ὡς ὅρος τούτου καὶ ἡ ἐπικαρπία αὐτῆς.

Γ. Α. ΜΠΑΛΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δ. Χ. Βόλον:—Δυνάμει τοῦ μοναδικοῦ ἀρθρου τοῦ Νόμου Β311Α' τοῦ 1903, πᾶσα ἀγωγή Δήμου ἢ ἐνοικιαστοῦ ἐκ δημοτικῶν φόρων, παραγράφεται μετὰ παρέλευσιν 4 ἐτῶν ἀπὸ τῆς λήψεως τοῦ ἔτους καθ' ὃ ὀφείλοντο οὗτοι.—Τὸ δεῦτερον ἐρώτημά σας ὁπωσούν ἀκατανόητον. Ὅλοι αἱ παραγραφὰι ἐπεμηκύνθησαν κατὰ χρονικὸν διάστημα ἴσον τῇ διαρκείᾳ τοῦ δικαιοστασίου, ἐννοεῖται ἐπ' ὅσον αὐταὶ δὲν εἶχον συμπληρωθῇ πρὸ τῆς ἐπελευσεως αὐτοῦ. Τὸ δικαιοστάσιον δὲν ἀναλωγόνησε δικαιώματα ἀπεσβεσμένα. Ἀλλ' εὐδ' ἐτέρωθεν ἀπητειτό, ὅπως ἡδυνάτο τις ἐκλαβεῖν τὸ ἐρώτημα ὑμῶν, ὅπως ἡ συμπλήρωσις τῆς παραγραφῆς συμπύπτῃ ἐντὸς τοῦ χρόνου τοῦ δικαιοστασίου ἵνα μόνον τότε ἐπιμηκυνθῇ ὁ χρόνος αὐτῆς.

Ἐπειδὴ, τὸ ἐρέτεον ἐν τῇ πρώτῃ, τῶν ἀναιρεσιβαλλομένων ἀποφάσεων, ἐν ᾗ δέχεται ὅτι ὁ ἀποδεχθεὶς καὶ δοθεὶς ἐπ' αὐτῷ ὅρκος δὲν ἐδόθη ἐγκύρως παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐνάγοντος διὰ τὴν μὴ ἐγκυρον ἐπίδοσιν τῆς δηλώσεως πρὸς τὸν ὑπουργόν τῶν Οἰκονομικῶν, κατὰ τὸν Νόμον ΩΔΤ τοῦ 1880, ἐν τούτοις διετύπωσε θέμα ἀντεπαγωγῆς τοῦ αὐτοῦ ὅρκου δι' ἑλλειψιν ἀντιρρήσεως τοῦ Δημοσίου περὶ τὴν παράκαιρον ἀντεπαγωγὴν, ἥτοι τὴν μετὰ τὴν πάροδον τῆς πρὸς δὴλωσιν ἢ ἀντεπαγωγὴν ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας. Ἄλλ' ὥς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν προσαγομένων προτάσεων τοῦ Δημοσίου ἐπὶ τῆς συζητήσεως ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ πρώτη τῶν ἀναιρεσιβαλλομένων ἀποφάσεων, τὸ Δημόσιον ἐξητήσατο, γενομένης δεκτικῆς τῆς παρεμπιπτούσης αὐτοῦ ἀγωγῆς, ν' ἀκυρωθῇ ὁ δοθεὶς ὅρκος ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀποκροῦσαν συνάμα τὴν περὶ ἐπαναλήψεως τοῦ ὅρκου αἴτησιν αὐτοῦ, καὶ ν' ἀπορριθῇ ἡ ἀγωγή ὡς ἀναπόδεικτος, ἀπερ δηλοῦσι σαφῶς ὅτι τὸ Δημόσιον δὲν παρητήθη τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 352 ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας πρὸς ἀντεπαγωγὴν τοῦ ὅρκου, μερὶ οὐ ἢ θεωρεῖται ὡμολογημένον τὸ γεγονὸς, περὶ οὗ ὁ ὅρκος καὶ δὲν ἐπιδέχεται πλέον οὐδεμίαν ἀναπόδειξιν ἄρθρ. 273 Πολ. Δικονομίας). Ὅθεν δεχθὲν τὸ ἐρέτεον διὰ

των προσβαλλομένων αποφάσεων την αντεπαγωγὴν καὶ τὸ βάσιμον τῆς ἀγωγῆς διὰ τὴν μὴ δόσιν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου τοῦ ἀντεπαχθέντος ἔρκου, οὐ μόνον ἐδίκασε παρὰ τὰς προτάσεις τοῦ Δημοσίου καὶ παρεβίασεν οὕτω τὸ ἄρθρον 170 Πολ. Δικονομίας, ἀλλὰ προσέκρουσε συνάμα καὶ εἰς τ' ἄρθρ. 245 καὶ 248 Πολ. Δικονομίας ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 352 καὶ 273 Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃ δὲν δύνανται νὰ γίνωσιν ἀντικείμενα ἀποδείξεως γεγονότα δικαστικῶς ὡμολογημένα καὶ ἀνεπίδεκτα ἀνταποδείξεως διὰ τῆς ἀντεπαγωγῆς. Οὕτω δὲ κατέστησεν ἀναιρετέας τὰς ἀποφάσεις του, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 807 § 5 Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 205 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Ἐπέλευσθις θυντηρητικῆς κατασχέσεως μετὰ τελεσιδίκου ἐπικύρωσιν πρώτης.

Ἐπειδὴ παραδεκτοῦ γεγονότος, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8970 (1903) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἥς τὰς σκέψεις παραδέχεται τὸ ἐφετεῖον ὡς ἑρθᾶς καὶ νομίμους, ὅτι καθ' ἕν χρόνον διεξεδίχθησεν ὁ ἀναιρεσίωσις κατὰ τοῦ Δ. Α' τὰς ἐπιδίκους μετοχὰς καὶ κατέσχε ταύτας συντηρητικῶς εἰς χεῖρας τοῦ Δημοσίου ὡς θεματοφύλακος, εἶχεν ἐπιβάλλει οὐ μόνον προγενεστέραν συντηρητικὴν κατάσχεσιν (τὴν ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου 1905) εἰς χεῖρας τοῦ αὐτοῦ Δημοσίου ὁ δανειστής τοῦ θεματοδότου Δ. Κ', ἀλλὰ καὶ εἶχεν αὕτη ἐπικυρωθῇ τελεσιδικίᾳ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 201 τοῦ 1905 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικοῦ Ἀθηνῶν, τὸ ἐφετεῖον ἑρθῶς, εἰ καὶ δι' ἑτέροισι τῶν ἐν τῇ αἰτιολογίᾳ τῆς ἀποφάσεως ἀναφερομένων λόγων, ἀπέριψε τὴν ὑπὸ δίκην ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος, δι' ἧς οὗτος αἰτεῖται τὴν εἰς αὐτὸν παρὰ τοῦ Δημοσίου ὡς θεματοφύλακος παράδοσιν τῶν κατεσχυσμένων μετοχῶν ἢ τὴν ἀξίαν αὐτῶν, διότι ὄντος ἀναμφισβήτητου ὅτι δῖο ἐγένοντο παρὰ τῷ Δημοσίῳ καὶ ὑπαρχούσιν συντηρητικῶς κατασχέσεις, ἥτοι ἐκείνῃ τοῦ Δ. Κ', ἰσχυριζομένου ὅτι αἱ κατασχεθεῖσαι μετοχαὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸν ὀφειλέτην τοῦ Δ. Α' καὶ ἡ τοῦ ἐνάγοντος, ἰσχυριζομένου ὅτι οὐχὶ ἐκείνῳ ἀλλ' αὐτῷ τούτῳ (τῷ ἐνάγοντι) ἀνήκουσιν αὗται, τὸ Δημοσίον, παρ' ὃ αἱ κατασχέσεις αὗται, ὡφείλει, κατὰ τ' ἄρθρα 889, 829, 1034 καὶ 1037 τῆς Πολ. Δικονομίας, νὰ φυλάττῃ τὰς κατασχεθεῖσας μετοχὰς δι' ἀμφοτέρους τοὺς κατασχόντας, καὶ ἐὰν δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ τὰς παραδώσῃ εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον ὅπως ἐκποιηθῶσι χάριν τοῦ πρώτου κατασχόντος, κατὰ μείζονα λόγον δὲν ἦν ὑπόχρεωσις νὰ παραδώσῃ ταύτας εἰς τὸν ἐνάγοντα, καθόσον δὲν ἤρκει ν' ἀναγνωρισθῇ οὗτος κύριος τῶν μετοχῶν μόνον κατὰ τοῦ θεματοδότου Δ. Α', ἀλλ' ἀπαιτεῖτο ν' ἀναγνωρισθῇ τοιοῦτος καὶ κατὰ τοῦ κατασχόντος Δ. Κ', οὐ ἡ κατάσχεσις εἶχεν ἐπικυρωθῇ, ὡς παραδέχεται τὸ ἐφετεῖον, τελεσιδικίᾳ πρὸ τῆς κατασχέσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ νὰ λυθῇ οὕτω τελεσιδικίᾳ μεταξὺ τῶν κατασχόντων εἰς τίνα ἐκ τούτων ὀφείλει νὰ παραδώσῃ τὰ κατασχεθέντα τὸ Δημοσίον.

Ἀριθ. 209 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Δικηγόρος παρὰ προξενικοῖς δικαστηρίοις. ἔφαρμογὴ διατάξεων Ὁργανισμοῦ. - τοπικὴ ἀρμοδιότης. - παραγγελία πρὸς κοινοποιεῖν ἀποφάσεως δικαστηρίου παρ' ὃ διατελεῖ. - ἐνέργεια δικηγόρου κατοικίας ἢ διαμονῆς διαδίκου πρὸς ἕτερον δικαστήριον.

Ἐπειδὴ εἰς τοὺς δικηγόρους τοὺς ἀσχοῦντας τὰ καθήκοντα αὐτῶν παρὰ τοῖς ἐλληνικοῖς προξενικοῖς δικαστηρίοις, ἐφαρμόζονται πᾶσαι αἱ διατάξεις τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς Πολ. Δικονομίας (ἄρθρ. 144 Προξ. Νόμου).

Ἐπειδὴ ἡ παραγγελία πρὸς ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως, σκοποῦσα τὴν ἐπίτευξιν τῶν ἐκ ταύτης νομίμων ἀποτελεσμάτων καὶ δὴ τὴν ἐναρξίν τῶν νομίμων ἢ δικαστικῶν προθεσμιῶν, ἀποτελεῖ συνέχειαν τῶν δικαστικῶν ἐκείνων πράξεων, ἅς, ἐκτὸς τοῦ διαδίκου, μόνος ὁ παρὰ τῷ ἐκδόντι τὴν ἀπόφασιν δικαστηρίῳ διωρισμένος δικηγόρος δύναται νὰ ἐνεργήσῃ, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 138 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, καθ' ὃ ἀπαγορεύεται εἰς τὸν παρὰ τινι δικαστηρίῳ δικηγόρον νὰ ἐνασκή, τὰ καθήκοντα αὐτοῦ παρ' ἄλλῳ δικαστηρίῳ. Ἐπομένως τὴν ρηθεῖσαν πράξιν δὲν δύναται ἐγκύρως νὰ ἐκτελέσῃ παρὰ τὴν ἀπαγορευτικὴν διάταξιν τοῦ ρηθέντος ἄρθρου ὁ παρ' ἄλλῳ δικαστηρίῳ ἐκπληρῶν τὰ καθήκοντά του δικηγόρος, ἡ δὲ ἀπειλουμένη ἐν τῷ ρηθέντι ἄρθρῳ πειθαρχικὴ ποινὴ κατὰ τοῦ παραβάτου δικηγόρου δὲν ἀποκλείει τὴν ἀκυρότητα τῆς παρ' αὐτοῦ ἐπιχειρηθείσης πράξεως κατὰ παράβασιν τῆς ἐπιτακτικῆς διατάξεως καὶ καθ' ὑπέρβασιν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου χορηγηθείσης ἐξουσίας. Τούτων θεθέντων, οὐδὲ ἡ μεταγενεστέρα ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἐγκρισὶς τῆς ἐπιχειρηθείσης δικαστικῆς πράξεως, ἅτε δεδομένη εἰς πρόσωπον μὴ κεκτημένον τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς τοιαύτην ἐνέργειαν, οὐδὲν δύναται νὰ προσδώσῃ κύρος εἰς αὐτήν. Ὅθεν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τούναντίον ἀποφηνάμενον καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἐνστάσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος περὶ μὴ νομίμου κοινοποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 116 τοῦ 1902 ἀποφάσεως τοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου, δι' ἧς ἐπιβάλλεται εἰς αὐτὸν ἡ δόσις ἐνώπιον αὐτοῦ ἀναπληρωτικοῦ ἔρκου, ὡς μὴ ὑπογεγραμμένης τῆς παραγγελίας πρὸς ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως παρὰ δικηγόρου ἀσχοῦντος τὰ καθήκοντα αὐτοῦ παρὰ τῷ ἐκδόντι αὐτὴν προξενικῷ δικαστηρίῳ, ἀλλὰ παρὰ τοιοῦτου ἀσχοῦντος τὰ καθήκοντά του παρὰ τῷ δικαστηρίῳ Βόλου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου διέμενεν ὁ πρὸς ἐν ἡ ἐπίδοσις ἀναιρεσίων, παρεβίασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἄρθρου 91 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρ. 138 τοῦ Ὁργαν. τῶν Δικαστηρίων, ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 210 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΚΑΤΖΑΚΟΣ

Μέτρα διοικήσεως πρὸς ἀποτροπὴν κινδύνου. ἑνὶαι ἐκ. - ἀναποζημιώτων.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 13 ἐδάφ. 34 τοῦ περὶ

καθηκόντων των Νομαρχών Β. Διατάγματος τῆς 5 Δεκεμβρίου 1845, ἐκδοθέντος πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ Νόμου ΚΕ' τοῦ 1845 περὶ διαιρέσεως τῶν νομαρχιακῶν καὶ ἐπαρχιακῶν ἀρχῶν, ἡ πολιτεία ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθήκον διὰ τῶν ἀρμοδίων διοικητικῶν αὐτῆς ὀργάνων καὶ δὴ τῶν Νομαρχῶν, νὰ λαμβάνη χάριν κοινωνικοῦ συμφέροντος ασφαλιστικὰ μέτρα ἐναντίον παντὸς ἐκ τῶν ὑδάτων κινδύνου καὶ ἐναντίον πλημμυρῶν, εἰς οὐδεμίαν ὑποκειμένη ἀποζημίωσιν, καὶ ἂν ἐκ τῆς λήψεως τῶν μέτρων τούτων ἐπὶ πλῆθος βλάβη εἰς παρακειμένης ιδιωτικῆς κτήσεως, ὡς ἐκ τῶν Νόμων 7 § 4 Πανδ. (43.24) καὶ Βασιλ. ΝΗ'. κγ'. 7 ἐμφαίνεται. Οὐδ' ἀντίκειται τὸ ἄρθρον 17 τοῦ Συντάγματος, ὁρίζον ὅτι οὐδεὶς ἐπὶ λόγῳ δημοσικῆς ἀνάγκης στερεῖται τῆς ιδιοκτησίας του ἀνευ προηγουμένης ἀποζημιώσεως, διότι δὲν πρόκειται περὶ στέρησεως τῆς ιδιοκτησίας ἣτις παραμένει εἰς τὸν ιδιοκτήτην, ἀλλὰ περὶ βλάβης τοῦ κτήματος προελθούσης ἐκ πράξεως τῆς διοικήσεως, ἣν αὕτη κατὰ τὴν οἰκίαν κρίσιν ἐπιχειρεῖ ὡς δικαίωμα χορηγούμενον ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ ὡς ἐφεύροισα νὰ μεριμνᾷ ὑπὲρ τῶν δικαιουμένων. "Ὅθεν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, συμφώνως τοῖς εἰρημένοις ἀποφηνάμενον καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείουντος περὶ ἀποζημιώσεως ἔνεκα βλάβης ἐκ τοιαύτης αἰτίας προελθούσης, ὀρθῶς τὰς προμνημονευθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε (*).

Ἀριθ. 211 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Τράπεζαι ἀνεγνωρισμέναι καὶ μὴ - χορηγίαι ἐπὶ ὑποθήκῃ, τριτεγγυημένοις γραμματίοις καὶ ἐκχωρήσει προσόδων. - ἐπέκτασις τῶν ἐπ' αὐτῶν διατάξεων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς. - ὅποιοι - ποδοστὸν τόκου ἐπὶ ἐνυποθήκων. - 8 καὶ 7 1/2. - ἐναρξίς μειώσεως. - ἀνυπολόγις ἀνωτέρου ποδοστοῦ ἐν περιπτώσει ὑπερμερίας.

Ἐπειδὴ ὁ Νόμος 2ΠΙ' τοῦ 1882, ὁρίζον ἐν ἄρθρῳ 1 ὅτι εἰς τὰς ἐπὶ ὑποθήκῃ, ἐπὶ τριτεγγυημένοις γραμματίοις καὶ ἐπὶ ἐκχωρήσει προσόδων, χορηγήσεις τῶν Τραπεζῶν τῶν ἤδη ἐν Ἑλλάδι ἀνεγνωρισμένων, προνομιοῦχων καὶ μὴ, ἐφαρμόζονται καθ' ὅλον τὸ Κράτος καὶ οὐχὶ μόνον καθ' ἃς ἐπαρχίας αἱ προνομιοῦχοι ἐξ αὐτῶν κέκτηνται τὸ προνόμιον, αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὰς ἀνωτέρω ἐργασίας καὶ τὰς κατ' αὐτάς δίκας καὶ ἀναγκαστικὰς ἐκτελέσεις διατάξεις τῶν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς Νόμων καὶ συμβάσεων πλὴν τῶν περὶ μεσεγγυήσεως διατάξεων τοῦ ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1859 ΦΚΣ' Νόμου, ἐννοεῖ προδήλως νὰ ἐπεκτείνη εἰς τὰς ἀνεγνωρισμένας Τραπεζάς, κατ' ἀκολουθίαν δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰονικὴν Τράπεζαν, οὐχὶ μόνον τὰς εὐεργειακὰς ὑπὲρ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς διατάξεις τοῦ εἰρημένου ΦΚΣ' Νόμου, τὰς ἀναγομένας εἰς τὰς ἐργασίας ταύτας, ἰδίως δὲ τὰς ὀριζούσας ἀ-

νώτατον ὅριον τοῦ ἐκ συμβάσεως τόκου διὰ τὰ ἐνυποθήκα δάνεια, ὁ προσδιορισμὸς τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ προδήλως τὸ ἀντάλλαγμα τῶν χορηγηθέντων ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκτελέσεως προνομίων. Οὐδὲ δύναται νὰ θέσῃ ἐν ἀμυρίβλῳ τὸ ὅρον τῆς ἐκδοχῆς ταύτης τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ Νόμ. ΒΧΜΑ' τοῦ 1899, καθ' ὃ ἀπὸ τῆς ὀριστικῆς συγχωνεύσεως τῆς Προνομιοῦχου Τραπεζῆς τῆς Ἡπειροθεσσαλίας μετὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, οἱ τόκοι ἀπάντων τῶν δανείων τῆς Τραπεζῆς ἐκείνης ἐνυποθήκων καὶ ἐπὶ ἐνεχύρῳ, τῶν χορηγήσεων εἰς γεωργοὺς καὶ κτηματίας καὶ τῶν ἐμπορικῶν προεξοφλήσεων ἐλαττοῦνται, ἀφομοιούμενοι κατὰ τὸ ποσοστὸν αὐτῶν πρὸς τοὺς τόκους, οὓς καταλογίζει ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἐργασιῶν ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐνδεικνύοντος δῆθεν τοῦ ἁρθρου τούτου ὅτι ὁ προηγούμενος 2ΠΙ' Νόμος δὲν ἐπὶ νῆκε τὴν ἀφομοίωσιν τῶν ἄλλων ἀνεγνωρισμένων τότε Τραπεζῶν πρὸς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν, ὡς πρὸς τὸ μέτρον τοῦ συμβατικοῦ τόκου διὰ τὰ ἐνυποθήκα δάνεια, διότι τὸ εἰρημένον ἄρθρ. 4 δὲν ἔχει τὴν ἐννοίαν ταύτην, ἀλλὰ λητθανομένου ὑπ' ἑσιν ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τῆς διὰ τοῦ Νόμου ΩΞΖ' τοῦ 1880 κυρωθείσης συμβάσεως τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1880, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τ' ἄρθρα 5 καὶ 6 τῆς διὰ τοῦ προηγούμενου Νόμου ΕΖ' τοῦ 1864 κυρωθείσης συμβάσεως τῆς 13ης Αὐγούστου 1864, ὁ ἀνώτατος ὅρος τοῦ τόκου τῶν πρὸς ιδιώτας χορηγηθέντων ἐνυποθήκων δανείων ἡδύνατο νὰ ἐξικνεῖται διὰ μὲν τὰ πρὸ τοῦ 1892 συνομολογηθέντα εἰς τὸ ποσοστὸν τῶν 8 0/0 ἐτησίως, διὰ δὲ τὰ ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1892 συνομολογηθέντα εἰς τὸ ποσοστὸν τῶν 7 0/0, ἐσχέπει τὸ ὡς εἴρηται ἄρθρον 4 τοῦ ΒΧΜΑ' Νόμου νὰ περιστέλλῃ ἀπὸ τῆς συγχωνεύσεως τῆς Ἡπειροθεσσαλικῆς εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν τὸ ληπτέον ὑπὸ ταύτης ποσοστὸν τοῦ συμβατικοῦ τόκου εἰς 7 0/0, καὶ ἂν ἐπρόκειτο περὶ ἐνυποθήκων δανείων χορηγηθέντων ὑπὸ τῆς Ἡπειροθεσσαλικῆς Τραπεζῆς πρὸ τοῦ 1892 ἐπὶ τόκῳ πρὸς 8 0/0 ἐτησίως. "Ὅθεν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, συμφώνως τοῖς εἰρημένοις ἀποφηνάμενον ὅτι διὰ τοῦ Νόμου 2ΠΙ' ἐπεξετάθησαν εἰς τὴν Ἰονικὴν Τράπεζαν ὡς ἐφαρμοστέαι καθ' ἅπαν τὸ κράτος αἱ διατάξεις τῶν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς νόμων καὶ συμβάσεων ὡς τὸ μέτρον τοῦ συμβατικοῦ τόκου διὰ τὰ ἐνυποθήκα δάνεια, ὀρθῶς τὰς προμνημονευθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν.

Ἐπειδὴ, κατὰ μὲν τ' ἄρθρα 5 καὶ 6 τῆς διὰ τοῦ Νόμου ΕΖ' τοῦ 1864 κυρωθείσης μετὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς συμβάσεως, ὁ τόκος τῶν χρεωλυτικῶν καὶ ἀπλῶν ἐπὶ ὑποθήκῃ δανείων ὡς καὶ τῶν ἐπὶ ἐνεχύρῳ, ἅτινα ἤθελον χορηγηθῇ μετὰ τὴν κύρωσιν καὶ δημοσίευσιν τοῦ νόμου τούτου, ὠρίσθη κατ' ἀνώτατον ὅρον εἰς 8 0/0 ἐτησίως, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 9 τῆς διὰ τοῦ Νόμου ΩΞΖ' τοῦ 1880 κυρωθείσης μετὰ τῆς αὐτῆς Τραπεζῆς συμβάσεως, ὁ ἀνώτατος ὅρος τοῦ τόκου τῶν πρὸς ιδιώτας ἐνυποθήκων δανείων περιορίσθη εἰς 7 0/0, ἀλλὰ διὰ μόνον τὰ ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1892 χορηγηθησόμενα. Κατ' ἀκολουθίαν, ἀφ' οὗ τὸ ἐφε-

(*) Ἐπικυροῖ τὴν ἐν σελ. 559 ΧΥ 526 Ε. Α. Ὑπομνηστικὸν αὐτῆς ἐν σελ. 290—294 Χ ὑπὸ τὴν 183 Α. Π. σημειώσεις μας.

τεϊον διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀναφερομένης καί εἰς τὰς σχετικὰς αἰτιολογίας τῆς πρωτοδικικοῦ ὑπ' ἀριθ. 1909, δέχεται ὅτι τὸ συμβόλαιον ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ προκειμένη ἐνυπόθηκος τῆς ἀναιρεσιούσης Τραπεζῆς ἀπαίτησις, συνωμολογήθη μετὰ τὴν ἐκδοσιν μὲν τοῦ Νόμου ΩΕΖ' τοῦ 1880, ἀλλὰ πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1892, ἐπεταί ὅτι ἐσφαλμένως καὶ κατὰ ψευδῆ ἐρμηνείαν τῶν προμνημονευθεῶν σαφῶν διατάξεων, ἐθεώρησεν ὅτι τὸ μέτρον τοῦ συμβατικοῦ τόκου διὰ τὴν ἐκ δραχ. 16412 ἐνυπόθηκον ἀπαίτησιν τῆς Τραπεζῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερβῇ ὡς πρὸς τὸ ἀπὸ τῆς 9 Ἰουνίου 1891 μέχρι τῆς 23 Σεπτεμβρίου 1895 χρονικὸν διάστημα τὸ ποσοστὲν τῶν 7 οἰο, ἐν ᾧ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐχούσης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 τῆς διὰ τοῦ νόμου τοῦ 1864 κυρωθείσης συμβάσεως, τὸ μέτρον τοῦ συμβατικοῦ τόκου ἠδύνατο νὰ ὁρισθῇ εἰς 8 οἰο. Ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τὴν ἐκδοχὴν ὅτι ὁ συμβατικὸς τόκος δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερβῇ τὸ μέτρον τῶν 7 οἰο, ἀφ' οὗ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀναφερομένης καί εἰς τὰς σχετικὰς αἰτιολογίας τῆς πρωτοδικικοῦ ὑπ' ἀριθ. 1909, δέχεται ὅτι οἱ περὶ ὧν πρόκειται ἀπὸ τῆς 9 Ἰουνίου 1891 τόκοι ἐπὶ τόκων ὑπερῆμερίας, πάλιν διὰ τοῦ περιορισμοῦ αὐτῶν εἰς 7 οἰο, ἐλέγχεται παρερμηνεύσαν τὰς προμνημονευθείσας διατάξεις ὡς καὶ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Νόμου ΩΕΕ' τοῦ 1882, διότι οἱ περὶ τῆς Τραπεζῆς Νόμοι, ἐπιβάλλοντες εἰς αὐτὴν περιορισμὸν τοῦ ἐκ συμβάσεως τόκου, δὲν ἀποκλείουσιν αὐτὴν τοῦ δικαιώματος, ὅπως ἐν περιπτώσει ὑπερῆμερίας τοῦ ὀφειλέτου περὶ τὴν καταβολὴν τοῦ χρέους, ἐπικαλεσθῇ καὶ ἀξίωση κατ' αὐτοῦ οὐχὶ τὸν συμβατικόν, ἀλλὰ τὸν ἀνώτερον ἐξ ὑπερθέσεως τόκον, οὗ τὸ μέτρον ἐπὶ πολιτικῶν χρεῶν ὁρίζεται διὰ τοῦ Νόμου ΖΞΕ' εἰς 8 οἰο ἐτησίως, κατ' ἀκολουθίαν ὅπως συμφωνῇ τὴν ἐν περιπτώσει ὑπερῆμερίας λήψιν ἀνωτέρου τόκου, ἐκτὸς πάντοτε τοῦ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Νόμου ὁριζομένου μέτρου αὐτοῦ ἀναιρετέα κατ' ἀκολουθίαν, συνωδὰ τῷ ἄρθρῳ 807 ἐδαφ. 7 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀποβαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὡς πρὸς τὸ διαληφθὲν μέρος (*).

(*) Ἐπικυροῦται ὁρθῶς καὶ ἀναιρεῖται ἐσφαλμένως ἡ ἐν σελ. 332 ΧVIII 72 Ε.Π. Κατὰ τὴν ἀναιρετικὴν λογικὴν, ὅλη ἡ νομοθετικὴ πρόνοια περὶ περιορισμοῦ τοῦ τραπεζικοῦ ποσοστοῦ τοῦ τόκου γίνεται ἔρμαιον πτωχοδρομικῆς ἐρμηνείας καὶ μικροπονήρου καταστρατηγήσεως. Αἱ Τράπεζαι τοῦ λοιποῦ, ὑπὲρ τὴν αἰγίδα τῆς ἀνω ἀποφάσεως, δὲν ἔχουσι εἰμὴ νὰ συμφωνῶσι τόκον πρὸς 7 οἰο ἐπὶ συμφωνημένῃ διαρκείᾳ δανείου ἐνδὲς ἔτους, διατὶ οὕτως καὶ ἐνδὲς μηνὸς, ν' ἀπολαμβάνωσι δὲ μετὰ τὴν διάρκειαν ταύτην τόκον 8 οἰο λήγῳ ὑπερῆμερίας (εἴτε κατὰ συμφωνίαν, εἴτε καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ νόμου). Διὰ τὴν ἐρμηνευτικὴν τῆς ἀποφάσεως τὸ πᾶν εἶναι ἡ διάρκεια τοῦ δανείου, διότι ἡ μὲν συμφωνία περὶ τόκου κατὰ τὴν διάρκειαν ὑπόκειται εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ νόμου ἡ δὲ διὰ τὸν μετὰ τὴν διάρκειαν δὲν ὑπόκειται εἰς αὐτήν. Αὐτὸ εἶναι τὸ δλον, τὸ ὁποῖον μὲτένθυμιζαι τὴν δικαιολογίαν μοιχαλίδος, ἡ ὁποία παρέβαινε τὴν συζυγικὴν πίστιν παντοῦ ἄλλου πλὴν ἐπὶ τῆς συζυγικῆς κλίνης, ἵνα μὴ μιάνῃ

Ἀριθ. 212 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΚΑΤΖΑΚΟΣ
Πίναξ κατατάξεως. = μὴ προσαγωγὴ ἀποδείξεως ἐνυποθήκου θέδεως. = μὴ ἀμφισβήτησις. = οὐκ ἀπαράδεκτον μεταγενεστέρως ἀμφισβητήσεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ὑπὲρ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δεκτὰ γενόμενα πραγματικὰ στοιχεῖα, ὁ ἀναιρεσιβλήτος προσήγαγε μὲν ἐνώπιον τοῦ συμβολιογράφου κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς κατατάξεως τὰ ἀποδεικνύοντα τὴν ὑπαρξίν τῶν ἀπαιτήσεών του κατὰ τε τὸ κεφάλαιον καὶ τοὺς τόκους ἐγγράφα ἀλλ' οὐδὲν προσεκόμισε κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν ἐγγράφον ἀποδεικνύον τὸ ἀξιούμενον ἐμπράγματον δικαίωμα αὐτοῦ, ὡς κεκτημένου πρῶτην ὑποθήκην ἐπὶ τῆς πλειστηριασθείσης οἰκίας, ἐκ μόνης δὲ τῆς ἐν τῇ διαδικασίᾳ τῆς κατατάξεως ἐλλείψεως ἀντιρρήσεως ἐκ μέρους τοῦ ἀναιρεσειθόντος καὶ τῶν ἄλλων ἀναγγελλθέντων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐκπλειστηριασματος δανειστῶν, στρεφομένης κατὰ τῆς ιδιότητος ἐκείνου ὡς πρῶτου ἐνυποθήκου, τὸ ἐφετεῖον συνήγαγε τὸ συμπέρασμα ὅτι ἀνεγνωρίσθη διὰ τῆς ἐλλείψεως ἀντιρρήσεως τὸ ὑποθηκικὸν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δικαίωμα καὶ ἀποκλείεται πλέον τῷ ἀναιρεσειόντι πᾶσα ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἀμφισβήτησις αὐτοῦ. Ἀλλὰ κατὰ τὰ ἄρθρα 938 α' 1 989 τῆς Πολ. Δικονομίας μόνον κατὰ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων ὑπὲρ τῶν δανειστῶν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς περὶ κατατάξεως αἰτήσεώς των ὀφείλουσιν ὁ ὀφειλέτης καὶ οἱ ἄλλοι δανεισταί, ἐντὸς τῆς ἐν τοῖς αὐτοῖς ἄρθροις προθεσμίας ν' ἀπευθύνωσιν ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ τὰς παρατηρήσεις των, οὐδεμίαν ἄρα ἔχουσιν ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρέωσιν ν' ἀπευθύνωσι παρατηρήσεις κατὰ τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἀναγγελλθέντος, ἀλλὰ μὴ προσαγαγόντος ἀποδείξεις δανειστοῦ, ἡ κατὰ τῆς προνομιοῦχου τάξεως τοῦ μὴ προσαγαγόντος ἀποδείξιν τοῦ ἀξιούμενου προνομίου, οὐδὲ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁμολογία τῆς ἀπαιτήσεώς του ἡ τῆς προνομιοῦχου τάξεως αὐτῆς, ἡ μὴ ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου ἀμφισβήτησις αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ὀφειλέτου ἡ τῶν ἄλλων δανειστῶν, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 585 τῆς Πολ. Δικονομίας, μόνον ἡ ἐπ' ἀχρηστηρίῳ παράλειψις ἀπαντήσεως λογίζεται ὡς ὁμολογία. Κατ' ἀκολουθίαν τὸ δικάσαν ἐφετεῖον, τὸναντίον δεχθὲν ἐν σχέσει πρὸς τὸ ὑποθηκικὸν δικαίωμα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, παρεβίβασε τὰς προμνησθείσας οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεώς του κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 ἐδ. 5 τῆς αὐτῆς Δικονομίας (*).

τὴν συζυγικὴν κλίτην! Ἐὰν περισσότερον σφρίγος ἐπλήρου τὴν ἀρεοπαγιτικὴν ἐρμηνευτικὴν, θὰ εὐρίσκατο ὅτι οὔτε τὸ ἄρθρ. 12 τοῦ Ν. ΦΚΤ', οὔτε τὸ 11 τοῦ Ν. ΩΕΓ' δυνάμει περὶ συμβατικοῦ ποσοστοῦ, ἀλλ' ἀμφοτέρω διαλαμβανόσιν περὶ τοῦ τόκου ὅν δύναται νὰ λαμβάνῃ ἡ Τράπεζα ἐπὶ τῶν πρὸς ἰδιώτας διδομένων δανείων καὶ οὕτω θὰ κατενοεῖτο ὅτι δι' οὐδένα λόγον καὶ δι' οὐδεμίαν διάρκειαν δύναται αἱ Τράπεζαι νὰ ἀξιώσωσι τόκον πλεον τῶν 7 οἰο.

(*) Ἀναιρεῖται, ἡ ἐν σελ. 549 ΧIII 39 Ε. Α. δι' ὧρ' ἐς ἀπηχρήσεως τῆς ἐν σελ. 194 τοῦ αὐτοῦ τόμου

Ἀριθ. 213 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΨΑΛΗΣ

Ἀπόκρουσις ἐγγράφου ὡς μεταξὺ τρίτων γενομένου. - Ἐλλειψίς αἰτιολογίας. - παραβίασις διατάξεως ἰσχύος ἐγγράφων.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει . . ὁ ἀναιρεσίων ἀπέκρουσε τὸ . . . συμβόλαιον, ὅπερ ἐπεκαλοῦντο οἱ ἀναιρεσίδητοι πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ περὶ καταργήσεως τῆς συμφωνίας, ἐφ' ἧς ἡ ἀγωγή ἐθεμελιόυτο, ἰσχυρισμοῦ τῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι γινόμενον μεταξὺ τῶν ἀντιδίκων τοῦ μόνου, ἄνευ τῆς συμμετοχῆς τοῦ καὶ περιέχων πῶλῃσιν τῶν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου Μαρῆς Βαλιάνος δώδεκα ἐκατοστῶν τῆς μερίδος τοῦ Μ. Κ^{***} πρὸς τὸν ἕτερον ἐναγόμενον, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπηρεάσῃ τὰ δικαιώματά του ὡς τρίτου, τὰ ἀπορρέοντα ἐκ τῆς ἀποτελούσης τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του συμφωνίας, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐζητεῖ μισθοὺς καὶ ποινικὴν ρήτραν. Τὸ ἐρετεῖον ὁμῶς, στηριχθὲν καὶ εἰς τὸ προσημειωθὲν συμβόλαιον παρεδέχθη ὅτι δι' αὐτοῦ συνδυαζομένου πρὸς τὸ . . . ἀνῆλθῃ ἡ διαληθεύσα συμφωνία, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δεικνύται, καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν, χωρὶς συνάμα νὰ βεβαιώσῃ ὅτι εἰς τὸ ρηθὲν συμβόλαιον ἦτο συμβαλλόμενος καὶ ὁ ἀναιρεσιώων. Ἀλλ' οὕτω πρᾶξαν κατέλιπε μὲν ἀναίτιολόγητον τὴν ἀπόφασίν του, παρεδίασε δὲ τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 400 Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν τὰ ἐγγράφα ὑποχρεοῦσι τοὺς διαφερομένους μόνον καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς τρίτους. Αἱ δὲ παραβιάσεις συνεπάγονται δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 807 § 5 καὶ 6 Πολ. Δικονομίας τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεώς του (*).

Ἀριθ. 214 (1906) Τμ. Α' (**)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΨΑΛΗΣ

Προηγουμένη ἀπόφασις. - Λῆψις ὑπ' ὅψιν ἐν ἐνόλῳ. - ἀνάκλησις ἐπὶ μὴ ὁρθῇ ἀποφάνσει. - ἔμμεδος παραδοχὴ προδικαστικότητος. - οὐ χαρακтерισμὸς ἀποφάσεων ἐξ ἀδόξων ἐνδίκων μέσων. - προσέθηκε ἐν δια-

320 Α. Π. ἔνθα δὲ τὰς σημειώσεις μας καὶ περαιτέρω παραπομπὰς μας. Τὸ κυριώτατον βῆθρον τῆς αἰτιολογίας εἶναι ὅτι κατὰ τὰ ἀρθρα 938 καὶ 989 τῆς Πολ. Δικονομίας μόνον κατὰ τῶν προσαχθεσίων ἀποδείξεων ὀφείλονται ἀντιρρήσεις. Ὡπλίσθημεν μὲ ματογρίλια δυνάμει τοῦ τηλεσκοπίου τοῦ ἀστεροσκοπείου τῶν Παρισίων, ἀλλὰ δὲν ἀνεκαλύψαμεν ποῦ ἐν τοῖς παρὰτιθεμένοις ἀρθροῖς αὐτῶ τὸ μόνον. Ἀμα λοιπὸν ἀφαιρεθῇ τὸ περίφημον αὐτὸ μόνον θὰ προβῇ ἡ ἀδίκαιτος ἐρμηνεία ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτοι ἀντιρρήσεις μὴ γινόμεναι κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου διαδικασίαν καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν τούτου, ἡ μὴ προβολὴ ἀντιρρήσεως κατὰ τῆς ἐπὶ ὑποθήκῃ προνομίου αἰτιώσεως, ἀποτελεῖ ὁμολογίαν κατὰ τὸν Dalloz ὅτις ἐν λέξει Ordre No 712 ἀναγράφει ὅτι le défaut de contestation en temps utile équivaut à un acquiescement.

(*) Δὲν ἠδύνατο, ἀρὰ γε, ἐπίσης νὰ λεχθῇ ὅτι διὰ τῆς ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως παραδοχῆς τοῦ συμβολαίου πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς, περιελαμβάνετο ἔμμετος αἰτιολογία κατὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι ἐν τῷ συμβολαίῳ τούτῳ δὲν ἦτο συμβαλλόμενος ὁ ἀναιρεσιώων;

(**) Ἐπικυροῦται ἡ ἐν σελ. 380 XVII 114 Ε.Π.

θήκη μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ παρατήρησιν ἀλλὰ πρὸ ὑπογραφῆς κλεισίματος. - νέα ἀνάγνωσις. - ἀκυρότης ἐπὶ παραλείψει. - ἀδιάφορον οὐδιδώδες προσθήκης. - λῆψις ὑπ' ὅψιν ἐγγράφου ἐν ἐνόλῳ. - ἀναγνωρισίς διαθήκης. - τρόπος. - ἐκτίμησις ἐγγράφων ἐπὶ τῇ βᾶσει τοῦ κατὰ τὸν ἐπικαλούμενον περιοχομένου. - ἀπόρριψις ἰσχυρισμοῦ ὡς ἀορίστου. - οὐ διάταξις ἀποδείξεων. - ἀκυρότης. - τύχη κληροδοτημάτων. - περιπτώσεις ἐκτελέσεως ὑπὸ καὶ ἐξ ἀδιαθέτου καλουμένου. - ἀναγνωρισίς διαθήκης ὑπὸ κληροδόχου. - πλείονα ἐρείσματα. - ἀρκούσα πρὸς ὑποστήριξιν ὁρθότητος ἐνός. - περιττὴ ἐξέτασις προσδοκῆς λοιπῶν.

Ἐπειδὴ τὸ ἐρετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετίμησεν ἐν συνόλῳ τὴν προγενεστέραν ἀπόφασιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1067 τοῦ 1898, ρητῶς δὲ λέγον, ὅτι ἀνακαλεῖ αὐτὴν ὡς μὴ ὀρθῶς λύσαντες τὰ περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς διαθήκης τοῦ Α. Α^{***}, τὰ περὶ μεταφορᾶς τοῦ διὰ τῆς διαθήκης του συστάτος καταπιστευμάτων εἰς ὠρισμένην μερίδα ὑπὸ στοιχείον Β' καὶ τὰ περὶ ἐκποιήσεως τῶν ἐπιδίκων κτημάτων δι' ἀτομικὰ χρέη τοῦ Σ^{***} καὶ Κ. Α^{***} ζητήματα, ἀπερ' ἐκ νέου ἐξετάζει, ἐδήλωσεν συνεπυγμένως μὲν πλὴν σαφῶς, ὅτι θεωρεῖ τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην προδικαστικὴν οὕτω δὲ ἀπαντᾷ καὶ εἰς τὰς ἐφεσίμους τῶν ἀναιρεσιώντων προτάσεις, δι' ὧν οὗτοι ὑπεστήριζον τὸ ἀντίθετον, ἀρ' οὐ δὲν δέχεται ὅπως δῆποτε ὅτι διὰ τῶν ἀνακληθεῖσων διατάξεων ἐπεδικάσθη αἰτήσις τις τῶν ἐναγόντων καὶ οὐδένα παραβιάζει νόμον ἀνακαλοῦν προδικαστικὴν ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ, καὶ ἀληθὲς ἂν ὑποτεθῇ ὅτι τὴν διαληφθεῖσαν ἀπόφασιν προσέβαλον οἱ ἐναγόμενοι δι' αἰτήσεως ἀναίρεσεως καὶ ὅτι τούτων μὴ ἐμφανισθέντων κατὰ τὴν συνεδρίαν, ἠρνήθη τὴν συζήτησιν δι' ἀποφάσεώς του ὁ Ἀρειὸς Πάγος, ὡς οἱ ἀναιρεσιώντες διαστίνονται, οὐδεμίαν ἐντεῦθεν ἐπὶ ἡλθεν ὀριστικότης, διότι δὲν μεταβάλλεται εἰς ὀριστικὴν ἡ προδικαστικὴ ἀπόφασις ἐκ τῆς ἀκαταλλήλου χρήσεως ἐνδίκου τινὸς μέσου τῶν διαδίκων.

Ἐπειδὴ, ὡς βεβαιώσῃ τὸ ἐρετεῖον ἐν τῇ τρίτῃ αἰτιολογίᾳ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ παρατήρησιν τῆς ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου συνταγῆς διαθήκης τοῦ Α. Α^{***}, ἀλλὰ πρὶν κλεισθῇ καὶ ὑπογραφῇ αὐτὴ, ἔκαμεν ὁ διαθέτης προσθήκην τὴν ἐξῆς: «ἡ παρούσα διαθήκη ἰσχύει εἰς περίστασιν καθ' ἣν ἦθελεν ἀποδιώσσει χωρὶς τέκνα», ἀλλὰ μετὰ τὴν προσθήκην ταύτην, ἥτις, γενομένη πρὸ τῆς ὑπογραφῆς τῆς διαθήκης, ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μετὰ τοῦ λοιποῦ αὐτῆς σώματος, οὔτε τὸ ὅλον τῆς διαθήκης ἀνεγνώσθη καὶ παρατηρήθη, οὔτε καὶ αὕτη μόνη ἡ προσθήκη, καθ' ἣ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἐγγράφου τῆς διαθήκης προκύπτει, κατὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ ἐρετεῖου. Ἀποφηνάμενον ἄρα ὅτι ἡ τοιαύτη διαθήκη εἶναι ἄκυρος, συνεμορρώθη πληρέστατα πρὸς τὰ ἀρθρα 6, 7, 8 καὶ 63 τοῦ περὶ Διαθηκῶν Ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου, καθ' ἣ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαθήκης ὅλης ἀπαιτεῖται, ἵνα ἀπαντᾷ τὸ σῶμα καὶ περιεχόμενον τῆς διαθήκης γενικῶς καὶ ἀδιακρίτως ἀναγινώσκηται εἰς τὸν διαθέτην καὶ τοὺς μάρτυρας, ἵνα εἴτα τοῦτο παρατηρηθῇ καὶ ἀ-

ναγινώσκηται ὑπὸ τῶν μαρτύρων καὶ ἵνα μετὰ τὴν παρατήρησιν καὶ ἀνάγνωσιν ταύτην ὑπογράφηται ἀπὸ τὸν διαθέτην, τοὺς μάρτυρας καὶ τὸν μνήμονα. Μολοντί δὲ τὸ ἄρθρον 14 τοῦ Ψηφίσματος προνοεῖ περὶ προσθήκης, ἥτις γίνεται ὑπὸ τοῦ διαθέτου μετὰ τὸ κλείσιμον καὶ τὴν ὑπογραφὴν τῆς διαθήκης, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὁμοῦς, ἀπαιτοῦντος ἵνα ἡ προσθήκη, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἴναι, ὑπογράφηται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καθ' ὃν καὶ ἡ διαθήκη, ὡς εἴρηται, καὶ ἵνα ἐπαναλαμβάνωσιν οἱ μάρτυρες καὶ ὁ διαθέτης τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὅλου καὶ ἐκ τοῦ ἁρθρου 63 ἀπαγγέλλοντος ἀκυρότητα διὰ τὴν ἀθέτησιν τῶν τύπων, εἰς οὓς ὑπόκεινται αἱ διάφοροι διαθήκαι, καθίσταται πρόδηλος ἡ βούλησις τοῦ νομοθέτου, ἵνα διὰ πᾶσαν προσθήκην, ἥτις γίνεται πρὶν ἢ περατωθῇ καὶ ὑπογραφῇ ἡ διαθήκη, καὶ ἥτις, τοῦτον ἔνεκα, θεωρεῖται μέρος τοῦ σώματος τῆς διαθήκης, τηρῶνται αἱ προεκτεθεῖσαι διατυπώσεις, ἥτοι ἡ ἀνάγνωσις ὑπὸ τοῦ διαθέτου, ἡ παρατήρησις καὶ ἀνάγνωσις ὑπὸ τῶν μαρτύρων καὶ ἡ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ παρατήρησιν ὑπογραφὴ ὑφ' ὧν τούτων καὶ τοῦ συμβολαιογράφου. Ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τῶν ἀναιρεσειόντων ὅτι ἡ διαληφθεῖσα προσθήκη ἦτο ἐπουσιώδης, διότι κατὰ τὸν Ἀστυκὸν Νόμον ρήγνυται ἡ διαθήκη διὰ τῆς γεννήσεως ὀφειγνοῦς, ὥστε τὸ ἀνίσχυρον τῆς διαθήκης θὰ ἐπὶ ῥαχέτω καὶ ἂν ἐλείπεν ἡ προσθήκη, ἥτις ὡς ἐντελὴς ἄχρηστος ἡδύνατο νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς διατυπώσεως τῆς ἀναγνώσεως καὶ τῆς παρατηρήσεως, εἰς τὴν ὑπεβλήθη τὸ λοιπὸν μέρος τῆς διαθήκης, εἶναι ἀβάσιμος, διότι ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν ἁρθρῶν 5, 14, 7, 8 καὶ 63 τοῦ Ψηφίσματος, ὑπεχρέωσεν ὁ νομοθέτης τὸν μνήμονα νὰ καταχωρίξῃ εἰς τὴν διαθήκην ὅλα ὅσα εἶπεν ὁ διαθέτης, χωρὶς νὰ κάμῃ καμμίαν παρατήρησιν καὶ ὅλα ὅσα ἤθελε μετὰ τὸ πέρας τῆς διαθήκης προσθέσει (θέλει νὰ κάμῃ καμμίαν προσθήκην), περιβαλὼν δὲ τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην δι' ἅπαντα γενικῶς τὰ ἐν ἀρχῇ λεγόμενα καὶ τὰ ὕστερον προστιθέμενα μὲ διατυπώσεις, ὧν φρουρὸν ἔθεσε τὴν ἀπειλὴν τῆς ἀκυρότητος διὰ τὴν παραμέλησιν, ἀφῆρσε προδήλως ἀπὸ τὸν μνήμονα τὴν ἐλευθερίαν νὰ ἐρευνᾷ ποῖα ἐξ ὧν λέγει ἢ ἐξ ὧν προσθέσει ὁ διαθέτης εἶναι οὐσιώδη, ποῖα δ' ἐπουσιώδη καὶ νὰ ρυθμίζῃ τὰς τηρητέας διατυπώσεις ἀναλόγως τῆς περὶ οὐσιώδους ἢ μὴ οὐσιώδους τῶν λεγομένων καὶ προστιθεμένων κρίσεώς του, οὕτως ὥστε νὰ ἐκπληροῖ μὲν τὰς ἐπιβεβλημένας διατυπώσεις ἐπὶ τῶν πρώτων, τῶν οὐσιωδῶν, νὰ παραλίπῃ δὲ ταύτας ἐπὶ τῶν δευτέρων, τῶν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐπουσιωδῶν (*).

Ἐπειδὴ, ὡς πιστοῦται: . . . , τὸ ἐφετεῖον ἔλαβεν

(*) Ὅσον δὴποτε μακρὰ καὶ ἂν ᾖναι αἱ σκέψεις αὗται, δὲν δύνανται νὰ παρσαλεύσωσι τὴν ὀρθότητα τῆς ἐν τῇ ἀνω σημειωθείσῃ παραπομπῇ ἐν σελ. 380 XVII ὑπὸ τὴν 114 Ε. Π. ὀλιγοστίχου παρατηρήσεώς μας. Ὅταν ὁ νόμος ὁμιλεῖ περὶ προσθήκης καθιστώσης ἀναγκαίαν τὴν ἐπανάληψιν τῶν διαγεγραμμένων διατυπώσεων, ἐννοεῖ ἀναμφισβητήτως προσθήκην ἀλλοιοῦσαν καθ' ὅσονδήποτε ἔστω νοητὸν τρόπον, ἀκόμη καὶ κατὰ ἐν ἴσῃ, τὰ προηγούμενα ἢ τὰ δυνατὰ ἐξ αὐτῶν συμβῆναι ἐν τῇ πρὸς τὸν νόμον ἁρμονίᾳ αὐ-

τὴν συνόλῳ ὑπ' ὅψει ἅπαντα ἐν γένει τὰ ἐγγράφα, ἅτινα οἱ ἀναιρεσειόντες ἐπεκαλέσαντο καὶ προσήγαγον πρὸς ἀπίδειξιν τῆς περὶ ἀναγνώσεως τῆς διαθήκης τοῦ Α. Α^{***} ὑπὸ τοῦ ἐγκαταστάτου Α^{***} προτάσεις των.

Ἐπειδὴ ὀνομάζον τὸ ἐφετεῖον τὴν ἀνωτέρω ἀνυρότητα τῆς διαθήκης, προφανῶς ἐννοεῖ ὅτι ταύτην ἀπαγγέλλει ρητῶς ὁ νόμος, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς τρίτης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, διὰ τὴν ἀθέτησιν τῶν τεταγμένων διατυπώσεων.

Ἐπειδὴ δὲν ἀποφαίνεται τὸ ἐφετεῖον ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει ὅτι ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀκυρὸς διαθήκη ἔπρεπε νὰ ἀναγνωρισθῇ διὰ ρητῆς τοῦ ἀναγνωρίσαντος πράξεως, ὅπως παραγὰγῃ νόμιμα ἀποτελέσματα, ἀλλ' ὅτι ἡ ἀναγνώρισις ἔδει νὰ γίνῃ σαφῶς ἢ νὰ προκύπτῃ, ἀναμφιβόλως ἐκ πράξεως τοῦ ἀναγνωρίζοντος. Ἡ τοιαύτη δὲ τοῦ ἐφετείου ἀπόφασις συνάδει ἐντελῶς πρὸς τοὺς νόμους.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καταφαίνεται, τὸ ἐφετεῖον σταθμίζον ἅπαντα τὰ ἐπικληθέντα καὶ προσαχθέντα ἐγγράφα, ὧν τὸ περιεχόμενον ἀναλύει, δέχεται ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται ἐξ αὐτῶν ἀναγνώρισις τῆς εἰρημένης διαθήκης ὑπὸ τοῦ Α. Α^{***} οὔτε σιωπηρῶς, οὔτε διὰ πράξεων, ἀποκροῦσιν δ' οὕτω τὴν ἀναγνώρισιν, δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ διατάξῃ ἀποδείξει, ἂν αὕτη ἐγένετο ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἐλαττωμάτων τῆς διαθήκης, ὡς ἀξιοῦν οἱ ἀναιρεσειόντες.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δείκνυται, τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς ἀναλύσεως καὶ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἐγγράφων πρὸς ἄλληλα, εἰς ἐν προβαίνει, διὰ τῶν ἐπιχειρημάτων, ἅτινα ἐκτίθησι, καὶ διὰ τοῦ συμπεράσματος, εἰς ὃ κατέληξεν, ἐδήλωσεν ἐπαρκῶς ὅτι οὔτε κἂν τεκμήριον περὶ τῆς ἀναγνώσεως ἐκ τῶν ἐκτιμηθέντων ἐγγράφων δέχεται ὡς προκύπτον.

Ἐπειδὴ, καὶ μὲν ἐκτιμᾷ τὸ ἐφετεῖον ἐν τέλει τῆς τρίτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δύο ἐγγράφα, ἥτοι 1ον) δὴλωσιν τοῦ γραμματέως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν καὶ 2ον) ἰδιωτικὸν ἐγγράφον ἀπὸ 11 Δεκεμβρίου 1854 ἢ 1856, ἅτινα ἐπεκαλέσαντο χωρὶς καὶ νὰ προσαγάγῃσι οἱ ἐνάγοντες, βεβαίῳ ὁμοῦς συνάμα τὸ ἐφετεῖον ὅτι ἐκλαμβάνει τὸ περιεχόμενον αὐτῶν, οἷον τὸ ἐξέθεσαν οἱ ἀναιρεσειόντες εἰς τὰς προτάσεις των, καὶ ἀποφαίνεται ὅτι καὶ ἐκ τοῦ τοιοῦτου περιεχομένου τῶν ἐγγράφων οὐδεμία ἀποδεικνύεται ἀναγνώρισις τῆς διαθήκης ὑπὸ τοῦ Α. Α^{***}. Ἀφ' οὗ ἄρα τὸ ἐφετεῖον ἐξετίμησεν ἐκεῖνο τὸ περιεχόμενον τῶν ἐγγράφων, ὅπερ παρίστανον καὶ ἐζήτουν οἱ ἀναιρεσιόντες νὰ ἐκτιμηθῇ, δὲν ὤφειλε πλέον νὰ διατάξῃ τὴν προσαγωγήν τῶν ἐγγράφων καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως ἐλέγχεται ἀβάσιμος.

τῶν. Πέραν τούτου non curat lex. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἡ προσθήκη περὶ ρήσεως τῆς διαθήκης ἐξ ἐπιγεννήσεως τέκνον ἀπετέλει τὸν ἐπὶ τοῦ ὡς τοῦ βοδὸς κώνωπα, ἡ ὅποια εἶπε ὑπῆρχεν, εἶπε δὲν ὑπῆρχεν, ἥτοι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ, δὲν ἡδύνατο νὰ ὀδηγήσῃ ἄχρηστος αὕτη εἰς τὴν καταργήσιν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ρητῶς θαλομένης χρησιμότητος τῆς διατηρήσεως τῆς διαθήκης.

Ἐπειδὴ, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς ἐβδόμης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἀναιρεσιόντων, ὅτι ἐπιφυλάσσονται νὰ προσαγάγῃσι πᾶσαν ἀπόδειξιν καὶ διὰ μαρτύρων καὶ ἄλλων ἐγγράφων περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Α. Α^{***} ἀναγνώρισεως τῆς διαθήκης, ἀπέρριψε τὸ ἐφετεῖον μετὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν περὶ ὧν εἴρηται ἐγγράφων, ὡς ἀόριστον, διότι οὔτε ὠρισμένα γεγονότα, οὔτε ὠρισμένους πράξεις τοῦ Α. Α^{***} ἀνέφερον, περιεχούσας ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐννοίαν ἀναγνώρισεως, οὔτε χρένον ὥρισαν, καθ' ἃν αἱ τοιαῦται πράξεις ἀναγνώρισεως ἐγένοντο. Μετὰ τὴν τοιαύτην δὲ περὶ τοῦ προταθέντος ἰσχυριστοῦ κρίσιν, εἰς τὴν μὴδὲν κανόνα δικαίου προσβάλλουσιν, δὲν δύναται νὰ ἐπεμβῇ ὁ Ἄρειος Πάγος, δὲν ὑπερχεοῦτο τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ περὶ αὐτοῦ ἀπόδειξιν.

Ἐπειδὴ κατ' οὐδεμίαν διατάξιν νόμου ἀστυκοῦ ἢ δικονομικοῦ, πρέπει νὰ ἀποδεικνύεται ἡ μὴ ἀναγνώρισις διαθήκης ἀκύρου, καθ' ἃν ὁρίζει τρόπον τὸ ἀρθρον 1074 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἥτοι δι' ἐκθέσεως τοῦ γραμματέως τῶν πρωτοδικῶν, ἥτις ἀπαιτεῖται ὁσάκις προτείνεται περὶ ἀποδοχῆς κληρονομίας μὲ τὸ εὐεργέτημα τῆς απογραφῆς ἢ περὶ ἀποβολῆς αὐτῆς μετὰ διασχεψιν.

Ἐπειδὴ, ἐάν μετὰ τὴν ἀνωτέρω ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου βεβαίωσιν, ὅτι οὐδαμῶς ἐκ τῶν ἐγγράφων ἀπεδείχθη ἀναγνώρισις, ἐπιφέρει προσέτι τὸ ἐφετεῖον «ὅτι τούναντίον ἀποδεικνύεται ἐξ αὐτῶν ἀποκρούσις τῆς διαθήκης καὶ ἐξ ἀδιαθέτου ἀποδοχῆς τῆς κληρονομίας». τὸ πρόσθετον τοῦτο τοῦ ἐφετείου συμπέρασμα παρέλκει, διότι τὸ ἄκυρον τῆς διαθήκης καὶ ἡ μὴ ἀναγνώρισις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ γεγραμμένου, ἀτίνα ἐδέχθη τὸ ἐφετεῖον, ἄγουσι προφανῶς εἰς ἀπέρριψιν τῆς ἀγωγῆς, εἰς τὴν κατέληξε, καθόσον τὴν ἀγωγὴν τῶν θεμελιουσιν οἱ ἀναιρεσιόντες, ὡς καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται, ἐπὶ τῆς διαθήκης ὡς ἐγκύρου καὶ ἰσχυρᾶς καὶ διενδικοῦσι τὰ ἐν αὐτῇ περιγραφόμενα ἀκίνητα κτήματα ὡς ἀποτελοῦντα οἰκογενειακὸν καταπίστευμα, διὰ τῆς διαθήκης συστάν καὶ εἰς τὸ ἐν αὐτῇ ἐγκατάστατον ἐπίκληθὲν ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἀποκαταστάσεως εἰς τοὺς μετέπειτα ἀπογόνους ἄρρενας τοῦ διαθέτου, οἷοι εἰσὶ καὶ οἱ ἀναιρεσιόντες. Ἀλλ' ὡς συνάγεται ἐκ τῶν νόμων Ν. 9. Πανδ. (26.2), Ν. 3 § 2 Πανδ. (29.7), Νόμ. 81. Πανδ. (31), Νόμ. 1 § 1 Πανδ. (32), Ν. 181 Πανδ. (50.17), Νόμ. 210 Πανδ. (50.17), Ν. 1 Πανδ. (28.3) § 5 εἰσηγ. (2.17), τὸ ἀνίσχυρον τῆς διαθήκης καθίστησιν ἀνίσχυρον καὶ τὸ δι' αὐτῆς καταρτιζόμενον κληροδοτήμα ἢ καταπίστευμα, ἀνίσχυρος δ' ἀπ' ἀρχῆς εἶναι ἡ διαθήκη, ἡ στερομένη τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἐπιβαλλομένων διατυπώσεων, ἐξαιρετικῶς δὲ ἡ τοιαύτη διαθήκη ἀποβαίνει ἰσχυρὰ διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ γεγραμμένου ἐν γνώσει τῶν ἀκυροτήτων ἀναγνώρισεως αὐτῆς, διότι τότε εὐθύνεται ἀπέναντι τῶν κληροδοτῶν ἢ καταπιστευματοδόχων καὶ πιστωτῶν τῆς κληρονομίας πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐπιβεβλημένων ὑπὸ τοῦ διαθέτου βαρῶν Ν. 1. πρ. Ν. 14 Πανδ. (2.15) Βασίλ. (11.2) 14. Ἀπαντες ἄρα οἱ λόγοι ἀναιρέσεως δι' ὧν καταπολεμεῖται τὸ ἀνωτέρω πρόσθετον τῆς ἀποφάσεως συμπέρασμα, εἰσὶν ἀχρηστοί.

Ἐπειδὴ αἱ διατάξεις τοῦ Βιβλίου 29 τίτλου 4 Πανδ. II (29.4), ἃς ἐπικαλοῦνται οἱ ἀναιρεσιόντες καὶ καθ' ἃς ὁ γεγραμμένος ἐν διαθήκῃ κληρονόμος, ὅστις καὶ ἐξ ἀδιαθέτου κατὰ νόμον καλεῖται, καίπερ τὴν διαθήκην ἀποποιήθῃς, εὐθύνεται οὐδὲν ἥττον εἰς τὴν καταβολὴν τῶν κληροδοτημάτων, ἂν ἐξ ἀδιαθέτου ὑπεισῆλθε τὴν κληρονομίαν, προϋπόθεσιν ἔχουσιν ἀφ' ἐνὸς μὲν ἔγκυρον διαθήκην, ἀφ' ἐτέρου δὲ δόλον τοῦ ἐγκαταστάτου, ἵνα μὴ τὰ διατασσόμενα ἐκτελέσῃ, ὡς ἀδιστάκτως ἐμφαίνεται ἐκ τῶν νόμων Ν. 8 § 9 Πανδ. (5.2), Ν. 6 § 3 καὶ § 8 Πανδ. (29.4) in fine. Ἀλλ' οὐδέτερον τούτων ἐδέχθη τὸ ἐφετεῖον.

Ἐπειδὴ δέχεται μὲν τὸ ἐφετεῖον ὅτι ὁ Α. Α^{***} ἐπώλησε κτήματα τῆς κληρονομίας τοῦ Α. Α^{***}, καθ' ἃ ὁμῶς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δεικνύται, συνάγει ἐκ τῶν δηλώσεων, μεθ' ὧν τὴν ἐκποίησιν ὁ πωλητὴς συνώδευεν, οὐχὶ ἀναγνώρισιν ἀλλ' ἀπέκρουσιν τῆς διαθήκης. Ἡ τοιαύτη δὲ τοῦ ἐφετείου κρίσις δὲν προσβάλλει κανόνα δικαίου.

Ἐπειδὴ, βεβαιοῦν τὸ ἐφετεῖον ἐν ταῖς 3ῃ, 4ῃ, 6ῃ καὶ 8ῃ αἰτιολογίᾳ τῆς ἀποφάσεως ὅτι διὰ τῆς διαθήκης τοῦ Α. Α^{***} ἀφείθησαν τὰ ἐν αὐτῇ κτήματα ὡς κληροδοσία ἀποκαταστατέα εἰς τοὺς μετέπειτα ἀπογόνους ἄρρενας Α^{***} καὶ ὅτι οἱ Σ. καὶ Κ. Α^{***} ὡς υἱοὶ καὶ κληρονόμοι τοῦ Α. Α^{***} εἰσὶ καταπιστευματοδόχοι, προδήλως ἐλαβε ταύτην ὑπ' ὄψει σχετικῶς μὲ τὴν ιδιότητα τῶν κληρονόμων τοῦ Α. Α^{***}.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῶν αὐτῶν σκέψεων δεικνύται, τὸ ἐφετεῖον δέχεται μὲν ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς κληρονόμους τούτους τοῦ Α. Α^{***} ὅτι μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀνεγνώρισαν τὴν διαθήκην τοῦ Α. Α^{***} διὰ τοῦ . . . συμβολαίου, ἀποραίνεται ὁμῶς ὅτι τοιαύτη ἀναγνώρισις δὲν δύναται νὰ προσδώσῃ ἰσχύον εἰς διαθήκην ἄκυρον ἀπ' ἀρχῆς καὶ ὑπὸ τοῦ ἐγκαταστάτου μὴ ἀναγνωρισθεῖσαν, οὕτω δὲ κρίναν καὶ τὸ προσημειωθὲν συμβόλαιον ὁλοσχερῶς ἐξετίμησε καὶ ἐν πληρεστάτῃ διατελεῖ ἁρμονίᾳ πρὸς τοὺς Νόμους 3 § 2 Πανδ. (29.7), κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν ὁμοίων ἡ ἄκυρος διαθήκη, ἡ μὴ ἀναγνωρισθεῖσα ὑπὸ τοῦ γεγραμμένου, δὲν λαμβάνει κύρος διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ κληροδόχου ἀναγνώρισεως αὐτῆς ὡς ἰσχυρᾶς.

Ἐπειδὴ, ἐάν μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐφετείου παραδοχὴν τοῦ ὅτι οἱ ρηθέντες κληρονόμοι τοῦ Α^{***} ἐπεδοκίμαζον τὴν ἀπόφασιν τούτου, μὴ ἀναγνώρισαν τὴν διαθήκην, ἐν ὅσῳ ἐξῆ, ἐάν προσθέτῃ συνάμα, ὅτι καὶ ἐνέκρινον τὴν ὑπὸ τοῦ Α. Α^{***} ἀποδοχὴν καὶ διάθεσιν τῆς κληρονομίας τοῦ Α. Α^{***} ἐξ ἀδιαθέτου, οὐδεμίαν ἢ ἐκδοχὴ αὕτη τοῦ ἐφετείου ἀσχετὴ ἐπίδρασιν ἐπὶ τὴν ὀρθότητα τοῦ διατακτικοῦ.

Ἐπειδὴ, ὡς πιστοῦται ἐκ τῆς ὀγδόης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον δέχεται ὡς ἀληθὴ τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἀναιρεσιόντων, καθ' ἃν ἡ ἀναιρεσίλητος Τράπεζα ἀνεγνώρισε τὴν διαθήκην τοῦ Α^{***} ὡς ἰσχυρὰν διὰ τῶν ἀπὸ 22 Ἀπριλίου 1857 τριῶν ἀναγγελητῶν τῆς, κρίνει ὁμῶς κενὴν νομικῶν συνεπειῶν τὴν τοιαύτην ἀναγνώρισιν δι' οὗς ἐκτίθησι λόγους. Οὐδὲν ἄρα ὑπάρχει ἀναιτιολόγητον, ὡς παραπονοῦνται οἱ ἀναιρεσιόντες.

Ἐπειδὴ, ὡς μαρτυρεῖται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ ἰδίως ἐκ τῆς ἐνάτης αἰτιολογίας, τὸ ἐφετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετίμησεν ἐν συνόλῳ τὴν ἀγωγὴν. Ἀπορρίπτεται ὅμως αὐτήν, ὡς προεξετέθη, διότι κρίνει τὴν μὲν διαθήκην, ἐφ' ἧς στηρίζεται, ἄκυρον, τὴν δ' ἀντένστασιν ἢ ἰσχυρισμὸν τῶν ἀναιρεσειόντων περὶ ἀναγνώρισεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Α^{***} ἀβάσιμον.

Ἐπειδὴ τῆς σχέσεως ταύτης νομίμου κριθείσης κατὰ τὰ εἰρημένα καὶ τοῦ ἐπ' αὐτῇ στηριζομένου διατακτικοῦ ὄντος ὁρθοῦ, ἄσκαπος ἀποβαίνει ἡ ἐρευνα τῶν λοιπῶν λόγων ἀναιρέσεως, δι' ὧν τρία ἕτερα ἐρείσματα τῆς ἀποφάσεως, προσβάλλονται, διότι τὸ τυχὸν πλημμελὲς αὐτῶν δὲν δύναται νὰ παραμειώσῃ τὸ κύρος τοῦ διατακτικοῦ.

Ἀριθ. 215 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΓΚΙΩΝ

Ἐκμισθωτὴς καὶ μισθωτὴς. - τίνι ἀνήκουσι παραγγέλματα περὶ νομῆς. - ἐκχώρησις ἐν μισθῷ γενομένη ὑπὸ πληρεξουσίου. - αὐτεπάγγελτος ἐρευνα ἐκχωρήσεως. - στήριξις ἀποφάσεως δι' ἀπορρίψεως ἐνὸς λόγου. - ματαία ἐξέτασις ἐπιδοθητικῶν. - βλάβη καρπῶν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τοὺς Νόμους 25 Πανδ. (41.2), 22 Πανδ. (43.16), Βασιλ. 24 (Ν. 2), Βασιλ. 7 (Ε'. 17) ὁ μισθωτὴς νέμεται διὰ τὸν ἐκμισθωτὴν καὶ ὡς ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ, ἐκβληθέντος δὲ τῆς κατοχῆς ἢ διαταραχθέντος ἐν αὐτῇ τοῦ μισθωτοῦ, λογιζέται ἀποβληθεὶς ἢ διαταραχθεὶς ὁ ἐκμισθωτὴς καὶ οὗτος ἔχει τὰ παραγγέλματα περὶ διαταράξεως καὶ ἀποβολῆς, ὡς δέχεται δὲ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, διὰ τῆς προκειμένης κυρίας παρεμβάσεως, κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος ἐφετείου μεταξὺ τῶν ἀναιρεσιδλήτων περὶ νομῆς τοῦ ἐπιδίκου δικτὴν, ὁ ἀναιρεσειῶν ἀσχετὴ ὡς μισθωτὴς τὸ παράγγελμα περὶ ἀνακτῆσεως τῆς νομῆς τοῦ αὐτοῦ ἐπιδίκου, ὡς βιαίως ἀπολεσθεύσης, ὅπως ἀναγνωρισθῇ ὁ ἐκμισθώσας αὐτῷ ὡς νομεύς, καὶ ἐγκατασταθῇ ὡς μισθωτὴς οὗτος ὁ ἀναιρεσειῶν εἰς τὴν χρῆσιν καὶ κάρπῳσιν, λόγῳ ὅτι τὸ παράγγελμα τοῦτο ἐξεχωρήθη αὐτῷ παρὰ τοῦ ἐκμισθωτοῦ κατὰ τὴν μίσθωσιν. Ἀλλ' ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐκτιμήσαν τὸ ἐφετεῖον τὸ περιεχόμενον τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου, δυνάμει τοῦ ὁποίου συνεισηχθῇ ἡ μίσθωσις αὕτη πρὸς τὸν ἀναιρεσειόντα, ἐδέχθη ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτοῦ κρίσει, ὅτι διὰ τοῦ ἐγγράφου τούτου δὲν ἐχορηγήθη εἰς τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἐκμισθωτοῦ τὸν συνάψαντα τὴν μίσθωσιν τὸ δικαίωμα νὰ ἐγείρῃ τὰς ἀγωγὰς περὶ νομῆς, οὔτε πάρρωθεν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου προκύπτει, ὅτι ἐδόθη τῷ πληρεξουσίῳ τούτῳ ἐντολὴ νὰ ἐκχωρήσῃ τῷ μισθωτῇ ἀναιρεσειόντι τὸ παράγγελμα περὶ ἀνακτῆσεως τῆς βίᾳ ἀπολεσθεύσης νομῆς τοῦ ἐπιδίκου. Ὁρθῶς ἄρα ἀπεφάνετο ἐπὶ τούτοις τὸ ἐφετεῖον ὅτι, μὴ λαβὼν ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἐκμισθωτοῦ τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ πρὸς ἐκχώρησιν κατὰ τὴν σύναψιν τῆς μίσθώσεως εἰς τὸν ἀναιρεσειόντα τοῦ παραγγέλματος περὶ οὗ ἡ παρέμβασις τούτου, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ ἐγκύρως τοιαύτην ἐκχώρησιν καὶ ἀπορριπτέα ἐστὶν ὡς ἀπαράδεκτος

ἡ παρέμβασις, ἐλλείπει ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως τοῦ παρεμβαίνοντος, ἐνεκα μὴ ἐκχωρήσεως τοῦ παραγγέλματος πρὸς αὐτόν, πάντες δὲ οἱ ἐπὶ τῆς ἐναντίας προϋποθέσεως λόγῳ ἀναιρέσεως στερούνται βάσεις.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 68 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ δικάσαν ἐφετεῖον ἠδύνατο καὶ αὐτεπάγγελτως νὰ ἐρευνήσῃ καὶ ἀποφανθῇ, ἂν τὸ ἀσκούμενον διὰ τῆς μνησθείσης παρεμβάσεως παράγγελμα περὶ ἀποβολῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος ὡς μισθωτοῦ ἐξεχωρήθη αὐτῷ, ἅτε τοῦ τοιοῦτου ἀναγομένου κατὰ τὰ ἐκτεθέντα εἰς τὴν νομιμοποίησιν τούτου καὶ ταύτην ἀμέσως ὁρῶντος.

Ἐπειδὴ, στηριζομένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐκ τοῦ λόγου τῆς ἐλλείψεως νομιμοποιήσεως τοῦ ἀναιρεσειόντος πρὸς ἐνάσκησιν τῆς παρεμβάσεώς του καὶ τοῦ ἐγειρομένου δι' αὐτῆς παραγγέλματος περὶ ἀποβολῆς, ματαία ἀποβαίνει ἡ ἐξέτασις τῶν εἰς τὴν ἐτέραν ἐπιβοθητικὴν σχέψιν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀναγομένων ἀναιρέσεως λόγων.

Ἐπειδὴ, κατὰ τοὺς Νόμους 27 § 14 Πανδ. (9.2) Βασιλ. 27 ἐβ' σχόλ. (Ε'. 3), ἐπὶ βλάβης τῶν καρπῶν ἐπιτρέπεται τῷ μισθωτῇ τὸ τε παράγγελμα βίᾳ ἢ λάθρᾳ καὶ ἡ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως συνάγεται, ἐν τῇ προκειμένῃ παρεμβάσει τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἐχούσῃ κατὰ τὸ περιεχόμενον καὶ ἀντικείμενον τὸ παράγγελμα περὶ ἀποβολῆς, οὐδὲν ὠρισμένως καὶ εἰδικῶς προβάλλεται, περὶ βλάβης καρπῶν.

Ἀριθ. 216 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΛΙΑΔΗΣ

Ἐκτιμῆσις περιεχομένου ἀποφάσεων ἀνεξέλεγκτος. - ῥωμαϊκοὶ νόμοι εἰσαχθέντες. - τίνες. - νόμοι ὁρίζοντες ἀπόδοσιν οἰκοδομῶν.

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν πρωτοδικεῖον δέχεται διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 520 τοῦ 1903 ἀποφάσεώς του δὲν ἐδικάσθη ἡ οὐσία τῆς διαφορᾶς ἀλλ' ἐξηφανίσθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 763 τοῦ 1903 ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδικοῦ Λεβαδείας, ὡς παρὰ τὸν νόμον ἀνακαλέσσεσθαι ὁριστικὰς ἀποφάσεις, ἡ ἐκτίμησις δ' αὕτη τοῦ περιεχομένου τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως, μὴ προσβάλλουσα κανένα δικαίον, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρ. Πάγου, ἄρθρ. 810 § 2 Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἰσχὺν νόμου ἔχον Β. Διάταγμα τῆς 23 Φεβρουαρίου 1835, οἱ πολιτικοὶ νόμοι τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, οἱ περιεχόμενοι εἰς τὴν Ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου, θέλουσιν ἰσχύει μέχρις οὗ δημοσιευθῇ ὁ Ἀστυκὸς Κώδων εἰς τοὺς πολιτικούς (ἀστικούς) ὅμως νόμους δὲν ὑπάγονται αἱ διατάξεις τῶν Νόμων 10 § 1 Β. 58. 11. Νέμ. 12 § 1, Νέμ. 13. Κωδ. 8, 10, Ἀρμεν. Β'. 6'. 45, αἱ ὀρίζουσαι τὴν ἀπόστασιν τῶν οἰκοδομῶν ἀπ' ἀλλήλων, εἰς ἣν ἐπιτρέπεται ἡ ἀνοικοδομῶν, ὡς ἔχουσαι χαρακτῆρα ἀστυνομικόν, συμφώνως πρὸς τὰς τότε γειτονικὰς σχέσεις καὶ τὰ σχέδια τῶν πόλεων καὶ ἐπομένως δὲν

εισήχθησαν ως νόμος του Κράτους δια του μνημονευθέντος Β. Διατάγματος, ως έρθως εδέχθη και τὸ δικάσαν πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του.

Ἀριθ. 217 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΛΙΑΔΗΣ

Ἐγκατάλειψις γηπέδου ἀδεσπότου εἰς κοινὴν χρῆσιν.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσείων Δῆμος, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ὑποβληθεισῶν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ἐγγράφων προτάσεων του, ἰσχυρίσθη ὅτι οἱ ἀναιρεσιδλήτοι, πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σχεδίου τῆς κομπολεως Ἀγρινίου, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1842, εἶχον ἐγκαταλείψει τὸ γήπεδον, περὶ οὗ ἡ ἀγωγή, εἰς τὴν κοινὴν χρῆσιν καὶ ἦτο ἀδεσποτον ὅτε ἐφηρμόσθη τὸ σχέδιον, τὸ δικάσαν δ' ἐφετεῖον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν οὐσιώδη αὐτὸν ἰσχυρισμὸν ἀναιτιολόγητον καταλιπόν τὴν ἀπόφασίν του καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 6 Πολ. Δικονομίας ἀναιρετέα ἐστίν (*).

Ἀριθ. 218 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΛΙΑΔΗΣ

Προσωρινὴ ἐκτέλεσις ἐπὶ μόνων ὁριστικῶν.- ἀποφάδις ἐπιβάλλουσα ὄρκον.

Ἐπειδὴ, σαφῶς συνάγεται ἐκ τῶν ἄρθρ. 185 § 186 Πολ. Δικονομίας ὅτι αἱ ὀριστικαὶ μόνον ἀποφάσεις εἰσὶ, κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένας περιπτώσεις, προσωρινῶς ἐκτελεσται, τούναντίον δὲ δεχθέν τὸ δικάσαν ἐφετεῖον, ἦτοι ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθμ. 1195 πρωτόδικος ἀπόφασις, δι' ἧς ἐπεβλήθη ὄρκος εἰς τοὺς ἀναιρεσιδλήτους, ἦτο καὶ ὡς πρὸς τὴν διατάξιν τῆς ταύτης προσωρινῶς ἐκτελεστή καὶ αὐτῷ τῷ λόγῳ θεωρήσαν ἐγκύρως δοθέντα ὑπ' αὐτῶν τὸν ὄρκον, καίτοι γενομένης κατὰ τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως ἐφέσεως πρὸ τῆς ὀρκίσεώς του, παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἄρθρων 185 καὶ 186 Πολ. Δικονομίας καὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 5 Πολ. Δικονομίας ἀναιρετέα ἐστίν.

Ἀριθ. 219 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΛΙΑΔΗΣ

Περὶ ἀναστροφῆς δάδος.- ἀπαγόρευσις καλλιεργείας.- πῶς νουτέα.- ἀποκοπὴ καέντων δένδρων.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Νόμου ΧΗ' τοῦ 1861, ἀπαγορεύον τὴν ἐπὶ δέκα ἔτη καλλιέργειαν εἰς κεκαυμένα δάση, δημόσια ἢ δημοτικά, ἐννοεῖ τὴν τοῦ ἐδάφους καλλιέργειαν σκοπεῖ ἢ ἀπαγόρευσις ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ματαίωσιν τῆς ἐλπίδος τῶν ἐμπρηστῶν τῶν δασῶν τοῦ νὰ καλλιεργήσῃσι τὸ ἔδαφος τοῦ κεκαυμένου δάσους καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ταχυτέραν τῶν δένδρων ἀναδελάστησιν, ἣν κωλύει ἡ τοῦ

(*) Κύριε ἐλέησον! Πῶς ἐγκαταλείπεται ἐν γήπεδον καὶ γίνεταί ἀδεσποτον κοινῆς χρήσεως; Ἡθέλωμεν νὰ τὸ μάθωμεν, διότι καὶ ἐν Ἀθήναις ἡδύναντο ν' ἀνοιχθῶσι πολλοὶ ὁδοὶ καὶ πλατεῖαι ἐπὶ τοιούτων ἀδεσπότων. Ἀναιρεῖται ἡ ἐν σ. 494 XI 699 Ε.Π.

ἐδάφους καλλιέργεια, ὅτι δὲ ταύτην τὴν ἐννοίαν ἔχει ἡ ρηθεῖσα ἀπαγόρευσις καὶ πρὸς τὸν ρηθέντα σκοπὸν ἐνομοθετήθη καὶ ἐκ τοῦ νόμου σαφῶς συνάγεται καὶ ἐκ τῆς περὶ τοῦ νόμου τούτου αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως τοῦ εἰσαγαγόντος αὐτὸν εἰς τὴν Βουλὴν Ὑπουργοῦ, δι' ἧς οὕτως ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη αἰτιολογεῖται τὸ δικάσαν ἄρα ἐφετεῖον δεχθέν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι καλλιέργειαν τοῦ δάσους ἀποτελεῖ καὶ ἡ ἀποκοπὴ τῶν κεκαυμένων δένδρων, ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸ εἰρημένον ἄρθρον 3ον τοῦ ΧΗ' Νόμου καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναιρετέαν κατέστησεν αὐτήν.

Ἀριθ. 220 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Παραγραφὴ δημοδίου λογιστικοῦ.- ἰσχύς καὶ κατὰ τελεσίδικίας.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, ἀποφηνάμενον ὅτι ἡ πενταετὴς παραγραφὴ τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου δὲν ἰσχύει ἐπὶ ἀπαιτήσεων τελεσίδικως δι' ἀποφάσεων ἐπιδικασθεισῶν καὶ ἀπορρίψαν τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος προβληθεῖσαν ἐνστάσιν περὶ παραγραφῆς ταύτης τῶν ἐπιδίκων ἀπαιτήσεων στηριζομένων ἐπὶ τελεσίδικων ἀποφάσεων, ψευδῶς ἡρμήνευσε τὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρου 69 τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου, καθ' ἣν πᾶν χρέος δημόσιον ἐν γένει ἀνευ διακρίσεως τινος παραγράφεται πρὸς ὄφελος τοῦ κράτους διὰ τῆς παρελεύσεως πενταετίας ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς χρήσεως, ἐὰν δὲν συντρέχωσιν οἱ ἐν αὐτῷ ἐξαιρετικοὶ λόγοι, οὓς δὲν δέχεται ὕρισταμένους τὸ ἐφετεῖον, ὡς ἐκ τούτου ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, δυνάμει τῶν ἄρθρων 201 καὶ 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας.

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 147 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Ἐνθεδὶς ἐνόρκων.- γραφικὸν λάθος ἐν τῷ κυρίῳ ὀνόματι.- ζήτημα μετὰς ἀνγχεύσεως.- οὐκ αἰτιδις περὶ πλήρους.

Ἐπειδὴ, καθὰ βεβαιοῦται ἐκ τοῦ προσαγομένου πρακτικοῦ τῆς συνεδριάσεως, ἐφ' ἣ ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὁ γραμματεὺς τῆ παραγγε-

(*) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, δ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Α. Τοιβαδόπουλος εἶπε τάδε :

«Πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως προτείνεται ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς συνετέθη τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, διότι ἐν τῇ κληρωτίδι ἐτέθη ὄνομα μὴ ἐνόρκου ἦτοι τοῦ «Ἀναστασίου Τ***» οὗτινος οὔτε ἐξεφωνήθη τὸ ὄνομα ἀφοῦ δὲν ἦτο ἐνόρκος. Ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνυπόστατος. Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ὁ γραμματεὺς ἀνέγνω τὸν κατάλογον τῶν τακτικῶν ἐνόρκων μετὰ τῶν ὑποίων εἶναι καὶ ὁ Ἀπόστολος Τ***, ὅστις καὶ ἐκληρώθη πρὸς καταρτισμὸν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων. Καὶ σημειοῦται μὲν ἐν τῷ ἀντιγράφῳ τῶν πρακτικῶν ὅτι ἐκληρώθη ὡς ἐνόρκος ὁ Ἀναστάσιος Τ***, ὅστις δὲν περιλαμβάνεται ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐνόρκων, ἀλλὰ προφανῶς πρό-

λίαν τοῦ προέδρου ἐξεφώνησε τὰ ὀνόματα τῶν τακτικῶν ἐνόρκων, μὴ συμπληρωθέντος δὲ ἐκ τῶν παρόντων τούτων τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ τῶν 30 ἐνόρκων, καὶ πάλιν τῇ παραγγελίᾳ τοῦ προέδρου ὁ γραμματεὺς ἐκάλεσε κατ'ὄνομα καὶ κατὰ τὴν διὰ τῆς κληρώσεως τῶν ὀρισθεῖσαν τάξιν τοὺς κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 23 Μαΐου ἐ.ε. τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν καὶ τῶν ἐν Λαμία Συνέδρων κληρωθέντας ἀναπληρωτικούς ἐνόρκους, συμπληρωθέντος δὲ δι' αὐτῶν τοῦ ἀπαιτουμένου κατὰ νόμον ἀριθμοῦ τῶν 30 ἐνόρκων, ὁ πρόεδρος ἀφ'οὗ ἐθῆκεν ἐν τῇ κληρωτίδι τὰ ὀνόματα τῶν 30 παρόντων ἐνόρκων, ἤρξατο τῆς κληρώσεως ἐξάγων ἀνὰ ἓν ὄνομα κλπ., ἐκ τῶν βεβαιουμένων δὲ τούτων προκύπτει ὅτι ἐν τῇ κληρωτίδι ἐτέθησαν τὰ ὀνόματα 30 ἐνόρκων καὶ οὐχὶ 29, ὥς ἡμαρτημένως ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσίωτος, καὶ ὅτι κατὰ γραφικὸν λάθος ἐστημειώθη τὸ ὄνομα ὡς ἐνόρκου τοῦ Ἀναστασίου Τ*** ἀντὶ τοῦ Ἀποστόλου Τ***, οὗτινος καὶ τὸ ὄνομα ἐξεφώνηθη καὶ ἐνόρκος ἦτον, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ πρακτικοῦ. Κατὰ ταῦτα, ὁρθῶς συνετέθη τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων.

Ἐπειδὴ, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῶν αὐτῶν πρακτικῶν, ὁ ἀναιρεσίωτος δὲν ἐζήτησε νὰ τεθῇ ζήτημα πλήρους συγχύσεως, τὸ δὲ ζήτημα τῆς μετρίας συγχύσεως ἐθεσεν ὁ πρόεδρος, καθ' ὃ εἶχε δικαίωμα, ὡνάμει τοῦ ἀρθροῦ 430 τῆς Ποιν. Δικονομίας, μὴ γενομένης δὲ ἀντιρρήσεως τινος καὶ μὴ ζητήσαντος τοῦ ἀναιρεσίωτος νὰ τεθῇ ζήτημα πλήρους συγχύσεως, ὁρθῶς δὲν ἐτέθη τοῦτο.

καίτοι περὶ γραφικοῦ λάθους ἦτοι ἀντὶ νὰ γραφῇ τὸ κύριον ὄνομα «Ἀπόστολος» ἐστημειώθη ἐκ παραδρομῆς ἐν τῷ ἀντιγράφῳ τὸ ὄνομα «Ἀναστάσιος». Εἰς τὰ πρωτότυπα πρακτικὰ σημειοῦται τὸ πραγματικὸν ὄνομα «Ἀπόστολος», τοῦτο δὲ βεβαιοῦται ἐκ τοῦ προσαγομένου ἀποσπάσματος τῶν πρακτικῶν, ὁπερ ἐλήθησamen ἀπὸ τὸν γραμματέα τῶν ἐφετῶν.

«Ὁ λόγος ὅτι ἐνῶ ἡ ὑπεράσπισις ἠτήσαστο νὰ τεθῇ ζήτημα πλήρους συγχύσεως ἢ μετρίας τοιαύτης ἔδει νὰ τεθῶσιν ἀμφοτέρω καὶ οὐχὶ τὸ ἕτερον εἶναι ἀνυπόστατος, καθόσον, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν, ἡ ὑπεράσπισις δὲν ἐπρότεινε σαφῶς νὰ τεθῇ καὶ ζήτημα πλήρους συγχύσεως, οὗτε ἀντίρρησις τις ἐγένετο κατὰ τῶν τεθέντων τοῖς ἐνόρκοις ζητημάτων.

«Ὁ λόγος ὅτι οὐχὶ ὁρθῶς ἐτέθη τὸ ζήτημα τῆς μετρίας συγχύσεως καὶ ἐπομένως ἐσφαλμένως ἐλύθη, διότι δὲν περιελήφθη ἐν αὐτῷ καὶ ἡ αἰτία, ἐνεκα τῆς ὁποίας περιέπεσιν ὁ κατηγορούμενος εἰς οὐσιώδη διατάραξιν τῆς λογικῆς ἐνεργείας εἶναι ἀνυπόστατος, καθόσον τὸ ζήτημα τῆς μετρίας συγχύσεως ἐλύθη κατὰπρακτικῶς, ἦτοι ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, ὅστις δὲν δύναται νὰ παραπονεθῇ διὰ τὴν τυχόν παράλειψιν λέξεων ἐν αὐτῷ.

«Ὁ λόγος ὅτι ἐσφαλμένως ἐλύθη τὸ ζήτημα τῆς ἀμύνουσας, διότι δὲν βεβαιοῦται ἐκ τῆς ἐτυμολογίας ὅτι ἡ βία καὶ ἡ παράνομος ἐπίθεσις κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἐπράχθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεθέντος, ἡ δὲ ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ λέξις «τοῦ παρόντος» εἶναι ἀκατάληπτος, εἶναι ἀνυπόστατος, καθόσον πρόκειται προφανῶς περὶ γραφικοῦ λάθους. ἀντὶ νὰ γραφῇ «παθόντος» ἢ γράφῃ «παρόντος» ὁπερ δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὴν ἐτυμολογίαν, ἀφ'οὗ αὕτη οὐδεμίαν ἀσάφειαν παρουσιάζει».

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1032 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

**Δίκη ἀρξαμένη. - ἑξακολοῦθονδς μέχρι πέ-
ρατος. - οὐ δυνατὴ νέα προδ. - αἰτηθεὶς περὶ
πτωχεύσεως. - διατάξεις ἀποδείξεων. - οὐ
δυνατὴ παραίτησις καὶ ἐναρξίς νέας.**

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν νόμον (ἄρθρ. 475 Πολ. Δικονομίας), ἀπαξ ἀρξαμένη δίκη διαρκεῖ μέχρι τῆς καύσεως ἢ τῆς τελείας ἀποπερατώσεως αὐτῆς. Καὶ λόγος μὲν τῆς διατάξεως ταύτης, τὸ νὰ μὴ ἐνάγηται τις περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον πολλῶν δικαστηρίων, σκοπὸς δὲ ἰδιωτικοῦ συμφέροντος ἢ ἀποφυγὴ διπλῆς δαπάνης καὶ διπλῆς ὑπερασπίσεως· νόμιμος δὲ καταργησις ἢ ἀποπεράτωσις τῆς δίκης γίνεται κατὰ τὸ ἐκόμ. ἀρθρ. 476 Πολ. Δικ. § 7 καὶ δι' ἀποχῆς, ἦτοι διὰ παραιτήσεως, δι' ἧς ὁ διάδικος ἀφίσταται τῆς ἐκκρεμοῦς δίκης καθ' ὅλου ἢ ἐν μέρει, καὶ ἥτις προσηκόντως γενομένη, ἦτοι ἂν περὶ αὐτῆς συνταγῇ ἐγγράφον καὶ ὑπογραφῇ παρὰ τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ εἰδικοῦ αὐτοῦ πληρεξουσίου, καὶ κοινοποιηθῇ τῷ ἀντιδίκῳ ἢ τῷ ἀντικλήτῳ αὐτοῦ, ἐκτὸς ἐὰν ἐνηργήθῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ὁπότε καὶ συγχωρεῖται νὰ γίνῃ προφορικῶς, καὶ ἂν ἡ παραίτησις δὲν προσβάλλῃ κατὰ τὴν κυριαρχικὴν τοῦ δικαστηρίου κρίσιν, κεκτημένα τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἀρισταμένου δικαίωματος, ἀποτέλεσμα ἔχει ἡ πρὸς τὸν ἀριστάμενον καθολικὴν ἢ μερικὴν ἀποπεράτωσιν τῆς δίκης, κατ' ἀκολουθίαν ἐν προκειμένῳ, ἀφ'οὗ ὁ ἐκκαλὼν Ν. Π*** διὰ τῆς ἀπὸ 15 Μαρτίου ἐ.ε. αἰτήσεως αὐτοῦ πρὸς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν, καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους ἠτήσαστο, ὅπως ὁ ἐφεσιδελήτος Ζ. Α*** κηρυχθῇ εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως, τὸ δὲ πρωτοδικεῖον τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1692 ἐ.ε. ἀποφάσεως αὐτοῦ διέταξε μαρτυρικὰς ἀποδείξεις, ὑποχρεώσαν τὸν αἰτούντα ἐκκαλοῦντα ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ καθ' οὗ ἡ αἴτησις καὶ ἐφεσιδελήτος Ζ. Α*** εἶναι ἔμπορος, καὶ ὅτι ἔπαυσε τὰς πληρωμὰς αὐτοῦ, ἡ ἀπὸ 10 Μαΐου ἐ.ε. αἰτήσεις τοῦ αὐτοῦ ἐκκαλοῦντος ἐπὶ τῶν αὐτῶν, οἷα καὶ ἡ ἀπὸ 15 Μαρτίου ἐ.ε. προγενεστέρα αὐτοῦ, πραγματικῶν περιστάσεων ἐρεῖδομένη, καὶ ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ πρωτοδικείου εἰσαχθεῖσα, ἀπαράδεκτος κατὰ τὸν νόμον (ἄρθρ. 3475 Πολ. Δικονομίας) τῆς ἀπὸ 9 Μαΐου ἐ.ε. ἐγγράφου δηλώσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος Ν. Π***, προσσχόντως τὴν ἐπιούσαν κοινοποιηθείσης τῷ ἐφεσιδελήτῳ, καὶ δι' ἧς δηλοῖ ὅτι παραιτεῖται τῆς προγενεστεράς αὐτοῦ αἰτήσεως, ἐφ' ἧς ἐξεδέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1692 ἐ.ε. προδικαστικὴ ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν προσφερόμενος εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων καὶ τελῶν, οὐδὲν ἐννομον ἀποτέλεσμα δυναμένης νὰ ἔχῃ, ἅτε τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις ἐφεσιδελήτου ἀποκτήσαντος δικαίωμα ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1692 ἐ.ε. ἀποφάσεως ἀπορρέον, ἵνα κατ' ἀνταπόδειξιν παραστήσῃ ὅτι δὲν ἔπαυσε τὰς πληρωμὰς αὐτοῦ, ἢ ὅτι ἔχει εὐλογον οἰτίαν ἀποποιήσεως τῆς πληρωμῆς, καθ' ἃ βασίμως ὁ ἐφεσιδελήτος ἰσχυρίζεται, ἡ τοιαύτη παραίτησις τῆς προγενεστεράς ἀπὸ 14 Μαρτίου ἐ.ε. αἰτήσεως τοῦ

ἐγκαλοῦντος, καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, προσβάλλει τὰ ὀρισθέντα κεκτημένα δικαιώματα τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἀφισταμένου, καὶ ἡ τοιαύτη οὐδὲν ἔννομον ἀποτέλεσμα ἔχει. Κατ' ἀκολουθίαν ὁρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ἐγκαλουμένης ἀποφάσεως αὐτοῦ, καὶ διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ὁρθὰς καὶ νομίμους σκέψεις, ἅς καὶ τὸ ἐφετεῖον καθ' ὁλοκληρίαν ὡς τοιαύτας ἀποδέχεται, ἀπέρριψεν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀπὸ 10 Μαΐου ε. ἔ. αἴτησιν τοῦ ἐγκαλοῦντος (*).

Ἀριθ. 1033 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀγωγή ἐξ ἑταιρίας περὶ διανομῆς.- χρόνος ἐναδίκου.- χρόνος κρίσεως κτήσεως δικαιώματος.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκτίθενται τὰ πραγματικὰ περιστατικά ἐν τῷ δικηγράφῳ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1904 ἀγωγῆς, αὕτη φέρει τὰ στοιχεῖα τῆς ἐκ τῆς ἑταιρίας ἀγωγῆς (pro socio), πρὸς ἀπαίτησιν τοῦ ἐκάστου τῶν συνεταίρων ἐπιβάλλοντος, ἥ ἔνεστι καὶ ἡ περὶ λογισθίας, καθ' ὅσον ὁμοῦς ἡ ἀγωγή αὕτη χωρεῖ μόνον μετὰ τὴν λύσιν τῆς ἑταιρίας, διότι τότε μόνον καθίσταται γνωστὸν τὸ ἐπιβάλλον ἐκάστῳ ἐκ τῆς ἐνηρηγτικῆς περιουσίας τῆς ἑταιρίας, ἐν προκειμένῳ δὲ, καθ' ἃ διὰ τῆς ἀγωγῆς ὁμολογεῖται, τῆς μεταξὺ ἐνάγοντος καὶ ἐναγομένου συστάσεως ἀπὸ 17 Δεκεμβρίου 1903 καὶ ἐν Πειραιεὶ ἑδρευούσης ἑταιρίας πρὸς κοπρὴν, συσκευὴν καπνοῦ καὶ τουρπεκίου διαφόρων καπνοπωλῶν Πειραιῶς καὶ ἄλλων διὰ μηχανημάτων τοποθετημένων ἐν τῷ αὐτῷ δημοσίῳ καπνοκοπητῇ, ἡ διάρκεια ὠρίσθη μέχρι τῆς 1 Φεβρουαρίου 1906, ἀφ' ἑτέρου δ' ὁ ἐνάγων οὐδέως ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἑταιρία ἐλύθη πρὸ τῆς συνομολογηθείσης προθεσμίας ἢ ὅτι διὰ τοῦ ἐταιρικοῦ ἐγγράφου συνεφωνήθη νὰ γίνηται ἡ διανομὴ τῶν ἐταιρικῶν κερδῶν καὶ πρὸ τῆς λήξεως ταύτης καὶ δὴ κατὰ τίναν χρονικὰ σημεία ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ἐγκαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 1222 π. ἔ. ἀποφάσεως αὐτοῦ καὶ διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ὁρθὰς καὶ νομίμους σκέψεις, ἅς καὶ τὸ ἐφετεῖον καθ' ὁλοκληρίαν ὡς τοιαύτας ἀποδέχεται, ἀπέρριψε τὴν ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγήν ὡς ἀπαράδεκτον, ὡς μὴ ἐρειδόμενῃ ἐπὶ κεκτημένου δικαιώματος, ἤτοι μὴ προϋπαρχουσῶν παρὰ τῷ ἐνάγοντι τῶν προϋποθέσεων ἐκείνων, ὧν δυνάμει δικαιοῦται νὰ ὀνομάσῃ ἴδιον τὸ δικαίωμα, καθ' ἃ κελεύει καὶ τὸ ἄρθρ. 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀπαράδεκτος δὲ ἡδὴ διατείνεται ὁ ἐγκαλῶν ἐνάγων ὅτι νῦν τὸ δικαίωμά του εἶνε κεκτημένον ὡς συμπληρωθείσης τῆς προθεσμίας ὅτ' ἦν ἡ ἑταιρεία συνῆστη, καὶ ἐπελθούσης ἡδὴ

τῆς λύσεως αὐτῆς, διότι κατὰ τὸν νόμον τὸ πρόωρον τῆς ἀγωγῆς ἐπὶ ἀπαιτήσεων ὑπὸ προθεσμίαν ἢ αἵρεσιν, οὐχὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδικάσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ πρωτοδίκου δικαστοῦ κρίνεται, καθόσον γενικῶς ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 Πολ. Δικονομίας ὅτι αἱ δίκαι γίνονται περὶ ἀποκτηθέντων ἤδη δικαίων, δὲν προσδιορίζεται συγχρόνως καὶ τίνα χρόνον τῆς ἀπαιτήσεως ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν ὁ δικαστής· ἀλλὰ τοιοῦτον ἰσχυρισμὸν ὁ ἐγκαλῶν ἐνάγων, ὅτι πρωτοδικῶς ἦν κεκτημένον τὸ δικαίωμα αὐτοῦ, οὔτε προέβαλε οὔτε προσβάλλει· κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἔφεσις τοῦ ἐνάγοντος ὡς πάντῃ ἀβάσιμος ἀπορριπτέα (*).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 609 (1905) (**)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀγοραπωλησία.- μὴ μεταβιβάσις κυριότητος διὰ μὴ καταβολὴν τιμήματος.- προβολὴ βεβαιώσεως καταβολῆς ὡς εἰκονικῆς.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰς ἐπὶ πωλήσεως διατάξεις τῶν νόμων, πρὸς κοτάρτισιν τοῦ συναλλάγματος τούτου ἀπαιτεῖται ὑπαρξίς τιμήματος, ὁ δὲ ἐγκαλῶν ἰσχυ-

(*) Τὰ περὶ τούτου ἀμφιβάλλονται καὶ δύσκολον εἶναι νὰ δεγθῇ τις ὅτι θὰ ἐπέλθῃ ὁμοφωνία προβλ. 235 Α. 809, 703 Ε. σελ. 19, 637 καὶ 656 XV.

(**) Ἡ πρωτοδικὸς 937 (1904) Πατρῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Κ. Παπαδοπούλου ἔχει ὁδε:

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰς περὶ ἑταιριῶν τῆς διαλυσεως αὐτῶν κρατούσας ἀρχὰς τοῦ δικαίου ἐπελθούσης διαλύσεως τῆς ἑταιρίας, ἅπαντα ἡ ἐταιρικὴ περιουσία καθίσταται κοινὴ μεταξὺ τῶν συνεταίρων. Οὐδενὸς δ' ὑποχρεομένου νὰ μένῃ ἐν τῇ ἀδιαιρετότητι, ἕκαστος αὐτῶν δικαιοῦται νὰ προκαλέσῃ διανομὴν ὅπως λάβῃ τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ, ἀλλ' ἡ περὶ διαιρέσεως κοινοῦ τὰ σωματικὰ διαιρεῖ, ἐπομένως αἱ ἀπαιτήσεις εἶναι μὲν καὶ αὗται διαιρεταὶ πλὴν διεπόμεναι ὑπὸ ἰδιαζόντων κανόνων, δὲν δύνανται νὰ καταστῶσιν ἀντικείμενον τῆς περὶ διανομῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνάγουσα πρὸς ἀπόδειξιν τῆς βάσεως ταύτης τῆς ἀγωγῆς τῆς ἐπικαλεῖται μὲν τὰ ἐταιρικά τῶν ἐναγομένων βιβλία ὡς καὶ τὴν ἀπὸ 20 Μαΐου 1902 ἐκθεσιν τῶν διαιτητῶν, διορισθέντων ὑπὸ τῶν διαδίκων πρὸς ἐξώδικον λύσιν τῶν ἐταιρικῶν διαφορῶν τῶν, προτάγει δὲ ταῦτα σεσημασμένα διὰ 50 λέπτου κινήτου ἐπισήματος, ἀλλὰ τὸ μὲν βιβλίον, καίτοι ἀτάκτως συνεταγμένον, ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον κατὰ τὰ ἄρθρ. 13 Ἐμπορ. Νόμ. καὶ 254 καὶ 415 Πολ. Δικονομίας, ἀλλ' ἀφοῦ εἶναι ἀτελῶς σεσημασμένον στερεῖται, κατὰ τὸ ἄρθρον 54 τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου, πάσης ἀποδεικτικῆς ἰσχύος καὶ δὲν δύναται οὔτε ὡς τεκμήριον νὰ χρησιμεύσῃ (Κροκιδᾶ I § 830 σημ. 1), ἡ δὲ τῶν διαιτητῶν ἀπόφασις, ἐν ἣ μνησθὲν γίνεται ὅτι ἡ ἐνάγουσα φαίνεται πιστωμένη εἰς τὰ ἐταιρικά βιβλία, ἄτινα οὗτοι ἔλαβον ὑπ' ὄψιν διὰ καταθέσεις τῆς μέχρι τῶν τότε τόκων διὰ ἄρ. 8138,30 δὲν ἀποδεικνύει ἐντελῶς τὸ ἀποδεικτέον θέμα, ἐν τούτοις καθιστᾷ πιθανὸν τὸ προτεινόμενον καὶ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, συνωδᾷ τῷ ἄρθρῳ 305 Πολ. Δικονομίας.

(*) Ὁρθὴ ἡ ἐρμηνεία τοῦ ἀδυνάτου τῆς ἐπιχειρήσεως νέας δίκης πρὸ τοῦ πέρατος τῆς ἡδὴ ἐπιχειρηθείσης, ἀλλ' ἀπολύτως ἐσφαλμένη ἡ ἐφαρμογὴ ἐν τῇ δεδομένῃ περιστάσει. Αὐτὸ τὸ ἐκ τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως κεκτημένον δικαίωμα τοῦ ἀποδείξαντος τὴν μὴ παῦσιν τῶν πληρωμῶν εἶναι ἀσύλληπτον, διότι δὲν ἐξηγεῖται κατὰ τινὰ τρόπον θὰ ἐστερεῖτο αὐτοῦ κατὰ τὴν νέαν δίκην.

ρίσθη, ότι παρά τῆς ἐφειδλήτου δὲν κατεβλήθη τίμημα διὰ τὸ μεταβιβάσθαι αὐτῇ μερίδιον ἐπὶ τῆς πωληθείσης αὐτῇ οἰκίας παρὰ τῆς μητρὸς τοῦ ἐκκαλούντος καὶ εἰκονικῶς ἐν τῷ πωλητηρίῳ συμβολαίῳ ἀναφέρεται ὅτι κατεβλήθη παρ' αὐτῆς (ἐφειδλήτου) τίμημα ἐκ δρ. 10,000 διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ ἀκινήτου, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἔδει νὰ διαταχθῇ ἀποδείξις περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου (ἀμφισβητουμένου) τοῦ ἐκκαλούντος περὶ εἰκονικότητος τοῦ συμβολαίου. Ἀλλὰ τὸ Πρωτοδικεῖον Πατρῶν ἐσφαλμένως ἐδέχθη ὅτι ἡ τοιαύτη πρᾶξις τῆς εἰκονικότητος (ἀνθεωρηθῇ τοιαύτη) περὶ καταβολῆς τιμήματος, ἀποτελεῖ δωρεάν μὴ ἀπαγορευομένην, ἐνῷ τοιαύτη δὲν τεκμαίρεται κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἔδει ὡς ἐρρέθη ἐν τῷ συμβολαίῳ (πωλητηρίῳ) νὰ δηλοῦται ὡς πρᾶξις τοιαύτη (δωρήσεως) πρὸς μεταβίβασιν τῆς κυριότητος τοῦ πωληθέντος.

νομίας, καθ' ὃ ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως ἀποτελεῖ πᾶν ἔγγραφον κατ' ἀποδεικτικὸν τύπον συνταγμένον ὅστις ποτ' ἂν ᾖ ὁ ἐκδότης αὐτοῦ, ἀρκεῖ ν' ἀποδεικνύῃ τὸ τὴν βᾶσιν τῆς πιθανότητος ἀπαρτίζον γεγόνος. Ἐντεῦθεν ἄρα ἔπεται ὅτι, συντρεχούσης ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἐπιτραπτόν ἐστι τῇ ἐναγούσῃ καὶ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων πρὸς ἀπόδειξιν τῆς βᾶσεως τῆς ἀγωγῆς τῆς,

ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος προβάλλει εἰς συμψηφισμόν τὰς ἐξῆς ἀνταπαίτησεις, ἃς διατείνεται ὅτι ἔχει κατὰ τῆς ἐναγούσης: ἀπαίτησιν ἐκ δραγ. 50,400 ὀφειλομένων ἐκ διατροφῆς αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων τῆς: ἀπαίτησιν πηγάζουσαν ἐκ τοῦ 1212 (1902) πωλητηρίου συμβολαίου, δι' οὗ ἡ μήτηρ των τὸ μερίδιόν τῆς ὡς ἀπόρου καὶ ἀπορίκου χήρας ἐπὶ τοῦ 1/4 τῆς πατρικῆς οἰκίας μεταβίβασεν αὐτῇ εἰκονικῶς, ἄλλως τε ὀφείλεται τὸ τίμημα, διότι εἰκονικῶς μνημονεύεται τούτου, ἐνῷ οὐδὲν ἀπολύτως κατεβλήθη: ἀπαίτησιν ἐκ δραγ. 15,300 προερχομένην ἐξ ἐνοικίων, ἅτινα δὲν πληρόναι αὕτη, κατοικοῦσα ἐπὶ τόσα ἔτη ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ.

ἐπειδὴ κατὰ νόμον Βασίλ. (171) θέμα 27 § 1 τὰ πρὸς διατροφὴν στενῶν συγγενῶν δαπανηθέντα θεωροῦνται κατὰ τεκμήριον ὡς ἐκ στοργῆς καὶ συγγενικῆς ἐλευθεριότητος γενόμενα ἐπομένως ἐφ' ὅσον ἐν προκειμένῳ δὲν ἰσχυρίζεται ὁ ἐναγόμενος ὅτι τὰ πρὸς διατροφὴν τῆς ἐναγούσης ἀδείφῃς του καὶ ἀνεψιῶν του δαπανηθέντα καταβάλλοντο ἐκάστοτε ἐπὶ σκοπῷ ἀναλήψεως, δὲν δύναται ἡδὲ ν' ἀπαιτήσῃ ταῦτα (Ἀρ. Πάγου 77 τοῦ 58).

ἐπειδὴ ἡ εἰκονικότης τοῦ προμνησθέντος πωλητηρίου συμβολαίου 1242, ἐφ' ὅσον μὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν σύμβασιν ἐν γένει, αὕτη θεωρεῖται ὡς μὴ γεννημένη, ὅτε ἀντικείμενον παροχῆς ἔσται ἀκίνητον, ἀλλ' ἀνόμοιαι ἀπαιτήσεις δὲν δύναται νὰ συμψηφισθῶσιν, ἐφ' ὅσον δ' ἀναφέρεται εἰς τὸ τίμημα ἀποτελεῖ δωρεάν, ἥτις μὴ ἀντικείμενη εἰς ἀπαγορευτικὴν νῖνα διάταξιν τοῦ νόμου ἔγκυρος καὶ ἰσχυρὰ ἔστιν (Παππαρ. Ἐνοχ. II § 11).

ἐπειδὴ ἡ τῶν ἐνοικίων ἀνταπαίτησις δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον, καθ' ὅσον προκειμένου περὶ κτήματος κοινοῦ (ἥτοι πατρικῆς οἰκίας), ἡδύνατο ἡ ἐνάγουσα νὰ ποιῇται καὶ ἀποκλειστικὴν χρῆσιν αὐτοῦ, ἀφοῦ ὁ ἐναγόμενος δὲν ἰσχυρίζεται οὔτε ὅτι ἐπὶ τόσα ἔτη (ἀπὸ τοῦ 1887) ἀντέλεξεν (ὅτε τεκμαίρεται συναινεσάς) οὔτε ὅτι ἡτήσατο καὶ οὗτος νὰ ποιῇται χρῆσιν αὐτοῦ καὶ παρεκχώρησεν αὐτῆς (Ἀρ. Πάγου 387 τοῦ 94)».

Ἀριθ. 814 (1905) (')

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφίτης κ. Γ. ΒΕΡΦΟΠΟΥΛΟΣ
Δανεισμός εἰκονικὸς ἢ παράνομος ὑπὸ ἡγουμενοσυμβουλίου. - παράλειψις ἐνεργείας ἐνδίκων μέσων δόλῳ. - δάνειον Μονῆς. - ὄροι ἐγκύρου. - μεταγενεστέρα ἐγκριδὶς. - πραγματικὴ δαπάνη χρεῖαις Μονῆς ἀδύμνητος. - ἐπικληδὶς ἐθίμων.

Ἐπειδὴ ἡ ἐν λόγῳ ἀγωγή βάσιν ἔχει οὐ μόνον τὴν ἐκ δόλου καὶ συμπαίγνιας τῶν ἐναγομένων συμβούλων μετὰ τοῦ δανειστοῦ τῆς Μονῆς Λαύρας συνομολόγησιν εἰκονικοῦ δανείου πρὸς βλάβην τῶν συμφερόντων τῆς ἐναγούσης Μονῆς, μὴ λαβούσης τοιοῦτον δάνειον, ὡς καὶ τὴν παρὰ νόμον σύναψιν αὐτοῦ, ἄνευ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἀπαιτουμένων νομίμων διατυπώσεων πρὸς τοῦτο, ἥτοι τῆς ἀδείας τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς ἐνεργησάντων

(*) Ἡ πρωτόδικος 257 (1905) Πρωτ. Πατρῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Κ. Α. Παπαδοπούλου, ἔχει ὅδε:

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς ταύτης, δι' αὐτῆς ἡ ἐνάγουσα αἰτεῖται ἀποζημίωσιν παρὰ τῶν ἐναγομένων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀποτελοῦντες οὗτοι τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον αὐτῆς κατὰ τὸ ἔτος 1900 καὶ ἐντεῦθεν, παρέλειψαν εἶτε ἐκ δόλου εἶτε ἐξ ἀμελείας νὰ προσβάλωσι διὰ τῶν νομίμων ἐνδίκων μέσων τὴν κατὰ τῆς Μονῆς ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 1509 (1901) ἐρήμην ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, καταστᾶσαν οὕτω ὀριστικὴν καὶ τελεσίδικον, ἐνῷ ἡ δι' αὐτῆς ἐπιδικασθεῖσα ἀγωγή τοῦ Σαραφίμ Α*** περὶ πληρωμῆς δρ. 6650. προερχομένων δὴθεν ἐκ δανείου ἣν προφανῶς ἄδικος καὶ παράνομος, καθόσον τὸ εἰρημένον δάνειον οὐ μόνον εἰκονικῶς καὶ ἐκ συμπαίγνιας ἐγένετο πρὸς βλάβην τῶν συμφερόντων τῆς Μονῆς, μηδὲν λαβούσης, ἀλλὰ καὶ ἄκυρον ἦτο, μὴ προσηγηθείσης κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἐναγομένων σύναψιν αὐτοῦ, τῆς πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένης ἀδείας τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπουργείου. Τοιαύτη δ' οὕσα ἡ εἰρημένη ἀγωγή νόμιμον ἔρεισμα ἔχει ἀφ' ἐνδὸς μὲν τὰς περὶ ἀποζημίωσης γενικὰς διατάξεις, καθ' ἃς οἱ ἐκ δόλου ἢ ἀμελείας ἐπενεγκόντες τινὰ ζημίαν εὐθύνονται εἰς ὀλόκληρον ἑκάστος πρὸς ἀνθρώπιν αὐτῆς, ἀφ' ἐτέρου δὲ τὸ ἀρθρ. 755 Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ τὰ νομικὰ πρόσωπα ἔχουσι δικαίωμα ἀνταγωγῆς κατὰ τῶν νομίμων αὐτῶν ἀντιπροσώπων, ἐὰν δειξῶσιν ὅτι προφανῶς ἄδικον ἀπόφασιν δὲν ἐξεκάλεσαν οὗτοι.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσις τῶν ἐναγομένων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὑπογράψαν, ὄντων τῶν ἡγουμενοσυμβούλων εἰς λογοδοσίαν, δὲν δύναται νὰ κινηθῇ κατ' αὐτῶν ἀγωγή πρὶν ἢ ἐξελεγχθῇ ὁ ἀπολογισμὸς των καὶ καταλογισθῇ εἰς ταῦτα πόσόν τι, ἀναρμοδίαν ὄντων τῶν τακτικῶν δικαστηρίων νὰ ἐπιληφθῶσι τοῦ ἐλέγχου τῆς διαχειρίσεως των, ἀπορριπτέα κρίνεται, καθόσον διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς δὲν σκοπεῖται ὁ ἐλεγχος τῆς διαχειρίσεως καὶ ἡ ὑποχρέωσις τούτων εἰς καταβολὴν ὀρισμένου καταλοίπου, ἵνα ἐξετασθῇ τὸ βέσιμον ἢ μὴ τῆς προτεινομένης ἐνστάσεως, ἀλλ' ἡ πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρεώσεις αὐτῶν ὡς παρὰ τὸν νόμον συνομολογησάντων δάνεια εἰς βάρος τῆς Μονῆς καὶ ἐκ δόλου ἢ ἀμελείας παραλειψάντων τὴν ἐνάσκησιν τῶν νομίμων ἐνδίκων μέσων κατὰ τῆς ταῦτα ἐπιδικασάσης ἀποφάσεως, τοῦδ' ὅπερ ἀνάγεται προδήλως εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἔ-

τῶν ἐναγομένων ὡς ἀντιπροσώπων τῆς Μονῆς, ἐξῶν κατὰ νόμον κατὰ τὰς γενικὰς περὶ ἀποζημιώσεως διατάξεις τίκεται ὑπὲρ αὐτῆς δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατ' αὐτῶν, ἀλλὰ καί τῃν ἐκ δόλου καὶ ἀμελείας παραλείψιν τῶν ἐναγομένων τούτων (ἡγουμενοσυμβούλων) νὰ ἐνασκήσωσι τὸ τῆς ἀνακοπῆς καὶ ἐφέσεως ἐνδίκον μέσον κατὰ τῆς ἐν λόγῳ 1509 ἐρήμην ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ δανείου, ἥτις καὶ διὰ τοῦτο κατέστη καὶ τελεσιδικίας, προφανῶς ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἀρθρ. 755 Πολ. Δικ., ὡς ὁρθῶς δέχεται καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον Πατρῶν. Διότι καὶ ἡ Μονὴ νομικὸν πρόσωπον εἶνε καὶ οἱ ἐναγόμενοι καλοῦνται ἐπὶ ἀποζημιώσει ὡς νόμιμοι αὐτῆς ἀντιπρόσωποι, μὴ ἐνεργήσαντες, ἢν ιδιότητά των συνομολογοῦσι, ὡς δ' ἐξάγεται ἐκ τῆς ὁρθῆς τοῦ ῥηθέντος ἀρθροῦ ἐρμηνείας, ἀκριβῶς διὰ τοῦτου

στω καὶ ἂν ἡ λογοδοσία αὐτῶν ἤθελεν ἐγκριθῇ ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς κατὰ τὰ κατωτέρω ἐκτεθησόμενα.

«Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 10 τοῦ ἀπὸ 28' οὐλίου 1858 Β. Διατάγματος περὶ κανονισμοῦ τῶν Μοναστηρίων, ἰσχύον νόμου ἐπέγοντος ὡς ἐκδοθέντος κατὰ νομοθετικὴν ἐπίτρεψιν δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 2 ἐδ. 1 — 12' τοῦ ἀπὸ 3/15 Ἀπριλίου 1833 Διατάγματος περὶ σχηματισμοῦ καὶ ἀρμοδιότητος τῆς ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Γραμματείας καὶ τοῦ ἀρθρ. 14 καὶ 17 τοῦ ἀπὸ 5 Δεκεμβρίου 1845 ἐτέρου Διατάγματος περὶ καθηκόντων τῶν Νομαρχῶν, ἐξάγεται ὅτι εἰς τὰ μοναστηριακὰ συμβούλια ἀπηγορεύθη τελείως τὸ δανεισθῆναι εἰς βάρος τῆς Μονῆς, ἐκτὸς ἐὰν τὸ ταμεῖον τοῦ μοναστηρίου στερεῖται ἀποδεδειγμένως τῶν ἀναγκαίων χρηματικῶν μέσων διὰ καλλιέργειαν ἢ ἄλλην ρητὴν βελτίωσιν τῶν κτημάτων ἢ δι' ἑκτακτον τινὰ ἐπέλγουσαν καὶ προφανῆ γρίαν μοναστηριακὴν, ὅτε τὸ συμβούλιον θέλει ἀναφερθῆναι διὰ τὸν οἰκείου ἐπισκόπου πρὸς τὸν ἀρμόδιον Νομάρχην καὶ ζητεῖ τὴν ἄδειαν, ἐξηγούν διὰς τοῦ δανείου τὰς αἰτίας καὶ ὁρίζον πρὸ πάντων τὸν τρόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς ἀποτίσεως αὐτοῦ. ὁ δὲ Νομάρχης ἂν μετὰ ἐξέτασιν κρίνῃ εὐλογον τὴν αἴτησιν θέλει ἀναφερῆσθαι πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἐξουσιοδοτοῦμενος τὴν περὶ τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ δανείου ἄδειαν, ἄλλως ἢ περὶ δανείου συμφωνία θέλει λογιζέσθαι εἰς βάρος ἀτομικῶν τῶν δανεισαμένων καὶ τὸ μοναστήριον μένει ἀκαταζήτητον. Ἐν προκειμένῳ ὅθεν, ἀφοῦ καὶ παρὰ τῶν ἐναγομένων ρητῶς συνομολογεῖται ὅτι τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμενα τμηματικὰ δάνεια συνομολογήθησαν παρ' αὐτῶν χάριν τῆς καλλιέργειας τῶν κτημάτων τῆς Μονῆς, ἅτε μὴ ὑπάρχοντος ἐν τῷ ταμείῳ αὐτῆς ἐπαρκοῦς πρὸς τοῦτο ἀποθεματικοῦ, ἔδει πρὸ τῆς συνάψεως αὐτῶν νὰ αἰτηθῇ, ἡ ἄδεια τῆς ἀνωτέρας δικαστικῆς ἀρχῆς. Καὶ νὰ μὲν ἰσχυρίζονται οὗτοι ὅτι ἡ ἐκδοσις τοιαύτης ἄδειας ὄντως προηγήθη, πλην ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς οὕτως αἰτελῶς ὑποβαλλόμενος, ἀπορριπτέος καθίσταται ὡς ἀόριστος καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστ. ἐκτιμήσεως, μὴ καθοριζομένου οὔτε τοῦ χρόνου καὶ ἂν αὕτη ἐξεδόθη δι' ἑν ἑκάστου τῶν πολλῶν τούτων δανείων, οὔτε τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ἐγγράφου, οὔτε τοῦ ὀνόματος τῆς ἐκδόσας ταύτην ἀρχῆς, ἵνα κρίνῃ τὸ δικαστήριον περὶ τῆς κατὰ νόμον ἀρμοδιότητος αὐτῆς. Κατὰ συνέπειαν, μὴ ὑρισταμένης ἄδειας, ἄκυρα τὰ τοιοῦτα δάνεια λογίζονται, ἔστω καὶ ἂν ἐπὶ ἡλθεν ἐγκρίσιν αὐτῶν ἐκ τῶν ὑστέρον διὰ τῶν ὑπὸ τῶν ἐναγομένων ἐπικαλουμένων, ἀλλὰ μηδαμῶς προσαγομέ-

ὁ νομοθέτης προστατεύει τὰ τοιαῦτα πρόσωπα ἀπέναντι τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων των, παραλείψαντων τὸ ὅποιον ἐπέβαλετο αὐτοῖς ὡς ἀντιπροσώποι καθήκον καὶ διὰ τοῦτο καθιερωτὸ δικαίωμα ἀναγωγῆς τούτων δηλ. δικαίωμα ἀποζημιώσεως τῶν ἀντιπροσωπευομένων κατὰ τῶν ἀντιπροσώπων των τούτων, ἔφ' ὅσον ἐζημιώθησαν ταῦτα ἐκ τῆς ῥηθείσης ἐκ δόλου ἢ ἀμελείας παραλείψεώς των.

Ἐπειδὴ τοιαύτην ἐχούσης δάσιν ὡς ἐρρήθη τῆς ἐν λόγῳ ἀγωγῆς καὶ μὴ προκειμένου περὶ ἐλέγχου τῆς διαχειρίσεως τῶν ἐναγομένων ἡγουμενοσυμβούλων ἢ περὶ ὑποχρεώσεως αὐτῶν εἰς καταβολὴν προερχομένου ἐκ τῆς διαχειρίσεως των, ἥς ὁ ἐλεγχος ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ὡς ὑποχρεῶν κατὰ τὰ κανονισμένα εἰς λογοδοσίαν ἐνώπιον αὐτῆς, οὐδεμίαν ἔχει θέσιν

νῶν ἀπολογισμῶν, καθόσον τῆς πρὸς σύναψιν τῶν εἰρημένων δανείων ἄδειας, ἀποτελούσης στοιχείον συστατικὸν τῆς συμβάσεως, ἢ ἑλλείψει αὐτῆς καθιστᾷ ταύτην ἀνυπαρκτον καὶ συνεπῶς ἀπολύτως ἄκυρον, μὴ δυναμένην διὰ τῆς ἐγκρίσεως νὰ θεραπευθῇ, διότι τὸ ἄκυρον καὶ μὴ ὄν χρήζει οὐχὶ συμπληρώσεως καὶ τελειοποιήσεως, ἀλλὰ πλήρους καταρτίσεως καὶ παραγωγῆς (Ἐφ. Ἀθην. 2118 τοῦ 94 καὶ 55 τοῦ 99 ἐν Θεσιδί. V. 632 καὶ X. 441).

Ἐπειδὴ ὁ τῶν ἐναγομένων ἰσχυρισμὸς ὅτι τὰ ληφθέντα δάνεια ἐγγραψιμοποιήθησαν εἰς ἀνάγκας τῆς Μονῆς, κατ' οὐδὲν ἀπαλλάσσει αὐτοὺς τῆς ἀτομικῆς εὐθύνης, καθόσον καὶ μὴ κατὰ τὴν Νεαράν 120 κεφ. 3' § 3 τοῦ Ἰουστινιανοῦ τὸ παρὰ τοῦ διαχειριστοῦ ληφθέν δάνειον δὲν καθίσταται ὑποχρεωτικὸν διὰ τοὺς εὐαγεῖς οἰκούς, εἰμὴ μόνον ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι τὰ δανεισθέντα κατηναλώθησαν εἰς ἀνάγκας αὐτῶν, πλην ἡ διάταξις αὕτη ἀντικειμένη εἰς τὸ ἀρθρον 10 τοῦ προμνησθέντος Β. Διατάγματος, ὅπερ ρητῶς τὰ παρὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις συνομολογούμενα δάνεια καταλογίζει εἰς βίρος ἀτομικῶν τῶν δανεισαμένων, θεωρεῖται καταργηθεῖσα, οὐ ἔνεκεν καὶ ἀλλῆθες ἂν ὑποτεθῇ τὸ λεγόμενον ὅτι αἱ ἀνάγκαι, δι' ἃς ταῦτα ἐλήφθησαν, προεβλέποντο ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τῆς Μονῆς, οὐδαμῶς αὕτη εὐθύνεται, ἀφοῦ τὸ ἀνωτέρω ἀρθρον σαφῶς καθορίζει ὅτι τὸ Μοναστήριον μένει ἀκαταζήτητον (Ἀρ. Πάγου 97 τοῦ 1902). Ἐκ τοῦ αὐτοῦ δὲ λόγου οὔτε αἱ περὶ διοικητικῆς ἀλλοτριῶν διατάξεις οὔτε αἱ περὶ ὠφελείας τοιαῦται δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐν προκειμένῳ, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὰ παρὰ τὴν ρητὴν ἀπαγόρευσιν γενόμενα οὐδαμῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγνωρίζονται (Ν. 24 Βασίλ. (17.2) καὶ 24 Κωδ. (2.19) ἔστω καὶ ἂν δι' αὐτῶν ἐπὶ ἡλθε βελτίωσις, οὐχ' ἦττον προκειμένου περὶ περιουσίας ἥς ἡ διαχείρισις ὑποβάλλεται εἰς ὠρισμένας διατυπώσεις καὶ δι' τοιαύτας, αἵτινες δημόσιον ἐξυπηρετοῦσι σκοπὸν (Ἐφ. Ναυπλ. 973 τοῦ 1900) πᾶσα αὐτόδουλος ἐκάστου ἀνάμειξις εἰς τὰ τῆς περιουσίας ταύτης, μὴ περιβεβλημένη διὰ τῶν νομίμων διατυπώσεων, οὐδὲν ἐννομον συνεπάγεται ἀποτέλεσμα.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ἀκύρων ὄντων τῶν εἰρημένων δανείων, ὡς μὴ συνομολογηθέντων συνωδᾷ ταῖς τοῦ νόμου διατάξεσιν, ὧν ἀγνοία οὐδὲν ἐπιτρέπεται, ἀδίκως ἦν ἡ πρὸς πληρωμὴν ἀγωγή, καὶ ἀσύγνωστος ἡ ἀμέλεια τῶν ἐναγομένων οἵτινες, παραλείψαντες νὰ ἐνασκήσωσι τὰ νόμιμα ἐνδίκια μέσα κατὰ ταύτην ἐπιδικασίας ἀποφάσεως, βαρεῖαν ἐπέδειξαν το ραθυμίαν δόλῳ ἐξισουμένην (Νομ. 8 § 8 Πανδ. (171), οὐ ἔνεκεν δεκτὴ ἡ προκειμένη ἀγωγή καθίσταται ἐπὶ

έν προκειμένῳ ἡ περί, ἀπαρδέκτου τῆς έν λόγῳ ἀγωγῆς ένστασις λόγω ἀναρμοδιότητος, ὡς διατυπῶται ὑπό τῶν ἐκκαλούντων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δέν προηγήθη κατὰ νόμον ἡ ἐξέλεξις τῶν ἀπολογισμῶν τῶν προκειμένου δὲ περὶ ἀποζημιώσεως προερχομένης ὠρισμένων ἐξ ἐνεργειῶν καὶ παραλείψεων τῶν ἐναγομένων ὑπὸ τὴν ἐκτεθεῖσαν ἰδιότητά των μὴ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτρεπομένων, πάντοτε ἀρμόδια εἰσὶ τὰ τακτικά δικαστήρια κατὰ νόμον καὶ ἂν ἤθελεν ἐγκριθῇ ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἡ λογοδοσία των, ὡς ὀρθῶς σκέπτεται καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον Πατρῶν διὰ τοὺς έν τῇ ἀποφάσει τοῦ σχετικοῦς πρὸς τοῦτο ἀναφερομένους ὀρθοὺς καὶ νομίμους λόγους ἀφ' ὧν τὸ δικαστήριον οὐδένα εὐρίσκει τοιοῦτον ν' ἀπομακρυνθῇ.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰς σαφεῖς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀπὸ 28 Ἰουλίου 1858 Β. Διατάγματος ἰσχύον νόμου ἐπέχοντος διὰ τοὺς έν τῇ ἐκκαλουμένη ἀποφάσει ἀναφερομένους λόγους, οὗς ἀποδέχεται καὶ τὸ δικαστήριον, προκύπτει ὅτι εἰς τὸ μοναστηριακὸν συμβούλιον ἀπαγορεύεται ἀπολύτως τὸ δανείζεσθαι εἰς βάρος τῆς Μονῆς, ἐκτὸς ἂν τὸ μοναστηριακὸν ταμεῖον στερεῖται ἀποδεδειγμένως χρηματικῶν μέσων καὶ εἴναι ἀνάγκη νὰ καλλιεργηθῶσι ἡ βελτιωθῶσιν ἀναγκαίως τὰ κτήματα αὐτῆς, ἡ δι' ἐκτακτον τινὰ ἐπείγουσαν καὶ προφανῶς μοναστηριακὴν χρεῖαν, ἀλλὰ καὶ τότε ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅρον, δηλ. προηγουμένης ἀκριβοῦς ἐκπληρώσεως τοῦ έν τῷ ἄρθρῳ τοῦτω ἀναφερομένων διατυπώσεων, ἥτοι τῆς διὰ τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου ἀναφορᾶς των εἰς τὸν ἀρμόδιον νομάρχην, ἐξηγουντες αὐτῷ ἀπάσας τὰς αἰτίας τοῦ δανείου καὶ ὀρίζοντες πρὸ πάντων τὸν τρόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς ἀποτίσεως αὐτοῦ, ὅστις νομάρχης εὐρίσκειν δεδικοιολογημένην τὴν αἴτησιν θέλει ἀναφέρεισθαι εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἐξαιτούμενος τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀδείας, ἄλλως ἢ περὶ δανείου συμφωνία θέλει λογιζεσθαι εἰς βάρος ἀτομικὸν τοῦ δανεισαμένου καὶ τὸ μοναστήριον μένει ἀκαταζήτητον. Ἀπέναντι τοιούτων ἰσχυουσῶν ῥητῶν διατάξεων, καὶ ἀληθῆς ἂν ὑποτεθῇ ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐκκαλούντων ὅτι τὰ έν λόγῳ τμηματικά 4 δάνεια συνωμολογήθησαν παρ' αὐτῶν χάριν τῆς καλλιεργείας τῶν κτημάτων τῆς Μονῆς, διότι δέν ὑπῆρχε έν τῷ ταμείῳ αὐτῆς τὸ

τῷ τέλει ὅπως ὑποχρεωθῶσιν αὗτοι ἀλληλεγγύως καὶ εἰς ὁλόκληρον ἕκαστος, ὡς ἐξ ἀδικήματος ἐνεχόμενοι, ἅμα δὲ καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 1000 ἐδ. 2 Πολ. Δικονομίας νὰ καταβάλωσι τῇ ἐναγούσῃ πᾶν ὅ, τι αὕτη κατέβαλε πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ ἀνωτέρω χρέους.

Ἐπειδὴ παραλείψαντες οἱ ἐναγομένοι νὰ προσβάλωσι τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν θεωροῦνται ὡς συνωμολογήσαντες τὴν ἐφ' ἧς αὕτη ἐξεδόθη ἀγωγὴν καὶ τὸ έν γένει περιεχόμενον αὐτῆς, ἄρα καὶ τὴν ἰδιότητα αὐτῶν ὡς ἀποτελούντων τὸ Ἰγουμενοσυμβούλιον τῆς Μονῆς, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ μὲν ἐξώδικον ὁμολογίαν, πλὴν ὑποχρεωτικὴν διὰ τὸ δικαστήριον (ἅτε συντρεχόντων πάντων τῶν πρὸς ταύτην στοιχείων) χωρὶς ν' απαιτεῖται ἡ συμπλήρωσις αὐτῆς δι' ἄλλων ἀποδείξεων, ἀφοῦ καὶ ἡ ἐξώδικος ὁμολογία ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτὴν ἴδιον καὶ αὐτοτελεῖς ἀποδεικτικὸν μέσον (Ἀρ. Πάγ. 281 τοῦ 901).»

πρὸς τοῦτο χρῆμα, ἔδει νὰ συμμορφωθῶσι μὲ τὰς ἀνωτέρω διατυπώσεις, προκαλοῦντες τὴν προσήκουσαν κατὰ νόμον τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἀδειαν, μὴ ὑφισταμένης δὲ τῆς ἀδείας ταύτης τὰ δάνεια ταῦτα ἄκυρα λογίζονται, ἔστω καὶ ἂν ἐπῆλθε ἐγκρίσις αὐτῶν ἐκ τῶν ὑστέρων, ὡς ἰσχυρίζονται, ἐπιμαλόμενοι τοὺς ἀπολογισμοὺς των, οὓς ἔμως οὔτε πρωτοδίκως αὐτε ἤδη προσάγουσι, διὰ τοὺς έν τῇ ἐκκαλουμένη ἀποφάσει σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν ἐπερχομένην ἐγκρίσιν ἀναφερομένους ὀρθοὺς καὶ νομίμους λόγους, ἀφ' ὧν οὐδένα τοιοῦτον εὐρίσκει τὸ δικαστήριον ν' ἀπομακρυνθῇ.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν εὐρυτέρα ἐρμηνεία δοθῇ εἰς τὸ ἀνωτέρω νόμου ἐπέχοντος θέσιν Β. Δ. καὶ κριθῇ ὅτι ἡ ἔλλειψις τῆς ἀδείας διὰ τὴν σύναψιν τῶν έν λόγῳ δανείων θεραπεύεται διὰ τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων ἐπερχομένης ἐγκρίσεως αὐτῶν ὑπὸ τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς, ὁ σχετικὸς ἰσχυρισμὸς τῶν ἐκκαλούντων περὶ ἐπελθούσης ἐγκρίσεως τῶν έν λόγῳ δανείων ἀόριστος τυγχάνει διὰ τοὺς αὐτοὺς ὡς ἀνωτέρω λόγους, μὴ ὀριζομένου οὔτε τοῦ χρόνου τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς, οὔτε τῆς ἡμέρας τοῦ ἐγγράφου κλπ, ἄλλως τε τὸ μὴ σπουδαῖον τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῶν ἐκκαλούντων περὶ ἐκδόσεως τῆς σχετικῆς ἀδείας καὶ τῆς ἐπελθούσης ἐγκρίσεως (ἀντιφάσκοντα) διὰ τὰ έν λόγῳ δάνεια, καταφαίνεται: τρανῶς καὶ ἐκ τοῦ προσαγομένου 16058/15436 τῆς 22 Σεπτεμβρίου 1904 ἐπισήμου ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πρὸς τὸ ἐφεσίδηκτον ἡγουμενοσυμβούλιον, διαβίβασθεν αὐτῷ διὰ τοῦ ἐπισκόπου τῶν Καλαβρύτων, δι' οὗ χορηγεῖται αὐτῷ ἡ προσήκουσα ἀδεια πρὸς ἔγερσιν τῆς έν λόγῳ ἀγωγῆς κατὰ τῶν ἐκκαλούντων, συνεπεῖα τῆς 436 τῆς 15 Σεπτεμβρίου 1904 αἰτήσεως τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου, καθ' οὗ οὐδεμίαν ὠρισμένην καὶ ἐξεταστέαν ένστασιν προτείνουν οἱ ἐκκαλοῦντες, εὐλόγως δὲ δέν δύναται ν' ἀποδοθῇ κακὴ πίστις εἰς δημοσίαν ἀρχὴν καὶ δὴ ὑπουργεῖον, ἀφοῦ δέν προτείνεται μάλιστα τοιαύτη, οὕτως ὥστε διὰ δάνεια, περὶ τῆς συνάψεως τῶν ὁποίων ἐδόθη παρ' αὐτοῦ ἡ προσήκουσα ἀδεια ἡ ἐνέκρινε ταῦτα ἐκ τῶν ὑστέρων, νὰ δίδῃ ἤδη ἀδειαν πρὸς ἔγερσιν ἀγωγῆς περὶ ἀκυρώσεως αὐτῶν ὡς μὴ νομίμως μάλα ἐξοφληθέντων ὑπὸ τῆς Μονῆς.

Ἐπειδὴ τὸ προβαλλόμενον παράπονον τῶν ἐκκαλούντων ὅτι ἔδει ν' ἀπορριφθῇ ἡ έν λόγῳ κατ' αὐτῶν ἀγωγή, διότι τὰ ρηθέντα δάνεια ἐδαπανήθησαν διὰ τὴν καλλιεργεῖαν τῶν κτημάτων τῆς Μονῆς καὶ δι' ἄλλας ἀνάγκας αὐτῆς, μὴ βάσιμον νόμῳ ἐλέγχεται, διότι ἀφοῦ, κατὰ τ' ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ μνησθέντος Διατάγματος, τὰ παρὰ τὰς ρηθείσας διατυπώσεις συνωμολογούμενα δάνεια τῶν Μονῶν καταλογίζονται ρητῶς εἰς βάρος ἀτομικὸν τοῦ δανεισαμένου καὶ θεωρεῖ τὴν Μονὴν ἀκαταζήτητον, καὶ ἂν ταῦτα προεβλέποντο έν τῷ προϋπολογισμῷ, οὐδεμίαν ἔχει ἰσχύον ἡ Νεαρά 20 κεφ. ζ'. 3 τοῦ Ἰουστινιανοῦ, δι' ἧς ὀρίζεται ὅτι τὸ παρὰ τοῦ διαχειριστοῦ ληφθέν δάνειον δέν καθίσταται ἀπαιτητὸν διὰ τοὺς εὐαγεῖς οἴκους, εἰμὴ μόνον ἀναποδεχθῇ ὅτι κατηνολώθη εἰς ἀνάγκας αὐτῶν, θεωρεῖται κατηργη-

μένη δσον ἀφορᾷ τὰς Μονὰς, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὸν ἀνωτέρω νόμον, ἀρθρ. 10 (Α. Π. 97 (1902)), ὥστε καὶ ἀληθὲς ἂν ὑποτεθῇ ὅτι κατηγαλῶθησαν τ' ἀνωτέρω δάνεια εἰς ἀνάγκας τῆς Μονῆς, οὐδὲ μίαν ἔχει ἐπιρροήν, οὔτε ἡ περὶ διοικήσεως ἀλλοτριῶν ἢ ὠφελείας ἀγωγὴ δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, καὶ διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει ἀναφερομένους ἔρθους καὶ νομίμους λόγους στηριζομένους εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένους νόμους, ἀρ' ὧν σκέψων καὶ λόγων οὐδὲνα νόμιμον τοιοῦτον εὐρίσκει τὸ δικαστήριον ν' ἀπομακρυνθῇ.

Ἐπειδὴ τὰ ὑπὸ τῶν ἐκκαλούντων ἐπικαλούμενα ἔθιμα κατὰ τὴν διαχείρισιν τῶν Μονῶν, σύνταξιν προϋπολογισμοῦ αὐτῶν, σύναψιν δανείων καὶ ἐγκρίσιν αὐτῶν τὸ παράπαν δύναται νὰ ἰσχύσουν ἀπέναντι ρητῶν κατὰ τὰ ἐκτεθέντα νόμων πρὸς οὓς ἀντίκεινται, συνεπῶς ἀνεξέταστα ἀποβαίνουσιν.

Ἐπειδὴ, ἀκύρων ὄντων τῶν ἐν λόγῳ δανείων κατὰ τὸν ἐκτεθέντα νόμον, μηδενὶ ἐπιτροπομένης τῆς ἀγνοίας αὐτοῦ, καὶ ἀποδεχθέντος ἀριθλήως ὅτι οἱ ἐναγόμενοι ὑπὸ τὴν ἐκτεθεῖσαν ιδιότητά των ἐξ ἀσυγγνώστου ἀμελείας καὶ βαρείας ρυθμίας ἐξισουμένης δόλῳ δὲν ἐνήσκησαν τὰ ἐνδικο μέσα κατὰ τῆς ρηθείσης ἐρήμην ἀποφάσεως 1509 (1891) τῶν ἐνταῦθα πρωτοδικῶν, ἔρθως ἐγένετο δεκτὴ ἡ κατ' αὐτῶν ἀγωγὴ καὶ ἔρθως ὑπεχρεώθησαν εἰς τὴν ἀλληλέγγυσον τοῦ ἐπιδικάζομένου ποσοῦ πληρωμὴν ἀφοῦ ὡς συνδιαχειριστὰ ἐνήργησαν καὶ οὕτω ἐνήγθησαν καὶ δὴ καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως ἀπαγγελλομένης τοιαύτης, προκειμένου περὶ ἀποζημιώσεως ἀπολύτως κατὰ νόμον (ἀρθρ. 1000 ἐδ. 2 Πολ. Δικονομίας) καὶ οὐχὶ ὡς ἐξ ἀδικήματος ἐνεχόμενοι ὡς κατὰ προφανῇ παραβρομὴν δέχεται τὸ πρωτοδικεῖον.

Ἀριθ. 615 (1905) (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΒΕΛΛΙΝΗΣ

Τόκος ἐπὶ καρπῶν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν νόμον Πανδ. 15 (22.4) Βασ. 15 (23.3) αὐτῶν μετὰ προκατάρξιν ἀποκαθισταμέ-

(*) Ἡ πρωτόδικος 882 (1904) Πρωτ. Πατρῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ πρωτοδικίου κ. Ι. Οἰκονομοπούλου, ἔχει φθε :

«Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγὴ κατὰ τὴν ἐν τῷ δικογράφῳ ἔκθεσιν τῶν πραγματικῶν γεγονότων βάσιν ἔχει τὴν τῶν ἐναγομένων, ὡς κληρονόμων τοῦ πατρὸς των ὑποχρέωσιν πρὸς πληρωμὴν τῶν τόκων τῶν εἰς τὸν δικαιοπαρόχον τοῦ ἐνάγοντος Ε. Ν^ο 1^ο ἐπιδικασθεῖσων διὰ τῶν 962 (1867) ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου καὶ 4 (1869) τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν ἐπικαρπιῶν, τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ τοῦ αὐτοῦ Ε. Ν^ο 2^ο ἀπὸ 2 Ἰουνίου 1357 περιγραφομένων ἀκινήτων. Τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην τῶν ἐναγομένων στηρίζει ὁ ἐνάγων εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ γενομένην ὄχλησιν διὰ τῆς ἐπιδόσεως τῶν ἄνω ἀποφάσεων σὺν ἐπιταγῇ πρὸς πληρωμὴν τῶν τόκων διὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων ἐπιδικασθεῖσων ἐπικαρπιῶν, ἀνεληθουσὶν κατὰ τὸν τῆς ἐπιτάξεως ὑπολογισμὸν εἰς δραχ. 5.780.—Ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐξεδόθησαν αἱ ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς παρούσης μνημονεύμεναι ἀποφάσεις τοῦ δικαστηρίου τούτου καὶ τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν, προδιδ-

νων καρπῶν καὶ τῶν πρὸ τῆς προκατάρξεως παρὰ τοῦ καλῆ πίστει νομέως οὐ δίδεται τόκος» ἐπεται ὅτι τόκος ἐπὶ τῶν καρπῶν ὡς παρακολουθημάτων

σαι εἰς τὴν ἔρευναν καὶ ἐπίλυσιν πολλῶν ζητημάτων νομικῶν τε καὶ πραγματικῶν. Οἱ ἐναγόμενοι ὁμῶς ἐπιστῶσι τὴν προσοχὴν τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τοῦ νόμου βασιμίου, τῆς διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἐπιδιωκουμένης ἀπαιτήσεως, ὅπο ἑτέρας ἀπόψεως μὴ ἐξετασθείσης ὑπὸ τῶν προσεκδοθεῖσων ἀποφάσεων, τοῦ κατὰ νόμον ἀνεπιδέκτου τοκοδόσιος τῆς ἐξ ἐπικαρπιῶν ἀπαιτήσεως, τῆς διὰ τῶν ἄνω ἀποφάσεων τῷ δικαιοπαρόχῳ τοῦ ἐνάγοντος ἐπιδικασθείσης, ἐπικαλούμενοι δὲ τὸν Νόμον 15 Πανδεκτῶν (22.7) αἰτοῦνται τὴν τῆς ἀγωγῆς ἀπόρριψιν ὡς νόμῳ μὴ βασιμίου.

Ἐπειδὴ κατὰ νόμον μὴ ὑφισταμένης παρ' ἡμῖν τῆς διαιρέσεως τῶν ἀγωγῶν καλῆς πίστεως καὶ αὐστηροῦ δικαίου, τόκοι ὀφείλονται ἀπὸ τῆς ὑπερθέσεως ἐπὶ πάσης ἀπαιτήσεως, τοῦ νόμου 32 § 4 Πανδ. (21.4), ἔχοντος σήμερον γενικὴν ἐφαρμογὴν. Ἐν τούτοις ὁμῶς τῆς ἀρχῆς ὅτι ἐπὶ πάσης ἀπαιτήσεως μετὰ τὴν ὑπέρθεσιν ὀφείλονται τόκοι, ὑπάρχοντι καὶ εἰδικῶς ἐν τοῖς νόμοις ἀναγραφόμεναι ἐξαιρέσεις, μία δὲ τούτων εἶνε καὶ ἡ τοῦ νόμου 15 Πανδεκτῶν (22.7). Καὶ κατὰ μὲν τὴν μειονοφύφουσαν γνώμην τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἡ διὰ τοῦ νόμου τούτου εἰσαχθεῖσα ἐξαιρέσις εἶνε περιοριστικὴ εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ζητοῦνται οἱ καρποὶ ὁμοῦ μετὰ τοῦ πράγματος (Unterholpnet Lebululij hifnissan I § 159.0) τοιαύτη δὲ ἂν χωρεῖ ὁ τῆς τοκοδόσιος περιορισμὸς μετὰ τὴν ἐπιδίκασιν τῆς χρηματικῆς ἀποτιμήσεως τῶν ὀφειλομένων καρπῶν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Κατὰ τὴν πλειονοφύφουσαν ὁμῶς γνώμην, ἡ διὰ τοῦ ἀνωτέρω νόμου εἰσαγομένη ἐξοίρεσις, καθιεροῖ τὸ τῆς τοκοδόσιος ἀνεπίδεκτον, ἐπὶ ὅλων τῶν ἐκ καθυστερήσεως καρπῶν ὀφειλῶν, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ρητῆς ἐν τῷ νόμῳ μνείας τοῦ ὅτι καὶ τῶν κατὰ τὴν κάτῳ τῆς δίκης συνειλεγμένων ἤδη καρπῶν δὲν πρέπει νὰ ἐπιδικάζωνται τόκοι, ὅπερ ἄλλως τε, ἐξομοιουμένων τῶν τόκων πρὸς τοὺς καρπούς (Νομ. 34 Πανδ. (22.4) ἐν ἀρμονίᾳ εὐρίσκειται πρὸς τὰς ἀπαγορευτικὰς τοῦ ἀνατοκισμοῦ διατάξεις τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου. Κατὰ ταῦτα δὲ ἡ διὰ τῆς ἐπιδόσεως τῶν 962 (1067) καὶ 4 (1860) ἀποφάσεων μετὰ τῶν κάτωθι αὐτῶν ἐπιταγῶν πρὸς πληρωμὴν γενομένη ὄχλησις τοῦ ἀρχικοῦ ὀφειλέτου Μ. Γ^ο 1^ο ἤτο ἀνεπαρκὴς κατὰ νόμον, ὅπως καταστήσῃ τοκοφόρον τὴν ἐπιδικασθεῖσαν διὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων τῷ δικαιοπαρόχῳ τοῦ ἐνάγοντος ἀπαιτήσιν ἐκ δραχ. 4.700, ἀποτίμησιν καρπῶν, παρανόμως κατεχομένου ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου κτήματος (Ἀρ. Πάγου 39 τοῦ 1896 148 τοῦ 77) ἐπομένως ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγὴ κυρίαν βάσιν ἔχουσα, καθ' ἣ ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει ἀναφέρεται τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ὑπὸ τῶν ἐναγομένων κληρονομηθέντα πρὸς καταβολὴν τόκων ὑπερημερίας ἐπὶ τῶν ἐπιδικασθεῖσων τῷ δικαιοπαρόχῳ τοῦ ἐνάγοντος ἐπικαρπιῶν τῶν ἐκ δραχ. 4.700 ἀποτιμηθεῖσων, μετὰ τὴν διὰ τῆς κοινοποιήσεως τῶν ἄνω ἀποφάσεων καὶ ἐπιταγῶν ὄχλησιν, ἐλέγχεται νόμῳ ἀντιρρηκτικὸς καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα ἀποβαίνει.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὴν ἐπικουρικὴν βάσιν τὴν τῆς χρήσεως τῶν ὀφειλομένων λόγῳ ἐπικαρπιῶν ὀρθῶς ἀπεφάνετο ἡ προσεκδοθεῖσα 1728 (1895) ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὅτι αὕτη εἶναι ἀόριστος μὴ καθοριζομένης ποσὸς τῆς χρήσεως ἡ καὶ τῆς ἐντεῦθεν ὠφελείας τοῦ ἀρχικοῦ ὀφειλέτου καὶ τῶν ἐναγομένων.

πραγματικῆς ἀγωγῆς δὲν δίδεται, μὴ ὀφείλοντος τοῦ ἐναγομένου νὰ πληρώσῃ καρπὸν καρποῦ, τοῦτ' αὐτὸ ρητέον καὶ διὰ τοὺς ἐπιδικασθέντας καρποὺς, ὅταν δὲν ἐξηγήθῃ τόκος ἐπὶ τῶν καρπῶν τούτων διὰ τῆς κυρίας ἀγωγῆς ἀπὸ 2 Ἰουνίου 1857 καὶ ἐγείρεται βραδύτερον μεμονομένη ἀγωγή ἀξιούσα τόκον ἐπιδικασθέντων καρπῶν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου λόγῳ ὑπερημερίας ἐπελθούσης ἀπὸ τῆς μετ' ἐπιταγῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, καθέσον ἢ ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις κατ' οὐδὲν μετέβαλε τὴν φύσιν τοῦ ἀντικειμένου ὅπερ ἐξηκολούθει νὰ ᾔναι: καρπὸς καὶ μετὰ τὴν ἐπιδίκασιν ἢ τὴν εἰς χρήματα ἀποτίμησιν αὐτοῦ, ἀφοῦ τόκος δὲν ὀφείλεται ἢ δὲ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 156 § 2 Πολ. Δικονομίας οὐδέλλως συγκρούεται πρὸς τ' ἀνωτέρω καθέσον ὑποθέτει ὀφειλὴν δεκτικὴν τόκου, ἀλλ' ἢ πρὸς ἀπόδοσιν καρπῶν ἐνοχὴ δὲν εἶναι ἐπιδεκτικὴ τόκου ἐπὶ τῶν διὰ τῆς τελεσιδικίου ἀποφάσεως ἐπιδικασθεισῶν ἐπικαρπιῶν, τούτων ἕνεκα ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον Πατρῶν ἀπεφάνηκε νόμῳ μὴ βάσιμον τὴν ἀγωγήν, ἀξιοῦσαν τόκους ἐπιδικασθεισῶν ἐπικαρπιῶν καὶ ἀπορριπτέος ὁ σχετικὸς λόγος ἐφέσεως ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ, ὀρθῶς ἐκρίθη ὡς ἀόριστος ἡ ἐπικουρικὴ βάσις τῆς ἀγωγῆς τῆς ὠφελείας, διότι εἶναι ἀόριστος μὴ καθορισθείσης τῆς χρήσεως καὶ τῆς ἐντεῦθεν ὠφελείας τοῦ ἀρχικοῦ ὀφειλέτου καὶ τοῦ ἐναγομένου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. Δ. Κεφαλληνίαν :—Δὲν εἶναι ἀκριβὲς ὅτι ἡ τῷ εἰρηνοδίκῃ παρεχομένη ἐξουσία τοῦ δικάζειν προσωρινῶς ἐπὶ πάσης ἐπὶ διαφορᾶς καὶ προστατεύειν τὴν νεωτέραν ἀνεπίληπτον κατοχικὴν πρᾶξιν, προσδίδει οἰονδήποτε δικαίωμα δικαστικῆς ἀντιλήψεως τῷ ἀπλῶι detentori. Ἐννοεῖται ὅμως πλὴν ἐπὶ τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς εἰδικὴ πρόνοια τοῦ νόμου ἐνόμιση ἀναγκαῖον παρασχεῖν τοιαῦτα δικαιώματα καὶ τῷ τοιοῦτῳ. Αἱ εἰδικαὶ αὗται περιπτώσεις ἐνδείκνυνται ὑπὸ τῶν χαρακτηρισμῶν παράγωγος νομῆς, ἀναντιρρήτως δὲ μία ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 961 Πολ. Δικονομίας μεσεγγυήσεως, πρὸς κύρωσιν τῆς ὁποίας βεβαίως ὁ ἐνασκῶν αὐτὴν δικαιοῦται δι' ἀγωγῶν νὰ προστατεύσῃ αὐτήν. Ἀλλ' ἐκ τῶν ἀναντιρρήτων τούτων, οὐδὲ πόρρωθεν κἂν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ὁ μεσεγγυούχος οὗτος κέχρηται οἰονδήποτε, ἔστω καὶ τὸ παραμικρότατον, δικαίωμα, κατὰ τῶν μὴ ἐν τῷ ἐκτελεστικῷ δεσμῷ ἐνεχομένων, ἥτοι κατὰ παντὸς κατόχου μὴ ἔλκοντος τὰ δικαιώματα παρὰ τοῦ ὀφειλέτου. Ἡ ἢν σημειοῦτε προνομιακὴ ἐκτέλεσις τῆς Τραπεζῆς ἀφορᾷ τὸν ὀφειλέτην καὶ δὲν ἔπλασε δικαιώματα κατὰ μὴ ὑποχρέων, καὶ κατ' ἀκολουσίαν εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ἀπόφασις, διορίζουσα μεσεγγυούχον, δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ κατὰ τρίτων, οἱ ὅποιοι ἀσφαλίζονται ἀπολύτως ἀποκρούοντες τὸ δεδικασμένον αὐτῆς ὡς rem inter alios actam. Ἐπαναληπτέον. ὁ δὲ τῆς ἀποφάσεως διορισμὸς μεσεγγυούχου δὲν ἐκτείνει τὰ δικαιώματα τῆς Τραπεζῆς πέραν τοῦ ὀφειλέτου καὶ τῶν συνδεδμένων αὐτοῦ. Ἐνταῦθα ἀνάγκη νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἄλλο εἶναι τὸ θέμα τῶν ὁρίων, μέχρι τῶν ὁποίων ἐκτείνεται τὸ ὑποθηκικὸν δικαίωμα, διότι εἶναι τινὲς οἱ ὅποιοι ὑποστηρίζουσι ὅτι τοῦτο δίδεται εἰς οἰου-

δήποτε χεῖρας καὶ ἐὰν εὕρισκῃται τὸ ἐνυπόθηκον (πρὸς τοῦτο 1001 Ε. Α. σελ. 41 παρόντος τόμου καὶ τὰς αὐτοῖς παραπομπάς). Ἐν τοιαύτῃ ἐκδογῇ θὰ ἐκταθῇ ἐννοεῖται καὶ ἡ ἰσχὺς τοῦ μεσεγγυούχου κατὰ τοῦ οἰονδήποτε τούτου κατόχου, ἀλλ' οὐχὶ δύναμις τῆς περὶ μεσεγγυήσεως διατάξεως, ἀλλὰ τοῦ ὑποθηκικοῦ νόμου. Ἐχέτε ὡς ἀφετηρίαν τὸ ὅτι ἡ μεσεγγυήσις καθ' ἑαυτὴν δὲν παρέχει δικαιώματα πέραν τῶν ὁρίων, εἰς ἃ δύναται νὰ φθάσῃ ἡ ἐκτέλεσις. Προσθετέον ὅτι εἶναι ἀκατανόητον ἡμῖν πῶς ἐξηγήθῃ ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς καὶ ἐπετεύχθη διορισμὸς μεσεγγυούχου ἐπὶ τοῦ αὐτῇ τῇ Τραπεζῇ κατακυρωθέντος ἀκινήτου. Διότι δυοῖν θάτερον ἢ καλῶς ἐγένετο ἡ ἐκτέλεσις καὶ τὸ ἀκίνητον καλῶς περιήλθε τῇ Τραπεζῇ, δυναμένη νὰ παραλάβῃ αὐτὸ παρὰ τοῦ κατόχου, ὅτε οὐδεὶς λόγος περὶ μεσεγγυήσεως, ἢ ἀντιθέτως κακῶς ἐγένετο ἡ ἐκτέλεσις, ἢ Τράπεζα οὐδὲν εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ ἐκτελεστικὸν δικαίωμα, καὶ ὁ κάτοχος δὲν εἶναι ὑπόχρεως νὰ τὸ παραδῶσῃ, ὅτε καὶ αὐτὸς οὐδεὶς λόγος περὶ μεσεγγυήσεως. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 20 τοῦ ΦΚΣ. Νόμου ὅτι ἡ Τράπεζα δύναται νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκποίησην διὰ δικασίον καὶ πρὸ τοῦ διορισμοῦ μεσεγγυούχου, δὲν σημαίνει, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ὅτι δύναται καὶ μετὰ τὴν ἐκποίησην νὰ διορισθῇ ἄχρηστος μεσεγγυούχος, διότι ἄλλο προβαίνειν εἰς τὴν ἐκποίησιν διὰ δικασίον, τὸ ὅποιον σημαίνει ἐναξίαν ἐνεργείαν ἢ συντακτικῶς κίνησιν πρὸς τόπον καὶ ἄλλο μετὰ τὴν ἐκποίησην, τὸ ὅποιον σημαίνει πέραν τῆς ἀοξαμένης καὶ δεομένης τῆς μεσεγγυήσεως ὡς συμπληρώματος ἐνεργείας ἢ συντακτικῶς στάσιν ἐν τῷ τόπῳ πρὸς ὃν ἐγένετο ἡ κίνησις. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν παρὰ ταῦτα ἦτο δυνατὸς διορισμὸς μεσεγγυούχου καὶ μετὰ τὴν ἐκποίησην, ὁ διορισθεὶς ἔστω τοιοῦτος δὲν σημαίνει ὅτι γίνεται παπουκεχαλᾶς καθ' ὅλων τῶν μὴ ὑποχρεομένων ἐκ τῆς ἐκτέλεσεως.

Γ. Γ. Λίμνη :—Πᾶς δανειστὴς δύναται νὰ συνηχίσῃ τὴν παρ' ἄλλου δι' ἀναβολῶν παρελκυομένην ἐκτέλεσιν ἢ ζητῶν καὶ λαμβάνων τὰ ἐγγράφα ἢ καὶ (ὀλίγον ἀμφιβαλλόμενον τοῦτο) ἐπὶ τῇ βάρει ἀντιγράφου τῆς ὑπὸ τοῦ πρώτου ἐνεργηθείσης κατασχέσεως. Πρὸλ. τὴν ἐν σελ. 48 παρόντος ἀλληλογραφικὴν γνωμοδότησιν καὶ τὴν αὐτοῖς παραπομπήν.

Ἀνάγκη νὰ δηλωθῇ ὅτι ἡ ἐν σελ. 61 τοῦ τελευταίου φυλλαδίου δημειώσις, ἡ ἀφορῶσα εἰς τὰς περὶ τοῦ δικηγορικοῦ δυλλώγον παρατηρήσεις, ἀντιπροσωπεύει τὰς ἰδέας τοῦ ἐτέρου μόνον τῶν διευθυντῶν τῆς «Θέμιδος» τοῦ κ. Θρασυβούλου Ἀγγελιοποῦλου Ἀθανάτου.

ΘΕΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Ἐκδομένη ἐν Ἀθήναις κατὰ Κυριακὴν

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ Θ. Α. Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Ἔτος ΙΗ'

(1 Μαρτίου 1907—28 Φεβρουαρίου 1908)

Ἐπιδόξα συνδρομῆς προπληρωτέα

Ἐν τῇ ἰουλίῳ δρ. 15, ἐν τῇ ἰουλίῳ δρ. 30. Μὲτ' ἀδείας τοῦ δρ. Α. Α. συνδρομῆς ἔχοντα τῇ 1 Μαρτίῳ ἰσχύοντος ἔτους.

Πᾶσα αἰτήσις ἐγγραφῆς νέου συνδρομητοῦ πρέπει νὰ συνοδεύηται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Δι Νέας Ἰδέας»
(ὁδὸς Ἀνυπόργου 19 Β').

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Συνδρομή Ιταλία 3ρ. 15. | Μακά δελτίου 3ρ. 20. | Καταχωρ. 5 αντίχ. λ. 50

ΑΘΗΝΑΙ

ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 19

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Β. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

8 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία	Ἀρείου Πάγου Πολιτική	(1906)
"	" Ποινική	(1906)
Νομολογία	Ἐφετερίου Ἀθηνῶν	(1906)
"	" Πατρῶν	(1906)

Συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ 12ου φύλλου τοῦ Κώδικος 1905.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀριθ. 221 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Ἐφεδίσβλητος. — πρόταξις νέων ἰσχυρισμῶν. — ὁμοδικία. — χωρισμὸς δίκης ὡς πρὸς τινὰς ἐγερετά ἀγωγὴ ἀνατροπῆς.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, ἀποφηνάμενον ὅτι οἱ ἰσχυρισμοὶ τῶν ἀναιρεσιόντων ἐφειδλήτων, ὅτι τὸ πρωτοδικεῖον, ἐνώπιον τοῦ ὁποῦ διετέλει ἐκκρεμὴς ἡ κυρία δίκη μεταξύ αὐτῶν καὶ τῶν ὁμοδικῶν τῶν Δ. καὶ Ἰω. Π. Φ*** ὡς συγχληρονόμων τοῦ ἀρχικῶς ἐναγομένου κοινοῦ πατρὸς τῶν Π. Φ***, καὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 808 τοῦ 1874 ἀποφάσεως τοῦ ἀπέσχε νὰ δικάσῃ ὡς πρὸς τοὺς Δ. καὶ Ἰω. Π. Φ*** καὶ διετάξεν ἀποδείξει ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς ὁμοδικούς, νῦν ἀναιρεσιόντας, καὶ ὅτι κατέπιν, διακοπείσης τῆς δίκης ἐνεκα τῆς ἐνηλικιώσεως τῆς Αἰκ. Φ***, συνετεία τῆς ἀπὸ 19 Ἀπρ. 1888 αἰτήσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περὶ ἐπαναλήψεως τῆς δίκης ἀπέναντι τῶν ἀναιρεσιόντων διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 71 τῆς 18ης Μαΐου 1888 πρακτικοῦ τοῦ πρωτοδικείου, οἱ ἀναιρεσιόντες καὶ τὸ ἀναιρεσιβλήτον ἐκ συμφώνου ἐπανελάβον τὴν δίκην, μεθ' ἧς ἡγέρθη ἡ προκειμένη ἀγωγὴ περὶ ἀνατροπῆς αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιόντων, τὸ μὲν ἀπαράδεκτον εἶσι ὡς μὴ προταθέντες πρωτοδικώς, τὸ δὲ οὐδεμίαν ἔχουσι νόμιμον ἐπιτροπὴν, ἐπομένως ἀπαράδεκτος ἡ ἀγωγὴ, λόγῳ ὅτι ἡγέρθη ὑπὸ μόνον τῶν ἀναιρεσιόντων, ἐν ᾧ διάδικοι εἰσι καὶ οἱ ὁμόδικοι αὐτῶν Δ. καὶ Ἰω. Π. Φ***, παρεβίασε τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 747 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ οἱ ἀναιρεσιόντες, ἐφειδλήτοι ὄντες, ἠδύναντο καὶ ἐφειδμῶς τὸ πρῶτον νὰ προτείνωσι τοὺς ἀνωτέρω ἰσχυρισμοὺς ὡς καὶ τὰς περὶ ὁμοδικίας καὶ περὶ ἀνατροπῆς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 70 καὶ 479 τῆς Πολ. Δικονομίας, διότι μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 808 τοῦ 1874 ἀποφάσεως καὶ μετὰ τὴν διὰ τοῦ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 71 τῆς 18 Μαΐου 1888 πρακτικοῦ ἐπαναλήψιν τῆς δίκης μεταξύ τῶν ἀναιρεσιόντων καὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἡ δίκη κατέστη ἐκκρεμὴς μόνον μεταξύ τῶν διαδίκων τούτων, χωρισθεῖσα ὡς πρὸς τοὺς

τέως ὁμοδικούς Δ. καὶ Ἰω. Φ*** ὡς ἐκ τούτου ἡγέρθη ἡ περὶ ἀνατροπῆς αὐτῆς ἀγωγὴ ὑπὸ μόνων τῶν ἀναιρεσιόντων, αἱ παραβάσεις δ' αὐταὶ ἐπάγονται τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 201 καὶ 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 222 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ

Προδωρινὰ μέτρα κατὰ Δημοδίου. — οὐ χρεῖα αἰτήσεως θεραπείας. — ἐκδοχὴ ἐριδῶν καὶ συγκρούσεων. — ἀδιάφορος ἀπώλεια νομῆς.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 49 § 4 τῆς Πολ. Δικονομίας καθίσταται δῆλον, ἡ περὶ προσωρινῶν μέτρων εἰς τὰς περὶ διακατοχῆς διαφορὰς ἀποφασίς τοῦ εἰρηνοδικείου μόνον προσωρινὸν ἀποτέλεσμα ἔχει, ἐπομένως ὁ ὁρισμὸς τοῦ ἀρθροῦ 2 τῆς ἰδίας, κατὰ τὸ ὅποιον, ἀγωγὴ κατὰ τοῦ Δημοσίου δὲν εἶναι παραδεκτὴ, ἂν ὁ ἐνάγων πρὸ ταύτης δὲν ἀπευθυνθῇ πρὸς τὴν ἀμέσως προϊσταμένην διοικητικὴν ἀρχὴν, ἀφορῶν εἰς δίκας, καθ' ἃς ἡ ἀπόφασις ἰσχύει ὡς ὁριστικὸν δεδικασμένον, ἐπὶ τούτων δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ὁ πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος.

Ἐπειδὴ, ὡς τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ἐδέξατο, καὶ τοῦτο ἐκ τῆς ἀγωγῆς ἐμφαίνεται, ὁ ἀναιρεσιβλήτος τὴν περὶ λήψεως προσωρινῶν μέτρων κλήσιν τοῦ ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι ἐνεκα τῆς ἐνεργείας τῶν ὀργάνων τοῦ Δημοσίου ἐπέκειντο ἐριδες καὶ βιαιοπραγίαι, ἐπομένως, ἀνεξαρτήτως τοῦ περιστατικοῦ ἂν οὗτος ἀπώλεσεν ἢ μὴ τὴν νομὴν, ἐφαρμογὴν εἶχε τὸ ἀνωτέρω παρατεθὲν κατὰ πρῶτον ἀρθρον τῆς αὐτῆς Δικονομίας καὶ ὁ δεύτερος εἶναι ἐπίσης ἀπορριπτέος.

Ἀριθ. 223 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Ὑποχρέωσις προβῆναι εἰς ἐκποίησην ἐνυποθήκου ἐνδὲς προθεσμίας. — ἀδύνατον ἐξ ἐπελθοῦσης κατασχέσεως ὑπὸ ἐτέρου. — λήψις ὑπ' ὅψιν ἐν δυνόλω. — ἐκπλήρωσις ὁρου.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον ἐκτιμῶν τὸ . . . συμβάλαιον, ἐφ' οὗ ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου στηρίζεται, δέχεται ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτοῦ κρίσει, ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἐξάγεται ὅτι ὁ ἀναιρεσιβλήτος δὲν ὤφειλε νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκποίησιν τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος τοῦ ὀφειλέτου τοῦ Κ. Κ***, δι' οὗ ἦτο ἐξησφαλισμένον τὸ χρέος του, ἐπὶ ἑτερος δανειστής τοῦ ὀφειλέτου, κατασχὼν ἀναγκαστικῶς τὸ ρηθὲν κτῆμα, προσέβη εἰς τὴν ἐνέργειαν

της αναγκαστικής διαδικασίας της εκτελέσεως εντός της ταχθείσης διά του συμβολαίου διετούς προθεσμίας, ούδ' ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ κατασχών οὗτος δὲν ἤθελεν ἐπισπεύσει τὴν αναγκαστικὴν ἐκποίησην ἐντὸς της ρηθείσης προθεσμίας, ἐπομένως ὁ λόγος της ἀναιρέσεως ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ὑπεχρεοῦτο καὶ ἐκ τοῦ νόμου καὶ ἐκ τοῦ συμβολαίου νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν πλειστηριασμὸν ἐστὶν ἀπορριπτός.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ της προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσον ἐφετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον τοῦ ρηθέντος συμβολαίου καὶ ἐξετίμησεν αὐτὸ, ὥστε ἀρριπτικός ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος της ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ, δεχομένου ὡς εἴρηται τοῦ ἐφετείου ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτοῦ κρίσει ὅτι ἐξεπληρώθη ὁ ὅρος της αναγκαστικῆς ἐκποιήσεως τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, συμφώνως πρὸς τὰ διὰ τοῦ μνησθέντος συμβολαίου συνολογηθέντα, οὐδεμίαν ἔρουν ἐφαρμογὴν αἱ παρὰ τῶν ἀναιρεσιέντων ἐπικαλοῦμενα περὶ ἀδυνάτου αἰρέσεως διατάξεις τῶν νόμων καὶ ἐπομένως ἀπορριπτός ὁ τελευταῖος σχετικὸς της ἀναιρέσεως.

Ἀριθ. 224 (1906) Τμ. Α' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Φορολογία ἀδύνατος ἄνευ νόμου. - δημοτικὴ φορολογία ἐπὶ τῶν εἰς δημοσίαν ὑποβαλλομένων πραγμάτων. - καθορισμὸς ποδοτοῦ. - ἐπέκτασις καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων. - οὐ προδεδωρισμὸς ποδοτοῦ. - παρὰ νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἀρθρου 59 τοῦ Συντάγματος, ἀναγράφοντος ὅτι οὐδεὶς φόρος ἐπιβάλλεται καὶ εἰς-

(*) Ὁ Δῆμος Μεσολογγίου ἐπέβαλε φόρον ἐπὶ τῶν ἐκ της αὐτοῦ λιμνοθαλάσσης ἐξαγομένων ἰχθύων καὶ τῶν αὐγοταράχων, ἐκ της ἐπιβολῆς δὲ ταύτης ἡγήθη ζητήμα μεγάλῃς σημαντικότητος, ἐν τῇ γενικότητι αὐτοῦ, ἐὰν ἡ φορολογία αὕτη εἶναι νόμιμος, ὅπου κατέληξεν εἰς ἀρνήσιν της ὑπάρξεως τοιοῦτου δημοτικοῦ δικαιώματος, ἀνεγνωρισμένου οὐχ ἥττον διὰ νόμου, ὅστις διὰ της λύσεως ταύτης ἐκηρυχθὲν ἀνεπαρκὴς, κατὰ τρόπον μὴ μαρτυροῦντα μὲν τελείαν σύγκρουσιν μεταξὺ νομοθετικῆς καὶ δικαστικῆς ἐξουσίας, ἀλλ' οὐχ ἥττον καθιερῶντα ἔλεγχον ἐπὶ της ἀρτιότητος τῶν ἔργων της πρώτης. Ὁ ἔλεγχος οὗτος γίνεται ὑπὸ ἐν δόγμα, τὸ ὁποῖον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τωτήριον φάρμακον κατὰ της ἀπροσέκτου εὐχερείας, μεθ' ἧς ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία παρέχει ἐν πλείστοις τὴν ἀνήκουσαν αὐτῇ ἐξουσίαν εἰς τὴν διαχείρισιν της διοικήσεως, ὡς π. χ. ἐπὶ τῶν πολυωνύμων νομοθετικῶν λεγομένων Διαταγμάτων, διὰ τῶν ὁποίων γίνεται πολυτίμων νομοθετικῶν δικαιωμάτων ἀπεμπόλησις ἐνθυμίζουσα, ὡς ἐπιτραπῇ ἡμῖν νὰ εἰπωμεν, τὴν ποδὲς τὰς γειτόνισσας παράκλησιν της μυθολογουμένης χήρας νὰ κλάψωσι τὸν ἄνδρα της, διότι αὕτη σκοτίζεται, διότι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία ἐκ ραστώνης ἀνατίθῃσι τῇ διοικήσει τὴν νομοθετικὴν λειτουργίαν. Ἐν προκειμένῳ, τὸ ἀντιρραστικὸν δόγμα τοῦτο εἶναι ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ἐτέρῳ (τῷ Δῷμῳ) ἢ ἐπιβολὴ φορολογίας ἄνευ προσδιορισμοῦ τοῦ μέτρου αὐτῆς. Καὶ τὸ δόγμα εἶναι ἀπολύτως ἀληθές, διότι ἄνευ αὐ-

πράττεται, ἐὰν προηγουμένως δὲν ψηφισθῇ ὑπὸ της Βουλῆς καὶ κυρωθῇ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, προδήλως ἐπεταὶ ὅτι πρὸς ἐπιβολὴν φόρου ἀπαιτεῖται νόμος ὀρίζων τὸ τε ἀντικείμενον, ἐφ' οὗ ἐπιβλητέος ὁ φόρος καὶ συνάμα τὸ ποσοστὸν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ, συμφώνως πρὸς τὴν ρηθείσαν τοῦ Συν-

τοῦ θὰ ἐπὶ ἤρχετο ἔμμεσος μὲν, ἀλλ' ἀσφαλὲς κατάργησις της καὶ οὐσιωδестаτής συνταγματικῆς διατάξεως ὅτι οὐδεὶς φόρος ἐπιβάλλεται ἄνευ νόμου. Ἀλλ' ἐρωτᾶται : Ὑπῆρχεν ἤδη πεδῖον ἐφαρμογῆς της ὀρθῆς ταύτης ἀρχῆς ; Ἀπολύτως οὐχί. Διότι οὔτε ὁ γενικὸς περὶ μὴ ὑπάρξεως προσδιορισμοῦ τοῦ φορολογικοῦ μέτρου ἀφορισμὸς της ἄνω ἀποφάσεως ὃν ἔλαβεν ἐκ μόνῃς της περὶ τοῦτου σιωπῆς τοῦ Νόμου ΨΙΑ' τοῦ ἐπιτοέφαντος τὴν ἐπιβολὴν δημοτικῆς φορολογίας καὶ ἐπὶ μὴ ὑποκειμένων εἰς δημοσίαν πρᾶγματων, οὔτε ἡ εἰδικωτέρα ἐρευνα της κάτωθι πρωτοδικου ἐπὶ της προϋπάρξεως τοιοῦτου ἐν ἄλλοις νόμοις προσδιορισμοῦ, δύναται νὰ δικαιολογήσῃσι τὸ τελικὸν συμπέρασμα των, τοῦ παρανόμου ἥτοι της ὑπὸ τοῦ Δήμου Μεσολογγίου ἐπιβληθείσης φορολογίας ἐπὶ τῶν ἰχθύων καὶ τῶν αὐγοταράχων. Διότι ὁ προσδιορισμὸς τοῦ φορολογικοῦ μέτρου ἐν τῷ ἀρθρῳ β' τοῦ Νόμου ΞΗ' συνεκλήρου ὅλας τὰς ἐπιθυμίας τῶν δύο ἀποφάσεων. Δύναται ἀληθῶς νὰ παρατηρηθῇ ὅτι ἐν γένει ὁ φορολογικὸς νομοθέτης διέκρινε ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τοῦτου εἰς δύο μεγάλας κατηγορίας, ἀφ' ἐνὲς τὴν τῶν προϊόντων της γῆς (ἄψυχα) καὶ ἀφ' ἐτέρου τὴν τῶν ζώων (ἐμψυχα). Μετὰ τὴν γενικὴν ταύτην διαίρεσιν ἐπέβαλεν ἐπὶ διαφόρων ἐξ αὐτῶν δημοσίαν φορολογίαν, κανονίσας δὲ τὸ μέτρον της ἐν τῇ φορολογίᾳ ταύτῃ συμμετοχῆς τῶν Δήμων ἐν ἀμφοτέραις ταῖς κατηγορίαις, καθώρισε πρῶτον μὲν ὅτι ἡ δημοτικὴ φορολογία ἡδύνατο νὰ ἐπιβληθῇ μόνον ἐπὶ τῶν εἰς δημοσίαν ὑπαγομένων, κατόπιν δὲ ἐπέτρεψεν αὐτὴν καὶ ἐπὶ μὴ εἰς τοιαύτην ὑπαγομένων. Δὲν δύναται λοιπὸν νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία ὅτι ἐν τῇ ἐπιτραπῇ καὶ ἐπιβληθείσῃ ἐπὶ τῶν ἰχθύων καὶ αὐγοταράχων φορολογίᾳ ὑπάρχει ἐκ τοῦ Νόμου ΞΗ' κανονισμένον φορολογικὸν μέτρον. τὸ ὁποῖον προκαλεῖ τὴν δικαίαν ἀλλ' οὐχὶ δεδικοιολογημένην ἀνησυρίαν της ἀποφάσεως. Διότι τὰ προϊόντα ταῦτα μὴ θυνάμενα νὰ ἀναγκῶνται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ζώων (ἐμψυχα) ἀνάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν προϊόντων της γῆς, ἐκ τῶν ὁποίων ὑπάρχει καθωρισμένον τὸ μέτρον 20%, ἡ δὲ διέκρισις της κάτωθι ἀποφάσεως ὅτι τάχα εἶναι προϊόντα της θαλάσσης καὶ οὐχί της γῆς καὶ αἱ μακακαὶ καὶ ἐπιμελημένοι μὲν ἀλλ' ἐν τούτῳ τὴν ἀδυναμίαν αὐτῶν μαρτυροῦσαι αἰτιολογίαι καὶ θεωρίαι της αὐτῆς ἀποφάσεως ὅτι ταῦτα δὲν ἀποδίδουσιν εἰσόδημα καὶ ὅτι ἀποτίθενται προσκαίρως καὶ εἶναι προσωρινὰ πρὸς κατανάλωσιν καὶ ἐμπορίαν καὶ πλείστοι ἄλλαι, εἶναι ἀπολύτως ἀτυχεῖς. Διότι ἡ μὲν της καταγωγῆς ἐκ της γῆς δὲν ἀντιτίθεται πρὸς τὴν ἐκ της θαλάσσης, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὴν ζωϊκὴν, ἡ δὲ ἀδύνατος δῆθεν ἀποδοσις εἰσοδήματος ἐξ αὐτῶν, καθ' ὅ κατανάλωσιν καὶ ἐμπορίαν πρὸς ἀποθέσεως των καὶ ὁ πρὸς κατανάλωσιν καὶ ἐμπορίαν προσρισμὸς, δὲν δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν πῶς παρετάχθησαν ὡς ἐπιχειρήματα ὑπὲρ της ἀτυχοῦς ἐκδοχῆς. Διότι ἡ ἐννοια τοῦ φορολογητέου εἰσοδήματος πρέπει ν' ἀναζητηθῇ εἰς τὴν γῆν, της ὁποίας τούναντιον ἀποτελοῦσι φορολογητέον εἰσόδημα οἱ ἰχθύες καὶ τὰ αὐγοτάραχα καὶ ἡ διάκρισις ἡ προσωρινότης της ἀποθέσεως καὶ ὁ οἰοσδήποτε προσρισμὸς τῶν ἀντικειμένων δὲν εἶναι στοιχεῖα τοῦ φορολογητέου ἢ μὴ. Ἐν τοιαύτῃ περι-

τάγματος διάταξιν, ὁ Νόμος ΞΗ' τοῦ 1847 περὶ δημοτικῶν φόρων ἐν ἀρθρῷ αὐτοῦ θεωρεῖται ὅτι ἡ δημοτικὴ εἰσφορὰ (ἀμέσος φόρος) ἐπιβάλλεται ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν ἐκάστου Δήμου ἐξ ἴσου εἰς ὅλα τὰ πράγματα ὅσα ὑπόκεινται εἰς τοὺς ἀμέσους δημοσίους φόρους, καθορίζων συνάμα τὸ τε εἶδος

πτώσει οὕτε τὸ ἔλαιον καὶ αἱ ἐλαίαι, οὕτε ὁ οἶνος, οὕτε ἡ σταφίς, τὰ σῦκα καὶ τὰ κουκούλια, οὕτε τὰ δασικὰ προϊόντα ἀποδίδουσι καθ' ἑαυτὰ εἰσodήματα, ἀλλ' εἶναι ταῦτα τοιαῦτα τῆς γῆς, εἶναι δὲ καὶ ταῦτα προσωρισμένα εἰς προσωρινὴν ἀπόθεσιν καὶ κατανάλωσιν καὶ ἐμπορίαν καὶ ἀκριβῶς διὰ τὴν ιδιότητά των ταύτην ὑπόκεινται εἰς φορολογίαν. Ἐν τοιούτοις ἡ διὰ τῆς ἄνω ἀποφάσεως ἐπικυρωθεῖσα 967(1905) Πρωτοδικεῖον Μεσολογγίου, ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Α. Γιδάπουλου, ἔχει ἰδεῖ :

α' Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀρθρὸν 59 τοῦ Συντάγματος, φόρος δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ ἀνευ νόμου, ἡ ἔννοια δὲ τῆς διατάξεως ταύτης δὲν εἶναι νὰ ὀρίζονται διὰ νόμου μόνον τὰ ἀντικείμενα, ἐφ' ὧν τυγχάνει ἐπιβλητέος ὁ φόρος, ἀλλὰ καὶ τὸ ποσοστὸν αὐτοῦ, διότι ἄλλως θὰ κατεστρέφετο ἡ ἐγγύησις, ἣν τὸ Σύνταγμα ἤθελε εἶναι νὰ τῇ χάριν τῶν φορολογουμένων πολιτῶν, ὅπως μὴ δι' ὑπερμέτρων φόρων παρακυλῇται πᾶσα ἐργασία αὐτῶν καὶ πολυτοπαγωγικὴ κίνησις, ἀπαιτήσαν τὸν κανονισμὸν τῶν φόρων παρὰ τῆς ἀντιπροσωπευτικῆς τοῦ κράτους ἐξουσίας, ἥτις οὕτω ἐκφράζει τὴν κοινὴν πάντων συναίνεσιν εἰς τὴν ἀνάλογον συμμετοχὴν τῶν ἁρίτων τοῦ κοινοῦ συμφέροντος βασιάνων. Οἱ Δήμοι ὅθεν μόνον ἐφ' ὅσον διὰ νόμου ἀναγνωρίζεται αὐτοῖς δικαίωμα τῆς ἐπιβολῆς φόρου τινος, κανονίζοντος συνάμα καὶ τὸ ποσοστὸν αὐτοῦ, δύνανται νὰ ἐπιβάλλωσι φόρους, παρ' ἡμῖν δὲ τοιοῦτοι νόμοι εἶνε ὁ ΞΗ' τοῦ 1847 καὶ ὁ ΨΙΑ' τοῦ 1878 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἀρθρ. 26—31 τοῦ περὶ Δήμων Νόμου. Προκειμένου περὶ ἀμέσου φόρου ἡ δημοτικὴ εἰσφορὰ, τὸ ἀρθρ. 6 τοῦ ΞΗ' Νόμου ἀναγνωρίζει τοῖς Δήμοις τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπιβάλλειν τοιοῦτον φόρον εἰς ὅλα τὰ πράγματα, ὅσα ὑπόκεινται εἰς ἀμέσους δημοσίους φόρους, ἥτοι τὸν ἔγγειον, τὸν ἐπὶ τῶν ζώων καὶ τῶν μελισσῶν, κανονισθέντος διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀρθροῦ καὶ τοῦ ποσοστοῦ αὐτῶν, δυναμένου ν' ἀνέλθῃ μέχρι 20% ἐπὶ τοῦ ἀκαθάριστου εἰσodήματος καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἔγγειον φόρον, τοῦ 15 δὲ τοῦ ἀντιστοιχοῦντος δημοσίου φόρου, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἐπὶ τῶν ζώων καὶ τῶν μελισσῶν. Καὶ ὡς ἔγγειος μὲν φόρος νοεῖται ὁ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τῶν προϊόντων αὐτῆς, ὡς ὄχι μόνον ἡ γραμματικὴ τῆς λέξεως ἔννοια δεικνύει, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ παρ' ἡμῖν περὶ τοιοῦτου φόρου ἐπιψηφισθέντες Νόμοι (ΣΟΖ' τοῦ 1885, ΒΠ' τοῦ 1892 κλπ), οἵτινες τοιοῦτον φόρον καλοῦσι τὸν ἐπὶ τῆς γῆς ἀμέσως ἐπιβαλλόμενον ἢ ἐπὶ τῶν προϊόντων αὐτῆς, ὡς ἐπὶ τῶν ζώων δὲ ὁ ἐπὶ τοιοῦτων εὐρισκομένων ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Δήμου, ἥτοι μονίμως ἐντὸς αὐτοῦ διαιτωμένων, ὡς δεικνύει καὶ τὸ ἀρθρ. 7 τοῦ ἀνωτέρω ΞΗ' Νόμου, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ δημοτικὴ εἰσφορὰ ἐπ' αὐτῶν ἀνήκει τοῖς Δήμοις, ὅπου διαιτῶνται ταῦτα, ἐπὶ τῶν μελισσῶν δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κυβελῶν τῶν μελισσοκομῶν (Ἰδε Ν. ΥΜ' 58). Ὁ Ν. ΨΙΑ' τοῦ 1878 ἐπεξέτεινε μὲν τὸ δικαίωμα τῶν Δήμων τοῦ ἐπιβάλλειν φόρους ἀμέσους ἢ δημοτικὴν εἰσφορὰν καὶ ἐπὶ πραγμάτων μὴ ὑποκειμένων εἰς ἀμέσους δημοσίους φόρον, ἀναφέρεται ὅμως εἰς τὴν ἐν ἀρθρ. 6 τοῦ ΞΗ' Νόμου καθοριζομένην τοιαύτην εἰσφορὰν, τὴν διάταξιν τοῦ ὁποίου τροποποιεῖ μόνον κατὰ τὸν ἐν αὐτῇ ὑπάρχοντα περιορισμὸν τῆς ἐπι-

τοῦ φόρου, ἥτοι τὸν ἔγγειον, τὸν ἐπὶ τῶν ζώων καὶ τὸν ἐπὶ τῶν μελισσῶν, ὡς καὶ τὸ ποσοστὸν ἐκάστου αὐτῶν, τοῦ μὲν ἔγγειου μὴ δυναμένου νὰ ὑπερβῇ τὰ δύο ἐπὶ τοῖς ἐκατὸν τοῦ ὅλου ἀνεκκαθαρίστου εἰσodήματος, τοῦ δ' ἐπὶ τῶν ζώων καὶ μελισσῶν τὸ ἐν πέμπτῳ τοῦ ἀντιστοιχοῦντος δημο-

βολῆς δημοτικοῦ φόρου ἐφ' ὧν πραγμάτων ἐπιβάλλεται καὶ ἡμόσιος τοιοῦτος. Οὐδολως ὅμως δύναται νὰ νοηθῇ, ὅτι παρέχει τοῖς Δήμοις τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιβολῆς δημ. εἰσφορᾶς ἐπὶ παντὸς ἀδιακρίτως πράγματος, λόγῳ τῆς ἀορίστου αὐτοῦ ἐκφράσεως, διότι τότε ἐπὶ πλέον θὰ ἦτο ἀνεφάρμοστος, κατὰ τὴν ἄνω μνησθεῖσαν διάταξιν τοῦ Συντάγματος, πέραν τοῦ ἔγγειου φόρου καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ζώων καὶ τῶν μελισσῶν, τῶν ὁποίων μόνον τὸ ποσοστὸν ἔχει νομοθετικῶς κανονισθῇ. Δύναται ὅθεν νὰ ἐπιβληθῇ δημοτικὸς φόρος ἔγγειος, ἔστω καὶ ἂν δὲν συναντᾷται μετὰ ὁμοίῳ τοιοῦτου δημοσίου, οὐχὶ ὅμως καὶ ἐπὶ ἄλλου πράγματος, περὶ τῆς φορολογίας τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει νομοθετικὸς ὁρισμὸς, λαμβανομένου ὑπ' ὅψης, ὅτι οὕτε ἡ κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογὴ τῶν περὶ ἔγγειου φόρου διατάξεων εἰς ἄλλα πράγματα ἀπεφέροντα εἰσodήματα, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου νὰ εἶνε δυνατὸς ὁ καθορισμὸς τοῦ φόρου εἶνε ἐπιτετραμμένη, ἀπέναντι τῆς ἄνω διατάξεως τοῦ Συντάγματος, ἀπαιτούσης νόμον, ἥτοι ρητὴν τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας ἀπόφανσιν περὶ ἐπιβολῆς φόρου τινός. Ἐπὶ τῶν ζώων ὅμως καὶ τῶν μελισσῶν δὲν εἶνε δυνατὴ δημοτικὴ φορολογία, ὅσον δὲν ὑπάρχει καὶ δημοσία τοιαύτη, διότι μόνον κατ' ἀναλογίαν αὐτῆς κανονίζεται ὁ δημοτικὸς φόρος ἐπ' αὐτῶν, κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν τοῦ ΞΗ' Νόμου, ἐν ἐναντίῳ δὲ περιπτώσει δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἐκ τοῦ νόμου κανονισμὸς τοῦ ποσοστοῦ τοῦ ἐπ' αὐτῶν δημοτικοῦ φόρου. Τοῦτων οὕτως ἔχοντων, ὁ ἐπὶ τῶν ἰχθύων καὶ τῶν αὐγοπαράχων τῶν παραγομένων ἐκ τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Δήμου ἰχθυοτροφείων ἐπιβληθεὶς δημοτικὸς φόρος ὡς ἀμέσος τοιοῦτος, κατὰ τὰ ἀπὸ 4 Δεκεμβρίου 1903 καὶ 28 Ὀκτωβρίου 1904 ψηφίσματα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Μεσολογγίου, στερεῖται νομίμου τινὸς ἐρείσματος, κατὰ τὸν σχετικὸν βᾶσιμον λόγον τῆς ἀνακοπῆς, διότι ὁ τοιοῦτος φόρος δὲν εἶναι φόρος ἐπὶ γῆς καὶ τῶν προϊόντων αὐτῆς, ἀλλ' ἐπὶ προϊόντων τῆς θαλάσσης, ἐφ' ὧν δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ δημοτικὴ φορολογία ἐλλείψει νόμου. Καὶ ἂν δὲ ἤθελεν ὑποτεθῇ ὅτι παραδειγματικὴ εἶναι ἡ μνεία τῶν ἐν ἀρθρ. 6 τοῦ ΞΗ' Νόμου ἀναφερομένων φόρων καὶ εἶναι συνεπῶς δυνατὴ ἡ ἐπιβολὴ τῆς δημοτικῆς εἰσφορᾶς καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, μεταφερομένου τοῦ ἐπὶ ἔγγειου φόρου κανονισμοῦ εἰς αὐτά, ἐφ' ὅσον ταῦτα ἀποφέρουσιν εἰσodήματα, ὡς οἱ καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ ὑποστηρίζουσι, πάλιν δὲν εἶναι δυνατὴ κατὰ τοὺς ὑπάρχοντας νόμους ἡ φορολογία τῶν ἰχθύων τούτων καὶ αὐγοπαράχων. Διότι ταῦτα δὲν ἀποδίδουσιν εἰσodήματα, ὅφ' ἦν ἔννοια λαμβάνομεν τὴν λέξιν ταύτην, ἥτοι τακτικὴν καὶ διαρκὴ πρόσοδον, ἀνευ μειώσεως τῆς ἀξίας τοῦ πράγματος. (πρβλ. Πελ. Δικον. 530 ἐδ. 2, 954 ἐδ. 3), αὐτὰ ταῦτα ὄντα εἰσodήματα τῆς ἰχθυοτροφῆς θαλάσσης καὶ συνεπῶς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ εἰσodήματα ἡ ἀξία αὐτῶν, ὡς ἔκρινεν τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, ἡ ὁποία λαμβανομένη καταστρέφει τὸ πρᾶγμα. Οὕτε δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν οἱ ἰχθεῖς καὶ τὰ αὐγοπαράχων ὡς πράγματα, ἐφ' ὧν εἶναι δυνατὴ ἡ ἀμέσως φορολογία. Διότι τοιαῦτα πράγματα θεωρεῖ ὁ περὶ Δήμων Νόμος ἐν ἀρθρ. 28-31 ὑποκείμενα εἰς ἀμέσους ἐράνους, ἥτοι αὐτὴν ταύτην τὴν

σίου φόρου, ὁ δὲ μεταγενέστερος Νόμος ΨΙΑ' τοῦ 1878 περὶ δημοτικῶν φόρων, διὰ τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἐπεξέτεινε μὲν τὸ δικαίωμα τῶν Δήμων τοῦ ἐπιβάλλειν ἀμέσους δημοτικούς φόρους καὶ ἐπὶ πραγμάτων μὴ ὑποκειμένων εἰς ἄμεσον δημόσιον φόρον, ἀλλὰ δὲν ὥρισε τὸ ποσὸν τοῦ φόρου.

Δημοτικὴν εἰσφορὰν, ὡς νομοθετικῶς ἀκριδέστερον ἐρρύθμισε τοὺς τοιοῦτους ἐράνους ὁ Νόμος ΞΗ' τοῦ 1847, καλέσας αὐτοὺς δημοτικὴν εἰσφορὰν (ἄμεσον φόρον) τὰ ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Δήμου εὐρισκόμενα πράγματα, ἤτοι τὰ διαρκῶς καὶ μόνιμως κείμενα ἐν αὐτῷ, συνδεδεμένα ὄντα μετὰ τοῦ προσώπου καὶ ἀποτελοῦντα μόνιμα στοιχεῖα τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ νόμου, προνοοῦντος περὶ τῆς φορολογίας τῶν δημοτικῶν ἐκείνων, εἰτινες «δὲν ἔχουσιν ἰδιοκτησίαν ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ Δήμου» (ἄρθρ. 28 ἐδ. 3). Τοιαῦτα πράγματα ὑποδηλοῖ καὶ ὁ ΞΗ' Νόμος διὰ τῆς μνείας τοῦ ἐγγείου φόρου, ἤτοι φόρου ἐπὶ τῆς γῆς ἢ τῶν προϊόντων αὐτῆς, δι' ὧν ἐμμέσως φορολογεῖται αὕτη, τοῦ ἐπὶ τῶν ζώων καὶ τῶν μελισσῶν, ἤτοι πραγμάτων μόνιμως εὐρισκόμενων ἐν τῷ Δήμῳ, τοιαῦτα δὲ πράγματα ἡννοεῖ καὶ ὁ Νόμος ΨΙΑ' τοῦ 1878 εἰς τὴν προγενεστέραν νομοθεσίαν ἀναφερόμενος. Δὲν δύνανται ποτὲ νὰ θεωρηθῶσιν ὡς τοιαῦτα πράγματα οἱ ἰχθεῖς καὶ τὰ αὐγοτάραχα, ἅτινα, καίτοι ἰδιοκτησία τοῦ ἀλλειοῦ, προσκαίρως ἀποτίθινται ἐν τῷ Δήμῳ, προσωρισμένα πρὸς κατανάλωσιν καὶ ἐμπορίαν, ἢ ἐπὶ τῶν ὁποίων φορολογία θὰ ἀντίκειτο εἰς αὐτὴν τὴν οἰκονομικὴν ἔννοιαν τοῦ ἀμέσου φόρου ὡς φόρου ἐπὶ τῶν προσώπων, ἐπὶ τῆς κατοχῆς καὶ τῆς ἀπολαύσεως τοῦ πλούτου, ἐπιτιθεμένου κατ' εὐθείαν ἐπὶ τὴν γῆν ἢ ἐπὶ τὰ ἄτομα καὶ τὴν κινήτην ἢ ἀκίνητον αὐτῶν περιουσίαν (P. Leroy Baulieu Precis page 370, 'Αντὶνιάδου τὰ Δημοτικά σελ. 406, 409 Ducrocq Cours. § 918, 919, 1163 'Αργυροπούλου Δημοτικὴ Διοίκησις σελ. 273), οὕσα φορολογία ἐπὶ τῆς καταναλώσεως, ἥτις ὅμως μόνον ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν ἔχει νομοθετικῶς κανονισθῆ διὰ τοῦ ἀνωτέρω Νόμου ΞΗ', οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐντὸς τοῦ Δήμου παραγομένων, εἴτε τῶν πρὸς τοιοῦτον τέλος ἐξαγομένων ἐξ αὐτοῦ. Ἀφοῦ δὲ ἐμμέσως δημοτικὴ φορολογία παρ' ἡμῖν ἔχει νομοθετικῶς κανονισθῆ μόνον ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων πρὸς κατανάλωσιν ὧν καὶ ἐμπορευμάτων, μόνον ὡς ἄμεσος φορολογία ἡδύνατο νὰ ἐπιβληθῇ, ὡς ἐπεβλήθη, ἢ ἐπὶ τῶν ἰχθύων καὶ αὐγοταράχων, ἀλλὰ καὶ ὡς τοιαύτη στερεῖται νομικοῦ ἐρείσματος καθ' ὃ εἴρηται. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι, ἀφοῦ ὁ ΨΙΑ' Νόμος τοῦ 1878 καθήργησε τὸν περιορισμὸν τῆς ἐπιβολῆς ἀμέσου δημοτικοῦ φόρου μόνον ἐπὶ πραγμάτων ὅσα ὑπόκεινται εἰς ἄμεσον δημόσιον τοιοῦτον, καὶ ὥρισεν ἀδιακρίτως ὅτι τοιοῦτος δημοτικὸς φόρος ἐπιβάλλεται ἐπὶ παντὸς πράγματος, ἔπειτα ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν ἰχθύων καὶ αὐγοταράχων δύναται νὰ ἐπιβληθῇ τοιοῦτος, ἀφοῦ καὶ ταῦτα εἶναι πράγματα τῆς κυριότητος τοῦ ἀλλειοῦ, μὴ ἐπιτεμπομένης διακρίσεως ἐκεῖ ὅπου ὁ νόμος δὲν διακρίνει, δὲν ὑπάρχει δὲ κώλυμα πρὸς ἐπιβολὴν τοιοῦτου φόρου ἐκ τῆς φύσεως τούτων, ὡς φθαρτῶν καὶ καταναλωσίμων πραγμάτων, διότι οὐδαμοῦ παρ' ἡμῖν νομοθετικῶς ἔχει δοθῆ ὁρισμὸς τῶν ἀμέσων φόρων καὶ τῶν δεκτικῶν τοιαύτης φορολογίας πραγμάτων, οὐδὲ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ Συντάγματος, διότι ὅτι τὸ Σύνταγμα ἀπαιτεῖ, ἤτοι ὁ νόμος ὁ ἐπιβάλλων τὸν φόρον ὑπάρχει, ἤτοι ὁ ἀνωτέρω ΨΙΑ' τοῦ 1878 καὶ αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 27 καὶ αἱ τοῦ

Ἐπομένως, δυνάμει τοῦ νόμου τούτου, οὐδεὶς φόρος ἡδύνατο νὰ εἰσπραχθῇ, οὐδὲ ἡδύνατο τὸ δημοτικὸν συμβούλιον μετὰ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς νὰ ὁρίσῃ τὸ ποσὸν τοῦ φόρου, καθέσῃ τὸ ποσὸν ἐξοφλῇ κατὰ τὸ μνησθέν ἄρθρον τοῦ Συντάγματος διὰ νόμου, τοιοῦτος δὲ νόμος κανονίζων τὰ

περὶ Δήμων νόμου, αἵτινες παρέχουσι ἐλευθερίαν εἰς τὸν Δήμον τοῦ κανονισμοῦ τῶν ἀμέσων ἐράνων ἢ φόρων, ἀφοῦ δὲ οὕτως ὁ νόμος ἐκάνονισε τὴν ἐπιβολὴν τῶν δημοτικῶν τούτων φόρων, πληροῦται ἡ ἀπαιτήσις τοῦ Συντάγματος περὶ ὑπάρξεως νόμου πρὸς φορολογίαν.

Ἐπειδὴ ἐν τούτοις παρὰ τὴν τελευταίαν ταύτην γνώμην, τὸ δικαστήριον πείθεται ὅτι ἡ φορολογία τῶν ἰχθύων καὶ αὐγοταράχων δὲν εὐρίσκει νομίμον ἐρεῖσμα εἰς τοὺς καθεστῶτας περὶ δημοτικῶν φόρων νόμους κατὰ τὰς ἀνωτέρω σκέψεις, ἐπὶ πλεόν δὲ δὲν δύναται ν' ἀφομοιώσῃ τοὺς ἰχθεῖς καὶ τὰ αὐγοτάραχα μετὰ τὰ λοιπὰ τῆς γῆς προϊόντα καὶ ὡς ταῦτα φορολογοῦνται ἀμέσως διὰ πολυαριθμῶν παρ' ἡμῖν νόμων, καίτοι φθαρτὰ καὶ καταναλωσίμα πράγματα, οὕτω καὶ ἐκεῖνα δύναται δι' ἀμέσου φορολογίας νὰ ἐπιδαρυνθῶσιν, ἐπὶ τῇ προϋποθέσει πάντοτε τῆς ὀρθότητος τῆς ἐναντίας τῇ γνώμῃ τοῦ δικαστηρίου ἐκδοχῆς, ὅτι ὁ Νόμος τοῦ 1878 δὲν ἡννοεῖ μόνον τὰ ἐν ἄρθρ. 6 τοῦ ΞΗ' Νόμου ἀναφερόμενα κατ' εἶδος φορολογητέα πράγματα, ὅτε καταπίπτει ὁ ἐπὶ τῶν ἰχθύων φόρος ὡς φόρος οὐχὶ ἐπὶ προϊόντων γῆς. Διότι ἡ γενομένη παρ' ἡμῖν διὰ τῶν τοιούτων φορολογικῶν νόμων φορολογία τῶν προϊόντων τῆς γῆς, δὲν στρέφεται κυρίως εἰπεῖν περὶ τὴν φορολογίαν αὐτῶν τούτων τῶν προϊόντων, ἀλλ' εἰς τὴν φορολογίαν τῆς γῆς, ἐξ ἧς παράγονται ταῦτα, ἀποβλέπει καὶ αὐτὴν ἐμμέσως διὰ τῆς φορολογίας τῶν προϊόντων αὐτῆς φορολογεῖ, κανονίζονται δὲ διὰ τῶν προϊόντων ἡ φορολογία πρὸς εὐμερεστέραν βεβαίωσιν καὶ εἰσπρὸξιν τοῦ ἐγγείου φόρου ὡς καὶ ἡ φορολογία ἐπὶ τῶν ἀροτριωμάτων, ἡ ἀντικαταστήσασα τὸν ἐγγεῖον φόρον τῶν δημητριακῶν καρπῶν (ἴδε ΝQ' τοῦ 1880 καὶ ΒΠ' τοῦ 1892) ἐγγεῖος εἶνε, διότι ἡ γῆ φορολογεῖται αὐτοῦ ἐπὶ τῆς παραγωγῆς αὐτῆς γίνεται. Τοῦτο δηλοῖ καὶ ἡ λέξις ἧς ποιοῦνται χρῆσιν οἱ νόμοι οὗτοι πρὸς προσδιορισμὸν τῶν φόρων τούτων. καλοῦντες αὐτοὺς ἐ γείους ἤτοι φόρους τῆς γῆς, τοῦτο δὲ συνάμα τυγχάνει σύμφωνον τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἀμέσου φόρου, ἥτις δὲν ἀνευρίσκειται μὲν ἐν νόμῳ τινι, εἶνε ὅμως ἐννοία τῆς οἰκονομικῆς ἐπιστήμης, ἀπὸ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων ἀπορρέουσα, ἣν λειθῶτως κατ' ἀνάγκην ἀκολουθεῖ ὁ νομοθέτης. Ἐν ἐναντίᾳ περὶπτώσει θὰ ἡδύνατο ὁ Δῆμος νὰ φορολογῇ πάντα καρπὸν τῆς γῆς καὶ μὴ ἐντὸς αὐτοῦ παραγόμενον. τοῦθ' ὅπερ οὐδεὶς ποτὲ ὑπεστήριξεν. Θὰ ἦτο δὲ ἀκατάληπτον νὰ εἰπωμεν ὅτι φορολογοῦνται οἱ καρποὶ τῆς γῆς καὶ νὰ ἐννοήσωμεν ὡς εἰσῶδημα αὐτῶν τὴν ἀξίαν αὐτῶν, καθ' ὃ ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει εἴρηται. Ἀλλ' ἡ ἐπὶ τῶν προϊόντων τῆς θαλάσσης φορολογία, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐξ αὐτῶν ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος αὐτῆς, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐννομον στηρίγματα, καὶ ἐπὶ τῇ προϋποθέσει τοῦ ἐσφαλμένου τῆς ἐκδοχῆς, ὅτι μόνον τὰ ἐν ἄρθρ. 6 τοῦ ΞΗ' Νόμου μνημονευόμενα πράγματα δύναται νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν δημοτικὴν εἰσφορὰν, ὡς φορολογία βαρύνουσα τὴν θάλασσαν ἐμμέσως διὰ τῆς φορολογίας τῶν προϊόντων αὐτῆς. Διότι ἡ λιμνοθάλασσα Μεσολογγίου, εἴτε ὡς θάλασσα θεωρουμένη εἴτε ὡς μεγάλη λίμνη, εἰς οὐδενὸς ὑπόκειται τὴν κυριότητα, κοινῆς χρήσεως

περί δημοτικής εισφοράς επί των προϊόντων της λιμνοθάλασσης Μεσολογγίου δεν υφίσταται, ούτω δὲ ἀπορριπτόμενον τὸ ὡς ἐφετέιον δικάσαν πρωτοδικεῖον καὶ δεχθὲν τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἀναιρεσιδελήτου ἐνοικιαστοῦ τῶν ἰχθυοτροφείων τοῦ Δημοσίου ἐν Μεσολογγίῳ καὶ ἀκυρώσαν τὴν κατ' αὐτοῦ ὡς

οὕσα πρᾶγμα (Ν. 13 πρ. Πανδ. 8. 4, Ν. 13 § 7 Πανδ. 47.10, Ν. 112 Πανδ. 50.16 Οἰκον. Στοιχ. 116 σ. 18. Α. Π. 23 τοῦ 1897). Ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν ἐννοίαν τῶν τοῦ Ν. ΨΙΑ' τοῦ 1878, εἴτε τῶν ἄρθρ. 27—30 τοῦ περί Δήμου Νόμου φορολογητέων πραγμάτων, ἅτινα νοοῦνται ὡς πράγματα τῆς ἰδιωτικῆς κτήσεως. Τὰ δημόσια δὲ κτήματα, ἥτοι τὰ κτήματα τῆς Πολιτείας, ὡς θεωροῦνται τὰ ἰχθυοτροφεία καὶ ἐν γένει τὰ ἰχθυοτρόφα ὄντα, κατὰ τὸ ἰσχύον Νόμου ἔχον Β. Διάταγμα τῆς 23ης Μαρτίου 1839 (ἄρθρ. 10), ὡς ἐθνικὰ νομήματα χαρακτηριζόμενα διὰ τῶν ἐπὶ 18 Φεβρουαρίου 1834 ὁδηγίων τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν γραμματείας, ἐν δύνανται νὰ φορολογηθῶσι παρὰ τοῦ Δήμου, ὑπολογιζομένης τῆς φορολογίας αὐτῶν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀκαθαρίστου αὐτῶν εἰσοδήματος, ὅπερ εἶνε οἱ ἰχθεῖς καὶ τὰ αὐγοτάραχα, κατὰ μίμησιν τοῦ ἐγγείου φόρου. Διότι οἱ Δήμοι τμήματα ὄντες τῆς Πολιτείας καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν αὐτῆς τελούντες (ἄρθρ. 15 τοῦ περί Δήμων Νόμου) δὲν δύνανται νὰ φορολογῶσι τὸ Κράτος καὶ τὰ κτήματα αὐτοῦ, ὡς ὑποστηρίζουσιν οἱ καθ' ὧν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπὴ, διότι τὸ Κράτος μόνον διὰ νόμου δύναται ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν ὑπογραμμίαν τῆς συνδρομῆς του εἰς τοὺς Δήμους (Α. Π. 293 τοῦ 1892, 442 τοῦ 1894. Τσιθανόπουλος ἐν Θέμιδι τομ. 6 τελ. 532). Τοῦτο δὲ δεῖκνυται καὶ ἐκ τῶν ἄρθρων 26—30 τοῦ περί Δήμων Νόμου ὁμιλούντων περί ἀμέσων ἐράνων τῶν δημοτῶν, εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ὁποίων δὲν δύναται βεβαίως νὰ ὑπαχθῇ τὸ Κράτος, καὶ τοῦ Ν. ΞΙ' τοῦ 1847 ὅτις ἐπιβάλλει τὴν δημοτικὴν εἰσφορὰν ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὅσα ὑπόκεινται καὶ εἰς ἄμεσον δημόσιον φόρον, εἰς ὃν βεβαίως δὲν ὑπάγονται τὰ κτήματα τοῦ Δημοσίου. ὦν τὰ εἰσοδήματα χρησιμεύουν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν γενικῶν τοῦ Κράτους ἀναγκῶν, εἰς ἃς συνεισφέρουσι καὶ οἱ Δήμοι πληρώνοντες δημοσίους φόρους (ἄρθρ. 18 ἐδ. 6' τοῦ περί Δήμων Νόμου). Δὲν ἦτο δὲ ἀνάγκη ρητῆς ἐξαιρέσεως ὅπως ἐξαιρηθῶσι ταῦτα τῆς δημοτικῆς εἰσφορῆς, ἀφοῦ οἱ φόροι γενικῶς βαρύνουσι τοὺς ἰδιώτας, ὡς ἀντιστάθμισμα τῆς διαφόρου προστασίας ἣς ἀπολαύουσιν ἐκ μέρους τοῦ Κράτους ἢ τοῦ Δήμου καὶ τοῦτο ἡννόουν οἱ ἀνωτέρω νόμοι, ὡς ἐξ αὐτῶν δεῖκνυται (*).

Ἐπειδὴ, οὐδ' ὡς ἐπὶ ζῶων φόρος δύναται νὰ νοηθῇ καὶ νὰ ἔχῃ νόμιμον ὑπαρξιν ὁ ἐπὶ τῶν ἰχθύων καὶ αὐγοτάραχων ἐπιβληθεὶς ὡς μεταξὺ τῶν δικαζομένων συζητεῖται. Διότι τὰ μὲν αὐγοτάραχα δὲν εἶνε βεβαίως ζῶα, οἱ δὲ ἰχθεῖς θεωροῦνται μὲν ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ Νόμῳ (§ 12 Εἰσπηγ. 2. 1) ὡς ζῶα, ἀπὸ τῆς ἐξεταζομένης ἐν αὐτῷ ἀπόψεως τῆς κτήσεως τῆς κυριότητος καὶ νομῆς αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν ἐννοίαν τοῦ ἐν ἄρθρ. 6 τοῦ Ν. ΞΙ' φορολογητέων τοιούτων. Διότι τοιαῦτα θεωρεῖ ὁ νόμος τὰ

τοιούτου εἰδικὴν πρόσκλησιν ὑπ' ἀριθ. 54 π. ε. ὡς καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 14 ἐντάλμα τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος Μεσολογγίου, δι' οὗ ζητεῖται ἡ πληρωμὴ ἀμέσου δημοτικοῦ φόρου ἐπὶ τῶν ἐν τῇ λιμνοθάλασσῃ Μεσολογγίου ἀλιευομένων ἰχθύων καὶ παραγομένων αὐγοτάραχων, ὁρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφῆρμεσε τοὺς ἀνωτέρω παρατεθέντας νόμους καὶ ἐπομένως ἀπορριπτέος ὁ περί τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς ἀναιρέσεως καὶ τὸ δικόγραφον τῶν προσθέτων.

Ἐπειδὴ οἱ ἐπικαλούμενοι ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιέντος Νόμοι ΝΞΓ' τοῦ 1880 καὶ ΒΥΞΑ' τοῦ 1897, οἱ κυροῦντες τὰς μεταξὺ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Δημοσίου συμβάσεις, οὐδόλως ὀρίζουσι τὸ πῶς τὸν τοῦ εἰσπρακτείου ἀμέσου δημοτικοῦ φόρου ἐπὶ τῶν ἐν τῇ λιμνοθάλασσῃ Μεσολογγίου ἰχθύων καὶ αὐγοτάραχων, ὥστε δὲν ἤμαρτε τὸ κατώτερον δικαστήριον, μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν αὐτοὺς καὶ ἐπομένως ἀπορριπτέος ὁ περί τοῦ ἐναντίου λόγος τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων.

Ἀριθ. 225 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΚΑΤΖΑΚΟΣ
Ζημία ἐκ στρατιωτικῶν δωμάτων. — ἀνοχὴ ἀξίωματικῶν. — δόλος. — ἔκτασις εὐθύνης Δημοσίου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν βάσιν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, ὡς ἐδέξατο ταύτην καὶ τὸ ἐφετέιον διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, οἱ στρατιῶται διαφόρων σωμάτων ἐπροξένησαν φθορὰν εἰς τοὺς ἐσπαρμένους ἀγρούς καὶ τὴν ἀμπελον τῆς ἀναιρεσιβλήτου διὰ βοσκῆς κτηνῶν καὶ ἄλλων ἐνεργειῶν, αἱ φθοραὶ δὲ αὐταὶ ἐγένοντο τῇ ἀνοχῇ τῶν διοικούντων τοὺς στρατιώτας ἀξιωματικῶν, οἵτινες ἠδύναντο νὰ προλάβωσι ταύτας τελεσθείσας ὑπὸ τὰς ὄψεις τῶν, καὶ ἐπὶ τῆς τοιαύτης τῶν ἀξιωματικῶν διαγωγῆς ἐρεῖζεται ἡ ἀξιουμένη κατὰ τοῦ

ζῶντα καὶ διατηρούμενα, ἀποτελοῦντα μέρος τῆς κινήτης τοῦ κατόγου αὐτῶν περιουσίας, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ΞΙΙ' Νόμου προνοοῦντος περί φορολογίας τῶν ζῶων ὑπὸ τῶν Δήμων, ἐν οἷς διαιτῶνται ταῦτα, δεῖκνυται καὶ ἐκ τῶν ποικίλων παρ' ἡμῖν φορολογικῶν Νόμων περί ζῶων (Ν. ΨΙΚΕ' τοῦ 1878 περί φορολογίας τῶν ζῶων τῶν κτηνοτρόφων Ν. ΒΙΙ' τοῦ 1892 καὶ λοιπά). Ἀλλὰ καὶ ἂν ὡς τοιαῦτα ἡνωσύντο οἱ νεκροὶ πλέον ἰχθεῖς, θὰ ἦτο ἀδύνατος ἡ φορολογία αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Δήμου, λόγω ἑλλείψεως νομοθετικοῦ κανονισμοῦ τοῦ ποσοστοῦ τοῦ τοιούτου φόρου, ἀφοῦ δὲν ὑπόκεινται εἰς ἄμεσον δημόσιον τοιοῦτον, ὡς ὀρίζει τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ ΞΗ' Νόμου. Ἐπὶ πλέον διὰ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ Ν. ΒΧΟΓ' τοῦ 1900 περί φόρου σφαζομένων ζῶων, ἀπαγορεύεται ἡ ἐπιβολὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ ΞΙΙ' τοῦ 1847 Νόμου ἄλλης δημοτικῆς εἰσφορᾶς, εἴτε ἐπὶ τῶν διαιτωμένων ζῶων εἴτε ἐπὶ τῶν σφαζομένων.

Ἐπειδὴ, κατὰ ταῦτα, παραδεκτὴ καθίσταται ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 54 ε. ε. εἰδικῆς προσκλήσεως τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος Μεσολογγίου καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 14 ε. ε. ἐντάλματος αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἀνακόπτοντος, καθόσον δι' αὐτῶν ἐπιζητεῖται παρ' αὐτοῦ ἡ πληρωμὴ φόρου μὴ νομίμως ἐπιβεβλημένου ἐπὶ τῶν ἰχθύων τῶν ἀλιευομένων παρ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ ὑπὸ τὴν ἐνοικιασίαν τοῦ ἰχθυοτροφείου.

(*) Ἐκ τοῦ ὅτι ἡ φορολογία ὀνομάζεται ἐγγεῖος καὶ ἐπιβάλλεται ἐπὶ προϊόντων τῆς γῆς, δὲν ἔπεται ὅτι εἶναι συνδεσμένη καὶ πρὸς αὐτήν, ὥστε νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐπ' αὐτῆς ἰδιοκτησίας. Ὁ φόρος τοῦ ἐλαίου, τῶν ἐλαίων κλπ ἐγγεῖος ἐπίσης, ὀφείλεται ἀνεξαρτήτως τῆς καταγωγῆς τῶν.

Δημοσίου εὐθύνη πρὸς ἀποζημίωσιν. Κατὰ ταῦτα δὲ πρὶν περὶ ἀδικημάτων τῶν στρατιωτῶν, ἡ ἀνοχή τῶν ὁποίων ὑπὸ τῶν ἀξιοματικῶν, μὴ ἐμποδισάντων ταῦτα, ἐνῶ ἡδύναντο, θεωρουμένη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 72 ἐδ. β' τοῦ Ποιν. Νόμου ὡς συνέργεια, ἀποτελεῖ δολίαν παράλειψιν αὐτῶν, δι' ἣν τὸ Δημέσιον δὲν εὐθύνεται εἰς ἀποζημίωσιν, εἰ μὴ ἂν καὶ ἐφ' ὅσον ἐντεῦθεν ἀτέστη πλουσιώτερον, συμφώνως πρὸς τοὺς Νόμους 15 § 1 Πανδ. (4.3) καὶ 4 Πανδ. (43.16), καθ' οὓς τὰ νομικὰ πρόσωπα δὲν εὐθύνονται εἰς ἀποζημίωσιν διὰ τὰς δολίας πράξεις ἢ τὰς δολίας παραλείψεις τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν, τὰς ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν ἀναθεθειμένων αὐτοῖς καθηκόντων γενομένας, εἰμὴ μόνον ἐφ' ὅσον κατέστησαν ἐξ αὐτῶν πλουσιώτερα. Ὅθεν τὸ ἐφετεῖον, θεωρήσαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ Δημέσιον ὑπεύθυνον εἰς ἀποζημίωσιν, χωρὶς νὰ δέχεται τὸ στοιχείον τοῦ πλουτισμοῦ αὐτοῦ, ψευδῶς ἡρμήνευσε τὰς διαληφθείσας σαφεῖς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου, ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 ἐδ. 7 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 226 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΚΑΤΖΑΚΟΣ

Δεδικασμένον. = ἔννοια ἰσχύος ἐν τῷ μέλλοντι. = ἐπὶ διατροφῇ. = οὐκ ἄρτις διὰ μεταγενεστέρως προσκλήσεως πρὸς δυνοικηδιν. = περιδῶ ἐσφαλμένα ἐρείσματα.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 273 ἐδάφ. 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ τελεσιδικία ἀποφάσις ἀποτελεῖ ἀλήθειαν ἀμάχητον μεταξὺ τῶν διαδίκων, ὥστε ὁ καταδικασθεὶς ὀφείλει νὰ ὑποκύψῃ εἰς αὐτήν, μὴ δυνάμενος νὰ ἀξιώσῃ οἰανδῆποτε μεταβολήν, ἐξαρτῶσαν τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως ἐξ ὧν ἀντικειμένων εἰς τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ καὶ ἂν κανονίῃ, περὶ τοῦ μέλλοντος, ὥστε νὰ μὴ ἰσχύσῃ τοῦτο, ὡς ἀπηγγέλθη, ἀλλ' ὡς τυχὸν ἔδει νὰ ἀπαγγέλθῃ. Οὕτε καθιεροῦται ἐξαίρεσις τις ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐπιδικαζουσῶν διατροφὴν ὅτι δῆθεν τὸ διατακτικὸν αὐτῶν ὑπόκειται ἐξ αὐτοῦ τοῦ νόμου εἰς προϋποθέσεις, αἵτινες δὲν ἀποτελοῦσι μέρος αὐτοῦ. Ὅθεν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δεχθὲν ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 555 τοῦ 1904 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν ἐκρίθη τελεσιδικίως μεταξὺ τῶν διαδίκων ὅτι ὁ ἀναιρεσείων εἶναι ὑπόχρεως εἰς διατροφὴν τῆς συζύγου αὐτοῦ, καί περ ζώσης κεχωρισμένως, μέχρι λύσεως τοῦ μεταξὺ αὐτῶν γάμου ἄνευ ἄλλου τινὸς περιορισμοῦ, ἐρῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὴν εἰρημένην διάταξιν τῆς Πολ. Δικονομίας ἐθεώρησεν ἀπαράδεκτον, καθὼς ἀποκρουόμενον ἐκ τοῦ δεδικασμένου τούτου, τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι συνεκία μεταγενεστέρως προσκλήσεως αὐτοῦ πρὸς τὴν σύζυγόν του ὅπως ἐπανεῖλθῃ εἰς τὸν συζυγικὸν οἶκον καὶ παύσῃ κεχωρισμένως ζῶσα, ἡρθῇ ἐφεξῆς ἡτοί ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1905, ἡ πρὸς διατροφὴν ὑποχρέωσις αὐτοῦ, ἥτις ἀπηγγέλθη διὰ τὸν μέχρι τῆς λύσεως τοῦ γάμου χρόνον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται, τὸ ἐφετεῖον ἔλαβεν ἐν τῷ συνόλῳ ὑπ' ὅψιν καὶ ἐξετίμησε τὴν ὑπ' ἀριθ. 555 ἀπόφα-

σιν τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν, ὡς βασίζουσιν τὸ δεδικασμένον, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ ἀπέρριψε τὸν μοναδικὸν τῆς ἀνακοπῆς λόγον περὶ ἄρσεως τῆς πρὸς διατροφὴν ὑποχρέωσός τοῦ συζύγου ἀπὸ τῆς ἐπιγενομένης προσκλήσεως.

Ἐπειδὴ, ἀρκοῦντος τοῦ ἐκτεθέντος ἐρείσματος πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως, μάταιον ἀποβαίνει νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ λόγοι ἀναίρεσως κατὰ τοῦ ἄλλου ἐρείσματος τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ὅτι εἰκονικὴ ἐστὶν ἡ γενομένη προσκλήσις, διότι τὸ ἐρεῖσμα τοῦτο, καὶ ἐσφαλμένον ἂν ᾖ, δὲν ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ διατακτικοῦ.

Ἀριθ. 227 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Γ. ΦΑΣΙΛΑΚΗΣ

Σύζυγος. = παρόδρασις ὑπὲρ προικὸς ἐν πίνανκι. = προηγουμένος χωρισμός. = περιδῶ ἐρείσματα. = ἐξάλειψις προικῶς ὑποθήκης συναινέσει. = ἀκυρότης. = ἐναλλαγὴ προικῶν. = ὅροι ἰσχύος. = ἀζήμιον. = ὁρκος πρὸς βεβαίωσιν. = καθορισμὸς ἀνωτάτου ὁρου ἀξίας. = οὐκ ἐκτιμητικός.

Ἐπειδὴ διὰ τὴν νόμιμον παράστασιν τῆς ὑπάνδρου γυναικὸς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἐπὶ προστασία τῆς προικῶς περιουσίας καὶ ἰδίᾳ διὰ τὴν ἐν τῷ πίνανκι κατὰτάξινης ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τῶν ἐνυποθήκων τῇ προικῷ ἀπαιτῆσαι ἀκινήτων, τὸ ἐφετεῖον δέχεται, ὅτι πρὸ τῆς συντάξεως τοῦ πίνακος καὶ τῆς κατ' αὐτοῦ ἀνακοπῆς, διετάρχη ὁ χωρισμὸς τῶν προικῶν κτημάτων δι' ἐριστικῆς ἀποφάσεως τελεσιδικίου καταστάσεως, μεθ' ἣν ἡ ὑπάνδρος γυνὴ ἀναλαμβάνει τὴν διοίκησιν καὶ διαχειρίσιν αὐτῶν, ἐπομένως καὶ τὸ δικαίωμα τῆς δικαστικῆς παραστάσεως. Τὸ δεύτερον τοῦτο στήριγμα, μὴ προσβαλλόμενον διὰ τινος τῶν τοῦ ἀναιρετηρίου λόγων, ἀρκεῖ διὰ τὴν νομιμοποίησιν τῆς ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἄνευ ἐρεύνης τοῦ ἐτέρου νομικοῦ λόγου τῶν ἀποφάσεων, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 11 § 4 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 991 καὶ 993 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣ ἐπιτρέπεται καὶ τῇ γυναικὶ ἡ συνεστῶτος γάμου ἐξασφάλις τῆς προικὸς, ἀποδοτέα αὐτῇ μετὰ τὸν γάμον. Ἐπομένως ὁ ἐπὶ τούτῳ στρεφόμενος πρῶτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος δὲν ἔχει νομικὴν ἀξίαν.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 61 § 4 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου ἀπαγγελλομένη ἀκυρότης τῆς μεταξὺ συζύγων συμφωνίας περὶ μὴ ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἀσφαλιζούσης τὴν προῖκα, περιλαμβάνει ἀναγκαιῶς καὶ τὴν περὶ ἐξάλειψως τῆς ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης διὰ τῆς παραιτήσεως τῆς συζύγου. Ἄνευ δὲ καὶ ταύτης ἐκμηδενίζεται ὁ προστατευτικὸς σκοπὸς τοῦ νόμου ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας τῆς προικὸς, σφόδρα εὐνοουμένης ὡς θεσμοῦ δημοσίας τάξεως, χάριν τῆς διὰ τοῦ γάμου προβαίνουσας οἰκογενείας καὶ δὲν ἀποσοβεῖται ἡ συζυγικὴ ἐπήρεια ἐπὶ βλάβῃ τῆς προικὸς. Εἰς ταῦτα δὲ δὲν προσκρούει ἡ γενικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρου 77, ἐπιτρέπουσα τὴν ἐξάλειψιν τῆς ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης τῇ συγκαταθέσει τῶν ἐχόντων συμφέρον καὶ ἱκανότητα μερῶν, εἰς οὓς δὲν περιλαμβάνεται ἡ ὑπάν-

δρος γυνή δύναται τοῦ μνησθέντος ἄρθρου 61 § 4, ἐκτός μόνον τῆς εἰδικῆς περιπτώσεως τῆς διὰ μεταθέσεως ἢ ἐναλλαγῆς τῆς ἐγγραφῆς πρὸς ἄλλα κτήματα τοῦ συζύγου, ἐξασφαλίζοντα ἐξ ἴσου τὴν προίκα, ὅτε ἐκλείπει ὁ λόγος τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἐξαλείψεως. Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ἢ ἐξαλείψις καὶ ἢ ἐναλλαγή τῆς ἐγγραφῆς σημειοῦται ἐν τῇ τετάρτῃ στήλῃ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν, συμφώνως πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῶν ἄρθρ. 84 καὶ ἐπομένων τοῦ Νόμου περὶ Ὑποθηκῶν καὶ τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ Βασιλικοῦ Διατάγματος τῆς 24 Σ)βρίου 1836. Ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ γίνεται μνεία τοῦ συμβολαίου τῆς ιδιωτικῆς συγκαταθέσεως καὶ πάντων τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν τῆς εἰδικῆς ἐξαλείψεως. Τὰ βιβλία ταῦτα κείμενα εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κοινοῦ, δύναται νὰ συμβουλευθῇ πᾶς ἐνδιαφερόμενος τρίτος ἔχων ἐπομένην ὑποθήκην ἢ μετὰ τὴν ἐξαλείψιν κτώμενος δι' ἐγγραφῆς νέαν τοιαύτην, ἢ ἄλλα ἐμπράγματα δίκαια καὶ νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ κύρους ἢ τῶν ἐλαττωμάτων τῆς ἐξαλείψεως καὶ προφυλαχθῇ τοῦ κινδύνου τοῦ ἀκύρου αὐτῆς. Πρὸς ταῦτα δὲ συμμορφωθὲν καὶ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων του, ὀρθῶς ἡρμήνευσε τὰς ἄνω διατάξεις καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τρίτος λόγος ἀναιρέσεως δὲν κρίνεται βάσιμος.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀναιρεσιδολομένης ὑπ' ἀριθ. 195 ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον περὶ τῆς ἀξίας τοῦ κατ' ἐναλλαγὴν ὑποθηκευθέντος ἀκινήτου πρὸς ἀσφάλειαν τῆς προίκα, ἀντὶ τοῦ διὰ τῆς ἐξαλείψεως ἀντικαταστηθέντος ἐπιβάλλει ἐπακτὸν ὅρκον καὶ οὐχὶ ἐκτιμητικὸν ὡς ἐκλαμβάνει ἢ ἀναιρεσεύουσα διὰ τοῦ δευτέρου τοῦ ἀναιρετηρίου λόγου ἀναιρέσεως, ἂν δὲ ἐν τῷ θέματι τοῦ ὅρκου ἐτέθη περιορισμὸς τοῦ ὁρίσαντος, ὅπως οὗτος μὴ κατέλθῃ τοῦ διὰ τῆς ἀποφάσεως ὁρισθέντος ποσοῦ τῆς ἀξίας, ἐνῶ δύναται νὰ αὐξήσῃ, τοῦτο καίται ὑπὲρ τῆς ἀναιρεσεύουσης Τραπεζίης καὶ κατὰ τοῦ ὁρίσαντος καὶ δὲν μεταβάλλει τὸν ὅρκον ἀπὸ ἐπακτοῦ εἰς ἐκτιμητικόν, ἔχοντα ὅντως ἄλλας συνθήκας ἀπὸ τὰς τοῦ ἐπακτοῦ. Ἐπομένως ὁ λόγος οὗτος καὶ ἐπὶ μὴ ἀληθοῦς προϋποθέσεως στηρίζεται καὶ ἄνευ ἐννόμου συμφέροντος προβάλλεται.

Ἐπειδὴ ἡ τελευταία τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 557 ἀπορρίπτουσα τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἀναιρεσιδολογίας Τραπεζίης, καθ' ὃν εἶδει νὰ καταταχθῇ ἡ ἀναιρεσιδολογία ὑπὸ τὸν ὅρον ἐὰν δὲν εἰσπραχθῇ ἡ ἐκχωρηθεῖσα τῷ προικολήπτῃ ἀπαίτησις ἀσφαλίζομένη δι' ἰδίαν ὑποθήκην τοῦ ἐκχωρηθέντος ὀφειλῆτος, δέχεται ὅτι ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς τῆς μὴ εἰσπράξεως τῆς ὑσφαλισμένης ἀπαίτησεως δὲν ἐπροτάθη ἐγκαιρῶς κατὰ τὰς ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου γενομένας παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ἀναγγελλομένων ἀπαίτησεων, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 938 Πολ. Δικονομίας κηρύσσον ἀπαράδεκτον πᾶσαν βραδυτέραν παρατήρησιν. Τὸ στήριγμα τοῦτο τῆς ἀποφάσεως θεμελιῶν τὸ διατακτικὸν αὐτῆς οὐδαμῶς προσβάλλεται, ἐπομένως ὁ εἰς τὸ ἕτερον ἔρεισμα τῆς ἀποφάσεως ἀναγόμενος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι μάταιον νὰ ἐξετασθῇ.

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 148 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

Κακὴ σύνθεσις ἐπὶ ἐξαιρέσει λόγῳ συγγενείας ἢ μὴ πενταετοῦς δικηγορικῆς ὑπηρεσίας. - ὀστοχεῖα. - δόδασις καὶ ἀπόπειρα ἐν ἀπρομελετήτοις ἀδικήμασιν. - ἀνάγνωσις ἀκύρου ἱατροδικαστικῆς ἐκθέσεως. - ἀπόφανσις ἐπὶ προπορευομένου ἐρωτήματος δι' ἓνα κατηγορούμενον καὶ ἐπὶ ἐπομένου δι' ἕτερον. - βεβαίωσις ἀνηλικιότητος καὶ μὴ ἀποδοχὴ προδωπικῆς κρατήσεως. - οὐ δυνατὴ ἀποδοχὴ οὐδ' ἀγωγῆς προδωπικῶς. ἐξέτασις ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ. - ἐφαρμογὴ Πολιτικῆς Δικονομίας. ἀναιρέσις κατὰ πολιτικὴν ἀπαιτήσιν. - παρομπὴ πολιτικῆς δικαστηρίῳ.

Ἐπειδὴ ὁ εἰς κακὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἔνεκεν ἐξαιρέσεως τοῦ πλημμελειοδίκου Ι. Σ*** λόγῳ φιλίας καὶ συγγενείας

(*) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὅ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεῖς κ. Α. Τσιβανόπουλος εἶλετο τάδε:

«Πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως προτείνεται ὅτι κακῶς συνετέθη τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων 1) διότι ὁ λαβὼν μέρος συνέδρος πλημμελειοδίκης Σ. Χ*** ἦν οἰκεῖος ἰδιαιτέρως καὶ φίλος, προσέτι δὲ καὶ συγγενὴς τοῦ παθόντος, ἐπομένως ἦτο ἐξαιρετός καὶ 2) διότι ὁ ἀνακληρωτὴς τοῦ ἐτέρου συνέδρου δικηγόρος Ν. Σ*** δὲν εἶχε συμπληρώσει πενταετὴ δικηγορικὴν ὑπηρεσίαν, ἵνα κατὰ τὸν νόμον δύναται νὰ λάβῃ μέρος πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων. Καὶ ἀληθεῖς, ἐὰν ὑποτεθῶσιν οἱ προτεινόμενοι λόγοι ἐξαιρέσεως τοῦ συνέδρου, δὲν ἀποτελοῦσι λόγον ἀναιρέσεως, διότι κατὰ τὴν ἐπιτακτικὴν διάταξιν τῶν ἄρθρ. 52 Ποιν. Δικονομίας, ποιεῖται νὰ προβάλλωνται ἐγκαιρῶς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἐπότε, παρανόμως ἀπορριπτόμενοι, ἀποτελοῦσι περιπτώσιν κακῆς συνθέσεως, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ οὐδὲν τοιοῦτον συνέβη. Ὡς πρὸς δὲ τὸ δεύτερον, οὐδὲν ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ βεβαιούται ἐκ τῶν πραγματικῶν ὅτι ὁ προσληθὴς πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ δικαστηρίου δικηγόρος συνεπλήρωσε πενταετίαν ὡς τοιοῦτος, ἀλλ' ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ἀποδεικνύηται τὸ ἐναντίον ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ ὁ ἀναιρεσίων οὐδεμίαν προτάγει ἀπόδειξιν ὅτι ὁ προσληθὴς ὡς συνέδρος δικηγόρος Σ*** δὲν συνεπλήρωσε πενταετίαν.

«Ὁ λόγος ὅτι κακῶς ἐφηρόμενη ἡ περὶ συστάσεως διάταξις τοῦ ἄρθρ. 57 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἥτις ἔχει ἐφαρμογὴν μόνον ἐπὶ τῶν ἐκ προμελέτης ἀδικημάτων, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀπρομελετήτων, ὡς ἐν προνομιῇ εἶναι ἀβάσιμος. Τὸ περὶ συστάσεως ἄρθρ. 57 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου εἶναι γενικὴ διάταξις καὶ χωρεῖ ἐπὶ πάντων τῶν ἐκ δολίας προαιρέσεως ἀδικημάτων, δὲν προσαρμόζεται δὲ μόνον 1) ἐπὶ τῶν ἐξ ἀμελείας, διότι ἐπ' αὐτῶν δὲν δύναται νὰ ᾔνη ἀπόφασις. 2) Ἐπὶ τῶν ἀδικημάτων τῶν διὰ τῆς κατ' ἀνάγκην συμμετογῆς δύο τοῦλάχιστον προσώπων διαπραττομένων, διότι ἐπ' αὐτῶν ἡ σύμπραξις προσώπων εἶναι ἀπαραίτητος ἀναγκαία πρὸς ὑπαρξιν τοῦ ἀδικήματος καὶ 3) ἐπὶ τῶν ἀδικημάτων τῶν τελεσιουργουμένων δι' ἀπλῆς παραλείψεως ἐπιτασσομένης ἐνεργείας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ συναίτιοι τοῦ πάθοντος τὸ ἀδίκημα ἢ ὡς ἡθικοὶ αὐτουργοὶ εἰσὶ χαρακτηριστέοι ἢ ὡς συνεργοί.

«Ὅθεν καὶ ἐπὶ ἀποδείρας ἀναιρέσεως, ὡς ἐν προ-

πρὸς τὸν παθόντα καὶ ἕνεκα μὴ μνείας ἐν τοῖς πρακτικοῖς περὶ τῆς συμπληρώσεως πενταετοῦς ὑπηρεσίας τοῦ προσληφθέντος ὡς ἀναπληρωτοῦ συνέδρου δικηγέρου Ν. Σ***, λόγος ἀναιρέσεως, ἀπορριπτέος ἐστίν, ὡς μὴ βάσιμος, τοῦτο μὲν καθ' ἑσὸν καὶ οὐδαμῶς προϋτάθη ἐν καιρῷ, ἔστω καὶ βραδύτερον γνωσθεῖς, ὁ προβαλλόμενος λόγος ἐξαιρέσεως, καὶ ἀόριστος ὁμῶς οὗτος ἐστίν, ὡς μὴ καθορίζων οὔτε τὴν ἰδιαιτέραν φιλίαν, οὔτε τὸν βαθμὸν τῆς συγγενείας, ἵνα κριθῇ ἂν περιλαμβανηταὶ μεταξὺ τῶν τοῦ νόμου (ἄρθρ. 21 ἐδ. 2 Ποιν. Δικον,) περιπτώσεων, καὶ ὡς μὴ ὧν ἄλλως βεβαι- μένος, καθὰ ὁ νόμος (ἄρθρ. 54 Ποιν. Δικονομίας), ἀπαιτεῖ τοῦτο δὲ καθόσον οὐδαμῶς ἀπαιτεῖται ν'

καί μιν τούτεστι πράξεως εἰς βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς τελεσθείσης, χωρεῖ σύστασις, διότι δὲν εἶνε ἀδύνατος οὐδὲ ἀσυμβίβαστος ἢ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει συνα- πόφασιν, καθόσον τὸ ἄρθρον 293 Ποιν. Νόμου περὶ ἀναιρέσεως ἀπαιτεῖ ἀπόφασιν, συναπέφασιν δὲ καὶ τὸ περὶ συστάσεως ἄρθρ. 57, καὶ οἱ λοιποὶ δὲ ὅροι τῆς συστάσεως δὲν εἶνε ἀδύνατον οὐδὲ ἀσυμβίβαστον νὰ συνυπάρξωσι μετὰ τὴν κατάστασιν τοῦ βρασμοῦ τῆς ψυχικῆς ὁρμῆς. Ἄλλως τε ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑπάρχει σύστασις διὰ τὴν ἀπόπειραν τῆς ἀναιρέσεως ἢ ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ ἀναιρεσίω, διότι ὁ συγκατη- γορούμενος ἐπὶ ταύτῃ ἐκηρύχθη ἀθῶος, ἢ παραδοχῇ δὲ τῆς συστάσεως εἶνε ἐντελὴς ἀδιάφορος, ἀφοῦ ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐτημηγορίας οἱ ἑνόχοι δοχονται ὅτι τὴν περὶ τῆς πρόκειται πρᾶξιν ἐξετέλεσεν ἢ ἀναι- ρεσίω, ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ περιήλασθον ἐν τῇ ἀπαν- τήσει των καὶ τοὺς ὅρους τῆς συστάσεως.

«Ὁ λόγος ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 47 τοῦ Ποιν. Νόμου συνδυαζομένην καὶ πρὸς τὴν ἄρθρ. 293, ἐπὶ τοῦ ἀδικήματος τῆς ἀναιρέσεως δὲν εἶνε δυνατὴ ἀπόπειρα, ἥτις προϋπόθεσιν ἔχει ἀ- τάραχον καὶ ἐσκεμμένην ἐνέργειαν τοῦ αὐτοῦχοῦ, ἀποκλειομένην ὅπως ἐπὶ τῆς ἀναιρέσεως, ἐπομένως ἐτραπευμένης ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφηρομένη ὁ Ποινι- κὸς Νόμος καὶ ἐπεβλήθη ποινὴ εἶνε ἀνυπόστατος. Ἀπόπειρα δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ μόνον 1) ἐπὶ ἀμε- λείας 2) ἐπὶ τῶν ἐγκλημάτων, ὅσα ἀπαρτίζονται ἐκ προπαρασκευαστικῶν μόνον πράξεων, ἀλλ' ὅπως κατὰ ρητὴν τοῦ νόμου διατάξιν κηρύσσονται τιμωρητέα, καὶ 3) ἐπὶ τῶν ἐγκλημάτων, ἅτινα ἐκτελοῦνται δι' ἀκαριαίας ἐνεργείας, καὶ ὧν τὸ παραγωγικὸν μέσον εἶνε ὁ λόγος, καὶ οὐχὶ δι' ἐνεργείας τινὲς βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον προοίσης. Ἐπὶ τῆς ἀναιρέσεως ὅθεν οὐδεὶς εὐλόγος διαταγὴς δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ὅτι χωρεῖ ἀπόπειρα, ἀφοῦ οὐσιῶδες προσὸν αὐτῆς εἶνε ὁ δόλος ἢ δὲ ἐκ τοῦ δόλου προοιούσα ἐνέργεια ἐνδε- χόμενον νὰ μὴ καταλήξῃ εἰς τὸ σκοπούμενον ἀποτέ- λεσμα ἐξ αἰτιῶν ἄλλοτρίων τῆς βουλήσεως τοῦ δρῶν- τος (Κωστῆς Τόμος Β' σελὶς 427).

«Ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἀφοῦ τὸ κύριον ζήτημα ὅπερ οἱ ἑνόχοι ἔλυσαν καταφατικῶς, δεχθέντες ὅτι ὁ παθὼν ἑστερήθη τῆς ὁράσεως ἀνάγεται εἰς ζήτημα ἀπαιτοῦν γνώσιν καὶ πείραν ἱατρικὴν δὲν διατάχθη πραγματογνωμοσύνη, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον ἐστηρίχθη εἰς τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, οἵτινες ἄλλως τε δὲν ἐζητήσθησαν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, οἱ ἑνόχοι δὲ ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τὰς ὑπὸ τοῦ γραμματέως ἀναγνω- σθείσας δύο ἱατρικὰς ἐκθέσεις ἱατρῶν μὴ ὁρισθέν- των ὡς πραγματογνωμόνων, ὧν ἡ ἀνάγνωσις δὲν ἐπι- τρέπεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, καὶ οἵτινες ἐδόθησαν εἰς τοὺς ἐνόχους κατὰ τὴν διάσκε-

ἀναφέρηται ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἐκάστοτε ἡ ὑπαρξίς τῶν νομίμων προσόντων παρὰ τῷ κατ' ἐπικουρίαν προσλαμβανομένῳ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ δικα- στηρίου, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, δικαστικῶ ὑπαλλήλῳ, εἰκαζομένης τῆς νομίμου ὑπάρξεως αὐτῶν μέχρις ἐναντίας ἀποδείξεως, οὐδαμῶς ἐν προκειμένῳ προσαγομένης.

Ἐπειδὴ δὲν εἶνε ἀσυμβίβαστος ἢ τε σύστασις καὶ ἡ ἀπόπειρα πρὸς τὰς ἀπρομελετήτως καὶ ἐν βρασμῷ ψυχικῆς ὁρμῆς διαπραττομένας ἀξιοποίνους πράξεις, ἀφ' οὗ καὶ ἐν ταύταις ἀπαιτεῖται, ὡς ἐν τῇ συστάσει καὶ τῇ ἀποχείρῃ, ἢ τε δολίᾳ προαίρε- σις καὶ ἡ ἀπόφασιν πρὸς ἐκτέλεσιν, ἢ ὑπαρξίς τῶν ὁποίων δὲν ἀποκλείεται ἐκ μόνου τοῦ ὅτι λαμ-

ψιν των εἶναι ἀνυπόστατος. Ἡ κρίσις τοῦ καταλλη- λοτέρου ἀποδεικτικῶ μέσου καὶ ἡ ἐκτίμησις τῶν ἐκ τούτου προκυπτουσῶν ἐνδείξεων ἀφίεται ἐκ τοῦ νό- μου εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ἐπομένως δια- φεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἡ ἀνάγνω- σις δὲ τῶν ἱατρικῶν ἐκθέσεων, καὶ ἄκυροι ἐὰν ὡσιν, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως. Ἐπίσης δὲν ἀποτε- λεῖ λόγον ἀναιρέσεως καὶ ἡ παράδοσις τῶν ἱατρικῶν τούτων ἐκθέσεων εἰς τοὺς ἐνόχους, διότι τὸ ἄρθρ. 431 δὲν διατάσσει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδι- κασίας τὴν τήρησιν τῆς διατυπώσεως ταύτης.

«Ὁ λόγος ὅτι ἀφοῦ ἐτέθη εἰς ἐνόχους καὶ ζήτημα ἀπρομελετήτου τραυματισμοῦ, οἱ ἑνόχοι χωρὶς ν' ἀ- ποφανθῶσιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἔλυσαν τὸ ζήτημα τῆς ἀδίκου ἐπιθέσεως εἶναι ἀνυπόστατος, καθόσον οἱ ἑνόχοι ἀποφηνάμενοι ἔνοχον τὸν ἀναιρε- σείοντα ἀποπείρας ἀναιρέσεως, δὲν ἠδύναντο νὰ λύ- σουν καὶ τὸ ζήτημα τῶν τραυμάτων, ἀφοῦ ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πράξεως δυναμένης νὰ χα- ρακτηρισθῇ ἢ ὡς ἀπόπειρα ἀναιρέσεως ἢ ὡς τραυ- ματισμός. Ἡ καταφατικὴ λύσις τοῦ ζητήματος τῆς ἀδίκου ἐπιθέσεως δὲν ἀφορᾷ τὸν ἀναιρεσίοντα, ἀλλ' ἔτερον κατηγορούμενον, καὶ ἡ κριθίνα ἔνοχον τῆς κυ- ρίας πράξεως τῆς ἀποπείρας ἀναιρέσεως.

«Ὁ λόγος ὅτι κακῶς ἐγένετο δεκτὴ ἡ πολιτικὴ ἀ- γωγὴ ἡλλοίφως νομιμοποιήσεως τοῦ ἀναιρεσίοντος ἐναγομένου, ὅστις, ὡς δέχεται ἡ ἀπόφασιν, εἶναι ἀ- νήλικος καὶ κακῶς ἡγήθη ἡ πολιτικὴ ἀγωγή κατ' αὐτοῦ, ἐνῷ εἶδε νὰ ἐναχθῇ ἡ νόμιμος ἐπιτροπὸς μὴ- τηρ αὐτοῦ εἶναι βάσιμος. Ὡς δέχεται ἡ προβαλλο- μένη ἀπόφασιν, ὁ ἀναιρεσίω ἐναγόμενος εἶναι ἀνή- λικος, ἐπομένως οὐχὶ ὁρθῶς τὸ δικαστήριον τῶν συ- νέδρων ἐδέξατο τὴν κατ' αὐτοῦ πολιτικὴν ἀγωγήν καὶ ὑπεγράψαν αὐτὸν προσωπικῶς εἰς τὴν πληρω- μὴν ἀποζημιώσεως, ἐνῷ, καθὰ εἴρηται, δέχεται ὅτι ἦτο ἀνήλικος καὶ συνεπῶς μὴ δυνάμενος νομίμως νὰ παρασταθῇ αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου εἰμὴ διὰ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, ἢ δὲ κακῇ παράστα- σις, ὡς ἀφορῶτα εἰς τὴν νομιμοποίησιν τοῦ ἐναγο- μένου, ἔπρεπε νὰ ἐξετασθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου καὶ αὐτεπαγγέλτως. Μὴ ἐξετάσαν δὲ ταύτην τὸ δικα- στήριον, παρῆλθε τὸ ἄρθρ. 69 τῆς Πολ. Δικονο- μίας καὶ κατέστη: τὸν ἀπόφασιν τοῦ ἀναιρετέαν ὡς πρὸς τὴν παραδοχὴν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς κατὰ τοῦ ἀναιρεσίοντος, καθόσον ἡ ποινικὴ διαδικασία δὲν ἀκυροῦται, ἐὰν οὐχὶ ὁρθῶς ἐγένετο δεκτὴ ἡ πολι- τικὴ ἀγωγή.

«Ἀφοῦ ὁ λόγος οὗτος εἶνε βάσιμος περιττὸν κρίνω ν' ἀσχοληθῶ ἐπὶ τῶν ἄλλων λόγων τῆς ἀναιρέσεως τῶν ἐναγομένων εἰς τὸ παραδεκτὸν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς».

δάνονται αὐταί ἐν βρασμῷ ψυχρῆς, μὴ βάσιμος συννεπὼς ἐστὶ καὶ ἀπορριπτέος ἀποβαίνει· ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου εἰς κακὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 57 καὶ 47 Ποιν. Νόμου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ἡ ἀνάγνωσις ἀκύρων ἱατροδικαστικῶν ἐκθέσεων δὲν περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν διδουσῶν χώρων εἰς ἀναιρέσιν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 448 Ποιν. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ καταφατικῶς ἀποφανθέντων τῶν ἐνόρκων ἐπὶ τοῦ πρώτου τεθέντος αὐτοῖς ζητήματος τοῦ ἐγκλητηρίου, ἤτοι τῆς ἀποκείρας ἀναιρέσεως καὶ πρὸς τὸν ἀναιρεσίοντα, καὶ δέντων διὰ τῆς τοιαύτης ἀπαντήσεως αὐτῶν τὸν νομικὸν εἰς τὴν ἀποδιδομένην αὐτῷ πρᾶξιν χαρακτηρισμὸν, περιτεύουσα ὅλως ἦτο ὡς πρὸς τοῦτο ἡ ἐπίλυσις τῶν ἐτέρων ἐπιδοθητικῶς τεθέντων αὐτοῖς ζητημάτων τοῦ ἀπορριπτεῖν τραυματισμοῦ καὶ τῆς ἀδίκου ἐπιθέσεως, ἡ ἐπὶ τοῦ τελευταίου δὲ τούτου γενομένη καταφατικὴ ἀπάντησις αὐτῶν, ἀναφερομένη εἰς τὸν ἕτερον συγκατηγορούμενον, δι' ἐν ἀποφατικῶς ἐλύθη τὸ κύριον τῆς ἀποκείρας ἀναιρέσεως ζήτημα, οὔτε τὴν ἐτυμηγορίαν ἀσαφῆ ἢ ἀντιφατικὴν καὶ μὴ πλήρη καθιστᾷ, οὔτε τὸν ἀναιρεσίοντα ἀποβλέπει, καὶ δὲν παρέχει ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον ἀναιρέσεως, ἐπομένως καὶ ὁ εἰς ἀσάφειαν καὶ ἀτέλειαν τῆς ἐτυμηγορίας ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστίν, ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ, βεβαιουμένης ἐκ τε τῶν πρακτικῶν, καθ' ἃ ὁ ἀναιρεσίων, ἐξεταζόμενος περὶ τῆς ταυτότητός του, ἐδεβαίωσε, μὴ γενομένης ἀντιρρήσεως, ὅτι εἶναι εἰκοσαετής τὴν ἡλικίαν, καὶ ἐκ τοῦ διατακτικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καθ' ὃ δὲν κατεγνώσθη τῷ ἀναιρεσίοντι, ὡς ἀνηλικίω προσωπικῇ κράτησις διὰ τὴν δικαστικὴν διαπαινή, τῆς ἀνηλικιότητος τούτου, κατ' αὐτὴν τὴν τοῦ δικαστῆρος δικαστηρίου ἀντίληψιν καὶ ἐκδοχὴν, ἐσφαλμένως τὸ δικαστήριον τῶν συνόδων ἐδέχθη τὴν κατ' αὐτοῦ προσωπικῶς ἀπευθυνομένην καὶ εἰς αὐτὸν ἐπιδοθεῖσαν ὑπὸ συζήτησιν πολιτικὴν ἀγωγὴν καὶ ὑπεχρέωσε τοῦτον εἰς πληρωμὴν τοῦ ἐπιδικασθέντος ποσοῦ, ἐνῷ λόγῳ τῆς ἀνηλικιότητος αὐτοῦ, ὁ ἀναιρεσίων οὗτος δὲν ἤδυνάτο κατὰ νόμον (ἄρθρ. 74 καὶ 75 Πολ. Δικονομίας καὶ 302 § 1 Πολ. Δικονομίας), ὡς διατελῶν ὑπὸ ἐπιμέλειαν καὶ μὴ ἔχων τὴν ἀπεριόριστον διαχείρισιν τῆς περιουσίας του, νὰ παρασταθῇ αὐτοπροσώπως εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ εἶδε νὰ ἐναχθῇ διὰ τοῦ νομίμως ἐκπροσωποῦντος αὐτὸν ἐπὶ δικαστηρίου ἐπιτρόπου του, συνεπὼς δ' ἡοῦτω κατ' αὐτοῦ ἀπευθυνθεῖσα ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ ἡ ἀπορριπτεῖα λόγῳ προσωπικῆς κακῆς τοῦ ἐναγομένου τούτου παραστάσεως, ἥτις εἰς τὴν νομιμοποίησιν τούτου ἐν τῇ τοιαύτῃ διαφορᾷ ἀναγομένη ἡδύνατο καὶ αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου νὰ ἐξετασθῇ, δύναται δεῖξαι ἤδη ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου προσβαλλομένη νὰ κριθῇ ὡς εἰς πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν οὕσα ἐξεταστέα, ἀναιρετέα συνεπὼς ἐστὶν ὡς κατὰ παράδειγμα τῶν ἄνω διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τῶν ἄρθρων 58, 75 καὶ ἐπομ. τοῦ περὶ ἀνηλικίων κλπ. ἀποφνημαμένη ἢ προσβαλ-

λομένη ἀπόφασις ὡς πρὸς τὰς ἀφορώσας τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν διατάξεις αὐτῆς, καθ' ἃς διέπεται ἀπὸ τοὺς περὶ ἀναιρέσεως τῶν πολιτ. ἀποφάσεων ὅρισμούς τοῦ ἄρθρου 807 ἐδ. 5 καὶ 7 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ παραπεμπτέα ἢ περαιτέρω περὶ τοῦ παραδεκτοῦ τῆς τοιαύτης πολ. ἀγωγῆς ἀπόφασις ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου πολ. δικαστηρίου.

Ἀριθ. 149 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης γ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Διπλωματοῦχος φαρμακευτικῆς σχολῆς. - ἄδεια φαρμακεμπορίου. - ἐκτέλεισις δυνταγῶν καὶ πώλησις φαρμάκων μικρᾶς ποσότητος. - χαρακτὴρ παραβάσεως. - διπλῆ ὑποτροπὴ.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθῆναις Πλημμελειοδικῶν, δεχθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου κρίσιν αὐτοῦ, ὅτι ὁ καταδικασθεὶς Δ. Μ***, ἔχων δίπλωμα τῆς φαρμακευτικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄδειαν τοῦ ἱατροσυνεδρίου, καὶ ἔχων ἐν Ἀθῆναις φαρμακεμπορεῖον, ἀπὸ 20 Ἀπριλίου 1901 μέχρι 14 Φεβρουαρίου 1905 ὑπε-

(*) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Τσιβανόπουλος εἶπε τάδε :

«Ὁς λόγος ἀναιρέσεως προτείνεται ἡ ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ καὶ ἡ ψευδὴς ἐρμηνεία τοῦ Ποιν. Νόμου, καθόσον ἐνῷ ἡ πρᾶξις, δι' ἣν ἐκλήρυνε ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος προβλέπεται ἀπὸ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 3 καὶ 8 τοῦ ΩΜΒ' Νόμου καὶ τιμωρεῖται διὰ φυλάκισις τριῶν μηνῶν μέχρις ἐνδὲς ἔτους, τὸ πημμελειοδικεῖον ἐπέβαλεν ποινὴν προστίμου.

«Ἐπὶ τοῦ λόγου τούτου τῆς ἀναιρέσεως παρατηρῶ τὰ ἐξῆς: Διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὁ κατηγορούμενος ἐκλήρυνε ἔνοχος ὅτι «ἔχων ἐν Ἀθῆναις φαρμακεμπορεῖον ὑπερέβη τὰ ὅρια τοῦ δικαιώματός του, ὑπὲρ τῶν ὁποίων διὰ διπλώματος ἔλαβεν ἄδειαν ἥτοι ἐκτελῶν συνταγὰς ἱατρῶν καὶ πωλῶν φάρμακα εἰς μικρὰς ποσότητας, ἀντεποιήθη δικαιώματα ἐπιτηδεύματος, ὅπερ δὲν εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ μετέρχηται». Ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι ὁ κατηγορούμενος φαρμακέμπορος ὢν ἀντιποιήθη ἔργα φαρμακοποιῶ. Ἡ τοιαύτη δὲ πρᾶξις προβλέπεται καὶ τιμωρεῖται ἀπὸ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ΩΜΒ' Νόμου ἔχον ὡς ἐξῆς: «Οἱ κατὰ παράδειγμα τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 29 Μαρτίου 1835 Β. Δ. ἀντιποιοῦμενοι ἔργα φαρμακοποιῶ φαρμακέμποροι τιμωροῦνται μὲ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ παρόντος Νόμου ὀριζομένην ποινὴν», ἥτοι μὲ φυλάκισιν τριῶν μηνῶν μέχρις ἐνδὲς ἔτους. Ἡ προσβαλλομένη δὲν ἀπόφασις ἐπέβαλε ποινὴν ἑκατονταδράχμου προστίμου, ἐφαρμόσασα τὸ ἄρθρ. 533 § 2 Ποιν., ὅπερ τιμωρεῖ τὴν ἀντιποίησιν δικαιωμάτων ἐπιτηδεύματος, ἐπὶ αἰτιολογίᾳ ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἔχει ἄδειαν συστάσεως φαρμακεμπορείου καὶ ὅτι ὑπερέβη ἀπλῶς ταύτην. Φρονῶ ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ πημμελειοδικείου εἶναι ἐσφαλμένη. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 29 Μαρτίου 1835 ἰσχύοντος Β. Δ. περὶ πωλήσεως ἱατρικῶν, μόνον οἱ φαρμακοποιοὶ καὶ φαρμακέμποροι ἔχουσι τὴν ἄδειαν νὰ πωλῶσιν ἱατρικά, οἱ δεῦτεροι χρεωστούν νὰ πωλῶσιν εἰς μεγάλας ποσότητας καὶ ἀπαρσκαυάστα, οἱ δὲ πρῶτοι μόνον εἰς μικρὰς ποσότητας ἀπλᾶ ἢ σύνθετα, παρσκαυάσματα καὶ ἀπαρσκαυάστα. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ΩΜΒ' πρὸς σύστασιν φαρμακείων ἀπαιτεῖται ἄδεια τοῦ Ὑπουργοῦ.

ρέθη τὰ ὅρια τῶν δικαιωμάτων του, ὑπὲρ τῶν ὁποίων διὰ διπλώματος ἔλαβεν ἄδειαν, ἥτοι ἐκτελῶν συνταγὰς ἱατρῶν καὶ πωλῶν φάρμακα εἰς μικρὰς ποσότητας, ἀντεποιήθη δικαιώματα ἐπιτηδεύματος ὅπερ δὲν εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ μετέρχεται». Ὁρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸ ἄρθρον 533 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καὶ οὐχὶ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ΥΜΒ' Νόμου τοῦ 1880, ὅπερ ὁ ἀναιρεσιῶν ἰδιώτης κατήγορος ἐπικαλεῖται, τὸ ὅποion ὀρίζον «ὅτι μὲ τὴν, ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ ἰδίου Νόμου, ὀριζομένην ποινὴν τιμωροῦνται οἱ κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 29 Μαρτίου 1835 Β. Διατάγματος, ἀντιποιοῦμενοι ἔργα φαρμακοποιοῦ, φαρμακεμπόρου κλπ.» ἐννοεῖ τοὺς μὴ ἔχοντας, τὰ παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα τοῦ φαρμακοποιοῦ, ἥτοι διπλώμα Φαρμακευτικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου καὶ ἄδειαν τοῦ ἱατροσυνηδριῶν, φαρμακεμπόρους, καὶ οὐχὶ τοὺς ἐπιστήμονας φαρμακοποιούς, τοὺς μὴ ἔχοντας τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1ου τοῦ ΩΜΒ' Νόμου τοῦ 1880, ἀπαιτούμενην πρὸς σύστασιν φαρμακείου ἄδειαν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, οἵτινες πρὸ τοῦ ἀπὸ 5 Σβρίου 1861 Βασ. Διατάγματος τοῦ προμνησθέντος Νόμου ΩΜΒ' εἶχον

γαὺ τῶν Ἑσωτερικῶν. Καὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 8 τοῦ Νόμου τούτου, οἱ κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 29 Μαρτίου 1835 Β. Δ. ἀντιποιοῦμενοι ἔργα φαρμακοποιοῦ φαρμακέμποροι τιμωροῦνται μὲ τὴν ποινὴν τοῦ ἄρθρ. 3 ἥτοι μὲ φυλάκισιν. Κατὰ ταῦτα ἐπομένως ὁ φαρμακέμπορος πωλῶν φάρμακα εἰς μικρὰς ποσότητας καὶ ἐκτελῶν συνταγὰς ἱατρῶν, ὡς δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δὲν ἀντιποιεῖται δικαιώματα ἐπιτηδεύματος, ἀλλ' ἔργα φαρμακοποιοῦ, ἡ τοιαύτη δὲ ἀντιποίησις εἰδικῶς προβλέπεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ΩΜΒ'. Τὴν τοιαύτην δὲ γνώμην ἰδέχθη ἡσχάτως καὶ ὁ Ἀρειὸς Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 150 τοῦ 1905 ἀποφάσεως σκεθεῖς ὡς ἐξῆς: «Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν ἐκτιμήσαν τὰ προκύψαντα ἐκ τῆς συζητήσεως περιστατικῶς ἰδέχθη ὅτι ὁ ἀναιρεσιῶν φαρμακέμπορος ὢν ἐπὶ πώλει παρασκευασμένα φάρμακα εἰς μικρὰς ποσότητας καὶ ἐξετέλει συνταγὰς, ἀντιποιοῦμενος οὕτω ἔργα φαρμακοποιοῦ, ὀρθῶς ἄρα ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἐκδοχῇ ἔκρινεν ὅτι ὁ ἀναιρεσιῶν ἐξετέλεσε τὴν ἀποδιδόμενην αὐτῷ καὶ ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ΩΜΒ' Νόμου προβλεπομένην πράξιν τῆς ἀντιποιήσεως ἔργων φαρμακοποιοῦ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ ἀπὸ 29 Μαρτίου 1835 Δ., καθ' ὃ εἰς μόνους τοὺς φαρμακοποιούς ἐπιτρέπεται τὸ πωλεῖν φάρμακα εἰς μικρὰς ποσότητας ἐπὶ τῇ βίσει ἱατρικῆς συνταγῆς ἢ καὶ ἄνευ αὐτῆς». Οὕτως ἐκ τοῦ ἀπὸ 29 Μαρτίου 1835 Διατάγματος οὕτως ἐκ τοῦ Νόμου ΩΜΒ' συνάγεται ὅτι ὅταν ὁ φαρμακέμπορος κέκτηται διπλώμα φαρμακευτικῆς τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρ. 533 Ποιν. Νόμου, τούναντιον μάλιστα σαφῶς ἐξάγεται ὅτι οὐδέμια τοιαύτη διάκρισις γίνεται. Τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ Διατάγματος ἐτιμῶρει διὰ τῆς αὐτῆς ποινῆς τοῦ ἄρθρου 533 τοὺς φαρμακοποιούς, τοὺς φαρμακεμπόρους καὶ τοὺς εἰδοπώλας παραβαίνοντας τὰς διατάξεις 1 § 2 τοῦ Δ. Ὁ Νόμος ὅμως ΩΜΒ' ἐτροποποίησε διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Δ. ὡς πρὸς τοὺς φαρμακεμπόρους, τιμωρῶν αὐτοὺς αὐστηρότερον ἀντιποιοῦμένους ἔργα φαρμακοποιοῦ, ἵνα ἀσφαλίσῃ περισσότερον τὰ συμφέροντα τῶν φαρμακοποιῶν».

κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 29 Μαρτίου 1835 Β. Διατάγματος τὸ δικαίωμα νὰ πωλῶσιν ἱατρικὰ εἰς μικρὰς ποσότητας κλπ. ἐξασκοῦντες ἐλευθέρως τὸ φαρμακευτικὸν ἐπάγγελμα, τὸ ὅποion δὲν εἶχεν ὑποβληθῇ εἰς τοὺς κατόπιν διὰ τοῦ Διατάγματος τοῦ 1861 καὶ τοῦ Νόμου τοῦ 1880, νομοθετηθέντας περιορισμούς, ἔθεν ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστίν, ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ ἂν οὐ τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ἐδέχθη, «ὅτι ὁ ἤδη ἀναιρεσιβλητος περιέπεσε δις εἰς τὸ αὐτὸ ἀδίκημα «ὡς ἀποδεικνύεται τοῦτο καὶ ἐκ τοῦ, ἐν τῇ δικογραφίᾳ συνημμένου κεκυρωμένου ἀντιγράφου τῆς ὑπ' ἀριθ. 125 τοῦ 1904 ἀποφάσεως τοῦ Βου τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου (*), δι' ἧς ὁ ἤδη ἀναιρεσιβλητος κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον δρ. ἑκατὸν ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 533 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἐσφαλε μὴ ἐφαρμόσαν καὶ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ Βασ. Διατάγματος τῆς 7 Δεβρίου 1834 περὶ ἁδείας τοῦ ἐπαγγέλεσθαι τὴν ἱατρικὴν φαρμακοποιίαν κλπ. καθ' ὃ ὁ παραβάτης τῶν περιεχομένων τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος, ἐκτὸς τῶν παρὰ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένων ποινῶν κολάζεται, ἂν περιπέσῃ καὶ ἐκ δευτέρου εἰς τὸ αὐτὸ πταῖσμα διὰ προσκαίρου, ἢ καὶ παντοτείνης τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ παύσεως», τὸ ὅποion ἄρθρον, προκειμένου περὶ πράξεως λαδούσης χώραν καθ' ἣν χρόνον ἰσχύει τὸ Βασ. Διάταγμα τῆς 29 Μαρτίου 1835, κατὰ τὸ ἄρθρον 1ον τοῦ ὁποίου «οἱ φαρμακέμποροι χρεωστοῦσι νὰ πωλῶσιν εἰς μεγάλας ποσότητας καὶ ἀπαρασκευάστα ἱατρικὰ», ἔχει πλήρη ἐφαρμογὴν, διότι ὁ καταδικασθεὶς παρήβη τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2 καὶ 3 τοῦ Β. Διατάγματος τοῦ 1834, καὶ 1 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 29 Μαρτίου 1835, κατὰ τὰ ὅποια «ὁ ἔχων διπλώμα φαρμακοποιοῦ ὑποχρεοῦται νὰ ἀκολουθῇ ἀκριδῶς ὅλους γενικῶς τοὺς ὑπάρχοντας ἱατρικοὺς νόμους, καὶ τὰ ἐν ἐννεργείᾳ Διατάγματα» «οἱ δὲ φαρμακέμποροι χρεωστοῦσι νὰ πωλῶσι μεγάλας ποσότητας καὶ ἀπαρασκευάστα ἱατρικὰ, κατ' ἀκολουθίαν ἀναιρέτεα ἐστὶν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις μόνον κατὰ τὸ μέρος τοῦτο διὰ ψευδῆ ἐρμηνείαν τοῦ Ποιν. Νόμου συνωδὰ τῷ ἄρθρῳ 407 § 11 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Ἐπειδὴ, ἀναιρουμένης ἐπὶ τοιοῦτω λόγῳ τῆς προσφάσεως, ὁ Ἀρειὸς Πάγος κατὰ τὸ ἄρθρ. 500 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἐφαρμύζει ὀρθῶς τὸ ἄρθρ. τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐπομένως κατὰ τὰ ἄνω ἐκτεθέντα δέον νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν καταδικασθέντα, ὡς περιπεσόντα καὶ ἐκ δευτέρου εἰς τὸ αὐτὸ πταῖσμα τοῦ ἄρθρου 533 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, δι' ὃ κατεδικάσθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐκτὸς τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ ποινῆς τοῦ ἑκατονταδράχμου προστίμου καὶ ἡ πρόσθετος ποινὴ τῆς προσκαίρου παύσεως τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ, ὡς φαρμακεμπόρου, ἐπὶ ἑνα μῆνα(**).

(*) Πρβλ. αὐτὴν ἐν τσλ. 469 XVI.

(**) Καταδύξιν ἀπηνῆς τῶν φαρμακεμπόρων, ἐπὶ τῇ βίσει νόμου ὁ ὁποῖος, παρεμποδίζων τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐργασίας, πρὸ πολλοῦ κατηργήθη ἐν τῇ συνειδήσει τῶν πιστευόντων εἰς τὴν ἀγιότητα αὐτῆς.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Αριθ. 1034 (1906) (*)

Εισηγητής ο έφετης κ. Χ. ΡΟΥΦΗΣ

Πτώχευσις εταιρίας.— άκυρότης οντόσεως.— προβλητέα υπό τρίτων.— προθεσμιαί.— ευεργέτημα εμπορίας.— προσβολή υπό προικοδότου πατρός.— άπαίτησις τύπων ύπερ προίκος.— έπικλησις βιβλίων πτωχεύσεως.

Έπειδή και άληθούς ύποτιθεμένου, ει και οι έρεσίβλητοι άρνούνται, ότι ή έν καταστάσει πτωχεύσεως εταιρία «Π^{***} και υίος» δέν συνέστη, κατά τόν άρθρον 39 του Έμπ. Νόμου, όμέρυθος ούσα, ούδ' έτηρήθησαν κατά την σύστασιν αύτης αι διατυπώσεις των άρθρων 42 και 43 αυτού, ή άθέτησις των όποιων έπάγεται την άκυρότητα της εταιρίας ως προς τούς συνεταίρους, οι δανεισταί της εταιρίας οι μετ' αύτης συναλλάζαμενοι δύνανται έρρωμένως να έπικαλεσθώσι την πραγματικήν κα-

(*) Πρόκειται περί συγχρούσεως άτομικών και εταιρικών δανειστών και της μεταξύ αύτών έπικρατήσεως, όπερ δυσχερέστατον καθ' έαυτό, καθό άμέσως σηεδόν άπτόμενον της controversissima controversio τίς είναι τρίτος, ήν προσπαθείν άποφύγη ή άνω άπόφασις έν μακαρία εύκολία διά της μεθόδου μακροσκελούς παρατάξεως άλλωτριών αύτη αίτιολογιών, έν τω έξηρω θορύβω των όποιων προσπάθεια καταβάλλεται να καταπνίγη ή έλλειψις όρθών αίτιολογιών, καθ' όν τρόπον διά τυμπανοχρούσις άπεπνίγη έπί του ίκρίωματος ή τελευταία φωνή του κατατομηθέντος Λουδοβίκου Ιθου. Δέν είναι τω όντι ούδέ του κόπου κών άξιον να λεχθή ότι τόν άρθρον 586 του Έμπ. Νόμου και αι προθεσμιαί αύτου άφορώσι μόνον την κήρυξιν της πτωχεύσεως και τά σχετικά αύτη θέματα, ήτοι την ύπαρξιν αύτης και την έναρξιν κτλ, ούδαμώς, δέ και ούδέποτε άλλα άνεξάρτητα αύτη άντικείμενα. οίον έν προκειμένω τόν έγκυρον ή άκυρον της πτωχεύσεως της εταιρίας ή την ύπαρξιν αύτης, άτινα μή καταναλθέντα τη άπόφασει, δέν δύνανται να καλύπτωνται έκ του έξ αύτης δεδικασμένου. Δυνάμεθα να όρκισθώμεν εις όλους τούς Θεούς, ότι ούδεμία άποφασις περί πτωχεύσεως εταιρίας δύναται να πλάτη ύπαρκτην άνύπαρκτον τοιαύτην. Άλλού είχε τόν πόνον ή ύπόθεσις και άλλού αναζητεί αύτόν ή άνω άπόφασις. Οι τρίτοι, τη εταιρία συμβληθέντες και δανεισταί αύτης, δύνανται να ένασκήσωσι και άνευ της νομίμου συστάσεως της τή κατ' αύτης δικαιοματά της, άτινα έκτείνονται άτομικώς και κατά των συνεταίρων, μή δυαμένων να προσβάλλωσιν αύτείς τόν άκυρον της ένστάσεως. Άλλ' έν προκειμένω ήρωτάτο και τούτο ήτο τόν καιρίον θέμα : Έάν τόν δικαίωμα τούτο των δανειστών της πράγματι συστάσης Έταιρίας ισχύη και έναντίον των άτομικών δανειστών των έν τοιαύτη πράγματι συστάσει εταιρία εταιρών Έν άλλαις λέξεσι: εάν οι άτομικοί δανεισταί ούτοι: είναι και αυτοί τρίτοι ως και οι δανεισταί της εταιρίας και τίνων των άμφοτέρωθεν τούτων τρίτων τά συμφέροντα πρέπει να προστατευθώσιν. Η άνω άπόφασις έπροστάτευσεν τά συμφέροντα των εταιρικών δανειστών ούχι ταμύσα ριζικώς τόν ζήτημα, άλλα κρυφείσα συμπτωματικώς όπισθεν άπαράδεκτου, τόν όποιον κατασκευάσαν μετ' εύχαρείας, τοσούτω μάλλον καταμαρτυρομένης, όσφ έχρησίμευσεν αύτη εις άπαλλαγήν από μεγάλης δυσχερείας.

τάστασιν αύτης και έν περιπτώσει πτωχεύσεως της εταιρίας ν' ακολουθήσωσι την διαδικασίαν αύτης εις προστασίαν των έαυτών συμφερόντων, κατά τās διατυπώσεις και προθεσμίας του νόμου. Έάν δέ διά της κηρυττούσης την πτώχευσιν της εταιρίας άποφάσεως, της ούτως άκύρως συστάσης, προσβάλλονται συμφέροντα των άτομικών των εταιρών δανειστών, δικαιούνται ούτοι να προσβάλλωσι τόν κύρος της τοιαύτης εταιρείας, όπως διασώσωσι τās έαυτών άξιώσεις άπέναντι των δανειστών της εταιρείας, τόν ένδοικον όμως μέσον δι' ού ή προσβολή έπέρχεται περιώρισην ό νομοθέτης έντός βραχείας προθεσμίας του άρθρου 586 του Έμπορικου Νόμου κατά της κηρυξάσης την πτώχευσιν άποφάσεως, άπομακρυνθείς των διατάξεων του κοινού δικαίου, καθ' ός πās τρίτος, όστις δέν συνήργησεν ούδέ προσεκληθή ή δέν προσελήφθη εις δικαστικήν τινά ή έξώδικον πράξιν φέρουσαν βλάβην ή κίνδυνον εις τά νόμιμα αύτου συμφέροντα, δύναται να κάμη κατ' αύτης άνακοπήν (άρθρ. 235 και 238 της Πολ. Δικονομίας), ό δέ λόγος της τοιαύτης του νομοθέτου βουλήσεως πρόδηλος και καταφανής, τόν μέν καθ' όσον έπί μέν του κοινού δικαίου ό τρίτος δέν λαμβάνει γνώσιν τοιούτων πράξεων ή άποφάσεων μεταξύ άλλων, είμή καθ' ήν στιγμήν αύται άντιτάσσονται κατ' αύτου, όύτε εύλόγως παρέχεται αύτω ένδοικον της τριτανακοπής μέσον έπί όλην τριακονταετίαν, διά της κηρυττούσης όμως την πτώχευσιν άποφάσεως δημοσιευομένης και τοιχοκολλουμένης κατά τās διατυπώσεις του άρθρ 444 του Έμπ. Νόμου, καθίστανται τοίς πās γνωστοί αι διατάξεις αύτης, ό δέ έκ των διατάξεων τούτων ζημιούμενος όφείλει έπί ποινη άπαράδεκτου να έπιδιώξη δι' άνακοπής αύτου την μεταρρύθμισιν τούτων έντός τριακονθημέρου προθεσμίας, άφ' ής έκπληρωθώσιν αι διατυπώσεις του μνησθέντος άρθρου, εις ήν ύπόκειται πās άλλος ένδιαφερόμενος έκτός του πτωχεύσαντος, περιοριζομένου έντός έκταπημέρου μόνον προθεσμίας, τόν δέ και διότι εάν ή προθεσμία της άνακοπής οίουδήποτε τρίτου ήτο άπερίόριστος, ήθελεν έπέλθει τόν άτοπον, ώστε μετα πάροδον μακρού χρόνου από της κηρυττούσης την πτώχευσιν άποφάσεως ν' ανατρέπηται πās έκκαθήρισις και διανομή, όπερ άπάδει προς τόν πνεύμα και την όλην οίκονομίαν της περί πτωχεύσεως διαδικασίας (Πρό. Ράλλη Έμπ. Δίκαιον Τόμος 3 § 293, παρ' ή και άπόφασις Έφετείου Παρισίων της 17ης Μαρτίου 1858 (Lyon-Caen et Renault V. 7 § 111, 132 και 134 Alauzet VI n° 2851, Bédarride III n° 1185, Bravard et Demangeat V. p. 648, Boistel n° 903). Έπί δέ της ύπό κρίσιν διαφοράς ή άξίωσις της έκκαλούσης παραστάσης ένώπιον του εισηγητού της πτωχεύσεως Έταιρείας, προς εξέλεγχξιν της άπαιτήσεως της όπως αναγνωρισθή ή άπαιτήσις αύτης εις τά χρέη μόνον του πτωχεύσαντος όφειλέτου αύτης Σ. Π^{***} και κηρυχθή άκυρος ή πτωχεύσασα Έταιρεία α. Σ. Π^{***} και υίοι», έπιδιώκουσα ούτω την ανατροπήν της κηρυξάσης την πτώχευσιν της Έταιρείας άποφάσεως δι' άλλης ένστάσεως ένώπιον του εισηγητού μετά παρέλευσιν μάλιστα της ύπό άρθρου 586 του Έμπ. Νόμου προθεσμίας, άπαράδεκτως προ-

βάλλεται και ὁρθῶς εἰ καὶ ἐξ ἄλλων ἐν μέρει σκέψων ἀπερρίφθη ὡς τοιαύτη διὰ τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων, τὸ δὲ σχετικὸν παράπονον αὐτῆς ἀπορριπτέον κρίνεται ὡς νόμῳ ἀστήρικτον.

Ἐπειδὴ, ὁ περὶ τοῦ εὐεργετήματος εὐπορίας ἰσχυρισμὸς τῶν ἐφesiδλήτων, προκειμένου περὶ ἀποδόσεως προικὸς ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀπορριπτέος κρίνεται, ὡς νόμῳ ἀστήρικτος καὶ κατ' οὐσίαν μὴ βάσιμος, τὸ μὲν καθόσον τὸ εὐεργέτημα τοῦτο ἐστὶν ὅλως προσωποπαγὲς τῷ προικοδότη πατρὶ, καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσι τοῦτο οἱ ἐφesiδλητοι, τὸ δὲ καὶ διότι διὰ τῆς ἐπελθούσης ἀναγνωρίσεως καὶ ἀναδοχῆς τοῦ χρέους ὑπὸ τῆς πτωχευσάσης Ἑταιρείας ἐγένετο ἀνανέωσις καὶ οὕτως ἡ κατὰ τοῦ πατρὸς τῆς ἐκκαλούσης ἀπαίτησις μετεβλήθη εἰς δάνειον κατὰ τῆς πτωχευσάσης Ἑταιρείας.

Ἐπειδὴ ὁ τῆς ἐκκαλούσης ἰσχυρισμὸς ὅτι δέον νὰ γίνη δεκτὴ ἡ ἀπαίτησις αὐτῆς δι' ὁλόκληρον τὸ ποσὸν ἐκ δραχμῶν ἐβδομήκοντα μιᾶς χιλιάδων (71000) λόγῳ ὅτι ἡ ἀπαίτησις αὐτῆς δὲν ἐπαυσεν οὐσα τοκοφόρος, ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς μὴ βάσιμος, καθόσον αὐτὴ ἐπικαλεσθεῖσα τὰ βιβλία τῆς πτωχευσάσης Ἑταιρείας, ὡς ἐκ τῆς ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ μνησθείσης ἐκθέσεως προκύπτει, δὲν δύναται τὰ μὲν ὑπὲρ αὐτῆς κεφάλαια ν' ἀποδέχεται τὰ δ' ἐναντία ν' ἀπορρίπτῃ (*).

Ἀριθ. 1035 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΡΟΥΦΗΣ

Φόρος ἐπὶ ἐτησίων καθαρῶν κερδῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν.—τόκοι ἐκ τοῦ ἐταιρικοῦ κεφαλαίου καὶ τοῦ ἀποθέματος. — τοκομερίδια κατατεθειμένων χορηγῶν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν Νόμον ΧΚ' τῆς 21 Ἰουνίου 1877 ἄρθρον 2, ἐπιβάλλεται φόρος 2 τοῖς ο]ο' ἐπὶ τῶν ἐτησίων καθαρῶν κερδῶν τῶν ἀνωνύμων μετοχικῶν ἐταιριῶν καὶ ὁ φόρος οὗτος λογίζεται ἐπὶ τοῦ ὅλικοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἡ ἐταιρία διανέμει εἰς τοὺς μετόχους αὐτῆς κατὰ τοὺς ἰσολογισμοὺς τῆς, διὰ δὲ τοῦ ἁρθροῦ 1 τοῦ ἀπὸ 18 Ἀπριλίου 1880 ΩΙΘ' Νόμου ὁ φόρος οὗτος ἠϋξήθη εἰς 3 τοῖς ο]ο' καὶ διὰ τοῦ ἁρθροῦ 1 τοῦ ἀπὸ 24 Ἰουλίου 1885 ΑΣΚΣ' Νόμου ὁ αὐτὸς φόρος ὠρίσθη εἰς 5 τοῖς ο]ο'. Κατὰ δὲ τὴν ἐννοίαν τῶν νόμων τούτων, δύο ὅροι εἰσὶν ἀναγκαῖοι πρὸς φορολογίαν, ἥτοι 1) ὑπαρξίς καθαρῶν κερδῶν τῆς ἐταιρίας καὶ 2) διανομὴ αὐτῶν εἰς τοὺς μετόχους, ἐπὶ δὲ τῆς ὑπὸ κρίσιν διαφορᾶς κατὰ τὸ ἄρθρον 36 τοῦ καταστατικοῦ τῆς ἐκκαλούσης, ἐγκριθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Ἀ-

πριλίου 1898 Β. Διατάγματος δυνάμει τοῦ ἁρθρ. 14 § 2 τοῦ ΒΦΙΘ' περὶ διεθνoῦς ἐλέγχου Νόμου, τὰ καθαρὰ κέρδη τῆς ἐταιρίας ἐρίζονται διὰ τοῦ ἰσοζυγίου τοῦ λογαριασμοῦ «Κέρδη καὶ ζημίαι» μετὰ τῆν ἀφαίρεσιν πάντων τῶν γενικῶν ἐξόδων, ζημιῶν καὶ λοιπῶν δαπανῶν καὶ βαρῶν τῆς ἐταιρίας, ἐν ἐτέρῳ δὲ ἐδαφίῳ τοῦ αὐτοῦ ἁρθροῦ ἀναφέρεται ὅτι ἐκ τοῦ ἐταιρικοῦ κεφαλαίου καὶ τῶν ἀποθεμάτων τῆς ἐταιρίας τόκοι προαφαιροῦνται ἐκ τῶν καθαρῶν κερδῶν καὶ διανέμονται εἰς τοὺς μετόχους, ἐξ οὗ συνάγεται ἀνεκδοιάστως ὅτι οἱ τόκοι τοῦ ἐταιρικοῦ κεφαλαίου, ἥτοι τὰ τοκομερίδια τῆς ἐκκαλούσης ἀνάγονται εἰς τὰ καθαρὰ κέρδη τῆς ἐταιρίας καὶ διανέμονται εἰς τοὺς μετόχους, ἥτοι συνεννοῦσιν ἀμφοτέρους τοὺς ἀνωτέρω ὅρους καὶ συνεπῶς ὑποκείνται εἰς τὴν φορολογίαν κατὰ τοὺς παρατεθέντας νόμους, ἀτε συναποτελοῦντες μετὰ τοῦ βιομηχανικοῦ κέρδους τῆς ἐταιρίας τὸ ὅλικόν ποσὸν τῶν καθαρῶν κερδῶν, ἡ δ' ἐν τῷ μνησθέντι 36 ἁρθρῳ τοῦ καταστατικοῦ τῆς ἐκκαλούσης ἀναγραφομένη προαφαίρεσις ἐκ τῶν καθαρῶν κερδῶν καὶ διανομῇ αὐτῶν εἰς τοὺς μετόχους οὐδεμίαν ἄλλην ἐπιδέχεται λογικὴν ἐρμηνείαν, εἰ μὴ ἐμφαίνει τὴν πρόθεσιν τῆς ἐταιρίας ὅπως ἐκ τοῦ ὑπολειπομένου μένον κέρδους μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν τοκομεριδίων κρατῶνται 5 τοῖς ο]ο' πρὸς σχηματισμὸν ἀποθεματικοῦ κεφαλαίου καὶ 10 τοῖς ο]ο' διανέμονται εἰς τὰ μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, οὐχὶ δὲ καὶ ἐκ τῶν τοκομεριδίων καὶ τὸ ὑπόλοιπον 85 τοῖς ο]ο' διανέμεται ὡς μέρος βιομηχανικοῦ κέρδους εἰς τοὺς μετόχους. Ταῦτα δὲ εἰπὼν καὶ τὸ πρωτοδικεῖον καὶ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἀποφηνάμενον ὅτι τὰ τοκομερίδια τοῦ ἐταιρικοῦ κεφαλαίου εἰσὶν φορολογητέα πρὸς 5 τοῖς ο]ο', ἐρῶς τοὺς τε μνησθέντας νόμους καὶ τὸ καταστατικὸν τῆς ἐταιρίας ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμοὶ τῆς ἐκκαλούσης ἀπορριπτέοι κρίνονται ὡς μὴ βάσιμοι. Οὐδ' ἄσκει τινὰ ἐκτροπὴν καὶ ἀληθὲς ὑποτιθέμενος ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλούσης ὅτι ὁ Νόμος ΧΚ' τοῦ 1877 ἐλήφθη ἐκ τοῦ γαλλικοῦ τῆς 29 Ἰουνίου 1872, ποιομένου διαστολὴν μεταξὺ μερισμάτων καὶ βιομηχανικῶν κερδῶν τῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν ἐν τρισὶν ἐδαφίοις τοῦ 1ου ἁρθροῦ αὐτοῦ, ἀφ' οὗ ὁ ἡμέτερος νόμος οὐδαμῶς διαστέλλει, ὅπου δὲ ὁ νόμος δὲν διαστέλλει οὐδὲ τῷ ἐρμηνευτῇ ἔξεστι τοῦτο ποιεῖν (ubi lex non distinguit neque interpretis est distinguere).

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλούσης ὅτι τὰ ἐταιρικά αὐτῆς κεφάλαια δὲν ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ κεφάλαια τῶν λοιπῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν, αἵτινες κυκλοφοροῦσι ταῦτα ἐλευθέρως καὶ ἀπολαμβάνουσιν ἐκ τούτων τόκους, ἐνῷ τὰ κεφάλαια αὐτῆς ἐκ 4 ἐκατομμυρίων φράγκων συνιστάμενα δυνάμει τῆς μετὰ τοῦ Δημοσίου συμβάσεως καὶ τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς εἰσὶν ἐνδεδυμένα εἰς δημόσια ἐλληνικὰ χρεώγραφα καὶ κατατεθειμένα διὰ τὴν ἐγγύησιν τῆς τε διεθνoῦς ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ ἐλληνικοῦ Δημοσίου, ἀκίνητα δὲ ὄντα δὲν παρέχουσι τόκους δυνάμενους νὰ φορολογηθῶσιν ὡς οἱ τόκοι τῶν ἄλλων ἀνωνύμων ἐταιριῶν, στερεῖται νομικῆς σημασίας καὶ βαρύτητος καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέος

(*) Καὶ αὐτὸ ἀνεπιτυχές. Ἡ ἐπικαλεσαμένη τὰ βιβλία τοῦ ἀντιδίκου τῆς δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ μόνον τὴν ὑπὲρ αὐτῆς προκύπτουσαν ἐξ αὐτῶν ἀποδείξιν, ἀπορρίπτουσα τὴν κατ' αὐτῆς. ἄλλ' οὐδαμῶς εἶναι ἀναγεγραμμένον ὅτι ἡ ἐπὶ κλήσις αὐτῶν δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ καὶ οὐσιαστικῶς τὰ δικαιώματά της, ὡς νομίζει ἡ ἀπόφασις. Τὸ ὅτι πολλάκις δύναται νὰ συμπέτῃ ἡ ἐναντία τοῦ ἐπικαλουμένου ἔγγραφόν τι ἀποδείξει πρὸς ἐπηρεασμὸν τῶν οὐσιαστικῶν δικαιωμάτων, δὲν δικαιολογεῖ τὴν σκέψιν τῆς ἀποφάσεως.

κρίνεται, καθόσον τὰ κεφάλαια ταῦτα χρησιμοποι-
ηθέντα ἀπὸ τῆς εταιρίας, συντελοῦσιν εἰς τὴν
ἀναληφθεῖσαν ὑπ' αὐτῆς ἐπιχείρησιν, τὰ δὲ τοκο-
μερίδια τῶν δημοσίων χρεωγράφων οὐδὲν ἄλλο εἴ-
σιν εἰμὴ πρόσθετος τῶν κεφαλαίων αὐτῆς καὶ ἀπο-
τελοῦσι καθαρὸν κέρδος διανεμόμενον εἰς τοὺς με-
τόχους τῆς εταιρίας, ὡς ἐρρήθη.

Ἐπειδὴ, ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλοῦσης ὅτι δυ-
νάμει τῶν εἰδικῶν περὶ συνάψεως τῶν ἐθνικῶν δα-
νειῶν νόμων, οὓς ἐν ταῖς προτάσεσιν αὐτῆς λεπτο-
μερῶς ἀπαριθμεῖ, δὲν δύνανται νὰ φορολογηθῶσι
τὰ τοκομερίδια τῶν δημοσίων χρεωγράφων, ὅτι δὲ
συνεπῶς ἡ ἀξιῶσις τοῦ Δημοσίου ὅπως φορολογῇ
ταῦτα ἀντίκειται εἰς τὸν νόμον, ἰσοφαρίζουσα πρὸς
ἄρνησιν τῶν υποχρεώσεων αὐτοῦ διὰ τῆς ἐντεῦθεν
ἐπερχομένης μειώσεως, ὁρθῶς ἀπερρίφθη διὰ τῆς
ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὡς μὴ βάσιμος, καθόσον
δὲν φορολογοῦνται τὰ τοκομερίδια ὡς τοιαῦτα, ἀτε-
μὴ μεταβάλλοντα φύσιν ὡς ὁρθῶς ἰσχυρίζεται, ἀλλὰ
φορολογεῖται ἡ πρόσθετος τοῦ ἡθικοῦ προσώπου τῆς
εταιρίας ὡς καθαρὸν κέρδος αὐτῆς, διανεμόμενον τοῖς
μετόχοις καὶ εἶναι μὲν εὐρύς κατ' ἀρχὴν τὸ ἐπι-
χείρημα τῆς ἐκκαλοῦσης ὅτι δὲν δύναται νὰ υπο-
στηρίχθῃ ὅτι, ἐὰν ἕκαστος τῶν μετόχων αὐτῆς ἐ-
λαμβάνει ἀνὰ χεῖρας τὸ τοκομερίδιον αὐτοῦ καὶ
προσῆρχετο πρὸς ἐξόφλησιν εἰς τὸ δημόσιον τα-
μεῖον, δὲν ἤθελε καταβάλλει φόρον, ἐνῶ ἐὰν ὅλα
ὁμοῦ τὰ τοκομερίδια προσήρχοντο διὰ τοῦ ἀντιπρο-
σώπου αὐτῆς, ἔδει τότε νὰ φορολογηθῶσιν, ἀνυπό-
στατον ὁμῶς κατ' οὐσίαν, διότι καὶ ὑποτιθεμένου
ὅτι εἰσεπράχθησαν τὰ τοκομερίδια ὑπὸ τοῦ ἀντιπρο-
σώπου τῆς εταιρίας ἄνευ πληρωμῆς φόρου, εἰσα-
χθέντα ὁμῶς εἰς τὸ ταμεῖον αὐτῆς ἵνα διανεμηθῶ-
σιν εἰς τοὺς μετόχους ὡς καθαρὰ κέρδη αὐτῆς.
καθὰ ἐρρήθη, ὑπόκειται πάντως εἰς τὴν φορολο-
γίαν τοῦ ΑΣΚΣ μνησθέντος Νόμου(*).

(*) Ἡ εταιρία τῶν μονοπωλίων, πραγματοῦσα κο-
λοσιὰ κέρδη εἰς βάρος τῆς μονοπωλουμένης καὶ ἐ-
ρημουμένης ταύτης γῆς, δὲν ἀποδυσπετεῖ νὰ ἀποδελ-
ψῇ καὶ εἰς τὴν μικροτέραν ἐτι ἐπικτήν ἀπὸ φορολο-
γίας ἀπαλλαγὴν, καὶ πρὸς τοῦτο εἶχε λάβει μίαν σο-
φὴν προκαταβολικὴν πρόνοιαν κατὰ τοῦ ἐπιδεχμέ-
νου ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος φόρου. Ἐκάνονισεν ὅτι ἀπὸ
τὰ διανεμητέα καθαρὰ κέρδη προαφαιρεῖται τὸ ποσόν,
τὸ λαμβανόμενον ἐκ τῶν τόκων τῶν χρεωγράφων, διὰ
τῶν ὁποίων ἔχει ἐνδύσει, κατὰ τὴν τραπεζικὴν φρα-
σεολογίαν τὰ χρηματικὰ κεφάλαιά της καὶ προδιανέ-
μεται εἰς τοὺς μετόχους πρὸ τῆς διανομῆς τῶν μετὰ
τὴν ἀφαίρεσιν αὐτοῦ ἀπομενόντων καθαρῶν κερδῶν.
Καὶ οὕτω ἐνόμισεν ὅτι ἡ δουλειά της ἔγεινε γαίῳ, διότι
ἐπὶ γαίῳ μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εὖρη ἴσως κα-
νένα μωρὸν νὰ τὸν πείσῃ ὅτι οἱ ἐκ τῶν χρεωγράφων
λαμβάνοντες τόκοι δὲν εἶναι εἰσοδήματα, ἀλλὰ σὺν
νὰ εἰποῦμεν καὶ ἔξοδα. Καὶ ἐπὶ τῇ βίσει ταύτῃ ἐνό-
μισεν νὰ εἴπῃ εἰς τὸν φορολόγον, τὸν ἀποσπῶντα ἀπὸ
τὸ ἔρημο ράφι τοῦ χωρικοῦ καὶ τὸ τελευταῖον χαρὰν·
θὰ φορολογῇς ἐκεῖνα μόνον τὰ ὅποια ἐγὼ ὀνομάζω
κέρδη. Εὐτυχῶς ἡ ἄνω ἀπόφασις δὲν ἐνέπεσεν εἰς τὴν
παλιν, ἀλλὰ, κατὰ περίεργον τρόπον, ἀντὶ νὰ εἴπῃ
τῇ εταιρίᾳ ὅτι τὸ ἐνδύμα δὲν κάμνει τὸν καλόγηρον,
ἀπγολεῖται νὰ δώσῃ τὸν λόγον, δι' ὃν ἡ εταιρία διέ-
στειλε τοὺς τόκους τῶν χρεωγράφων τῆς ἀπὸ τὰ ἄλλα
κέρδη αὐτῆς, καὶ τὸν λόγον δι' ὃν ἡ ἐπὶ τοῦ ἐκ τῶν

Ἐπειδὴ, συνωδὰ τῷ ἄρθρῳ 16 τοῦ ΑΣΚΕ' περὶ
χαρτοσήμου Νόμου, αἱ ἀποδείξεις ἐφ' αἷς καταβάλ-
λονται τοῖς μετόχοις τῶν ἐν τῷ ἔδαφίῳ τοῦ προη-
γουμένου ἁρθροῦ ἀνωνύμων εταιριῶν τὰ κέρδη ἢ οἱ
τόκοι καὶ πᾶσα ἄλλη ἐφ' αὐτῶν ὠφέλεια ὑπόκειν-
ται εἰς τέλος 2 τοῖς ο]ο τοῦ ὁποῖον κατὰ τὸ ἄρθρον
42 τοῦ αὐτοῦ νόμου προκαταβάλλεται ὑπὸ τῆς ἐ-
ταιρίας εἰς τὸ ἀρμόδιον ταμεῖον πρὸ τῆς ἐνάρξεως
τῆς διανομῆς τῶν μερισμάτων καὶ λοιπῶν ὠφε-
λειῶν ἐπὶ ἐκδόσει ἀποδείξεως πληρωμῆς, συνεπῶς
δὲ καὶ τὰ τοκομερίδια τῶν Δημοσίων χρεωγράφων
τὰ ὅποια διανεμόνται εἰς τοὺς μετόχους ὡς καθα-
ρὸν κέρδος καθὰ ἐρρήθη, ὑποβάλλονται ἐκτὸς τοῦ
φόρου τῶν 5 τοῖς ο]ο, ὅστις εἶναι ῥόρος ἄμεσος ἐπὶ
τοῦ εἰσοδήματος καὶ εἰς τέλος χαρτοσήμου 2 τοῖς
ο]ο, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμοὶ καὶ τὸ σχη-
τικὸν παράπονον τῆς ἐκκαλοῦσης ἀπορριπτέα κρί-
νονται ὡς μὴ βάσιμα.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τοῦ ἰσολογισμοῦ τῆς ἐκκαλοῦσης
καὶ ἐρεσιβλήτου εταιρίας προσαγομένου προκύπτει,
τὰ διανεμητέα καθαρὰ κέρδη εἰς τοὺς μετόχους εἰσι
1) οἱ τόκοι τῶν εταιρικῶν κεφαλαίων ἐκ δραχμῶν
163,763.40 καὶ 2) τὸ μέρισμα 85 τοῖς ο]ο ἐκ δρ.
176,076.60, εἰς τὸ διανεμητέον ὁμῶς τοῦτο μέρι-
σμα δέον νὰ συμπεριληφθῶσι καὶ αἱ καταβληθεῖσαι
τῷ Δημοσίῳ λόγῳ μὲν φόρου δρ. 8,803.83, λόγῳ
δὲ τέλος χαρτοσήμου δρ. 3,345.45, καθόσον τὸ
ἄθροισμα τούτων ἐκ δρ. 188,225.88 ἀποτελεῖ τὸ
βιομηχανικὸν καθαρὸν κέρδος τῆς εταιρίας, τὸ δια-
νεμητέον τοῖς μετόχοις, συνυπολογιζομένων δὲ καὶ
τῶν τόκων τοῦ εταιρικοῦ κεφαλαίου ἀποτελεῖται πο-
σὸν ἐκ δρ. 351,989.28, τὸ ὁποῖον ὡς καθαρὸν κέρ-
δος διανεμητέον τοῖς μετόχοις εἶναι φορολογητέον
πρὸς 5 τοῖς ο]ο, ἥτοι ἐκ δρ. 17,599.46, ὧν ἀ-
φαιρουμένων ἐκ τοῦ ὁλικοῦ κέρδους ὑπολείπονται
334,389.82 δραχμαί, αἵτινες ὑπόκεινται εἰς τέ-
λος χαρτοσήμου 2 τοῖς ο]ο ἥτοι δρ. 6,687.79,
καταβληθεῖσάν δὲ τῷ Δημοσίῳ κατὰ τὸν ἰσολο-
γισμὸν λόγῳ τέλους χαρτοσήμου δραχμῶν μόνον
3,345.45, ὑπολείπονται ἐτι ὀφειλόμεναι δραχ.
3,342.34, ὅσας τοῦτέστι καλεῖται ἡ ἐρεσιβλήτος

χρεωγράφων εἰσοδήματος φορολογία δὲν ἀντιβαίνει εἰς
τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἐπὶ τῶν τοκομεριδίων φορολο-
γίας, ὡς προβάλλει κατ' ἐπικουρίαν ἡ εταιρία, ἀλλὰ
τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀπολύτως ἀνεπαρκῶς καὶ ὑπὸ
εἶδος ἀμνηστίας ὑπὸ τὴν ἐπὶ ἡρεσίαν, ἴσως καὶ κατὰ-
πληξιν, τοῦ κατ' ἀρχὴν εὐφυοῦς ἐπιχειρήματος, ὡς
χαρακτηρίζει τὴν δικαιολογίαν τῆς εταιρίας. Ἡμεῖς
πιστεύομεν ὅτι προσήκει μᾶλλον τῇ ἀποφάσει ἡ αἰτιο-
λογία ὅτι κατὰ τὸν φορολογικὸν τοῦ Χαρτοσήμου Νό-
μον φορολογοῦνται αἱ δικαιοπραξίαι καὶ ὅτι ἄλλη εἴ-
ναι ἡ δικαιοπραξία τῆς διὰ τῆς μερισματοποδείξεως
(τοκομεριδίου λήψεως τοῦ τόκου τῶν χρεωγράφων, ἡ
ὅποια κατὰ νόμον δὲν φορολογεῖται, καὶ ἄλλη εἶναι
ἡ ἐν τῇ χρησιμοποίησει τοῦ ληφθέντος τόκου συντε-
λουμένη. Ἐὰν ἡλθέτω τὸ εὐφυὲς κατὰ τὴν ἀπόφασιν
ἐπιχείρημα, ἔπρεπε νὰ υποστηρίχθῃ ὅτι καὶ ὁ ἰσο-
ράζων ἰκίνητον ἢ δανείζων ἢ ἐξοφλῶν ἢ ὅτι δῆποτε
ἄλλο πράττων διὰ τῶν χρημάτων, ἅτινα ἔλαβεν ἐκ
τῶν τοκομεριδίων του, δὲν δύναται νὰ φορολογηθῇ
κατὰ τὰς νέας ταύτας δικαιοπραξίας του. Αὐτὴ ἡ
ἡ νομικὴ αἰτιολογία.

εταιρία να καταβάλῃ τῷ Δημοσίῳ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 τῆς 16 Ἰανουαρίου 1906 ἀνακοπτομένης προσκλήσεως τοῦ ταμείου. Ὁρθῶς ἄρα τὸ πρωτοδικεῖον ἐσκέφθη ὅτι καὶ τὰ τοκομερίδια ταῦτα τῆς εταιρίας ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου 2 τοῖς 0/0,

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 816 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΒΕΛΛΙΝΗΣ

Χορήγους γενικῆς ὑποθήκης ἐπὶ ἀκινήτων. ἀκυρότης. - εἰδικευδὶς ἐν ἐγγραφῇ.

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλῶν ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Δ. Ι. Α*** ἔδει ἐξ ἀρχῆς ν' ἀποβληθῇ πάσης κατατάξεως εἰς ἀμφοτέρους τοὺς πίνακας, διότι δι' οὐδενὸς τίτλου τῷ ἐχορηγήθῃ δικαίωμα νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην, ἢ δὲ χορήγησις γενικῆς ὑποθήκης, χωρὶς νὰ περιγραφῶνται τὰ κτήματα, ἐφ' ὧν αὕτη χορηγεῖται καθίσταται ἡ ὑποθήκη ἀκυρον, δεκτὸς δὲ ὡς βάσιμος καθίσταται ὁ λόγος οὗτος τῆς ἐφέσεως, ἀφοῦ ἐκ τοῦ ... συμβολαίου φέροντος ἀπαρέχει ὁ ὀφειλέτης ἐφ' ὅλης τῆς ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Λατζόβι τοῦ Δήμου Ὡλένης ἀκινήτου περιουσίας τοῦ ὑποθήκην καὶ εἰς οἰανδήποτε θέσιν καὶ ὅρια καὶ ἂν ἔχωσι τὰ κτήματα, ἐμφαίνεται ἡ παροχὴ γενικῆς ὑποθήκης, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 19 τοῦ περὶ Ὑποθ. Νόμου ἡ τοιαύτη χορήγησις γενικῆς ὑποθήκης εἶναι ὅλως ἀνόριστος καὶ οὐχὶ ἐπιδεκτικὴ ἐγλύρου ἐγγραφῆς, ἀδιόφορον ἂν ἐν τῇ ἐγγραφῇ εἰδικεῖται καὶ προσδιορίζεται τὸ κτήμα, ἐφ' οὗ ἡ ὑποθήκη ἐγγράφεται, καθόσον ἡ τοιαύτη εἰδικεῖται γίνεται παρὰ μόνον τοῦ δανειστοῦ, ἐνῶ δὲν εἶχε παρασχεθῇ τοιοῦτον δικαίωμα ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ δόντος τὴν ὑποθήκην.

Ἀριθ. 618 (1905) (*)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΒΕΛΛΙΝΗΣ

Δευτέρα κατάσχεσις. - ἀκυρότης ἐν ἐγκυρότητι πρώτης. - ἐκδίκασις οὐδίας. - οὐ κώλυμα ἐξ αἰτιόσεως παρατάσεως. - τελευταία ἡμέρα ἀποδείξεων. - κοινοποιήσις μέχρις ἑκτῆς ὥρας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν ἁρθρῶν 908 καὶ 914 Πολ. Δικονομίας, τὸ ἀπαράδεκτον δευτέρας κατατάξεως προϋποθέτει ἀναγκαίως τὸ ἐγκυρον τῆς πρώτης οὐ μόνον κατὰ τύπους ἀλλὰ καὶ κατ' οὐσίαν ἐν σχέσει πρὸς τὴν κανοποιηθεῖσαν ἐπιταγὴν καὶ τοὺς ἐκτελουμένους τίτλους, καὶ τοῦτο διότι ὁ δυνάμει τοῦ ἁρθροῦ 914, συνεχίζων ἐν ἀμελείᾳ ἢ ἀποχῇ τοῦ πρώτου κατασχόντος τὴν ἐκποιτηκὴν διαδικασίαν δανειστῆς κινδυνεύει νὰ ὑποστῇ τὴν ἀνατροπὴν τῶν πράξεων αὐτοῦ τῶν ἀπορρεουσῶν ἀπὸ κατασχέσεως πλημμελοῦς ἢν δύναται ἐννόμως νὰ προσβάλῃ ὁ καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις ὀφειλέτης, ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ τίτλου καὶ τῆς ἐπιταγῆς τοῦ ἀρχικοῦ ἐπισπεύδοντος μέχρι τοῦ σημείου ἀφ' οὗ ἀνέλαβε τὴν ἐπίσπευσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ ὁ δευτέρος δανειστής, τοιοῦτο δὲ ἄτοπον ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἠγνόνησεν ὁ νομοθέτης ἐπο-

μένως ὁρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διέταξεν ἀποδείξει περὶ τοῦ ἐκ συμπαιγνίας ἀποκτηθέντος τίτλου τῆς πρωτοκατασχούσης δανειστρίας Σαπφούς Π. Κ*** (ἀδελφῆς τοῦ ὀφειλέτου Ι. Μ. Κ***) δυνάμει τοῦ ὁποίου τίτλου ἐνηργήθη ἡ πρώτη κατάσχεσις.

Ἐπειδὴ ὑφισταμένης ἐκκρεμοῦς αἰτήσεως περὶ παρατάσεως προθεσμίας δὲν ὑφίσταται κώλυμα νὰ γίνη ἡ περαιτέρω κατ' οὐσίαν συζήτησις τῆς μετ' ἀποδείξεως ὅταν ἡ τοιαύτη αἰτήσις παρατάσεως εἶναι ἐκπρόθεσμος καὶ εἰς τὴν περὶ ἀπαράδεκτου τῆς συζήτησεως ἐνστασιν ἀντιτάσσεται τὸ ἐκπρόθεσμον (*), ὅπερ τὸ δικαστήριον τὸ τὴν οὐσίαν καλούμενον νὰ δικάσῃ δύναται νομίμως νὰ ἐξετάσῃ, συνεπῶς δὲν ἔσφαλε τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν, ἐξετάσας ἂν ὑφίσταται ἢ οὐ κώλυμα περαιτέρω κατ' οὐσίαν συζήτησεως τῆς ὑποθέσεως, ἀφοῦ ὑπεβλήθη τοιαύτη ἐνστάσις καὶ ἀντίστασις, ὡς δὲν ἔσφαλε δεχθὲν τὸ ἐκπρόθεσμον τῆς περὶ παρατάσεως αἰτήσεως καὶ συνεπῶς τὸ ἀκυρον αὐτῆς, ἀφοῦ ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ σχετικοῦ ἐπιδοτηρίου καὶ ὁμολογεῖται μετὰ τῶν διαδίκων ὅτι αὕτη ἐπέδωκε τὴν 6 1) 2 ὥραν τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς ταχθείσης ὑπὸ τῶν διαδίκων κατὰ παράτασιν προθεσμίας ἐν τῇ διεξαγωγῇ τῶν ἀποδείξεων, ἡ δὲ τελευταία ἡμέρα κατὰ τὸ ἄρθρον 193 Πολ. Δικονομίας, περατοῦται τὴν 6ην ὥραν μ. μ. (**).

Ἐπειδὴ μόνον ὁ Ἀρειος Πάγος ἀναιρῶν ἀπόφασιν δύναται παρεπιμπόντως νὰ διατάξῃ τὴν ἐπ' ἀνὸς τῶν πραγμάτων εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως θέσιν, καὶ τοῦτο διότι καὶ τὴν ἀναιρεσιδληθεῖσαν ἀπόφασιν ἐξετάζει καὶ τὰ μετ' αὐτὴν γεγονότα τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς ἵνα ἐπαναφέρῃ εἰς ἐξέτασιν τὸ πρὸ αὐτῆς καθεστῶς παραπέμπτων τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἄλλο δικαστήριον· ἀλλὰ τὸ τῆς παραπομπῆς ἐφετεῖον, καλούμενον νὰ δικάσῃ ἐκ νέου τὴν ἐφῆσιν, δὲν ἐξετάζει οὔτε τὴν ἀναιρεθείσαν ἀπόφασιν, οὐδὲ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς μεταγενέστερα πραγματικὰ γεγονότα, διαφεύγοντα τὴν ἀρμοδιότητά του, συνεπῶς ἀπορριπτέα ὡς ἀπαράδεκτος ἡ ὑπὸ συζήτησιν παρεπιμπόπουσα ἀγωγὴ τοῦ Κ. Γ. Σ*** (***).

Ἀριθ. 619 (1905) (***)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Πουδλικιανὴ ἀγωγὴ. - στοιχεῖα. - περίληψις ἐν ἀγωγῇ. - διεκδίκησις. - διεκδίκησις ἐπὶ τριακονταετία. - στοιχεῖα. - διεκδίκησις ἐπὶ παραγῶγῃ κτήδει.

Ἐπειδὴ, ἡ Πουδλικιανὴ ἀγωγὴ εἰσαχθεῖσα κατὰ μίμησιν τῆς διεκδικητικῆς πρὸς προστασίαν τῆς ἰδιοκτησίας ὑπὲρ τοῦ ἔχοντος μὲν τὰ προσόντα τῆς

(*) Ἡ καὶ ἀβάσιμος ὁπωσδήποτε.

(**) Ἀμφιβάλλομεν. Μόνον ἐν πεισιπώσει τῆς ἐξ ἐορτῆς παρατάσεως ἐπὶ μίαν ἡμέραν.

(***) Καὶ ἐπὶ τούτου ἀμφιβάλλομεν. Πρὸλ. σημειώσιν ἐν σελ. 273 ὑπὸ τὴν 254. Εἶναι περιττὸν νὰ ρηθῇ ὅτι τὰ λεγόμενα αὐτόθι διὰ τὸ 6' τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐφαρμόζουσι τελείως καὶ διὰ τὸ ἐφετεῖον τῆς παραπομπῆς.

(****) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 146 Χ II 280 (1901) Α. Π.

(*) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 65 ΧVII 107 Α. Π.

χρησικτησίας άλλ' εκπέσοντος τῆς νομῆς τοῦ πράγματος πρὸ τῆς πληρώσεως τοῦ προσήκοντος χρόνου, ἐδράζεται ἀναγκαιῶς ἐπὶ τῶν προσόντων ταύτης, ἅτινα κατὰ νόμον 1 πρ. καὶ 7 § 11 ἐπομ. (6.2) Βασιλ. ΙΕ' 2.1 ἐπομ. εἰσὶν ἐκτὸς τοῦ τίτλου καὶ ἡ παρὰ τῷ ἐνάγοντι νομὴ καὶ καλὴ πίστις, πλὴν τὰ στοιχεῖα ταῦτα ἀπαιτούμενα ρητῶς, κατὰ τὰς ἀξιώσεις τῶν ἄρθρ. 533 ἐδ. 3 καὶ 4 Πολ. Δικονομίας, νὰ ἀναφέρονται τῇ ἀγωγῇ, οὐδαμῶς ἐκτίθενται ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος Ι. Φ*** ἐν τῇ ὑπὸ ἐξέτασιν ἀπὸ 18 Φεβρίου 1870, εἰμὴ ὅτι μεταγράφας ἐγενόμην οὕτω κύριος καὶ κάτοχος τῶν ἀγρῶν τούτων», ὅπερ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος δύναται ν' ἀπαιτηθῇ, δυνάμει τῶν ἁρθρῶν 67 καὶ 68 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀποτελούσης τῆς ἐλλείψεως ταύτης ἐνὸς τῶν οὐσιωδῶς προαπαιτούμενων τοῦ πρὸς ἀγωγὴν δικαιώματος καὶ ἐπομένως ἔλλειψιν ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως καὶ ὑποστηρίζεται μὲν ὡς πρὸς τὴν καλὴν πίστιν ὅτι ἐν τῇ ὑπάρξει τοῦ νομίμου τίτλου τεκμαίρεται καὶ ἡ ὑπαρξίς τῆς ὑπὲρ τοῦ ἐπικαλούμενου τὴν χρησικτησίαν (παραβ. Οἶκον. § 124 σημ. 33 ἐνθα βιβλιογραφίαν), πλὴν σκοπὸς τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι ν' ἀπαλλάξη τὸν ἐπικαλούμενον ταύτην τῆς ἀποδείξεως τῆς καὶ ὑποχρέωσιν τὸν ἀντιδικόν του εἰς ἀπίδειξιν τοῦ ἐναντίου, ἀμφισβητοῦντα αὐτήν, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ καταστήσῃ περιττὴν τὴν ἐπικλήσιν ἐκ μέρους τοῦ ἐπ' αὐτῆς στηρίζοντος δικαίωμα (Α. Π. 113 (1883) καὶ Σημαντήρα «περὶ βάρους ἀποδείξεως» § 50 ἐν τέλει, Νομολ. καὶ βιβλιογραφίαν). Συνωδὰ τούτοις, τὰ ἐναντία δεξαμένη ἡ 1019 (1877) ὡς καὶ αἱ μετ' αὐτὴν ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, καὶ ἐκ τῆς ἀπόψεως δὲ ταύτης καὶ μόνης τῆς πονδελικιανῆς περιορισθεῖσαι εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀνεξήτησαν τὴν παρὰ τῇ ἐναγομένῃ ὑπαρξίν τίτλου κυριότητος, ἐσφάλλοντο, καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὡς ἐκ τῶν κατὰ τὴν πρώτην συζητήσιν πρωτοδικῶν ὑποβληθεῖσων προτάσεων τῆς ἐναγομένης προκίπτει ὅτι ἀμφισβήτησιν περὶ ὑπάρξεως τοιούτων στοιχείων οὐδαμῶς ἐπήγαγε, δὲν ἔπεται δ' ἐκ τούτου ὅτι ἔδει ν' ἀχθῇ εἰς τὸ συμπέρασμα εἰς δὲ κατέληξε τὸσον αὐτὴ ὡς καὶ αἱ ἐκκαλούμεναι 2126 (1872) καὶ 4289 (1875), καθόσον οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν εἶχεν ἡ ἐναγομένη ν' ἀποκρούσῃ στοιχεῖα ἅτινα οὔτε διὰ τῆς ἀγωγῆς, οὐδὲ καὶ διὰ τῶν πρωτοδικῶν προτάσεων, ἀλλ' οὐδὲ πῶς τοιοῦτον χαρακτηρισμὸν ὡς πονδελικιανῆς ἀγωγῆς προέβαλεν ὁ ἐνάγων, ἀλλ' ἔδει ἐξ ἰδίας ἐξουσίας κρίνουσαι ν' ἀποκρούσωσι τὴν τοιαύτην ἐκδοχὴν καὶ ἂν προῦδάλετο, οὕτω δὲ μὴ ἀξιῶσαι παρὰ τοῦ ἐναγομένου ὑπεράσπισιν ἢ ἐυλόγως ἐπίστευσι δὲν ἦτο ὑπόχρεως νὰ φέρῃ (*).

Ἐπειδὴ πρόδηλον εἶναι ὅτι ἡ ἀγωγὴ, ἔχουσα οὕτω «ὅτι οἱ κληρονόμοι τοῦ ὀθωμανοῦ Ι. Μ*** ἐπώλησαν διὰ Χοτζετίου ἀπὸ 17 τῆς Σελήνης Ρα-

μαζὴν τῆς Αἰγείρας 1346 (χριστιανικὸν 1830) τὰ ἐπίδικα τοῖς δικαιοπαρόχοις τοῦ Κ. Π***, οἵτινες διανεύσαντες πρὸ τοῦ Μαΐου 1835 ἐπώλησαν τὰ εἰς αὐτοὺς λαχόντα, κατὰ τὸ 1869, πρὸς τὸν Κ. Π***, ὅστις ἐπελθούσης καὶ τῆς μεταγραφῆς τῶν συμβολαίων ἐγένετο κύριος καὶ κάτοχος τῶν ἀγρῶν, ὁ δὲ Κ. Π*** οὗτος ἐπώλησε τὸ ἐπόμενον ἔτος 1870 πρὸς τὸν ἐνάγοντα ὅπως μεταγράφας ἄλλως τὸ μνησθέν συμβόλαιον, ἐγένετο οὕτω κύριος καὶ κάτοχος τῶν ἀγρῶν, καὶ ὅτι τοὺς ἀγροὺς τούτους κατέλαβε καὶ κατέχει ἡ ἐναγομένη εταιρία, συνεπῶς αἰτεῖται ν' ἀναγνωρισθῇ κύριος κλπ., εἶνε ἢ τοῖς vindictio, καὶ ἐξεταστέαι αἱ προϋποθέσεις ἐφ' ὧν ἐδράζεται.

Ἐπειδὴ, ἐφ' ὅσον μὲν νοεῖ ὁ ἐνάγων νὰ στηρίξῃ αὐτὴν ὡς πρωτότυπον τρόπον κτήσεως τῆς κυριότητος, ἥτοι εἰς τὴν ἔκτακτον χρησικτησίαν, τὴν 30ετὴ καλὴ πίστιν νομὴν του. ἐξ ἴσου ἀνεπιτυχὴς ἐστὶν ὡς ἐλείποντος ἐκ ταύτης οἱ μόνον τοῦ ἀναγκαίου στοιχείου τῆς παρ' αὐτῷ τῷ ἐνάγοντι ἢ καὶ δικαιοπαρόχῳ του νομῆς, ἥτοι τῆς ψυχῇ δεσπότης κατοχῆς (possessio), ὅτε μὴ ἀρκούσης ἀπλῶς τῆς κατοχῆς του (detentio) ὡς ἀναφέρει: «Δίχα νομῆς οὐ γίνεται διὰ χρήσεως δεσποτεία» Βασιλ. 50-3-23, ἀλλὰ καὶ τῆς καλῆς αὐτοῦ πίστεως Βασιλ. 50-14-9 καὶ 1, καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι καὶ ὁ κακῆς πίστεως δύναται νὰ ἐγείρῃ τὴν διεκδίκησιν, πάντως ὅμως ἀπαιτεῖται 1) ἡ κατοχὴ νὰ μὴ ᾖ ἀπλῇ ἀλλὰ νὰ συνοδεύηται μὲ τὴν πρόθεσιν του νὰ γίνῃ κύριος, ἥτοι ἀναγκαῖον καὶ ἐν ταύτῃ στοιχεῖον ἡ νομὴ, μὴ ἀρκούσας τοῦ σωματικῆς ἄνευ τῆς συνδρομῆς καὶ τοῦ πνευματικῆς «Νομ. 3 § 1 Π. (41.2), «ἀποκτιῶμεν δὲ τὴν νομὴν σώματι καὶ διανοίᾳ, οὔτε διὰ μόνου σώματος οὔτε διὰ μόνης διανοίας», καὶ Νομολ. σταθερὰν Α. Π. 344 (1860), 256 (1888), 316 (1894), 304 (1898) κλπ. ὡς πρὸς τὴν ἀναφορὰν τῆς καλῆς πίστεως τῇ ἀγωγῇ, 2) ὁ ἐναγόμενος ν' ἀρεῖλετο τὸ πρᾶγμα βίᾳ (αὐτόθι Βασιλικῶν διατάξεις), ἅτινα ἐλλείπουσιν ἐπίσης, ἀνεξαρτήτως τῆς παρατηρουμένης ἀοριστίας τῆς περὶ τὸν καθορισμὸν τοῦ χρόνου ἀφ' ἧς ἐγένετο ἡ κατάληψις παρὰ τοῦ ἐναγομένου τῶν ἐπιδίκων, ἐκτὸς ἐνὸς ἐκ τῶν πλείονων τεμαχίων τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4 περιγραφομένου κεφαλαίου ἀγωγῆς, ἐφ' οὗ ὑπῆρχε παράπηγμα τῆς δικαιοπαρόχου τῆς Β. Δ*** (παραβ. Οἶκον. Ἀστ. Δίκονον § 125).

Ἐπειδὴ ἐν τούτοις τῇ ἀγωγῇ ἐκτίθεται καὶ παράγωγος τρόπος κτήσεως τῆς κυριότητος, ἥτοι ἡ εἰς τοὺς ἐνάγοντας περιέλευσις τῆς παρὰ τοῖς πωληταῖς κληρονόμοις Ι. Μ*** ὑπαρχούσης κυριότητος, δυνάμει τοῦ μνησθέντος Χοτζετίου καὶ τῆς μεταξὺ τῶν συναγοραστῶν τῶν, δικαιοπαρόχων τοῦ ἐνάγοντος, συντελεσθείσης διαμονῆς, δύναται αὕτη νὰ παράσχῃ ἔρεισμα πρὸς διεκδίκησιν μὴ ἀποκρουομένη ὑπὸ παρεμπιπτούσης τυχὸν ἀποσβεστικῆς παραγραφῆς, ἐφ' ᾗ ἐξεταστέα καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ

(*) Ὑπερβαλόντως τυπικολογικὰ τὸ ἄρθρον 533 βεβαίως. ὁμιλοῦν περὶ ἀγωγῆς, ἐνοεῖ δχι τὸ ἐπὶ γάρ- του ἐνσήμου ἢ ἀσήμου, λευκοῦ ἢ ἀσήμου, λευκοῦ ἢ κυανοῦ γραφὴν δικόγραφον, ἀλλὰ τὴν ἐνδίκον ἀξίωσιν ὅτι δὲν νὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε αὕτη ἀληθεύουσα νὰ ἄγῃ εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῆς. Ὅταν τοῦτο εἶναι ἀληθές, ἀδύ-

νατοῦμεν νὰ κατανοήσωμεν τὴν ἀντίθεσιν μεταξὺ τοῦ ὅτι ἐκ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ τίτλου τεκμαίρεται ἡ καλὴ πίστις ἵνα ἐπιρριβθῇ τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως ἐπὶ τὸν ἔτερον, ὅπερ εἶναι πλεὺς βαρύτερον, καὶ τοῦ ὅτι ἡ ἐπικλήσις τοῦ τίτλου δὲν περιλαμβάνει καὶ τὴν τῆς καλῆς πίστεως, ὅπερ ἀπείρως ἐλαφρότερον.

τὴν ἐκθεσὶν ἐν αὐτῇ τῶν γεγονότων τῶν ἀκαιτουμένων διὰ τὸ κῦρος τῆς ἀγωγῆς ἐκ τοῦ ἄρθρ. 533 Πολ. Δικονομίας ἐδ. 3, ἐπαρκῆς κρίνεται ἡ ἀναγραφὴ μόνον τῶν δικαιολογούντων τὴν μεταβίβασιν παρὰ τοῦ τέως κυρίου πρὸς τοὺς δικαιοπαρέχους τοῦ ἐνάγοντος, ἐν προκειμένῳ δὲ τῆς πράξεως μεταβίβασεως (Χοτζετίου) καὶ διανομῆς (ἀνευ μὲν ἐπικλήσεως περὶ μεταγραφῆς τῆς πλὴν ἀδελφοῦς ἀφοῦ κατ' αὐτὴν τὴν ἀγωγὴν ἔλαβε χώραν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἄρθρ. 47 τοῦ Νόμου περὶ Χατοστήμου 1836), μὴ προαπαιτουμένης καὶ τῆς ἀναγραφῆς τοῦ τρόπου τῆς κτήσεως τῶν προκτητῶν του, εἰμὴ ἐὰν ἀμφισβητηθῇ, ὅτε ἐπιτρέπεται καὶ ταύτης, (ἄρθρ. 158 Πολ. Δικ.), ὁ προσδιορισμὸς καὶ ἀποδείξεις κατὰ τὰ συνιστῶντα ταύτην στοιχεῖα.

Ἀριθ. 625 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΒΕΡΡΟΙΟΠΟΥΛΟΣ

Προῖξ μὴ παρασχεθεῖσα.-κληρονόμοι γυναικὸς ἐν Ἰονίῳ Κώδικι.- παραγραφῇ. - διακοπὴ ἐγγραφῇ ὑποθήκης. - διακοπὴ καταβολαῖς.- τόκοι ἐπὶ ὀφειλομένης προικὸς.- παραγραφὴ δεκαετίας.- κληρονόμοι ἀρχικοῦ ὀφειλέτου.- ὑποχρεώσις καὶ παραγραφῇ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν τοῦ ἄρθρ. 1372 Ἰον. Κώδικος ρητὴν διάταξιν οἱ κληρονόμοι τῆς γυναικὸς δύνανται νὰ ἐνασκήσωσι τὴν περὶ ἀποδόσεως ὑποσχεθείσης προικὸς, ὡς ἐν προκειμένῳ, ἀγωγὴν κατ' ἐκλογὴν ἢ κατὰ τῶν ὑποσχεθέντων τὴν προῖκα ἢ κατὰ τοῦ ἀνδρὸς, ἀμελήσαντος νὰ εἰσπράξῃ ταύτην ἐπὶ δεκαετίαν διαρκούντος τοῦ γάμου, ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρὸς πληρωμὴν αὐτῆς προθεσμίας.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς ἀπερρίθθη ἡ κατὰ τῆς ἐν λέγῳ ἀγωγῆς περὶ παραγραφῆς ἐνστάσις τῶν ἐκκαλούντων, διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ ἀναφερομένους ὁρθοὺς καὶ νομίμους λόγους, ἀφοῦ διὰ τῆς ἀπὸ 14 Αὐγούστου 1869 περιλήψεως βεβαιούται ὅτι ἐνεγράφῃ νομίμως ὑποθήκη (ἴδε Νόμον PNB) κατὰ τῶν ἐκκαλούντων ὡς κληρονόμων τοῦ διὰ τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου ὀφείλοντος τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐν λόγῳ προικὸς καὶ ὑποσχεθέντος ταύτην πατὴρ τῶν Ν. Μ^{***} κατὰ τὴν ὁρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἄρθρ. 1310 Ἰον. Κώδικος, ἥτις ἐγκυρὸς ἐγγραφῇ ὑποθήκης κατὰ τὸν περὶ Ὑποθηκῶν Νόμον (ἄρθρ. 21 αὐτοῦ) διακόπτει τὴν παραγραφὴν τῆς ἀπαιτήσεως ὑπὲρ ἐκείνων διὰ τὰ δικαιώματα τῶν ὁποίων ἐγένετο, οἷοι εἰσὶν οἱ ἐφεσίβλητοι.

Ἐπειδὴ ὅσον ἀφορᾷ τὴν παραγραφὴν τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα διεκὸπῃ δι' ἀμφοτέρους τοὺς ἐκκαλοῦντας διὰ τῆς εἰδικεύσεως κατὰ νόμον τῆς παλαιᾶς ὑποθήκης δυνάμει τοῦ Νόμου PNB 8 Ἰανουαρίου 1866, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀπὸ 14 Αὐγούστου 1869 ρηθείσης περιλήψεως σχετικῆς βεβαιώσεως τοῦ ἀρμοδίου ὑποθηκοφύλακος Λευκάδος ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους 1852 μέχρι τῆς 14 Αὐγούστου 1869 δὲν παρῆλθε 30ετία.

Ἐπειδὴ κατὰ νόμον καὶ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 1332 Ἰον. Κώδικος οἱ τόκοι τῆς ὀφειλομένης προικὸς τρέγουσι αὐτοδικαίως ἀνὰ εἴξ (6 ο) τοῖς ἐκατὸν ἀφ' ἧς ἡμέρας τελεσθῇ ὁ γάμος κατὰ τῶν ὑποσχεθέντων αὐτὴν ἂν καὶ ἐχορηγήθῃ προθεσμία πρὸς πληρωμὴν, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχῃ ἐναντία συνομο-

λογία, δηλ. περὶ μὴ πληρωμῆς τόκων, μὴ οὕσα προσωπικὴ τοῦ ὑποσχεθέντος τὴν προῖκα, βαρύνει καὶ τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ, ὡς ὑπεισερχομένους εἰς ἀπάγας τὰς κληρονομικὰς ὑποχρεώσεις, (ἄρθρ. 606 Ἰον. Κώδικος Α. Π. 382 (1893), καὶ ναὶ μὲν κατὰ τὸν νόμον (ἄρθρ. 2107 ἐδ. 4) τροποποιηθὲν διὰ τῆς νᾶ' πράξεως τοῦ Η' Κοινοβουλίου), οἱ ὀφειλόμενοι τόκοι ὑπέκκινται εἰς δεκαετὴ παραγραφὴν, ἀλλὰ κατὰ τὰ ἄρθρ. 2081 Ἰον. Κώδικος ἡ παραγραφὴ διακόπτεται ὅταν ὁ ὀφειλέτης ἀναγνώριση τὸ δικαίωμα ἐκείνων κατὰ τῶν ὁποίων αὐτὴ ἤρξατο, τοιαύτην δὲ ἀναγνώρισιν ἀποτελεῖ καὶ ἡ πληρωμὴ μέρους τοῦ ὀφειλομένου κεφαλαίου ὡς καὶ τῶν τόκων (Α. Π. 173 (1873)). Ἐν προκειμένῳ δὲ αἱ ἐφεσίβλητοι ἐνάγουσαι διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν κατὰ τῶν ἐκκαλούντων ἐναγομένων ἀγωγῆς των ἐκπίπτουσι 500 φοιρίνια ἄτινα κατέβαλε εἰς τὸν δικαιοπάραγον πατέρα των Κ. Μ^{***} κατὰ τὰ ἔτη 1880—1884 ἤτοι κατὰ 100 φοιρίνια κατ' ἔτος ἀπέναντι ὀφειλομένων τόκων τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως των ὁ Σ. Μ^{***} πατὴρ τοῦ ἐκκαλοῦντος Γ. Σ. Μ^{***}, τὰς δὲ καταβολὰς ταύτας δὲν ἀρνεῖται ὁ ἐκκαλὼν οὗτος ἀλλὰ συνομολογεῖ μὴ ἀντικρούων ταύτας, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ὁμολογία τοῦ αὐτοῦ ἀποτελεῖ ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος ὀφειλομένων τόκων τῶν ἐφεσιβλήτων καὶ συνεπῶς κατὰ τὸ μνησθὲν ἄνω 2081 ἄρθρ. Ἰον. Κώδικος ἐπιφέρει δικαιοκλήνην τῆς δεκαετοῦς παραγραφῆς τῶν ρηθέντων τόκων, ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ ὅτι κατέβαλε τὰ ἄνω ποσὰ ἀπέναντι κεφαλαίου καὶ οὐχὶ τόκων, οὐδεμίαν ἀρκεῖ νόμιμον ἐπιρροήν, ἀρκεῖ ὅτι ἐγένετο καταβολή, ἄλλως καὶ νόμος μὴ βᾶσιμος ἐλέγχεται, ἀφοῦ οὔτε πρωτοδίκως οὔτε ἤδη ἰσχυρίζεται ὅτι τῇ συναινέσει τοῦ πιστωτοῦ κατέβαλε ταῦτα ἀπέναντι τοῦ κεφαλαίου, διότι κατὰ τὴν σαφῆ καὶ ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1169 τοῦ Ἰον. Κώδικος ὁ ὀφειλέτης χρέους φέροντος τόκους, ὡς ἐν προκειμένῳ δὲν δύναται νὰ καταλογίσῃ εἰς τὸ κεφάλαιον κατὰ προτίμησιν τῶν τόκων, ὅ, τι πληρώνει, ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου καὶ τῶν τόκων γενομένη πληρωμὴ, ἂν δὲν εἶναι δλόκληρος καταλογίζεται πρῶτον εἰς τοὺς τόκους συνεπῶς ὑπόχρεως ἐστὶν οὗτος νὰ πληρώσῃ (ἐπὶ τοῦ μεριδίου του) ἤτοι ἐπὶ τῇ μίσσεως τῆς ἐκδικαζομένης ἀπαιτήσεως καὶ τόκον (6 ο)ο, διαιρετῆς τυγχανούσης ταύτης ἀφοῦ ὡς κληρονόμοι καὶ οὐχὶ ἀλληλεγγύως ἐνάγονται, ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου τῶν γονέων τῶν ἐφεσιβλήτων κατὰ τὰ ἐκτεθέντα ἤτοι ἀπὸ τῆς 20 Ἰανουαρίου 1852, μηδεμίαν σημασίαν ἔχοντος ὅτι αἱ ἐφεσίβλητοι ἀντικρούοντες τὴν παραγραφὴν τῶν τόκων, ἰσχυρίζονται ἐπιδοθητικῶς ὅτι οὗτοι ἄρχονται μετὰ ἐκταετίαν ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1860.

Ἐπειδὴ ὅμως ἀφοῦ ὡς ἐρρήθη οἱ ἐκκαλοῦντες ἐνάγονται ὡς κληρονόμοι, ἡ ὑποχρεώσις των δὲν εἶναι ἀδιαίρετος, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, (ἄρθρ. 2082 Ἰον. Κώδικος) ἡ ὑπὸ τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ἤτοι ἐν προκειμένῳ τοῦ Σ. Μ^{***} πατρὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος Γ. Μ^{***} γινομένη ἄνω ἀναγνώρισις τοῦ δικαιώματος τῶν ἐφεσιβλήτων, δὲν διακόπτει τὴν παραγραφὴν τῶν τόκων ὡς πρὸς τὸν ἕτερον συγκληρονόμον καὶ ὁμῶς ἐκτὸς του, τὸν Κ. Μ^{***}.

15 APRIL 1907

(*) Ἡ ἐκδοχή εἶναι ἀπολύτως ἔκτροπος. Παραδίδεται ὁλόκληρος ἡ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία εἰς τὸν ἐλεγχον τῶν δικαστηρίων. ὁ ὁποῖος θὰ χρεῖζη βεβαίως πρὸς ἐνέργειαν, ἂν οὐχὶ ἀποδείξουν, ἀλλὰ πάντες δικαιολογῶσι. Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν πρὶν ἢ καταρτίσθαι τὸ ἀνακριτικὸν συμβούλιον, θὰ ὑποβάλλῃ μετὰ εὐλαβισμοῦ ὅλην τὴν ὑπηρεσίαν του εἰς τὸ πρωτοδικεῖον, διὰ νὰ κρίνῃ τοῦτο ἔαν ὑπάρχῃ πραγματικὸν κώλυμα εἰς τὴν μετὰκλησιν ἐνὸς στρατηγοῦ π. χ. ἐκ τῶν συνόρων, διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς ἀνακριτικὸν συμβούλιον. Νομίζει τις ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὸ Gerolstein.

τὴν διαφορὰν τοῦ μισθοῦ τῆς ἐνεργείας ἀπὸ τὸν τῆς ἐπιστρατεύσεως χρόνον, καθ' ὁλοκληρίαν καὶ ἀπεριορίστως. Ἡ παράλειψις αὕτη ἐπάγεται τὴν μερικὴν ἀναίρεσιν ὡς πρὸς τοῦτο, δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 807 § 6 Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 229 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΨΑΛΗΣ

Ῥῶν κατερχόμενον ἐξ ἄλλοτρίου κτήματος. δικαίωμα κυρίου. — χρῆδις ὑπὸ κυρίου χθαμαλωτέρου δι' αὐλάκων ἐν ἰδίῳ. — ἀμνημονεύτος χρόνος. — οὐ κτῆδις δικαίωματος. — περιόδους κτῆδεως. — ἔλκυδις ὕδατος ἐξ ἄλλοτρίου κτήματος. — ἀντιθεδὶς δουλεία. — οὐ κτῆδις νομῆς διὰ πράξεων ἐντὸς ἰδίου κτήματος. — ἔθιμον κτῆδεως δικαίωματος ἐπὶ κατερχομένου ὕδατος. — ἔγκαιρος ἐπὶ κλῆδις. — περίοδὸς ἐρεϊδύματα.

Ἐπειδὴ ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ἀποφάσεως, τὸ πρωτοδικεῖον δέχεται ὡς ἐκτιθέμενα ἐν τῇ ἀγωγῇ τῶν ἀναιρεσιόντων τὰ ἐξῆς περιστατικά : ὅτι αἱ γαῖαι, ἐν αἷς ἔχει τὰς πηγὰς καὶ δι' ὧν διέρχεται τὸ ὕδωρ περὶ οὗ πρόκειται, ἀνῆκουσιν εἰς τὴν κυριότητα τῶν ἀναιρεσιβλήτων κληρονόμων Δ^{***} ἐκμισθωσάντων ταύτας εἰς τὴν ἀναιρεσιβλήτον ἐταιρίαν διατελοῦσαν ἐν τῇ κατοχῇ αὐτῶν. Ὅτι τὸ ἐκ τῶν γαιῶν αὐτῶν πηγάζον καὶ δι' αὐτῶν διήκον ὕδωρ κατέρχεται εἰς τὸ χθαμαλωτέρον κτῆμα τῶν ἀναιρεσιόντων, οἵτινες δι' αὐλάκων, κατασκευασθέντων εἰς τὰς ἰδίας τῶν γαίαις, τὸ μεταχειρίζονται καὶ τὸ χρησιμοποιοῦσι πρὸς ἄρδευσιν τῶν ἀγρῶν τῶν καὶ κίνησιν τοῦ ὑδρομύλου τῶν, ἐκ δὲ τῆς ἀγωγῆς δὲν ἐξάγεται τὸ ἐναντίον τῶν ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου δεκτῶν γενομένων.

Ἐπειδὴ καὶ ἐὰν ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων ποιῶσιν οἱ ἀναιρεσιόντες αὐτοὶ καὶ οἱ προκτήτορες δικαιοπάροχοι τῶν ἀδιακόπως καλῇ τῇ πίστει ἀνεπιλήπτως διανοίᾳ κυρίου ἐν γνώσει καὶ ἀνοχῇ τῶν ιδιοκτητῶν Δ^{***} τοιαύτην τοῦ ὕδατος χρῆσιν, ἥτοι συνισταμένην εἰς τὴν διοχέτευσιν αὐτοῦ δι' αὐλάκων ἐπὶ τοῦ ἰδίου τῶν κτήματος κατασκευασθέντων καὶ ἐκάστοτε ἀκωλύτως ἐπισκευαζομένων καὶ εἰς τὴν διὰ τοιαύτης διοχετεύσεως ἄρδευσιν τῶν γαιῶν τῶν καὶ κίνησιν τοῦ ὑδρομύλου τῶν, ὡς ἐν τῇ ἀγωγῇ τῶν ἀναφέρουσι, δὲν παρήχθη ἐντεῦθεν ὑπὲρ τῶν ἐναγόντων δικαίωμα ἐπὶ τῆς χρήσεως τοῦ ἐν τοῖς ἀγροῖς τῶν ἀναιρεσιβλήτων πηγάζοντος ὕδατος, καὶ τὴν παρακώλυσιν τῶν ιδιοκτητῶν ἀπὸ πάσης τούτου χρησιμοποίησεως ἢ μεταβολῆς, διότι κατὰ μὲν τὴν ἔννοιαν τοῦ Νόμου Ν' 3 § 4 Πανδ. (43.20) Βασιλ. (58,20) 4, ἐν ἐπικαλοῦνται οἱ ἀναιρεσιόντες ἐκεῖνη ἢ χρῆσιν τοῦ ὕδατος προστατεύεται ὡς δικαίωμα διὰ τῆς ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων παραγραφῆς, ἥτις ἀσκεῖται δι' ἐλκύσεως ἐκ τοῦ μέρους, ἐνθα τὸ ὕδωρ πηγάζει, ἢ ὅπουθεν διέρχεται, καὶ τότε ὁ κύριος τοῦ κτήματος, ὅπουθεν ἔλκεται τὸ ὕδωρ, εἴτε δι' ἀγωγῶν πρὸς ἔλκυσιν προορισθέντος εἴτε καὶ φυσικοῦ, ὑποχρεοῦται νὰ ἐξακολουθῇ τὴν καθιερωθεῖσαν ταύτην διὰ τῆς ἐλκύσεως τοῦ ὕδατος, ἥς ἢ μνήμη δὲν σώζεται, κατάστασιν (*), κατὰ δὲ

τοὺς Νόμους 1 § 4 Πανδ. (43.12), Ν. 11 Πανδ. (43.24), Ν. 30 Πανδ. (8.3) Ν. 6 Κώδ. (3.34), ὁ κύριος τοῦ ἀγροῦ ἐν τῷ ὁποίῳ πηγάζει ὕδωρ, εἶναι κύριος καὶ τοῦ δι' αὐτοῦ ρέοντος ὕδατος, καὶ δύναται νὰ ἰδιοποιηθῇ ὅσον ἐξ αὐτοῦ δυνηθῇ ὁπωσδήποτε νὰ κατάρχη, ἢ δὲ ἐπὶ τοῦ ὕδατος τοῦ κυριότητος του δὲν ἀπόλλυται ἀπλῶς διὰ τῆς ἀχρησίας τῆς ἐξουσίας τοῦ κυρίου, ἥτοι τῆς κατὰ τὸ δοκοῦν διαθέσεως τοῦ ὕδατος, ἀποφηνάμενον ἄρα τὸ πρωτοδικεῖον ἐπὶ, κατασχόντες οἱ ἀναιρεσιβλήτοι τὸ ἐν τῷ κτήματι τῶν πηγάζον ὕδωρ καὶ μὴ ἐπιτρέψαντες τὴν κάθοδον αὐτοῦ εἰς τὰς γαῖας τῶν ἀναιρεσιόντων, οὐδὲν δικαίωμα τούτων ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου κτήματός τῶν προσέβαλον καὶ τούτου ἕνεκα τὴν ἀγωγὴν ἀπορρίψαν οὔτε τὴν προεκτεθεῖσαν βάσιν τῆς ἀγωγῆς μετέβαλεν ἡ παρεῖδεν, οὔτε διάταξιν τινὰ τοῦ Ἀστυχοῦ Δικαίου παρεβίασεν.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῆς τρίτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον ἐρευνᾷ τὴν ἀγωγὴν καὶ ὡς στηριζομένην ἐπὶ δικαιώματος δουλείας ὕδατος, ἀλλὰ θεωρεῖ ἀπορριπτὴν ταύτην, διότι αἱ μὲν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμεναι πράξεις, ἥτοι ἡ διοχέτευσις δι' αὐλάκων κατασκευασθέντων ἐπὶ τοῦ κτήματος τῶν ἐναγόντων καὶ ἡ χρῆσις τοῦ κατερχομένου ὕδατος πρὸς ἄρδευσιν τῶν γαιῶν τῶν καὶ κίνησιν τοῦ ὑδρομύλου τῶν δὲν εἶναι πράξεις περιοριστικαὶ τοῦ δικαιώματος τῆς κυριότητος τῶν ἐναγομένων, ἀλλὰ δὲ πράξεις δὲν ἀναφέρονται ἐν αὐτῇ, ἀπαρτίζουσαι στοιχεῖα τῆς δουλείας, ὡς περιορίζουσαι τὴν ἐξουσίαν τῶν ιδιοκτητῶν τοῦ κτήματος, ἐν ᾧ πηγάζει τὸ ὕδωρ ἢ ἐνθα τοῦτο διέρχεται. Οὕτω δὲ κρίναν συνεμορφώθη πρὸς τοὺς νόμους Ν. 3 § 6, Ν. 7 Πανδ. (43.19) Ν. 1. Κ. (3.34) Ν. 25 Πανδ. (86) κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ὁποίων πρὸς ἀπέκτησιν οἰασδήποτε δουλείας διὰ χρησικτησίας ἀπαραίτητοι εἶναι πράξεις νομῆς ἢ χρήσεως, ἐπιδρῶσαι ὁπωσδήποτε ἐπὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἄλλοτρίου κτήματος καὶ περιορίζουσαι ὑπὲρ τὴν ἔννοιαν δικαίωματος τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀπόλυτον ἐξουσίαν τοῦ κυρίου.

Ἐπειδὴ ἀποφηνάμενον τὸ πρωτοδικεῖον ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει, ὅτι ὁ τῶν ἀναιρεσιόντων ἰσχυρισμὸς περὶ ἐθίμου, καθ' ὃς κύριος τοῦ ὑποκειμένου κτήματος ἀποκτᾷ δικαίωμα δουλείας διὰ μόνης τῆς τριακονταετοῦς χρήσεως τοῦ ὕδατος ἀνευ ἄλλης ἐπὶ τοῦ ὑπερκειμένου κτήματος πράξεως εἶναι ἀπαράδεκτος, «διότι ἀποτελῶν ἰδιαιτέραν βάσιν ἀγωγῆς ἔδει νὰ περιέχεται ἐν αὐτῇ καὶ νὰ μὴ ὑποβάλλεται τὸ πρῶτον διὰ τῶν προτάσεων», ἐν πλήρει διατελεῖ ἁρμονία πρὸς τὰ ἀρθρα 245 καὶ 533, ὧν τὸ μὲν πρῶτον θεωρεῖ τὸ ἐθιμον ὡς πραγματικὸν γεγονὸς χρῆζον ἀποδείξεως, τὸ δὲ

χειρῶς : «τὸ ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων ἐλκόμενον ὕδωρ νομίμως δοκεῖ συστήναι», ἐπὶ τῇ βάσει λοιπὸν αὐτοῦ δύναται νὰ υποστηριχθῇ ὅτι ἡ ἄνω ἀπόφασις ἐζήτησε πλεόν τῶν ἀπαιτουμένων στοιχείων, ἀπαίτησας τὴν ἔλκυσιν ὕδατος ἀπὸ τοῦ ὑπερκειμένου κτήματος, ἐνῷ ἀρκεῖ καὶ μόνῃ ἡ ὑποδοχὴ τοῦ ὕδατος ἐν ὁγετῷ κατασκευασμένῳ ἐν τῷ χθαμαλωτέρῳ κτήματι.

(*) Ἀμφίβολα ὁπωσούν. Ὁ παρατιθέμενος νόμος ἐ-

δεύτερον απαιτεί να περιλαμβάνονται ἐν τῇ ἀγωγῇ τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἐφ' ὧν στηρίζει ὁ ἐνάγων τὰς ἀξιώσεις του, ὥστε καὶ τὰ τοῦ ἐθίμου πραγματικὰ περιστατικά, ὅταν ἐπ' αὐτοῦ θεμελιούται ἡ ἀγωγή (*).

Ἐπειδὴ τοῦ ἐρείσματος τούτου ἐπαρκῶς δικαιολογούντος τὴν τοῦ προεκτεθέντος ἰσχυρισμοῦ ἀπορρίψιν, ματοσία ἀποβαίνει ἡ ἐξέτασις τοῦ λόγου ἀναιρέσεως, δι' οὗ προσβάλλεται ἐπικουρική τῆς ἀποφάσεως σκέψις εἰς τὸ αὐτὸ τεινούσα τέλος, διότι τὸ τυχόν ἄστοχον τῆς τοιαύτης σκέψεως οὐδὲν παραδίδασκε τὴν ἐρθότητα τοῦ διατακτικοῦ.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ πρωτοδικεῖον πλημμελεῖς θεωρήσαν τὰς περὶ ἀναρμοδιότητος σκέψεις τοῦ εἰρηνοδικείου, προέβη εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἐξέτασιν τῆς ἀγωγῆς. Κενοὶ ἄρα ἐννοίας εἶναι πάντες οἱ λόγοι ἀναιρέσεως οἱ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδικείου ἀναγόμενοι.

Ἀριθ. 230 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεσπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Ἐκτίμησις μαρτυρικῶν καταθέσεων ἀνεν προηγουμένης διατάξεως ἀποδείξεων.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ διατακτικοῦ τῶν ἀποφάσεών του, ἐδέξατο τὴν ἀγωγήν τοῦ ἀναιρεσιδλήτου μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ἐν αὐταῖς διατετυπωμένου ὅρκου, συνυπολόγισαν καὶ τὴν νομὴν τοῦ Β. Τ*** ὡς δικαιοπαρόχου καὶ τούτου τὼν ἐναγόντων, ἀλλὰ τὸ ἀμφισβητήθην τοῦτο γεγονός ἐξήγαγε τὸ ἐφετεῖον οὐχὶ ἐξ ἐγγράφων, τὴν προσαγωγήν τῶν ὁποίων εἶχον διατάξει προηγούμεναι ἀποφάσεις, ἀλλὰ μόνον ἐκ μαρτύρων, χωρὶς περὶ τοῦ θέματος τούτου νὰ ταχθῇ προηγούμενως μαρτυρική ἀπόδειξις καὶ χωρὶς καὶ νὰ ἐπιτρέπηται τοιαύτη, προκειμένου περὶ μεταβιβάσεως ἀκινήτου, ἣν δὲν παριδέχεται τὸ ἐφετεῖον, ὡς γενομένην πρὸ τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου τοῦ 1834, ἀλλ' οὕτω ἀποφασίσαν, οὐ μόνον παρεβιάσε τὴν περὶ Χαρτοσήμου Νόμον, ἀλλὰ καὶ τὴν ρητὴν καὶ οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἄρθρου 306 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ γείνη διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, χωρὶς νὰ προηγηθῇ ἀπόφασις περὶ τοῦ ἀποδεικτείου διὰ ταύτης θέματος.

Ἐπειδὴ τὸ διατακτικὸν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων δὲν στηρίζεται διὰ τῆς 5ης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 2061 (1903), ἥτις θεωρεῖ περιττὸν τὸν συνυπολογισμόν τῆς νομῆς τοῦ προκτῆτορος Β. Τ***, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι σφόδρα πιθανολογεῖται ἐκ τῶν μαρτύρων ὅτι οἱ δικαιοπαρόχοι τῶν ἐναγόντων, ἀνεξαρτήτως τῆς νομῆς τοῦ Β. Τ***, αὐτοὶ μόνον κατεῖχον καλῇ τῇ πίστει ἐπὶ τριακονταετίαν, καθόσον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔδει νὰ ἐπιβάλλῃ τοιοῦτον ὅρκον, οὐχὶ δὲ ἐν τούτῳ νὰ συμπεριληφθῇ πρὸς ὑπόλογισμὸν τῆς τριακονταετίας καὶ ἡ νομὴ τοῦ Β. Τ***.

(*) Ἀπιστοῦμεν ἀπολύτως. Διότι καὶ μὲν τὸ ἔθιμον πρέπει νὰ προσβάλληται ἐγκαίρως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὡς στοιχεῖον ἀγωγῆς, καθ' ὃν τρόπον οὐδεὶς νόμος ἀποτρέπει τοιοῦτο στοιχεῖον.

Ἀριθ. 233 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεσπαγίτης κ. Ι. ΤΣΑΤΣΟΣ

Ζημία ἐκ δολίων πράξεων ἢ παραλείψεων δημοδίων ὑπαλλήλων. - ἔκτασις εὐθύνης Δημοδίου. - παράλειψις καθήκοντος περιόρουθδεως ἐξ ἀμελείας ἢ δειλίας. - ἐπαγωγή ὅρκου. - ἀοριστία περὶ πεδίου ἐπαγωγῆς.

Ἐπειδὴ . . . ἐξεταστέα ἐστὶν ἡ ἔρσις τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ὅσον ἀφορᾷ τὴν δευτέραν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς, τὴν στηρίζουμένην εἰς ζημίαν προξενηθεῖσαν τῷ ἐνάγοντι ἐκ τῆς ἀμελείας τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Δημοσίου, ἀφοῦ ἡ πρώτη αὐτῆς βᾶσις εἶναι ἀπορριπτέα μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 271 τοῦ 1905 ἀπόφασιν τῆς ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀποφανθέντος ὀριστικῶς διὰ τὸ Β' αὐτοῦ τμήμα ὅτι «τὸ Δημόσιον δὲν ἐνέχεται εἰς ἀποζημίωσιν διὰ τὰς δολίας πράξεις ἢ τὰς δολίας παραλείψεις τῶν ὑπαλλήλων τῆς πολιτείας, τὰς ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν ἀνατεθειμένων αὐτοῖς καθηκόντων γενομένας, ἐξ ὧν προήλθε ζημία εἰς ιδιώτας, εἰμὴ μόνον ἐφ' ὅσον ἐντεῦθεν κατέστη πλουσιώτερον».

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀγωγῆς καὶ ιδίως ἐκ τῶν φράσεων αὐτῆς ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ κράτους «ἐξ ὀλιγωρίας, δειλίας καὶ ἀνικανότητος» παρέλειψαν τὸ καθήκον αὐτῶν τοῦ νὰ ἀποτρέψωσι τὴν καταστροφὴν καὶ διαρπαγὴν τῶν ἐκ τῷ καταστήματι τοῦ ἐνάγοντος πραγμάτων, ἐπὶ ζημία αὐτοῦ, στηρίζεται αὕτη οὐχὶ εἰς ἐγκληματικὸν δόλον, ἀλλ' εἰς ἀπλὴν ἀμέλειαν τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Δημοσίου καὶ γεννᾶται ἐντεῦθεν ἡ εὐθύνῃ αὐτοῦ, κατὰ τὰς περὶ προστασίας διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ ἐνάγοντος ὁρθῶς ἄρα διετάχθησαν ἀποδείξεις περὶ τῆς τοιαύτης βάσεως τῆς ἀγωγῆς (**).

Ἐπειδὴ ὁ εἰς τὸ Δημόσιον ἐπαγόμενος ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ὅρκος εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ἀοριστῶς ἐπαγόμενος, χωρὶς νὰ ὀρίξη ἂν ἀνάγῃται εἰς τὸ γεγονός τῆς διαρπαγῆς τῆς περιουσίας του καὶ τῆς ἀμελείας τῶν ὁργάνων τοῦ Δημοσίου πρὸς πρόληψιν αὐτῆς ἢ μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέγεθος τῆς ζημίας.

Ἀριθ. 235 (1906) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεσπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

Τόκοι. - παῦσις ἀπὸ πτωχεύσεως. - μόνον καθ' ὁμάδος.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 448 Ἐμπορ. Νόμου, οἱ τόκοι πάσης πιστώσεως, μὴ ἐξασφαλισμένης διὰ προνομίου ἢ ἐνεχύρου ἢ ὑποθήκης, ἀναστέλλονται καὶ παύουσιν ὡς πρὸς τὴν ὁμάδα μόνον ἀπὸ τῆς κηρυττούσης τὴν πτώχευσιν ἀποφάσεως ἐκ τῆς διατάξεως δὲ ταύτης προκύπτει ὅτι οἱ τόκοι ἐξακολουθοῦν νὰ βαρύνωσι τὸν πτωχεύσαντα, ὑποχρεούμενον εἰς τὴν ὁλοσχερῇ καταβολὴν αὐτῶν κατὰ τὸ ἄρθρον

(*) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 290 XVII 271 τῆς ὁλομελείας.

(**) Πρὸς τὴν ἐν τούτοις τὴν ἐν σελ. 85 παρόντος 225 Α. Πάγου, κατὰ τὴν ὁποίαν μίαν ἡμέραν θὰ ἀναγραφῇ ὅτι αἱ ἀρχαὶ ἓνα μόνον σκοπὸν ἔχουν νὰ εἰσπράττουν τοὺς φόρους, διὰ νὰ περνοῦν ζωὴ καὶ νότα.

608 του Έμπορ. Νόμου ἐὰν ζητήσῃ ν' ἀποκατασταθῇ. Ἐπομένως οὐδὲν ἐκ τῆς ἄνω διατάξεως περὶ παύσεως τῶν τόκων ἀπὸ τῆς πτωχεύσεως, ὡς πρὸς τὴν ὁμάδα μόνον, ἐπέρχεται κώλυμα, ὥπως οὗτοι, καταγνωσθῶσι μέχρις ἐξοφλήσεώς των διὰ τῆς ἐπιδικαζούσης τὴν κυρίαν ἀπαίτησιν ὡς παρακολουθήματα αὐτῆς ἀποφάσεως εἰς βάρος μόνον τοῦ ἐκ ταύτης κυρίως ὑποχρεωμένου, καὶ ἂν ἔτι οὗτοι δὲν δύνανται, λόγῳ τῆς ἄνω διατάξεως ὑπὸ τῆς ὁμάδος τῆς πτωχεύσεως ν' ἀπαιτηθῶσιν.

Ἀριθ. 236 (1906) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Καθηγηταὶ στρατιωτικῆς σχολῆς ἀξιωματικοὶ καὶ πολιτικοὶ ὑπάλληλοι. - ἐπιμίσθιον. - ἔκτασις καὶ ἐπὶ ναυτικῆς. - ἔξοδα τραπέζης. - τροφοδοτικὴ ναύτου μερίς.

Ἐπειδὴ ὁ Νόμος ΑΩΠΖ' τοῦ ἔτους 1890, κανονίζων τὰ περὶ ἐπιμίσθιου τῶν στρατιωτικῶν καθηγητῶν ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς σχολαῖς τοῦ κράτους καὶ ὀρίζων ἐν μὲν τῷ ἄρθρῳ 1ῳ ὅτι ὁ διευθυντὴς τῶν σπουδῶν καὶ οἱ στρατιωτικοὶ καθηγηταὶ τῶν στρατιωτικῶν σχολείων ἀπολαμβάνουσι τὰς νενομισμένας ἀποδοχὰς τοῦ βαθμοῦ των, ἐν δὲ τῷ ἄρθρῳ 2ῳ ὅτι εἰς ἀξιωματικούς κατέχοντας ὀργανικὰς θέσεις ἐν τῷ στρατῷ καὶ εἰς πολιτικούς ὑπαλλήλους δύνανται νὰ ἀνατεθῇ ἡ διδασκαλία μαθημάτων ἐν ταῖς σχολαῖς ἐπὶ προσθέτῳ μηνιαίᾳ πεντηκονταδράκμῳ ἀντιμισθία, κατήργησε τὴν προγενεστέραν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ περὶ σχολῆς ναυτικῶν δοκίμων Νόμου ΑΡΝΣΤ' τῆς 27 Μαρτίου 1884, καθ' ἣν εἰς τοὺς ναυτικούς καθηγητὰς ἐδίδοτο πρόσθετος μηνιαῖα ἀποζημίωσις ἐξ ἐκατὸν δραχμῶν, καθόσον, ὡς καὶ τὸ Αὐτ. τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐδέχθη, ὁ νεώτερος οὗτος νόμος, πραγματευόμενος γενικῶς περὶ τῶν στρατιωτικῶν καθηγητῶν τῶν στρατιωτικῶν σχολείων περιέλαβεν ἐν ταῖς διατάξεσιν αὐτοῦ καὶ τοὺς ἐν τῇ ναυτικῇ τῶν δοκίμων σχολῇ διδάσκοντας ναυτικούς καθηγητὰς, οἵτινες καὶ αὐτοὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ κατὰ θάλασσαν στρατοῦ θεωροῦνται, καὶ ἡ ναυτικὴ σχολὴ στρατιωτικὸν σχολεῖον ἐστίν. Οὐχὶ βασίμως ὅθεν ὁ ἐνάγων ἐπὶ τῇ βᾶσει διατάξεως καταργηθείσης διὰ νεωτέρου Νόμου τοῦ ΑΩΠΖ', ὀρίζοντος ἐν τέλει ὅτι πᾶσα προγενεστέρα διάταξις καταργεῖται, σίτεται ἐπιμίσθιον δραχμῶν ἐκατὸν μηνιαίως(*).

Ἐπειδὴ ὁ Νόμος ΑΥΠΑ' τοῦ ἔτους 1887 περὶ τῆς οἰκονομικῆς ὑπηρεσίας τῶν πολεμικῶν πλοίων, ἐν κεφαλαίῳ Β' περὶ μισθοδοσίας τῶν ἀξιωματικῶν κλπ. τοῦ κατὰ θάλασσαν στρατοῦ, ὀρίζει ἐν ἄρθρῳ 14 ὅτι πρὸς πάντα ἀξιωματικὸν ἀποτελοῦντα μέρος τοῦ ἐπιτελείου πλοίου τινὸς χορηγοῦνται ἔξοδα τραπέζης ἐκ δύο δραχμῶν, καθ' ἑκάστην ἡμέραν κανονίζων καὶ τὸν τρόπον τῆς πληρωμῆς τῶν ἐξόδων τούτων, τοῦτ' αὐτὸ δὲ καὶ τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου ἐκδοθὲν τῇ 16 Ἰουνίου 1888 Β. Δ. ἐν ἄρθρ. 42 ἐπαναλαμβάνει. Ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι οἱ καθηγηταὶ τῆς ναυτικῆς τῶν Δοκίμων σχολῆς, ὅταν δὲν ἀποτελῶσι μέρος τοῦ ἐπιτελείου πλοίου πολεμικοῦ, οὐδαμῶς δικαιοῦνται εἰς ἔξοδα τραπέζης καὶ τοι

κατὰ τὸ ἄρθρον 26 τοῦ Νόμου ἀπολαμβάνουσι θαλασσίας ἀποδοχὰς καὶ ὁ χρόνος τῆς ὑπηρεσίας των λογίζεται θαλάσσιος, καθόσον ἡ μὲν διάταξις τοῦ νόμου τούτου ἔχει τὴν ἐννοίαν ὅτι ἡ ὑπηρεσία των ναυτικ. καθηγητῶν θεωρεῖται θαλάσσιος διὰ τε τὸν προβιβασμὸν καὶ τὴν μισθοδοσίαν, ὁ δὲ Ν. ΑΥΠΑ' εἰδικῶς χορηγεῖ ἔξοδα τραπέζης εἰς μόνους τοὺς ἀποτελοῦντας μέρος τοῦ ἐπιτελείου πολεμικοῦ πλοίου ἀξιωματικούς, ὁ δ' ἐνάγων, μὴ ἰσχυρίζομενος τὸ γεγονός τοῦτο, οὐδαμῶς δικαιολογεῖται ἐκ μόνης τῆς ιδιότητός του ὡς ναυτικοῦ καθηγητοῦ αἰτούμενος τοιαῦτα ἔξοδα τραπέζης, ἅτινα ὀρθῶς τὸ πτωτοβάθμιον δικαστήριον ἀπέρριψε διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως παρὰ τὸν ἐναντίον ἐφέσεως λόγον.

Ἐπειδὴ διὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω λόγον, ὁ ἐνάγων οὐδαμῶς δικαιοῦται εἰς τροφοδοτικὴν τοῦ ναύτου μερίδα, ἥτις, κατὰ τε τὸ ἄρθρον 5 τοῦ Νόμου ΦΛΣΤ' τοῦ 1859 καὶ τὸν ἐν αὐτῷ πίνακα τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐνεργείᾳ ἀξιωματικῶν τοῦ Β. Ναυτικοῦ καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 44 τοῦ Β. Δ. τῆς 6 Ἰουνίου 1888, χορηγεῖται εἰς μόνους τοὺς ἐπιβαίνοντας πολεμικοῦ πλοίου ἀξιωματικούς, καθὰ καὶ τὸ πρῶτον τμήμα τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐδέξατο.

Ἀριθ. 239 (1906) Τμ. Α' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΤΑΝΗΣ

Ἐκτέλεσις ἐν Ἑπτανήσῳ. - κατάσχεσις. - προνόμια ἢ ὑποθήκαι μὴ ἀναγγελλοῦνται. - ἀπόσβεσις. - ἀποτελέσματα.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ ΣΞΘ' τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1868 Νόμου, περὶ κατασχέσεως καὶ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις ὀρί-

(*) Ἡ ἀπόφαις αὕτη εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν ἐν σελ. 133 ΧVII 167 Α. Π., χωρὶς ἡ συμφωνία αὕτη νὰ προστίθῃσι τι ὑπὲρ τῆς ὁσιότητος τῆς παραδόξου ἐκδοχῆς ἣ ἐτάχθησαν ἀμφότεραι. Εἶναι πλέον ἡ κατάφαρον ὅτι ὁ Νόμος ΣΞΘ' κανονίζει μόνον τὸν τρόπον τῆς ἐκτέλεσεως καὶ τὴν ἐπὶ ὀρισμένου πλειστηριασμοῦ κατὰ τῆς ὡς κυρίως νόμος διαδικαστικῆς, οὐδαμῶς δὲ οὐσιαστικῶς δικαιώματα κτήσεως ἢ ἀποσβέσεως ὑποθηκῶν καὶ ἀποτελέσματα αὐτῶν. Καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 9, περὶ τῆς ἐκπτώσεως τοῦ μὴ ἀναγγελλέντος, δὲν δύνανται νὰ ἔχῃ μέζονα ἔκτασιν τῆς διαδικαστικῆς ἐκτάσεως τοῦ ὅλου νόμου καὶ διὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ, ἡ μᾶλλον νὰ μὴ συγχωρηθῇ, οὐδεμία περὶ τούτου ἀμφιβολία, οἷτως καὶ ξηρῶς ἀφ' ἐνδὸς μὲν ἀναγράφεται ὅτι ἡ ἐκπτώσις αὕτη εἶναι ὑπὲρ τοῦ ἐπιπεσόντος καὶ τῶν ἐπικρατέστερον αὐτοῦ προνόμιον ἢ ὑποθήκην κεκτημένων, ἀφ' ἑτέρου δὲ οὐδαμοῦ ἀναγράφονται τὰ : εἴτε ἀκολουθήσῃ ὁ πλειστηριασμός εἴτε μὴ, ἅτινα εἰσάγονται μὲν διὰ τῆς ἐκδοχῆς τῶν δύο συμφώνων ἀποφάσεων, οἷον διὰ σφηνῶν. ἀλλ' εὐθέως ἀπορρίπτονται ἐκ τῆς ἀδιαρρήκτου συνοχῆς τῆς ἐννοίας τοῦ νόμου, διότι ἄνευ πλειστηριασμοῦ δὲν ὑπάρχει πλειστηρίασμα καὶ ἄνευ πλειστηριασμοῦ δὲν ὑπάρχει ἐννοία κατατάξεως καὶ ἡ διὰ τὴν ὀριστικὴν αὐτῆς ἐνέργειαν ἀπαγγελλομένη ἐν τῷ ἄρθρῳ 9 ἐκπτώσις. Καὶ τοιαύτη ἐκδοχὴ θὰ ἦτο καὶ ἀντίθετος πρὸς πᾶσαν δυνατὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου νομοθετικὴν νόσιν, διότι θὰ ἦτο ἀπολύτως ἀκατανόητον, διατὶ ἡ διὰ τὴν κατάταξιν ἀναγκαῖα ὑπὲρ τῶν ἀναγγελλομένων ἐκπτώσις, θὰ ἐξέτεινε τὴν δύναμιν αὐτῆς καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου διακατόχου τοῦ οὐδέποτε πλειστηριασθέντος ἐνυποθήκου.

(*) Πρβλ. 138 Α. Π. σ. 104 ΧVII.

ζον ότι, παρελθούσης της εν αὐτῇ προθεσμίας τὰ κατασχεθέντα κτήματα θεωροῦνται ἐλεύθερα παντὸς μὴ ἀναγγελλθέντος προνομίου ἢ δικαιώματος ὑποθήκης ὡς πρὸς τοὺς ἔχοντας ἐπικρατέστερον αὐτοῦ δικαίωμα ὑποθήκης ἢ προνομίου, ἀπαγγέλλει ἀπόσβεσιν τοῦ μὴ ἀναγγελλθέντος προνομίου ἢ δικαιώματος ὑποθήκης, εἴτε ἐπακολουθήσῃ ὁ πλειστηριασμός των κατασχεθέντων κτημάτων εἴτε μὴ. Τὸ ἐρετεῖον ἄρα, ἀποφηνάμενον ὅτι τὸ ἄρθρον τοῦτο καθιεροῖ προνόμιον κατατάξεως ὑπὲρ τοῦ ἐπισπεύδοντος καὶ τῶν ἐχόντων ἐπικρατέστερον αὐτοῦ δικαίωμα ὑποθήκης ἢ προνομίου καὶ οὐχὶ ἀπόσβεσιν ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης, τοῦθ' ὅπερ οὐδεμίαν ἔχει ἐπὶ ὑποθήκης, μὴ χωρήσαντος τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἔνεκα δὲ τούτου οὐκ ἐστὶ βᾶσιμος ὁ λόγος τῆς ἀνακοπῆς τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν ἀναιρεσιόντων τρίτου διακατόχου τῶν ἐνυποθήκων κτημάτων, κατὰ τῆς ἐπιταγῆς τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι, κατασχεθέντων τῶν κτημάτων ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος κατὰ τὸν ἀνωτέρω νόμον, ὁ δικαιοπάροχος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου προσκληθεὶς καὶ μὴ ἀναγγελλθεὶς, ἐγένετο ἐκπτώτος τῆς ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης αὐτοῦ, ψευδῶς ἡρμήνευσε τὴν εἰρημένην διάταξιν τοῦ νόμου, ὡς ἐκ τούτου ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις αὐτοῦ ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν κατὰ τὰ ἄρθρα 201 καὶ 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 240 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Ἐπιτροπος μύητο.- παῦδις δι' ἀνεπιτηδεύτητα.- δυναγωγή ἐκ λογοδοσίας.- μὴ κατὰθεσις τῶν ὑπὲρ τὰς ὀριζομένης δαπάνης ἀκυρότης λογοδοσίας ὡς πρὸς χειράφετον ἀναιτιολόγητον ἐπὶ ἰσχυρισμῶν μὴ στηριζόντων ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐννάτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐρετεῖον τὴν κρίσιν τοῦ περὶ τῆς ἀνεπιτηδεύτητος τῆς ἀναιρεσιούσης ἐπιτρόπου κατὰ τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τῶν ἀνηλίκων τέκνων τῆς Γ. καὶ Μ*** συνήγαγεν ἐκ μόνης τῆς ὑπ' αὐτῆς δοθείσης λογοδοσίας ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 681 τῆς 6 Ἰουνίου 1904 διασκέμματι περὶ τῆς διαχειρίσεως ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1903 μέχρι τέλους Μαρτίου 1904 καὶ ἐκ τῶν ἐν ταῖς προτάσεσιν αὐτῆς ὁμολογιῶν ὅτι δὲν κατέθηκε παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ ὑπόλοιπον μετὰ τὴν ἐκ δραχμῶν ἐννεακοσίων μηνιαίαν δαπάνην πρὸς διατροφήν, ἐνοίκιον καὶ ἀνατροφήν τῶν ἀνηλίκων ἐκ τῶν προσόδων αὐτῶν ὡς ὥρισε τὸ συγγενικὸν συμβούλιον διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1193 τοῦ 1903 βουλευμάτος του, ἐδαπάνησε δὲ καθ' ὑπέρβασιν τῶν εἰσπράξεων πᾶσαν δραχ. 7,433 καὶ ὑπερβῆκε ἐπὶ πλέον δραχ. 2,832 πρὸς τὸν ἐπὶ θυγατρὶ γαμβρόν τῆς Π. Σ*** καὶ ὅτι κατὰ τὴν διαχείρισιν τῶν ἐτῶν 1898 μέχρι 1902 περιέπεσεν εἰς ἑλλειμμα δραχ. 5,469 ἐπὶ εἰσπράξεων δραχμῶν 90,638.

Ἐπειδὴ τὸ ἄκυρον τῆς ἐν τῷ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 681 διασκέμματι περιεχομένης λογοδοσίας ὡς πρὸς τὰ χειράφετα τέκνα τῆς ἀναιρεσιούσης, οὐδὲν ἐπιδόρξ ἐπὶ τοῦ κύρους αὐτῆς, ὡς πρὸς τὰ ὑπὸ τὴν

ἐπιτροπείαν τῆς ἑτέρα ἀνήλικα, οὔτε δύναται αὕτη νὰ προσβάλλῃ τὰς ἰδίας πράξεις τῆς, ὡς δὲ τὸ ἐρετεῖον δέχεται, αἱ δαπάναι δραχ. 3,300 δι' ἀνακαίνισιν ἐπίπλων καὶ δραχ. 735 δι' ἀγορὰν πολυελαίου καὶ σερβιτσιῶν, δὲν ἀνάγονται εἰς τὴν λογοδοσίαν ταύτην, ἀλλ' εἰς τὴν προγενεστέραν τῶν ἐτῶν 1898 μέχρι 1903, ἐφ' ἣν δὲν ἐστηρίχθη ἔθεν τὸ ἐρετεῖον δὲν ἡμαρτε μὴ αἰτιολογήσαν τὸν περὶ ἀκυρότητος τῆς ἀνωτέρω λογοδοσίας μὴ οὐσιώδη ἰσχυρισμόν.

Ἐπειδὴ τὸ ἐρετεῖον παραδέχεται τὴν λογοδοσίαν ὅπως ἐδόθη, ἐπομένως ὅτι ἐγένοντο ὅλαι αἱ δαπάναι καὶ ἐκεῖναι, περὶ ὧν τὸ συγγενικὸν συμβούλιον διὰ τοῦ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 681 διασκέμματος τοῦ ἐπευλόγηθη ν' ἀποφανθῇ μέχρι τῆς προσαγωγῆς τῶν δικαιολογητικῶν ἀποδείξεων ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιούσης κατ' ἀκολουθίαν οὐδεμίαν σημασίαν εἶχεν ὁ ἰσχυρισμός αὐτῆς ὅτι ὡς πρὸς τὰς δαπάνας ταύτας ἡ λογοδοσία διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἦν ἐκκρεμὴς καὶ περιττὴ ἢ ἡ γενομένη προσκομιδῇ τῶν ἀποδείξεων περὶ αὐτῶν καὶ πᾶσα ἐκτίμησις αὐτῶν.

Ἐπειδὴ τὴν κρίσιν τοῦ ὅτι ἡ ἀναιρεσιούσα ἀποδείχθη ἀνεπιτηδεύα κατὰ τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τῶν ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν διατελούντων τέκνων τῆς, τὸ ἐρετεῖον δὲν συνήγαγεν ἐκ τῆς λογοδοσίας περὶ τῆς διαχειρίσεως ἀπὸ 1898 μέχρι 1903, εἰς ἣν ἀνάγεται τὸ κοινὸν δαπάνης δρ. 10,000, δι' ἀνακαίνισιν τῆς καίσης οἰκίας καὶ δὲν ἐδέχθη τοῦτο καὶ τὰς δαπάνας δι' ἀνακαίνισιν ἐπίπλων καὶ ἀγορὰν πολυελαίου καὶ σερβιτσιῶν ὡς στοιχεῖα τῆς κρίσεώς του, ὡς προκύπτει δὲ ἐκ τῶν προτάσεων τῆς ἀναιρεσιούσης ἐνώπιον τοῦ ἐρετεῖου, τὰ ὑπ' αὐτῆς προσκαθέντα ἔγγραφα ἐπεκαλέσατο εἰς ἀπόδειξιν μόνον τῶν ἐν τῇ λογοδοσίᾳ δαπανῶν, οὐχὶ δὲ τῆς ἐλλείψεως ἀνεπιτηδεύτητος κατὰ τὴν διαχείρισιν αὐτῆς.

Ἀριθ. 212 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΛΑΣ

Ἐκδοχὴ ὀριζομένης μετὰ δόδιν ὅρκου.- παρεμπύπτοντα ἀγωγή περὶ νέας ἐκτιμήσεως.- ἐκτίμησις δοθέντος ὅρκου ἢ μεταβολῶν.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ταύτης, δεχόμενον τὸ ἐρετεῖον ὅτι μετὰ τὴν δέσιν τοῦ ἀνωτέρω ὅρκου ἢ ὑπ' ἀρ. 1010 (1901) ἀπόφασίς του κατέστη ὀριστικὴ καὶ ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ἀπορρίψαν τὴν ἀπὸ 14 Ἀπριλίου 1904 παρεμπύπτουσαν ἀγωγήν τοῦ ἀναιρεσιόντος περὶ τῆς ἐκ νέου ἐκτιμήσεως τῶν ἀποδείξεων ἃς ἐπεκαλέσθη αὐτός, συνεμορφώθη πρὸς τὰ ἄρθρα 375 καὶ 180 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃ ἡ μὲν ὀριστικὴ ἀπόφασις δὲν ἀνακαλεῖται, τὸ δὲ ἐκ τῆς δέσεως τοῦ ὅρκου παραχθέν τεκμήριον δὲν καταστρέφεται καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ὡς μὴ βᾶσιμος.

Ἐπειδὴ τὸ ἐρετεῖον διὰ τῆς τρίτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ἐκτιμήσαν τὸν δοθέντα ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὅρκου καὶ τὰς ὑπὸ τούτου γενομένας ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ ὅρκου τούτου

προσθήκας και αποφανθέν ότι αὐται οὐδὲλως τροποποιοῦσι τὸν ὅρκον ὡς ἐπεδλήθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἐξετίμησε πραγματικὰ περιστατικὰ, ἡ δὲ τοῦ ἐφετείου κρίσις αὕτη διαφεύγει τὸν ἑλεγχον τοῦ δικαστηρίου τούτου κατὰ τὸ ἄρθρ. 810 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἀπορριπτέος ὁ σχετικὸς τῆς ἀναιρέσεως λόγος.

Ἀριθ. 243 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΛΑΣ
Χήρα στρατιωτικοῦ. - πάθοντις ἐν διατεταγμένη ὑπηρεσίᾳ, ἀλλ' οὐχὶ ἐν ἐκστρατείᾳ περιδιδάσεις συντάξεως.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, δεχθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ὅτι τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ εἶναι ὅτι ἡ ἀναιρέσειουσα χήρα στρατιωτικοῦ παθόντος ἐξ ὑπερβολικῶν κόπων, οὐχὶ ἐν ἐκστρατείᾳ ἀλλ' ἐν διατεταγμένῃ ὑπηρεσίᾳ, ἐπενεγκούσῃ τὴν φυματίωσιν καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ, δὲν δικαιούται νὰ ἀπολαύσῃ δικαίωμα συντάξεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 17 τοῦ Νόμου ΣΕ' τῆς 15 Αὐγούστου 1852 περὶ τῶν συντάξεων τοῦ στρατοῦ τῆς ἡρᾶς, δὲρ ἀναγνωρίζει τὸ τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν δικαίωμα συντάξεως, νομίμως ἀπέρριψε τὴν ἐπιδίχον ἀγωγὴν καὶ ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι ἀναιρέσεως, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο, εἰς τρεῖς περιπτώσεις ὁ νόμος ἀναγνωρίζει ἰσὸδιον συντάξεως δικαίωμα εἰς τὰς χήρας: α') εἰς τὰς χήρας τῶν ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης ἢ ἐν διατεταγμένῃ ὑπηρεσίᾳ φονευθέντων στρατιωτικῶν, 2) εἰς τὰς χήρας τῶν ἐν ἐκστρατείᾳ ἀποθανόντων στρατιωτικῶν, ἐὰν ὁ θάνατος προήλθεν ἐκ συμβεβηκότος τοῦ πολέμου ἢ ἐκ λοιμωδῶν ἢ ἐνδημικῶν νόσων, εἰς ἃς ἐξετίθησαν ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας των καὶ γ') εἰς τὰς χήρας τῶν ἀποθανόντων στρατιωτικῶν ἕνεκα τραυμάτων, ἐπενεχθέντων ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης ἢ ἐν διατεταγμένῃ ὑπηρεσίᾳ, ἀλλ' εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τούτων ὑπάρχοντα τὰ πραγματικὰ γεγονότα ἅτινα δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ ἐκτίθησιν ἐν τῷ λόγῳ τῆς ἀναιρέσεως ἡ ἀναιρέσειουσα, παραπονουμένη κατὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, οὐδ' ἔχει ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὅπερ ἐπικαλεῖται ἡ ἀναιρέσειουσα, διότι τὸ ἄρθρον 8 κανονίζει τὰ δικαιώματα τῆς συντάξεως τῶν στρατιωτικῶν, ζώντων καὶ μὴ ἐχόντων συμπληρωμένα τὰ νόμιμα ἔτη τῆς συντάξεως.

Ἀριθ. 244 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΛΑΣ
Δικαστικὰ ἔξοδα ἐν ποινικαῖς ἀποφάσεσιν. - οὐ παρεπόμενον ποινῆς. - παραγραφὴ.

Ἐπειδὴ ὁ Ποινικὸς Νόμος ἐν ἄρθρ. 4 ὁρίζει ποταὶ εἰσὶ ἐγκληματικαὶ ποιναί, ποταὶ ἀνορθωτικαὶ καὶ ποταὶ ἀστυνομικαί, ὡς τοιαύτας δὲ ἀναγράφει τὴν κράτησιν καὶ τὸ πρόστιμον, οὐδὲλως δὲ μνημονεύει καὶ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα εἰς ἃ καταδικάζεται ὁ κηρυχθεὶς ἐνοχὸς ὑπὸ ἀποφάσεως τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, οὐδ' ἐξάγεται ἐξ ἄλλης τινὸς διατάξεως τοῦ Ποινικοῦ Νόμου καὶ τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ὅτι τὰ δικαστικὰ ἔξοδα, ἅτινα ἐπιδικά-

ζοῦσιν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου αἱ καταδικαστικαὶ ποινικαὶ ἀποφάσεις, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς παρεπόμενα τῆς ποινῆς. Κατὰ ταῦτα ἔθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Τρικώλεως, δεχθεῖσα ὅτι καὶ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα εἰσὶ παρεπόμενα τῆς ποινῆς καὶ παραγράφονται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Ποιν. Δικονομίας (ἄρθρ. 551), παρέβιασε καὶ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ τὸ ἄρθρον 551 Ποινικῆς Δικονομίας, καθ' ὃ αἱ ἐν τῇ ποινικῇ ἀποφάσει ἀπαγγελλθεῖσαι πολιτικοὶ ὑποχρεώσεις, μετὰ τῶν ὁποίων καταλέγονται καὶ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα, κρίνονται κατὰ τὴν ἐν ταῖς πολιτικαῖς δίκαις μακροτέραν περὶ παραγραφῆς προθεσμίαν καὶ τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου Ν. 3 Κωδ. (7.39) καὶ Βασ. (Ν. 14), καθ' ἃς αἱ τοιαῦται ὑποχρεώσεις ὑποκεινται εἰς τριακονταετὴ ἀποσβεστικὴν παραγραφὴν καὶ κατέστησεν οὕτω ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του, συνωδὰ τῷ ἄρθρ. 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας.

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 150 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ
Φθορὰ ξένης ιδιοκτησίας. - στοιχεῖα. - ὑφαίρεδις ὑπὸ δυνιδιοκτέμονος. - μὴ ἐξάντλησις κατηγορίας. - ἀναπομπή.

Ἐπειδὴ τὸ συμβούλιον τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν διὰ τοῦ προσβαλλομένου βουλεύματος παρέπεμψε τὸν ἀναιρέσειοντα μετ' ἄλλων εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον ἵνα δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος τῶν ἐν ἄρθρ. 371, 372 καὶ 421 Ποιν. Νόμου ἀδικημάτων καὶ τῆς μὲν πρᾶ-

(*) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Τσιβανόπουλος εἶπε τάδε: «Πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως προτείνεται ὅτι τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν δὲν παρεδέχθη ὡς προκύψαν ἐκ τῆς ἀνακρίσεως καὶ τὸ περιστατικὸν ὅτι τὰ κλαπέντα ἔλαβε «ὁπως τὰ ἔχῃ παρανόμως ὡς ιδιοκτησίαν του», ἡδὲ οὗτος εἶνε ἀναγκαῖον στοιχεῖον πρὸς ὑπαρξιν τοῦ ἀδικήματος τῆς κλοπῆς· ἐπομένως μὴ ὑπάρχοντος τοῦ ὅρου τούτου κακῶς ἐφηρμόσθη ὁ Ποινικὸς Νόμος.

«Ὁ λόγος οὗτος εἶνε βάσιμος. Τὸν ὀρισμὸν τῆς κλοπῆς ἀναγράφει τὸ ἄρθρ. 371 τοῦ Ποιν. Νόμου, κηρύσσον ἔνοχον αὐτῆς οἰονδήποτε, ὅστις ἐν γνώσει λαμβάνει εἰς κατοχὴν αὐτογνημόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα ἕνα κινητὰ κτήματα διὰ νὰ τὰ ἔχῃ παρανόμως ὡς ιδιοκτησίαν». Ἐκ τοῦ ὀρισμοῦ τούτου τῆς κλοπῆς, ἔπεται ὅτι ἀναγκαῖον προσὸν τῆς ἐννοίας τοῦ ἀδικήματος εἶναι καὶ ὁ δόλος, ὅστις ὑφίσταται, ὅταν ἡ ἀφαίρεσις πράγματός τινος ἀπὸ τῆς κατοχῆς ἐτέρου ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ ἰδιοποιήσεως τοῦ ἀφαιρέθεντος πράγματος, ἥτοι ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἔχῃ αὐτὸ ὁ ἀφαιρέσας παρανόμως ὡς ιδιοκτησίαν του. Τὸ στοιχεῖον τῆς προθέσεως ἐν τῇ κλοπῇ δὲν συνίσταται εἰς μόνον τὴν πρόθεσιν τοῦ νὰ λάβῃ τις εἰς τὴν κατοχὴν του ξένον κινητὸν πρᾶγμα ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πρόθεσιν τῆς παρανόμου ἰδιοποιήσεως. Οὗτος εἶναι ὁ εἰδικὸς δόλος ἐπὶ κλοπῆς, ἥτοι ἡ ἀντιποίησης ἐξουσίας τοῦ διαθέτειν τὸ πρᾶγμα κατὰ βούλησιν ὡς κύριος. Ἐπομένως ἐλλείποντος τοῦ ὅρου τούτου δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ τὸ ἀδικημ. τῆς κλοπῆς. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ

ζεως της φθορας ξένης ιδιοκτησίας αναφέρονται εν τῷ βουλευματι ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα στοιχεῖα, ἥτοι ἡ ἐκ προθέσεως γενομένη βλάβη τῶν ελαιοδένδρων, ἐξ ἧς ἐπῆλθε τῷ ιδιοκτήτῃ ζημία πλεόν τῶν εἰκοσι καὶ ἑκαττὸν τῶν τετρακοσίων δραμῶν καὶ ὁ ἐναντίος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται, τῆς δ' ἐτέρας πράξεως τῆς ὑπὸ συνιδιοκτήμονος ὑφαιρέσεως κοινοῦ πράγματος, ἥτις προβλέπεται ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 372 Ποιν. Νόμου, τὸ οὐσιῶδες ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης ἀπαιτούμενον στοιχεῖον, ἥτοι «πρὸς βλάβην τοῦ συγκυρίου» δὲν περιέχεται· ἐν τῷ διατακτικῷ τοῦ προσδαλλομένου βουλευματος, ὅπερ, ἐνεκα τῆς τοιαύτης ἐλλείψεως στοιχείου ἀπαραιτήτου πρὸς ἀπαρισμὸν τοῦ ἀδικήματος δι' ἐπαρεπέμφθη ὁ κατηγορούμενος, ἀναιρετέον ἐστὶ, κατὰ τὸν βάσιμον λόγον, στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ ἀρθροῦ 263 ἐδ. 3 Ποιν. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ δὲν ἐξηγητὴν ἡ κατηγορία ὑπὸ τοῦ συμβουλίου, μὴ ἐξετασθέντος τοῦ ρηθέντος στοιχείου, οὐ ἐνεκα δὲν δύναται ὁ Ἀρειος Πάγος νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον. Δέον ὅθεν, ἀναιρουμένου κατὰ τὸ μέρος τοῦτο τοῦ βουλευματος, νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις κατὰ τοῦτο εἰς ἕτερον συμβούλιον ὁμοειδὲς καὶ ισόβαθμον πρὸς νέαν ἐξέτασιν (*).

Ἀριθ. 154 (1906) Τμ. Α' (**)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ
Παράβασις Νόμου Ἀρχαιοτήτων. - στοιχεῖα.

προσδαλλομένου βουλευματος, ἐν τῷ διατακτικῷ αὐτοῦ δὲν ἀναφέρεται ὅτι τὰ ἀφαιρεθέντα πράγματα ἀφῆρσεν ὁ ἀναιρεσιῶν εἶνα τὰ ἔχῃ παρανόμως ὡς ιδιοκτησίαν του». Ἐλλείποντος ὅθεν τοῦ ἀπαιτουμένου τούτου ὅρου πρὸς ὑπαρξιν τοῦ ἀδικήματος τῆς κλοπῆς, ἀναιρετέον τυγχάνει τὸ προσδαλλόμενον βούλευμα, ὡς πρὸς τὴν πράξιν τῆς κλοπῆς, ἐνεκα κακῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου, καθόσον ἀφοῦ διὰ τοῦ βουλευματος δὲν βεβαιούται καὶ ὁ ἀπαραίτητος ὅρος ὅτι τὰ κλαπέντα ἐλήφθησαν ἐπὶ σκοπῷ παρανόμου ιδιοκτησίας, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἀρθρ. 371 Ποιν. Νόμου, ἐσφαλμένως ἐφαρμόσθη τοῦτο. Ἀναιρῶν δὲ ὁ Ἀρειος Πάγος τὸ βούλευμα ἐνεκα ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, πρέπει νὰ παραπεμφθῇ τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἄλλο ἐφετεῖον, καθόσον δὲν ἀπεφασίσθη ὑπὸ τοῦ ἀποφασιστὸς ἐφετείου τὸ πραγματικὸν ζήτημα ὅτι τὰ κλαπέντα ἐλάβε ὁ κατηγορούμενος εἶνα τὰ ἔχῃ παρανόμως ὡς ιδιοκτησίαν του καὶ ἐπόμενως δὲν ἐξηγητὴν ἡ κατηγορία ὡς πρὸς ὅλα τὰ στοιχεῖα τὰ πρὸς ὑπαρξιν τοῦ ἀδικήματος τῆς κλοπῆς ἀπαιτούμενα. Οὐδὲ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀναιρέσεως τὸ ὅτι ὁ ἀναιρεσιῶν παρεπέμφθη ὅχι μόνον ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθρ. 371, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀρθρ. 372 Ποιν. Νόμου. Ἀληθῶς τὸ ἐφετεῖον ὑπέπεσεν εἰς πρόδηλον νομικὴν σύγχυσιν, ἐφαρμόσαν καὶ τὰ δύο ἀρθρα ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει, ἐνῷ τὸ ἐν ἀποκλείει τὸ ἕτερον, τὸ δεύτερον εἶναι ἐπὶ κλοπῆς συνιδιοκτήμονος ἐκ τοῦ κοινοῦ πράγματος, τὸ δὲ ἐπὶ πάσης ἄλλης κλοπῆς. Ἐλλείπει δὲ ἐκ τοῦ βουλευματος καὶ τὸ οὐσιῶδες στοιχεῖον τοῦ ἀρθρ. 372 ἥτοι ἡ ὑφαιρέσις πρὸς βλάβην τῶν λοιπῶν συμμετόχων.

(*) Αὐθις τὰ παρατηρηθέντα ὑπὸ τὴν 137 Α. Π. ἐν σελ. 36 παρόντος τόμου.

(**) Κατὰ τὴν ἐνῶπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Α. Τσιβανόπουλος ἔλεξε τάδε:

«Τὸ ἀρθρον 1 τοῦ Νόμου ΒΧΜΘ' περὶ ἀρχαιοτή-

Ἐπειδὴ ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς προσδαλλομένης αποφάσεως ἐλλείπει τὸ οὐσιῶδες καὶ ὑπὸ τοῦ ἐφαρμοσθέντος ἀρθρ. 18 τοῦ περὶ Ἀρχαιοτήτων ΒΧΜΘ' Νόμου τοῦ 1899 ἀπαιτούμενον πρὸς ἀπαρισμὸν

τῶν ὀρίζει ὅτι πάντα ἐν Ἑλλάδι ἐν ἰδιωτικοῖς κτήμασιν εὐρισκόμενα ἀρχαῖα κινήτα τε καὶ ἀκίνητα ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ ἐφεξῆς εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ Κράτους. Κατ' ἀκολουθίαν τὸ δικαίωμα καὶ ἡ φροντίς περὶ ἀναζητήσεως καὶ διασώσεως, περὶ συναγωγῆς καὶ καταθέσεως τούτων ἐν δημοσίοις μουσείοις ἀνήκει εἰς τὸ Κράτος. Τὸ ἀρθρ. 8 ὀρίζει ὅτι ἀγάλματα καὶ λοιπὰ ἔργα τέχνης, ἔχοντα καλλιτεχνικὴν ἀρχαιολογικὴν ἢ ἱστορικὴν ἀξίαν, κατατίθενται ἐν τοῖς μουσείοις τοῦ Κράτους ὡς ἀποκλειστικὴ τούτου ἰδιοκτησία. Τὸ ἀρθρ. 9 ὀρίζει ὅτι εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ κτήματος, ἐν ᾧ εὐρίσκονται κινήτα ἀρχαῖα χρήσιμα διὰ τὰ μουσεῖα τοῦ κράτους, εἶτε δι' ἀνασκαφῶν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτήτου ἐνεργηθεισῶν μετ' ἄδειαν κατὰ τὸ ἀρθρ. 47, παρέχεται ὡς ἀποζημιώσεις, μετὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ ἀρχαίου ἐν δημοσίῳ μουσείῳ τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας αὐτοῦ. Τὸ ἀρθρ. 10 ὀρίζει ὁ ἰδιοκτήτης ὁ εὐρὺν κινήτα ἀρχαῖα κατὰ τύχην καὶ, πᾶς ὅπως δῆποτε γενόμενος κάτοχος, ὑποχρεοῦται ν' ἀνακοινώσῃ τὴν εὐρεσιν ἐντός πέντε τὸ πολὺ ἡμερῶν εἰς τὸν γενικὸν ἐφορὸν ἢ ἓνα τῶν ἐφόρων ἢ ἐπιμελητῶν ἢ εἰς τὸν ἀρμοδίον εἰρηνοδίκην καὶ τὰ θέσῃ αὐτὰ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν. Τὸ ἀρθρ. 13 ὀρίζει ὅτι ἀνασκαφὰς δικαιοῦται τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Ἐκπαιδεύσεως νὰ ἐνεργῇ ἐν ἰδιωτικοῖς κτήμασιν. Τὸ ἀρθρ. 15 ὀρίζει ὅτι ἀπαγορεύεται τῷ ἰδιοκτήτῃ πᾶσα ἐν τῷ κτήματι αὐτοῦ ἀνασκαφὴ πρὸς ἀνεύρεσιν ἀρχαιοτήτων ἀνευ προηγουμένης εἰδοποιήσεως τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς καὶ ἀνευ ἐγγράφου ἀδείας τοῦ Ὑπουργείου. Ἐκ πατῶν τῶν παρατεθεισῶν διατάξεων καὶ ἐκ τῆς ὅλης οἰκονομίας τοῦ νόμου ἐξάγεται ἀριδύλως ὅτι τὸ Κράτος ἔχει ἀπεριόριστον δικαίωμα κυριότητος ἐφ' ὅλων τῶν ἀντικειμένων, κινήτων καὶ ἀκινήτων, τῆς ἀρχαίας τέχνης, ὅτι μόνον δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἀνεγνώρισεν εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας τοῦ ἐδάφους, ἥτις κατὰ μὲν τὸ ἀρθρ. 9 συνίσταται εἰς τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας, κατὰ δὲ τὸ ἀρθρ. 14 § 3 εἰς τὸ τρίτον αὐτῆς. Τὸ δὲ δικαίωμα τῆς ἀνασκαφῆς ἐπεφυλάξεν αὐτῷ καὶ τοῖς ἰδιοκτέταις παρεχώρησε μόνον, ἐὰν συμμορφωθῶσι πρὸς τὸν νόμον. λαμβάνοντες ἄδειαν. Τὴν δὲ ἀνασκαφὴν ἐν ἄλλοτρίῳ κτήματι ἀπηγόρευεν ἀπολύτως (ἀρθρ. 18). διότι δι' αὐτῆς ἐξασφαλῆται περιορισμὸς εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν οὐκ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου οὐδὲν ἔχοντος δικαίωμα. Καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου δὲ ἐκτελούμενην ἀνασκαφὴν ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου, ἵνα ὑπάρχῃ ἐλεγχος ἐξασφαλίζων τὰ δικαιώματα τοῦ Δημοσίου. Τὸ δικαίωμα δὲ τοῦ ἰδιοκτήτου εἰς τὸ ἥμισυ δὲν εἶνε ἀγνώριστος ἰδιοκτησίας, ἀλλ' οἶνε ἀμοιβὴ διὰ τὴν εὐρεσιν τοῦ ἀρχαίου καὶ τὴν φροντίδα περὶ αὐτοῦ, διότι ἄλλως ὁ ἰδιοκτήτης θ' ἀπέκρυπτε τὸ ἀρχαῖον ἢ θὰ τὸ κατέστρεφε, διότι οὐδὲν θὰ εἶχε συμφέρον εἰς τὴν διατήρησίν του.

«Τὸ ἀρθρ. 18 τοῦ Νόμου τιμωρεῖ πᾶσαν ἐπιχειρησὶν ἀνασκαφῆς πρὸς ἀνακάλυψιν ἀρχαίων, ἀσχετῶς ἂν εὐρέθησαν ἢ μὴ τοιαῦτα, ἀσχετῶς τοῦ ἐπιδικουμένου διὰ τῆς ἀνασκαφῆς σκοποῦ. Ἄν συντρέχῃ ὁ σκοπὸς τῆς ἐν γνώσει ἀφαιρέσεως τῶν ἀρχαιοτήτων ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ Κράτους ἐπὶ σκοπῷ παρανόμου ἰδιοκτησίας, ἔχει ἀναγκάσιον ἐπακίλουθον τὴν ἐφαρμογὴν καὶ τῶν διατάξεων περὶ

τοῦ ἀδικήματος, δι' ὃ κατεδικάσθη ὁ ἀναιρεσίω,

κλοπῆς, καὶ ἐπομένως θὰ ἔχωμεν ἀναγκαφὴν ἄνευ ἀδείας καὶ κλοπὴν τετελεσμένην ἢ ἀπόπειραν κλοπῆς, ἥτοι συρροήν. Αἱ διατάξεις τοῦ κοινῶς Ποινικοῦ Νόμου, αἱ ἀφορῶνται εἰς τὴν κλοπὴν, οὐδόλως μετεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρου περὶ Ἀρχαιοτήτων Νόμου, οὔτε ἦτο ἀνάγκη νὰ ποιήσῃται εἰδικῶς μνείαν ἐ νεώτερος νόμος, ὅτι δηλ. ἐφαρμόζονται, ἀφοῦ ρητῶς δὲν τὰς κατήργησε, καὶ δὲν ἀντίκεινται αὐταὶ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νέου νόμου. Ὁ νεώτερος Νόμος περὶ Ἀρχαιοτήτων, εἶπον ἄλλοτε, εἶναι αὐστηρὸς, σκοπὸς δ' αὐτοῦ ἦτο νὰ προλάβῃ τὰς καταχρήσεις καὶ τὴν ἀπεμπόλησιν τῶν κειμηλίων τῆς ἀρχαίας δόξης, δὲν εἶναι δὲ λογικὸν νὰ δεχθῶμεν ὅτι τοιοῦτος ὢν καὶ θεσπίσας αὐστηροτάτας ποινὰς δι' ἐλαφρότατα ἀδικήματα, τὸ μὲν ἀναγνωρίζει τὸ Κράτος ἀποκλειστικὸν κύριον, τὸ δὲ δὲν προστατεύει τὴν ιδιοκτησίαν αὐτοῦ, διαρπαζομένην ἐπὶ σκοπῶ ἰδιωτικοῦσεως διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν περὶ κλοπῆς διατάξεων τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Ἡ τοιαύτη ἐκδοχὴ ἀποκρούεται διὰ τῆς εἰς ἄτοπον ἀπαγωγῆς. Τὴν γνώμην ταύτην ἐδέχθη ὁ Ἀρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 49 τοῦ 1901 ἀποφάσεώς του (α).

«Μετὰ τὴν σύναγον ταύτην ἐρμηνεύειν τοῦ περὶ Ἀρχαιοτήτων Νόμου ὡς πρὸς τὴν ἄνευ ἀδείας ἀναγκαφὴν πρὸς εὗρεσιν ἀρχαιοτήτων, ἥς ἔλθωμεν νῦν εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ λόγου τῆς ἀναίρεσως.

«Ὁ λόγος οὗτος εἶναι βέβαιος. Διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὁ ἀναιρεσίω ἐκηρύχθη ἔνοχος ὅτι «κατὰ τὸν Μάρτιον 1900 ἐπιχείρησε δι' ἄλλων εἰς τὴν περιφέρειαν Θηβῶν ἀνασκαφὰς ἐπὶ ἀλλοτρίων κτημάτων ἄνευ ἀδείας τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν». Τὸ δὲ ἐφαρμοσθὲν ἄρθρον 18 τοῦ ΒΧΜΘ τοῦ 1899 περὶ ἀρχαιοτήτων ἔχει ὡς ἐξῆς. «Ὁ ἐν ἄλλοτρίῳ κτήματι ἐπιχειρήσας ἀνασκαφὴν πρὸς ἀνασκαφὴν πρὸς ἀνακάλυψιν ἀρχαίων τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως κλπ.». Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἁρθροῦ τούτου, ἵνα ἡ ἐπιχειρουμένη ἐν ἄλλοτρίῳ κτήματι ἀνασκαφὴ εἶναι τιμωρητὴ πρέπει νὰ βεβαιούται ὅτι γίνεται πρὸς ἀνακάλυψιν ἀρχαίων. ὅθεν ἐὰν ἀπλῶς ἐγένετο ἀνασκαφὴ δὲν πρόκειται περὶ ἀξιοποιήτου πράξεως. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁρος πρὸς ὑπαρξιν τοῦ ἀδικήματος τοῦ εἰρημένου ἁρθρ. 18 εἶναι τὸ ὅτι ἡ ἀνασκαφὴ πρέπει νὰ γίνῃται «πρὸς ἀνακάλυψιν ἀρχαίων» τοιοῦτος δὲ ὁρος ἐν τῇ ἀποφάσει δὲν ἀναφέρεται, οὔτε ἄλλως πως ἀναπληροῦται δι' ἄλλων ἰσοδυνάμων φράσεων, ἐσφαλμένως τὸ πλημμελειοδικεῖον ἡρμήνευσε τὸν Ποινικὸν Νόμον καὶ κακῶς ἐπέβαλε ποινὴν. «Ὅθεν ἀναιρεσιὰ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ ἀπαλλακτικὸς ὁ ἀναιρεσίω τῆς εἰς αὐτὸν ἀποδοθείσης κατηγορίας, καθόσον αὐτῇ, ὡς προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ κατηγορητηρίου ἥτοι τοῦ βουλεύματος τῆς παραπομπῆς, δὲν ἀναφέρεται καὶ ἐν αὐτῷ ὁ ὅρος ὅτι ἡ ἀνασκαφὴ ἐγένετο «πρὸς ἀνακάλυψιν ἀρχαίων» δὲν εἶναι κατὰ τὸν νόμον ἀξιοποιος. Οὐδὲ δύναται νὰ γίνῃ νέα συζήτησις περὶ περιστατικοῦ μὴ περιλαμβανομένου ἐν τῇ κατηγορίᾳ Ἐὰν ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ ὑπῆρχεν ὁ παραλειφθεὶς ὁρος, παρελείπετο δὲ ἐν τῇ ἀποφάσει, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔδει νὰ παραπεμφθῇ ἡ υπόθεσις εἰς ἕτερον δικαστήριον ἵνα ἐξετάσῃ τὸ παραλειφθὲν νὰ ἐξετασθῇ πραγματικῶν τοῦτο ζήτημα. Ἀλλ' ἐν προκειμένῳ, ὡς εἶπον, οὔτε ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ οὔτε ἐν τῇ ἀποφάσει ἀναφέρεται τὸ περὶ οὗ πρόκειται γεγονός, τοῦτέστιν ὅτι ἡ ἀνασκαφὴ ἐγένετο «πρὸς ἀνακάλυψιν ἀρχαίων».

(α) Πρὸβλ. ταύτην ἐν σελ. 341 XII.

στοιχεῖον «πρὸς ἀνακάλυψιν ἀρχαιοτήτων». Ἐκ τῆς τοιαύτης δ' ἐλλείψεως ἀναιρεσιὰ καθίσταται ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐπὶ τῷ βασίμῳ λόγῳ τοῦ ἀναιρεσιέντος. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 500 Ποιν. Δικονομίας, ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως διὰ τὸν λόγον τοῦτον καὶ μὴ ὑπαρχούσης κολασίμου πράξεως, ὁ Ἀρειος Πάγος ἐφαρμόζων τὸν νόμον, ἀπολύει τὸν κατηγορούμενον, ἅτε τῆς ἐλλείψεως τοῦ οὐσιώδους τοῦτου στοιχείου ὑπαρχούσης καὶ ἐν τῷ τῆς παραπομπῆς βουλεύματι καὶ οὕτω ἐξαντληθείσης τῆς κατηγορίας (*).

Ἀριθ. 152 (1906) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀνοπαγίτης κ. Ι. ΤΣΑΤΣΟΣ

Ὑλοτομία ἄνευ δασονομικῆς ἀδείας ἐπὶ σκοπῶ ὀφειτερισμοῦ δημοδίων φόρων. - ἀδίκημα καὶ ποινὴ ἐπιβλητέα. - ξύλα λεπτὰ. - οἱ χοεῖα ἀδείας. - ἀποδεκτὰ γενόμενα πραγματικά περιστατικά.

Ἐπειδὴ, καθ' ὃ ἐν τῷ διατακτικῷ αὐτοῦ παρεδέχθη τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν, ἐπικυρώσαν τὸ τῶν Πλημμελειοδικῶν Μεσολυγίου, ὁ ἀναιρεσίω ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀναφερομένου ἐθνικοῦ δάσεως, ἄνευ νομίμου δασονομικῆς ἀδείας, ἐκ προθέσεως πρὸς βλάβην τοῦ Δημοσίου ἐπὶ σκοπῶ νὰ σφετερισθῇ τὸν Δημόσιον φόρον, ὑλοτόμησε πασάλους, ὧν ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰς 400 δραχμάς, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς χιλιάς, ζημιώσας οὕτω τὸ Δημόσιον κατὰ τὸν εἰς αὐτὸ ὀφειλόμενον φόρον ὑπερβαίνοντα τὰς 400 οὐχὶ δὲ καὶ τὰς χιλιάς δραχμάς, ἐξετέλεσε δηλαδὴ οὗτος καθ' ὅλα αὐτοῦ τὰ οὐσιώδη συστατικά στοιχεῖα τὸ ὑπὸ τοῦ ἐφαρμοσθέντος Β. Διατάγματος τῆς 4 Δεκεμβρίου 1836 δημιουργηθὲν καὶ ἰδίως διὰ τοῦ 11ου αὐτοῦ ἁρθροῦ ἰδιογενὲς ἀδίκημα, καθ' ὃ ἄρθρον: «ὅστις φωραθῇ ὅτι παρέβη τοὺς ὀρισμούς τοῦ παρόντος Διατάγματος μὲ σκοπὸν νὰ σφετερισθῇ τὸ Δημόσιον δικαίωμα κλπ. θέλει καταδιωχθῇ ὡς παραβιαστὴς ξένης ιδιοκτησίας», τοῦτέστιν ὡς φθείρας ἢ βλάβας ξένην ιδιοκτησίαν, ὡς ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ προηγούμενου ἁρθροῦ 4, καθ' ὃ ἐπὶ καταχρήσει ὑπαρχούσης τυχόν δασονομικῆς ἀδείας, ἐπέρχεται ἡ καταδίωξις ρητῶς κατὰ τὰ ἄρθρα 421, ἐπ. τοῦ Ποιν. Νόμου, ἅτινα προνοοῦσι περὶ φθορῶν καὶ βλαβῶν ξένης ιδιοκτησίας ἐπομένως ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως ἐστὶν ἀπορριπτέος.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἐσφαλμένως ἡρμηνεύθη καὶ ψευδῶς ἐφηρμύσθη ὁ ρηθεὶς Ποινικὸς Νόμος, καθόσον διὰ τοῦ νεωτέρου Νόμου ΒΧΜΒ' τοῦ 1899 ἀξύλα ὑλοτομούμενα μήκους ἐνὸς καὶ ἡμίσεως μέτρου καὶ πάχους διαμέτρου τριῶν ἐκατοστῶν δὲν φορολογοῦνται, οὐδ' ἀπαιτεῖται ἀδεία δασονομικὴ, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι κατὰ τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἅτινα δέχεται τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα, δὲν πρόκειται περὶ ξυλείας τοιούτων διαστάσεων, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ περίπτωσις ἐρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ νεωτέρου

(*) Καὶ αὖθις τὰ παρατηρηθέντα ὑπὸ τὴν προηγούμενην καὶ ἰδίως ἐν σελ. 36 παρόντος τόμου ὑπὸ τὴν 137 Α. II.

τούτου νόμος, επομένως ο σχετικός περί του έναντιού λόγος αναίρεσως εστί απορριπτέος.

Άρθ. 153 (1906) Τμ. Β'

Εισηγητής ο άρειοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ
Έλλειψις άκροάσεως.- χαρακτήρ.- περιπτώσεις.- παραιτηθείς από μαρτύρων.

Έπειδή, και μόν κατά τὸ άρθρον 458 ἐδ. 7 τῆς Πον. Δικονομίας, λόγος αναίρεσως ὑπάρχει ὅσῳκις οἱ δικασταὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ δώσωσιν ἀκράσιν, ὑπάρχει δὲ ἔλλειψις ἀκροάσεως, ἐπαγομένη τὴν ἀναίρεσιν τῆς αποφάσεως, ὅσῳκις οἱ δικασταὶ, ὑποβληθείσης προτάσεως τίνος εἴτε ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως εἴτε ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου, δὲν ἀπεράνθησαν ἐπ' αὐτῆς. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, οὐδεμία πρότασις ὑποβλήθη ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ὡς πρὸς τοὺς μὴ ἐμφανισθέντας μάρτυρας τῆς κατηγορίας, ἀλλ' ἀπλῶς παρητήθη αὐτῶν, επομένως δὲν ὑπῆρχε περίπτωσις ν' ἀποφανθῇ τὸ δικαστήριον, ὅφ' οὐ οὐδεμία ὑποβλήθη ἀντίρρησης· ἔθεν καὶ ὁ περὶ τούτου λόγος εἰστὶν ἀπορριπτέος.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Άρθ. 1040 (1906)

Εισηγητής ο έφέτης κ. Μ. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Μίσθωσις μεταλλείων.-Έγκρισις Διατάγματος μίσθωσις άνευ.- επέλευσις μεθ' οριστικὴν ἀπόφασιν.- χρόνος κρίσεως κτῆσεως δικαιώματος.

Έπειδή ἡ κατά μὲν τὸ άρθρ. 8 τοῦ Χ' τῆς 22 Αὐγούστου τοῦ 1861 Νόμου περὶ Μεταλλείων μίσθωσις μεταλλείου δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως, κατὰ τὰ ἐν τῷ άρθρ. 6 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὁρισμένα, επομένως, συμφώνως πρὸς τὸν ἀνωτέρω νόμον, σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ προστασία τοῦ δημοσίου συμφέροντος, ὅπως ἡ κυριότης ἢ ἡ καλλιέργεια τῶν μεταλλείων μὴ περιέρχεται εἰς χεῖρας ἀνεπιτηδεύς ἢ ἀνικάνους, ὡρεῖται ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως νὰ προβῇ εἰς ἐρευναν τοῦ προταθέντος λόγου ὅτι δὲν εἶχεν ἐκδοθῇ Β. Διάταγμα, ἐγκρίνον τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένην μίσθωσιν, προκύπτοντος δὲ ἐκ τῶν προσαγομένων προτάσεων καὶ τῆς πρώτης τῶν ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων, ὅτι ἡ πρώτη συζήτησις ἐγένετο τὴν 5 Αὐγούστου 1905, ἐνῶ τὸ Β. Διάταγμα ἐξεδέθη μεταγενεστέρως ἤτοι τὴν 18 Νοεμβρίου 1905 οὐχὶ ὁρθῶς ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τοῦ ἀνεκάλεσε τὴν προηγουμένην αὐτοῦ ἀπόφασιν, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν ἐφεσίβλητον νὰ προσαγάγῃ Β. Διάταγμα, ἐγκρίνον τὴν γενομένην ἐκμίσθωσιν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται μεταλλείου καὶ οὐχὶ ὁρθῶς ἀπέρριψε τὴν κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἐνώπιον αὐτοῦ συζητήσεαι προταθεῖσαν σχετικὴν ἔνστασιν τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἣν εἶχε δικαίωμα νὰ προτείνῃ οὗτος ἐναγόμενος δι' ἀγωγῆς βάσιν ἐχούσης μίσθωσιν, καὶ ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν ἀφοῦ ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν τοῦ περὶ

μεταλλείων νόμου ἢ μίσθωσις δὲν εἶνε ἰσχυρὰ ἄνευ προηγουμένης ἐκρίσεως τῆς Κυβερνήσεως καὶ οὐ ἔσκεν οὐτε μίσθωμα ἐφειλόμενον ὑπάρχει, οὐτε καθυστέρησις αὐτοῦ δύναται νὰ ἐννοηθῇ, ἀφ' ἐτέρου οὐτε καὶ ἐξ ἄλλου λόγου δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ τὸ βάσιμον τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, δι' ἧς ἐζητήθη ἡ ἐξώσις τοῦ ἐκκαλοῦντος λόγω δυστροπίας αὐτοῦ περὶ τὴν καταβολὴν τοῦ μισθώματος καὶ παρβάσεως ἄλλων ὧρων τοῦ συμβολαίου ἤτοι ἐξ ἐκείνων ὅτι μετὰ τὴν πρώτην συζήτησιν ἐξεδέθη τὸ Β. Διάταγμα, τὸ ἐγκρίνον τὴν ἐκμίσθωσιν, καθόσον κατὰ τοὺς Νόμους Πανδ. 23, 36 (5.1) 7 § 7 (10.4) 11 § 4. 5 (44.2) καθ' οὓς τὸ βάσιμον τῆς ἀγωγῆς κρίνεται κατὰ τὴν κἀταρξιν τῆς δίκης ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς ἰσχυρὰς δικονομικὰς ἀρχὰς άρθρ. 158 τῆς Πον. Δικονομίας, καθ' ἃς κυρία διαδικασία εἶναι ἡ ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησις, καθ' ἣν δύναται νὰ γίνῃ βελτίωσις τῆς ἀγωγῆς, ἔδει τοῦλάχιστον τὸ Β. Διάταγμα νὰ ἦτο ἐκδομένον κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν, ἐν τοιαύτῃ ὅθεν περιπτώσει καὶ ἀφοῦ καὶ ἀληθὴς ὑποτιθέμενος ὁ προτεινόμενος λόγος ὅτι εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ἐδέθη τὸ δικαίωμα νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐγκρίσιν τῆς ἐκμίσθωσεως δὲν καθιστᾷ νόμιμον τὴν προκειμένην ἀγωγὴν, βάσιν ἔχουσαν τὴν καθυστέρησιν τοῦ μισθώματος, ἀλλὰ παράγει δικαίωμα ἐγέρσεως ἐτέρως ἀγωγῆς, δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἐρεσις καὶ μεταρρυθμιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ, εἰ καὶ ἡ δύνατό τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ ὅτι κατὰ τὴν ὁρθὴν τῶν νόμων ἔννοιαν ὁ χρόνος τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς καταδίκης λαμβάνονται ὑπ' ἑψιν καὶ ὅτι τούτου ἐνεκεν, καίτοι ἐκδοθέντος τοῦ Β. Διατάγματος μετὰ τὴν πρώτην συζήτησιν, ἡ ἀγωγὴ νόμῳ βάσιμος εἰστὶν.

Άρθ. 1043 (1906)

Εισηγητής ο έφέτης κ. Γ. ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Προϋποθέσεις ονδτάσεως συμβάσεως.- διαψευδουμένη.-περιοστάσεις ἀκυρότητας.

Έπειδή προκειμένου περὶ δηλώσεως βουλήσεως μεταξὺ ζώντων καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ συμβάσεως, τὸ κύρος τῆς δηλώσεως τίτε μόνον δύναται νὰ προσβληθῇ λόγω διαψευθείσης προϋποθέσεως, ἐξ ἧς ἡ βούλησιν ἐγεννήθη παρὰ τῷ ἐτέρῳ τῶν συμβληθέντων, ὅτε ἡ προϋπόθεσις, ἐξ ἧς οὗτος ὠρμήθη εἰς τὴν σύναψιν τῆς συμβάσεως ἦτο, ἀσχετὸς πρὸς τὸ περιεχόμενον ταύτης, σπουδαῖον τι καὶ οὐσιώδες, οὐ ἄνευ δὲν θὰ συνήναι εἰς τὴν δικαιοπραξίαν, πρὸς δὲ τούτοις δέον νὰ καταστήσῃ ἀντιληπτὴν τὴν τοιαύτην ἐξάρτησιν τῆς βουλήσεως τοῦ καὶ τῶν ὑποχρεώσεών τῷ ἐτέρῳ συμβαλλομένῳ, ὅστις νὰ ἐβεβαιώθη ὅτι ὑπὸ τὴν ἐξάρτησιν τῆς προϋποθέσεως συνάπτεται ἡ σύμβασις, ἤτοι νὰ ἐπῆλθεν ἀμφοτέρωθεν συμφωνία ἐξαρτήσεως τῆς ἰσχύος τῆς συμβάσεως ἐκ τῆς πληρώσεως τῆς προϋποθέσεως τοῦ ἐτέρου τῶν συμβαλλομένων. Τοιοῦτον ὅμως ἰσχυρισμὸν ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν προέβαλον οἱ ἐναγόμενοι, ἐκθέσαντες ὅτι, ὡς ἐκ τῶν διαβεβαιώσεων τῆς ἐναγούσης περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς τιμῆς τῶν ἐν τῷ καταστήματι αὐτῆς εὐρισκομένων ἐμπορευμάτων, ἄτινα

ἤθελον ἀπογραφῇ πρὸς καθορισμὸν αὐτοῦ, ὅτι τοῦτο θὰ ἀνήρχετο εἰς 5-6 χιλιάδας δραχμῶν ἄνευ τῆς συμφωνηθείσης ἐκπτώσεως, ἐμόρφωσαν τὴν γνώμην ὅτι πρᾶγματι δὲν θὰ ὑπερέβαινε τὸ ποσὸν τοῦτο ἡ ἀξία τῶν ἀγοραζομένων ὑπ' αὐτῶν ἀντικειμένων καὶ ὑπὸ τοιαύτην ἰδίαν των προϋπόθεσιν προέβησαν εἰς τὴν προκειμένην ἀγοράν· ἐπομένως ἡ προηγουμένη ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 825 (1903) ὀρθῶς ἔκρινε τὸν τοιοῦτον ἰσχυρισμὸν τῶν ἐναγομένων ἀπορριπτόν ὡς μὴ ἀσχοῦντα ἐπιρροὴν εἰς τὸ κῦρος τῆς συμβάσεως καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς, ἀνακλητέα δὲ τυγχάνει ἡ προηγουμένη ὑπ' ἀριθ. 379 (1904) ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου τούτου, διατάζουσα ματαίως ἀποδείξεις ἐπὶ τοιοῦτου ἰσχυρισμοῦ· εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι ὀρθῶς ἡ προηγουμένη ὑπ' ἀριθ. 379 (904) ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένους λόγους διέταξε τὰς ἐν αὐτῇ σχετικὰς ἀποδείξεις, ἔδει τὸ δικαστήριον νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκτίμησιν αὐτῶν, διότι τὸ γεγονός ὅτι οἱ ἐναγόμενοι ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν μόνον ὅτι ἡ τιμὴ τῶν ἀγορασθέντων ἐμπορευμάτων δὲν θὰ ὑπερέβαινε, ἄνευ ἐκπτώσεως, τὰς δραχμὰς εἰς (6) χιλιάδας, προέβησαν εἰς τὴν ἐπίδικον ἀγοράν, ἐπιδρᾶ, ἀληθὲς ἀποδεικνύμενον, ἐπὶ τῆς ἰσχύος καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς σχετικῆς συμβάσεως ἐν περιπτώσει ματαιώσεως τῆς προϋποθέσεως, καίτοι μὴ ἐξαρτηθεῖσιν τῶν ὑποχρεώσεων των διὰ κοινῆς μετὰ τῆς ἐναγούσης συμφωνίας ἐκ τῆς πληρώσεως τῆς προϋποθέσεως ταύτης.

Ἀριθ. 1050 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

Ἐργαστήρια ἀναδίδοντα βαρεῖαν ὀσμὴν καὶ θορυβώδη. - ἀπαγόρευσις. - ἀνεξέλεγκτον. οὐκ ἀποζημιώσις.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ περὶ ὑγιεινῆς οἰκοδομῆς πύλεων καὶ κωμῶν Β. Διατάγματος τῆς 3 Ἀπριλίου 1835, ὁρίζοντος ὅτι «τὰ ἐργαστήρια τὰ ἐσμὴν δυσώδη καὶ βαρεῖαν ἀπόζοντα ἢ θόρυβον προξενούντα τοπίζονται εἰς ἀποκέντρους συνοικίας» συνδυαζομένου πρὸς τὸ ἄρθρον 27 τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος, καθ' ὃ οἱ νομάρχαι ὀφείλουσι νὰ φροντίζωσι περὶ τῆς ἀκριβοῦς φυλάκῃς τῶν (ἐν τῷ Διατάγματι τούτῳ) ἐκτεθειμένων ὁρισμῶν καὶ τὴν σύστασιν πόλεως κτλ. προκύπτει σαφῶς ὅτι εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχὴν καὶ δὴ εἰς τὸν νομάρχην ἀνετέθη το καθήκον τοῦ τοπίζειν εἰς ἀποκέντρους συνοικίας τὰ ἐργαστήρια τὰ ἀπόζοντα δυσώδη καὶ βαρεῖαν ἐσμὴν ἢ προξενούντα θόρυβον καὶ ὅτι εἰς τὴν ἀνεξέλεγκτον αὐτοῦ κρίσιν ἀφῆθη ἡ βεβαίωσις τῶν λόγων τῶν κατὰ νόμον ἀναγκαίων διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀνωτέρω καθήκοντος, ἡγουν ἡ βεβαίωσις ὅτι ἐργαστήριον τι κεῖται ἐν κεντρικῇ συνοικίᾳ καὶ ὅτι ἐκπέμπει ἐσμὴν δυσώδη καὶ βαρεῖαν καὶ προξενεῖ θόρυβον, ἐλαττώματα ἐπηρεάζοντα τὴν κοινὴν ὑγείαν καὶ ἡσυχίαν, ἀφοῦ ὁ νόμος οὐδεμίαν διέγραψε διαδικασίαν πρὸς βεβαίωσιν τῶν λόγων τούτων. Ἐν τῷ δικαιώματι δὲ τοῦ Νομάρχου τοῦ τοπίζειν ἐν ἀποκέντρῳ συνοικίᾳ τὰ τοιαῦτα ἐργαστήρια ἔνεστι καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀπαγορεύειν τὴν λειτουργίαν αὐτῶν.

Ἐπειδὴ, τούτων τεθέντων, ὁ τῆς ἐφέσεως τοῦ Δημοσίου λόγος ὅτι ἀναρμοδίως τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων προέβη εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς πράξεως τοῦ Νομάρχου Κερκύρας, βεβαιώσαντος ὅτι ὁ ἐν τῇ ἀγωγῇ τῶν ἐφεστέλητων ἀδελφῶν Α*** ἀναφερόμενος ἀλευρόμυλος κεῖται ἐν κεντρικῇ τῆς πόλεως Κερκύρας συνοικίᾳ καὶ ὅτι λειτουργῶν ἀπόζει ἐσμὴν δυσώδη καὶ βαρεῖαν καὶ προξενεῖ θόρυβον καὶ ὅτι ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του διατάζαν ἀποδείξεις περὶ τῶν λόγων τούτων, βάσιμος ἐστὶ, καὶ δέον, δεκτῆς τῷ λόγῳ τούτῳ γενομένης τῆς ὑπὸ δίκην ἐφέσεως τοῦ Δημοσίου, νὰ μεταρρυθμισθῶσιν αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις, προβῇ δὲ τὸ δικαστήριον τοῦτο εἰς τὴν περαιτέρω τῆς ὑποθέσεως ἐξέτασιν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πράξεων τῆς καθαρᾶς διοικήσεως, ἥτοι ἐκ τῶν πράξεων, τὰς ὁποίας ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ δύναται νὰ ἐπιχειρῇ, κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῇ, τὸ Δημόσιον δὲν εὐθύνεται εἰς ἀποζημιώσιν. Ὅθεν, ὁμολογουμένου ὄντος μεταξὺ τῶν διαδίκων ὅτι κατὰ διαταγὴν τοῦ Νομάρχου Κερκύρας ἡμποδίσθη ἡ λειτουργία τοῦ ἐν τῇ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῇ ἀναφερομένου ἀλευρομύλου τῶν ἐναγόντων ὡς ἐργαστηρίου κειμένου ἐν κεντρικῇ τῆς πόλεως Κερκύρας συνοικίᾳ καὶ ἀποδίδοντος ἐσμὴν δυσώδη καὶ βαρεῖαν καὶ προξενούντος θόρυβον, καὶ τεθέντος, ὅτι ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ Νομάρχου δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἐπίκρισιν τοῦ δικαστηρίου, ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγὴ τῶν ἀδελφῶν Α*** ζητούντων παρὰ τοῦ Δημοσίου ἀποζημιώσιν διὰ τὴν παρεμπόδισιν ταύτην ἀποβαίνει ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμος (*).

Ἀριθ. 1053 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΚΑΓΚΑΛΗΣ

Μονή. - ἔγγραφα καὶ δικαιοπραξίαι. - παρὰ σταδισ πλήρους ἡγουμενοδουμβουλίου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν κρατήσανσαν τοῦ δικαστηρίου γνώμην, κατὰ τὰς διεπούσας τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τῶν Μονῶν διατάξεις, πᾶν ἔγγραφον ἐκ ταύτης προερχόμενον, οἷος καὶ ὁ διορισμὸς τοῦ φύλακος τῶν κτημάτων αὐτῆς, πρέπει, διὰ νὰ ἔχη κῦρος, νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς τῶν τριῶν τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου μελῶν, φέροντος δὲ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 483 τῆς 1 Δεβρίου τοῦ 1902 διορισμοῦ τοῦ ἐκκαλοῦντος δύο ὑπογράφας (τοῦ ἡγουμένου τότε Μ*** καὶ τοῦ ἐτέρου τῶν συμβούλων, ἀντὶ τριῶν, ὑποχρεωτέος ὁ ἐκκαλῶν (ἐνάγων) εἰς τὴν παντὶ νομίμῳ μέσῳ ἀπόδειξιν τοῦ κωλύματος τοῦ μὴ ὑπογράφαντος συμβούλου Μ. Ζ*** πάσχοντος καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1902 καὶ τὸ μετ' αὐτὸν μανίαν καταδιώξεως, μὴ μετέχοντος τῶν πράξεων τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ ἀρνούμενου ἀπολύτως νὰ μετᾶσχη

(*) Δὲν τὸ πιστεύομεν. Βεβαίως ἡ ἀπαγόρευσις τῆς διοικήσεως δὲν ὑπόκειται εἰς ἔλεγχον καὶ ἡ διαταγὴ τῆς εἶναι ἐκτελεστέα. Ἀλλ' ἐὰν ὑπῆρξαν ἐκ τῆς τοιαύτης διοικητικῆς ἐνεργείας ζημίαι. αὗται εἶναι ἀνορθωταί. Ἀκριβὲς δὲ αἱ ἐκ πράξεων τῆς καθαρᾶς διοικήσεως προσγεγόμεναι ζημίαι καὶ ἡ ἀνὸρθωσις αὐτῶν ἀποτελοῦσι τὸ πεδῖον τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν φύλαξιν ζηλοτύπως ὁ νομοθέτης ἀνέθηκε τοῖς ταχτικοῖς δικαστηρίοις.

τούτων και μη ἀντικατασταθέντος δι' ἄλλου κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις, μὴ ἐφαρμοσθείσας ὑπὸ τῆς προϊσταμένης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, καίτοι κατὰ τὴν ἀσθενεστέραν τοῦ δικαστηρίου γνώμην, ἤρκει διὰ τὸ κύρος τοῦ διορισμοῦ ἢ ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου ὑπογραφή τούτου, καθόσον οὗτος προίσταται τῆς Μονῆς καὶ ἐν ταῖς μὴ διαχειριστικαῖς πράξεσιν (μίσθωσις ἀκινήτων, δάνειον, οἰκοδομή, ἀγορά ἀκινήτων κλπ.) ἐκπροσωπεῖ τὴν Μονὴν καὶ ὑπογράφει τὰ διάφορα ἐγγράφα (Α.Π. 218 τοῦ 1896) (*).

Ἀριθ. 1057 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΣΟΥΛΤΑΝΗΣ

Ἀγωγή εἰς ἀποπλήρωσιν μερίδος. - κληρονόμος μὴδὲν λαβὼν. - δωρεοδόχος αἰτία θανάτου. - ἀποδοχὴ κληρονομίας. - οὐ προθεσμία.

Ἐπειδὴ ὁ μὴδὲν λαβὼν ἐκ τῆς κληρονομίας κληρονόμος οὐδέλως ἐνέχεται εἰς τὴν ἀποπλήρωσιν τοῦ νομίμου ποστημερίου Νόμ. 19 Πανδ. 5.2 Βασιλ. ΛΘ'. α'. 15, ἄρα δὲν ἔπρεπε ν' ἀπευθυνθῇ ἡ προσωπικὴ αὐτῇ ἀγωγή (ad supplendam legitimam Νόμ. 30 Κώδ. 3.38) καὶ κατὰ τῆς ἐγγόνης Μ. θ. Η.Α^{***}, ἥτις οὐδὲν ἔλαβεν, ἀλλ' ἅπασα ἡ περιουσία τῆς Γ. Α. Α^{***} μετεδιδάσθη διὰ δωρεᾶς αἰτία θανάτου εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ἔκτοτε κατέχοντα, κατὰ τὴν ἀγωγήν. Καλῶς δὲ ἀπευθύνεται κατὰ τοῦ ἐναγομένου, ὡς δωρεοδόχου, ἀφ' οὗ οὐδὲν κατέχει ἐν τῇ ιδιότητι κληρονόμου, διότι ἄλλως θὰ ἦτο δυνατόν νὰ παραβιάζεται τὸ δικαίωμα τῶν ἀναγκαίων κληρονόμων διὰ τῆς αἰτίας θανάτου δωρεᾶς, ἥτις ὅμως, ἐφόσον περιορίζει τὴν νόμιμον μοῖραν, καταπίπτει ἀφ' ἐαυτῆς, λογιζομένη ἐπίσης ὡς κληροδοσία (Νόμ. 17 Πανδ. 39.6).

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ἐφέσεως ἐστὶ ἡ ἀγωγή, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἐπιδιώκει τὴν φαλκιδευσιν τῆς δωρεᾶς τοῦ ἐκκαλοῦντος, εἶναι νόμῳ ἀβάσιμος, ὡς μὴ περιέγουσα βάσιν περὶ φαλκιδεύσεως τῆς δωρεᾶς, οὐδὲ τὰ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς φαλκιδεύσεως ἀπαιτούμενα, πρέπει ν' ἀπορριφθῇ, διότι, κατὰ τὴν ἐξεταζομένην ἡδὴ ἐπιδοθητικὴν βάσιν αὐτῆς, σκοπὸν ἔχει τὴν συμπλήρωσιν τῆς νομίμου μοῖρας τῶν ἐναγόντων ἐπὶ τῆς κληρονομικῆς περιουσίας τῆς μάμης αὐτῶν, ἐπομένως δὲν ὑπάρχει περίπτωσις, καθ' ἣν ὁ ἐναγόμενος ὡς κληρονόμος ἔχει δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ ὅπως τὸ τέταρτον τῆς κληρονομικῆς αὐτοῦ μοῖρας μείνῃ ἐλεύθερον ἀπὸ δωρεᾶς αἰτία θανάτου, ἐξομοιουμένης κατὰ τοῦτο πρὸς κληροδοσίαν, ἐφ' ἧς ὅμως, καταλειπομένης πρὸς συμπλήρωσιν τῆς νομίμου μοῖρας, ἀργεῖ ὁ φαλκιδίος

νόμος Νόμ. 87 § 4 Πανδ. 31.19, Νόμ. 42 § 1, 39.6 (*).

Ἐπειδὴ ἡ εἰς τὴν κληρονομίαν ὑπεισέλους οὐδεμίαν κατὰ νόμον προθεσμίαν ἔχει οὐδὲ τύπον καὶ ἡ ἐγερσις τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς τοῦ ἐναγόντος, ὡς ἐνασκούντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, δι' ἧς ἀναφέρεται, ὡς ἀνωτέρω, ἐπὶ ἐκκληρονομήθῃ ἡ Γ^{***} ὑπὸ τῶν ἐγγόνων τῆς, τέκνων τοῦ ἐναγόντος καὶ ἐπιδιώκεται ἡ νόμιμος μοῖρα αὐτῶν ἢ ἡ συμπλήρωσις ταύτης, ἐμφαίνει τὴν βούλησιν κτήσεως τῆς κληρονομίας (ὁ ἐξτράνεος κληρονόμος δύναται γυμνῇ τῇ βουλήσει καταδεῖσθαι τὴν κληρονομίαν καὶ γενέσθαι κληρονόμος Ν. 46 Κώδ. 6.30). Καὶ μετὰ τὸ ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας ὁ ὑπεξούσιος ὑπεισέρχεται, συναινοῦντος τοῦ ἐξουσιαστοῦ ἢ συναινοῦντος τοῦ ὑπεξουσίου, ὁ ποτὴρ ὅστις ἐπὶ δικαστηρίου παριστᾷ τοῦτον Νόμ. 18 § 4 καὶ Νόμ. 4 Κώδ. 6.30. Κατὰ ταῦτα, μὴ βάσιμος ὁ λόγος τῆς ἐφέσεως ὅτι δὲν ἔλαβε χώραν ἀποδοχὴ τῆς κληρονομίας τῆς μάμης ὑπὸ τοῦ ἐναγόντος, ὡς ἀσκούντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων τέκνων του, μὴ ὄντων νηπίων κτλ.

Ἀριθ. 1059 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΕΑΣ

Ἀνήλικος ὑπερβάς τὸ 18ον. - δολία παράστασις ἐνηλικιότητος. - ὄροι.

Ἐπειδὴ τὴν καθιερωμένην προστασίαν ὑπὲρ τῶν ἀνηλίκων διὰ τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ ΧΙΘ' Νόμου περὶ Ἀνηλίκων κλπ ἀποκλείει τὸ ἀρθρον 8 τοῦ ἰδίου Νόμου, εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἀνήλικος ἔχει συμπληρωμένον τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀποδειχθῇ ὅτι κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τῆς νομικῆς πράξεως ἔπεισε διὰ δόλου τὸν μετ' αὐτοῦ ἐπιχειρήσαντα τὴν πράξιν ὅτι εἶναι ἀνήλικος. Συνδυαζομένης δὲ τῆς διατάξεως ταύτης πρὸς τὰς περὶ δόλου γενικὰς διατάξεις τοῦ παρ' ἡμῶν ἰσχύοντος Ἀστικοῦ Δικαίου, τὰς ἀναγραφόμενας ἐν τῷ Νόμ. 6 Κώδ. (2.21), Νόμ. 46 Βασιλ. (10.3), καθ' ἃς «τὸν δόλον ἀπὸ προφανεστάτων ἀποδεικνύσθαι χρὴ» καὶ «οὐ δίδεται ἡ περὶ δόλου ἀγωγή εἰμὴ ἀπὸ μεγάλους καὶ προφανοῦς πανουργίας», καὶ «οὐ συγχωροῦμεν ἄλλως διελέγξαι τὸν δόλον εἰμὴ ἀπὸ ἐπιβουλῶν προφανεστάτων κλπ». Ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεών του ἐθεώρησεν ὅτι ἔδει ν' ἀποδειχθῇ ὁ ὑπὸ τῆς καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ ἐπικαλούμενος δόλος, χωρὶς νὰ θεωρηθῇ ἀποδεδειγμένος οὗτος ἐκ τῆς ἐν τῷ συμβολαιογραφικῷ ἐγγράφῳ ἀναφερομένης δηλώσεως τοῦ ἀνακόπτοντος ὅτι ἦτο ἐνήλικος, καθ' ὅσον, κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις, τὸν δόλον ἀποτελοῦσι προφανῆς πανουργία καὶ ἐπιβουλὴ, τεχνάσματα, ἅτινα δέον ν' ἀποδειχθῶσιν ὅτι μετῃλθεν ὁ ὑπερδεκαετής ἀνήλικος πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ μετ' οὗτος συμβάλλεται, τοῦθ' ὅπερ ἐνδείκνυται καὶ ἐκ τῆς ἐν τῷ ἀρθρῷ 8 τοῦ νόμου φράσεως «ἔπεισε διὰ δόλου» διότι ἄλλως ἡδύνατο εὐκόλως ὁ ἀνήλικος νὰ στερηθῇ τῆς διὰ τοῦ ἀρθρ 3 παρεχομένης εἰς αὐτὸν προστασίας.

(*) Ἀσαφές.

(*) Ἡ ἀπόφασις δὲν εἶναι συνεπὴς ἑαυτῇ. Ἐὰν πρὸς δικαιοπρακτικὴν παράστασιν ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία τοῦ τριμελοῦς ἡγουμένουσυμβουλίου, δὲν βλέπομεν πῶς δύναται νὰ δικαιολογηθῇ ἡ ἔλλειψις ἐνός, ἔστω καὶ ἐὰν αὕτη προέρχεται ἐκ λόγου οἰασθῇποτε ἀσθενείας, μὴ κατισχυούσης νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἐν τῇ παραστάσει νόμιμον ἀπαίτησιν, καὶ κατ' ἀκολουθίαν μὴ δυναμένης νὰ γείνῃ ἀντικείμενον ἀποδείξεως. Δυσὶν θάτερον : ἡ ἀρκεῖ ἡ πλειοψηφία ἢ ἀπαιτεῖται ἡ ὁλόκληρη, ἣν δὲν ἀντικαθιστᾷ ἡ ἐξ ἀσθενείας ἔλλειψις τῆς.

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς Νόμους 2 Κωδ. (2.46) καὶ Νόμ. 1 καὶ 2 Βασιλ. (10.1), ἐὰν ὁ ἀνῆλικος γε- νόμενος ἐνῆλικος, ἀποδεχθῇ καὶ ἀναγνωρίσῃ τὴν παρ' αὐτοῦ γενομένην κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνηλικιότητος δικαιοπραξίαν, αὕτη ἰσχυροποιεῖται, τὸ δὲ τῆς ἐγκρίσεως ἀποτέλεσμα ἄρχεται ἀπὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἡ νομικὴ πράξις ἐγένετο, διότι οὕτως ὁ ἐγκρίνων θεωρεῖται ἀναδρομικῶς ὡς ἐκφράσας τὴν βούλησίν του κατὰ τὸν χρόνον τῆς συστάσεως τῆς δικαιοπραξίας (Ἀρειος Πάγος 408 τοῦ 1866). Κατὰ ταῦτα δὲ οὐχὶ ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἡλείας διὰ τῆς δευτέρας τῶν ἀποφάσεων του ἐθεώρησεν ἀλυσιτελῆ καὶ μὴ ἐξεταστέον τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἐκκαλούσης, ὅτι ὁ ἀνακρίπων μετὰ τὴν ἐνηλικιώσιν του ἀνεγνώρισε τὴν ἀγοραπωλησίαν ὡς ἐγκυρον, καταλαβὼν καὶ κατέχων ἔκτοτε τὴν ἀγορασθεῖσαν σταφιδάμπελον καὶ ὅτι ἀνεγνώρισε τὴν ἐντεῦθεν πηγάζουσαν ὀφειλὴν περὶ ἧς ἡ ἀνακοπομένη ἐπιταγὴ, καὶ ὑπεσχέθη τὴν πληρωμὴν αὐτῆς, διότι κατὰ τὰς εἰρημένας διατάξεις, ἰσχυροποιουμένης τῆς συμβάσεως τῆς ἀγοραπωλησίας, δύναται ἡ καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιταγῆς τὴν ἐπίδικον ἀπαιτήσιν ὡς ὑπόλοιπον τοῦ τιμῆματος τῆς πωληθείσης ἀμπέλου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 629 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐρέτης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Πτώχευσις.-συμβιβασμὸς ἐπὶ καταλείψει περιουσίας.- οὐ δυνατὴ διώξις ὀλυν.- δανεισθῆς μὴ ἐμφανισθεὶς ἐν πτωχεύσει.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς αἰτεῖται ἡ ἐνάγουσα Σταφ. Τράπεζα καὶ ἐκκαλοῦσα ὅπως ὁ ἐναγόμενος Κ. Γ. Π*** ὑποχρεωθῇ καὶ τῇ πληρωσῇ τὰ ἐν αὐτῇ ποσὰ καὶ διὰ προσωπικῆς του κρατήσεως, παρεπομένως δὲ ἐπικυρωθῶσιν αἱ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς πληρωμῆς τῶν ἐπίβληθῆσαι συντηρητικὰ κατασχέσεις εἰς χεῖρας τρίτων.

Ἐπειδὴ ἀναμφισβήτητον εἶναι ὅτι ὁ ἐναγόμενος Κ. Γ. Π***, κηρυχθεὶς εἰς κατὰστασιν πτωχεύσεως, συμβιβάσθη δικαστικῶς, καὶ ὅτι ὁ συμβιβασμὸς οὗτος ἐπεκυρώθη τελεσιδικῶς καὶ ὅτι τὸ ἐπίδικον χρέος εἶναι προγενέστερον τῆς πτωχεύσεώς του.

Ἐπειδὴ ὁ συμβιβασμὸς οὗτος, εἰ καὶ ἐπὶ μερικῇ ἐγκαταλείψει τῆς περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος γεγόμενος, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐν τῇ διχογραφίᾳ ἐγγράφων, ἐπομένως τ' αὐτὰ τῶν λοιπῶν συμβιβασμῶν τ' ἀποτελέσματα ἐπάγων (ἄρθρ. 526), ἔχει ὡς συνέπειαν ὅτι ἀπαλλάσῃ ἐντελῶς τὸν πτωχεύσαντα τῶν προηγουμένων ὑποχρεώσεων καὶ μὴ ὑποκείμενον τοῦ λοιποῦ ποσῶς εἰς διώξιν δι' ἀγωγῆς διὰ τὸ ποσὸν τοῦ χρέους του, ἀρχὴ ἐνδείκνυται ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 522 Ἐμπ. Ν. καὶ ἀρκούντως ἐνίσχυομένη ὑπὸ τοῦ 555 ἰδίου, καθ' ὃν διὰ τὸ ἔλлон τῆς ἀπαιτήσεως μετὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ συμβιβασμοῦ διατηρεῖται ἡ ἀγωγή κατὰ τῶν συνοφειλῶν ἢ ἐγγυητῶν τοῦ πτωχεύσαντος, καθ' ὅσον ἡ θέσις τοῦ πτωχεύσαντος μετὰ τοῦτον ὀριστικῶς καθορίζεται ὡς συνισταμένη μόνον εἰς τὴν

πληρωμὴν τοῦ ποσοστοῦ αὐτῶν (Γαλλ. Νομ. Ἀκυρωτ. 13 Ἰανουαρίου 1901). Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι διὰ τὸ ἀφεθῆναι τοῦτο μέρος ἐξ ἀκολουθεῖ νὰ εὐθύνεται ὁ πτωχεύσας naturaliter (Dernburg Ἐνοχ. § 5 ἐν τέλει), πλὴν ἡ ἐνοχὴ αὕτη δὲν εἶναι ποσῶς ἀγώγιμος (παράβ. αὐτόθι' ἀποφ. δὲ Γερμ. ἀκυρωτικῶν ἐν Θέμιδι Χ. σελ. 446), ὡς ἐπίσης εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ ἄρθρ. 608 Ἐμπ. Ν. ἐπιτάσσει μὲν ὅτι μόνον ὁ ἐξοφλήσας ὁλοσχερῶς τὰ χρεῖα του δύναται ν' ἀποκατασταθῇ, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εὐρίσκεται ἐν πλήρῃ ἀρμονίᾳ μετὰ τῶν λοιπῶν διατάξεων τοῦ περὶ Πτωχεύσεως Νόμου, καθόσον ἐκτὸς τῶν ἀποτελεσμάτων, ἅτινα ἐπάγεται ὁ συμβιβασμὸς ὑπὲρ τοῦ πτωχεύσαντος, ὡς καὶ αὕτῃ ἡ κήρυξις του ὡς συγγνωστοῦ ἐν περιπτώσει ἐνώσεως, παραμένουσιν ἐν τούτοις καὶ μετὰ τοῦτον ἀνικανότητες τινές, αἵτινες δὲν δύναται νὰ ἐκλείψωσι εἰμὴ διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως ἐξ αὐτῆς, καὶ τοῦτο ἐπιδιώκει ἡ διαδικασία αὕτη, ὡς λ. χ. τὸ νὰ ἐξακολουθῇ τὸ ὄνομα τοῦ πτωχεύσαντος ἀναγεγραμμένον ἐν τῷ τοῦ χρηματιστηρίου καὶ δικαστηρίου ἐπὶ τούτῳ πίνακι (ἄρθρ. 445 καὶ 615 ἐδ. τελ. Ἐμπ. Ν.), τὸ νὰ μὴ δύναται νὰ γίνῃ μεσίτης ἢ κολλυβιστής (ἄρθρ. 83 Ἐμπ. Ν.) οὐδὲ μέλος ἐμπορικῶν ἐπιμελητηρίων (Β. Δ. τῆς 23 Μαΐου 1836) ἢ μέλος συγγενικοῦ συμβουλίου, ὡς καὶ ἐπίτροπος καὶ παρεπίτροπος (ἄρθρ. 29, 30 § 3 καὶ 49 ἐδ. γ' Νόμου περὶ Ἐπιτροπείας ΧΠΘ' 1861) καὶ οὐχὶ ὅτι ἔχει τὴν ἐννοίαν ὅτι πρὸς τοῦτο δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ ἐπίδικσις ὀλοκλήρου τῆς ἀπαιτήσεως κατ' αὐτοῦ ἢ ὅτι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν εἶναι περιοριστέα (παράβ. καὶ Lyon-Caen § 975 VIII καθ' ὃν αἱ κατὰστασις τῆς πτωχεύσεως στιγματίζει πάντοτε ὀλίγον τὴν τιμὴν τοῦ ἐμπόρου καὶ θεωρεῖται καθιστώσα αὐτὸν ἀνάξιον νὰ ἐνασκήσῃ ὠρισμένα δικαιώματα).

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν σαφῆ ἐννοίαν τοῦ ἄρθρ. 522 Ἐμπ. Ν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπέρχεται καὶ διὰ τὸν πιστωτὴν τὸν εἶτε καταγεγραμμένον ἢ μὴ ἐν τῷ ἰσολογισμῷ εἶτε ἐξελεγχθέντα ἢ μὴ, οὐδὲ καθιστᾷ τὸν συμβιβασμὸν ἐν προκειμένῳ πλημμελῆ τὸ ὅτι δὲν ἐκλήθη πρὸς ἐπαλήθευσιν τοῦ δανείου του οὐδὲ πρὸς συμβιβασμὸν, διότι διὰ μὲν τὸ πρῶτον εἰδικὴ κλήτευσις δὲν γίνεταί (ἄρθρ. 494), διὰ δὲ τὸ δεύτερον πρὸς συμβιβασμὸν καλοῦνται οἱ πιστωταὶ ὧναί πιστώσεις ἐξηλέγχθησαν καὶ ἐβεβαιώθησαν ἐνὸρκως (ἄρθρ. 509), ὅπερ δὲν ἐπραξεν ἡ ἐκκαλοῦσα, ἐαυτὴν δ' αἰτιάσθω ἐὰν ἐφησύχασεν ἐπερεῖσθαι εἰς τὴν ὑπὲρ αὐτῆς ἐγγεγραμμένην ὑπόθηκην, ἀλλ' ἀνεπαρκῶς ἐκ τῶν ὑστέρων δειχθεῖσαν, καὶ τὰ ἐναντία ἀπορριπτέα, ὀρθῶς κατὰ ταῦτα ἀποφνηναμένης τῆς ἐκκαλουμένης 1092 (1905) ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ οὕτε ἐκ τῆς ἀγωγῆς προκύπτει ὅτι ἐπιδοθητικῶς ζητήσατο τὴν βεβαίωσιν τῆς ἀπαιτήσεώς της, ἀλλ' οὐδὲ κἂν ἰσχυρίζεται ὅτι τὸν λόγον τοῦτον ὑποβλήθέντα διὰ τῶν προτάσεων της δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις ἵνα ἀποτελέσῃ παράπικον ἐφέσεως κατ' αὐτῆς, ἀλλ' οὐδὲ καὶ δικαιολογεῖται νομικῶς τιαυτὴ διαδικασία μετὰ τὴν παῦσιν τῆς τῶν συνδίκων ἐξουσίας (ἄρθρ. 527) καὶ τὴν ἀνάληψιν ὑπὸ τοῦ πτωχοῦ τῆς διαχειρίσεως τῆς

περιουσίας του και ιδία μετά τὸν διορισμὸν διαχειριστοῦ ὑπὸ τῶν κατὰ τὸν συμβιβασμὸν συμπραξάντων δανειστών, καθ' οὗ ἀρμόζει πᾶσα ἀγωγή (ἄρθρ. 526 Ἐμπ. Νόμου (*)).

Ἀριθ. 650 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Δ. ΣΚΟΥΦΟΣ

Προδικαστικαὶ ἀποφάσεις. - λάθη γραφικὰ καὶ ἀριθμητικὰ ἐν ἀποδείξει διορθωτέα.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν παρεμπιπτούσα τοῦ οἰκονομ. ἐφόρου Πατρῶν ἀντικείμενον ἔχει τὴν διόρθωσιν τοῦ θέματος τῆς 39 (1904) προδικαστικῆς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν, προφανῶς ἐν τῷ διατακτικῷ καταχωρηθέντων ἐσφαλμένως τῶν ἀραβικῶν ἀριθμῶν τῶν σημειούντων τὴν ἀξίαν τῆς ἐν θέσει «Ἁγίου Ἀθανασίου» σταφιδαμπέλου ἐκ στρεμμάτων 17 πρὸς δρ. 700 κατὰ στρέμμα, ἐκ δραχ. 11700, καὶ ἐκείνων τῶν σημειούντων τὴν ἀξίαν τῆς ἐν τετραγώνῳ 17ῳ τῆς Κάτω πόλεως Πατρῶν οἰκίας ἐκ δραχ. 30.000 διότι ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἡ μὲν ἀξία τῆς σταφιδαμπέλου ἐκλονίσθη πρὸς δραχ. 700 κατὰ στρέμμα ἐπὶ 17 στρεμμάτων καὶ ἀναλογεῖ πρὸς δραχ. 11.900 κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ πολλαπλασιασμοῦ, ἡ δὲ ἀξία τῆς οἰκίας ἐν τῷ σκεπτικῷ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀντὶ δρ. 50.000 συμφώνως πρὸς τὰς γενομένας ἀντιρρήσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος Δημοσίου κατὰ τῆς δηλώσεως τοῦ ἐφεσιδλήτου κληρονόμου, προφανῶς δ' ἐκ γραφικοῦ λάθους περὶ τῆς καταχωρησιν τῶν ἀραβικῶν ἀριθμῶν διότι δὲν ἐλήφθη φροντίς νὰ γραφῶσιν οὗτοι καὶ ὁλογράφως, ἐσημειώθη ἐν τῷ διατακτικῷ ὁ ἀριθμὸς 30.000, καὶ διορθωτέον τὸ θέμα κατὰ τοῦτο ἐστὶ δὲ νόμιμος ἡ αἴτησις σκοποῦσα τὴν διόρθωσιν τοῦ θέματος καὶ πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῶν διατάξεων προδικαστικῶν ἀποφάσεων περὶ ἀποδείξεων ἐν αἷς καὶ ἡ τάσσουσα ὅρκον, καὶ νομίμως εἰσάγεται ἤδη διὰ τῆς παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς, διότι τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ ἐπιτρέπεται νὰ κρίνῃ καὶ πρὸ τῆς ἐκτελέσεως διατάξεων προδικαστικῆς ἀποφάσεως περὶ τοῦ λυσιτελοῦς αὐτῶν, πολλῶν δὲ μᾶλλον προκειμένου περὶ διορθώσεως γραφικοῦ λάθους ὡς ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν διαφορᾷ (212 (1898) Ἐφ. Ἀθηνῶν) ὅποτε δὲν πρόκειται περὶ ἀνακλήσεως τῶν διατεταγμένων οὐσιαστικῶς διὰ τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως ἀπαγορευομένης ὑπὸ τοῦ νόμου μὴ καθιερουντος τοιοῦτον μέσον ὑπὲρ τῶν διαδίκων ἀλλ' ἐπιφυλάξαντος τῷ δικαστηρίῳ τὸ δικαίωμα ὅπως οἴκοθεν ἐν δέοντι ἀνακαλεῖ τὰς τοιαύτας ἀποφάσεις (Πολ. Δικ. 180) καὶ ἀπορριπτέαι αἱ ἀντιτιθέμεναι ἐνστάσεις τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις περὶ ἀπαρδέκτου ταύτης ὡς μὴ κοινοποιηθείσης αὐτῇ τῆς ἀποφάσεως ἧς ἡ ἐπίδοσις παρέλκει διότι νομίμως λαμβάνει

(*) Ὑποθέτομεν ὅτι ταῦτα ἰσχύουσιν ἐν ἡ περιπτώσει, ὡς ἐν προκειμένῳ, πρόκειται περὶ συμβιβασμοῦ ἐπὶ ἐγκαταλείψει περιουσίας, διότι ἄλλως, εἰς εἶναι ἐπὶ ποσοστώ, δὲν βλέπομεν κατὰ τινα λόγον δὲν δύναται οἰοσθῆναι δανειστῇ νὰ ζητήσῃ νὰ ἀναγνωρισθῇ ἡ ἀπαίτησις του κατὰ τοῦ τῶς πτωχεύσαντος ἐπὶ ἀπολήψει τοῦ συμβιβαστικοῦ ποσοστοῦ.

γνώσιν αὐτῆς κατατιθεμένης μεταξὺ τῶν διαδικαστικῶν ἐγγράφων ἐν τῇ δικογραφίᾳ, δὲν πρόκειται δ' ἤδη περὶ τῶν συνεπειῶν αὐτῆς ὅποτε ἐπιβεβλημένη ἦτο ἡ ἐπίδοσις (Πολ. Δικ. 138 καὶ ἐπ.) καὶ προῶρου διὰ τὴν μὴ ἐκτέλεσιν τῶν διατεταγμένων διὰ τῆς 39 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν.

Ἀριθ. 652 (1905) (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Τ. ΑΜΠΕΛΑΣ

Πτώχευσις. - ἐργάζεται ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ. - ἔκτασις προνομίου. - ὑπάλληλοι.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναγγελλόμενος Α. Χ*** ἐζήτησε νὰ καταταχθῇ προνομιακῶς διὰ τε τοὺς ὑπηρετικούς μισθοὺς του καὶ διὰ τὰ ἐξόδα τῆς νοσηλείας κατὰ τὴν τελευταίαν ἀσθένειαν τοῦ πτωχεύσαντος Κ. Γ. Π***, ἐν ὑπεβάσταζεν ὡς παράλυτον.

Ἐπειδὴ, ὡς πρὸς τοὺς ὑπηρετικούς μισθοὺς, κατὰ τ' ἄρθρ. 557 τοῦ Ἐμπ. Νόμου, οἱ μισθοὶ τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πτωχεύσαντος διατελεσάντων ἐργατῶν κατατάσσονται προνομιακῶς δι' ἓνα μῆνα πρὸ τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως μετὰ τὴν ἐν ἄρθρῳ 940 § 4 τῆς Πολ. Δικονομίας ὀριζομένην τάξιν.

Ἐπειδὴ, καὶ ἂν ὑποτεθῇ βάσιμον τὸ ἐν τῇ ἀναγγελίᾳ ἀναφερόμενον ὅτι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑπηρετικῶν ἐργασιῶν ὑπεβάσταζε καὶ τὸν παρ' αὐτοῦ ὑπηρετεῖ Κ. Γ. Π*** ὡς παράλυτον (ἀταξικόν), τὸ γεγονός τοῦτο, τὸ ἀόριστος ἐκτιθέμενον, δὲν ἀποτελεῖ νοσηλείαν ἢ ἰατρικὴν περιποίησιν, οἷαν ἐννοεῖ ὁ νόμος (ἄρθρ. 940 § 3), καθ' ὃν κατατάσσονται προνομιακῶς τὰ κατὰ τὴν τελευταίαν ἀσθένειαν ἐξόδα εἰς ἰατροὺς, χειρουργοὺς, μαίας, φύλακας καὶ ἰατρικὰ δαπανηθέντα.

Ἐπειδὴ τὸ ἐν τῇ ἐφέσει προτεινόμενον ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ὑπηρετικῶν, ἀλλ' ὑπαλληλικῶν μισθῶν, δι' οὓς ἔδει νὰ καταταχθῇ ἐπὶ ἑξ μηνῶν, ἐλέγχεται ἀνυπόστατον ἐξ αὐτῆς τῆς ἀναγγελίας καὶ τῆς εἰρηνοδικειακῆς ἀποφάσεως, ἐν ᾗ ὁμολογεῖται ὅτι ὑπηρετικοὶ μισθοὶ τῷ καθυστεροῦνται, δι' αὐτοὺς δὲ ὀρθῶς κατετάχθη, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 557 Ἐμπ. Νόμου.

(*) Ἡ πρωτόδικος 3150 (1904) Πατρῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Α. Λονιάκου ἔχει ὅδε :

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Π. Δ. Ε*** ὑπαλλήλου τοῦ ἐμπορίου τοῦ πτωχεύσαντος ὀφειλέτου Κ. Γ. Π***, ὀρθῶς ὁ συμβολαιογράφος κατέταξεν αὐτὸν διὰ μισθοῦς 28 μηνῶν, συνωδὰ τῷ ἄρθρῳ 558 Ἐμπ. Νόμου τροποποιήσαντα κατὰ τοῦτο τὸ ἄρθρον 940 § 4 Πολ. Δικονομίας, οὐ μάλιστα καὶ ἡ ἰσχὺς ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων ἐν γένει στασιάζεται. Τοῦ νόμου δὲ μὴ διαστέλλοντος καὶ τοῦ αὐτοῦ νομικοῦ λόγου συντρέχοντος, τὸ διαληφθὲν 558 Ἐμπ. Νόμου ἄρθρον ἐφαρμόζεται οὐ μόνον ἐπὶ πληρωμῆς ἐνεργουμένης ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ τῶν συνδίκων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλειστηριασμοῦ.

Ἐπειδὴ, ὡς πρὸς τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Α. Γ. Χ***, ὀρθῶς διὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένη σκέψει ἐκτεθέντα ὁ συμβολαιογράφος κατέταξεν αὐτὸν διὰ ὑπηρετικῶν μισθῶν ἐνδὲς μηνός.

Αριθ. 663 (1905)

Εισηγητής ο ἐφέτης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Διαθήκη. - ἐκτείνυδις. - ἐπικαρπία. - ἀποκατάστασις. - ἀπαγόρευσις παρενοχλήσεως. - ἰποταί.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἐν γένει τῆς διαθήκης τοῦ Δ. Γ*** διήκοντος πνεύματος, ἰδίᾳ δὲ ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ φράσεων ὅτι «ἐγκαθιστῶ κυρίαν καὶ καθολικὴν κληρονόμον μου τὴν σύζυγόν μου Σ. Π*** (ἐνάγουσαν) ὑποκαταστάτους δὲ τοιοῦτους ἡ τέκνα τοῦ ἀδελφοῦ μου» ὅτι «ἐπιθυμῶ καὶ διατάσσω ἵνα περιέλθῃ ταύτη μετὰ τὸν θάνατόν μου πᾶσα ἡ κινήτη καὶ χρηματικὴ περιουσία καὶ πᾶσα κατὰ τρίτων ἀπαίτησις μου ἀνεξελέγκτως, πρὸς τοῦτοίς δὲ παραχωρῶ καὶ τὴν πρόσδον τῆς ακινήτου μου ἐφ' ὅσον ζῇ». ὁφείλει νὰ πληρώσῃ καὶ πᾶν χρέος τοῦ καὶ ἐπιμελεῖται περὶ αὐτῆς, ὅτι «ἐξαίρω τὰ ἐξῆς ἀκίνητά μου κτήματα 1, 2, 3 κτλ.», ἅτινα παραχωρεῖ μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς τοὺς ἀνεψιούς του (ἐναγομένους), ὅτι «νὰ ἐκμισθῶν ἡ σύζυγός μου καὶ εἰσπράττῃ τὰ εἰσοδήματα τῆς ακινήτου περιουσίας μου, ἐκπροσωπεῖ δὲ νομίμως τὴν κληρονομίαν ἐφ' ὅσον ζῇ» ὅτι «μετὰ τὸν θάνατόν μου τὰ ἀκίνητα ταῦτα θὰ περιέρχωνται κατ' ἐπικαρπίαν μὲν εἰς τοὺς ἀδελφούς μου, κλπ. καὶ κατὰ κυριότητα, ἄλλως κλπ.» περὶ τῆς δικαστήριον ὅτι μοναδικὴν ἔγραψε κληρονόμον τὴν σύζυγόν του ἐνάγουσαν καὶ ταύτην δ' εἰς ὠρισμένον τῆς περιουσίας του μέρος, δεῖξας ἀσφαλῶς εἰς τίνα θέλει νὰ περιέλθῃ τὸ ὑπόλοιπον, ὅπερ δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ Νόμου, ἅτε λογιζομένου τοῦ ἐγκαταστάτου ὡς βεβαρυμένου τῇ κληροδοσίᾳ τοῦ ἀποκαταστήσαι τὸ μέρος τῆς κληρονομικῆς του μερίδος ὅπερ ὁ κληρονομούμενος δὲν ἠθέλησε νὰ τῷ παράσχῃ, εἰς ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον, εἰς δὲ ὁ κληρονομούμενος ἠθέλησε νὰ παράσχῃ αὐτὸ καὶ ὅπερ δύναται νὰ ᾗ καὶ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμος του, ὡς ἐν προκειμένῳ (Windscheid § 553, Κρασσά 71, 75 Κληρονομ.) καὶ ὅτι οἱ ἐναγόμενοι, μὴ χωρησάσης τῆς ὑποκαταστάσεως των, ἅτε τῆς γεγραμμένης κτησαμένης τὴν κληρονομίαν, ἐπέχουσι θέσιν κληροδόχων, τὸ μὲν ἄμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου, τὸ δὲ κατ' ἀποκατάστασιν μετὰ τὸν θάνατον τῆς γεγραμμένης, συνωδὰ τοῦτοις, οὐχὶ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἐδέξατο ὅτι καὶ οἱ ἐναγόμενοι ἐν ταύτῳ ἐγκατεστάθησαν μετὰ τῆς συζύγου του ὡς κληρονόμοι μὲν, πλὴν ἐπὶ ρητοῦ πράγματος καὶ συνεπῶς ἀνίσχυρος ἡ τεθεῖσα διαλυτικὴ αἵρεσις τῇ ἐνστάσει των, ἐν τούτοις τὸ διατακτικὸν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν, ἰσχυρὸν ἐστὶ, ὀρθῆς κρινομένης τῆς ἐπιδοθητικῆς τῆς σκέψεως ὅτι καὶ ἐξεταζομένη κατ' οὐσίαν ἡ ἐπικαλουμένη διαλυτικὴ αἵρεσις στερεῖται βασιμότητος, καθόσον ὥρισε μὲν ὁ διαθέτης ἐπὶ ποινῇ ἐκπτώσεως ἐκ τῆς μερίκης ἀποκαταστάσεως καὶ κληροδοσίας, τοῦ νὰ μὴ παρενοχληθῇ ἡ ἐνάγουσα δι' ἀπαίτησεων μειζόνων τῶν ἐν τῇ διαθήκῃ διαγραφόμενων, ἢ κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον, πλὴν ἀποδίδοντος πάντως εἰς τὴν θέλησιν τοῦ θέντος τὴν αἵρεσιν κατὰ τὸν Νόμον 19 Π. (35.1), δεκτὸν ὅτι ταύτην ἐνὸς ἑνὸς δὲν ἀποτελοῦσιν αἱ κατὰ τὴν ἀγωγὴν μεμψιμορίαὶ ἐπὶ

τῷ ὅτι ὁ διαθέτης ἀφῆκε τὴν ἐπικαρπίαν τῇ ἐνάγουσῃ, ὅπερ ἄλλως ἐνδιαφέρει τὴν μνήμην τοῦ ἐκλιπόντος καὶ οὐχὶ τὸ πρόσωπον τοῦ γεγραμμένου, ἢ ὅτι ἐκφράζονται ἀπρεπῶς κατ' αὐτῆς ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκονται, μὴ ἐκτιθεμένου σαφῶς καὶ καθαρώς τοῦ τρόπου, ὅπως πείσῃ τὸ δικαστήριον ὅτι ὑπέκειται παρενόχλησις ὄντως, ὡς ἐπίσης δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ παρενόχλησις τὸ γεγονός ὅτι δι' ἐναγόμενοι προσέφυγον τῇ δικαιοσύνῃ ἵνα ἐξαναγκάσωσι ταύτην καὶ προσαγάγῃ τὰ παρ' αὐτῆς κατεχόμενα ἐγγράφα κοινὰ τῶν δικαιωμάτων, ὡς καὶ τὸ ὅτι τὴν ἀρνησὶν τῆς ταύτης κατὰ πλημμελεῖ νομικὴν ἀντίληψιν ἐκλαδόντες ἀξιοποιον κατήγγειλον τῇ ἀρμοδίᾳ ἀρχῇ ἀποφθναμένη ἀνέγκλητον ταύτην, ἅτινα πάντα γεγονότα οὐδὲ πόρρωθεν μαρτυρεῖται ὅτι ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ διαθέτου ἐνυπῆρχον, ὅστις βεβαίως εἶχεν ὑπ' ὅψιν τοῦ ἐνοχλήσεως σοβάρως καὶ ἀδίκους ἐπὶ τῆς καταλειφθείσης τῇ συζύγῳ του περιουσίας καὶ οὐχὶ τὰς πρὸς προστασίαν τῶν συμφερόντων των καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου δικαιολογημένας

ΜΙΚΤΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΝ ΚΑΙΡΟΥ (*)

Ἀποφασίς τῆς 26 Δεκεμβρίου 1906.

Ἀγωγὴ διὰ χρέος ἐξωφλημένον. - ἀνταγωγὴ ἐπὶ στρεψοδικίᾳ.

Ἐπειδὴ ἡ ποικιμένη ὑπόθεσις ἀντικείμενον ἔχει τὴν πληρωμὴν 600 φράγκων, ἀντίτιμον σ)γματικῆς.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσαγομένης ἐπιστολῆς τοῦ ἐνάγοντος συνίσταται σαφῶς ὅτι ἡ ρηθεῖσα συναλλαγματικὴ ἀντεκατεστήθη δι' ἐτέρας ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου 1906, πληρωτέας ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τὴν τελευταίαν δὲ ταύτην συναλλαγματικὴν νομίμως ἐξωφλημένην προσάγει ὁ ἐναγόμενος.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων, κατοικῶν ἐν Ἰσπανίᾳ, εἶναι συγγνωστὸς μὲν ζητήσας ἐκ πλάνης τὴν πληρωμὴν ἐξωφλημένης συναλλαγματικῆς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐν τῇ ἐξακολουθήσει τοῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος, μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου προσαγωγὴν τῆς συναλλαγματικῆς ἐξωφλημένης μετὰ τῆς ρηθείσης ἐπιστολῆς. Ἐξακολουθήσας ἄρα στρεψοδικὸν δίκην, ἐαυτὸν δέον νὰ αἰτιῇται ἢ τὸν δικηγόρον του. Κατὰ ταῦτα δὲ εὐλόγως ὁ ἐναγόμενος ζητεῖ ἀνταγωγῆς ἀνὸρθωσιν τῆς ἐπιγενομένης αὐτῷ ζημίας ὡς ἐκ τῆς ἐγέρσεως κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς διὰ χρέος ἐξωφλημένον τὴν ζημίαν δὲ ταύτην ἀποτιμᾷ τὸ δικαστήριον ex bono et aequo, εἰς λίρας Αἰγύπτου δέκα (**).

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ

Ο Α, κατοικῶν ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Τουρκίᾳ, ὀρθόδοξος χριστιανὸς καὶ ὀθωμανὸς ὑπῆκοος. θνήσκων παρόδωκεν εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ διαθήκην ἰδιωτικὴν, παρέρυσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ διαθέτου, γενομένην δ' ἐνώπιον ἐπτά μαρτύρων, παρ' ἐνὸς τῶν ὁποίων καὶ ἔγραψεν κατ' ὑπαγόρευσιν τοῦ διαθέτου, μὲ τὴν ἐντο-

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Καίρῳ δικηγόρου κ. Α. Κουμανταράκη.

(**) Σημ. Α.Κ. — Ἄν καὶ παρ' ἡμῖν ἐφηρμόζετο ἡ ἀρχὴ αὕτη!

λὴν νὰ προσαγάγῃ ταύτην εἰς τὴν Μητρόπολιν πρὸς ἐπικύρωσιν· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου ἡ σύζυγος αὐτοῦ παρέδωκε τὴν διαθήκην τῷ Β ὅπως προσαγάγῃ αὐτὴν εἰς τὴν Μητρόπολιν, ἀλλ' οὗτος οὐ μόνον δὲν συνεμορφώθη πρὸς τὴν ἐντολὴν ταύτην, ἀλλὰ καὶ ἀρνείται οἷτως νὰ πράξῃ τοῦτο ἄνευ γενναίας ἀμοιβῆς παρὰ τῶν κληρονόμων, κατακίταται ἡ τὴν διαθήκην, καὶ ἀποδίδων ταύτην. Ἐρωτᾶται :

I.—Ἡ ὑπὸ τῆς Μητροπόλεως ἐπικύρωσις τῆς διαθήκης ἀποτελεῖ στοιχεῖον τοῦ κύρους αὐτῆς, ὥστε ἡ στερομένη τοιαύτης ἐπικυρώσεως διαθήκη νὰ ᾖ ἄκυρος καὶ ἀνίσχυρος ;

II.—Ἐν καταφατικῇ ἀπαντήσῃ, δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ ἐπικύρωσις καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου ἡ ἔδει πάντως νὰ ἐπέλθῃ αὕτη ἐν ζωῇ τοῦ διαθέτου ;

III.—Ἐν ἡ περιπτώσει καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου, δύναται νομίμως νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ διαθήκη, ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο νὰ προσέλθωσιν ἐνώπιον τῆς Μητροπόλεως καὶ οἱ μάρτυρες, οἱ ὑπογράφαντες ταύτην, πρὸς βεβαίωσιν τῶν ὑπογραφῶν αὐτῶν καὶ τοῦ περιεχομένου τῆς διαθήκης, ἡ ἀρκεῖ ἡ ὁπωσδήποτε βεβαίωσις τῆς γνησιότητος τῶν ὑπογραφῶν τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων ;

IV.—Ἐὰν ἀπαιτῆται πάντως ἡ προσέλευσις τῶν μαρτύρων, ἀποβιώσαντων τινῶν ἐν τῷ μεταξύ, ἀρκεῖ ἡ προσέλευσις τῶν ἐπιζώντων ;

V.—Ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις διὰ τὸ διαθέτης ἐνετεῖλατο νὰ ζητηθῇ ἡ ἐπικύρωσις τῆς διαθήκης, ἀλλὰ παρελήφθη τοῦτο ἐνεκα τῆς δολίας κατακρατήσεως αὐτῆς, αἰρεῖ τὴν ἐκ τῆς παραλείψεως ταύτης ἀκυρότητα ;

VI.—Ἐὰν ἡ ἐπικύρωσις δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποιῇ ἀκυρότητος, ἡ ὑπαρξίς τῆς διαθήκης, τὸ περιεχόμενον αὐτῆς καὶ ἡ τήρησις τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς τὸ κύρος ἀπαιτούμενων διατυπώσεων, δύνανται ν' ἀποδειχθῶσι διὰ μαρτύρων καὶ, ταῦτα ἀποδεικνύμενα, ἀρκέσιν πρὸς νομιμοποίησιν τοῦ κληρονόμου καὶ ἄνευ τῆς προσαγωγῆς τοῦ πρωτοτύπου ἢ κεκρωμένου ἀντιγράφου τῆς διαθήκης ;

Κατὰ τὰ ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Ἐπικρατείᾳ ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως κρατήσαντα νόμιμα, οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, ὀθωμανοὶ ὑπῆκοι χαρακτηριζόμενοι ὑπὸ τῆς κυριάρχου ἐξουσίας ὡς (Ρωμαῖοι) ἐξηκολούθησαν διεκόμενοι ὡς πρὸς τὰς διαθήκας αὐτῶν ὑπὸ τῆς Βυζαντινῆς νομοθεσίας καὶ διὰ τῆς ἐν τῇ Ἐξαιβίῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου ἀπηνθισμένης, ἥτις ἀποτελεῖ ἀναμφηρίστως τὸ παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς δικαστηρίοις ἐφαρμοζόμενον Ἀστικὸν Δίκαιον κατὰ πάσας τὰς ἐνώπιον αὐτῶν ὑπογεωγραφικῶς ἢ προαιρετικῶς ὑποβαλλόμενας ὑποθέσεις. Ρητῶς δὲ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Διαρκοῦς Μικτοῦ Συμβουλίου (Τμῆμα Β' ἄρθρα Γ', ΙΒ') φέρονται ὡς ὑπαγόμεναι εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ρηθέντος Συμβουλίου καὶ αἱ περὶ διαθηκῶν συμβαίνουσαι διαφοράι. Ἡ ἐν ἔτει 1894 ἐκδοθεῖσα (ἀπὸ 23 Τζεμαντζή-ούλ-ἄχρ 1308) καὶ συνοψίζουσα τὰ προνόμια τοῦ Πατριαρχείου Βεζιρική ἐγκύκλιος, ἀναφερομένη ἐπίσης ρητῶς εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἁνω Κανονισμοῦ καὶ ἀναγνωρίζουσα τὴν ἀρμοδιότητα ἐν Κωνσταντινουπόλει μὲν τοῦ Ἐθνικοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου, ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δὲ τῶν Μητροπολιτικῶν Συμβουλίων διὰ τὰ ἀναγόμενα εἰς τὰς διαθήκας, προστίθεται ὅτι, ἵνα ἡ διαθήκη ᾖ ἐγκυρὸς δικαστικῶς, δεόν νὰ ᾖ ἐπικυρωμένη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχοῦ, Μητροπολίτου ἢ Ἐπισκόπου· ἀλλὰ τοῦτο θεωρεῖται ὡς διοικητικὸν μέτρον, μὴ ἀπτόμενον τοῦ οὐσιαστικοῦ κύρους τῶν διαθηκῶν, ἀφορῶν δὲ μόνον τὴν ὑπὸ τῶν ὀθωμανικῶν δικαστικῶν ἀρχῶν παραδοχὴν καὶ ἐκτέλεσιν αὐτῶν.

δι' οὗτε ὁ χρόνος τῆς ἐπικυρώσεως ταύτης ὁρίζεται, δυναμένης ἅσα νὰ περιφθῇ ἐν παντὶ καιρῷ.

Τούτων, δεδομένων, αἱ τε διατυπώσεις καὶ τὸ ἐν γένει νομιμον κύρος τῆς περὶ τῆς πρόκειται διαθήκης χρηθίσονται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ρωμαϊκοῦ καὶ τοῦ Βυζαντιακοῦ Δικαίου ἀποκλειστικῶς καὶ διὰ τῶν παρ' Ἀρμενοπούλου Βιβλ. Ε' τίτλ. Α' διατάξεων. Ὑπὸ τὰς ἐκτεθείσας δὲ πραγματικὰς περιστάσεις, ἡ διαθήκη αὕτη συνταχθεῖσα καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ διαθέτου, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν μαρτύρων, δηλώσαντος τὴν τελευταίαν αὐτοῦ θέλησιν, καθ' ἅπαν αὐτῆς τὸ περιεχόμενον καὶ διὰ χειρὸς ἐνδὲς τῶν μαρτύρων διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ἐγγράφῳ, φέρεται ἐν πρώτοις τὰ νόμιμα στοιχεῖα προφορικῆς διαθήκης, ἥτις οὐδένα ἄλλον τύπον ἀπαιτεῖ, εἰμὴ τὴν πρὸς τοὺς ἐπὶ τὰς μάρτυρας δὴλωσιν τῆς βουλήσεως τοῦ διαθέτου· τὸ δὲ συνταχθὲν ἐγγράφον θεωρεῖται ὡς ἅπλουν ταύτης ἀποδεικτικόν, δεκτικὸς ἅσα οὕτως καὶ πάσης ἄλλης ἀποδείξεως (Windscheid, Pand. III § 541 κειμ. καὶ σημ. 3). Ἐὰν ἤθελεν ἐκληφθῇ ὡς ἐγγράφος ἰδιωτικὴ διαθήκη, ὁ τύπος ταύτης συνίσταται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ διαθέτου ἐμφάνισιν τοῦ ἐγγράφου μετὰ τῆς δηλώσεως ὅτι περιέχει τὴν τελευταίαν αὐτοῦ θέλησιν, τὰς ἐπ' αὐτοῦ ὑπογραφὰς τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων (ὡν ἡ πρώτη ἀζημῶς παραλείπεται, ἐὰν ἡ ὅλη διαθήκη ἐγγράφῳ ἰδίᾳ χειρὶ τοῦ διαθέτου) καὶ τὴν σφράγισιν τῆς διαθήκης ὑπὸ τῶν αὐτῶν προσώπων, δυναμένων ὅμως νὰ μεταχειρισθῶσι καὶ τὴν αὐτὴν πάντες σφραγίδα. Δημοσίευσιν, ἐπικύρωσιν, ἀναγνώρισιν ὑπὸ τῶν μαρτύρων ἢ ἄλλο τι δὲν ἀπαιτεῖ ὁ Ρωμαϊκὸς Νόμος ὡς συστατικὸν ὅρον τῆς διαθήκης. Ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν μαρτύρων περιστάλῃ εἰς πέντε ὑπὸ τοῦ μεταγενεστέρου Βυζαντινοῦ δικαίου (Πρόχειρος Νόμος ΚΑ' 16', Λέοντος Νεαρὰ ΜΑ', Ἀρμενοπούλου Ε' α' 35) ὅρα πούτῳ Windscheid ἐνθ' ἀνωτέρω § 541, Κρασσὰ Κληρ. Δίκαιον ἐκδ. Γ' 1886 § 160-161 σελ 326-328, Zachariae, Geschichte des Griechisch-römischen Rechts § 35). Ἐπὶ τούτοις :

I.—Ἡ ὑπὸ τῆς Μητροπόλεως ἐπικύρωσις τῆς διαθήκης δὲν ἀποτελεῖ στοιχεῖον τοῦ κύρους αὐτῆς καὶ δεόν νὰ θεωρηθῇ τελείως παράλογος, ἐφ' ὅσον πρόκειται ν' ἀποφανθῶσι περὶ ταύτης τὰ ἡμέτερα δικαστήρια.

II.—Κατὰ μείζονα λόγον δεκτὴ ἔσται ἡ ἐν μεταγενεστέρῳ χρόνῳ προσθήκη τῆς τοιαύτης ἐπικυρώσεως.

III. καὶ IV.—Ἐξ οὐδεμιᾶς τοῦ νόμου διατάξεως ἀπαιτεῖται ἡ ἐνώπιον τῆς Μητροπόλεως προσέλευσις αὐτῶν τούτων τῶν ὑπογραφάντων μαρτύρων πρὸς βεβαίωσιν τῆς γνησιότητος καὶ τοῦ περιεχομένου τῆς διαθήκης. Ἀναμφιβόλως ἡ ὑπὸ τῶν συμπραξάντων ἐν τῇ διαθήκῃ μαρτύρων ἀναγνώρισις τῶν ὑπογραφῶν καὶ σφραγίδων αὐτῶν ἀποτελεῖ ἰσχυροτάτην ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος καὶ δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἐπὶ τούτῳ ἀκριβῶς προσλαμβάνονται οἱ μάρτυρες ἵνα παροάσχωσι τὴν περὶ τῆς ἀληθοῦς βουλήσεως τοῦ διαθέτου μαρτυρίαν αὐτῶν· διὰ τοῦτο καὶ πολλοὶ ἐν τοῖς νόμοις διατάξεις λαλοῦσι περὶ τῆς ἐπὶ δικαστηρίου προσκλήσεως καὶ ὁμολογίας αὐτῶν τούτων τῶν μαρτύρων τῆς διαθήκης καὶ διὰ ἐκδικαζόμενων (N. 3 § 9 Πανδ. 43.5 Βασίλ. ΑΕ' ε' 2, N. 4, 5 Πανδ. 29.3 Βασ. ΑΕ' 5, 45). Οὐδαμῶς ὅμως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς τοιαύτης ἐπιβεβαιώσεως ἡ ἰσχὺς τῆς διαθήκης, οὕτως ὥστε νὰ ματαιοῦται αὕτη, ἐὰν τυχὸν ἤθελον ἐν τῷ μεταξύ ἀποθάνῃ τινὲς ἢ καὶ πάντες οἱ μάρτυρες, ὡς καὶ ἐὰν δὲν ἤθελεν ἀναγνωρισθῇ παρὰ πάντων. Τοιοῦτον τι βεβαίως ἐπρεπε ρητῶς νὰ θεσπισθῇ. Ἀντὶ τούτου ὅμως εὐρίσχομεν διατάξεις οἷαι αἱ ἐπόμεναι :

N. 1 § 2 Πανδ. 29.3 Βασιλ. ΛΕ' § 4 «Εάν τις αρνήται την έαυτού σφραγίδα, υποπτος μὲν ἐστίν ἡ διαθήκη, ἀνοίγεται δὲ», N. 6 Πανδ. αὐτ. Βασ. αὐτ. 6 τοῦ πλείονος μέρους τῶν μαρτύρων εὐρισκόμενου, ἡ διαθήκη ἀποσφραγίζεται καὶ ἀναγινώσκεται, N.7 αὐτ. Βασιλ. αὐτ. 7 «καὶ μὴ παρόντων μαρτύρων ἐπιτρέπεται ὁ ἄρχων ἐπὶ ἐντίμων ἀνδρῶν ἐμφανισθῆναι», ἐξ ὧν συνάγεται ἀσφαλῶς ὅτι δὲν εἶναι ἄφρονος ἡ ἐπιβίωσις καὶ βεβαίωσις τῶν μαρτύρων αὐτῶν τῆς διαθήκης, οὔτε ὑπάρχει κἄν ἀνάγκη τοιαύτης διαδικασίας ἐν ὧσιν δὲν φιλονεικεῖται τὸ γνήσιον τῆς διαθήκης (πρὸλ. περὶ τούτου καὶ τῆς ἀνοίξεως ἐν γένει τῶν διαθηκῶν Windscheid ἐνθ' ἀνωτέρω § 567 κειμ. καὶ σημ. 1, 2, Dernburg Pand. III § 158 σημ. 3 καὶ Zachariae, Geschichte § 38 κειμ. καὶ σημ. 440 καὶ 441).

V.—Εάν ἡ παρὰ τῆς Μητροπόλεως ἐπικύρωσις ἤθελεν ὑποτεθῆ ἀπαρτίζουσα στοιχείον τοῦ κύρους τῆς διαθήκης δύσκολον ν' ἀναπληρωθῇ ἡ παράλειψις αὐτῇ διὰ τῆς ἀπλῆς περὶ τούτου ἐντολῆς τοῦ διαθέτου. Ἀλλ' ὡς εἴρηται, ὁ πρῶτος ὅρος οὐδόλως ὑφίσταται ἐν προκειμένῳ.

VI.—Κατὰ τοὺς γενικοὺς κανόνες τοῦ Δικαίου, ἀδυνάτου οὕσης τῆς προσαγωγῆς ἐγγράφου τινος, ἐν οἷς ἡ διαθήκη, ἐκ λόγων ἀνωτέρας βίας, ἐπιτρέπεται ἐστὶν ἡ διὰ παντὸς νομίμου μέσου ἀπόδειξις τῆς νομίμου ὑπάρξεως καὶ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ. Τοῦτο ρητῶς ἀναγράφεται ἐπὶ τυχαίας ἀπωλείας ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 390 Πολ. Δικον. ὡς καὶ τοῦ Νόμου 1 Κῶδ. 4.29 Βασιλ. ΚΒ' α'. 60 Ἀρμενον. Α' η' 7, πρὸς τὴν βεβαίωσιν ὁμοιοῦται καὶ ἡ ὑπεξαίρεσις ἡ παρακοχότης ὑπὸ προσώπου διαφεύγοντος τὸ κράτος καὶ τὰ ἐξαναγκαστικά μέσα τῶν ἡμεδαπῶν δικαστηρίων. Εὐρίσκομεν δὲ καὶ περὶ διαθήκης εἰδικὰς ἀντιστοιχίους διατάξεις ἐν τῷ Ρωμ. Δικαίῳ, οἷον ἐν N.10 § 2 Πανδ. 29.3 Βασ. ΛΕ' § 4, 10, καθ' ὅν «εάν ἡ διαθήκη δὲν ἐμφανίζεται ἡ ἐκὰς δέον νὰ βοηθῶνται οἱ κληροδόχοι, ὡσαύτως δὲ ἂν ὑψηλῇ ἡ ἀπεκρύβη», Νόμ. 2, 11 Κῶδ. 6.23 Βασιλ. ΛΕ' § 6, 2, 10 ἀπὸ δειγθῆναι κλητῆνας μετὰ τὴν τοῦ διατιθεμένου τελευταίαν τὴν ὀρθῶς γενομένην διαθήκην μηδὲν αὐτὴν ἀδικούντων» κλπ. (πρὸλ. καὶ Κρασσά Κληρον. Δίκαιον ἐκδ. Δ' § 30 ἐν τέλει). Ἐννοεῖται ὅτι ἐκ τῶν προσκομισθησόμενων ἐμμεμαρτύρων ἀποδείξεων δέον νὰ βεβαιῶται ἡ τε πραγματικὴ κατάρτισις καὶ ἡ κατ' αὐτὴν τήρησις πατῶν τῶν ἀπαιτούμενων κατὰ νόμον διατυπώσεων διὰ τὴν ἰσχὺν τῆς διαθήκης, ὡς καὶ αἱ ἐν αὐτῇ διαλαμβάνονται δηλώσεις τοῦ διαθέτου.

Σημειωτέα τέλος καὶ ἡ διάταξις τῆς Νεαρᾶς ΜΒ' τοῦ Λέοντος. ἀποκειμένη: καὶ ἐν Ἀρμενοπούλῳ Ε' α', β', καθ' ἣν καὶ εἰάν ἤθελον παραλειφθῇ οὐ μόνον αἱ σφραγίδες, ἀλλὰ καὶ αἱ ὑπογραφαὶ τῶν μαρτύρων, ἡ διαθήκη ἰσχύει αἰσπερ μόνον οἱ μάστιγες φαίεν οἱ κείαν τοῦ ἀνθρώπου τὴν διαθήκην. Κατὰ τινὰ δὲ ἀπόφασιν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐθνικοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου ὑπ' ἀριθ. 29 τοῦ ἔτους 1867, ἡ ἐπίθεσις τῶν σφραγίδων τῶν μαρτύρων ἐν τῇ διαθήκῃ μετέπεσεν εἰς ἀχρηστίαν. κατηργήθη τούτῃστι δι' ἐθίμου (Μ. Θεοτοκά Νομολογία Οἰκουμ. Πατριαρχείου ἐν λέξει Διαθήκη σελ. 395).

(1907)

Ἀλκ. Κρασσάς
Κ. Δ. Ρακτιδάν
Στάμος Παπαθωράκος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. Μ. Κυριακιστάν: Δὲν πειθόμεθα ὅτι τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ΑΨΘ' τοῦ 1889 Νόμου ἐπιβάλλει τὴν συνεχ-

δικασιν τοῦ βοσκήσαντος καὶ τοῦ κυρίου τῶν ζώων. Ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου ἐπιβολὴ ποινῆς ἀμφοτέροις, δὲν μετέβαλε τοὺς περὶ ἐκδικάσεως τῶν ποινικῶν ὑποθέσεων ὁρισμοὺς, καθ' οὓς οὐδὲ ἐπὶ ἀναγκαίας κἄν συναυτοσυργίας ἀπαιτεῖται συνεχδικασίς.

Π. Α. Γ. Λιδωρικιον: Ἀφ' οὗ ἡ μίσθωσις ἦτο ὑπὸ τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ὑπουργείου, ἡ ἐγκρίσις δ' αὕτη οὐ μόνον δὲν ἐπῆλθεν ἀλλὰ καὶ τούναντίον ἐγένετο, ἦτοι ἡρνήθη τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ὑπουργείου, οὐδὲν ἀποτέλεσμα εἶτε εἰς δικαίωμα, εἶτε εἰς ὑποχρέωσιν δύναται νὰ προέλθῃ ἐκ τοῦ διὰ τὴν μίσθωσιν ταύτην συνταγθέντος συμβολαίου. Τὰ γενόμενα ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ συμβολαίου καὶ τῆς ἀρνήσεως τῆς ἐγκρίσεως διαστέμματα εἶναι ἐσπερημένα οἰατῇποτε ἀποτελεσματικότητος. Αὕτη εἶναι ἡ αὐστηρὰ ἀρχή. Ἀπὸ ἀλλῆς ἀπόψεως εἶναι μελετητέα τὰ ζητήματα τί γυνήσεται διὰ τὴν γρῆσιν τοῦ μισθίου ἐν τῷ διαμέτῳ μεταξὺ τῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου καὶ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀρνήσεως ἐγκρίσεως χρόνῳ, ἵνα εὐρεθῇ ἡ εἰς τὸ ἀζημίωτον ἁρμονία.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἡ ἐξέλιξις τοῦ Ποινικοῦ δικαίου ἐν Ἰταλίᾳ
Τόμος Α' περιέχων τὴν ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ δικαίου μέχρι τῆς θετικῆς σχολῆς χρονικὴν περίοδον.

Περὶ τῆς ἀξιοποίνου ἀπάτης

Ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνακαίνισις τοῦ Ποινικοῦ δικαίου καὶ ἡ ἑλληνικὴ φιλοσοφία. Λόγος ἐναρκτηρίου ἐκφωνηθεὶς ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Νομικῆς Σχολῆς.

Πάντα ὑπὸ Π. Δ. Γιωτοπούλου ὑφηγητοῦ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου.

Διὰ τῆς πρώτης τῶν μελετῶν τοῦ νεαροῦ ἀλλὰ βαθύς μελετητοῦ σκοπεῖται ἡ ἔρευνα τῆς γενέσεως καὶ βεβαιότητος ἀναπτύξεως τῶν περὶ ἐγκλήματος καὶ ποινῆς ἐννοιῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς σύγχρονης ἐποχῆς. Ἡ ἔρευνα αὕτη κοινὴ παρὰ πῶσι τοῖς λαοῖς ἔσχε μεγάλους καὶ διακκεκριμένους σταθμούς, τὰ μάλιστα ἐν Ἰταλίᾳ ἐνθα ἡ ἐξέλιξις αὐτῇ ὑπῆρξε μεθοδικωτέρα καὶ πληρεστέρα τὸσον ἐν τῇ παλαιότερᾳ ὥσον καὶ ἐν τῇ νεωτέρᾳ καὶ διὰ τῇ συγγρόνῳ ἐποχῇ. Ἡ μελέτη τοῦ κ. Γιωτοπούλου πραγματευομένη τὴν ἐξέλιξιν ταύτην τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου ἐν Ἰταλίᾳ ἱστορικῶς τε καὶ συγκριτικῶς: πρὸς τὴν σύγχρονον ἐξέλιξιν τοῦ Ποιν. Δικαίου ἀλλαχού, ἀποτελεῖ πρωτότυπον καὶ ἄρτιον ἔργον ἄξιον πολλῆς μελέτης καὶ χρησιμώτατον εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, ὅπερ πάντω δικαίως ἐξετιμήθη καὶ ἔσχε ὡς γέρας τὴν ὑφηγητικὴν ἔδραν ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ. Ἡ δευτέρα μελέτη ἀφορᾷ εἰς τὸ ἀμφίρρηστον ζήτημα τῆς ἀξιοποίνου ἀπάτης, καὶ τῶν διαφόρων περιπτώσεων τῶν χρονικῶν ὁρίων τῶν ἀποτελουσῶν αὐτὴν ψευδῶν παραστάσεων ἐξ ἀφορμῆς νεαρᾶς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρ. Πάγου. Διὰ τῆς τρίτης μελέτης ὁ νεαρὸς ὑφηγητὴς ἐποιήσατο τὴν ἐμπάνσιν αὐτοῦ ἐν τῇ ὑφηγητικῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Ποιν. Δικαίου, ἐξετάζων τὰς σπουδαιότατας ποινικὰς μεταρρυθμίσεις κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν ἀφετηρίαν αὐτῶν ἐν βραχυτάτῃ δὲ ἐπισκοπῇσι ἀπόψεσι τινὰς τῶν ἀναλογιῶν μεταξὺ τῶν συγγρόνων ποινικῶν ἀντιλήψεων καὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν. Διὰ τῶν μελετῶν τοῦ κ. Γιωτοπούλου ἀποδεικνύεται βαθύς τοῦ θέματος τοῦ συζητητοῦ καὶ ἐπὶ τινων σημείων τομῆς ἀνακαινιστικῆς προκαλῶν ζωηρὰν τὴν ἐξ ἀντιθέτων ἰδεῶν συζήτησιν, μὲ κίνδυνον ἐνίοτε τῆς παρεξηγήσεως τῶν ὑπ' αὐτοῦ ὑποστηριζομένων θεωριῶν.

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 19

Συνδρομή Ιταλίας δρα. 15. § Μετά δελτίου δρα. 20. § Καταχωρ. ο αριθ. 2 50

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ : Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

22 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία	Ἀρείου Πάγου Πολιτική	(1906)
Νομολογία	Ἡμετέριου Ἀθηνῶν	(1906)
Νομολογία	Ἡμετέριου Πατρῶν	(1908)
Νομολογία	Ἡμετέριου Ζακύνθου	(1907)
Ἀλλοιολογία.		

Συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ 13ου φύλλου τοῦ Κώδικος 1906.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀριθ. 245 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΛΑΣ

Βεβαιώσις μὴ προσαγωγῆς ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ τὸ ἐφετεῖον βεβαίη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1010 προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ ἀναιρεσίων οὐδεμίαν προσήγαγεν ἀπέδειξιν (*) ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀρ. 772 ἀποφάσεως, δι' ἧς ὑπεχρέωθη οὗτος ν' ἀποδείξῃ τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του δι' ὅλων τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων πλὴν μαρτύρων, πάντες οἱ λόγοι ἀναιρεσίως, ὅτι δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὰ ἐπικληθέντα καὶ προσαχθέντα ἔγγραφα πρὸς ἀπόδειξιν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ ὅτι παρὰ τὸν νόμον δὲν ἐπέτρεψε μαρτυρικὴν ἀπέδειξιν, ἐνῶ ἐκ τῶν ἐγγράφων τούτων προκύπτει ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἀπορριπτέοι ὡς μὴ βάσιμοι, διότι ἡ βεβαίωσις αὕτη τῆς ἀποφάσεως περὶ μὴ προσαγωγῆς τῶν ἐγγράφων (**) παρέχει πλήρη ἀπόδειξιν, μέχρις οὗ ἀποδείχθῃ ὡς πλαστή, ἅτε τῆς ἀποφάσεως οὗσης δημοσίου ἐγγράφου, ἀρθρ. 402 καὶ 401 Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 228 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Νόμος περὶ συντάξεων τοῦ 1864. - ἔκτασις τροποποιήσεως προγενεστέρου νόμου. - γάμος πρὸς ἔτους πρὸς ἐξόδον ἀπὸ ὑπηρεσίας.

Ἐπειδὴ τὸ ἀρθρ. 6 τοῦ ἀπὸ 13 Ν)βρίου 1864 Ἀ' Νόμου περὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ συντάξεως τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης Νόμου οὐδεμίαν ἄλλην ἐπήνεγκεν εἰς τὰ νομοθετημένα τροποποίησιν ὡς πρὸς τὸ εἰς τὰς χήρας τῶν στρατιωτικῶν ἀπονεμόμενον δικαίωμα ἰσοδίου συντάξεως, εἰμὴ ὅτι ἀπένειμε τοιοῦτον καὶ εἰς τὰς χή-

ρας τῶν διανυσάντων εἰκοσαετῇ μόνον ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίαν, ἐνῶ κατὰ τὸ ἀρθρ. 17 ἐδ. β' τοῦ Νόμου ΣΕ' τῆς 19 Αὐγούστου 1852 περὶ συντάξεως τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς, ἐχορηγεῖτο δικαίωμα ἰσοδίου συντάξεως εἰς τὰς χήρας τῶν ἀποδυσάντων ἀποστράτων καὶ ἀποστρατευσίμων, ἐχόντων εἰκοσιπέντε τοῦλάχιστον ἐτῶν ὑπηρεσίαν ἐν τῷ στρατῷ, οὐδόλως ὅμως ἐθίξε τὸ μνηστὴν ἀρθρ. τὰς λοιπὰς πρὸς ἀπέκτισιν τοιαύτης συντάξεως ἀπαιτούμενας προϋποθέσεις καὶ ἰδίως τὸν ἐν τῷ μνηστῇ 17 ἀρθρ. τοῦ ΣΕ' Νόμου διαλαμβανόμενον ὅρον τῆς τελέσεως τοῦ γάμου τῆς χήρας μετὰ τοῦ ἀποδυσάντος στρατιωτικοῦ ἐν ἔτος πρὸ τῆς ἐξόδου αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐνεργητικῆς ὑπηρεσίας, ἅτε μηδεμίαν ποιοῦμενον ἀπολύτως περὶ αὐτοῦ μνείαν, οὐδὲ δύναται ὁ μεταγενέστερος Ἡ' Νόμος, ὁ μὴ ὡν καταργητικὸς ἀλλ' ἀπλῶς τροποποιητικὸς, ὡς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτοῦ ἐξάγεται, νὰ ἐρμηνευθῇ ὡς καταργήσας τὰς διατάξεις τῶν προγενεστέρων νόμων ὅσας ρητῶς δὲν ἐπανελάβε καὶ αἵτινες δὲν εἶναι ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὴν ἐπενεχθεῖσαν τροποποίησιν τοῦτο δὲ ἀποφνηνόμενον τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὁρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τῶν ἀνωτέρω νόμων (*).

Ἀριθ. 247 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Ἐκδοσις συναλλαγματικῶν ἐξ ἀθεμίτου αἰτίας πρὸς ἀποφυγὴν δυναγωνισμοῦ. - κατάθεσις παρὰ τρίτω. - οὐκ ἐναγώγιμον ἐπ' ἀκυρότητι. - προσδότηκη γνῶσεως θεματοφύλακος.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν ἐφετεῖον δέχεται ὅτι βάσις τῆς προκειμένης ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιόντος ἐστὶν ὅτι, κατακυρωθείσης ἐπ' ὀνόματι τοῦ τῆς ἐκμισθώσεως τοῦ ἐν αὐτῇ κτήματος ἐπὶ δεκαετίαν, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὁ Α. Κ*** ἡκέλει ὅτι ἤθελε δώσει μεῖζονα προσφορὰν πρὸς ματαίωσιν τῆς ἐγκρίσεως, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ἐνάγων καταβάλῃ αὐτῷ δεκαπεντακισχιλίας δραχμὰς, ὅτι ὁ ἐνάγων θεωρῶν τὴν ἐγκρίσιν τῆς μισθώσεως ὑφ' οὗς ὅρους κατεκυρώθη ἐπωφελῇ εἰς αὐτὸν, ἠναγκάσθη νὰ ὑποσχεθῇ τῷ ρηθέντι Α. Κ*** τὸ ποσὸν τῶν δραχμ. δεκακισχιλίων ἀποδεχθεὶς τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένας συναλλαγματικὰς, τὰς ὁποίας συνεπεῖα συμφωνίας μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ Α. Κ***, παρέδωκε πρὸς τὸν ἐναγόμενον Σ*** μετὰ τῆς ἐντολῆς ὅπως παραδῶσθαι ταύτας

(*) (*) Ὅπότερον τῶν δύο βεβαιῶν ἡ ἀπόφασις; Διότι ἡ βεβαίωσις περὶ μὴ προσαγωγῆς ἀποδείξεως ἀφορῶσα εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου τῶν ἀποδείξεων δὲν ἦτο ἀνταποδεικτικὰ πλαστότητι, ὡς μὴ ἐνέχουσα καὶ τὴν βεβαιῶσιν μὴ προσαγωγῆς τῶν ἐγγράφων.

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ἐν σελ. 316 XVI 88 Ε. Α.

εις τὸν K*** μετὰ τὴν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἐγκρισιν τῆς μισθώσεως* ὅτι αἱ ρηθεῖσαι συναλλαγματικαὶ ἐκδοθεῖσαι διὰ τὴν ὡς ἄνω ἀθέμιτον αἰτίαν, οὐδὲν προσπορίζουν δικαίωμα εἰς τὸν K***, ἐφ' οἷς ἐξαιτεῖται ν' ἀκυρωθῶσιν αὐταὶ καὶ ν' ἀποδοθῶσιν εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου.

Ἐπειδὴ συμφώνως πρὸς τὴν ἐκτεθεῖσαν τῆς ἀγωγῆς βάσιν, ὁρθῶς τὸ δικάσαν ἐφετεῖον ἐχαράκτηρισε τὴν περὶ τῆς αὐτῆς νομικὴν σχέσιν ὡς παρακαταθήκην ὑπὸ τὸν τύπον μεσεγγυήσεως, τὸν δὲ ἐναγόμενον θεματοφύλακα, εὐθύνόμενον κατὰ νόμον εἰς ἀπέδοσιν τῶν συναλλαγματικῶν μετὰ τὴν πλήρωσιν τῆς αἰρέσεως, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐδόθη αὐτῷ ἡ ἐντολὴ τῆς φυλάξεως αὐτῶν καὶ νομίμως ἀπεφῆναι ὅτι, μὴ ἐπιδιωκομένης διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς τῆς ἀποδόσεως ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου τῶν εἰς φύλαξιν παρακατατεθεισῶν συναλλαγματικῶν, ὡς ἐξεληούσης ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος τῆς αἰρέσεως ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐγένετο ὁ ἀναιρεσίβλητος μεσεγγυητής, ἀλλ' ἐπιζητουμένης τῆς ἀκυρώσεως αὐτῶν ἐνεκεν τῆς μετὰ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ Α. K*** ἀθεμίτου συμβάσεως, οὐδόλως νομιμοποιεῖται ἡ ἀγωγὴ αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἐναγομένου Σ**, ἀφ' οὗ δὲν ἰσχυρίζεται ἐν αὐτῇ ὅτι ὁ ἐναγόμενος οὗτος διετέλει ἐν γνώσει τῶν λόγων τῆς ρηθείσης ἀκυρότητος τῶν συναλλαγματικῶν, διότι τότε μόνον ἡ σύμβασις τῆς παρακαταθήκης, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἐναγόμενον θεματοφύλακα, ἤθελεν εἶσθαι ἀθέμιτος καὶ ἐπομένως ἄκυρος ἐνεκα τῆς ἀθεμίτου συμβάσεως τῶν θεματοδοτῶν, ἐὰν καὶ ὁ θεματοφύλαξ διετέλει ἐν γνώσει τῆς ἰδιαιτέρας συμβάσεως τούτων πρὸς πλήρωσιν τῆς ὁποίας ἐγένετο ἡ καταθέσις.

Ἐπειδὴ ὁ δεύτερος λόγος τῆς αἰτήσεως, ὅτι κατὰ παραβίαν τοῦ ἀρθροῦ 158 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐθεώρησεν ἀπαράδεκτον τὸ ἐφετεῖον τὴν διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσεύοντος προσθήκην τῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου γνώσεως τοῦ ἀθεμίτου τῆς αἰτίας τῶν συναλλαγματικῶν, ἐνῷ δὲν δέχεται, ὅτι ἀπεκρούσθη ὑπ' αὐτοῦ ἡ τοιαύτη προσθήκη, ἐστὶν ἀπορριπτέως ὡς στηριζόμενος ἐπὶ μὴ ἀληθοῦς προϋποθέσεως, διότι ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον ἀπεφάνητο ἀπαράδεκτον τὴν προσθήκην τοῦ ρηθέντος στοιχείου τῆς ἀγωγῆς, συνεκεία προταθείσης ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσίβλητου σχετικῆς ἐνστάσεως (*).

*Αριθ. 248 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

***Ἀποζημιώσις ἐπὶ παρεμποδίδει χρήσεως ἀοριότητι ἐν δικαιολογικῷ λόγῳ καὶ ἐν ποσῷ. - ἀναφορὰ ἐν ἀγωγῇ - οὐκ ἀναπληρωσις δι' ἀπλῆς ἀναφορᾶς ἐτέρᾳ ἀγωγῇ -**

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ἐν σελ. 250 ΧVI 1789 Ε. Α. Ὁ τρόπος τῆς ἀπορρίψεως τοῦ β' λόγου τῆς ἀναίρεσεως δὲν δικαιολογεῖ τὸ συμπέρασμα, ὅπερ ἠδύνατο ἀπορρίψαι τις νὰ συναγάγῃ, ὅτι δὲν ἠδύνατο καὶ αὐτεπαγγέλτως τὸ δικάστηριον νὰ μὴ δεχθῇ τὴν ὀφινγενῆ βάσιν τῆς ἀγωγῆς, τῆς γνώσεως ἥτοι τοῦ τρίτου. Ἀλλ' ὅτι ἡδύνατο διὰ προσεπικλήσεως τοῦ ἐτέρου παρακαταθέτου νὰ συμπληρωσῇ τὸ κενὸν τῆς κατὰ τοῦ θεματοφύλακος ἀγωγῆς.

ὁρια συμπληρώσεως προτάδεσιν. - ἐπὶ κληδὶς δεδικοσμένου. - μεταβολὴ βάσεως.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐξ αὐτῆς ἀποδεικνύεται, ἐθεώρησε τὴν ἀγωγὴν τῶν ἀναιρεσεύοντων ἄριστον καὶ ἀνεπίδεκτον δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, οὐ μόνον ὡς μὴ καθοριζομένης ἐν αὐτῇ τῆς αἰτίας, ἐξ ἧς τὸ ἀναιρεσίβλητον Δημόσιον εἶναι ὑπόχρεον εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς αἰτουμένης ἀποζημιώσεως ἐκ δρ. 950 κατ' ἔτος ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1869 μέχρι τοῦ Μαΐου 1889, ἀλλὰ καὶ ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ποσὸν αὐτὸ, ὡς μὴ καθοριζομένων τῶν στοιχείων ἐκείνων, ἐξ ὧν ἤθελε προκύβει ὅτι οἱ ἀναιρεσεύοντες θὰ ἐπὶ λάμβανον δρ. 950 κατ' ἔτος ὡς καθαρὸν εἰσόδημα τῶν ἐργαστηρίων, ἅτινα ἐσκόπων νὰ οἰκοδομήσωσιν ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ γηπέδου αὐτῶν καὶ ὧν τὴν οἰκοδομὴν ἐξηκολούθησε παρακωλῶν τὸ Δημόσιον, ὅπερ προδήλως ἔχει τὴν ἔννοίαν ὅτι ἔδει ἐν τῇ ἀγωγῇ νὰ ἐκτιθῇ ὅτι ὁ δικαιοπάροχος τῶν ἀναιρεσεύοντων ἦ αὐτοί, μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου, εἶχον ἢ ἠδύνατο νὰ πορισθῶσι τὰ χρηματικὰ πρὸς οἰκοδομὴν μέσα καὶ τίνα ἐκ τῶν ἐργαστηρίων θὰ εἰσέπραττον μισθώματα, ἵνα ἐξευρεθῇ τὸ μετὰ τὴν ἀφαιρῶσιν τῶν τόκων τῆς χρηματικῆς δαπάνης καθαρὸν εἰσόδημα. Ἀνεξαρτήτως δὲ τοῦ ὀρθοῦ ἢ μὴ τῆς κρίσεως τοῦ ἐφετείου περὶ ἀοριστίας τῆς ἀγωγῆς ὡς πρὸς τὴν ἐκθεσιν τῆς αἰτίας τῆς ὑποχρεώσεως, ἀρκεῖ τὸ ἔρεισμα τῆς ἀοριστίας ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως, ὅπως στηρίξῃ τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως, διότι πράγματι ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς ἀποδεικνύεται ὅτι αὕτη, ἀντικείμενον ἔχουσα ἀπλῶς τὴν πληρωμὴν, οὐδεμίαν ποιεῖται μνείαν τῶν εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο ἀναγομένων στοιχείων, περὶ ὧν ἀνωτέρω εἴρηται. Κατ' ἀκολουθίαν τὸ ἐφετεῖον οὕτω ἀποφηνάμενον καὶ ἀπορρίψαν ὡς ἄριστον τὴν ἀγωγὴν, ἣν ἐν τῷ συνόλῳ ἔλαβεν ὑπ' ἑψιν καὶ ἐξετίμησεν, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται, οὔτε εἰς ἀναιτιολόγητον ὑπέπεσεν, οὔτε παρὰ τὰ διὰ τῆς ἀγωγῆς προταθέντα ἢ τὸ σύνολον αὐτῶν ἔκρινε, συνεμορφώθη δὲ πληρέστατα πρὸς τὸ ἀρθρον 533 ἐδ. 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀγωγῆς πρέπει νὰ περιέχωνται τὰ πραγματικὰ στοιχεῖα, ἐφ' ὧν θεμελιούται ἡ περὶ καταψηφίσεως αἵτησις τοῦ ἐνάγοντος.

Ἐπειδὴ τοιοῦτου ὄντος τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ διαληφθέντος ἀρθροῦ τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπεται ὅτι μόνον ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀγωγῆς δεόν νὰ ἀναζητηθῶσι τὰ πραγματικὰ στοιχεῖα τοῦ δικαιώματος, ἡ δὲ ἐλλείπουσα ἀπὸ τούτου ἔκθεσις οὕτων δὲν δύναται νὰ ἀναπληρωθῇ ἐξ ἄλλων ἐγγράφων, ἀναφερομένων ἀπλῶς ἐν τῇ ἀγωγῇ, ὥστε ὁρθῶς τὸ ἐφετεῖον ἠρνήθη νὰ λάβῃ ὑπ' ἑψιν πρὸς ἀπαρτισμὸν τῶν στοιχείων τῆς προκειμένης τὴν ἐν αὐτῇ ἀπλῶς μνημονευομένην προγενεστέραν ἀπὸ 20 Δ)βρίου 1868 ἀγωγὴν, δι' ἧς ἄλλη δίκη εἶχεν ἐγερθῇ ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν ἀναιρεσεύοντων κατὰ τοῦ Δημοσίου καὶ οἱ ἐπὶ τῆς ἐναντίας ἐκδοχῆς ἐρεϊδόμενοι λόγοι ἀναίρεσεως καταπίπτουσιν.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον δέχεται ὅτι οὐδόλως ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθενται ἔστω καὶ κατὰ τρόπον μὴ εὐκρινῆ,

τάπραγματικά γεγονότα τὴν βάσιν τοῦ ἀξιουμένου δικαιώματος ἀποτελοῦντα καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως, καὶ ὅτι ἡ ἀναπλήρωσις αὐτῶν διὰ τῶν προτάσεων εἶναι ἀπαράδεκτος, οὐχὶ δ' ὅτι τὰ γεγονότα ταῦτα περιέχονται σιωπηρῶς ἢ ἐκ πλάγιου ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ ὅτι, καίπερ οὕτω περιεχόμενα, δὲν ἠδύναντο νὰ συμπληρωθῶσι διὰ τῶν προτάσεων τῆς πρώτης συζητήσεως κατ' ἀκολουθίαν τὸ ἐφετεῖον, θεωρήσαν ἀπαράδεκτον τὴν διὰ τῶν προτάσεων ἀναπλήρωσιν τῶν ἐλλειπόντων συνεμορφῶθαι πρὸς τὸ ἄρθρ. 158 τῆς Πολ. Δικ.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς ἀποδεικνύεται ὅτι αὕτη, ἐπιδιώκουσα ἀποζημιώσιν ἐκ δρ. 950 κατ' ἔτος ἀπὸ τοῦ 1869 μέχρι τοῦ Μαΐου 1889, δὲν ἔχει βάσιν τὸ δεδικασμένον ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1678 τοῦ 1886 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 226 τοῦ 1889 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, οὐτε τὸ ἐφετεῖον δέχεται ὅτι ἔχει τὴν βάσιν ταύτην, κατ' ἀκολουθίαν οἱ ἐπὶ τῶν ἐναντίων προϋποθέσεων ἐρειδόμενοι λόγοι ἀναιρέσεως καταπίπτουσιν. Οὕτε δὲ ἐκ τῶν ἐφεσίμων προτάσεων τῶν ἀναιρεσιόντων προκύπτει ὅτι ὑπεβλήθη δι' αὐτῶν ἰσχυρισμὸς περὶ τοιοῦτου δεδικασμένου ὡς θεμελιούντος τὸ δικαίωμα, οὕτε καὶ ἂν εἶχεν ὑποβληθῇ θὰ ἠδύναντο νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ ἐφετείου, ὡς μεταβάλλων τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, ἐναντίον τοῦ ἄρθρου 158 τῆς Πολ. Δικ. (*).

Ἀριθ. 249 (1906) Τμ. Α'

Ἐισηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Ἐνεχυροῦχος ἀπαιτήσεως καὶ ἐκδοχαῖς κεφαλαίου καὶ τόκων. - ὑπερμερία ὀφειλῶν πρὸ ἐκχωρήσεως.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δέχεται ὅτι ἡ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 45822 τοῦ 1900 συμβολαίου συνολογηθεῖσα μεταξὺ τῆς ἀναιρεσιβλήτου καὶ τῶν ἀδελφῶν Τ*** ἐκχώρησις μέρους τῆς κατὰ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ἀπαιτήσεως ἐκείνης πρὸς ἐξόφλησιν τῶν πρὸς τοὺς ἀδελφούς Τ*** ὀφειλῶν τῆς, περιελάμβανε κατὰ τὸ εἰρημένον συμβόλαιον καὶ τοὺς τόκους ὑπερμερίας ἐπὶ τοῦ ἐκ δρ. 13955 ἐκχωρηθέντος μέρους τῆς κατὰ τοῦ Δήμου ἀπαιτήσεως καὶ ὅτι ἐν τῷ συμβολαίῳ τούτῳ περιείχετο καὶ ὅρος, καθ' ἃν τότε μόνον ἤθελον θεωρηθῇ ἐξωφλημένα αἱ κατὰ τῆς ἐκχωρητρίας ἀπαιτήσεις τῶν ἀδελφῶν Τ*** καὶ ἀπεσσεμένον τὸ ὑπὲρ αὐτῶν προϋφιστάμενον ἐνέχυρον ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς κατὰ τοῦ Δήμου ἀπαιτήσεως ἐκείνης, ὅταν ἐκδοθῇ παρὰ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ἐντάλμα πληρωμῆς ἐπ' ὀνόματι τῶν ἀδελφῶν Τ*** διὰ τε τὸ ποσὸν τῶν δρ. 13955 καὶ τοὺς τῆς ὑπερμερίας τόκους αὐτῶν. Ἐνῶ δὲ ταῦτα δέχεται τὸ ἐφετεῖον, ἔκρινε συνάμα ὅτι ὁ διαληφθεὶς ὅρος τῆς ἀποσέσεως τοῦ ἐνεχύρου ἐξῆλθε τὸ μὲν διὰ τῆς πληρωμῆς πρὸς τοὺς ἀναιρεσιόντας ἀδελφούς Τ*** ὑπὸ τοῦ Δήμου δρ. 10.000, τὸ δὲ διὰ τῆς ἐκδόσεως

ὑπὲρ αὐτῶν ἐντάλματος δρ. 3.455, καθόσον τότε ὑπερμερίας δὲν ὀφείλοντο ὑπὸ τοῦ Δήμου, τὸ μὲν ὡς μὴ συνομολογηθέντες διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 1588 τοῦ 1899 μεταξὺ τῆς ἐκχωρητρίας καὶ τοῦ Δήμου συμβολαίου, τὸ δὲ, διότι οἱ ἀδελφοὶ Τ*** δὲν κατέστησαν δι' ἐχλήσεως τὸν Δήμον ὑπερήμερον ὡς πρὸς τὸ ἐκχωρηθὲν αὐτῆς ποσόν, τῆς ὑπὸ τῆς ἐκχωρητρίας Ε. Κ*** ἐγερθείσης κατὰ τοῦ Δήμου ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἐξεδέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 7102 τοῦ 1901 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀφορώσης εἰς τὸ μὴ ἐκχωρηθὲν μέρος τῆς ἀπαιτήσεώς της, ὥστε, τῆς δημιουργίας τόκων ὑπερμερίας εἰς βάρος τοῦ Δήμου διὰ τὸ ποσὸν τῶν δρ. 13955 ἐξαρτωμένης ἐκ τῶν ἀναιρεσιόντων ἀδελφῶν Τ***, δὲν ἠδύναντο ἡ παράλειψις αὐτῶν νὰ ματαιώσῃ τὴν κλήρωσιν τῆς εἰρημένης ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀπόσβεσιν τοῦ ἐνεχύρου αἰρέσεως. Ἀλλ' οἱ ἀναιρεσιόντες ἰσχυρίσθησαν διὰ τε τῆς παρεμβάσεως καὶ τῶν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου προτάσεων των, ὡς ἐκ τῶν ἐγγράφων τούτων ἀποδεικνύεται, ὅτι πρὸ τῆς ἐκχωρήσεως ἡ ἐκχωρητρία δι' ἐπιταγῆς αὐτῆς, κοινοποιηθείσης τῷ Δήμῳ τὴν 23 Δεκεμβρίου 1899, περὶ πληρωμῆς τῆς κατόπιν ἐκχωρηθείσης εἰς τοὺς ἀδελφούς Τ*** ἀπαιτήσεως, εἶχεν ἤδη καταστήσῃ τὸν Δήμον ὑπερήμερον ὡς πρὸς τὴν πληρωμὴν ταύτην, τὸν ἰσχυρισμὸν δὲ τούτον, οὐσιώδη ἔχοντα ἐπιρροὴν διὰ τὴν ὑπαρξίν τόκων ὑπερμερίας καὶ τὴν διατήρησιν τοῦ ἐνεχύρου, τὸ ἐφετεῖον παρήλθεν ἐν σιγῇ, οὕτω δὲ ὑπέπεσεν εἰς ἀνατιολόγητον ἐπαγόμενον τὴν ἀναιρέσιν τῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 ἐδ. 6 τῆς Πολ. Δικ. (*).

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἐδέχθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι μεταξὺ τῆς ἐνεχυριασάσης Ε. Κ*** καὶ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ἐκρίθη τελεσίδικως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7102 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὅτι τὸ ἐκ τῆς ἐνεχυρίασεως κώλυμα τοῦ Δήμου πρὸς πληρωμὴν τῆς ὀφειλῆς του εἰς τὴν ἐνεχυρίασασαν ἤρθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 45822 μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν Τ*** καὶ τῆς Ε. Κ*** συμβολαίου καὶ ὅτι κατ' ἀκολουθίαν ὁ Δήμος ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ εἰς τὴν Ε. Κ***, ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ δὲ ταύτῃ ἀπέρριψε τοὺς διὰ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ Δήμου κατὰ τῆς ἐπιταγῆς τῆς Ε. Κ*** ὑποβληθέντας ἰσχυρισμούς, τοὺς ἐρειδομένους εἰς τὴν ἐνεχυρίασιν καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς κώλυμα. Πρὸβλητον δὲ εἶναι ἐτι ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, ἥτοι κατὰ τῆς Ε. Κ***, δὲν ἔχουσι συμφέρον οἱ ἀναιρεσιόντες νὰ προσβάλλωσι τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐφετείου, διότι ἡ ἐπὶ τοῦ δεδικασμένου ἐρειδομένη κρίσις αὐτοῦ, ὅτι ὁ Δήμος ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ εἰς τὴν Ε. Κ***, ἀφορᾷ εἰς τὰς σχέσεις τῶν δύο τούτων καὶ οὐδαμῶς ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ἀξιώσεως τῶν ἀναιρεσιόντων, δι' ἧς ἐπεδιώ-

(*) Κύριε ἐλέησον! Βάσιν τῆς ἀγωγῆς ἀποτελεῖ ἡ αἰτία ἐξ ἧς πηγάζει ἡ ἀξιουμένη ἀποζημιώσις, ἡ ἐπικλητικὴ δὲ δεδικασμένου ἐπὶ τοιαύτῃ αἰτίᾳ δὲν βλέπομεν πῶς ἀποτελεῖ μεταβολὴν αὐτῆς.

(*) Μετὰ θάνατον ἰδρυκόπημα, πρὸς ἀποσφόγγισιν τοῦ ὅπου ἀπαιτεῖται μία ὁλόκληρος δωδεκάς λινῶν μανδηλίων, δύναται νὰ ἐξαχθῇ τὸ ἐξῆς ἰσχυρὸν συμπέρασμα: Ὅτι ὁ ἐκδογεὺς δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ διὰ τὴν ὑπερμερίαν τοῦ ἐκχωρηθέντος αὐτῷ ὀφειλόμενον, τὴν ποσογονοῦσαν πρὸς τῆς ἐκχωρήσεως ἐπιταγὴν τοῦ ἐκχωρητοῦ. Αὐτὸ θέλει νὰ εἴπῃ ἡ ἀπόφασις καὶ τὸ ἐπέραςεν ἀπὸ καθαρτήριον, ἐν τῇ περιγραφῇ τοῦ ὅπου ὅθ' ἐναυάζει καὶ ἡ παντρία τοῦ Δάντου.

κουσι τὰ ἐκ τοῦ ἐνεχύρου δικαιώματά των κατὰ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, ἀφ' οὗ ἡ ἐνεχυρίασις ἀπαιτήσεως, ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς καὶ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀρθρ. 3 καὶ 9 τοῦ περὶ ἐνεχύρων Νόμου τοῦ 1836, συνεπάγεται ἀνάλογα πρὸς τὴν ἐχώρησιν ἀποτελέσματα, ὥστε ἡ κατὰ τὴν προηγηθεῖσαν σκέψιν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν Τ*** ἀναίρεσις, ὅτι περιορισθῇ μόνον εἰς τὴν ἀπορρίψιν τῆς παρεμβάσεως αὐτῶν ὡς πρὸς τὴν δι' αὐτῆς ὑποβληθεῖσαν κατὰ τοῦ Δήμου ἀξίωσιν, ἥτις ἀπορρίψις δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὴν ἀπαγγελλομένην ὑποχρέωσιν τοῦ Δήμου πρὸς τὴν Δ***, ἀλλ' ἐστηρίχθη εἰς τὴν πληρωσιν τοῦ ὅρου, ἐξ οὗ ἡρτήθη ἡ ἀπόσβεσις τῆς ἐνεχυρίασεως (*).

Ἀριθ. 250 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀριστογένης κ. Γ. ΦΑΣΙΛΑΚΗΣ

Ἀγωγή περὶ νομῆς. - ἀντιποινίδις ἰδίας νομῆς ὑπὸ ἐναγομένου. - διπλὴ δίκη. - ἀπλὴ ἄρνησις. - οὐκ ἀναγκαῖα ἰδία ἀποδείξεις. - ὁρκος. - κτηδὺς νομῆς. - ἀμεταβίβαστον. - δεδικασμένον ὑπὲρ προκατόχου. - ἐπικληθὶς ἀποφάσεως ὡς τεκμηρίων. - ἐκτιμηθὶς ἀποδείξεων. - οὐ χρεῖα ἰδιαιτέρας μνείας.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν Νόμον 37 § 1 Πανδ. (47.4) Εἰσηγ. § 7 (4.15), ἐπὶ τοῦ παραγγέλματος περὶ διαταράξεως νομῆς, ὁσάκις καὶ ὁ ἐναγόμενος προβάλλει ἰδίαν νομὴν ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου καὶ ζητεῖ νὰ ἐπιδικασθῇ αὐτῷ αὕτη, ὑποχρεοῦται καὶ οὗτος ὅπως καὶ ὁ ἐνάγων νὰ ἀποδείξῃ ἰδίαν νομὴν. Ὁ ἀγὼν τότε λαμβάνει χαρακτῆρα διπλῆς δίκης καὶ οἱ διάδικοι διπλὴν ἰδιότητα ἔχαστος, τὴν τοῦ ἐνάγοντος καὶ τὴν τοῦ ἐναγομένου. Ἀλλ' ὅταν ὁ ἐναγόμενος ἰσχυρίζεται ἰδίαν νομὴν, ἵνα ἀρνηθῇ τὴν τοῦ ἐνάγοντος, ἡ ἀποδείξις τῆς κυρίας νομῆς δὲν εἶναι κυρία ἀποδείξις βαρύνουσα τὸ προβάλλοντα, ἀλλ' ἀνταπέδειξις στρεφόμενη περὶ τὸ αὐτὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως ἀρνητικῶς θεθειμένου καὶ δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ τεθῇ ἰδιὸν θέμα ἀποδείξεως, οὔτε χρεῖαν δικαστικῆς ἀδείας πρὸς τοῦτο ἔχει ὁ ἀνταποδεικνύων (ἀρθρ. 251 § 248 Πολ. Δικονομίας). Ἐν προκειμένῳ δὲ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐκτιμῆσαν τὰς ἀποδείξεις ὡς πρὸς τὴν νομὴν τοῦ ἐνάγοντος, ἀπορρίψαν τὴν ἐφῆσιν καὶ ἐπικυρώσαν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἥτις ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν ὡς ἀναπέδεικτον, κατὰ τὸ ἀναγκαῖον στοιχεῖον αὐτῆς, τῆς τοῦ ἐπιδίκου νομῆς, δὲν δέχεται ὅτι τὸ Δημόσιον ἰσχυρίσατο ἰδίαν νομὴν, ἵνα ἐπιδικασθῇ αὐτῷ καὶ προστατευθῇ κατὰ πάσης διαταράξεως τοῦ ἐνάγοντος, ἀλλ' ὅτι ἡρνήθη τὴν νομὴν αὐτοῦ καὶ ἐπομένως δὲν ἐσφαλε μὴ περιλαβὼν εἰς τὸ θέμα τοῦ ἐπακτοῦ ὅρκου καὶ τὴν νομὴν τοῦ Δημοσίου, μὴ ἀναγκαῖαν διὰ τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεώς του, συμφώνως πρὸς τοὺς ἄνω παρατεθειμένους νόμους ἐπομένως ὁ εἰς τοῦτο περιστρεφόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀβάσιμος κρίνεται.

(*) Ὅσον ἀφορᾷ τὴν δευτέραν ταύτην αἰτιολογίαν δύναται νὰ λυώσῃ τις σὰν κατὰ τὸν ἰδρῶτα, καὶ νὰ δαπανήσῃ μίαν ὀλόκληρον γρόσα λινῶν μανδηλίων, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ κατανοήσῃ τὸ παραμικρὸν.

Ἐπειδὴ ἡ κτήσις τῆς νομῆς, ἔχουσα ὡς ἀπαραίτητον στοιχεῖον καὶ τὴν διὰ σωματικῆς καταλήψεως ἰδιανπράξιν τοῦ κτῶντος αὐτὴν εἶναι ἀμεταβίβαστος, ἥτοι ἀνεπίδεκτος διαδοχῆς. Ἡ δὲ διὰ παραδόσεως ἀπέκτησις αὐτῆς ἔχει τὴν ἐννοίαν ὅτι ἡ οἰκεία βουλήσει ὑποχώρησις τοῦ τέως νομέως, εὐκολύνει τὸν νέον νομέα εἰς τὴν ἀπρόσκοπτον κατάληψιν διὰ νέας κατοχικῆς πράξεως, ἀλλὰ δὲν συνεγίζει τὴν νομὴν τοῦ προκτήτορος. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ νέος νομέας διὰ νέας πράξεως γενόμενος τοιοῦτος, δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ ἐκ τῆς ἐπιδικασίας τὴν νομὴν ἀποφάσεως δεδικασμένον τοῦ προκτήτορος. Ἀρα ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως ὅτι δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν τὸ δεδικασμένον τοῦ προκτήτορος ὡς λόγος παραβιάσεως τῶν περὶ δεδικασμένου ἀρχῶν, ἀντίκειται εἰς τὰ ἀνωτέρω καὶ καταπίπτει, ὡς λόγος δὲ ἀναιτιολογήτου δὲν ἔχει νομὴν ἀξίαν ἐπὶ ἰσχυρισμοῦ περὶ τοιοῦτου δεδικασμένου, μὴ ἔχοντος ἐπιρροὴν εἰς ἀλλοίαν λύσιν τῆς διαφορᾶς (*).

Ἐπειδὴ τὴν ἀπόφασιν ταύτην περὶ ἐπιδικασθείσης νομῆς ὡς καὶ ἐκείνην περὶ αἰτηθείσης χρηματικῆς ποινῆς, ἐν τῇ ὁ ὑπουργὸς ὠρχίσθη ὅτι δὲν διετάραξε τὴν ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου νομὴν καὶ τὸ ἀναγνωριστικὸν τῆς νομῆς ἐγγράφον τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφέρου Πειραιῶς, δὲν ἐπικαλεσθῇ ὁ ἀναιρεσείων ὡς τεκμήριον τῆς ἰδίας αὐτοῦ νομῆς, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προσαγομένων τοῦ ἐφετείου προτάσεων αὐτοῦ. Ἀλλ' οὔτε ὁ διατυπούμενος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ τῶν προσθέτων περιέχει τοιαύτην ἐπίκλησιν αὐτῶν διὰ τὴν ἰδίαν νομὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀλλὰ διὰ τὴν νομὴν τοῦ κατὰ τὴν δίκην ἐκείνην διαδίκου Z*** ἢ καὶ τῶν ἀγύραστῶν του, ἐν ᾧ ὁ ἀναιρεσείων, κατὰ τὴν ἀγωγήν του, δὲν ἡγόρασε παρὰ τοῦ Z***, ἀλλὰ παρὰ τοῦ A*** ἀγοραστοῦ τοῦ Z***, τὴν νομὴν τῶν προκατόχων του διὰ τὴν ἐνάσκησιν τοῦ περὶ διαταράξεως παραγγέλματος, δὲν

(*) Τερατώδη συναγόμενα τῆς τερατώδους, παραλόγου καὶ ἀπολύτως ἀνυπάρχτου ἀρχῆς τοῦ ἀμεταβίβαστου τῆς νομῆς, τὴν ὁποῖαν ἀφῆκεν ὀπίσω τοῦ ἐναγόμενου νομοδιδάσκαλος, καὶ ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ ἀναζητηθῇ οὐδὲ ἐν πρωτογενεῖ ζουλουανδικῷ δικαίῳ. Κατὰ τὴν θαυμασίαν ταύτην ἀρχὴν, δύναται τις ν' ἀγοράσῃ οἰονδήποτε ἀκίνητον, ἐὰν δὲ, πρὶν ἢ ἀναχωρῶν ἐκ τοῦ συμβολαιογραφείου μεταβῇ ἵνα διὰ ἱεροπραξίας ὑποθέτομεν, ἢ δι' ἀναγνώσεως βατκανίας ἢ ἄλλου τινος τοιοῦτου μέσου ἀποκτήσῃ ἰδίαν νομὴν, σπεύσῃ καὶ τὸ καταλάβῃ ἄλλος τρίτος, δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ οἰονδήποτε ἀντίληψιν, διότι ἰδίαν μὲν νομὴν δὲν ἀπέκτησε, δὲν δύναται δὲ νὰ ἐπικαλεσθῇ οὐδὲ τὴν νομὴν τοῦ προκατόχου του, οὐδὲ τὸ δεδικασμένον ἐκ τυγῶν ἀναγνωριστῶν αὐτὴν κατὰ τοῦ καταλαβόντος ἀποφάσεων, οὐδὲ νὰ ἐπικαλεσθῇ αὐτὰς ὡς τεκμήρια. Ἀλλὰ νὰ κρίνῃ τί ; Βεβαίως νὰ διεκδικήσῃ τὸ ἀκίνητον κατὰ τοῦ αὐθαιρέτως καταλαβόντος. Ἡμεῖς ὑποθέτομεν ὅτι δὲν ἤρκει ἡ πρακτικὴ ἀδρότης τοῦ ρωμαϊκοῦ πνεύματος διὰ νὰ σηκώσῃ τὸ ἄχθος τοσαύτης γλοιότητος. Καὶ ταῦτα, ὅταν εἶναι ἀνεγνωρισμένον ὅτι ἡ νομὴ κτᾶται κατὰ κυριώτατον λόγον διὰ παραδόσεως καὶ ὅταν εἶναι ἀναγεγραμμένον ὅτι συνυπολογίζεται τῇ χρησιμότητι καὶ τῇ παραγραφῇ ἡ νομὴ τῶν προκατόχων.

δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, καὶ κατ' ἀκολουθίαν οὔτε τὰ τεκμήρια τὰ συντελοῦντα πρὸς ἀποδείξιν τῆς νομῆς αὐτῶν ὁ σχετικὸς ἀρα λόγος ἀναιρέσεως καταπίπτει.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, δεχόμενον ὅτι ἡ μὴ ὑπαρξίς τῆς νομῆς τοῦ ἀναιρεσεύοντος συνάγεται ἐκ τοῦ συνόλου τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων, δὲν εἶναι ὑποχρεωμένον νὰ αἰτιολογήσῃ ὁποῖον ἐκ τῶν στοιχείων τῆς νομῆς δὲν ἀνεῦρεν ἢ πῶς ἐκτίσαστο τοιαύτην τὸ Δημόσιον, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ τοιαύτη παρὰ τῷ ἐνάγοντι, οὔτε ν' ἀπαριθμῇ τὰς κατ' ἰδίαν καταθέσεις ἢ νὰ ἐκθέσῃ τὸ ἐξαγόμενον ἐκ αὐτῆς. Ἐπομένως δὲν παρίσταται ἐκ τούτου ἀναιτιολόγητον.

Ἀριθ. 251 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΨΑΛΗΣ

Ἀποφάδις ἐπὶ ἐνόμει. - ἐκτελεσθὲς κατὰ κατέχοντος ἐπ' ὀνόματι καταδικασθέντος.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὴν ὑπ' ἀριθ. 236 (1894) ἀπόφασιν τοῦ προέδρου τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικῶν, δι' ἧς διετάχθη ἡ ἐκ τῆς μισθίου οἰκίας ἐξώσις τοῦ μισθωτοῦ Β. Χ^{***}, ἐθεώρησε τὸ ἐφετεῖον ἐκτελεστέαν καὶ κατὰ τῆς ἀναιρεσεύσεως, διότι μετὰ τὰς διεξαχθείσας ἀποδείξεις καὶ τὸν δοθέντα ὅρκον ἐπέισθη ὅτι κατεῖχε ταύτην οὐχὶ ἰδίῳ δικαιώματι καὶ διανοίᾳ κυρίου, ἀλλ' ἐπ' ὀνόματι καὶ ἐκ δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ συζύγου τῆς ὁ μόνος ἀρα λόγος ἀναιρέσεως ὅτι κακῶς τὸ ἐφετεῖον ἔκρινεν ἐκτελεστέαν τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν καὶ κατὰ τῆς ἀναιρεσεύσεως ἀπλῶς καὶ μόνον λόγῳ τῆς ιδιότητος τῆς συζύγου, εἶναι ἀνακριδής.

Ἀριθ. 252 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Παρεμπόδις χρηθῶς ἀκινήτου. - διατάραξις.-ἀγωγή προσδίκουσα ἐκμισθωτῇ.-ἀγωγή προσδίκουσα μισθωτῇ. - παρεμπόδις ἀπὸ λήψεως καρπῶν. - οὐ βλάβη.- ἐκχώρησις ἀγωγῶν μισθωτῇ. - ἀτήρησις ἰδχυρισμοῦ ἐπὶ ἐγγράφῳ. - οὐ διάταξις περαιτέρω ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ ἡ παρεμπόδις ἀπὸ τῆς καθολοῦ ἢ ἐν μέρει χρήσεως ἀκινήτου ἀποτελεῖ διατάραξιν νομῆς, τὸ δὲ πρὸς προστασίαν ταύτης παράγγελμα, ὡς καὶ ἡ ἀγωγή περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἐντεῦθεν προσγενομένην ζημίαν, ἀνήκουσιν εἰς τὸν νομικὸν νομέα τοῦ πράγματος, ὡς προκύπτει σαφῶς ἐκ τῶν Νόμων 6 § 2 Πανδ. 43. 6, Νομ. 25 § 1 Πανδ. 41.2, Νόμ. 1 § 22. Πανδ. 43.16, Νόμ. 7 § 22 Βασ. 60.17 ὅς κατέχει δοῦλος ἢ μισθωτῆς ὁ δεσπότης κρατεῖ, κἂν ἐκδελθῶσιν αὐτὸς ἐκθάλλεται, εἰ δὲ καὶ ἄλλος τις δι' οὐ ἐνεμόμην ἐξεδελθῇ, ἐγὼ κινῶ, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν μὴ ἔχοντα νομικὴν νομίην μισθωτὴν, ὅστις δικαιούται μόνον διὰ τῆς actio conducti νὰ στραφῇ κατὰ τοῦ ἐκμισθωτοῦ, ὑποχρεῖται νὰ τῷ παράσχω τὴν κάρπωσιν τοῦ πράγματος (*frui licere*), οὕτω δ' ἀποφανθὲν τὸ ἐφετεῖον, ὁρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος, ὅτι τὸ ἐφετεῖον παρέδωκε τὸν Νόμον 27 § 11 Πανδ. 9.2, μὴ δεχθὲν ὅτι ὁ μισθωτῆς ἔχει ἀγωγήν διὰ τὴν βλάβην τῶν καρπῶν καὶ μὴ, ἀπορριπτέοι εἰσὶν ὡς στηριζόμενοι ἐπὶ ψευδοῦς προϋποθέσεως, καθ' ὅσον τὸ ἐφετεῖον δὲν ἀπεφάνετο τοιοῦτό τι, ἀλλ' ἐδέχθη, συμφώνως τῷ νόμῳ, ὅτι ἀπλῇ καὶ μόνῃ ἡ παρεμπόδις τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τῆς λήψεως τῶν καρπῶν, δὲν ἀποτελεῖ βλάβην ἐν τούτοις.

Ἐπειδὴ οἱ ἕτεροι λόγοι, ὅτι τὸ ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τοῦ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσεύοντος, ἐν καὶ διὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν προτάσεων ὑπέβαλεν, ἤτοι ὅτι τῷ ἐξεχωρήθη ἡ περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγή ἐκ μέρους τοῦ ἐκμισθωτοῦ, ἐπίσης ἀπορριπτέοι εἰσὶν, καθ' ὅσον τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέχεται ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος δὲν ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων συμβολαίων.

Ἐπειδὴ τοῦ ἀναιρεσεύοντος στηρίζοντος τὴν ἐκχώρησιν εἰς τὸν προσαχθέν μισθωτῆριον συμβόλαιον, ὁρθῶς τὸ ἐφετεῖον ἔλαβε τοῦτο μόνον ὑπ' ὄψιν ὡς καὶ ἐν γένει τὰ ἐπικληθέντα συμβόλαια, δὲν ἦτο δὲ ὑπόχρεον νὰ διατάξῃ νέας ἀποδείξεις.

Ἀριθ. 253 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Δημόδιον.-εὐθύνη ἐξ ἀδικιοπραγιῶν δημοσίων ὁργάνων.- ὁδὸς.-ὁδία εὐθύνης.

Ἐπειδὴ τὰ νομικὰ πρόσωπα, ἐν οἷς καὶ τὸ Δημόσιον, μὴ ὑφίσταμενα πράγματι: ἀλλὰ μόνον ἐκ πλάσματος τοῦ νόμου, στεροῦνται ἀτομικῆς βουλήσεως καὶ ἰκανότητος πρὸς τὸ δικαιοπραγεῖν ἢ ἀδικιοπραγεῖν, αἱ δὲ πράξεις τῶν νομίμων αὐτῶν ἀντιπροσώπων εἴτε ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, εἴτε ἐν ἐκείνῃ τοῦ δημοσίου, τεκμαίρονται τότε μόνον ὡς πράξεις τῶν ἰδίων νομικῶν προσώπων καὶ συνεπάγονται τὴν εὐθύνην τούτων, καθ' ὅσον ἐκεῖνοι ἐνήργησαν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν ἀνατεθειμένων αὐτοῖς καθηκόντων, ἀλλὰ προκειμένου περὶ δολίας πράξεως τῶν ἀντιπροσώπων τῶν νομικῶν προσώπων, ρητῶς ὁ Νόμος 15 § 1 Πανδ. 4.3 Βασ. Γ. 15 θεωρῶν τὴν δολίαν πράξιν ὡς ἀτομικὴν τῶν ἀντιπροσώπων, ἀποκλείει τὴν τε ἀντιπροσωπευτικὴν ἐξουσίαν τούτων καὶ τὴν εὐθύνην ἐκ τούτης τοῦ νομικοῦ προσώπου, πλὴν καθ' ὅσον τοῦτο κατέστη πλουσιώτερον.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Ἐφ.Ναυπλίου ὑπ' ἀριθ. 1977, υἱοθετοῦσα καὶ τὰς σκέψεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 638 (1903) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Κορίνθου, καὶ δεχομένη ὅτι ὁ ἐνωμοτάρχης Μ^{***}, ἐπὶ κεφαλῆς εἰκοσάδος χωροφυλάκων, κατέλαβεν αὐθαίρετως καὶ κατέσχεν ἐπὶ ἔτος καὶ πλέον πρὸς στρατωνισμὸν τῶν ὑπ' αὐτὸν στρατιωτῶν τὴν οἰκίαν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐνάγοντος καὶ ὅτι ἡ κατάληψις αὕτη στηρίζεται εἰς ἀδίκημα τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν (ἤτοι δόλον) καὶ ὅτι ἐκ τούτου προσεγένετο ζημία εἰς τὸν ἐνάγοντα, ἡ διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐπιδικασθεῖσα, ἐφαρμόζοντος πρὸς στήριξιν τῆς εὐθύνης τοῦ Δημοσίου ἐφήρμοσε τὰς περὶ προστασίας ἀρχάς, ἤτοι Νομ. 1 § 2 Πανδ. 14.1 Νόμ. 5 § 6 Π. 44.7

Είσηγ. § 3 (4.5) παρεβίβασε δὲ τὸν ἐν τῇ προηγούμενῃ σκέψει παρατεθέντα Νόμον 15 § 1 Πανδ. 4.3 ὃν καὶ ἔδει νὰ ἐφαρμόζη ἐπὶ τοῦ προκειμένου (*)

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 155 (1906) Τμ. Β' (**)

Είσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Πλείονες ἀξιοποῖνοι πράξεις.- ἐκτέλεσις πρὸ πάσης καταδίκης.- ἀπονομὴ χάριτος.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς γενικότητος τοῦ ἀρθρ. 109 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὁρίζοντος ὅτι ὁ ἐνοχος πολλῶν ἀξι-

(*) Κρίμα ποῦ δὲν κατέφυγεν ὁ ἰδιοκτήτης εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν βουλγαρικῶν δυνάμεων διὰ νὰ ἐξώσῃ τὸν ἐνωματάρχην μὲ τὴν εἰκοσάδα τῶν χωροφυλάκων. Ἐπειτα ἀσχολοῦνται νὰ ψηφίσωσι νόμον πρὸς καταστολὴν τῆς μεταναστεύσεως, ἡ ὁποία ἀπομένει ὡς μόνη παρηγορία κατὰ τοιαύτης ἀθλιότητος, ἡ ὁποία ζιδάσκει ὅτι ἡ συνταγματοφύρουτος ἰδιοκτησία εἶναι ἔρμαιον τοῦ πρώτου ὀπλισμένου πολιτειακοῦ κατακτητοῦ, ἡ κατὰ τοῦ ὁποίου ἔμυνα ὁδηγεῖ εἰς τὸ κακουργοδοκεῖον καὶ παρέχει εἰς τὴν αὐτοὺν καὶ καχεκτικὴν ταύτην πολιτείαν τὴν ἄφατον ἡδονὴν τῆς ἐκνευριστικῆς ἐπιλύσεως ἐνδιαφερόντων ποινικῶν ζητημάτων.

(**) Διὰ τῆς ἀνω ἀποφάσεως ἀναιρεῖται ἡ ἐν σελ. 420 ΧVII 4526 τοῦ Πλημμελειοδικείου Ἀθηνῶν. Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Τοιβατόπουλος ἔλεγε τάδε :

«Ὁ Σ. Ζ.*** τὴν 10 Ἰουλίου 1903 καταδικάσθη εἰς τετραετὴ φυλάκισιν, τὴν 2 δὲ Ἰουλίου 1905 ἀπελύθη τῶν φυλάκων ἀπονεμηθείσης αὐτῷ βασιλ. χάριτος, ἥτοι παρέμεινεν ἐν τῇ φυλακῇ δύο ἔτη καὶ 22 ἡμέρας, τὴν 13 Ἰουλίου 1906 καταδικάσθη εἰς τετραετὴ φυλάκισιν, συγχωνευθεῖσαν εἰς τὴν προεπιβληθείσαν, καὶ τελευτήσῃ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως διατάχθη ὅπως ἐκ τῆς συγχωνευθείσης ποινῆς ἐκτελεσθῇ τὸ ἄρθεον διὰ τῆς χάριτος ἐκ τῆς πρώτης ποινῆς χρονικὸν διάστημα, δηλ. ὁ Σ. Ζ.*** ὀφείλει νὰ ἐκτίσῃ εἰσέτι ποινὴν ἐνδὲς ἑτοῦς, ἑνδεκα μηνῶν καὶ τινῶν ἡμερῶν, ἀνεξάρτητον τῆς πρώτης ἐπιβληθείσης τετραετοῦς τοιαύτης, ἥτις μόνον κατὰ ἕν ἔτος ἡδύνατο νὰ ἐπιταθῇ, ὃ ἐστὶν οὗτος νὰ παραμείνῃ ἐν τῇ φυλακῇ, καθ' ὑπέδρασιν τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου τῶν πέντε ἐτῶν, καὶ ἑνδεκα μηνῶν καὶ ὀκτὼ ἡμέρας. Πρὸ δὲ τῆς δὲ εἶναι ὅτι ἐκτελεσθῇ τὸν ἐνταῦθα ἡ καταγνωσθεῖσα διὰ τῆς ἀποφάσεως ποινὴ, καὶ οὐχὶ ἀπλῶς ἡ μέχρι τῆς ἀπονομῆς τῆς χάριτος ἐκτιθεῖσα. Δὲν ἀπαιτεῖται πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθρ. 109 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὅταν πλείονα ἀδικήματα τοῦ αὐτοῦ προσώπου διεπράχθησαν πρὸς τῆς καταδίκης τοῦ ἐπὶ τινὶ ἐξ αὐτῶν, ἡ συνεκδικασίς οὐτῶν, καθ' ὅσον ἄλλως μὴ ὑπαρχούσης ὑποχρεωτικῆς διατάξεως ἐν τῇ Ποιν. Δικονομίᾳ περὶ συγχρόνου εἰσαγωγῆς εἰς δίκην τῶν συρρεόντων ἀδικημάτων, ἡ ἐφαρμογὴ τῆς διατάξεως ταύτης θὰ ἦτορητο ἐκ τῆς ἀπολύτου θελήσεως τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς.

«Κυρίως δύο εἶναι τὰ ἀντίθετα συστήματα, τὸ τῆς ἀλληλοδιαδόχου ἀποτίσεως τῶν διαφόρων ποινῶν, ἡ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀριθμητικῆς συσσωρεύσεως καὶ τὸ τῆς ἀπορροφήσεως ἡ συγχωνεύσεως τῆς βαρυτέρας ποινῆς ἐν τῇ βαρυτέρᾳ, ὥστε διὰ τῆς ἀποτίσεως ταύτης ἀναιροῦνται αἱ λοιπαί. Εἰς τὸ πρῶτον σύστημα εἶναι ἄχρηστος ὁ ὅρος τῆς συρροῆς, διότι εἶναι ἀδιάφορος ὁ χρόνος τῆς τελέσεως καὶ τῆς σχετικῆς ἐκδικάσεως τοῦ ἐγκλήματος. Εἰς τὸ δεύτερον ἀπαρσι-

οποιῶν τοῦ αὐτοῦ ἡ διαφόρου εἶδους πράξεων τιμωρεῖται κατ' ἐκείνην τὴν πρᾶξιν, εἰς ἣν εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ βαρυτέρα ποινὴ, αἱ δὲ λοιπαὶ πρέπει νὰ θεωροῦνται ὡς ἰδιαίτερα ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις, καὶ μὴ ποιουμένου οὐδεμίαν διάκρισιν περὶ συγχρόνου ἡ μὴ ἐκδικάσεως τῶν διαφόρων ἀξιοποιῶν πράξεων, ἀρκεῖ αὐταὶ νὰ ἐξετελέσθησαν πρὸ πάσης καταδίκης διὰ τινὰ ἐξ αὐτῶν, οὔτε περὶ ἐκτίσεως τῆς ποινῆς ἡ ἐξαλείψεως αὐτῆς διὰ παραγραφῆς ἡ χάριτος, δι' ὧν ἀναιροῦνται κατὰ νόμον αἱ καταγνωσθεῖσαι ποιναὶ (ἀρ. 548 Ποιν. Δικ.) προδήλως συνάγεται ὅτι ἐπὶ πραγματικῆς

εἰς ἀπολύτως ἡ συσσωρευτικῆς τῶν ποινῶν καὶ ὁ καταδικασθεὶς ἀπαξ, ἐν ὧσ' ὁ ἀτελεῖ ἀποτίων τὴν ποινὴν, οὐδὲ καταδιώκεται δι' ἄλλας αὐτοῦ πράξεις, αἰτίνας δὲν ἐπισύρουν ποινὴν βαρυτέραν ἐκείνης, εἰς ἣν ἡδη καταδικάσθη. Γαλλ. Ποιν. Δικονομίας ἀρθρ. 365 «Ἡ βαρυτέρα ποινὴ ἐπιβάλλεται» καὶ 397 «εἰς αἰτεσίαν τῆς μόνης περιπτώσεως τοῦ ἀρθρ. 245 καταδίκης φυλακισμένων, οἵτινες διὰ τῆς βίας κατ' ὀρθοσιν τὴν ἐλευθέρωσιν τῶν». Ἐν τῷ μέσῳ κείνται τὰ διάφορα συστήματα νεωτέρων νόμων, καθ' οὓς τροπολογεῖται ἡ ἀρχὴ τῆς συγχωνεύσεως, λαμβανομένης ὡς κυρίας καὶ μόνης ποινῆς τῆς βαρυτέρας, ἀλλ' ἐπιτετινομένης κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐν ἐκάστῳ νόμῳ. Κατὰ τὸ σύστημα τοῦ ἡμετέρου νόμου, ληφθέντος ἐκ τοῦ Βασιλικοῦ Νομοσχεδίου τοῦ 1822, μία καὶ μόνη ποινὴ ἐπιβάλλεται ἡ τῆς βαρυτέρας πράξεως, ἐπιτετινομένη διὰ τὰς λοιπὰς πράξεις, ἐντὸς ἐννοεῖται τοῦ βαρυτάτου ὅρου τῆς ἀνωτέρας ποινῆς. Πανταχοῦ δὲ ἐνθα ἰσχύει ἡ ἀρχὴ τῆς συγχωνεύσεως, ἐγένετο δεκτὸν, ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτῆς ἡ σύγχρονος εἰσαγωγὴ εἰς δίκην τῶν συρρεόντων ἀδικημάτων. Ἀλλ' ἂν ἡ βαρυτέρα ποινὴ δὲν ἐξετελέσθη ἕνεκα χάριτος τί συμβαίνει; Ἰδοὺ τὸ συζητούμενον ζήτημα. Τὸ πλῆμμελειοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν ἐφ' ἑκμῶς τὰς ἀρχὰς τῆς συρροῆς ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀλλὰ δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ Κωνσταντοπούλου ὑποστηριζομένην γνώμην, ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῆς βαρυτέρας ποινῆς καθίσταται ἀδύνατος διὰ τῆς ἀπονομῆς χάριτος, διὰ τῆς ἐντεῦθεν ἐπερχομένης μετσβολῆς βαρυτέρα πλέον ποινὴ εἶναι οὐχὶ ἡ χαρισθεῖσα, ἀλλ' ἡ διὰ τῆς μεταγενεστέρως ἀποφάσεως ἐπιβληθεῖσα. Τῷ 1898 δι' ἐγγράφου μου(*) πρὸς τὸν εἰσαγγελεῖα τῶν ἐνταῦθα ἑφεστών ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐπὶ συρροῆς τῆς χάριτος: ἐπὶ συγχωνεύσεως ποινῶν εἶπον ὅτι ὁ καταδίκος μίαν ὀφείλει νὰ ἐκτίσῃ ποινὴν τὴν βαρυτέραν, μίαν δὲ οὕτως ἐπομένως τῆς ἐκτινομένης ποινῆς εἰς αὐτὴν πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἀναφέρεται ἡ βασιλικὴ χάρις, ἀδιάφορον δὲ εἶναι ἂν τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα ἐμνημόνευσε ἐλαφρότεραν ποινὴν καὶ οὐχὶ τὴν βαρυτέραν. Ἡ ἐναντία ἐκδοχὴ ἡθέλει ἀποστερήσει τὴν χάριν τοῦ ἀποτελέσματος αὐτῆς, ἥτοι τῆς ἐλαττώσεως τῆς ποινῆς, τοῦθ' ὅπου ἀντίκειται πρὸς τὴν ἐννοίαν τῆς ἀπονεμηθείσης χάριτος, δὲν χρησιμεύει δὲ εἰς ἀντίκρουσιν τῆς γνώμης ταύτης τὸ ὅτι δὲν ἡθέλει ἀπονεμηθῇ χάρις, ἐὰν ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν ὅτι εἶχε καταδικασθῇ καὶ δι' ἑτέρας ἀποφάσεως ὁ εἰς ὃν ἀπενεμήθη ἡ χάρις, διότι τοῦτο στηρίζεται ἐπὶ ἀπλῆς ὑποθέσεως. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου καὶ ἂν κατὰ πλάνην ἀπενεμήθη βασιλικὴ χάρις, οὐδὲν ἥττον παράγει τὰ

(*) Ζήτησις τοῦτο ἐν σελ. 462 IX δρᾶ ἑμῶς καὶ 207 δλομελείας ἐν σελ. 133 X.

συρροής μία και μόνη είναι: ή δια τὰς διαφόρους ἀξιοποιήσας πράξεις ἐκτιθησόμενη ποιή, ή βαρύτερα, εἰς ἣν συγχωνεύονται αἱ ἐλαφρότεροι ποιναι, καίτοι διὰ μεταγενεστέρως ἀποφάσεως ἐπιβληθεῖσαι καὶ συνεπῶς ὅτι ή ἐπὶ συρροῆς ἀδικημάτων ἰδο-

νόμιμα ἀποτελέσματα. Εἰς τὴν γνώμην ταύτην ἐναντίαν πρὸς τὴν τοῦ κ. Κωνσταντοπούλου ἐπιμένω καὶ νῦν. Δὲν δυνάμεθα νὰ στηριχθῶμεν εἰς τὰς ἀντιθέτους γνώμας γερμανῶν συγγραφέων, διότι τὸ ἄρθρον 79 τοῦ Γερμανικοῦ Ποιν. Νόμου λύει ρητῶς τὸ ζήτημα συμφώνως πρὸς τὴν ἀντίθετον γνώμην, δεχόμενον τὴν συρροὴν ἀνεξαρτήτως τοῦ χρόνου τῆς ἐκδικάσεως, ὑπὸ τὴν διαστολὴν ὅμως ὅτι ή προγενεστέρως καταγνωσθεῖσα ποινὴ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ὑστερας καταδικῆς δὲν ἀφῆθη. Καὶ ή τοιαύτη ὅμως ἐξαίρεσις ἐπεκρίθη ὑπὸ τοῦ Berner ὡς ἀσυνεπὴς πρὸς τὴν ἐν τῷ νόμῳ θεμελιώδη ἀρχήν, καθ' ἣν διὰ νὰ ὑπάρχῃ συρροὴ δὲν ἀπαιτεῖται συνεκδικασίς. Ὁ Halsehner ὅμως τόμ. I § 263 εὐρίσκει συνεπὲς ἵνα αἱ διὰ τὴν ποινὴν ἐν περιπτώσει συρροῆς ἰσχύουσαι ἀρχαὶ μὴ τυγχάνουσιν ἐφαρμογῆς. ἐὰν πρόκηται περὶ τῆς τιμωρίας ἀδικήματος, τελεσθέντος μὲν προγενεστερώς τῆς πρώτης καταδικῆς, ἀλλ' ἐπιβλητέας καθ' ὅν χρόνον τῷ εἶχε χαρισθῇ ή προηγουμένως ἐπιβληθεῖσα ποινὴ. Πρὶν δὲ ἐξενέγκῃ τὸ συμπέρασμα τοῦτο ὁ συγγραφεὺς οὗτος λέγει τὰ ἐξῆς: «ή ἀλλοιοῦσα ἐπιδόρασις, ἣν ἐξασκεῖ ή συρροὴ ἐπὶ τῆς ποινῆς ἀποδοτέα οὐχί εἰς ἰδιορρυθμίαν τινὰ τῆς χρονολογικῆς σχέσεως, ἐν ἣ εὐρηγται πρὸς ἀλλήλας αἱ ἐφ' ὧν δέον νὰ ἐπιβληθῇ ποινὴ ἐγκληματικαὶ πράξεις, ἀλλ' ἐν τῷ ὅτι δέον νὰ (ἐφαρμοσθῶσι) ἐκτελεσθῶσι κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου συγχρόνως ή ἐν ἀδιακτώτῳ ἄλλεπαλλήλῳ συνεχίσαι, διάφοροι, πλείονες τῆς μιᾶς ποιναι, δι' ὧν ὁ νόμος ἐπαπειλεῖ ἐκάστην τῶν διαπραχθεισῶν πράξεων» ἐπειδὴ ὅθεν πρόκειται ἀπλῶς μόνον περὶ τῆς ἐπιρροῆς, ἣν ἐξασκεῖ τὸ γεγονός τοῦτο ἐπὶ τῆς ποινῆς θὰ ἦτο πάντως κυριολεκτικώτερον, ἂν δὲν ἐγένετο ἐν τῷ νόμῳ λόγος περὶ συρροῆς ἐγκληματικῶν πράξεων, ἀλλὰ περὶ συρροῆς ποινῶν». Ἀλλ' ἐπαυλαμβάνω νὰ εἴπω ὅτι οἰαδὴποτε καὶ ἂν εἶναι ή γνώμη τῶν γερμανῶν συγγραφέων, δὲν πρέπει νὰ ἐπηρεαστῇ ἡμᾶς, διότι ή διάταξις τοῦ νόμου ἐκεῖνον εἶναι ρητῇ, ἐν ᾧ ή τοῦ-ἡμετέρου νόμου οὐδεμίαν διαστολὴν ποιεῖται ἐν περιπτώσει χάριτος. Δεκτῆς γενομένης τῆς ἀρχῆς ὅτι διὰ νὰ ὑπάρχῃ συρροὴ δὲν ἀπαιτεῖται συνεκδικασίς, ἔπεται ἐν περιπτώσει ἀφαιρέσεως τῆς ποινῆς διὰ χάριτος, ὅτι αὕτη ἐπιδρᾷ εἰς τὴν μίαν καὶ μόνην ποινὴν, ἣν ποίπει νὰ ἐκτίσῃ ὁ καταδικασθεὶς. ἀδιαφόρως ἂν ή ποινὴ αὕτη εἶχεν ἐπιβληθῇ διὰ διαφόρων ἀποφάσεων, διότι κατὰ πλᾶσμα τοῦ νόμου θεωροῦνται αἱ πράξεις ὡς καταδικασθεῖσαι καὶ ἐγρῶσαι ὡς ἀποτελεσματῶς τῆς κοινῆς δι, κης μίαν καὶ μόνην νόμιμον ποινὴν, εἰς ἣν ἀνάγεται ή χάρις. Σύμφωνας πρὸς τὴν γνώμην ταύτην εἶναι καὶ ή ὑπ' ἀριθ. 86 (1888) ἀπόφασις τοῦ Ἀρ. Πάγου, δεχθεῖσα ὅτι ὁ ἀναίρεσις, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 109 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀπέτιε μίαν ποινὴν διὰ διὰ δύο ἀποφάσεων ἀπαγγελθεῖσαν, ἐπομένως τὰ Βασιλ. Διατάγματα, δι' ὧν ή ποινὴ αὕτη ἐμετριάσθη δι' ἀπονομῆς βασιλ. χάριτος, προδήλως ἐμετριάσαν τὴν ὅποιαν ὁ καταδίκος ὑφίστατο ποινὴν, ἀδιάφορον ἂν αὕτη εἶχεν ἐπιβληθῇ διὰ δύο ἀποφάσεων, ή ἂν τὸ ἕτερον τοῦτο ὀρίξει ὅτι μετριάζει τὴν δευτέραν ποινὴν, καθ' ὅτι μιᾶς οὗτης τῆς ποινῆς, ταύτην ἐμετρίασεν ή βασιλ. χάρις. Δὲν ἐκτείνω, κύριοι, πλείονος τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦτου, διότι

μὲν χάρις δέον νὰ θεωρηθῇ ἀναφερομένη εἰς αὐτὴν τὴν μίαν βαρύτεραν ποινὴν ἣν ἐφείλει νὰ ὑποστῇ ὁ ἐνοχος τῶν πολλῶν ἀξιοποιήσων πράξεων, ἀδιάφορον δ' ἂν ή διὰ τὴν δευτέραν πράξιν καταδικῆ ἐπῆλθε μετὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς β. χάριτος καὶ ἂν

ή ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως παρὰ πλημμελειοδίκαις κ. Λυκουρέζου γενομένη διατύπωσις τοῦ λόγου τῆς ἀναίρεσεως καὶ ἐπιστημονικῇ καὶ ἀξιόλογος εἶναι, ἀπαλαττουσά με τῆς ἀνάγκης τῆς περαιτέρω ἀναπτύξεως ταύτην δ' ἔχετε ἐνώπιον ὑμῶν.

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου βάσιμος εἶναι καὶ ὁ ἕτερος λόφος ἀναίρεσεως, ὅτι ὑπῆρχε δεδικασμένος ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου ἐκ τῆς ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 4053 ἐ. ἐ, δι' ἧς διατάχθη ή συγχώνεσις. Τὸ πλημμελειδικεῖον ἀνέτρεψε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐκ πλάνης καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀπονεμηθείσης χάριτος ἐξεδόθη ή ἀπόφασις αὕτη, ἀλλὰ καὶ πλάνη ἂν ἐνεφίλογώρησε κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, αὕτη εἶναι ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, τὸ δὲ δεδικασμένος κέκτηται ὅχι μόνον δικονομικὸν ἀλλὰ καὶ οὐσιαστικὸν χαρακτήρα, ἄρθρ. 119 Ποιν. Νόμου. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ Ἀρειος Πάγος τὸν ἰχυρισμὸν τοῦ κατηγορουμένου ὅτι ἠθώθη ή τελεσιδικίως, δι' ἀποφάσεων τοῦ τινῶν ἐθεώρησε ὡς δικονομικὴν παράβασιν τοῦ ἄρθρ. 84 Ποιν. Δικονομίας καὶ οὐχὶ τοῦ ἄρθρ. 117 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ ἐνεκα τούτου ἀνέτρεψε τὸν λόγον τῆς ἀναίρεσεως, ή ὀρθότερος ὅμως γνώμη εἶναι ὅτι δὲν πρόκειται περὶ καθαρῆς δικονομικῆς διατυπώσεως καὶ ἐπομένως ή δεχομένη τὴν παράβασιν τοῦ δεδικασμένου ὡς λόγον ἀναίρεσεως, διότι ὡς παράβασιν τοῦ Ποινικοῦ Νόμου πρέπει νὰ χαρακτηρίζηται ή παραβίασις πάσης διατάξεως ἀφορώσης εἰς τὸ καταδικάζειν καὶ τιμωρῆσαι τῆς πράξεως. Σύμφωναι μὲ τὴν γνώμην ταύτην εἶναι καὶ αἱ ὑπ' ἀριθ. 24 τοῦ 1870 καὶ 26 τοῦ 1887 ἀποφάσεις. Τὴν γνώμην δὲ ταύτην ὑπεστήριξε πάντοτε ἐνώπιον ὑμῶν καὶ εἰς αὐτὴν ἐμμένω καὶ ἡδῇ, δι' ὃ προτείνω τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως.

Καὶ ὁ ὡς συνήγορος τοῦ Σ. Ζ^{****} παραστάς δικηγόρος κ. Γ. Πάλλης εἶπε τάδε :

«Κατὰ τὴν κρατήσαν ἐν τε τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῇ πράξει ἐρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 109 τοῦ Π. Ν. «πραγματικὴ συρροὴ ἀδικημάτων ὑφίσταται, ὅτε πλείονα τοιαῦτα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ προσώπου διαπραχθῇσαν πρὸ τῆς καταδικῆς τοῦ ἐπὶ τινὶ ἐξ αὐτῶν» καὶ δὲν ἀπαιτεῖται ὡς στοιχεῖον τῆς ἐννοίας τῆς συρροῆς ή τῶν ἀδικημάτων τούτων συνεκδικασίς, καθόσον ἄλλως μὴ ὑπάρχούσης ὑποχρεωτικῆς διατάξεως ἐν τῇ Ποινικῇ Δικονομίᾳ περὶ συγχρόνου εἰσαγωγῆς εἰς δίκην τῶν συρρεόντων ἀδικημάτων, ή ἐφαρμογὴ τοῦ ρηθέντος ἄρθρου θὰ ἐξηρτάτο ἐκ τῆς ἀπολύτου βουλήσεως τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς.

«Πλὴν αἱ ἐν τῇ πραγματικότητι λαμβάνουσαι γνώραν ἐν διαφόρῳ χρόνῳ καὶ ἄνευ ἐπιρροῆς ἐπὶ τῆς ἐννοίας τῆς συρροῆς ἐκδικάσεις καὶ καταδικαι τῶν συρρεόντων ἀδικημάτων νοητέαι πλάσματι, ὡς κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον γιγνόμεναι (Olshausen Commentar § 79 σημ. 6, Dem § 79 liegt der Gedanke zu Grunde, dass die Sache für den Angeklagten bei der zweiten Aburtheilung in die Lage gebracht werden soll, als wenn die beide Thaten durch die erste Entscheidung mit Strafe belegt worden wären), διότι κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον μόνον ή τῆς βαρύτερον τιμωρουμένης πράξεως ποινὴ ἐπιβάλλεται, αἱ δὲ λοιπαὶ ὡς ἐπιβαρυντικαὶ περιστάσεις χαρακτηρίζονται. Οὕτως ἵνα τύχῃ ἐφαρμογῆς τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον, δέον νὰ ἀνα-

τὸ δι' οὗ αὕτη ἀπενεμήθη Β. Δ. μνημονεύη μόνον τὴν διὰ τῆς πρώτης ἀποφάσεως ἐπιβληθεῖσαν ποινὴν.

Ἐπειδὴ ἐν προκειμένῳ, ἀφοῦ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα ἡ πρᾶξις, ἥτις ἐξεδικάσθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4053

τρίτωμεν εἰς τὸ παρελθὼν καὶ ἀπὸ τῆς τελευταίας καταδίκης νὰ φθάσωμεν μέχρι τῆς πρώτης ἥτις καὶ τὸ σημεῖον ἐνάρξεως τῆς ποινῆς ἀποτελεῖ, ἀδιαφόρως ἂν αὕτη ἀπέδιδεκε τὴν βαρύτερον τιμωρουμένην πρᾶξιν ἢ οὐ, ἐν ἄλλαις λέξεσιν αἱ κατὰ διάφορον χρόνον λαμβάνουσαι χώραν ἐκδικάσεις τῶν συρρεόντων ἀδικημάτων θεωρηθήσονται σύγχρονοι καὶ δὴ ὡς γινόμεναι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδικάσεως τοῦ κατὰ πρῶτον εἰσαχθέντος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἀδικήματος.

Ἡ ἀναρριπταλλομένη ἀπόφασις ἐν ᾧ κατ' ἀρχὴν δὲν διίσταται πρὸς τὴν ἄνω ἐκτεθείσαν ἐννοίαν τῆς συρροῆς, δημιουργεῖ ἐν τούτοις λεληθότως διακρίσεις μεταξὺ τῆς περιστάσεως τῆς ταυτοχρόνου καὶ τῆς κατὰ διαφόρους χρόνους ἐκδικάσεως τῶν συρρεόντων ἀδικημάτων καὶ περιπίπτει εἰς τὸ ἄτοπον τῆς διαπλάσεως ἰδιορρύθμου ὅλως καὶ καινοφανοῦς ἐννοίας, καθ' ἣν ἐν δεδομένη περιπτώσει, ὡς ἡ ὑπὸ δίκην, δυνατόν νὰ ὑφίσταται συρροὴ ἀδικημάτων μέχρις ὠρισμένου σημείου, ἥτοι τῆς 28 Ἰουνίου 1905, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπενεμήθη ἡ Β. χάρις, καὶ πέραν αὐτοῦ νὰ ἀποκλείεται. Πρὸς δὲ ἡ ποινὴ ἥτις ἐπιβλήθη διὰ τὴν ἡπιώτερον τιμωρουμένην πρᾶξιν, τὸ μὲν νὰ συγχωνεύηται ὁλοσχερῶς, τὸ δὲ νὰ ἐκτίνηται ὡς οὐ τοτελῆς, ἐφ' ὅσον δηλαδὴ ἡ πρὸς τὴν συνεχυνεῦθαι ἀπεστέθη διὰ τῆς χάριτος. Ἐν ᾧ δυσὶν ὁἰόμενοι ἐν προκειμένῳ, ἡ ὑφίσταται συρροή, ὡς κατ' ἀρχὴν ἐδέχθη καὶ ἡ ἀπόφασις, ὅποτε ἔδει μετὰ τὴν ἐπελθούσαν συγχώνευσιν νὰ διαταχθῇ ἡ ἐκ τῶν βουλακῶν ἀπόλυσις τοῦ Σ. Ζ*** ὡς πάντως θὰ συνέβαινε ἐπὶ συνεκδικάσεως, ἡ δὲν ὑφίσταται τοιαύτη συρροή, λόγῳ τῆς χάριτος, ὅπερ ἀποκρουστέον ὡς ἐκ τῆς γενικότητος τοῦ ἀρθροῦ 109 τοῦ Π. Ν., τὸ ὁποῖον οὐδεμίαν διαστολὴν ἐν περιπτώσει ἀποστέσεως τῆς ποινῆς δι' ἀποτίσεως, παραγραφῆς ἢ χάριτος ἀναγράφει, ὡς γίνεται ἐν τῷ Γερμανικῷ Ποινικῷ Νόμῳ, ὅστις ἐν ἀρθρῳ 79 ἐδέχθη μὲν ὑφισταμένην τὴν συρροὴν ἀνεξαρτήτως χρόνου ἐκδικάσεως, ὑπὸ τὴν διαστολὴν ὅμως, ὅτι ἡ προγενεστέρως καταγνωσθεῖσα ποινὴ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ὑστερας καταδίκης, δὲν ἐξετέθη, παρεργαφῇ ἢ ἀφέθῃ. Ἀλλὰ σημειωτέον ὅτι καὶ ἡ τοιαύτη ρητὴ ἐξαίρεσις ἐπεκρίθη ὡς ἀσυνεπὴς πρὸς τὴν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ θεμελιώδη ἀρχὴν, καθ' ἣν, διὰ νὰ ὑπάρχῃ συρροή, δὲν ἀπαιτεῖται συνεκδικάσεις καὶ ἰδοὺ τί ἐπὶ λέξει γράφει ἐν παραγρ. 140 ἐκδ. 10 ὁ πολὺς Berner «Ist also einer der real zusammen-treffenden Falle nicht gleichzeitig mit den anderen abgeurteilt worden; so muss die für denselben nachträglich erkannte Zustrafe halten; welche bei gleichzeitiger Aburteilung aller Fälle »algetreten wäre (vgl. Strafprozessordnung art. »492 καὶ 494). Dass das Gesetz von diesen Grund-satz abweicht, wenn die früher erkannte Strafe »shon verhängt verjährt oder erlassen ist erscheint als eine Inkonssequenz».

Ἐπὶ πλέον διὰ τῆς τοιαύτης ἐρμηνείας τῶν περὶ συρροῆς διατάξεων καὶ εἰς ἕτερον ἀτόπημα περιέπεσαν ἡ ἀπόφασις, καθ' ὅσον, ἐὰν ἐφήρμοζεν τὸ ἀρθρον 109 τοῦ Π. Ν. θὰ ἐπέτεινε τὴν ἐπιβληθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3295 (1903) ἀποφάσεως βαρύτεραν ποινὴν, κατὰ ἐν ἑτος, ἥτοι μέχρι τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου

τοῦ 1906 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν, λαβοῦσα χώραν τὴν 16 Φεβρουαρίου 1903, ἥτοι πρὸς τῆς ἐκδόσεως τῆς πρώτης ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ πλημμελειοδικείου ὑπ' ἀριθ. 3295 ἐκδοθείσης τὴν 10 Ἰουνίου 1903, δι' ἣς κατεδικάσθη ὁ αἰτῶν Σ. Ζ*** ἐπὶ προμελετημένῳ τραύματι, τιμωρουμένῳ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 307 § 3 Ποιν. Νόμου διὰ φυλακίσεως τοῦλάχιστον δύο ἐτῶν, πρέμει νὰ θεωρηθῇ κατὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς ὡς ἐπιβαρυντικὴ περίπτωσις, καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ διετάχθη δι' αὐτῆς (τῆς 4053 ἀποφάσεως) ἡ συγχώνευσις τῆς ἐπιβληθείσης κυρίας ποινῆς τῆς τετραετοῦς φυλακίσεως πρὸς τὴν διὰ τῆς προγενεστέρως ὑπ' ἀριθ. 3295 τοῦ 1903 ἐπιβληθεῖσαν τῷ ἰδίῳ Σ. Ζ*** βαρύτεραν ποινὴν, συμφώνως πρὸς τὸ προμνησθὲν ἀρθρ. 109 Ποιν. Νόμου διὰ δὲ τοῦ ἀπὸ 28 Ἰουνίου 1905 Β. Δ. ἀπενεμήθη τῷ καταδικασθέντι βασιλ. χάρις διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς, δέον κατὰ τὰ τὰ ἄνω ἐκτεθέντα νὰ θεωρηθῇ ἡ χάρις αὕτη ὡς ἀναφερομένη εἰς τὴν δι' ἀμφοτέρας

τῶν 5 ἐτῶν, ἐν ᾧ διὰ τῆς ὑπ' αὐτῆς υἱοθετηθείσης ἐκδοχῆς. ὅτι δέον νὰ ἐκτινῇ ὁ χαρισθεὶς χρόνος ἐνδὲς ἑτοῦς, 11 μηνῶν καὶ 8 ἡμερῶν, ὑπερέβη λεληθότως παρὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τρῷ ἀρθροῦ 108 τοῦ Π. Ν. τὸ ἀνώτατον ὅριον κατὰ 11 μηνῶν καὶ 8 ἡμέρας.

Καὶ αὕτη ἐστὶ ἡ συνέπεια τῆς στερεώσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἣν συνεπάγεται ἡ συγχωνευθεῖσα ποινὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4053 ἀπ. πρὸς τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3295 ἐπιβληθεῖσαν βαρύτεραν, θὰ παραμείνῃ ἐν ἰσχύϊ κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν. Ἀλλ' ἀφοῦ συνεχυνεῦθαι καὶ δὲν ὑπάρχει κυρία ποινὴ πῶς θὰ ὑφίστανται αἱ συνέπειαι αὐτῆς; Τοῦ νόμου ἄλλως τε μίαν ποινὴν ἀναγνωρίζοντος ὡς ἐπιβλητέαν τῇ τῆς βραδύτερον τιμωρουμένης πράξεως, τὰς δὲ ἄλλας πράξεις ὡς ἐπιβαρυντικὰς περιστάσεις χαρακτηρίζοντος, ἔπεται ὅτι περὶ συνεπειῶν ἐκ τοιούτων πράξεων, αἱ ὁποῖαι λόγῳ τῆς συρροῆς δὲν συνεπάγονται ποινὴν αὐτοτελῆ. δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος, διότι ἐν ἐναντίῳ περιπτώσει θὰ εἴχομεν ἀθροισμα ποινῶν, ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὸν ἡμέτερον Ποιν. Νόμον.

Ἀλλ' οἱ κύριοι πλημμελειοδίκαι μήπως ἐφείσθησαν τοῦ δεικασμένου;

Διαταχθείσης ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4053 ἀποφ. τοῦ 1906 τῆς συγχωνεύσεως τῆς διὰ ταύτης ἐπιβληθείσης ποινῆς πρὸς τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3295 (1903) ἐπιβληθεῖσαν βαρύτεραν, ὑπῆρχε τὸ ἐκ τῆς ρηθείσης 4053 δεικασμένον ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, ὅπερ παρὰ τὴν σχετικὴν πρότασιν αὐτοῦ καὶ τοῦ εἰσαγγελέως ἀνετράπη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐκ πλάνης καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀπονεμηθείσης χάριτος ἐξεδόθη ἡ ἐφ' ἣς τὸ δεικασμένον 4053, πλὴν ὁ λόγος οὗτος στερεῖται σημασίας διότι, καὶ ἐν ἐμφιλογώρῃ τυχὼν πλάνῃ ἢ ἀγνοίᾳ, αὕτη εἶναι πρὸς ὄφελος τοῦ κατηγορουμένου ἢ δ' ἀπαξ συγχωνευθεῖσα καὶ μὴ ὑφισταμένη πλέον ποινὴ τῆς 4053 ἀποφάσεως δὲν ἠδύνατο διὰ τῆς προσβαλλομένης καὶ μεταγενεστέρως ἀποφάσεως νὰ ἀναζήσῃ καὶ ἐκτελεσθῇ. Ὅτι δὲ τὸ οὕτω παραβιασθὲν ἀξίωμα non bis in idem δὲν κίχτηται μόνον δικονομικὸν ἀλλὰ καὶ οὐσιαστικὸν χαρακτῆρα προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 117 τοῦ Π. Ν. ἀπεφάνθη καὶ αὐτὸ τὸ Ἀκυρωτικὸν τῆς Γερμανίας (δρα Τόμον 25, Σελ. 29 Τέμ. 28 Σελ. 97) «Der Satz nec bis in idem ist nicht blos prozessrechtl., sondern zu gleich auch materiellrechtl. Natur».

τὰς ἀξιολογούμενους πράξεις τοῦ αἰτοῦντος καταδίκου ἐπιβληθεῖσαν ποινὴν, ἣν καὶ μόνον ὠφείλει νὰ ὑποστῇ οὗτος, ἀδιάφορον δ' ἂν εἶχεν ἐπιβληθῇ αὐτῇ διὰ δύο ἀποφάσεων κατὰ διαφόρους χρόνους ἐκδοθεισῶν καὶ αὕτη θεωρεῖται ἐκτιθεῖσα, κατ' ἀκολουθίαν ἢ προσβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 4526 (1906) ἀποφάσεις, ἀπορρίψασα ἐπὶ τῇ ἐναντία ἐκδογῇ τὴν ἀπὸ 15 'Ιουλίου 1906 αἰτησιν τοῦ Σ. Ζ*** ἀναιρετέα ἐστὶ διὰ ψευδῆ ἐρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 109 Ποιν. Νόμου Συνωδὰ τῷ ἄρθρ. 407 § 11 τῆς Ποιν. Δικονομίας, κατὰ τὸν περὶ τοῦτου βásiμον λόγον ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ἀναιρουμένης ἐπὶ τοιοῦτω λόγῳ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δέον ὁ Ἀρειὸς Πάγος, ἐφαρμόζων ὁρθῶς τὸ ἄρθρ. 109 Ποιν. Νόμου, νὰ διατάξῃ τὴν ἐκ τῶν φυλακῶν ἀπόλυσιν τοῦ ἐν αὐταῖς κρατουμένου Σ. Ζ***, δεχόμενος τὴν σχετικὴν αἰτησιν αὐτοῦ ὡς βάσιμον.

Ἀριθ. 156 (1906) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Κατοχή ζῶων μὴ δεσπομασμένων ἐν ἐλληνικῇ ἐδάφει. - αὐτοτελὴς ζωοκλοπή. - ἄρμοδιότης ἐλλήνων δικαστηρίων. - μὴ ὑποβολὴ λόγων κατ' ἐρημοδικίας αὐτοῦργου. - ἀπόδοσις κλοπιμαίων. - οὐ προβλεπόμενα Ἀρείῳ Πάγῳ. - ἐπιβολὴ προσθέτων ποινῶν ὀνεργοῖς κλοπῆς. - ὄρκος. - οὐκ ἀναγκαῖα ἀναφορά ἐλέγχων.

Ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ ἡ μετὰ τὴν πρᾶξιν τῆς ζωοκλοπῆς συνέργεια τοῦ ἄρθρου 72 § 5 τοῦ Ποιν. Νόμου, δι' ἣν κατεδικάσθησαν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως οἱ ἤδη ἀναιρεσεῖοντες, ἀποτελοῦσα, κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ περὶ ζωοκλοπῆς τῆς 27 'Απριλίου τοῦ 1867 ΣΛ' Νόμου, αὐτοτελὴ πρᾶξιν ζωοκλοπῆς, ἐξετελέσθη ἐν Καρδίτῃ, ἤτοι ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, εἶχον δικαιοδοσίαν καὶ ἀρμοδιότητα τὰ ἐλληνικὰ δικαστήρια πρὸς ἀνάκρισιν καὶ ἐκδίκασιν αὐτῆς καὶ ὁρθῶς ἐφηρμόσθη κατὰ τῶν ἤδη ἀναιρεσεῖοντων ὁ ἐλληνικὸς Ποινικὸς Νόμος (ἄρθρ. 1 τῆς Ποιν. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ, προκύπτοντος ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης, ὅτι διὰ τὴν ἐρήμην τοῦ αὐτοῦργου τῆς κλοπῆς Α. Α*** συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲλως ἀντέλεξαν οἱ ἤδη ἀναιρεσεῖοντες ἢ οἱ συνήγοροι αὐτῶν, οὔτε ὑπέβαλον πρότασιν τινα, μὴ ληφθεῖσαν ὑπ' ἔψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως, ὁ στηριζόμενος εἰς τὸ ὅτι δὲν ἐδόθη αὐτοῖς ἀκρόασις, ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ τὸ ζήτημα τῆς ἀποδόσεως τῶν κλαπέντων πρὸ πάσης ἀνακριτικῆς πράξεως, ἀπαιτοῦν ἀναγκαίως τὴν ἐξέτασιν καὶ ἐκτίμησιν πραγματικῶν γεγονότων, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ προταθῇ ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου, ὁ δὲ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ πρῶτον προτεινόμενος λόγος, περὶ ἀποδόσεως τῶν κλαπέντων πρὸ πάσης ἀνακριτικῆς πράξεως, εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐν προκειμένῳ δὲ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης, οὐδεμίαν ὑπέβαλον ἐνώπιον τοῦ πλημμελειοδικείου πρότασιν περὶ τοιαύτης ἀποδόσεως τῶν κλαπέντων, κατ' ἀκολουθίαν ὁ σχετικὸς λόγος ἀ-

ναιρέσεως, ἀπορριπτός ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ΣΛ' Νόμου τῆς 27 'Απριλίου 1867 περὶ ζωοκλοπῆς καὶ ζωοκτονίας, συνδυαζομένου πρὸς τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ἰδίου Νόμου καὶ πρὸς τὰ ἄρθρα 6 καὶ 7 τοῦ Νόμου τῆς 9 'Ιουνίου 1848, ἅτινα διετηρήθησαν ἐν ἰσχύϊ, πρὸς δηλον καθίσταται ὅτι καὶ οἱ συνεργοὶ ζωοκλοπῆς ὑπόκεινται εἰς ἀπάσας τὰς διὰ τοὺς αὐτοῦργους ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ μνησθέντος ΣΛ' Νόμου, προβλεπομένης ποινᾶς τοῦ διπλασίου ὑπὲρ τοῦ ἰδιοκτήτου καὶ τριπλασίου τῆς ἀξίας τοῦ κλαπέντος ζώου.

Ἐπειδὴ δὲν ἀπαιτεῖται κατὰ νόμον, καὶ μάλιστα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, νὰ ἀναφέρονται ἐν τοῖς πρακτικοῖς αὐταῖ τοῦ ὄρκου αἱ λέξεις, διότι ταύτας ὀρίζει τὸ ἄρθρον 121 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἀρκεῖ νὰ ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν ὅτι ὁ μάρτις ὠρκίσθη κατὰ τὸ προμνησθέν ἄρθρον 121, τοῦτο δ' ἐν προκειμένῳ βεβαιοῦται ἐν τοῖς πρακτικοῖς τοῦ δικάσαντος πλημμελειοδικείου.

Ἀριθ. 161 (1906) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

Τριπλῇ καταδίκῃ ἐπὶ ληστείᾳ. - ἐπιβλητέα ποινή.

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου κρίσει αὐτοῦ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, πεισθὲν ἐκ τῶν προσχθέντων ἐνώπιον αὐτοῦ ἐγγράφων καὶ τῶν σχετικῶν ποινικῶν δικογραφιῶν, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν καὶ τοῦ σκεπτικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξάγεται, ὅτι ὁ ἀναιρεσεῖων κατεδικάσθη καὶ ἄλλοτε δις διὰ δύο διαφόρων ἀποφάσεων ἐπὶ ληστείαις, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἐπέσυρε τὴν ποινὴν τῶν προσκαίρων δεσμῶν, ὁρθῶς ἐθέλωρσεν ὅτι, ἀφ' οὗ καὶ διὰ τῆς ἐν τῇ περὶ ἧς ἡδὴ πρόκειται πράξεως τῆς ληστείας ἐκδοθείσης ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ὁ ἀναιρεσεῖων καὶ ἄλλοτε, κατὰ τ' ἀνωτέρω, δις ἐπὶ ληστεία τιμωρηθεὶς διὰ προσκαίρων δεσμῶν, τρίτον ἡδὴ ἐκνήρυχθη ἐνοχος ληστείας ἐνόπλιος μετ' ἀπειλῆς σώματος καὶ ζωῆς τελεσθείσης καὶ διὰ προσκαίρων δεσμῶν (ἄρθρ. 366 ἐδ. 2 § 5 Ποιν. Νόμου) τιμωρουμένης, συνέτρεχε περίπτωσις ἐφαρμογῆς τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 365 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ ὁρθῶς ἐφήρμοσε τὴν τοιαύτην τοῦ Ποιν. Νόμου διατάξιν, ἐπιβάλλον τὴν ποινὴν τῶν ἰσοβίων δεσμῶν τῷ ἀναιρεσεῖοντι, ἀφ' οὗ κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο, ἡ τοιαύτη ποινὴ ἐπιβάλλεται κατὰ ληστῶν, διαπραξάντων τρεῖς ληστρικὰς πράξεις, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἤθελεν ἐπισύρει τὴν ποινὴν τῶν προσκαίρων δεσμῶν, τοῦθ' ὅπερ καὶ ὡς πρὸς τὸν ἀναιρεσεῖοντα ἐν προκειμένῳ κατὰ τ' ἀνωτέρω συντρέχει.

Ἀριθ. 163 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Δενέτρα ἀνακοπή. - ἀπόρριψις. - ἀπαράδεκτος λόγος ἀναιρέσεως κατὰ προηγουμένων.

Ἐπειδὴ βεβαιουμένου ἐν τοῖς πρακτικοῖς τοῦ ἐκ-

(*) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Τσιβανόπουλος ἔλεγε τάδε:

«Καὶ ἄλλοτε διὰ μακρῶν ὑπεστηρίξα ἐνώπιον ὁ-

δόντος την τελευταίαν των προσβαλλομένων αποφάσεων του πλημμελειοδικείου υπ' αριθ. 4644 ότι «κατά την συγκρότησιν αὐτοῦ ἐκωλύοντο οἱ λοιποὶ δικασταὶ καὶ οἱ παρόντες καὶ ὁ ἀντεισαγγελεὺς καὶ

μῶν ὅτι δὲν δύνανται νὰ προσβληθῶσι δι' αἰτήσεως ἀναιρέσεως καὶ αἱ προεκδοθεῖσαι ἐρήμην ἀποφασεῖς, διότι γενομένης ἀνακοπῆς, καθίσταται ματαία πᾶσα προσβολή κατ' αὐτῶν καὶ ὅτι δύναται νὰ προσβληθῇ μόνη ἡ κατ' ἀνακοπὴν ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις. Τὴν γνώμην δὲ ταύτην ἐδέχθη καὶ ὁ Ἀσκιος Πάγος διὰ τῆς υπ' αριθ. 176 τοῦ 1905 ἀποφάσεώς του (α).

«Ἄλλος λόγος ἀναιρέσεως κατὰ τῆς κατ' ἀνακοπὴν ἐκδοθείσης υπ' αριθ. 4464 ἐ. ἑ. ἀποφάσεως προτείνεται ὅτι κακῶς συνετέθη τὸ πλημμελειοδικεῖον, διότι ἔλαβε μέρος ὡς εἰσαγγελεὺς ὁ δικηγόρος Κ. Π***, χωρὶς νὰ θεβαιῶται ὅτι ἐκωλύετο ὁ νεώτερος δικαστὴς καὶ οἱ παρόντες τοῦ δικαστηρίου.

«Καὶ ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀβάσιμος. Ὅντως κατὰ μὲν τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθ. 27 τοῦ Ὁργαν. τῶν Δικαστηρίων, τὸν κωλυόμενον εἰσαγγελέα ἀνυπλήροισι τὸν ἀντεισαγγελέα, κωλυομένων δ' ἀμφοτέρων, ἀνυπλήροισι τὴν θέσιν ὁ νεώτερος δικαστὴς, κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθ. 287 τοῦ αὐτοῦ Ὁργανισμοῦ τὰ δικαστήρια ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ προσλαμβάνωσι καὶ τοὺς δικηγόρους εἰς τὴν συνεδίᾳσιν κατ' ἐπικουρίαν πρὸς ἀναπλήρωσιν δικαστοῦ ἢ εἰσαγγελέως, ἐσάκις δὲν ὑπάρχει κανεὶς παρόντος ἢ δὲν εἶναι παρὼν εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου. Κατὰ ταῦτα ἐπομένως, τότε μόνον ἀνυπλήροισι κατὰ τὴν συνεδίᾳσιν τὸν εἰσαγγελέα ὁ δικηγόρος, ὅταν κωλύεται νὰ λάβῃ μέρος καὶ ὁ νεώτερος δικαστὴς καὶ ὁ παρόντος. Μὴ ὑπάρχοντος κωλύματος αὐτῶν δὲν δύναται νὰ προκληθῇ δικηγόρος. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δ' ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τῶν πρακτικῶν, ἀναφεροῦνται μετὰ ταῦτα ὅτι «μὴ ὑπάρχοντος εἰσαγγελέως καὶ κωλυομένου τοῦ ἀντεισαγγελέως, ἀνυπλήρωσε τὸν εἰσαγγελέα ὁ δικηγόρος Κ. Π***, χωρὶς νὰ γίνηται μνεία ὅτι ἐκωλύοντο οἱ νεώτερος δικαστὴς καὶ οἱ παρόντες, ἀλλὰ τὰ αὐτὰ πρακτικὰ καὶ ἡ ἀπόφασις θεβαιῶσιν πρότερον ὅτι τὸ δικαστήριον συνεκροτήθη ἀπὸ τοὺς Κ.Κ*** πρόεδρον, Α. Α***, Α. Σ*** δικαστὰς, Ι. Φ*** παρόντων καὶ Δ. Δ*** δικηγόρου «κωλυομένων τῶν λοιπῶν δικαστῶν καὶ παρόντων». Ἐκ τούτου προδήλως συνάγεται ὅτι ἡ πρόσληψις δικηγόρου εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ εἰσαγγελέως ἐγένετο, κωλυομένων τῶν λοιπῶν δικαστῶν καὶ παρόντων, διότι ἀφοῦ οἱ λοιποὶ δικασταὶ καὶ οἱ παρόντες ἐκωλύοντο νὰ λάβωσι μέρος ὡς μέλη τοῦ δικαστηρίου, ἔπειτα ἀναγκαίως ὅτι ἐκωλύοντο ν' ἀνυπλήρωσιν καὶ τὸν εἰσαγγελέα, ἀφοῦ ταῦτοχρόνως μὲ τοὺς δικαστὰς καταλαμβάνει τὴν ἐδρὰν καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς. Ὡστε ὅταν τις κωλύεται νὰ λάβῃ μέρος ὡς δικαστὴς, κωλύεται φυσικῶς νὰ λάβῃ μέρος καὶ ὡς εἰσαγγελεὺς. Ἀφοῦ δὲ ἐν τῇ ἀποφάσει καὶ τοῖς πρακτικοῖς θεβαιῶνται ὅτι οἱ λοιποὶ δικασταὶ καὶ οἱ παρόντες ἐκωλύοντο νὰ λάβωσι μέρος ὡς δικασταὶ. Δὲν ἦτο πρὸς ἀναγκάσιον νὰ θεβαιῶνται ὅτι ἐκωλύοντο ν' ἀνυπλήρωσιν καὶ τὸν εἰσαγγελέα, διότι θὰ ἦτο περιττὴ ἐπανάληψις φράσεων. Ὅταν ὑπάρχῃ κώλυμα εἰς τὸν δικαστὴν ἢ τὸν παρόντα νὰ συνελεύσῃ εἰς τὸν καταρτισμὸν τοῦ δικαστηρίου, τὸ κώλυμα τοῦτο εἶναι γενικὸν καὶ δὲν ἀνάγεται μόνον εἰς τὴν ἀναπλήρωσιν τῶν δικαστῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀναπλήρωσιν τοῦ εἰσαγγελέως, ἐπομένως ὅταν

(α) Πρὸς τὴν ἐν σ. 580 ΧVI ἐνθα καὶ μακρὰ ἀντίκειται σημειώσεως.

ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰσαγγελεὺς» νομίμως ἔλαβε μέρος ὡς εἰσαγγελεὺς δικηγόρος.

Ἐπειδὴ, οὐδενὸς ἑτέρου λόγου προβαλλομένου κατὰ τῆς τελευταίας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων περιττὴ καὶ ἄσκοπος ἀποδίδει ἡ ἐξέτασις τῶν λοιπῶν λόγων ἀναιρέσεως τῶν προηγουμένων ἀποφάσεων, ἀφοῦ διὰ τῆς τελευταίας κατ' ἀντιμωλίαν ἐκδοθείσης καὶ μὴ ἀναιρουμένης, ἔχει ἀπορριφθῇ ὁριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς ἡ κατὰ τῆς υπ' αριθ. 972 τοῦ 1902 καὶ 3065 τοῦ 1905 ἀπὸ 15 Σεβρίου 1906 Β' ἀνακοπὴ τοῦ ἡδὴ ἀναιρεσθέντος.

Ἀριθ. 165 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Μὴ θεδῶς ἐν κληρωτίδι ὀνόματος ἐνόρκου
διοριζόμεντος αὐτεπαγγέλτως δινηγόρου.-
ζητήματα.- θεδῶς ὑπὸ προέδρου.

Ἐπειδὴ, ὡς θεβαιῶνται ἐκ τῶν πρακτικῶν, δη-

νύσσεται κώλυμα εἰς μίαν περίπτωσιν ὑφίσταται καὶ εἰς τὴν ἑτέραν. καθόσον οἱ λόγοι τοῦ κωλύματος εἶναι κοινοὶ δι' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις καὶ δὲν δύναται λογικῶς νὰ υποστηριχθῇ ὅτι ὑπάρχοντος κωλύματος πρὸς ἀναπλήρωσιν δικαστοῦ, εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ὑπάρχῃ κώλυμα πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ εἰσαγγελέως.

(*) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Τσιβανόπουλος ἔλεξε τάδε :

«Διὰ τῶν προτάσεων πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως προτείνεται ὅτι κακῶς συνετέθη τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, μὴ θεθέντος ἐν τῇ κληρωτίδι τοῦ ὀνόματος τοῦ τακτικοῦ ἐνόρκου Μ. Ο***, ὅς διορισθέντος συνήγορου ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ συγκατηγορουμένου Ι. Κ***. Δὲν ἦδύνατο λέγει ὁ ἀναιρεσίων, ὁ πρόεδρος νὰ διορίσῃ ἐξ ἐπαγγέλματος συνήγορον τακτικὸν ἐνόρκον, ἀφοῦ ἦδύνατο νὰ διορίσῃ συνήγορον ἄλλον δικηγόρον μὴ ὄντα ἐνόρκον. Ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνυπόστατος. Κατὰ τὸ ἀρθ. 423 Ποιν. Δικονομίας ἐὰν ὁ ἐγκαλούμενος δὲν ἔχῃ εἰσέτι συνήγορον, ὁ πρόεδρος, καὶ ἐν τῷ ἀκούσῳ οὗσης τῆς υποθέσεως, διορίζει ἓνα ἐξ ἐπαγγέλματος. Ἐκ τούτων προκύπτει 1) ὅτι εἰς τὰς ἐπὶ κακούρημασι δίκας ἀπαιτεῖται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, νὰ ὑπάρχῃ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου καὶ 2) ὅτι ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τοῦ προέδρου εἶναι ἡ ἐκλογὴ τοῦ τοιούτου συνήγορου. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὁ συγκατηγορούμενος Ι. Κ*** ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἔχει συνήγορον καὶ ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ δηλώσει του, ὁ πρόεδρος διώρισεν αὐτῷ συνήγορον τὸν παρόντα δικηγόρον Μ. Ο***, ὁπότες διορισθεὶς συνήγορος ἔστω καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀποκλείεται τῆς εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων συμμετοχῆς, καθόσον τὰ καθήκοντα τοῦ συνήγορου εἶναι ἀντίθετα πρὸς τὰ καθήκοντα τοῦ ἐνόρκου.

«Ὁ λόγος ὅτι κατὰ παραβίαν τοῦ ἀρθ. 375 Ποιν. Δικονομίας δὲν ἐθεβαιώθη ἡ ταυτότης τοῦ ἀναιρεσθέντος, διότι ἡ ἀπόφασις, ἡ ἐτυμηγορία καὶ τὰ πρακτικὰ, μὴ ἐρίζοντα τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ σημειοῦντα Ἀριστείδης ἢ Νικόλαος δὲν θεβαιῶσι τὴν ταυτότητά του εἶναι ἀνυπόστατος, καθόσον ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὁ πρόεδρος συμφώνως πρὸς τὸ ἀρθ. 375 Ποιν. Δικονομίας ἠρώτησε τὸν ἀναιρεσθέντα περὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ἐπωνύμου του, οὐδεμίαν δὲ ἀμφισβήτησιν περὶ τῆς ταυτότητος ἤγειρεν οὗτε ἰσχυρίσθη ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ δικαζόμενος».

λίσσαντος του ἀναιρεσειόντος Ι. Κ^{***}, ὅτι δὲν ἔχει συνήγορον πρὸς ὑπεράσπισίν του, ὁ πρόεδρος, καθ' ἑαυτὸν ἐκ τοῦ ἄρθρου 26 τῆς Ποιν. Δικονομίας δικαίωμα καὶ ὑποχρέωσιν, διώρισεν αὐτεπαγγέλτως συνήγορον τὸν δικηγόρον Μ. Ορ^{***} καλῶς ἄρα τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καίτοι ἐγγεγραμμένον ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν τακτικῶν ἐνόρκων, δὲν ἐτέθη ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων ἐν τῇ κληρωτίδι, ἀνευ μάλιστα, ὡς βεβαίησιν τὰ πρακτικὰ ἀντιρρήσεως τινος παρὰ τοῦ εἰρημένου ἀναιρεσειόντος, ὡς μὴ δυνατόν τοῦ δικηγόρου τούτου νὰ ἐκτελέσῃ ἐν τῇ δίκῃ περὶ τῆς πρόκειται καθήκοντα ἐνόρκου, καὶ δὲν δύναται ὡς ἐκ τούτου νὰ παραχθῇ λόγος ἀναιρέσεως ἐπὶ κακῇ συνθέσει τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν κυριαρχικὴν κρίσιν τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων, κατὰ τὸ ἄρθρον 431 Ποιν. Δικονομίας, ἣ ἐν ἀντιρρήσει τινὶ τῶν διαδίκων εἰς τὸ δικαστήριον ἀνατίθεται ἡ θέσις καὶ διατύπωσις τῶν ὑποαδλλομένων εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἐνόρκων ζητημάτων περὶ τῆς ἀποδιδουμένης εἰς τοὺς κατηγορουμένους πράξεως καὶ περὶ τῶν ἐπιβαρυντικῶν ἢ ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων, ὅφ' ἂς αὕτη ἐξετελέσθῃ ἐὰν ἄρα ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἐτέθη ἰδιαίτερον καὶ χωριστὸν ζήτημα περὶ τῆς ἐπιβαρυντικῆς περιπτώσεως τῆς ἐν ὥρᾳ νυκτὸς ἐκτελέσεως τῶν διαφόρων πράξεων τῶν κλοπῶν, δι' ἃς οἱ ἀναιρεσειόντες κατηγορήθησαν, περὶ τῆς θέσεως ἄλλως τοῦ ὁποίου καθ' ἑν τρόπον ἐτέθη ὑπὸ τοῦ προέδρου, οὐδεμία ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἀναιρεσειόντων παρατήρησις καὶ ἐξ τῆς οὐδόλως ἡδύνατο νὰ ἐπέλθῃ σύγχυσις εἰς τὴν ἐξ αὐτοῦ ἀπάντησιν τῶν ἐνόρκων. δὲν δύναται ὡς ἐκ τούτου νὰ παραχθῇ λόγος ἀναιρέσεως ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 458 ἀναγραφομένων.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1061 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ δικηγόρος κ. Π. ΑΛΦΙΕΡΗΣ

Ἀναιρέσις-παραπομπὴ ἐφετείου.- ἀναπομπὴ πρωτοδικείου-τίνι ἐφετεῖῳ ἀπειθυντέα νέα ἐφεδρις.-αὐτεπαγγέλτος ἐξέτασις.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 69 (1900) ἀποφάσεως

μενος, ἀλλὰ τὸναντίον εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ προέδρου ἀπήντησεν ὅτι ὀνομάζεται ὡς ἐν τοῖς πρακτικοῖς, τῇ ἐτυμηγορίᾳ καὶ τῇ ἀποφάσει σημειοῦται ἥτοι Ἀριστείδης ἢ Νικόλαος Τ^{***}.

«Ὁ λόγος δὲ κατὰ παραβίαν τοῦ νόμου ἐτέθησαν ἐν τῷ κυρίῳ ζητήματι συνηνωμένα καὶ τὰ τῶν ἐπιβαρυντικῶν περιστάσεων ζητήματα, ἐνῷ ἔδει νὰ τεθῶσι κεχωρισμένως εἰς ἀνυπόστατος, καθόσον, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν, κατὰ τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων οὐδεμία ἐγένετο ἀντίρρησης ὑπὸ τῆς ὑπερασπίσεως, ἐπομένως ταῦτα θεωροῦνται ὡς καλῶς τεθέντα στηριζόμενα ἐπὶ τοῦ ἐγκλητηρίου. Ἄλλως κατὰ τὸ ἄρθρ. 127 Ποιν. Δικονομίας, δὲν ἀπαγορεύεται τῷ προέδρῳ τῶν συνέδρων νὰ θέσῃ τὸ κύριον ζήτημα μετὰ τῶν ἐπιβαρυντικῶν ἢ ἐλαφρυντικῶν συνηνωμένως ἢ κεχωρισμένως, δταν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ συντελῇ τοῦτο ὅπως οἱ ἐνόρκοι κατανοήσωσιν ἀκριβέστερον τὰ ζητήματα καὶ λύσωσι ταῦτα εὐχερίστερον.

τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀναιρεθείσης τῆς ὑπ' ἀρ. 2104 (1898) ἐπὶ τῆς προκειμένης διαφορᾶς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου τούτου, παρεπέμφθη αὕτη πρὸς νέαν συζήτησιν, συνῶδα τῷ ἄρθρῳ 833 τῆς Πολ. Δικονομίας εἰς τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου, ὅπερ οὕτω δικάσαν καὶ δεξιόμενον τὴν ὑπὸ τοῦ ἐφετείου τούτου ἀπορριφθεῖσαν ἔφεσιν τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5692 (1898) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, μετερρύθμισε ταύτην, διέταξεν ἀποδείξεις καὶ πορέπεμψε τὴν περαιτέρω ἐκδίκασιν τῆς διαφορᾶς, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 780 αὐτόθι, εἰς τὸ αὐτὸ πρωτοδικεῖον. Τούτων θεέντων ἡ ἀπὸ 19 Μαρτίου 1903 ἔφεσις τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 471 (1905) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἥτις ἐξεδόθη κατ' ἀκολουθίαν τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου εἰρημένης παραπομπῆς καὶ ἐξετίμησεν ἀπλῶς τὰς προσαχθείσας ἀποδείξεις, ἔδει ν' ἀπειθυνθῇ καὶ εἰσαχθῇ εἰς τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου, τὸ μὲν διότι ὁ Ἀρείος Πάγος ἀνελών τὴν τοῦ δικαστηρίου τούτου ὑπ' ἀρθ. 2104 ἀπόφασιν, παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν πρὸς ἀποκλειστικὴν ἐφεξῆς δικαιοδοσίαν εἰς ἄλλο ἐφετεῖον, τὸ τοῦ Ναυπλίου (ἀποφάσεις Α. Π. 74 (1885) 453 (1902) Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν, 1418 τοῦ (1899), τὸ δὲ διότι, συνεκίεα τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 780 τῆς Πολ. Δικον. εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν παραπομπῆς, τοῦτο τὴν ἐξουσίαν τοῦ δικάσαι ἔλαβε καὶ ἐνήσκησεν ἐκ τῆς τοῦ ἐφετείου ἐκείνου ἐντολῆς καὶ ἐντεῦθεν παρήχθη ἐξαιρετικὸς λόγος ἐκτροπῆς ἀπὸ τοῦ κανόνος ὅτι τῶν πρωτοδικείων αἱ ἀποφάσεις προσβάλλονται ἐνώπιον τῶν ἐφετείων τῆς οἰκείας περιφερείας. «Ὅτι δὲ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου παραπομπὴν τὸ Ἐφετεῖον τοῦτο δὲν ἦτο πλέον ἀρμόδιον διὰ τὴν ὑπὸ κρίσιν διαφορὰν καὶ ἀντιθέτως ὅτι μόνον ἀρμόδιον ἦν τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου, ἀδιστακτικῶς συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ νόμου ΡΝΔ' τῆς 27 Ἰανουαρίου 1866, καθ' ἑν σ' ἐὰν ἀναιρεθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ εἰς ὃ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου παρεπέμφθη ἡ δίκη δικαστηρίου, ὁ Ἀρείος Πάγος δὲν παραπέμπει ἐκ δευτέρου τὴν δίκην εἰς ἄλλο δικαστήριον, ἀλλὰ δικάζει αὐτὸς οὗτος τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως», ἀφ' οὗ ἐπὶ ἐναντίας ἐκδοχῆς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο δὲν ἡδύνατο νὰ ἐπιτευχθῇ, καθόσον θὰ ἔλειπεν ἐπὶ δευτέρας αἰτήσεως περὶ ἀναιρέσεως τὸ προδήλως ἀπαραίτητον στοιχεῖον προσβολῆς ἐκ νέου ἀποφάσεως ἄλλου (καὶ δὴ τοῦ τῆς παραπομπῆς δικαστηρίου παρὰ τοῦ εἰς ὃ ἀνῆκεν ἡ ἀναιρεθεῖσα ἡδὴ ἀπόφασις (*).

(*) Πρ6λ. 473 Α. Π. σελ. 306 XVI. Ὁμοίως 481 καὶ 661 Ε. Α. σελ. 538 καὶ 605 XV. Τὸ τελευταῖον ἐπιχειρήμα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόφασις ἐξάγει ἀδιστακτικῶς τὴν ὀρθότητα τῆς ἐκδοχῆς ἢ τάσσεται εἶναι ἀπολύτως ἀμφισβητησίμου ἀντοχῆς καὶ ἐνέχει κατὰ τὸ πλείστον τὸ σφάλμα τοῦ ἐν ἀρχῇ αἰτεῖσθαι. Ὁ νόμος προδήλως, προσδίδων τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ τὴν ἐκδίκασιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ἀποβλέπει κυρίως εἰς τὴν δευτέραν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ περιέλευσιν τῆς ὑποθέσεως, τὸ δὲ τίσι δικαστηρίοις ἀπόκειται νὰ ἐκδώσωσι τὰς διενώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου προσβαλλομένας ἀποφάσεις εἶναι τὸ ἐν προκειμένῳ αἰτούμενον, ὅπερ διὰ τῆς χρήσεως τοῦ ἀνω ἐπιχειρήματος λύεται διὰ τοῦ αἰτουμένου, ἥτοι δι' αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἡ τῶν Ἐφετείων ἀρμοδιότης δημοσίας οὐσα τάξεως εἰς οὐδεμίαν ὑπὸκειται παρέχτασιν (Ἀρ. II. ἀποφ. 406 τοῦ 1866) ὅθεν καὶ ἂν ᾔθελε θεωρηθῇ ἀληθὴς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ ἀπαρδέκτου τῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου βασίμου καὶ παραδεκτῆς ἐνστάσεως περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ Ἐφετείου τούτου, ὡς μὴ προταθείσης κατὰ τὴν πρώτην ἐπὶ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως συζήτησιν, εἶνε ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, διότι τὴν ἑαυτοῦ ἀρμοδιότητα ὤφειλε τὸ ἐφετεῖον καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἐξετάσῃ.

Ἀριθ. 1062 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ δικηγόρος κ. Π. ΑΛΦΙΕΡΗΣ

Ἀγορανομικὸν δόγμα.- περιστάσεις ἐφαρμογῆς.-ἐλάττωμα.-δυνωμολογηθεῖσαι ιδιότης.-βάρυνδς πωληθέντος ὑποθήκη ἢ κατασχέσει.-ἀκυρότης ἐκ κατασχέσεως.-ὁχρηκότης.-ἀγοραστής.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἀγορανομικοῦ δόγματος παρέπεται ἡ περὶ διαρρήξεως τῆς ἀγοραπωλησίας ἢ μειώσεως τοῦ τιμήματος ἀγωγή ἐπὶ τῶν ἐξῆς θεμάτων: α) ἐπὶ ἐπαγγελίας ἀνυπάρχων ἀποδεικνυομένων ιδιοτήτων καὶ β) ἐπὶ ὑπάρξεως κεχυμένου ἐλαττώματος. Καὶ ἐλλάττωμα μὲν εἶναι ἡ κατάστασις τοῦ πράγματος, ἐξ ἧς δυσχεραίνεται ἡ χρῆσις αὐτοῦ, ἰδιότης δ' ἐπαγγελθεῖσα ἡ καθ' ἑκαστον συγκεκριμένον θέμα διαβεβαιωθείσα ἐξαιρετικὴ ποιότης τοῦ πράγματος, ὅτε καὶ πάλιν δὲν ἀπαιτεῖται ἔκτακτόν τι, ἀλλ' ὁ μέσος ὅρος, πλὴν ἂν ἐδόθη ρητὴ ὑπόσχεσις περὶ ἀρίστης ποιότητος. Ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἐπομένως ἀπόψεως ἡ ὑπαρξὶς ὑποθήκης ἐπὶ τοῦ πωληθέντος πράγματος, οὔτε ὡς ἑλλειψὶς ἐπαγγελθείσης ιδιότητος, οὔτε ὡς ἐλάττωμα δυσχεραίνει τὴν χρῆσιν αὐτοῦ δύναται νὰ θεωρηθῇ, ἀλλ' ἀποτελεῖ κατὰ ρητὰς μάλιστα διατάξεις τοῦ νόμου, ἀπειλὴν ἐννικήσεως, ἐξ ἧς μόνον ἀξίωσις περὶ ἀπαλλαγῆς τοῦ κτήματος χωρεῖ, οὐδέποτε δὲ περὶ διαρρήξεως τῆς ἀγοραπωλησίας καὶ ἀποδόσεως τοῦ τιμήματος (Νόμος 571 Πανδ. (19.1) «Κτῆμα διατετιμημένον, εἰς προῖκα ὑπὸ πατρὸς εἰς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα δοθέν, εὗρίσκειται ἐνεχόμενον ἀπέναντι πιστωτοῦ, ἡρωτήθη ἂν ὁ υἱὸς, ὅστις τὴν κληρονομίαν τοῦ πατρὸς παρακρατεῖ, καθόσον ἡ θυγάτηρ ἐποίησεν ἀποχὴν, ἀρκουμένη εἰς τὴν προῖκα, ἐνέχεται διὰ τῆς ἀγωγῆς τῆς ἀγοράσεως, ὥστε νὰ ἀπαλλάξῃ τὸ κτῆμα ἀπὸ τοῦ πιστωτοῦ καὶ εἰς τὴν σύζυγον ἐλεύθερον νὰ παράσχῃ, ἀπήντησεν ὅτι ἐνέχεται», — Ἐπίσης Νόμος 74. 2. II. (21.1). «Ἐγερθείσης ἀγωγῆς, ἐν τῷ μεταξὺ οὐχὶ πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ τιμήματος, ἀλλὰ πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ πράγματος δύναται νὰ κληθῇ ὁ πωλητής». Τέλος lex. 5. tit. 45. (ἡ 44) Lib. VIII codicis «ex praediis, que mercata es, si aliqua a venditore obligata et necdum tibi tradita sunt ex emto actione consequeris, ut ea a creditore liberentur», ὅρα καὶ Καλλιγᾶ Ἐνοχ. Δικ. §24 καὶ ἐδ. 4.) Ταῦτα δὲ κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμοστέα εἰσι καὶ ἐπὶ κατασχέσεως, διότι καὶ αὕτη αἶγει εἰς ἀφαίρεσιν τοῦ πράγματος καὶ ἐπομένως διέπεται ὑπὸ τῶν αὐτῶν περὶ ἐννικήσεως ἀρχῶν.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 963 τῆς Πολ. Δικον. ἀ-

παγγελλομένη ἀκυρότης ἀπαλλοτριώσεως κατεσχρμένων εἶνε σχετικὴ, δικαιουῦνται δὲ νὰ τὴν ἐπικαλεσθῶσι μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες δύνανται ἐκ τῆς ἀπαλλοτριώσεως νὰ βλαφθῶσιν, ἤτοι οἱ τοῦ πωλητοῦ δανεισταί, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ ἀγοραστής (ἀποφ. Ἀρ. II. 14. (1897) Ἐφετ. Ἀθηνῶν 622 (1901) ἐν Θέμιδι Ἀθανάτων ἔτους II' σελ. 84. Πρωτοδ. Ἀθηνῶν 1293 (1903) ἐν τῇ αὐτῇ Θέμιδι ἔτους II' σελ. 126). Ὅθεν ἐκ τῶν ἀνωτέρω λόγων, ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, βάσιν ἔχουσα τὸ ἀγορανομικὸν δόγμα καὶ τὴν ἀκυρότητα τῆς πρὸς τὸν ἐνάγοντα λόγῳ τῆς κατασχέσεως πωλήσεως, αἰτησὶν δὲ τὴν διάρρηξιν ταύτης καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ τιμήματος, ἀποβαίνει ἀπορριπτέα ὡς νόμῳ ἀστήρικτος καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δέον νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ ἀντιθέτως κρίνασα ἐπικαλούμενη ἀπόφασις γιγνομένης διὰ τῆς σχετικῆς ἐφέσεως τοῦ ἐναγομένου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 664 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπόφαισις ἐπὶ λογοδοσίᾳ. - ἀπόφανδς ἐπὶ κεφαλαίῳ ἄνευ ἐκκαθαρίσεως ὅλου.

Ἐπειδὴ, ὑποκειμένης δίκης λογιστικῆς ἐπὶ λογοδοσίᾳ, δεκτὴν κατ' ἀρχὴν δικονομικὴν ὅτι ἡ ἀναγνωρίζουσα ἢ ἀπορρίπτουσα κεφάλαιά τινα τοῦ λογαριασμοῦ ἀπόφασις, καίτοι μὴ ἐκκαθαρίζουσα τὸν ὅλον λογαριασμὸν, εἶναι κατὰ τοῦτο ὀριστικὴ.

Ἀριθ. 677 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΒΕΡΡΟΙΟΠΟΥΛΟΣ

Δίκη περὶ διανομῆς. - παρεμπόπτονδρ ἐξέτασις κυρώσεως.

Ἐπειδὴ τὸ περὶ κυριότητος ζήτημα, ἀναφύμενον ἐν τῇ περὶ διανομῆς δίκῃ, δύναται νὰ ἐξετασθῇ ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ καὶ ὡς παρεμπόπτουσα πρότασις νὰ ἐκδικασθῇ κατὰ τὸ ἀρθ. 227 καὶ 229 συνδ. μὲ τὸ ἀρθ. 234. II. Δ., δι' ὧν ὡς δικονομικὸς κατηργήθη ὁ νόμος 18 Πανδ. (44.1), καθ' ἑν ἡ περὶ διανομῆς κοινοῦ πράγματος ἀγωγή καθίσταται ἀπαρδέκτος, ἀμφισβητούμενης τῆς συγκυριότητος τοῦ ἐνάγοντος μὴ κατόχου.

Ἀριθ. 679 1905' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΒΕΡΡΟΙΟΠΟΥΛΟΣ

Κατάσχεσις τραπεζικῆ δι' ἐγγραφῆς ἐπιταγῆς. - παραμέλησις. - ἐξακολουθήσεως ὑπὸ ιδιώτου. - ἐνέργειαν κατάσχεσεως. - οὐ χώρα ἀκυρότητι.

Ἐπειδὴ, ὀρθῶς διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλούμενῃ ἀποφάσει ἀναφερομένους ὀρθοὺς καὶ νομίμους λόγους, ἀφ' ὧν οὐδένα τοιοῦτον εὗρίσκει τὸ ἐφετεῖον ν' ἀπομακρυνθῇ, ἀπερρίφθη ἡ ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλούμενη αὕτη ἀπόφασις ἐξεδόθη ἀνακοπὴ τοῦ ἐκκαλοῦντος, νόμῳ μὴ βάσιμα ἐλέγχοντα: τὰ διὰ τῆς ἐφέσεως προβαλλόμενα κατ' αὐτῆς παράπονα, καὶ προσέτι: ναὶ μὲν κατὰ τὸ ἀρθ. 30 τοῦ ΦΚΣ' Νόμου περὶ Τραπεζῆς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐγγραφῆς τῆς ἐπιταγῆς, κατὰ τὸ ἀρθ. 24 τοῦ αὐτοῦ νόμου, δὲν δύναται

ὁ ὀφειλέτης πλέον νὰ ἐκποιήσῃ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, ὅπερ δηλοῖ ὅτι ἡ ἐγγραφή αὐτῆς ἐπιταγῆς ἐπέχει σχετικῶς πρὸς τὴν Τράπεζαν τὸν κατασχέσεως, ἅτε προδήλως διὰ τοῦ νόμου τούτου πρωτίστως τὰ συμφέροντα τῆς Τραπεζῆς προνομιακῶς προβλέπονται καὶ ἐξασφαλίζονται, πλὴν ἀφοῦ διὰ τοῦ αὐτοῦ νόμου ἄρθρ. 32 ἐδ. 2 αὐτοῦ χορηγεῖται τὸ δικαίωμα εἰς ἄλλον ἐπισπεύδοντα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πλειστηριασμὸν, ἐν ᾗ περιπτώσει παραμελήσῃ τοῦτον ἡ Τράπεζα, ἐπεταί ὅτι οὗτος ἔχει τὸ δικαίωμα, δυνάμει τῶν ἁρθρῶν 914 καὶ 985 Πολ. Δικονομίας, νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς παραμελήσας Τραπεζῆς τὰ τῆς ἐκτελέσεως ἐγγράφα ὧν ἀνευ ἀνέφικτος ἡ διεξαγωγή τοῦ πλειστηριασμοῦ. Εὐρισκομένου δὲ τοῦ σημείου τῆς ἐκτέλεσεως σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν Τράπεζαν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐγγραφῆς μόνον τῆς ἐπιταγῆς, ὡς ἐν προκειμένῳ, τί ἄλλο δύναται νὰ πράξῃ ὁ ἐπισπεύδων εἰμὴ νὰ ἐξακολουθήσῃ τοῦτον, ἀφοῦ οὐδὲν σχετικὸν ἐγγράφον ἔχει νὰ παραλάβῃ δι' ἐπιβολῆς νέας κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας κατασχέσεως, ἥτις ἐστὶν ἐξακολουθήσεως αὐτῆς ἐκείνης τῆς ἐκτελέσεως, διότι ἄλλως ἤθελον καθιερωθῆναι ἐρμαφρόδιτον οὕτως εἰπεῖν ἐκτελέσεως σύστημα διὰ τὸν ιδιώτην, ὅπερ οὐτε κατὰ τὴν Πολ. Δικονομίαν οὐτε κατὰ τὸν ἀνωτέρω νόμον τὸ παράπαν ὑποδεικνύεται. Ἄλλως σκοπὸς τῆς κατὰ τὰ ἄρθρ. 908 καὶ 984 Πολ. Δικονομίας ἀπαγορεύσεως τῆς κατασχέσεως μεσεγγυημένων πραγμάτων, ἥτοι νέας κατασχέσεως αὐτῶν, ἀφοῦ ὑφίσταται τοιαύτη, ἐστὶν ἡ πρόβλεψις ἐπιζημίου ἐνεργείας διὰ τε τὰ συμφέροντα τοῦ ὀφειλέτου καὶ τῶν τρίτων, διὰ τῆς ἐνεργείας δὴ κατασχέσεως πλειστηριασμῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, ὁ κίνδυνος δ' οὗτος ἐν προκειμένῳ ἐκλείπει, ἀφοῦ ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ προσαγομένου σχετικοῦ ἀναγγελητηρίου τῆς Τραπεζῆς, αὕτη ἀναγγέλλεται ἐν τῇ προκειμένῳ ἐξακολουθητικῇ ἐκτελέσει, ὅπερ δηλοῖ προφανῶς ὅτι παραιτεῖται νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πρώτην ἰδικὴν τῆς (*).

(*) Ἡ πρωτόδικος 586 (1905) Μεσολογγίου, ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Ἀλ. Γεωργοπούλου ἔμ. ὁδε :

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀνακοπῆς ἐπιζητεῖται ἡ ἀκύρωσις τῆς ἐπισπευδομένης ἐκτελέσεως λόγῳ προϋπάρχουσας ἐτέρας κατασχέσεως.

Ἐπειδὴ ἔγκυρος ἡ ἐκτέλεσις καὶ ἀπορριπτέα ἡ ἀνακοπή διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους, 1) διότι ἡ διάταξις τοῦ ἁρθρ. 908 Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν «κατάσχεσις ἐπὶ κατασχέσεως δὲν ἐπιτρέπεται», ἐννοεῖ κατάσχεσιν ἐπιβληθεῖσαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τῆς Πολ. Δικονομίας διατάξεων οὐχὶ ἄλλων νόμων ἐκδοθέντων ἢ ἐκδοθησομένων, καθ' οὓς κατάσχεσις ἐπιβάλλεται καὶ δι' ἀπλῆς ἐπιταγῆς ἢ ἄλλης πράξεως (ἈΧ' Νόμου Τραπεζῆς Ἑθνικῆς ΦΚς' (1859) καὶ Σταφιδικῆς κλπ.). Ἄρα δὲν χωρεῖ ἐπὶ κοινοποιηθείσης ἐπιταγῆς παρὰ ἐπισπευδοῦσης Τραπεζῆς, ἐπεχούσης τὸν κατασχέσεως καὶ συνεπῶς ἔγκυρος μεταγενεστέρᾳ ἰδιωτικῇ κατάσχεσις (παγία νομολογία) δρ. ἐφ. Ἀθηνῶν 50196 Θ.μ. Ἀγγ. Τ. 7 σελ. 370, 169597 Τ. 11 σελ. 343 κλπ. καὶ Ἀγγελόπουλος γνώμη ἐν Τόμ. 7 σελ. 390 σημειώσεως) 2) διότι ἄλλως ἐκ τῶν ρητῶν διατάξεων (Πολ. 914, 915), προκύπτει

Ἀριθ. 681 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Τ. ΑΜΠΕΛΑΣ

Ἀναγγελία.—μὴ κοινοποιῇς ἐπισπεύδοντι καὶ ὀφειλέτῃ.—δὴλωσις ἀντεπαγωγῆς δρ.—κοινοποιήτέα.

Ἐπειδὴ ἡ μὴ κοινοποιήσις τῆς ἀναγγελίας πρὸς τε τὸν ἐπισπεύδοντα δανειστὴν καὶ τὸν ὀφειλέτην δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα αὐτῆς, τοῦ νόμου ἀπαιτοῦντος διὰ τοῦ ἁρθρ. 984 § 2 Πολ. Δικονομίας ὅτι οἱ ἐμφανιζόμενοι δανεισταὶ ἀπλοῖ τε καὶ ἐνυπόθηκοι ἀναγγέλλονται ἀπλῶς διὰ νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ.

Ἐπειδὴ αἱ ἀποφάσεις, αἱ ἐπιβάλλουσαι ὅρκον πρέπει νὰ ἐπιδίδωνται εἰς τοὺς διαδίκους καθέσθον εἶναι ἀναγκαῖα ἢ πρὸς δόσιν αὐτοῦ προσωπικῇ ἐμφάνει τῷ διαδίκῳ, ἀλλ' ἡ δὴλωσις περὶ ἀντεπαγωγῆς τοῦ ὅρκου δὲν εἶναι ἐκ τῶν δικογράφων, ἀτίνα κατὰ τὸ ἄρθρ. 139 Πολ. Δικονομίας πρέπει νὰ ἐπιδίδωνται εἰς τοὺς διαδίκους ὑποπροσώπως.

Ἀριθ. 715 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀντέφεσις.—δρ. ἐκ τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου.—διεκδίκησις.—εἰσδοχήματα.—οὐ ταυτότης.

Ἐπειδὴ ἐπομένως ἅπανα ἡ ὑπεράσπισις

ὅτι πᾶς μεταγενέστερος δανειστῆς, βλέπων παραυλουμένην τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τὸν πλειστηριασμὸν τῶν κατασχεθόντων πραγμάτων τοῦ κοινοῦ ὀφειλέτου, δύναται νὰ ὑποκατασταθῇ εἰς τὰς καταδιώξεις τοῦ πρώτου κατασχόντος καὶ ἐπιχειρήσῃ πάσας τὰς τῆς ἐκτελέσεως πράξεις, ἅρα καὶ κατάσχεσιν δευτέραν ἐπὶ τῷ τέλει περατώσεως τῆς ἐκτελεστικῆς διαδικασίας ὑφιστάμενος μόνον τὰ τῆς δευτέρας κατασχέσεως ἔξοδα, ὥστε ἐνταῦθα ἀφοῦ παρημελήθη ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἥτοι ἐπὶ 5εῖσαν ὅλην (δρ. πιστοποιητικὸν τοῦ ὑποθηκοφύλακος 999905) ἡ προγενεστέρᾳ δι' ἐπιταγῆς κατάσχεσις τῆς Τραπεζῆς, ὁρῶς ὑπεκατέστη αὐτοδικαίως εἰς τὰς καταδιώξεις ὁ δεύτερος ἥδη ἐπισπεύδων ἐπιβαλὼν δευτέραν κατάσχεσιν καὶ ἐπιχειρῶν τὸ πέρας τῆς ἐκτελέσεως, 3) διότι ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ διάταξις τοῦ 908 δὲν εἶναι οὐσιαστικῆς καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως διαγεγραμμένη, οἷον τὸ ἄρθρ. 201 ἀπαιτεῖ, ἀλλ' ἐπουσιώδους καὶ σχετικῆς. Καὶ ἐπουσιώδης μὲν διότι ρητῶς ὁ νόμος ὁρίζει ὅτι ἡ παράβασις τῆς διὰ τῆς διατάξεως ἐπάγεται ἐτέρας ποινὰς ἐπομένως οὐχὶ καὶ ἀκυρότητα κατὰ τὸν τοῦ Ἀστικοῦ δικαίου κανόνα «factum contra legem prohibitoriam ipso jure nullum est, si tamen lex aliam poenam addit aut imponit. non inducitur nullitas», προσομοιάζει δὲ τῇ τοῦ ἁρθ. 1035 Πολ. Δικονομίας διατάξει μὴ συναπαγομένη καὶ ἀκυρότητα (δρ. Οἰκονομ. Γεν. Ἀρχαὶ § 72 σ. 273. 5. καὶ Πολ. Δικονομίας § 95 σελ. 307. 5.—καὶ Ἐφ. Ἀθην. 28597 Θ.μ. 8.316). Σχετικὸν δὲ διότι ἄλλως θὰ ἐφημερίζετο καὶ ἐπὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως, ἀλλ' οὐδέποτε καὶ ἐπὶ τοιαύτης ἐχώρησεν (Chauveau sur Carré Demolombe Τ. IV No 2078 σελ. 754. 4. καὶ supplement σελ. 663—663 Νομολ. Ἐφεσίου Ναυπλίου 58693. Ἀθηνῶν 300594). Θ.μ. 4.154).

Ἐπειδὴ, κατὰ ταῦτα οὐδεμιᾶς ἐτέρας ἐνστάσεως φερομένης διὰ τῆς ἀνακοπῆς, ἀλλ' οὐδὲ διὰ τῶν προτάσεων (μολονότι ἀπαράδεκτος πᾶσα διὰ τῶν προτάσεων ἐλλείπει προδικασίας) ἀπορριπτέα ἡ ἀνακοπή.

του Δημοσίου κριθήσεται μόνον ἐκ τοῦ περὶ ἀντεκ-
κλήσεως ἰσχυρισμοῦ του καὶ ἐφ' ὅσον ἄλλοθεν καὶ
οὕτως δὲν ἀποβαίνει ἀπορριπτέος

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα, ὡς πρὸς τὰς αἰτιάσεις τού-
του τὰς ἀναφερομένας εἰς τὸ ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς ἐγέ-
νετο δεκτὸν τὸ κύριον αἴτημα τοῦ ἀντιδίκου του, δι'
οὐ ἀνεγνωρίσθη ἡ ἐπὶ τοῦ διεκδικουμένου κυρι-
ότης του, αὐταὶ πάντως ἀποβλήτῃ ἀποβαίνουσιν
ἀνεξαρτήτως τῆς φύσεως τῆς διαφορᾶς, ὡς ἀναγί-
μεναι εἰς ἕτερον καὶ οὐχὶ τὸ αὐτὸ τῆς ἐκκλήσεως
κεφάλαιον, μὴ φερόμεναι δι' ἰδίου ἐφέσεως δικο-
γράφου ἀλλὰ διὰ τῶν προτάσεων, ὅπερ ὡς ἀναγί-
μενον εἰς τὸν τρόπον τῆς εἰσαγωγῆς τῶν δικῶν
καὶ ἐπομένως ἐνδιαφέρον τὴν δημοσίαν τάξιν λαμ-
βάνεται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος. Εἰ καὶ ἡδυνάτῃ τις
ἐνδοιάζων νὰ εἴπῃ ὅτι μεταξὺ τοῦ αἰτήματος τῆς
διεκδικήσεως καὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν εἰσοδημάτων
ὑφίσταται σχέσις κυρίου καὶ παρεπομένου ἀναφερο-
μένη εἰς τὸ αὐτὸ κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς (*).

Ἐπειδὴ, ὡς πρὸς τὰς ἀναφερομένας εἰς τὸ ὅτι
οὐχὶ ὀρθῶς ἐπεδικάσθησαν δραχ. 200 ἐτησίως, πρό-
δηλος ἐστὶν ἡ ἐνότης των μετὰ τῆς ἀπὸ 20 Φε-
βρουαρίου 1903 ὑπὸ συζήτησιν ἐφέσεως τοῦ ἀντιδί-
κου του, αἰτιωμένου ὅτι κακῶς ἀπερρίφθησαν αἱ ἐπὶ
πλέον αἰτούμεναι δραχ. 800 καὶ οὐδέλως ἐδεσ-
μεύετο ἐκ τούτου νὰ παραπονεθῇ, καὶ ἂν τούτου πρᾶτ-
τη, ὡς εἶναι ἀναμφισβήτητον, μετὰ τὴν πρὸς αὐτὸ
κοινοποίησιν τῆς 8239 ἐπιδικασίας ταύτας ἀπο-
φάσεως καὶ παρέλευσιν τῆς πρὸς ἐφῆσιν προθε-
σμίας (ἄρθρ. 758 Πολ. Δικονομίας), πλὴν λαμβά-
νομένου ὑπ' ὅψει ὅτι ὑπάρκειται διαφορὰ συνήθους φύ-
σεως, καθ' ἣν καὶ ἡ ἀντέφεσις δι' ἰδίου πάντοτε δι-
κογράφου φέρεται καὶ εἰς τὸ αὐτὸ τῆς ἐφέσεως ἀ-
ναφέρεται κεφάλαιον, καὶ μὴ ἐπικαλουμένου τοῦ
Δημοσίου ὅτι κατὰ τὴν δίοδον τῆς δίκης μετέβαλε
τὸν χαρακτῆρα ταύτης, ἀπορριπτέαι ἐξ ἴσου ἀπο-
βαίνουσιν, συνεπῶς ἀνεξέταστοι καθίστανται ἰσχυρι-
σμοὶ τοῦ ἀναγόμενου εἰς τὸ ὅτι κακῶς ἐθεωρήθη
ἐκπρόθεσμον περὶ τὴν ἀνταπόδειξιν ἢ ὅτι πλημμε-
λὴς ἐστὶν ἡ ἐκτίμησις τῆς κυρίας ἀποδείξεως, ἀφοῦ
δὲν πρόκειται περὶ ἐνστάσεων τοῦ μόνον ἐπαναφε-
ρομένου ἐνώπιον τοῦ δευτέρου βαθμοῦ, οὐδὲ ν' ἁ-
ξιώσῃ δι' ἀκριβεστέρας ἐκτιμήσεως τὴν ἐπὶ τὰ χεῖρω
αἵρεσιν τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἐκκαλοῦντος μόνον (**).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

Ἀριθ. 25 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ πρωτοδίκης Λ. Α. ΜΟΥΣΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Ἰόνιος Κώδιξ.-διατροφὴ συζύγου.-προβολὴ

(*) Ἡ μισοψηφία βαίνει πέραν τῶν ἐσκαμμένων.
Πάντοτε ὑπεστηρίξαμεν ὅτι ἡ κρατοῦσα ἐπὶ ἀντεφέ-
σεως νομολογία εἶναι ἀφορητῶς στενὴ καὶ ὅτι ἡ
ταυτότης πρέπει νὰ ἀναζητῆται ἐν τῷ αὐτῷ κεφα-
λαίῳ καὶ οὐχὶ ἐν τῷ αὐτῷ παραπόνῳ. Ἀλλὰ καὶ ἡ
ἄνω μισοψηφία εἶναι ὑπερβαλόντως εὐρεία. Τὰ εἰπο-
δήματα εἶναι κεφάλαιον παρεπομένου τῆς διεκδική-
σεως. Ἄρα δὲν εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ ἀὐτήν. Πρὸβλ. γενικῶς
τὴν ἐν σελ. 68 ΧVII ὑπὸ τὴν 19 Λ. Π. σημειώσιν.

(**) Ἀπολύτως ὀρθῶς καὶ δικονομοταγῶς.

ἀκυρότητας γάμου. = ἀνίδχυρον ἐθίμων. =
ἐθίμων πυροβολισμοῦ.-παρθενία.-ἀνυπαρ-
ξία.-πλάνη περὶ.-δόλος.-καθορισμὸς δια-
τροφῆς.-προσωπικὴ κράτησις.

Ἐπειδὴ εἰσάγεται πρὸς ἐκδίκασιν ἀγωγή περὶ δια-
τροφῆς τῆς Ν Α*** κατὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς Τ.
Α***, ἐπιδεμένη εἰς τὸ ἄρθρον 185 § 2. Ἰονίου Κώ-
δικος, καθ' ὃ ὁ ἀνὴρ χρεωστῇ νὰ παρέχῃ εἰς τὴν σύ-
ζυγον του πάντα τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα.

Ἐπειδὴ προϋποθέσις τῆς ἀγωγῆς διατροφῆς γυναι-
κὸς κατὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς εἶναι ἡ ὑπαρξὶς γάμου
ἐγκύου ἢ καὶ ἀκυρωσίμου, μέχρι τῆς διαρρήξεώς του,
ἀλλ' ὁ ἐναγόμενος σύζυγος δύναται καὶ κατὰ τὴν
περὶ διατροφῆς δίκην, ἀποκροῦν τὴν διατροφήν, νὰ
προτείνῃ κατ' ἐνστάσιν τὸ ἀκυρώσιμον τοῦ γάμου
Ἀρ. Π. 241 τοῦ 1867 ἐν Κώδικι Μακοπούλου «Γά-
μος» σελ. 173), συνεπῶς ἐν προκειμένῳ ὁ ἐναγόμενος
ἀνεξαρτήτως τῆς βασιμότητος τῶν λόγων, οὐς ὑπο-
βάλλει, νομίμως ζητεῖ τὴν διάρρηξιν τοῦ γάμου.

Ἐπειδὴ ἔντε Ἑκτανήσω ὡς καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλ-
λάδι, ὁ γάμος συνιστᾶται τηρουμένων τῶν ὅρων τοῦ
νόμου, ἥτοι τηρουμένων τῶν προϋποθέσεων, ὅφ' ἃς
ὁ γάμος ἐπιτρέπεται, οἷαι εἶναι ἡ ἱκανότης πρὸς γά-
μον καὶ ἡ συναινεσις τῶν προσώπων, καὶ μὴ ὑπαρ-
χόντων τῶν ἐν τῷ νόμῳ ἀναγραφόμενων καλυμάτων,
δεῖν δ' ἐπίσης νὰ ἐπακολουθήσῃ καὶ ἡ ἱεροτελεστία
(Κρατῆς Οἶκος. Δ(λ. ἐκδ. 6' κεφ Β' τομ. Γ'), ἐ-
θιμα δὲ ἐντεκαίμενα πρὸς ταῦτα δὲν δύναται νὰ κρα-
τήσῃ, πολλῶν δὲ μᾶλλον δὲν ἰσχύουν ἐθιμα διὰ τὴν
συνκοτότησιν τοῦ γάμου ἐν Ἑκτανήσω, διότι ὁ Νόμος
PN. τοῦ 1886 δι' οὗ εἰσῆχθη ἐν Ἑκτανήσω ἡ ἐν
τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχύουσα νομοθεσία, ρητῶς ἀνα-
γράφει ὅτι δὲν θέλει ἐπεκταθῇ εἰς τὰς Ἰονίους νήσους
ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 Βασ. Διατάγ-
ματος, ὅπερ καθιεροῖ ἰσχὺν ἐθίμων ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλ-
λάδι, κατὰ δὲ τὸν Ἰόνιον Κώδικα (ἄρθρ. 13) τὰ ἐ-
θιμα τηροῦνται ἐν Ἑκτανήσω μόνον ὅταν ὁ νόμος
ρητῶς ἀναφέρεται εἰς αὐτὰ. ἀλλὰ κατὰ τὰς περὶ γά-
μου σχετικὰς διατάξεις τοῦ Κώδικος, δὲν ἀναγράφε-
ται ἰσχὺς ἐθίμων. Συνεπῶς τὸ ἐθίμον, ὅπερ ἐπικαλεῖ-
ται ὁ ἐναγόμενος ὅτι ἰσχύει ἐνταῦθα ὡς γενικὸς νό-
μος ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, ὅτι τὴν ὑπαρξίν τοῦ
γάμου καὶ τὴν ἡθικὴν τούτου κύρωσιν ἀποτελεῖ εἰς
πυροβολισμὸς. τὸν ὅποιον ὁ γαμβρὸς κατὰ τὴν πρώτην
νύκτα μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ συζυγικοῦ καθήκον-
τος ρίπτει πρὸς τοὺς ἀναμένοντας συγγενεῖς εἰς ἐν-
δειξιν τῆς παρθενίας τῆς νύμφης, τυγχάνει ἀνεπίδεχ-
κτον δικαστικῆς ἐρρύνῃς (*).

Ἐπειδὴ ἐν τούτοις ὁ ἐναγόμενος, προσβάλλων τὸ
κύρος τοῦ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐναγούσης γάμου
του, ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ διὰ τὸν γάμον τούτον συναί-
νεσις του δὲν ἦτο ἐλευθέρᾳ ἥτοι ἀπηλλαγμένη ἐξωτε-
ρικῆς ἐπιδράσεως, διότι διετέλει ἐν πλάνῃ ὡς πρὸς τὴν
ἐνάγουσαν, τὴν ὁποίαν ἐξελάμβανεν ὡς παρθένον, ἐνῶ
εὗρεν αὐτήν, καθ' ἃ διατείνεται μὴ τοιαύτην, ἡ δὲ
πλάνη του αὐτὴ ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς συναινεσεώς του.
Ἀναντιρρήτως μεταξὺ τῶν γεγονότων τῶν ἐπιδρών-
των ἐπὶ τῆς συναινεσεως τῶν εἰς γάμον συναπομέ-
νων εἶναι καὶ ἡ οὐσιώδης πλάνη, ἐνεκὴν τῆς ὁποίας ἡ
δήλωσις τῆς βουλήσεως εἶναι ἄκυρος, ἀλλ' ὡς ἐγέ-
νετο δεκτὸν ὑπὸ τε τῶν συγγραφῶν καὶ τῆς νομολο-
γίας, ἐπὶ τοῦ γάμου ὡς ἐκ τῆς ἰδιαίτερας αὐτοῦ φύ-
σεως οὐσιώδης πλάνη εἶναι ἡ στοσευμένη περὶ τὴν
ταυτότητα τοῦ φυσικοῦ προσώπου, διότι τοῦτο ἐπὶ
τοῦ γάμου εἶναι τὸ πρῶτον καὶ κύριον (Κρατῆς αὐ-

(*) Νομίζει τις ὅτι, πρόκειται περὶ γάμου καννι-
βάλλον,

πρόβ. § 66 Καλλιγ. Οίκου· Δίκαιον § 51 Aubry et Rau V, σελίς 66, Demolombe II 1, 251 'Εφ. 'Αθ. 5482 τοῦ 1849 ἐν Κώδικι Λιακοπούλου 'Γάμος» σελίς 154), ἐγεννήθη ὁμοῦς ζήτημα ἐὰν καὶ ἡ πλάνη περὶ τὰς ἠθικὰς ἐν γένει ιδιότητας καθιστᾷ ἄκυρον τὴν δήλωσιν τῆς βουλήσεως. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι τὸ πρόσωπον ἐμφανίζεται ἐν τῇ κοινωνίᾳ οὐ μόνον ὡς φυσικὸν ἀλλὰ καὶ ὡς περιβεβλημένον ἠθικὰς καὶ κοινωνικὰς ιδιότητας, εἰς τὰς ὁποίας μᾶλλον ἀποδίδεται ὁ ἕτερος τῶν συναπτομένων, ἀπάδει ὁμοῦς εἰς τὴν φύσιν τοῦ γάμου ὅπως ἐκαστοτὲς ζητῇται ἡ ἀκύρωσις αὐτοῦ ἕνεκα πλάνης περὶ τοιαύτας ιδιότητας, ἕνεκα δὲ τούτου ἐπειδὴ αἱ πηγαὶ καὶ αἱ νομοθεσίαι, ὡς ἐκ τῆς δυσχερείας τοῦ ζητήματος, σιωπῶσι, διάστασις ὑπάρχει μεταξὺ τῶν συγγραφέων περὶ τοῦ ζητήματος τούτου (Κραστὰς Οἰκογ. Δίκαιον αὐτ. ἔνθα καὶ παραπομπαὶ εἰς τοὺς ἐκατέρωθεν διισταμένους). Τὸ δικαστήριον, μελετήσαν τὰ ἐπιχειρήματα ἀμφοτέρων τῶν στρατοπέδων καὶ ἐξετάσαν ἐπισταμένως τὰς προτάσεις τῶν διαδίκων, εὗρεν ὡς ὀρθότεραν τὴν λύσιν, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ περὶ τῶν ἠθικῶν ἰδιοτήτων ζήτημα εἶναι πραγματικόν. ἐξαποφαινόμενον ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστοῦ, ὅστις εἰς τὰς ἐκαστοτὲς περιστάσεις πρέπει νὰ ὀρίξῃ ποῖα πλάνη περὶ τὸ πρόσωπον εἶναι οὐσιώδης συναπαγομένη ἀκύρωσις τοῦ γάμου. Φέρε ὅθεν ἥδη ἐξετάσμεν ἐὰν ἡ ἑλλειψὶς παρθενίας τῆς σύζυγος εἶναι τοιαύτη πλάνη.

Ἐπειδὴ εἶναι ἀληθές ὅτι ἐν Ἑπανήσῳ ὡς καὶ τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς πεπολιτισμένοις λαοῖς, ἡ παρθενία ἀπολαύει δικαίας καὶ προσταχθείσης ἐκτιμήσεως, ἀλλ' ἐφ' ὅτ' ἐν μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων πολλοὶ ἐνέφρονται συζητήσεις περὶ τοῦ περιουμένου παρθενικοῦ ὁμέως, τὴν ὑπαρξίν τοῦ ὁποίου ἄλλοι μὲν θεωροῦν βεβαίαν ἄλλοι δὲ ἐντελῶς ἀνοοῦνται (Πρόβλ. A. Debay ὕμειν ἡ Φυσιολογία τοῦ Γάμου κεφ. ΣΤ') δὲν δύνανται τις νὰ ὑποστηρίξῃ βαρύνον ὅτι ἡ ἑλλειψὶς τοῦ παρθενικοῦ ὁμέως ἀποτελεῖ πλάνην περὶ τὸ πρόσωπον, ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ κατὰ τὴν πρώτην συνουσίαν ρυτίστυαίματος εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς ὁποίας ὁ ἐναγόμενος ἀνεξήγησε τὴν ἀποδείξιν τῆς παρθενίας τῆς ἐναγούσης συζύγου του, δὲν εἶναι ἀσφαλὲς ἀποδεικτικὸν μέσον, ἀφ' οὗ ὁ διάστημα Παρὰντ Δισατέλ ἀναμφισβητήτως ἀπέδειξεν ὅτι πολλοὶ ἀνῆλκοι γυναῖκες ἐγκαταλιποῦσαι τὸ σίγγρον αὐτῶν ἐμπόριον καὶ ὑπανδρευθεῖσαι παρουσίαν τὰ ἐλάττωσιν ἡμεῖς, ἐνῷ ἀφ' ἐτέρου νεάνιδες, παραδοθεῖσαι πρὸ τῆς ἐρήθου ἡλικίας εἰς κατ' ἴδιαν τὰς ἐξ ἀλώσεως τῆς παρθενίας ἀνευ ροῆς αἵματος (Πρόβλ. A. Debay αὐτ.), ἀλλ' ἐκτὸς τούτων κατὰ τὰς περὶ διαζυγίου ρωμαϊκὰς διατάξεις, αἵτινες κρατοῦν καὶ ἐν Ἑπανήσῳ (ὅρα Λεξικὸν Νομικῆς I σελίς 966), ἐὰν ἐν τῷ καιρῷ τοῦ γάμου ὁ ἀνὴρ εὖρη διαπεπαρθευμένην ἦν ἔλαθεν εἰς γάμον ὡς παρθένον, καὶ δείξῃ τοῦτο εὐθὺς δι' ἐνεργουῶς ἀποδείξεως, δὲν ἔχει ἐν τούτοις λόγον διαζυγίου διότι ἡ διάταξις αὕτη, ἣν ἀναγράφει ὁ Ἀρμενόπουλος (Βιβλ. Δ' σελ. 10) καὶ καθ' ἣν διαλύεται ὁ γάμος, δὲν ἰσχύει παρ' ἡμῶν ὡς καὶ οὐσα Αὐτοκρατορικὴ (Κραστὰς αὐτοῦ. § 180, Καλ. αὐτ. § 148, Παπαρηγ. τομ. Γ' § 186), εἰς ἐπὶ τῶν δὲ ὧν τούτων εἰρήσθω σινάμα καὶ τὸ οὐχὶ ἀσχετον πρὸς τὸ προκείμενον ζήτημα ὅτι πλουσία γαλλικὴ νομολογία καὶ οὐκ ὀλίγοι νομοδιδάκται ἀπεφάνθησαν ὅτι δὲν δύνανται ν' ἀκυρωθῇ γάμος καὶ ἐὰν ἔτι ἡ γυνὴ στερεῖται ἐσωτερικῶν γεννητικῶν ὀργάνων ('Αποφ. Ἀκυρωτικοῦ τῆς 3ης Ἀπριλίου 1903, ἣν ὅρα ἐν Θέμιδι ΙΔ' σελίς 176 ἔνθα καὶ παραπομπαὶ εἰς Γαλλικὴν νομολογίαν καὶ συγγραφαίς), πολλὰ δὲ μᾶλλον τοῦτο δύνανται νὰ ὑποστηρίξω ἐπὶ ἐλλείψεως παρθενικοῦ

ὁμέως ἤτοι ἐπὶ διαπεπαρθευμένης γυναίκας, τὸ δὲ ἐπιχείρημα τοῦ ἐναγόμενου ὅτι ἡ παρθενία εἰς τὴν σύμβασιν τοῦ γάμου ἀποτελεῖ «τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος, ὅπερ εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς συμβάσεως» δὲν κινεῖται ὀρθόν. Συνωδὰ ὅθεν τούτοις ἡ πλειονοψηφούσα γνώμη τοῦ δικαστηρίου δέχεται ὅτι διαπεπαρθευμένη γυνὴ, ἣν ὁ ἀνὴρ λαμβάνει ὡς σύζυγον ἐξελάμβανεν ὡς παρθένον, δὲν ἀποτελεῖ οὐσιώδη πλάνην περὶ τὸ πρόσωπον, συναπαγομένην τὴν ἀκύρωσιν τοῦ γάμου, ἐπομένως ἐπουσιώδης τυγχάνει ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγόμενου ὅτι εἰς τὴν γάμον συνήνεσεν ὑπὸ τὴν ποῦρόθεν καὶ τὴν ἐκ μέρους τῆς ἐναγούσης καὶ τῶν οἰκείων τῆς ἐπιθεθείσιν, μὴ ἀρθεῖσαν ὑπὸ ἐναντίας δηλώσεως ὅτι ἡ ἐνάγουσα εἶναι παρθένα. Ἀσκόπος δὲ ὡσαύτως καὶ ματαίᾳ, μετὰ τ' ἀνωτέρω, κρίνεται καὶ ἡ ἔρευνα τῶν ἰσχυρισμῶν τῆς ἐναγούσης ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς καὶ ἐναγόμενος, μεταμεληθεὶς τὴν τρίτην ἡμέραν τοῦ γάμου ἀπέβαλεν αὐτὴν καὶ ὅτι ἀμέσως μετὰ τοῦτο ἐβεβαίωθη δι' ἰατρικῆς ἐξετάσεως καὶ αὐτῆς καὶ τοῦ αἱματορροῦ τοῦ νυμφικοῦ χιτῶνος τῆς, ὅτι τὴν παρθενίαν τῆς ἀπώλεσε κατὰ τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου ἐκ τῆς μετὰ τοῦ ἐναγόμενου συνομιλίας τῆς. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ παρθενία, ἥτις παρ' ἅπασιν σχεδὸν τοῖς ἔθνεσι θεωρεῖται θησαυρὸς (Debay αὐτ.) ἐλλείπευσα παρὰ τῆς εἰς γάμον ἐρχομένης γυναικὶ καὶ τοῦτο κατόπιν συνομιλίας πρὸ τοῦ γάμου μετ' ἄλλου ἀνδρὸς, ὅπερ κατὰ τὸ ἐφικτόν εἶναι ἀντικείμενον δικαστικῆς ἐρεῦνης, δὲν νὰ συναγῇται τὴν ἀκύρωσιν τοῦ γάμου, ἐφ' ὅσον ὁ ἀνὴρ δὲν ἐγνώριζεν αὐτὸ ἐκ τῶν προτέρων, διότι, κατὰ τὴν κοινὴν πεῖραν εἰς πᾶσαν συγκρότησιν γάμου ὑπονοεῖται ἡ γυνὴ παρθένα ἢ δ' ἑλλειψὶς τῆς παρθενίας ἀποτελεῖ οὐσιώδη πλάνην τοῦ ἀνδρὸς, κατὰ δὲ τὰς σημερινὰς περὶ τιμῆς καὶ οἰκογενεας ἰδέας, ὁ γάμος μετὰ διακεκορευμένης, ἥτις οὐχὶ ἁπλῶς εἶναι «ὑποκλόπις ἀλλοτρίων σπυρμάτων» (ὅπερ, εἰρησθῶ, κατὰ τὴν Νεαράν 93 τοῦ Λέοντος εἶναι λόγος λύσεως γάμου) ἀποβαίνει διαρκὲς πηγὴ συμφορῶν. οὐδὲν δὲ ὑπὸ τὴν ἐκ τούτου διχόνοιαν ἐκπληροῦται ὁ σκοπὸς τοῦ γάμου, ἄλλως δὲ τὸ ἐν λόγῳ ζήτημα δὲν εἶναι ὑποβέβητον τῶν γάμων μετὰ ὑποστάτους ἐγκληματαίχην ποινὴν ἢ μετὰ γυναικὸς μοιχογεννήτου. ἣν ὁ ἀνὴρ ἐξελάμβανεν ὡς τέκνον γνησίας γονῆς, οἷτινες γάμοι κρίνονται ὡς ἀκυρώσιμοι (Κραστὰς αὐτ. § 65 Πρόβλ. καὶ Demolombe III No 253-253 ter.) (*).

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος πρὸς ἀκύρωσιν τοῦ γάμου, ἐτικαλεῖται προσέτι δῖλον τῆς ἐναγούσης, ὅν μετεχειρίσθη αὕτη πρὸς σύστασιν τοῦ γάμου, ἀλλ' ἡ ἔνστασις αὕτη τοῦ δόλου τυγχάνει ἀπορριπτέα ὡς ἀόριστος, διότι ὁ ἐπικαλούμενος τὴν ἀπάτην ὀφείλει νὰ ὀρίσῃ τὰ γεγονότα τὰ τὴν ἀπάτην ἐπενεγκόντα ἵνα συνδυάζων ταῦτα ὁ δικαστὴς πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, κρίνῃ περὶ τῆς σπουδαιότητος αὐτῶν ('Εγγ. Οἰκ. ἐκδ. ε' § 189 σημ. 13). Διότι «οὐ δίδεται ἡ περὶ δόλου ἀγωγή· εἰ μὴ ἀπὸ μεγάλης καὶ προφανοῦς πανουργίας» (Νομ. 46 Βασ. 10.3), αἱ δὲ «μηχανογραφίαι» ὡς προτείνει ὁ ἐναγόμενος ὅτι ἡ ἐνάγουσα σύζυγος του, ὅπως φανῇ ὅτι ἐπὶ λήθην ἀπορραγία κατὰ τὴν μίξιν, ἀπέκρυψε τὰ ἐσωτερικὰ αὐτῆς ἐνδύματα πρὸ τῆς νυμφικῆς κατακλίσεως κύστιν πλήρη ξένου αἵματος, ὅπερ προσέποιήθη ἡ ἐνάγουσα ὅτι ἔρρευσεν φυσιολογικῶς κατὰ τὴν πρώτην συνομιλίαν, ἀναφέρονται εἰς χρόνον μετὰ τὸν γάμον καὶ συνεπῶς οὐδεμίαν ἤσκησαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς πρὸς σύστασιν τοῦ

(*) Τὶ ὑψηλὴ τῷ ὄντι ἀντίληψις τοῦ προορισμοῦ τοῦ γάμου! Κακόμοιροι Μοδεστίνε!

γάμου τούτου συναινέσεως τοῦ ἐναγομένου, ἄλλως δὲ ἐπὶ τοῦ γάμου ὁ δόλος ἔχει σπουδαιότητα μόνον ἐφ' ὅσον δι' αὐτοῦ παρήχθη πλάνη ἐπαγομένη ἀκυρώσιαν τοῦ γάμου (Κρασσᾶς αὐτ. § 67 Demolombe III, No 255 Aubry et Rau V σελ. 69) κατὰ δὲ τὴν ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει κρατήσαντων γνώμην, ἡ πλάνη περὶ τῆς παρθενίας τῆς ἐναγοῦσης δὲν δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ κύρους τοῦ τελεσθέντος γάμου, συνεπῶς ἀσχοπον κρίναι τὸ δικαστήριον ν' ἀσχοληθῇ ὅπως ἀνεύρῃ διαδρομικῶς ἐκ τῶν ἀνωτέρω μνηγορραφίων, ὡς τὰς ἀποκαλεῖ ὁ ἐναγόμενος, ὅτι οὐδέποτε οὗτος ἤθελε συναινέσῃ εἰς γάμον μετὰ οἰκονομικῶς γυναικός (*).

Ἐπειδὴ ἡ ἐνστάσις τοῦ ἐναγομένου ὅτι δὲν ὑποχρεοῦται εἰς διατροφήν τῆς ἐναγοῦσης συζύγου του ἔχων δικαίους λόγους, καθόσον δὲν εὐρέθη ἀγνή καὶ παρθένος, τυγχάνει ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι κατὰ τὸ ἀ.θρον 186 Ἰον. Κώδικος, ἐὰν ὁ ἀνὴρ δι' ἀδικούς λόγους ἀποποιεῖται νὰ παραλάβῃ εἰς τὰ ἴδια τὴν γυναῖκα, καταδικάζεται νὰ πληρώσῃ πρὸς αὐτὴν σύνταξιν διατροφῆς κατὰ τὸ ἐξ ἀντιδιαστολῆς ἐπιχειρημά του, δὲν ὑπάρχουν ἀδικοὶ λόγοι, ἥτοι ἐὰν συντρέχουν δίκαιοι λόγοι δύναται ὁ ἀνὴρ ν' ἀποποιηθῇ καὶ νὰ μὴ παραλάβῃ εἰς τὰ ἴδια τὴν γυναῖκα καὶ διατροφὴν εἰς αὐτὴν νὰ μὴ καταβάλλῃ, ἀλλ' ὁ λόγος τὸν ὁποῖον ὁ ἐναγόμενος προβάλλει καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τὰ ὁποῖα ἐπικαλεῖται ὅτι αὐτὸς, νέος ἄρτιος καὶ ἀκμαῖος, πρῶτον τέκνον καὶ ἀρίστης κοινωνικῆς ὑπολήψεως καὶ θέσεως. ἔλθων εἰς γάμον κοινωνίαν μετὰ κόρης, ἣν πάντως ὑπέθετεν ἀγνήν καὶ παρθένον, ἤθελεν ἀπολέσῃ τὴν ἡθικὴν αὐτοῦ ὑπαρξίν ἐὰν παρελάβανε τοιαύτην νύμφην εἰς τὸν οἶκόν του, ὅτι θὰ καταδικάζετο εἰς βίον ἀβίωτον ἐκ τῶν συναισθημάτων τῆς ἰδίας συνειδήσεως καὶ ὅτι θὰ καθίστατο ἔρμαιον τῆς κοινωνικῆς γλεῦθης—κρίνονται κατὰ τὴν πλειονοψηφούσαν γνώμην τοῦ δικαστηρίου μὴ ὁρθεῖ καὶ δίκαιαι, διότι ἐφ' ὅσον μεταξὺ τῶν ἐπιστημονικῶν κορυφῶν ὑπάρχουν κατὰ τ' ἀνωτέρω εἰρημένα ἀμφισβητήσεις περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ τοῦ παρθενικοῦ ὑνέως, θεωρεῖται δὲ πλάνη ἡ ἀποδείξις τῆς παρθενίας ἐκ τῆς οὕτως αἵματος κατὰ τὴν πρώτην συνομιλίαν, ἀφοῦ μεμαρτυρημένως παρθένον δὲν ὑπέστησαν ρῆξιν τινα οὐδ' αἰμορραγίαν (Πρβλ. Α. Débay αὐτ.), δὲν δικαιολογεῖται τις ἀποποιούμενος νὰ δεχθῇ τὴν σύζυγον εἰς τὸν οἶκόν του, πολλῶν δὲ μᾶλλον ἐν προκειμένῳ. ὅπου ὁ ἐναγόμενος, καθ' ὃ συνάγεται ἐκ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ὑπ' ἀριθ. 2387 (1906) προικοσυμφώνου, ἔλαβε κατέχει καὶ κατοποῦται προίκα. τὸ δὲ σχετικὸν ἔθιμον ὅπερ ἐπικαλεῖται ὁ ἐναγόμενος ὡς μὴ ἰσχύον, κατὰ τὰ ἐν τῇ τρίτῃ σκέψει εἰρημένα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, εἰ καὶ ἡδυνάτο τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ ὅτι ὑπὸ τῆς μειοψηφίας τοῦ δικαστηρίου θεωρηθείσης ἀνωτέρω τῆς παρθενίας τόσον οὐσιώδους, ὥστε ἡ ἔλλειψίς τῆς νὰ συνεπάγεται ἀκύρωσιν τοῦ γάμου. συνέπεια εἶναι ὅτι ὁ ἐναγόμενος μετὰ προηγουμένην δικαστικὴν βεβαίωσιν ἔχει δικαίους λόγους ν' ἀποποιητῇ ὅπως δεχθῇ εἰς τὰ ἴδια τὴν σύζυγόν του ἢ διατροφήν αὐτήν.

Ἐπειδὴ ἐν τούτοις ὁ ἐναγόμενος ἐπικουρικῶς ἐκ τῶν ἐν τῇ ἐπιδίκῳ ἀγωγῇ ἀναφερομένων οὐσιωδῶν πραγματικῶν γεγονότων ἀμφισβητεῖ 1) ὅτι ἀπέπεψε ἐκ τῆς οἰκίας του τὴν ἐνάγουσαν σύζυγόν του, διατείνόμενος ὅτι αὕτη οἰκίᾳ βουλήσει ἐξ αἰσχύνῃς ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ συζυγικοῦ οἴκου παραληφθεῖσα ὑπὸ τῶν συγγενῶν τῆς καὶ κατοικήσασα ἔκτοτε εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει Ζακύνθου γυναικαίαν Μονὴν τοῦ Τιμίου

(*) Τὶ σιχαμός.

Προδρόμου καὶ 2) ἀμφισβητεῖ ὅτι κέχτηται περιουσίαν καὶ ὅτι ἐργάζεται προσωπικῶς συντηρούμενος ὑπὸ τῶν γονέων του, δέν ὄθεν ἡ ἐνάγουσα νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς σχετικὴν ἀπόδειξιν, ἐπιτερομένων καὶ τῶν μαρτύρων λόγῳ ἀνεφίκτου κτήσεως ἐγγράφων καὶ ὁ δὲ Α) ὡς πρὸς τὴν ἀποκομπὴν ἐκ τῆς συζυγικῆς οἰκίας πρέπει ν' ἀποδείξῃ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἱστορούμενα ὅτι ἐξηναγκάσθη διὰ σκαιῶν καὶ βιαίων τρόπων τοῦ ἐναγομένου συζύγου τῆς ν' ἀπέλθῃ τοῦ συζυγικοῦ οἴκου, καθόσον ἡ διατροφή ὀφείλεται ἢ ὅταν ἡ σύζυγος μὲν ἐν τῷ συζυγικῷ οἴκῳ ἢ ὅταν ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὸν ἕνεκα ἰσχυρῶν καὶ ἀποχρώντων λόγων προερχομένων ἐξ ὑπατιότητος τοῦ συζύγου (Α.Π. 140 τοῦ 1874, 226 τοῦ 1875 ἄς ὄρα ἐν νομολογίᾳ Μπαλάνου-Γκίνη, Μέρ. Β' σελ. 134-135, περὶ δὲ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐναγομένου ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἐξ αἰσχύνῃς κατέλιπε τὸν συζυγικὸν οἶκον δὲν τάσσεται εἰδικὸν θέμα ἀποδείξεως ἄτε ἀποτελοῦντος ἄρνησιν (*), ὡς πρὸς δὲ Β') τὸ ποσὸν, ὅπερ δέον νὰ χορηγῆται λόγω παρθενίας, τοῦτο κατὰ τὸ ἄρθρον 186 § 1 Ἰονίου Κώδικος κανονίζεται ἀναλόγως μετὰ τὴν κατάστασιν καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνδρός, συμφώνως δὲ πρὸς τὴν διάταξιν ταύτην τίθεται τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως, ἐπιφυλάσσεται δὲ τὸ δικαστήριον ὅπως μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀποδείξεων, πρὸς κανονισμὸν τῆς ἀναλόγου συντάξεως διατροφῆς λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ μνησθὲν ὑπ' ἀριθ. 2387, (1906) προικοσύμφωνον.

Ἐπειδὴ νομίμως ἐνίσταται ὁ ἐναγόμενος ὡς πρὸς τὴν αἰτουμένην κατ' αὐτοῦ προσωπικὴν κράτησιν διὰ τὴν χρηματικὴν ποινὴν ἐν περιπτώσει μὴ καταβολῆς τῆς τυγνὸν ἐπιδικαστέας συντάξεως διατροφῆς, διότι κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 1003 § 4 Πολ. Δικον. (μὴ τροποποιηθέντος κατὰ τὸ περὶ οὗ τρέχεται ζήτημα ὑπὸ τοῦ νεωτέρου περὶ προσωπικῆς κράτησεως νόμου) κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις κατὰ τοῦ συζύγου τοῦ ἐνάγοντος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Χ. Χ. Ἄγιον Πέτρον : Κατὰ τὴν σαφῆ ἐννοίαν τοῦ δημοτικοῦ φορολογικοῦ νόμου, ὡς καὶ παντὸς τοιοῦτου, μόνῃ ἡ εὐρύς τις τῶν τεθειμένων ὁρίων ἀπαγορεύεται, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ περιστολὴ ἐντὸς αὐτῶν, ἡ ὁποία δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι πληροὶ καὶ εὐχύν. Ὁ περιορισμὸς λοιπὸν τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων εἰς Δῆμον τινὰ ὧνίων, ἐπὶ μόνων τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλουμένων τοιοῦτων καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν δι' ἴδιαν ἀτομικὴν χρῆσιν ὑπὸ ἀτόμων εἰσαγομένων, ἐγκρίθεις διὰ τῆς ἐγκρίσεως τῆς δημοπρασίας ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, δὲν βλέπομεν ὅτι πρέπει νὰ κινήσῃ τὸν γόλον οὐδενός. Ἐν πάτῃ περιπτώσει ἐκ τοῦ ἐν τῇ διακηρύξει τῆς δημοπρασίας περιορισμοῦ τούτου δύνατον νὰ ὑπάρξῃσι διοικητικὰ ζητήματα. περὶ ὧν δὲν πρόκειται ἤδη λόγος, ἀλλ' οὐδὲν ἀπολύτως δικαίωμα προάγεται διὰ τὸν ἐνοικιαστήν, ὅστις δὲν δύναται νὰ ἔχῃ πλεονα τῶν ἐνοικιασθέντων αὐτῷ δικαιώματα, ὥστε νὰ ἀξιοῖ εἰσπραξίν φόρου ἐπὶ τῶν ρητῶς μὴ περιλαμβανομένων ἐν τῇ πρὸς αὐτὸν ἐνοικίασει ἀντικειμένων.

(*) Ὡς νὰ μὴ ἀπετέλουν τὴν ὑστάτην βαναυσότητα ἡ διακόμεναι αὕτη τῆς παρθενίας, ἡ διάσπασις παντὸς ἡθικοῦ καὶ ἡ ἐξευτέλισις καὶ τοῦ τελευταίου ἀνθρωπίνου αἰσθηματος. Αὐτὸ μᾶς ἐνθυμίζει τὴν περίφημον ἀποτροπὴν : ἐγὼ εἶμαι ἀβρόφρων βρὰ γαίδαρος !

29 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1907

(*) Ἐπέρχεται μετὰ τὴν 398 τοῦ α' τμήματος ἐν σελ. 445 XVII. Τὸ ζητούμενον ἦτο ἐὰν ὁ ὑπουργὸς ἐν δικαίῳ ἀνεκάλεσε τὴν ἔγκρισιν, θεωρήσαν τὸ βιβλίον ὡς οὐχὶ διδασκτικὸν ἀλλ' ἀπλῶς ἀναγνωστικόν, μὴ δεόμενον ἐγκρί-σεως καὶ τούντεθεν μὴ δυνάμενον ἀπολαύσει τῆς ἐκ τῆς ἐγκρίσεως ἀποκλειστικότητος.

οίοις προγράμμασιν. - αποκλειστικότης. - μεταγενεστέρα ανάκλησις ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου ὡς μὴ διδακτικοῦ ἀλλ' ἀναγνωστικοῦ-εὐθύνῃ Δημοδίου.

Ἐπειδὴ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐφεσιδλήτου νόμιμος μὲν βάσις εἶναι ἡ τοῦ Δημοσίου εὐθύνῃ λόγῳ τῆς παρὰ τὸν νόμον ἐνεργείας τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ τῆς Ἐκπαιδεύσεως, ἀνακαλέσαντος τὴν προηγουμένην ἐγκρίσιν τῆς ἀποφάνσεως τῆς ἐκλεγθείσης ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Νόμου ΒΤΓ' τοῦ 1895 ἐπιτροπείας πρὸς κρίσιν τῶν εἰς τὰ ἐλληνικὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους εἰσακτέων διδακτικῶν βιβλίων, δι' ἧς ἀπεφάνητο αὕτη ὅτι τὸ εἰς διαγωνισμὸν ὑποβληθὲν βιβλίον «Νεοελληνικὰ Ἀναγνώσματα» ὡς μόνον ἐγκριθέν ἐκ τῶν ἄλλων ὁμοειδῶν, ἦτο εἰσακτέον εἰς τὰ σχολεῖα ἐπὶ πέντε σχολικὰ ἔτη ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1903 καὶ ἀντικείμενον ἡ τοῦ Δημοσίου ὑποχρέωσις εἰς ἀνόρθωσιν ζημίας, ἣν ὡς ἐκ τῆς παρανόμου ταύτης ἀνακλήσεως τῆς δοθείσης ἐγκρίσεως ὑπέστη ὁ ἐφεσιδλήτος.

Ἐπειδὴ, ἐὰν ἀληθῶς, καθὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτίθησιν ὁ ἐκκαλῶν, ὁ ἀρμοδίος ἐπὶ τῆς Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργὸς δὲν ἐδικαιούτο κατὰ τὸν προμνησθέντα νόμον μετὰ τὴν ἐκθεσιν τῆς ἐπὶ τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν διδακτικῶν βιβλίων ἐπιτροπῆς, δι' ἧς τὸ προκείμενον βιβλίον ἐνεκρίθη ὡς μόνον εἰσακτέον εἰς τὰ ἐλληνικὰ σχολεῖα καὶ τὴν ἐγκρίσιν ταύτης νὰ ἀνακαλέσῃ αὐτήν, ἀλλὰ τὸναντίον ὑπερρεούτο κατὰ τὸ ἄρθρ. 16 τοῦ νόμου τούτου νὰ ἀναγράψῃ, τοῦτο ἐν τῷ τηρουμένῳ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Ἐκπαιδεύσεως ἐπιστήμῳ καταλόγῳ τῶν ἐγκειμένων βιβλίων καὶ διευθύνῃ τοῦ καταλόγου τούτου ἀντίτυπα εἰς τοὺς διευθυντάς τῶν ἐλληνικῶν σχολείων τοῦ Κράτους, ἵνα ἀναγραφῇ ἐν τοῖς ἐτησίαις προγράμμασιν αὐτῶν ὡς μόνον εἰσακτέον, ἐξ οὗ ἔπειτα ὅτι ἤθελεν εἰσθαι τὸ βιβλίον τοῦτο ἐν ἀποκλειστικῇ κατὰ τὴν περίοδον τῆς πενταετίας χρήσει, τὸ Δημοσίον ὡς φέρον κατὰ τὸν νόμον εὐθύνῃ διὰ τὰς παρανόμους πράξεις καὶ παραλείψεις τῶν ὑπαλλήλων αὐτοῦ, τὰς γινομένας ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἀνατεθειμένης αὐτοῖς ὑπὸ τῶν νόμων ἐξουσίας, ὑποχρεοῦται ν' ἀνορθώσῃ πᾶσαν προελθοῦσαν ἐντεῦθεν εἰς τὸν ἐφεσιδλήτον ζημίαν, θετικὴν ἢ ἀποθετικὴν κατὰ τὰς κρατούσας περὶ τούτου ἀρχὰς τοῦ δικαίου, καὶ αἱ τοῦ Δημοσίου ἐνστάσεις, ὅτι ἡ ἀγωγή τοῦ ἐφεσιδλήτου εἶναι ἀπορριπτέα ὡς μὴ ὀρίζουσα τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τοῦ ἀξιωματικοῦ ὑπ' αὐτοῦ δικαιώματος ἀποζημιώσεως ἢ ὡς νόμῳ ἀνυπόστατος, ὡς μὴ φέροντος τοῦ Δημοσίου εὐθύνῃ ἐκ τῶν παρανόμων πράξεων καὶ παραλείψεων τῶν ὑπαλλήλων αὐτοῦ, εἰμὴ μόνον εἰς τὸ περιελθόν αὐτῷ, ἐκτὸς ἂν ἐγένοντο αὐτὰ ἐκ μεγάλῃς αὐτῶν ραθυμίας, εἶνε ὡς ἀνυπόστατοι ἀπορριπτέαι καὶ ἐξεταστέον καθίσταται, ἐὰν κατὰ τὸν προμνημονευθέντα Νόμον ΒΤΓ' τοῦ 1895, ἐδικαιούτο ὁ ἐπὶ τῆς Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργὸς ν' ἀνακαλέσῃ ὡς ἐπραξεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἣν ἐχορήγησεν ἀπαξ ἐγκρίσιν τῆς γνώμης τῆς ἐπιτροπείας, δι' ἧς ἐκρίθη τὸ εἰρημένον βιβλίον ὡς μόνον εἰσακτέον ἐν τοῖς ἐλληνικοῖς σχολείοις.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ Νόμου ΒΤΓ' τοῦ 1895, οὐδὲν διδακτικὸν βιβλίον, πλὴν τῶν κειμένων τῶν ἀρχαίων γλωσσῶν, εἰσάγεται εἰς τὰ ἐλληνικὰ σχολεῖα, ἂν μὴ ἐγκριθέν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς ἐπομένας διατάξεις αὐτοῦ καθεστημένης πρὸς κρίσιν τῶν εἰσακτέων βιβλίων ἐπιτροπείας, ἀναγραφῇ ἐν τῷ ἐπιστήμῳ καταλόγῳ τῶν ἐγκειμένων βιβλίων, ὡς δὲ προκύπτει ἐκ τῶν ἁρθρῶν 16 καὶ 17, ἅμα βιβλίον τι ἐγκριθῇ ὡς εἰσακτέον εἰς τὰ σχολεῖα καὶ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου ἀποδοχὴν τῆς περὶ τούτου γνώμης τῆς ἐπιτροπείας ἀναγραφῇ ἐν τοῖς προγράμμασιν, μόνον τούτου ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ χρῆσις ἐπὶ μίαν πενταετίαν καὶ οὐδενὸς ἄλλου, ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως τοῦ ἁρθρ. 22 καθ' ἣν πρόκειται περὶ βιβλίων θρησκευτικῶν μαθημάτων, δι' ἃ προσαπαιτεῖται καὶ ἡ ἐγκρίσις τῆς Συνόδου καὶ τῆς τοῦ 18, ὅταν βιβλίον τι καταγγεληθῇ ὡς ἀντιβαῖνον εἰς τὰ τῆς θρησκείας ἢ ὡς διαστρέφον ἐπιστημονικὰς ἀληθείας.

Ἐπειδὴ, ὡς προερρέθη κατὰ τε τὸν Νόμον ΒΤΓ' καὶ τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἐκδοθέντας, ἵνα εἰσαχθῇ βιβλίον τι εἰς τὰ σχολεῖα τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως, δὲν ἄρκει νὰ εἶναι διδακτικόν, ἥτοι χρήσιμον εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν ἐν τοῖς ἐλληνικοῖς σχολείοις καὶ γυμνασίοις κατὰ τὸ ἰσχὺν νόμου ἔχον Διάταγμα τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836, εἰς ἡμετέρας καὶ ὁ ΒΤΓ' Νόμος ἐν ἁρθρῳ 17 ἀναφέρειται ὀριζομένων μαθημάτων, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ ἐγκριθῇ ὑπὸ ἐιδικῆς ἐπιτροπείας ἐπὶ τούτῳ καθεστημένης ὡς εἰσακτέον μόνον ἢ καὶ μετ' ἄλλων πρὸς διδασκαλίαν. Τοιοῦτον δ' ἔχων ὁ νόμος οὗτος ἀντικείμενον, ἥτοι τὸν διαγωνισμὸν τῶν διδακτικῶν βιβλίων τῶν εἰς τὰ σχολεῖα εἰσακτέων, οὔτε διάταξιν τινα, καθὰ καὶ ἡ ἀναιρετικὴ τοῦ Α' τμήματος τοῦ δικαστηρίου ἀπόφασις δέχεται, περιέχει περὶ τῶν πρὸς διδασκαλίαν τῶν διδακτέων μαθημάτων χρησιμευόντων βιβλίων, οὔτε ἡδύνατο τοιοῦτόν τι νὰ περιέχῃ, διότι τὰ περὶ αὐτῶν κανονίζει τὸ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1836 Διάταγμα περὶ ὀργανισμοῦ τῶν σχολείων τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως καὶ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐκδοθέντα κατὰ καιροὺς Διατάγματα, δι' ὧν ὀρίζονται τὰ διδασκόμενα μαθήματα, οὔτε εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν, ὡς εἶναι ἐπόμενον, ἀναθέτει τὴν ἐντολὴν δι' ἐιδικῆς καὶ ρητῆς διατάξεως νὰ κανονίσῃ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, ἥτοι νὰ ὀρίσῃ ὅποια εἶναι τὰ διδακτικὰ βιβλία, ἅτινα πρὶν ἢ εἰσαχθῶσιν εἰς τὰ ἐλληνικὰ σχολεῖα πρὸς διδασκαλίαν, ἀπαιτεῖται νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὸν ὀριζόμενον ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΤΓ' διαγωνισμὸν καὶ ἐγκριθῶσιν ὑπὸ τῆς συνεστημένης ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἐπιτροπείας. Οὐδὲ ἔπεται τὸ ἐναντίον ἐκ τοῦ ὅτι διὰ μὲν τοῦ ἁρθρου 23 τοῦ νόμου τούτου κατηργήθησαν οἱ προηγούμενοι καὶ ἀντικείμενοι ἐπίσης τὸν διαγωνισμὸν τῶν διδακτικῶν βιβλίων ἔχοντες νόμοι, διὰ δὲ τοῦ ἁρθρου 23 ὠρίσθη ἀπλῶς ὅτι τὰ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ΒΤΓ' Νόμου κανονισθῆσονται διὰ Β. Διατάγματος, ἥτοι κατὰ τὴν τρόπον διεαχθήσεται ὁ διαγωνισμός. Τούτων δοθέντων ἔπεται ὅτι οὐδεμίαν εἶχεν ἐξουσίαν τὸ Ὑπουργεῖον νὰ ὀρίσῃ, ὡς ἐπραξεν διὰ τοῦ ἁρθρου 8 τοῦ ἐκδοθέντος πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ΒΤΓ' Νόμου Διατάγματος τῆς 10 Ὀκ-

τωδρίου 1895 τίνα είναι δεκτά εἰς διαγωνισμὸν βιβλία, ὅπερ ἐστὶ τίνα εἶναι τὰ εἰς διδασκαλίαν χρήσιμα καὶ τίνα τὰ πρὸς ἀπλὴν ἀνάγνωσιν, ἐνῶ ὁ Νόμος ΒΤΓ' πάντα τὰ διδακτικὰ βιβλία ὀρίζει ὡς εἰς διαγωνισμὸν ὑποκείμενα, ἐξαιρῶν τὰ κείμενα μόνον τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ρητῶς δὲ ὡς πρὸς τὰ χρησιμεύοντα εἰς διδασκαλίαν τῶν ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς σχολείοις μαθημάτων βιβλία ἀναφέρει· τὰ εἰς τὸ ἀπὸ 31 Δ)βρίου 1835 Διάταγμα. Μὴ δοθείσης δὲ κατὰ ταῦτα διὰ τοῦ Νόμου ΒΤΓ' ρητῆς καὶ ἐιδικῆς ἐγκυλίου ἵνα ὁρισθῶσιν ὑπὸ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας διὰ Διατάγματος τὰ εἰς διαγωνισμὸν ἐκ τῶν πρὸς διδασκαλίαν χρησιμεύοντων κατὰ τὸ εἰρημένον Διάταγμα τοῦ 1836 βιβλίων ὑποβλητέα, οὐδὲν σημαίνει ἐάν τὸ περὶ οὗ πρόκειται βιβλίον καταλογίζῃ ἐιδικῶς μεταξὺ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 8 τοῦ ἐκτελεστικοῦ Διατάγματος τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1895 καταριθμουμένων καὶ οὐδὲν εἶχεν ἐπομένως δικαίωμα ὁ ἐπὶ τῆς Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργὸς, ἄφ' οὗ ἐνέκρινε τὴν γνώμην τῆς εἰρημένης ἐπιτροπείας, δι' ἧς ἐνεκρίθη τὸ εἰρημένον βιβλίον ὡς αποκλειστικῶς εἰσακτέον εἰς τὰ ἑλληνικά σχολεῖα, ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ταύτην, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ ἐγκριθέν τοῦτο βιβλίον δὲν ἀναφέρεται ἐν τῷ ἐκτελεστικῷ Διατάγματι ἢ ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ οὐχὶ πρὸς διδασκαλίαν κυρίως ἐχρησίμευσεν.

Ἐπειδὴ ὅμως τοιαύτην ἐκφέρων γνώμην τὸ δευτερον τοῦτο τμήμα ἀντιτίθεται προφανῶς εἰς τὴν ἀναιρετικὴν τοῦ πρώτου τμήματος ἀπόφασιν, καθ' ἣν οὐδὲν διὰ τὸ περὶ οὗ πρόκειται βιβλίον ἀπέκτησαν ὁ ἐνάγων καὶ ὁ δικαιούχος αὐτοῦ δικαίωμα πρὸς εἰσαγωγὴν αὐτοῦ εἰς τὰ ἑλληνικά σχολεῖα, εἰ καὶ ἐνεκρίθη τοῦτο ἐν διαγωνισμῷ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπείας, ὡς μόνον εἰσακτέον, διότι δὲν συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν ἐν τῷ ἐκτελεστικῷ Διατάγματι τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1895 ὁρισθέντων ὡς ὑποβλητέων εἰς τὸν διαγωνισμὸν καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ παραπεμφθῇ τὸ νομικὸν τοῦτο ζήτημα, ἐξ οὗ ἐξαρτᾶται τὸ παραδεκτὸν καὶ βάσιμον τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς, εἰς τὴν ὁλομειλιαν τοῦ δικαστηρίου πρὸς ἄρσιν τῆς μεταξὺ τῶν δύο τμημάτων αὐτοῦ διαφωνίας.

Ἀριθ. 256 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ
Κατάληψις διὰ διδμοδρομικὴν ἀνάγκην.-
προσδιορισμὸς τιμῆς ὑπὸ ἐπιτροπῆς.- εὐ-
θύνη ἐπὶ καταβολῇ.- ἀξιώσεις τρίτων.- τρό-
πος.- ἀπλὴ διαμαρτυρία.- τόκοι ἀπ' ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς τοῦ ὁ ἐνάγων ἰσχυρίζεται ὅτι δυνάμει τοῦ . . . συμβολαίου ἠγγράσε καὶ παρέλαβε μετὰ τοῦ Ν. Κ*** ἐξ ἀδαιρέτου παρὰ τῶν Θ. Μ*** καὶ Κ. Σ*** τὰ δύο τρίτα μερίδια αὐτῶν τοῦ ἐν αὐτῇ ἀναφερομένου καὶ περιγραφομένου ἀγροῦ τοῦ ἀγροῦ δὲ τούτου ἀκαλλοτριωθέντος λόγῳ δημοσίας ἀνάγκης ὡς καταληφθέντος ὑπὸ τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς-Λαρίσης-Συνόρων, διετάχθη διὰ τῆς ἀπὸ 20 Μαρτίου 1891

καὶ ὑπ' ἀριθ. 3-4 ἀποφάσεως τῆς ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ ἡμῖς ἀνήκοντος εἰς αὐτὸν ἀγροῦ ἀποζημιώσεως ἐκ δραχ. 1172 καὶ 42)00, ἣν καὶ ἀπεδέχθη διὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἀπριλίου 1891 δηλώσεώς του πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργεῖον καὶ αἰτεῖται νὰ ὑπαχρεωθῇ τὸ Δημόσιον καὶ τῷ πληρώσῃ τὴν ἀποζημιώσιν ταύτην.

Ἐπειδὴ τοιαύτης οὕσης τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ ἀληθοῦς ὑποτιθεμένης κατὰ τὸν Νόμ. ΑΧΜΒ', ἐάν δὲν ὑπάρχῃ ἀμφισβήτησις τρίτων περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ τοῦ καταληφθέντος κτήματος, τὸ Δημόσιον δὲν δικαιούται νὰ ἀρνηθῇ πρὸς αὐτὸν τὴν πληρωμὴν τῆς ὡς ἄνω ἀποζημιώσεως. Λέγοντος δὲ τοῦ νόμου ἀμφισβήτησιν, δὲν ἐννοεῖ πᾶσαν ἀμφισβήτησιν ὅπωςδήποτε γενομένην, ἀλλ' ἀμφισβήτησιν δικαστικὴν, ἥτοι δι' ἀγωγῆς ἢ κατασχέσεως. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ, ἐν ᾧ δὲν ἀμφισβητεῖται πῶς ἡ βάσις τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος, ἄφ' ἑτέρου ἀμφισβήτησις τρίτων, οἶαν, ὡς εἴρηται, ἀπαιτεῖ ὁ μνησθεὶς Νόμος ΑΧΜΒ' δι' ἀγωγῆς ἢ κατασχέσεως περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ τοῦ καταληφθέντος κτήματος δὲν ὑπάρχει οὔτε καὶ τὸ Δημόσιον ἐπικαλεῖται ὡς γενομένην τοιαύτην ἀμφισβήτησιν, ἢ δὲ δι' ἀπλῆς διαμαρτυρίας τῆς Μ. χ. Ν*** ἀμφισβήτησις δὲν ἐκπληροῖ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου, κατὰ τὰ ἄνω εἰρημένα ἄρα ὀρθῶς ὑπεχρεώθη εἰς τὴν πληρωμὴν τὸ Δημόσιον.

Ἐπειδὴ συνεπῶς πρὸς ταῦτα, ὀρθῶς ὑπεχρεώθη τὸ Δημόσιον καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν τόκων ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Ἀριθ. 257 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Ὑπερόγκος βλάβη ἐπὶ κινήτων.- καθορισμὸς βλάβης.- παραγραφή.- ἀνάλκοι.- πώλησις μετὰ διατυπώσεις.- ἀποδείξεις καὶ ἀποδείκτικὰ μέσα.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ τμήμα τοῦτο, ἀναφερόμενον εἰς τὰς σχετικὰς σχέσεις τῆς προμνησθείσης ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως, σύμφωναν ἔχει γνώμην πρὸς τὴν δι' αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἀκυρωτικοῦ ἐξενεχθεῖσαν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν λύσιν τοῦ νομικοῦ ζητήματος ὅτι ἡ τῆς ὑπερόγκου βλάβης ἀγωγή χωρεῖ ἐπὶ ἀγοραπωλησίας οὐ μόνον ἀκινήτων ἀλλὰ καὶ κινήτων, ὥστε ἐσφαλὲ τὸ πρωτόδικον δικαστήριον ἀποφηνάμενον διὰ τῆς δευτέρας τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων τοῦ ὅτι ἡ περὶ διαρρήξεως ἀγοραπωλησίας λόγῳ ὑπερόγκου βλάβης ἀγωγή χωρεῖ ἐπὶ πωλήσεως μόνον ἀκινήτων καὶ ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἐσφαλμένη ἐκδογῇ ἀπορρίψαν ἄνευ ἐτέρας ἐρεύνης τὴν περὶ ὑπερόγκου βλάβης βάσιν τῆς ἀγωγῆς τῶν νῦν ἐκκαλούντων.

Ἐπειδὴ ἡ τοῦ ἐφεσιδλήτου ἐνστάσις περὶ παραγραφῆς τῆς ὑπὸ συζήτησιν περὶ ὑπερόγκου βλάβης ἀγωγῆς, ἃτε παρελθούσης τετραετίας ἀπὸ τῆς πωλήσεως (4ης Σεπτεμβρίου 1893), ἡ κατὰ τὴν πρώτην ἐνώπιον τοῦ ἑλληνικοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου συζήτησιν προταθεῖσα, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἀπὸ

(*) Ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἐν σελ. 130 IX 20 Α.Π.

(*) Ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἐν σ. 274 XVII 256 Α.Π.

24 Μαρτίου 1900 έγγραφων προτάσεων του ήδη εφειδλήτου έναγομένου, των ενώπιον του προξενικού δικαστηρίου υποβληθείσων, ἐφ' ὧν ἐξεδόθη ἡ πρώτη τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 25 (1900), ἀπορριπτέα ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος, διότι παραγράφεται μὲν κατὰ νόμον ἡ περὶ ὑπερέγκου βλάβης ἀγωγή διὰ παρελεύσεως τετραετίας, ἀλλ' ἐν προκειμένῳ ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή ἡγέρθη ὑπὸ τῆς ἐπιτρόπου ἀνηλίκων, κατὰ τῶν ἐποίων δὲν τρέχει κατὰ νόμον ἡ τετραετής παραγραφή (Ν. 5 Κῶδ. (7.41)), ὡς διατείνονται βασίμως οἱ ἐκκαλοῦντες.

Ἐπειδὴ ἀναφερομένου ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀγωγῆς «ὅτι τὸ καταβληθὲν τίμημα τῶν λιρῶν ἑθωμανικῶν 839 καὶ 38)00 δὲν ἀντιπροσωπεύει οὔτε τὸ ἐν ἑκατοστημόριον τῆς ἀληθοῦς καὶ δικαίας ἀξίας τοῦ ἐκποιηθέντος καταστήματος», ἐπαρκῶς ὀρίζεται ἡ ἀξία τῶν πωληθέντων καὶ ἰδίως τὸ ὅτι τὸ καταβληθὲν τίμημα τῆς πωλήσεως ἐκ λιρῶν ἑθωμανικῶν 839 καὶ 38)00 εἶναι ἑλαττον τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀξίας τῶν πωληθέντων· ὅθεν ἡ περὶ ἀοριστίας τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσις τοῦ εφειδλήτου ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα.

Ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐτέρα ἐνστάσις τοῦ εφειδλήτου περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς, ἡ στηριζομένη εἰς τὸν λόγον «ὅτι δὲν δύνανται οἱ ἀνήλικοι νὰ προσβάλωσι τὴν δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 1182 τοῦ 1893 ἀποφάσεως τῶν ἐν Μεσολογγίῳ Πρωτοδικῶν, ἐπικυρωσάσης γυναικὸδέτησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου γενομένην πώλησιν», ἀπορριπτέα ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος, διότι εἰς οὐδεμίαν τῶν διὰ τοῦ νόμου καθιερουμένων ἐξαίρεσεων ὑπάγεται ἡ περίπτωσις αὕτη.

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων, δεόν νὰ γίνῃ δεκτὴ ἐν μέρει, ὡς βάσιμος, ἡ ὑπὸ κρίσιν ἐφείσις, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ δευτέρα τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων μόνον ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς ἀπερρίφθη ἡ περὶ ὑπερέγκου βλάβης βάσις τῆς ἀγωγῆς τῶν νῦν ἐκκαλοῦντων, νὰ ὑποχρεωθῶσιν δ' οὗτοι νὰ ἀποδείξωσι διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων, ἀνεφίκτου οὔσης τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως, τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν βάσιν τῆς περὶ ὑπερέγκου βλάβης ἀγωγῆς πραγματικοὺς ἰσχυρισμοὺς των, τοὺς ρητῶς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἀμφισβητούμενους, ἥτοι ὅτι ἡ ἀληθὴς ἀξία ἦν εἶχον τὰ διὰ τοῦ ἀπὸ 4 Σεπτεμβρίου 1893 συμβολαίου πρὸς τὸν ήδη ἐναγομένον, πωληθέντα κατὰ τὸν χρόνον τῆς πωλήσεως, ἥτο ὑπερδιπλασία τοῦ καταβληθέντος τιμήματος τῶν λιρῶν ἑθωμανικῶν 839 καὶ 38)00· ὅθεν ἀνάγκη νὰ ἀναβληθῇ ἡ ὀριστικὴ τοῦ δικαστηρίου ἀπόφασις.

Αριθ. 258 (1906) Τμ. Β' ()

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεσπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

*Εκμίσθωσις.-ἀγωγαὶ μισθωτοῦ κατὰ τρίτων. οὗχ ὁμολογία λήψεως νομῆς πρὸς ἐκμισθωτὴν. - πρόθεσις ὁμολογίας. - ὑποχρεώσεις ἐκμισθωτοῦ.- παροχὴ χρήσεως.- ἀδιάφορος καλὴ ἢ κακὴ πίστις περὶ ἀξιώσεων

τρίτων.- ἐπιστροφή μισθωμάτων καὶ καταβολὴ διαφέροντος. - ἐπιστροφή μόνον μισθώματος ἐν δυνάτει τρίτου. - ἀνάθεσις λύσεως ἐρίδων μισθωτῆ. - μισθωδὴς ἐπὶ χρονικὴν περιόδον.- παροχὴ κατ' ἐναρξιν. παρεμπύπτονται ἀγωγαὶ περὶ ἐπιστροφῆς μισθωμάτων.

Ἐπειδὴ ἐν ταῖς ἀπὸ 29 Μαρτίου 1896 ἐγερθείσαις ἀγωγαῖς τοῦ εφειδλήτου Μ. Σ*** κατὰ τοῦ Δ. Λ*** καὶ Γ. Χ***, ἐφ' ὧν ἐξεδόθησαν αἱ ὑπ' ἀριθ. 283 καὶ 285 ἰδίου ἔτους ἀποφάσεις τοῦ Εἰρηνοδικείου Μαραθῶνος, ἐκτίθησι μὲν οὗτος ὅτι: τὸ Δημόσιον, ὃν κύριον καὶ ἀτόχον τοῦ ἐνοικιασθέντος δάσους, παρέδωκε τῷ μισθωτῇ τὴν χρῆσιν αὐτοῦ καὶ ἔκτοτε ἐγκατεστάθῃ οὗτος ἐν τῷ μισθῷ, πλὴν αἱ φράσεις αὗται δὲν ἀποτελοῦσιν ἐξώδικον ὁμολογίαν τοῦ ἐνάγκοντος ἀπέναντι τοῦ Δημοσίου, ὅτι παρέλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν χρῆσιν τοῦ μισθωσθέντος καὶ ἔκτοτε κατέχει αὐτὸ, ὡς τὸ ἐκκαλοῦν Δημόσιον ἰσχυρίζεται, ἐλλειπούσης τῆς προθέσεως τοῦ ὁμολογῆσαι (animus confitendi), ἀλλὰ χρησιμεύουσι πρὸς ὑποστήριξιν τῶν διὰ τῶν ρηθεισῶν ἀγωγῶν ἐπιδιωχομένων ἀξιώσεων τοῦ ἐνάγκοντος κατὰ τῶν τρίτων ἀντιποιομένων ἴδια δικαιώματα ἐπὶ τοῦ μισθωθέντος, ὁρῶς ἄρα τὸ πρωτοβάθμιον δικαστήριον ἀπέρριψε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον τοῦ Δημοσίου, οὗ ὁ λόγος ἐφέσεως ἀβάσιμος κρίνεται.

Ἐπειδὴ ἐπὶ μισθώσεως πράγματος ὁ ἐκμισθωτὴς πρῶτος ἐφείλει νὰ παραδῶσθαι πρὸς τὸν μισθωτὴν τὴν χρῆσιν τοῦ μισθοῦ (Lex 15 § 1 Pand. 19.2), εὐθὺνόμενος ἐν περιπτώσει μὴ ἐκτελέσεως τῆς συμβάσεως εἰς τὴν ἐπιστροφήν τῶν ὧων ἐλάβε μισθωμάτων καὶ τὸ διαφέρον, ἀνεξαρτήτως τῆς καλῆς ἢ κακῆς αὐτοῦ πίστεως περὶ τῶν ἐπὶ τοῦ μισθωθέντος ἀξιώσεων τῶν τρίτων, ἔνεκα τῶν ὁποίων δὲν παρέδωκε τῷ μισθωτῇ ἀνενόχλητον τὴν χρῆσιν τοῦ μισθοῦ (δρα Lex 33 Pand. 19.2 καὶ Lex 9 § 4 Pand. αὐτῇ καὶ Βασ. διαταξ. 9 (Κ' 1) Οὕτω δὲ καὶ τὸ πρωτοδικεῖον ἐρμηνεύον τὰς διατάξεις ταύτας, βάσιμον τὴν τῆς ἐναγοῦσης ἀξίωσιν περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν πρὸς τὸ ἐκμισθῶσαν Δημόσιον καταβληθέντων μισθωμάτων καὶ τῆς πληρωμῆς τοῦ διαφέροντος ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἀθετήσεως τῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ εἰς παράδοσιν τῆς χρήσεως τοῦ μισθωθέντος ἐθεώρησεν, ἀπορρίψαν τὸν ἐναντίον ἰσχυρισμὸν τοῦ Δημοσίου καὶ ὁ σχετικὸς ἐφέσεως λόγος ἀβάσιμος κρίνεται.

Ἐπειδὴ τότε μόνον, κατὰ τοὺς Νόμους 32 καὶ 33 Πανδ. 19.2 καὶ τὰς ἀντιστοίχους διατάξεις 32 καὶ 33 Βασ. (Κ' 1), ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐκμισθωτοῦ περιορίζεται εἰς τὴν ἐπιστροφήν τῶν μισθωμάτων, μὴ ἐνεχομένου εἰς τὸ διαφέρον, ὅταν ἐξ ἀνωτέρας βίας, εἰς ἣν ὁ ἐκμισθωτὴς δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντιστῇ, περιῆλθεν οὗτος εἰς ἀδυναμίαν ἐκτελέσεως τῆς ὑποχρεώσεως εἰς παράδοσιν τοῦ μισθωθέντος, τοῦθ' ὅπερ τὸ Δημόσιον οὐδαμῶς ἰσχυρίζεται· ἡ δὲ πρότασις ὅτι τρίτοι δι' ὅπλων καὶ βίας παρεκώλυσαν τὸν ἐνάγοντα τῆς χρήσεως δὲν ἀρκεῖ, ἀφ' οὗ δὲν ἐκτίθεται ὅτι εἰς τὴν βίαν ταύτην δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντιστῇ τὸ Δημόσιον.

Ἐπειδὴ οἱ ἐν τῷ μισθωτηρίῳ τοῦ περὶ οὗ ἡ ἀγωγή δάσους ἀναγραφόμενοι δύο ὅροι, οὓς τὸ Δη-

(*) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 604 ΧVII 66 Α. II.

μίσθιον επικαλείται πρὸς ἀπώκρουσιν τῆς ἀξιώσεως τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὸ διαφέρον. ἤτοι 1) πᾶσα μετὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ καὶ τρίτου διένεξις περὶ νομῆς χορτοῦ, περὶ ὀρίων, περὶ ζῆμίας ἀποδέλπει τὸν ἐνοικιαστὴν καὶ οὐχὶ τὸ Δημόσιον καὶ 2) τὸ Δημόσιον δύναται δι' οἰονδήποτε λόγον νὰ διαλύσῃ τὴν ἐνοικίαν καὶ πρὸ τῆς λήξεως αὐτῆς, χωρὶς νὰ ἔχῃ οὐδὲν δικαίωμα ἀποζημιώσεως ὁ ἐνοικιαστής, εἰ μὴ μόνον τὸ τῆς ἐκπτώσεως τοῦ μισθώματος, οὐδὲως αἰροῦσι τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ μισθώσαντος Δημοσίου εἰς καταβολὴν τοῦ διαφέροντος ἐκ τῆς ἀθετήσεως τῆς ὑποχρέωσιν αὐτοῦ εἰς παράδοσιν τοῦ μισθωθέντος, καθόσον οἱ ρηθέντες ὅροι προϋποθέτουσι ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως τῆς μισθώσεως διὰ τῆς παραδόσεως τῆς χρήσεως τοῦ πράγματος ἐκ μέρους τοῦ ἐκμισθωτοῦ καὶ ὀρίζει μὲν ὁ πρῶτος ὅρος, ὅτι πᾶσα διένεξις ἐνοικιαστοῦ καὶ τρίτων ὡς πρὸς τὴν χορτονομὴν κλπ. ἀφορᾷ ἐκεῖνον καὶ τὸ Δημόσιον ἀπαλλάσσεται πάσης εὐθύνης, μὴ ὑποχρεούμενον οὐδὲ νὰ παρέμβῃ δικαστικῶς, παρέχει δὲ ὁ δεύτερος ὅρος τὸ δικαίωμα τῷ ἐκμισθωτῇ, μετὰ τὴν ἐκ μέρους αὐτοῦ ἐκπλήρωσιν, τῆς ὑποχρέωσός του εἰς παράδοσιν τοῦ μισθίου πράγματος, ὅπως ἐκφράζων σαφῶς τὴν βούλησιν του περὶ διαλύσεως τῆς μισθώσεως καὶ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου, προβῇ εἰς ταύτην, ματαιῶν τὰ ἀποτελέσματα τῆς μισθώσεως διὰ τὸν μετέπειτα χρόνον, ἀλλ' ἐν προκειμένῳ οὔτε τὸ μισθωθὲν παρεδόθη ὑπὸ τοῦ ἐκμισθωτοῦ, οὔτε ἐδηλώθη παρὰ τούτου ἡ περὶ διαλύσεως τῆς μισθώσεως βούλησις, τούναντίον δὲ ἐκαστοτε ζητεῖ τὴν καταβολὴν τῶν μισθωμάτων πράγματιποιουμένην κατὰ τὰ προσαγόμενα ἔγγραφα (*).

Ἐπειδὴ ἔσα περὶ εὐθύνης τοῦ Δημοσίου λόγῳ διόλου τοῦ δικητοῦ ἐκτίθενται καθ' ἑρμηνείαν τῶν ἐν ταῖς προτάσεσι τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀναφερομένων νομῶν, οὐδεμίαν ἔχουσιν ἀρραμογὴν ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, καθ' ἣν τὸ ἐκμισθωτὴν τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφόμενον θάλασσο Δημόσιον, ἀθετήσαν τὴν ἐκ τῆς συμβάσεως τῆς μισθώσεως ὑποχρέωσιν παραδόσεως τοῦ κτήματος, ἐνάγεται εἰς ἀποζημιώσιν διὰ τὸν λόγον τοῦτον, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως θύλου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τοὺς Νόμους 24 § 4, 25 καὶ 60 Πανθ. (19.2) καὶ τὰς ἀντιστοίχους διατάξεις 7, 9, 24 καὶ 60 Βασιλ. (Κ'. α'), ἐὰν ὁ κύριος τοῦ ἐπὶ χρονικὴν περίοδον εἰς μίσθωσιν δοθέντος κτήματος δὲν δύναται νὰ παράσχῃ κατὰ τὴν ἐναρξίν τῆς μισθώσεως τὴν χρῆσιν καὶ κάρπωσιν τοῦ μισθωθέντος, δικαιούται ὁ μισθωτὴς οὐ μόνον ν' ἀ-

ποχωρήσῃ μονομερῶς τῆς συμβάσεως εἰς οὐδεμίαν ὑποδαλλόμενος ὑποχρέωσιν πληρωμῆς μισθώματος, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐναγάγῃ παραχρῆμα τὸν ἐκμισθωτὴν ἐπὶ τῷ διαφέροντι δι' ὅλην τὴν ὀρισθεῖσαν χρονικὴν περίοδον τῆς μισθώσεως, ἀνεξαρτήτως τοῦ γεγονότος ὅτι βραδύτερον ὁ μισθωτὴς ἠδύνατο νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ μισθωθέντος, προσφερομένου παρὰ τοῦ ἐκμισθωτοῦ διὰ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον. Βασίμως ὁθεν ὁ ἐφεσίβλητος αἰτεῖται διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς τὴν τε διάλυσιν τῆς συνομολογηθείσης μισθώσεως καὶ τὸ διαφέρον δι' ἅπαντα τὸν ὀρισθέντα χρόνον διαρκείας αὐτῆς, ἀπορριπτομένου τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμοῦ τοῦ Δημοσίου, ὅπερ ἰσχυρίζεται μὲν ὅτι διετάχθη στρατιωτικὴ δύναμις νὰ ἀποβάλῃ ἐκ τοῦ θάλασσου πάντα τρίτον παρακαλῶντα τὸν ἐνάγοντα εἰς τὴν ἀτσῆσιν τῶν δικαιωμάτων του καὶ ὅτι συνέστη σταθμὸς στρατιωτικὸς ἐπὶ τοῦ θάλασσου αὐτοῦ, δὲν προτείνει ὅμως ὅτι καὶ πράγματι παρέλαβεν ὁ μισθωτὴς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ αἱ παρεμπίπτουσαι ἀγωγαί, ἀντικείμενον ἔχουσαι τὴν ἐπιστροφὴν τῶν μισθωμάτων, ὡς ἀνευ αἰτίας καταβληθέντων τῷ Δημοσίῳ, νόμῳ βάσιμοι εἰσὶν, ἀποδειχθεῖσαι κατὰ τὰ ἐκτεθέντα τῆς ἐκ μέρους τούτου ἀθετήσεως τῆς ἐκ τῆς συμβάσεως τῆς μισθώσεως ὑποχρέωσός του καὶ τῆς διαλύσεως ταύτης ἐπερχομένης.

Ἐπειδὴ τίκους ἐπὶ τῶν ἀχρεωσθητικῶς καταβληθέντων δὲν δικαιούται ὁ ἐνάγων κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Νομ. 1 Cod. (4.5) νὰ ζητήσῃ εἰμὴ μόνον ἀπὸ τῆς δι' ἀγωγῆς ἐχλήσεως.

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 168 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ
Ἀνακριτὴς-ἀνεγκρίτους πλῆμμελειοδικεῖον διὰ- οὐκ ἐπιτακτικῶς-δυνάμει- οὐ κορίτι μνημονεύσεως λόγου κωλύματος προπορευομένων καὶ παρόντων- εἰρηνοδίκαι καὶ δικηγόροι- ἰσὺν προδύναμις.

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις τοῦ άρθρου 303 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐν αὐτῇ ἀναγραφὴν περὶ τῆς προσλήψεως τοῦ ἀνακριτοῦ πρὸς συγκρό-

* (*) Κατὰ τὴν ἐνότητα τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀρξήσαν ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Τσιβανόπουλος ἔλεξε ταδε :

«Ὁ πρῶτος λόγος ἀναίρεσεως εἶναι ἀνυπόστατος. Κατὰ τὴν παγ. ἀν. νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, δὲν ἐπιβάλλεται ἀναγκαιῶς ν' ἀποτελῇ μέρος τοῦ δικαστηρίου καὶ ὁ ἀνακριτὴς, ἀλλ' ἐπιτρέπεται τοῦτο κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ ἀνακριτὴς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μετὰσχῃ τῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου. ὡς ἐπὶ τῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων. Τὴν γνώμην ταύτην τῆς νομολογίας πάντες δέχονται ὡς ὀρθοτέραν καὶ ἡμεῖς δὲ δεχόμεθα ὅτι ἡ ρητὴ μνηεῖα τῆς παρουσίας τοῦ ἀνακριτοῦ, ἡ γενομένη ἐν τῷ ἄρθρ. 363 Ποιν. Δικονομίας, ἐγένετο ἵνα μὴ ὑποτιθῇ ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ προσλήψις αὐτοῦ ὡς συμβαίνει εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων. Ἐπίσης δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις οὔτε διότι προσελήθη δικηγόρος ἐντὶ τοῦ εἰρηνοδίκου, οὔτε διότι δὲν προσελήθη ὁ πρέεδρος, διότι ὡς πρὸς μὲν τὸ πρῶτον, τοῦ ἄρθρ. 278 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων μὴ ὀρίζοντος ὅτι κατὰ προτίμη-

(*) Ὅσα δὴποτε αἰτιολογήματα καὶ ἄν γραφῶσιν, οὐδεὶς ποτὲ θὰ πεισθῇ ὅτι ὁ δικαιούμενος ὀποτεδήποτε καὶ δι' οἰονδήποτε λόγον νὰ μὴ παράσχῃ τὸ μίσθιον, διαλύων τὴν μίσθωσιν, οὐχ ἦτον ὑποχ. οὗται εἰς ἀποζημιώσεις. διότι ἐνεκεν ἀξιώσεώς τινος τρίτων, δὲν παρέχει αὐτὸς πάλιν τὴν χρῆσιν. Αὐτὰ εἶναι μόνον νὰ λέγονται, ἀλλ' ἔχει καὶ νὰ πιστεύωνται. Ἀφίνωμεν τὴν χαριτωμένην δικαιολογίαν : Ὁ δικαιοῦμενος νὰ διαλύσῃ αὐθεκαστὶς τὴν μίσθωσιν, δύναται τοῦτο μετὰ τὴν παράδοσιν, οὐχὶ δὲ καὶ πρὸ τῆς παραδόσεως. Τὶ ἀδρότης λογικῆς !!

τησιν του δικαστηρίου των πλημμελειοδικών, δεν είναι επιτακτική, ἀλλ' ἐγένετο ἵνα μὴ ὑποτεθῇ ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ πρόσληψις του ὡς παρὰ τῷ δικαστηρίῳ των συνέδρων, ἐπομένως ἡ μὴ πρόσληψις του ἀνακριτοῦ πρὸς συγκρότησιν του δικαστηρίου των πλημμελειοδικών δεν ἀποτελεῖ κακὴν σύνθεσιν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀποφάσεως καὶ των πρακτικῶν βεβαιούται ὅτι τὸ δικαστήριον ἀπετελέσθη ὑπὸ του προέδρου, δύο δικαστῶν, ἐνὸς παρέδρου καὶ ἐνὸς δικηγόρου, κωλυμένων των λοιπῶν δικαστῶν καὶ παρέδρων, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 363 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας καὶ 27, 37 καὶ 278 τοῦ Ὁργανισμοῦ των Δικαστηρίων, δεν ἦτο δὲ ἀνάγκη νὰ σημειωθῇ καὶ ὁ λόγος του κωλύματος, ἐπομένως καὶ ἂν τυχὸν παρίστατο ἐν τῇ συνεδριάσει, ὅπερ ἄλλως δεν ἀποδεικνύεται, ὁ ἄμισθος πάρεδρος Κ. Π*** καὶ δεν ἔλαβε μέρος διὰ κώλυμα μὴ στηριζόμενον εἰς ἀπουσίαν αὐτοῦ, δεν ὑφίσταται κακὴ σύνθεσις του δικαστηρίου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 278 τοῦ Ὁργ. των Δικαστηρίων, οἱ εἰρηνοδίκαι καὶ δικηγόροι ἀνευ τινὸς διακρίσεως προσλαμβάνονται πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅταν κωλύονται οἱ δικασταὶ καὶ πάρεδροι.

σιν των δικηγόρων καλεῖται ὁ εἰρηνοδίκης εἰς συμπλήρωσιν τοῦ δικαστηρίου, ἐπεται ὅτι οἱ δικηγόροι καὶ οἱ εἰρηνοδίκαι δύνανται νὰ προσκληθῶσιν ἀδιακρίτως, ὡς πρὸς δὲ τὸ δεύτερον, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως καὶ των πρακτικῶν ἡ προσληψις του δικηγόρου εἰς τὴν συγκρότησιν του δικαστηρίου ἐγένετο κωλυομένου του παρέδρου, οὐδεμίαν δὲ του νόμου διάταξιν ἀπαιτεῖ τὴν ἐν τῇ ἀποφάσει μνησθῆναι του κωλύματος. Ἐνδέχεται ὅθεν καὶ παρὼν κατὰ τὴν συνεδριάσιν εἶναι ὁ πάρεδρος, νὰ κωλυηται.

Ἄλλος λόγος ἀναίρεσεως προτείνεται ὅτι ἀνεγνώσθησαν ἐπ' ἀκροατηρίου αἱ ἀνωμαλίαι ληφθεῖσαι ἐν τῇ προανακρίσει καταθέσεις των μαρτύρων τῆς κατηγορίας Β. Δ. Ν***, Α. Α*** καὶ Β. Κ*** εἶναι ἀνυπόστατος. Κατὰ τὰ πρακτικά τῆς ἐρήμην συζητήσεως, ἄπειο ὁ γραμματεὺς ἀέγνω ἐν τῇ κατ' ἀντιμωλίαν δίχῃ, οἱ μάρτυρες ἐβεβαίωσαν ἐνόχως ὅσα καὶ ἐν τῇ προδικασίᾳ, ἡ δὲ τοιαύτη ἐνόχος βεβαίωσις κατέστησε καὶ τὰς ἐν τῇ προανακρίσει ληφθεῖσας καταθέσεις αὐτῶν ἐνόχους μαρτυρίας, ἡ παράλειψις τῆς ἀναγνώσεως των ὁποίων ἐπιφέρει κατὰ τὸ ἄρθρ. 340 Ποιν. Δικονομίας ἀναίρεσιν. Ὡστε ἡ μὴ ἀναγνῶσις αὐτῶν ἤθελεν ἐπιφέρει ἀνάφασιν.

Ἄλλος λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον ἐν τῇ προεπιβεβλημένη ἀποφάσει δέχεται ὅτι οἱ ἀναιρεσιέντες ἀπήγαγον τὴν παθοῦσαν ἐπὶ σκοπῷ ἀκολασίας ἢ ἐξαναγκάσεως εἰς γάμον οὕτω δὲ οὐδὲν τῶν σκοπῶν τούτων ἐδέχθη, ἀλλὰ διαζευτικῶς ἀπεφάνετο περὶ ἀμφοτέρων, ὥστε, ἐλλείποντος οὐτιῶδους στοιχείου του νόμου, ἐσφαλμένως ἐπεβλήθη ποινὴ εἶναι ἀνυπόστατος. Καὶ ἄλλοτε διὰ μακρῶν ἐνέπτυξα τὰ του ζητήματος τούτου καὶ εἶπον τότε, εἰ ἡ ἀπόφασις ἀνέφερε διαζευκτικῶς δύο στοιχεῖα ἀνγκαῖα ἀμφοτέρα πρὸς ὑπαρξιν του ἀδικήματος, ἤθελον δεχθῇ ὡς ὀρθὴν τὴν πρότασιν του ἀναιρεσιέντος. Ἀλλ' ἐνταῦθα δεν ἀπαιτοῦνται καὶ δύο τρόποι τῆς ἐκτελέσεως του ἀδικήματος τῆς ἀπαγωγῆς, ὥστε ἀρκεῖ εἰς καὶ μόνος, ἀναντιρροίως δὲ εἶνα ἐξ αὐτῶν ἐδέχθη τὸ δικαστήριον. Τὴν γνώμην ταύτην ἐδέχθη καὶ ὁ Ἀρ. Πάγος.

Ἀριθ. 169 (1906) Τμ. Β' (*)

Ἐισηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ
Φόνος ἐκ προμελέτης ἀποφασισθείς καὶ ἐσκεμμένως ἐκτελεσθείς. — μετρία σύγχυσις ἐξ ἐπιθέσεως παθόντος. — οὐκ ἀδυναμία δόσιν.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας, ἐφ' ἧς ἐστηρίχθη τὸ δικαστήριον των συνέδρων, οἱ ἐνόχοι ἐδέχθησαν φόνον ἐκ προμελέτης, ἀποφασισθέντα καὶ ἐσκεμμέ-

(*) Κατὰ τὴν ἐνώπιον του Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εισηγητὴς κ. Δ. Τσιβανόπουλος εἶπε τάδε:

«Ὁ ἀναιρεσιένων διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των ἐνόχων ἐκρήχθη ἐνόχος ἐκ προμελέτης φόνου ἐν μετρίᾳ συγχύσει παρθένης, ἡ πρῶξις δ' αὕτη, κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 288, 86 § 4, 87 καὶ 49 § 1, ἐπιφέρει τὴν ποινὴν των ἰσοβίων δεσμῶν, ἥτις καὶ ἐπεβλήθη αὐτῷ διὰ τῆς προεπιβεβλημένης ἀποφάσεως. Οἱ ἐνόχοι δέχονται διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των ὅτι ἡ μετρία ἀνάστασις σύγχυσις, εἰς ἣν διατέλει ὁ ἀναιρεσιένων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐκ προμελέτης ἀνθρωποκτονίας, ἀφορμὴν εἶχε τὴν «κατ' αὐτοῦ ἐπίθεσιν του παθόντος καὶ τὴν μέθην», ἀλλ' ἐκ τῆς ἀποδοχῆς ἐν τῷ ζητήματι τῆς μετρίας συγχύσεως ὅτι «ὁ παθὼν ἐπέπεσε κατὰ του δράστου», οὕτε ὁ χαρακτηρισμὸς του ἐκ προμελέτης φόνου μεταβάλλεται, οὔτε «αἱ ἰδίως ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις» του ἄρθρ. 49 § 1 του Ποινικοῦ Νόμου συντρέχουσιν, οὕτε ἄλλως ἡ ἐτυμηγορία καθίσταται ἀντιφατική. Οἱ ἐνόχοι διὰ τῆς λύσεως του πρώτου ζητήματος ἀπεφάνετο ὅτι «ὁ κατηγορούμενος εἶναι ἐνόχος ὅτι ἐκ προμελέτης ἀπεφάνετο καὶ ἐσκεμμένως ἐκτέλεσεν ἀνθρωποκτονίαν». Κατὰ τὸ ἄρθρ. 288 Ποιν. Νόμου, ὅπερ εἶχε ὡς ἐξῆς: «ὁ φόνος τιμωρεῖται μὲ θάνατον ὅστις ἐκ προμελέτης ἀπεφάνετο ἢ ἐσκεμμένως ἐκτέλεσεν τὴν παρ' αὐτοῦ πρᾶξιν ἀνθρωποκτονίαν», τὰ συστατικά στοιχεῖα τῆς πράξεως του φόνου εἶναι ἡ ἐκ προμελέτης ἀπόφασις τῆς πράξεως ἢ ἡ μετὰ σκέψεως ἐκτέλεσις αὐτῆς. Ὡστε ἡ πρῶξις του φόνου ὑπαρχει καὶ ὅταν ἡ ἀπόφασις τῆς ἀνθρωποκτονίας ἐλήφθη ἐκ προμελέτης οὐχ, ἥττον ἐκτελέσθη ἐν βρασμῷ ψυχικῆς ὁρμῆς, καὶ ὅταν ἡ μετὰ ἀπόφασις ἐλήφθη ἐν βρασμῷ ψυχικῆς ὁρμῆς ἐκτελέσθη ὁμως ἐσκεμμένως. Ὅθεν εἰναι συμπέτρη ἡλλοίᾳ διαθεσίς του δράστου κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποφάσεως ἢ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεως, δεν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τῆς πράξεως τὸν χαρακτηρισμὸν του φόνου.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὄντως οἱ ἐνόχοι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των δέχονται ὅτι «ὁ κατηγορούμενος ἐνεκα ἐπιθέσεως του παθόντος διατέλει ἐν μετρίᾳ συγχύσει κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως του φόνου». Ἀλλὰ καὶ εἰναι ὑποτεθῇ ὅτι ἡ ἐπίθεσις ἦτο τοιούτη, ὥστε ν' ἀποκλείη τὴν ἐσκεμμένην ἐκτέλεσιν, ἢ ἐκ προμελέτης ἀπόφασις τῆς ἀνθρωποκτονίας ὑφίσταται καὶ ἐπομένως ὑπάρχει τὸ ἕτερον στοιχεῖον του ἄρθρ. 288 ἥτοι ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐκ προμελέτης ἀπεφάνετο τὴν παρ' αὐτοῦ πρᾶξιν ἀνθρωποκτονίαν, καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἀλληλουχία καὶ συνάφεια μετὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν καὶ πρᾶξιν αὐτῶν, οὐδὲ προκύπτει ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας ὅτι ὁ ὑπαίτιος παρητήθη τῆς προεπιβεβλημένης ἀποφάσεως καὶ ὅτι ἡ πρῶξις ἐκτέλεσιν τῆς ἀνθρωποκτονίας ἀπόφασις ἐγένετο ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν του διεγερθέντος ψυχικοῦ παρορυσμοῦ, ἡ πρῶξις ἐστὶ χαρακτηριστέα ὡς φόνος, οὐδαμῶς δὲ ἐπὶ του χαρακτηρισμοῦ αὐτῆς ἐνιδρῶ ἢ κατὰ τὴν τέλεσιν ἐπεβλήθη ψυχικὴ τὰ ἀρχή. Ἡ ἐτυμηγορία των ἐνόχων δέχεται ὅτι ὁ ἀναιρεσιένων ἐκ προμελέτης ἀπεφάνετο τὴν παρ' αὐτοῦ πρᾶξιν ἀνθρωποκτονίαν

νως εκτελεσθέντα και συγχρόνως μετρίαν σύγχυσιν των αισθήσεων και του νους του αναιρεσιπόντος κατά την εκτέλεσιν της πράξεως, εκ της παραγωγής δε της επίθεσεως του παθόντος ως παραγωγού της αναίτιου συγχύσεως, ουδεμία ύπάρχει αντίφασις εν τῇ έτυμηγορίᾳ, διότι ἡ επίθεσις δέν ἀντιτίθεται εἰς τόν προμελετημένον φόνον εἰς ὃν δέν εἶναι λογικῶς ἀσυμβίβαστος ἡ μετρία σύγχυσις, οὔτε μεταβάλλεται ἐκ τῆς οὕτω γενομένης δεκτικῆς ἐπιθέσεως ὁ χαρακτηρισμός της πράξεως εἰς ἀναιρέσιν, ἤς τὰ στοιχεῖα δέν ὑπάρχουν πούσως καί περιπλέον ἡ τοιαύτη ἐπίθεσις δέν ἀποτελεῖ τὰς ἰδίως ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις, ἃς ἐννοεῖ τὸ ἄρθρον 49 § 1 τοῦ Ποιν. Νόμου. Ὁ λόγος ἄρα ὅτι ἐκ τῆς γενομένης δεκτικῆς ἐπιθέσεως τοῦ παθόντος ὡς παραγωγοῦ τῆς ἀναίτιου συγχύσεως, ὠφελεῖ τὸ δικαστήσιον τῶν συνόδων νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 293 § 1 τοῦ Ποιν. Νόμου ἢ ἄλλως νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ποινὴν τῶν προσαίρων δεσμών, κατὰ τὸ ἄρθρον 49 § 1 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 288, 47, 86 καί 87 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἄλλως νὰ ἀκυρώσῃ τὴν έτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ὡς ἀντιφατικὴν, εἶναι ἀπαράδεκτος.

Ἀριθ. 170 (1906) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

Ἐμπροσθὺς ἐν μεμονωμένῳ ἀκατοικήτῳ κτιρίῳ.- μὴ προσέγγιζις κατοικία.-χαρακτήρ.

ἐπομένως νομίμως ἐχαρακτήρισθῇ ἡ πρᾶξις ὡς φόνος καὶ ἐφηρμόσθῃ τὸ ἄρθρ. 288 Ποιν. Νόμου, καθόσον δέν ἐγένετο διακοπὴ τῆς συναφείας καὶ ἀλληλουχίας μεταξύ τῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς ἐκτελέσεως, οὔτε ἡ ἐκτέλεσις ἦν ἄσχετος πρὸς τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν, ἀλλὰ τούναντι ὡς προκύπτει ἐκ τῆς έτυμηγορίας ἡ ἐκτέλεσις ἦτο συνέπεια τῆς ληφθείσης ἐκ προμελέτης ἀποφάσεως τῆς ἀνθρωποκτονίας.

α') Ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ πολλῶν ἀποφάσεών του καὶ ἰδίως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 109 τοῦ 1899 ἀποφάσεώς του ἀπεφάνετο ὅτι ἡ ἐκ προμελέτης ἀποφασισθεῖσα καὶ ἐκτελεσθεῖσα ἀνθρωποκτονία, ἣν ὁ νόμος χαρακτηρίζει ὡς φόνον καὶ ἡς στοιχεῖα τοῦ ἀξιοποίνου κατὰ τὸ ἄρθρ. 288 Ποιν. Νόμου εἶναι ἡ ἡ προμελετημένη ἀπόφασις ἡ καὶ μόνῃ ἡ ἐκτελεσθεῖσα ἐκτέλεσις τῆς πρᾶξεως ἀνθρωποκτονίας, δέν εἶναι λογικῶς ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν μετρίαν σύγχυσιν τῶν αισθήσεων ἡ τοῦ νους τοῦ πράττοντος, δι' ἧς ἐλλαττοῦται ἀπλῶς ἡ ἐνέργεια τοῦ λογικοῦ, ἀλλὰ δέν ἀποκλείεται καὶ δέν ἀφαιρεῖται ἐπομένως ἡ προσήκουσα ἡρεμία τῆς σκέψεως ἡ τῆς ἐκτελέσεως, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν προμελέτην. Ὅθεν ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως ὅτι ἡ έτυμηγορία, δεχθεῖσα φόνον ἐκ προμελέτης ἀποφασισθέντα καὶ ἐκτελεσθέντα καὶ συγχρόνως μετρίαν σύγχυσιν τῶν αισθήσεων καὶ τοῦ νους τοῦ ἀναιρεσιπόντος κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως εἶναι ἀντιφατικὴ, ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος.

ε') Ἀλλως οἱ ἑνόρκοι διὰ τῆς έτυμηγορίας καίτοι ἐτέθη αὐτὶς ζήτημα ἀναιρέσεως, δέν ἐβέβησαν ὅτι ἡ πρᾶξις ἔλαβε χώραν ἐν βρασμῷ ψυχικῆς ὁρμῆς καὶ ἀπρομελετήτως, ἀλλ' ἀπεφάνθησαν ὅτι ἐξετελέσθη ἐκτελεσθέντα ἐκ προμελέτης ἀποφασισθεῖσα. Ἐντεῦθεν δὲ ἔπεται ὅτι ἡ ἐν τῷ ζητήματι τῆς συγχύσεως ἀναφερομένη ἐπίθεσις τοῦ παθόντος κατὰ τοῦ κατηγορουμένου δέν ἦτο τοιαύτη, ὥστε νὰ προκαλέσθῃ βρασμὸν ψυχικῆς ὁρμῆς, διότι ἐν τοιαύτῃ περίπτώσει οἱ ἑνόρκοι ἤθελον δεχθῇ τὸ ζήτημα τῆς ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστὴν πλημμελειοδικεῖον, δεχθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, κατὰ τὴν ἐπὶ τῶν πραγματικῶν περιστάσεων κυριαρχικὴν ἐκτίμησιν αὐτοῦ, ὅτι ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμπρησμοῦ, ἥς ἐκήρυξεν ἐνόχος τὸν ἀναιρεσιπόντα, ἐγένετο εἰς τὴν μεμονωμένην ἀκατοικήτον καλύβην τοῦ Ι. Κ^{***}, μὴ προσεγγίζουσιν τοσοῦτον εἰς κατοικίας, ὥστε νὰ δύναται νὰ μεταδοθῇ τὸ πῦρ καὶ ἐκ τῆς ἐμπρήσεως τῆς ὁποίας δέν ἦτο πιθανόν οὔτε τὸ πῦρ νὰ μεταδοθῇ, οὔτε νὰ κινδυνεύσῃ κατοικία ἀνθρώπων καὶ ὅτι τὸ πῦρ ἐξερράγη ἀποτεφρώσαν τὴν καλύβην ταύτην, ὁρθῶς ἐφήρμωσε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 410 Ποιν. Νόμου, οὕτινος πάντες οἱ ὅροι συντρέχουσι, τῆς τοιαύτης δ' ἐπὶ τῶν πραγμάτων κρίσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας μὴ ὑποκειμένης εἰς τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου εἰς ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῆς ἀνω διατάξεως τοῦ Ποιν. Νόμου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως, ἐκ τοῦ ὅτι τὸ κτίριον ἦτο κατωκημένον καὶ ἐπομένως ἡ πρᾶξις ἐφερε χαρακτηριστικὰ κακούργηματος, ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος (*).

Ἀριθ. 171 (1906) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Πρωτοδικικῆς εἰσαγγελείας.- ὑπογραφὴ κλητηρίου θεοπίδματος.-οὗ λόγος ἐξαιρέσεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 51 § 5 Ποιν. Δικονο-

(*) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Α. Τσιβανόπουλος εἰλεξε τάδε :

α') Ὁ λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀνυπόστατος, καθόσον ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐκήρυχθη ἐνόχος ἐμπρησμοῦ μεμονωμένης καὶ ἀκατοικήτου καλύβης μὴ προσεγγίζούσης τοσοῦτον εἰς κατοικίας καὶ κατωκημένους, ὥστε νὰ δύναται νὰ μεταδοθῇ τὸ πῦρ εἰς ταύτας, ἐκ τῆς ἐμπρήσεως δὲ τῆς ὁποίας δέν ἦτο παντάπασι πιθανόν οὔτε τὸ πῦρ νὰ μεταδοθῇ, οὔτε νὰ κινδυνεύσῃ κατοικία ἀνθρώπων, ὁρθῶς ἐπομένως τὸ δικαστὴν πλημμελειοδικεῖον ἐφήρμωσε τὸ ἄρθρ. 410 τοῦ Ποιν. Νόμου, τὸ προβλεπὸν περὶ τοιοῦτου ἐμπρησμοῦ. Ἡ ἐκτίμησις τῶν πραγματικῶν γεγονότων τῶν ἐκ τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας προκύπτοντων ἀνήκει εἰς τὴν κυριαρχικὴν κρίσιν τοῦ δικάζοντος δικαστηρίου τῆς οὐσίας καὶ διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὰ δεκτὰ δὲ γεγνημένα περιστατικὰ ἀποτελοῦσι τὸ ἀδίκημα τοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 40 Ποιν. Νόμου, ἐμπρησμοῦ.

β') Ἐὰν τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐδέχετο γεγονότα ἀποτελοῦντα πρᾶξιν ἐμπρησμοῦ εἰς κατωκημένον κτίριον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 408 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ πρᾶξιν ἤθελεν ἐπιβάλλει ποινὴν, ὑπέρχεν λόγος ἀναιρέσεως καὶ δέν ἠδυνάτο τις ν' ἀντιτάξῃ τὴν ἑλλειψιν τοῦ συμφέροντος, διότι, ὡς εἶπον καὶ ἄλλοτε, καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος ἐδέχθη, ἀληθῶς μὲν ἡ πρᾶξις εἶναι βαρυτέρα, ἀλλ' ἀπ' ἐτέρου μείζονες αἱ ἐν τῷ κακούργιῳ ἐγγυήσεις πρὸς ὁρμὴν ἐκδίκαισιν αὐτῆς. Ἀλλως τε τὸ ἄρθρ. 407 § 1 ἀναγράφει ὡς λόγον ἀναιρέσεως τὴν ἀναρμοδιότητα τοῦ πλημμελειοδικείου, ὅταν ἡ πρᾶξις εἶναι κακούργημα ἀνευ διακρίσεως τινος περὶ τοῦ ἀναιρεσιπόντος διαδίκου, ἐνῷ ἡ διακρίσις αὕτη ἦτο ἀναγκαία, ἐὰν οὐδέποτε ἦδυνάτο νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ λόγου τούτου ὁ κατηγορούμενος.

μίας, λόγος εξαιρέσεως δικαστοῦ δυνάμενος νὰ προταθῇ καὶ ὑπὸ τῶν διαδίκων εἶναι «ἐὰν ὁ δικαστὴς ἔλαβε μετοχὴν ἢ συνέπραξεν ὡς μέλος ἄλλου δικαστηρίου εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἢ ἀπόφασιν τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως», οὐχὶ δὲ καὶ ἂν ἐξεπλήρωσεν οὗτος ἔργα εἰσαγγελέως, τοῦθ' ὅπερ, κατὰ τὸ ἄρθρον 53 Ποιν. Δικονομίας χορηγεῖ μόνον εἰς τὸν δικαστὴν δικαίωμα νὰ ζητήσῃ ὁ ἴδιος τὴν ἐξαιρέσιν του, ἐὰν συνοίδεν ἐν ἑαυτῷ αἰτίαν τινὰ ἐξαιρέσεως, ἀλλ' ἐν προκειμένῳ ὁ πρωτοδίκης Ν. Π^{***}, τοῦ ὁποῖου ζητεῖται ἡ ἐξαιρέσις, διὰ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ὑπ' ἀριθ. 11822 τηλεγραφημάτων του πρὸς τὸν εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου, ρητῶς δηλοῖ ὅτι οὐδένα λόγον ἐξαιρέσεως συνοίδεν ἐνεκα προκαταλήψεως, ὡς συντάξας καὶ ὑπογράφας ὡς εἰσαγγελεύων τὸ κατὰ τῶν ἡδὴ αἰτούντων Α. καὶ Γ. Κ^{***} κλητῆριον θέσπισμα.

Ἀριθ. 172 (1906) Τρ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ
Κήρυξις ἐνοχῆς. - ἀπόκρουσις παραγραφῆς ἐπὶ διαταράξει κοινῆς ἡσυχίας καὶ τάξεως. Ἐλλειψὶς ἀκρόασης. - στοιχεῖα. - ἐπικληθὶς ἀμύνης. - καταδίκη ἄνευ τοιαύτης. - ἐμμέδος ἀπόρριψις.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 400 Ποιν. Δικονομίας,

(*) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῇ εἰσαγγελεὺς κ. Α. Τσιβανόπουλος εἰλεξε ἰσχυρῶς:

«Τὸ γεγονός τῆς διαταράξεως τῆς κοινῆς ἡσυχίας ἐπὶ τῶν ἀπρομελετήτων τραυμάτων δὲν ἀποτελεῖ στοιχεῖον τοῦ ἀξιολογοῦν τῆς πράξεως, οὐτε ἐπιβαρυντικὴν ἢ ἐλαφρυντικὴν ταύτης περίστασις, ἐπομένως δὲν ἔχει ἐπὶ τὴν καταλογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ἀλλ' ἀνάγεται ἀπλῶς εἰς τὸ καταδιώξιμον τῆς πράξεως. Εἶναι δηλονότι παρεμπίπτον ζήτημα ἀφορῶν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, περὶ οὗ, κατὰ τὸ ἄρθρον 400 Ποιν. Δικονομίας ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης κατὰ πρότασιν τῶν διαδίκων. Ὅρθως ὁθεν ἐκρίνεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, καὶ μετὰ τὴν περὶ ἐνοχῆς ἀπόφασιν, ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐξετάσῃ καὶ ἐξήτασεν ὅτι διαταράχθη ἡ κοινὴ ἡσυχία καὶ εὐταξία ἐκ τῆς πράξεως τῶν ἀπρομελετήτων τραυματικῶν, ἥς ἐκηρύχθη ἐνοχὸς ὁ ἀναιρεσίων.

«Ὁ λόγος ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δι' ἧς τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐδέχθη ὅτι διαταράχθη ἡ κοινὴ τάξις καὶ ἡσυχία, εἶναι ἀναιτιολόγητος, παραβιάσασα τὰ ἄρθρα 92 καὶ 397 Ποιν. Δικονομίας, δεχομένη τὸ περιστατικὸν τοῦτο, διότι οὕτω φρονεῖ κατὰ τὴν κρίσιν του, εἶναι ἀνυπόστατος. Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ σχετικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριον δέχεται ὅτι κατὰ τὴν κρίσιν του διαταράχθη ἡ κοινὴ ἡσυχία καὶ εὐταξία ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου τελεσθείσης πράξεως τῶν ἀπρομελετήτων τραυματικῶν, ἀφοῦ δὲ κατὰ τὴν κρίσιν του συντρέχει ἡ περίστασις αὕτη, ἡ κρίσις του εἶναι ἀρκούσα δικαιολογία πρὸς παραδοχὴν αὐτῆς, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 92 Ποιν. Δικονομίας, οἱ δικασταὶ δὲν εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ παρακολουθῶσι νομικοὺς κανόνας ἀποδείξεων, ἀλλὰ μᾶλλον πρέπει ν' ἀποφασίζωσι κατ' ἴδιαν πεποιθῆσιν, ἀκούοντες πρὸς τοῦτο τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς των καὶ ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὴν ἐκ τῶν συζητήσεων ἀπροσωπώλητον κρίσιν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν γεγονότων κλπ.

τὸ δικαστήριον ἀποφαίνεται: καὶ περὶ πάντων τῶν παρεμπιπτόντων ζητημάτων, ἐν οἷς καὶ τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς κοινῆς ἡσυχίας διὰ παραγραφῆς. Τοῦτο δὲ δικαιούται νὰ πράξῃ ἐν ὧσιν δὲν ἀπε. εἰδῇ τῆς ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως δικαιοδοσίας διὰ τῆς ἐκδόσεως ὀριστικῆς ἐπ' αὐτῆς ἀποφάσεως. Νομικῶς ὅθεν τὸ Πλημμελειοδικεῖον Κορίνθου μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς πρώτης περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου ἀποφάσεως, μὴ ἀπεκδυθέν τῆς δικαιοδοσίας του, προέβη εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ γεγονότος τῆς διαταράξεως τῆς κοινῆς ἡσυχίας καὶ τάξεως ἐπὶ τραυμάτων ἀπρομελετήτων, δι' ἃ ἐκηρύχθη ἐνοχὸς ὁ ἀναιρεσίων, ὅπερ δὲν ἀποτελεῖ στοιχεῖον τοῦ ἀδικήματος τούτου, ἀλλ' ἀνάγεται εἰς τὸ καταδιώξιμον τῆς πράξεως. Δεξιόμενον δὲ, κατὰ τὴν περὶ τῶν πραγματικῶν γεγονότων ἀνεξέλεγκτον ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου κρίσιν του, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2238 ε' ἐ. ἔ. ἀποφάσεως ὅτι ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ἐπενεχθέντων τραυμάτων ἐπὶ πᾶσι τοιαύτη διατάραξις τῆς κοινῆς ἡσυχίας, νομικῶς ἀπέρριψε τὴν περὶ ἐνιαυσίου παραγραφῆς ἐνστάσιν, ἀφ' οὗ ἡ δι' ἧν ὁ ἀναιρεσίων κατεδικάσθη πράξις αὐτεπαγγέλτως διωκομένη ὑπέκειται εἰς τὴν πενταετὴ παραγραφὴν, κατὰ τὸ ἄρθρον 120 ἐδ. 2 Ποιν. Νόμου.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης προκύπτει, οὐδεμία πρότασις ρητῇ ὑπεβλήθη παρὰ τοῦ κατηγορουμένου πρὸς τὸ δικαστήριον, ὅτε ἡ παράλειψις τοῦτο γὰρ δώσῃ ἀκρόασιν ἤθελε παραγγῆναι λόγον ἀναιρέσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 407 ἐδ. 8 Ποιν. Δικονομίας, ἀλλὰ τόνον ὁ κατηγορούμενος κατὰ τὴν ἀπολογία του, ὅσον καὶ ὁ συνήγορος κατὰ τὴν ἀγόρευσιν, ὡς ἐπιχείρημα διὰ τὴν ἀθώωσιν ἐκείνου, ἰσχυρίσαντο ὅτι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως τοῦ τραυματισμοῦ ὁ κατηγορούμενος διετέλει ἐν καταστάσει ἀμύνης, τὸ δὲ δικαστήριον κηρύξαν ἐνοχόν τοῦτον καὶ ἐπιβάλον τὴν νόμιμον ποινὴν, ἀπέρριψεν ἐμμέσως τὸν τοιοῦτον περὶ ἀμύνης ἰσχυρισμὸν.

«Ὁ λόγος ὅτι οὐδόλως τὸ δικαστήριον ἀπεφάνθη ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ἐπιβληθείσης ἐνστάσεως περὶ ἀμύνης ὑπὲρ τῆς παρουσίας αὐτοῦ καὶ οὕτω δὲν ἐδόθη ἀκρόασις, εἶναι ἀνυπόστατος, καθόσον ἐκ τῶν πρακτικῶν οὐδόλως ἐξάγεται ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν ἔλαβεν ὑ' ὅψει τὸν περὶ ἀμύνης ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσίοντος, ἀλλὰ ἐκ τῆς περὶ ἐνοχῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς καταδίκης τοῦ ἀναιρεσίοντος σαφῶς ἐξάγεται ὅτι τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον τὸ δικαστήριον, κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον αὐτοῦ κρίσιν, ἐθεώρησεν μὴ βάσιμον καὶ ἐκήρυξε τὸν ἀναιρεσίοντα ἐνοχόν τῆς πράξεως καὶ τῷ ἐπέβαλε τὴν ποινὴν. Ἐὰν ἐκρίνεν ὅτι ὑπῆρχεν ἄμυνα, ἤθελε δεχθῇ ταύτην καὶ ἀπαλλάξαι τὸν ἀναιρεσίοντα τῆς ποινῆς.

«Μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, ἀπορριπτός ἀποβαίνει καὶ ὁ περὶ παραγραφῆς τοῦ ἀξιολογοῦν τῆς πράξεως λόγος ἀναιρέσεως, διότι, ἀφοῦ τὸ δικαστήριον δέχεται ὅτι ἡ πρᾶξις τῶν τραυμάτων ἔσχεν ὡς ἐπακολουθὸν τὴν διατάραξιν τῆς κοινῆς ἡσυχίας καὶ εὐταξίας, τὸ ἀξιολογῶν αὐτῆς ὑπόκειται οὐχὶ εἰς τὴν ἐνιαυσίον, ἀλλὰ τὴν πενταετὴ παραγραφὴν, ἥτις ὡς προκύπτει ἐκ τῆς δικογραφίας δὲν συνεπληρώθη».

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Αριθ. 1065 (1906)

Εισηγητής ὁ πρόεδρος κ. Α. ΠΑΠΑΠΑΝΟΣ

**Ἐκκλιτὸν λόγῳ ποδοῦ. - ὑποδιαιρούμενος ἀπο-
κριτικῷ ποδοῦ ἐκ παραδοχῆς μερικῆς ἐξο-
δολήσεως.**

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἐφέσεως ἐν-
στασις τοῦ ἐφεσιβλήτου λόγῳ ἀνεκκλητοῦ τῆς δια-
φορᾶς, ὡς μὴ ὑπερβαίνοντος τοῦ ἀντικειμένου αὐ-
τῆς τὸ πᾶν τῶν 800 δραχμῶν, ἀπορριπτέα ἐστὶν
ὡς ἀβάσιμος, καθόσον τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτούμε-
νον πᾶν, ὅπερ κατὰ νόμον λαμβάνεται ὑπ' ὅψι
πρὸς εὐρεσιν τοῦ ἐκκλητοῦ ἢ μὴ, ὑπερβαίνει τὸ
πᾶν τῶν 800 δραχμῶν, ἂν δὲ ὁ ἐνάγων κατὰ
τὴν πρώτην ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου συζητήσιν
τῆς ὑποθέσεως ἀνεγνώρισεν ὅτι ὁ ἐναγόμενος μετὰ
τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς τῷ κατέβαλε πᾶν τι,
μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ὁποίου τὸ ἀντικείμενον
τῆς διαφορᾶς περιωρίσθη εἰς πᾶν ἑλαττον τῶν
800 δραχμ., τὸ γεγονός τοῦτο, ἀποτελοῦν ὁμολο-
γίαν ἐνστάσεως περὶ μερικῆς ἐξοφλήσεως καὶ οὐχὶ
περιορισμὸν τῆς αἰτήσεως τῆς ἀγωγῆς κατὰ βελ-
τίωσιν ταύτης, δυνάμενον νὰ ἐκληρῇ ὡς πρώτη
αἴτησις αὐτῆς, δὲν ἔχει νομικὴν σημασίαν ἐν σχέ-
σει πρὸς τὸ ἐκκλιτὸν ἢ μὴ τῆς διαφορᾶς. Εἰ καὶ
ἡδυνάτῃ τις εἰπῇ ὅτι ὡς πρώτη αἴτησις λογίζεται
καὶ ἡ ἐπ' ἀκροατηρίου, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρ-
θρου 158 τῆς Πολ. Δικονομίας, περιορισθεῖσα, ὁ-
μολογήσαντος ἐπομένως τοῦ ἐνάγοντος ὅτι ὁ ἐνα-
γόμενος μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ πρὸ
τῆς πρώτης συζητήσεως ταύτης κατέβαλεν αὐτῷ
δραχ. 379.300(00) καὶ περιορισθείσης τῆς διαφορᾶς
εἰς δραχ. 484.800(00) ἀνεκκλητος κατέστη λόγῳ
ποδοῦ αὐτῇ καὶ εἴδει νὰ γείνη δεκτὴ ἡ περὶ τούτου
ἐνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου.

Αριθ. 1068 (1906)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. Α. ΒΑΛΤΙΝΟΣ

**Κόρη προικισθεῖσα. - κληρονομία ἐπὶ ὀν-
ειδφορᾷ προικός. - Νεαρὰ Κομνηνοῦ ἀπο-
κλειδαδα. - ἔθιμον ἀποκλεισμοῦ.**

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀπὸ 23 Δεκεμβρίου 1835 Β.
Διάταγμα, ἰσχὺν νόμου ἔχουσι μόνον αἱ διατάξεις
τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων αἱ ἐν τῇ Ἐξαδίδλῳ
τοῦ Ἀρμενοπούλου περιληφθεῖσαι, προκειμένου δὲ
περὶ συμμετοχῆς τῶν προικισθεῖσων θυγατέρων εἰς
τὴν κληρονομίαν τῶν γονέων τῶν, ἰσχύουσιν αἱ
διατάξεις τῶν νόμων (41 § 1 καὶ 2, L. 5 καὶ 9
Πανθ. 37.7, L. 1 § 17 Πανθ. 37.8, L. 4 Κωδ.
6.21), αἱ περιληφθεῖσαι ἐν Ἀρμενοπούλῳ (βιβλ.
Ε' τίτλ. Η' § 23, 24 καὶ 31), καθ' ὅς αἱ προικι-
σθεῖσαι θυγατέρες συμμετέχουσι τῆς κληρονομικῆς
περιουσίας τοῦ πατρὸς τῶν, ἐταν συνεισφέρωσι τὴν
προῖκα τῶν, ἢ δὲ Νεαρὰ 50 τοῦ αὐτοκράτορος I.
Κομνηνοῦ, καθ' ἣν ἀποκλείονται τῆς πατρικῆς
κληρονομίας αἱ ὑπὸ τοῦ πατρὸς προικισθεῖσαι θυ-
γατέρες, δὲν ἰσχύει, ὡς μὴ περιεχρμένη ἐν τῇ Ἐ-
ξαδίδλῳ, οὐσα ἄλλως ἀγνωστος ἐν ἔτει 1835 καὶ
ἀνακαλυφθεῖσα καὶ δημοσιευθεῖσα βραδύτερον. Κατ'
ἀκολουθίαν ὁρθῶς ἡ πρώτη τῶν ἐκκαλουμένων ἀπο-

φάσεων, ἐφαρμόσασα τὰς προηγουσας διατάξεις,
διέταξεν ἀποδεῖναι περὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος
προταθέντος ἐπικουρικῶς, τοῦτέστι ἐν ἀνυπαρξίᾳ
νομικῶν διατάξεων, καὶ ἀμφισβητηθέντος ἰσχυρισμοῦ
περὶ ὑπάρξεως ἐν Ἀθήναις ἐθίμου, καθ' ὃ αἱ προικι-
σθεῖσαι θυγατέρες δὲν συμμετέχουσι τῆς κλη-
ρονομίας τοῦ πατρὸς τῶν, καὶ ἂν συνεισφέρωσι
τὴν προῖκα τῶν.

Αριθ. 1070 (1906)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

**Κατάσχεσις κερδῶ τρίτου. - γνωστοποίησις
μικέτι ἐγνηγεμένης ἀγωγῆς. - ἀκυρότης.
προβλητέα κατὰ ἀνακοπῆς δηλώσεως.**

Ἐπειδὴ, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 927 τῆς
Πολ. Δικονομίας, ὁ τρίτος εἰς οὐδεμίαν ὑπόβλη-
ται: ἐκ τῆς παρ' αὐτῷ κατασχέσεως ὑποχρεώσιν,
ἂν ὁ κατασχὼν δὲν τῷ γνωστοποιήσῃ ἐντός τῶν
ὑπὸ τῶν ἄρθρων 927 καὶ 926 ὀριζομένων προθε-
σμιῶν ὅτι ἡγείρε κατὰ τοῦ ὀφειλέτου τὴν περὶ κύ-
ρους κατασχέσεως ἀγωγήν, τῶν προθεσμιῶν δὲ
τούτων ἀφετηρία εἶναι ἡ ἐπίδοσις τοῦ κατασχετη-
ρίου, δὲν χρησιμεύει δὲ οὔτε γνωστοποίησις ἐγέρ-
σεως ἀγωγῆς, πραγματικῇ μὴπω ἐνερθείσης, οὔτε ἔ-
γερσις αὐτῆς, ἂν τοῦτο ἐμπροθέσμως δὲν γνωστο-
ποιηθῇ εἰς τὸν τρίτον, ὅπως ὑπάρχῃ διὰ τὸν τρίτον
κατάσχεσις ἔγκυρος, ἀφ' οὗ κατάσχεσις μὲν πρὶν
ἐπιδοθῇ αὐτῷ τὸ δικόγραφον, τὸ κατασχετήριον
οὐδέλως ὑφίσταται, ἀγωγή δὲ περὶ κύρους κατα-
σχέσεως, μὴπω γενομένης καὶ μὴ ὑφισταμένης, δὲν
δυνάται νὰ ἔχῃ συνέπειαν τινα. Ἐκ τούτων δὲ συ-
νάγεται ὅτι κατάσχεσις ἐπιβάλλουσα εἰς τὸν τρί-
τον ὑποχρεώσεις καὶ ἔγκυρος δι' αὐτὸν καθίσταται,
ἂν τῷ ἐπιδοθῇ κατασχετήριον κατόπιν δὲ τούτου ἐ-
πιδοθῇ εἰς τὸν ὀφειλέτην ἡ περὶ κύρους κατασχέ-
σεως ἀγωγή καὶ ἡ ἐπίδοσις αὐτῆς γνωστοποιηθῇ
τῷ τρίτῳ (*).

Ἐπειδὴ, κατὰ ταῦτα, ἡ κατάσχεσις κατέστη
διὰ τὸν τρίτον ἄκυρος καὶ συνεπῶς ἡ πρὸς ὑπο-
στήριξιν αὐτῆς γενομένη ἀνακοπὴ ἀπορριπτέα, οὐχὶ
δὲ ὀρθῶς ἡ ρηθεῖσα ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἔκρινεν
ὅτι ἀφ' οὗ δὲν ἐθεωρήθη ἐκπρόθεσμος ἡ ἀρνητικὴ
τοῦ τρίτου δηλώσις (ὡς μὴ ὑποκειμένου τοῦ τρίτου
εἰς προθεσμίαν δηλώσεως, ἀφ' οὗ δὲν τῷ εἴχε
γνωστοποιηθῇ μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ κατασχετη-
ρίου ἡ ἔγερσις τῆς περὶ κύρους κατασχέσεως ἀγω-
γῆς), δὲν ἔχει συμφέρον οὗτος νὰ ἐπικαλεσθῇ ἄκυ-
ρωτικὰς τῆς κατασχέσεως ἐνστάσεις καὶ δὲν ἐξή-
τασε τὴν περὶ ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως διὰ
τὸν τρίτον ἐνστασιν αὐτοῦ, τὴν στηριζομένην εἰς
τὸ ὅτι οὐδέλως ὑφίσταται δι' αὐτὸν ἡ κατάσχεσις,
ἀφ' οὗ δὲν τῷ ἐγνωστοποίησεν ὁ κατασχὼν μετὰ
τὴν εἰς αὐτὸν ἐπίδοσιν τοῦ κατασχετηρίου ὅτι ἡ-

(*) Ὑπῆρξεν ἐν ἐκπρόθεσμον δηλώσεως, τὸ ὁποῖον
ἐμπαλολογήθη. Τὸ κατασχετήριον μετὰ τῆς ἐν αὐτῷ
γνωστοποιήσεως ὅτι ἐκινήθη ἡ περὶ κύρους ἀγωγῆς
ἐκοινοποιήθησαν τῷ τρίτῳ ἡμίσειαν ὥραν πρὸ τῆς
πρὸς τὸν ὀφειλέτην κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς! Ἀρα
κατὰ τὸν χρόνον τῆς κοινοποιήσεως τοῦ κατασχετη-
ρίου δὲν ὑπῆρχεν ἀγωγή!

γείρει κατά τοῦ ὀφειλείτου τὴν περὶ κύρους κατασχέσεως ἀγωγὴν, διότι συμφέρον νόμιμον ἔχει ὁ τρίτος καὶ δικαίωμα νὰ ἀπαλλάγῃ τοῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος, ἐν ἐγείρει κατ' αὐτοῦ ὁ τρίτος διὰ τῆς ἀνακοπῆς τῆς δηλώσεώς του, προτείνων τὴν ἀκυρότητα τῆς κατασχέσεως, ἥτις ἀπαλλάσσει αὐτὸν πάσης ὑποχρεώσεως ὡς καὶ τῆς ὑποστηρίξεως τῆς ἀρνητικῆς δηλώσεώς του, ὡν προϋποθέσεις εἶναι ὅτι ὑφίσταται κατὰσχέσις ἐγκυρος, ἀπορριπτέας καθισταμένης τῆς ἀνακοπῆς, ὡς γενομένης πρὸς ὑποστήριξιν πράξεως ἀκύρου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 717 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ
Σιδηροδρομικὴ ἑταιρεία.- κλειδοῦχος.- παρὰ-
λείψει πυρροφυλακῆς.-βλάβη ἀνθρώπου.

Ἐπειδὴ, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κακὴν ἐποιήσατο ἐκτίμησιν τῆς ἀγωγῆς, δεξιμένη ὅτι ἐκ ταύτης ὑπόκειται πρᾶξις ἐξερχομένη τοῦ κύκλου τῆς ἀνατεθείσης ὑπὸ τῆς ἐναγομένης Σ. Β. Δ. Ε. εταιρίας τῷ κλειδοῦχῳ αὐτῆς Κ. Ρ^{***}, ἐξ ἧς πράξεως ἐπῆλθε βλάβη τῷ ἐνάγοντι, διότι ἐκ ταύτης δὲν προκύπτει ὅτι ὁ κλειδοῦχος, παίζων μετὰ τῶν ἐκεῖ παιδῶν, ἔδωκε κίνησιν εἰς τὸ βαγόνιον, ἐξ οὗ τὸ ἀτύχημα τοῦ ἐνάγοντος, ἀλλ' ὅτι ἐνῶ διεσκέδαζον ἐκεῖ παῖδες τινές, ἐκάλεισεν ὁ κλειδοῦχος ἄλλους τινάς, ἐν οἷς καὶ τὸν παθόντα, ὅπως μετ' αὐτοῦ ὠθήσασιν τὸ βαγόνιον πρὸς κίνησιν. ἐξ ἧς κινήσεως ἔπεσε θύμα ὁ υἱὸς τοῦ ἐνάγοντος ἐξ ἀμελείας τῶν ὠθησάντων, οὐδὲ μεταβάλλει τὴν ἐννοίαν τῆς ἀγωγῆς εἰς παιδιὰν τοῦ κλειδοῦχου ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῷ βαγονίῳ εἶχεν οὗτος τοποθετήσει πρότερον τοὺς υἱοὺς τοῦ Α. Π^{***}, οὐδ' ἄλλοθεν προκύπτει ὡς ὁμολογημένον ὅτι ὁ κλειδοῦχος ἐπαίξεν διὰ τῆς κινήσεως τοῦ βαγονίου ἢ ἐτέλει ἐκτὸς τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ὑπηρεσίας, ὅπως κατελήχη εἰς ὁ προδὴν συμπέρασμα ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς ἐκ τοῦ λόγου τούτου, καὶ σαφὲς ἐστὶν ἡ ἐκφραστὴς τῆς ὅτι τὴν ἐπελθοῦσαν βλάβην ἀποδίδει εἰς ἀμελείαν τοῦ κλειδοῦχου τῆς τοῦ ἐν Ἀγρινίῳ σταθμοῦ καὶ τὴν ἐντεῦθεν εὐθύνην τῆς ἐπιζητεῖ πρὸς ἀνθρώπῳ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ προστήσαντος, ἐφ' ᾧ ἐξαρανιστέα ἀποδοίνει καὶ ἀναπεμπτέα ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ πρωτοδικείου ὅπως ἐπιβάλλῃ τὰς δεούσας ἀποδείξεις καὶ διέλθῃ οὕτω ἡ διαφορά τὴν βάσανον ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν, δι' ἣν ἀπὸ τοῦ νῦν δεκτὸν ὅτι οὐδ' ἡ ἀξιωματικὴ ὅτι τὸ παραδεκτὸν τῆς ἀγωγῆς ἡρτῆται ἐκ τῆς ἐκθέσεως καὶ βεβαιώσεως τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ἐναγομένη ἀμελής ἐδείχθη περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ προσώπου ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ κλειδοῦχου (παραβλ. σχετ. Ἀρ. Πάγου 198 (1903) καὶ 31 (1904) οὐδ' ὅτι ἡ ἐπικαλούμενη καταδικαστικὴ τοῦ πλημμελειοδικείου ἀπόφασις κατὰ τοῦ Κ. Ρ^{***} ὅστις ἦν ὁ κλειδοῦχος τῆς, ἐπὶ σωματικῇ βλάβῃ τοῦ ἐνάγοντος δύναται ν' ἀποτελέσῃ δεδικασμένον, ὡς λύσαντα προβλεπτικὸν ζήτημα, ἵνα φέρῃ ἀναγκαιῶς ἀμέσως εἰς τὴν ἀστυκὴν εὐθύνην τῆς ἐναγομένης εταιρίας, καθόσον μετὰ τοῦ πραγματικοῦ γεγονό-

τος τῆς βλάβης ἐκ μέρους του, ὅπερ βεβαίωτ' ἡ ἀπόφασις, καὶ τῶν δεομένων ἵνα δικαιολογήσῃ τὴν πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρεώσιν τῆς, ζητητέον κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν Νόμ. 5 § 9, 11 Π. (14: 3) καὶ ὅτι ὄντως κατὰ ταύτην διεχειρίζετο τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῷ ὑπηρεσίαν, μὴ ἀρκούντος μόνον τοῦ χαρακτηρισμοῦ ὅτι ἦν κλειδοῦχος (ἄτε μὴ ἀποκλειόμενου ἀναγκαιῶς ὅτι καὶ πρόσωπον ξένον τῇ ὑπηρεσίᾳ δὲν ἠδύνατο νὰ βλάβῃ διὰ τῆς ὠθήσεως τοῦ βαγονίου) ὅπερ ἀντικείμενον ἐρεῦνης οὐσιαστικῆς ἐστίν. Εἰ καὶ κατ' ἀσθενέστεραν γνώμην ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον Μεσολογγίου ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν, ὡς μὴ στηριζομένην εἰς τὸν νόμον, ἀρῶν ἐν αὐτῇ οὐδαμῶς ἐκτίθεται ὅτι τὸ ἐπελθὼν ἀτύχημα ὀφείλεται εἰς πρᾶξιν ἢ παράλειψιν τοῦ κλειδοῦχου τῆς εταιρίας καθ' ἃν χρόνον τυχόν οὗτος ἐξετέλει ὑπηρεσίαν οἰανδήποτε ἐναγομένην εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀνατεθειμένων αὐτῷ καθηκόντων ὑπὸ τῆς ἐναγομένης εταιρίας, ἀλλὰ καὶ ῥητῶς ὁμολογεῖται ὅτι οὗτος ἐκτὸς ὑπηρεσίας ὡν ἐπαίξε μετὰ τοῦ παθόντος καὶ ἄλλων παιδῶν καὶ ἐν τῇ παιδιᾷ ἐκείνῃ ἐπῆλθεν τὸ ἀτύχημα ἐξ ἀμελείας οὐχὶ τοῦ κλειδοῦχου ἀλλὰ τῶν παιδῶν διὰ τῆς κινήσεως βαγονίου πρὸς παιδιὰν καὶ τῇ παραγγελίᾳ τοῦ κλειδοῦχου γενομένης, οὔτε καὶ διὰ τῶν πρωτοδικῶν προτάσεων ἐβεβλήθη συμφώνως ταῖς σχέσεσι τῆς πλειοψηφίας ἡ ἀγωγή (ἥτις βελτίωσις καὶ τότε θὰ ἦτο ἀπαράδεκτος, ἀρῶν δὲν ἀνάγεται εἰς γεγονότα περιεχόμενα ἐμμέσως ἢ πλαγίως ἐν τῇ ἀγωγῇ), ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἤδη κατ' ἐφεσιν προτείνονται πάντα τὰ γεγονότα, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ τῆς πλειοψηφίας σκέψις καὶ ἄτινα ἀπαράδεκτα τυγχάνουσι, καὶ διότι ἀποκρούονται ὑπὸ τῆς ἐφεσιδλήτου εταιρίας ὡς τοιαῦτα, καὶ διότι καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος εἶναι ἀπορριπτέα (*).

(*) Ἡ διαφωνία φαίνεται περὶ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀγωγῆς, ἐνῶ νομίζομεν ὅτι καὶ ἡ περὶ τούτου διαστατικὴ παρείλκε, διότι ὑπῆρχε καὶ ὑπὸ παιδιὰν ἢ μὴ τοιαύτην παρέλειψιν τοῦ παντὶ σιδηροδρομικῷ ὑπαλλήλῳ ἐπιβεβλημένου καθήκοντος τῆς ἀποτροπῆς τοῦ καθ' οἷον οἰανδήποτε τὸ πᾶν δυνατόν συμβῆναι δυστυχημάτων. Ἡ ὑποδεικνυμένη διακρίσις ὅτι οὗτος ἦν κλειδοῦχος καὶ δὲν εἶχε τὴν ἐπιτήρησιν τῶν σιδηροδρόμων, ἀμαζῶν εἶναι ἀπολύτως ἀτυχὴς ἐν τῇ δι' αὐτῆς ἐπιζητούμενῃ κατατιμῆται τῶν καθηκόντων καὶ τῶν εὐθυνῶν, ἀναλόγως τοῦ παρὰ τῇ εταιρίᾳ ὀφείου καὶ ἐν τῇ ἀναζητῆται τοῦ ἀρμοδίου. Ἐὰν ἡ χάριν ἐστὼ παιδιᾶς ἐνώπιον τοῦ κλειδοῦχου κινουμένη ἄμαξα ἐξέφευγε ἕνεκεν τοῦ ἐπικλινούσης τοῦ ἐδάφους καὶ ἐπέπιπτε ἐναντίον ἐρχομένης ἀμαξοστοιχίας, δὲν πιστεύομεν ὅτι ὁ κλειδοῦχος ἐπρεπε νὰ βλέπῃ μὲ τὰ χεῖρα στῆς τέλει τὴν ἐκφεύγουσαν ἄμαξαν δι' ἑλλείψιν ἀρμοδιότητος. Ἡ πρωτοδικὸς 225 (1904) Πρωτ. Μεσολογγίου, ἐκδοθεῖσα τῇ εισηγήσει τοῦ πρωτοδικίου κ. Γ. Χατζησαράντου, ἔχει ὧδε :

Ἐπειδὴ ἡ ἐναγομένη εταιρία Σ. Β. Δ. Ε. ἐνάγεται διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς δυνάμει τῶν περὶ προστήσεως ἀρχῶν τοῦ δικαίου ἐπὶ τῇ ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς ἀγωγῆς ἐκτιθεμένῃ πράξει τοῦ ἐν τῷ σταθμῷ Ἀγρινίου κλειδοῦχου αὐτῆς ὑπαλλήλου, ἥτοι ἐπὶ τῇ πρὸ αὐτοῦ γενομένη κατὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμενον τόπον καὶ χρόνον παιδιᾷ (καθ' ὅσον αὐτὴν προφανῶς ἔχουσι τὴν ἐννοίαν τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐπὶ

Λογ. 749 (1905)

Επίσημη: ο έφτης κ. Π. ΜΕΡΜΗΡΑΣ

Ένοχη περί παραδόσεως κτήματος, -άτιμήτων-προσέμβασις μεταβιβάσεως ακινήτου.

Επειδή, κατά τον Νόμον 72 Πανδ. (45.1), η περί παραδόσεως κτήματος ένοχη, ως ένοχη περί του ποιήσαι, είναι αδιαίρετος, μη δυναμένη δια τούτο να εκτελεσθῇ τμηματικῶς ἀλλ' ὁλοκληρῶς παρὰ τοῦ ὀφειλέτου ἢ παρ' ἐκάστου τῶν πολλῶν ὀφειλετῶν (Καλλ. Ένοχ. Δικ. § 48). Ἡ τοιαύτη δὲ τοῦ νόμου τούτου λύσις δέον να κρατήσῃ, ἀπέναντι ἐναντίων ἐρμηνειῶν καὶ ἐναντίων ἄλλων ρήσεων, ὡς συμφωνιότερα μετὰ τὴν έννοιαν τῆς συμβάσεως καὶ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων (ἴδε Herburg § 24). Ἐν προκειμένῳ δὲ τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος ἐφεσιβλήτου ἐπικαλούμενον πρὸς στήριξιν τῆς ἀγωγῆς του συμβολαίου ἀφορᾷ, καθὰ διατυποῖ καὶ ὁ ἐνάγων ἐν τῇ ἀγωγῇ, πώλησιν καὶ μεταβίβασιν τῆς κυριότητος καὶ κατοχῆς τοῦ ἐναυτῶ ἀναφερομένου οἰκοπέδου, ἣν κυριότητα καὶ κατοχὴν εἶχεν ἀπὸ κοινοῦ ὁ ἐνάγων μετὰ τοῦ Θ. Χ^α καὶ ἦν ἀπὸ κοινοῦ οὗτοι ὑπεσχέθησαν νὰ μεταβιβάσωσι τῷ ἐναγομένῳ. Ἡ ένοχη δὲ περί μεταβιβάσεως καὶ παραδόσεως τοῦ εἰρημένου οἰκοπέδου εἶναι κατὰ τὸν ἄνω νόμον αδιαίρετος. Παρεκτὸς ὅμως τούτων, ἰδίως ἡ γενόμενη μεταξὺ τῶν συλλεθθέντων προσώπων διὰ τοῦ εἰρημένου συμβολαίου, πρὸς σύνταξιν καὶ κατάρτισιν ἀγοραπωλητηρίου συμβολαίου, εἶναι αὐτῇ αὐτῇ, ένοχη περί τὸ ποιήσαι, ὡς τοιαύτη δὲ ἀναμνηστέα κατὰ τὸν ἄνω νόμον (καὶ Νομ. 85 § 2 (45.1) 80 § 1 (35.2) εἶναι αδιαίρετος. Ὅταν δὲ καταλήγῃ, εἰς ἀποτίμησιν, τότε μόνον ἀποβαίνει

λέξιτιν ἱστορούμενα: «κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ εἰρημένος κλειδούχος εἶχεν ἐναποθέσει ἐντὸς ἐνὸς βαγονίου τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ Α. Π^α μετ' ἄλλων καὶ υἱένες διασκέδαζον τοκοθετημένοι οὕτω ἐπὶ τοῦ βαγονίου») θέταντες ἐντὸς βαγονίου τινὲς τῆς ἐναγομένης ἐταιρίας παιδὰς τινὰς καὶ εἴτα ὠθήσαντες τοῦτο μετ' ἄλλων παιδῶν καὶ μετὰ τοῦ ὀκταετοῦς υἱοῦ τοῦ ἐνάγοντος πρὸς κίνησιν πρὸς τὰ πρόσω ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς χάριν ὡς εἴρηται παιδιᾶς καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐνεργείας παρεσύρθη ὁ υἱὸς τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐτραυματίσθη ὑπὸ τῶν τροχῶν τοῦ βαγονίου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, τὰς διεκούςας τὴν εὐθύνην τῶν προσετώτων καὶ τῶν προστησάντων (Ν. 3.5. 17 § 1 de infortioria actione Πανδ. (14.3) πᾶσα προσετώτα ἐταιρία εὐθύνεται διὰ τὰς πράξεις ἢ τὰς παραλείψεις τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς ἐκείνας τὰς ὁποίας οὗτοι ἐνήργησαν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ εὐθύνεται ἡ ἐναγομένη ἐταιρία διὰ πᾶσαν πρᾶξιν ἢ παράλειψιν τοῦ κλειδούχου αὐτῆς ὑπαλλήλου, τὴν ὁποίαν οὗτος ὤφειλεν ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων καὶ τῆς ὑπηρεσίας του νὰ παραλείψῃ ἢ νὰ ἐκτελέσῃ, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὰς πράξεις ἢ τὰς παραλείψεις ἐκείνας τοῦ κλειδούχου αὐτῆς ὑπαλλήλου τὰς ἐκτελεσθείσας ἢ τὰς παραλειφθείσας ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων αὐτοῦ καὶ συνεπῶς τὰς ἐνεργηθείσας ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς δοθείσης εἰς αὐτὸν ἢ τῆς εἰκαζομένης ἐντολῆς ὡς ἐκ τοῦ εἴδους καὶ τῆς φύσεως τῆς ὑπηρεσίας του, διὰ τὰς ὁποίας δὲν θεωρεῖται ἀντιπροσωπευομένη ἡ ἐταιρία παρὰ τοῦ ὑπαλλήλου αὐτῆς καὶ τούνευθεν

διαίρετῇ. Κατὰ ταῦτα ὁ ἐφεσιβλήτης ὁ ἐνάγων καὶ ὁ συνυποσχεθεὶς μετ' αὐτοῦ Θ. Χ^α ἀνέλαβον ὑποχρέωσιν αδιαίρετον, τοῦ νὰ καταρτίσωσιν τὴν ὑποσχεθείσαν ἀγοραπωλησίαν καὶ νὰ μεταβιβάσωσι καὶ παραδώσωσι τὸ ὑποσχεθὲν πρᾶγμα αδιαίρετως ὁλοκληρῶν εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ἐναγόμενον.

Ἐπειδὴ προσέτι ἐν προκειμένῳ κατηρτίσθη συνενοχῇ μετὰ, ὁ τῶν ὑποσχεθέντων τὴν πώλησιν τοῦ ακινήτου, προκύπτουσα ἀναγκαιῶς, κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ δικαστηρίου, ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐπικαλούμενου συμβολαίου 5269, καὶ συμφώνως τῷ Νόμῳ 31 § 10 Πανδ. (21.1), ἀφοῦ οἱ εἰρημένοι ὁμοῦ ὑπεσχέθησαν εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα τὴν πώλησιν τοῦ ὅλου οἰκοπέδου, οὐχὶ δὲ κατὰ μέρη ἰδανικᾶ.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοιαύτης ἐνδοχῆς αδιαίρετου, καὶ ἐπὶ συνενοχῆς, ὑποχρεοὶ εἰσὶν οἱ ὑποσχεθέντες, εἴτε ὁμοῦ, εἴτε ἕκαστος αὐτῶν, νὰ παράσχωσι ὁλοκληρῶν τὸ ὑποσχεθὲν, μὴ δικαιούμενοι εἰς τμηματικὴν ἢ μέρους ἐξ αδιαίρετου παροχῆν καὶ νομίμως ἐνίσταται κατὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ὁ ἐκκαλῶν ἐναγόμενος διὰ τῆς ἐνστάσεως περί μὴ προσηκούσης ἐκπληρώσεως τοῦ συναλλάγματος, ὅτι δὲν ἐκτελεῖ ὁ ἐνάγων, καθὰ δεῖ τὸ συναλλάγμα, μὴ ἐκπληρῶν πρότερον εἰς ὁλοκληρῶν. καθὰ εἶναι ὑποχρεῶς καὶ καθ' ὃ ὑπεσχέθη, ὡς ἄνω εἴρηται, τῆς συνομολογηθείσαν παροχῆν, διὰ τοῦτο ἡ ἀγωγή αὐτοῦ ἀποβαίνει νόμῳ ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτέα (Ν. 25, 13 § 8 Π. (19.1), καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἡ τοῦ συμβολαίου φράσις «ὅτι μετὰ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ οἰκοπέδου ὑπὸ τῶν πραγματογνωμόνων, οὐδεὶς τῶν συμβαλλομένων θὰ φέρῃ ἀντίρρησην διὰ πάντα οἰονδήποτε λόγον» ἀναφέρεται καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἐνά-

μὴ δυναμένη νὰ ὑποχρεωθῇ ἐκ τῶν τοιούτων πράξεων τοῦ ὑπαλλήλου τῆς. ἐὰν ἐκ τούτων προέκυψε βλάβη τις εἰς τρίτους. Τούτου δ' οὕτως κατὰ νόμον ἔχοντος καὶ τοῦ ἐνάγοντος ὁμολογοῦντος ἐν τῇ ἱστορικῇ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ ὅτι ἐκ παιδιᾶς τοῦ κλειδούχου ὑπαλλήλου τῆς ἐναγομένης παίζοντος μετ' ἄλλων παιδῶν προήλθεν ὁ τραυματισμὸς τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἥτοι ὁμολογῶντος ὅτι οὐχὶ ἐκ πράξεως τοῦ ρηθέντος ὑπαλλήλου τῆς ἐναγομένης ἐντὸς τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἀλλ' ἐκ πράξεως ξένης ἐντελῶς καὶ ἀσχετοῦ πρὸς τὰ καθήκοντά του καὶ τὴν ὑπηρεσίαν του προήλθεν ὁ τραυματισμὸς τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, διότι τὰ καθήκοντα τοῦ κλειδούχου τῆς σιδηροδρομ. γραμμῆς στρέφονται περί τὸ φυλάττειν καὶ ἐπιβλέπειν τὰ κλειθρα τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς καὶ κανονίζειν ταῦτα ἀναλόγως τῆς διευθύνσεως τῶν ἀμφοτεροῦχων καὶ οὐχὶ περί τὸ μεταχειρίζεσθαι τὰ διάφορα τῆς ἐταιρίας σκευῇ ἢ τὰς ἀμαξίας αὐτῆς πρὸς παιδιὰν εἴτε ἐαυτοῦ εἴτε ἄλλων, ἔπεται ὅτι ἡ ἐναγομένη ἐταιρία οὐδεμίαν ὑπέχει εὐθύνην θυνάμει τῶν περί προστήσεως ἀρμάτων καὶ οὐχὶ νομίμως ἐνάγεται αὕτη κατὰ τὴν νόμιμον περὶ τούτου πρότασιν αὐτῆς καὶ ἀπορριπτέα τοῦτῳ τῷ λόγῳ ἢ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ τὰ ἐν ταῖς προτάσεσι τοῦ ἐνάγοντος προστιθέμενα ἤδη ὅτι ἐξ ἀμελοῦς ἐπιτηρησεως καὶ ἐπιβλέψεως ἐκ μέρους τοῦ κλειδούχου τῆς ἐναγομένης ὑπαλλήλου τῶν σκευῶν τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς καὶ τῶν ἀμαξῶν ταύτης ἐπῆλθεν ὁ τραυματισμὸς τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ἀπαράδεκτα εἰσὶν ὡς μεταβάλλοντα τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς (*).

(*) Διατί ;

γοντα, ὁ ὁποῖος πρωτίστως δὲν προβαίνει εἰς τὴν δέουσαν ἐκπλήρωσιν τοῦ συναλλάγματος καὶ ἡ σχετική περὶ τούτου πρότασις αὐτοῦ, ὡς ἀβάσιμος καὶ μὴ νόμιμος εἶναι ἀπορριπτέα.

Ἐπειδὴ μεταρρυθμιζομένης τῆς ἐκκληθείστης ἀποφάσεως, ἐξεταστέα ὅλη ἡ ὑπόθεσις καὶ τὸ ὅλον τῆς ἀγωγῆς, καθὰ δὲ προτείνει ὁ ἐκκαλῶν ἐναγόμενος α') καὶ αἱ προεκδοθεῖσαι ἀποφάσεις εἰσὶν ἐπίσης μεταρρυθμιζαί, τάξασαι εἰς βάρος αὐτοῦ μὴ νομίμους καὶ ἀλυσιτελεῖς ἀποδείξεις, «περὶ τοῦ ὅτι ὁ συγχύριος τοῦ ἐπιδίκου Θ. Χ^{***} εἶναι ὁ ὑπαίτιος ματαίωσης τῆς συμφωνηθείσης ἀγοραπωλησίας, β') μὴ νόμιμος καὶ ἀπαράδεκτος τυγχάνει καὶ διὰ τούτου ἀπορριπτέα καὶ ἡ ἐπιδοθητική περὶ προσκυρώσεως τοῦ ἐπιδίκου (Ἀρ. Παγ. 345 τοῦ 1883) βάσις τῆς ἐπιδίκου ἀγωγῆς, ὅτι «μὴ ἄρτιον ὢν τὸ εἰς τὸν ἐνάγοντα ἄνω (κατὰ τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀγωγῆς) ἀνῆκον οἰκόπεδον, δέον νὰ προσκυρωθῇ εἰς τὸ οἰκόπεδον τοῦ ἐναγομένου», τὸ μὲν διότι τὸ ἰδανικὸν ἐξ ἀδιαιρέτου ἡμῖς, τὸ ἀνῆκον κατὰ τὴν ἀγωγὴν εἰς τὸν ἐνάγοντα, δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ θεωρηθῇ μὴ ἄρτιον καὶ προσκυρώσιμον νόμῳ εἰς τὸν γείτονα, τὸ δὲ διότι καὶ ἂν ἐννοηται διὰ τῆς ὥς ἄνω διατυπώσεως ὅτι εἶναι προσκυρωτέον καὶ δέον νὰ προσκυρωθῇ ὁλόκληρον τὸ οἰκόπεδον εἰς τὸν ἐναγόμενον, δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ ἀγωγῇ παντάπασι ἀντίστοιχον τῆς τοιαύτης βάσεως αἰτητικῶν, καὶ οὕτως ἔχουσα ἡ ἀγωγή ὡς πρὸς ταύτην τὴν βάσιν, καθίσταται ἐπίσης ἀπόρριπτέα.

Ἀριθ. 720 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΜΕΡΜΗΡΑΣ

Ἰδιότης κληρονόμου.-οὐ κατάστασις.-οὐ ὄν-δικασμένον.

Ἐπειδὴ ἡ ιδιότης τοῦ ἂν ᾔναι τίς κληρονόμος δὲν ἀφορᾷ τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ κατάστασιν, δι' ὅπερ ἡ περὶ τούτου μεταξὺ ἄλλων ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον ὑπὲρ τρίτων, οὐδὲ τίτλον νομιμοποιήσεως ἢ ἀπέδειξιν τινα κατ' αὐτοῦ παρέχει ἡ τοιαύτη ἀπόφασις, διότι οὐδεὶς τοιοῦτος ὁρισμὸς ὑφίσταται ἐν τοῖς νόμοις, ἀφοῦ κατὰ τὴν Πολ. Δικονομίαν (ἄρθρ. 274) δεδικασμένον ὑπάρχει, ἔταν μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων πρόκληται νὰ ζητηθῇ τὸ αὐτὸ δίκαιον εἰς νέαν δίκην, τὸ δὲ ἐν τῷ Νόμῳ 50 § 1 II. (30) φερόμενον «ὅτι ἡ ἀπόφασις ὑπὲρ τίνος ὡς κληρονόμου ἀποτελεῖ δίκαιον ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται ἐπεὶτα ν' ἀποκρούσῃ ἀπέναντι τῶν κληροδόχων», πρῶτον μὲν δὲν ἐννοεῖ ἐνστάσιν δεδικασμένου, δεύτερον δὲ ἐννοεῖ ἀπέδειξιν ιδιότητος ὑπὲρ τοῦ ἐπικαλεσθέντος πρότερον αὐτὴν, ὑστερον δὲ θέλοντος νὰ τὴν ἀποκρούσῃ, καὶ δὲν τυγχάνει ἐφαρμοστέος ὁ νόμος εἰς τὴν ἐναντίαν περίπτωσιν, καταδίκης τοῦτέστι τοῦ προσώπου, ἦν ὡς τίτλον ἢ ἀπέδειξιν νὰ δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ἕτερος ἐν ἐτέρα δίκῃ. Κατὰ ταῦτα μὴ νόμιμος καὶ ἀπορριπτέα τυγχάνει ἡ ἐνστάσις τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ δεδικασμένου, καὶ τίτλου νομιμοποιήσεως κατὰ τῶν ἐφεσιβλήτων, ὡς καταδικασθέντων ὑπὸ τὴν ιδιότητα κληρονόμων ἀπέναντι ἄλλου προσώπου ἐν ἄλλῃ δίκῃ.

Ἀριθ. 724 (1905) (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ

Δημοτικαὶ ἀγωγαί.- σήμερινὴ ἰσχὺς.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐκκαλοῦντων ὅτι, προκειμένου περὶ καταλήψεως δημοτικῆς πλατείας, μόνον ὁ δήμαρχος ἠδύνετο νὰ ἐνασκήσῃ τὰς δεούσας ἀγωγὰς, οὐχὶ δὲ καὶ πᾶς δημότης καὶ δὴ ὁ ἐφεσιβλήτος ἐνάγων καὶ ὅτι ἐπομένως οὐκ ἔρθῶς δὲν ἀπερρίφθῃ ἡ ἀγωγή δι' ἑλλειψιν ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως, ἄτε καταργηθεῖσιν τῶν τοῦ Ρω-

(*) Ἡ πρωτόδικος 134 (1903) Πρωτ. Μεσολογίου, ἐκδοθεῖσα τῇ εισηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Κ. Πολίτου, ἔχει ὅδε :

«Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή βᾶσιν ἔχουσα τὴν ὑπὸ τῶν ἐναγομένων παρεμποδιστὴν τῆς χρήσεως μέρους τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ πλατείας Ἀγρινίου τῆς εἰς κοινὴν τῶν πολιτῶν χρήσιν προωρισμένης, καὶ σκοπῶσα τὴν ἄρσιν τοῦ κωλύματος, φέρει τὰ στοιχεῖα δημοτικῆς ἀγωγῆς, νομίμως δ' ἐγείρεται ὑπὸ τοῦ ἐναγοντος ἐπικαλουμένου ἴδιον συμφέρον πρὸς τούτο, ἥτις τὴν ζημίαν ἥτις ἐπέρχεται αὐτῷ διότι ἀναγκάζεται ν' ἀκολουθῇ μακροτέραν ὁδὸν, ὅσας ἐκάστοτε ἐκ τῶν ἐργασιῶν του λαμβάνει ἀνάγκην νὰ διέλθῃ ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς πόλεως τοῦ Ἀγρινίου Ἀπορριπτέα ἐπομένως ὡς ἀβάσιμος ἡ σχετικὴ περὶ ἀπαράδεκτον τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσις τῶν ἐναγομένων, καθόσον ἄλλως τε καὶ ἐν προκειμένῳ καὶ ἐπ' ἄλλων θεμάτων ὑπὸ τῆς νεωτέρας ἡμῶν νομοθεσίας ἀναγνωρίζονται οἱ τοιαῦτα δημοτικῶν ἀγωγῶν (ἄρθρα 490 ἐδ. 1 § 6' καὶ 16' 646, 656, 658, 672 Πολ. Δικον. καὶ 61 § 3. 4 Νομ. Ὑποθηκῶν).

Ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐτέρα ἐνστάσις τῶν ἐναγομένων περὶ ἀκυρότητος τοῦ δικογράφου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἑλλείπει παθητικῆς ὁμοδικίας, ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέα ἐστίν, καθόσον ρητῶς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτίθεται ὅτι ὁ παρὰ τῶν δύο πρώτων ἐναγομένων κληρονομηθεὶς πατὴρ τῶν καὶ οἱ ἕτεροι δύο ἐναγόμενοι κατέλαβον καὶ κατέχουσιν οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἐναγόμενοι μετὰ τῶν δύο πρώτων τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ὀριζόμενα τμήματα τῆς πλατείας καὶ ὅτι ἐπομένως ἀπὸ κοινοῦ παρεμποδίζουσι τὴν κοινὴν χρῆσιν τῆς ἐπιδίκου ἐκτάσεως, τούτου δὲ δοθέντος ὑφίσταται οἱ ὅροι τῆς παθητικῆς ὁμοδικίας, κατὰ τὸ ἄρθρ. 70 Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐτέρα ἐνστάσις τῶν ἐναγομένων περὶ ἀκυρότητος τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς ἑλλείπει προτήκοντος αἰτητικῶν, ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέα ἐστίν καθόσον κατὰ γ' ἀνωτέρω ἡ προκειμένη ἀγωγή δὲν εἶναι διεκδικητικὴ καὶ οὐδ' αὖτως ἀπηγεῖτο νὰ σιτηθῇ δι' αὐτῆς ἡ ἀναγνώρισις τῆς κυριότητος τοῦ Δήμου ἐπὶ τοῦ ἐν αὐτῇ ἀκινήτου, νομίμως δὲ καὶ συμφώνως πρὸς τὸ ἱστορικὸν τῆς αἰτεῖται δι' αὐτῆς τὸ νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι εἰς τὴν ἐπαναφορὰν τῆς πλατείας καὶ τῆς οδοῦ εἰς τὴν ἦσαν πρότερον κατάστασιν, ἐπίσης δὲ νόμιμος ἐστίν, κατὰ τὸ ἄρθρον 882 Πολ. Δικονομίας, ἡ αἰτήσις τοῦ ἐναγοντος ἵνα ἐπιτραπῇ αὐτῷ ἡ δι' ἐξόδων τῶν ἐναγομένων ἐπιχειρήσεις τούτου, προκειμένου περὶ πράξεως δυναμένης νὰ γίνῃ δι' ἄλλων. Ἀν δὲ τις τῶν ἐν τινὶ ἀγωγῇ κατὰ διάζευξιν αἰτήσεων, μὴ ἀπαγορευομένων ὑπὸ νομικῆς τινος διατάξεως, ἀντίκειται εἰς τὸν νόμον, τούτο δὲν εἶναι λόγος ἀκυρότητος τοῦ τοιούτου δικογράφου.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἄρθρ. 4 ἐδ. 3 τοῦ Νόμου ΣΞΓ' περὶ ὁδοποιίας, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ

μαϊκού Δικαίου δημοτικών αγωγών δια τοῦ ἄρθρου 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν εἶναι βᾶσιμος, διότι τὸ ἐν τῷ εἰρημένῳ ἄρθρῳ κεκτημένον ἴδιον δικαίωμα ἀποτελεῖ καὶ τὴν βᾶσιν ἐφ' ἧς ἐρεῖδονται καὶ αἱ ῥωμαϊκαὶ διατάξεις, ὅσον ἀφορᾷ τὰς εἰς τὰς δημοτικές πλατείας καὶ ὁδοὺς γιγνομένης βλάβας, διότι καὶ ἐν ταύταις βᾶσις εἶναι τὸ δικαίωμα ὅπερ ἔχει ἕκαστος πολίτης, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δημότης, νὰ ποιῇται ἀκωλύτως χρῆσιν τῶν δημοσίων ὁδῶν καὶ πλατειῶν καὶ ἐπομένως καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ζητῇ δικαστικῶς τὴν ἀνέρωσιν τοῦ προσβληθέντος δικαιώματός του, δὲν ἀπαιτεῖται δὲ ἡ βλάβη ἢ ἡ παρεμπέδισις τῆς πλατείας ἢ τῆς ὁδοῦ νὰ γίνηται καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἑκτασιν, διότι καὶ ὅταν μέρος μόνον αὐτῆς καταληφθῇ ἢ βλαβῇ χωρεῖ ἡ προκειμένη ἀγωγή («βλάβη δ' ἐστὶ εἰ τυχὸν ἡ ὁδὸς στενὴ γίνεται» Βασιλ. 58.8), ἄλλως αἱ ἀνωτέρω δημοτικαὶ ἀγωγαὶ καὶ ὑπὸ τῆς Πολ. Δικονομίας καθιερώθησαν, ἀφοῦ διὰ τοῦ ἄρθρου 490 ἐθεσπίσθη συντομωτάτη διαδικασία ὡς πρὸς τὰς ἐν ταῖς δημοσίας χρήσεως ὁδοὺς γιγνομένης βλάβας ἢ παρεμπέδισις, ἡ σύντομος δὲ αὕτη διαδικασία, καθὼς ἐξαίρετική καὶ σκοποῦσα τὴν ταχέαν τῶν ὁδῶν ἀποκατάστασιν, δὲν ἀποκλείει τὴν ἐνάσκησιν τῆς

Νόμου ΨΙΣΤ' τοῦ 1878, καθιερώθησαν οἱ ὁδοὶ, καθ' ὅς ἀποφασίζεται ἡ κατασκευὴ τῶν δημοτικῶν ὁδῶν εἰς ἃς ἀνήκουσι, κατὰ -δ' ὅ' ἑδᾶφ. τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τοῦ Νόμου ΣΞΓ', καὶ αἱ ἐντὸς τῶν πόλεων, κωμῶν καὶ χωρίων ἀγιοὶ καὶ πλατεῖαι, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποτελοῦσι συνέλειαν τῶν ἐθνικῶν ἢ ἐπαρχιακῶν ὁδῶν τῶν διὰ πόλεων καὶ κωμῶν διερχομένων. Κατ' ἀκολουθίαν οἱ ὁδοὶ οὗτοι εἰσὶν ἀποαιτήτος τίτλος ὅπως χαρακτηρισθῇ ὁδὸς τις ὡς δημοτικὴ καὶ ὡς τοιαύτη κοινῆς χρήσεως καὶ ἐκτὸς συναλλαγῆς. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου κατὰ Νόμον 3 πρ. Πανδ. (43.7), ἐὰν ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων γένηται δημοσία χρῆσις ὁδοῦ τινος ἀγροτικῆς καὶ δὲν πιστοῦται ἕνεκα τούτου ὅτι ἐκ συνεισφορᾶς τῶν ἀγορευτῶν κατεσκευάσθη αὕτη, τότε λογίζεται καὶ εἶναι αὕτη δημοσία καὶ ὡς τοιαύτη ἐκτὸς συναλλαγῆς. Ἀναγνωρίζεται ἐπομένως ρητῶς ὅτι καὶ ἡ ἀμνημόνευτος ἀρχαιότης εἶναι τίτλος προσδίδων εἰς τινὰ ὁδὸν τὴν ιδιότητα δημοσίας ἢ τοι κοινῆς χρήσεως. Συμφώνως πρὸς ταῦτα ὁ ἐνάγων, ἰσχυριζόμενος διὰ τῆς ἀγωγῆς του τοῦτο μὲν ὅτι ἡ πλατεία ἢς μέρος ἀποτελοῦσι τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ τεμάγια γῆς, μετωνομάσθη(;) πρὸς ἑτῶν διὰ πράξεις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, τοῦτε δὲ ὅτι ἡ ἀνωτέρω πλατεία ἦτο ἀνέκαθεν καὶ ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Δήμου Ἀγρινίου προωρισμένη εἰς ἐλευθέραν τῶν δημοσίων χρῆσιν, φαίνεται ἐπικαλούμενος ἀμφοτέρους τοὺς ρηθέντας τίτλους, ὑπόχρεως δ' ἐστὶν εἰς ἀπόδειξιν αὐτῶν, ἀμφοσθητομένων ὑπὸ τῶν ἐναγομένων, καὶ τοῦ μὲν πρώτου διὰ τῆς προσαγωγῆς ἀντιγράφου τῶν σχετικῶν πράξεων τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν, τοῦ δὲ δευτέρου διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ μαρτύρων διὰ τὸ ἀδύνατον ἐγγράφου ἀποδείξεως.

» Ἐπειδὴ ἡ ἀπόδειξις τῆς βᾶσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἐπιφέρει τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐναγόμενης ἐναγομένην ὅτι κατέστησαν κύριοι τῶν ἐπιδίλων διὰ χρησικτησίας ὡς νόμῳ ἀδασίου, κατὰ -δὲν ἐπὶ τῆς κοινῆς χρήσεως πραγμάτων κρατοῦντα κανόνα ὅτι ἐνόμῳ διαρκεῖ ἡ ιδιότης τῶν αὐτῶν, ἦτοι ἐνόμῳ χρησιμεύουσι πρὸς τὸν σκοπὸν δι' ὃν ὠρίσθησαν, εἰσὶν ἀναπαλλοτρίωτα καὶ ἀπαράγραπτα.

προκειμένης ἀγωγῆς κατὰ τὴν τακτικὴν τοιαύτην, οὐδ' ἡ ἀγωγή εἶναι περὶ νομῆς, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ ἐκκαλοῦντες, ὥστε νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν ἐνιαύσιον παραγραφὴν.

Ἀριθ. 729 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης γ. Α. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Πώλησις κινητῶν. - ἀνυψωνία περὶ παραδόσεως ἐν πλοίῳ. - κίνδυνος. - ἐπιβύθυνος. - οὐ μεταβολὴ φορτωτικῆς.

Ἐπειδὴ γενομένης ἰδίας συμφωνίας μεταξὺ τῶν ἐκκαλοῦντων περὶ παραδόσεως τῶν κουκουλιῶν «ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ», ὁρθῶς ἐδέχθη τὸ Πρωτοδικεῖον Μεσολογγίου ὅτι οἱ κίνδυνοι ἐκ τῆς βλάβης τοῦ πράγματος πρὸ τῆς παραδόσεως ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ βαρύνουσι τοὺς πωλητὰς ἐνάγοντας (καὶ ἐκκαλοῦντας), τὸ δὲ ἄρθρ. 100 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου, ὅπερ οὕτως ἐπικαλοῦνται πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἐναντίου, τοῦτέστιν ὅτι ἅμα τῇ ἐξόδῳ τοῦ πράγματος τῶν ἀποθηκῶν τῶν, ὁ κίνδυνος ἀνήκει τῷ ἀγοραστῇ, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ, ἐνθα ἐγένετο ἰδιαίτερα συμφωνία, ὡς ἐλέγχθη, καὶ ἥτις ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην τοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ μὴ βᾶσιμος ἐπίσης ἐστὶ καὶ ὁ ἕτερος αὐτῶν λόγος ὅτι μετὰ τὴν παράδοσιν τῶν πωληθέντων κουκουλιῶν πρὸς τὸ Πρωτοδικεῖον τῆς Νέας Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας ἐν Μεσολογγίῳ ἐν τῇ ἡμέρᾳ καὶ τῆς ἐκδόσεως φορτωτικῆς ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐφεσιδλήτου ἀγοραστοῦ (ὡς ἐγένετο), πᾶσα ἐπεληφθεὶσα ἐκτοτε βλάβη ἀφορᾷ αὐτὸν, διότι, ὡς ἀνωτέρω, ὁ λόγος οὗτος, δυνάμει τῆς συμφωνίας ἀνέλαβον τὴν ὑποχρέωσιν νὰ παραδώσωσιν τὸ ἐμπορεύμα «ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ» καὶ ἀνευ σημασίας εἶναι, οὐδὲ μεταβάλλει τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων (δηλονότι τοῦ κινδύνου) πρὸ τῆς παραδόσεως ἐν τῷ πλοίῳ, ἡ ἐκδοσις τοιαύτης φορτωτικῆς, ἥτις ἄλλως, κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ Ἐμπορ. Νόμου περὶ ναυλώσεως, ἡ φορτωτικὴ πρέπει νὰ ἐκδοθῇ κατὰ τὴν παράδοσιν τοῦ ἐμπορεύματος καὶ ὑπαγραφῇ καὶ παρὰ τοῦ πλοίαρχου, ὀφείλοντος νὰ βεβαιώσῃ τὴν γενομένην αὐτῷ παράδοσιν, ἐνῷ αὕτη ἐξεδόθη πολὺ πρὸ τῆς παραδόσεως τοῦ ἐμπορεύματος.

Ἀριθ. 737 (1905) (*)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Διαπλάτυνσις ὁδοῦ. - κατάληψις. - ἀποδοχὴ δι' ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως.

Ἐπειδὴ τῆς ἀγωγῆς, βᾶσιν ἐχούσης ὅτι διὰ τῶν ἐν αὐτῇ πράξεων τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἐφαρμοζούσης τὸ σχέδιον νέας ρυμοτομίας πρὸς διαπλάτυνσιν τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ (Ἀθηνῶν), ἐστερήθησαν τῆς ιδιοκτησίας τῶν οἱ ἐνάγοντες ἐπὶ ἐκτάσεως 66 καὶ 90)00)μέτρων γαλλικῶν καὶ συνεπῶς ἐξαιτοῦνται ν' ἀποζημιωθῶσι διὰ δραχ. 11180, ἥτοι διὰ τὴν ἀξίαν τοῦ στερηθέντος γηπέδου τῶν, ἐπαρκῶς ἐρεῖδεται εἰς τὸν νόμον, καὶ δὲν ἦν ὑπόχρεοι νὰ ἐγείρουν τὴν διεκδικητικὴν ἢ νὰ αἰτήσωνται τὴν ἀξίαν τῆς στερήσεως τῆς χρήσεώς των, οὐ μόνον διότι ἐκ τοῦ συνόλου αὐτῆς προκύπτει ὅτι τὴν διο-

(*) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 539 XVI 516 Ε, Π.

κητικήν απόφασιν περί αφαιρέσεως τῆς ιδιοκτησίας των λόγῳ δημοσίας ἀνάγκης ἀποδέχονται, ἀλλὰ καὶ διότι τοῦτο καταληφθέν καὶ τεθὲν ἐκτὸς συναλλαγῆς ἀνεπίδεκτον ἐγένετο διεκδικήσεως, ὥστε νὰ μὴ ὑπολείπεται αὐτοῖς ἡ ἡ ἀποζημιώσις ἐκ τοῦ ἀδικήματος τοῦ Δημοσίου καὶ συνισταμένη εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ αὐθαίρετως καταληφθέντος γηπέδου μετὰ τῶν τόκων ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς (Α. Π. 319 (1904)). Εἰ καὶ ἡδυνάτῃ τις ἀμφιβάλλον νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ ἀγωγή εἶδε νὰ ἔχῃ ὡς αἴτησιν τὴν ἐκ τῆς στέρησεως τῆς χρήσεως ἐπελθούσαν ζημίαν, καθόσον μὴπω ἐπελθούσης τῆς ἀποζημιώσεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 17 Συντάγματος, δὲν ἐξέπεσε τῆς κυριότητός του, τοιαύτης δ' αἰτήσεως ἐλλειπούσης, εἶδε νὰ θεωρηθῇ ἀπαράδεκτος ἡ ἀγωγή.

*Αριθ. 739 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΜΕΡΜΗΡΑΣ.

Ἀπόφασις ἐπὶ προσωπικῆς κρατήσεως. - ἐκκλησιόν. - δανεισθῆς. - ἀποδοχὴ ἀποφάσεως διὰ κοινοποιήσεως ἐπιτάγῃς. - ἐταιρεία. - διαλύσις ἐνεκὸν ἀνεπίκτου διανεξίδεως. - διαναγωγὴ ἐξ ἀμοιβαίων ἀντεγκλήσεων.

Ἐπειδὴ ἡ ἐν τῷ ἄρθρ. 738 Πολ. Δικονομίας προσθήκη διὰ τοῦ νέου Νόμου ΒΧΟΣ' «κατὰ πάσης δὲ ἀποφάσεως ὁρώσης προσωπικὴν κράτησιν ἐπιτρέπεται ἔφεσις πάντοτε δι' αὐτὴν εἰς μόνον τὸν ὑφειλέτην», δὲν ἐννοεῖ ν' ἀποκλείσῃ τὸν ἐνάγοντα δανειστήν τοῦ κατὰ κανόνα δεκτοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως, ὅταν ἐκ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς ἡ δίκη εἶναι ἐκκλησιή, ἀλλὰ τὸ δεκτὸν τῆς ἐφέσεως, ἐν περιπτώσει ἀνεκλήτου τῆς ὑποθέσεως, ἐπιτρέψῃ εἰς μόνον τὸν ὑφειλέτην τοῦτο δὲ προδήλως προκύπτει ἐκ τῆς λέξεως «πάντοτε» καὶ τοῦ συνδυασμοῦ τῆς προσθήκης πρὸς τὸ πρῶτον μέρος (ἦτοι τὸ ἀρχικὸν ἄρθρον 738), τὸ ἐπιτρέπον ἐν περιπτώσει ἀναρμοδιότητος ἀμφοτέροις τοῖς διαδίκους πάντοτε τὴν ἔφεσιν καὶ ἐν περιπτώσει ἀνεκλήτου τῆς ὑποθέσεως ἡ προσθήκη δὲ διὰ τοῦ νέου Νόμου καθορίζει ἐπὶ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως τὸ πάντοτε δεκτὸν τῆς ἐφέσεως, ἦτοι καὶ ἐν περιπτώσει ἀνεκλήτου εἰς μόνον τὸν ὑφειλέτην, δὲν ἀποκλείεται δὲ ὡς ἐρρήθη ἐν γένει ἡ ἔφεσις ἀπὸ τὸν ἐνάγοντα, ἡ ἐπιτρεπομένη κατὰ κανόνα, συμφώνως τῷ 737 ἄρθρῳ, ὅταν μὴ ἀνεκλήτως ἐξεδόθῃ ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις. Ἐκκλησιῆς δὲ οὗσης τῆς ὑπὸ δίκην ὑποθέσεως, καθὰ προκύπτει ἐκ τῆς ἐκκαλουμένης 449 (1904) τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν ἀποφάσεως καὶ ὁμολογεῖται, νομίμως ἐξεκάλεσε ταύτην ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς προσωπικῆς κρατήσεως. ὁ ἐνάγων δανειστής καὶ ἡ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἐφέσεως ὡς μὴ ἐπιτρεπομένης δῆθεν ὑπὸ τοῦ εἰρημένου ΒΧΟΣ' Νόμου ἐνστάσις τοῦ ἐφεσιδλήτου τυγχάνει ὡς μὴ νόμιμος ἀπορριπτέα (*).

Ἐπειδὴ ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἀποφάσεως, ἐνεκὰ τῆς ὁποίας θεωρεῖται παραιτούμενος ὁ διάδικος τῶν ἐνδίκων μέσων, δύναται νὰ συναχθῇ καὶ σιωπηρῶς

ἐκ πράξεως τοῦ διαδίκου, ἐμφανιούσης ἀναγκαίως τὸν τῆς ἀποδοχῆς σκοπὸν. Τοιαύτη δὲ κατὰ κανόνα κρίνεται ἡ παρὰ τοῦ νικήσαντος διαδίκου ἐπίδοσις τῆς ἀποφάσεως μετ' ἐπιτάγῃς πρὸς πληρωμὴν. Ἦν προκειμένῳ ὅμως ἡ παρὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐπίδοσις εἰς τὸν ἐφεσιδλήτην τῆς ἐκκαλουμένης ὁριστικῆς ἀποφάσεως μετ' ἐπιτάγῃς πρὸς πληρωμὴν (ἡ ὁποία ἐπίδοσις κατ' οὐδὲνα λόγον προσβάλλεται) κρίνεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐμφανίονσα ἀποδοχὴν τοῦ οὐσιαστικοῦ μόνον μέρους τῆς ἀποφάσεως, ἦτοι ἀποδοχὴν ὡς πρὸς τὴν ἐπιδικασθεῖσαν τῷ ἐκκαλοῦντι ἀπαίτησιν, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ μέρους τοῦ ἀσφῶντος τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως, ἦτοι τὸ ἐπιτρεπτὸν ἢ μὴ τοῦ μέτρου τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, καὶ ἐνεκὰ τοῦτο ἀποδοίνει ἀπορριπτέα ἡ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἐφέσεως λόγῳ ἀποδοχῆς ἐνστάσις τοῦ ἐφεσιδλήτου, ὡς ἀδόσιμος. Εἰ καὶ ἡδυνάτῃ τις εἰπεῖν ὅτι ἡ εἰρημένη κοινοποιήσις ἐμφανίζει ἀποδοχὴν τοῦ ὅλου τῆς ἀποφάσεως, δικασάσης τὰ τε κύρια καὶ παρεπόμενα αἰτήματα τῆς ἀγωγῆς (*).

(*) Ἡ πρωτόδικος 2220 (1903) Πρωτ. Πατρῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Γ. Πανοποῖλου, ἔχει ὧδε :

«Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νομὸν δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ διάλυσις τῆς ἐταιρείας ὅταν αἱ μεταξὺ τῶν συνεταίρων σχέσεις κατέστησαν τοιαῦται ὥστε νὰ μὴ δύναται πλέον νὰ συμπράττωσι καὶ νὰ συνενοῶνται καὶ καθίσταται ἐκ τούτου ἰδύνατος ἡ δέουσα διεξαγωγὴ τῶν ἐταιρικῶν ὑποθέσεων (Lyon-laen Ἑμπορ. Τόμ. 2 Ἀριθ. 3 12-334 Ράλλη 1 § 277,278).

Ἐπειδὴ ὄντως ὑφίστανται τοιοῦτοι λόγοι ἐν προκειμένῳ καὶ δὴ τὸ ὅτι, εἴτε ἐνεκὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐκτιθεμένης αἰτίας ἢ καὶ ἐξ ἄλλων οἰωνόηποτε, ἐνέφικτος πορίζεται ἡ μεταξὺ τῶν συνεταίρων σύμπραξις καὶ συνεννόησις ὑποδεικνύεται ἀμείσως ἐκ τοῦ ἐκ τῶν ἐγγράφων τῆς δίκης προκύπτοντος γεγονότος ὅτι ἀμφοτέρωι οἱ συνεταῖροι ἀποδίδουσιν ἀλλήλοις ἀτιμωτικά καὶ ἀξιοποίνους π. ἀξ.ς, ἀφοῦ ὁ μὲν ἐνάγων ἐπικαλούμενος καὶ τὸ συμβόλαιον ὅτι ὁ ἐναγόμενος συνεταῖρος ὁμολογεῖ ὑπαρξὴν ἁλλείμματος ἐν δραχμῶν 15,000 περίπου προσελθόντος ἐξ ἐπιχειρήσεων ἐταιρειῶν ἐν Μεσσηνίᾳ ὧν αὐτὸς εἶχε τὴν ἀμείστον ἐπίδρασιν καθὼς μεταβαίνων ἐκεῖ πρὸς διεύθυνσιν αὐτῶν καὶ ἐπιτυχεστέραν διεξαγωγὴν) ἀποδίδει εἰς τὸν ἐναγόμενον τὴν κατάχρησιν ποσού 12 χιλιάδων δραχμῶν περίπου ἰσχυριζόμενος ὅτι τούτῳ τῷ λόγῳ κατέστη ἀνεπίκτος ἡ περαιτέρω συνεργασία ὁ δ' ἐναγόμενος τοῦτο τὸ ἀνέφικτον κατ' οὐσίαν βεβαίῳ, ἀποδίδων μόνον τὴν ὑπαίτιότητα εἰς τὸν ἀντίδικόν του. Καὶ τὸ βεβαίῳ ἀφοῦ ἰσχυρίζεται μονομερεῖς καταχωρήσεις ἐν τοῖς βιβλίοις εἰς βάρος του καὶ ὑπεξαίρεσεις βιβλίων καὶ γρημμάτων καὶ ἐνέργειαν δολίων εἰσπράξεων ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος καὶ κατακράτησιν τῶν ἐταιρικῶν βιβλίων ὑπ' αὐτοῦ (ἐξ ἧς ἀνέφικτος καθίσταται ἡ ἀπόσχετος λειτουργία τῶν δοσοληθῶν τῆς ἐταιρείας). Αἱ τοιαῦται ἀμοιβαῖαι μομφαὶ ἔχουν πασιδῆλως ὡς προϋποθέσιν μὲν τὴν ἁλλείψιν ἐμπιστοσύνης μεταξὺ τῶν συνεταίρων ὡς ἀποτέλεσμα δὲ τὴν πρὸς ἀλλήλους πλήρη ἀποξένωσιν, ἀμφοτέρων δὲ ἀναγκαία συνέπεια εἶναι τὸ ἀδύνατον τῆς δεούσης ἀπὸ κοινῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐταιρικῶν ὑποθέσεων. Τοῦτο δὲ εἶναι τὸ μόνον ζητούμενον καὶ ἡ μόνη ἀναγκαία βάσις τῆς

(*) Contra 554 (1903) Ε. Ν. ἐν σελ. 606-607 XIV καὶ 1148 (1903) Ε. Α. σελ. 107 XV. Σύμφωνος ὅμως ἡ 1863 (1904) Ε. Α. σελ. 278 XVI.

Ἀριθ. 746 (1905)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. Δ. ΣΚΟΥΦΟΣ

Πλειστηριασμός.- ἀνάληψις ὑπὸ ἐτέρου.- οὐ προσβολὴ τίτλων.- οὐδ' ἐπαρξίς ἐτέρου περιουσίας.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ 98 (1904) ἀποφάσει λόγους ἀπερρίσθησαν αἱ περὶ ἀπαρδέκτου τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσεις τοῦ ἐναγομένου, διότι δύναται ἕκαστος τῶν ἐχόντων δικαιόγραφον ἐκτελεστὴν δανειστῶν νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν πλειστηριασμὸν, ἐὰν κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν δὲν κατορθωθῇ οὗτος δι' οἰονδήποτε λόγον, εἴτε δὲν θέλει ὁ ἐπισπεύδων, εἴτε δὲν δύναται, ζητῶν πρὸς τοῦτο τὴν παράδοσιν τῶν ἐγγράφων, (914 Πολ. Δικονομίας) ἀπαράδεκται δὲ εἰσὶν αἱ ἐνστάσεις κατὰ τῶν τίτλων οὓς προσάγει ὁ ἐνάγων, ὡς εἰκονικῶν ἢ ἐξωφλημένων ἢ ὅτι ὁ ὀφειλέτης κέκτηται καὶ ἄλλην περιουσίαν ἐλευθεράν μὴ κατασχεθεῖσαν, διότι ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἐκτελεστοῦ δικαιογράφου παρὰ τῷ δανειστῇ νομιμοποιεῖ τοῦτον ἐν τῇ πρὸς παράδοσιν τῶν ἐγγράφων δίκῃ, αἱ δὲ κατὰ τοῦ τίτλου ἐνστάσεις ἀρμύζουσιν εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς κατατάξεως τῶν δανειστῶν ἐν τῷ πλανάκι. (950 καὶ ἐν Πολ. Δικ.) οὐδ' ὁ δανειστής περιορίζεται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν δικαιούμενος καὶ τὰ δι' ὑποθήκης ἄλλων δανειστῶν βεβαρυμένα εἶναι νὰ ἐκποιήσῃ, πλὴν ἂν ἀνηλίκων ἢ ἀπαγορευμένων ἀκίνητα ὑπεβλήθησαν εἰς κατάσχεσιν, ὅποτε χωρὶς τῆς διζήσεως, ἢ τὸ ὑποθετὲν ἀκίνητον ἀρχῇ πρὸς ἐξώφλησιν τοῦ ἐνυποθήκου χρέους, ἢ ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν παραχωρήσῃ τῷ δανειστῇ ὁ ὀφειλέτης τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα τοῦ ἐνυποθήκου ἱκανὸν πρὸς ἐξώφλησιν τοῦ χρέους μετὰ τῶν τόκων καὶ ἐξόδων, ὅποτε ἡ ἐκτέλεσις ἀναστέλλεται, περιπτώσεις μὴ συντρέχουσιν ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ καὶ οἱ σχετικοὶ λόγοι ἐφέσεως ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚ. ΛΑΡΙΣΗΣ

Ἀριθ. 799 (1906)

Εισηγητής ὁ πρωτοδίκης κ. Γ. Π. ΧΟΥΔΑΣ

Ἀνάλικος.- ἐκτέλεσις.- διζήσεις κινητῶν ἀδιαφόρως ὑποθήκης ἢ μὴ.- ἐκθεσις διζήσεως.- ἀποδεικτικὴ δύναμις.

Ἐπειδὴ ἡ διζήσις τοῦ ἀρθροῦ 954 § 1 Πολ. Δικονομίας, ὡς προσηγορικὸν ὑπὲρ τῶν ἀνηλίκων εὐεργέτημα, ἀπαιτεῖται, εἴτε ὑποθηκευμένα, εἴτε μὴ, εἰσὶ τὰ ἀκίνητα τῶν προσώπων τούτων. Ἐν ἑκατέρῃ τῶν περιπτώσεων, ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ περιωθεύῃ τὰ ἀκίνητα τοῦ ἀνηλίκου, τοῦθ' ὅπερ γίνεσθαι καὶ ἂν ὦσιν ὑποθηκευμένα, διότι καθ' ὅσον ἐξοφλεῖται τὸ χρέος διὰ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως τῶν κινητῶν αὐτοῦ (πραγματουμένης τῆς διζήσεως) κατὰ

ἀγωγῆς, δὲν ἐνδιαφέρει δ' ἐν προκειμένῳ τίς ἡ ἀρχὴ τῆς διενέξεως ὑπαίτιος διότι ἤδη προκύπτει οὐχὶ περὶ τῆς εὐθύνης διὰ τὴν ἐκ τῆς διαλύσεως ζημίαν ἀλλὰ μόνον περὶ ἀπαγγελίας τῆς διαλύσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα δέον εἶ ἀπαγγελλθῇ ἡ διάλυσις τῆς εταιρείας (πρὸς διαφόρους ἐκδοχὰς Κροκιδᾶ Ἐμπ. Δ. § 580, 599 609, Α. Π. 140/96, Ἐφ. Ἀθ. 519/99, 372/97) καὶ νὰ διορισθῶσιν ἐκκαθαρισταί.

τοιοῦτον ἐλευθεροῦται καὶ τὸ ὑποθηκευμένον ἀκίνητον (ἀρ. 50 § 4, 55, 79 § 1 Νόμου τῶν Ὑποθηκῶν). Τὴν ἐκδοχὴν προσίδει καὶ τὸ γράμμα τῶν νόμων, διότι ἐν μὲν τῷ ἀρ. 954 § 1 οὐδεμία γίνεται διάκρισις μεταξὺ ἐνυποθήκων καὶ μὴ ἀκινήτων τοῦ ἀνηλίκου, ἐνῷ ἡ πολιτικὴ δικονομία εἶχεν ὑπ' ὄψει τὰ ἐκ τῆς ὑποθήκης δίκαια τοῦ ἐπισπεύδοντος, ἐν δὲ τῷ ἀρθρῷ 47 τοῦ Νόμου τῶν Ὑποθηκῶν ρητῶς γίνεται μείξις τῶν διατάξεων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς ἀκολουθητέων διὰ τὴν κατάσχεσιν καὶ ἀναγκαστικὴν πώλησιν τῶν ἐνυποθήκων κτημάτων, μία δὲ τῶν διατάξεων τούτων εἶναι καὶ ἡ ἐπιβάλλουσα τὴν προσηγορευμένην διζήσιν τῶν κινητῶν τοῦ ἀνηλίκου (ἀρ. 954 § 1). Ὡσαύτως τὸ ἀρθρον 955 κηρύσσει περὶ τὴν τὴν διζήσιν, ἐὰν τὰ ἀκίνητα τοῦ ἀνηλίκου διακατέχονται ἀδιακρίτως μετ' ἄλλου συνοφειλέτου ἀνηλίκου, ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅτι ἡ ἐκτέλεσις ἐνεργεῖται κατ' ἀμφοτέρων ἐπὶ τοῦ ὅλου, καθόσον ὁ σκοπὸς τῆς διατάξεως ταύτης, εἶναι νὰ προληφθῇ ἡ διχοτόμησις τῆς ἐκτελέσεως, ἐπὶ πράγματος ὑποκειμένου τῷ δανειστῇ (954 ἐδ. α) ἐν ὅλῳ, δι' ἐν κοινὸν χρέος, ἐπὶ βλάβῃ αὐτῆς, ἥτις ὅμως (διχοτόμησις) δὲν εἶναι λόγος παραλείψεως τῆς διζήσεως, ὅταν ὁ δανειστής, οἰκοθεν, μόνον τὸν ἀνηλικὸν ὀφειλέτην καταδιώκῃ ἐπιλαμβανόμενος μόνον τοῦ αὐτῷ ἀνήκοντος ἰδανικοῦ μέρους ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου, ὡς ἐν προκειμένῳ ἔχει χώραν. Τὸ ἀρ. 955 ἔχει ὑπ' ὄψει διαδικασίαν (ἐκτελεστικὴν) ἀρξαμένην, ὡς δηλοῖ ἡ ἐτέρα διαδευκτικὴ περιπτώσις τοῦ περιττοῦ τῆς διζήσεως, ἥτις ἔπεται ἀμέσως «ἢ ἡ διαδικασία ἤρξατο κατὰ ἀνήλικον». Τοῦτο νοητέον καὶ ἐν τῇ πρώτῃ «ἐὰν ἡ διαδικασία ἤρξατο» ἐπὶ κτημάτων κοινῶν ἀνηλίκῳ τινι καὶ ἀνηλίκῳ. Ὅσον ἀπορριπτέα τὰ ἐναντία ὑπὸ τοῦ ἀναγομένου λεγόμενα, περὶ τοῦ ὅτι ἀλυσιτελεῖς ἡ διζήσις ἐν προκειμένῳ διὰ τὸ εἶναι ἐνυποθήκων τὸ κατασχεθέν καὶ διὰ τὸ εἶναι τοῦτο κοινὸν τῷ τε ἀνηλίκῳ καὶ ἐτέρῳ συνοφειλέτῃ τοῦ ἐκτελουμένου χρέους.

Ἐπειδὴ ἡ διζήσις τοῦ ἀρθροῦ 954 § 1 ἀπαιτεῖται πραγματικῶς νὰ ὑπάρξῃ, ἥτοι τότε μόνον κατάσχονται τὰ ἀκίνητα τοῦ ἀνηλίκου, ἐὰν δὲν ὑπῆρχον κινητὰ αὐτοῦ, ὧν δέον νὰ προηγηθῇ ἡ κατάσχεσις καὶ ἐκποίησης. Τὸ δὲ γεγονός τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ κινητῶν εἶναι πραγματικὸν καὶ διαφεύγον τὴν γνώσιν καὶ τὴν ἀντίληψιν τοῦ κλητῆρος, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ πράγματος, καθόσον ἡ κινητὴ κτήσις εἶναι ἄφανής ὡς τὰ πολλὰ. Ἐπομένως εἶναι δεκτικὸν τακτικῆς ἀποδείξεως δι' ὅλων τῶν προσφύρων μέσων, κατ' ἀρχὴν καὶ ἂν ἐγένετο ὑπὸ τοῦ κλητῆρος ἐκθεσις διζήσεως. ἥτις, ὡς ἐκ τούτου, εἶναι ἀναποδείκτεα, συμπληρωματικῶς τρόπον τινά, διότι, τὸ προσὲν τοῦ ἀναταποδείκτου, ἀνήκει εἰς τὰ ὑπὲρ τοῦ κλητῆρος βεβαιούμενα πράγματα, ἅτινα ἀντελήθη καὶ ἡδύνατο νὰ ἀντιληφθῇ ὁ ἴδιος (ἀρθρ. 134, 400 Πολ. Δικονομίας). Ἐὰν ὁ κλητὴρ ἐξαντλήσῃ ἐπὶ ματαίῳ, πᾶν μέσον καὶ πάντα τρόπον ἀναζητήσεως τῶν κινητῶν τοῦ ἀνηλίκου, τοῦθ' ὅπερ πρὸ παντὸς δεῖ γενέσθαι διὰ τῆς προσκλήσεως τοῦ ἐπιτρόπου ἢ τοῦ πατρὸς πρὸς ἐμφάνισιν τῆς κινητικῆς οὐσίας τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν τελοῦντος, τότε πληροῦται ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου, καὶ ὁ ἀρνηθεὶς τὴν ὑπαρξίν κινητῶν ἢ μὴ παρουσιάσας τοιαῦτα (ὑπάρχοντα) ἐπιτροπος ἢ πατὴρ, κατέχεται τῇ τοῦ δόλου γενικῇ ἐνστάσει, ἐὰν ἐπιδιώκῃ κατόπιν τὴν ἀκύρωσιν τῆς καταστέσεως τῶν ἀκινήτων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὑπῆρχον κινητὰ, ἅτινα ὅμως ἀπέκρυψεν ἢ ὧν ἠρνήθη τὴν ὑπαρξίν. Ἐὰν ὅμως, ὡς ἐν προκειμένῳ, (βλ. τὴν ἐκθεσιν τοῦ κλητῆρος ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ ὑπ'

άρθ. 71 του 1905 διάσκεμμα συγγενικού συμβουλίου της ἀντλήκου κεφ. 3), ἡ κλητὴρ χίμη μόνον ἐρευναν κινήτων εἰς τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ ἀνατρέφεται ὁ ἀνήλικος, καὶ ὅπου, ὁμολογουμένως, δὲν ὑπάρχει ἡ προστασία τῆς εὐρέσεως τῶν τυχόν κινήτων αὐτοῦ ὑπαρχόντων, διότι ὁ ἐπίτροπος, ὡς διαχειριστὴς τῆς περιουσίας τοῦ ἀντλήκου, εἶνε καὶ ὁ φύλαξ τῶν κινήτων τούτου, (ἰδίᾳ ἐὰν πρόκειται περὶ μετρητῶν, περὶ τιμαφλῶν ἀντικειμένων, περὶ δικαιωμάτων καὶ τῶν τοιούτων ἐνῶ εἰς τὸν ἀνατροφέα δίδονται μόνον τὰ τροφεία, τότε ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου δὲν πληροῦται, ἀλλ' ἀπεναντίας μηδενίζεται, ἐὰν εἰς τὴν περὶ τούτου ἐκθεσιν τοῦ κλητῆρος, περὶ ἀνυπαρξίας κινήτων, ἀποδοθῇ δύναμις βεβαιώσεως τῆς ἀνυπαρξίας ἀνανταποδείχτου, διότι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἡ πραγματικὴ διζήσις, ἣν θέλει ὁ νόμος μεταπίπτει εἰς τύπον ψευδῆ καὶ ἐσσευομένου ἐννοίας προστατευτικῆς τοῦ ἀντλήκου. Ὅθεν καὶ ἡ περὶ τῆς πρόκειται ἐκθεσις διζήσεως, οὕτω πως γενομένη, πολὺ ἀπέχει τοῦ νὰ κωλύῃ τὴν ἐναντίαν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως ὠρισμένων κινήτων, κατὰ τὴν ἀμειψιζομένην βᾶσιν τῆς ἀνακοπῆς. Τούτου δὲ θεθέντος δέον νὰ διαταγῇ ἡ προσήκουσα ἀπόδειξις τῶ ἀνακοπῶντι (ἄρθρ. 244, 248 Πολ. Δικονομίας) καὶ διὰ μαρτύρων, ἅτε οὐδὲς ἀδυνάτου τῆς ἐγγράφου τοιαύτης, προκειμένου περὶ ὕλικου γεγονότος, ἐξ οὗ τυχαίως ἐλκεται ἡ ἐνστάσις (ἄρθρ. 304 § 2 αὐτ.). Οὐδὲ τὸ ποινικὸν βούλευμα οἱ οὐ ἀπληλλάγη ὁ κλητὴρ τῆς ἐπὶ πλοστογραφίᾳ κατηγορίας, προκρίματίζει τὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως κινήτων, διότι ἐν τῇ ποινικῇ δίκῃ τὸ ζητούμενον ἦν. ἂν ὁ κλητὴρ ἐν γνώσει ἐδεβαίωσε ψευδῶς τὴν ἀνυπαρξίαν τῶν κινήτων (ἄρθρ. 255 Ποιν. Νόμου), τοῦθ' ὅπερ πάντῃ διάφορον τοῦ ἤδη ζητουμένου, δὲ ἐστὶν ἡ ὑπαρξὶς τοιούτων ἀσχετῶς τῆς γνώσεως τοῦ κλητῆρος. Ἐπειτα ὁ κλητὴρ ἐδεβαίωσεν ὅτι δὲν ὑπῆρχον κινήτᾳ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐνῶ ἀνατρέφεται τὸ ἀνήλικον, καὶ ἐν τῷ κύκλῳ τούτῳ τῶν πραγμάτων περιεχθέντῃ ἡ ποινικὴ διαδικασία, ἐνῶ κατὰ τὰν περιεχθέντα, τὸ θέμα ἡμῶν νῦν ἐξετάζεται τοῦ κύκλου τούτου, περιλαμβάνον πᾶσαν περίστασιν ἄλλην, σχετικὴν μὲ τὴν ὑπάρξιν τῶν κινήτων.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ

I.—Ποῖαι αἱ περιπτώσεις ἀπαγγελίας προσωπικῆς κρατήσεως κατὰ τριτεγγυητοῦ ;

I.—Τὸ ἄρθρον 999 Πολ. Δικονομίας περιέχει δύο-δεκα περιπτώσεις νομίμου ἀπαγγελίας προσωπικῆς κρατήσεως, ἐξ ὧν ἡ δωδεκάτῃ εἶμι οὕτω : «καθ' ὅσας τὰς ἐν τῷ παρόντι ἢ ἐν ἄλλῳ νόμῳ ρητῶς ὠρισμέναις περιπτώσεσι» (ἀπαγγέλλεται δυνάμει τοῦ νόμου προσωπικῆς κράτησις)

Κατὰ τὸ ἄρθρον δὲ 142 § 2 Ἐμπορικῶς Νόμου ἐνέχεται καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως ὁ τριτεγγυητὴς, ὅταν καὶ οἱ ὑπὲρ ὧν ἐτοιτεγγυήθη ἐκδότης καὶ ὁπισθογράφος ἐνέχονται καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως. Διὰ τῶν λέξεων ὁ προσφῶρον τριτεγγυητὴν ὑπόκειται εἰς τὰς αὐτὰς μὲ τοὺς ἐκδότας καὶ ὁπισθογράφους ὑποχρῶσεις» (γαλλικοῦ καὶ ἐννοίας «par les mêmes voies») τοῦ 142 § 2 Ἐμπ. Νόμου, ἐννοεῖται κατὰ τὴν διόφωρον γνώμην τῶν συγγραφέων x ἡ προσωπικὴ κράτησις : Boistel § 797. Bravard-Darmangeat τόμος 3 εἰς σελ. 315 Lyon-Caen et Renault § 262. Πάλλη τόμος 1ος § 561 σελ. 499.

Ἀφοῦ δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 1ον τοῦ Νόμου ΒΧΟΤ' τοῦ 1900 μόνον κατὰ τοῦ ἐμπόρου ἐκδότου καὶ κατὰ

ὁπισθογράφου ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις, ἔπεται ὅτι καὶ κατὰ τοῦ τριτεγγυητοῦ τούτων δέον ν' ἀπαγγέλλεται τοιαύτη, εἴτε εἶναι εἴτε δὲν εἶναι ἔμπορος ὁ τριτεγγυητὴς τούτων.

Ἐκ τούτων ἀποδεικνύεται ἐσφαλμένη ἡ ἐκδογὴ (ἀπόφ. Ἐφετῶν Ναυπλίου 130 τοῦ 1901 : Θέμ. ΙΓ' σελ. 493, πολλὰ ἀποφάσεις τοῦ Πρωτ. Καλαμῶν). καθ' ἣν ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἀπαγγελίαν προσωπικῆς κρατήσεως κατὰ τοῦ τριτεγγυητοῦ ἵνα οὗτος ἢ ἔμπορος, ἐσφαλμένη ἐκδογὴ προελθοῦσα ἐξ ἐσφαλμένης ἀντιλήψεως τοῦ νεωτέρου ΒΧΟΤ' Νόμου, ὅστις διὰ τοῦ πρώτου ἁρθροῦ μόνον τὸ ἄρθρ. 732 (999 § 1) Πολ. Δικονομίας ἐτροποποίησε, ἀφῆσας ἐν πληρεστάτῃ ἰσχύϊ τοὺς λοιποὺς νόμους καὶ τὰ ἑτέρα ἐδάφια τοῦ 999 ἁρθροῦ Πολ. Δικονομίας.

(Καλᾶμαι 1907) Β.Κ.Κοντομυητόπουλος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μ.—Ἄρτιαν : Οὐδεμίαν οὐδὲ ποινικὴν οὐδὲ πειθαρχικὴν παράδασιν ποιεῖται ὁ δῆμαρχος, μὴ συντάσσειν συμβόλαιον διὰ τὰς διὰ τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς ἐγκρίσεως αὐτῆς συναποτιθέμενας καὶ ἀπολύτως ἀποδεικνυόμενας ἐνοικιάσεις. Ὁ δῆμαρχος δὲν εἶναι ἐκ τοῦ νόμου διωσιζόμενος διὰ νὰ ἀνοίγῃ μεθόδους πρὸς κατανάλωσιν χαρτοσήμου δίκην ἐμπορικῶς commiss-voyageur. Μόνον ἐὰν διὰ τῆς διακηρύξεως ἐξαοτᾶται ἡ ἰσχύς τῆς ἐνοικιάσεως ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου, εἶναι ἀνοσχάλα ἡ σύνταξις αὕτη. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ θὰ ὑπέχῃ εὐθύνην πειθαρχικὴν, ποινικὴν δὲ μόνον ἐὰν δύναται νὰ τῷ ἀποδοθῇ δόλος τις.

Γ. Δ.—Κεφαλλήριαν : Ἐν τῇ ἐν σελ. 80 τοῦ παρόντος τόμου ἀλληλογραφικῇ ἀπαντήσῃ, ὁ λόγος κυρίως ἦτο μόνον περὶ τῶν αποτελεσμάτων τῆς μεσεγγυήσεως καθ' ἑαυτὴν καὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς ἐπεκτάσεως αὐτῶν ἐπὶ τρίτων, μὴ ἐλκόντων δικαιώματα παρὰ τοῦ ὀφειλέτου, ἐπὶ τῇ βίσει τῶν κατοουσῶν καὶ εἰς αὐτὴν ἀφωρωτῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας. Πρὸς κύρωσιν δὲ τῆς ὁρθότητος τῆς ἐκδογῆς ταύτης, ἀνέφερεται ἐν παρόδῳ ὅτι, ἐὰν ἤθελεν ὑποστηρικθῇ ἐναντία γνώμῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν φρονούντων ἐπεκτατὴν τὴν υποθήκην καὶ κατὰ μὴ ἐκ τοῦ ὀφειλέτου ἐλκόντων τὰ δικαιώματά των τρίτων, τότε ἡ ἐναντία αὕτη γνώμη θὰ ἐρείδατο οὐχὶ πλέον ἐπὶ τῶν δικονομικῶν διατάξεων, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ υποθηκικοῦ νόμου. Ἐκ τῆς τοιαύτης ἐν παρόδῳ καὶ τοιούτον σκοπὸν ἐχούσης ἐπικλήσεως τῆς γνώμης τῶν τοιαύτα φρονούντων περὶ ἐκτάσεως τῆς υποθήκης, πρὸς ἔξαρσιν τοῦ ἀδυνάτου τῆς ἐκ τῶν δικονομικῶν διατάξεων ἐπεκτάσεως τῶν αποτελεσμάτων τῆς μεσεγγυήσεως, οὐδα ὡς ἔπεται ὅτι συντασσόμεθα τῇ προδήλως ἐσφαλμένῃ οὐσιαστικῇ ταύτῃ ἐκδογῇ, ἡ ὅποια οὐδαμῶθεν μαρτυρεῖται, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀντιστρατεύεται πρὸς αὐτὸν τὸν ὁρθολογισμὸν τοῦ δικαίου, ὅτι τὰ μεταξὺ τρίτων συνομολογημένα ἢ πραττόμενα δὲν δύναται νὰ ἐπηρεάσωσιν οὐδένα ἄλλον. Θὰ εἶναι τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ παραδόξου νὰ παραστήῃ ὁ Α ὑποθήκην ἐπὶ κτήματος τοῦ Β καὶ νὰ υποστηρίχῃται ὅτι ὁ Β οὗτος εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἴδῃ πλειστηριαζόμενον καὶ μετεγγυούμενον τὸ κτῆμα τοῦτο. Αὕτῃ ἡ βῆσις ἀρκεῖ καὶ δὲν πιστεύομεν ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα ἡ προσφυγὴ πρὸς τὰς ἡς ποιεῖσθε ἀμφιδόλους διακρίσεις.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Νέαι Ἰδέαι»
Ὁδὸς Λυκαύργου ἀριθ. 19 Ε'

ATHENS
6 MAY 1967

Νομολογία Ἀγρίου Πάγου	Πολιτική	(1908)
Νομολογία Ἐφέτειου Ἀθηνῶν		(1908)
„ „ Πατρῶν		(1905)
„ „ Πρωτοδ. Λαρίθης		(1907)
„ „ Σύρου		(1906)

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς

προσβαλλομένης απόφασως, δέχεται ότι η παρέμβασις της Σ. Χ^{***} περιέχει τὸν λόγον, δι' ὃν ζητεῖται καὶ ὑπ' αὐτῆς ἡ ἀκύρωσις τῆς διαθήκης τοῦ Δ. Β^{***}, ὁρθῶς ἄρα ἀπέρριψε τὴν ἐπὶ τῆς ἐναντίας προϋποθέσεως ἐρειδομένην ἐνστάσιν τῆς ἀναιρεσιούσης.

Ἐπειδὴ ἡ ἀνυπόγραφος ὑπὸ τοῦ διαθέτου δημοσία διαθήκη, ἐν τῇ δὲν δηλοῦται ὁ λόγος, δι' ὃν δὲν ὑπεγράφη, εἶναι κατὰ τὸν νόμον ἄκυρος, ἄρθρ. 185 Ὁργανισμοῦ Δικαστηρίων, ἄρθρ. 883 § 4 Ἰονίου Ἀστικοῦ Κώδικος ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ΜΙ' πράξεως τοῦ Ζ' Κοινοβουλίου. Τοῦτο δὲ δεχθὲν καὶ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης απόφασως, ὁρθῶς τὰς μνημονευθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμυσεν.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης απόφασώς του, ἐκτιμῶν κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν του τὸ ἀπὸ 3 Ἰουνίου 1903 πρακτικὸν τοῦ Πρωτοδικείου Κερκύρας, ἐδέχθη ὅτι ἡ ἀναιρεσί-ουσα ὡμολόγησε δι' αὐτοῦ, ὅτι μόνοι κληρονόμοι τῆς ἀρχικῶς παρεμβάσης εἶναι οἱ ἀναιρεσιβλήτοι καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ τὴν ἐνστάσιν τῆς ἀναιρεσιούσης καὶ περὶ ὑπάρξεως καὶ ἄλλων τῆς παρεμβάσης κληρονόμων, ὡς ἀντιβαίνουσιν εἰς τὴν ρηθεῖσαν ὁμολογίαν, ἀπορρίψαν ὡς μὴ βάσιμον, συνεμορφώθη πρὸς τὸ ἄρθρον 264 καὶ ἐπόμεν. Πολ. Δικονομίας, ἀπορριπτέοι ἄρα ὡς μὴ βάσιμοι οἱ ἐπὶ ἐναντίων προϋποθέσεων ἐρειδόμενοι, ἀναιρέσεως λόγοι. Τοῦ ἐρείσματος δὲ τούτου τῆς απόφασως ἀρχοῦντος πρὸς στήριξιν τῆς διατάξεως αὐτῆς περὶ ἀπορρίψεως τῆς σχετικῆς ἐνστάσεως τῆς ἀναιρεσιούσης περὶ ὑπάρξεως καὶ ἄλλων κληρονόμων τῆς Σ. Χ^{***}, ἄσχετος ἀποβαίνει ἡ ἐξέτασις τῶν κατὰ τοῦ ἐτέρου τῆς διατάξεως ταύτης ἐρείσματος λόγων ἀναιρέσεως.

Ἀριθ. 266 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Ἡμεδαπὸς ἀποδημησας. - ὑπαγωγή εἰς δικαστήριον τελευταίας κατοικίας. - ἐπαγωγή ὁρκον ἐν περιπτώσει μὴ ἐπιτρέψεως μαρτύρων.

Ἐπειδὴ ὁ ἡμεδαπὸς ἀποδημησας, ἐὰν δὲν ἔχῃ κατοικίαν ἐν Ἑλλάδι, ὑπάγεται εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ τόπου ἐνθα κατῴκει πρὸς τῆς ἀποδημίας του, ἐφαρμοζομένου ἐξ ἀναλογίας τοῦ ἄρθρ. 17 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας. Τὸ Πρωτοδικεῖον Χαλκίδος ἄρα ὁρθῶς ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἐνστάσιν τοῦ ἀναιρεσιέοντος λόγῳ ὅτι, ὡς διατείνεται ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ, ἦν μὲν κάτοικος Σκοπέλου ἀλλὰ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, Ἰούνιον 1880, εἶχεν ἀποδημήσει καὶ εἶχεν ἀποκτήσει νέαν κατοικίαν ἐν Βόλῳ (Τουρκία).

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου προτάσεων του, ὁ ἀναιρεσιέων πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του ὅτι ἡ ἐν τῇ χρεωστικῇ ὁμολογίᾳ ἀναφερομένη αἰτία τοῦ δανείου ἐστὶ ψευδής, ὑπάρχει δ' ἐτέρα ἀληθὴς αἰτία, ἐπήγαγεν ὅρκον, ἐν τῇ περιπτώσει δὲν ἐπιτραπῇ αὐτῷ τὸ ἐμμάρτυρον μέσον κατ' ἀκολουθίαν τὸ πρωτοδικεῖον, μὴ κρίναν νόμιμον τὸ μέσον τοῦτο, ὁρθῶς δὲν διέ-

ταξεν ἐγγραφον ἀποδείξιν, ἀλλ' ἐπέβαλε τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ τὸν ὅρκον, συνωδᾷ τῷ ἄρθρῳ 351 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀφ' οὗ δὲν δέχεται οὔτε διατείνεται ὁ ἀναιρεσιέων ὅτι ἐπεκαλήσθη ἐξαιρετικὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 304 Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 267 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΛΑΣ

Ἐκτιμῆσις ἀγωγῆς. - ἐκδοχὴ ἀναποδείκτου ἀγωγῆς. - ὁρκὸς ἀμφιβολίας ἐξ ἐγγράφων.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 165 απόφασως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ ἐφετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἐν συνόλῳ τὴν ἐπίδικον ἀγωγὴν καὶ τὰς κατὰ τὴν πρώτην συνεδρί-ασιν ὑποβληθείσας προτάσεις τοῦ ἀναιρεσιέοντος Δημοσίου καὶ ἐξετίμησε ταύτην, δὲν ἐξάγεται δ' ἐκ τῆς ἐπιδίκου ἀγωγῆς τὸ ἐναντίον ἑπερ παρεδέχθη τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς ἀνω απόφασώς του, καὶ οὐδέ-λως παρεβίασε τὰ ἄρθρα 158 καὶ 170 Πολ. Δικονομίας καὶ ὁ περὶ τούτου λόγος τῆς ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ, ὑποχρεωθέντος τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἀναιρεσιέοντος Δήμου ν' ἀποδείξῃ τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του «ὅτι ὁ ἐπιδίκος γῶρος, πρὸς τῆς ἀνεργείσεως τοῦ παλαιοῦ θεάτρου, ἀπετέλει δημοτικὴν πλατεῖαν συσταθεῖσαν κατὰ τὸν νόμον διὰ ψηφίσματος δημοτικοῦ συμβουλίου, ἐγκεκριμένου ὑπὸ τοῦ νομάρχου καὶ σχεδίου ρυμοτομίας ἐγκεκριμένου διὰ Β. Διατάγματος» καίτοι τὸ ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον ὅτι ἐκ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων οὐδεμία πιθανὴ τῆς τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ Δήμου προέκυψεν, ὁρθῶς ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγή ὡς ἀναπόδεικτος κατὰ τὸ ἄρθρ. 977 § 1 Πολ. Δικονομίας, ἡ σκέψις δὲ τοῦ ἐφετερίου ὅτι καὶ ἡ τυχὸν τελευταία ἀμφιβολία αἶρεται ἐκ τῶν κατ' ἀνταπόδειξιν προσκομισθέντων ἐγγράφων ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, οὐδέλως ἐπηρεάζει τὴν κρίσιν τοῦ ἐφετερίου περὶ τοῦ ἀναποδείκτου τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς.

Ἀριθ. 268 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΛΑΣ

Δήλωσις τρίτου ἐπὶ κατασχέσει. - ἀρμοδιότης ἐκ τόπου κατοικίας διὰ τε γραμματέα καὶ εἰρηνοδίκην.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ ἄρθρου 928 Πολ. Δικονομίας ὅτι ὁ τρίτος ὀφείλει νὰ δώσῃ τὴν δήλωσιν του περὶ τῶν πραγμάτων τὰ ὅποια ἔχει εἰς χεῖρας ἢ προφορικῶς συντάσσοντος ἔκθεσιν τοῦ γραμματέως τῶν πρωτοδικῶν ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου τοῦ τόπου τῆς κατοικίας του, σαφῶς προκύπτει ὅτι ἀρμόδιος γραμματεὺς νὰ δεχθῇ τὴν δήλωσιν εἶναι ὁ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ τρίτου, διότι ἡ φράσις «τοῦ τόπου τῆς κατοικίας» ἀναφέρεται εἰς ἀμφοτέρω τὰ πρόσωπα τὰ ὑποχρεούμενα νὰ δεχθῶσι τὴν δήλωσιν, καὶ οὐχὶ μόνον εἰς τὸν εἰρηνοδίκην· οὕτω δὲ ἀποφανεθεῖσα καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὁρθῶς ἡρμήνευσε τὸ ἄρθρον 928 Πολιτ. Δικονομίας καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος.

Αριθ. 269 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

**Κατάσχεσις υπό Δημοσίου εις χείρας ταμίου. - άνακοπή προς άκύρωσιν. - προθεσμία έφέ-
σεως δεκαήμερος.**

Έπειδή, ως δέχεται ή προσβαλλομένη άποφασίς, ή επίδικος άνακοπή άπευθύνεται κατά της έπιβλη-
θείσης κατασχέσεως υπό του ταμιά επί του μισθοῦ του
άνακόπτοντος, ής έπιδιώκει την άκύρωσιν, επί τῷ
λόγῳ ὅτι δέν ὀφείλει εἰς τὸ Δημόσιον τὸ ποσόν,
δι' ἃ ἐπεβλήθη ή κατάσχεσις, ως τοιαύτη δὲ διέπε-
ται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ άρθρου 49 τοῦ Νόμου
ΥΛΣ' τοῦ 1871 περὶ διοικητικῆς ἐκτελέσεως,
ὅπερ ὀρίζει ὅτι ή έρεσις ἐπὶ τοιούτων δικῶν εἶναι
10ήμερος, κατὰ ταῦτα ὀρθῶς ή προσβαλλομένη
άποφασίς τοῦ Έρετείου Ἀθηνῶν, εἰ καὶ δι' ἄλλον
λόγον, ἀπέρριψε τὰς ἀπὸ 25 καὶ 26 Ἰουλίου 1901
ἐφέσεις τοῦ Δημοσίου κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἐν
Ἀθῆναις Πρωτοδικείου, ως μὴ κοινοποιήσας
ἐντὺς 10 ἡμερῶν ἀπὸ της κοινοποιήσεως τῶν σχε-
τικῶν ἀποφάσεων (*).

Αριθ. 270 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

**Πτώχευσις. - ένυπόθηκοι δανεισταί. - άναγ-
καδική έκποίησης. - προνομιούχοι.**

Έπειδή ἐκ τῶν άρθρ. 513, 560 καὶ ἐπομένων
τοῦ περὶ Πτωχεύσεως Νόμου, σαφῶς προκύπτει ὅτι
οἱ ένυπόθηκοι πιστωταί, ἐφ' ὅσον ἐκ της τιμῆς
τῶν ὑπεγγύων αὐτοῖς ἀκινήτων ἱκανοποιοῦνται αἱ
ἀπαιτήσεις αὐτῶν, τελούσι κατ' οὐσίαν ἐκτὸς της
πτωχεύσεως, δυνάμενοι κατὰ τὸ άρθρ. 577 πρὸς
εἰσπραξίν τῶν ληξιπροθέσμων καὶ διὰ της ὑποθή-
κης ἡσφαλισμένων ἀπαιτήσεών των, νὰ προβῶσιν
εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκποίησιν τῶν εἰρημένων ἀ-
κινήτων παρὰ τὴν ὑφισταμένην πτώχευσιν, έντεῦ-
θεν δ' ἐπεταὶ ὅτι, ένεργθείσης παρ' ένυποθήκου
πιστωτοῦ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως τοῦ εἰς τὸν
πτωχεύσαντα ἀνήκοντος ὑπεγγύου, ως προνομιούχα
ἐξόδα, προηγούμενα καὶ της ένυποθήκου ἀπαιτή-
σεως, δέν δύνανται νὰ λογισθῶσιν ἄλλα ή τὰ κατὰ
τὸ άρθρ. 940 ἐδάφιον 1 της Πολ. Δικονομίας ἐ-
ξόδα της ἐκτελέσεως, ήτις παρήγαγε τὴν διαδικα-
σίαν της κατατάξεως, οὐχὶ δὲ τὰ ένεκα της δι-
αδικασίας της πτωχεύσεως ή πρὸς διοίκησιν της
περιουσίας αὐτῆς γενόμενα ἐξόδα καὶ καταβολαί,
διότι ταῦτα δέν ὑπηρετοῦσι τὸ συμφέρον τῶν ένυ-
ποθήκων πιστωτῶν, διατηρούντων καὶ μετὰ τὴν κή-
ρυξιν της πτωχεύσεως τὸ δικαίωμα της ἀτομικῆς
ἐπιδιώξεως, ἄλλὰ τὸ συμφέρον της ανεγγύου ὁμά-
δος, της ὁποίας ή σύμμετρος ἐν τῷ προσήκοντι
ποσοστῷ ἱκανοποίησις ἐπιδιώκεται διὰ της διαδικα-
σίας καὶ της λύσεως της πτωχεύσεως· ή ἐκδοχή δὲ
αὕτη δέν αποκρούεται, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐναντίας ἐνι-
σχέται ἐκ τῶν άρθρ. 460 καὶ 572 τοῦ περὶ Πτω-
χεύσεως Νόμου, διότι ταῦτα ποιοῦνται λόγον περὶ
τῶν δικαστικῶν, ήτοι τῶν ἐν τῇ διαδικασίᾳ της
πτωχεύσεως ή πρὸς διοίκησιν αὐτῆς ἐξόδων καὶ

καταβολῶν ως προνομιακῶν, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ της τι-
μῆς τῶν ένυποθήκων κτημάτων καὶ ἀπέναντι τῶν
ὑποθηκικῶν πιστωτῶν, τελούντων κατὰ τὰ εἰρη-
μένα ἐκτὸς της πτωχεύσεως. Ὅθεν συμφώνως τοῖς
εἰρημένοις ἀποφηνάμενον τὸ πρωτοδικεῖον διὰ της
προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὀρθῶς τὰς διαληθεύ-
σας διατάξεις τοῦ περὶ Πτωχεύσεως Νόμου καὶ
της Πολ. Δικονομίας ἡρμήνευσεν.

Αριθ. 271 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ο ίεροπαγίτης κ. Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

**Δυτικὸς Ναός. - αντιπροσωπεία. - δυνέειριον
δυτικῶν ιερέων. - δεκάνας ή πρόεδρος τοῦ
Ναοῦ.**

Έπειδή τὸ ἐρετεῖον διὰ της προσβαλλομένης ἀ-
ποφάσεως δέχεται ὅτι ἐκ τοῦ προσαχθέντος ἀπὸ
13 Μαρτίου 1886 Διατάγματος τοῦ Πάπα Ρώ-
μης Λέοντος ΙΓ', ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ἀναιρεσίων,
ιερεὺς, ἦν διωρισμένος ἀπλῶς πρῶτος δεκάνας
(decanus) ή πρόεδρος τοῦ ἐν Θήρᾳ Ναοῦ τῶν Δυ-
τικῶν, οὐχὶ δὲ ὅτι ἦν διωρισμένος πρόεδρος ή προ-
ϊστάμενος συνεδρίου κανονικῶν ιερέων τοῦ αὐτοῦ
ναοῦ, συστάντος ὑπὸ τοῦ Πάπα πρὸς διοίκησιν της
περιουσίας αὐτοῦ. Έντεῦθεν δ' ἐπεταὶ, ὅτι τὸ ἐρε-
τεῖον δέν ἐξήτασε τὸ παράπαν, οὐδ' εἶχεν ἀνάγκην
νὰ ἐξετάσῃ, ἂν ὑφίσταται ή οὐ ἐν Θήρᾳ τοιοῦτο συ-
νέδριον, ἀφ' οὗ, κατὰ τὰ εἰρημένα, ἀπέκρυσεν ως
ἀναπόδεικτον τὸν ισχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιόντος ὅτι
ἦν διωρισμένος προϊστάμενος τοιοῦτου συνεδρίου,
ὥστε κατὰ τὴν σαφῇ έννοιαν της ἀποφάσεως καὶ
ὑπάρχοντος τυχόν τούτου, ὁ ἀναιρεσίων, ως μὴ διω-
ρισμένος πρόεδρος αὐτοῦ, δέν ἠδύνατο νὰ νομιμο-
ποιηθῇ ἐπὶ δικαστηρίου ως ἀντιπρόσωπος τοῦ ναοῦ.
Πάντες ἄρα οἱ ἐπὶ της ἐναντίας ἐκδοχῆς ἐρείδμε-
νοι λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου περὶ ἀναιτιολογήτου,
ή παραβιάσεως τοῦ Διατάγματος της 12 Μαΐου
1835 καὶ τοῦ Ἀστυκῶ Νόμου καταπίπτουσιν (*).

Αριθ. 272 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΨΑΛΗΣ

**Δίκη κατὰ Δημοσίου. - παρέμβασίς. - έναρξίς
τόκων διὰ παρεμβάντα.**

Έπειδή, ως προκύπτει ἐκ της προσβαλλομένης
άποφάσεως καὶ ἐκ τοῦ ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου 1896 δι-
κογράφου της ἀναιρεσειούσης, ὅπερ ἐπικαλεῖται,
αὕτη ἤσκησε κυρίαν παρέμβασιν ἐν τῇ ἐκκρεμῇ ἐ-
νώπιον τοῦ ἐφετείου μεταξὺ τῶν δύο ἀναιρεσιδλήτων
δίκῃ, ζητήσασα δι' αὐτὴν τὰς 10 σχιλίᾳς δραχμᾶς,
ὡς δι' ἀγωγῆς ή ἀναιρεσίβλητος Ι' ως ἐνάγουσα
ἐζήτει παρὰ τοῦ Δημοσίου. Δι' ὅσον ἄρα ποσὸν ἐ-
γένετο δεκτὴ ὑπὸ τοῦ ἐφετείου ή παρέμβασίς
αὕτη, ὀρθῶς ἐπεδικάσθησαν τόκοι ἀπὸ της ἐπιδό-
σεως της καὶ οὐχὶ ἀπὸ της κοινοποιήσεως της αἰτή-
σεως θεραπείας, διότι κατὰ τὸν Νόμον ΧΛ' της
27)29 Ἰουνίου 1877, ὁ νόμιμος της ὑπερμερίας
τόκος πάσης τοῦ Δημοσίου ὀφειλῆς ἄρχεται ἀπὸ
της ἐπιδόσεως της ἀγωγῆς, πρὸς ἣν ἐξομοιοῦται

(*) Έπικυροῦται ή ἐν σελ. 118 XVI 1294 Ε. Α.

(*) Ἀπορρίπτεται αἴτησις ἀναιρέσεως κατὰ της 44
Ε. Α. σελ. 298 XVI.

κατά τὰ ἄρθρ. 89 καὶ 90 Πολ. Δικονομίας ἡ κυρία παρέμβασις, καὶ οὐχὶ πρότερον.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ἐζήτησεν ἡ ἀναιρεσεύουσα τόκους ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς τῆς ἀναιρεσιδλήτου Γ^{***}, τάξαν τὸ ἐφετεῖον ὡς ἀφετηρίαν τῶν ὀφειλομένων τόκων τὴν ἐπίδοσιν τῆς παρεμβάσεως, ἀπέκρουσεν ἐμμέσως τὴν αἴτησιν ταύτην καὶ ὀρθῶς διότι τὰ ἀποτελέσματα τῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀγωγῆς τῆς ἀναιρεσιδλήτου Γ^{***} εἶναι προσωπικά μόνον ὑπὲρ αὐτῆς, καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐπεκταθῶσι καὶ ὑπὲρ τῆς ἀναιρεσεύουσης, ἥτις παρίστατο κατὰ τὰ εἰρημένα ὡς ἀντίπαλος καὶ οὐχὶ διάδοχος τῆς ἐναγοῦσας (*).

Ἐπειδὴ περιπλέον, ὡς βεβαίῳ τὸ ἐφετεῖον ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει, ἡ ἀναιρεσιδλήτος Α. Γ^{***} ἐξεχώρησεν εἰς τὴν ἀναιρεσεύουσαν τὴν ἀγωγὴν τῆς διὰ δρ. 7047 καὶ διὰ τὸ ποσὸν τοῦτο συνήνεσαν τὰ διάδικα μέρη διὰ τῶν προτάσεων των νὰ γείνη δεκτὴ ἡ παρέμβασις. Μὴ δεχομένου ἄρα τοῦ ἐφετείου ὅτι ἐγένετο ἐκχώρησις τόκων προγενεστέρων ἢ συναίνεσις ἀμοιβαία τῶν διαδίκων περὶ πληρωμῆς τοιούτων, τὸ διατακτικὸν τῆς προσβαλλομένης, ἐπιδικασίας τόκους ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς παρεμβάσεως, εἶναι ὀρθόν. Κατὰ τῆς τοιαύτης δὲ ἐκδοχῆς τῆς ἀποφάσεως οὐδεὶς διατυπύεται λόγος ἀναιρέσεως (**).

Ἀριθ. 273 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Ἀναζητήσιος κατάβληθέντων φόρων μὴ ὀφειλομένων. - ἐκδοχὴ ἀναγκαστικῆς κατμβολῆς. - ἀνεξέλεγκτος.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, λαθὼν ὑπ' ὄψει τὰς νομίμως προσκομισθείσας ἀποδείξεις καὶ παραδεχάμενον ὅτι ὁ ἐνάγων ἀναιρεσιδλήτος τοὺς εἰσπραχθέντας παρὰ τοῦ Δημοσίου φόρους «ἐπλήρωσεν οὐχὶ ἐκουσίως ἀλλ' ἀναγκαστικῶς καὶ διὰ τῆς διαδικασίας τῆς ἐκτελέσεως», ἐξετίμησε πραγματικὰ γεγονότα, ὧν ὁ ἔλεγχος διαφεύγει τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ νόμου μὴ καθορίζοντος ποῖα γεγονότα ἢ πράξεις ἀποτελοῦσιν ἐξαναγκασμὸν ἢ ἀπειλὴν ἐπομέ-

(*) Τὶ περίεργος ἀντίληψις! Ἡ παρέμβασις, διὰ τῆς ὁποίας ἐπιζητεῖται ἡ ὑπὲρ τοῦ παρεμβάντος ἐπιδίκασις τοῦ ἐπιδίκου ἀντικειμένου διὰ τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ παραδοχῆς τοῦ παρ' ἄλλου ἐπιχειρηθέντος ἐνδίκου πρὸς προστασίαν μέσου (ἀγωγῆς), κινήσαντος τὴν πρὸς τοκοδοσίαν ὑποχρέωσιν, διατηρεῖ μὲν τὴν δικαιολογικὴν του δύναμιν ὡς πρὸς τὸ κύριον, στειρεύει δὲ αὐτὸ κατὰ τὴν παρεπομένην τῆς τοκοδοσίας. Ἡμεῖς ἀντὶ περαιτέρω ἐπικρίσεως, θὰ παρεκαλοῦμεν τὴν ἀπόφασιν νὰ δώσῃ ἡμῖν ὑπόδειγμα κυρίας παρεμβάσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ζητηθῇ ἄλλο τι εἰμὴ ἡ ὑπὲρ τοῦ παρεμβαίνοντος ἀποδοχὴ τῆς διωκτικῆς τοῦ ἐπιδίκου ἀντικειμένου ἀγωγῆς. Εἰμεθα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, πολὺ περίεργοι νὰ ἐβλέπομεν αὐτὸ τὸ μᾶλλον τοιαύτης παρεμβάσεως.

(**) Καὶ αὐτὸ τὸ ἀκατανόητον. Ἐχωρῶ τὴν ἀγωγὴν μου, δὲν θὰ εἴπῃ ἐχωρῶ καὶ τὸ πρὸς τοκοδοσίαν ἀποτελέσματός της. Ἵσως αὖριον θὰ ἀκούσωμεν οὐδὲ τὸ διακοπτικὸν τῆς παραγραφῆς καὶ οὕτω καθεξῆς.

νως ὁ σχετικὸς καὶ μόνος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὅτι τὰ ληφθέντα ὑπ' ὄψει ὑπὸ τοῦ ἐφετείου περιστατικὰ δὲν ἀποτελοῦσι κατὰ νόμον ἐξαναγκασμὸν ἢ ἀπειλὴν ἀπορριπτέος ἐστίν.

Ἐπειδὴ καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ἀναγκαστικῆς ἢ μὴ πληρωμῆς, δεχθὲν τὸ ἐφετεῖον τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιδλήτου περὶ ἐπιστροφῆς εἰσπραχθέντων καὶ μὴ ὀφειλομένων φόρων, συνεμορφώθη πρὸς τοὺς Νόμους 1 § 2 Νόμ. 2 πρ. Νομ. 4 § 2 Νομ. 9 Πανδ. 12.5 καὶ τ' ἄρθρ. 7 καὶ 83 τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου (*).

Ἀριθ. 274 (1906) Ὀλομέλεια

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Προκήρυξις διαγωνισμοῦ ὑποτροφίας ἐν Ἀρσάκειφ. - ὑποβολὴ πρακτικῶν ὑπὸ ἐγκριδιν ὑπουργοῦ. - ἔκτασις ἐγκριτικῆς ἐξουσίας. - ἔλεγχος δικαιοτηρίων.

Ἐπειδὴ, ἐκτιμήσαν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καθ' ἣν εἶχεν ἐξουσίαν, τὸ περιεχόμενον τῆς περὶ τῆς πρόκειται προκηρύξεως τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργοῦ περὶ διαγωνισμοῦ πρὸς ἀνονομήν πέντε ὑποτροφιῶν διὰ τὸ Ἀρσάκειον Παρθεναγωγεῖον καὶ ἰδίως τὴν ρήτηραν αὐτῆς ὅτι τὰ πρακτικὰ τοῦ διαγωνισμοῦ ὑποβληθήσονται τῷ ὑπουργῷ πρὸς ἐγκρίσιν, ἔκρινεν ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ ὑπουργοῦ νὰ ἐγκρίνῃ ἢ μὴ τὸν διαγωνισμὸν, δὲν ἀφῆθη εἰς αὐτὸν ἀπολύτως καὶ κατ' ἰδίαν κρίσιν, ἀλλ' ὑπὸ τὴν σιωπηρὰν αἴρεσιν, ἣν ἐκ τῆς προκηρύξεως συνήγαγεν, ὅτι οἱ τεθέντες ἐν αὐτῇ ὅροι ἢ τίνες ἐξ αὐτῶν παρεβιάσθησαν. Οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον καὶ προβὰν εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ κύρους τῆς πράξεως τοῦ ὑπουργοῦ, δι' ἧς ἡκυρώθη ὁ γενόμενος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πρώτης προκηρύξεως διαγωνισμὸς, καθ' ὃν κατὰ τὴν κρίσιν τῆς συσταθείσης πρὸς ἐξέτασιν τῶν προσελθουσῶν εἰς αὐτὴν μαθητριῶν ἐπιτροπῆς, ἡ τοῦ ἀναιρεσεύοντος θυγάτηρ ἠδικοκίμησε καὶ ἐδικαιοῦτο ἐπομένως νὸ τύχῃ τῆς ὑποτροφίας, ἐξ ἧς πράξεως προσεδιήθη ἰδιωτικὸν αὐτοῦ δικαίωμα κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρ. 1ου τῆς Πολ. Δικονομίας, οὐδόλως ὑπερέβη τὴν ἐαυτοῦ δικαιοδοσίαν καὶ ὁ εἰς τοιαύτην ὑπέρβασιν ἀναγόμενος πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου τοῦ Δημοσίου ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος (**).

Ἀριθ. 275 (1906) Ὀλομέλεια (**)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Σύνταξις. - χήρα καὶ ὀρφανὰ. - ἐναρξίς ἀπὸ αἰτιώσεως.

Ἐπειδὴ τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 10 § 4. καὶ 6' τοῦ Νόμου ΧΝΒ' τοῦ 1861 εἰς τὰς χήρας καὶ τὰ ἀνήλικα νόμιμα τέκνα τοῦ συνταξιούχου ἢ τοῦ ἀπο-

(*) Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀπασχολήσεις διὰ τὴν ἐσφαλμένην ἐκδοχὴν ὅτι πρὸς Ἰδρυσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀχρεωπητήτου ἀπαιτεῖται πλάνη. - Πρὸλ. 369 Α. Π. ἐν σελ. 147 XVI καὶ τὰς αὐτόθι σημειώσεις καὶ παραπομπάς.

(**) Ἀπολύτως ἀμφίβολα. Ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἐν σελ. 277 XVI 454 τοῦ β' τμήματος.

κτῆσαντος τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα ὑπαλλήλου ἀπονεμόμενον δικαίωμα πρὸς σύνταξιν ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐπιδόσεως τῆς αἰτήσεως αὐτῶν περὶ ἀπονομῆς τῆς συντάξεως τῷ οἰκείῳ ὑπουργῷ (ἄρθρ. 22), ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρ. 26 αὐτοῦ, ἔπερ ἐν τῷ ὁρισμῷ αὐτοῦ ὅτι ἡ σύνταξις ἀρχεται ὡς πρὸς τὰ ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας πρόσωπα ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς αἰτήσεως, περιλαμβάνει ἀναγκαιῶς οὐ μόνον τὰ πρόσωπα τῶν ὑπαλλήλων ἀλλὰ καὶ τὰς χήρας καὶ τὰ ὄρφανὰ αὐτῶν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

*Αριθ. 1072 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Ἀγοραπωλησία ἐμπορευμάτων.-προδολὴ μὴ προδικούσης ἐκτελέσεως. - ἔνδοσις.- βάρος ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου, καθ' ὃν τὰ σταλέντα ἐμπορεύματα δὲν ἦσαν οἷα συνεφωνήθησαν, εἶναι ἔνστασις τῆς μὴ προσηκούσης ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος ἐκτελέσεως τῆς συμβάσεως, ἐπιβάλλουσα κατὰ νόμον Ν. 25 Π. (19.1), Ν. 25 Βασ. (ΙΘ'.η'), Ν. 5 § 4 Π. (44.4), Ν. 5 Βασ. (ΝΑ'.δ'), Ν. 5 Κ. (8.45), Ν. 5 Β. (ΙΘ'.θ') εἰς τὸν ἐνάγοντα, τὸν ζητοῦντα νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐπιεικὲς αὐτῷ ὑποχρέωσιν, ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐξετέλεσε προσηκόντως τὴν σύμβασιν, ἀποκρουσμένης πρὸς τῆς ἀποδείξεως ταύτης τῆς ἀγωγῆς τοῦ ὁρθῶς ἐπομένως τὰ πρωτόδικον δικαστήριον ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἐξετέλεσε τὸ καθ' ἑαυτὸν προσηκόντως τὴν σύμβασιν, τὸ ὅτι δὲ ἡ μὴ προσηκούσα ἐκτελέσις τῆς συμβάσεως ἀποτελεῖ βάσιν ἀναγωγῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἀποδεικτέας, δὲν μεταβάλλει τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀγωγὴν (*).

*Αριθ. 1077 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Ἀγωγὴ ἀνατροπῆς.- ἐγερτέα κατ' ἐνηλικιωθέντος ἀνηλίκου.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ, καίτοι τῆς κυρίας διαφορᾶς παρεμπόπτουσα δίκη, ὡς διώκουσα ὅμως ἴδιον τέλος, ἦτοι τὴν κατάργησιν τῆς κυρίας δίκης καὶ μὴ οὕσα συνεπῶς πράξις ἐξακολουθητικὴ αὐτῆς, πρέπει νὰ ἐνασκήται μεταξὺ τῶν ἀληθῶν διαδίκων καὶ ὑπὸ τὴν πραγματικὴν αὐτῶν ιδιότητα, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 67 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ, ἀπαιτοῦν τὴν νομιμοποίησιν τῶν διαδίκων κατὰ τὴν πολιτικὴν δίκην, δὲν ποιεῖται διὰ κρίσιν ἀν αὐτῇ ἐστὶ κυρία ἢ παρεμπόπτουσα. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἔνστασις τῶν ἐναγομένων ὅτι ἡ ἐξ αὐτῶν Α. Σ. Φ*** κατὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς εἶχεν ἐνηλικιωθῇ καὶ συνεπῶς μὴ νομίμως ἐνάγεται διὰ τῆς ἐπιτρόπου μητρὸς αὐτῆς, ὁρῶσα τὴν νομιμοποίησιν, νόμιμος ἐστὶ καὶ ἐξεταστέα κατὰ τὴν πραγματικὴν αὐτῆς βάσιν ἀμφισβητούμενην.

(*) Μυστηριώδης καὶ δυσεξερεύνητα.

Δεόν δὲ νὰ βαρυνθῇ ὁ ἐνάγων τῇ ἀποδείξει περὶ τῆς ἐνηλικιότητος τῆς διαδίκου ταύτης πρὸς στήριξιν τῆς ἀγωγῆς, ἡ δὲ ἀπόδειξις γενήσεται διὰ τῆς προσαγωγῆς τῆς οἰκείας ληξιαρχικῆς πράξεως τοῦ τύπου τῆς γεννήσεως τῆς διαδίκου ἢ ἐν ἑλλείψει ταιαύτης, πιστοποιουμένη νομίμως ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ληξιαρχοῦ διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων. Εἰ καὶ ἡδύνατό τις ἀμφισβάλων νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ ἔνστασις αὕτη ἐστὶν ἀπορριπτέα ὡς νόμῳ ἀστήρικτος, ἀφ' οὗ δὲν ὑποβάλλεται ἰσχυρισμὸς, ἀλλὰ τούναντίον καὶ συνομολογεῖται, ὅτι πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς εἶχεν ἐπέλθει βιαία τῆς κυρίας δίκης διακοπὴ διὰ τῆς γνωστοποιήσεως τῆς ἐνηλικιώσεως τῆς διαδίκου ταύτης παρ' αὐτῆς εἰς τὸν ἀντίδικον, ἵνα οὕτως ἐναγθῇ αὕτη κατὰ τὴν προκειμένην δίκην ἀτομικῶς, διότι ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ, καίτοι τὴν κατάργησιν τῆς κυρίας δίκης διώκουσα, ἀποτελεῖ μέρος καὶ ἐξακολουθήσιν αὐτῆς, κατὰ νόμον δὲ ταιαῦται δίκαι, ὡς παρεμπόπτουσαι, συνεχίζονται μεταξὺ τῶν κατὰ τὴν κυρίαν δίκην διαδίκων καὶ ὑπὸ τὴν κατ' αὐτὴν ιδιότητα αὐτῶν, ὅτε τοῦ ἄρθρου 67 τῆς Πολ. Δικονομίας ὁρῶντος τὴν κυρίαν καὶ εἰσαγωγικὴν δίκην ἀγωγὴν μόνον (*).

*Αριθ. 1079 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Ἐρετρία.-παραχώρησις οἰκοπέδων μόνον κατοικοῖς Ψαρρῶν.-οὐ κτῆσις κυριότητος ὑπὲρ μὴ τοιούτων.- ἐκπτώσις ἐκ μὴ ἐγκαταστάσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ Νόμου ΝΗ' τοῦ ἔτους 1847 «περὶ συνοικισμοῦ τῶν Ψαρριανῶν», δι' οὗ ἐπετράπη εἰς τὸ Δημόσιον ἡ δωρεὰν παραχώρησις ἐν Ἐρετρίᾳ γαιῶν καὶ οἰκοπέδων εἰς τοὺς κατοικοῦς τῶν Ψαρρῶν ἐπὶ τῷ σκοπῷ συνοικισμοῦ αὐτῶν, ἔπεται ὅτι ἡ τοιαύτη παραχώρησις εἰς μὴ Ψαρριανούς δὲν μετατίθῃσιν αὐτοῖς τὴν κυριότητα τῶν παραχωρουμένων γαιῶν καὶ οἰκοπέδων, ἀλλὰ ἡ ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου περὶ ἀκυρότητος τοῦ τίτλου δι' οὗ τὸ Δημόσιον παρεχώρησεν εἰς τὸν διακιοπάρχον τοῦ ἐνάγοντος Δ. Μ*** τὸν ἐπίδικον ἀγρὸν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος δὲν ἦτο κάτοικος Ψαρρῶν, καίτοι νόμιμος ἀληθῶς, διότι ἐν τῇ βασιμότητι αὐτοῦ ὁ Δ. Μ*** δὲν ἐκτῆσατο τὴν δεσποτείαν τοῦ ἐπιδίκου ἀγροῦ, μήτε ἀμέσως, μήτε διὰ τῆς τακτικῆς χρησικτησίας, ἐφ' ἧς, ὡς τίτλου κυριότητος, στηρίζει ὁ ἐνάγων τὸ πρὸς διεκδίκησιν αὐτοῦ δικαίωμά του, ἐστὶν ἀπορριπτέα δι' ἀοριστίαν

(*) Ἡ δοιστικὴ ἐκδοχὴ εἶναι πεπλανημένη καὶ ὀφείλεται, εἰ μὴ βέβαιοι, εἰς ἐπιθυμίαν ἀποκρούσεως τῆς ἀνατροπῆς, ἐξ ἧς καὶ μόνως ἐμφυγούται. Ἡ ἀνατροπὴ δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ φιά συναχίσεως τῆς δίκης περὶ τῆς αὐτῆς, καθ' ὃν τρόπον διώκεται πᾶσα καθ' οἷον δὲ ἄλλο ὄνομα τερματίζεται. Οὐδαμῶς λοιπὸν ἐπὶ τῇ δικαιολογίᾳ ὅτι δι' αὐτῆς ἐπιζητεῖται ἴδιον τέλος, δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ἡ δι' αὐτῆς συνέχισις ἐπὶ τῷ πέρατι τῆς δύναται νὰ ὑποστῇ διακοπὴν (τοῦτο σημαίνει ἡ πρὸς τὸν ἐνηλικιωθέντα ἀπεύθυνσις τῆς) πρὸ τῆς πρὸς τὸν ἐνεργούντα γνωστοποιήσεως τοῦ λόγου τῆς διακοπῆς.

διότι δὲν ὀρίζεται ποῦ ἦν κάτοικος οὗτος· καίτοι ἡδύνατό τις ἀμφιβάλλων νὰ εἶπῃ ὅτι ἡ ἐνστασις αὕτη ἐστὶ καθωρισμένη, διότι ἵνα θεωρηθῇ τοιαύτη, προδήλως δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ὀρισθῇ ὁ πραγματικὸς τόπος τῆς κατοικίας, ἀφ' οὗ ἐκ τῆς παραλείψεως τοῦ ὀρισμοῦ τούτου δὲν ἐπεται ἀναγκαιῶς ἡ ἐν Ψαρροῖς κατοικία (*).

Ἐπειδὴ ἡ πρὸς τὸ αὐτὸ τέλος ὑποβαλλομένη ἐτέρα ἐνστασις τοῦ ἐναγομένου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ Δ. Μ^α δὲν ἐγκατεστάθη ἐν Ἐρετρίᾳ ἀπορριπτέα ἐστίν, ὡς μὴ ἀσκούσα νομικὴν ἐπιρροήν, διότι· ἀφ' οὗ, καθὰ προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρατεθέντος νόμου, δὲν ἐπέρχεται αὐτοδικαίως ἡ ἀπώλεια τῶν κυριότητος τῶν παραχωρηθεισῶν γαιῶν καὶ οἰκοπέδων εἰς τοὺς Ψαρριανούς ἐν περιπτώσει καθ' ἣν οὗτοι δὲν ἤθελον ἐγκατασταθῇ ἐν Ἐρετρίᾳ ἐντὸς τῆς διὰ τοῦ ἐπελθόντος πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ Νόμου Β. Διατάγματος, ἀλλὰ ἀπλῶς ὅτι εἰς τὸ Δημόσιον ἀπόκειται νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν τελεσθεῖσαν παραχώρησιν, πρὸς τὸν ὅτι ἡ γενομένη παραχώρησις διατελεῖ ἰσχυρά ἐν ὅσῳ τὸ Δημόσιον δὲν προέβη εἰς τὴν ἀνάκλησιν αὐτῆς.

Ἄρθ. 1080 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Βασιλικὸν Διάταγμα περὶ ἀναγνωρίσεως δικαιωμάτων κατὰ μετοχικοῦ ταμείου. - ἔλεγχος δικαστηρίων. - παράνομον.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή ἔχει βάσιν τὸ ἀπὸ 31 Ὀβρίου 1902 Β. Δ., δι' οὗ ἀναγνωρίζονται δικαιώματα τῶν κληρονόμων τοῦ πατρὸς τοῦ ἐκκαλούντος κατὰ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου τοῦ κατὰ γῆν στρατοῦ. Ἀλλὰ τὸ Β. Διάταγμα τοῦτο δὲν δύναται νὰ εἶναι παρεκτινὸν δικαιωμάτων εἰς τὸν ἐνάζοντα, καθόσον ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν κατὰ τοὺς Νόμους ΧΕΑ' ΧΟΔ' καὶ ΧΠΓ' τοῦ 1861, ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ Νόμου ΣΕ' τοῦ 1867 περὶ συστάσεως μετοχικοῦ ταμείου τοῦ κατὰ γῆν στρατοῦ, ἔχει ἀπλῶς τὴν ἐπιτήρησιν τῆς διοικήσεως τοῦ ταμείου, ἐνασκουμένην διὰ Βασ. ἐπιτρόπου, οὐχὶ καὶ ἐξουσίαν ν' ἀναγνωρίσῃ δικαιώματα τρίτων ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ μετοχικοῦ ταμείου. Οὕτε ἡδύνατο ὁ πατὴρ τοῦ ἐκκαλούντος νὰ γείνῃ μέτοχος τοῦ ρηθέντος ταμείου μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐνὸς ὥς δὲν εἶχε τὰ προσόντα τοῦ μετόχου, οὔτε διὰ τοῦ βραδύτερον καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀναγνωρισθέντος βαθμοῦ τοῦ ἐν ἀποστρατεία ἀνθυπομοιράρχου ἐκτίσαστο τοιαῦτα, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ Νόμου ΧΟΔ' τοῦ 1851 περὶ συστάσεως ταμείου τῶν ἀποστράτων ἀξιωματικῶν, μέτοχοι αὐτοῦ ὑποχρεοῦνται νὰ γίνωσιν ἄπαντες οἱ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ρηθέντος νόμου ἐν ἐνεργείᾳ, διαθεσιμότητι καὶ ἀργίᾳ ἀξιωματικοὶ τοῦ μονίμου στρατοῦ καὶ τῆς ἐφεδρείας· ὁ πατὴρ ὅμως τοῦ ἐνάγοντος εἰς οὐδεμίαν τῶν καταστάσεων τούτων ἀνήκε μέχρι τῆς ἀποστρατείας του, οὔτε

(*) Τὶ περίεργος ἡ ἀπαίτησις τῆς πλειοψηφίας! Ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ὀρίζει ὁ ἀρνούμενος τὴν ἐν Ἐρετρίᾳ κατοικίαν του, ποῦ ἔχει τοιαύτην, ἐπεται ὅτι ἔχει τοιαύτην ἐν... Ἐρετρίᾳ. Τὶ χαριτωμένη σκέψις!

ὡς ἀξιωματικὸς τῆς ἐφεδρείας ἡδύνατο νὰ θεωρηθῇ, διότι τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον ἐννοεῖ τοὺς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου ὑπάρχοντας ἀξιωματικούς τῆς ἐφεδρείας. οἷος δὲν ἐτύγχανεν ὁ πατὴρ τοῦ ἐνάγοντος. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι αἱ πράξεις τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας δὲν ὑποκείνται εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν δικαστηρίων, τοῦτο ὅμως συμβαίνει ὡςάκις οἱ κείμενοι νόμοι χορηγοῦσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τὸ δοκοῦν αὕτη, οὐχὶ ὅμως καὶ ὅταν διαγράψωσι εἰδικῶς τὰς προϋποθέσεις καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας, ὡς ἐν προκειμένῳ συμβαίνει, ὅτε τὸ δικαστήριον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξετάσῃ ἐὰν ἐτηρήθησαν αἱ προϋποθέσεις αὗται τοῦ νόμου.

Ἄρθ. 1081 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Πτώχευσις. - ἀκυρωτικαὶ ἀγωγαί. - ἐκχωρητόν. - ἀποδοχὴ ἀκυρότητος. - ὀριστικόν. - ἐξόφλησις ἐκδοχέως διὰ λήψεως καταβληθέντος ἐκχωρήσει. - οὐ κατάργησις δίκης. - προβολὴ εἰκονικότητος ἐκχωρήσεως. - συνδιδασμός. - οὐκ ἐνάσκεισι δικαιωμάτων ὁ φειλέτου ὑπὸ δανειστικῶν ἀτομικῶν. - δεδικασμένον ἐξ αἰτιολογιῶν. - ἐξέυρεσις καρπῶν. - οὐκ ἀπαραιτήτως λογοδοσία.

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη συζήτησις δὲν εἶναι νέα δίκη, καθόσον δὲν εἰσάγεται ἰδιαιτέρα ἀγωγή περὶ ἀποδόσεως τῶν ὀφειλομένων καρπῶν, ἀλλ' ἀποτελεῖ συνέχειαν τοῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος πρὸς τελικὴν ἐκδίκασιν τῆς ἀπὸ 20 Δεβρίου 1890 ἀγωγῆς τῶν ἐκκαλούντων, ἀφοῦ δὲ διὰ τῶν προηγουμένων ἀποφάσεων τοῦ ἐφετείου ἐξητάσθησαν καὶ ἀπερρίφθησαν ὀριστικῶς πᾶσαι αἱ παρὰ τοῦ ἐναγομένου καὶ νῦν ἐφεσιβλήτου ἐνστάσεις περὶ ἀπαρδέκτου τῆς ἀγωγῆς ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αἱ ἀγωγαὶ τῶν ἄρθρ. 449-450 τοῦ Ἐμπ. Ν. δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐκχωρηθῶσιν εἰς τρίτον, ὅτι σθένυνται ἅμα τῇ ἐπικυρώσει τοῦ συνδιδασμοῦ περὶ εἰκονικότητος τῆς ἐκχωρήσεως, καὶ περὶ ἐλλείψεως νομίμου συμφέροντος πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης· ἰδίως δὲ ἀπερρίφθησαν διὰ τῆς ρηθείσης ὑπ' ἀριθ. 4 ἀποφάσεως (*) ἥτις τυγχάνει ὀριστικῆς, ἅτε δεχθεῖσα τὴν τε κυρίαν αἴτησιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένης ἀγοραπωλησίας, καὶ τὰς παρεπομένας περὶ ἐγκαταστάσεως τῶν ἐναγόντων εἰς τὸ πωληθὲν κτῆμα καὶ περὶ ὑποχρεώσεως τοῦ ἐναγομένου εἰς τοὺς συλλεκτέους καρπούς· δὲν δύναται ἤδη τὸ δικαστήριον ἐναντίον τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 180 τῆς Πολ. Δικονομίας ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν του καὶ νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκ νέου ἐξέτασιν τῶν ρηθεισῶν ἐνστάσεων, καθόσον ἀπεξεδύθη ὡς εἰρητὴ πᾶσης περαιτέρω ἐξουσίας, γενομένης δεκτικῆς τῆς κυρίας ἀγωγῆς ὡς πρὸς τὴν κυρίαν αἴτησιν καὶ τὰς παρεπομένας· ἐναπομείναντος ἀδικάστου μόνον τοῦ ζητήματος περὶ τοῦ ποσοῦ τῶν ἀποδοτέων καρπῶν.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου περὶ ἐλλείψεως νομίμου συμφέροντος τῶν ἐκκαλούντων πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς προκειμένης δίκης ὡς ἱκανοποι-

(*) Πρὸς τὴν ταύτην ἐν σελ. 472 ΣΙΥ.

θέντων μετά την δημοσίευσιν της υπ' αριθ. 4 του 1903 απόφασεως, διατυπωμένη ως ένστασις νομιμοποίησης δυναμένης να προταθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, δὲν κρίνεται βᾶσιμος, διότι ἐν τῷ ἐκχωρητηρίῳ ἡ ὁμάς τῶν δανειστῶν, ἡ ἐκχωρήσασα τὴν προκειμένην ἀγωγήν, δὲν παρενέβαλε περιορισμὸν τοιοῦτον, ὥστε ἐὰν τυχὸν ὁ ἐγγυητὴς ᾔθελεν εἰσπράξῃ ἐκ τῆς περιουσίας τῆς πτωχεύσεως ὅσα κατέβαλεν εἰς τοὺς συμβληθέντας δανειστὰς νὰ μὴ δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς δίκας πρὸς ἀκύρωσιν τῶν πράξεων τοῦ πτωχεύσαντος· ἄλλως τὸ συμφέρον τῶν ἐναγόντων εἶναι πρόδηλον νὰ μείνῃ κατ' αὐτοὺς τὸ κτήμα καὶ νὰ λάβωσι καὶ τοὺς καρπούς, ἐν ὅσῳ ὁ πτωχεύσας δὲν θέλει νὰ ἐνασκήσῃ τὸ ἐπ' αὐτοῦ δικαίωμά του· ἀφοῦ μάλιστα περὶ τούτου ὑποχρεοῦνται δυνάμει τοῦ συμβιβαστικοῦ συμβολαίου εἰς λογοδοσίαν ἀπέναντι τοῦ πτωχεύσαντος, ἐν τῇ ἐκπληρώσει δὲ τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης, ὡς καὶ τῆς ὑποχρεώσεως, ἣν ἀνέλαβον πρὸς ἀκύρωσιν τῆς ἀγοραπωλησίας, ἐγκτεται τὸ συμφέρον αὐτῶν· ὅθεν ὀρθῶς ἡ ένστασις αὕτη καὶ διὰ τοὺς ἐν ταῖς προηγουμέναις ἀποφάσεσιν ἀναφερομένους λόγους ἀπερρίφθη.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ εἰκονικότητος τῆς ἐκχωρήσεως ένστασις τοῦ ἐναγομένου, ὡς διατυπώται διὰ τῶν σημερινῶν προτάσεων, καὶ ἂν θεωρηθῇ ὡς ένστασις νομιμοποίησης, δυναμένη νὰ προταθῇ κατὰ τὴν προκειμένην τρίτην συζήτησιν, εἶναι νομικῶς ἀστήρικτος, διότι δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ συμπαγυνία καὶ δόλος τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν μετὰ τοῦ ἐγγυητοῦ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ πτωχεύσαντος, ἀφοῦ ἡ ὁμάς τῶν δανειστῶν, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ πτωχεύσεως, εἶναι κυρίαρχος καὶ ἡδύνατο διὰ τῆς νομίμως συγκροτηθείσης ἀποφάσεως αὐτῆς καὶ νὰ διορήσῃ τὴν περιουσίαν εἰς τὸν πτωχεύσαντα, χωρὶς νὰ κατασύρῃ εἰς εἰκονικὰς δικαιοπραξίας.

Ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ συμβιβασμοῦ, δὲν δικαιούται ἑκάστος πιστωτὴς ἀτομικῶς νὰ ἐνασκήσῃ τὰς ἀγωγὰς τοῦ πτωχεύσαντος, ὑποχρεούμενος νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ ποσοστὸν τοῦ συμβιβασμοῦ· ἐπομένως ἡ ἀξίωσις τοῦ ἐναγομένου, ὅπως, δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 1025 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐνασκήσῃ τὰ ἐπὶ τῶν ἐπιδίκων καρπῶν δικαίωματα τοῦ πτωχεύσαντος, ἀπορριπτέα τυγχάνει ὡς νόμῳ ἀστήρικτος· ἄλλως καὶ κατὰ τύπους ἀπαράδεκτος δι' ἐλλείψιν προδικασίας, καθόσον πρὸς νομιμοποίησιν αὐτοῦ ἔδει κατὰ τὸ ἀρθρον 69 τῆς Πολ. Δικονομίας νὰ προσεπικαλέσῃ τὸν πτωχεύσαντα, ὅπερ δὲν ἐτηρήθη κατὰ τὴν νόμιμον ἀντίρρῃσιν τῶν ἐφεσιδλήτων.

Ἐπειδὴ ἡ προεκδοθεῖσα ἀπόφασις υπ' αριθ. 4 τοῦ 1904 ἐδέξατο ὀριστικῶς (ὅρα αἰτιολογ. 15) ὅτι ὁ ἐναγόμενος εἶναι κακῆς πίστεως κάτοχος καὶ ὡς τοιοῦτος ὑποχρεοῦται κατὰ τοὺς ἐν αὐτῇ παρατιθεμένους νόμους εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν καρπῶν, οὗς ἡδύνατο νὰ συλλέξῃ, ἤτοι ἀπερνήνατο ὀριστικῶς περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐναγομένου καὶ διέταξεν ἀποδείξει μόνον περὶ τοῦ ποσοῦ καὶ περὶ τούτου θ' ἀποφανθῇ ἡδὴ τὸ δικαστήριον, μὴ δυνάμενον ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ρηθείσαν

ὀριστικὴν ἀπόφασιν. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἡ διάταξις αὕτη περιέχεται μόνον ἐν τῷ αἰτιολογικῷ, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀπαραίτητον, ὅπως τὸ ζήτημα λύηται ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς ἀποφάσεως, καθόσον δύναται ἀπόφασίς τις νὰ εἶναι ὀριστικὴ καὶ ὡς πρὸς τὰ διὰ τῶν αἰτιολογιῶν λυόμενα ζητήματα, ὅταν ταῦτα, σύνθετα ἐκ νομικοῦ καὶ πραγματικοῦ μέρους, ἀποτελοῦσι στοιχείον τοῦ κρινόμενου δικαίου, ὡς ἐν προκειμένῳ συμβαίνει, ὅτε ἐν τῇ αἰτιολογίᾳ ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον ὅτι ὁ ἐναγόμενος ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν συλλεγμένων καρπῶν· ἡ αἰτιολογία δὲ αὕτη περιέχουσα τὰ προσόντα διατακτικοῦ, εὐλόγως περιβάλλεται καὶ τὴν ἰσχύιν αὐτοῦ. (Οἰκονομ. Στοιχεῖα § 97 σημ. 10)· εἰ καὶ μειοψηφῶν τις γνωματεύει ὅτι ἐφ' ὅσον ἐν τῷ διατακτικῷ δὲν ὑπάρχει ρητὴ διάταξις περὶ τῆς ὡς πρὸς τοὺς καρπούς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐναγομένου, ἡδύνατο τὸ δικαστήριον καὶ αὐθις νὰ ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα καὶ ἀποφανθῇ ἂν εἰς τοὺς συλλεγέντας ἢ εἰς τοὺς συλλεκτέους καρπούς ὑποχρεοῦται ὁ ἐναγόμενος καὶ ἡδὴ ἐφεσιδλήτος.

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 853 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν ὀφείλοντα καρπούς εἰς λογοδοσίαν, εἶναι προαιρετικὴ, καὶ ἂν τὸ δικαστήριον νομίξῃ, ὅτι τὸ ποσὸν τῶν ἀποδοτέων καρπῶν δύναται νὰ ἐξευρεθῇ διὰ τῶν συνήθων ἀποδεικτικῶν μέσων δὲν ὑποχρεοῦται νὰ παραπέμψῃ εἰς λογοδοσίαν ἐπομένως ἡ αἴτησις τοῦ ἐναγομένου περὶ παραπομπῆς εἰς λογιστικὴν δίκην δὲν κρίνεται βᾶσιμος, καθόσον τὸ δικαστήριον φρονεῖ ὅτι διὰ τῶν διεξαχθεισῶν μαρτυρικῶν ἀποδείξεων θὰ δυνηθῇ νὰ ἐξεύρῃ τὸ ποσὸν τῶν ὀφειλομένων καρπῶν.

Ἐπειδὴ ἡ διεξαγωγή τῶν μαρτυρικῶν ἀποδείξεων διήρκεσεν ἐπὶ δέκα περίπου μῆνας, ἤτοι ἀπὸ τοῦ Μαΐου 1903 μέχρι τέλους Φεβρουαρίου τοῦ 1904, κατὰ τὸ μακρὸν δὲ τοῦτο χρονικὸν διάστημα ἡδύνατο νὰ ἐξετάσῃ ἂν ᾔθελεν ὁ ἐναγόμενος καὶ πλείονας μάρτυρας ἀνταποδείξεως ἐκείνων, οὗς ἐξήτασεν· ἐπομένως τὸ δικαστήριον δὲν εὕρισκε βᾶσιμον τὴν αἴτησιν περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας πρὸς ἐξέτασιν καὶ ἄλλων μαρτύρων ἀνταποδείξεως.

Ἐπειδὴ οἱ λόγοι ἐξαίρεσεως τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως Ν^{***} λόγῳ ἐχθρας, Δ. Π^{***} ἐνεκεν ἐξαρτήσεως καὶ τῶν τῆς ἀνταποδείξεως, Γ. Γ^{***} λόγῳ φιλίας καὶ Ε. Μ^{***} λόγῳ ἐξαρτήσεως δὲν κρίνονται βᾶσιμοι, καθόσον οὔτε ἡ φιλία ἢ ἡ ἐχθρα ἀναγράφεται ὡς λόγοι ἐξαίρεσεως, οὔτε ἡ ἰδιότης κηπουροῦ ἢ ἡμερομισθίου ἐργάτου ἀποτελεῖ σχέσιν ἐξαρτήσεως, οἷαν προϋποτίθῃ τὸ ἀρθρον 324 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς Νόμους 51 § 1 Πανδ. (5,3) καὶ Ν. 15 Πανδ. (22,1.) τέτοις καρπῶν δὲν ὀφείλονται οὔτε διὰ τὸν πρὸ τῆς ἀγωγῆς οὔτε διὰ τὸν μετέπειτα χρόνον, διὸ ἀπορριπτέα ἡ σχετικὴ αἴτησις τῆς ἀγωγῆς περὶ πληρωμῆς τόκων.

Ἀριθ. 1091 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΚΑΓΚΑΛΗΣ

Προδωρινὸς κηδεμὼν· ὑπαρξίς οὐλοζούσης

περιουδίας. - προβολή υπέρξεως κληρονομών. - πάντοτε προβλητέα και υπό κηδεμόνος.

Επειδή διορισμός προσωρινού κηδεμόνος λαμβάνει χώραν εις τον από του θανάτου του κληρονομούμενου μέχρι της υπεισελεύσεως εις την κληρονομίαν παρεμπόκτοντα χρόνον, καθ' όν η κληρονομία σχολάζουσα καλείται, υπό του νόμου 13 § 5 Πανδ. (43.24), 4 § 17 (40.5 Πανδ.) και 1 (Πανδ. 37,3), επομένως προϋπθέσεις του τοιούτου διορισμού απαραίτητος είναι η σχολή της κληρονομίας, δι' ήν, εξ αναλογίας των διατάξεων περί διορισμού προσωρινού επιτρόπου κλπ. (649 άρθρ. Πολ. Δικονομίας και 102 του 'Οργανισμού των Δικαστηρίων), προβαίνει εκ των ενόντων κρίνων ο εισαγγελεύς εις διορισμὸν του προσωρινού κηδεμόνος, επομένως ελλείποντος του λόγου τούτου, ήτοι υπάρχοντων κληρονομών του θανόντος, ών την ύπαρξιν απέκρυψαν οι έφεσίβλητοι, οι προκαλέσαντες τον διορισμόν, κατά τον ισχυρισμόν του εκκσλουντος, ο διορισμός προσωρινού κηδεμόνος δεν έχει νόμιμον στηρίγμα, την έλλειψιν δε του στηρίγματος δύναται και υποχρεούται να προβάλλη εν πάση της δίχης στάσει και ο διορισθείς κηδεμών, μη ών υπόχρεως να δικάζηται, ως τοιούτος, ενώ υπάρχουσι κληρονομόμοι του θανόντος, μεθ' ών δύναται και όφείλει να δικασθῇ ο έχων προς την κληρονομίαν διαφοράν, εσφαλμένως άρα ή εκκαλουμένη απόφασις εδέξατο τάναντία και απέρριψε την περί τούτου ένστασιν του εκκαλουντος, αντί να διατάξη περί της υπέρξεως των κληρονομών της Δ. Κ^{***} απόδειξιν εις βάρος των προβαλόντων την ένστασιν.

Άριθ. 1094 (1906)

Εισηγητής ο έφέτης κ. Ι. ΚΑΓΚΑΔΗΣ

Μονή. - άνάθεσις εργασίας υπό νομάρχου. - άναδοχή υπό Μονής.

Επειδή ή υπόθεσις επανάγεται εις συζήτησιν μετά την 1071 (1905) απόφασιν του δικαστηρίου τούτου (*) δι' ής άπερρίφθη ή της άγωγής βάσις της ώφελείας της έναγομένης Μονής και ύπεχρεώθησαν οι έναγοντες (έφεσίβλητοι) να προσαγάγωσι πλην μαρτύρων απόδειξιν άποδοχής υπό της Μονής της έντολης του Νομάρχου προς τους έναγοντας διά την εκτέλεσιν της εργασίας του κτηματολογίου της Μονής, του διορισμού υπ' αυτής όριοδείκτου και άποδοχής του κτηματολογίου του συνταχθέντος υπ' αυτών, άπορριφθειών διαφόρων ένστάσεων της Μονής υπό της αυτής απόφασεως.

Επειδή οι έφεσίβλητοι εις εκτέλεσιν της τοιαύτης υποχρεώσεως αυτών προσάγουσιν εν αντιγράφω ήδη έγγραφον του ήγουμενοσυμβουλίου της Μονής προς την τότε επισκοπικήν επιτροπήν 'Αθηνών, δι' ου το ήγουμενοσυμβούλιον τούτο αίτείται εις βάρος του προϋπολογισμού του 1901 έκτατον πίστωσιν χιλίων είκοσιν έπτά δραχμών και πενήκοντα λεπτών διά το καταβληθέν τοίς έναγουσι ποσόν τούτο υπό του ήγουμενοσυμβουλίου άπέναντι

της όλης άμοιβής διά την άρξαμένην από τον 'Ιουλίον 1901 εργασίαν αυτών προς σύνταξιν του κτηματολογίου της Μονής και την άμοιβήν του διορισθέντος υπ' αυτής όριοδείκτου, και όπως μη παρακωλυθῇ το έργον τούτο των έναγόντων, εκ του έγγραφου δε τούτου εμφανίζεται ή γενομένη άποδοχή υπό της Μονής της άνατεθείσης υπό του Νομάρχου 'Αττικής κατ' έπιταγήν του 'Υπουργείου των 'Εκκλησιαστικών υπ' άριθ. 16683 του 1900 έντολης προς τους έναγοντας διά την κατάρτισιν του κτηματολογίου της Μονής και ο διορισμός όριοδείκτου, και επομένως της ούτω γενομένης έγκρίσεως και άποδοχής έοικυίας έντολης και του κτηματολογίου αναγομένου εις τας έπίβαλλομένας τας Μονάς διά του Ζ' άρθρου του περί κανονισμού των μοναστηρίων Β. Διατάγματος του 1858 και διά της έγκρίσεως ως χρησίμου τη Μονή θεωρηθέντος, ή άγωγή των έναγόντων κατ' άρχήν βάσιμος θεωρείται επί τῷ στηρίγματι τούτῳ, καιτοι κατά την ασθενεστέραν του δικαστηρίου γνώμην, μη τηρηθεισών των διατάξεων των κειμένων νόμων πρός της έπιχειρήσεως της εργασίας ταύτης και δη των άρθρων 2, 9, και 10 του περί σχηματισμού των των γραμματειών Β. Δ. της 1/15 'Απριλίου 1833 και του περί σχηματισμού και άρμοδιότητος της επί των εκκλησιαστικών κλπ. Γραμματείας Β. Διατάγματος της 3/15 'Απριλίου 1833 άρθρ. 1ον έδαφ. α. β' ια. και του από 12 Φεβρουαρίου 1857 περί κανονισμού της των μοναστηριακών συμβουλίων ύπηρεσίας ως και του από 28 'Ιουλίου 1858 περί κανονισμού των μοναστηρίων Β. Διατάγματος (άρθρ. Α' Η' ΙΑ' και ΙΒ') δι' ών διαγράφονται τα καθήκοντα των Νομαρχών και των 'Ηγουμενοσυμβουλίων των Μονών και δεν χορηγούνται τοιαύτα δικαιώματα εις τους Νομάρχας να διορίζωσιν αυθεκάστως καταμετρητάς κτημάτων των Μονών και να υποχρεώσι ταύτας, διαχειριζομένας μόνον υπό των 'Ηγουμενοσυμβουλίων αυτών, εις άποζημιώσεις αυτών, ή δ' εκτέλεσις δαπανηρών έργων επίμισθῳ διά την Μονήν ενεργητέων, ενεργείται κατά τας γενικὰς διατάξεις περί δημοσίων έργων (άρθρ. ΙΑ'), ή άγωγή των έναγόντων έδει ν' άπορριφθῇ άνευ περαιτέρω εξέτάσεως, ως άβάσιμος νόμῳ και επί τῷ τέλει τούτῳ έπρεπε να γένηται δεκτή ή της Μονής έρεσις (πρόλ. 1416 του 1904 απόφασιν 'Εφ. 'Αθηνών) ανακαλουμένης της προεκδοθείσης υπ' άριθ. 1071 (1905) απόφασεως του έφετείου τούτου.

Επειδή και διά την άποδοχήν του κτηματολογίου υπό της Μονής, οι έναγοντες προσάγουσιν εν αντιγράφῳ διαταγήν του επί των 'Εκκλησιαστικών 'Υπουργείου, δι' ής έχορηγήθη πίστωσις προς την Μονήν δραχ. 7825 και 20)00 προς άποκλήρωμήν της απαιτήσεως των έναγόντων διά το καταρτισθέν κτηματολόγιον, έξ ου συνάγεται προδήλως ή άποδοχή του κτηματολογίου υπό της Μονής, εις ήν έχορηγήθη και ή πίστωσις αυτή προς έξόφλησιν των έναγόντων και επομένως οι αντίθετοι της Μονής ισχυρισμοί άπορριπτέοι αποβαίνουν, ως και ο περί του ότι δι' άλλης παλαιότερας διαταγής το αυτό ύπουργείον άπεφάνητο

(*) Πρόλ. ταύτην εν σελ. 42 ΧVII.

ἀντιθέτως, τῇ ὑπ' ἀριθμ. 15430 διαταγῇ αὐτοῦ, ἥτις ὡς νεωτέρα κατισχύει τῆς μὴ ἀποτελούσης δεδικασμένον παλαιότερας ἀντιθέτου διαταγῆς, καίτοι: κατὰ τὴν ἀσθενεστέραν τοῦ δικαστηρίου γνώμην καὶ ἡ χορήγησις τῆς πιστώσεως δὲν γεννᾷ ὑποχρέωσιν τῆς Μονῆς πρὸς πληρωμὴν ἔργου, δι' οὗ τὴν ἐκτέλεσιν δὲν ἐτηρήθησαν ἐξ ἀρχῆς αἱ δημοσίας τάξεις προπαρατεθεῖσαι διατάξεις τῶν σχετικῶν νόμων, κατὰ τὴν ἀμέσως προηγούμενην αἰτιολογίαν, οὐδ' ἐμφαίνει ἀποδοχὴν τοῦ κτηματολογίου ὑπὸ τῆς Μονῆς, οὐδὲ τὴν ἀναγκαιότητα αὐτοῦ δι' αὐτὴν μαρτυρεῖ, ἀφ' οὗ ἦτο ἀπαραίτητον, ἵνα ἔχῃ κῦρος καὶ γεννῶσιν ὑποχρεώσεις κατὰ τῆς Μονῆς τα τελεσθέντα, νὰ υποβληθῶσιν εἰς τὰς διατυπώσεις τῶν νόμων, αἵτινες ἐξ ἀρχῆς καὶ πρὸ τῆς ἐνεργείας τῶν πράξεων τῶν νομικῶν προσώπων οἷα ἡ Μοῆ, ἔπρεπε νὰ τηρηθῶσι, μὴ κυρούμενα δι' ἐπερχομένης κατόπιν ἐγκρίσεως ὡς ἐπὶ τῶν φυσικῶν προσώπων συμβαίνει.

Ἀριθ. 1104 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΒΑΛΤΙΝΟΣ

Προίξις - διατετιμημένα ἀκίνητα. - ἀγωγὴ ἀποδόσεως ἀληθινῆς ἀξίας ἢ αὐτουδίων κατ' ἀρεσκειαν ὑποχρέου. - προϊκίδις ἀπαιτῆσαι. - ἀπόδοσις.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγὴ, ὡς ἐκ τοῦ ὅλου περιεχομένου αὐτῆς ἐξάγεται, δὲν εἶναι διεκδικητικὴ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένων καὶ περιγραφόμενων διατετιμημένων ἀκινήτων κτημάτων, ἀλλ' εἶναι ἡ ἐκ τῆς προικὸς προσωπικῆς ἀγωγῆς, ἐπιδικουσα τὴν ἀληθὴ κατὰ τὸν χρόνον τῆς συστάσεως τῆς προικὸς ἀξίαν αὐτῶν ἢ τὴν ἀπόδοσιν αὐτοῦσι τούτων, ὡς σωζομένων ἐτι παρὰ τῇ κατοχῇ τοῦ ἐναγομένου, κατ' ἐκλογὴν αὐτοῦ τούτου ὑποχρέου εἰς ἀπόδοσιν ταύτης ὡς κληρονόμου τοῦ ἀποδιδάσαντος συζύγου τῆς τοιαύτης δὲ οὕσα, στηρίζεται εἰς τὸν νόμον (12 § 1 Πανδ. 23.3), παρέχοντα τῇ γυναικὶ δικαίωμα ἀπαιτήσεως τῆς ἀληθοῦς κατὰ τὸν χρόνον τῆς συστάσεως τῆς προικὸς ἀξίας μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου, ἂν ἐξ αὐτῆς ἐζημιώθῃ, ἢ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν διατετιμηθέντων, κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ἀνδρὸς ἢ τῶν κληρονόμων του. Τὸ τοιοῦτον δὲ δικαίωμα τῆς γυναικὸς δὲν κατηργήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 12 § 4 τοῦ ἀπὸ 29 Δεκεμβρίου 1856 περὶ Μεταγραφῆς Νόμου, ἀπαγορεύοντος μόνον τὴν διεκδίκησιν τῶν διατετιμημένων ἀκινήτων ἐκ τοῦ ὅτι δὲ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐπιδιώκεται διαζευκτικῶς καὶ ἡ ἀπόδοσις αὐτοῦσι τῶν διατετιμημένων ἀκινήτων καὶ σωζομένων ἐτι, δὲν ἐπεται ὅτι ἡ ἀγωγὴ κατὰ τοῦτο δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς διεκδικητικὴ, ἀφ' οὗ ἡ καθ' ἑκατέραν τῶν διαζευκτικῶς ὑπαβαλλομένων αἰτήσεων ἐκτέλεσις ἀφίεται εἰς τὴν ἐπιλογὴν τοῦ ἐναγομένου, δυναμένου νὰ προτιμήσῃ τὴν συμφερωτέραν αὐτῷ.

Ἐπειδὴ, ἀρνηθέντος τοῦ ἐκκαλοῦντος τὸν τὴν βάσιν τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς ἀποτελοῦντα ἰσχυρισμὸν τῆς ἐφesiδλήτου περὶ τοῦ ἀδίκου τῆς διὰ τῶν προικοσυμφώνου γενομένης διατιμῆσεως τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένων διατετιμημένων ἀκινήτων πρὸς ζημίαν ταύτης, καθόσον ἡ κατὰ τὸν χρό-

νον τῆς συστάσεως τῆς προικὸς ἀξία αὐτῶν ἦτο ἀνωτέρα τῆς ἐν αὐτῷ ὀρισθείσης, ἔδει νὰ διαταχθῶσι περὶ τούτου ἀποδείξεις, ὑποχρεουμένης πρὸς τοῦτο τῆς ἐφesiδλήτου ἐσφαλμένως ἄρα τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὴν περὶ ἀποδόσεως τῶν ἀκινήτων αἰτήσιν καὶ διέταξε τὴν ἀπόδοσιν τούτων εἰς τὸν ἐφesiδλήτον καὶ τὴν βίαιαν ἀποβολὴν τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ τὴν ἐγκατάστασιν εἰς αὐτὰ τῆς ἐφesiδλήτου, χαρακτηρίσαν ταύτην ὡς διεκδικητικὴν, ἐν ᾧ ἂν ἦτο τοιαύτη, δὲν θὰ ἐστηρίζετο εἰς τὸν νόμον, κατὰ τὰ προρηθέντα, καὶ συνεπῶς δέον, δεκτῆς γενομένης τῆς περὶ τούτου ἐφέσεως καὶ μεταρρυθμιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐφesiδλήτος ν' ἀποδείξῃ τὴν περὶ τούτου βάσιν τῆς ἀγωγῆς τῆς, ἀναγομένην εἰς τὴν κυρίαν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος, συνισταμένην εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς κατὰ τὴν σύστασιν τῆς προικὸς πραγματικῆς τῶν διατετιμημένων ἀξίας.

Ἐπειδὴ σύστασις προικὸς γίνεται κατὰ νόμον καὶ δι' ἐκχωρήσεως ἀπαιτήσεως, εἰς τὴν ἀπόδοσιν δὲ τοῦ τιμήματος ταύτης ὑποχρεοῦται ὁ προικολήπτης ἢ οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν εἰσέπραξαν τὴν τοιαύτην ἀπαιτήσιν ἢ δὲν εἰσέπραξαν μὲν, ἀλλ' ἐκ δόλου ἢ ἀμελείας αὐτοῦ ἀφ' οὗ δὲ ἐν προκειμένῳ ἡ ἐφesiδλήτος τὴν πρὸς τοῦτο ὑποχρέωσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος στηρίζει διὰ τῆς ἀγωγῆς τῆς εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ προικολήπτου συζύγου τῆς εἰσπραξίης τῆς διὰ τοῦ προικοσυμβολαίου ἐκχωρηθείσης καὶ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένης ἀπαιτήσεως, οὗτος δὲ ἡρνήθη κατὰ τοῦτο τὴν ἀγωγὴν, ἔδει νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐνάγουσα νὰ ἀποδείξῃ καὶ τὸν περὶ τούτου ἰσχυρισμὸν τῆς διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων διὰ τὸ ἀνέριχτον ἐγγράφου ἀποδείξεως.

Ἀριθ. 1105 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Ἐνεχυριακὴ ἀγωγὴ - αἰτησις ἀναγνωρίσεως ἐνεχύρου. - δτήριξις ἐπὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως. - αἰτησις παραδόσεως συμβολαιογράφου.

Ἐπειδὴ τῆς περὶ ἐνεχύρου ἐμπραγμάτου ἀγωγῆς, οἷα ἡ ὑπὸ κρίσιν, ἀληθῶς κυρία αἴτησις κατὰ νόμον ἐστὶν ἡ ἀξίωσις περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ ἐνεχυριακοῦ δικαίωματος τοῦ ἐνάγοντος πιστωτοῦ, ἡ παράλειψις δὲ ταύτης ἐπιφέρει τὴν ἀπορρίψιν τῆς ἀγωγῆς ὡς νόμῳ ἀστηρίχτου. Ἐν προκειμένῳ δὲ μὴ δὲν κρίνεται ἀναγκασία ἡ τοιαύτη αἴτησις, διότι ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἐνεχυριακοῦ δικαίωματος τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ τῶν ἐπιδίκων καθρεπτῶν ἀναγνωρίσθη τελεσιδικίως μετὰ τῶν διαδίκων μερῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1420 (1896) ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου καὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ποιεῖται μνησίαν ἡ ἀγωγὴ καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐρείδεται αὕτη. Κατ' ἀπολοῦθιαν νομίμως δὲν ἐκρίθη ἀπορριπτέα ἡ ἀγωγὴ ὑπὸ τοῦ δικάσαντος πρωτοδικείου. Εἰκαὶ ἡδυνάτῃ τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ ὅτι καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔδει νὰ ζητηθῇ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἡ ἀναγνώρισις τοῦ ἐνεχυριακοῦ δικαίωματος καὶ ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως ταύτης ἔδει ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ (*).

(*) Εἶναι παράδοξος ἡ ἀντιληψίς τὴν ἡποίαν ἔχει

Ἐπειδὴ εἰ καὶ ἡδύνατό τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ ἀγωγή ἦν ἀπορριπτέα ὡς μὴ νόμιμος διὰ τοὺς ὁρθοὺς καὶ νομίμους λόγους τοὺς ἐκτεθεῖμένους ἐν τῇ μειοψηφίᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4137 (1903) ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, εἰς οὓς καὶ ἡ ἥττων τοῦ δικαστηρίου τούτου γνώμη ἀναφέρεται, διότι ἔδει οἱ ἐνάγοντες νὰ ἐπιδιώξωσι τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἐπιδίκων καθρεπτῶν εἰς τὸν ὀφειλέτην Κ. Χ^{***} ἢ ὑφισταμένης τῆς πτωχεύσεως αὐτοῦ, εἰς τοὺς συνδίκους αὐτῆς ὡς ἀντιπροσώπους τοῦ πτωχεύσαντος. Μ' ὅλα ταῦτα.

Ἐπειδὴ διὰ τοὺς ὁρθοὺς καὶ νομίμους λόγους τῆς ὑπ' ἀριθ. 272 τοῦ 1904 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἐκδοθείσης ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ καὶ νῦν ἐκκαλουμένου κατὰ τῆς ἐκτεθείσης ὑπ' ἀριθ. 4137 ἀποφάσεως, εἰς οὓς ἀναφέρεται καὶ αὐθις τὸ δικαστήριον, νομίμως ἀξιούται διὰ τῆς ἀγωγῆς ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐναγομένου περὶ ἀποδόσεως τῶν ἐπιδίκων καθρεπτῶν εἰς τὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6056 (1898) ταλαιπώρου ἀποφάσεως τοῦ ἐνταῦθα πρωτοδικείου ὡς ἐφετείου διορισθέντα ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον συμβολαιογράφον.

Ἀριθ. 1106 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Ὅριστικὴ ὑπὸ ὄρον ὄρκου. - ἔφεσις πρὸ καὶ μετὰ δόδιν. - οὐ δυνατὴ ἀνάκλησις. - ἐπαγωγή πρὸ δόσεως. - ἀποδοχὴ καὶ ὡς ἐπακτοῦ.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτέρα ἐνστάσις τοῦ ἐφεσιβλήτου περὶ ἀπαρδέκτου τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὁριστικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀρῶν ἡ κατ' αὐτῆς προηγουμένης γενομένης ἐφεσις ἀπερρίφθη διὰ τῆς... ἀποφάσεως, ἐπηκολούθησε δὲ ἡ δέσις τοῦ ὄρκου, ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ ἐφετείου ἐστὶν ὁριστικὴ μὴ ὑποκειμένη πλέον εἰς ἀνάκλησιν, ἀπορριπτέα ἐστὶν ὡς νόμῳ ἀσπῆρικτος, διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν εἶναι ἀνεπίδεκτος ἐφέσεως κατὰ νόμον, ἀλλὰ μόνον ἀπαρδέκτοι εἰσὶ οἱ λόγοι ἐφέσεως δι' ὧν προσβάλλεται ἡ ὀρθότης τῆς γενομένης ἐκτιμήσεως ἀποδείξεων καὶ τὸ νόμιμον τῶν ἐπιβληθέντων δικαστικῶν ὄρκων, διότι ἡ ἀπόφασις αὕτη, κυρωθεῖσα ἐν ταῖς διατάξεσι τῆς ταύταις διὰ τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, θεωρεῖται ὡς ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου, ἥτις μετὰ τὴν δέσιν τῶν ὄρκων, παρὰ τὴν γενικὴν ἐν τῷ ἀρθρ. 180 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀρχὴν, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀνάκλησιν διὰ τῆς ἐκ νέου ἐκτιμήσεως νέων τοιούτων, καθόσον κατὰ συνδυασμὸν ἀρθρῶν 357 καὶ 382 τῆς Πολ. Δικονομίας ὁ γενόμενος δικαστικὸς ὄρκος ἀποτελεῖ ἐντελὴ ἀπόδειξιν καὶ παράγει τὸ

ἡ μειοψηφία. Ἡ αἰτιῶσις περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ ἐναγυακοῦ δικαιώματος δὲν εἶναι ἀπλὴ τυπολογία, χροίζουσα ὠρισμένης θέσεως ἐν τῷ δικηγράφῳ τῆς ἀγωγῆς. ἀλλ' εἶναι στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐν αὐτῇ διὰ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀγωγή ἐναγύρου μετὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τοιαύτης καὶ οὐχὶ ἄλλῃ τοιαύτῃ ἄνευ τῶν ἀποτελεσμάτων ἐκείνης. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἀπαιτεῖται διὰ πᾶσαν ἀγωγήν νὰ δίδονται τῷ δικαστῇ τὰ στοιχεῖα τῆς ἐπὶ τοιοῦτω καὶ τοιοῦτω αποτελέματι ἀποδοχῆς τῆς.

ἐν τῷ ἀρθρῳ 373 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀνεπίδεκτον πάσης ἀνταποδείξεως νόμιμον τεκμήριον.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων ἐφεσίβλητος τὸν ἐπιβληθέντα αὐτῷ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀπαλλακτικὸν ὄρκον ἔδωκεν ἐμπροθέσμως καὶ ἰσχυρῶς, ἡ δὲ διὰ τῆς... αἰτήσεως τῶν ἐνάγοντι πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὄρκου, γενομένης ἐπαγωγῆς, ἀντὶ τοῦ ἐπιβληθέντος ἀπαλλακτικοῦ, τοῦ ἐπακτοῦ ὄρκου, ἐπαυληφθεῖσα προφορικῶς παρὰ τοῦ ἰδίου ἐναγομένου καὶ κατὰ τὴν ὁρκοδοσίαν μετ' ἀντιρρήσεων πρὸς δέσιν τοῦ ἀπαλλακτικοῦ ὄρκου, οὐδαμῶς ἐπηραεῖς τὸ κύρος καὶ τὴν ἰσχύν τοῦ δοθέντος ὄρκου μὴδ' ἐπήνεγκε τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἐπιβαλλούσης αὐτὸν ἀποφάσεως κατὰ τὴν διάταξιν τῆς ταύτης, οὐδὲ ἐκώλυσε τὴν ἐπέλευσιν τῶν ὁρισθεῖσων συνεπειῶν διὰ τῆς δόσεως τοῦ ἀπαλλακτικοῦ ὄρκου, διότι ὁ ἐμὸς εἰς τὸν παρόντα κατὰ τὴν ὁρκοδοσίαν ἀντίδικον ἐδήλωσεν ὅτι ἀποδέχεται τὴν ἐπαγωγήν τοῦ ὄρκου καὶ δίδωσι τὸν ἀπαλλακτικὸν ὄρκον ὡς ἐπακτὸν, τοιοῦτοτρόπως δὲ διὰ τῆς οὕτως δόσεως τοῦ ὄρκου καὶ μὴ ὑπαρχούσης κατὰ τὸ ἀποτέλεσμα διαφορᾶς τινὸς μεταξὺ τοῦ δικαστικοῦ καὶ ἐπακτοῦ ὄρκου, ἐξέλιπε καὶ ὁ μόνος δικαιολογητικὸς λόγος, δι' ὃν προτιμᾶται τοῦ δικαστικοῦ ὁ ἐπακτὸς ὄρκος, ὁ τοῦ δυνατοῦ τοῦτέστι τῆς ἀντεπαγωγῆς τούτου μὴδὲ διὰ τὴν ἀποδοχὴν καὶ δέσιν καὶ ὡς ἐπακτοῦ τοῦ ἀπαλλακτικοῦ ὄρκου ἀπητητο δικαστικὴ ἀπόφασις, διότι κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 376 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐάν οἱ διάδικοι εἰσὶ παρόντες ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὑποχρεοῦνται εἰς ταχίστην δήλωσιν ἀντεπαγωγῆς καὶ δέσιν τοῦ ὄρκου. Ἀλλὰ καὶ ἐνεκα τῆς γενομένης ἐν τῷ ἐπαχθέντι ὄρκῳ προσθήκης δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη δικαστικῆς ἀποφάσεως διότι ἡ προσθήκη αὕτη δὲν ἐπιφέρει μεταβολὴν τοῦ περιεχομένου τοῦ ὄρκου διό καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου δὲν εἶναι ἄκυρος ὁ δοθεὶς ὄρκος, ἀλλ' ἀπλῶς περιέχει τὸν προσδιορισμὸν πραγματικοῦ γεγονότος, οὗτινος ἡ ἀλήθεια ἤθελε προσδώσει εἰς τὸν ἀρχικὸν ἐναγόμενον Γ. Π^{***} τὴν ιδιότητα τοῦ ἐμπόρου, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ ἀποδεικτέον θέμα καὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀπαλλακτικοῦ ὄρκου κατ' ἀκολουθίαν νομίμως τὸ δικάσαν πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν ἐκτεθεῖσαν περὶ ἐπαγωγῆς ἀντὶ τοῦ ἀπαλλακτικοῦ τοῦ ἐπακτοῦ ὄρκου.

Ἀριθ. 1107 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Ἀναβολὴ πλειστηριασμοῦ. - τρόπος γνωστοποιήσεως συμβολαιογράφῳ.

Ἐπειδὴ ὅπως ὑποχρεῖται ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος ν' ἀπέσχη τῆς τελέσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, διδομένης ἀναβολῆς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν, δὲν ἀπαιτεῖται, ὡς μὴ νομίμως ὑποστηρίζεται ὁ ἐκκαλὼν ἐνανόμενος, νὰ κοινοποιῇται τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλλῳ ἢ περὶ ἀναβολῆς πρᾶξις τοῦ προέδρου διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος ἢ ἐπιδεικνύοντα τοῦλάχιστον αὐτῷ ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐτῆς, ἵνα ἐξακριβῶται παρ' αὐτοῦ ἂν περιέχῃ αὕτη τὰς νομίμους διατυπώσεις, ἀλλ' ἀρκεῖ ἡ ἀπλὴ γνωστοποίησις αὐτῷ τοῦ γεγονότος τῆς ἀναβολῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ δι'

οιουδήποτε μέσου γνωστοποιήσεως· ἐπὶ τῇ βάσει ὅθεν τῆς ἐκδόχης ταύτης τάξις καὶ ἡ ἐκτεθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 1071 ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου τὸ ἐν αὐτῇ ἀποδεικτέον θέμα κατὰ νόμον ἐπραξεν· οὐδὲ ἀπηγγέλτο διὰ τὴν τοιαύτην τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου ὑποχρέωσιν νὰ ὁρισθῇ ἐν τῷ ἐκτεθέντι ἀποδεικτέῳ θέματι τὸ πρόσωπον παρ' οὗ ἐγένετο τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλῳ ἡ γνωστοποιήσις τῆς παραχωρηθείσης ἀναβολῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ, διότι ἐπὶ πᾶσιν ἀρκεῖ κατὰ νόμον πρὸς τοῦτο ἡ ὅπωςδὴποτε περιέλευσις εἰς γνῶσιν τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου τοῦ γεγονότος τῆς γενομένης ἀναβολῆς. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ ὅτι ἵνα ἀπόσχη ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλος τῆς τελέσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀπαιτεῖται νὰ γνωστοποιηθῇ αὐτῷ ἡ δοθεῖσα παρὰ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν ἀναβολὴ εἴτε ἐπιμελείᾳ τῶν διαδικίων, εἴτε ἐξ ἐπαγγέλματος, τοῦτέστι παρὰ τοῦ ἰδίου προέδρου τῶν πρωτοδικῶν ἢ παρὰ τοῦ γραφείου τοῦ δικαστηρίου. Συνεπὶς εἶδε ἐν προκειμένῳ νὰ περιληφθῇ ἐν τῷ ἀποδεικτέῳ θέματι ὁ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐναγόντων περὶ τῆς παρὰ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν γενομένης γνωστοποιήσεως εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλον τῆς παραχωρηθείσης ἀναβολῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ (*),

Ἀριθ. 1109 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Ἐπισθογράφους.-ἐγγυήσεις πρὸς μεταγενέστερους.-ἀποδεικτικά μέσα.-ἐπικλήσεις ἐγγράφου.-βεβαίωσις χρονολογίας.

Ἐπειδὴ ἡ δι' ἐπισθογραφῆσεως συναλλαγματικῆς ἢ γραμματίου εἰς διαταγὴν παρεχομένη, σὺν τῇ μεταβιβάσει τῆς κυριότητος αὐτῆς, ἐγγυήσις ὑπὸ τοῦ ἐπισθογράφου πρὸς τοὺς ἐπομένους τοιοῦτους καὶ τὸν κομιστὴν, περὶ τῆς κατὰ τὴν λήξιν ἐξοφλήσεως ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου, συντελουμένη μόνον ἐγγράφως, κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, δὲν δύναται νὰ ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων, παρὰ τὸν ἐμπορικὸν χαρακτῆρα τῶν ἐκ συναλλαγματικῆς ἢ γραμματίου ἐμπορικοῦ ἐνεχομένων, διότι ὁ γενικὸς κανὼν τοῦ ἐπιτρεπτοῦ τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως ἐν ἐμπορικαῖς διαφοραῖς κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, δὲν ἐφαρμόζεται ἐφ' ὧν πράξεων ὁ Ἐμπορικὸς Νόμος ἀπαιτεῖ ἐγγράφον. Ἐπομένως καὶ περὶ ὅρου περιοριστικοῦ, ὅφ' ὃν ἡ ἐγγυήσις αὕτη ἐδόθη, δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις. Προκειμένου δὲ περὶ ἀποδείξεως συμβάσεως ἐντολῆς καὶ μετὰξὺ τῶν διὰ τῆς συναλλαγματικῆς ἢ τοῦ γραμματίου ἐνεχομένων, συναφoῦς πρὸς τὴν γενομένην ἐπισθογραφῆσιν, δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις αὐτῆς διὰ τε τὸν ἄνω λόγον καὶ ἄλλως τε, διότι ἡ σύμβα-

σις ἐντολῆς εἶναι φύσεως ἀστυκῆς, τὸν δὲ τακτικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα δὲν μεταβάλλει τὸ περιστατικὸν μόνον ὅτι εἶναι παρακολούθημα κυρίας ἐνοχικῆς ἐμπορικῆς, ἀφ' οὗ ρητῇ διατάξει τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου δὲν προσδίδει αὐτῇ ἐμπορικὴν ιδιότητα, ὡς ἐπὶ τῶν ἐγγυήσεων τῶν ἐπὶ συναλλαγματικῆς ἢ ἐπὶ γραμματίου εἰς διαταγὴν παρεχομένων.

Ἐπειδὴ, μὴ προκειμένου περὶ ἐμπορικῆς ἀλληλογραφίας ἢ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων, ὧν ὁ Ἐμπορικὸς Νόμος ἀναγνωρίζει πρὸς πάντας ὡς βεβαίαν τὴν χρονολογίαν τῶν, ἡμαρτημένως ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐδέχθη ὅτι ἔχουσιν ἀποδεικτικὴν ἰσχύιν αἱ προσαχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ καλοῦντος ἱπποτολαί ἀπέναντι τοῦ ἐκκαλοῦντος ὄντος πρὸς αὐτὰς τρίτου, παρὰ τὴν διατάξιν 413 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐφαρμαζομένην καὶ ἐπὶ ἐγγράφων ἐν ἐμπορικαῖς διακρίσεως, προσαγομένων πρὸς ἀπόδειξιν συμβάσεων, καθ' ἃς ἡ ἐμάρτυρος ἀπόδειξις ἀπαγορεύεται κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀνωτέρῳ σκέψει εἰρημένα.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 751 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΜΕΡΜΗΡΑΣ

Ἐπαλήθευσις.-ἀντικατάστασις κωλυομένου δυνδίκου ὑπὸ δανειστοῦ.-παριστάμενος.-ἐκχώρησις ἐταιρικῆς μερίδος.-ἐκδοχέας.-οὐ δανειστής.

Ἐπειδὴ νομίμως ἀπευθύνεται ἡ προκειμένη ἐφεσις κατὰ μόνης τῆς ἐφεσιβλήτου ἐταιρίας «Γιοί Γ. Τ***», μόνης διαδικίου οὐσίας ἐν τῇ πρωτοδικῇ δίκῃ, καλῶς δὲ ὑποστηρίζεται μόνον διὰ τοῦ ἀντειπόντος πιστωτοῦ, τοῦ καὶ προσληφθέντος μετὰ δύο ἄλλων πρὸς ἐξέλεξιν τῆς ἐπιδίκου πιστώσεως, ἀντὶ τοῦ κωλυομένου συνδίκου Χ. Τ***, καὶ ἀπορριπτεῖα ἀποβαίνει ὡς μὴ νόμιμος ἡ ἐνστάσις περὶ τοῦ ὅτι λόγῳ τοῦ ἀδιαιρέτου τῆς διαδικασίας καὶ λόγῳ ὅτι οἱ σύνδικοι ἐκπροσωποῦσι τὴν ὁμάδα, κοινὸν ἔχουσιν συμφέρον ἀπὸ τῆς ἐκδασιν τῆς δίκης, εἶδε ν' ἀπευθυνθῇ ἡ ἐφεσις κατὰ τῶν δύο συνδίκων καὶ κατὰ τῶν λαθόντων μέρος εἰς τὴν ἐξέλεξιν τῆς ἐπιδίκου ἀξιώσεως ἐτέρων πιστωτῶν, Ι. Β*** καὶ Σ. Ξ***. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν, 1) ὅτι ἐνεκα τῶν εἰρημένων λόγων εἶναι οὐχὶ ἀπαράδεκτος ἡ ἐφεσις, ἀλλ' ἐξαφανιστέα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ὡς διαδικίον μόνον τὸν ἐκκαλοῦντα πιστωτὴν, ἐνῷ διάδικοι ἐν προκειμένῳ εἰσιν καὶ οἱ ἀντιπροσωπεύοντες τὴν ὁμάδα σύνδικοι ἀπέναντι καὶ τῆς ὁποίας ὁμάδος δεόν νὰ ἰσχύσῃ ἡ ἐκδοτέα ἀπόφασις, οἱ δὲ σύνδικοι δὲν ἐκλητεύθησαν ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου πρὸς στήριξιν τῆς ἀμφισβητηθείσης ἀξιώσεως τῆς 2) εἶναι ἐξαφανιστέα ἡ ἀπόφασις, διότι δὲν ἐγνωμάτευσεν ὁ εἰσηγητὴς τῆς πτωχεύσεως, καθὰ ἀπαιτεῖ ὁ Ἐμπορικὸς Νόμος ἐν ἀρθρ. 454, θεωρῶν τὴν ἐκθεσιν καὶ γνώμην τοῦ εἰσηγητοῦ, ὡς μέρος τῆς διαδικασίας καὶ ἀπαραίτητον στοιχεῖον πρὸς ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου (Lyon-Caen § 447).

Ἐπειδὴ καθὰ προκύπτει ἐκ τοῦ προσαγομένου συμβολαίου, τὸ ὅποιν ἡ ἐφεσιβλήτος ἐπικαλεῖται καὶ

(*) Ἀποτελέσματα ἀνάστροφα τῆς παραδόξου ἐκδόχης εἶναι διὰ τὴν δραστηκότητα τῆς περὶ ἀναστολῆς προσδρικῆς διατάξεως, πρέπει νὰ γνωστοποιηθῇ αὕτη τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλῳ προβλ. τὰ ἐν ἐλ. 149 ΧΠΙ ὑπὸ τὴν 850 Ε. Α.

ἐπεκαλέσθη διὰ τὴν ἐξέλεγχιν τῆς ἐπιδικίου ἀξιώσεως τῆς, τὸ μέλος τῆς πτωχευσάσης ἐταιρίας Γ' Κ'. ἐξχωρήσεν εἰς τὴν ἐφεσίβλητον τὴν ἐν τῇ ἐταιρίᾳ μερίδα αὐτοῦ, ἥτοι τὴν εἰσφορὰν τοῦ ἐκ δρ. 14.500 (γενομένην οὕτω παρακοινωνὸν αὐτοῦ Ν. 19.20. Πανθ. (17.27), τὰς ὁποίας δραχμὰς θὰ ἐλάμβανεν ἡ ἐφεσίβλητος μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἐταιρίας καὶ κατὰ τὴν ἐκκαθάρισιν αὐτῆς. Ἡ εἰσφορὰ δὲ αὕτη, τῆς ὁποίας δικαιοῦχος κατέστη διὰ τῆς ἐκχωρήσεως ἡ ἐφεσίβλητος, δὲν ἀποτελεῖ δάνειον ἥτοι πίστωσιν πρὸς τὴν ἐταιρίαν, ἀλλ' ὑποχρέωσιν ἐταιρικὴν καὶ κεφάλαιον ἐταιρικόν, ὅπερ δικαιοῦνται νὰ ἀπαιτήσωσι πρὸ παντὸς οἱ δανεισταὶ τῆς ἐταιρίας, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἐφεσίβλητος, ἥτις διὰ τοῦτο δὲν θεωρεῖται καὶ δὲν εἶναι πιστώτρια τῆς ἐταιρίας ἀλλὰ δικαιοδόχος τοῦ μέλους τῆς ἐταιρίας Γ. Κ*** καὶ ὑποκατάστατος τῶν περιουσιακῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου ὄντος ὑποχρέου πρὸς πληρωμὴν τῶν χρεῶν τῆς ἐταιρίας διὰ τῆς ἐν λόγῳ εἰσφορᾶς, ὑπόχρεως εἶναι εἰς πληρωμὴν τῆς εἰσφορᾶς ταύτης τοῖς δανεισταῖς καὶ ἡ ἐκδοχὺς ἐφεσίβλητος, δικαιουμένη μόνον εἰς ὅ,τι ἐκ τῆς εἰσφορᾶς ἀπομένει μετὰ τὴν ἐξόφλησιν ὅλων τῶν πιστωτῶν. Ἀδασίμως δὲ πρστέίνεται, ὅτι λόγῳ τῆς διαλύσεως τῆς ἐταιρίας (ἥτις ὁμολογεῖται ἐπελθούσα) ἀνεδέχθη καὶ ἡσφάλισεν ἡ ἐταιρία πρὸς τὴν ἐφεσίβλητον διὰ τοῦ εἰρημένου 29563 συμβολαίου τὴν πληρωμὴν τοῦ εἰρημένου ποσοῦ, καὶ οὐχὶ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη 2975 (1904) ἐδέχθη τὸ τοιοῦτο, διότι τὸ ἐναντίον ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς ἐν τῷ συμβολαίῳ συμβάσεως προφανῶς προκύπτει καὶ ρητῶς τὸ ἐναντίον ὡς ἐρρήθη, ἐν αὐτῷ φέρεται, δὲν δύναται δὲ νὰ δοθῇ ἐναντία ἐρμηνεία καὶ τοιαύτη σημασία εἰς τὰς τοῦ συμβολαίου φράσεις ὅτι «δικαιοῦται ἡ ἐταιρία «Γ' Κ***» νὰ εἰσπράξῃ τὸ ποσὸν τοῦτο διὰ παντὸς μέσου ἀπὸ τὴν ἐταιρίαν «Γ. Μ*** μετὰ τὴν διάλυσιν αὐτῆς» καὶ ὅτι «εἶναι ἐλευθέρᾳ ἡ ἐταιρία «Γ' Κ***» νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν εἰσπράξιν τῶν δρ. 1450, δυνάμει τοῦ παρόντος κηρυσσομένου ἐκτελεστοῦ ἢ διὰ παντὸς νομίμου μέσου κατὰ τῆς ἐταιρίας «Γ. Μ***», ἀλλὰ μόνον κατὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἐταιρίας», ἀφοῦ 1) δικαίωμα ὁμοίας μετὰ τὴν διάλυσιν ἀπαιτήσεως τοῦ εἰρημένου ποσοῦ θὰ εἶχεν καὶ ὁ δικαιοπάροχος τῆς ἐφεσίβλητου Γ. Κ*** καὶ 2) ἀφοῦ οὐδαμοῦ φέρεται ἐν τῷ συμβολαίῳ ὅτι ἡ ἐταιρία ἀναλαμβάνει ἢ ὑπόσχεται τὴν πληρωμὴν τοῦ ποσοῦ, ἀλλὰ τοῦναντίον ρητῶς φέρεται 1) ὅτι ὁ Γ. Κ*** ὀφείλει ἀτομικῶς καὶ ἀσχέτως πρὸς τὴν ἐταιρίαν του. 2) ὅτι τὸ μέλος τῆς ἐταιρίας Γ. Μ*** (ὁ καὶ ἐξαπομένει κατὰ τὸ συμβόλαιον μόνος κάτοχος καὶ διαχειριστὴς τῆς ἐταιρικῆς περιουσίας) εἰς οὐδεμίαν ἐνέχεται εὐθύνην, εἰμὴ μόνον εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ ἐκχωρουμένου ποσοῦ τῶν 14500 δραχμῶν κατὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἐταιρίας καὶ ἐφ' ὅσον ἤθελεν ἐκκαθαρισθῇ τοῦτο» προφανῶς δ' ὀρίζεται διὰ τῆς συνομολογίας ταύτης ὅτι τὸ εἰρημένον ποσὸν εἶναι ἐταιρικόν (καὶ οὐχὶ δάνειον πρὸς τὴν ἐταιρίαν), τὸ ὁποῖον θα λάβῃ ἡ ἐταιρία «Γ' Κ***» ὅταν ἐκκαθαρισθῇ (μετὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν δανειστῶν) ἡ ἐταιρικὴ περιουσία (ὡς ἐκδοχὺς τοῦ ἐταίρου Γ.

Κ***) καὶ ἂν ὑπάρχῃ καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχῃ τὸ ποσὸν τοῦτο (*).

(*) Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ὀρθὴ ἐκδοχὴ καὶ εἶναι τῷ ὄντι ἄπορον πῶς κατ' ὅθωρον ἢ πλειοψηφία τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως νὰ περιέλθῃ εἰς ἀντίθετον συμπέρασμα. Τότε ὅλοι οἱ συνεταῖροι δι' ἐκχωρήσεων θὰ ἐπιγουράριζαν ὡς δανεισταί. — Ἡ πρωτόδικος 2975 (1904) Πρωτ. Πατρῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εισηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Δ. Μανρῆ, ἔχει ὅδε :

«Ἐπειδὴ ὁ πτωχεύσας δὲν δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς ἀντιρρήσεις αὐτοῦ κατὰ τὴν δίκην ταύτην, ἀφοῦ οἱ σύνδικοι, οἱ ἀπὸ τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως νόμιμοι ἀντιπρόσωποι αὐτοῦ, δὲν παρίστανται ἄρθρ. 446 Ἐμ. Νόμου (πρὸς Lyon Caen Des Faillites § 543).

«Ἐπειδὴ νομίμως ὑποστηρίζεται κατὰ τὸ πιστώματος τῆς ἐταιρίας «Γ' Κ***» ἀντιρρήσεις αὐτοῦ ὁ ἐκ τῶν δανειστῶν Γ. Ρ*** (πρὸς Boistel No 979 Kalller No 1875. contra Lyon-Caen αὐτόθι).

«Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐταιρίας Γ' Κ***, ὅτι διὰ τῆς πτωχεύσεως ἐπῆλθε διάλυσις τῆς ἐταιρίας δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον, ἀφοῦ ἡ ἐταιρία, καίτοι πτωχεύσασα, δύναται νὰ συμβιβασθῇ καὶ μετὰ τὸν συμβιβασμὸν νὰ συνεχίσῃ τὰς ἐργασίας αὐτῆς ἄρθρ. 519 Ἐμ. Νόμου (Α. Π. 302-460 Lyon Caen 311 § 375).

«Ἐπειδὴ διὰ τοῦ . . . Ἀ συμβολαίου μεταξὺ τῶν Γ. Μ***, Γ. Κ***, καὶ τῆς ἐταιρίας Γ' Κ*** συνωμολογήθησαν τὰ ἑξῆς, ὅ ὁ Γ. Κ*** μέλος τῆς ἐταιρίας Γ. Μ***, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐκ δραχμῶν 28.000 ἀπαιτήσεως τῆς ἐταιρίας Γ' Κ***, ἀς ὥφειλεν ἀτομικῶς, ἐξέχωρήσεν πρὸς αὐτὴν τὸ ποσὸν δραχ. 14500 ὅπερ ἀναλογεῖ εἰς αὐτὴν ὡς ἐκδοχέα τῶν δικαιωμάτων τοῦ Α. Π*** καὶ δι' ὅσα οὗτος ἐξ ἰδίων κατέβαλεν εἰς τὴν ἐταιρίαν Μ***. Ἡ ἐκδοχὺς ἐταιρία Γ' Κ*** δικαιοῦται νὰ εἰσπράξῃ τὸ ποσὸν τοῦτο διὰ παντὸς νομίμου μέσου ἀπὸ τὴν ἐταιρίαν Γ. Μ*** κατὰ τὴν διάλυσιν αὐτῆς. Ὁ αὐτὸς Γ. Κ*** διὰ τοὺς τόκους τῆς ὀφειλῆς τοῦ ἐξεχώρησεν εἰς τὴν αὐτὴν ἐταιρίαν τὸ μῆρισμά του ἐκ τῶν καρδῶν τῆς ἐταιρίας Γ. Μ*** ἥτοι τῆς κατὰ τὸ ἥμισυ μετοχῆς του εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐταιρίαν. τὸ δικαίωμα δηλονότι νὰ εἰσπράξῃ καὶ λάβῃ ἡ ἐταιρία κατὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἐταιρίας ἐκ τῆς ἐκκαθαρισθησομένης ἐνεργητικῆς περιουσίας μετοχὴν ἀνάλογον ἐφ' ὅσον προκύψουσιν κέρδη κατὰ τοὺς γεννησομένους ἀπολογισμοὺς τῆς ἐταιρίας. Ὅτι κατὰ πάντα ἀπολογισμὸν ἐδικαιοῦτο ἐκάστοτε ἡ ἐταιρία Γ' Κ*** νὰ εἰσπράττῃ παρὰ τῆς ἐταιρίας Γ. Μ*** τὴν ἀναλογίαν τοῦ Γ. Κ*** εἰς τὰ κέρδη ὅ ὁ Γ. Μ*** ἀνεγνώρισε καὶ ἀπεδέχθη τὴν συμφωνίαν ταύτην, ἀνέλαβε δὲ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ καταβάλῃ εἰς τὴν ἐταιρίαν Γ' Κ*** κατὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἐταιρίας τὸ ποσὸν τῶν 14000 δραχμῶν καὶ τὰ προκύψοντα κέρδη.

«Ἐπειδὴ μετὰ τὴν πτώχευσιν τῆς ἐταιρίας Γ. Μ*** κατὰ τὴν ἐξέλεγχιν τῶν πιστωμάτων τῶν ἐταιρικῶν πιστωτῶν ἐνώπιον τοῦ εισηγητοῦ καὶ τῶν συνδίκων, ἡ ἐταιρία Γ' Κ*** ἡτήσατο δυνάμει τοῦ ἀνωτέρω συμβολαίου ν' ἀναγνωρισθῇ τὸ ἐπὶ τοῦ συμβολαίου τοῦτου ἐπιδέμενον πιστωμά της, τὰς ἀξιώσεις δ' αὐτῆς ἀπέχουσεν ὁ πτωχεύσας πρὸς τὸν ἡνώθη δ' ἐκ τῶν δανειστῶν Γ. Ρ***, διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους 1) διότι δὲν διελύθη ἡ ἐταιρία 2) οὐδὲ δικαιοῦται ἡ ἐταιρία Γ' Κ*** νὰ παραστῇ ὡς ἐταιρικὸς πιστωτὴς κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς ἐπαληθεύσεως τῶν πιστωμάτων.

«Ἐπειδὴ, εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι διὰ τοῦ

Ἀριθ. 752 (1905) (*)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. Δ. ΣΚΟΥΦΟΣ

Ἐγγειος δημοτικὸς φόρος σταφίδος. - ἐνοικιασθῆς. - ἐπιζήτηση παρ' ἀγοραστῶν λόγῳ συμφωνίας ἀναλήψεως καταβολῆς. - ἀποδεικτικά μέσα.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου προκειμένου περὶ ποσοῦ ἀνωτέρου τῶν 50 δραχμῶν

μνησθέντος συμβολαίου ὁ Γ.Κ*** ἐξχώρησε πρὸς τὴν ἑταιρίαν Υἱοὶ Γ. Τ*** μέρος τῆς ἑταιρικῆς αὐτοῦ μοίρας καὶ τῆς ἐπὶ τῶν κερδῶν μετοχῆς του, ὁ δὲ ἐκχωρηθεὶς ὀφειλέτης ἑταιρία Ι Μ** ἀνέλαβε τὴν υποχρέωσιν νὰ καταβάλῃ εἰς τὴν ἑταιρίαν Υἱοὶ Γ. Τ*** κατὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἑταιρίας τὴν κατ' αὐτῆς διὰ τὰ ἀνωτέρω ποσὰ ἀπαιτήσιν τοῦ Γ.Κ***, ὅτι συνεπῶς ἡ ἀπαιτήσις τῆς ἑταιρίας Υἱοὶ Γ. Τ*** δὲν εἶναι ἀπαιτήσις κατὰ τῆς ἑταιρίας. Ὅτι μετὰ τὴν πτώχευσιν τῆς ὁμορρυθμῶς ἑταιρίας κατὰ τὴν ἐπαλήθευσιν τῶν πιστώσεων δὲν δύνανται νὰ παρίστανται οἱ ἀτομικοὶ πιστωταὶ τῶν ἑταίρων καὶ εἰ ἑταῖροι διὰ τὰ παρὰ τῆς ἑταιρίας πρὸς αὐτοὺς ὀφειλόμενα. Ὅτι ἡ ἑταιρία Υἱοὶ Γ. Τ*** ὡς ἐκδοχὸς τῶν δικαιωμάτων τοῦ Γ.Κ*** ἐπὶ τῆς ἑταιρικῆς περιουσίας καὶ τῶν κερδῶν μόνον κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς πτωχεύσεως τοῦ ἑταίρου Γ.Κ*** δύναται νὰ παραστῇ πρὸς ἐπαλήθευσιν τοῦ πιστώματος αὐτῆς. Ὅτι οἱ ἑταῖροι καὶ οἱ ἀτομικοὶ τῶν ἑταίρων πιστωταὶ λαμβάνουν ἐκ τῆς ἑταιρικῆς περιουσίας, ὅ,τι μετὰ τὴν ἀποπληρωμὴν τῶν ἑταιρικῶν πιστωτῶν ἀπομείνῃ. Μ' ὅλα ταῦτα ἡ πλειονότης τοῦ δικαστηρίου τούτου ἀποκρούει ὡς μὴ ὁρθὴν τὴν ἐκδοχὴν ταύτην. καθόσον διὰ τοῦ συμβολαίου τούτου ὡς ἰδίαν ἡ ἑταιρία ἀνέλαβε τὴν πρὸς τὴν ἑταιρίαν Υἱοὶ Γ. Τ*** ὀφειλὴν τοῦ συναιτάρου αὐτῆς. Νομίμως συνεπῶς ἡτήσατο ν' ἀναγνωρισθῇ τὸ πιστῶμα αὐτῆς.

(*) Ἐνοικιαστὴς τοῦ δημοτικοῦ ἐγγείου ἐπὶ τῆς σταφίδος φόρου ἐπιζητεῖ ποσὰ τῶν ἀγοραστῶν τοιαύτης τῶν φόρων τοῦτον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος δι' εἰδικῆς τῶν βαρυνόμενων τῷ φόρῳ τούτῳ παραγωγῶν ἀνέλαβε καὶ τὴν πληρωμὴν τοῦ φόρου. — Ἡ πρωτόδικος 892 (1905) Παιρῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εισηγήσει τοῦ πρωτοδικίου κ. Κ. Παπαδοπούλου, ἔχει φῶς :

«Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς σταφίδος ἔγγειος δημοτικὸς φόρος δὲν ὀφείλεται εἰμὴ μόνον ὑπὸ τῶν παραγωγῶν καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῶν ἀγοραστῶν (ἄρθρ. 6. ΣΗ' Νόμου 1847 καὶ 28 καὶ 29 Δημ. Νόμου) πλὴν ἐν προκειμένῳ ὁ ἐνάγων στηροῖ τὴν ἀγωγὴν του εἰς σύμβασιν ὁνομολογηθεῖσαν μεταξὺ παραγωγῶν καὶ τῶν ἐναγομένων ὡς ἀγοραστῶν δυνάμει τῆς ὁποίας ἀνέλαβον οὗτοι τὴν πληρωμὴν τοῦ δημοτ. φόρου. τοῦθ' ὅπερ δηλοῖ ὅτι ἐπὶ τῆς ἀναδοχῆ ἄλλοτρου γέους δι' ἀντιδόσεως, ἥτις κατὰ μὲν τὸ Ρ. Δίκαιον ἐπὶ τῆς δι' ἐπερωτήσεως ἢ προκατάοξως τῆς δίκης), σήμερον ὅμως ὡς ἐκ τῆς γενικῆς ἰσχύος τῶν ἀδιατιμῆτων συμβάσεων, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπέρχεται καὶ διὰ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, δι' ἧς ὁ πιστωτὴς σιωπηρῶς μὲν πλὴν ἐμφανῶς προχωρεῖ εἰς τὴν ἀργικὴν σύμβασιν, τικτομένῳ ἐντεῦθεν νέῳ ἐνοχικοῦ δεσμοῦ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ νέου ὀφειλέτου (Ἐφ. Πατρ. 1228 τοῦ 96), ἐπὶ τῇ βάσει ὅθεν ταύτη ἐξετασθήσεται ἡ ἀγωγὴ, διότι τὸ ἔθιμον ὅπερ ὁ ἐνάγων ἐπικαλεῖται ἀνίσχυρον ἐστὶν ὡς ἀντικείμενον εἰς τὸν νόμον τὸ δὲ ἄρθρ. 1025 Πολ. Δικονομίας προσηγορεῖται πρόσκλησιν τοῦ ὀφειλέτου πρὸς νομιμοποίησιν ἥτις ἐν προκειμένῳ δὲν ἐγένετο.

δὲν ἐπετράπη τῷ ἐκκαλοῦντι ἐνοικιαστῇ ἡ ἐμμέριος ἀπέδειξις, μὴ συντρέχοντος λόγου τινὸς ὑπὲρ αὐτῆς, διότι οὐδὲ τρίτος τυγχάνει, ἀσκήσων τὰ δίκαια τῶν σταφίδοπαραγωγῶν καὶ ταυτίζόμενος τούτοις ἐκ τῆς γενομένης συμβάσεως μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἀγοραστῶν τῆς σταφίδος περὶ τῆς πληρωμῆς τοῦ φόρου, οὐδ' ἡ φύσις τοῦ μεταξὺ τῶν παραγωγῶν καὶ τῶν ἀγοραστῶν ἐμπόρων καταρτισθέντος συναλλαγματος τῆς ἀγοραπωλησίας τυχὸν ἐμπορικοῦ δύναται ν' ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν τινα ὡς πρὸς τὸ πρόσθετον σύμφωνον καὶ ἐντελῶς ξένον τῇ κυρίᾳ συμβάσει τῆς ἀναδοχῆς ὑπὸ τῶν ἀγοραστῶν τῆς πληρωμῆς τοῦ βαρύνοντος τοὺς παραγωγούς πωλητὰς φόρου τῆς σταφίδος πρὸς τὸν Δῆμον Αἰγείρας, καὶ ὁ σχετικὸς λόγος ἐφέσεως ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος (Πολ. Δικονομίας 300).

Ἀριθ. 754 (1905) (*)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. Δ. ΣΚΟΥΦΟΣ

Πενθερὰ προικοδότις. - εὐεργέτημα εὐπορίας. - λύσις γάμου θανάτῳ συζύγου. - ἀπαιτήσις μὴ παραχθείσης προικὸς. - ἐναντιώδης ἐλβεύσεως ἀσφαλείας.

Ἐπειδὴ πᾶσα προίξ, μὴ ἐκ πατρικῆς περιουσίας ἐκπορευομένη, θεωρεῖται ἀπὸ ἐξωτικῆς Ν. 5 § 5,

(*) Ἡ πρωτόδικος 456 (1905) Γρωτ. Πατρῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εισηγήσει τοῦ πρωτοδικίου κ. Κ. Α. Παπαδοπούλου, ἔχει φῶς :

«Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ Νόμου 42 § 2 Βασιλ. (28.8) καὶ Σχολ. ἐν Νομ. 79 Βασιλ. (29.1) καθ' ὃν καὶ μετὰ τὴν τοῦ γάμου διάλυσιν δύναται κινεῖν κατὰ τοῦ ἐπερωτηθέντος καὶ ἀπαιτεῖν τὴν προίκα ὁ ἀνὴρ, συνεπῶς ὅτι ἐὰν ὁ σύζυγος παρέλειπε, συνεπῶς τοῦ γάμου, νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ ἀπαιτήσεως τῆς προικὸς ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ὑποσχεθέντος αὐτῇ, δικαιοῦται μετὰ τὴν λύσιν αὐτοῦ, θάνατῳ τῆς γυναίκος, ἢ ν' ἀπαιτήσῃ καὶ ἀποδώσῃ ταύτην εἰς τοὺς πρὸς ἀνάληψιν δικαιουμένους ἢ νὰ ἐκχωρήσῃ αὐτοῖς τὴν πρὸς τοῦτο ἀρμοζούσαν ἀγωγὴν, τοῦθ' ὅπερ δηλοῖ ὅτι διὰ τῆς οὕτως ἐπερχομένης λύσεως τοῦ γάμου ἡ προίξ δὲν ἐπαναστρέφει αὐτοδικαίως εἰς τοὺς κληρονομοὺς τῆς γυναίκος. Ἐν προκειμένῳ ὅθεν τοιαύτης περιπτώσεως ὀφισταμένης, ὁρθῶς ἐπιτάσσονται οἱ ἀνακόπτοντες εἰς καταβολὴν τῆς παρ' αὐτῶν ὑποσχεθείσης προικὸς πρὸς τὸν καθ' οὗ ἡ ἀνακοπή, ἔστω καὶ ἂν ἐπὶ τῆς ἡδὴ τῆς τοῦ γάμου διάλυσιν διὰ τοῦ θανάτου τῆς θυγατρὸς τὰ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου ὑποτιμηζόμενα διὰ τοῦ πρώτου τῆς ἀνακοπῆς λόγου ἀπορριπτὰ εἰσι ὡς νέμω μὴ βάσιμα (Ἐφ. Ἀθ. 1065 (1890) Ἐφ. Ναυπλ. 631 (1894)).

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον 79 Βασιλ. (29.1) «ὁ μὲν ἐξωτικὸς ἐπαγγελιάμενος προίκα εἰς τέλειον καταδικάζεται, ὁ δὲ πενθερὸς συνεπῶς μὲν τοῦ γάμου μέχρις εὐπορίας, μετὰ δὲ λύσιν ἐκ τῆς αἰτίας καὶ τοῦ προσώπου τοῦτο τὸ δίκαιον ἔχει». Ὑπὸ τῆς ἐναντιώδους δὲ ἐν τῷ Νόμῳ 5 § 5, 6.9 Πανλ. (23.3) διακρίσεως καθ' ἣν πᾶσα μὴ ἐκ πατρικῆς περιουσίας ἐκπορευομένη προίξ θεωρεῖται ἀπὸ ἐξωτικῆς, ἔπεται ὅτι ἡ προίκα τῷ γαμβρῷ ὑποσχεθεῖσα μὴ τῇ τῆς γυναίκος εἰς τέλειον καὶ αὕτη καταδικάζεται, ἅτε τῆς τοιαύτης προικὸς προσχομένης οὐχὶ ἀπὸ πατρὸς (πενθερῶ) ἀλλ' ἀπὸ ἐξωτικῆς. Τούτων τεθέντων δὲν δύναται ἡ ἐκ τῶν ἀνακοπτόντων Α. Ο*** ἐν τῇ ιδιότητι αὐτῆς ὡς πενθερᾶς νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ ὑπὲρ αὐτῆς τὸ τῆς

6, 9 Πανδ. (23. 3) Μομφερρ. 'Ενοχ. 1 § 330 6' εδ. 3, Καλλ. Γ' § 929, Πολ. 1 σελ. 318 σημ. 1, ρητώς δε ἀρνούνται οἱ νόμοι τὸ εὐεργέτημα τῆς εὐπορίας τῷ ἐξωτικῷ Ν. 84 d. h. t. (23.3) «ὁ μὲν ἐξωτικός ἐπαγγελλόμενος προῖκα εἰς τέλειον καταδικάζεται» Βασίλ. 29.1 L. 41 pr. d. de re indie 42.1, ἐν τοῖς ἐξωτικοῖς δὲ καταλεχτέαν καὶ τὴν ἐπαγγεILLAμένην προῖκα πενθεράν, ὑπὲρ τῆς κατ' ἀναλογίαν δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ προνόμιον ἐντέλως προσωπικόν, μηδεμίαν ἐν τῷ νόμῳ ὑπαρχούσης ρητῆς μαρτυρίας περὶ τούτου, παρέλκει δὲ ἡ κρίσις ἀν νομίμως παρητήθησαν τοῦ εὐεργετήματος τῆς εὐπορίας οἱ ἐκκαλοῦντες, ἀφ' οὗ τοιοῦτο εὐεργέτημα ὑπὲρ αὐτῶν δὲν ὑφίσταται.

Ἐπειδὴ καὶ μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου διὰ τοῦ θανάτου τῆς γυναικὸς, ὁ σύζυγος δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν προῖκα παρὰ τοῦ εἰς τοῦτο ὑποχρέου, ἐάν, διαρκούντος τοῦ γάμου δὲν ἐδόθη αὐτῷ, οὐδ' ἐκβάλλεται ζητῶν, ὡς ἐφείλων νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν προῖκα τοῖς κληρονόμοις τῆς συζύγου, ὡς ἐν προκειμένῳ τῷ ἰδίῳ τέκνῳ, διότι ἀληθὲς ὅτι μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου ἡ προῖξ ἀπόλλυται τὴν ιδιότητα ταύτην, ἀλλὰ τὰ πρὸς ἀπαίτησιν ταύτης δικαιώματα τοῦ συζύγου παραμένουσιν ἀμείωτα, κατὰ ρητὴν τοῦ νόμου διάταξιν «κὰν κληρονόμοι ὧσιν οἱ προικοδοῦνται», περίπτωσις μὴ ὑφισταμένη ἐν τῇ δίκῃ ὑπόντος τέκνου, «καὶ οὐδὲ δύνανται οἱ κληρονόμοι τοῦ πενθεροῦ περιγραφῇν τινὰ κεχρησθαι κατὰ τοῦ γαμβροῦ ὡς δόλον ποιούντος, οὐδένα γὰρ δόλον ποιεῖ ἀπαιτῶν ἐπειδὴ οὐ τῷ πενθερῷ, πρὸς δὲν

εὐπορίας εὐεργέτημα, ὡς μὴ προβλεπομένης τοιαύτης περιπτώσεως ἐν τῷ νόμῳ, οὐδὲ ἐπιτρέπεται κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογὴ ἐπὶ ἐξαιρετικῷ δικαίῳ. οὗτοις ἄλλως ὁ νομικὸς λόγος συνιστάμενος κυρίως εἰς τὴν ἰδιόζουσαν φύσιν τοῦ ἐνοχικοῦ δικαιώματος καὶ οὐκ ἀπλῶς εἰς τὴν ἐκ τῆς συγγενείας προσωπικὴν σχέσιν (ἀφοῦ ἡ ἐκ τοῦ εὐεργετήματος ποσताσία χορηγεῖται εἰς τὸν πενθερόν καὶ μετὰ τὴν τοῦ γάμου λύσιν, ἐνῷ ὁ ἐξ ἀγχιστείας συγγενικὸς δεσμός δὲν ὑφίσταται πλέον), ἀνεπίδεκτος ἐστὶν ἐπεκτάσεως καὶ ἐν τῷ προκειμένῳ θέματι, ἔνεκεν τῆς προεξηρημένης διαστολῆς (Μομφερράτ. 'Ενοχ. 1 § 330 6' εδ. 3 Καλλ. Γ' § 929 6' Πολ. 1 σελ. 318 σημ. 1). Ἄλλως τε δὲ ἀφοῦ διὰ τῆς ἐπικαλουμένης συμβολαιογραφικῆς πράξεως, γενομένης μετὰ τὴν ἐπιβληθεῖσαν κατάσχεσιν μεταξὺ τῶν ἀνακοπτόντων ἀφ' ἐνὸς καὶ τοῦ ἐπισπειδόντος ἀφ' ἑτέρου, συμφωνήθη ρητῶς ὅπως ἡ τοῦ γρόους καταβολὴ γίνῃ εἰς δλοκλήρον παρ' ἐκάστου τῶν συμβληθέντων ἔπεται ὅτι αὕτη, μετὰ μάλιστα τὴν ἐκ τοῦ Βελλιανέου δόγματος παραίτησιν, θεωρεῖται ἐμφανῶς παραιτηθεῖσα καὶ τῆς ἐκ τοῦ εὐεργετήματος τῆς εὐπορίας ποσताσίας, τοῦδ' ὅπερ οὐδαμῶς ἀπαγορεύεται, καθόσον ἡ σχετικὴ περὶ τοῦ ἐναντίου διάταξις τοῦ Νόμου 11 § 1 Πανδ. (24.3) ἀναφερομένη προδήλως εἰς περίπτωσιν συγγενικοῦ δεσμοῦ, δὲν συντρέχει καὶ ἐν προκειμένῳ, ἅτε καταργηθεῖσθαι τῆς ἐξ ἀγχιστείας συγγενείας μεταξὺ γαμβροῦ καὶ πενθερᾶς διὰ τῆς λύσεως τοῦ γάμου (§ 6.7 Εἰσηγ. 1.10). Ἐπομένως μὴ ὑφιστάμενου μεταξὺ τούτων ἡθικοῦ δεσμοῦ, καθ' οὗ νὰ προσκρούῃ ἡ γενομένη παραίτησις, αὕτη ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης τοῦ νόμου διατάξεως ἀποκλείεται (Windscheid 'Ενοχ. 1 § 268 Argnts 'Ενοχ. § 226 Παπαρ. 'Ενοχ. II § 226).

συμφωνήσεν, ἀλλὰ τῇ θυγατρὶ τὴν προῖκα χρεωστεῖ ἀποδοῦναι» Βασίλ. 28.2.8 Θεμ. 42, ἐρθῶς συνεπῶς ἀπεφάνετο ἀπορριπτέαν τὴν ἐνστασιν ὅτι, ὑπόντος τέκνου ἔδει ἡ ἐπιταγὴ νὰ κινηθῇ παρὰ τοῦ ἐπιτάσσοντος ὡς πατὴρ τοῦ ἀνηλίκου καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τούναντιος λόγος ἐφέσεως ὡς ἀβάσιμος νόμος.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνστασις ὅτι δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ ἡ ἐκ τῆς προικὸς ἀπαίτησις, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὰ δοθέντα εἰς ἀσφάλειαν ἀκίνητα παρὰ τοῦ προικολήπτου ἦσαν βεβαρημένα δι' ὑποθηκῶν, ἐστὶ νόμος ἀσθηρικός, διότι καὶ ἀληθὲς ὑποτεθῇ τοῦτο, οὐδὲλως παραβλάπτει τὴν καταβολὴν τῆς προικὸς, ἀφοῦ τοιοῦτο δὲν συμφωνήθη οὐδ' ἰσχυρίζονται τοιαύτην τινὲ συμφωνίαν οἱ ἐκκαλοῦντες, ὡς ὁρθῶς ἀπεφάνετο ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις.

Ἀριθ. 755 (1905 (*))

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Δ. ΣΚΟΥΦΟΣ

Ἀντιρροῦντες ἐφόρου. - ἀμφιδόμητις ἀξίας ἀπαιτήσεων καὶ ἐπιδοφαιλίας αὐτῶν.

Ἐπειδὴ τῷ ἀντιλέγοντι ἐφόρῳ νομίμως ἐπεβλήθη τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως, προκειμένου περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ ὅτι μείζων ἡ ἀξία τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἐν τῇ δηλώσει σημειωθεισῶν ὡς ἐφειλομένων ἔτι καὶ τῶν τόκων, διότι ὁ ἰσχυρίζομενος ἀποδεικνύει ἐκεῖνα τὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἀπαιτοῦνται ἀναγκαιῶς πρὸς ὑποστήριξιν τῆς αὐτοτελοῦς αἰτήσεως ἢ ἀνταίτησεως ἐφ' ὅσον ταῦτα ἀμφισβητοῦνται (Πολ. Δ. 248).

Ἐπειδὴ οὐχὶ ὁρθῶς ὅμως τὸ αὐτὸ Πρωτοδικεῖον Πατρῶν ἐδάρυεν τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον καὶ τῇ ἀποδείξει ὅτι αἱ ἐν τῇ δηλώσει σημειούμεναι ἀπαιτήσεις οὐκ εἰσὶν ἐπισφαλεῖς διὰ τὸ ἀφερέγγυον τῶν ἐφειλετῶν, διότι τοὺς ἐν τῇ δηλώσει σχετικούς ἰσχυρισμούς τῶν δηλούντων ἀπλῶς ἡρνήθη ὁ ἐφορος, τούτους δὲ ἀμφισβητούμενους, κατὰ τὴν ἀνω τεθεῖσαν δικονομικὴν ἀρχήν, ἔδει οἱ δηλοῦντες ν' ἀποδείξωσιν.

Ἀριθ. 791 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΜΕΡΜΗΡΑΣ

Ἰδία προδδολὴ ἐνεργηθεῖσος συντηρητικῆς κατασχέσεως. - ἥρως ἐνεργηθεῖσος ἐπὶ ἐγγυήσει. - οὐ δυνατὴ ἐπανάληψις ἐπὶ ἐλαττώσει ἐγγυήσεως.

(*) Ἡ πρωτόδικος 2734 (1904) Πατρῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ πρωτοδικικοῦ κ. Δ. Μανρῆ, ἔχει ὁδε :

Ἐπειδὴ τῷ ἀντιλέγοντι ἐπίκειται ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, ἅτινα τὴν βίτην τῶν ὑπὸ κρίσιν ἀντιρρήσεων τοῦ ἀποτελοῦσι, ὅτι ἀπεκρῦδθησαν οἱ τόκοι τῶν ἐν αὐτῇ κατονομαζομένων ἀπαιτήσεων καὶ ἡ ἀληθὲς ἀξία τῶν καταληφθέντων τιμαλφῶν καὶ ὅτι αἱ ἐν αὐτῇ κατονομαζόμεναι ἀπαιτήσεις δὲν εἶναι ἐπισφαλεῖς, εἰ καὶ ἡδὲνατό τις εἴπειν ὅτι τὸ ἐπισφαλὲς τῶν ἀπαιτήσεων ἔδει νὰ ἀποδείξωσιν οἱ δηλοῦντες (Ἐφ. Πατρῶν 21/902 ἐν Θεμ. Χ Ι. σελ. 571). Τὴν ἀπόδειξιν ταύτην δύναται νὰ προσκομίσῃ ὁ Οἶκον. Ἐφορος δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων καὶ μαζούρων, λόγῳ τοῦ ἀνεφίχτου τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν παρεμπιπτούσα ἀγωγή τῶν ἀδελφῶν Μ. Φ^{***}, προσβάλλουσα τὸ κύρος τῶν κατ' αὐτῶν ἐνεργηθεισῶν εἰς χεῖρας τρίτων κατασχέσεων, καὶ μὴ ἀναφερομένη εἰς τὸ κατ' οὐσίαν βάσιμον τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως τοῦ ἀντιδίκου τῶν, ἔχει· κατὰ τὸ ἄρθρ. 236 Πολ. Δικονομίας χαρακτηριστῆρα ἰδίας παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς ἢ ἀνακοπῆς καὶ ὡς τοιαύτη νόμιμος εἶναι καὶ παραδεκτὴ καὶ ἀρμοδίως, κατὰ τ' ἄρθρ. 21, 228, 229, 234 καὶ 236 Πολ. Δικονομίας, εἰσήχθη καὶ νομίμως συζητεῖται ἰδιαιτέρως, ἀπὸ τῆς περὶ κύρους ἀπαιτήσεως καὶ κατασχέσεως ἀγωγῆς, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπεβλήθη καὶ διατελεῖ ἐκκρεμῆς ἡ περὶ ἐπικυρώσεως τῶν εἰρημένων κατασχέσεων ἀγωγή (Οἰκονομ. § 269 σημ. 4 Ἀρ. Π. 217 τοῦ 53) καὶ οἱ περὶ τούναντιού καὶ ἀπαρδέκτου τῆς ρηθείσης ἀγωγῆς ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἤδη ἀνακόπτοντος Μ. Δ. Φ^{***} μὴ νόμιμοι καὶ ἀπορριπτεῖσι εἰσίν.

Ἐπειδὴ ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν προσαγομένων ἀποφάσεων καὶ ὁμολογεῖται ὑπὸ τῶν διαδίκων ὅτι διὰ τὴν ἰδίαν ἀπαιτήσιν τοῦ ἀνακόπτοντος ἐπετράπη ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν συντηρητικὴ κατάσχες καὶ διετάχθη τελεσιδικίως ἡ ἄρσις αὐτῆς δι' ἐγγυήσεως, ὁρισθείσης ὑπὸ τῶν ἀποφάσεων καὶ δοθείσης ὑπὸ τῶν καθ' ὧν ἡ ἀνακοπή. Δὲν ἠδύνατο δὲ μετὰ τοῦτο ὁ ἀνακόπων, στερούμενος πλέον δικαιώματος πρὸς ἐξασφάλισιν, νὰ ἐπιβάλλῃ ἄλλας νέας κατασχέσεις κατὰ τῶν ἀντιδίκων του, δυνάμει τῆς αὐτῆς (καὶ εἰς τοὺς ἰδίους τίτλους στηριζομένης) ἐκκρεμοῦς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἀπαιτήσεως, ἡ ὁποία κατὰ τὰς εἰρημένους ἀποφάσεις ἐξησφαλίσθη διὰ τῆς δοθείσης ἐγγυήσεως. Οὐδὲν δὲ σημαίνει τὰ προβαλλόμενα ὅτι τῶν δοθέντων εἰς ἐγγίησιν κτημάτων ἡλαττώθη ἡ ἀξία, ἡ δὲ ἀπαιτήσις του διὰ τῶν ἐπιγεννηθέντων τόκων ἠῤῥησεν, τὸ μὲν διότι ἐκρίθη ὅλη ἡ ἐκκρεμῆς ἀπαιτήσις ἐξησφαλισμένη, τὸ δὲ διότι καὶ ἀληθῶν ὑποτιθεμένων τῶν ἄνω περιστατικῶν, ἔδει διὰ τὴν ἐπιγεννηθεῖσαν ἐκ τούτων αἰτίαν νὰ αἰτηθῇ παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου νέα πρόσθετος ἐξασφάλισις ἢ ἀντικατάστασις τῆς δοθείσης, κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρ. 1022, 1033, 1041 καὶ 638 Πολ. Δικονομίας καὶ Ν. 10 Π. (2.8) καὶ Ν. 4 (36.4).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 27 (1907)

Δικασταί : Β. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, Γ. ΚΟΪΔΑΣ, Μ. ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ

Ἀνάκρισις. — περαιώσις μόνον βουλευμάτων. — ἀκύρος ἢ ματαία. — περιωτάσεις ἐπαναλήψεως ἀνακρίσεως. — ἡ τιτὴ ἀνάκρισις. — σύμπτυξις ἢ ματαιώσις.

Ἐπειδὴ ἡ κυρία ἀνάκρισις κηρύσσεται τελειωμένη μόνον παρὰ τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν (ἄρθρ. 206 καὶ 250 § 4 Ποιν. Δικονομίας). Ἐπομένως καὶ όταν, παρὰ τὰς νομίμους προϋποθέσεις, ἦτοι ἄκυρος ἢ ἀσκόπως, διὰ τινος λόγον, ἐνηργήθῃ τοιαύτη

ἀνάκρισις, θέλει τερματισθῇ αὕτη μόνον διὰ βουλευμάτων. ἀποφανομένου τὸ μὴ ἐν τῇς γενομένης ποινικῆς καταδιώξεως. δι' ὃ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, καλῶς εἰσάγεται ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ συμβούλιον, ὡς καιόμενον ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ ταύτης, ὅτι ἐκ τοῦ νόμου ὑπαγορεύεται, ἀφοῦ αὐτῷ προσήκει ἡ κρίσις περὶ τῆς τύχης τῆς ἐνεργηθείσης ἤδη ἀνακρίσεως, ἥς τινος τὴν ἀποπεράτωσιν σημαίνει καὶ ἡ διὰ τοῦ βουλευματος ἀναγνώρισις τῆς ἀκυρότητος τῆς ποινικῆς διαδικασίας.

Ἐπειδὴ ἐπαναλαμβάνεται ἡ ποινικὴ ἀγωγή μόνον, κατ' ἐξαιρέσιν, εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρ. 84, 593 ἐκ. Ποιν. Δικονομ. καὶ 117 Ποιν. Νόμου, ὡς καὶ τοῦ ἄρθρ. 253 τῆς αὐτῆς Δικονομίας. Ἐπαναλήψις δὲ τῶν αὐτῶν ἀνακριτικῶν πράξεων γίνεται μόνον, ἐν αἱ γινόμεναι ἤδη, ἑλλειπῶς ἢ παρατύπως ἐγένοντο (ἀρ. 158 αὐτ.), ὅτε κυρίως πρόκειται περὶ ἐπιχειρήσεως ἢ συμπληρώσεως ἀνακριτικῶν πράξεων. Ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τούτων, (εἰς ἃς προσθετέον καὶ τὴν ἐξυπακουομένην περίπτωσιν τῆς ἀνασυντάξεως ποινικῶν δικηγορῶν, ἐκθέσεων κλ. ἐνεκα τυχαίας καταστροφῆς τῶν ἀρχείων), ἐπὶ τινι παραβάσει τοῦ Ποιν. Νόμου, σχετικῶς πρὸς ὁρισμένον παραβάτην, μία ἐνιαία καὶ ἀδιαίρετος διαδικασία χωρεῖ, ἀπᾶς ἐνταυρομένης καὶ προαφύσεως τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς εἰς τὰ διάφορα στάδια, ἅτινα τίθουσιν ἡ Δικονομία ἐν τῇ ἐξελίξει αὐτῆς. Τοῦτο, ὡς δεδομένον ἐκ τῆς φύσεως καὶ τῆς οὐσίας τῆς δημοσίας ἀγωγῆς δὲν ἔτυχε μὲν ρητῆς τινος κυρώσεως ἐν τῷ Κώδικι, ἐμφανίζεται ὅμως εἰς τοὺς διαφόρους ἑρμηνεὺς τῶν δύο πρώτων βιβλίων ὡς καὶ τῶν 4 πρώτων τμημάτων τοῦ τρίτου βιβλίου τῆς Ποιν. Δικονομίας, καὶ, ὡς ἀξίωμα θεμελιώδες, ἐν-λειτουργεῖ τὸ αὐτοῦ κύρος, ἐν τε τῷ σκοπῷ τῆς ποινικῆς δίκης) συνοψιζομένη εἰς τὴν εὐθύ καὶ ὡς τάχιστα ἢ νὰ ἀναλύσιν τῆς ἀληθείας, ἐλάχιστα ἐξυπηρετουμένης, καὶ ἡ καὶ παγούσης συνήθως, ἐπὶ πολλαπλῶν διαδικασιῶν, καὶ ἐν ἀρχῇ, ὅτι ἕκαστος ἀπᾶς δίδει τῶν πράξεων τοῦ τὸν λόγον, μὴ ἐπιτρέπουμένου νὰ ὑποβάλλεται ἐπαναληπτικῶς εἰς διωξὶν διὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν. Ἀκολουθεῖ ἐντεῦθεν ὅτι, ἐγερθείσης ποινικῆς ἀγωγῆς κατὰ τινος ὡς ὑπαίτιου ἀδικήματος, δὲν δύναται ἐκ παραλλήλου νὰ βαίῃ καὶ ἑτέρα, ἐπὶ τῆς αὐτῆς βάσεως ἐρειδομένη ποινικὴ διωξὶς ἐναντίου του, ἥτις, διὰ τοῦτο, ὡς στερουμένη τῶν προϋποθέσεων τοῦ νόμου πρὸς ἔγκυρον συγχρότην, εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ μὴ οὐσα. Καί, εἰ μὴ ἡ ἑτέρα τῶν οὕτω, παρὰ τὸν νόμον, ἐγερθεῖσάν ἀγωγῶν, ἐκπρώδευσε μέχρις ἀποφάσεως ὁριστικῆς (οἷον βουλευμάτων τελεσιδικίου ἀπαλλακτικοῦ ἢ ἀποφάσεως ποινικοῦ δικαστηρίου ὁριστικῆς καὶ τελεσιδικίου), τότε ἡ ἄλλη εὐχόλως, ἐκ τοῦ δεδικασμένου, καταργεῖται ὑπὸ τοῦ ἀνήκοντος δικαστοῦ, ἐνῶ σταδίῳ εὗρηται (ἄρθρ. 84 Ποιν. Δ.). Εἰ δ' ὅμως ἀμφότεραι ἐκκρεμοῦσιν, τότε ἡ ἑτέρα τούτων (κατ' ἀνάγκην ἢ ὑποληφθεῖσα ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ), ἀπαράδεκτος καὶ μὴ οὐσα, θὰ κηρυχθῇ ὡς τοιαύτη ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ποινικοῦ δικαστοῦ (συμβουλίου ἢ δικαστηρίου, ἀναλόγως τοῦ σημείου, κατ' ὃ ἐπιλαμβάνεται ταύτης ὁ ποινικὸς δικαστής), κατ' ὅσον ἡ ἄλλη κατηγορία διετυκώθη ἤδη εἰς βαθμὸν, μὴ ἐπιτρέποντος τὴν ἐκάνοδον εἰς μίαν διαδικασίαν, οἷον ἐπὶ ἐκδόσεως βουλευματος παραπεμπτικοῦ, τὸ ὁποῖον, κυρώσαν τὰς καταδικαστικὰς πράξεις τῆς ἄλλης διαδικασίας, προσέδωκεν εἰς ἐκείνην τὴν ἐπιχοάτησιν (ἄρθρ. 250, 256 ἐκ. 259 αὐτ.), ἀπάναντι τῆς ὑπολειφθείσης καὶ μὴ περιβεβλημένης τοῦ κύρους τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου. Ἡ δὲ ἀκυρότης ὁρᾷ ἰδίως εἰς τὰς πράξεις ἐκείνας, αἵτινες, ἔχουσαι καταδικαστικὴν δύναμιν, συνιστῶσι κυρίως τὴν ἐγερσιν τῆς

ποινικής αγωγής και αποτελούσι τὰ στελέχη, τρόπον τινά, τῆς κατηγορίας. ἐν τῇ προδικασίᾳ τῇ πρὸ τῆς παραπομπῆς. Τοιαῦται δὲ εἶναι ἡ παραγγελία πρὸς ἀνάκρισιν, τὸ ἐντάλμα συλλήψεως, τὸ κατασχετήριον, τὸ ἐπικρίμα. (ἀρθρ. 17, 184, 28 ἐκ., 209, 221, 173 αὐτ.). Διότι ἐκ τῶν λοιπῶν ἀνακριτικῶν πράξεων, τῶν μὴ ἐγούσων τοιαύτην δύναμιν, οἱ αἰ εἰσὶν αἱ ἀναγόμεναι εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἐνδείξεων. ἐνδέχεται τινές. οὔτε ἀκυροὶ ν' ἀποβαίνωσιν, οὔτε καὶ ἀγροῦντο, ὅτε θέλει διαταχθῇ ἡ ἐπισύναψις καὶ προσάρτησις τῶν περὶ τούτων ἐκθέσεων, εἰς τὴν ἐτίραν δικογραφίαν, εἰς τὴν πράγματι ἀνήκουσιν. Τούτο δὲ συμβῆσεται, ἐὰν αἱ πράξεις αὗται ἐνεργήθωσιν ἐν χρόνῳ. πρὸ τοῦ, ὡς εἴρηται. παραπεμπτικοῦ βουλευμάτος. δι' οὗ ἀποπερατώθῃ ἡ ἀνάκρισις, διότι. ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ἀνακριτοῦ ἐγένοντο, ἔχοντος παραγγελίαν περὶ τῆς κολάσεως πράξεως, δι' ἣν ἐγένοντο καὶ μὴ ἐξαντλήσαντος τὴν δικαιοδοσίαν του.

Ἐπειδὴ ἐν προκειμένῳ, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς δικογραφίας, περὶ τῆς αὐτῆς πράξεως κατὰ τοῦ κατηγορουμένου Γ. Γ. Μ., ἐγένοντο δύο διαδικασίαι, ἐξ ὧν ἡ ἐτέρα. ἐπερατώθη ἤδη τῇ 24 Ἰουνίου 1906 διὰ βουλευμάτος παραπεμπτικοῦ τοῦ συμβουλίου τούτου (ὕπ' ἀριθ. 311). τῆς δὲ ἄλλης τὸ πόρισμα ὑποβάλλεται ἤδη εἰς τὴν κρίσιν αὐτοῦ. Συνωδὰ ὅθεν τοῖς ἐκτεθεῖσιν ἀνωτέρω ἐν ταῖς σκέψεσι τοῦ παρόντος, δέον ν' ἀκυρωθῇ ἡ δευτέρα αὕτη διαδικασία, ἀπὸ τῆς παραγγελίας πρὸς ἀνάκρισιν καὶ τῶν λοιπῶν καταδικαιτικῶν ἐγγράφων, μέχρι καὶ τῆς ἐλευταίας ἀνακριτικῆς πράξεως, ἥτις (μοναδικῇ ἄλλως τε οὕσα) ἐγένετο πολὺ μετὰ τὸ μνησθὲν βουλευμα. ἤτοι τῇ 18 Αὐγούστου 1906, ὅτε, περατωμένης οὗσης τῆς ἀνακρίσεως, δὲν ἠδύνατο ἐγκύρως νὰ συνταχθῇ αὕτη (75, 206. Ποιν. Δικονομία).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΣΥΡΟΥ

Ἀριθ. 991 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ πρωτοδίκης κ. Σ. ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

Ἀκουῖλιος Νόμος. - ἐλαφρὰ ἀμέλεια ἐν παραλείψει. - βλάβη. - κεκτημένον ἐμπράγματος δικαίωμα. - ἐπιφάνεια κατ' ὁροφάς. - ἐπισκευαὶ ἐν κατωτέρῳ. - ζημίαι. - εὐθύναι.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν Νόμον 5 § 1 τῶν Πανδ. (9.2) καὶ τοῦ Ἀκουίλιου Νόμου καὶ ἡ κατὰ ραθυμίαν συμβῶσα ζημία ἀποτιμᾶται καὶ οὐκ ἡδουλήθη ζημιώται, κατὰ δὲ τὸν Νόμον 31 αὐτ. ἀμέλεια ἐστὶ καὶ τὸ μὴ ποσυνῶται. Ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι ἐκ τοῦ ἐπιβλαβοῦς ἀποτελέσματος γεννᾶται πρὸς ἀποζημίωσιν δικαίωμα κατὰ τοῦ ὑπαίτιου, ὡς τοιοῦτος δὲ θεωρεῖται καὶ ὁ ἐξ ἐλαφρᾶς ἀμελείας βλάβας, διότι κατὰ τὸν Νόμον 44 τῶν Πανδ. (9.2) ἐπὶ τοῦ Ἀκουίλιου Νόμου λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ἐλαφρότατον πταίσμα. Ἡ ἀγωγή ἄρα, ἀναφέρουσα ὅτι ὁ ἀναγόμενος ἠδύνατο νὰ ποσὶδῃ ὅτι ἐκ τῶν ἐπισκευῶν δὲ ἀπεχρίρει εἰς τὸ καφενεῖον του ἠδελον προκύψει βλάβη εἰς τὸ ἀνωθὶ τοῦ καφενεῖου πάτωμα, καὶ ἐπιδιώκοντα ἀποζημίωσιν, στηρίζεται εἰς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ Ἀκουίλιου Νόμου.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκ τοῦ νόμου τούτου ἀγωγή διδεται εἴτε εἰς τὸν κύριον, εἴτε εἰς τὸν ἔχοντα ἐμπράγματος δικαίωμα ἐπὶ τοῦ βλαβέντος πράγματος, ἐρευνητέον ἄρα πρὸ παντὸς ἐὰν ἡ ἐνάγουσα νομιμοποιῇται

ἐνεργητικῶς, ἐγείρουσα τὴν δικαζομένην ἀγωγήν. Καὶ ἐπικαλεῖται μὲν αὕτη κυριότητα ἐπὶ τῆς ὁροφῆς ἡ τοῦ πατώματος, ὅπερ ὑπέρκειται τοῦ καφενεῖου, ἀλλὰ κυριότης δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ, διότι κατὰ τὸν κανόνα τοῦ δικαίου ἐτὰ ἐπικείμενα εἶναι τοῖς ὑποκειμένοις καὶ συνεπῶς ὁ κύριος τοῦ ἐδάφους εἶναι κύριος καὶ τῆς ὅλης οἰκοδομῆς, τῆς κειμένης ἐπ' αὐτοῦ καθ' ὅλην τὴν κάθετον αὐτῆς γραμμὴν, ἰδιοκτησία δὲ καὶ ὁρίζοντιον γραμμὴν δὲν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ κρατούντος παρ' ἡμῖν Ρωμ. Νόμου. Ἄλλ' ὡς ἐκτιθησιν ἡ ἐνάγουσα, τὰ περιστατικὰ, ὧν ὁ νομικὸς χαρακτηρισμὸς ἀνήκει τῷ δικαστηρίῳ, τὸ δικαίωμα τῆς ἐναγούσης πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐπιφανεία, ἀφ' οὗ πρὸς ὑπαρξίν τοῦ δικαιώματος τούτου δὲν εἶναι ἀπαραίτητος ἀναγκασία ἡ καταβολὴ ἐδαφονομίου καὶ ἀφ' οὗ ἐπιφάνεια δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἐπὶ ἐνδε μόνου πατώματος ἡ ὁροφῆς, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ Νόμου 3 § 7 τῶν Πανδ. (43.17) Arndts § 200, Dernburg Ἐμπρ. Δίκ. § 259. Ἐπομένως ἡ ἐνάγουσα ὡς ἐπιφανειοῦχος ἀσκεῖ τὴν δικαζομένην ἀγωγήν, δυνάμει τοῦ Νόμου 3 § 3 τῶν Πανδ. (39.1), ἀσκεῖ δὲ ταύτην καὶ κατὰ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ πράγματος, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ Νόμου 11 § 10, 12, 17, 30 § 1 τῶν Πανδ. (9.2) Καλλιγὰ Ἐνοχ. § 403. Ἡ ἀγωγή ἄρα νομιμοποιεῖται καὶ παθητικῶς κατὰ τοῦ ἐναγομένου.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνογόμενος ἀποκρούει τὴν ἀγωγήν, προτείνων ὅτι δὲν εὐθύνεται νομικῶς διὰ τὸ ἐπιβλαβεῖς ἀποτέλεσμα, διότι τούτο ἦτο συνέπεια τοῦ δικαιώματος τῆς κυριότητος, ὅπερ ἔχεν ἐπὶ τοῦ καφενεῖου, εἰς ὃ ἐνεργήθησαν αἱ ἐπισκευαὶ, ἐπικαλεῖται δὲ τὸν καθ' ἐσομένον εἰς πλείστας διατάξεις τοῦ Ρωμ. Δικαίου κανόνα, καθ' ὃν ὁ δικαιοῦχος ἔχει πλήρη ἐλευθερίαν περὶ τὴν ἀσκήσιν τῶν ἑαυτοῦ δικαίων, εἰ καὶ τυγχὼν αὕτη εἶναι ὀλγῆρὰ ἢ ἐπιζήμιος εἰς ἄλλους. Ἀλλ' ὁ κανὼν οὗτος ὑφίσταται περιορισμοὺς εἰς ὠρισμένα θέματα, περὶ ὧν πραγματεύονται ὠρισμέναι διατάξεις τοῦ Ρωμ. Δικαίου, κατὰ τὸν Νόμον δὲ 24 § 12 τῶν Πανδ. (39.2) οὐκ ἔξεστί μοι σκάπτειν ἐν τῷ ἐμῷ ἐδάφει τόσον βαθύς, ὥστε τὸν γειτονικὸν τοῖχον ἐπισφαλῇ γενέσθαι, ἡ διάταξις δὲ αὕτη ἐφαρμοστέα ἐστὶ κατ' ἀναλογίαν καὶ εἰς τὸ δικαζόμενον θέμα, ὑπάρχοντος τοῦ αὐτοῦ νομικοῦ λόγου καὶ τῆς αὐτῆς νομικῆς βάσεως. Ἡ λύσις δὲ αὕτη ἐπιβάλλεται καὶ ἐξ ἄλλου λόγου, ἥτοι διότι ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐμπράγματος δικαιώματος τῆς ἐπιφανείας ἔπεται ὅτι ὁ κύριος πρέπει ν' ἀπέχῃ πάσης πράξεως ἐπηρεαζούσης τὸ δικαίωμα τούτου καὶ συνεπῶς καὶ αἱ ἐπιχειρούμεναι ὑπὸ τούτου ἐπισκευαὶ πρέπει νὰ ὡσι τοιαῦται, ὥστε νὰ μὴ θίγῃσι τὴν ἀσκήσιν τοῦ δικαιώματος τούτου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Η. Γ. Μεταλά : Ἡ γνώμη ἡμῶν εἶναι ὅτι ὁ συμβολαιογράφος δύναται νὰ γείνῃ δημαργός καὶ οὐχ ἥττον νὰ παραμῆνῃ καὶ συμβολαιογράφος. Ποβλ. περὶ τούτου μακρὰν γνωμοδότησιν ἡμῶν ἐν σελ. 379 ΣΥΝ. Ἄλλ' ἐὰν κατισχύσῃ ἡ ἐναντίον γνώμη καὶ θεωρηθῇ τὸ συμβολαιογραφικὸν ἔργον ὡς ἀσυμβίβαστον τῷ δημοτικῷ ἀξιώματι, ὡς ἀποτελοῦν δημοσίαν ἀπρεσίαν, τότε βεβαίως ἀπαιτεῖται ἡ πρὸ 40 ἡμερῶν παραιτήσις.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Νέαι Ἰδέαι»

Ὁδὸς Αὐκυρίου ἀριθ. 19 Ε'

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΑ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Συνδρομή έτησια δρα. 15. § Μετά διελτίου δρα. 30. § Καταχωρ. 5 στήλ. λ. 50

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ
13 ΜΑΪΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία 'Αρείου Πάγου Πολιτική (1906)
 Νομολογία 'Εφετείου 'Αθηνών (1906)
 Πατρών (1908)
 Βιβλιογραφικὸν Δελτίον.

Συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ 15ου φύλλου τοῦ Κώδικος 1906.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

'Αριθ. 276 (1906) 'Ολομέλεια

Εισηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΣ

Παραδεκτὸν ἀναιρέσεως. - ἔξεταστέον κατὰ πρῶτον εἰσαγωγὴν. - ἀναιρέσις κατὰ προδικαστικῶν. - ἔναρξις προθεσμίας ἀπὸ κοινοποιήσεως ὁριστικῆς. - ὑπόθεσις ἀμφισβητούμενου διοικητικοῦ. - ἀρμοδιότης. - παραβίασις τοῦ περὶ προδικασμῶν νόμου. - ὑπερβάσις καθηκόντων.

'Επειδὴ ἤδη τὸ πρῶτον εἰσαγομένης πρὸς συζήτησιν τῆς ὑπὸ κρίσιν περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως, ἔξεταστέα ἐστὶν ἡ προσβαλλομένη περὶ ἀπαρδεύτου ταύτης ἐνστάσις τῆς ἀναιρεσιβλήτου (*).

'Επειδὴ ἀναιρεσιβαλλομένης τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως, δύναται κατὰ τὰ ἄρθρα 816, 817, 572 καὶ 181 Πολ. Δικονομίας συγχρόνως μετ' αὐτῆς νὰ προσβληθῶσι δι' ἀναιρέσεως καὶ αἱ πρὸ αὐτῆς ἐκδοθεῖσαι παρεμπιπτούσαι, τῆς πρὸς ἀναιρέσιν προθεσμίας ἀρχομένης ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως.

'Επειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 101 τοῦ Συντάγματος καὶ τὸ § 1 Ψήφισμα τῆς Α' ἐν Ἀθήναις Ἑθνικῆς Συνελεύσεως, αἱ τοῦ ἀμφισβητούμενου διοικητικοῦ ὑποθέσεις ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, πλὴν τῶν ρητῶς ἐν τῷ ἄνω Ψήφισματι καθοριζομένων ἐξαιρέσεων, ὑπαχθεισῶν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν διοικητικῶν ἢ τῶν ρητῶς δι' ἄλλων εἰδικῶν νόμων εἰς ταύτας ὑποβληθησομένων. Ἐν προκειμένῳ δὲ τοιαύτης διαφορᾶς ἀμφισβητούμενου διοικητικοῦ, μὴ περιλαμβανομένης μεταξὺ τῶν ἐξηρημένων ὡς ἄνω περιπτώσεων, φερομένης εἰς ἐξέτασιν διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ἐκιδιωκούσης ἀποζημίωσιν ἔνεκα τῆς ἐν αὐτῇ ἀξιομένης ὑπὸ τοῦ Ἱπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν παραβιάσεως τοῦ περὶ στρατιωτικῶν προδικασμῶν νόμου, τὸ ὡς ἐφετέιον δικάσαν πρωτοδικεῖον δεχθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 1954 (1893) ἀποφάσεως αὐτοῦ ὅτι ἀρμόδια εἰσὶ τὰ τακτικά δι-

στήρια νὰ ἀποφανθῶσι περὶ τοῦ νομίμου ἢ μὴ τῆς τοιαύτης ἐνεργείας τοῦ Ἱπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, εἰς οὐδεμίαν ὑπέπεσε τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ὑπερβάσιν, καθόσον κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰς τὴν κρίσιν τῶν δικαστηρίων ὑπόκειται ὁ ἔλεγχος τῶν πράξεων τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἐκείνων, ὧν τὰς προϋποθέσεις καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας ὁρίζει εἰδικῶς ὁ νόμος, ὡς ἐν προκειμένῳ ὁ περὶ στρατιωτικῶν προδικασμῶν τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1861 (ἄρθρ. 12 καὶ 13). Κατὰ ταῦτα ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος ἔνεκεν ὑπερβάσεως καθηκόντων λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

'Αριθ. 277 (1906) 'Ολομέλεια(*)

Εισηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Γ. ΦΑΣΙΛΑΚΗΣ

Τελωνισμός. - ἀμφισβητήσις κατατάξεως. - ἀρμοδιότης ἀποφάνσεως διοικητικῆς. - οὐκ ἔλεγχος δικαστηρίων.

'Επειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 4 τοῦ Νόμου ΒΡΚΑ' τῆς 31ης Δεβρίου 1892 περὶ τελωνειακοῦ δασμολογίου, ἐὰν κατὰ τὸν τελωνισμόν ἐγερθῇ ἀμφισβήτησις μεταξὺ τοῦ ~~παραλήπτου καὶ τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς~~ ὡς πρὸς τὴν κατάταξιν τοῦ ἐμπορεύματος, ἀποφαίνεται ἀνεκκλήτως ὁ Ἱπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ἀκούων προηγουμένως τὴν γνώμην τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ὁριζομένης ἐπιτροπῆς. Ἐν προκειμένῳ δὲ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ πρωτοδικεῖον, ὡς ἐφετέιον δικάσαν, ἐνῷ δέχεται, ὅτι ἡ εἰσπραξις τελωνειακοῦ δασμοῦ ἐπὶ πλεόν τοῦ νενομισμένου, καὶ διὰ τοῦτο τὸ πλεόν ἀναζητούμενον ὡς ἀνευ αἰτίας καταβληθὲν, προέρχεται ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ τελώνου κατατάξεως τοῦ ἐμπορεύματος τῆς ξυλείας ἐξ ὧσιν εἰς ἄλλην κλάσιν τοῦ δασμολογίου (δηλ. τὴν ὑπὸ τοῦ ἀριθ. 50 § ε' κλάσιν ξυλείας δι' οἰκοδομὴν), φορολογουμένην βαρύτερον ἐκείνης, ἣν ἀξιοῖ ἡ ἀναιρεσιβλήτος ὡς ὑπαγόμενον τὸ ἐμπόρευμά της (τὴν ὑπὸ τοῦ ἀριθ. 53 κλάσιν διὰ βαρελοποιίαν), ἥτοι δέχεται ἀμφισβήτησιν περὶ τὴν κατάταξιν τοῦ ἐμπορεύματος εἰς τὴν προσήκουσαν φορολογικὴν κλάσιν, ἐν τούτοις κηρύσσεται ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν διαφορὰν ταύτην ὡς ὑπαγομένην εἰς τὴν δικαστικὴν δικαιοδοσίαν, ἐρμηνεύει τὸ δασμολόγιον, κρίνει σφαλερὰν τὴν κατάταξιν τοῦ τελώνου καὶ ἐπιστρέπτει τὸ ἐκ τούτου ἐπὶ πλεόν καταβληθὲν. Ἀλλ' οὕτω ἀποφνύμενον, ἐπενέβη εἰς διοικητικὰ καθήκοντα, δικάσαν διαφορὰν ὑπαγομένην εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἱπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ προσκρούσαν εἰς τὸν ἄνω μνησθέντα εἰδικὸν νόμον, κατέστησε δὲ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του (ἄρθ. 808 § 1 Πολ. Δ.).

(*) Δηλαδή δὲν ἦτο ὑπολογιστέα ἡ προηγουμένη εἰσαγωγὴ τῷ α' τμήματι τῷ παραπέμψαντι τῇ ὁλομέλει. Σχετίζεται τῇ ἐν σελ. 494 ΧVII 466 Α. Π.

(*) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 555 ΧVII 24 Α. Π.

Ἀριθ. 278 (1906) Ὁλομέλεια(*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΥΑΛΗΣ
Φάλαγγξ. - χήρα καὶ ὀρφανὰ. - σύνταξις. - ἐ-
ξομοιωτικὴ διατάξεις στρατοῦ ξηρᾶς. - με-
ταγενέστεραι τροποποιήσεις τελευταίων. -
οὐκ ἐπέκτασις φαλαγγιτικῆ συντάξεως.

Ἐπειδὴ ὁ Νόμος ΣΚΑ' τῆς 24 Ἰανουαρίου 1853, ὀρίζων ὅτι αἱ χήραι καὶ τὰ ὀρφανὰ τῶν ἀ-
ξιωματικῶν τῆς φάλαγγος ἔχουσι δικαίωμα συν-
τάξεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ συντάξεως τοῦ
στρατοῦ τῆς ξηρᾶς Νόμου ΣΕ' τῆς 19 Αὐγούστου
1852, ἐὰν οἱ σύζυγοι ἢ οἱ γονεῖς αὐτῶν κέκτονται
τὰ περὶ συντάξεως προσόντα, εἶναι αὐτοτελὴς καὶ
ἀνεξάρτητος τοῦ τελευταίου νόμου, εἰς ἕν παρα-
πέμπει, διότι καὶ διάφορον ἀντικείμενον ἔχει καὶ
ἴδιον λόγον ὑπάρξεως. Ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι ἡ με-
ταρρυθμισίς ἢ ἡ κατάργησις τοῦ τελευταίου τού-
του νόμου δὲν συνεπάγεται αὐτοδικαίως τὴν μεταρ-
ρυθμίσιν ἢ κατάργησιν τοῦ πρώτου. Αἱ τροποποιή-
σεις ἄρα αἱ διὰ τοῦ Νόμου Η'Α' τῆς 13 Νοεμβρίου
1864, ἐπενεχθεῖσαι εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 19
Αὐγούστου 1852 Νόμου ΣΕ' τοῦ διέποντος τὰς τοῦ
στρατοῦ τῆς ξηρᾶς συντάξεις δὲν δύναται νὰ θεω-
ρηθῶσιν ὡς τροποποιήσεις καὶ τοῦ Νόμου ΣΚΑ'
τοῦ περὶ τῶν συντάξεων τῶν φαλαγγιτῶν προνο-
οῦντος. Μάλιστα ὁ νόμος τοῦ 1864 ρητῶς φέρων,
ἐν μὲν τῷ ἀρθρῷ δεκάτῳ, ὅτι αἱ εἰσαγόμεναι τρο-
πολογίαι ἰσχύουσι καὶ διὰ τὸν κατὰ θάλασσαν στρα-
τὸν, ἐν δὲ τῷ ἐνδεκάτῳ ὅτι ἰσχύει μόνον ὡς πρὸς ἐ-
κείνους, οὔτινες εἰς τὸ μέλλον ἤθελον μεταβῆ εἰς
ἀποστρατεῖαν καὶ οὐδὲν διαλαβὼν περὶ τῶν συντά-
ξεων τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν τῶν φαλαγγιτῶν, ἐδή-
λωσεν ἐπαρκῶς διὰ τῆς σιωπῆς του ὅτι δὲν ἐσχέπει
νὰ μεταβάλῃ τὰ περὶ τούτων προνομοθετημένα.

Ἀριθ. 279 (1906) Ὁλομέλεια

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ
Αἰτήσεις ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεως δευτε-
ρον ἐφετεῖον. - περιστάσεις ὀλομελείας. -
ἀνακριτικὸν συμβούλιον ἐπὶ ἀποστρατεύ-
σει. - σύνθεσις ὑπὸ ὑπουργοῦ. - οὐ πρότα-
σις γενικῆς διοικήσεως διὰ τοῖς διορισθε-
νομένων.

Ἐπειδὴ ὑπὸ τῆς ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου
ἐξεταστέοι εἰσὶ μόνον οἱ τρεῖς πρώτοι λόγοι τῆς
ἀπὸ 22 Ἀπριλίου 1906 αἰτήσεως ἀναίρεσεως, συμ-
φώνως πρὸς τὸ ἀρθρὸν 4 ἐδ. γ' τοῦ Νόμου ΧΜΖ'
τοῦ 1877, κατὰ τὸ ὅποιον μετ' ἀναίρεσιν ἀποφά-
σεως πολιτικοῦ δικαστηρίου καὶ τὴν παραπομπὴν
τῆς ὑποθέσεως εἰς ἄλλο δικαστήριον, ἡ αἴτησις ἀ-
ναίρεσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου
τούτου ὑπάγεται εἰς τὴν ὀλομέλειαν τοῦ Ἀρείου
Πάγου τότε μόνον, ὅταν αὕτη αἰτῆται διὰ τὸν αὐ-
τὸν λόγον, δι' ἣν ἀνῆρθε ἡ τοῦ πρώτου δικαστη-
ρίου ἀπόφασις, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀρθρὸν 9 τοῦ ὙΑ' Νόμου τῆς
13ης Νοεμβρίου 1864 περὶ τροποποιήσεως τῶν
περὶ συντάξεως τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θα-
λάσσης νόμου, ὁ διορισμὸς τῶν μελῶν τοῦ ἀνακρι-
τικοῦ συμβουλίου, τοῦ μέλλοντος νὰ γνωματεύσῃ

περὶ τῆς ἀποστρατεύσεως ἀξιωματικῶν ἐνεκα ἀνι-
κανότητος περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν στρατιωτικῶν
αὐτῶν καθηκόντων, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν
αὐτοβουλίαν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, ὑ-
ποχρέου νὰ τηρήσῃ μόνον τοὺς ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ
νενομοθετημένους τύπους καὶ λοιπὰς αὐτοῦ διατά-
ξεις, ὁ νόμος δὲ οὗτος δὲν ἐτροποποιήθη ὡς πρὸς
τοῦτο ὑπὸ τοῦ ΒΨ' μεταγενεστέρου Νόμου περὶ
Γενικῆς Διοικήσεως τοῦ Στρατοῦ καὶ τοῦ ἀρθρ. 10
τοῦ κανονισμοῦ τοῦ ἐκδοθέντος ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ
ἀρθροῦ 11 τοῦ εἰρημένου νόμου ΒΨ', καθ' ὅσον
διὰ τῆς ἐκφράσεως, ὅτι: «δὲν ἐπιτρέπεται διορι-
σμὸς ἀξιωματικοῦ ἢ ἀνάθεσις τούτῳ οἰασδήποτε
ὑπηρεσίας ἢ ἐργασίας ἄνευ τῆς προτάσεως τοῦ
γενικοῦ διοικητοῦ τοῦ στρατοῦ, ἐννοεῖται, ὡς προ-
κύπτει ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 6 τοῦ νόμου καὶ τῶν ἀρθρῶν
8—10 τοῦ κανονισμοῦ, τοιαύτη ὑπηρεσία ἢ ἐργα-
σία, ἥτις δὲν ὀρίζεται ἢ ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ νό-
μου, ἀλλ' ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ἐκαστοτε περιστάσεων
καὶ τῆς κρίσεως τοῦ Ὑπουργοῦ, τοιαύτην δὲ δὲν
ἀποτελεῖ ὁ διορισμὸς ἀξιωματικῶν ὡς μέλους ἀνα-
κριτικοῦ συμβουλίου, ἥτοι ἡ ἐκτέλεσις καθήκοντος
ἢ ἐργασίας, ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς τοῦ-
τον. Τὰ ἐναντία δὲ ἀποφηνάμενον τὸ Ἐφετεῖον
Πατρῶν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του
καὶ θεωρήσαν ἄκυρον τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀνακριτικοῦ
συμβουλίου καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ, ψευδῶς ἡρμήνευσε
καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰ ἀρθρα 6 καὶ 11 τοῦ
ΒΨ' Νόμου, ὡς καὶ τὸ ἀρθρὸν 10 τοῦ κανονισμοῦ
τῆς Γεν. Διοικήσεως τοῦ Στρατοῦ, κατίσθησε δὲ
ἀναίρετόν τὸ ἔρεισμα τοῦτο τῆς ἀποφάσεώς του.

Ἀριθ. 282 (1906) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Διαδικασία διανομῆς. - ἐπικύρωσις ἐκθέσεως
πραγματογνωμοδύνης. - ὀριστικότης.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως
παρεπέμφθη εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν ἡ ὑπὸ τῶν
ἀνακοπέντων ὑποβληθεῖσα ἐνστάσις συμφητισμοῦ
ἐπεκυρώθη ἡ συνταχθεῖσα ἐκθεσις πραγματογνωμο-
σύνης, δι' ἧς ἐκηρύχθη ἐφικτὴ ἡ σωματικὴ διανομή
τῆς ἐπιδίκου περιουσίας καὶ ὠρίσθησαν αἱ μερίδες
ἃς δικαιούται νὰ λάβῃ ἕκαστος τῶν διαδίκων, καὶ
διατάχθη ἡ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ κλήρωσις, ὀριστικὴ
ἄρα οὕσα ἡ ἀπόφασις αὕτη δὲν δύναται ν' ἀνα-
κληθῇ κατὰ τὸ ἀρθρ. 180 τῆς Πολ. Δικονομίας
καὶ ἡ τῶν ἀνακοπέντων αἰτήσεις ἵνα τὸ δικαστήριον
δικάσῃ ἐκ νέου τὰ ὀριστικῶς λυθέντα κατὰ τὴν
προκειμένην διαφορὰν ζητήματα εἶνε ἀπαράδεκτος.

Ἀριθ. 283 (1906) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Μὴ ἐπιδικασίς ὠριζόμενων τόκων. - κοινοποίη-
σις ἐπιταγῆς ἀνεπιθύλακτος. - ἀπαράδεκτον
ἐφέσεως ἢ ἀντεφέσεως. - ἀπώλεια ἐπιταγῆς
ἐξ εἰσβολῆς πολεμίων. - ἀπόδειξις. - αἰτη-
σίς περὶ τόκου ἐπὶ τόκων πρὸς τὸ β' τμη-
μα. - ἀπαράδεκτον.

Ἐπειδὴ, ὡς σαφῶς συνάγεται ἐκ τοῦ διατακτι-
κοῦ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, δι' ἧς ὑπεχρεώ-
θησαν οἱ ἐκκαλοῦντες νὰ πληρώσωσι τῷ δικαιωπα-

(*) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 371 ΧVII 346 Α. Π.

ρόγῳ τοῦ ἐφεσιβλήτου λίρας ἑθωμανικὰς 133 καὶ 87)00 ἐντέκως πρὸς 12 0)0 ἐτησίως μέχρις ἐξοφλήσεως, δὲν ἐγένετο δεκτὴ ἡ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς αἰτήσεις περὶ πληρωμῆς πλὴν τοῦ κεφαλαίου τῆς ἐπιδικου ἀπαιτήσεως ἀνερχομένου εἰς λίρας 133 καὶ 87)00 καὶ τῶν ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1876 μέχρις ἐξοφλήσεως τέκων ὑπερμερίας, κατὰ τὸ ἄρθρον 156.

Ἐπειδὴ, ἐὰν ἀληθῶς, καθ' ἃ ἰσχυρίσθησαν ἐν τῇ προηγουμένῃ συζήτησει οἱ ἐκκαλοῦντες, ἐκoinοποιήθη εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ ἐφεσιβλήτου ἡ ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, δι' ἧς ἐζητήθη ὑπ' αὐτοῦ ἡ πληρωμὴ μόνον τοῦ ἐπιδικασθέντος ποσοῦ, ἤτοι τοῦ κεφαλαίου τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τούτης τέκων ὑπερμερίας ἀνευ τινὸς περὶ τῶν μὴ ἐπιδικασθέντων ἀπὸ τῆς 1 Μαρτίου 1876 τέκων ἐπιφιλιάξεως, ἡ δὲ τῶν προτάσεων ὑποβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ὡς πρὸς τοὺς τέκους τούτους ἀντέφαισι, καὶ ἐὰν ἐτι ἀνάγῃται εἰς τὰ διὰ τῆς ἐφέσεως τῶν ἐκκαλοῦντων ἐν δευτέρῳ βαθμῷ φερόμενα κεφάλαια αὐτῆς, εἶναι οὐχ ἥττον ἀπαράδεκτος λόγῳ ἀποδοχῆς τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, σαφῶς συναγομένης ἐκ τῆς εἰρημένης κοινοποιήσεως αὐτῆς, κατὰ τὸ ἄρθρον 758.

Ἐπειδὴ οἱ ἐκκαλοῦντες ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν δύνανται νὰ προσαγάγῃσι τὸ κοινοποιήθεν αὐτοῖς μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως ὡς ἀπολεσθέν μεθ' ὧλων τῶν ἐν τῷ δικηγορικῷ γραφεῖῳ τοῦ ἐν Λαρίσῃ δικηγόρου Α. Γ^{***} ἐγγράφων, ἅτινα κατὰ τὴν φυγὴν ἐκείθεν τῶν κατοίκων τῇ 13 Ἀπριλίου 1897 διηρπάγησαν ἀμφισβητοῦντος δὲ τοῦ ἐφεσιβλήτου τὴν τοιαύτην τυχαίαν ἀπώλειαν, ἐφείλουσι ν' ἀποδείξωσιν αὐτὴν οἱ ἐκκαλοῦντες, ποιοῦμενοι χρῆσιν παντὸς ἀποδεικτικοῦ μέσου διὰ τὸ ἀνέρεϊκτον ἐγγράφου ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ καθ' ἃ ἐκρινεν ἡδὴ τὸ δικαστήριον διὰ τῆς προεκδοθείσης ἀποφάσεώς του, ἡ τοῦ ἐφεσιβλήτου παρεμπύπτουσα ἀγωγή ἐφ' ὅσον ἔχει ὡς ἀντικείμενον τοὺς τέκους τῶν πέραν τοῦ ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1876 χρόνου καθυστερηθέντων τέκων, ὅπερ εἶναι αὐτοτελές καὶ διάφορον τοῦ ἀντικειμένου περὶ οὗ τὸ τμήμα τοῦτο ἔλαβεν ἐξουσίαν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ν' ἀποφασίσῃ, εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐρεῦνης ἐὰν ἡ διὰ τοῦ μισθωτηρίου συμβολαίου συμφωνία περὶ ἀνατοκισμοῦ, καίτοι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ πρὸ τοῦ ἀπὸ 22 Μαΐου 1882 συνομολογηθεῖσα εἶναι ἰσχυρὰ ὑπὸ τὸ κράτος αὐτοῦ.

Ἀριθ. 285 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΕΡΡΑΤΟΣ
Κανονισμὸς ἀποζημιώσεως ἐν ρυμοτομίᾳ. - πραγματογνώμων ὀρκισθεὶς καὶ μὴ ἐμφανιζόμενος. - ἀντικατάστασις ὑπὸ διοικητικῆς ἀρχῆς. - προθεσμία πενθήμερος πρὸς διορισμόν. - οὐκ ἀνατρεπτική. - ἀμφιδόκητος κυριότητος καὶ ὑποχρεώσεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ὀρθὴν καὶ σαφεῖ ἐννοιαν τοῦ

(*) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 353 ΧVII 327 Α. Π.

ἄρθρου 26 τοῦ ἀπὸ 12 Δεκεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος, ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ δικαίωμα ἔχει νὰ προβῇ εἰς τὸν διορισμὸν πραγματογνώμονος οὐ μόνον ὅταν ὁ προσκαλούμενος ὅπως διορίσῃ τοιοῦτον δὲν διρίσῃ, ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ παρ' αὐτοῦ διορισθεὶς καὶ τὸν διορισμὸν διὰ τῆς ὀρκισέως του ἀποδεχθεὶς δὲν ἐμφανισθῇ πρὸς ἐνέργειαν τῆς πραγματογνωμοσύνης.

Ἐπειδὴ ἐν προκειμένῳ ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν προσαγομένων ἐν ἀντιγράφοις προσηκόντως κεκρωμένοις ἐπιστήμων ἐγγράφων, ὅτι ὁ ἀνακόπτων προσεκλήθη παρὰ τοῦ Δημάρχου Πατρῶν τὴν 15 Ἰουνίου 1899 καὶ διώρισε τὸν πραγματογνώμονά του τὸν Π. Β^{***}, ὅστις εἰδοποιήθη περὶ τοῦ διορισμοῦ του διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 1272 τοῦ 1895 ἐγγράφου τοῦ αὐτοῦ δημάρχου, ἀλλὰ καίτοι ὀρκισθεὶς δὲν ἐνεφανίσθη πρὸς ἐνέργειαν τῆς πραγματογνωμοσύνης ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω νόμου τασσομένης προθεσμίας, ἐνεκα δὲ τούτου νομίμως ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ προέβη εἰς τὸν διορισμὸν ἐτέρου πραγματογνώμονος καὶ ἐπομένως νομίμως ὁ διορισθεὶς τοιοῦτος ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς μετέσχε τοῦ καταρτισμοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως. Ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀνακόπτοντος ὅτι ὁ πραγματογνώμων τοῦ Π. Β^{***} προσῆλθε πολλὰκις πρὸς ἐνέργειαν τῆς πραγματογνωμοσύνης ἀλλὰ δὲν εὔρε τὸν πραγματογνώμονα τῆς δικαιοπαρόχου τῆς καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ, εἶναι ἐντελῶς ἀρίστος, ἐφ' ὅσον δὲν ἰσχυρίζεται ὅτι προσῆλθε κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν διὰ τὴν πραγματογνωμοσύνην ἡμέραν.

Ἐπειδὴ ἡ παρὰ τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ἀνωτέρω μνησθέντος Διατάγματος τασσομένη πενθήμερος προθεσμία διὰ τὸν διορισμὸν τοῦ πραγματογνώμονος δὲν εἶναι ἀνατρεπτικὴ καὶ ὁ παρὰ τῆς δικαιοπαρόχου τῆς καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ διορισθεὶς τοιοῦτος τὴν ἔκτην ἀπὸ τῆς προσκλήσεως ἡμέραν, ἐρῶς καὶ νομίμως μετέσχε τῆς πραγματογνωμοσύνης, ἀφ' οὗ μάλιστα ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ πρὸ τοῦ διορισμοῦ τούτου καὶ τῆς ἐκ μέρους αὐτοῦ ἐνεργείας τῆς πραγματογνωμοσύνης, δὲν προέβη εἰς τὸν διορισμὸν ἐτέρου πραγματογνώμονος.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα τὸ πρωτοδικεῖον, δεχθὲν ὅτι ὁ διορισμὸς τοῦ πραγματογνώμονος τῆς δικαιοπαρόχου τῆς καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ ἐγένετο ἐκπροθέσμως καὶ ὅτι ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ δὲν ἠδύνατο νὰ διορίσῃ πραγματογνώμονα ἕτερον ἀντὶ τοῦ διορισθέντος παρὰ τοῦ ἀνακόπτοντος πραγματογνώμονος Β^{***} καὶ ἐπὶ τούτοις κηρῦξαν ἀκυρον τὴν ἐκθεσιν τῶν πραγματογνώμωνων, ὡς συμπραζάντων εἰς ταύτην μὴ νομίμως καὶ ἐκπροθέσμως διορισθέντων πραγματογνώμωνων, καὶ ἐνεκα τούτων δεξάμενον τὴν ἀνακοπὴν διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ περιεχομένους πρῶτον καὶ δεύτερον ὡς ἀνωτέρω λόγους, ἔσφαλε καὶ δέον γενομένης δεκτῆς τῆς ἐφέσεως τῆς καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐπὶ τῷ τέλει ν' ἀπορριφῶσιν οἱ λόγοι οὗτοι τῆς ἀνακοπῆς ὡς ἀβάσιμοι.

Ἐπειδὴ διὰ τῶν ἄλλων λόγων τῆς ἀνακοπῆς ὁ ἀνακόπτων ἀμφισβητεῖ ἀφ' ἐνὸς τὸ δικαίωμα τῆς δικαιοπαρόχου τῆς καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ πρὸς ἀποζημιώσιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αὕτη δὲν ἦτο κυρία οὐδὲ

κάτοχος του παρά της πλατείας καταληφθέντος γηπέδου και ἄφ' ἑτέρου τὴν ὑποχρέωσιν αὐτοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἦτο κύριος τοῦ προκειμένου τοιοῦτου.

Ἀριθ. 286 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Τόκος ἐπὶ τόκων.- συμφωνία ἢ ἀγωγή μετὰ ἔτους.- ποδοδέν μετὰ τὸ 1882.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ τμήμα τοῦτο τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀναφερόμενον εἰς τὰς σχετικὰς σχέσεις τῆς προμνησθείσης ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως, συμφωνοῦν ἔχει γνώμην, ὅσον ἀφορᾷ τὴν λύσιν τῶν νομικῶν ζητημάτων α') ὅτι κατὰ τὴν ρητὴν διατάξιν τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ Νόμου ΝΕΕ' τῆς 22 Μαΐου 1882, τόκος ἐπὶ τόκου καθυστερουμένου, ἐπὶ ὁλόκληρον τοῦλάχιστον ἔτος, ἐφείλεται: ἐὰν μετὰ τὴν λήξιν τοῦ ἔτους συμφωνηθῇ ρητῶς τοιοῦτος ἢ ζητηθῇ δι' ἀγωγῆς καὶ β') ὅτι κατὰ τὴν ρητὴν διατάξιν τοῦ ἀρθροῦ 1ου τοῦ ἰδίου Νόμου τοῦ 1882 ὁ νόμιμος καὶ ὁ τῆς ὑπερμερίας τόκος ἐπὶ παντὸς πολιτικοῦ χρέους ἐστὶν 80)ο εἰτησίως.

Ἀριθ. 287 (1906) Τμ. Β' (**)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παρακράτησις τιμῆματος ἐνεκεν ὑποθήκης.- τόκοι.- ἐξάλειψις ὑποθήκης.

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη ὑπόθεσις νομίμως φέρεται εἰς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Βου τοῦτου τιμήματος μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 120 (1906) ἀπόφασιν τῆς ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀποφνημαμένης ὅτι ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, καθ' ἣν ἀνεστάλη ἡ καταβολὴ τοῦ τιμήματος μέχρις οὗ ἐξαλειφθῇ ἡ τὸ πωληθέν ἀκίνητον βαρύνουσα προσημείωσις, οἱ τόκοι ἀρχονται ἀφ' ἧς ὁ ἀγοραστὴς ἔλαβε γνῶσιν τῆς ἐξόδου τοῦ ὅρου τοῦτου, ἥτοι τῆς ἐξαλείψεως τῆς προσημείωσης καὶ ἀναπεμφάσης τὴν ὑπόθεσιν πρὸς περαιτέρω συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Βου τοῦτου τιμήματος· ὅθεν ἐξεταστέος ἐστὶν μόνον ὁ τρίτος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφίσεως λόγος.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει, ἐκ τοῦ ἀπὸ 20 Ἀπριλίου 1906 ἐκδοτηρίου τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Ε. Ε^{***}, ἡ προμνησθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 120 (1906) ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ κλητεῦσεως πρὸς περαιτέρω συζήτησιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἐκοινοποιήθη νομίμως καὶ προσηκόντως πρὸς τὸν δικηγόρον Α. Μ^{***} ὡς πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον τῶν ἐκκαλούντων, οὔτινες μὴ ἐμφανισθέντες κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίᾳσιν νόμιμον δικάσιμον τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἐμφωνηθείσης ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ πινακίου καὶ τοῦ σχετικοῦ ἐκθέματος, δικάζονται ἐρήμην, ἀπορριπτομένης τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφίσεως αὐτῶν ὡς ἀνυποστάτου.

Ἀριθ. 288 (1906) Τμ. Β' (***)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ
Καταβληθέντα ὑπὲρ νόμιμον μέτρον τόκου.-

(*) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 146 ΧVII 172 Α. Π.

(**) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 371 ΧVII 120 Α. Π.

(***) Μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 49 Α. Π. σ, 577 ΧVII.

ἀνάληψις.- νόμοι Ἐθν. Τραπεζῆς.- ἐπέκτασις λοιπαίς.- ποδοδέν τόκου.- ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ προηγούμενων δανείων.- ὑπερμερία.- τόκος ἐπὶ ἀχρεωστικῶς καταβληθέντων.

Ἐπειδὴ ἀντικείμενον ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή ἔχει τὴν ἀπαίτησιν περὶ ἐπιστροφῆς τῶν ὑπὲρ τὸ ὀρισθὲν μέτρον καταβληθέντων τόκων, ἣν δικαιουται: νὰ ἀσκήσῃ ὁ ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀχρεωστικῶς καταβαλὼν, κατὰ τὸν Νόμον 18 Κωδ. (4.32) καὶ τὰς διατάξεις 9, 11 καὶ 12 Ἀρμ. (3.7).

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ Νόμου ΝΠΓ' τῆς 2 Ἰουλίου 1882, ἔχοντος ὡς: «εἰς τὰς ἐπὶ ὑποθήκῃ, ἐπὶ γραμματίοις καὶ ἐπὶ ἐκχωρήσει νομίμων προσόντων χορηγήσεις τῶν Τραπεζῶν τῶν ἤδη ἐν Ἑλλάδι ἀνεγνωρισμένων προνομιούχων καὶ μὴ, ἐφαρμόζονται καθ' ἑλὼν τὸ κράτος αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὰς ἀνωτέρω ἐργασίας καὶ τὰς κατ' αὐτὰς δίκας καὶ ἀναγκαστικὰς ἐκτελέσεις αἱ διατάξεις τῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς νόμων καὶ συμβάσεων», ἐπεξετάθησαν καὶ εἰς τὴν Ἰονικὴν Τράπεζαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τοῦτου αἱ διὰ τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν ἰσχύουσαι διατάξεις ὅσον ἀφορᾷ τὰς χορηγήσεις ἐνυποθήκων δανείων καὶ τῶν τόκων αὐτῶν ὡς καὶ τὸ Α' τμήμα τοῦ δικαστηρίου τοῦτου δέχεται.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ Νόμου ΕΙ' τοῦ 1864, τοῦ κυροῦντος τὴν μεταξὺ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν σύμβασιν, ὠρίσθη ἐν ἀρθρ. 6 ὁ τόκος τῶν ἐπὶ ὑποθήκῃ δανείων κατ' ἀνώτατον ὅρον εἰς 8 0)ο εἰτησίως, διὰ δὲ τοῦ Νόμου ΩΞΖ' τοῦ ἔτους 1880, κυροῦντος δύο ἐτέρας συμβάσεις ὠρίσθη ἐν ἀρθρ. 9 ὅτι ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1892, ὁ ἀνώτατος ὅρος τῶν πρὸς ἰδιώτας χορηγούμενων δανείων ὀρίζεται εἰς 7 0)ο εἰτησίως, ἀφ' οὗ δὲ διὰ τοῦ ἐν τῇ προηγούμενῃ αἰτιολογίᾳ μνημνευθέντος νόμου, αἱ περὶ Ἐθνικῆς Τραπεζῆς διατάξεις, αἱ κανονίζουσαι τὸν τόκον τῶν ἐπὶ ὑποθήκῃ χορηγούμενων δανείων ἐπεξετάθησαν καὶ εἰς τὰς ἄλλας Τραπεζὰς καὶ δὴ εἰς τὴν Ἰονικὴν, ἔπεται ἐπὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τοῦτου, ἥτοι ἀπὸ τῆς 1 Ἰουνίου 1882, αὕτη δὲν δικαιουται νὰ λάβῃ τόκον πλέον τῶν 8 0)ο εἰτησίως, ἀπὸ δὲ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1892 πλέον τῶν 7 0)ο. Τὸ μέτρον δὲ τοῦτο τοῦ τόκου ἰσχύει οὐ μόνον διὰ τὰ μετὰ τὸν Νόμ. ΝΠΓ' τοῦ 1882, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ πρὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ συνυπολογούμενα παρὰ τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς ἐνυπόθηκα δάνεια, διὰ τὰ ὅποια αὕτη θέλει λαμβάνει τοὺς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τοῦτου ὀφειλομένους τόκους, κατὰ τὸ διὰ τῶν Νόμων ΕΓ' (1864) καὶ ΩΞΖ' (1880) ὀρισθὲν μέτρον, ὡς καὶ ἡ ἀναιρετικὴ τοῦ Α' τμήματος τοῦ Ἀρ. Πάγου ἀπόφασιν ἀπεφάνθη, δεχομένη τὴν ἀναδρομικὴν τῶν ρηθεῖσιν διατάξεων ἰσχὺν, προκίπτουσαν καὶ ἐκ τῆς ἐννοίας αὐτῶν καὶ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἡ μείωσις τοῦ τόκου τῶν ἐνυποθήκων δανείων ἐνομοθετήθη ὡς ἀντάλλαγμα τῶν χορηγηθέντων εἰς τὰς Τραπεζὰς προνομίων κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν δικῶν αὐτῶν κατὰ τὰ ἀναγκαστικὰ ἐκτελέσεις, ἐπεκτεινομένων ἐφ' ἀπάντων τῶν ἐνυποθήκων δανείων ἀνευ διαίρεσεως τοῦ χρόνου τῶν συνυπολογήσεων αὐτῶν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τ' ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, βάσιμος

νόμω κρίνεται ή άγωγή, τό δέ πρωτοβάθμιον δικαστήριον άπορρίψαν τάύτην επί τη έναντίā έκδοχῇ, μεταρρυθμιστέαν τήν άπόφασίν του κατέστησε επί τῷ βασίμῳ έρέσεως λόγῳ.

Επειδή ὁ τοῦ έρεσιδλήτου ισχυρισμός ὅτι δικαιούται νά λαμβάνη τόν τῆς ύπερμερίας τόκον, άπορριπτέος κρίνεται ὡς άρριστος, οὐδενός καθοριζομένου γεγονότος τήν ύπερμερίαν τοῦ όφειλέτου παράγοντος (*).

Επειδή τόκους επί τῶν άχρεωστέων καταβληθέντων δέν δικαιούται ὁ ένάγων, κατά τήν διάταξιν τοῦ Νόμου 1 Cod (4.5) νά ζητήσῃ, εἰμή μόνον ἀπό τῆς διά τῆς άγωγῆς όχλήσεως.

Άριθ. 289 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ άρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΑΙΑΔΗΣ

**Πλειστηριασμός. - περίληψις επί δυμηνησί-
δμῳ ένυποθήκοις. - μεταγενέστερα άπόδει-
ξις άνυπόκτου όφειλῆς.**

Επειδή τό έρετεϊον, δεχθέν διά τῆς προσβαλλομένης άποράσεως, ὡς ἐξ αὐτῆς άποδεικνύεται, ὅτι έγκυρος ἐστίν ή περίληψις τῆς κατακυρωτικῆς έκθέσεως, ή ἐπ' ένόματι τοῦ ύπερθεματιστοῦ Φ. Α'*** έκδοθεῖσα ὑπό τοῦ ἐπί τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου καί δέν ὑρίσεται περίπτωσις άναπλειστηριασμοῦ, καίπερ μή καταθέσαντος τοῦ ύπερθεματιστοῦ μέρος τοῦ έκπλειστηριασμοῦ παρά τῷ ρηθέντι ὑπαλλήλῳ, τό όφειλόμενον ὑπό τοῦ κυρίου τοῦ έκποιγηθέντος άναγκαστικῶς άκινήτου εἰς τόν ένυπόθηκον θανειστήν Κ. Β'***, συναιέσαντα εἰς τήν μή καταβολήν, ὅστις ὅμως κατά τήν δίκην τῇ έγερεθεῖσαν συνεπεία άνακοπῆς τοῦ πίνακος κατατάξεως άπεδείχθη ὅτι δέν ήτο πράγματι θανειστής, παρεβίασε τάς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν άρθρων 980, 981, 982 Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃς περίληψιν τῆς κατακυρωτικῆς έκθέσεως λαμβάνει τότε μόνον ὁ ύπερθεματιστής, ὅταν έξεπλήρωσεν άποδειγμένους ἃς ανέλαβεν ὡς τοιοῦτος ὑποχρεώσεις, ὡν πρωτίστη ή καταβολή ὀλοκλήρου τοῦ έκπλειστηριασμοῦ, ὅπερ λαμβάνουσιν οἱ θανεισταί κατά τάς σχετικὰς περί τούτου διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, καί τό περίσσευμα άποδίδεται εἰς τόν όφειλέτην, μή έκπληρωθεῖσάν δέ ὑπό τοῦ ύπερθεματιστοῦ τῶν ὑποχρεώσεών του, γίνεται άναπλειστηριασμός* ὁθεν άνααιρετία ή προσβαλλομένη άπόφασις, κατά τὰ άρθρα 201 καί 807 § 5 Πολ. Δικονομίας (**).

Άριθ. 290 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ άρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

**Παράθυρα επί γειτονικοῦ τοίχου. - άδικνδς
δικαιώματος. - οὐ κτθδς δουλείας.**

Επειδή, κατά Ν. 14 (8.2), Ν. 12 § 2 Κώδ.

(*) Τάχα εἰν ήτο ὁρισμένη ή ύπερμερία θά έδίδετο πλειότερος τόκος; Πρόβλ. 214 Α. Π. σελ. 17 παρόντος καί τήν αὐτόθι σημείωσιν ήμῶν.

(**) Άναίρεται ή έν σελ. 315 XVI 412 Ε. Α. επί τῷ ὀρθῷ λόγῳ ὅτι τῆς ὑποθηκικῆς άπαιτήσεως, ή έγένετο ὁ συμψηφισμός, άποδειχθεῖσης άνυπόκτου, δέν ήδύνατο νά γείνη λόγος πρὸς πλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ύπερθεματιστοῦ. Περὶ τούτου άτυχῶς ή άπόφασις τοῦ έρετεϊοῦ ήγε μακαρίαν σιγήν.

(8.10), Ν. 10 § 1 Βασίλ. (58.11) Άρμεν. 23, 28, 29, 45, 55 (Β'.γ'), ὁ ἐπί ιδίου έδάφους τοίχος έπιτρέπεται νά έχη παράθυρα, ὅταν έγείρηται εἰς ὁρισμένην άπόστασιν ἀπό τοῦ γειτονικοῦ συνόρου, ὡς δικαίωμα δέ παρακολουθηματικόν τῆς ιδιοκτησίας άναγνωρίζεται τό έμποδίζειν τῷ γείτονι τήν άνοιξιν παραθύρων έν ιδιοκτήτῳ τοίχῳ, εἰν αὐτή γίγνηται κατά παράβασιν τῶν περί άποστάσεως διατάξεων Ν. 37 Βασ. (58.2) Άρμεν. 66 (Β'.δ') «ὁ μή έχων δίκαιον φωταγωγῶν θυρίδων, οὐ δύναται τυφλόν τοίχον άνοίγειν καί ποιεῖν θυρίδας». Πλὴν αἱ διατάξεις τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων περί άποστάσεως τῶν οἰκοδομῶν ἀπ' άλλήλων, άπορρῶσι μέτρα άστυνομικά περί τῶν οἰκοδομῶν τῆς εποχῆς εκείνης, ὡς τοιαῦτα δέ δέν έλαβον ισχύν νόμου έν Ελλάδι διά τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρ. 1835 Β. Διατάγματος, καθ' ὃ μόνον οἱ πολιτικοί νόμοι, δηλαδή τό ιδιωτικόν δίκαιον ὀρῶντες νόμοι τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, οἱ έν τῇ Εἰσαδίδῳ τοῦ Άρμενοπούλου περιεχόμενοι, θέλουσιν ισχύει μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Άστυνομικοῦ Κώδικος. Μή ισχυουσάν δέ τῶν περιοριστικῶν τοῦ δικαιώματος τῆς ιδιοκτησίας διατάξεων τούτων, ή άνοιξις παραθύρων έν ιδιοκτήτῳ τοίχῳ, ὅσονδήποτε προσεγγίζοντι εἰς τό γειτονικόν κτῆμα, δικαίωμα ἐστίν άπορρέον ἐκ τοῦ τῆς ιδιοκτησίας καί δέν τίεται δικαίωμα δουλείας, οὐδ' έπηρεάζει τό τοῦ γείτονος δικαίωμα, άπορρέον ἐπίσης ἐκ τῆς ιδιοκτησίας του, ν' άνυψώσῃ τόν ίδιον τοίχον καί αν έντεῦθεν παρακυλῶνται τό φῶς καί ή άποψις τοῦ πρώτου, ἐκτός αν οὗτος έκτήσατο τήν άρητικὴν δουλείαν altius non tollendi ή ne luminibus officietur Ν. 1.4. Εισηγ. (2.3), Ν. 1. Εισηγ. (2.3), Ν. 2.6 21 (82), Ν. 4. 15 16.17 πρ. § 1.2 (8.2). Τοῦτο δέ εἰπὼν τό έρετεϊον καί άπορρίψαν τήν άγωγήν τῶν άναιρεσειόντων, δι' ἧς αἰτοῦνται ὅπως ὑποχρεωθῇ τό άναίρεσιδλητον νά κλείσῃ τὰ πρὸς τήν μεσημέρινήν πλευράν τοῦ οἰκοπέδου αὐτῶν τέσσαρα παράθυρα τῶν οἰκίῶν αὐτοῦ, ὡς άνευ δικαιώματος άνοιχθέντα, ὀρθῶς ήρμήνευσε τοὺς άνωτέρω νόμους. Μή βάσιμος ἄρα ή αίτήσις (*).

Άριθ. 291 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ άρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

**Συναλλαγματική. - άγωγή κατ' έκδότην καί
όπισθογράφων. - προθεσμία άναγωγῆς.**

Επειδή, κατά μέν τό άρθρον 167 τοῦ Εμπορ. Νόμου, εἰν ὁ κομιστής συναλλαγματικῆς ενάγῃ συνάμα τοὺς όπισθογράφους καί τόν έκδότην, έχει ὡς πρὸς ένα έκαστον αὐτῶν τάς έν τοῖς άρθρ. 165 καί 166 διαλαμβανόμενας προθεσμίας, έκαστος δέ τῶν όπισθογράφων έχει δικαίωμα νά κινήσῃ τήν αὐτήν άγωγήν κατά μέρος ή καθ' ὅλων έντός τῶν προθεσμιῶν τούτων, κατά δέ τό άρθρ. 169, οἱ όπισθογράφοι δέν δύνανται μετὰ τήν παρέλευσιν αὐτῶν νά κινήσωσιν οὐδεμίαν περί έγγραφῆσεως άγωγήν κατά τῶν παραχωρητῶν αὐτῶν. Εἰν τῶν διατάξεων δέ τούτων, εφαρμοζομένων κατά τό άρθρ.

(*) Επικυροῦται ή έν σελ. 361 XVI 139 Ε. Α. ἡα τήν αὐτόθι σημείωσιν ήμῶν.

187 ἐπὶ παντός γραμματίου εἰς διαταγὴν ἀδιακρίτως, εἴτε ἐμπορικοῦ, εἴτε πολιτικοῦ, συνάγεται ὅτι καὶ ὅταν ὁ κομιστὴς ἐνήγαγε συνάμα τοὺς διαφόρους ὑποχρέους ἐκ συναλλαγματικῆς ἢ γραμματίου εἰς διαταγὴν, ἕκαστος τούτων ἵνα διατηρήσῃ τὰ ἑαυτοῦ δικαιώματα κατὰ τῶν πρὸς αὐτὸν ὑπευθύνων, ὑποχρεοῦται νὰ ἐνεργήσῃ ἐντὸς τῶν ὀριζόμενων προθεσμιῶν, κατ' ἀκολουθίαν ὁ πληρώσας τὸν κομιστὴν τοῦτον ὀπισθογράφος δυνάμει τῆς ἐκδοθείσης καθ' ὅλων τῶν συνεναχθέντων συνυποχρέων τελεσιδικίᾳ ἀποφάσεως, μὴ συμμορφωθείς ὁμῶς πρὸς τὸ ἀνωτέρω ἄρθρ. 167, δὲν ὑποκαθίσταται εἰς τὸ ὑπὲρ τούτου δεδικασμένον καὶ δὲν δικαιούται νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐπιδικασθέντος αὐτῷ ποσοῦ κατὰ τοῦ πρὸ αὐτοῦ ὀπισθογράφου. Ἐν προκειμένῳ δὲ ἡ ἀγωγή τοῦ ἀναιρεσιόντος, ὡς προκύπτει ἐξ αὐτῆς, ἐρεῖδεται μὲν ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὅτι οὗτος ὡς τελευταῖος ὀπισθογράφος τοῦ ἀπὸ 23 Σ)βρίου 1868 γραμματίου εἰς διαταγὴν, συνεναχθεὶς μετὰ τῶν ἄλλων συνυποχρέων ὑπὸ τοῦ κομιστοῦ ἐν Πύργῳ ὑποκαταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς κατέβαλεν εἰς τοῦτον τὸ ἐν τῷ γραμματίῳ ἀναφερόμενον ποσὸν δυνάμει τῆς ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 869 τοῦ 1869 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἡλείας καὶ ἐπιδιώκεται ἡ πληρωμὴ τοῦ ποσοῦ τούτου κατὰ τοῦ πρὸ αὐτοῦ ὀπισθογράφου ἀναιρεσιβλήτου, ἀλλὰ τὸ διατακτικὸν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγή διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ ἀναιρεσιῶν συνεναχθεὶς ὑπὸ τοῦ τελευταίου κομιστοῦ τοῦ εἰς διαταγὴν πολιτικοῦ γραμματίου δὲν ἤγειρε τὴν ἀγωγήν του κατὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν, ὅρθον ἐστὶ, τοῦ ἐφετείου ὁρθῶς ἐρμηνεύσαντος καὶ ἐφαρμόσαντος τὰς προκατατεθείσας διατάξεις τοῦ Ἐμπορ. Νόμου.

Ἀριθ. 292 (1906) Τμ. Α'

Εἰτηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Ἀνακοπὴ κατὰ κατασχέσεως ἐπὶ νομῆς καὶ κυριότητι.-προβολὴ εἰκονικότητος.-ἀπόδειξις καὶ ἀνταπόδειξις.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, δεχθὲν ὅτι ἡ ἀνακοπὴ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Μ. Α** κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιόντος ἐπιβληθείσης συντηρητικῆς κατασχέσεως ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου οἰκίας, ὡς ἀνηκούσης τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ Ν. Κ**, περιέχει δύο βάσεις, λόγῳ τῆς νομῆς καὶ λόγῳ τῆς κυριότητος, καὶ ἀποφηνάμενον ὅτι ὡς πρὸς τὴν πρώτην βάσιν τὸ πρωτοδικεῖον οὐχὶ ὁρθῶς διέταξεν ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀναιρεσιόντος ὅτι εἰκονικὸν ἐστὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 17261 συμβόλαιον, δι' οὗ ὁ ἀνακόπτων ἠγόρασε τὴν οἰκίαν παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ν. Κ** καὶ ὅτι ἐκ δόλου καὶ συμπαιγνίας ἐγένετο ἡ πώλησις πρὸς βλάβην τοῦ ἀναιρεσιόντος δανειστοῦ, ὡς μὴ ἔχουσιν σχέσιν πρὸς τὴν νομὴν ἀλλὰ πρὸς τὴν κυριότητα καὶ ὡς δικαιουμένου τοῦ ἀναιρεσιόντος κατ' ἀνταπόδειξιν ν' ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον τοῦ θέματος περὶ τῆς διανοίᾳ κυρίου κατοχῆς, ἔλαβεν ὑπ' ὅψιν ἐν συνόλῳ τὸ ἐγγράφον τῆς ἀνακοπῆς ἐν ᾧ ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἀνακόπτων ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ οἰκία ἀνήκει εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν του ἐξ ἀγορᾶς παρὰ τοῦ Ν. Κ**, δυνάμει τοῦ προμνημονευθέντος συμβολαίου, δὲν παρεβίασε δὲ τοὺς Νόμους 18.22.(41.2) Ν. 3 § 19 (4.2) οὔτε τὰς περὶ ἐνστάσεων καὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, διότι ἡ νομὴ ἐστὶν ἀνεπίδεκτος διαδοχῆς Ν. 23 ΡΤ' Ν. 30 § 5 (41,2) ὁ δὲ δυνάμει εἰκονικοῦ ἢ ἀκύρου τίτλου ἀγοραστῆς δύναται νὰ νέμῃται τὸ πρᾶγμα διανοίᾳ κυρίου, ἡ δὲ εἰκονικότης τοῦ τίτλου δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἀπλοῦν τεκμήριον, ὅτι ὁ ἀγοραστὴς κατέχει ἄλλοτρίῳ ἐνέματι, τοῦ πωλητοῦ, οὐχὶ διανοίᾳ κυρίου, ὡς ἐκ τούτου δὲν ἀποτελεῖ ἐνστάσιν, ἀλλ' ἄρνησιν τοῦ περὶ νομῆς ἰσχυρισμοῦ, ἐπομένως δύνανται ν' ἀποδειχθῇ κατ' ἀνταπόδειξιν τοῦ περὶ τούτου ταχθέντος θέματος ἀποδείξεως συνωδὰ τῷ ἄρθρ. 251 Πολ. Δικονομίας (*).

(*) Ὡς ἐμεγαλύνθησαν τὰ ἔργα σου, ὦ νομολογία! Πάντα ἐν ὑπερασπίσει τῆς ἰσχυρῆς στρεφοδικίας ἐποίησας! Δανειστῆς ἐπέβαλε κατασχέσιν ἐπὶ ἀκινήτου, ὡς ἀνήκοντος τῷ ὀφειλῆτι τοῦ Ν. Κ**. Ὁ Μ. Α** ἀνέκοψε τὴν κατασχέσιν ταύτην ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν νομὴν καὶ τὴν κυριότητα τοῦ κατασχθέντος, δυνάμει ἀγοραπωλησίας παρὰ τοῦ ὀφειλῆτου Ν. Κ**, ὁ δὲ κατασχὼν δανειστὴς προσέβαλε τὸ συμβόλαιον τῆς ἀγοραπωλησίας ὡς εἰκονικὸν καὶ ἐπὶ τῇ παυλιανῇ ἀγωγῇ. Ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς ταύτης, χαρακτηρισθείσης ὡς στηριζομένης ἐπὶ διττῇ βάσει, τῆς νομῆς ἡτοι καὶ τῆς κυριότητος, διατάχθησαν ἀποδείξεις τῷ μὲν ἀνακόπτοντι περὶ τῆς νομῆς αὐτοῦ, τῷ δὲ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ κατασχόντι περὶ τῆς εἰκονικότητος τοῦ ἀγοραπωλητηρίου συμβολαίου. Τίποτε ἀπλούστερον. Ἀλλ' ἐκ εὐχῆς ἐπετυνέθη ὥστε ὁ κατασχὼν ἀνακοπτόμενος νὰ γνωστοποιήσῃ τοὺς ἐπὶ τῆς εἰκονικότητος ἐξεταστέους μάρτυρας του μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τοῦ ἀνακόπτοντος ἐπὶ τῆς νομῆς. Τοῦτο ἐχρησίμευσε τῷ ἐφετεῖῳ νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν κατὰ τοῦ ἀνακοπτομένου μίαν περίφημον νομικὴν τρικλοποδιάν. Ἀφοῦ ἡ ἀνακοπὴ στηρίζεται ἐρκούντως ἐπὶ νομῆς, ἡ δὲ νομὴ εἶναι ἀνεπίδεκτος μεταβιβάσεως (ὡς τὸ ἐνόντον δέγμα! προβλ. τὴν ἐν σελ. 116 παρόντος τόμου ὑπὸ τὴν 200 Α. Π. σημειώσιν μας), καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἀγοραστὴς νέμεται ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀγοραπωλητηρίου συμβολαίου (ἀκούστε χριστιανὶ θεωρίαι), ἔπειτα ὅτι ἡ ἐπὶ εἰκονικότητι προσβολὴ αὐτοῦ δὲν ἀποτελεῖ ἐνστάσιν ἀποδεικτέαν ὑπὸ τοῦ προβαλόντος αὐτήν. Διατί; Διότι τοῦτο θὰ συνέβαινε μόνον ἐπὶ τῆς ἥδη μὴ ἐξεταζομένης βέβαιως τῆς κυριότητος, τῆς μεταβιβάσεως διὰ τῆς ἀγοραπωλησίας καὶ τούντε ὕθιν ἐπηρεαζομένης ἐκ τοῦ ἐλαττώματος αὐτῆς (ἀκούστε χριστιανοὶ ζευσεμιαῖς), ἀλλὰ μόνον ἄρνησιν τῆς ἀνακοπῆς. Ἐνεκα τούτων, ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ ἀνακόπτοντος ὅτι κακῶς (ἀκούστε καὶ τοῦτο) ἐβαρύνθη ὁ ἀντιδικός του! τῇ ἀποδείξει τῆς μὴ ἐπηρεαζούσης τὴν νομὴν εἰκονικότητος, ἐνῷ ἡ δύνατο νὰ προσαγάγῃ τὴν περὶ τούτου, ὡς τεκμηρίου περὶ τῆς ἀνυπαρξίας τῆς νομῆς, ἀπόδειξιν ἀνταποδεικτικῶς εἰς τὸ βαρύνον ἑαυτὸν (τὸν ἀνακόπτοντα) θέμα τῆς νομῆς, ἀπληρώθη τὸ θέμα τοῦτο, δὲν ἐλήφθησαν δὲ ὑπ' ὅψιν οἱ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἐξετασθέντες μάρτυρες οὐδὲ πρὸς ἀνταπόδειξιν τοῦ θέματος τῆς νομῆς, διότι, ὡς ἂν εἰρηται, ἐγνωστοποιήθησαν μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐξετάσεως, καὶ ὅρα, πᾶρ' τον κάτω τὸν ἀνακόπτοντα. Τρικλοποδιὰ πρώτη τῆς τάξεως. Ὅταν εἰμεθα μαθηταὶ εἰς τὴν ἐλληνικὴν σχολεῖον, ἐγένετο μεταξύ τῶν μαθητῶν ἡ ἐξῆς βέλναυτος ἀστειότης. Ὅπισθεν ἀνυπόπτοντα ἰσταμένου, ἐ-

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 629 § 4 Πολ. Δικονομίας εἰς δίκας περὶ νομῆς δὲν εἶναι δεκτὴ ἡ ἐνστάσις τῆς κυριότητος, ἐκ δὲ τῶν συνδυαζομένων ἀρθρ. 1034, 1043 § 3 καὶ 956 τῆς Πολ. Δικονομίας, συνάγεται ὅτι ἡ κατάσχεσις ἀκινήτων γίνεται μόνον παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ, ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 956 δύο περιπτώσεων, ἥτοι: ἐπὶ ὑποθηκῶν, καθ' ἃς δύνανται νὰ γείνη καὶ παρὰ τῷ τρίτῳ διακατόχῳ τοῦ ἐνυποθήκου καὶ ἐπὶ ἀνηλίκων, ἀπηγορευμένων κλπ. παρὰ τοῖς ἀντιπροσώποις αὐτῶν, ὁ δανειστής

τίθετο εἰς γονατισμένους καὶ ἀκουμῶν μὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ ἑδάφους, ἑταρος δὲ μετ' αὐτοῦ συνεννοημένους ὥθαι ἀφινδύως τὸν ἱστάμενον. ὅστις, προσκόπτων ἐπὶ τοῦ ὀπισθεν ἐσκυμμένου, ἀντράπητο. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐτέθη ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τὸ θέμα τῆς εἰκονικότητος ὀπισθεν τοῦ ἀνυπόπτου ἀνακοπτομένου καὶ διὰ μιᾶς ὁθήσεως ἀντράπη καὶ αὐτὸς καὶ τὰ συμπεριφέροντά του. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ ἀναπόπτου ἡλαφρώθη τοῦ βάρους τῆς ἀποδείξεως τῆς εἰκονικότητος ὁ ἀνακοπόμενος, μόνον καὶ μόνον ἵνα τὸ ἑδάφωμα τοῦτο χρησιμεύσῃ τῷ ὑπὲρ οὗ ἐγένετο, ὡς ταρπητὰ πέτρα τῶν δικαιωμάτων του. Ἄλλ' ἂς ἀρεθῇ κατὰ μέρος ἡ δικονομικὴ αὐτῆς ὑπερβάσις τῆς ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ ἐνὸς διαδίκου δικονομικῆς καλλιτερεύσεως (ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ὁριστικῆς καταδαραθρώσεως) τοῦ ἐτέρου διαδίκου διὰ τῆς ἄρσεως τοῦ βαρύναντος αὐτὸν βάρους τῆς ἀποδείξεως (περὶ οὗ δὲν ὑπῆρχαν ἰσῶς λόγος ἀναιρέσεως). Εἶναι ἀπολύτως ἄγνωστος ἡ ἀρχὴ ὅτι, διότι μία ἀπόδειξις χρησιμεύει μόνον ὡς τεκμήριον κατ' ἀξιώσεώς τινος (ἐν προκειμένῳ, ἡ εἰκονικότης τοῦ ἀγοραπωλητηρίου κατὰ τῆς ἀξιουμένης νομῆς, κατὰ τὴν πρωτότυπον ἐκδοχὴν τῆς ἀποφάσεως μεταβάλλεται τὸ βῆρος τῆς ἀποδείξεως. Ἔτι δ' ἄγνωστοτέρα εἶναι ἡ περαιτέρω ἀρχὴ ὅτι μία ἀπόδειξις δύναται νὰ χωρήσῃ μέχρι τεκμηρίου ἐναντίον ἀξιώσεώς τινος, καὶ ἀγνωστοτάτη καὶ ἀσυλληπτοτάτη ἡ σημασία, ἣν θὰ ἔχῃ ἡ μέχρι τεκμηρίου πρόοδος αὐτῆς. Διότι θὰ εἶναι ἀκατανόητον τί συμβῇται ἐὰν ἡ ἀποδεικτικὴ δύναμις τοῦ τεκμηρίου πρὸς ἡμέχρι τελείας ἀποδείξεως, ἐκτὸς ἐὰν ἐν τοιαύτῃ ἀδοκίμῳ περιπτώσει, πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ ἡ ἐκ νέου ἐπιφόρτισις τοῦ ἀποδεικνύοντος τῷ βάρει τῆς ἀποδείξεως. Ἐδὼν δὲ ταῦτα εἶναι ἀληθῆ ἡ βαθεῖα ἀνεξήγητα καὶ πλήρη ἀποριῶν, τότε καὶ ἡ κατὰ κυριότητος προβαλλομένη εἰκονικότης δὲν ἀποτελεῖ ἡ ἰσχυρισμὸν ἐλλείψεως κυριότητος καὶ δύναται ἡ περὶ αὐτῆς ταυθρομένη ἀπόδειξις νὰ προβῇ ἡ μέχρι τεκμηρίου ἡ μέχρι ἐναργείας καὶ ἔκρεπε. κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἡ τοιαύτῃ δραστηκότητι τῆς, νὰ κανονίζηται τὸ βῆρος τῆς ἀποδείξεως. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡδυνάμεθα νὰ ἐγείρωμεν ὁλόκληρον πύργον Ἀἰφελ ἐξ ἀποριῶν, ὅλα δὲ ταῦτα διότι ἐλθισμονήθη ὅτι, καθὰ ἐδέξατο ἄλλοτε κατὰ πολὺ ὀρθότερον ἡ 284 (1871) Α. Π., ὁ ἐξ εἰκονικοῦ τίτλου κἀτοχος διακατέγει ἄλλοτριον ὀνόματι καὶ οὐχὶ δικαιοῦ κυρίου, ὥστε οὐδαμῶς νέμεται (N.18 πρ. 41.2), καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ προσβάλλων ὡς εἰκονικὸν τὸν συμβόλαιον. ὅπερ ἐστὶ μεθερμηνεύμενον ἀξίων ἀνυπαρκτον τὴν νομὴν τοῦ ἐξ αὐτοῦ κατέγοντος ὑποβάλλει πλήρη καὶ τελείαν ἐνστάσιν, ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ, πληρουμένων ὅλων τῶν εὐγῶν τῆς ἀνω ἀποφάσεως, ἔκρεπε αὐτὸς νὰ βαρυνθῇ τῇ ἀποδείξει. ὅπερ ἐστὶ νὰ διαταγῇ ἰδίᾳ ἀπόδειξις, ἡ ὁποία διαταχθεῖσα, κακῶς ἀπηλειφθῇ διὰ τῆς ἐπεσεύμου ἀποφάσεως. Εἶναι ἀδύνατον νὰ δεχθῶμεν οὖν δὲν θὰ ὑπάρχῃ φωνὴ μειοψηφίας ἐν τῇ ἀνω ἀπόφασιν.

ἄρα δὲν δύναται νὰ κατάσχη τὰ ἀκίνητα τοῦ ὀφειλέτου εὐρισκόμενα ἐν τῇ κατοχῇ τρίτου, ἀλλ' ὀφείλει νὰ διεκδικήσῃ αὐτά, ἐνασχωὺν τὰ δίκαια τοῦ ὀφειλέτου του, δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 1025 Πολ. Δικονομίας καὶ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῶν ἐν τῇ κατοχῇ αὐτοῦ νὰ κατάσχη αὐτά. Κατ' ἀκολουθίαν ἀπαράδεκτοι καὶ οὐδεμίαν σημασίαν ἔχουσιν αἱ ἐνστάσεις τοῦ ἀναιρεσιέντος περὶ εἰκονικότητος τοῦ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 17361 πωλητηρίου συμβολαίου καὶ περὶ ἀκυρότητος αὐτοῦ ἐκ τῆς παυλιανῆς ἀγωγῆς, ὡν ἀποτέλεσμα ἐστὶ ὅτι ἡ κυριότης, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ νομὴ παραμένει παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ. Ὅθεν μὴ βάσιμοι οἱ λόγοι ἀναιτιολογήτου αὐτῶν, ψευδοῦς ἐρμηνείας τῶν περὶ παυλιανῆς ἀγωγῆς καὶ διεκδικητικῆς ὁρισμῶν τοῦ νόμου καὶ τῶν ἀρθρ. 551, 542 καὶ 954 τῆς Πολ. Δικονομίας (*).

Ἀριθ. 293 (1906) Τμ. Α'

Εἰτηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ

Προδαγωγὴν εἰσαγωγικῶν ἐγγράφων. - ἀπόδειξις ἡλικίας. - πιστοποιητικὸν δημάρχου. - ἀλληλεγγυῶς ὀφειλὴ. - ἀκύρωσις πρὸς ἕνα. - παραδοχὴ ἀοριδίας. - ἀνεξέλεγκτον. - ἐπιταγὴ πτωχεύσαντι. - βραδεῖα προβολὴ ἰσχυρισμοῦ περὶ. - ἀναιτιολόγητον ἐπὶ ἀοριδίου ἰσχυρισμοῦ. - μὴ προβολὴ ἰσχυρισμοῦ κατὰ διεκδικητικῶν προδικαζομένης ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ δὲν προσάγεται τὸ εἰσαγωγικὸν τῆς δίκης ἐγγράφον, ἥτοι ἡ ἀνακοπὴ τῆς ἐπιταγῆς ὅπως κριθῇ πῶς ὑπεβλήθησαν τὰ τὴν ἀξιουμένην ἀναρμοδιότητα τοῦ πρωτοδικείου στηρίζοντα πραγματικὰ περιστατικά, ἐπομένως ὁ πρῶτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος εἶναι ἀπορριπτὸς ὡς ἀναπόδεικτος.

Ἐπειδὴ τὴν σκέψιν τοῦ περὶ μὴ ἐνηλικιώσεως τοῦ Δ. Κ^{***} τὸ αὐτὸ δικαστήριον ἐπτήριξεν οὐχὶ ἐπὶ τοῦ προσαχθέντος πιστοποιητικοῦ τοῦ Δημάρχου Μυρτσούντιων ἀλλὰ κυρίως ἐπὶ τοῦ δοθέντος ἄρκου

(* Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω σημειωθείσαι παρεκτροπαὶ διὰ τὴν ἀπολύτως ἐσφαλμένην παρέκκλισιν τοῦ ὅτι ἡ νομὴ δύναται νὰ ἀντιπαραταθῇ εἰς τὴν ἐν τῇ ἐκτελέσει κυρίως περὶ κυριότητος ἀσκουμένην ἀγωγὴν τοῦ καταδίκοντος δανειστοῦ, περὶ ἧς ἐπανειλημμένως ἐγράψαμεν (πρὸβλ. τὰς ἐν σελ. 261 καὶ 347 ΧVI ὑπὸ τὰς 432 Α. Π. καὶ 276 Ε. Α. καὶ ἐν σελ. 216 ΧIV ὑπὸ τὴν 1349 Ε. Α. σημειώσεις μας). Εἰς ὑπεράσπισιν τῆς ματαίως ἡ ἀνω ἀπόφασιν ἐπικαλεῖται τὸ ἀρθρ. 679 § 4 Πολ. Δικονομίας, τὸ ὁποῖον νομίζομεν ἀπολύτως ἄγιστον καὶ ἀλλότριον, διότι ἐπαναλαμβάνομεν ἐν τῇ ἐκτελέσει ὁ δίκων δανειστής ἐναντικεῖ τὴν ἀγωγὴν κυριότητος. Τὸ ἐκ τῆς παρενοήσεως ταύτης γάμμα κατέστησε πολὺ μεγαλειότερον ἢ ἐν τῇ πρώτῃ αἰτιολογίᾳ ἐκδοχῇ, ἡ παραγνωρίσασα τὴν ἀρχὴν τοῦ παρατεθέντος Νόμου 18 πρ. 41.2, καθ' ὃν ὁ εἰκονικὸς τίτλος κατέων οὐ νέμεται. ἡ ὁποία δι' ἄλλης κατευθύνσεως θὰ ὡδήγει εἰς τὸ ὀρθὸν συμπέρασμα τῆς ἡμετέρας ἐκδοχῆς ὅτι ἡ νομὴ δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ τῆς κυριότητος. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἐν τῇ τελευταίᾳ παραπομπῇ ἐν σελ. 217 ΧIV ἐσημειώσαμεν, ὅτι ἡ ἐνέργεια τοῦ δίκωντος ἐπὶ ἐκτελέσει δανειστοῦ οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἡ ὑπὸ τῆς ἀνω ἀποφάσεως ἐπιζητούμενη ἀποκατάστασις τοῦ πράγματος τῷ ὀφειλέτῃ.

συνεπεία έκτιμήσεως μαρτυριῶν διεξαχθεισῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1224 (1889) ἀποφάσεώς του, ἐκομένως καὶ ὁ δεύτερος εἶναι ἀπορριπτέος.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ὡς πρὸς τὴν Α. Κ^{***}, περὶ ἧς ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου δὲν ἐπρόκειτο, ἡκυρώθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 1815 συμβόλαιον, ὡς ἄλλως ἀορίστως οἱ ἀναιρεσεῖοντες τοῦτο ὑποβάλλουσιν, ἡ εὐθύνη τῶν λοιπῶν παραμένει ἀμείωτος, ἀφ' οὗ δι' αὐτοῦ ἀπεδέχθησαν ἀλληλεγγύως, ὡς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἐδέξατο, τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους.

Ἐπειδὴ ἡ κρίσις τοῦ ἐφετείου περὶ ἀοριστίας τοῦ ἐνώπιον οὗτοῦ ὑποβληθέντος ἰσχυρισμοῦ ὡς πρὸς τὴν ἀνάκλησιν τῆς διαθήκης τοῦ Δ. Σ^{***}, δυνάμει τῆς ὁποίας αἱ καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ ἐδικαιοῦντο νὰ παραστῶσιν ὡς διάδοχοι, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ τὸν πραγματικὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἀναιρεσεῖοντων περὶ πτωχεύσεως τοῦ Δ. Κ^{***} καὶ συνεπῶς τῆς ἀκυρότητος τῆς ἐπιταγῆς, καθ' ὅσον ἦτο ἀναγκαῖον νὰ ἐπιταχθῶσιν οἱ σύνδικοι πρὸς πληρωμὴν τοῦ χρέους, ὁρθῶς τὸ ἐφετεῖον ἀπέρριψεν ὡς βραδέως τὸ πρῶτον ἐνώπιον αὐτοῦ προταθέντα, ἀφ' οὗτος ἀφορᾷ εἰς τὴν προδικασίαν.

Ἐπειδὴ τὸν περὶ παραιτήσεως τοῦ Δ. Κ^{***} ἀπὸ τῆς κληρονομίας τοῦ πατρὸς του ἰσχυρισμὸν τῶν, οἱ ἀναιρεσεῖοντες ὑπέβαλον ὅλως ἀορίστως κατὰ τὴν συζήτησιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ τελευταία τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ἐξεδόθη, ὡς τοῦτο ἐκ τῶν σχετικῶν προτάσεων τῶν ἐμφαίνεται, δι' ὃ καὶ ἂν ἐν σιγῇ παρῆλθε τοῦτον τὸ ἐφετεῖον, δὲν ἀκολουθεῖ ὅτι ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ἀναιρετέα.

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσεῖοντες δὲν ἰσχυρίζονται ὅτι ὑπέβαλον διὰ τῆς ἀνακοπῆς τῶν τὸν περὶ ἀκυρότητος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1815 συμβολαίου ὡς πρὸς τὸν Δ. Κ^{***} λόγῳ τῆς ἀνηλικιότητός του ἰσχυρισμὸν, ὁ δὲ κατὰ τὴν πρώτην ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου συζήτησιν ὑποβληθεὶς εἶναι ἀνεπίδεκτος έκτιμήσεως ὡς ὅλως ἀόριστος καὶ καθ' ὅτι δὲν ἐκτίθεται ἐν αὐτῷ ὅτι παρελείφθη ἡ τήρησις τῶν πρὸς συνυμολόγησιν δανείου διατυπώσεων τοῦ περὶ ἀνηλικίων νόμου.

Ἐπειδὴ ἰσχυρίζονται διὰ τοῦ τελευταίου τῶν προσθέτων λόγου, ὅτι ἐνώπιον τῶν πρωτοδικῶν καὶ κατὰ πάσας τὰς μεταγενεστέρας ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου συζητήσεις ὑπέβαλον τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν, ὅτι συνεπεία συμφωνίας γενομένης κατὰ τὸ ἔτος 1865 μεταξὺ τοῦ Α. Κ^{***} καὶ τοῦ ἀντιδίκου τῶν ἐφ' ὅσον τὸ χρέος τοῦτο ἐδάρυνεν αὐτὸν ἀνεδέχθη τὴν πληρωμὴν τοῦ ὁ Π. Κ^{***} καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἀναδοχὴν ταύτην ἐκεῖνος ἐπέταξε δι' αὐτὸ τὸν τελευταῖον, δὲν ἀξιούσιν ὅμως ὅτι τοῦτο ἐπρόβαλον καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν συζήτησιν, καθ' ἣν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐξεδόθη.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1110 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Ἐντολὴ διωπηρῶς δυναφθεῖδα.-ἀποδεικτικὰ μέσα ἐξ ἐμπορικότητος.-πληρότης θέματος.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὴν ἔφεσιν τῆς ἐναγούσης ἐ-

ταιρίας, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ τῆς ἐκτιθέμενης πραγματικῆς γεγονότα, ἡ δευτέρα ταύτης βάσις, ἐφ' ἧς κυρίως διέταξεν ἀποδεῖξιν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, στηρίζεται ἐπὶ συμβάσεως ἐντολῆς σιωπῆλως συναρθείσης καὶ δι' ἣν ἡ ἀπύκνησις ἐγγράφου δὲν ἦτο ἀνέφικτος. Ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ ἐμπορικοῦ τῆς ἐντολῆς ἀντικειμένου καὶ τῆς ἐμπορικῆς ιδιότητος τῶν συναλλαχθέντων, ἐπιτρέπεται εἰς ἀπόδειξιν αὐτῆς καὶ τὸ τῶν μαρτύρων μέσον (ἄρθροι 304 § 1 Πολ. Δικονομίας), ἐκομένως εὐλογον ἦτο ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις νὰ διατάξῃ ἐμμάρτυρον ἀποδεῖξιν περὶ αὐτῆς, προκειμένου μάλιστα περὶ δαπανῶν εἰς τρίτους, τοὺς ἐργάτας, προτιμωτέρα προδήλως, ἡ ἐνορκος μαρτυρία τῶν τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως τῶν (*).

Ἐπειδὴ καὶ τὸ θέμα τῆς διαταχθείσης ἀποδείξεως κακῶς διευτυπώθη, ἀποβλέπον κυρίως εἰς τὴν ἐπιβοηθητικὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, ἀορίστως δὲ ὅλως ἐκ τῆς κυρίως πρώτης βάσεως περιλαμβάνον τὸ συμπέρασμα, ἦτοι τὴν ἀπόδειξιν ὅτι μένει εἰσέτι ὑφειλμένος τῇ ἐναγούσῃ ὁ ἐναγόμενος διὰ τὴν κατασκευὴν ἐργαλείων καὶ πληρωμὴν ἡμερομισθίων ἐν συνόλῳ δρ. 3.104.95, ἐν ᾧ ἔδει ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις νὰ διατυπώσῃ ἐν τῇ ἀποδεικτικῇ θεματικῇ πρωτίστως τοὺς οὐσιώδεις τῆς κυρίας βάσεως τῆς ἀγωγῆς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐνάγοντος, ἐπιτρέπουσα τὴν ἐμμάρτυρον κατ' αὐτῶν ἀπόδειξιν λόγῳ τῆς ἐμπορικότητος τῆς διαφορᾶς καὶ τοῦ μικροῦ αὐτῆς ποσοῦ.

Ἀριθ. 1114 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΚΑΓΚΑΔΗΣ

Μετοχικὸν ταμεῖον στρατοῦ.-χαρακτὴρ.-αἰτιολογία θεραπείας.

Ἐπειδὴ πρὸ παντὸς τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον ἐφεισβλήτον καὶ ἐναγόμενον, προβάλλει ἤδη τὸ πρῶτον ἀλλὰ παραδεκτικῶς ἐνστασιν, ὁρῶσαν τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξεταστέαν, ὅτι τῆς ἐγέρσεως τῆς ἐπιδίκου τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀγωγῆς, δὲν προηγῆθη αἵτησις θεραπείας τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου, ὑπαγομένου εἰς τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα, τὰ ὑπὸ τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 12ης Μαΐου 1835 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 2 καὶ 75 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναφερόμενα καὶ ὅτι ἡ ἀγωγὴ τῇ λόγῳ τούτῳ ἀπορριπτέα ἀποβαίνει, ἀλλ' ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐφεισβλήτου ἀπορριπτέος κρίνεται, καθόσον αἱ προταθεῖσαι διατάξεις δὲν ἐ-

(*) Ἀμφίβολα ἀπολύτως. Ἐπιτρέπεται ἡ ἀπόδειξις τῆς ἐντολῆς ἐμμάρτυρος. Ἐχει καλῶς. Ἀλλ' ἡ δικαιολογία ὅτι εἶναι προτιμωτέρα ἡ ἐνορκος μαρτυρία τῶν τρίτων ἀπὸ τὴν ἐγγραφὴν αὐτῶν ἀπόδειξιν, εἶναι διττῶς ἀτυχής. Τὸ μὲν ἡ ἀπόδειξις τῆς ἐνεργείας καταβολῶν πρὸς τρίτους, δὲν ἀποδεικνύει τὴν πρὸς τὴν καταβολὴν ἐντολὴν, ἥτις εἶναι τὸ ζητούμενον. Τὸ δὲ οὐδεὶς ἤξισσε ποτὲ ὅτι αἱ ἐγγραφὴν τῶν τρίτων ἀποδείξεις περὶ ἐνεργείας καταβολῶν πρὸς αὐτοὺς ἀποτελοῦσιν ἐγγραφὸν δικονομικῶς ἀπόδειξιν. Διότι τὴν ἐγγραφὴν ἀπόδειξιν δὲν ἀποτελεῖ τὸ γεγονός ὅτι εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ χάρτου, ἀλλὰ τὸ ὅτι τὸ ἐγγράφον βεβαιούμενον πηγάει παρὰ τοῦ καθ' οὗ ἐπικαλεῖται τοῦτο. Ἄνευ τούτου τὰ ἐγγραφα εἶναι ἀπλῶς ἀνώμοτα ἐκμαρτύρια.

χουσι εφαρμογήν, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ ἐφεσιδλήτου, ὅπερ δι' ὠρισμένην τάξιν προσώπων ἰδρυθέν, δὲν ἀποτελεῖ σωματεῖον καὶ κατὰστημα δημόσιον κοινὸν τοῖς πᾶσι ἐξυπηρετοῦν σκοπὸν καὶ ὠφέλειαν ἀλλὰ κατ' ἴδιον ὄργανισμὸν διοικούμενον ταμεῖον, ὡς φέρουσι ρητῶς τὰ ἄρθρ. 1 καὶ 3 τοῦ προμνησθέντος Διατάγματος, οὐδ' ἔκ τινος διατάξεως τῶν διεπόντων τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον πολλῶν νόμων ἐξάγεται καὶ πόρρωθεν τοιαύτη τις ὑπαγωγή, οὐδ' ἐφαρμογὴ τοῦ 4 ἄρθρ. τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος περὶ προηγήσεως ἀδείας πρὸς ἀναδοχὴν δίκης, διὰ τὴν παράστασιν τοῦ ταμεῖου καὶ τὸν διορισμὸν τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου συγγίγνεται οὐδὲ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ἐκτελεστικοῦ διατάγματος τοῦ Νόμου ΩΚΓ' τοῦ 1880 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρ. 2 τοῦ ΣΕ' τοῦ 1867 Νόμου, 20 τοῦ ΩΚΓ' τοῦ 1880 καὶ 23 τοῦ ΧΟΔ' τοῦ 1861. τὰ κανονίζοντα τὸν ἐλεγχον τῶν πράξεων τῆς διοικήσεως τὸ ταμεῖον ἐξ ἀξιωματικῶν ἐνεργῶν διαθεσίμων, καὶ ἀποστράτων ἐπιτροπῆς, συνάγεται ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ τήρησις τῆς περὶ αἰτήσεως θεραπείας διατάξεως οὐδ' ἡ ὑπαρξὶς ἐλεγκτοῦ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν διοριζομένου καθίστησι τὸ Ὑπουργεῖον τοῦτο ἀνωτέραν διοικητικὴν ἀρχὴν κατ' ἔννοιαν τῶν ἀνωτέρω παρατεθεισῶν διατάξεων τῆς Δικονομίας ἡ τοῦ Διατάγματος τοῦ 1835, τούναντίον μάλιστα προδήλως προκύπτει ἐκ τοῦ γράμματος καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ ΣΕ' Νόμου καθ' ὅπερ, οἱ συγκροτοῦντες τὴν διοικοῦσαν ἐπιτροπὴν καὶ ὁ γραμματεὺς αὐτῆς εἶναι προσωπικῶς καὶ ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι διὰ πᾶσαν εἰς τὸ ταμεῖον γενομένην βλάβην εἴτε ἐκ δόλου εἴτε ἐξ ἀμελείας, συνευθυνόμενοι καὶ τοῦ ἐλεγκτοῦ ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν ἔλαβε τὰ ἀναγκαῖα πρὸς πρόληψιν τῆς βλάβης ταύτης ἐν καιρῷ μέτρα, καίτοι, κατὰ τὴν ἀσθενεστέραν τοῦ δικαστηρίου γνώμην, ἡ τὴν ἀνάγκη αἰτήσεως θεραπείας διὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ δεκτὴ ἀπέβαινε ἡ ἔνστασις τοῦ ἐφεσιδλήτου περὶ ἀπορρίψεως αὐτῆς, καθόσον τὸ ταμεῖον τοῦτο εἶναι ἀγαθοεργὸν ὅργανον, εὐεργετοῦν ὠρισμένην τάξιν ἀτόμων (Ἐφετ. Ἀθηνῶν 662 τοῦ 1901 καὶ Α. Π. 462 τοῦ 1904) ἡ δὲ ἐπικαλούμενη αἰτήσις 3 Σβρίου 1904 δὲν ἐπεδόθη τῷ Ὑπουργῷ τῶν Στρατιωτικῶν ἀλλὰ τῷ προέδρῳ τοῦ ταμεῖου, περὶ πληρωμῆς δευτέρου μερίσματος ὑπ' αὐτοῦ πραγματευομένου (*).

* Ἀριθ. 1120 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Ἀπόφασις. - στοιχεῖα ὑπάρξεως. - οὐκ ἀνακληρώσις πιστοποιητικῶν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἄρθρων 162, 173 καὶ 182 τῆς Πολ. Δικονομίας συνάγεται ὅτι, ὅπως καταρτισθῇ καὶ ὑπάρχῃ ἀπόφασις δικαστηρίου ἀπαιτεῖται: 1) νὰ

(*) Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου θὰ ἐκταθῶμεν ὅταν ἐν καιρῷ δημοσιευθῇ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὑποβαλῶσα εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Διατάγματος τοῦ 1835 καὶ αὐτὰ τὰ ἰδιωτικά καὶ ἰδιοσυντήρητα ἀγαθαιρὰ καταστήματα. Πρὸς. καὶ 652 Ε. Α. σ. 87 XII καὶ 387 Ε. Α. σ. 569 XI.

δημοσιευθῇ ἐν δημοσίᾳ τοῦ δικαστηρίου συνεδριάσει, δηλαδή ν' ἀπαγγελθῇ ὑπὸ τοῦ προέδρου τὸ αἰτιολογικὸν καὶ διατακτικὸν αὐτῆς, καὶ 2) νὰ συνταχθῇ ἐγγράφως, περιέχουσα ἐν τῇ ἐγγράφῳ αὐτῆς συντάξει τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 182 ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀπαιτούμενα καὶ νὰ ὑπογραφῇ ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, ὧν αἱ ὑπογραφαὶ βεβαιούσι καὶ τ' ἄλλα ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀποφάσεως ἐνδιαλαμβανόμενα καὶ ὅτι αἱ αἰτιολογίαι καὶ διατάξεις, αἱ ἐν αὐτῇ ὑπάρχουσιν, εἶναι αἱ ὑπὸ τοῦ προέδρου ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει ἀπαγγελλεῖσαι, αἱ ἀπαγγελλεῖσαι δὲ αὗται αἰτιολογίαι καὶ διατάξεις εἶναι αἱ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀποφασισθεῖσαι, ἐπομένως δὲν ὑφίσταται πράγματι ἀπόφασις ἂν μὴ γείνωσιν ἀμφοτέρω, δημοσίευσις δηλαδή καὶ ἐγγραφὸς, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, συντάξις τῆς ἀποφάσεως, τῆς ἐγγράφου συντάξεως μὴ ἀπαιτουμένης μόνον πρὸς ἀπόδειξιν, ἀλλ' οὔσης στοιχείου συστατικῆς τῆς ἀποφάσεως (ἄρθρ. 173 Πολ. Δικονομίας «περὶ τῆς ἀποφάσεως συντάσσεται ἐγγραφο:»), ἡ ἀπλὴ δὲ δημοσίευσις τῆς ἀποφάσεως ἔχει ὡς ἀποτελέσμα μόνον ὅτι ἡ οἰαδήποτε ἐπελθοῦσα μεταβολὴ εἰς τινὰ τῶν ἀποφασισάντων δικαστῶν δὲν καθιστᾷ ἀνυπαρκτὸν τὴν ἀπόφασιν καὶ ὅτι τὸ ἀποφασίσαν τὴν δημοσιευθεῖσαν ἀπόφασιν δικαστήριον, δὲν δύναται πλέον, ἂν δὲν γείνη νέα συζήτησις, ν' ἀποφασίσῃ ἄλλως ὀριζομένου δὲ, κατὰ τ' ἀνωτέρω, τοῦ τρόπου καθ' ὃν καταρτίζεται καὶ ὑπάρχει ἡ ἀπόφασις δικαστηρίου, ἔπεται ὅτι τὸ περιεχόμενον καὶ δὴ ἡ αἰτιολογία καὶ ἡ διάταξις αὐτῆς μόνον ἐκ τοῦ κατὰ τὰς ρηθείσας νομίμους διατυπώσεως συνταχθέντος ἐγγράφου δύναται νὰ προκύψῃ.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν προσήχθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου μέχρι πέρατος τῆς ὡς ἄνω συζήτησεως ἀντιγράφον τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως κατὰ τ' ἀνωτέρω συντεταγμένης, οὔτε ἀμφισβητεῖται ὅτι δὲν εἶχε συνταχθῇ αὕτη κατὰ τ' ἀνωτέρω, προσάγεται δὲ πιστοποιητικὸν τοῦ γραμματέως τοῦ ἐκδόντος αὐτὴν δικαστηρίου, πιστοποιῶντος ὅτι εἰς τὴν μεταξὺ τῶν ὡς ἄνω διαδίκων δίκην ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 4862 (1906) ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, συνταχθεῖσα μὲν μετὰ τῶν πρακτικῶν τῆς κατὰ τὸ σχέδιον ἐπὶ τοῦ νενομισμένου χαρτοσήμου μὴ ὑπογραφείσα ὅμως εἰσέτι ὑπὸ τοῦ προέδρου, καὶ ἀντιγράφοντος τὸ σχέδιον τοῦτο. Τὸ πιστοποιητικὸν ὅμως τοῦτο δὲν ἀναπληροῖ τὴν ἀπόφασιν, μὴ ὑπάρχουσαν εἰσέτι ἐγγράφως συντεταγμένην, ἀφ' οὗ δὲν ὑπάρχει ἐν αὐτῇ ἡ ὑπογραφή τοῦ προέδρου, ἡ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρόσεως ἀπαιτουμένη (*).

(*) Δὲν πιστεύομεν ὅτι ταῦτα δύνανται νὰ ᾔναι ἀκριβῆ καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν. Ἐὰν ἡ ὑπογραφή τοῦ προέδρου ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τότε πῶς ἡ προφορικῶς ἀπαγγελλομένη ἀπόφασις, μὴκέτι φέρουσα τὴν ὑπογραφὴν τοῦ προέδρου ἐπάγεται τὰς συνεπείας αὐτῆς ἐν πλείστασι περιστάσεσι, πάντοτε δὲ ἐπὶ τῶν ποινικῶν, ἐφ' ὧν δὲν ὑπάρχει λόγος ἐξαιρέσεως ἀπὸ τῶν ὡς τίθησιν ἀρχῶν ἡ ἄνω ἀπόφασις; Ὑποθέτομεν ὅτι ἄλλο τι ἤθελεν ἢ ἐπρεπε νὰ εἴπῃ ἡ ἀπόφασις. Ὅτι προκειμένου νὰ ὑποβληθῇ

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΡΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

'Αριθ. 792 (1905) (*)

Εισηγητής ο έφετης κ. Π. ΜΕΡΜΗΡΑΣ

Συμφωνία πρὸς ἀπόκρουσιν δυναγωνιδμοῦ. — αἰσχρότης. — οὐκ ἀνάληψις δοθέντων ἢ παρακατατεθέντων. — ψυχολογικὴ βία ἐν ἐνασκήσει δικαιωμάτων. — ἀντιφατικὴ ἐπιδοθητικὴ βλάβις ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς ἔκρινεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα τὴν ἐπιδικὸν ἀγωγὴν διὰ τοὺς ἐν

πρωτόδικος ἀπόφασις ὑπὸ ἑλεγχον τοῦ ἐφετείου, ἀναγκαῖον εἶναι τὸ ἐφετεῖον νὰ ἔλῃ ὑπ' ὅψις τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τοῦ ἐλέγχου. Καὶ τοῦτο μὲν ἀμφίβολον, ἀλλὰ τέλος πάντων δὲν ἀναδίδῃ εἰς στοιχεῖον κύρους τῆς ἀποφάσεως τὴν ἔγγραφον δια-ύπωσιν αὐτῆς· πρὸς περὶ τοῦ θέματος Γν. Ν. σ. 128 XVII.

(*) Ἡ πρωτόδικος 1316 (1903) Πατρῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Α. Λουκάκου, ἔχει φθε :

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἐκχωρήσεως δικαιοπραξία, ἥτις διατυπώται ὡς ἐπικουρικὴ τῆς ἀγωγῆς βίας, γενομένη κατὰ ρητὴν τοῦ ἐνάγοντος ὁμολογίαν ἀπρὸς κάλυψιν τῆς ἀληθείας, δὲν δύναται προδήλως ν' ἀποτελέσῃ σύννομον τῆς ἀγωγῆς εἶσμα, διότι αἱ εἰσινικαὶ δικαιοπραξίαι εἰσὶν ἄκυροι καὶ δὲν δύναται οἱ συμβαλλόμενοι νὰ στηρίξωσιν ἐπὶ τούτων δικαιώματα. Ὡστε ἐρευνηθήσεται μόνον ἡ προέχουσα τῆς ἀγωγῆς βία, ἥτοι ἡ σύμβασις περὶ ἀποχῆς τοῦ ἐναγομένου ἐκ τῆς γενομένης δημοπρασίας ἐπ' ἀμοιβῇ δραγμῶν πεντακισχιλίων, ἥτις ἐκαλύφθη διὰ τῆς διαληθείτης περὶ ἐκχωρήσεως συμφωνίας, διότι ἐν τοῖς συναλλαγμασιν ἡ ἀλήθεια κρατεῖ καὶ οὐχὶ τὰ κατ' ἐπίφασις γινόμενα. Ἀλλ' ἡ σύμβασις αὕτη, περιορίζουσα τὸν ἐλεύθερον συναγωνισμὸν καὶ ὃν ἐπὶ βλάβῃ τοῦ Δημοσίου, ἀδόκιμος ἐστίν. Ρητῶς ὁ Ρωμ. Νόμος οὐχὶ ἀπλῶς ἄκυρον (ὅτε ἡδύνατο νὰ χωρήτῃ ἡ πρὸς ἀνάληψιν τῶν καταβληθέντων ἀγωγὴ διὰ τῆς actio ob injustam, ἥτις ἀκριβῶς πρέπει νὰ διαστέλληται τῆς ob turpem), ἀλλ' αἰσχροὺν χαρακτηρίζει τὴν συμφωνίαν, ἥτις σκοπεῖται τὴν βλάβην τρίτου προσώπου, Νόμ. 27 § 4 Πανδ. (2.14) ἐν τέλει, ante omnia enim animadverterdum est, ne conventio in alia re facta aut cum alia persona in alia re aliave persona pœceat. Προσθέτως δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Ποιν. Νόμος ἐν ἄρθρ. 436 κολάσιμον χαρακτηρίζει τὴν πράξιν, ἐν τῷ ποινικῷ δ' ἀποσιμῶν, κατὰ τὴν κρατούσαν περὶ ἀδικήματος ἀντίληψιν, κείται καὶ ἡ ἀνηθικότης αὐτῆς. Ὡστε καὶ φύσει καὶ θέσει αἰσχρὰ τῆς ἀγωγῆς ἡ αἰτία παρίσταται. Ἀναντιρρήτως δ' ἐπὶ βλάβῃ τοῦ Δημοσίου ἡ σύμβασις ἐγένετο καὶ πρὸς ταύτην κη-τηθῆναι, διότι τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐκληπτορίας θὰ ὑπερέβαινε τὸ ποσὸν εἰς ὃ ἐφθασε κατ' ἐλάχιστον ὁ δρᾶχ. πεντακισχιλίας, ἥτοι κατὰ τὸ ποσὸν τῆς ἀμοιβῆς ἣν ὁ ἐνάγων ἔδωκεν ἵνα ἀπομακρύνῃ τὸν ἐναγόμενον τῆς πλειοδοσίας. Αἰσχροῦς δὲ τῆς αἰτίας δι' ἀμφοτέρους τοὺς συναλλαγμαμένους ἐλεγχόμενης, οὐδεμία δίδεται ἰσχυρὴ οὔτε πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν συντεθειμένων, οὔτε πρὸς ἀνάληψιν τῶν καταβληθέντων. Οὐδὲ σώζει τὴν ἀγωγὴν τὸ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐπι-καλούμενον ὅτι ἐξεβιάσθη νὰ δώτῃ τὴν ὑπόσχεσιν, διότι οὐδαμῶς καθορίζει τίνα τὰ τὴν βίαν ἀπαρτί-ζοντα πραγματικὰ περιστατικά, ἵνα κριθῇ ἂν ἦσαν ταῦτα ἐπαρκῆ ἵνα κλονίσωσι ἄνδρα εὐσταθῆ, ὡς ὁ νόμος κελεύει. Καὶ ἀναφέρει μὲν ἐν ταῖς ἐγγράφοις αὐτοῦ προτάσεις, κατὰ βελτίωσιν, ὅτι ἡ βία συνίστα-

αὐτῇ λόγους, καθόσον ἡ πρώτη βᾶσις τῆς ἀγωγῆς ὅτι κατέβαλεν ὁ ἐνάγων (τῷ τρίτῳ Σ. Κ^α) δρᾶχ. 5000 διὰ νὰ τὰς λάβῃ ὁ ἐναγόμενος ὅπως μὴ ὑπερθεματίσῃ (καὶ δὲν ὑπερθεματίσεν) εἰς τὸν γεννη-σόμενον δημόσιον πλειστηριασμὸν δημοσίων καὶ δη-μοτικῶν φόρων, περιέχει πράγματι ἀθέμιτον αἰτίαν, ὡς ἀπαγορευομένην ὑπὸ τοῦ Ποιν. Νόμου (καὶ τιμωρουμένην ὑπ' αὐτοῦ, ἄρθρ. 436) ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου (Lex 27 § 4 (2.14)). Ἡ συμ-φωνία δὲ, ἡ σκοπὸν ἔχουσα τὴν καταστρατήγησιν ἀπαγορευτικῶν τοῦ νόμου διατάξεων λογίζεται καὶ

ταὶ εἰς ἀπειλὴν παραστάσεως ἐν τῷ πλειστηριασμῷ ἀνευ προθέσεως πραγματικῆς προσφορᾶς, ἀλλ' ἀπλῶς ἐπὶ τῷ τέλει νὰ ἐπιβραδύνῃ τὴν εἰς τὸν ἐνάγοντα κα-τακύρωσιν ἐπὶ ζημίᾳ αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ ἡθικὴ αὐτῇ βία δὲν δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς ἐμπέδωσιν τῆς ἀγω-γῆς, διότι τὸ ἀπειλούμενον κακὸν οὐκ ἦν μέγα καὶ ἐνεστὼς. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐκδοχὴν ἐπὶ τὴν ἀπο-δεχομένην ὅτι καὶ ἐπὶ ἡπιωτέρων ἀπειλῶν, ἐξ ὧν δὲν τίκτεται ἡ actio quod metus causa δίδεται νομικὴ προστασία διὰ τῆς actio ob turpem causam, ἐὰν αὐ-ταὶ ἐνεποιήσαν ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἀπειλούμενον ἡ αὐτῇ παρῆται λύσις, διότι ἡ γενομένη ἀπειλὴ οὐ-δεμίαν ἡδύνατο νὰ προξενήσῃ ἐντύπωσιν, διότι ὁ ἐ-νάγων ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ προσφορὰ τοῦ ἐναγομένου, ἥτις, καίπερ ἀποτελούσα ἐνάσχησιν νομίμου δικαιώ-ματος δὲν ἀποκλείει τὴν ἐννοίαν τῆς ἐκβιάσεως ὅταν γίνεταί πρὸς κάρπωσιν ἀθεμίτου ὠφίλους. οὐδεμίαν ἡδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ βλάβην αὐτοῦ, ἐὰν, ὡς ἐκτιθή-σιν, ἀνευ σπουδαιότητος ἐγένετο καὶ χωρὶς νὰ ἔλῃ ὁ ἐναγόμενος τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενας ἔγρη-σεις, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ κατακύρωσις, ἐὰν μὴ ἄλλος πλειοδότης ἐνεφανίζετο ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ, καίπερ βραδέως, θὰ ἐγίνετο. Οὐδὲ ὁρίζει τίνα ζημίαν θὰ ὑφίστατο ἐκ τῆς βραδυτέρας κατακυρώσεως. Ἀλλὰ πλὴν τῆς βίας, ὁ ἐνάγων ἐπικαλεῖται ὅτι δόλω ὁ ἐ-ναγόμενος ἔλαβε παρὰ τοῦ θεματοφύλακος τὴν ὑπο-σχεθῆσαν ἀμοιβήν. Τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἀληθεῖον στηρίζει πρᾶγματι τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὰς ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος κατατεθείσας πεντακισχιλίας δραγμάς, διότι ἐγγυτέρα τῆς κατιβολῆς αἰτία παρίσταται πλὴν οὐχὶ ἡ ἀθέμιτος ὑπόσχεσις, ἀλλ' ὁ δόλος. Ἀλλ' οὗ-το: ἐξ αὐτῆς τῆς ἰσχυρῆς ἀνυπόστατος καταδείκνυ-ται. Ἡ ἀληθὴς τῶν συμβαλλομένων δικαιοπραξία συ-νίσταται ὡς ἐρρήθη ν' ἀπομακρυνθῇ ὁ ἐναγόμενος τῆς δημοπρασίας, λαμβάνων παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ἀμοιβὴν δρᾶχ. πεντακισχιλίας. Τοῦτο συνομολογεῖ ἀδιασπῶτως καὶ ὁ ἐναγόμενος. Ἀλλ' οἱ συμβαλλόμενοι πρὸς συγ-κάλυψιν, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα, τῆς ἀδο-κίμου ταύτης συμβάσεως, συνέθεντο ἵνα ἐκάτερος τούτων καταθέσῃ παρὰ τρίτῳ δρᾶχ. πεντακισχιλίας, αἰτίνας θὰ περιήρχοντο εἰς τὸν ἐναγόμενον, ἐὰν ὁ ἐ-νάγων ἦνεῖτο μετὰ τὴν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ κατακύ-ρωσιν τῆς ἐνοικιάσεως καὶ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἐγ-κρίσεως τὴν ἐκχώρησιν τῶν ἐκ τῆς ἐκληπτορίας δι-καιωμάτων αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐναγόμενον. Ἡ ἄρνησις κατὰ ταῦτα τοῦ ἐνάγοντος πρὸς ἐκχώρησιν ἦν προ-συμφωνημένη, διότι ἀκριβῶς ἡ εἰσενεχὴ δικαιοπραξία, ἣν ἡ ἀμοιβαία δυσπιστία προὔκάλυψε, τοῦτο ἀκριβῶς προὔτιθετο νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς μὲν τὸν ἐνάγοντα τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ ἐναγομένου, εἰς δὲ τὸν ἐναγόμενον τὴν ἀμοιβήν. Ἡ παρὰ τοῦ θεματοφύλακος καταβολὴ εἰς τὸν ἐναγόμενον τῶν παρακατατεθέντων ἥτις ἐπομένως ἀποτέλεσμα οὐχὶ τῶν ψευδῶν εἰσηγήσεων, ἀεὶ ὁ λή-πτῃς ἐποιήσατο εἰς τὸν θεματοφύλακα. ἀλλὰ τῆς

αίσχρά, ή ειρημένη δὲ τῆς ἀγωγῆς πρὸς βλάβην τρίτου, ἤτοι τοῦ Δημοσίου, γενομένη δεικνύεται ὡς τοιαύτη ὑπὸ τοῦ ειρημένου 27 § 4 Νόμου. καὶ τοιαύτη λογίζεται καὶ κατὰ τὴν κοινὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν τοῦ δικαστηρίου. Ὅταν δὲ ἡ αἰσχροῦς ἀμφοτέρους τοὺς συμβληθέντας ἀποδλέπει, οὐδεμία προστασία παρέχεται καὶ κατ' οὐδένα λόγον ἀκούεται ὁ ζημιωθείς, ἀφοῦ βάσις καὶ ἡ αἰτία τῆς ἀζηλώσεως του εἶναι ὁ ἴδιος αὐτοῦ δόλος (N. 4 § 13 (44.4) N, 36 (4.3). Παρεκτὸς δὲ τούτου, καθὰ ἐν τῇ ἐκκαλουμένη φέρεται, ἡ λήψις τῶν χρημάτων παρὰ τοῦ ἐναγομένου δὲν εἶναι ἀμεσον ἀποτέλεσμα τοῦ ἐκκαλουμένου δόλου πρὸς τὸν τρίτον Σ. Κ^{***} ἀλλὰ τῆς ειρημένης ἀθεμίτου συμφωνίας, τὸ δὲ ἀθεμίτον καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐπικαλουμένη δευτέρα βάσει τῆς ἀγωγῆς (περὶ ἐκχωρήσεως) ἐνυπῆρχεν, καθὰ κατωτέρω.

Ἐπειδὴ ἐν τῇ ἀγωγῇ φέρεται ὅτι πρὸς τὸν τρίτον Σ. Κ^{***} κατέβαλε καὶ ὁ ἐναγόμενος δρ. 5000 ἵνα τὰς λάθῃ ὁ ἐνάγων, ἂν οὗτος ἐκχωρήσῃ πρὸς τὸν ἐναγόμενον τὰ ἐκ τῆς ἐνοικιάσεως δικαιώματά του, ὁμολογεῖ δὲ ὁ ἐνάγων διὰ τῆς προσαγομένης ἀπὸ 2 Δ)δρίου 1902 προσκλήσεως ὅτι ἐγένετο ὑπὲρ αὐτοῦ ἡ ἐνοικίασις τῶν φώρων καὶ προσκαλεῖ τὸν ἐναγόμενον πρὸς σύνταξιν τοῦ ἐκχωρητηρίου.

Ἐπειδὴ ἡ ψυχολογικὴ βία, ἣν πρὸς στήριξιν τῆς ἀγωγῆς ἐπικαλεῖται ὁ ἐνάγων, ὅτι ἐξειδίασθη νὰ συμφωνήσῃ τὴν ὡς ἄνω εἰκονικὴν, κατ' αὐτόν,

ἀρνήσεως τοῦ ἐναγοντος πρὸς ἐκχώρησιν. ἥτις περιείχετο ἐν τοῖς ὅροις τῆς ἀληθοῦς συμβάσεως καὶ προσεδοκᾶτο. Ἀληθῶς ὁ ἐνάγων ἠδύνατο μετὰ τὴν κατακύρωσιν νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀμοιβῆς, γνωρίζων εἰς τὸν θεματοφύλακα τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς παρακαταθήκης καὶ ἐνεργῶν ἐν δυστροπείᾳ αὐτοῦ καταστρεφὲν ἀδείᾳ τοῦ προέδρου. Ἀλλὰ δὲν ἐπραξε τοῦτο ἐξ εὐνοήτου λόγου. Ἐσχόπει ἀφοῦ ἀπέτυχε διὰ πράξεως ἀξιοποιήσῃ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ ἐναγομένου, οὐ μόνον ν' ἀπαλλαγῇ τῆς ὑποσχεθείσης ἀμοιβῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου κοτατεδὸν ποτὸν νὰ ἐκασφαλίσῃ. Ἐκ τῶν εἰρημένων ἔπεται ὅτι ἡ τοῦ δόλου ἀγωγὴ ἀργεῖ, οὐχὶ δι' ὅν λόγον ὁ ἐνάγων ἐκτίθησιν, ἤτοι ἐνεκεν τῆς προσωπικῆς φύσεως τῆς ἀγωγῆς, καθόσον ὁ προσωπικὸς χαρακτήρ τῆς ἀγωγῆς ἐγκτεῖται ἐν τούτῳ ὅτι χωρεῖ κατὰ μόνον τοῦ δολιευθέντος κατ' ἀντίθεσιν τῆς βίας, ἥτις ὡς δεινότερος καὶ πλειστάκις ἐμφανέστερος τοῦ δικαίου πολέμιος ἐνεργεῖ καὶ κατὰ τῶν τρίτων, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτι δὲν χωρεῖ αὕτη κατὰ τοῦ δολιευθέντος, ὅταν αἱ ψευδεῖς παραστάσεις δὲν ἐγένοντο προσωπικῶς πρὸς τὸν ζημιωθέντα, ἀλλὰ διότι ἡ ζημία δὲν εἶναι ἀμεσον ἡ ἐμμεσον ἀποτέλεσμα τοῦ δόλου, ἀλλὰ τῆς ἀρχικῶς ἀθεμίτου συμφωνίας, ἥτις περιελάμβανεν ἐν αὐτῇ τὴν πρὸς ἐκχώρησιν ἀρνήσιν. Προσθέτως δὲ, κατὰ τὴν γνώμην τῆς μειοψηφίας, οὐδὲ ἐγένοντο ψευδεῖς παραστάσεις, διότι ἡ μὲν κατακύρωσις καὶ ἡ κοινοποίησις τῆς ἐγκρίσεως βεβαιοῦται ἐξ ἰδίας τοῦ ἐναγοντος πράξεως, ἤτοι τῆς ὑπὸ χρονολογίαν 2 Δεκεμβρίου 1903 προσκλήσεως αὐτοῦ. ἡ δὲ προσφορὰ τοῦ ἐναγομένου ἐκ τῶν προσαγομένων συμβολαίων. Ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου ὅτι οὐκ ἦν πραγματικὴ ἡ προσφορὰ, οὐκ ἔρρωται νόμῳ, διότι καὶ ἡ ρηματικὴ προσφορὰ ἀρκεῖ ὅταν ὁ πιστωτής, ὡς ἐν προκειμένῳ, προεβδήλωσε τὴν ἀρνήσιν αὐτοῦ.

ἐκχώρησιν καὶ νὰ καταβάλῃ τὰς 5000 δραχ. ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ ἐναγόμενος δὲν ἐσχόπει σπουδαίως νὰ πλειοδοτήσῃ, αὐτὸς δὲ ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ μεγαλειτέρας ζημίας ἢ ὅτι ἄλλως (κατὰ τῆς προτάσεις) ἵνα μὴ παραστῇ ὁ ἐναγόμενος εἰκονικῶς μετὰ τὸν πλειστηριασμὸν, ποιῶν εἰκονικῶς μείζονα προσφορὰν, ἐξ ἧς θὰ ἐπῆρχετο βραδύτης εἰς τὴν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ (τοῦ ἐνάγοντος) κατακύρωσιν καὶ σπουδαία βλάβη εἰς τὰ συμφέροντά του, ὁρθῶς ἔκρινεν ἡ ἐκκαλουμένη ὅτι δὲν στηρίζει τὴν ἀγωγὴν καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ, καθ' ἣν βία δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἐπὶ ἀπειλῆς μελλούσης ζημίας εἰς τὴν περιουσίαν (Contra Καλλ. § 36) διὰ τε τοὺς ἐν τῇ ἀποφάσει λόγους, ὅτι λίαν ἀόριστος εἶναι ὁ ρηθεὶς περὶ βίας ἰσχυρισμὸς, καθόσον διὰ τὸ ὑποστατὸν τῆς βίας ἀπαιτεῖται νὰ ἐπέλθῃ ζημία, τοιαύτην δὲ οὐδέλως ὁ ἐνάγων καθορίζει, ὅποια θὰ ἐπῆρχετο, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ ἐκτιθεμένη ἐνέργεια τοῦ ἐναγομένου ἀπετέλει δικαίωμα αὐτοῦ, τοῦ νὰ πλειοδοτήσῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ ἢ νὰ κάμῃ μείζονα προσφορὰν, ἡ ἐνάσκησις δὲ τοῦ δικαιώματος τούτου σχίσιν καὶ ἀναφορὰν εἶχεν ἀπέναντι τῶν τρίτων (τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ Δήμου), οὐχὶ δὲ ἀμέσως ἀπέναντι τοῦ ἐναγοντος, ὅποτε δυνατόν ἡ ἐνάσκησις τοῦ δικαιώματος νὰ περιέχῃ στοιχεῖα ἐκδίασεως ἀπέναντι τοῦ πρὸς ὃν ἐνασκεῖται τὸ δικαίωμα. Τὸ ὅτι δὲ καὶ οὐσιαστικῶς οὐδεμία ἐκδίασις κατὰ τοῦ ἐναγοντος ὑπῆρξεν, ἀλλ' ὅτι συνετελέσθη συμφωνία αὐτοῦ ἀθεμίτος μετὰ τοῦ ἐναγομένου, προκύπτει καὶ πείθεται τὸ δικαστήριον ἐκ τῆς περὶ ἐκχωρήσεως καὶ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένης συμφωνίας, τῆς ἄνω ειρημένης προσκλήσεως, τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων συμβολαίων καὶ ἰδίως καὶ ἐκ τῆς παρὰ τοῦ ἐναγομένου ἐπίσης καταθέσεως εἰς τὸν τρίτον δρ. 5000 ἵνα τὰς λάθῃ ὁ ἐνάγων σὺν τῇ ἀπολήψει καὶ τῶν ἰδικῶν του, καὶ τοῦτο ἵνα ἐπέλθῃ εἰς τὸν ἕτερον αὐτῶν ἡ ὠφέλεια τοῦ ποσοῦ τούτου ἐκ τοῦ μὴ συναγωνισμοῦ πρὸς ζημίαν τοῦ Δημοσίου τὸ προβαλλόμενον δὲ εἰκονικὸν τῆς παραστάσεως καὶ προσφορᾶς τοῦ ἐναγομένου, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐξ αὐτοῦ οὐδὲν εἶχε νὰ φοβῇ ὁ ἐνάγων καὶ νὰ ζημιωθῇ, διότι τὸ εἰκονικόν, ὡς ἀνυπαρκτόν, οὐδὲν ἀποτελεσμα δύναται νὰ παραγάγῃ, εἶναι καὶ ἀνυπόστατον, διότι τοιαύτη εἰκονικότης δὲν ἔστι δυνατόν ἀπέναντι τῶν ἐνεργουσῶν τὸν πλειστηριασμὸν ἀρχῶν καὶ ἀπέναντι τῶν ἐγγυήσεων καὶ ἀπαιτουμένων ὑπὸ τοῦ νόμου διὰ τὴν πλειοδότησιν καὶ τὴν περαιτέρω προσφορὰν.

Ἐπειδὴ ἐπικουρικὴ δικαιολογία καὶ ἐπικουρικὴ αἰτήσις ἐπιτρέπεται ἐν τῇ ἀγωγῇ, οὐχὶ ὅμως καὶ παράστασις ἀντιφατικῶν περιστατικῶν. Ἐν τῇ ἐπιδίκῳ δὲ ἀγωγῇ ὁμολογεῖται καὶ ἐκτίθεται ἡ ὡς ἄνω συμφωνία (ὑπὸ τὸν τύπον προϋπαρξάσης βίας), ἡ ἑτέρα συνεπῶς βάσις περὶ ἐκχωρήσεως δὲν εἶναι δεκτὴ, ὡς ἀντιφάσκουσα πρὸς τὴν πρώτην, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἐναγοντος ὁμολογουμένη ὡς μὴ ἀληθῆς, ἀλλὰ πρὸς ἀλύψιν τῆς πραγματικῆς ἀληθείας γενομένη. Ὅρθῶς ἐπομένως ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης καὶ ἡ βάσις αὕτη, ἡ ὅποια ἄλλως, ὡς ἄνω ἐρρήθη, ἐνέχει κατὰ τὴν αὐτὴν ὁ-

μολογίαν τὸ ἀθέμιτον καὶ αἰσχρὸν, διότι συνεφωνήθη ἡ ἐκχώρησις πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ μὴ συναγωνισμοῦ καὶ πρὸς ζημίαν τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ Δήμου Πατρίων, τὴν ὁποίαν (ζημίαν) πάντως ὁ εἰς τῶν συμβληθέντων διαδίκων θὰ ὠφελεῖτο (διὰ τῆς λύσεως τῶν 5000 παρὰ τοῦ ἐτέρου) ὁ δὲ ἕτερος τὸ ἐλπίζομενον ἐκ τῆς ἐνοικιάσεως ἕτερον κέρδος.

Ἀριθ. 793 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐνυπόθηκος δανειστής. - μὴ κοινοποιήσας προγράμματος πλειστηριασμοῦ. - ἀκυρότης. - προβλητέα κατὰ τίνος. - ἀγωγαί. - ἐξάλειψις προκῆας ὑποθήκης συναινέσει διζυγίου. - εὐθύνη δι' ἀκυρότητας ἐκτελέσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ πραγματικὸν τῆς διαφορᾶς, ζητεῖται παρὰ τῆς Μ. σ. Δ. Σ^{***} ὡς ἐνυποθήκου δανειστῆς πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ὑπὲρ τῆς προκῆας τῆς ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης ἐπὶ ἐκπλειστηριασθέντος ἀκινήτου τοῦ ἀνδρός τῆς, ἡ ἀκύρωσις ἀπάσης τῆς μετὰ τὴν κατάσχεσιν διαδικασίας τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ ἐκθέσεως κατακυρώσεως, λόγῳ παραλείψεως κοινοποιήσεως πρὸς αὐτὴν τῆς δηλοποιήσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ.

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγή αὕτη, οὕσα καθαρῶς προσωπική, ὡς προσβάλλουσα τὸ παρατύπως καταρτισθὲν ἀγοραπωλησίας συνάλλαγμα, ἀνήκει ἐνεργητικῶς μὲν τῷ δανειστῇ, δι' ὃν παρεβιάσθη ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 971 Πολ. Δικονομίας, παθητικῶς δὲ κατ' ἐκείνων, ὧν ἡ παράνομος ἐνέργεια ἐπέφερε τὸ ἐπιβλαβὲς ἀποτέλεσμα, τοιοῦτος δὲ πρωτίστως εἶναι ὁ προκαλέσας τὴν ἐκτέλεσιν δανειστής, ὅστις κατὰ τὸ ἀρθρὸν 870 Πολ. Δικονομίας ἀεπιμελεῖται διδῶν τὴν ἀναγκαίαν πληρεξουσιότητα διὰ τὸν κλητῆρα ἐπὶ τοῦ ἐκτελεστοῦ ἐγγράφου, χρονολογῶν προσηκόντως αὐτὴν, ὑπογράφων καὶ παραδίδων πρὸς περαιτέρω ἐνέργειαν, οὐχὶ δὲ ὁ εἰς ὃν κατεκυρώθη, οὕτως ἡ ἐνέργεια δὲν εἶναι ἡ ἐπενεγκοῦσα τὸ ἐπιζήμιον ἀποτέλεσμα. Ἡ περίπτωση δὲ ἡτο διὰφορος, ἐὰν ὑπέκειτο ἀγωγή ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου περὶ ἀκυρώσεως, ἢ τρίτου καθ' ἣν ἐπεδιώκετο ἢ εἰς τοῦτον ἀπόδοσις τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος, ὡς τοιαύτη βεβαίως ἔδει νὰ ἀπευθύνεται κατὰ τοῦ κατέχοντος τοῦτο, ὅτε παρεμπιπτόντως καὶ τὸ ζήτημα τοῦ κύρους τοῦ πλειστηριασμοῦ ν' ἀνακύψῃ ἡδύνατο καὶ ἐξετασθῇ, ἐπόμενον δὲ τούτοις εἶναι ὅτι ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή ἀσκούμενη κατὰ μόνον τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ἀπαρδεύτως φέρεται καὶ δέον ν' ἀπορριφθῇ καὶ προστίθεται μὲν ταύτῃ ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ παραδώσῃ τὴν κατοχὴν τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος ἐργαστηρίου τῷ ὀφειλέτῃ συζύγῳ τῆς ὡς καὶ ὅτι τὴν ἀξίωσιν τῆς ταύτης ἐπὶ τοῦ ἀρθροῦ 1025 Πολ. Δικονομίας ἐδράζει ἐπιπροσθέτως, πλὴν οὐτε τοῦτον προσεπεκάλεσε πᾶσις ὅπως τὴν νομιμοποιήσῃ, ἐξ ἰδίου δὲ δικαίου δὲν παρίσταται προστατευομένη ἡ ἀξίωσις τῆς αὐτῆς, ἀφοῦ τὸ πραγματικὸν αὐτῆς ὡς ἐνυποθήκου δικαίωμα ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται καὶ ἐὰν εἰς τὴν κατοχὴν τρίτου περιήλθε τὸ ἀκίνητον (Νομ. Ὑποθ. ἀρθρα 31 καὶ 38). Συνεπῶς τούτοις πλημμελῶς τὰ ἐναντία ἐδέξατο ἡ ἐκκαλουμένη 420 (1903) ἀ-

πόφασις τῶν ἐν Μεσολογίῳ Πρωτοδικῶν καὶ δέον, δεκτικῆς γενομένης τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐναγομένου ὑπερθεματιστοῦ Σ. Μ^{***}, νὰ ἐξαφανισθῇ ὡς δικονομικῶς ἡμαρτημένη καὶ ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή ἐπὶ τούτῳ. Εἰ καὶ ἡδύνατό τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ ὑπὲρ συζήτησιν ἀγωγή προσωπικὴ οὕσα καὶ κύριον ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν ἀκύρωσιν τῆς διὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ γενομένης κατακυρώσεως εἰς τὸν ἐναγόμενον τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος κτήματος, νομικῶς ἀπευθύνεται κατ' αὐτοῦ ἵνα ὡς πρὸς αὐτὸν μὴ ἔχῃ κύρος ὁ πλειστηριασμός καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ πηγάζοντα δικαιώματά του, ἐκ τοῦ ὅτι δὲ ἡ ἀγωγή ἡδύνατο νὰ ἀπευθυνθῇ καὶ κατὰ τοῦ ἐπισπεύσαντος τὸν πλειστηριασμόν καὶ τοῦ ὀφειλέτου, δὲν ἔπεται ἐντεῦθεν ὅτι ἡ ἀγωγή, ζητοῦσα τὴν ἀκύρωση τῶν πλειστηριασμοῦ ὡς πρὸς τὸν ὑπερθεματιστὴν, εἶναι ἀπορριπτέα διότι δὲν ἀπευθύνεται καὶ κατὰ τούτων, ἀφοῦ ἡ διεξαγωγή τῆς δίκης ταύτης περὶ ἀκυρότητος καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν δίκην τῶν προσώπων τούτων, καὶ ἀφοῦ μάλιστα ὁ ἐναγόμενος προσεπεκάλεσεν εἰς τὴν δίκην τὸν ἐπισπεύσαντα δανειστὴν Χ. Ν^{***} καὶ παρεστάθη καὶ οὗτος ἐν τῇ δίκῃ (*).

(*) Πανταχόθεν μυρρίζει ἡ ἐπιθυμία τῆς διὰ παντός τρόπου διαφυλάξεως καὶ διατηρήσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀπέναντι τῆς ὁποίας ἐτέθησαν ὅλα κατὰ μέρος κατὰ τρόπον ἀπολύτως θλιβερόν. Τὸ ἐπανελάδωμεν πλειστατικὸν. Ἡ ἐπ' ὀνόματι ἀπονομῆς οὐσιαστικῶν δὴθεν δικαίου δικαστικὴ αὐθαίρεσις εἴναι *summa injuria*. Κατὰ πολὺ ὁρθότερον ἡ 420 (1903) Πρωτ. Μεσολογίαν, ἐκδοθεῖσα τῇ εισηγήσει τοῦ προέδρου κ. Ἐρ. Ποιτιῆν, ἔχει φθε :

«Ἐπειδὴ τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν νομικῶς δύναται νὰ ἐγείρῃ ἡ γυνὴ αὐτοπροσώπως, καθόσον αὕτη δὲν ὀφείλῃ τὴν διαχείρισιν τῆς προικῆας περιουσίας τῆς, ἄλλως προκειμένου περὶ ταχίστης ἀποτροπῆς κινδύνου ἡπώλειας τῆς προικῆς, δύναται καὶ ἡ γυνὴ αὐτοπροσώπως, συνεστώτος τοῦ γάμου, συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 74 τῆς Πολ. Δικονομίας, νὰ ἐγείρῃ τὴν δέουσαν ἀγωγήν, τοιοῦτος δὲ κίνδυνος ὑφίσταται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ἐνταῦθα, ἐκποιήσεως ἀναγκαστικῶς τῆς ἀκινήτου περιουσίας τοῦ ἀνδρός, ἐφ' ἣς αὕτη εἶχεν ἐγγράψῃ ὑποθήκην πρὸς ἐξαφάρισιν τῆς προικῆς αὐτῆς.

«Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἐν λόγῳ ἀγωγῆς ἐπιδιώκεται ἡ διόρθωσις τῆς συμβάσεως τῆς ἀναγκαστικῆς πωλήσεως τοῦ ἐπιδίκου ἀκινήτου, ἐγκατασταθέντος δὲ ἐν αὐτῷ τοῦ ἐναγομένου ὑπερθεματιστοῦ, ὁρθῶς ἡ ἀγωγή ἀπηυθύνθη κατ' αὐτοῦ ὡς κατέχοντος παρανόμως δυνάμει ἀκύρου τίτλου τὸ ἀκίνητον, συνέπεια δὲ τῆς τοιαύτης διαρρήξεως τῆς συμβάσεως ἔσται ἡ ἀποδοσις τοῦ κτήματος τῷ ὀφειλέτῃ, ὅποτε αὕτη, τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐπαναλαμβανομένου, θὰ δύναται νομικῶς νὰ ἐνασκήσῃ τὴν ἐκ τῆς προικῆς ἐνυπόθηκον ἀπαίτησιν τῆς.

«Ἐπειδὴ ρητῶς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφέρεται ὅτι τὸ ἐκποιήθῃ ἀναγκαστικῶς κ-ῆμα εἶναι ἡ μόνη ἀκινήτος περιουσία τοῦ ὀφειλέτου συζύγου τῆς ἐναγούσης, ἀδυσχρῶς ἐπομένως ὅτι τὸ στοιχεῖον τοῦτο ἀναγράφεται ἀμφισβητεῖται, ὁ ἰσχυρισμός δὲ ἀφ' ἐτέρου τοῦ ἐναγομένου ὅτι ὁ σύζυγος καὶ ἕτερον ἐπὶ ἄλλου ἀκινήτου εἶχεν παραχωρήσει ὑποθήκην, ὡς καὶ ὅτι πλὴν τοῦ ἐκποιήθέντος ἀκινήτου καὶ ἕτερα ἐκείνητο, ἐστὶν

Ἀριθ. 795 (1905)

Εἰτηγητὴς ὁ ἐφίτης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ
Πλειστηριασμός-δυνήψιδμός- μὴ ἐκδοδὶς
περιλήψεως. - οὐ κτήσιν κυριότητος καὶ
καρπῶν.

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη ἀπὸ 20 Σ)βρίου 1900 ἀ-
γωγὴ ἐκτίθησιν ὅτι ὁ ἐναγόμενος προκαλέσας
πρόγραμμα ἀναπλειστηριασμοῦ μετὰ τὴν εἰς τὴν ἐ-
νάγουσαν κατακύρωσιν καὶ ἐγκατάστασιν τῆς εἰς
τὴν ἐκπλειστηριασθεῖσαν ἀμπελον τοῦ Δ. Μ^{***} καὶ
ὅτι μετὰ τὴν μεταγραφὴν τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέ-
σεως, εἰ καὶ ἡκυρώθη ἡ ἐπισπευδομένη διαδικασία

ἀνεπίδεκτος ἐκτιμήσεως δικαστικῆς, διότι δὲν ἀνα-
φέρονται ὠρισμένως τὰ ἄλλα ἀκίνητα. ἐπὶ τῶν ὁ-
ποίων ἐπίσης παρεχωρήθη τῇ γυναικὶ δικαίωμα ὑπο-
θήκης καὶ ἐκεῖνα ὧν ὁ ἀνὴρ ἦτο κύριος.

Ἐπειδὴ, κατὰ μὲν τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 11 § 4
καὶ 61 § 4 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου τῆς 11 Αὐ-
γούστου 1836, ὅντος ἐπικρ. τεστέρου πασῶν τῶν εἰς
αὐτὸν ἀντικειμένων διατάξεων τῶν ρωμαϊκῶν καὶ
βυζαντινῶν νόμων, πᾶσα μεταξὺ τῶν συζύγων συμ-
φωνία περὶ μὴ ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἐπὶ κτημάτων τοῦ
ἀνδρὸς πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς προικὸς εἶναι ἀκυρὸς, ἡ
ἀπαγορευτικὴ δὲ αὕτη διάταξις ὁρᾷ κατὰ λογικὴν ἀ-
νάγκην καὶ τὴν συμφωνίαν περὶ ἐξαλείψεως τῆς ἐγ-
γεγραμμένης ἡδὴ ὑποθήκης, διότι ἄλλως ἡ προμνη-
σθεῖσα ἀπαγορευσις συμφωνίας περὶ μὴ ἐγγραφῆς ὑ-
ποθήκης ἡδύνετο νὰ ματαιωθῇ ἅμα τῇ ἐγγραφῇ αὐ-
τῆς, ἐὰν ἐπιτρέπετο ὑπὸ τοῦ νόμου συμφωνία περὶ ἐ-
ξαλείψεως αὐτῆς, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 77 τοῦ αὐτοῦ
Νόμου, ἐξάλειψις τῆς ὑποθήκης ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν
ὑποθηκῶν δὲν ἐπιτρέπεται ἀνεῦ ἀποφάσεως τελεσιδί-
κου ἢ ἀνεῦ τῆς συγκαταθέσεως τῶν ἐόντων συμφέ-
ρων καὶ ἱκανότητά πρὸς παραίτησιν τοῦ δικαίωματος
τῆς ὑποθήκης. Ἐντεῦθεν δ' ἐπεται ὅτι. ἂν δυνάμει
τῆς συγκαταθέσεως τῆς συζύγου γίνῃ ἐξάλειψις τῆς
πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς προικὸς αὐτῆς ἐγγεγραμμένης
ὑποθήκης, ἐνῶ ὡς προεῖρηται ἡ σύζυγος στερεῖται
κατὰ τὸ προμνησθέν ἄρθρον 61 § 4 τῆς τοιαύτης ἱ-
κανότητος, ἡ τοιαύτη ἀπολύτως ἀκυρὸς ἐξάλειψις
λογίζεται ὡς μὴ ὑπάρχουσα καὶ ἡ ἐξαλειφθεῖσα ὑπο-
θήκη ἐξακολουθεῖ ὑφισταμένη ἀπέναντι πάντων, δὲν
δύναται δὲ νὰ ἰσχυρισθῇ τις ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης
ἐκδοχῆς παραβιάζεται ἡ ἀρχὴ τῆς δημοσιότητος τῶν
ὑποθηκῶν, δυνάμενων τῶν τρίτων νὰ παροβλαφθῶσι,
διότι οὗτοι σὺν τῇ ἐξάλειψις συγγρόνως πληροφοροῦν-
ται καὶ περὶ τοῦ μὴ νομίμου ταύτης [Α Π. 66
(1897). 237 (1899) καὶ 2 (1904) τῆς ὁλομείας,
Κρασσᾶ Οἰκογ. § 146]. Συνεπῶς πρὸς ταῦτα, ἡ πρὸς
ἐξασφάλισιν τῆς προικὸς ἐγγραφείσα ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου
ἀκινήτου ὑποθήκη θεωρεῖται ὑφισταμένη, τῆς συναι-
νέσει αὐτῆς γενομένης ἐξαλείψεως οὐσης ἀπολύτως
ἀκύρου. Αἱ ἐπικαλούμεναι δὲ γινώμει τῶν ὑπὸ τῶν
ἀντιδίκων τῆς ἐναγούσης μνημονευομένων γάλλων
συγγραφῶν δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ἐ-
ρεισµα ἀντιθέτου ἔρμηνείας, διότι ἐν Γαλλίᾳ κατὰ
τοὺς ἰσχύοντες νόμους ὁ ιδιώτης δὲν λαμβάνει γνῶσιν
τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν, μὴ ἐπιτασσομένης αὐτῇ
τῆς αὐτοψίας των, ὅπως σὺν τῇ ἐξαλείψει πληροφο-
ρηθῇ περὶ τοῦ μὴ νομίμου αὐτῆς, ἡ δὲ ἐξαλειφθεῖσα
ὑποθήκη δὲν σηµεῖται παρὰ τοῦ ὑποθηκοφύλακος
ἐν τῇ δεδομένῃ περιλήψει.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ἐκ δόλου καὶ ἐκ συμπαιγνίας τῶν
σύζυγων ἐγένετο ἡ παραίτησις ἀπὸ τοῦ ὑποθητικοῦ
δικαιώματος καὶ ἡ ἐξάλειψις ἐκ τοῦ οἰκείου βιβλίου,

τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ, ἐν τούτοις ἀφίρρεσε ἐκ
συστάσεως ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος καὶ κατὰ βολίαν
συνενόησιν τῇ 8 Σ)βρίου 1896 μετὰ τοῦ ἐφειλέτου
Δ. Μ^{***} τὸν σταφιδέκαρπον, ἰδίᾳ δὲ ὅτι ὁ ἐναγόμε-
νος εἰσβαλὼν ἐνὸς πλὴν εἰς τὴν ἀμπελον ὅπως ἐμπο-
δίσῃ πᾶσαν ἀντίστασιν, ἐπεμψε τὸν ἐφειλέτην Δ.
Μ^{***} ν' ἀποκόψῃ τὸν καρπὸν ὅπερ καὶ ἐπραῖεν οὗτος,
ἐν εἵτα μετέβαλεν εἰς γλεῦκος καὶ πωλήσας διέ-
νειµε τὰ χρήματα μετὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἐναγο-
μένου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ μὴ ἀμφισβητούμενον ὑπὸ τῶν
μερῶν, ὑπὸ τῆς ἐναγούσης ἐπισπευδομένης δανει-

νομίμως δύναται ν' ἀντιπαρῇ κατὰ τῆς ἐστάσεως
ταύτης τοῦ δόλου ἡ ἔνστασις τῆς ἀπολύτου ἀκυρό-
τητος τῆς ἐξαλείψεως, τῆς πηγαζούσης ἐκ τοῦ νόμου
τοῦ ἀποβλέποντος εἰς τὸ συμφέρον τῆς προικὸς, ὅπερ
ἐστὶν δημοσίας τάξεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 971 τῆς
Πολ. Δικονομίας κατὰ τὴν ἐν αὐτῇ προθεσμίᾳ ἐπι-
δίδεται εἰς τοὺς ἐγγεγραμμένους ἐνυποθήκους δανει-
στάς ἀντίτυπον τοῦ τοιχοκόλλητου γραμματίου κατὰ
τὸν ἐν τοῖς ἄρθροις 140 καὶ ἐπ. διαλαμβανόμενον τύ-
πον, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας. Ἐκ τῆς
γενικότητος δὲ τῆς διατάξεως ταύτης συνάγεται ὅτι
ἡ ἀπαγγελομένη ἀκυρότης εἶναι ἀπόλυτος, ἐὰν δὲν ἐ-
πιδόθῃ εἰς τοὺς ἐγγεγραμμένους ἐνυποθήκους δανει-
στάς τὸ τοιχοκόλλητον γραμμάτιον, καθόσον ἡ διά-
ταξις αὕτη ὁρᾷ εἰς τὰ συμφέροντα τῶν ἐγγεγραμ-
μένων ἐνυποθηκῶν δανειστῶν καὶ δύναται πᾶς τοιοῦ-
τος νὰ προβάλῃ ταύτην (Ἐρ. Πατρῶν 499 (1899)),
ὅθεν ἐν προκειμένῳ, ἀφού ὡς προεῖρηται ἡ ὑπὲρ τῆς
γυναικὸς ἐγγραφείσα ὑποθήκη ἐθεωρήθη ὡς μὴ ποτε
ἐξαλειφθεῖσα, ἴδαι καὶ ταύτη νὰ κοινοποιηθῇ τὸ τοι-
χοκόλλητον γραμμάτιον, μήπω δὲ γενομένης τῆς
κοινοποιήσεως τοῦ γραμματίου αὐτῇ, ἡ διακασία
τοῦ ἐπιγενομένου πλειστηριαστοῦ προδήλως ἐστὶν
ἀκυρὸς, τὴν τοιαύτην δὲ κοινοποίησιν δὲν ἀναπλη-
ροῖ ἡ γενομένη ἐπίδοσις τοῦ γραμματίου πρὸς τὸν σό-
ζυγον αὐτῆς ὡς διαχειριστὴν τῆς προικὸς, διότι τὸ
δικαίωμα τῆς γυναικὸς ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εἶναι
ἀσχετον πρὸς τὴν διαχείρισιν τῆς προικῆς περιου-
σίας τῆς. Ἄλλως δὲ ἡ ἐπίδοσις πρὸς τὸν σύζυγον ἐγέν-
ετο ὡς πρὸς ἐφειλέτην μόνον καὶ οὐχὶ ὡς πρὸς ἐνυ-
πόθηκον δανειστήν. μὴ πληρουμένης οὕτω τῆς διατά-
ξεως τοῦ ἄρθρ. 971 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἐξεταστὴ ἡδὴ συγγάνει ἡ προσεπικλη-
σις ἀνακοίνωσις καὶ ἀναγωγὴ τοῦ ἐναγομένου Σ.
Μ^{***} κατὰ τοῦ ἐπισπεύσαντος τὴν ἐκτέλεσιν δανει-
στοῦ Χ. Ν^{***} καὶ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τοῦ ἐ-
νεργήσαντος αὐτὴν Ν. Β^{***}.

Ἐπειδὴ ἐναγομένων τούτων δι' ἀπαίτησιν, δι' ἣν
ἀμφότεροι εἰσὶν κοινῶς ὑπόχρεοι, ὑφίσταται μεταξὺ
αὐτῶν δεσμὸς παθητικῆς ὁμοδικίας κατὰ τὴν ἔννοιαν
τοῦ ἄρθρου 70 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τῆς ἀναγωγῆς ταύτης
συνάγεται ὅτι ἀποδίδεται πρὸς τὸν ἐπισπεύσαντα δα-
νειστήν ἡ λῆψις τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ ὅπερ κα-
τέθετο ὁ ὑποθεματιστὴς, λαθῶν τὴν προσήκουσαν
περίληψιν τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως, τοῦτο δὲ
ἐστὶ σαφέστερον ἐξηγεῖται διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἐ-
ναγομένου.

Ἐπειδὴ ὁ ιδιώτης ὁ ἀναθέτων εἰς κλητῆρα τὴν
ἐκτέλεσιν πράξεως δὲν εὐθύνεται διὰ τὰ παραπτώματα
τοῦ κλητῆρος κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν καθηκόντων
αὐτοῦ ἐπὶ κακῇ δέθην ἐκλογῇ, διότι ὁ δοῦς εἰς τὸν

ατρίας και υπερθεματιστρίδας, δεν ἐγένετο κατάθεσις τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ ἀλλὰ συμφησιμὸς, εἰ καὶ ὑπῆρχεν ἀναγγελία ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου οὐδ' ἐξεδόθη περίληψις κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ἀλλὰ μόνον ἡ ἐκθεσις τῆς κατακυρώσεως ἐκοινοποιήθη καὶ μετεγράφη, πλὴν ἡ τοιαύτη ἐνέργεια τῆς ἐναγούσης δὲν συνεπάγεται τ' ἀποτελέσματα τοῦ ἀρθρ.

τὴν δικαστικὴν κλητῆρα ἐντολὴν ἀπέδωκεν εἰς τὴν ἐξουσία αὐτοῦ ὡς δημοσίου ὑπηρετοῦ, ἐνεκεν δὲ αὐτῆς ἦτον ἀπληλαγμένος πάσης ἄλλης ἐξετάσεως (Dalloz: 675). "Ὅθεν ἐπισπεύδων δανειστής, παραγγελλας τῷ συναναγομένῳ δικαστικῷ κλητῇ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἐπιγενομένης ἐκτελέσεως, δὲν φέρει εὐθύνην οἰανδῆποτε ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ δημόσιος οὗτος ὑπηρέτης δὲν ἦτον ὁ κατάλληλος πρὸς ἐνέργειαν τῆς ρηθείσης πράξεως.

Ἐπειδὴ ὁ ἐπισπεύσας τὸν ἐνεργηθέντα πλειστηριασμὸν δανειστής προδήλως μὲν εὐθύνεται εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ληφθέντος ὑπ' αὐτοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ, ἐν δὲ οἰονδῆποτε λόγον ἤθελε θεωρηθῇ οὗτος ὡς ἀκύρως ἐνεργηθεὶς, ὡς ἀνευ αἰτίας ἤδη κατεχομένου, ἀλλὰ πλὴν τούτου ἤθελεν εὐθύνεσθαι εἰς πληρωμὴν ἀποζημιώσεως. τῆς παρὰ τοῦ υπερθεματιστοῦ αἰτουμένης, ἀν μὴ ἤθελεν ἀποδείξῃ ὅτι ἔπραξε τὸ καθ' ἑαυτὸν ὅπως νομίμως καὶ ἐγκύρως ἐνεργηθῇ ἡ διαδικασία τοῦ πλειστηριασμοῦ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 870 Πολ. Δικονομίας, πᾶσα ἐκτελεσις γίνεται ἐπιμελείᾳ τῶν διαφορομένων καὶ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς καθ' ἑνα τῶν ἐξῆς τρόπων, ἤτοι 1) ὁ διάδικος ἢ ὁ πληρεξούσιος τοῦ γράφει ἐπὶ τοῦ ἐκτελεστέου ἐγγράφου τὴν ἀναγκαίαν πληρεξουσιότητα διὰ τὸν κλητῆρα, τὴν χρονολογεῖ προσηκόντως καὶ τὴν ὑπογράφει, καὶ παραδίδει τὸ ἐγγράφον εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον πρὸς περαιτέρω ἐνέργειαν, κατ' ἀκολουθίαν ἡ περαιτέρω διαδικασία τῆς ἐκτελέσεως ἐνεργεῖται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κλητῆρος. Κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 957 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἀρθρα 862-866 ἡ κατάσχεσις γίνεται παρὰ τοῦ κλητῆρος, ὅστις κατὰ τὰ ἀρθρα 958-960 συντάττει τὴν περὶ ταύτης, ἐκθεσιν καὶ εἰδοποιεῖ τὸν δῆμαρχον καὶ τὸν ὀφειλέτην, δηλοποιεῖ καὶ πρὸς τὸν ἀρμόδιον ὑποθηκοφύλακα αὐτήν, καὶ ὅστις, ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἀρθρων 967, 968 καὶ 971, ἐνεργεῖ τὰς κοινοποιήσεις καὶ τοιχοκολλήσεις τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου ὑποκείμενος διὰ τὴν μὴ τήρησιν αὐτῶν καὶ τὴν ἔλλειψιν ἀποδείξεων, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν συνδυασμένων ἀρθρων 970, 896 καὶ 897 εἰς ἀποζημιώσεις καὶ πληρωμῶν τῶν ἐξῶδων, ἐπιφυλαττομένης κατ' αὐτοῦ καὶ πειθαρχικῆς ἐτι ποινῆς. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὁδὸν ἀοιδήλως συνάγεται ὅτι ἀναταθείσης νομίμως καὶ ἐγκύρως τῷ δικαστικῷ κλητῇ Ν. Β** ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύζοντος δανειστοῦ Χ. Ν*** τῆς προκειμένης ἐκτελέσεως, τὴν πρὸς ἀποζημιώσεις εὐθύνην οὗτος ὑπέχει, μὴ προσδᾶς εἰς τὴν κοινοποίησιν τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου πρὸς τὴν ἐνυπόθηκον δανειστρίαν Μ. Δ. Σ***, οὐδὲ ὅπως δὲ εὐθύνεται ὁ ἐπισπεύδων διὰ ταύτην ὅτε ἐνεργήσας ὅτι ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρεοῦται (α).

(α) Ἀπολύτως ἀμείβουσα. Αἱ διατάξεις αὗται ἀφορῶσιν εὐθύναν τοῦ κλητῆρος ἀπέναντι τοῦ ἐπισπεύζοντος, ἢ δι' αὐτῶν δὲ πρόνοια αὕτη καθίστησι καταδηλωτέραν τὴν εὐθύνην τοῦ δανειστοῦ πρὸς τοὺς τρίτους. Οἱ περὶ ἐντολῆς κανόνες εἰναι ἀσαφεῖς.

980 Πολ. Δικονομίας, καθ' ἡ καὶ διὰ τῆς 254 (1901) ἀναιρετικῆς ἐγένετο δεκτὸν ἐπὶ συναφούς τῇ διαφορᾷ ταύτῃ ὑποθέσεως μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων, τούτου δ' ἐπόμενον εἶναι ὅτι ἡ ἀξίωσις τῆς ἐπὶ τῶν καρπῶν τοῦ κατακυρωθέντος αὐτῇ ἀπαράδεκτος ἀποβαίνει, ἅτε ἐφαρμοζομένων καὶ ἐπὶ τοῦ διὰ πλειστηριασμοῦ καταρτιζομένου συναλλάγματος ἀγοραπωλησίας τῶν ἀργῶν τοῦ Ἀστυκοῦ Δικαίου ἰδίᾳ δὲ ἐκ τοῦ Ν. 13.8 Παν. (19.1) καθ' ἐν πρὸ τῆς καταβολῆς τοῦ τιμήματος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐναχθῇ ὁ πωλητής, τούτου δ' οὕτως ἔχοντος, ὡς μὴ ἀποξενωθέντος ἐτι τοῦ ὀφειλέτου κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐνεργείας ἤτοι τῇ 8 Σ)βρίου 1896 τῶν ἐπὶ τῆς ἀμπέλου καὶ τῶν καρπῶν δικαιωμάτων κυριότητός του, ἡ ἀξίωσις τῆς ἐναγούσης ὅπως λαβῇ τοὺς καρποὺς τούτους ἢ τὴν ἀξίαν των, οὗς οὗτος ὁ ὀφειλέτης εἴτε μόνος εἴτε μετὰ τοῦ ἐναγομένου συνέλεξε, ἐστερημένη νομικῆς βάσεως ἐστίν. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ ἐκπλειστηρίασμα τοῦτο κατέβαλεν ἡ ἐνάγουσα μεταγενεστέρως καὶ ἐπομένως ἠδύνατο ὑποστηριχθῆναι ὅτι συνετελέσθησαν οἱ πρὸς ἀπαίτησιν ὅροι, πλὴν ὡς γενομένη μετὰ τὴν πρώτην ἐπὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης συζήτησιν, ὅτε ἐπετρέπετο πᾶσα βελτίωσις, δὲν δύναται νὰ προσδώσῃ τὴν ἐννοιαν ὅτι τὸ δίκαιον ὁ ἡσκαῖτο τὴν κλητῆρῶν (Οἶκον. Πολ. Δ. § 105 σημ. 30), οὐδὲ προκύπτει ἐκ τῆς ἀγωγῆς ὅτι ὑπὸ ἄλλην τινὰ ἰδιότητα τοῦτέστι τῆς μεσεγγυούχου ἀσχεῖ ταύτην. Ἐφ' ὃ ἀπορριπτεῖται. Εἰ καὶ ἠδύνατό τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ αἰτήσις ὅπως ὑποχρεωθῇ καὶ τῇ καταβάλλῃ τὴν ἀξίαν τῶν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ ὀφειλέτου ἀφαιρεθέντων καρπῶν, νόμιμος ἐστὶ, Ἀον) διότι εἰ καὶ μὴ καταβαλοῦσα κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ ἀπόδοσιν ὀφελίμων δαπανῶν δύναται κατὰ κανόνα ν' ἀπαίτησιν ὁ καλῆς πίστεως νομικός, ἐφ' ὅσον αὐξάνουσι τὴν ἀξίαν τοῦ πράγματος ἐτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποδόσεως αὐτοῦ, ἀλλ' οὐχὶ πέραν τοῦ δαπανηθέντος ποσοῦ. Νομ. 38 Πανδ.εκτ. (6.1). Dernbourg II § 227 τοιαύτην δὲ δύναται νὰ αἰτήσῃται δι' ἀγωγῆς ἡ καὶ κατ' ἐνστάσιν. Ἡ διάταξις δὲ τῶν νόμων, καθ' ἣν δὲν ἔχει τις δικαίωμα ἀγωγῆς πρὸς ἀπαίτησιν τῶν ἐπὶ ἀλλοτρίῳ κτήματος δαπανῶν, ἀλλὰ μόνον ἐνστάσεως, συνέχεται πρὸς τὴν περὶ τούτων διαδικαστικῶν τύπων ἀκριβολογίαν τῆς ρωμαϊκῆς νομοθεσίας. ἀνεφάρμοστον οὖσαν παρ' ἡμῶν, δυνάμει τῶν περὶ διαδικασίας διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἰδίως τοῦ ἀρθρου 87 ταύτης, καθ' ὃ ὁ προτείνων οἰονδῆποτε κερταμένην δικαίωμα δύναται νὰ παραστή ὡς ἐνάγων. Ὅθεν ἐν προκειμένῳ νομικῶς ὁ υπερθεματιστής, ἐν καλῇ πίστει διατελὼν ἐν τῇ νομῇ τοῦ ἐπιδίκου ἀκινήτου, δύναται διὰ τῆς ἀναγωγῆς αὐτοῦ νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν πληρωμὴν τῶν δαπανῶν εἰς ἀνυπόβλητον πρὸς κατασκευὴν ὁροφῆς, πατώματος καὶ ὑπογείου τοῦ ἐπιδίκου ἀκινήτου, ἀφοῦ διὰ τῆς κατασκευῆς πάντων τούτων προδῆλον εἶναι ὅτι αὐξάνει ἡ ἀξία αὐτοῦ, οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ κατασκευὴν καὶ προσταγασμάτων, καθόσον αἱ διὰ τὴν κατασκευὴν πάγκων αὐτῶν δαπάναι εἰσὶ πολυτελεῖς (voluptariae) μὴ ἔχουσαι οἰκονομικῶς παραγωγικὴν ἀξίαν, δικαίωμα δὲ μόνον ἀφαιρέσεως τῶν ἀντικειμένων, τούτων (justolendi) ἔχει ὁ ἀγοραστής, ἐφ' ὅσον ἐπαναφέρει τὸ πρᾶγμα μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν.

γής τὸ ἐκπλειστηρίασμα, πλὴν ἀναμφισβητήτως τελοῦσα ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ ἐκπλειστηριάζματος ἢ ἐνάγουσα ὑπερθεματίστης λογίζεται νομικῶς κατὰ τὸ στάδιον τῆς διαδικασίας τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ ὡς μεσεγγυούχος κτλ (*).

Ἀριθ. 796 (1905) (*)

Εἰτηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ

Παραγγελία. - ἐφαρμογὴ κανόνων ἐντολῆς - ναυλώσεις - ἀποδεικτικὰ μέσα. - εὐθὺν παραγγελιοδόχον ἀποστολῆς καὶ ἐν ὑποδείξει τρόπου ἐνεργείας. - βραδεία ἀποστολή. - παραλαβή. - οὐκ ἐκπτώσεις. - ἀπαλλαγὴ εὐθυνῶν ἐκ πράξεων διαμέσου κοιμιστοῦ. - ὁμοικίας ὅροι. - ἀνεφάρμοστον ἐν προδικηθεί. - ἀποζημιώσεις. - μὴ ὑπερβαδία διπλασίου ἐν ναυλώσει

Ἐπειδὴ ἡ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἱστορουμένη δικαιοπραξία εἶναι ἡ τῆς παραγγελίας καὶ ὁρθῶς ἐχαρα-

(*) Ἡ πρωτόδικος 2768 (1902) Πατρῶν, ἐκδοθεῖσα ὑποσημειοῦται τοῦ πρωτοδικίου κ. Δ. Μακρῆ, ἔχει ὁδε :

Ἐπειδὴ νομίμως ἐπὶ τῆς ὁρκῆς τῇ ἐναγομένη Δ Γ^α κληρονόμῳ τοῦ Δ. Γ^α κυρίως καὶ ἐφοπλιστοῦ τῆς ἑλληνικῆς ἀτμοπλοίας Π. Γ^α περὶ τῆς ὑποδίκου συμβάσεως, καθόσον αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 273 καὶ 281 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου ἀφορῶσι τὴν δι' ἑγγράφου ἀπόδειξιν τῆς συμβάσεως καὶ οὐχὶ τὸ κύρος αὐτῆς δι' ὁ ἀποκλίνοντα μὲν ὁ μάρτυρας οὐχὶ δὲ ὁ ἐπακτὸς ὁρκος καὶ ἡ ὁμολογία (Boistel § 1233 Lyon Caen et Renault v § 642 τομ. 5' σελ 33).

Ἐπειδὴ ἀποδειχθεὶς διὰ τῆς ὁμολογίας τῆς ἐναγομένης τῆς ὑποδίκου συμβάσεως ὡς αὕτη παρὰ τῆς ἐναγομένης ἐταιρίας καὶ τοῦ πράκτορος τῆς ἐταιρίας Π. Γ^α συνωμολογήθη, νόμιμος παρίσταται ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ, καθόσον διὰ τὴν περαιτέρω ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Μασσαλίαν ἀποστολὴν τοῦ σταφιδοκαρποῦ ἦν ἐνεδεδεχθὲν νὰ πραγματοποιήσῃ ὑπὸ ρητοῦς ὅρους ἀντὶ ὀρισμένου χρηματικῆς ἀνταλλάγματος ἡ ἐναγομένη ἐταιρία Π. Γ^α εὐθύνεται αὕτη δυνάμει τῶν ἀρθρ. 97 καὶ 99 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου, ἀφοῦ διενήργησε ταύτην ὡς παραγγελιοδόχος (ὅρα Lyon Caen et Renault Manuel No 506 σ. 307 6' ἐκδ.) Τὴν εὐθύνην δ' αὐτῆς δὲν ἀφροῦσι οἱ ἰσχυρισμοὶ ὅτι ἡ ἐκ Πειραιῶς ἀποστολὴ τῆς πραγματείας ἀφορᾷ τὴν ἐταιρίαν Φ^α μὴ παρελθοῦσαν δλόκληρον τὸ φορτίον, καθόσον τοῦ ἀρθρ. 98 Ἐμπορ. Νόμου μὴ διακρίνοντος, ἡ εὐθύνη τοῦ παραγγελιοδόχου εἶναι ἡ αὕτη καὶ ἂν εἴη τῷ ὑποδείχθῃ τὸ τρόπος τῆς ἀποστολῆς (Lyon Caen et Renault Traité III § 594.3 καὶ 551 καὶ τοὺς ἐν σημ. 1 συγγραφῆς).

Ἐπειδὴ τὰ ἀρθρ. 96-99 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰς διὰ τῆς θαλάσσης ἀποστολὰς ἐφ' ὅσον εἰδικῶς διὰ τοῦ 6' βιβλίου τοῦ ἰσχύοντος Ἐμπ. Ν. οὐδὲν ὁρίζεται ἄλλως, εἰ καὶ ἡδυνάτο τις νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι διὰ τῆς ὑποδίκου συμβάσεως, ἡ ἐταιρία Π. Γ^α δὲν ἀνέλαβε ὡς παραγγελιοδόχος μετακομιδῆς τὴν εἰς Μασσαλίαν μεταφορὰν τῆς πραγματείας καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ἀπορριπτέα ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ τυγχάνει ἀφοῦ παρὰ τῶν διαδίκων συνωμολογεῖται ἡ ἑγκαίριος ἐν Πειραιῇ παράδοσις τοῦ φορτίου πρὸς τὴν ἐταιρίαν Φ^α.

Ἐπειδὴ ἡ ἔνστασις ὅτι διὰ τὴν βραδείαν ἀποστολὴν τῆς ἀποσταλείσης πραγματείας δὲν διαμαρτυρήθη, ἀλλὰ παρέλαβε τὸ πρᾶγμα ἐν Μασσαλίᾳ διὰ

(*) Ἐνεκεν ἀπωλείας τοῦ τελευταίου χειρογράφου ἡλίσκει μισρὸν μέρος τοῦ τέλους τῆς μειοψηφίας.

κτηρίσθη τοιαύτη ὑπὸ τῆς 2768 (1902) τελευταίας τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων, μὴ ὑπαρχούσων δὲ περὶ τῆς τοιαύτης παραγγελίας οὐσιαστικῶν διατάξεων ἐν τῷ Ἐμπορ. Νόμῳ, ἐφαρμοστέοι εἶναι οἱ περὶ ἐντολῆς κανόνες τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, κατὰ ταύτας δὲ ὅταν εἰς τὸν ἐντολοδόχον ὁρισθῶσι τὰ ὅρια τῆς ἐντολῆς, ὀφείλει ν' ἀκολουθήσῃ οὗτος ταῦτα ἀπαρεγκλίτως, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀφοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς συνωμολογεῖται ὅτι ἡ ἐναγομένη ἐταιρία Γ^α ἀνέλαβε νὰ μεταφορτώσῃ τὸν σταφιδοκαρπὸν ἐν Πειραιῇ τὸ Σάββατον ἤτοι τὴν 28 Μαΐου 1888 εἰς ἐν τῶν ἀτμοπλοίων Φ^α. ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν κατόρθωσε νὰ μεταφορτώσῃ τὸν σταφιδοκαρπὸν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐκείνου διότι δὲν ὑπῆρχε χώρος ἐν αὐτῷ πρὸς παραλαβὴν τοῦ σταφιδοκαρποῦ δὲν ὑπέχει εὐθύνην, καθόσον τὸ γεγονός τοῦτο ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐντολὴν ἦν ἐλαβε, ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς ἐπιμελείας καὶ τοῦ ἐπιμελεστέρου καὶ θεωρεῖται τυχαῖον, ἀλλ' ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος τῆς ἐται-

τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ὁ ἐνάγων καὶ ἐπλήρωσε τὸν ναυλὸν ἀπορριπτέα τυγχάνει α') διότι τὸ ἀρθρ. 105 Ἐμπ. Ν. δὲν ἐφαρμόζεται ἐν προκειμένῳ, καθὼ ἀναγόμενον εἰς τὸν ἀγωγιάτην (voiturier), β') διότι τὰ ἐκ τοῦ ἀρθρ. 435-6 Ἐμπ. Ν. ἀπαράδεκτα ἀφορῶσι μόνον τὰ ἐν αὐτοῖς ὁριζώμενα θέματα, περὶ ὧν ἐν ταῦτα δὲν πρόκειται, ἀφοῦ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς σκοπεῖται ἡ διὰ τὴν βραδείαν τῆς πραγματείας εἰς Μασσαλίαν ἀποστολὴν ἀποζημιώσις (comme cette fin de non recevoir est exceptionnelle elle ne peut être appliquée en cas de retard provenant de la faute du fretteur cas non visé par l'art 435 Lyon Caen Manuel § 939 β' ἐκδ. Boistel No 1448 A. Π. 70 (1891) ἐν Θέμειδ. σ. 181, γ') διότι ἀφοῦ ἡ ἐταιρία Π. Γ^α ὡς ἡ ἰδία ὁμολογεῖ, παρέδωκε τὴν φορτωτικὴν τῇ 30 Μαΐου, ἥτοι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἡ ἀποσταλείσα πραγματεία δὲν ἐφορτώθη δλόκληρος ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου τοῦ ἐκ Πειραιῶς ἀπέραντος τῇ 28 Μαΐου 1888 καὶ ἡδύνατο ἐπομένως νὰ διαμαρτυρηθῇ διὰ τὴν τοιαύτην βραδείαν ἀποστολὴν κατὰ τῆς ἐταιρίας Φ^α ἂν ὄντως συνεφώνησε μετ' αὐτῆς νὰ μεταφέρῃ δλόκληρον τὴν πραγματείαν τῇ 28 Μαΐου, διὸ οὐδεμίαν παράλειψιν ἔναντι τῆς ἐταιρίας Π. Γ^α ἐποιήσατο ὁ ἐν Μασσαλίᾳ παραλήπτης τῆς πραγματείας, καὶ ἂν τοιαύτη ρήτρα ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ἐταιρίας Φ^α καὶ τῆς ἐταιρίας Γ^α ναυλοσυμφωνητικῷ ὑπάρχει, δ') διότι ἀφοῦ ρητῶς οἱ συμβαλλόμενοι ὥρισαν ὅτι ἡ εἰς Μασσαλίαν μεταφορτώσις θὰ λάβῃ χώραν τῇ 20 Μαΐου 1888, εἰς οὐδεμίαν ἐπιφύλαξιν ἡ διαμαρτυρίαν ὑπερεῖχετο ἡ ἐταιρία Κ^α πρὸς τὴν ἐταιρίαν Π. Γ^α κατὰ τὴν εἰς αὐτὴν μεταβίβασιν τῆς φορτωτικῆς διὰ τὴν εἰς Μασσαλίαν ἀποστολὴν περαιτέρω.

Ἐπειδὴ ἡ ἔνστασις ὅτι ἡ προκειμένη ἀγωγὴ εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι κατὰ τοὺς ὅρους 6, 7 καὶ 12 τῆς φορτωτικῆς διὰ τὴν ἀπὸ Νησίου εἰς Πειραιᾶ μεταφορὰν καὶ τοὺς ὅρους τοὺς ἐν τῷ ναυλοσυμφωνητικῷ τῷ μεταξὺ τῆς ἐταιρίας Φ^α καὶ τῆς ἐταιρίας Π. Γ^α περιεχομένου ἡ ἐταιρία Π. Γ^α ἀπηλλάγη πάσης εὐθύνης διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὑποδίκου συναλλάγματος ἀπορριπτέα τυγχάνει ὡς νόμῳ ἀστήρικτος, καθόσον κατὰ τὸ ἀρθρ. 215 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου, ὁ τοῦ πλοίου ἰδιοκτῆτης εἶναι ἀπεύθυνος περὶ τῶν πράξεων τοῦ πλοιοῦ καθόσον ἀφορῶσι τὸ πλοῖον καὶ τὴν ἀποστολὴν τὴν τοιαύτην ἐξαιρετικὴν διάταξιν τοῦ Ἐμπ. Ν. ἀφορῶσαν τὸ δημόσιον συμφέρον δὲν δύναν-

ρίας ὁ καὶ κατὰ τὴν πρώτην καὶ τὰς ἐπομένους συζητήσεις προταθεὶς εἶναι ἀπαράδεκτος διότι δὲν ἐξητάσθη ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου ἕπερ δύναται διὰ μεταγενεστέρως ἀποφάσεως νὰ διατάξῃ τὴν δέουσαν ἀπόδειξιν· εἰ καὶ κατ' ἀσθενεστέραν γνώμην δύναται νὰ ἐξετασθῇ καὶ ἀνταποδεικτικῶς ἄνευ εἰδικοῦ θέματος, ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐρεσιβλήτου ἐναγοῦσας ὅτι ἡ ἐταιρία Γ^{***} ὤφειλε νὰ φορτώσῃ ἐν Πειραιεὶ τὴν 28 Μαΐου 1888 ἄτε ἀναλαβοῦσα τὴν φόρ-

ται οἱ συμβαλλόμενοι νὰ καταστήσωσι ἀνεργῇ διὰ τῆς συνομολογήσεως τοῦ ἀνευθύνου τοῦ ἐφοπλιστοῦ διὰ τὰ πταίσματα τοῦ πλοιάρχου ἢ τοῦ πληρώματος (Arthur Desjardins II No 276) καὶ καθ' ἣν ἐτι περιπτώσιν ἡ ἐκδοχὴ αὕτη ἤθελε θεωρηθῇ μὴ ὀρθή, ἢ ἐνστάσις τῆς ἐναγομένης ἐταιρίας δὲν στηρίζεται εἰς τὰ πράγματα, καθόσον ἡ ρήτρα αὕτη ἢ ἐν τῇ φορτωτικῇ τῇ διὰ τὴν ἀπὸ Νησίου εἰς Πειραιᾶ μεταφορὰν δι' αἰμπολοῦ τῆς ἐταιρίας Π.Γ^{***} ἐκδοθείσῃ, ἀφορᾷ μόνον τὴν εἰς Πειραιᾶ μετακομιδὴν τῆς προμηθείας, ἥτις, καθὰ συνομολογοῦσιν οἱ διάδικοι, ἐγ καίρων ἐγένετο καὶ περὶ τῆς ἐν προκειμένῳ δὲν προκείται, διὰ δὲ τὴν ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Μασσαλίαν μεταφορὰν ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις τῆς μεσολαβούσης ἐταιρίας Φ^{***} εἶναι ἐναντὶ - τῆς ἐναγοῦσας ἐταιρίας ἡ ἐταιρία Π.Γ^{***} ἥτις δὲν ἰσχυρίζεται ὅτι κατὰ τὴν συνομολογήσιν τῆς ὑπόδικου συμβάσεως ἀπὸ ἀλλήλα, συμφώνως τῷ ἀρθρ. 98 Ἑ.μ. Ν. τῆς διὰ τὰ πταίσματα τῶν μεσολαβούντων προσώπων εὐθύνης Δεκτοῦ γενόμενου ὅθεν ὅτι ἡ ἐταιρία Π.Γ^{***} ἀνέλαβε τὴν καθ' ὅριμμένην ἡμέραν μεταφορῶν τὸν σταφιδοκαρπὸν ἐν Πειραιεὶ, δὲν δύναται αὕτη ἐκ μεταγενεστέρων γεγονότων τῆς εἰς τὸν παραλήπτην ἀντιπρόσωπον τῆς ἐταιρίας Κ^{***} παραδόσεως τῆς φορτωτικῆς τῆς ἐταιρίας Φ^{***}, ν' ἀπαλλαγῇ τῆς εὐθύνης διὰ τὴν μὴ ἐγκαιρὸν τῆς συμβάσεως ἐκτέλεσιν ἀφοῦ τὴν μετὰ τῆς ἐταιρίας Φ^{***} ναύλωσιν συνωλοδόγησεν αὕτη ἄνευ τῆς συμπαράσεως τῆς ἐναγοῦσας ἐταιρίας Κ^{***}

Ἐπειδὴ ἡ ἐνστάσις περὶ ἀκυρότητος τοῦ δικογράφου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, καθὰ ἀπευθυνομένης κατὰ διαδίκων μὴ συνδεομένην διὰ τοῦ δεσμοῦ τῇ παθητικῆς ὁμοδικίας ἀπορριπτέα τυγχάνει ὡς νόμῳ ἀδόκιμος, καθόσον κατὰ τὸ ἀρθρ. 73 τῆς Πολ. Δικονομίας δύνανται νὰ προστεπικληθῶν εἰς τὴν δίκην οἱ δι' ἀποζημιώσιν ὑπόχρεοι τοιοῦτος δ' εἶναι ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ καὶ ὁ ποσπεκτολούμενος πράκτωρ τῆς ἐταιρίας Θ. Α^{***}, καθὰ ὑποχρεῖται εἰς ἀποζημιώσιν τοῦ ἐνάγοντος καθ' ἣν περὶπτωσιν ἤθελεν ἀποδειχθῇ ὅτι ἄνευ ἐντολῆς ἢ πέραν τῶν ὁρίων αὐτῆς συνομολόγησε τὴν ὑπόδικον σύμβασιν (δὲ καὶ ἀποφάσεις Ἀρ. Πάγου 47, 1897 ἐν Θέμει VIII σελ. 372 καὶ Ἐφετ. Ναυπλ. 551 1900 ἐν Θέμει XII σελ. 588).

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον 77 (91) τῶν Βασιλικῶν ἐν πᾶσι τοῖς θέματιν ἄτινα ρητὴν ἐγρῶσι ποσότητα μὴδ' αὐτῶς ὑπερβαίνειν... κατὰ πᾶσαν περίστασιν εἰς ὅσον δὴποτε ποσὸν καὶ ἂν ἀνῆλθεν ἡ τῆς ἐναγοῦσας ἐταιρίας ζημία, αὕτη δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ διπλάσιον τοῦ διὰ τὸ ἀπὸ Νησίου εἰς Μασσαλίαν ναύλου, καὶ εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο ὑπὸ τοῦ νόμου τὸ δικαστήριον ὑποχρεοῦται νὰ περιορίσῃ τὴν ἀγωγὴν καὶ σιωπῶντων ὡς ἐν προκειμένῳ, τῶν διαδίκων, ἀφοῦ πρόκειται περὶ ἐφαρμογῆς εἰς ὁρισμένην περίπτωσιν ἰσχύοντος νόμου ἀφορῶντος ταύτην. Διὸ συνομολογούντων τῶν διαδίκων ὅτι ὁ ναύλος ὁ διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν 130 τόνων ἦν 18 φρ. κατὰ τόννον, τὸ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς αἰτούμενον ποσὸν περιορίζεται εἰς φρ. 5616,

τασιν δι' οἰουδήποτε μέσου καὶ τὴν ἐν ὁρισμένῳ χρόνῳ παραδόσιν τοῦ καρποῦ ἐν Μασσαλίᾳ, ὡς μεταβάλλων τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὸ δίκαιον τῶν μελισσῶν (jus de apibus) ὑπὸ Δημητρίου Γ. Ἀντωνιάδου δικηγόρου ἐν Ἀθήναις.

Λεπτομερὴς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν μελέτῃ ἐπὶ τοῦ λίαν ἐνδιαφέροντος τὴν Ἑλλάδα θέματος τοῦτου, ἐν τῷ ὑπ' ὄψει κομφοτάτῳ τομιδίῳ, τὸ ὁποῖόν εἰς ἐμβλημα φέρει φοῖνικα, προστατεύοντα ἀφ' ἐνὸς τὴν πρωτογενεὴν ἐν κορυφῇ ἢ πηλίνῳ σωλῆνι κυψέλην καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐν κορυφῇ φυλίνῳ οἰκίσκῳ μέχρι τοῦδε προδευτικῇ διαμόρφωσιν τῆς. Ἐν τῷ τομιδίῳ τούτῳ περιελήφθη μετ' ἐπιμελείας ἐργατικῆς καὶ προσεκτικῆς μελίσεως πᾶν ὅ,τι σχετικὸν ταῖς μελίσεσιν καὶ τῷ ὑμνηθέντι προϊόντι αὐτῶν, οὐ μόνον ἀπὸ περιωρισμένης καὶ ξηρᾶς νομολογικῆς ἀπόψεως, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἱστορικῆς καὶ ἀπὸ ἐντομολογικῆς οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πλῆστοιολογικῆς. Τὸ ἰδιαιτέρως παρατηρητέον εἶναι ὅτι ἐν τῇ ἀναγνώσει τῆς μελέτης διατηρεῖται ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον οὐχὶ μόνον τοῦ νομικοῦ, ἀλλὰ καὶ οἰουδήποτε ἄλλου ἀναγνώστου ἐπὶ θέματος, τὸ ὁποῖον, παραλλήλως πρὸς τὴν ἡδύτητα τοῦ διὰ τῶν κέντρων προφυλασσόμενου φυσικοῦ προϊόντος αὐτοῦ, διαπραγματεύεται ὁ συμπαθὴς συνάδελφος ἀπαλῶς καὶ εὐμεθέδως διὰ τῶν ἀνωμαλιῶν τῶν ἀπ' αἰώνων καὶ τῶν διαφορῶν λαῶν διδαγμάτων καὶ νομοθεσιῶν, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς προδευτικωτέρας ἐν τῷ μέλλοντι διαμορφώσεως του.

Σύστημα Πολιτικῆς Οἰκονομίας ὑπὸ Κ.Χ. Βοργιάδου διδάκτορος τοῦ δικαίου, δικηγόρου, ὑφηγητοῦ τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας καὶ καθηγητοῦ τῆς Δημοσίας ἐμπορικῆς Σχολῆς. Δύο ὀγκώδεις τόμοι τιμώμενοι ἀντὶ δραχ. 20.

Ἀντιθέτως πρὸς τὴν θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν ἀνάπτυξιν ἐπὶ ὧν σχεδὸν τῶν κλάδων τῆς νομικῆς ἐπιστήμης, αἰσθητὴ εἶναι ἡ καθυστέρησις ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ κλάδου, ὅστις, ὑπὸ τὰς σήμερον ἐπικρατούσας κοινωνικὰς συνθήκας, δύναται νὰ θεωρηθῇ, τίποτε ὀλιγώτερον, ὁ κυριώτατος ἄξων περὶ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ περιστρέφεται ἡ κοινωνικὴ ζωὴ καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς ἀναμενόμενος προβοδισμὸς τῶν γενικῶν καὶ ἰδιωτικῶν συμφερόντων καὶ βλέψων. Εἰς τὴν ἐρμείαν ταύτην πρέπει νὰ ἀποδοθῇ ἡ πρὸ πολλοῦ αἰσθητὴ κοινωνικὴ ἐν τῷ τόπῳ δυσπραγία ἡ διὰ τοῦ δατημέραι ὀγκουμένου ρεύματος τῆς μεταναστεύσεως μαρτυρουμένη. τῆς ὁποίας ματαίως ἀναμέτρεται ἡ ἀνακούφισις διὰ νομοθετικῶν ἀπαγορεύσεων, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ ἱατρικοῦ ἐμπειρισμοῦ, τοῦ προσπαθοῦντος τὴν ἱατρικὴν τῶν ἐξωτερικῶν συμπτωμάτων φαινομένων, ἀντὶ θεραπείας τῆς ἐνδομύου αὐτρώτου νοσηρότητος. Ἐργεταὶ λοιπὸν ἐν καιρῷ ἡ μελέτη τοῦ ἀξιοτάτου συναδέλφου, τοῦ γινώσκοντος ἀπὸ πολλοῦ, πρὸς τὴν ἐμπρακτον ἐν τῷ δικολογικῷ σταδίῳ θεραπείας τῆς νομικῆς ἐπιστήμης, νὰ ἀσχολῆται μετ' ἐπιμελείας καὶ ἐπιμονῆς εἰς ἐρεῦνας ἐνὰ τὰ εὐρύτερα κοινωνικὰ πεδία, τὰ ὁποῖα διανοίγει ὁ κοινωνιολογικὸς κλάδος αὐτῆς, ὁ ἀφιερωμένος εἰς τὴν ἐρευναν καὶ διδασκαλίαν καὶ ποδηγέτησιν τῶν οἰκονομικῶν φαινομένων, ἀπὸ τῶν ὁποίων καὶ μόνων δύναται νὰ ἀπορεύσῃ ἀληθινὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ ἐπούλωσις τῶν κοινωνικῶν νόσων καὶ μαλακιῶν. Δὲν ἔχομεν ἡ θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὸν νεαρὸν καὶ ἀκάματον συγγραφέα.

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΣ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Συνδρομή Έτησια Δρ. 15. § Μετά διελτίου Δρ. 30. § Καταχωρ. 6 σελ. 1 50

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ
20 ΜΑΪΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία 'Αρείου Πάγου Πολιτική (1906)
 Νομολογία 'Εφετείου 'Αθηνών (1906)
 Πατρών (1906)
 Γνωμοδοτήσεις Νομομαθών

Συνοδεύεται υπό του 16ου φύλλου του Κώδικος 1906.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

'Αριθ. 294 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Π. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ

'Αγωγαί περί χρήσεως ρέοντος ύδατος.- άρμοδιότης εκ κατοικίας ή τόπου ακινήτου.

'Επειδή δεχθέν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν πρωτοδικεῖον τὴν ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιβλήτων προταθεῖσαν ἐνστάσιν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἀρμοδιότητα εἶχεν ὅπως ἐπιληφθῇ τῆς προκειμένης διαφορᾶς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ὁρχομενοῦ λόγῳ τῆς κατοικίας αὐτῶν καὶ οὐχὶ τὸ τοῦ Κλείτορος Μυλάοντος, εἰς δ' εἰσῆχθη ἡ ὑπὸ δίκην ἀγωγή καὶ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ κτῆμα, ἀφ' οὗ ἐγένετο ἡ παρακώλυσις τῆς χρήσεως τοῦ ὕδατος», ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αὕτη δὲν ἀπαρτίζει ἀδίκημα τιμωρούμενον ποινικῶς, ὅτε, κατὰ τὸ ἄρθρον 22 § 6 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡδύνατο νὰ εἰσαχθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τοῦ τόπου ἐνθα ἐτελέσθη ἡ πράξις, παρεβιάσας τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἁρθροῦ 20 ταύτης, κατὰ τὴν ὁποῖαν καὶ αἱ περὶ διακατοχῆς ἀκινήτων ἀγωγαί, οἷαι εἰσὶν αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ρέοντος ὕδατος, ἥτις εἶναι νομῇ αὐτοῦ, εἰσάγονται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τοῦ τόπου ἐνθα κεῖται τὸ ἀκίνητον, ἐπομένως τοῦτο, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 5 τῆς ἰδίας, ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεώς του.

'Αριθ. 295 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Π. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ

Εἰσπραξίς δημοσίων ἐσόδων.- βεβαίωσις ὑπὸ ταμίου. - οὐ προηγουμένη δικαστικὴ βεβαίωσις.

'Επειδὴ, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἁρθρῶν 2, 3 καὶ ἐπόμε. τοῦ ΥΛΣ' τῆς 29 Μαΐου 1871 Νόμου περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων, οἱ ταμίαι δικαιούνται νὰ ἐκδίδωσι τὴν πληρωμὴν πάσης ἐκ δημοσίων προσόδων ὀφειλῆς, βεβαιουμένης ὑπ' αὐτῶν ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων των, μὴ ἀπαιτουμένης τῆς κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς Πολιτ. Δικονομίας προηγουμένης διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως βεβαιώσεως τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ Δημοσίου ἢ τῆς ὑπάρξεως ἄλλου τίτλου ἐκτελεστοῦ, καθόσον ἐν τῇ ἐναντίᾳ ἐκδοχῇ, ἄπασαι αἱ καταδιώξεις ἡθε-

λον ματαιωθῇ διὰ τῶν ἀντιρρήσεων τῶν ὀφειλετῶν καὶ μετατραπῇ εἰς συνήθεος περὶ ἀποδόσεως ὀφειλῶν δίκας μετὰ τὴν ἔγερσιν περὶ τούτων ἀγωγῶν, ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνωτέρω νόμου, κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ὁποίου ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς καταδικωμένους ἢ δι' ἀνακοπῆς ἐναντίως κατὰ τῆς προσκλήσεως τοῦ ταμίου καὶ ἡ ἀμφισβήτησις τῆς ἀπαιτήσεως ἢ ἡ ἀξίωσις ὅτι τοῦτο κατὰ τινὰ νόμιμον τρόπον κατηγορήθη, ἐπομένως τὸ ἐφετεῖον τὸ ἐναντίον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἀποφανθὲν, παρεβιάσας τὰς ἀνωτέρω παρατεθείσας οὐσιώδεις δικονομικῆς φύσεως διατάξεις τοῦ νόμου, ὅπερ, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς (*).

'Αριθ. 296 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Π. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ

'Εταιρία.-δυνήψιφιδυδς πταισμάτων εταιρῶν.

'Επειδὴ ὁ Νόμος 10 προέμ. (16. 2) Πανθ. ὁρίζει ὅτι ὁσάκις ἀμφότεροι οἱ συνεταῖροι διατελοῦσιν ἐν πταίσματι, τὰ πταίσματα αὐτῶν συμφηρίζονται καὶ οὐδέτερος δικαιούται νὰ ζητήσῃ ἀποζημίωσιν διὰ τὸ τοῦ ἐτέρου, ἐπομένως ἐν προκειμένῳ, ἰσχυρισμένου τοῦ ἀναιρεσιέντος διὰ τῶν προτάσεων του τῶν ὑποβληθεισῶν κατὰ τὴν συζήτησιν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ τελευταία τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ἐξεδόθη, ὅτι ἦτο ἀναγκαῖον νὰ διαταχθῇ ἀπόδειξις περὶ τῆς καὶ πρωτοδικῆς προβληθείσης ἐνστάσεώς του, κατὰ τὴν ὁποῖαν οὐ μόνον δὲν κατέβαλεν ὀλιγωτέραν τῆς ἐν ταῖς ἰδίαις ὑποθέσεσιν ἐπιμέλειαν, ἀλλὰ καὶ ὅτι κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1897 ἐπρότεινε τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ τὴν πώλησιν τοῦ εταιρικοῦ ἐλαίου πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Φ*** πρὸς δραχ. 1 καὶ 45)00 κατ' ὅκῳν, ἤτοι ἐπὶ τιμῇματι οὐ μόνον ἴσῳ, ἀλλὰ καὶ ἀνωτέρῳ ἐκείνου, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἀναιρεσιβλήτης ἠξίωσεν ὅτι ἡδύνατο νὰ πωληθῇ τοῦτο κατὰ τὸ ἔτος 1898 καὶ ὅτι οὗτος δὲν συνήνεσεν καὶ ἔμεινεν ἐκ πταίσματός του ἀκώλητον τὸ ἐλαῖον, οὐ ἐνεκα εἶναι ἀπηλλαγμένος πάσης ὑποχρεώσεως ἐκ τοῦ μεταγενεστέρου πρὸς αὐτὸν πταίσματος, τὸ ἐφετεῖον ἤμαρτε παρελθὼν ἐν σιγῇ τὸν οὐσιώδη τούτου ἰσχυρισμὸν καὶ καταλιπὼν αὐτὸν ἀναιτιολόγητον, ὅπερ, κατὰ τὸ

(*) Δὲν φαίνεται τι εἴδους ἔσῳον ἦτο τὸ εἰσπρακτέον, τὸ ὁποῖον θέτει ἡμᾶς ἐν ἀμφισβολῇ, διότι δὲν πιστεύομεν ὅτι ὑπῆρξεν ἐφετεῖον ἀνηνθὲν τὸ εἰσπράξιμον τῶν νομίμως βεβαιουμένων φόρων. Μήπως ἐπὶ αὐτῷ περὶ εἰσπράξεως ἀστικῆς τινος ἀπαιτήσεως, ὀφειλομένης τῷ Δημοσίῳ ὅποτε ἡ ἔνωσις εἶναι ἀπολύτως ἀμφίβολος ;

άρθρον 807 § 6 της Πολ. Δικονομίας, επάγεται την αναιρέσιν της τελευταίας αποφάσεώς του.

Άρθ. 297 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Π. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ
Ζάππειος επιτροπή.- παράστασις.- σύστασις
ιδίου προσώπου.- δημοσία περιουσία.- αι-
τισδης θεραπείας.- κοινοποιήσεις.-

Επειδή εκ του ότι ο Νόμος ΒΡΕΑ' της 13ης Φεβρουαρίου 1893 όρίζει ότι ή πρò των δικαστηρίων παράστασις της Ζαππειού Επιτροπής επί πάσης διενέξεως περί της υπ' αυτής διοικουμένης περιουσίας και παντός εκ ταύτης δικαίου ανήκει εις τόν πρόεδρον της Επιτροπής ταύτης ή τόν νόμιμον αναπληρωτήν του, ότι αυτή εις ουδέν τέλος υποβάλλεται κατά τε την διεξαγωγήν των δικών και κατά πᾶσαν ἄλλην συναλλαγήν, ότι πάσης κατά ταύτης άγωγής προηγείται αίτησις θεραπείας και ότι ή υπό ταύτης διοικουμένη περιουσία δεν κατάσχεται, συνάγεται ότι ούτος ανεγνώρισε την ύπαρξιν ιδίου νομικοῦ προσώπου συσταθέντος διά της από 18 Ιανουαρίου και 19 Ιουλίου 1891 διαθήκης του Κ. Ζάπκα και επέξέτεινεν επί της περιουσίας της διοικουμένης υπό της διά ταύτης κατασταθείσης επιτροπής τὰ ανωτέρω πλεονεκτήματα, ατινα άφορῶσιν εις την ἄλλην περιουσίαν του Δημοσίου. Όθεν ο πρώτος του αναιρετηρίου λόγος είναι άπορριπτός.

Επειδή ή αναφορά του άρθρου 146 § 2 εις τò 145 § 2 της Πολ. Δικονομίας είναι γενική, επομένως και αν εν εκείνω δεν όρίζεται ειδικώς ότι μη θελούντων ή μη δυναμένων των προϊστωμένων τοιούτων καθιδρυμάτων να παραλάβωσι έπιδοτέον έγγραφον άντι τοιχοκολλήσεως γίνεται κοινοποιήσις εις τόν εισαγγελέα, δεν έπεται ότι επ' αυτών δεν εφαρμόζεται ή περί της τοιαύτης έπιδόσεως διάταξις και ο δεύτερος είναι επίσης άπορριπτός.

Άρθ. 298 (1906) Τμ. Α' (*)

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΑΣ
Αιθαίρετος κατάληψις κινητών υπό άστυνομίας.- εϋθύνη Δημοσίου.- δρια.

Επειδή τò πρωτοδικεϊον διά των προσβαλλομένων αποφάσεών του, ενϋ δέχεται ότι τη έπεμβάσει της άστυνομίας (ήτοι αιθαίρετως) παρελήφθη υπό του σωματείου των άγγλιδων νοσοκόμων του Έρυθρου Σταυρου τò άμάξιον και ο ίπκος του αναιρεσιβλήτου και μετεφέρθη εις τò πεδϊον του πολέμου, όπου κατεστράφη, έσφαλμένως εν τούτοις έφήρμοσεν εν προκειμένω τὰς περί εϋθύνης αρχάς της προστήσεως και κατεδίκασε τò Δημόσιον εις άποζημίωσιν, τò μὲν, διότι κατά τούς νόμους οίτινες διέκουσι την εκ της προστήσεως εϋθύνην (Ν. 11 § 2, Ν. 5 § 10, Ν. 8. 9 Πανδ. 14.3), οὐς και αυτάι αι προσβαλλόμεναι άποφάσεις επικαλούνται, ο προστήσας εϋθύνεται διά πᾶσαν πράξιν και παράλειψιν του προεστώτος, όταν ο τρίτος στηρίζη

(*) Έστω και αυτή εις χρῆσιν του φίλου βουλευτου κ. Σ. Κροκιδά, άπορήσαντος διά την εν σελ. 117 παρόντος τόμου 253 Α. Π.

την άγωγήν του είτε εις σύναψιν δικαιοπραξίας μετά του προεστώτος, είτε εις υπαίτιον πλημμελή εκτέλεσιν προσυναφθείσης δικαιοπραξίας, ουχι δὲ και όταν ο προεστὼς ενεργῶν εντός και άσχέτως πάσης δικαιοπραξίας αναγομένης εις τόν κύκλον των υποθέσεων του προστήσαντος, επέφερε ζημίαν, τò δὲ διότι τò κράτος ως πρόσωπον του δημοσίου δικαίου ενέχεται διά τὰς παρανόμους πράξεις των υπαλλήλων του, τὰς ενεργηθείσας εντός της σφαίρας των καθηκόντων των, κατά τὰς ισχύουσας διατάξεις του Ρωμαϊκού Δικαίου περί εϋθύνης των ήθικων προσώπων (Ν. 15 § 1 Π. de dolo 4.3, Ν. 4 Π. 43. 16, Ν. 1 § 2 Π. 37.7), επ' όσον καθίστανται πλουσιώτερα εκ των παρανόμων πράξεων) αναιρετάι όθεν αι προσβαλλόμεναι άποφάσεις, διότι έσφαλμένως έφήρμοσαν τὰς ανω μνημονευθείσας διατάξεις του Ρωμαϊκού δικαίου περί εϋθύνης του προστήσαντος, κατά τò άρθρον 807 § 7 Πολ. Δικονομίας.

Άρθ. 299 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΑΣ
Τελώνης.- δόλος εν είσπραξει λιμενικών φόρων.- εϋθύνη Δημοσίου.

Επειδή, εν ϋ κατά την άγωγήν, ως δέχεται και τò έφετεϊον διά των προσβαλλομένων άποφάσεών του, ο τελώνης Άστρους δολίως ένήργησε κατά την είσπραξιν των φόρων του λιμενικοῦ ταμείου Άστρους, εν τούτοις κατεδίκασε τò Δημόσιον διά της τελευταίας των προσβαλλομένων άποφάσεών του, χωρίς να δέχεται ότι εκ-ταίτης κατέστη πλουσιώτερον, εις άποζημίωσιν διά παράνομον πράξιν του τελώνου κατά την ενεργειαν των καθηκόντων του ούτως όμως άποφανθέν, παρεβίασε τούς Νόμους 15 § 1 Πανδ. (4.3) και 4 Πανδ. (43.16), καθ' οὐς τὰ νομικά πρόσωπα δεν εϋθύνονται εις άποζημίωσιν διά τὰς δολίως πράξεις ή τὰς δολίως παραλείψεις των αντιπροσώπων αυτών, τὰς εντός του κύκλου των ανατιθεμένων αυτοίς καθηκόντων γενομένας, ειμή μόνον επ' όσον κατέστησαν εξ αυτών πλουσιώτερα. Κατά ταῦτα όθεν τò έφετεϊον ψευδώς ήρμήνευσε τὰς διαληφθείσας σαφείς διατάξεις του Άστυκοῦ Νόμου, όπερ επάγεται την αναιρέσιν της προσβαλλομένης άποφάσεως, κατά τò άρθρον 807 εδάφ. 7 της Πολιτ. Δικονομίας (*).

Άρθ. 300 (1906) Τμ. Α' (**)

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΑΣ
Έπαγωγή δρκου.- μη έπιβολή.

Άρθ. 301 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ
Κεϋθις κυριότητος χρηδικτησίου.- γνῶσις μη κυριότητος μεταδιδάζοντος.

(*) Αναίρειται ή εν σελ. 1476 Ε. Α. Άφιερωται και αυτή εις τόν πατριωτισμόν του φίλου βουλευτου κ. Σ. Κροκιδά.

(**) Παραλείπεται ως αναίρουσα διὰ μη έπιβολήν έπαχθέντος δρκου, άνευ άλλης τινός λεπτομερείας.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, δεχθὲν ἐκ τῶν προσκομισθεῖσων μαρτυρικῶν ἀποδείξεων ὅτι ὁ δικαιοπάροχος τοῦ ἀναιρεσειόντος Γ. Φ^{***} διετέλει ἐν γνώσει ὅτι οἱ πρὸς αὐτὸν πωληταὶ τῶν διεκδικουμένων ἀμπελώνων οὐδὲν ἀπολύτως δικαίωμα ἐκέκτηντο ἐπ' αὐτῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰς αὐτὸν μεταβιβάσεως αὐτῶν διὰ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ μνημονευομένων συμβολαίων, ὁρθῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὸν νόμον ἀπέρριψε τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσειόντος, μόνον βάσιν ἔχουσαν, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, τὴν διὰ χρησικτησίας ἀπόκτησιν τῆς ἐπ' αὐτῶν κυριότητος τοῦ δικαιοπαρόχου του, ὡς ἐλλειπούσης παρὰ τοῦ δικαιοπαρόχου τούτου τῆς καλῆς πίστεως κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀγοραπωλησίας, ἥτις ἀπαραίτητον ἐστὶ στοιχεῖον πρὸς ἀπόκτησιν τῆς κυριότητος διὰ χρησικτησίας, ἐπομένως ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος ὁ τελευταῖος λόγος τοῦ δικηγράφου τῶν προσθετῶν.

Ἀριθ. 342 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Ἀποφάδις ὁριστικὴ ὑπὸ ὄρον ὅρκου. - μέρος ὁριστικὸν καὶ πρὸ αὐτοῦ. - αἰτηθεὶς ἀναιρέσεως γενικῇ. - μὴ ἀποδείξει δόσεως ὁρκον πρακτικῶ.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου, ἐφ' ὅσον μὲν ἀμέσως καὶ πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ἐπιβαλλομένου δι' αὐτῆς ὅρκου καθόρισε τὴν ἔκτασιν τῶν καταληφθέντων ὑπὸ τῆς περιοχῆς τοῦ Ζαπείου γηπέδων τῶν ἀναιρεσιδλήτων καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν αὐτῶν, καθέσων δι' αὐτῆς οὗτοι ἐπιβιώνουσι καὶ διὰ τὰ τρία γήπεδα αὐτῶν πᾶσιν ἀνώτερον τῶν ἐξ δραχμῶν κατὰ τετραγωνικὸν πηχυν, ἐστὶν ὁριστικῇ, ἐφ' ὅσον ὁμῶς ἐπέβαλε τοῖς ἀναιρεσιδλήτοις τὸν ἐν αὐτῇ διατυπούμενον ἐπαικτὸν ὅρκον καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς δόσεως ἐδέξατο τὴν ἀγωγὴν ἐν μέρει, ἥτοι διὰ τὸ πᾶσιν ἐξ δραχμῶν κατὰ πηχυν καὶ διὰ τὰ τρία γήπεδα, μηδαμῶς ἀποδεικνυμένης τῆς ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιδλήτων δόσεως τοῦ ὅρκου τούτου, διὰ τῆς προσαγωγῆς τοῦ σχετικοῦ πρακτικοῦ, δὲν εἶναι ὁριστικῇ, ἀλλὰ προδικαστικῇ περὶ ἀποδείξεως, ὡς ἐπίσης τοιαῦται εἰσὶν καὶ αἱ προηγούμεναι αὐτῆς καὶ μετ' αὐτῆς ἀναιρεσιβαλλόμεναι ὡς διατάσσουσαι ἀποδείξεις, καὶ οὐδεμίαν ὁριστικὴν διάταξιν περιέχουσιν, ὅθεν ἐξεταστέοι οἱ λόγοι τῆς ἀναιρέσεως οἱ ἀναγόμενοι εἰς τὸ ὁριστικὸν μέρος τῶν μνησθεισῶν ἀποφάσεων, ὡς πρὸς δὲ τὸ προδικαστικὸν αὐτῶν μέρος, προκειμένου περὶ ἀποφάσεων, ὡς ἐξ αὐτῶν ἐξάγεται, μὴ ἐπικυρωσασῶν διαταχθεῖσας ἀποδείξεις ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου, ἀλλὰ κατὰ πρῶτον διατάσσουσιν τοιαύτας, συνεπεῖα μεταρρυθμίσεως τῆς πρωτοδικίου ἀποφάσεως, μόνον καθ' ὅσον οἱ κατ' αὐτῶν λόγοι ἀναγόνται εἰς ὑπέρδωσιν καθηκόντων (ἄρθρ. 812 § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας).

Ἀριθ. 303 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Ἐγγραφεὶ ἀποδεικνυόμεως. - μὴ ἀναγραφῇ ἐγγραφῶν ἀπαιτήσεως. - ἐκδίκασις παρὰ προτάσεις. - ἐκδοχὴ ἀλλοίας χρονολογίας προσημειώσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ κεφαλαίου ἐδόμου τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου, τοῦ πραγματευομένου περὶ ἐξαλείψεως ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων καὶ ἐν ἄρθροις αὐτοῦ 79 καὶ 80 ἀναγράφοντος εἰδικῶς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ἐγγραφή τῶν ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων εἶναι ἄκυρος δι' ἑλλειψίν τῶν οὐσιωδῶς ἀπαιτούμενων διὰ τὴν τοιαύτην αὐτῶν ἐγγραφήν, οὐδὲως περιλαμβάνεται ὡς ἐπάγουσα ἀκυρότητα τῆς προσημειώσεως ἡ παράλειψις ἐν τῇ ἐγγραφῇ αὐτῆς τῆς μνείας τῶν ἐγγράφων τῆς ἀπαιτήσεως, ἐφ' ᾧν στηρίζεται ἡ ἀγωγή, συνεπεῖα τῆς ὁποίας ἡ προσημείωσις ἐνεγράφη. Ὅθεν τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως του, ἀποφηνάμενον ὅτι ἡ ὑπὸ τῶν ἀναιρεσειόντων ἐγγραφείσα προσημείωσις ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν ὑποθηκῶν ἐστὶν ἄκυρος, λόγῳ ὅτι ἐν τῇ ἐγγραφῇ δὲν μνημονεύεται τὸ γραμματίον, ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ ἀγωγή καὶ ἡ ἐπὶ ταύτης προσημείωσις, ἐπλάσε περίπτωσιν ἀκυρότητος μὴ προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ νόμου, παραβιάζαν οὕτω τὰς ἄνω παρατεθείσας διατάξεις τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου, ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἀναιρεσειόντων τῶν ὑποβληθεισῶν κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ τῆς προσαγομένης ἀνακοπῆς αὐτῶν κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως, ἣν διὰ τῶν προτάσεων τῶν ἐπεκαλίσθησαν, οὗτοι ρητῶς ἰσχυρίσαντο ὅτι ἡ προσημείωσις αὐτῶν ἐνεγράφη εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν τοῦ Δήμου Στύρων τὴν 3 Σ)δρίου 1893, ὅθεν τὸ δικάσαν πρωτοδικεῖον δεχθὲν, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ἐνεγράφη ἡ προσημείωσις αὐτῶν τὴν 29 Σ)δρίου 1893, ἥτοι πολὺ μεταγενεστέρως, ἐδίκασε παρὰ τὰς προτάσεις τῶν ἀναιρεσειόντων, παραβιάζαν τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 170 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως καὶ ὡς πρὸς τοῦτο, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 304 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΚΑΤΖΑΚΟΣ

Ἐταιρία. - ἑτερόρρυθμη μέλη ἀναμιχθέντα διαχειρίζεται. - εὐθύνη. - διαφορά πρὸς ὁμόρρυθμον. - περιδὸν ἐμβολὴ ἀνυπόρκου βάδεως ἀγωγή. - ἐπικλινθεὶς ὅρκον πρὸς στοιχεῖα ἕνα θέματος.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 28 τοῦ Ἐμπ. Νόμου, ὁρίζον ὅτι ὁ ἑτερόρρυθμος συνεταῖρος, ὁ ἀναμιγνύμενος εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν ἐταιρικῶν υποθέσεων, κατὰ παράβασιν τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ προηγούμενου ἄρθρου, ὑπόκειται ἀλληλεγγύως με τοὺς ὁμόρρυθμους συνεταῖρους εἰς ὅλα τὰ χρεῖα καὶ εἰς ὅλας τὰς υποχρεώσεις τῆς ἐταιρίας, ἐπάγεται μὲν κατὰ τοῦτο ἀφομοίωσιν τοῦ ἑτερόρρυθμου πρὸς τὸν ὁμόρρυθμον, ἀλλ' ἐντεῦθεν δὲν ἔπεται ὅτι ἡ αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ καὶ νομικὴ βάσις, ἡ ἐπαγομένη τὴν ἀλληλεγγύον εὐθύνην ἐν ἑκατέρῳ τῶν θεμάτων τούτων, διότι ἡ μὲν εἰς ἐκτέλεσιν εὐθύνη τοῦ ὁμόρρυθμου συνεταῖρου ἀπορρέει ἐκ τοῦ καταστατικοῦ, δι' οὗ ὠρίσθη ἡ ιδιότης αὐτοῦ ὡς τοιούτου, καὶ τῶν διατάξεων τῶν

άρθρων 22, 23 και 24 του Έμπορ. Νόμου, καθ' ὅ οἱ ὁμόρρυθμοι, καὶ ἂν μετέχωσιν ἑτερορρυθμοὶ ἑταιρίας, ἐνέχονται κατὰ τὴν ρηθεῖσαν ἑκτασιν, ἡ δὲ εἰς ὁλόκληρον εὐθύνη τοῦ ἑτερορρυθμοῦ, ὅστις ἀνέμιχθη εἰς τὴν διαχείρισιν, ἀπορρέει ἐκ τῆς παραβάσεως τοῦ νόμου καὶ τῆς κυρώσεως ταύτην διατάξεως τοῦ άρθρου 28. Κατ' ἀκολουθίαν, τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δεχθὲν τὴν διάκρισιν ταύτην, οὐδαμῶς παρεβίβασε τὸν Ἐμπορικὸν Νόμον, οὔτε τὰς περὶ τελεσιδικίας ἀρχάς, ὡς ἀποτελούσης ᾗθεν τῆς ὑπὸ τοῦ ἐφετείου ἀπορρίψεως τῆς ιδιότητος τοῦ Ι. Σ^{***} ὡς ὁμορρυθμοῦ συνεταίρου δεικασμένον καὶ διὰ τὴν ὑπὸ ἐξέτασιν ἔτι ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ ἐφετείου βάσιν τῆς ἀναμίξεως τοῦ ρηθέντος Σ^{***}, καίπερ ἑτερορρυθμοῦ εἰς τὴν διαχείρισιν. Καὶ ἀληθὲς δὲ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ ἀγωγή ἔχει μόνην τὴν βάσιν τῆς ἀναμίξεως τοῦ ἑτερορρυθμοῦ εἰς τὴν διαχείρισιν, ἡ ἀναιρεσείουσα οὐδεμίαν βλάβην ὑπέστη ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἐφετεῖον ἐθεώρησεν ὅτι ὑπάρχει ἐν τῇ ἀγωγῇ αὐτῆς καὶ ἄλλη βάσις, ἐρειδομένη τοῦτέστιν εἰς τὴν ιδιότητα τοῦ ὁμορρυθμοῦ καὶ ἀπέρριψε τὴν βάσιν ταύτην ὡς ἀναπόδεικτον, ὥστε δὲν ἔχει ἐννομον συμφέρον νὰ προσβάλῃ διὰ τὸν λόγον τοῦτον τὴν ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως σκέπτεται ὅτι διὰ τῆς προηγηθείσης ὑπ' ἀριθ. 1437 τοῦ 1875 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἡ Μονὴ ὑπεχρεώθη νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Ι. Σ^{***} ἦν μέλος ὁμόρρυθμον τῆς ἑταιρίας Ἰλαρίωνος Ροῦ καὶ Σας, ἀλλ' οὐδὲν ἀπέδειξε τὴν περὶ οὗ τὸ θέμα τοῦτο ἰσχυρισμὸν τῆς τούναντιον μάλιστα ἀπεδείχθη ἡ ιδιότης τοῦ Ι. Σ^{***} ὡς ἑτερορρυθμοῦ συνεταίρου διὰ τὰς ἐρθὰς σκέψεις τῆς πρωτοδικίου ὑπ' ἀριθ. 6948 τοῦ 1886 ἀποφάσεως, εἰς ἃς ἐξ ὁλοκληροῦ κατὰ τοῦτο ἀναφέρεται τὸ ἐφετεῖον. Κατὰ δὲ τὴν δεκάτην τετάρτην αἰτιολογίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 6948 ἀποφάσεως ἐκ τῶν μαρτυριῶν, συνδυαζομένων πρὸς τὸ καταστατικὸν τῆς ἑταιρίας, ἀποδεικνύεται ὅτι συνέστη βιομηχανικὴ ἑταιρία ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην καὶ ὅτι μέλος αὐτῆς ἑτερορρυθμον ἦν ὁ ἐναγόμενος Ι. Σ^{***}, ἂν δὲ ἐν τέλει τῆς αἰτιολογίας ταύτης ἐπάγεται ἐν συμπεράσματι τὸ πρωτοδικεῖον ὅτι τὸ τελευταῖον θέμα τῆς ἀποδείξεως, ὅπερ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1437 ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου ἐπεβλήθη τῇ Μονῇ, εἶναι ἐντελὲς ἀποδεδειγμένον, ἐνῶ κατὰ τὰ ἀνωτέρω, τὸ θέμα ἦν ὅτι ὁ Ι. Σ^{***} ἦν ὁμόρρυθμον μέλος, τοῦτο δὲν ἐλέγχει ἀντιφατικὴν καὶ ἐνδεῆ αἰτιολογίαν τὴν ὑποτεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐφετείου σκέψιν τοῦ πρωτοδικείου, διότι ἡ σαφὴς αὐτῆς ἐννοια εἶναι ὅτι ἀπεδείχθη μὲν τελείως ἡ ιδιότης τοῦ Ι. Σ^{***} ὡς ἑταίρου τῆς ἑταιρίας Ι. Ρ^{***}, ἀλλ' ὑπὸ τὸν περιορισμὸν ὅτι ἦν ἑτερορρυθμος, κατὰ τὸ ἐν τέταρτον ἐνεχόμενος, καὶ οὐχὶ ὁμόρρυθμος ἑταίρος. Ἀδασισμοὶ κατὰ ταῦτα ἐλέγχονται οἱ λόγοι ἀναιρέσεως περὶ ἐλλείψεως αἰτιολογίας ἢ ὅτι τὸ ἐφετεῖον δὲν ἐξετίμησε τὰς προσκομισθείσας μαρτυρικὰς ἀποδείξεις καὶ ἔγγραφα, ἀφ' οὗ κατὰ τὰ ἀνωτέρω υἱοθέτησε τὰς σκέψεις τοῦ πρωτοδικείου.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν υἱοθετηθεισῶν ἀπὸ τοῦ ἐφετείου

σκέψεων τῆς πρωτοδικίου ὑπ' ἀριθ. 6948 ἀποφάσεως, καταφαίνεται ὅτι ἡ ιδιότης τοῦ ὁμορρυθμοῦ ἑταίρου ἀπεκρούσθη ὡς τελείως ἀναπόδεικτος, ὁ δὲ διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθείς τῇ Μονῇ ἀναπληρωτικὸς ὅρκος ἦν περὶ ἄλλων στοιχείων τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς τῆς, ὥστε καὶ ἂν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ἐπεκαλέσθη ἡ ἀναιρεσείουσα τὸ πρακτικὸν τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπιβληθέντος καὶ δοθέντος ὑπ' αὐτῆς ἀναπληρωτικοῦ ὅρκου πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ιδιότητος τοῦ Ι. Σ^{***}, ὡς ὁμορρυθμοῦ ἑταίρου, τὸ ἐφετεῖον οὐδὲν ἡμάρτε μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν αὐτὸ, διότι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 357, 374, 379 καὶ 382 τῆς Πολ. Δικονομίας σαφὲς προκύπτει ὅτι ὁ ἀναπληρωτικὸς ὅρκος δοθεὶς παράγει ἀπόδειξιν περὶ τῶν ἀποτελούντων τὸ θέμα αὐτοῦ στοιχείων, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ ἄλλων στοιχείων ἐνῶν πρὸς τὸ θέμα αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον οὐδαμῶς ἐδέχθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 1853 τοῦ 1890 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν παρεδέχθη τὴν εὐθύνην τοῦ Ι. Σ^{***} ὡς ὁμορρυθμοῦ μέλους τῆς ἑταιρίας, καὶ ὅτι κατὰ τοῦτο ἡ ἐν λόγω ἀπόφασις κατέστη ἀμετάκλητος, μὴ ἀναιρεθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 242 τοῦ 1896 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, καθόσον ἐξ ἐναντίας ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐδέχθη ὅτι τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1853 ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν κατὰ τὴν βάσιν τῆς πλήρους, ἥτοι τῆς ὑπὲρ τὸ ἐν τέταρτον, εὐθύνης τοῦ Ι. Σ^{***} ὡς ἀλληλεγγύως ἐνεχομένου ἑταίρου, εἴτε τοῦτέστιν ὡς ὁμορρυθμοῦ, εἴτε ὡς ἑτερορρυθμοῦ ἀναμιχθέντος εἰς τὴν διαχείρισιν, καὶ ὅτι ὡς πρὸς τὴν τοιαύτην τῆς πλήρους εὐθύνης ἀπόρριψιν ἀνῆρθε ἡ ἀπόφασις αὕτη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 242 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρ. Πάγου, κατ' ἀκολουθίαν ὁ τελευταῖος λόγος τοῦ προσθέντου δικογράφου περὶ παραβιάσεως τῶν περὶ δεικασμένου διατάξεων ἐπὶ τῆς ἐναντίας ψευδοῦς προϋποθέσεως ἐρειδόμενος καταπίπτει.

Ἀριθ. 305 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρειοπαγίτης κ. Γ. ΦΑΣΙΛΑΚΗΣ

Καταπίστευμα.-βεβαρυμένος.-καταπιπίστευμα τοδοχος.-δεδικασμένον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τοὺς Νόμους 1 § 2, Ν. 10, Ν. 28 § 7, Ν. 36, Ν. 39, Ν. 51 § 1, Ν. 65 Πανδ. (36.1) Βασιλ. (35.11) Α' καὶ Ν. 22. 6 Πανδ. (13.5), ὁ ὑπὸ τοῦ διαθέντος βεβαρυμένος κληρονόμος (ὁ καταπιστευματοδόχος) πρὶν ἀποδώσῃ τὴν κληρονομίαν εἰς τὸν καταπιστευματοδόχον, ἐκπροσωπεῖ αὐτὴν ὡς ἄμεσος κληρονόμος (προκληρονόμος), εἰσπράττων τὰς κληρονομικὰς ἀκαιτήσεις, ἀποτίων τὰ κληρονομικὰ χρεῖα, καὶ παριστάμενος πρὸς τοῦτο ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ὡς ἐνάγων καὶ ἐναγόμενος. Μεταβιβάζων δὲ τὴν κληρονομίαν ταύτην κατὰ τὴν ἐκφρασθεῖσαν διὰ τῆς διαθήκης θέλησιν τοῦ διαθέντος πρὸς τὸν καταπιστευματοδόχον, ἀποκαθιστᾷ ταύτην εἰς τὴν κατὰστασιν εὐρίσκειται κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποκαταστάσεως. Διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως δὲ ταύτης ὑπεισερχόμενος τὸ πρῶτον τότε εἰς τὴν κληρονομικὴν ὁμάδα τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων, ὁ καταπιστευματο-

δόχος γίνεται κληρονόμος, εισπράττων τὰς κληρονομικὰς ἀπαιτήσεις, ἀλλὰ καὶ ἀποτίων τὰ χρέη. Ἀναγκαῖα δὲ συνέπεια τούτων εἶναι ἐστὶ τὸ κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν ὁ καταπιστευματοδόχος νομίμως ἀντεπροσώπευε τὸν κληρονομούμενον ἐν ταῖς κληρονομικαῖς σχέσεσι κτηθέν· δεδικασμένον ἀντιτάσσεται καὶ κατὰ τοῦ μετέπειτα κληρονόμου, τοῦ καταπιστευματοδόχου, ὅστις διαδέχεται τὸν κληρονομούμενον ἐν τῇ ρηθείσῃ καταστάσει τῶν κληρονομικῶν σχέσεων. Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, ἀρ' οὐ τὸ ἐφετεῖον δέχεται, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ἡ καταπιστευματοδόχος, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 1935 τοῦ 1871 δημοσίας διαθήκης Ε. σ. Α. Κ^α. ἐξεπροσώπει τὴν κληρονομίαν τοῦ διαθέτου καὶ συζύγου αὐτῆς Α^α ὡς ἄμεσος κληρονόμος αὐτοῦ κατὰ τὴν δίκην, ἐξ ἧς προέκυψε τὸ διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 696 τοῦ 1874 καὶ 246 τοῦ 1875 ἀποφάσεων δεδικασμένον κατ' αὐτῆς καὶ ὑπὲρ τῆς ἀντιδίκου τῆς Ε. Ζ^α δικαιοπαρόχου τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ὡφείλει νὰ δεχθῇ, κατὰ τὰ προειρημένα, ὅτι τὸ δεδικασμένον τοῦτο περὶ χρέους κληρονομικοῦ κτηθέν πρὸ τῆς ἀποκατάστασης τῆς κληρονομίας, βαρύνει τὸν τε καταπιστευματοδόχον Ν. Κ^α κληρονόμον γενόμενον μετὰ τὴν ρηθείσαν ἀποκατάστασιν καὶ τὴν θυγατέρα καὶ κληρονόμον αὐτοῦ Φ^α. Τὸ ἐφετεῖον ἄρα, δεχθὲν τὴν κατὰ τῆς ἐπιταγῆς ἀνακοπὴν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ καθ' ἧς ἐκτελεῖται ἡ ἀπόφασις, καὶ ἀνακόπτουσα τὴν ἐν αὐτῇ ἐπιταγὴν Φ. Κ^α ὡς κληρονόμος τοῦ πατρὸς τῆς, δὲν κατέχεται ἐκ τοῦ δεδικασμένου κατὰ τῆς Ε. Κ^α (καταπιστευματοδόχος), καθ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις, προσέκρουσεν εἰς τὰς ἄνω διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του, δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 807 § 7 Πολ. Δικονομίας (*).

Ἀριθ. 306 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Γ. ΦΑΣΙΛΑΚΗΣ

Ὁμόρρυθμος ἑταιρεία. - ἐνεργητικὴ καὶ παθητικὴ ἀλληλεγγύη. - ἔννοια. - μὴ διορισμὸς ἐιδικοῦ διαχειριστοῦ. - ἐνάδοκσις ἀγωγῶν ὑπὸ πάντων ἐνεργητικῶν καὶ παθητικῶν. - αὐτόδουλος διάλυσις ναυλώσεως ἐπὶ πληρωμῇ ἡμίσεως ναύλου. - διάλυσις ἐξ ἀθετήσεως ὁδου. - μὴ ἑγκαιρὸς παροχὴ πλοίου. - καθυστέρησις ἐξ ὑπατιότητος. - προκαταρκτικὸς καὶ κύριος πλοῦς. - ἀπόδοσις ναύλου.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἀρθρου 22 Ἐμπορ. Νόμου, συνάγεται σαφῶς ὅτι ἐπὶ ὁμόρρυθμου ἑταιρίας παράγεται μεταξὺ τῶν συνεταίρων ἐνεργητικὴ καὶ παθητικὴ ἀλληλεγγύη, ἔχουσα τὴν ἔννοιαν, ἡ μὲν ἐνεργητικὴ ὅτι ἕκαστος τῶν συνεταίρων, ἐὰν δὲν διορισθῇ ἐιδικὸς διαχειριστὴς τῆς ἑταιρίας, παρίσταται τὴν ἑταιρίαν ἐντὸς τοῦ κύκλου βεβαίως τῶν σκοπομένων ἐπιχειρήσεων, ἐνασκήν ὡς ἐντολοδόχος ἐκ τοῦ νόμου πάντα τὰ δικαιώματα αὐτῆς, ἡ δὲ παθητικὴ ὅτι ἡ εὐθύνη ἀπάντων τῶν συνεταίρων ἀπέναντι τῶν συναλλασσομένων τρίτων ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ τῆς ἀτομικῆς περιουσίας αὐτῶν. Ἐκ τῆς

ἐνεργητικῆς δὲ ἀλληλεγγύης πηγάζει τὸ δικαίωμα ἑκάστου συνεταίρου ἢ πάντων ὁμοῦ, ὅπως ἐπιδιώξωσιν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τὰς ἐκ τῶν ἑταιρικῶν ἐνοχικῶν σχέσεων ἀγωγὰς. Ὅταν δὲ μάλιστα ἐνασκήται παρὰ πάντων τῶν μελῶν ἡ ἀγωγὴ, οἱ ἐναγόμενοι οὐδὲν κινδυνεύουσι καὶ συνεπῶς οὐδὲν ἔννομον συμφέρον ἔχουσι νὰ προτείνωσιν ὅτι θέλουσι νὰ δικασθῶσι μὲ τὸ ἡθικὸν πρόσωπον τῆς ἑταιρίας. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δεχόμενον τὸ ἐφετεῖον ὅτι οἱ ἐνάγοντες εἰσὶ τὰ μόνα μέλη τῆς μετὰ τοῦ ἐναγομένου συναλλαγείσης ἑταιρίας, ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἰσχυρίσθη ὁ ἐναγόμενος ὅτι ὑπάρχει καὶ ἕτερον μέλος, καὶ μὴ δεχόμενον ἀρ' ἑτέρου ὅτι ὑπῆρχεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου διωρισμένος ἴδιος διαχειριστὴς τῆς ἑταιρίας, εἶχε πλήρη τὴν ἐνεργητικὴν νομιμοποίησιν τῶν ἐναγόντων, καὶ δὲν εἶχεν ὑποχρέωσιν νὰ ἀναζητήσῃ αὐτεπαγγέλτως πραγματικά περιστατικά, παραλειφθέντα ὑπὸ τῶν διαδίκων, ἄνευ τῶν ὁποίων οὐδεμίαν ἔλλειψιν πάσχει ἡ νομιμοποίησις, συνάμα δὲ δεχόμενον ὅτι οὐδὲν ἔννομον συμφέρον τοῦ ἐναγομένου προσβάλλεται ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἐνήχθη τὸ ἡθικὸν πρόσωπον τῆς ἑταιρίας, ἀρ' οὐ ἐνήχθησαν πάντα τὰ μέλη αὐτῆς εὐθυνόμενα καὶ ἀτομικῶς, συνεμorfώθη καὶ πρὸς τὸ ἀρθρ. 68 Πολ. Δικονομίας καὶ πρὸς τὸ ἀρθρ. 20 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου, καθ' ὃ ὡς πρὸς τὰς ἀνταγωγικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐναγομένου, παραπεμφθείσας εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν ὑπὸ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ὁ ἐναγόμενος οὗτος ἔχει ὑπεύθυνον πάντα τὰ μέλη τῆς ἑταιρίας ἀτομικῶς καὶ τὴν ἑταιρικὴν περιουσίαν, ἐν ᾗ περιπτώσει εὐδοκιμοῦσιν.

Ἐπειδὴ ἡ ἐν τῷ ἀρθρῳ 288 § 3 Ἐμπορ. Νόμου ἀναγραφομένη αὐτόδουλος καὶ μονομερὴς ἐκ μέρους τοῦ ναυλωτοῦ διάλυσις τῆς ναυλώσεως ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ ἡμίσεως τοῦ ναύλου λόγῳ ἀποζημιώσεως τοῦ πλοιοκτῆτου, δὲν δύναται νὰ ἐξομοιωθῇ πρὸς τὴν διάλυσιν ἐξ ἀθετήσεως τῶν ὁρῶν τῆς ναυλώσεως ἐκ μέρους τοῦ πλοιοκτῆτου ἢ τοῦ πλοιοάρχου, μὴ προσεγγόντος τὸ πλοῖον κατὰ τὴν ὁρισθείσαν δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας ἡμέραν πρὸς ἀπόπλουν. Ὅθεν δεχθὲν τὸ ἐφετεῖον συναγομένην ἐκ τοῦ ναυλωτικοῦ συμβολαίου τριαύτην συμφωνίαν διαλύσεως τῆς ναυλώσεως καὶ ἀθέτησιν ταύτης ἐκ τῆς μὴ προσφορᾶς τοῦ ἀτμοπλοίου κατὰ τὸν ὁρισθέντα χρόνον πρὸς ἐπίδοσιν τῶν ἐπιβατῶν καὶ ἀπόπλουν, νομίμως ἀπεφάνετο ὅτι αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 276 καὶ 277, καθὼς ἡ ἄνω μνησθεῖσα τοῦ ἀρθρου 288 § 3 Ἐμπορ. Νόμου, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς προκειμένης περιπτώσεως, δι' ἐιδικῆς συμφωνίας τῶν συναλλαγόντων διαδίκων κανονισμένης καὶ μὴ ἀπαγορευομένης ὑπὸ τοῦ νόμου (*).

Ἐπειδὴ εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιβέοντος, ὑποβληθέντα ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν, καθ' ὃν τὸ καθίστα καὶ ἡ ἐντεῦθεν βραδύτης τοῦ ἀτμοπλοίου προήλθεν ἐξ ὑπατιότητος τῶν ἀναιρεσιβλήτων, προκαλεσάντων τὴν χρονοτριβὴν ἐνεκα τῆς εἰς Πειραιᾶ καταπλεύσεως πρὸς νέαν καταμέτρησιν τοῦ

(*) Ἀναίρεται ἡ ἐν σελ. 253 XV 1058 Ε. II.

(*) Μὰ ὑποθέτομεν ὅτι περιπλέον τὸ ἀρθρὸν 288 § 3 ἀφορᾷ μόνον τὸν ναυλωτὴν οὐχὶ δὲ καὶ τὸν πλοιοκτήτην.

ἀτμοπλοίου, ἀπαραίτητον διὰ τὸν ὠρισμένον πλοῦν, καὶ πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῶν ἐπιδιωχθεῖσαν, ἵνα γίνῃ εἰς Πειραιᾶ, ἧς ἔνεκα καθυστέρησε τὸ ἀτμῶ- πλοιον, ἐνέπεσεν εἰς τὴν καταιγίδα καὶ ἐξώκειλεν, ἀπαντὰ τὰ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀπο- φάσεως, δεχόμενον ἐπερχομένην τὴν διάλυσιν τῆς ναυλώσεως ἐκ τῆς βραδύτητος περὶ τὴν παράδοσιν τοῦ πλοίου κατὰ τὸν ὀρισθέντα χρόνον ἐξ οἰοῦδη- ποτε λόγου καὶ ἂν ἐπέλθῃ ἡ βραδύτης αὕτη, ἐν τούτῳ δὲ περιλαμβάνεται καὶ ἡ καθ' ὑπόδειξιν τῶν ναυλωτῶν ἐν Πειραιᾷ καταμέτρησις τοῦ πλοίου κατὰ τὸν ἄνω ἰσχυρισμόν· ἐπομένως δὲν ὑφίσταται ἀναιτιολόγητον.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, δεχόμενον διαλυθεῖσαν τὴν ναύλωσιν καὶ ὡς συνέπειαν τούτου τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ προκαταβληθέντος ναύλου ἐκ φράγκων ἐξ χιλιά- δων, περὶ οὗ ἡ βάσις τῆς ἀγωγῆς, ἀπαντᾷ, εἰ καὶ συ- νεπτυγμένως ἀλλὰ σαφῶς, ὅτι ἡ προκαταβολὴ τού- των ἀφορᾷ τὸν ναῦλον διὰ τὸν κύριον πλοῦν τοῦ ἀτμοπλοίου, τὸν ματαιωθέντα ἐκ τῆς μὴ ἐγκαίρου πρόσφορᾳς αὐτοῦ, καὶ οὐχὶ διὰ τὸν προπαρασκευα- στικὸν πλοῦν μέχρις ἀφίξεως αὐτοῦ εἰς Κων(σταντι- νουπόλιν), ἔνθα ἔδει ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐπιβίβασις καὶ ὁ ἀπόκλους κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα. Περὶ τῶν δαπα- νῶν καὶ ἄλλων ἀποζημιώσεων τοῦ προκαταρκτικοῦ πλοῦ ὑπεβλήθησαν ἀνταγωνιστικαὶ ἀπαιτήσεις, αἱ τὸ μὲν πρωτοδικεῖον παρέπεμψεν εἰς ἰδιαιτέραν συζή- τησιν, τὸ δὲ ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὴν περὶ τούτου ἔ- φεσιν ὡς ἀπαράδεκτον, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως· ἐπομένως καὶ ὁ τελευταῖος λόγος ἀναιτιολογήτου εἶναι ἀβάσιμος.

Ἀριθ. 308 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΨΑΛΗΣ

Ἐλλείψεις ὁμοδικίας. - ἔγκαιρος προβολή. - παρεμπόδις ὑπερθεματιστῶν. - ἀπόρριψις ἐπ' ἀοριστίαν. - ἐκτέλεσις κατὰ προικῶν. - κατὰ τίνος.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 160 Πολ. Δικονομίας, πᾶσαι αἱ ἀναβλητικαὶ καὶ ἀνατρεπτικαὶ ἐνστάσεις πρέπει νὰ γίνωνται ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ κατὰ τὴν πρώτῃν ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίᾳ ἐκτὸς τῶν δυναμένων νὰ προταθῶσιν ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν. Μὴ ἀναγομένης δὲ εἰς τὴν τελευ- ταίαν ταύτην κατηγορίαν τῆς περὶ ἐλλείψεως δε- σμοῦ ὁμοδικίας ἐνστάσεως ὁρθῶς καὶ συμφῶνως πρὸς τὴν διάταξιν ταύτην καὶ τὸ ἄρθρ. 747 Πολ. Δικον. ἀπέρριψε τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀπο- φάσεως τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἐκκαλούντων καὶ νῦν ἀ- ναιρεσιόντων περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἀγωγῆς δι' ἑλ- λειψιν ὁμοδικίας ὡς μὴ ὑποβληθέντα πρωτοδικῶς.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δείκνυται, τὸ ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὴν τῶν ἀναιρε- σιόντων ἐνστάσιν παρὰ ἀκυρώσεως τοῦ πλειστη- ρισμοῦ ὡς ἐμποδισθείσης τῆς συρροῆς τῶν ὑπερ- θεματιστῶν προσέτι καὶ ὡς ἀόριστον, διότι δὲν ὤ- ρισαν, οὔτε τὰ ἐμποδισθέντα ἀπὸ τοῦ ὑπερθεμα- τισμοῦ πρόσωπα οὔτε τὸν τρόπον, δι' οὗ τοῦτο ἐ- γίνετο. Ἡ τοιαύτη δὲ τοῦ δικαστηρίου ἐκτίμησι- σις περιεχομένου ἐγγράφου, ἥτοι τοῦ δικογράφου

τῶν ἐφεσίμων προτάσεων καὶ πραγματικῶν περὶ ἑ- στατικῶν διαφεύγει τοῦ Ἀρ. Πάγου τὸν ἐλεγγον.

Ἐπειδὴ διαρκοῦντος τοῦ γάμου κύριος καὶ κάτο- χος τῆς προικῆς εἶναι ὁ ἀνὴρ. Ἄν ἄρα πρόκειται νὰ ἐπιχειρηθῇ κατ' αὐτοῦ ὡς χρεώστου ἀναγκα- στικὴ ἐκτέλεσις, παρ' αὐτῷ ὡς ὀφειλέτῃ, δεῖον νὰ γείνῃ ἡ κατ' ἀσχεσίαν τῶν ἐκποιησίμων προικῶν πραγμάτων καὶ πρὸς αὐτὸν ὡς ὀφειλέτῃν δέον ν' ἀπευθύνῃται ἡ ἐπιταγὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 862, 863 καὶ 956 Πολ. Δικονομίας. Τοῦτο δ' εἰπὸν καὶ τὸ ἐφετεῖον ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει, πληρέ- στατα πρὸς τὸν νόμον συνεμορφώθη.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προτάσεων, αἱ οἱ ἀναιρεσιόντες ἐπικαλοῦνται, οὗτοι προσέβαλον τὴν ὑπὸ τοῦ ἐγγειρογράφου δανειστοῦ Β. Μ^{***} γε- νομένην κατὰ τὸ 1899 ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν, ἣν ἐξηκολούθησεν ἡ ὑποθήκη ἐπὶ τοῦ κατασχεθέν- τος ἔχουσα ἀναιρεσιόβλητος, διότι, ἀφ' οὗ τὸ κατα- σχεθὲν κατέστη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2134 τῆς 11ης Νοεμβρ. 1896 συμβολαίου ἀντικαταστάσεως προι- κῆς μεταξὺ τῶν ἀναιρεσιόντων συνταγέντος, ἥτοι πρὸ τῆς κατασχέσεως, προικῶν ἀδιατίμητον, ἡ ἐ- πιταγὴ καὶ ἡ κατάσχεσις ἔδει νὰ γείνῃ οὐχὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου Η. Φ^{***} προσωπικῶς, ἀλλὰ κατὰ τῆς ἀναιρεσιούσης συζύγου του ὡς κυρίας τοῦ προικῶν κτήματος καὶ τρίτης διακατόχου. Ἐπὶ τῆς ἐνστάσεως δὲ ταύτης ἀπήντησε τὸ ἐφετεῖον. Δὲν προκύπτει δὲ ἐκ τῶν αὐτῶν προτάσεων ὅτι ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω περιστατικῶν, ἥτοι τῆς προτεραιό- τητος τοῦ συμβολαίου ἀντικαταστάσεως προικῆς καὶ τοῦ ὑστεροχρόνου τῆς κατασχέσεως ἐσθίριζαν ἐνστάσιν ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας τῆς ἐκτέλε- σεως, συνισταμένην εἰς τὸ ὅτι ἡ ἐκτέλεσις ἐδασί- σθη ἐπὶ κατασχέσεως ἐνεργηθείσης ὑπὸ τοῦ πιστω- τοῦ Μ. Β^{***} διὰ χρεὸς ἀλλότριον, ἥτοι τοῦ ἀναιρε- σιόντος Η. Φ^{***} καὶ ἐπὶ περιουσίας προικῶς ἀ- διατιμήτου τῆς συζύγου του κατὰ τὸν χρόνον τῆς κατασχέσεως,* ὁ τὸ τοιοῦτον ἄρα ὑποστηρίζων μό- νος λόγος εἶναι μὴ βάσιμος (*).

Ἀριθ. 309 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΨΑΛΗΣ

Πληθῶρα καταρτίδων ἐν μισθῷ. - ἔγκατά- λειψις. - ἐκδοχὴ ἀμελείας ἐκμισθωτοῦ. - με- ταβολὴ ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς ἀγωγῆς προκύπτει, αὕτη θε- μελιούται εἰς τὰ περιστατικά, ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς μισθώσεως ἡμέρας ἐφάνησαν εἰς τὴν μίσθιον οἰκίαν σμήνη καὶ μυριάδες καταρτίδων, αἵτινες τὰ φαγητὰ καὶ τὰ ἐδωδιμα εἰδεχθῶς λυμαίνόμεναι καὶ

(*) Ἀρκούντως δυσδιάκριτα. Φαίνεται ὅτι ὑπῆρχε ὑποθήκη ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου πρὶν ἢ τοῦτο διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως γείνῃ προικῶν ἀκίνητον. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐνυποθήκου ταύτης ἀπαιτήσεως ἐγένετο ἐκτέλεσις κατὰ τοῦ προικῶν τούτου (ἡ ὁποία ἡδύ- νατο γενέσθαι οὐχὶ κατὰ τῆς συζύγου ὡς τρίτης διακατόχου), ἀλλὰ διὰ συνεχείας κατασχέσεως ἐπι- χειρηθείσης μετὰ τὴν διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως περιέ- λυσιν τοῦ ἀκινήτου εἰς ἀδιατίμητον ὑπὸ ἐγγειρο- γράφου τοῦ συζύγου δανειστοῦ, μὴ δυναμένου ἐνε- ργῆσαι τοιαύτην ἐπὶ αὐτοῦ.

τὴν νύκτα τὴν κλίνην τοῦ ἐνάγοντος ἐπιτρέχουσαι ἔθετον εἰς κίνδυνον καὶ αὐτὴν τὴν ὑγίαν τοῦ ἐνεκα τῆς προξενουμένης ἀυπνίας, ὅτι μετεχειρίσθη κατ' αὐτῶν πάντα τὰ γνωστὰ ἀπολυμαντικὰ μέσα ματαίως, καὶ ὅτι προσεκάλεσε τὸν μισθωτὴν νὰ τῷ παραδώσῃ ἐλευθέραν τὴν χρῆσιν τῆς οἰκίας, ἀλλὰ τοῦ πράγματος μὴ ὄντος φυσικὰ κατορθωτοῦ, ἡναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκίαν καὶ ἐνοικίασῃ ἄλλην, ὡς δ' ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δαίνυνται, τὸ ἐφετεῖον, ἐπεδύκασεν ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν, διότι ἐκ τῶν προσαχθέντων ἀποδεικτικῶν μέσων ἐπαίσθη ὅτι τὸ ἀνωτέρω ἐλάττωμα τῶν κατοικίδων ἡδύναται νὰ θεραπευθῇ ἐντὸς ὀλιγίστων ἡμερῶν (ὁκτὼ τὸ πολὺ), ἀλλ' ὁ ἐναγόμενος δὲν ἐπαμείλθη νὰ ἄρῃ αὐτὸ, καί περ εἰδοποιηθεὶς ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ μισθωτοῦ καὶ τῇ 12 Σβρίου 1898 οὕτως ὅπως ἀποφηνάμενον μετέβαλε τὴν βάρσιν τῆς ἀγωγῆς ἐρεδομένης, ὡς εἴρηται, εἰς ἀθεράπευτον ἐλάττωμα τοῦ μισθοῦ κτήματος, καθιστῶν ἀδύνατον τὴν χρῆσιν αὐτῆς καὶ οὐχὶ εἰς ἀμείλιαν τοῦ ἐναγομένου περὶ τὴν διόρθωσιν αὐτοῦ, εὐχερῆς οὖσαν. Ὅθεν παρεβίασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 158 καὶ 155 Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 310 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀνοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Ὁρκος ἐπιτρόπου.-δύο δις μετ' ἐνηλικιώσιν μὴ ἐπελθούσης διακοπῆς.-ληξιαρχικὰ βιβλία. -ἐκδόχῃ μὴ ἀποδείξεως ἡλικίας. -ἐκτίμησις περὶ ἀδυναμίας ἐγγράφου ἀποδείξεως.-κοινοποιήσεις λιμενικῆς ἐπιτροπῆς. -τίμι-προβολὴ ἐξοφλήσεως ἀορίστως. -ἀναιτιολόγητον ἐπι.-λιμενικὸν ταμεῖον. -ἴδιον πρόσωπον.-κατασχέσεις κατὰ.-κατάσχεσις χειρὸς Δημοδίου.-ἐπικύρωσις μετὰ πενταετίας ἀνευ ἀνανεώσεως. -κοινοποιήσις κατασχεταρίου ταμῆα. -ἀναιτιολόγητον ἐπὶ ἀπαρθεύον κατ' ἀντεφθέσεως.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι : ἀνὴρ ὃς ἡ ἀναιρεσεύουσα προέβαλε διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου προτάσεων τῆς ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 575 τοῦ 1885 ἀπόφασις τῶν ἐν Ναυκλίῳ Πρωτοδικῶν, ἐφ' ἧς ἐστηρίζετο ἡ γενομένη κατάσχεσις, ἦτο τελεσίδικος, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου καὶ ὅτι ὁ ὅρκος οὗτος δὲν ἐδόθη νομίμως ὑπὸ τῆς ἐπιτρόπου μητρὸς τῶν ἀνηλίκων Γ. καὶ Δ. Ο' τοῦ μὲν πρώτου ἀποδιώσαντος, τοῦ δὲ δευτέρου ἐνηλικιωθέντος πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου καὶ ὅτι οὕτω εἶχε παύσει ἡ ἐπιτροπὴ τῆς μητρὸς καὶ διακοπὴ ἡ δίκη καὶ ὅτι τὸ ἐφετεῖον οὐδὲν ὡς ἀπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ἢ ἐσφαλμένως ἐκρίνεν, οὕτω δὲ κατέστησεν ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του διὰ παράβασιν δικονομικῶν διατάξεων καὶ τοῦ Ἀστυκοῦ Νόμου, ἀπορριπτεὸς ἐστὶ, ὡς πρὸς τὸ ἀναιτιολόγητον μὲν τούναντιον προκύπτοντος ἐκ τῆς ἐκτῆς σχέσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς δὲ παραβάσεις, καθόσον κατὰ τὰ ἀρθρα 463 καὶ 475 τῆς Πολ. Δικονομίας δίκη ἄκαξ ἀρζαμένη μεταξὺ τῶν διαδίκων ἢ συνεχισθεῖσα ὑπὸ ιδιότητά τινα ἐξακολουθεῖ ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν, εἰς τούτους δὲ καταλείπεται ἐστὶ καὶ ὁ ἐπίτροπος, ὅστις νομίμως δίδει τοὺς ἐπαγομένους ὅρκους, κατὰ τὸ ἀρθρ. 301

ἐν ὅσῳ δὲν ἐπῆλθε διακοπὴ τῆς δίκης διὰ τῆς νομίμου γνωστοποιήσεως ταύτης, ἀλλὰ τοιαύτην γνωστοποίησιν ἀπέκλεισε τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς πρὸς τοῦτο δὲ δὲν προβάλλεται λόγος ἀναιρέσεως(*).

Ἐπειδὴ ὁ τρίτος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὅτι τὸ ἐφετεῖον δὲν ἐπέβαλε τὴν διὰ τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων ἀπόδειξιν τῆς ἡλικίας ἐπὶ τῇ ἐσφαλμένῃ σχέσει, ὅτι τὸ ἀρθρ. 61 τοῦ Ἀστυκοῦ Νόμου ἐφαρμόζεται μόνον ἐὰν πρόκειται ν' ἀποδειχθῇ γέννησις, γάμος ἢ ἀποδίκωσις, οὐχὶ δὲ καὶ ἡλικία καὶ ὅτι οὕτω ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸν νόμον μάταιον νὰ ἐξετασθῇ καθόσον τὸ ἐφετεῖον στηρίζει τὴν ἀπόφασίν του εἰς ἀδυναμίον ἐγγράφου ἀποδείξεως, εἰς ἣν ἀνήκει καὶ ἡ μὴ ὑπαρξίς ἢ τήρησις τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων καὶ ἧτις ἀδυναμία ὑπάρχει ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει κατὰ τὴν κρίσιν του, καὶ ἧτις ἀποτελοῦσα ἐκτίμησιν πραγματικῶν γεγονότων διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρ. Πάγου.

Ἐπειδὴ ὁ τέταρτος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ὅτι τὸ ἐφετεῖον ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸ ἀρθρ. 4 τοῦ Νόμου ΡΚΔ' (1865) περὶ λιμένων καὶ τὸ κατ' ἐντολὴν τούτου ἐκδοθὲν Β. Δ. τῆς 10 Σβρίου 1868 παραδεχθὲν ὅτι ἡ ἀγωγή καὶ τὰ λοιπὰ δικόγραφα νομίμως ἐπιδίδονται εἰς μόνον τὸν πρέσβυν τῆς ἐπιτροπῆς, ἐν ᾧ αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ πλείονων προσώπων, συμμετεχόντων τῆς διοικήσεως καὶ ὅτι πρέπει εἰς πάντα ταῦτα νὰ ἐπιδίδωνται τὰ δικόγραφα, ἀπορριπτεὸς ἐστὶ, καθόσον κατὰ τὸ ἀρθρ. 145 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐδ. 2 δικόγραφα ἐπὶ σωματείων ἐπιδίδονται εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον αὐτῶν ἀντιπρόσωπος δὲ ἐπὶ δικαστηρίου τῶν νομικῶν προσώπων καὶ σωματείων, κατὰ τὸ Διάταγμα τῆς 12 Μαΐου 1835 εἶναι ὁ προϊστάμενος τῆς κατὰ νόμον συγκεκροτημένης διοικήσεως, ἥτοι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ εἰρηνοδίκης.

Ἐπειδὴ ὁ πέμπτος λόγος τῆς κυρίας αἰτήσεως ὅτι ἀνὴρ ὃς διὰ τῶν κατὰ τὴν τελευταίαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ὑποβληθειῶν προτάσεων τῆς, ἡ ἀναιρεσεύουσα προέτεινεν ἔνστασιν ἐξοφλήσεως, τὸ ἐφετεῖον οὐδὲν ὡς ἀπεφάνθη ἐπὶ τοῦ οὐσιώδους τούτου ἰσχυρισμοῦ τῆς, ἀπορριπτεὸς ἐστὶ, καθόσον, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων τούτων προτάσεων (§ 12), τὴν ἔνστασιν τῆς ἐξοφλήσεως διετύπωσεν οὕτω : «τὴν ἔνστασιν τῆς ἐξοφλήσεως ἐπρότεινα καὶ κατὰ τὰς προηγουμένας συζητήσεις, ἐπαναλαμβάνω καὶ ἤδη», ἥτοι ἐντελῶς ἀορίστως, εἰς οὕτω δὲ ὑποβληθεῖσαν πρότασιν τὸ δικαστήριον οὐδὲν ὡς ἢν ὑπὸ χρεων ν' ἀπαντήσῃ, ἀρ' οὐ δὲν διευκρινίζεται ἂν πρὸ τῆς τελεσιδικίας ἢ μετ' αὐτὴν ἐγένετο ἡ ἀξιουμένη ἐξοφλήσις.

Ἐπειδὴ ὁ δεύτερος λόγος τῆς προσθέτου αἰτήσεως ὅτι, ἐνῶ διὰ τῶν κατ' ἔρεσιν προτάσεων τῆς

(*) Ἀμφίβολα. Ἐξακολουθεῖ ὑπὸ τοῦ ὑπὲρ οὗ εἶναι νενομοθετημένη ἡ ἀνάγκη τῆς διὰ γνωστοποιήσεως ἐπελεύσεως τῆς διακοπῆς, ἀλλὰ τοῦτο δὲν δίδει δικαίωμα ἐνεργείας τῷ μὴ δικαιομένῳ πλέον ἐνεργῆσαι. Ἄλλως καὶ ἡ ἐπιβαλοῦσα τὸν ὅρκον ἀπόφασις δὲν ἐξεδόθη ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν μητέρα διὰ νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἐκ τῆς συνεχίσεως δικαιολογία, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ζῶντα τότε πατέρα. Διαφορὰ ἀνεπολόγητος.

ἡ ἀναιρεσίαισα ὑπέβαλεν ἔνστασιν ἀκύρου τῆς κατασχέσεως, ὡς μὴ ἐπιβληθείσης ἐπὶ τοῦ πεμπτημορίου τοῦ λιμενικοῦ προϋπολογισμοῦ, ἀποτελοῦντος καὶ τούτου μέρος τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ἀπολογισμοῦ τοῦ οἰκείου Δήμου, τὸ ἐφετεῖον ὁμῶς οὐδὲν ἄλλως ἀπεφάνθη ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου, ἢ ἄλλως ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τοὺς σχετικούς νόμους, ἀπορριπτέος ἐστὶ, καθόσον τὸ ἐφετεῖον ἀπαντᾷ διὰ τῆς ἐδόσης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀρ. 1682 ἀποφάσεως, ἀπορρίπτει δὲ ὁρθῶς ὡς ἀβάσιμον τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον, καθόσον, κατὰ τὸν Νόμον ΡΚΘ' τοῦ 1865 καὶ τὸ Β. Δ. τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1868, τὸ ἐκδοθὲν συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 4 πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου τούτου, ἡ λιμενικὴ ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖ ἴδιον νομικὸν πρόσωπον ἔχον ἴδιαν περιουσίαν, ὃ δὲ Νόμος τῆς 24 Ἰανουαρίου 1852 καὶ ὁ ΒΤ Α' τοῦ 1896, ὁ ἐρμηνεύσας τὸν πρῶτον, ἀφορᾷ τὰς τακτικὰς ἢ ἐκτάκτους προσόδους τοῦ δημοτικοῦ καθαρώς προϋπολογισμοῦ (ἄρθρ. 1 καὶ 3).

Ἐπειδὴ ὁ τρίτος λόγος τῆς προσθέτου αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 1682 ἐπεκύρωσε κατάσχεσιν συντηρητικὴν ἐπιβληθεῖσαν πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς χεῖρας τοῦ Δημοσίου καὶ μὴ ἀνανεωθείσαν μετὰ πενταετίαν, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 87 τοῦ Λογιστ. Νόμου, ὅστις ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη, ἀπορριπτέος ἐστὶ, διότι τοιοῦτον λόγον ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως, δὲν ἰσχυρίζεται ὅτι προσέβαλεν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου (ἄρθρ. 811 ἐδ. 2 Πολ. Δ.) (*).

Ἐπειδὴ ὁ τέταρτος λόγος τῆς προσθέτου αἰτήσεως, ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὑπ' ἀρ. 1682 ἐσφαλμένως ἐφήρμωσε καὶ ψευδῶς ἡρμήνευσε τὸν Νόμον ΥΛΖ' τοῦ 1880 (ἄρθρ. 2), μὴ ἀκυρώσασα τὴν κατάσχεσιν, ἐνῶν ἐπεδόθη τὸ κατάσχετήριον οὐχὶ εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν ἀλλὰ τὸν Ταμίαν Ἀστροῦς, ἀπορριπτέος ἐστὶ, καθ' ὅσον ρητῶς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ εἰρημένου νόμου ἐπιβάλλει τὰς κοινοποιήσεις ταύτας ἐπὶ δικῶν τοῦ Δημοσίου, ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμῶς δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοιαύτης δίκης.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι κακῶς τὸ ἐφετεῖον ἐδέχθη τὴν ἀντίφασιν τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐναγοῦσης καὶ ἐπεδίκασε τόκους τόκων, ἐν τῇ κατὰ τοῦ παραδεκτοῦ τῆς ἀντεφέσεως εἶχεν προτείνει ἡ ἀναιρεσίαισα ἔνστασιν ἀπαραδέκτου, ἣν δὲν ἔλαβε ποσῶς ὑπ' ὄψει τὸ ἐφετεῖον, βάσιμός ἐστὶ, καθ' ὅσον ἀληθῶς ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου προτάσεων (§ 15), ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 1682, προκύπτει ὅτι ἡ ἀναιρεσίαισα εἶχε προτείνει ἔνστασιν ἀπαραδέκτου τῆς ἀντεφέσεως, ὡς ἀκύρην τῆς ταύτης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1156 (1903) ἀποφάσεως, ἀλλὰ τὴν οὐσιώδη ταύτην πρότασιν οὐδὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ ἐφετεῖον, οὕτω δὲ κατέστησεν ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασιν του κατὰ τὸ μέρος τοῦτο.

Ἀριθ. 311 (1906 Τμ. Α')

Εἰσηγητὴς ὁ ἐπισημειωτὴς κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ
Δεδικασμένον μεταξὺ ἐνυποθήκου καὶ ὀφει-

(*) Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀπέτλει ἀκυρότητα, ἀλλ' ἀ-
κινῆργητον δυνάμει τοῦ νόμου. περὶ οὗ cuncta judex.

λέτου. - ἰσχύς καὶ κατ' ἐνυποθήκου. - ἐ-
σφαλμένη ἐκτίμησις ἐγγράφων. - δεδικα-
σμένον ἐπὶ γραμματίων. - προσαγωγή ἐν
πίνακι ἀποφάσεων. - τροπὴ προσημειώσεως
εἰς ὑποθήκην. - τελεσιδικία διὰ παρελεύ-
σεως προθεσμιῶν. - ἀδόστασις. - ἐκδοχὴ ἀ-
πορρίψεως λόγων ὡς μὴ προβληθέντων ἀ-
νακοπῇ.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου διὰ τῆς τρίτης αὐτῆς σκέψεως (ἐν τέλει), ἐκτι-
μοῦσα τὰς ὑπ' ἀριθ. 646 (1893) καὶ 574 (1893)
ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου Λαμίας, δέχεται ὅτι
δι' αὐτῶν ἐλύθη τελεσιδικίως μεταξὺ τοῦ δικαιοπα-
ρόχου τοῦ Ἑλαιοπωλείου Νοσοκομείου καὶ τοῦ κοι-
νοῦ ὀφειλέτου Α. Σ***, οὐ μόνον ὅταν τὰ γραμμα-
τια, δυνάμει τῶν ὁποίων ἐνεγράφη ἡ προσημείω-
σις, ἦσαν ἔγκυρα καὶ περιεῖχον ἀπαιτήσιν ληξιπρό-
θεσμον, ἀλλ' ὅτι περιεῖχον καὶ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρ.
23 ἐδ. 2 τοῦ Νόμου περὶ Ὑποθηκῶν πρὸς ἔγκυρον
ἐγγράφην ὑποθήκης, τούτου δὲ ὄντος δεδομένου τὸ
δεδικασμένον περὶ τοῦ ἐγκύρου τῆς προσημειώσεως
μεταξὺ τοῦ ἐγγράψαντος ταύτην δανειστοῦ καὶ τοῦ
καθ' οὗ ἐνεγράφη αὕτη ὀφειλέτου, ἀντιτάσσεται
καὶ κατὰ τοῦ ἀναιρεσιέντος ἐνυποθήκου δανειστοῦ
τοῦ ἔλκοντος τὰ δικαιώματά του παρὰ τοῦ κοινοῦ
ὀφειλέτου καὶ ἀποκτήσαντος τὴν προσημείωσιν μετὰ
τὴν ἐναρξιν τοῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος μεταξὺ τούτου
καὶ τοῦ ἐγγράψαντος τὴν προσημείωσιν δανειστοῦ
καὶ ἀντικείμενον ἔχοντος τὸ ἔγκυρον τῆς προση-
μειώσεως συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 274 καὶ 867
τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν Νόμον 11 § 10
Πανδ. (44.2), κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ δεδικασμένον
ἰσχύει καὶ κατὰ τῶν εἰδικῶν διαδέχων τῶν ἀπο-
κτινῶντων ἐμπράγματον δικαίωμα μετὰ τὴν ὑπαρ-
ξιν τοῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος.

Ἐπειδὴ, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῇ προηγουμένη
σκέψει ἐκτιθέμενα, ὄντος δεδικασμένου καὶ κατὰ τοῦ
ἀναιρεσιέντος ὡς εἰδικῶν διαδέχων κατὰ τὸν χρό-
νον τῆς συντάξεως τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως,
ὅτι καὶ τὰ γραμματια δι' ὧν ἐνεγράφη ἡ προσημεί-
ωσις ἦσαν ἔγκυρα καὶ περιεῖχον ληξιπρόθεσμον ἀ-
παιτήσιν καὶ ὅτι ἡ ἐγγράφη τῆς προσημειώσεως
ἦν ἔγκυρος, ὁρθῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις υἱο-
θετοῦσα κατὰ τοῦτο καὶ τὰς σκέψεις τῶν ἐκκαλου-
μένων ἀποφάσεων, ἐδέξατο ὅτι περιττὴ ἦν ἡ προ-
σαγωγή ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλ-
λήλου καὶ τῶν γραμματίων δι' ὧν ἐνεγράφη ἡ προ-
σημείωσις, ἀφ' οὗ προσηχθῆσαν αἱ ἐπὶ τῇ βάσει
τούτων ἐκδοθεῖσαι τελεσιδικοί ἀποφάσεις ὑπ' ἀριθ.
646 καὶ 574 τοῦ 1893 τοῦ Πρωτοδικείου
Λαμίας, ὃ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς αἰτή-
σεως ἀναιρέσεως ὅτι διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀ-
ποφάσεως παρεδιάσθησαν τὰ ἄρθρα 937 καὶ 938
τῆς Πολ. Δικονομίας ὡς καὶ αἱ περὶ δεδικασμένου
διατάξεις ταύτης καὶ Ἀστυνομ. Νόμου, ἀπορρι-
πτέοι εἰσίν.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος ὅτι αἱ ὑπ' ἀριθ. 646
καὶ 574 τοῦ 1893 ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου
Λαμίας δὲν περιέχουσι διατάξιν περὶ τοῦ ἐγκύρου
τῆς προσημειώσεως ἢ τῶν γραμματίων δι' ὧν αὕτη
ἐνεγράφη καὶ ὅτι παρεμόρφωσεν ἡ προσβαλλομένη
ἀπόφασις τὸ περιεχόμενον τῶν ἀποφάσεων τούτων,

ἀπορριπτέος ἐστὶ, καθ' ὅσον ἡ ἐσφαλμένη ἐκτίμησις τῶν ἐγγράφων ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὅτι, ἐν ᾧ ἰσχυρίσθη ὁ ἀναιρεσείων διὰ τῶν προτάσεων του ὅτι ἀκύρως αἱ προσημειώσεις μετετράπησαν εἰς ὑποθήκας, ἤτοι πρὶν ἢ καταστῶσι τελεσιδίκαιαι αἱ ὑπ' ἀριθ. 646 καὶ 574 ἀποφάσεις, τὸ ἐφετεῖον οὔτε ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τοῦ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον καὶ ἄλλως ἐσφαλμένως ἔκρινε περὶ τούτου, ἀπορριπτέος ἐστὶ, καθόσον ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος ἐλήφθη ὑπ' ὄψει διὰ τῆς τετάρτης σκέψεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 397, ἀπερίφθη δὲ ὡς ἀβάσιμος διὰ τὰς σκέψεις αὐτῆς καὶ ἐκείνας τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 750 τοῦ 1903 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Λαμίας, ἐπικουρικῶς δὲ καὶ ὡς ἀόριστος, ἤτοι ὡς μὴ ἀναφερομένης τῆς ἀποστάσεως ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Λαμίαν, ὅπως κριθῇ ἂν πράγματι εἶχε παρέλθει ἢ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία συνυπολογιζομένης καὶ τῆς προθεσμίας τῆς ἀποστάσεως, καθόσον συνομολογούντος καὶ τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι ἡ μετατροπὴ τῆς προσημειώσεως ἐγένετο μετὰ πεντήκοντα ἡμέρας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῶν ἀποφάσεων, ἤτοι μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀνακοπὴν καὶ ἔφεσιν νομίμου προθεσμίας, ἡ τελεσιδικία ὀφίστατο, πλην ἐὰν δὲν εἶχε παρέλθει καὶ ἡ τῆς ἀποστάσεως προθεσμία, ἀλλὰ περὶ ταύτης ἔκριναν ἀμφοτέραι αἱ εἰρημέναι ἀποφάσεις· ἀμφοτέρα δὲ τὰ ἐρείσματα ταῦτα στηρίζουσι τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, τὸ δεύτερον μὲν ὡς μὴ ὑποκείμενον εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸ πρῶτον δὲ ὡς μὴ προσβαλλομένων τῶν αἰτιολογιῶν τῶν ἀποφάσεων, δι' ὧν ἐγένετο δεκτὸν ὅτι αἱ προσημειώσεις μετετράπησαν εἰς ὑποθήκην μετὰ τὴν τελεσιδικίαν τῶν ἀποφάσεων, δι' ὧν ἐπεδικάσθησαν αἱ ἐπὶ τῶν γραμματίων στηριζόμεναι ἀποφάσεις.

Ἐπειδὴ ὁ τρίτος καὶ τέταρτος λόγος τῆς κυρίας αἰτήσεως καὶ ὁ τέταρτος τῆς προσθέτου, ὅτι ἐν ᾧ προέβαλεν ὁ αἰτῶν ὅτι τὸ καθ' οὗ ἡ αἰτήσις ἔλασσώνιον Νοσοκομεῖον δὲν ἐδικαιούτο προνομιακῶς εἰς τὴν λήψιν τόκων, μὴ οὐσης ἐγγεγραμμένης τῆς διὰ τῆς προσημειώσεως ἐξασφαλιζομένης ὑποθήκης ὡς τοκοφόρος, τὸ ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν παντάπασιν τὸν οὐσιώδη τοῦτον ἰσχυρισμὸν καὶ ἄλλως ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε κατὰ τοῦτο τὰ ἄρθρα 31, 20 καὶ 44 τοῦ νόμου περὶ ὑποθηκῶν ἀπορριπτέοι εἰσὶ καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸ ἀναιτιολόγητον, καθ' ὅσον ἡ μὲν ὑπ' ἀριθ. 545 προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου ἀποφαίνεται διὰ τῆς ἑκτῆς αὐτῆς σκέψεως, ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 397 ἀποφαίνεται καὶ δι' ἰδιαιτέρων σκέψεων (ὅρα τρίτην τοιαύτην ἐν τέλει) καὶ δι' ἀναφορᾶς εἰς τὰς σκέψεις τῆς τε προηγούμενης ὡς καὶ εἰς τὰς σκέψεις τρίτης καὶ ἑκτῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 778 ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου, ὡς πρὸς τὴν ἐσφαλμένην δὲ ἐρμηνείαν τῶν μνησθέντων ἄρθρων τοῦ νόμου περὶ ὑποθηκῶν, καθόσον ἀπασαί αἱ ἀποφάσεις αὗται λαβοῦσαι ὑπ' ὄψιν τὰ διάφορα ἐγγράφα ἀποφαίνονται ὅτι ἡ ἀπαίτησις, ἥτις ἐξησφαλίσθη διὰ τῆς προσημειώσεως, ἦν ἐγγεγραμμένη ὡς τοκοφόρος, τούτου δ' ὄντος δεδομένου ὀρθῶς ἡρμηνεύθησαν καὶ ἐφηρμόσθησαν τὰ εἰρημένα ἄρθρα τοῦ Νόμου περὶ Ὑποθηκῶν.

Ἐπειδὴ οἱ ἐν . . . ἀναφερόμενοι λόγοι ἀναιρέσεως καὶ ἀναγόμενοι ἅπαντες εἰς τὴν αἰτίαν ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει ὠρισμένους οὐσιώδεις ἰσχυρισμοὺς προβληθέντας διὰ τῶν προτάσεων, ἀπορριπτέοι εἰσὶ, καθόσον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις διὰ τῆς τελευταίας αὐτῆς σκέψεως ἀποφαίνεται ὅτι οὐδεὶς λόγος πλην τῶν ἐξετασθέντων προτάθη διὰ τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως, ὡς ἔδει, δὲν ὑποβάλλει δὲ λόγον ἀναιρέσεως ὅτι οἱ ἀνωτέρω λόγοι ἐπροτάθησαν διὰ τῆς ἀνακοπῆς.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1124 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ
Συμβιβασμὸς πτωχευτικὸς - μὴνυδὶς μετὰ πρὸ ἐπικυρώσεως.

Ἐπειδὴ ἡ γενομένη σήμερον μετὰ τὴν ἄνω ἐρήμην ἀπόφασιν μὴνυσις ἐπὶ δολίᾳ χρεωκοπίᾳ, γενομένη μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν δανειστῶν περὶ συμβιβασμοῦ καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου ἐπικύρωσιν τούτου, οὐδόλως κωλύει τὸν συμβιβασμὸν τοῦτον, καθότι μόνον ἂν οἱ δανεισταὶ δὲν ἐσκέφθησαν καὶ δὲν ἀπεφάσισαν εἰσέτι περὶ συμβιβασμοῦ, καλοῦνται ἀρξαμένης ἀνακρίσεως ἐπὶ χρεωκοπίᾳ, ἵνα ἀποφασίσωσιν ἂν ἀναβάλωσι τὴν περὶ συμβιβασμοῦ ἀπόφασιν των μετὰ τὸ πέραν τῆς ἀνακρίσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 515 τοῦ Ἐμπ. Νόμου, ἂν ὅμως ὁ συμβιβασμὸς ἐτελέσθη ἡ μὴνυσις μόνη δὲν εἶναι λόγος ρήξεως αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον ἡ καταδίκη τοῦ πτωχεύσαντος ἀκυροῖ τὸν συμβιβασμὸν καίτοι ἐπικυρωθέντα ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

Ἀριθ. 1125 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ δικηγόρος κ. Π. ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ
Ἐνοχὴ περὶ ὠρισμένου ἀντικειμένου - μὴ συμφώνως πλήρωσις - ἐνοχὴ κατὰ γένος ὠρισμένων - κατασκευὴ ἔργου.

Ἐπειδὴ ὅταν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐνοχῆς εἶναι κατ' εἶδος ὠρισμένον, ἡ παροχὴ τούτου, καὶ ἂν δὲν εἶναι κατὰ τὰ συμπεφωνημένα καὶ ἔχει ἐλαττώματα, ἀποτελεῖ ἐκπλήρωσιν τῆς σχετικῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ὀφειλέτου καὶ δὲν δύναται οὗτος ἂν ἀρνηθῇ, συνεπεία τούτων, τὴν ἀντιπαροχὴν καὶ ὁ σχετικὸς ἰσχυρισμὸς του εἶναι ἐξεταστέος μόνον ἐφ' ὅσον αὐτοτελεῖς ἐπὶ τούτου στηρίζει ἀξιώσεις, δι' ὅ καὶ βαρύνεται οὗτος τῇ σχετικῇ ἀποδείξει, ἀλλ' ὅταν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐνοχῆς δὲν εἶναι κατ' εἶδος ἀλλὰ κατὰ γένος ὠρισμένον, ἡ παροχὴ ἀντικειμένου μὴ φέροντος τὰ συμπεφωνημένα στοιχεῖα δὲν ἀποτελεῖ ἐκπλήρωσιν τῆς σχετικῆς ὑποχρεώσεως καθ' ὅσον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τοῦτο δὲν εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐνοχῆς καὶ ὁ δανειστής, ὀφείλων τὴν ἀντιπαροχὴν τοῦ τιμήματος, δικαιούται, συνεπεία τούτων, νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς πρὸς τοῦτο ὑποχρεώσεώς του, προβάλλων τὴν ἔνστασιν τοῦ μὴ ἐκπληρωθέντος ἢ τοῦ μὴ προσηκόντως ἐκπληρωθέντος συναλλάγματος, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ὁ παρέχων ὑποχρεοῦται, ἀπαιτῶν τὴν ἀντιπαροχὴν τοῦ τιμήματος πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐνστάσεως

ταύτης κατὰ τὰ περὶ ταύτης κρατοῦντα, νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ παρασχεθὲν εἶναι κατὰ συμφωνημένα καὶ συνεκῶς ἡ παροχὴ τῶν ἀποτελεῖ ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποχρεώσεώς του, ἐκτὸς βεβαίως ἂν ὁ πρὸς ὃν ἡ παροχὴ διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ προσνεχθέντος, καίπερ μὴ ὂντος κατὰ τὰ συμφωνημένα, ἀνεγνώρισεν ὡς δι' αὐτοῦ ἐκπληρωθεῖσαν τὴν σχετικὴν τοῦ ὀφειλέτου ὑποχρέωσιν, ὅτε ἡ ἀπόδοσις τῆς σχετικῆς ὑποχρεώσεως ἐπέρχεται ὡς ἐκ τῆς τοιαύτης ἀποδοχῆς τοῦ δανειστοῦ. Τοιαύτην δὲ κατὰ γένος ἐνοχὴν ἀποτελεῖ καὶ ἡ περὶ κατασκευῆς ἔργου τινὸς σύμβασις, ἥτις εἶναι καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς. Κατ' ἀκόλουθίαν δὲ τούτων, ὁ ἐκκαλὼν ἐργοδότης ὢν ἐναγόμενος διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ συμφωνηθέντος ἀντιτίμου, νομίμως πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ὡς πρὸς τοῦτο ὑποχρεώσεώς του ἀντιτάσσει ὅτι τὸ ἔργον δὲν κατεσκευάσθη κατὰ τὰ συμφωνημένα καὶ κατὰ τὰς ἐκ τῆς συμβάσεως ὑποχρεώσεις τοῦ ἐνάγοντος καὶ οὐδαμῶς ἦτο ἀναγκαῖον πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του τούτου, οὗτος καὶ ἰδίως ἐπὶ τούτου αὐτοτελεῖς νὰ στηρίξῃ ἀξιώσεις, ὡς σκέπτεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀφ' οὗ δὲν δέχεται ὅτι ἀπεδέχθη ὁ ἐναγόμενος διὰ τῆς εἰς αὐτὸν παραδόσεως τοῦ ἔργου τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐνάγοντος ὡς ἐκπληρωθεῖσαν καὶ ἔδει εἰς τὰς διαταχθείσας ἀποδείξεις τῆς σχετικῆς πραγματογνωμοσύνης νὰ περιλάβῃ καὶ τὰ περιστατικά τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν κατὰ πόσον ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου κατὰ τὰ συμφωνημένα, ὅπερ ἀμφισβητεῖ ὁ ἐναγόμενος καὶ κατὰ τοῦτο μεταρρυθμιστέα ἡ ἀπόφασις αὕτη, κατὰ τὸν σχετικὸν περὶ τούτου βάσιμον λόγον ἐφέσεως, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ διαταχθῇ πραγματογνωμοσύνη καὶ ἐπὶ τῶν ἄνω περιστατικῶν, καθόσον καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀπέδειξιν τούτων ἀπαιτοῦνται ἰδιάζουσαι γνώσεις ἐμπειρίας καὶ τέχνης (*).

Ἀριθ. 1128 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΚΑΓΚΑΛΗΣ

Δίκαι ἐκ πτωχεύσεως. - νόμιμος προτίμησις. - ὀφειλὴς μείζονος προθεσμίας. - δυνατόμενους κληθεῖ.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ συνδυαστέα ἄρθρα 517 καὶ 586 ἐδάφ. γ' τοῦ ΨΛΣΤ' Νόμου τοῦ 1878 περὶ πτωχεύσεως καὶ χρεωκοπίας (τοῦ ἀντικαταστήσαντος τ' ἄρθρα 437 ἕως 614 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, τοῦ τεθέντος εἰς ἐφαρμογὴν διὰ τοῦ ΒΔ' τῆς 1911 Ἀπριλίου 1835), πᾶσαι αἱ ἐκ τῆς πτωχεύσεως γεννώμεναι διαφοραὶ συζητοῦνται πρὸ πάσης ἄλλης τρεῖς ἀπὸ τῆς κλήσεως ἡμέρας ἐνώπιον παντὸς δικαστηρίου παρ' ᾧ εἶναι ἐκκρεμεῖς, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 620 ἐδάφ. δ' τῆς Πολ. Δικονομίας, δύναται μὲν ὁ ἐνάγων (ἄρα καὶ ὁ ἐκκαλὼν) νὰ ἐ-

(*) Πολὺ μεταφυσικὰ φαίνονται ἡμῖν τὰ δεδομένα. Διὰ τὴν παρὸν ὁρίσθησαν ἀντικείμενα, καίτοι μὴ συμφώνου πληροὶ τὴν ἐνοχὴν, οὐχὶ δὲ ἀντιθέτως καὶ ἡ ὁμοίου γενικῶς ὁρισμένη; Καὶ ποῖα εἶναι τὰ πρακτικὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης περιέργου διαφοράς; Ἐπειτα διὰ τὴν κατασκευὴν ἔργου ἀποτελεῖ παροχὴν γενικῶς ὁρισμένου ἀντικείμενου; Καὶ ὁποῖαι αἱ αὐτετελεῖς ἀξιώσεις;

πεκτείνῃ τὴν προθεσμίαν τὴν νόμιμον, ἀλλ' ὁ ὑπὲρ οὗ ἡ ἐπέκτασις αὕτη ἐναγόμενος (ἄρα καὶ ὁ ἐφεσίδελτος) δικαιούται νὰ ἀποποιηθῇ τὴν τοιαύτην ἐπέκτασιν, προσφεύγων τῇ νομίμῃ προθεσμίᾳ τῇ ὑπὲρ ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων τεταγμένη, νὰ δηλώσῃ τῷ ἐπεκτείναντι τὴν τοιαύτην ἀπέκρουσιν τῆς ἐπεκτάσεως καὶ νὰ καλέσῃ τὸν ἐπεκτείναντα νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁρισθεῖσαν ἡμέραν αὐτῆς (*).

Ἀριθ. 1135 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Κ. ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Διαθήκη. - ἀποδοχὴ ρητῆ ἢ διωπηρά. - παράδοσις ἐν ἀπογραφῇ. - ἐκτέλεσις κληροδοτημάτων. - μυστικὴ διαθήκη ἐκ πλειόνων δελίδων. - μὴ ἀναφορὰ τόπου ὑπὸ ἐκδόσθην. - ἐκθεσις ἐμφανίσεως καὶ ἐπὶ φανέλλου.

Ἐπειδὴ ἡ ἀποδοχὴ διαθήκης οὐ μόνον ρητῶς ἀλλὰ καὶ σιωπηρῶς γινομένη διὰ πράξεων ἐμφανισθῶν ἀναγκαιῶς τὴν τῆς ἀποδοχῆς πρόθεσιν ἐγκυρος ἐστίν (ἄρθρ. 486 § 8 Ν. 57 Π. (2.14) καὶ 5 (46.8)).

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐκθέσεως ἀπογραφῆς τῆς κληρονομικῆς περιουσίας τοῦ ἀποβιώσαντος Α. Α^{***}, ἡ ἐνάγουσα ὡς καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς παρστήσαν κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀπογραφῆς ὡς ἐκ διαθήκης κληρονόμοι, τοῦ ἀποβιώσαντος ἀδελφοῦ των καὶ ὠρισμένως δυνάμει τῆς ἡδὴ προσβαλλομένης διαθήκης καὶ συνήνεσαν νὰ λάβῃ ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν εἰκόνα τοῦ θανόντος, εἰς τὴν παρεμβαίνουσας Β. Τ^{***} νὰ δοθῶσι τὰ κληροδοτηθέντα αὐτῇ κινητὰ πράγματα εἰς τὸ Γυμνάσιον Πειραιῶς τὰ κληροδοτηθέντα βιβλία καὶ εἰς τὸν ἀδελφὸν τὰ κληροδοτηθέντα χειρόγραφα, ἐκ τούτων δὲ πάντων ἡδυνάτῃ τις νὰ εἴπῃ ὅτι συνάγεται ἀναμφισβητήτως σκοπὸς ἀποδοχῆς τῆς διαθήκης ὑπὸ τῆς ἐναγούσης, καὶ εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ἐνάγουσα οὐχὶ ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκτεθεῖσαν ὁμολογίαν τῆς ἀλλὰ παρακατιὸν ἐδήλωσεν ὅτι παρίσταται μὲ πᾶσαν ἐπιφύλαξιν τῶν δικαιωμάτων τῆς, ἡ οὕτω ὅμως ἀορίστως γινομένη ἐπιφύλαξις ἀντικειμένη εἰς τὴν ρητὴν ὁμολογίαν τῆς ὅτι παρίσταται ὡς ἐκ διαθήκης κληρονόμος τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ εἰς τὴν ἐκ τῶν ρηθεισῶν πράξεων συναγομένην ἐναντίον αὐτῆς πρόθεσιν, δὲν καθίστησιν ἀνίσχυρον τὴν γενομένην ἀποδοχὴν, καὶ μόνον καθόσον πρὸς ἄλλον ἐγένετο σκοπὸν ἀποβαίνει ἀποτελεσματικὴ. Ἀλλὰ κατὰ τὴν κρατήσασαν γνώμην τοῦ δικαστηρίου ἡ μὲν ἐπιφύλαξις τῆς ἐναγούσης ἐγένετο πρὸς διατήρησιν τῶν ἐξ ἀδιαθέτου δικαιωμάτων τῆς, ἡ δὲ συναίνεσις τῆς πρὸς ἐκτέλεσιν τινῶν ἐκ τῶν ἐν τῇ διαθήκῃ διατάξεων δὲν ἐμφαίνει πρόθεσιν ἀποδοχῆς τῆς διαθήκης, δι' οὗς τὸ πρωτοδικεῖον ἐκτίθησι λόγους ἐν τῇ ἐκκαλουμένη ἀποφάσει, κατ' ἀκολουθίαν τὸ παράπικρον τῶν ἐκκαλούντων ὅτι τὸ πρω-

(*) Ἡδυνάτῃ τις εἰπεῖν ὅτι οὐδὲ κλησις τίς ἀνήτειτο ἰδιαιτέρως, ἀφ' οὗ διὰ τῶν παρωπιθεμένων ἄρθρων δὲν ὁρίζεται μόνον νόμιμος προθεσμία, ἀλλὰ διατάσσεται καὶ νόμιμος προτίμησις. τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ καταργήσῃ ἡ αὐτόδουλος θέλησις τοῦ ἐνός.

τοδικεῖον ἔσφαλεν ἀπορρίψαν τὴν ἐπὶ τῆς ἀποδοχῆς τῆς διαθήκης στηριζομένην ἔνστασιν αὐτῶν περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἀγωγῆς ἀπορριπτέον ἀποβαίνει.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη διαθήκη μυστικὴ οὐσα καὶ γραφεῖσα διὰ τῆς χειρὸς αὐτοῦ τοῦ διαθέτου προσβάλλεται διὰ τῆς ἀγωγῆς ὡς ἄκυρος α') διότι ἀποτελουμένη ἐκ πλειόνων τῆς μιᾶς σελίδων ἐν τέλει τῆς δευτέρας σελίδος φέρει τὴν χρονολογίαν τῆς συντάξεως καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ διαθέτου οὐχὶ ὅμως καὶ τὸν τόπον καὶ β') ἐν ᾧ ὡφείλαν ὁ συμβολαιογράφος πρὸς ὃν ἐνεφανίσθη ὁ διαθέτης ἵνα τάξῃ πρῶτον τὴν τῆς ἐμφανίσεως καὶ παρακαταθέσεως πρᾶξιν εἰτα τὴν ἐπὶ τοῦ φακέλλου ἐκθεσιν, ἐν ᾗ νὰ μνημονεύῃ τὸν ἀριθμὸν τῆς πράξεως τῆς ἐμφανίσεως, ἔπραξε τὸναντίον.

Ἐπειδὴ, καθ' ἃ ἐξάγεται ἐκ τοῦ προσαγομένου ἀντιπεφωνημένου ἀντιγράφου τῆς διαθήκης, ἀλλὰ καὶ συνομολογεῖται ὑπὸ τῶν διαδίκων, ἡ προσβαλλομένη διαθήκη ἀποτελουμένη ἐκ πλειόνων τῆς μιᾶς σελίδος ἐν τέλει τῆς δευτέρας σελίδος φέρει τὴν χρονολογίαν τῆς συντάξεως καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ διαθέτου, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸν τόπον, ἀλλ' ἡ παραλείψις αὐτῇ δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὴν διαθήκην, γεγραμμένην οὖσαν διὰ τῆς χειρὸς τοῦ διαθέτου, καθόσον κατὰ τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἀρθροῦ 21 τοῦ περὶ Διαθηκῶν Ψηφίσματος, μόνον ἡ ὑπογραφή τοῦ διαθέτου ἀπαιτεῖται νὰ τίθεται ἐν ἐκάστη σελίδι τῆς διαθήκης, ὅταν αὐτὴ ἐγγράφῃ ὑπὸ τοῦ διαθέτου, ἡ δὲ μνεία τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου ἐν ἐκάστη σελίδι ἀπαιτεῖται ὅπου ἐν τῇ διαθήκῃ ἐγγράφῃ παρ' ἄλλου. Καλλιγ. τομ. Ε' § 198, Παπαρ. Κληρ. § 105 Κρασσᾶ § 47. Α. II. 82 (1877), τὸ σχετικὸν ἄρα παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος Πανεπιστημίου καὶ τῆς Β. Τ^α κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, βάσιμον ἐν δεκτὸν ἐστίν. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι τὸ πρωτοδικεῖον, θεωρήσαν βάσιμον τὸν ἐκτεθέντα ἀκυρωτικὸν τῆς διαθήκης λόγον καὶ ἀκυρώσαν ταύτην, ὀρθῶς ἀπεφάνητο διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένη ἀποφάσει λόγους.

Ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐφεσίβλητος ἐνάγουσα αἰτιάται τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὡς παρανόμως ἀπορριψάσης τὸν ἕτερον ἐκ τῶν ἀκυρωτικῶν λόγων, ὅτι ἐνᾧ ἔδει νὰ συντάξῃ ὁ συμβολαιογράφος τὴν τῆς ἐμφανίσεως καὶ παρακαταθέσεως πρᾶξιν καὶ εἰτα νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ φακέλλου τῆς διαθήκης, ἐκ τῶν ρηθεισῶν πράξεων συνάγεται τὸ ἔπραξε τὸναντίον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ περὶ Διαθηκῶν Ψηφίσματος (ἀρθρ. 23—27 καὶ 29) συνάγεται ὅτι προκειμένου περὶ μυστικῆς διαθήκης, ὁ συμβολαιογράφος πρὸς ὃν ὁ διαθέτης ἐμφανίζεται νὰ παρακαθίστῃ τὴν διαθήκην του, ὀφείλει νὰ συντάξῃ δύο ἐκθέσεις, τὴν τῆς ἐμφανίσεως καὶ παρακαταθέσεως τῆς διαθήκης καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ φακέλλου, ἐν ᾗ νὰ σημειοῦται σὺν ἄλλοις ὁ ἀριθμὸς τῆς πράξεως τῆς παρακαταθέσεως τῆς διαθήκης καὶ τὸ φύλλον τοῦ εὐρετηρίου ἐν ᾧ κατεχωρήθη (καταργηθέντος τοῦ νόμου τοῦ ἐπιβάλλοντος τοῖς συμβολαιογράφοις τὴν διατήρησιν βιβλίου ἐμφανίσεως διαθηκῶν), ὡς δὲ προκύπτει ἐκ τῶν προσαγομένων ἐν ἀντιπεφωνιμῶν ἀντιγράφοις πράξεων, ὁ συμβολαιογράφος συ-

νέταξεν ἀμφοτέρας τὰς πράξεις, περιλαβὼν ἐν αὐταῖς πᾶν ὅ,τι ὁ νόμος ὀρίζει: καὶ ἰδίως μνημονεύσας ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ φακέλλου πράξει τὴν τῆς ἐμφανίσεως ὡς γεγεννημένην, τὸν ἀριθμὸν τῆς πράξεως καὶ τὸ φύλλον τοῦ εὐρετηρίου ἐνᾧ αὐτὴ κατεχωρήθη, ἐξ ὧν ἐπεται ὅτι πρῶτον συντάξῃ τὴν τῆς ἐμφανίσεως πρᾶξιν καὶ εἰτα τὴν ἐπὶ τοῦ φακέλλου. Καὶ εἶναι ἀληθὲς ὅτι καὶ ἐν τῇ τῆς ἐμφανίσεως πράξει ἐμνημόνευσε τὴν ἐν τῷ φακέλλῳ, ἐξ οὗ καὶ πειράται ἡ ἐνάγουσα νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι πρότερον συντάγῃ ἡ ἐν τῷ φακέλλῳ πρᾶξις, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἐκ τῆς μνείας τῆς ἐτέρας πράξεως ἐν ἐκατέρᾳ τῶν συγχρόνως γενομένων δὲν δύναται νὰ ἐξαχθῇ ὅποια σννετάχθῃ πρότερον, δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης αὐτῶν, καθόσον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ Διαθηκῶν Ψηφίσματος ἀπαγγέλλεται ἀκυρότης ἐὰν δὲν συνταχθῶσι δύο ἐκθέσεις ἢ ἐὰν παραλείψῃ ὁ συμβολαιογράφος νὰ περιλάβῃ ἐν αὐταῖς τὰς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ὀριζομένης διατυπώσεις οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὸ πρῶτον πρῶτον περὶ τὴν σύνταξιν αὐτῶν (ταυτοχρόνως συντασσόμενην) ἀλλ' ὡς ἐρρήθῃ ἐν ἐκάστη περιέχεται ὅ,τι ὁ νόμος ὀρίζει, τὸ σχετικὸν ἐπομένως παράπονον τῆς ἐκκαλοῦσης ἐναγούσης ἀβάσιμον ἐν ἀπορριπτέον ἀποβαίνει.

Ἀριθ. 1136 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Κ. ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Κρατὴσεις ἐξαναγκασμένοι. - ἀγωγή ἀχρεωστέτου.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τῆς ἀγωγῆς, συνάγεται ὅτι ὁ ἐνάγων ἀξιοῖ νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ ἐναγόμενον Μετοχικὸν Ταμεῖον νὰ καταβάλῃ αὐτῷ τὸ αἰτούμενον διὰ τῆς ἀγωγῆς ποσόν, ὅπερ τὸ ταμεῖον εἰσέπραξε διὰ κρατήσεως ἐκ τοῦ μισθοῦ τοῦ παρανόμως, ἀρνούμενον νὰ ἐγγράψῃ αὐτὸν εἰς τὸ μητρώον τῶν ἐγγάμων τοῦ ταμείου, ἐὰν δὲν κατέβαλεν αὐτό.

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἔχοντων καὶ τοῦ ἐναγόμενου μὴ ἀμειψισθητοῦτος ὅτι ὅπως ἐγγράψῃ τὸν ἐνάγοντα εἰς τὸ μητρώον τῶν ἐγγάμων, ἡξίωσε νὰ καταβάλῃ τὸ ρηθὲν ποσόν, ὅπερ καὶ εἰσέπραξε διὰ κρατήσεων ἐκ τοῦ μισθοῦ του, οὐκ ὀρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν, καθόσον ζητεῖται νὰ ἐπιστραφῶσι τὰ παρανόμως εἰσπραχθέντα ὡς ἀχρεωστήτως καταβληθέντα, διότι ἐκ τῆς καταβολῆς καὶ ἐν γνώσει τῆς ἀνυπαρξίας τῆς ὀφειλῆς, δὲν τεκμαίρεται πάντοτε πρόθεσις δωρεᾶς, ἀλλ' αὕτη χωρεῖ ὅταν ἡ καταβολὴ ἐγένετο ἐκούσιως, δὲν λογίζεται δὲ ἐκούσιως γενομένη ἡ καταβολὴ ὅταν τοῦτο πράττῃ τις ὅπως μὴ διακινδυνεύσῃ σπουδαῖα συμφέροντα, ἀφ' οὗ δὲ κατὰ τὸν νόμον εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ὑπουργοῦ ἀπόκειται ν' ἀποδεχθῇ ἢ μὴ τοιαύτας αἰτήσεις ὑπαξιώματικῶν, ἡ δὲ τοῦ ἐνάγοντος αἰτήσεις, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα, ἐνεκρίθη ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς καταβολῆς ποσοῦ μείζονος τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένου καὶ ἡ εἰσπραξις αὐτοῦ ἐγένετο ἐκ κρατήσεων τοῦ μισθοῦ του, ὑπέκυψεν ἐξαναγκασθεὶς ὅπως μὴ ἀντὶ εὐτελοῦς ποσοῦ στερηθῇ αὐτὸς, αἱ τρεῖς θυγατέρες του καὶ ἡ οἰογένειά του τῆς παροχῆς καὶ περιθάλψεως τῆς παρεχόμενης ὑπὸ τοῦ ταμείου, ἐν δὲ τοιαύτῃ περιπτώσει ἀρμόζει ἡ περὶ ἀχρεωστήτου ἀγωγή πρὸς

ἐπιδιώξιν τῶν παρὰ νόμῳ εἰσπραχθέντων, Bernburg 'Ενοχ. § 141. "Ὅθεν δεκτὴ ἀποβαίνει ἡ τοῦ ἐκκαλούμενου ἐφesis καὶ μεταρρυθμιστέα ἡ ἐκκαλούμενη ἀπόφασις (*).

Ἀριθ. 1190 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΕΑΣ

Κατάσχεσις χειρὸς τρίτου. — διάθεσις κατασχεθέντος παρ' ὀφειλέτου πρὸ γνωστοποιήσεως κατασχεσεως.

Ἐπειδὴ οὐδὲνα λόγον εὐρίσκει τὸ δικαστήριον ὅπως ἀνακαλέσῃ τὰς προηγουμένας αὐτοῦ ἀποφάσεις καὶ ἰδίως ἐφ' ὅσον ἀπεφάνητο διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 749 ὅτι ἡ γινομένη ἐκχώρησις τῆς κατασχεθείσης ἀπαιτήσεως πρὸς τὸν παρεμβαίνοντα εἶναι νόμιμος καὶ ἐγκυρος. Τὴν ἐναντίαν δὲ ἐκδοχὴν τῆς ἐφεσιδλήτου καὶ ἐναγούσης ἐμμένει τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν κρατήσασαν αὐτοῦ γνώμην, νὰ θεωρῇ ὡς νόμῳ ἀστήρικτον. Διότι, κατὰ τὸ ἀρθρ. 925 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ ὀφειλέτης στερεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπαλλοτριώσεως καὶ διαθέσεως τῆς περιουσίας του μόνον μετὰ τὴν κοινοποίησιν πρὸς αὐτὸν τῆς εἰς χεῖρας τοῦ τρίτου κατασχεσεως τῆς περιουσίας του. Ὡς δὲ εἶναι ἀναμφισβήτητον ἐκ τῶν προσαγομένων σχετικῶν ἐπιδοτηρίων, πρὸς τὸν ὀφειλέτην ἐκοινοποιήθη ἡ εἰς χεῖρας τοῦ τρίτου ἐνεργηθεῖσα κατάσχεσις, μετὰ τέσσαρας ἡμέρας ἀπὸ τῆς εἰς τὸν παρεμβαίνοντα κοινοποιήσεως τῆς περὶ κύρους κατασχεσεως ἀγωγῆς. Ἡ διάταξις δὲ αὕτη εἶναι σαφὴς οὐδὲ ἀντίκειται πρὸς τοῦτο ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρ. 927 τῆς Πολ. Δικονομίας, διότι διὰ ταύτης κανονίζονται αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ τρίτου ὅπως φυλάττῃ εἰς χεῖρας του τὰ κατασχεθέντα ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸν ὀφειλέτην, ἵνα παραδώσῃ ἐν καιρῷ εἰς τὸν ἀληθῆ δικαιοῦχον. Ἐκ τοῦ ὅτι δὲ εἶναι δυνατόν μετὰ τὴν κατάσχεσιν εἰς χεῖρας τοῦ τρίτου καὶ πρὸ τῆς κοινοποιήσεως ταύτης πρὸς τὸν ὀφειλέτην τοῦ κατασχόντος νὰ ἐπακολουθήσῃ δολία συνεννόησις μετὰ τοῦ ὀφειλέτου πληροφορουμένου τὴν κατάσχεσιν καὶ ἐτέρου τινὸς πρὸς ματαίωσιν τῶν συνεπειῶν τῆς κατασχεσεως διὰ μεταβιβάσεως τῆς κατασχεθείσης ἀπαιτήσεως, δὲν ἐπεται ἐκ τούτου ὅτι πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ ἄλλως ἢ τὸσον σαφὴς διάταξις τοῦ ἀρθρ. 926 τῆς Πολ. Δικονομίας. Ἀφ' οὗ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρὸς ἀποτροπὴν τῆς ἐπιδολαβοῦς τυχόν δολίας ἐνεργείας χορηγεῖται κατὰ τὰ ἄνω εἰρημέναι ἀγωγὴ καὶ ἐνστάσις. Εἰ καὶ ἡ δυνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ σκοπὸς καὶ ἡ ἐννοια τῆς διατάξεως, τοῦ ἀρθρ. 927 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπως φυλάττῃ ὁ τρίτος εἰς χεῖρας του τὰ κατασχεθέντα πράγματα τοῦ ὀφειλέτου, εἶναι ὅτι ἀπὸ τῆς κατασχεσεως στερεῖται καὶ ὁ ὀφειλέτης τοῦ δικαιώματος τῆς διαθέσεως τῶν κατασχεθέντων, διότι ἄλλως εὐκόλως ματαιοῦται ὁ σκοπὸς τῆς κατασχεσεως κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, τοῦθ' ὅπερ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐσκόπει ὁ νομοθέτης διὰ τῆς εἰρημένης διατάξεως καθόσον οὕτω ἤθελε δεχθῇ τις τὴν ὑπαρξὴν ἀνωφελῶν δικονομικῶν διατάξεων, τοῦθ' ὅπερ οὐδὲλως ἐπιτρέπεται. Ἐδεῖ ἐπομένως κατὰ

(*) Καὶ αὐτὴς παραπέμπομεν εἰς τὰς ἐν σελ. 291 V καὶ 386—330 VIII σημειώσεις.

ταῦτα ἄκυρος νὰ θεωρηθῇ ἡ μετὰ τὴν κατάσχεσιν γενομένη ἐκχώρησις· ἀλλ' ὡς εἴρηται τὸ ἐναντίον ἐθεωρήθη διὰ τῆς κρατησάσης γνώμης ὀρθόν.

Ἐπειδὴ ἐκτὸς ἄλλων διατάξεων καὶ κατὰ τοὺς Νόμους 10 § 1 Πανδ. (42.8) καὶ Βασιλ. Νομ. 10 (9.8) πᾶς δανειστής δύναται νὰ προσβάλῃ ὡς ἄκυρον πᾶσαν δικαιοπραξίαν γενομένην μετὰ τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ καὶ τρίτου πρὸς βλάβην τῶν συμφερόντων του καὶ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἀνατροπὴν αὐτῆς εἴτε δι' ἀγωγῆς, εἴτε καὶ δι' ἐνστάσεως ἐπιτροπομένης κατὰ τὸν Νόμον 156 Βασιλ. (2.3) καθ' ὃν ὁ ἔχων ἀγωγὴν ἔχει καὶ ἐνστάσιν. Συνωδὰ τοῦτοις δέον τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ ἀποδείξεις περὶ τῆς ὡς εἴρηται ἀμφισβητουμένης ταύτης ἐνστάσεως τῆς ἐναγούσης εἰς βάρος αὐτῆς, οὔσης πρὸς τοῦτο ὑποχρεοῦ κατὰ τὸ ἀρθρ. 248 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπιτροπομένων πρὸς ἀπόδειξιν ὅλων τῶν νομίμων μέσων καὶ τῶν μαρτύρων, διότι ἡ ἐνστάμενη εἶναι τρίτη καὶ ἀσκεῖ ἴδια δίκαια, ἀπορρέοντα ἐκ τῶν ἀνωτέρω νόμων.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 797 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ

Σιδηροδρομικὴ ἐταιρία. — εὐθύνη ἐκ πράξεων μηχανοδηγοῦ. — ἀνήλικοι οἰκεῖοι κληρονόμοι. — ἐπανάληψις δίκης καὶ ἀποδοχὴ δροκου. — οὐκ ἀναγκαῖα νέα ἀπόφασις.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἐφῆρμοςεν ἐπίσης τὸ πρωτοδικεῖον Πατρῶν ἐπὶ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς τὰς περὶ εὐθύνης τοῦ προστήσαντος ἀρχὰς τοῦ δικαίου διὰ τὴν ἐνεκεν ἀμελείας τοῦ μηχανοδηγοῦ τῆς ἐναγομένης ἐταιρίας Σ. Π. Α. Π. καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του προξενηθεῖσαν σωματικὴν βλάβην τῷ παθόντι, διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐκκαλουμέναις ἀποφάσεσιν ὀρθοὺς καὶ νομίμους λόγους, εἰς οὓς καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται καὶ τοὺς ἐν ταῖς εἰρημέναις ἀποφάσεσι παρατιθεμένους νόμους, οἱ δὲ παρὰ τῆς ἐταιρίας παρατιθέμενοι τοιοῦτοι 15 § 1 (4.3) καὶ 4 (43.16) Π. ἀφορῶσιν ἡ μὲν πρώτη τὰ παρὰ τῶν ἀντικροσώπων τῶν κοινοτήτων δόλω πράχθεντα, ἡ δὲ δευτέρα τὴν ἀφαιρέσιν βίᾳ τῆς νομῆς ὑπ' αὐτῶν καὶ δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου διαφορᾶς, καὶ ἐπομένως τὸ δεύτερον παράπονον τῆς ἐκκαλούσης ἐταιρίας μὴ βάσιμον.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἐθεωρήθη ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου ἐπανειλημμένη ἡ δίκη διὰ τῆς περὶ τούτου δηλώσεως τῶν διαδίκων, εἰς τὸ πρόσωπον τῶν ὁποίων ἐπῆλθε τὸ γεγονός τῆς διακοπῆς, ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλούσης ὅτι, δηλώσαντες τὴν ἐκούσιαν ἐπανάληψιν ἀνήλικοι, ἔδει πρῶτον νὰ ἀποδεχθῶσι τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀρχικοῦ διαδίκου πατρὸς των, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ ἐπιτροπείας, δὲν εἶναι βάσιμος, διότι κατὰ τοὺς ἐν ἰσχύϊ Ρωμαϊκοὺς Νόμους, οἱ ἀνήλικοι κατιόντες καταλαμβάνονται ὑπὸ τῆς κληρονομίας καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὀρθῶς καὶ ἀνευ ἄλλων διατυπώσεων ἐπιχειροῦσι πᾶσαν πράξιν ἀνήκουσαν τῷ κληρονόμῳ καὶ ἐπομένως καλῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου προέβη-

δυσαν εἰς τὴν ἐπανάληψιν τῆς δίκης καὶ τὴν δὴ-
λωσιν καὶ δόσιν τοῦ ἐπιβληθέντος ἀναπληρωτικοῦ
ὅρκου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 12 Πολ. Δικονομίας, ἡ
ὕπὸ τοῦ ἀρμοδίου ποινικοῦ δικαστηρίου ἀμετάκλη-
τος ἀπόφασις περὶ τῆς ὑφ' ὠρισμένου προσώπου
ἐκτελέσεως ἀδικήματός τινος ἀποτελεῖ δεδικασμέ-
νον καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ δίκῃ, ἐφ' ὅσον τὸ τιμωρη-
θὲν ἀδίκημα ἀποτελεῖ προδικαστικὸν ζήτημα ἐν τῇ
πολιτικῇ δίκῃ, ἐπομένως καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου,
ἀφοῦ δι' ἀμετακλήτου ἀποφάσεως τοῦ πλημμελει-
οδικείου ὁ τὰς σωματικές βλάβας περὶ ὧν ἡ πα-
ρουσα ἀγωγή ἐπενεγκῶν ἐκηρύχθη ἐνοχος τῆς πρά-
ξεως ταύτης ἐξ ἀμελείας αὐτοῦ γενομένης, ὁρθῶς
τὸ πρωτοδικεῖον δὲν διέταξεν νέαν περὶ τοῦ γεγο-
νότος τούτου ἀπόδειξιν, καὶ κατὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐκ-
καλουμέναις ἀποφάσεσι λόγους.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 372 Πολ. Δικονομίας
ἐάν ὁ διάδικος, εἰς ἐν ἐπύχθη ὁ ὅρκος ἀποθάνῃ, εἰς
τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ τάσσεται νέα πρὸς δόσιν
προθεσμία, ἡ ἔννοια ὅμως τῆς ἀνωτέρω διατάξεως
δὲν εἶναι ὅτι περὶ τούτου θεῶν νὰ ἐκδοθῇ νέα ἀπό-
φασις τοῦ δικαστηρίου, ἀλλὰ μόνον ὅτι δὲν τρεῖται
κατ' αὐτῶν ἡ ἀρξάμενη τυχὼν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ
ἀποθανόντος τοιαύτη (προθεσμία), ἐπομένως ὁρθῶς
ὕπὸ τῶν ἐφεσιβλήτων ἐδόθη ὁ ὑπὸ τῆς ἐν τῷ προσώπῳ
τοῦ δικαιοπαρέχου των ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ἐπι-
βληθεὶς ὅρκος καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης καὶ ἐντός τῆς
ταχθείσης προθεσμίας, καὶ τὸ ἀντίθετον παράπικτον
ὡς ἀλουῦντες ὅτι ἔδει νὰ ἐκδοθῇ νέα περὶ ἐπιβολῆς
ὅρκου εἰς τοὺς κληρονόμους ἀποφάσεις δὲν εἶναι βάσιμον.

Ἀριθ 805 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

**Κυριότης. — κτήσις ἀμνημονεύτῳ χρόνῳ. — πα-
ραγραφὴ ἑκτακτος. — στοιχεῖα καὶ καθο-
ρισμός.**

Ἐπειδὴ ἡ πρὸς ἀπόκτησιν τῆς κυριότητος τῶν
ἐν τῇ ἀγωγῇ τῆς ἐκκαλοῦσης Μονῆς Ταξιαρχῶν
πρώτῃ βάσει στηριζομένη εἰς τὴν ἐξ ἀμνημονεύτων
χρόνων παραγραφὴν δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ τί-
τλον νόμιμον (δικαίωμα) περὶ κυριότητος, καθόσον
αὕτη ἐφαρμογὴν ἔχει κατὰ τὰς σχετικές διατάξεις
τοῦ Ἀστικοῦ νόμου (Ν. 2 § 22 Πανδ. (43.8) Ν. 3.
§ 4. Πανδ. (43.20) Νόμ. 26 Π. (393) Νόμ. 1 § 10.13
Πανδ.) ἐπὶ τῶν δημοτικῶν ὁδῶν καὶ ὁ-
δραγωγείων, περὶ ὧν θεμάτων ἡ προκειμένη ἀ-
γωγή δὲν ἀφορᾷ, καὶ κατὰ ταῦτα ἡ ἐκκαλουμένη
646 (1904) ἀπόφασις ὁρθῶς ἀπεφάνθη καὶ ἐθεώ-
ρησεν ἀπαράδεκτον τὴν βάσιν ταύτην τῆς ἀγωγῆς
καὶ μὴ βάσιμον ἀποδεικνύεται τὸ ἐν τῇ ἐφέσει πα-
ράπικτον τῆς ἐκκαλοῦσης, ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς αὐτῆς
ὅτι ἐν τῇ παραγραφῇ ταύτῃ (ἐξ ἀμνημονεύτου δη-
λονότι) περιέχεται καὶ ἡ τριακονταετής ἀποσβε-
στική (ἡ ἑκτακτος) παραγραφὴ, μὴ βάσιμος ἐστὶ,
διότι ἐκάτερα τούτων ἀποτελεῖ ἰδίαν καὶ αὐτοτελῆ
παραγραφὴν (*).

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὴν δευτέραν τῆς ἀγωγῆς βά-
σιν περὶ κυριότητος, ἥτις ὡς ἔρεσμα ἔχει τὴν τρι-

(*) Τὶ θὰ εἴπῃ αὐτὸ καὶ ποῖαν σχέσιν ἔχει πρὸς
τὴ κατωτέρω.

ἀκονταετὴ ἑκτακτον παραγραφὴν, ὁρθῶς ἐπίσης
ἔκρινε τὸ πρωτοδικεῖον ἀπορρίψαν καὶ αὐτὴν ὡς ἀ-
παράδεκτον λόγῳ ἀοριστίας, διότι ἐν τῷ ἱστορικῷ
τῆς ἀγωγῆς δὲν ὀρίζεται ὁ χρόνος τῆς καταλήψεως
τῶν ἀκινήτων ἐκ μέρους τῶν ἐφεσιβλήτων, ὅπερ
εἶναι οὐσιώδες στοιχεῖον αὐτῆς, καὶ ἔπρεπε ν' ἀνα-
φέρηται ἡ ἐποχὴ αὕτη (καταλήψεως) πρὸς ὀρισμὸν
τῆς τριακονταετίας, ἥτις εἶχε παρέλθῃ πρὸ τῆς κα-
ταλήψεως ταύτης, ἀλλ' οὐδὲ ἰσχυρίζεται ὅτι ἐπρω-
τόθι τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς πρωτοδικῶς πρὸς βελτί-
ωσιν τῆς ἀγωγῆς, ὁ δὲ ἤδη προτεινόμενος παρ'
αὐτῆς τοιοῦτος, ὅτι δηλ. πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν πρὸ τῆς
ἐγέρσεως τῆς ἐπιδίκου ἀγωγῆς κατέλαβον οἱ ἐφεσί-
βλητοι τὰ κτήματα, ἀπορριπτέος ἐστὶν κατὰ τὴν
σχετικὴν ἔνστασιν τῶν ἐναγομένων ὡς ἀπαράδε-
κτος, κατὰ τὰς σχετικές διατάξεις τῆς Πολ. Δικο-
νομίας δι' ὧν ἐπιτρέπονται οἱ τοιαῦται διορθώσεις
κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς ἐνώπιον
τοῦ πρωτοδικείου (*).

(*) Δὲν πιστεύομεν ὅτι ἡ βάσις ὅτι ἡ κυριότης
ἐκτήθη πρὸ τριακονταετίας πρὸ τῆς καταλήψεως ὑπὸ
τῶν ἐναγομένων ἐνέχει ἀοριστίαν. Ἀλλὰ καὶ ἐάν ἡ
ἐκτακτον κτητικὴν παραγραφὴν, ἀλλὰ ἡ μὲν ἐξ ἀ-
μνημονεύτων χρόνων κατοχὴ δὲν ἀποτελεῖ νόμιμον
τίτλον κτήσεως κυριότητος, διότι ἡ τοιαύτη κατοχὴ
μόνον εἰς εἰδικὰ θέματα (ὁδοὺ, ὁδραγωγείων κλπ) ἀ-
ναγνωρίζεται, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ρωμ. Δικαίου,
ὡς τίτλος κυριότητος, οὐδὲν δὲ τῶν θεμάτων τούτων
συντρέχει ἐν προκειμένῳ. Ἐπομένως ἡ ἀγωγή, ἐφ'
ὅσον ἐπὶ τοιοῦτου τίτλου ἐρείδεται ἀπαράδεκτος
ἐστίν. Ἐφ' ὅσον δὲ ὡς τίτλος κυριότητος περιέχει
τὴν ἑκτακτον χρησικτησίαν, ἀόριστος καὶ ἀνεπίδε-
κτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως ἐστίν, καθόσον ἀναφέρε-
ται ἐν αὐτῇ ἀπλῶς ὅτι τὰ ἐπίδικα κατέχει ἡ ἐνά-
γουσα Μονὴ Ταξιαρχῶν πλέον τῆς τριακονταετίας ἀ-
ναδρομικῶς. ὁπολογιζομένης ἀφ' ἧς ἐποχῆς κατέλα-
βον ταῦτα οἱ ἐναγόμενοι, χωρὶς νὰ ὀρίζεται ἀπὸ
ποίας ἐποχῆς ἤρξατο ἡ κατοχὴ ἢ ἡ ἐποχὴ ἀφ' ἧς
κατέλαβον ταῦτα οἱ ἐναγόμενοι, ἵνα ἡ δυνατός ὁ ὁ-
πολογισμὸς πρὸς ἐξακριβωσιν, ἐάν ἀπὸ τῆς ὑπὸ τῆς
ἐναγοῦσης Μονῆς καταλήψεως τῶν ἐπιδίκων παρέλθον
ἡ ἀπαιτούμενος χρόνος τῆς τριακονταετίας, ὅπερ
εἶναι οὐσιώδες στοιχεῖον τῆς ἐκτάκτου χρησικτησίας
καὶ ὡς τοιοῦτος θεῶν νὰ περιέχεται ἐν τῇ δικηδικῇ
τικῇ ἀγωγῇ τῇ ἐπὶ τοιοῦτου λόγου τῆς κτήσεως τῆς
κυριότητος στηριζομένη. Ἡ τοιαύτη δὲ ἀοριστία
τῆς ἀγωγῆς μὴ ἀναπληρουμένη καὶ διὰ τῶν προτά-
σεων, ἐν αἷς ἡ ἐνάγουσα ἐπαναλαμβάνει ἀπλῶς ὅτι
τὴν κυριότητα τῶν ἐπιδίκων ἐκτήσατο διὰ τῆς τρι-
ακονταετοῦς καλῇ τῇ πίστει κατοχῆς πρὸ τῆς παρὰ
τῶν ἀντιδίκων καταλήψεως αὐτῶν καθίστησιν ταύ-
την ἄκυρον καὶ ἐπομένως ἀπαράδεκτον, ὡς μὴ περι-
έχουσαν, καθ' ἃ τὸ ἀρθρ. 533 § 3 Πολ. Δικονομίας
ἀπαιτεῖ, ἅπαντα τὰ ποσιστατικά ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ
ἐνάγουσα Μονὴ στηρίζει τὴν περὶ τῆς κυριότητος
ἐπὶ τῶν ἐπιδίκων ἀξιῶσιν τῆς καὶ ἄτινα κατὰ τὸ
ἀρθρ. 249 § 2 Πολ. Δικονομίας πρέπει νὰ ἐκφοά-

Ἀριθ. 817 (1905)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀγοραπωλησία. - παρέλευσις προθεσμίας. - διαμαρτυρία. - πώλησις καὶ διαφέρον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Νομ. 1 § 3 Πανδ. (18.6) τιθέμενον γενικὸν κανόνα, ἐφαρμοζόμενον δι' ἐπὶ πωλήσεως παντὸς πράγματος, ὡς τοῦτο δεῖκνυται ἐκ τοῦ βιβλίου καὶ τίτλου ἐνῶ κεῖται ἡτοι «περὶ κινδύνου καὶ ὠφελείας τοῦ πωληθέντος» ἡ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας τῆς ταχθείσης πρὸς παραλαβὴν καὶ τὴν διαμαρτυρίαν τῷ ἀγοραστῇ ἀπραξία τοῦτου, ἐπιτρέπεται τῷ πωλητῇ νὰ προβῇ εἰς τὴν πώλησίν του καὶ αἰτήσεται τὸ διαφέρον ὅπερ συνίσταται εἰς τὸ ὅ,τι ἤθελεν ἔχει ὁ πωλητὴς ἐὰν ἐγκαίρως ἐγένετο δεκτὴ ἡ προσφορά Demburg § 43), τοῦτο δὲ κατὰ τὴν ἀγωγὴν εἶναι τὸ ἐλλείπον τίμημα μεταξὺ τοῦ συνολοποιηθέντος καὶ ἐκείνου ἐκ τῆς πρὸς τρίτους μεταπωλήσεως τῶν δελτίων, καὶ οὐχὶ τὴν ἐκ τῆς ἀγοραπωλησίας ἀγωγὴν περιοριστικὴς πρὸς καταβολὴν τοῦ τιμήματος, οὐδ' ἦν χρεὶα ὡς ἀξιοῖ ὁ ἐναγόμενος ἐν ταύτῃ ἡ ἐκθεσις τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ διατήρησις τοῦ πραθέντος ἦν ἐπιζημία τῷ πωλητῇ ὅπως προβῇ εἰς ἐκποίησιν του, ἥτις ὄντως ἦν ἐνδεδειγμένη λόγῳ τοῦ εἰδους τοῦ πραθέντος, ἅτε τῆς χρήσεως τῶν περιλαμβομένων, ἐν ὠρισμένῳ χρόνῳ ὑπὸ τῶν σχετικῶν περὶ φορολογίας τοῦ σταφιδοκάρπου νόμων, καὶ τὰ ἐναντία ἀπορριπτέα (Α. Π. 401.1904 (*). Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις ἐνδοιάζων νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἠδύνατο νὰ πωλήσῃ πρὸς ἄλλον ταῦτα ἀλλὰ νὰ αἰτησῇ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ συναλλάγματος πρὸς καταβολὴν τοῦ τιμήματός του, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ διατήρησις παρ' αὐτῷ τοῦ πράγματος ἐπροξένει αὐτῷ ζημίαν.

Ἀριθ. 841 (1905 (**))

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Προσδωρὸς ἐν ὠρισμένη ἐργασία. - ἀλληλεγγύς. - ὅρκος ἐνός. - περιπτώσεις ὠφελείας ἑτέρου.

Ἐπειδὴ, ὡς διατυπῶνται ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ, βάσιν ἔχει τὴν πρόσθησιν, διότι ἐν αὐτῇ αναφέρεται ὅτι ἡ ἐναγομένη ἐταιρία «Γ. Τ^α καὶ Σα» ἐ-

ζωνται καθαρῶς καὶ σαφῶς ἐν τῇ περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσει, ἵνα ἡ ἐφεκτὴ ἡ ἀνταπόδειξις εἰς τοὺς ἐναγομένους ὅτινες βασίμως προβάλλουσι τὴν τοιαύτην ἀκωρότητα τῆς ἀγωγῆς. Ἐξεταστέα ἄλλως τε καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἅτε προκειμένου περὶ ἐφαρμογῆς διατάξεως τοῦ νόμου.

(*) Πρβλ. καὶ δλομελείας 115 (1906) ἐν σελ. 148 ΧΥΗ, ἐνθα καὶ μακρὰ ἀγόρευσις τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως κ. Δ. Τσιβανοπούλου. Τὸ παρατηρητέον εἶναι ὅτι ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἀποφάσει δὲν πρόκειται ποὶ νομικῆς ἐναντιφωνείας μεταξὺ πλειοψηφίας καὶ μειοψηφίας, ὡς δύναται τις τοῦλάχιστον εἰκάσαι. Διότι καὶ ἡ πλειοψηφία δέχεται οὐχὶ ὡς ἀδιάφορον τὸ εἶναι ἡ οὐ ἀζήμιον τὴν διατήρησιν τοῦ πραθέντος, ἀλλ' ὡς ἐνδεκνύμενον τοῦτο ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀγοραπωλησίας.

(**) Πιστεύομεν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἡ περίστασις τοῦ ἀρθρου 369 ἀλλ' ἡ τοῦ ἀρθρου 370 ὡς ὁρθώτερον δέχεται ἡ πρωτόδικος 637 (1904) Παρὰ, ἥτις ἐνδο-

νασκοῦσα ἐπιχειρήσιν, ἡτοι ἀνέγερσιν ἐργοστασίου πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐμπορίου τῆς, ἔδωκε τῷ ἐτέρῳ τῶν ἐναγομένων Ι. Α. Θ^α τὴν γενικὴν ἐντολὴν ὅπως ἀντ' αὐτῆς ἐπιχειρῇ μετὰ τρίτου ἀπάσας τὰς δικαιοπραξίας τὰς ἀναγομένας εἰς τὴν ἀνω ἐπιχειρήσιν, ἡτοι ὅτι ὁ δεύτερος τῶν ἐναγομένων μηχανικὸς καὶ ἐργολάβος ἔλαβε τὴν γενικὴν ἐντολὴν νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀπάσας τὰς δικαιοπραξίας, ἃς ἡ δοῦσα τὴν ἐντολὴν θὰ ἐπεχειρεῖ ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ἐπιχειρήσεως. Δὲν προκύπτει δὲ ἐκ τοῦ ἐμπεριεχομένου τῆς ἀγωγῆς ὅτι ἐδόθη ἀπλὴ ἐντολὴ πρὸς ἐπιχειρήσιν μιᾶς μόνον ἢ κλειόνων ὠρισμένων πράξεων. Κατὰ δὲ τὰς ἀρχὰς τῆς προστήσεως, ὁ δοὺς τὴν ἐντολὴν προστήσας ὑπόκειται εἰς ἀκέραιον ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἐντολοδόχου αὐτοῦ (πράκτορος) εἰς πᾶσαν ἐπιχειρήσιν, ἣν ὁ πράκτωρ ἀνέλαβεν ἀπέναντι τρίτων ἐκ δικαιοπραξιῶν ἃς μετ' αὐτῶν κατήρτισεν, ἐνεργήσας ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς δοθείσης αὐτῷ ἐντολῆς ὑπὸ τοῦ προστήσαντος ἐντολέως, ὅθεν τὸ ἀλληλεγγῶν τῆς ἐπιδόχῃ ἀπαιτήσεως πηγάζει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκ διατάξεων τοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ τὸ ἀρθρον 369 τῆς Πολ. Δικονομίας καθορίζει μὲν ὅτι, ἐὰν ἐκ πολλῶν ἀλληλεγγῶν ὑποχρεομένων ἐπήχθη ὁ ὅρκος εἰς ἓνα καὶ ἐδόθη παρ' αὐτοῦ ἀπαλλάσσονται καὶ οἱ λοιποὶ, ἀλλ' ὁ καθορισμὸς οὗτος ἀποβλέπει εἰς τὴν ὑπάρξιν ἢ μὴ τοῦ χρέους, καὶ τοῦτο διότι τὸ χρέος εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτό, τοῦτο δὲ σαφῶς ἐξάγεται καὶ ἐκ τῆς διατάξεως Βασίλ. (22.5) τεμ. κ': «ὁ ὅρκος ἀντὶ καταβολῆς ἐστίν» ὅθεν ἐὰν ἤθελε πληρώσῃ ὁ εἰς τῶν ἀλληλεγγῶν ὀφειλετῶν ἤθελεν ὡς ἐκ τούτου ἀπαλλαγθῇ καὶ οἱ λοιποὶ, οὕτω καὶ ἐπὶ ὀρκοδοσίας γενομένης περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ συναλλάγματος ὅταν ὁμοῦ ὁ ὅρκος ἐδόθη ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, οὐχὶ περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ τῆς ὀφει-

θείας εισηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Α. Λουκάκου, ἔχει οὕτως :

«Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος Ι. Α. Θ^α κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα ἐνήργησε μὲν τὴν ἀγορὰν ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐτέρου τῶν ἐναγομένων Γ. Τ^α καὶ Σα καὶ ὀνόματι αὐτοῦ. ἀλλ' ἐδῆλωσεν ὅτι δέχεται καὶ διατελεῖ ἀλληλεγγῶν ὑπεύθυνος μετὰ τοῦ ἐντελλομένου διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ τιμήματος. Ὡστε κατ' οὐσίαν ὑπόκειται ἐγγύησις, καθ' ἣν ὁ ἐγγυητὴς παρητήρη τὸ τῆς διζήσεως εὐεργέτημα. Τούτου δεδομένου ἡ ἀγωγὴ μετὰ τὴν δόσιν τοῦ εἰς τὸν ἕτερον τῶν ἐναγομένων ἐπιβληθέντος ὅρκου ὅτι δὲν ἔδωκε τοιαύτην ἐντολὴν, ἀπορριπτέα ἀποβαίνει καὶ διὰ τὸν ἤδη ἐναγόμενον, διότι ὁ ὅρκος τοῦ πρωτοδικέτου ὠφελεῖ καὶ τὸν ἐγγυητὴν, κατὰ τὸ ἀρθρον 370 τῆς Πολ. Δικονομίας. Μὴ ὑπαρχούσης ἐν-αλῆς δὲν ὑφίσταται ἐν προκειμένῳ καὶ ἐγγύησις, καθόσον αὕτη ἐδόθη ἐν σχέσει πρὸς τὴν παρὰ τοῦ ἐντολοδόχου ἐνέργειαν τῆς ἐνταλθείσης πράξεως. Ὁ ἐνάγων δύναται τὴν πληρωμὴν τοῦ τιμήματος νὰ ἐκιδώξῃ δι' ἄλλης ἀγωγῆς κατὰ τοῦ ἤδη ἐναγομένου στήριζομένης εἰς ἐπὶ τοῦ δόλου (τούτέστι ὅτι ἐξηπάτησε τὸν ἐνάγοντα παραστήσας αὐτὸν ἐντολοδόχον) εἴτε ὅτι ἰδίῳ ὀνόματι ἐνήργησε τὴν δικαιοπραξίαν. Ἀλλὰ κατὰ τῆς τελευταίας βάσεως ἐνδέχεται ν' ἀντιπαθῇ ὡς ἐξώδικος ἡ ἐν τῇ προκειμένη δίκῃ ἀντίθετος ὁμολογία.

λῆς, ἀλλὰ περὶ τοῦ προσώπου, ἦτοι ἂν ἡ προστή-
σασα ἑταιρία ἦτο τοιαύτη, οὐδεμίαν ἔχει ἐπίρρο-
ν ὁ δοθεὶς ὅρκος ὡς πρὸς τὸν ἕτερον τῶν ἀλληλεγ-
γῶν ὀφειλετῶν, διότι ὁ ὅρκος κατὰ τ' ἀνωτέρω
ἐδόθη παρὰ τῆς προστησάσης οὐχὶ περὶ τῶν γεγο-
νῶτων τῶν ἀναιρούντων τὴν ὑποχρέωσιν, ἀλλ' ἁ-
ναγομένων εἰς προσωπικοὺς λόγους τοῦ ἀλληλεγ-
γῶν ὀφειλέτου ἀποχωρίζοντων αὐτὸν τῆς ἐνοχῆς
(Βασίλ. 22.5. τεμ. κη').

Ἐπειδὴ κατὰ τ' ἀνωτέρω μεταρρυθμίζεται εἰσὶν
αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις, δεχθεῖσαι τὰ ἐναντία,
ἦτοι ὅτι ἡ ἀγωγή κατ' οὐσίαν στηρίζεται εἰς ἐγγύ-
ησιν, καὶ τοῦτου θεομένου ἡ ἀγωγή μετὰ τὴν δό-
σιν τοῦ εἰς τὸν ἕτερον τῶν ἀναγομένων ἐπιβληθέν-
τος ὅρκου «ὅτι δὲν ἔδωκε τοιαύτην ἐντολήν» ἀπορ-
ριπτέα ἀποβαίνει· καὶ διὰ τὸν δεύτερον τῶν ἀναγο-
μένων, διότι ὁ ὅρκος τοῦ πρωτοφειλέτου ὠφελεῖ καὶ
τὸν ἐγγυητὴν κατὰ τὸ ἀρθρ. 370 τῆς Πολ. Δικο-
μίας.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ

«Ο Ι. Δ. Κ^{***} διὰ διαθήκης τοῦ 1867. δι' ἧς ἐγκα-
τέστησε κληρονόμους τῆς περιουσίας του τοὺς ἐν
αὐτῇ ἀναφερομένους ἀνεψιούς του, ὥρισι πλὴν ἄλλων
κληροδοσιῶν καὶ τὰ ἐξῆς ἀπορρίπτει τὸ ἐν Ζαγορᾷ
Κασσαβέτειον Παρθεναγωγεῖον μὲ τὰς τεσσαράκοντα
ὡκτὼ μεθέξουσιν καὶ τὰς ὅσας ἔχω εἰς τὴν Ἑλληνι-
κὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν μὲ ὅσας τὰς ὠφείλειαι αὐτῶν
ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ στέλληται ἕνας ὑπότροφος πτωχός,
εὐφυὴς καὶ καλῆς διαγωγῆς ἐκ τῆς Ζαγορᾶς, ἐκλε-
γόμενος παρὰ τῆς Ἐφορείας τοῦ Παρθεναγωγείου καὶ
νὰ σπουδάζῃ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Γυμνάσιον μὲ μισθὸν
δοξαμῶν ἑκατὸν κατὰ μῆνα, ὅταν δὲ τελειώσῃ τὸ
Γυμνάσιον, καὶ θελήσῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ
Πανεπιστήμιον, νὰ τῷ χορηγοῦν τὸν ἴδιον μισθὸν μέ-
χρι ὅτου τελειώσῃ καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Κα-
τόπιν δὲ νὰ στέλλουν ἄλλον μαθητὴν, καὶ οὕτω κα-
θεξῆς. Τὸ δὲ περισσεύμα ἐκ τῶν ὠφειλῶν ἐκ τῶν
τεσσαράκοντα ὡκτὼ μεθέξουσιν νὰ διατίθεται αἰωνίως
πρὸς συντήρησιν τοῦ ἐν Ζαγορᾷ Παρθεναγωγείου μου,
ἦτοι πρὸς πληρωμὴν διδασκάλων, ἐπισκευῶν κατα-
στήματος καὶ λοιπὰ ἔξοδα.

Διὰ τῆς αὐτῆς διαθήκης ὥρισεν ὁ διαθέτης ἐκτε-
λεστάς καὶ ἐπιτρόπους τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀνεψιούς
τοῦ Σ. Κ^{***} καὶ Δ. Α. Τ^{***}, εἰς οὓς καὶ ἀνέθηκε τὴν
φροντίδα νὰ διορίζωσι τὴν ἐφορείαν τοῦ ἐν Ζαγορᾷ
παρθεναγωγείου μου, εἴτε ἐκ πέντε μελῶν, εἴτε ἐκ
τοῦν, ὅπως ἐγκρίνουν, πρόεδρος δὲ τῆς ἐφορείας ἔ-
σεται ἰσοδύναμος ὁ κ. Δ. Γ^{***} ὡς συντελέσας ἐξ ἀρχῆς
εἰς τὴν πρόοδον αὐτοῦ τοῦ καταστήματος.»

Συμφώνως πρὸς τὴν διαθήκην διωκεῖτο τὸ Κασ-
σαβέτειον Παρθεναγωγεῖον μέχρι τοῦ ἔτους 1888,
ὅτε τὸ κοινοτικὸν συμβούλιον Ζαγορᾶς κατήρτισε
κανονισμὸν, δι' οὗ ἀνέθηκε τὴν διοίκησιν καὶ διαχει-
ρισιν τοῦ Κασσαβετρίου Παρθεναγωγείου εἰς πεντα-
μελὴ εἰδικὴν ἐπιτροπὴν, ἐκλεγομένην ἀνὰ τετραετίαν
ὑπὸ τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου ἐκ τῶν κατοίκων
τῆς κοινότητος Ζαγορᾶς.

Ὁ κανονισμὸς οὗτος ἐπεκυρώθη διὰ Βασιλικοῦ
δικτάματός τῆς 11 Ἰουνίου 1888, κατὰ δὲ τὸ ἔ-
τος 1902 ἕτερον Βασίλ. διάταγμα τῆς 19 Ἰανουα-
ρίου 1902 ἡκώρυσεν τὸν εἰρημένον κανονισμὸν, καὶ ἐ-
πικύρωσε ἕτερον κανονισμὸν περὶ διοικήσεως καὶ δια-
χειρίσεως τοῦ Κασσαβετρίου Παρθεναγωγείου, ὅρισαν

ἰσόδιον πρόεδρον καὶ ἰσόδιον ταμίαν τῆς ὀρισθείσης
εἰδικῆς ἐπιτροπῆς.

Σημειωτέον ὅτι ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἡ κοινότης Ζα-
γορᾶς ἀποτελεῖτο οὐχὶ μόνον ἐκ τῆς κωμοπόλεως Ζα-
γορᾶς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν χωρίων Μακρυρράχη καὶ
Πουρὶ ἐνῶ μετὰ τὴν προσάρτησιν τῆς Θεσσαλίας καὶ
τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἀπὸ 8 Ἀπριλίου 1884 ΑΡΠ Νόμου,
ἡ κωμόπολις Ζαγορᾶς ἀποτελεῖ ἴδιαν κοινότητα. Ἐρ-
ωτᾶται.

Ι.— Ἡ ὑπὸ τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου Ζαγορᾶς συ-
στάσα ἐπιτροπὴ, συμφώνως πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ συμ-
βουλίου τοῦτου ψηφισθέντα κανονισμὸν, ἐγκριθέντα
διὰ τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 11 Ἰουνίου 1888 καὶ
ἀντικαταστάθεντα δι' ἑτέρου κανονισμοῦ τοῦ αὐτοῦ
κοινοτικοῦ συμβουλίου ἐγκριθέντος διὰ τοῦ Βασίλ.
Διατάγματος τῆς 19 Ἰανουαρίου 1902 ἔχει κατὰ νό-
μον τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τοῦ Κασσαβετρίου
Παρθεναγωγείου, ἐὰν δὲ ἡ τοιαύτη διοίκησις καὶ δια-
χείρισις τοῦ Κασσαβετρίου Παρθεναγωγείου δὲν εἴναι
νόμιμος, κατὰ τίνα ἄλλον τρόπον, συμφώνως πρὸς τὸν
νόμον διοικηθήσεται τὸ εἰρημένον Κασσαβέτειον Παρ-
θεναγωγεῖον;

Ι.— Ὡς συνάγεται ἐκ τῆς διαθήκης τοῦ Ι. Δ. Κ^{***}
ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος κληροδοσία καταλείπεται εἰς τὸ ἐν
Ζαγορᾷ Κασσαβέτειον Παρθεναγωγεῖον ὡς ἔχον ἴδιαν
ἐνομον προσωπικότητα καὶ ἀποτελοῦν τὸ διὰ τοῦ κλη-
ροδοτήματος τετιμημένον πρόσωπον. Τοῦτο συνάγ-
εται προφανῶς ἐκ τῆς διαθήκης, ἥτις ἀπορρίπτει (ἀ-
πονέμει) τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος περιουσίαν (τὰς 48 με-
τοχὰς τῆς Ἐθνικῆς Τράπεζας) εἰς τὸ Κασσαβέτειον
Παρθεναγωγεῖον ὡς ἱδρυμα λειτουργοῦν ἡδὴ, καὶ ἐκ
τῶν διατάξεων τῆς διαθήκης ἥτις ὁρίζει τὸν ἰσόδιον
πρόεδρον τῆς ἐφορείας τοῦ Παρθεναγωγείου καὶ ἀ-
πονέμει εἰς τοὺς ἐπιτρόπους καὶ ἐκτελεστάς τῆς δια-
θήκης τὸ δικαίωμα νὰ διορίσουν τὴν ἐφορείαν τοῦ
Παρθεναγωγείου, ἐξ ὧν ἔπεται ἀσφαλῶς ὅτι ἡ οὕτω
καταρτιζομένη ἐφορεία θέλει διοικεῖ τὴν περιουσίαν
τοῦ Παρθεναγωγείου, φροντίζε δὲ καὶ περὶ τῆς ἐκ-
τελέσεως τοῦ ἐν τῇ διαθήκῃ ὅρου (τρόπου) δηλ. τῆς
ἀποστολῆς νέου εὐφυοῦς καὶ ἀπόρου ἐκ Ζαγορᾶς πρὸς
ἐκπαίδευσιν ἐν τῷ γυμνασίῳ καὶ τῷ Πανεπιστημίῳ.

Ὅτι κατὰ τὸν παρ' ἡμῶν ἰσχύοντα Ρωμαϊκὸν καὶ
Βυζαντινὸν Νόμον ἰσχυρῶς καταλείπεται κληροδοσία
εἰς ἱδρυμα ὑπάρχον ἡδὴ ἢ καὶ διὰ τῆς διαθήκης τὸ
πρῶτον συνιστώμενον, ἐστὶν ἀναμφισβήτητον Πανδ.
(34.5) 19 (20) Πανδ. (32) 38 § 6.

Κατὰ ταῦτα τὸ Κασσαβέτειον Παρθεναγωγεῖον, ἀ-
ποτελοῦν προφανῶς ἴδιον νομικὸν πρόσωπον, ἐξεπρο-
σωπεῖτο μέχρι τοῦ 1888, καὶ ἰδίως μέχρι τοῦ χρό-
νου καθ' ὃν ὑπῆρχον τὰ μέλη τῆς ἐφορείας καὶ ὁ ἰ-
σόδιος πρόεδρος αὐτῆς, συμφώνως τῇ διαθήκῃ, χωρὶς
νὰ μετέχῃ νομίμως τῆς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως
αὐτοῦ ἡ Κοινότης Ζαγορᾶς.

Ὅτι τὸ Κασσαβέτειον Παρθεναγωγεῖον ἱδρύται
ἐν Ζαγορᾷ (ἐν τῇ κωμοπόλει Ζαγορᾶς) κατ' οὐδένα
λόγον δικαιολογεῖ τὴν ἐποψὴν ὅτι τὸ ἐν τῇ διαθήκῃ
Ι. Δ. Κ^{***} ὁρισθὲν ποσὸν τῶν 48 μετοχῶν τῆς Ἐ-
θνικῆς Τράπεζας καταλείφθῃ τῇ Κοινότητι Ζαγορᾶς ὡς
νομικῶν προσώπων ἐπὶ τῷ ὅρῳ τῆς κατὰ τὴν διαθήκην
χρήσεως τῆς καταλειπομένης περιουσίας. Διότι ἐξ οὐ-
δεμιᾶς ἀπολύτως ρήσεως τῆς διαθήκης ἐμφανίζεται
ἡ ἂν ἐνδεικνύεται ἡ θέλησις τοῦ διαθέτου ὅπως κα-
ταστήσῃ κληροδόχον αὐτοῦ τὴν Κοινότητα Ζαγορᾶς,
ἥτις οὔτε μνημονεύεται ἐν τῇ διαθήκῃ ὡς κοινότης,
ὀριζομένου ἀπλῶς τοῦ τόπου τῆς ἱδρύσεως τοῦ Κασ-
σαβετρίου Παρθεναγωγείου («Ζαγορᾶς») καὶ τοῦ τό-
που τῆς καταγωγῆς τῶν ἐκάστοτε ὑποτρόφων. Ὁ
λόγος δὲ δι' ὃν ἐθεωρήθη ὑπὸ τοῦ κοινοτικοῦ συμβου-

λίου και της επικυρωσάσης τὸν παρ' αὐτοῦ ψηφισθέντα κανονισμὸν Κυβερνήσεως (δρα αἰτιολογικὸν τῆς ἀπὸ 2 Νεβρίου 1887 πρόξεως τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου Ζαγοράς) ἐφαρμοστέος ὁ περὶ κοινοτήτων νόμος τῆς 8 Ἀπριλίου 1884, ὅτι δηλ. τὸ Κασσαδέταιον Παρθενωγαγεῖον ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν κοινότητα Ζαγοράς καὶ οὐχὶ εἰς τὸν δῆμον Ζαγοράς, ἐστὶν ἀνυπόστατος, ἐφ' ὅσον κατὰ τὰ ἀνωτέρω, τὸ ἐκ 48 μετοχῶν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς κληροδοτήμα δὲν κατελείφθη τῇ κοινότητι. Ὅτι δὲ τὸ νομικὸν πρόσωπον τοῦ Κασσαδεταίου Παρθενωγαγεῖου εἰς 8 κατὰ τὰ ἀνωτέρω κατελείφθη τὸ ἐν λόγῳ κληροδοτήμα, ἰδρυταὶ ἐν τῇ κοινότητι Ζαγοράς, κατ' οὐδὲν συντελεῖ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου τῆς 18 Ἀπριλίου 1884, διότι κατὰ τὸ ἀρθρ. 2 τοῦ Νόμου τοῦτου ἐκλεγόμενον κοινοτικὸν συμβούλιον διοικεῖ καὶ διαχειρίζεται τὴν κοινοτικὴν περιουσίαν, ὡς καὶ τῶν ἐν τῇ κοινότητι (τῇ περιφερείᾳ αὐτῆς) ναῶν. οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἀγαθοεργῶν καταστημάτων διότι περὶ αὐτῶν ὑπάρχει ἡ ἐν ἀρθρῳ 13 τοῦ Νόμου (6' ἐδάφ.) διάταξις καθ' ἣν τὸ δημοτικὸν συμβούλιον δύναται νὰ ἀναθέσῃ τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τῶν εἰρημνικῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων ἢ εἰς τὸ κοινοτικὸν συμβούλιον ἢ εἰς τριμελῆ ἢ πενταμελῆ ἐπιτροπὴν ἐκ μελῶν τῆς αὐτῆς κοινότητος.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης ἐμφαίνεται σαφῶς ὅτι τὴν περιουσίαν τῶν ἐν τῇ κοινότητι ἀγαθοεργῶν καταστημάτων διοικεῖ τὸ κοινοτικὸν συμβούλιον, οὐχὶ δυνάμει τοῦ περὶ κοινοτικῶν συμβουλίων νόμου, καὶ δυνάμει ἰδίας ἐξουσίας, ἀλλὰ δυνάμει τῆς ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου μεταβιβάσεως τῆς πρὸς τὸ διοικεῖν ἐξουσίας αὐτοῦ. Ὅτι δὲ ἡ διοίκησις τῶν ἐν λόγῳ ἀγαθοεργῶν καταστημάτων προσηκεί τῷ δημοτικῷ συμβουλίῳ, συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ ἀρθρ. 15 ἐδαφ. γ' τοῦ περὶ Δήμων Νόμου, καθ' ὃ οἱ Δήμοι ἔχουσιν τὸ δικαίωμα νὰ διαχειρίζωνται (κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς ἐν ἐδαφ. β') καὶ τὴν περιουσίαν τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων, καὶ τοῦ ἀρθρ. 114 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, καθ' ὃ ἡ διοίκησις τῶν τοπικῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων τίθεται ὑπὸ τὴν ἀμεσον διεύθυνσιν τῶν δι' ἰδιαιτέρων Διαταγμάτων σχηματισθησάντων ἐπιτροπῶν, πρὸς ἐκτέλεσιν δὲ τῆς διατάξεως τοῦ Νόμου τούτου ἐξεδόθη τὸ ἀπὸ 1 Δεβρίου 1836 Β. Διάταγμα περὶ τῆς διοικήσεως τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων ἔχον ἰσχὺν νόμου. καθ' ὃ ἐκδοθέν πρὸ τοῦ Συντάγματος καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ συμπλήρωσιν τοῦ ἀρθρ. 114 τοῦ περὶ Δήμων Νόμου.

Σημειωτέον δ' ἂν ἐνδὲς μὲν ὅτι ἀληθῶς ὑπὸ ἐν ὄρον «ἀγαθοεργὰ ἱδρύματα» (fondations pieuses) νοοῦνται βεβαίως τὰ νοτοχομεῖα, ὁφιστοτροφεῖα καὶ ἐν γένει τὰ εὐσεβῆ ἱδρύματα *pieae causae*) χαρακτηριζόμενα ὑπὸ τοῦ Ρωμαϊκοῦ καὶ Βυζαντινοῦ Νόμου εἰς 2 κατ' ἀρχαίαν δὲν ὑπάγονται τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα, οἷον ἐστὶ τὸ Κασσαδέταιον Παρθενωγαγεῖον. Ἀλλ' αἱ διὰ τὴν διοίκησιν τῆς ὑπὲρ εὐσεβῶν αἰτιῶν (*pieae causae*) καταλειπομένης περιουσίας κείμεναι διατάξεις ἐφαρμοστέαι εἰσὶν ἤδη διὰ τὴν πρόδηλον αὐτῶν ἀναλογίαν καὶ ἐπὶ ἄλλων ἱδρυμάτων προωρισμένων οὐχὶ πρὸς εὐσεβῆ ἀλλὰ καὶ εἰς κοινωφελῆ ἀπλῶς σκοπὸν. (Αὕτη ἐστὶν ἡ ἀρχαῖα γνῶμη Περλ. Rekker Pand II 282 καὶ ἐπ. Windscheid III § 549 σημ. 7 in fine καὶ τοὺς παρ' αὐτῶν), εἰς τὰ τελευταῖα δὲ ταῦτα βεβαίως ὑπάγονται καὶ τὰ πρὸς ἐκπαιδεύσιν ἱδρύματα. Ἐξ ἄλλου δὲ ἡ τοῦ ἀρθρ. 114 διάταξις τοῦ περὶ Δήμων Νόμου τῆς 27 Δεβρίου 1833, καθ' ἣν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν τοπικῶν διδασκαλικῶν καταστημάτων ἀνατίθεται εἰς τὰς συστηθησάντων τοπικῶν ἐφορέας τῶν σχολείων ἐφαρμογὴν τῆς ὑποίας

περιέχουσιν αἱ τοῦ ἀρθρ. 34' καὶ ἐπ. διατάξεις τοῦ ἐπακολουθήσαντος Β. Διατάγματος τῆς 6 Φεβρουαρίου 1834 περὶ δημοτικῶν σχολείων, ἐστὶν ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς, ἀνεφάρμοστος ἐπὶ αὐτοτελῶν ἐκπαιδευτικῶν ἱδρυμάτων, μὴ ἀνηκόντων εἰς τὸν δῆμον, ἀλλ' ἀποταλόντων ἴδιον νομικὸν πρόσωπον, καὶ ἐξ ἰδίας περιουσίας συντηρουμένων.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συμπεραίνομεν ὅτι ἡ διαχείρισις τῆς περιουσίας τοῦ «Κασσαδεταίου Παρθενωγαγεῖου» ὡς κοινωφελοῦς ἱδρύματος, ἀνήκει εἰς τὸν δῆμον (ἀρθρ. 15 § γ' καὶ ἀρθρ. 58 τοῦ περὶ Δήμων Νόμου) ἢ δὲ διοικήσις αὐτοῦ εἰς ἀδελφάτων συγκαίμενον ἀπὸ τὸν δήμαρχον καὶ ἀπὸ δύο ἢ τέσσαρας δημῖτας ἐκλεγμένους ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου (Διάταγμα τῆς 1 Δεβρίου 1836 ἀρθρ. 1, 2 6 καὶ Δημοτικοῦ Νόμου ἀρθρ. 116).

Δύναται ὅμως τὸ δημοτικὸν συμβούλιον νὰ ἀναθέσῃ τὴν διοίκησιν καὶ τὴν διαχείρισιν αὐτοῦ ἢ εἰς τὸ κοινοτικὸν συμβούλιον, ἢ εἰς τριμελῆ ἢ πενταμελῆ ἐπιτροπὴν, ἐκ μελῶν τῆς αὐτῆς κοινότητος (ἀρθρ. 13 νόμου ΑΡΠ' τοῦ 1884).

Κατ' ἀκολουθίαν στεροῦνται κύρους καὶ ἰσχύος τὰ Β. Διατάγματα τῆς 11 Ἰουνίου 1888 καὶ 19 Ἰανουαρίου 1902 καὶ οἱ δι' αὐτῶν ψηφισθέντες κανονισμοὶ τῆς διοικήσεως τοῦ Κασσαδεταίου Παρθενωγαγεῖου ὡς ἀντικείμενοι εἰς τὸν περὶ Δήμων Νόμον (ἀρ. 15 γ' 50, 114 καὶ Β. Δ. τῆς 1 Δεβρίου 1836) καὶ τὸ ἀρθρ. 13 τοῦ περὶ Κοινοτήτων Νόμου τῆς 8 Ἀπριλίου 1884, οὗτοι δὲν ἐτηρηθήσαν αἱ διατάξεις.

Ἡ ἡμετέρα νομολογία δὲν ἐκατέστη τοῦ διατάγματος τῆς διοικήσεως ἀγαθοεργῶν καταστημάτων ἰδρυθέντων διὰ διαθήκης, περὶ τῆς διοικήσεως τῶν ὁποίων εἶναι ἀνάγκη προνοίας ἐφ' ὅσον οἱ ὑπὸ τοῦ διατάγματος οὐκ ἐκτελεσθέντες διαχειρίζονται καὶ ἀντιπροσώποι ἐξελκτον ὡς ἐν προκειμένῳ, χωρὶς νὰ προνοήται ἐν τῇ διαθήκῃ ὁ τρόπος τῆς ἀντικαταστάσεως αὐτῶν.

Ἡ διάταξις τῆς Νεαρῆς 131 κατ. 10 καθ' ἣν ἐπὶ κληροδοτικῶν καταλειφθεῖσιν ὑπὲρ πενήτων ἢ πρὸς ἀνάρρωσιν αἰχμαλώτων τὴν συντήρησιν αὐτῶν, ἂν μὴ εἰς ἄλλον ἀνέθετο ταύτην ὁ διαθέτης ἐν τῷ τόπῳ τῆς κοτοικίας τοῦ διαθέτου Ἐπίσκοπος ἢ Μητροπολίτης καὶ ἐν ἀμελείᾳ τούτου ἐπαντὶ ἑτέρῳ ἐστὶν ἄδεια τὴν τοιαύτην ζήτησιν κινεῖν, καὶ σπουδάζειν ἵνα τοσοῦτοι ἄπαντες αἱ τοιαῦται εὐσεβεῖς αἰτίαι πληρωθῶσι δὲν δύναται εὐλόγως νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐν προκειμένῳ, διότι οὐ μόνον προνοεῖ ἐξαιρετικὴν περίπτωσιν καταλείψας κληροδοτήματος ἀορίστως ὑπὲρ πενήτων καὶ πρὸς ἀνάρρωσιν αἰχμαλώτων, ἐνῶ ἐν τῇ ἐξεταζομένῃ περιπτώσει ἡ κληροδοσία καταλείπεται εἰς ὀρισμένον νομικὸν πρόσωπον οὐ ὁρίζεται ἐν τῇ διαθήκῃ καὶ ἡ ἐκπροσώπησις καὶ διοικήσις, ἀλλὰ καὶ διότι ἀντίκειται εἰς τὰς διατάξεις τῶν παρ' ἡμῖν ἰσχυόντων νεωτέρων νόμων, περὶ τῶν ἀνωτέρω ὁ λόγος καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν τοῦ ἀρθρ. 13 τοῦ ΕΝ. ΑΡΠ τοῦ 1884.

(1904)

Ν. Δημητράκου

Ι. Εὐκλείδης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Β. Π. Μελγαλά :—Ἀνεξαρτήτως τῆς περιεργατῆς ἐπινοίας νὰ ἐνοικιασθῇ φόρος μετὰ δεκαετίας, ἀφ' ἧς οὗτος ἦτο εἰσπρακτέος, ὁ νεώτερος Νόμος Β' ΠΑ' τοῦ 1903, καθιστώντας (βεβαίως ἐκ προαισθήσεως, ἣν δικαιολογεῖ ἡ ἀγγελλομένη ἡμῖν περίστασις) τετραετὴ πα. ἀγραφὴν, εἶναι ἀναντιρρήτως ἐφαρμοστέος ἐπὶ πάσης ἐκ φόρου ἀπαιτήσεως, ἀλλ' ἀνωγὰς κατὰ τὴν κοινοτέραν δέξαν πρέπει νὰ παρέλθῃ ἡ τετραετία ἀπὸ τοῦ συνταμύοντος τὴν παραγραφὴν νόμου.

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΣ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Συνδρομή: Έτησια δρ. 15. § Μετά δελτίου δρ. 20. § Καταχωρ. 5 σελ. Α Β' §

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ
27 ΜΑΪΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία 'Αρείου Πάγου Πολιτική	(1906)
Νομολογία 'Εφετείων 'Αθηνών	(1906)
Πατρών	(1903)
Κριτική Νομολογία	(1907)
Γνωμοδοτήσεις Νομομαθών	
Βιβλιογραφικὸν Δελτίον.	
'Αλληλογραφία.	

Συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ 17ου φύλλου τοῦ Κώδικος 1906.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

'Αριθ. 312 (1906) Τμ. Β'

Εισηγητής ὁ ἀποκαγίτης κ. Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

'Ανακοπὴ κατ'ἐκτελέσεως. - πότε κοινοποιεῖται ὀφειλέτῃ. - ἀπορριψὶς ἐπὶ ἀπαρδέκτῳ ἐκ προηγουμένης ἀγωγῆς. - οὐ δεδικασμένον. - ἀνακοπὴ πρὸ ἐγκαταστάσεως. - ἐπαναληπτικὸν πρόγραμμα Τραπεζῆς. - προθεσμιαί. - λόγοι μὴ περιεχόμενοι ἐν ἀνακοπῇ. - ἐνυπόθηκον Τραπεζῆν. - μεταβιβάσις πρὸ ἐγγραφῆς ἐπιταγῆς. - τὶ κοινοποιεῖται τρίτῳ. - τραπεζικὴ περιγραφή ἐν προγράμματι. - δαπάναι καταβληθεῖσαι ὑπὸ τρίτου διακατόχου. - οὐ παρακατάσχεσις.

'Επειδὴ ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀνακοπὴ, δι' ἧς ζητεῖται ἡ ἀκύρωσις τοῦ ὑπὸ τῆς ἐκκαλοῦσης τραπεζῆς ἐκδοθέντος ἐπαναληπτικοῦ προγράμματος καὶ ἡ τοῦ ἐπισκεδόμενου πλειστηριασμοῦ ἀναστολὴ δὲν ἔχει τὸν χαρακτήρα διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἀρθρῶν 236 καὶ 911 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅθεν ὡς ἀνυπόστατος ἀπορριπτεῖται τυγχάνει ἡ τῆς τραπεζῆς ἔνστασις περὶ ἀπαρδέκτου αὐτῆς ὡς μὴ ἀπευθυνθείσης καὶ κατὰ τῶν καταδικωμένων ὀφειλετῶν.

'Επειδὴ ἡ ἀπὸ 2 'Απριλίου 1898 ἀγωγή τοῦ ἐφεσιδλήτου, ἧς ἀντικείμενον ἦτο ἡ τοῦ ἐνεργηθέντος ὑπὸ τῆς τραπεζῆς πλειστηριασμοῦ τοῦ ἐκδίκου κτήματος ἀκύρωσις, ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα πρωτοδικείου διὰ τῆς ὁριστικῆς αὐτοῦ ὑπ' ἀριθ. (10161) ἀποφάσεως τελεσιδίκου καταστάσεως, ὡς ἀπαράδεκτος, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι διετέλει τότε ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ πρωτοδικείου ἡ ὑπὸ συζήτησιν προγενεστέρα ἀνακοπὴ τοῦ ἐφεσιδλήτου, δὲν δύναται ἄρα νὰ παραχθῇ ἐκ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως δεδικασμένον ἐν τῇ παρούσῃ δίκῃ.

'Επειδὴ ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀνακοπὴ ἡγέρθη, ὡς προερρήθη, πρὸ τῆς ἐνεργείας τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τῆς ἐν τῷ πλειστηριασθέντι κτήματι ἐγκαταστάσεως τῆς Τραπεζῆς, ἡ ἔνστασις ἐπομένως αὐτῆς περὶ ἀπαρδέκτου τῆς ἀνακοπῆς ὡς ἐπελθούσης τῆς τοιαύτης ἐγκαταστάσεως, καὶ ὡς μὴ ἐχού-

σης πλέον ἀντικείμενον εἶναι ἀπορριπτεῖα ὡς ἀνυπόστατος.

'Επειδὴ διὰ τοῦ πρώτου λόγου τῆς ἀνακοπῆς ἰσχυρίζεται, ὁ ἀνακρίπων, ὅτι τὸ ἐπαναληπτικὸν ἀπὸ 26 Φεβρουαρίου 1898 πρόγραμμα πλειστηριασμοῦ εἶναι ἄκυρον, ὡς μὴ τηρηθεῖσιν τῶν νομίμων προθεσμιῶν τῆς δημοσιεύσεως καὶ τοιχοκόλλησεως αὐτοῦ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 27 τοῦ περὶ Τραπεζῆς Νόμου τοῦ 1859 ὀριζομένων, ἡ τοῦλάχιστον τῆς τελευταίας τούτων τῶν ἐκτὸς μέχρι 15 ἡμερῶν πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ.

'Επειδὴ ἡ τῆς ὁλομελείας τοῦ 'Αρείου Πάγου ὑπ' ἀρ. 512 (1904) ἀπόφασις, (') δι' ἧς ἀνερρήθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 575 τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀπόφασις τοῦ ἐν Πάτραις 'Εφετείου ἔκρινεν ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρθροῦ 28 τοῦ εἰρημένου περὶ Τραπεζῆς Νόμου, ἐάν δὲν ἐγένετο δι' οἰονδήποτε λόγον ὁ πλειστηριασμὸς κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν διὰ τοῦ προγράμματος ἡμέραν, ἡ ἀκαιτουμένη ὑπὸ τοῦ εἰρημένου ἀρθροῦ διὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ πλειστηριασμοῦ τελευτάτα τοιχοκόλλησις ἐπίδοσις καὶ διὰ τῆς ἐφεμερίδος δημοσιεύσεως, δὲν περικλείεται εἰς προθεσμίαν τινὰ καὶ δύναται νὰ γίνη καθ' οἰονδήποτε πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ χρόνον, τῆς τοιαύτης δὲ γνώμης τῆς ὁλομελείας τοῦ 'Αρείου Πάγου περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἀρθροῦ 28 τοῦ περὶ Τραπεζῆς Νόμου, οὔσης ὑποχρεωτικῆς διὰ τὸ δικάζον κατ' οὐσίαν δεύτερον τμήμα αὐτοῦ, κατὰ τὸ ἀρθρον 8 τοῦ ΧΜΖ' Νόμου τοῦ 1877, ἔπεται ὅτι ὁ ἐν τῇ ἀνακοπῇ τοῦ ἐφεσιδλήτου περιεχόμενος λόγος ἀκυρότητος τοῦ ἐπαναληπτικοῦ προγράμματος, ἐφ' ὅσον μὲν προϋπόθεσιν ἔχει τὴν παράλειψιν τῆς τηρήσεως τῶν προθεσμιῶν, ὡς ὀρίζει τὸ ἀρθρον 27 τοῦ μνημονευθέντος Νόμου διὰ τὴν τοιχοκόλλησιν, ἐπίδοσιν καὶ δημοσίευσιν τοῦ ἐπαναληπτικοῦ προγράμματος τοῦ πλειστηριασμοῦ, καθίσταται ἀπορριπτεῖος, ὡς ἀνυπόστατος, ἅτε προσκρούων εἰς τὴν γνώμην τῆς ὁλομελείας τοῦ δικαστηρίου, ἐφ' ὅσον δὲ ἔχει ὡς προϋπόθεσιν ὅτι, μὴ τηρηθεῖσιν τῶν τοῦ ἀρθροῦ 27 προθεσμιῶν μῆτε κατὰ τὴν ἐπίδοσιν, δημοσίευσιν καὶ τοιχοκόλλησιν τοῦ πρὸ τῆς ἀναβολῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκδοθέντος προγράμματος, ἦτο ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ, ἐν καὶ ἡ τῆς ὁλομελείας ἀπόφασις ἐξήτασεν, ἀπαραίτητος διὰ τὸ κύρος τοῦ ἐπαναληπτικοῦ προγράμματος ἡ τήρησις τῶν προθεσμιῶν τούτων κατὰ τε τὴν τοιχοκόλλησιν καὶ δημοσίευσιν αὐτοῦ, δὲν περιέχεται, καθ' ἣ ἤδη διατυπῶται διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἐφεσιδλή-

(*) Πρὸβλ. ταύτην ἐν τελ. 401 XVI ὑπὸ μόνῃν τὴν παρατήρησιν ὅτι αὐτῇ κατὰ λάθος εἶναι σημειομένη ὡς τοῦ Α' τμήματος.

του, ἐν τῇ ἀνακοπῇ αὐτοῦ, καὶ εἶναι ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ἀπαράδεκτος δι' ἑλλείψιν προδικασίας.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 36 τοῦ περὶ Τραπεζῆς Νόμου, εἰὰν τὸ εἰς τὴν Τράπεζαν ἐνυπόθηκον κτῆμα μετεβιβάσθῃ εἰς ἄλλον πρὸ τῆς ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν κατασχέσεων ἐγγραφῆς τῆς κοινοποιήσεως τῷ ὀφειλέτῃ ἐπιταγῆς, οὐδὲν ἄλλο ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως εἰμὴ μόνον ἡ εἰς τὸν τρίτον νομέα κοινοποιήσις τῆς εἰς πληρωμὴν ἐπιταγῆς, ὅπερ ἐστὶ τῆς εἰς τὸν ὀφειλέτην κοινοποιήσεως, τοιαύτη δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου κοινοποιήσις εἰς τὸν ἐφεσιβλήτον τῆς εἰς τὸν ὀφειλέτην κοινοποιήσεως ἐπιταγῆς ἐγένετο, ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐπιδιοτηρίου, καὶ καθ' ἃ καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐφεσιβλήτου ὁμολογεῖται τῆς τοιαύτης δὲ κατὰ τὴν προμνημονευθεῖσαν εἰδικὴν διάταξιν τοῦ περὶ Τραπεζῆς Νόμου κοινοποιήσεως, ἐξ ἧς οὐδόλως κωλύεται ὁ τρίτος κύριος νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ὑπὸ τοῦ ἁρθρου 35 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου χορηγούμενον αὐτῷ ἐκλεκτικὸν δικαίωμα τοῦ νὰ καταβάλῃ τὸ βαρύνον τὸ κατεχόμενον ὑπ' αὐτοῦ κτῆμα χρέος ἢ νὰ παραχωρήσῃ αὐτὸ, ἀρκούσης διὰ τὸ κύρος τῆς ἐπερχομένης μετ' αὐτὴν ἐκτελέσεως, ὁ περὶ ἀκυρότητος τοῦ προσβαλλομένου προγράμματος λόγος τῆς ἀνακοπῆς, ὡς μὴ προηγηθείσης τῆς κατασχέσεως ἰδίας πρὸς τὸν ἐφεσιβλήτον ἐπιταγῆς ἀντικείμενον ἐγούσης τὴν παραχώρησιν τοῦ ἐπιδίκου κτήματος εἶναι ἀπορριπτίος ὡς ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀνακοπῆς ἰσχυρίζεται ἀπλῶς ὁ ἐφεσιβλήτης ὅτι ἡ Τράπεζα ἀκύρως προέβη εἰς ἐκτέλεσιν λόγῳ καθυστέρησεως τόκων μὴ ὀφειλομένων ὑπ' αὐτοῦ ὡς τρίτου διακατόχου ἐνυποθήκου κτήματος δυνάμει τῶν ἁρθρῶν 31 καὶ 38 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου ὅθεν οἱ διὰ τῶν προτάσεων ὑποβαλλόμενοι ἰσχυρισμοί, ὅτι οὐ μόνον καταβλήθησαν πάντες οἱ ὀφειλόμενοι μέχρι τῆς 30 Σηβρίου 1893 τόκοι, ἀλλὰ καὶ μέρος τοῦ κεφαλαίου οὐτινος ἐπομένως τὸ ὑπόλοιπον δὲν κατέστη ἀπαιτητὸν κατὰ τε τὸ μετὰ τοῦ ὀφειλέτου Α*** καὶ τῆς Τραπεζῆς συναφθέν δανειστικὸν συμβόλαιον καὶ κατὰ τὴν ἐπιταγὴν αὐτῆς λόγῳ καθυστέρησεως κοσμοῦ τινος τόκων, καὶ ἀληθεὶς ὑποτιθέμενοι, δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὅψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ὡς ἀπαράδεκτοι καθὼς μὴ περιεχόμενοι ἐν τῇ ἀνακοπῇ ὅθεν ματαίᾳ μὲν καθίσταται ἡ ἐξέτασις τοῦ ζητήματος. ἂν ἐδικαιούτο ἐγκύρως ἡ Τράπεζα νὰ προβῇ εἰς ἐκτέλεσιν ἀνεξαρτήτως τῆς καθυστέρησεως τῶν τόκων λόγῳ τῆς παρελεύσεως τῆς πενταετίας ἀπὸ τῆς ἀνανεώσεως τοῦ δανείου ἀναφερομένου ἐν τῷ δανειστικῷ συμβολαίῳ ὡς πενταετοῦς, ἀλυσιτελής δὲ ἡ ζητούμενη ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος ἀποδείξεις τῆς πληρωμῆς τῶν τόκων διὰ προσαγωγῆς τῶν βιβλίων τῆς Τραπεζῆς ἢ δι' ὅρκου ἐπαγομένου εἰς αὐτήν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 2 ἐδάφ. τοῦ ἁρθρου 26 τοῦ περὶ Τραπεζῆς Νόμου ἐν τῷ προγράμματι τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀπαιτεῖται μόνον νὰ περιέχεται τὸ εἶδος, ἡ θέσις τὰ ὅρια καὶ ἡ ὡς ἐγγίστα ἑκτασις τοῦ κτήματος καὶ εἰὰν ἄρα ἀληθῶς, καθ' ἃ ἰσχυρίζεται ὁ ἐφεσιβλήτης, ἐν τῷ πλειστηριασθέντι κτῆ-

ματι ὑπῆρχε, καθ' ὃν χρόνον κατεσχέθη καὶ ἐπλειστηριάσθη, καὶ τρίτος κλιβανὸς πλὴν τῶν δύο τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ προγράμματι, δὲν παράγεται ἐκ τῆς ἐλλείψεως ταύτης λόγος ἀκυρότητος τοῦ προγράμματος διὰ κακὴν ἢ ἐλλιπῆ περιγραφὴν τοῦ ἐπιδίκου κτήματος, οὐτινος καὶ τὸ εἶδος καὶ ἡ θέσις καὶ τὰ ὅρια καὶ ἡ ἑκτασις, καθ' ἃ δὲν ἀμφισβητεῖ, ἀκριβῶς ὠρίσθησαν ἀπορριπτίος ἄρα ὁ περὶ τούτου λόγος τῆς ἀνακοπῆς ὡς ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν, κατὰ διαφόρους διατάξεις τοῦ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντος δικαίου, ὁ καλῇ τῇ κρίσει κάτοχος κτήματος ἐφ' οὗ κατέβαλε δαπάνας, δι' ὧν κατέστη τοῦτο τιμωτέρον, ἔχει δικαίωμα παρακατασχέσεως αὐτοῦ μέχρι τῆς καταβολῆς τῶν δαπανῶν, αἱ διατάξεις ὅμως αὗται περὶ παρακατασχέσεως ἀντιτίθενται προφανῶς εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἁρθ. 38 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου, καθ' ἣν ὁ τρίτος κύριος ὑποχρεοῦται νὰ παραχωρήσῃ τὸ κατεχόμενον ὑπ' αὐτοῦ ἐνυπόθηκον κτῆμα, ἂν δὲν προτιμᾷ νὰ πληρώσῃ τὸ βαρύνον αὐτὸ χρέος, καὶ μόνον προσωπικὴν ἀπαιτήσιν ἔχει περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὰς βελτιώσεις ἃς διὰ τῶν καταβληθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ δαπανῶν ἐπὶνεγκεν εἰς τὸ κατασχέθην κτῆμα ἐφ' ὅσον συντρέχουσιν οἱ νόμιμοι ὅροι αὐτῆς ὅθεν ἡ διὰ τῆς ἀνακοπῆς ὑποβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐνστάσις, ἵνα τῇ ἀγνωρισθῇ δικαίωμα παρακατασχέσεως τοῦ ἐπιδίκου μέχρι καταβολῆς τῆς ἐκ βρ. 5.000 δαπάνης, ἣν, ὡς ἰσχυρίζεται κατέβαλε πρὸς ἀνέγερσιν τρίτου κλιβάνου δι' οὗ ἠρξήσεν ἡ ἀΐα αὐτοῦ, εἶναι ἀπορριπτία ὡς ἀνυπόστατος.

Ἀριθ. 313 (1906) Τμ. Α'

Εἰτηγητὴς ὁ ἀρειοκριτὴς κ. Π. ΝΙΔΕΡ

Δόσις ὅρκου.- ἀντιρρήσεις τίποις ἐγκύρου.- διπλῇ χορῇ χαρτοσήμου.

Ἐπειδὴ, κατὰ νόμον, μόνον αἱ κατὰ τοῦ τύποις ἐγκύρου τῆς ὁρκοδοσίας ἀντιρρήσεις ὡς ἐνστάσεις, κατὰ τῆς διεξακτίας δι' ὅρκου ἀποδείξεως στρεφόμεναι, εἰσὶν ἐξεταστέαι κατὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου καὶ ἥδη δ' ἡ μὲν προβαλλομένη τοιαύτη ἀντιρρήσις κατὰ τοῦ κύρους τοῦ δοτέου ὅρκου, λόγῳ μὴ νομίμου τῶν ἀντιλεγόντων κλητεύσεως, ἀποδεικνύεται ἀναληθής, καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτία ἐκ τῶν . . . , ἡ δὲ προβαλλομένη ἐτέρα τοιαύτη τῆς διπλῆς χρήσεως τοῦ χαρτοσήμου καὶ ἀληθῆς θεωρουμένη, δὲν ἐπάγεται ἀκυρότητα τῆς κλητεύσεως ἢ τῆς ὁρκοδοσίας, ἀλλ' ἀποτελεῖ παράβασιν τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου, ἐπάγουσαν πειθαρχικὴν τιμωρίαν τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου.

Ἀριθ. 317 (1906) Τμ. Β'

Εἰτηγητὴς ὁ ἀρειοκριτὴς κ. Μ. ΚΑΤΣΑΚΟΣ

Ἀποφάσεις προσδβλνται ἀναγρέδει.- πρωτοδικεῖον καὶ ἐφετεῖον.- τίς προσδβλνται.- ἐγγράφα ἐν ἀλλοδαπῇ ἐνώπιον ἐπιχωρίου ἢ ξένης ἀρχῆς.- προσαγωγή ἐνώπιον ἐλ- ληνικῆς προξενικῆς ἀρχῆς.- χαρτοδόμηαν- δος.- ἀναλογικὴ.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 812 ἐδάφ. 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰς τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναγείσεως μέσον

υπόκεινται αἱ τελεσιδικιοὶ ἀποφάσεις, κατ' ἀκολουθίαν ἢ προκειμένη αἴτησις ἀναιρέσεως, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς προσβάλλεται ἡ ὑπ' ἀριθ. 1459 τοῦ 1904 ἀπόφασις τοῦ πρωτοδικείου, εἶναι ἀπαράδεκτος. μὴ οὕτως ταύτης τελεσιδικίου, ἀλλὰ τῆς ταύτης ἐπικυρώσεως ὑπ' ἀριθ. 1830 ἰδίου ἔτους ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου (*).

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 223 ἐδ. 2 καὶ 3 τοῦ Νόμου ΧΝΣ' τοῦ 1877 περὶ Προξενικοῦ Ὁργανισμοῦ, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ΑΞΟΕ' τοῦ 1891 Νόμου, ἔχοντος ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴν, ἐγγράφα συνταχθέντα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εἴτε ἐνώπιον τῆς ἐγχωρίου, εἴτε ἐνώπιον ἄλλης ξένης ἀρχῆς, τότε μόνον εἰσὶ δεκτὰ προσαγόμενα, ὅπως γίνῃ χρήσις αὐτῶν ἐνώπιον τῆς ἐλληνικῆς προξενικῆς ἀρχῆς, ὅταν ὑποβληθῶσιν εἰς πᾶσιον τέλος χαρτοσήμου ἑνδεκα μὲν δραχμῶν, ἂν κατὰ τὴν σύνταξιν αὐτῶν ἐνώπιον τῆς ἐπιχωρίου ἢ ἄλλης ξένης ἀρχῆς κατεβλήθη τέλος ἴσον ἢ μείζον τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 222 τοῦ ΧΝΣ' Νόμου ὀφειλομένου, εἰς τὴν ἐπὶ πλέον δὲ διαφορὰν, ἣτις ὅμως οὐδέποτε δύναται νὰ ᾔῃ ἐλάσσων τῶν ἑνδεκα δραχμῶν, ἂν κατὰ τὴν ὡς εἴρηται σύνταξιν κατεβλήθη μικρότερον τέλος, ἐν μίᾳ δὲ μόνον περιπτώσει ὑποβάλλονται εἰς ἀναλογικὸν τέλος, ἥτοι ἂν ἀφορῶσιν εἰς συμφωνίας ἐκτελεσθησομένας ἐν Ἑλλάδι ἢ εἰς κινητὴν ἢ ἀκίνητον περιουσίαν κειμένην ἐν αὐτῇ τὸ δ' ἐπόμενον τέταρτον ἐδάφιον τοῦ 223 ἀρθροῦ, ὁρίζον ὅτι ἰδιωτικὰ ἐγγράφα ὑποβάλλονται προσαγόμενα ἐνώπιον τῶν προξενικῶν ἀρχῶν, ὅπως γίνῃ χρήσις αὐτῶν εἰς τέλος πᾶσιον ἢ ἀναλογικὸν κατὰ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν, συνωδὰ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 222, ἐννοεῖ προδήλως νὰ ὑποβάλλῃ τὰ ἐγγράφα ταῦτα εἰς ἀναλογικὸν τέλος ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει, καθ' ἣν εἰς τοιοῦτον τέλος ὑπόκεινται καὶ τὰ ἐνώπιον ἀλλοδαπῆς ἀρχῆς συν-

ταχθέντα, ἥτοι ἂν περιέχωσι συμφωνίας ἐκτελεσθησομένας ἐν Ἑλλάδι ἢ ἀφορῶσιν εἰς κινητὴν ἢ ἀκίνητον περιουσίαν ἐν αὐτῇ κειμένην ἢ ἀντίθετος ἐκδοχὴ ὅτι τὰ ἰδιωτικὰ ἐγγράφα ὑπόκεινται εἰς τέλος ἀναλογικόν, ἀρνεῖ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν νὰ εἶναι τοιοῦτον, ὥστε νὰ ἐπιβάλληται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἀναλογικοῦ τέλους κατὰ τοὺς περὶ Χαρτοσήμου Νόμους, ἂν ὑπέκειτο ἐγγράφον συνταχθὲν ἐν Ἑλλάδι, ἀνευ ἐρεύνης τινὸς περὶ τῆς συμφωνίας ὡς ἐκτελεστέας ἐν Ἑλλάδι, ἢ τῆς περιουσίας ὡς ἐν αὐτῇ κειμένης, ἀφ' ἐνὸς μὲν θὰ ἐδημιούργει ἀδικαιολόγητον διάκρισιν μεταξὺ δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων ὡς πρὸς τὸ καταβλητέον τέλος, ἀφ' ἑτέρου δὲ θὰ προσέκρουεν εἰς τὸ ἀτοκον ὅτι τὸ αὐτὸ ἰδιωτικὸν ἐγγράφον θὰ ὑπεβάλλετο εἰς διάφορον φορολογίαν κατὰ λόγον τῆς ἀρχῆς, ἐνώπιον τῆς ὁποίας προσάγεται, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 ἐδάφ. 3 τοῦ ΑΧΚΕ' τοῦ 1887 περὶ Χαρτοσήμου Νόμου, ἐγγράφα εἴτε δημόσια, εἴτε ἰδιωτικά, συνταχθέντα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ οὐχὶ ἐνώπιον ἐλληνικῆς ἀρχῆς καὶ προσαγόμενα ἐν Ἑλλάδι ἐνώπιον τῆς δικαστικῆς ἢ ἄλλης τοῦ κράτους ἀρχῆς τότε μόνον ὑποβάλλονται εἰς τέλος ἀναλογικόν, ὅταν ἀφορῶσιν εἰς ὑποχρεώσεις ἐκτελεστέας ἐν Ἑλλάδι, ἢ περιουσίαν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ κειμένην, ἐν ᾧ βεβαίως δὲν κεῖται ἐν τῷ σκοπῷ τοῦ νομοθέτου νὰ ποιῇται τοιαύτας ἀδικαιολογήτους διακρίσεις. Ὅθεν τὸ ἐφετέριον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀντιθίτως ἀποφηνάμενον ὅτι ἰδιωτικὸν ἐγγράφον περὶ ἀγοραπωλησίας ἀτμοπλοίου συνταχθὲν ἐν Ἀγγλίᾳ καλῶς ὑπεβλήθη εἰς ἀναλογικὸν τέλος ὑπὸ τοῦ ἐν Κάρδιο Ἑλλήνου προξένου, καὶ ἂν μὴ ἀφεώρα εἰς συμφωνίας ἐκτελεσθησομένας ἐν Ἑλλάδι, ἢ εἰς περιουσίαν ἐν αὐτῇ κειμένην, ψευδῶς ἡρμήνευσεν τὴν σφ. διάταξιν τοῦ διαληθέντος ἀρθροῦ 223, ὅπερ δίδει χώραν εἰς ἀναιρέσιν τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδ. 7 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τοῦ Δημοσίου τῆς ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου συζητήσεως, τοῦτο οὐχὶ μόνον δὲν ἡμφισβήτησε τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ τῶν ἀναιρεσιόντων περιεχόμενον καὶ μέρος τῆς βάσεως αὐτῆς ἀποτελοῦντα ἰσχυρισμὸν, ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐγγράφον δὲν ἀφεώρα εἰς συμφωνίαν ἐκτελεστέαν ἐν Ἑλλάδι, οὐδ' εἰς περιουσίαν ἐν αὐτῇ κειμένην ἀλλὰ καὶ ρητῶς μάλιστα ὡμολόγησε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον, ἐν τούτοις τὸ ἐφετέριον διὰ τῆς ἐπικουρικῆς αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προέβη εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ὡς εἴρηται ἰσχυρισμοῦ καὶ ἐδέξατο τὸ ἐναντίον αὐτοῦ, ἥτοι ὅτι τὸ ἐγγράφον περιεῖχε συμφωνίαν ἀφορῶσαν εἰς ὑποχρεώσεις τῶν ἀναιρεσιόντων ἐκτελεστέαν ἐν Ἑλλάδι, ἀλλ' οὕτω πρᾶξας ἀνεπλήρωσεν ἐξ ἐπαγγέλματος ἀμφισβήτησιν μὴ ὑποβληθεῖσαν παντάπασιν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, ἐπὶ παραβάσει τῆς οὐσιώδους διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 170 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ἐπίσης ἐπάγεται τὴν ἀναιρέσιν τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδ. 5 τῆς αὐτῆς Δικονομίας (*).

(*) Τὸ συμπέρασμα ἴσως εἶναι ὀρθόν, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῆς αἰτιολογίας τῆς τελεσιδικίας, τοῦλάχιστον ἐκ γενικῆς ἀρχῆς. Διότι μετὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἐφέσεως, ἐπίσης καλῶς δύναται τις εἰπεῖν ὅτι γίνεται τελεσιδικία καὶ ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, χωρὶς νὰ δύνηται νὰ ὑποστηριχθῇ σοβαρῶς ὅτι ἐπέρχεται μὲν τελεσιδικία τῆς πρωτοδικίου ἀποφάσεως διὰ τῆς μὴ ἐνεργείας τῆς ἐφέσεως ἢ διὰ τῆς ἀνατροπῆς αὐτῆς ἢ διὰ τῆς ἀπορρίψεως αὐτῆς ὡς ἐκπροθέσμου ἢ ὡς ἀκύρου, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τῆς κατ' οὐσίαν ἐκδικάσεως αὐτῆς καὶ εἰς τὸ αὐτὸ τέλος περιελεύσεως τῆς ἐπικυρώσεως τῆς πρωτοδικίου. Οὐδὲ ἐπὶ πλέον δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ σοβαρῶς ὅτι ἀπορριπτομένης τῆς ἐφέσεως ἐπὶ οἰοσδήποτε οὐσιαστικοῖς λόγοις, δὲν δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἀναιρέσεως ἡ πρωτόδικος, καταλείπομένης τῆς κατ' ἔφεσιν καὶ σφαλερᾶς ἔτι οὔσης. Καὶ θὰ ἥρωτᾶτο ἐπὶ πλείστον διατεῖ δὲν δύναται τις νὰ προσβάλλῃ δι' ἐφέσεως μίαν πρωτόδικον ἀπόφασιν ἐπὶ ὡσιμμένοις μόνον λόγοις, ἐπιφυλάττων τὴν προβολὴν ἐπὶ ἑτέροις δι' ἀναιρέσεως ἢ δι' ἀναψηλαφήσεως, ἀφ' οὗ εἶναι ἀπολύτως βέβαιον ὅτι δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἢ διὰ τῶν δύο βαθμῶν διέλευσις. Καθ' ὅσον ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν τὸ ὀρθόν τοῦ συμπεράσματος δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ μόνον ἐκ τοῦ περιττοῦ τῆς ἐνεργείας ἐνδίκων μέσων κατὰ τὰ τῶν πρωτοδικῶν καὶ ἐφεσίμων ἀποφάσεων, ἀφ' οὗ προδήλως ἀρκεῖ ἡ κατὰ τῶν μὲν ἢ κατὰ τῶν δέ.

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ἐν σ. 266 ΧΝΙ 1830 (1904) Ε.Α.

Ἀριθ. 319 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΥΑΛΗΣ

Ἐγγυήσις. - ἀγωγή κατά. - οὐ στοιχεῖον ἀπορία ὀφειλέτου. - ἐνστάσις ἐγγυητοῦ. - χρέος κριτέας ἀπορίας. - προβολὴ ὑπαιτιότητος δανειστοῦ. - ἐκτιμῆσις πάντων ἐγγράφων. - ἀντίφασις μεταξὺ αἰτιολογικοῦ καὶ διατακτικοῦ. - οὐ λόγος ἀναιρέσεως. - δὴλῃ ἡμέρα ἀντὶ δὲ λήξεως. - ἀδόξεια. - ἐκτιμῆσις δυνωμολογίας ρητῆς ἡμέρας. - λήψις ὑπ' ὅψιν ἐν συνόλῳ.

Ἐπειδὴ θεσπίσας ὁ Ἰουστινιανὸς διὰ τῆς Νεαρᾶς 4, νὰ μὴ χωρὶς εὐθὺς ὁ δανειστής κατὰ τοῦ ἐγγυητοῦ, ἀλλὰ νὰ καταδιώκῃ πρότερον τὸν ὀφειλέτην καὶ καθ' ὅσον δὲν ἤθελε λάβει παρ' αὐτοῦ, κατὰ τοσοῦτον νὰ στρέφῃται ὕστερον κατὰ τοῦ ἐγγυητοῦ, περιώρισεν ἀπλῶς τὸ ἀρχικὸν δικαίωμα τοῦ δανειστοῦ, δυνάμενον ἄλλοτε ἐλευθέρως νὰ καταδιώκῃ κατὰ προτίμησιν, εἴτε τὸν πρωτοφειλέτην, εἴτε τὸν ἐγγυητήν. Εἰσῆγαγεν ἄρα ἐνστάσιν ὑπὲρ τοῦ ἐγγυητοῦ καὶ δὲν κατέστησε τὴν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου ἀκαρπὸν δικαστικὴν καταδίωξιν βάσιν τῆς κατὰ τοῦ ἐγγυητοῦ ἀγωγῆς, οὕτως ὥστε νὰ ὀφείλῃ νὰ περιλαμβάνῃ ἐν αὐτῇ ὁ δανειστής ὡς στοιχεῖον ἀπαραίτητον τὴν τε προτέραν κατὰ τοῦ πρωτοφειλέτου καταδίωξιν καὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ νὰ εἰσπράξῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἀκαίτησιν. Τοῦτο δὲ ἐδέχθη καὶ ὁ νεώτερος νομοθέτης, χαρακτηρίσας ρητῶς διὰ τοῦ ἀρθροῦ 553 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας τὸ ὑπὸ τῆς Νεαρᾶς 4 χορηγηθὲν εὐεργέτημα διζήσεως ὡς ἐνστάσιν ἀναγκητικὴν.

Ἐπειδὴ, ὡς βεβαίον τὸ ἐφετεῖον ἐν τῇ δευτέρᾳ σκέψει τῆς τελευταίας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, ἡ ὑπ' ἀριθ. 1246 ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις τῶν ἐν Βόλῳ Πρωτοδικῶν ἐτάξε θέμα ἀποδείξεως περὶ τῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως τῆς προκειμένης ἀγωγῆς ἀποδείχθησμένη ἀπορία τοῦ ὀφειλέτου. Ἀβασμὸς ἄρα ἡ ἐπὶ τοιαύτῃ ἀτελείᾳ ταῦ ἀποδεικτέου θέματος αἰτίαισι τοῦ ἀναιρεσείνοντος.

Ἐπειδὴ, ὡς δέχεται τὸ ἐφετεῖον ἐν τῇ τρίτῃ προσβαλλομένῃ ἀπόφασιν, ἀντέταξεν ὁ ἀναιρεσιών, ὅτι ἡ τυχὸν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ἀποδείχθησμένη ἀπορία τοῦ ὀφειλέτου εἰς τῆς τὴν ἀπόδειξιν ἐβαρύνθη ὁ ἀναιρεσιδύνητος, προήλθεν ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ δανειστοῦ, παραλίπντος ἐξ ἀμελείας ἢ δόλου νὰ καταδιώκῃ ἐγκαίρως τὸν ὀφειλέτην, περιπεσόντα ὕστερον εἰς ἀπορίαν. Ὁρθῶς ἄρα καὶ συμφώνως πρὸς τὰ ἀρθρα 248 καὶ 552 Πολ. Δικονομίας ἀπεφάνητο τὸ ἐφετεῖον, ὅτι ὑπεχρεωτοὶ ὁ ἀναιρεσιών νὰ ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτόν, ὥστε ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως στερεῖται ὑποστάσεως.

Ἐπειδὴ ὡς πιστοῦται ἐκ τῶν τετάρτης καὶ πέμπτης σκέψεων τῆς τελευταίας τῶν ἀναιρεσιδύνητων ἀποφάσεων ἀναθεωρησάσης ὅλοσχερῶς τὰ πρότερον κριθέντα, τὸ ἐφετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὅψιν καὶ ἐξετίμησε τὰ ἔγγραφα, ἅτινα ἐπεκαλέσατο ὁ ἀναιρεσιών πρὸς ἀνταπόδειξιν τοῦ ἐπιβληθέντος τῷ ἀναιρεσιδύνητῳ θέματος (τῆς τοῦ πρωτοφειλέτου ἀπορίας) καὶ τὰ ἔγγραφα, ἅτινα ἐπεκαλέσατο πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ βαρύναντος αὐτὸν θέ-

ματος (τῆς τοῦ δανειστοῦ ὑπαιτιότητος) οἱ ἀντίθετοι ἄρα λόγοι ἀναιρέσεως εἰσὶν ἀστήρικτοι.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείνοντος προσακτομένη εἰς τὴν τρίτην προσβαλλομένην ἀπόφασιν ἀντίφασις μεταξὺ διδακτικοῦ καὶ αἰτιολογικοῦ εἶναι, ὡς διατυπῶνται, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἄσχοπος, διότι δὲν δημιουργεῖ λόγον ἀναιρέσεως (ἀρθρ. 807 Δικονομίας) ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀνακριβὴς διότι τὸ ἐφετεῖον ἐδέχθη, ὅτι ἡ περὶ τὴν καταδίωξιν τοῦ πρωτοφειλέτου ὑπαιτιότητος τοῦ δανειστοῦ ἐξημίωσε τὸν ἐγγυητήν οὐχὶ διὰ τὸ ὅλον ποσὸν τῆς ἀκαίτησεως, ὥστε βεβαίως θὰ ἦτο ἀπορριπτέα ἡ ἀγωγή, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ ἐκ βραχυῶν 720 ποσὸν τῶν τέκων, καὶ κατὰ τοῦτο κρίνει δεκτὴν τὴν ἐφῆσιν καὶ μετορρυθμίζει.

Ἐπειδὴ, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς ἐγδόξης αἰτιολογίας τῆς τελευταίας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τὸ ἐφετεῖον ἀποκρούει τὴν ἱκέρειν τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείνοντος ἐκκρεμοδικίας, διότι παρητήθη νομίμως ὁ ἐφεσιδύνητος τῆς προτέρας ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου περὶ διορθώσεως λογιστικοῦ λάθους ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἐγδόξης σκέψεως τῆς τρίτης προσβαλλομένης ἀποφάσεως. ἀναφερομένης καὶ εἰς τὴν σχετικὴν αἰτιολογίαν τῆς τοῦ πρωτοδικείου ὁμοίας ὑπ' ἀριθ. 1261 (1903), τὸ ἐφετεῖον ἐκτίθησι τὸν λόγον, δι' οὗ ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὸν περὶ ἐξοφλήσεως τῆς ἐπιδόχου ἀκαίτησεως ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσείνοντος· τὸ παράπονον ἄρα, ὅτι οὐδεμία ὑπὸ τοῦ ἐφετείου ἐδόθη εἰς τὴν ἐνστάσιν ταύτην ἀπάντησις εἶναι προφανῶς ἀστήρικτος.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι κατὰ παρερμηνείαν τῶν διατάξεων Ν. 32 Π. (22.1) Ν. 32 Β. (23.3) τὸ ἐφετεῖον ἀπεφάνητο ὅτι ἡ δὴλῃ ἡμέρα ἐπέχει τόπον ἐγλήσεως, ἐξ ἧς ὥρισε τὴν πρὸς καταβολὴν τέκου ὑποχρέωσιν τοῦ ὀφειλέτου, ἡ τοιαύτη τυχὸν παρερμηνεία δὲν δίδει χώραν εἰς ἀναιρέσιν, διότι αἱ ἀνωτέρω διατάξεις ἀπέναντι μάλιστα τῶν Ν. 10 Κ. (4.49), Ν. 9 Π. (22.1) Ν. 11 Π. (42.1) ἐμिलούντων περὶ ρητῆς προθεσμίας καὶ τῶν ἐντεῦθεν συνεπειῶν, δὲν εἶναι σαφεῖς, ὥστε νὰ ἀποκλείηται ἀνενδοιάστως ἡ ἐκδοχή, εἰς ἣν τὸ ἐφετεῖον προσεχώρησεν (ἀρθρ. 809 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ, ὡς δεικνύται ἐκ τῆς τελευταίας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τὸ ἐφετεῖον ἐκτιμῶν τὸ ὑπ' ἀριθ. 3752 συμβόλαιον ἐγγυήσεως, τὸ μεταξὺ τῶν διαδίκων συνταχθέν, δέχεται ὡς ἐξ αὐτοῦ προκύπτον, ὅτι τὰ συμβαλλόμενα μέρη συνυμολόγησαν ρητὴν ἡμέραν πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἐπιδόχου χρέους. Ἡ τοιαύτη δ' ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου ἐγγράφου οὐδένα κανόνα δικαίου προσβάλλουσα δὲν τίττει λόγον ἀναιρέσεως (ἀρθρ. 810 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτιολογίας μαρτυρεῖται, ὅτι ἐν συνόλῳ τὸ ἐφετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὅψιν τὸ ρηθὲν συμβόλαιον.

Ἀριθ. 320 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΥΑΛΗΣ

Ἀπόφασις πρωτοδικείου ὑπὸ ὄρον ὄρον ὁριστική. - ἀπορριψὶς ἐφέσεως ἐπὶ μὴ δόσει

δρουν διὰ τὸ μὴ ἀνάγκησθαι εἰς θέμα, βάρος ἢ μέδα. - χαρακτηρὸν ἀποφάσεως. - ὅρια λόγων ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς βεβαίον τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιέντος ἐκκληθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 1613 τοῦ 1901 ἀπόφασις τῶν ἐν Τριπλίτῃ Πρωτοδικῶν, ἥς ἡ ὀρθότης ἀπετέλει τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐφεσίμου δίκης, ἦτο προδικαστική, ὡς ἐπιβαλοῦσα ὅρκον, μὴ δοθέντα πρὸς τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐφέσεως, μεθ' ἐν θὰ καθίστατο ὁριστική. Ἀπορρίπτει δὲ τὴν ἐκκλησίαν ταύτην ἐπὶ τῇ σκέψει: «ὅτι ἀπευθυνομένη κατὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ μὴ περιέχουσα λόγους ὀρῶντας τὸ θέμα τοῦ ταχθέντος ὅρκου, εἶναι ἀπαράδεκτος». Κατὰ τὰ πραγματικὰ ἄρα ταῦτα περιστατικά, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι προδικαστική. Ἐπικυρώσασα δ' ἐμμέσως διὰ τῆς ἀπορρίψεως τῆς τοῦ ἀναιρεσιέντος ἐφέσεως τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ὑπόκειται μὲν κατὰ τὸ ἄρθρον 812 § 3 Πολ. Δικονομίας εἰς τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναιρέσεως μέσον, ἀλλὰ μόνον διὰ λόγους στρεφόμενους εἰς τὸ θέμα, τὸ βάρος καὶ τὰ μέσα τῆς ταχθείσης ἀποδείξεως. Οἱ ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ ὅμως καὶ τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ ἐκτιθέμενοι λόγοι ἀναιρέσεως εἰς οὐδεμίαν τῶν κατηγοριῶν τούτων ἀνάγονται. Ὅθεν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Ἀριθ. 321 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀνοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Ἐκθεσις πτωχονομικοῦ διευθισμοῦ. - μὴ ὑπογραφὴ ἐξ ἀποχωρήσεως. - κτήδεις δικαίωματι πολέμου. - στοιχεῖα. - κλήτευσις καθ' ὁμοδοσίαν.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἀγωγῆς, ὡς ἀκύρου οὗσης τῆς ἐκθέσεως περὶ συμβιβασμοῦ, αἶτε μὴ ὑπογράψαντος τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὴν περὶ ἀποτυχίας τούτου ἐκθεσιν, καίτοι παρασταθέντος κατὰ τὴν σύνταξιν αὐτῆς, ἀπορριπτικός ἐστὶ, διότι τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης αὐτοῦ ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 177 τοῦ 1903, παραδέχεται ὅτι ὁ ἐνάγων παρέστη μὲν αὐτοπροσώπως καὶ διώρισεν, ὡς ἐδικαιούτο, πληρεξούσιον πρὸς διεξαγωγὴν τῆς διαδικασίας, ἀλλ' ὅτι εἴτα ἀπῆλθεν, ἦτοι πρὸς τοῦ πέραςτος τῆς συντάξεως τῆς ἐκθέσεως.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὅτι ἐσφαλμένως τὸ ἐφετεῖον ἐδέξατο ὅτι ἡ ἀγωγή τοῦ ἐνάγοντος περιεῖχε τὰ πρὸς κτήσιν τῆς κυριότητος ἀπαιτούμενα στοιχεῖα, ἐν ᾧ δὲν ἀναφέρεται ἐν ταύτῃ ἂν τὰ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου κατεληφθέντα κτήματα, ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸν ἐθωμανὸν Μ^α, κατεῖχοντο ὑπὸ τούτων καὶ διαρκούσης τῆς ἐπαναστάσεως, ἀπορριπτικός ἐστὶ, διότι τὸ ἐφετεῖον, παραδεχόμενον διὰ τῆς τετάρτης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ «ὅτι τὰ ἐπίδικα ἀνήκον πρὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως εἰς ἐθωμανὸν καὶ ὅτι, ἐγκαταλειφθέντα ὑπὸ τούτου, περιῆλθον εἰς τὸν Δημοσίον δικαίωματι πολέμου δυνάμει τῶν σχετικῶν συνθηκῶν», προδήλως ἐννοεῖ ὅτι τὰ κτήματα ταῦτα κατεχόμενα κατὰ τὴν ἐπανάστασιν καὶ ἐγκαταλειφθέντα ὑπὸ τοῦ ἐθωμανοῦ,

κατελήφθησαν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, διαρκούντος τοῦ πολέμου.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ὅτι οἱ δοθέντες ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Ναυπάκτου ὅρκοι ἀκύρως ἐδόθησαν, ὡς μὴ κλητευθείσης τῆς ἀναιρεσιούσης νὰ παραστῇ κατὰ τὴν ὀρκοδοσίαν, ἀπορριπτικός ἐστὶ, διότι τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς ὀγδόης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως λαβὼν ὑπ' ὄψει τὰ ἐπιδοτήρια τῶν κοινοποιηθέντων ἐγγράφων ἐδέξατο ὡς ἐξαγομένην ἐξ αὐτοῦ τὴν κλήτευσιν τῆς ἀναιρεσιούσης πρὸς παράστασιν κατὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου, ἐν ἐδήλωσεν ὁ ἀντιδίκος τῆς ὅτι ἐμελλε νὰ δώσῃ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τεταγμένην ἡμέραν καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη ἐτέρας κλητεύσεως δεξαμένου δὲ τοῦ ἐφετείου τὴν κλήτευσιν ἐξ ἐκτιμήσεως τῶν ἐγγράφων, ὁ ἔλεγχος τούτων διαφεύγει τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἀρ. Πάγου (*).

Ἀριθ. 322 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀνοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Λόγος ἀνεπίδεκτος ἐκτιμήσεως. - ἀκυρότης ἐξ ἐνώσεως ἀγωγῶν νομῆς καὶ κυριότητος. - προβλητέα ἐγκαίρως. - περιδὸν ἐξέτασις ἐξ ἄλλου λόγου. - ἀπόρριψις ἐπ' ἀοριστία. - λήψις ὑπ' ὄψει προτάσεων.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὁ ἀναγόμενος εἰς τὴν παραδίαισιν τοῦ ἄρθρου 533 § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς μὴ ἀπορρίψαντος τοῦ ἐφετείου τὴν ἀγωγὴν τῶν ἐναγόντων, μὴ περιέχουσιν τὰ πραγματικὰ γεγονότα, τὰ νομιμοποιούντα αὐτοὺς πρὸς διεκδίκησιν, ἐντελὴς ἀρίστως διατυπούμενος καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, ἀπορριπτικός ἐστίν.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ὅτι τὸ ἐφετεῖον παρεδίαιτε τὸ ἄρθρον 629 τῆς Πολ. Δικονομίας, μὴ ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τῶν ἐναγόντων ὡς ἀκύρον, ὡς ἐννοούμενον ἐν ταύτῃ συνάμα αἰτήσεων περὶ κατοχῆς καὶ κυριότητος, ἐπίσης ἀπορριπτικός ἐστὶ, καθόσον ὁ αἰτῶν δὲν ἰσχυρίζεται, ὅτι ὑπέβαλεν ἑνστάσιν περὶ ἀκυρότητος τοῦ δικογράφου ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου (ἄρθρ. 811 τῆς Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως καὶ οἱ ἀναγόμενοι τὸ μὲν εἰς τὸ ὅτι τὸ ἐφετεῖον δὲν ἐπέτρεψε τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν περὶ τῆς ἀπωλείας τῶν πρωτοδικῶν προτάσεων, ἐν αἷς ἐμπεριείχετο ἡ περὶ τῆς παραγραφῆς ἑνστάσις, τὸ δὲ ὅτι ἐσφαλμένως ὑπεχρέωσε τὸ ἐφετεῖον τὸν ἀναιρεσιέντα καὶ ἐκκαλοῦντα νὰ προσαγάγῃ τὰς πρωτοδικούς προτάσεις τοῦ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὑποβολῆς τῆς ἐνστάσεως τῆς παραγραφῆς, ἐν ᾧ ἡ ἀπόδειξις τῆς μὴ υποβολῆς πρωτοδικῶς τῆς ἐνστάσεως ταύτης ἀπετέλει τὴν βάσιν τῆς παρὰ τοῦ ἐφεσιδλήτου προταθείσης ἐνστάσεως περὶ ἀπαράδεκτου τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου εἶναι μάταιον νὰ ἐξετασθῶν καθόσον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὑπ' ἀρ. 514 ἀπορρίπτει τὴν

(*) Δὲν ἀπαιτεῖται εἰδικὴ κλήτευσις πρὸς παράστασιν, ἀλλ' ἀρκεῖ ἡ γνωστοποίησις τῆς ἐν τῇ τεταγμένη ἡμέρᾳ δόσεως του.

ἐνστάτιν τῆς παραγραφῆς καὶ ὡς ἀόριστον καὶ ἀνεπίδεκτον δικαστικῆς ἐκτιμήσεως ἅτε μὴ ὀριζομένου τοῦ χρόνου τῆς ἐνάρξεως καὶ λήξεως τῆς παραγραφῆς.

Ἐπειδὴ οἱ ἕτεροι λόγοι τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ὅτι ἐσφαλμένως τὸ ἐφετεῖον ἀπέρριψεν ὡς ἀόριστον τὴν ἐνστάσιν ταύτην, ἐν ἣ σαφῶς καὶ ρητῶς ὠρίζετο ὁ χρόνος τῆς τε ἐνάρξεως καὶ λήξεως τῆς παραγραφῆς καὶ ὅτι δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς προτάσεις τοῦ ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ἐν αἷς ἐμπεριείχετο ὁ τοιοῦτος καθορισμὸς, ἀπορριπτεῖται εἰς τὸν πρῶτον μὲν ὡς ἀναγόμενος εἰς ἐκτίμησιν πραγματικῶν γεγονότων καὶ διαφεύγων τὸν ἐλεγχὸν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ δεῦτερος δὲ ὡς ἀβάσιμος, διότι ἀφ' οὗ τὸ ἐφετεῖον ἀποφαίνεται ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου, προδήλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς προτάσεις ἐν αἷς ὁ ἰσχυρισμὸς ἐκεῖνος ἐμπεριείχετο.

Ἀριθ. 324 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ
Διακοπὴ δίκης ἐκ θανάτου πληρεξουσίου. - ἐπανάληψις δηλώσει νέου. - ἐλλειπὲς θέμα ἀποδείξεως. - συμπλήρωσις ἐν ἐπιδελντέῳ ὄγκῳ.

Ἐπειδὴ ἡ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ πληρεξουσίου καὶ ἀντικλήτου τοῦ ἀναιρεσιόντος δικηγόρου Κ. Σ*** βιαίως διακοπεῖσα δίκη ἐπανελήφθη ἐκουσίως διὰ τῆς ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1905 δηλώσεως τοῦ νέου πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρεσιόντος δικηγόρου, κοινοποιηθείσης τῇ ἀναιρεσιδλήτῳ ἐταιρίᾳ, κατὰ τὸ προσαγόμενον ἐπιδοτήριον.

Ἐπειδὴ τὸ πρωτοδικεῖον διὰ μὲν τῆς πρώτης τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, ἐν ᾧ δέχεται ὅτι ἡμφισβητήθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἡ βάσις τῆς ἀγωγῆς ἐν γένει καὶ δέον νὰ ἀποδεχθῇ αὕτη ὑπὸ τῆς ἐναγούσης ἐταιρίας, ἐν τούτοις ἐν τῷ διατυπωθέντι ἐν τῷ διατακτικῷ αὐτῆς θέματι τῆς ἀποδείξεως δὲν περιέλαβε τὸ οὐσιώδες καὶ μέρος τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ἀποτελοῦν γεγονὸς ὅτι ὁ ἀγοράσας τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα ἐμπορεύματα Α. Α*** ἐνήργει κατ' ἐντολὴν ἢ πρόστησιν τοῦ ἐναγομένου, οὕτω δὲ παρέβιασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἄρθρου 249 ἐδ. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ ἐν τῷ θέματι τῆς ἀποδείξεως δέον νὰ περιέχωνται οἱ προέχοντες καὶ εἰς τὴν διάγνωσιν τῆς ὑποθέσεως ἐπιρροὴν κεκτημένοι ἰσχυρισμοί, διὰ δὲ τῆς δευτέρας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ἐκτιμήσαν τὰς διεξαχθείσας ἀποδείξεις καὶ ἐπιβαλὼν τῇ ἐναγούσῃ ἀνακληρωτικὸν ὅρκον, περιέλαβεν ἐν τῷ θέματι αὐτοῦ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Α. Α*** ἐνήργει κατ' ἐντολὴν καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἐναγομένου, περὶ οὗ, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, δὲν εἶχε ταχθῇ θέμα ἀποδείξεως, οὕτω δὲ παρέβιασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἄρθρου 379 τῆς Πολ. Δικονομίας, κατὰ τὴν σαφῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὁποίου ἀναγκαῖος ὅρκος ἐπιβάλλεται περὶ τῶν γεγονότων, περὶ ὧν εἶχε προηγουμένως διαταχθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀπόδειξις.

Ἀριθ. 325 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΛΙΑΔΗΣ
Ἐκχώρησις ὀφειλομένων ὑπὸ Δημοδίου. -

εἰδοποιήσις ἀρμοδίου ὑπουργείου. - πληρωμαὶ ἐντάλματι ὀφθαλμ. - ἀνεφάρμοστον. - μισθώσεις διὰ σχολεῖα. - γυνωμοδότησις ἐπιθεωρητοῦ. - δικανικὴ ἀπόδειξις. - οὐ περαιτέρω.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 86 τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου ὀρίζον ὅτι ἐπὶ κατασχέσεως ἢ ἐκχωρήσεως χρημάτων ὀφειλομένων ἀπὸ τὸ Δημόσιον πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ καὶ τὸ ὑπουργεῖον εἰς ὃ ὑπάγεται ἡ δαπάνη, οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἐπὶ ἐκχωρήσεως ἀπαιτήσεως κατὰ Δήμου, πηγαζούσης ἐκ μισθωμάτων οἰκίας μισθωθείσης ὑπ' αὐτοῦ διὰ δημοτικὸν σχολεῖον, διότι ἡ διάταξις τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου σφοδρᾶ εἰς χρέος τοῦ Δημοσίου καὶ προϋποθέτει ὑπουργεῖον ἐκδίδον τὸ ἐντάλμα τῆς πληρωμῆς, ἐν ᾧ διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐκ τῆς ρηθείσης αἰτίας χρέους τοῦ Δήμου, τὸ ἐντάλμα ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ δημάρχου καὶ πληρώνεται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δημοσίου ταμείου ἐκ τῶν εἰς χεῖρας τοῦ δημοτικῶν προσόδων, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ἀναμειχθῇ ὑπουργεῖον τι εἰς τὴν ἐκδοσιν ἢ τὴν πληρωμὴν τοῦ ὑπὸ τοῦ δημάρχου ἐκδιδομένου ἐντάλματος, ἄρθρα 54, 63 Νόμ. ΒΤΜΘ' τοῦ 1895.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ πρωτοδικεῖον ἐδέχθη ἀποδεικνυμένην ἐξ ἐπισήμων ἐγγράφων τὴν μετὰ προηγουμένην τοῦ ἀρμοδίου ἐπιθεωρητοῦ γυνωμοδότησιν, μισθωσιν τῆς ἐν λόγῳ οἰκίας διὰ δημοτικὸν σχολεῖον, δικανικῶς ἐν πεπεισμένον περὶ τοῦ γεγονότος τούτου ὁρθῶς δὲν διέταξεν περὶ αὐτοῦ ἀπόδειξιν, καίπερ ἀμφισβητηθέντος ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιόντος, ἄρθρ. 244 Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 326 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΛΙΑΔΗΣ
Συντηρητικὴ κατὰσχέσις πλοίου. - οὐ παρακώλυσις κινήσεως.

Ἐπειδὴ τοῦ ἄρθρου 215 Ἐμπορ. Νόμου ἀφορῶντος μόνον εἰς τὰς ἀναγκαστικὰς κατασχέσεις πλοίων, οὐδεμιᾶς δὲ διατάξεως ὑπαρχούσης ἐν τῷ Ἐμπορικῷ Νόμῳ περὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως αὐτῶν, ἐφαρμοστῆται εἰσὶ καὶ ὡς πρὸς ταύτας αἱ περὶ κατασχέσεως κινήτων, οἷα εἰσὶ καὶ τὰ πλοῖα (ἄρθρον 190 Ἐμπορ. Νόμου) διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας. Κατ' αὐτὰς ὁ κάτοχος τοῦ εἰς χεῖρας αὐτοῦ κατασχεθέντος κινήτου, ἐὰν δὲν διατάχῃ ἄλλο τι ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, παραμένει τοιοῦτος καὶ μετὰ τὴν κατάσχεσιν, μὴ κωλυόμενος ὑπὸ τινος διατάξεως τοῦ νόμου νὰ κάμῃ ὅποιαν ἐκάμει καὶ πρὸ τῆς κατασχέσεως χρῆσιν αὐτοῦ καὶ ὑπόχρεως ὦν μόνον, ὡς πᾶς μεσεγγυοῦχος, νὰ παραδώσῃ ἐν καιρῷ τὸ κατασχεθὲν εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον, ἄρθρ. 1039 Πολ. Δικονομίας. Ἐν προκειμένῳ ἄρα οἱ ἀναιρεσιόντες, εἰς ὧν τὰς χεῖρας κατεσχέθη τὸ πλοῖον, ὡς δέχεται καὶ τὸ ἐφετεῖον, ἠδύναντο νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἐκτελοῦντες δι' αὐτοῦ πλόας καὶ ὁ Διμενάρχης Πειραιῶς, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ πλοῖον κατεσχέθη συντηρητικῶς παρὰ τὸν νόμον ἠρνήθη αὐτοῖς τὴν ἐκδοσιν ἀποδημητηρίων ἐγγράφων τὸ δικάσαν κατ' ἀκολουθίαν ἐφετεῖον, τούναντιον δεχθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, παρέβιασε τὰς ρηθείσας οὐ-

σιώδεις διατάξεις της Πολ. Δικονομίας και τὸν Ἐμπορικὸν Νόμον καὶ ἀναιρετέα ἐστὶ τοῦτω τῷ λόγῳ ἡ ἀπόφασίς του, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 5 Πολ. Δικονομίας (*).

Ἀριθ. 329 (1906) Τμ. Β'

Ἐισηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

Ἀποφάσις ἐπὶ λογοδοσίας. - προσδιορισμὸς εἰκαζομένου ἑλλείμματος. - οὐκ ἐπιδικασίς ἀπαιτήσεως. - τρόπος ἐξαναγκασμοῦ. - οὐκ ἔγγραπτεὰ προσημειώσις.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ τμήμα τοῦτο τοῦ Ἀρείου Πάγου σύμφωνον ἔχει τὴν γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ἄνω ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Α' τμήματος αὐτοῦ ἐξενηχθεῖσαν ὅτι ὁ διὰ τῆς διατασσούσης λογοδοσίας ὁριστικῆς ἀποφάσεως προσδιορισμὸς τοῦ ποσοῦ τοῦ εἰκαζομένου ἑλλείμματος, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρ. 702, 703 καὶ 695 Πολ. Δικονομίας δὲν περιλαμβάνει ἐπιδίκασιν ἀπαιτήσεως, διότι τὸ εἰκαζόμενον τοῦτο ἑλλείμμα δὲν εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς ὀφειλῆς ἀλλὰ τρόπος ἐξαναγκάσεως εἰς λογοδοσίαν τοῦ δοσιλόγου διὰ τῆς τοιαύτης διατάξεως καθισταμένου ὑποχρέου εἰς λογοδοσίαν καὶ οὐχὶ ὀφείλετο τῆς ὀριζομένης ταύτης ποσότητος, ἣν πιθανῶς ὁ δοσιλόγος ἐκ τῆς λογοδοσίας νὰ καταδειχθῇ ὅτι οὐδῶλος ὀφείλει, ἀλλ' ὅτι καὶ ὡς δανειστῆς δικαιούται ν' ἀπαιτῇ ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος αὐτῆς. Τοῦ ἄρθρου δὲ 23 § 3 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου ἀπαιτούμετος ὅπως ἐγγραφῇ προσημειώσις νὰ ἐπιδικασθῇ πρωτοκλήτως ἡ ἀπαιτήσις, τοῦθ' ἔπερ κατὰ τὰ ἀνωτέρω δὲν περιλαμβάνει ἡ περὶ τοῦ εἰκαζομένου ἑλλείμματος διάταξις τῆς διατασσούσης λογοδοσίαν ἀποφάσεως, ἐφαλμένως τὸ δικάσαν πρωτοδικεῖον ἐναντίᾳ ἀποφηνάμενον ἐθεώρησεν ἀπορριπτεῖν τὴν ὑπὸ κρίσιν περὶ ἐπιδίκασις προσημειώσεως ἀγωγὴν τοῦ ἐναγόντος λόγῳ ὅτι διὰ τῆς περὶ λογοδοσίας ἀποφάσεως ἐπιδικάζεται πρωτοδικῶς ἡ περὶ εἰκαζομένου ἑλλείμματος ἀπαιτήσις καὶ ὅτι καλῶς δύναται ταύτης ἐνεγράφῃ ἡ περὶ ἧς πρόκειται προσημειώσις.

Ἀριθ. 331 (1906) Τμ. Α'

Ἐισηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΑΣ
Μεταβολὴ βάσεως ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἱστορικῆς αἰτίας καὶ τοῦ νομικοῦ λόγου τῆς ἐπιδίκου ἀγωγῆς σαφῶς προκύπτει, ὅτι αὕτη μίαν καὶ μόνην βάσιν ἔχει, τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐγγραφείσης προσημειώσεως ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Ν. Ρ^{***} ἐπὶ μεριδίου τοῦ ὅλου κτήματος κτήματος Ἀρδανείου τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ Ο. Α^{***} ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ μερίδιον, ἐφ' οὗ ἐνεγράφη ἡ ρηθεῖσα προσημειώσις δὲν ἀνῆκε τῷ ὀφειλέτῃ αὐτοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγγραφῆς τῆς προσημειώσεως, ἀλλ' εἰς τὸν δικαιοπάροχον αὐτῶν ἰδίως δὲ ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ περικοπῆς : «ὅτι ἡ ἐγγραφείσα αὕτη προσημειώσις ἐνεγράφη ἀκύρως καὶ παρανόμως ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου πρὸς ἀσφάλειαν ἀπαιτήσεώς του, καθόσον τὸ μερίδιον, ἐφ' οὗ ἐνεγράφη ἡ προσημειώσις κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς

ἐγγραφῆς τῆς καὶ πολὺ ταύτης πρότερον δὲν ἀνῆκε πλέον εἰς τὸν ὀφειλέτην τοῦ ἀντιδίκου Ο^{***} ἀλλ' εἰς τοὺς δικαιοπάροχους καὶ συνεπῶς ὁ ἀντιδίκος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγγράφῃ προσημεώσιν ἐπὶ κτήματος μὴ ἀνήκοντος εἰς τὸν ὀφειλέτην του», ἀποκρούει τὴν κρίσιν, ὅτι ζητεῖται διὰ τῆς ἐπιδίκου ἀγωγῆς ἡ ἀκύρωσις τῆς προσημειώσεως διὰ τὸν λόγον ὅτι αὕτη ἐνεγράφη ἀορίστως, ἣν βάσιν ἐδημιούργησεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, στηριχθεῖσα ἐπὶ τῆς μόνης λέξεως «ἀορίστως», ἥτις ἀναγινώσκεται ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς ἀγωγῆς καὶ ἥτις διηγηματικῶς ἐρρίφθη κατ' ἀκολουθίαν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀναιρετέα ἐστὶ καθὼς μεταβάλλουσα τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ διὰ παραβάσιν τῶν ἄρθρων 170 καὶ 158 Πολ. Δικονομίας, συνωδᾷ τῷ ἄρθρῳ 807 § 5 αὐτῆς.

Ἀριθ. 332 (1906) Τμ. Α'

Ἐισηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Παραχώρησις σιδηροδρομικαῖς ἐταιρίαις. - μετακλητὴ κυριότης. - ἀποζημιώσις ἐκ παραδοθέντος. - εὐθύναι.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ Νόμου ΣΜΑ' τοῦ 1867 τοῦ κυροῦντος τὴν ἀπὸ 14 Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους σύμβασιν περὶ συστάσεως σιδηροδρόμου ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ, παρεχωρήθη τῇ ἀναδόχῳ αὐτοῦ ἀποκλειστικὸν μὲν προνόμιον πρὸς κατασκευὴν τοῦ σιδηροδρόμου τούτου, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει τῶν περὶ τῶν ἀντικειμένων τούτων ἰσχυουσῶν διατάξεων τῶν Νόμων ΤΖ' τοῦ 1855, ΡΙΕ' τοῦ 1857 καὶ ΡΝΖ' τοῦ 1866, ἐκ τῶν ρηθέντων δὲ νόμων, σαφῶς ἐρίζοντων ὅτι ἡ τοιαύτη παραχώρησις δικαιώματος ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου εἰς ἐταιρίαν ἢ ἰδιώτην πρὸς σύστασιν σιδηροδρομικῆς γραμμῆς συνυμολογεῖται ἐφ' ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα, μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ὅποιου ὁ σιδηροδρόμος μεθ' ὅλων τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ μεταβαίνει εἰς τὴν πλήρη κυριότητα τοῦ Δημοσίου, προδήλως συναγεται ὅτι τὸ Δημόσιον διὰ τῆς συνυμολογήσεως τοιαύτης συμβάσεως, οὐδῶλος ἀποξενουταὶ τῆς κυριότητος, ἀλλὰ παρέχει μόνον πρὸς δημόσιον σκοπὸν εἰς τὴν ἀνάδοχον τὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ χρῆσιν τῶν πρὸς σύστασιν τοιαύτης ἀναγκαίων γηπέδων ἐφ' ὠρισμένον χρόνον ὅθεν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἀποφηνάμενον ὅτι ὑπόχρεων πρὸς ἀποζημιώσιν διὰ τὴν καταληφθεῖσαν ἔκτασιν ἐκ τοῦ γηπέδου τῆς ἀναιρεσιδλήτου, λόγῳ ἀνοίξεως ὁδοῦ παραπλεύρως τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, εἶναι οὐχὶ ἡ ἐταιρία τῶν σιδηροδρόμων ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ, ἀλλὰ τὸ Δημόσιον ὡς παρόδιος ἰδιοκτήτης, ὁρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμωσε τὰς ἀνωτέρω παρατεθείσας διατάξεις τῶν νόμων καὶ συνεπῶς ἀπορριπτεῖν τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τοῦ Δημοσίου (*).

(*) Ἐπικυρῶται ἡ ἐν σελ. 249 ΧVII 1447 Ε. Α. καὶ τὰς αὐτῆς περαιτέρω παραπομπάς. Ἡ «Θέμις» δύναται νὰ καυχῇ ὅτι ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ ἡ-ρατο νίκην καταφανῇ διὰ τῆς ἀποδογῆς τῆς ὀρθῆς ἐκδογῆς.

(*) Πρὸλ. καὶ τὴν ἐν σελ. 227 ΧVII 232 Α. II.

Ἀριθ. 333 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Ἀποδοτέυσις ἐκ τραυμάτων. - παντελής ἀχρηστία μέλους. - σύνταξις. - αὐξήσις δι' ἑκάστον ἔτος ὑπηρεσίας. - περιπτώσεις.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 13 τοῦ Νόμου ΣΕ' τῆς 19 Αὐγούστου 1853 περὶ τῶν συντάξεων τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς, οἱ ἐνεκα τραυμάτων προερχομένων ἐκ συμβεβηκότων τοῦ πολέμου ἢ δυστυχημάτων ἐν ὑπηρεσίᾳ, ἀποστρατευόμενοι στρατιωτικοί, ἐάν ἐκ τοῦ τραύματος ἐπῆλθε παντελής ἀχρηστία μέλους τινὸς τοῦ σώματος, ἔχουσι δικαίωμα πρὸς τὸν ἐλάχιστον ὅρον τῆς δι' ἀρχαιότητα συντάξεως, αὐξανόμενον κατὰ τὸ ἐν εἰκοστὸν τῆς διαφορᾶς τοῦ ἐλαχίστου πρὸς τὸν μέγιστον ὅρον τῆς συντάξεως ταύτης δι' ἑκάστον ἔτος τῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας τοῦ στρατιωτικοῦ, ὁ δὲ μέγιστος ὅρος τῆς ἐν λόγῳ συντάξεως ἀποκτᾶται μετὰ εἰκοσαετῇ ὑπηρεσίᾳ ἐν τῷ στρατῷ δεχθὲν κατ' ἀκολουθίαν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ὁ ἀναιρεσιδύτης ἀνθυπολοχαγὸς ὢν τοῦ Πεζικοῦ καὶ ἔχων συμπληρωμένην εἰκοσαετῇ καὶ πλέον ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίᾳ, ἐτραυματίσθη ἐν συμπλοκῇ μετὰ ληστῶν, ἐξ οὗ τραύματος ἐπαθε παντελὴ ἀχρηστίαν τοῦ ἀριστεροῦ σκέλους ὀρθῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὸ προμνησθὲν ἄρθρον τοῦ ΣΕ' Νόμου ἀπεφῆναι, ὅτι δικαιούται εἰς τὸν μέγιστον ὅρον τῆς δι' ἀρχαιότητα συντάξεως τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, καθόσον ὁ ἐπελθὼν Νόμος ἡ Α' τοῦ 1864 οὐδαμῶς ἐτροποποίησε διὰ τῶν ἄρθρων 4 καὶ 5 αὐτοῦ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ προηγουμένου νόμου, ἀλλὰ τὴν τοῦ ἄρθρου 14 τὴν προνοοῦσαν περὶ τῶν ἐλαφροτέρων τραυμάτων ἢ νοσημάτων, καὶ ταύτην ὑπὲρ τῶν στρατιωτικῶν ὡς ἐλαττώσας τὰ 25 ἔτη τῆς ὑπηρεσίας εἰς 20, μεθ' ἧς ἀρχεῖται ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ κατὰ ἐν εἰκοστὸν ἐτησίως αὐξήσις τοῦ ἐλαχίστου ὅρου, τὰ δὲ 45 ἔτη εἰς 40, μεθ' ἧς ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει ἀποκτᾶται ὁ μέγιστος ὅρος τῆς συντάξεως ὁ ἀνάμικτος κατὰ ταῦτα ἐλέγχεται ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος (*),

Ἀριθ. 334 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Γ. ΦΑΣΙΛΑΚΗΣ

Λόγος ἀναιρέσεως ὑποβαλλόμενος ὀλομελείᾳ. παραιτήσις ἀπὸ καὶ ὀχρεϊκῶν. - ἐπικαρπία. - βάρυνός ἀποζημιώσει ρυμοτομίας. - προδοτικὴ πλήρους κυριότητος ὡς καταπιστευματοδότης. - λήψις ὑπ' ὅψι διαθήκης.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσιδύτης παραιτούμενος τοῦ πρώτου λόγου ἀναιρέσεως καθ' ὅν τὰ τακτικά δικαστήρια δὲν ἔχουσιν νὰ ἀποφαινῶνται περὶ τῶν δικαιουμένων καὶ ὑποχρέων εἰς ἀποζημιώσιν λόγῳ ρυμοτομίας κατὰ τὸ διάταγμα τῆς 9 Ἀπριλίου 1836, περὶ οὗ κρίνει ἡ ὀλομελεία τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὸν Νόμον ΧΜΖ' τῆς 28 Ἰουλίου 1877, παραιτεῖται καὶ τοῦ δευτέρου συναφοῦς λόγου ἀναιρέσεως, ἄγοντος εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, καθόσον

ἡ διὰ τοῦ λόγου τούτου προβαλλομένη τελεσιδικία τῆς διοικητικῆς ἀποφάσεως φέρει ἀναγκαιῶς εἰς ἐξέτασιν τὸ ζήτημα, ἐάν ἡ ἀναιρεσιδύτης τοῦ ἐφετείου ἀπόφασις ὡς θίγουσα τὸ δεδικασμένον τοῦτο, ἐπεμβαίνει εἰς διοικητικὰ καθήκοντα, ὅπερ ἐπίσης κρίνει ἡ ὀλομελεία καὶ οὐχὶ τὸ τμήμα τοῦτο τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἀπὸ τοιαύτης ὁμῶς παραπομπῆς εἰς τὴν ὀλομελείαν παραιτεῖται ὁ ἀναιρεσιδύτης, ἐπομένως καὶ τοῦ λόγου τούτου, μεθ' ἧς τὸ τμήμα τοῦτο προβαίνει εἰς ἐξέτασιν τῶν λοιπῶν λόγων ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν προσαγομένων προτάσεων τοῦ ἐφετείου, ὁ ἀναιρεσιδύτης πρὸς ἀπέκρουσιν τῆς κατ' ἐπιταγῆς ἀνακοπῆς τῆς ἀναιρεσιδύτης, ἐρείδομένης εἰς τὸ ὅτι αὐτὴ ὡς ἐπικαρπώτρια, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 31045 τῆς 27 Δεμβρίου 1892 δημοσίας διαθήκης δὲν ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς λόγῳ ρυμοτομίας ἐξευρεθείσης διὰ πραγματογνωμοσύνης ἀποζημιώσεως προέβαλεν, ὅτι ἡ ἐπιταγθεῖσα ἀναιρεσιδύτης εἶναι τελείως κυρία τοῦ ἐκ τῆς ρυμοτομίας αὐξανόμενου καὶ ὀφελουμένου ἀκινήτου κτήματος ὡς καταπιστευματοδότης καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τούτου ἐπικατέστη τὴν ἄνω μνησθεῖσαν διαθήκην. Ταύτην ὁμῶς τὸ ἐφετεῖον δὲν ἔλαβε ποσῶς ὑπ' ὄψιν πρὸς ἐκτίμησιν τῆς ἀληθείας τοῦ οὐσιώδους τούτου ἰσχυρισμοῦ ἔχοντος ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐκδασιν τῆς διαιρέσεως. Οὕτω δὲ παρέβη τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 252 τῆς Πολ. Δικονομίας καθ' ἣν οἱ διάδικοι δικαιούνται νὰ ἐπικαλεσθῶσι δημόσια ἔγγραφα δι' ὧν δύναται νὰ πεισθῇ ὁ δικαστὴς περὶ τῆς ἀληθείας τοιούτων οὐσιωδῶν ἰσχυρισμῶν των, καὶ κατέστησε ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 807 § 5 Πολ. Δικονομίας (*).

Ἀριθ. 336 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΨΑΛΗΣ

Ἀποδοτέυσις. - προηγουμένη ἐξέλεγχξις περὶ δόσεως. - αὐτεπὶ ἀποδοτέυσις. - οὐ δυνατὴ ἀποδοτέυσις ἐπὶ ἄλλῳ ἀνεξετάσῳ λόγῳ. - ἐπιρροὴ ἐπὶ ποδοῦ συντάξεως. - ἀποδοτικὴ ἐγγράφων ὑγειονομικῇ ἐπιτροπῇ.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 14 τοῦ Νόμου ΡΟΗ' τῆς 7 Μαρτίου 1851, 8, 9 καὶ 11 τοῦ Νόμου ΣΕ' τῆς 19 Αὐγούστου 1852, 13, 14, 16 καὶ ἐπομένων τοῦ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ νόμου ἐκδοθέντος Β. Διατάγματος τῆς 5 Σεπτεμβρίου 1852 καὶ 9 τοῦ Νόμου ἡ Α' τῆς 13 Νοεμβρίου 1864, ἐπαρκῶς συναγεται ὅτι οὐδεὶς ἀξιωματικὸς μετατίθεται αὐτεπαγγέλτως ἢ ἐπὶ τῇ αἰτήσεϊ του εἰς ἀποστρατείαν, ἂν μὴ οἱ δικαιολογούντες τὴν ἀποστρατείαν λόγοι ἦθελον ἐξελεγχθῇ ὑπὸ τῶν τεταγμένων στρατιωτικῶν κατὰ διατυπώσεις, ὅς οἱ ἀνωτέρω νόμοι καὶ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῶν Διατάγματα ἐρίθουσιν, διότι ἡ διὰ τῶν νομίμων τούτων μέσων ἐξακρίβωσις τῶν λόγων τῆς ἀποστρατείας ἀπορρᾷ οὐ μόνον εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἣν ὁ νομοθέτης δι' ἀνωτέρους σκοποὺς περιφρουρεῖ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν κανονισμὸν

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ἐν σελ. 377 ΧVII 170 Ε. Α. Πρὸς τὰς αὐτὰς σημειώσεις μας.

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ἐν σελ. 452 ΧVII 439 Ε. Α.

της απονεμητέας εις τὸν ἀποστρατευόμενον συντάξεως, ἥς τὸ ποσὸν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς αἰτίας δι' ἣν ἡ ἀποστρατεία γίνεται. Τούτου δ' ἐνεκεν, ἀπαιτεῖται ἵνα ἡ ἐξέλεξις τελεῖται πρὶν ἢ ἐξέλθῃ ὁ ἀξιωματικός τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, ἥτοι πρὶν ἀποστρατευθῇ (ἄρθρ. 14 τοῦ Διατάγματος). Ἐντεῦθεν ἐκτείνεται, ὅτι ἂν ὁ ἀξιωματικός ἡτήσατο τὴν ἀποστρατείαν τοῦ δι' αἰτίαν, ἥς ἡ παραδοχὴ θὰ συνεπήγγοτο κατὰ νόμον τὴν ἀπονομήν τοῦ ἀνωτάτου ὅρου τῆς συντάξεως τοῦ βαθμοῦ του, ὁ ὑπουργός, εἰς ὃν ἡ αἴτησις ἀπηυθύνθη, δὲν δύναται ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐνεργείας τῶν κεκανονισμένων διατυπώσεων νὰ μεταθέσῃ τὸν αἰτοῦντα εἰς ἀποστρατείαν ἐπὶ ἄλλῃ αἰτίᾳ διαφόρῃ τῆς ἐν τῇ αἰτήσει τοῦ ἐκτιθεμένης καὶ ὑποβιβαζούσης κατὰ νόμον τὸ ποσὸν τῆς ἀπονεμητέας συντάξεως εἰς τὸν ἐλάχιστον ὅρον.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου καθ' ὃ ἐδέχθη τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ μὲν αἰτῶν ὑπεπιμελητὴς ὢν τοῦ στρατοῦ, ἡτήσατο τὴν ἀποστρατείαν τοῦ ὡς παθὼν ὀργανικὴν τοῦ στομάχου νόσον ἐνεκα τῶν κακουχιῶν τοῦ πολέμου τοῦ 1897 καὶ καταστάς ἐντεῦθεν ἀνίκανος νὰ ὑπηρετῇ. Ὁ δὲ Ὑπουργός τῶν Στρατιωτικῶν μετέθεσε τὸν αἰτοῦντα εἰς ἀποστρατείαν ἄνευ τηρήσεως οὐδεμιᾶς διατυπώσεως διὰ Β. Διατάγματος ἀναγράφοντος αἰτίαν ἄλλοιαν τῆς ἐν τῇ αἰτήσεσι ἐκτιθεμένης καὶ ἀπένειμεν αὐτῷ τὴν κατὰ τὴν διάφορον ταύτην αἰτίαν ἀναλογούσαν σύνταξιν, ἥτοι τὸν ἐλάχιστον ὅρον, ἐν ᾧ ἡ αἰτία, δι' ἣν ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἐζήτει τὴν ἀποστράτευσίν του, ἀληθῆς ἐλεγχόμενη θὰ παρέιχε δικαίωμα εἰς τὸν ἀνωτάτον ὅρον τῆς συντάξεως κατὰ τὸ ἐδάφ. 3 τοῦ ἄρθρ. 13 τοῦ ΣΕ' Νόμου. Κατ' ἐρῆθην ἄρα ἐρμηνείαν τῶν ἀνωτέρω νόμων ἠκύρωσε τὸ ἐφετεῖον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν περιστατικῶν τούτων τὴν εἰς ἀποστρατείαν μετάθεσιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἐπιδίκασεν αὐτῷ τὴν διαφορὰν τοῦ μισθοῦ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑπεπιμελητοῦ (ἀντισυνταγματάρχου) ὃν κατεῖχε πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ἀπονεμηθείσης συντάξεως.

Ἐπειδὴ, ὡς βεβαίον τὸ ἐφετεῖον ἐν τῇ τρίτῃ αἰτιολογίᾳ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως συνωμολόγησε τὸ Δημόσιον, ὅτι οὐδεμία τῶν διατυπώσεων ἐτηρήθη ἐκ τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τῶν ἄρθρων 17-22 τοῦ προμνημονευθέντος Β. Διατάγ. πρὸς ἀπονομήν τῆς αἰτηθείσης συντάξεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐκ τῶν ἄρθρ. δὲ τούτων τὸ 21 ὑποχρεοῖ τὸν Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν νὰ ἀποστέλλῃ τὰ ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἄρθροις διαλαμβανόμενα ἐγγραφα εἰς μίαν τῶν ὑγειονομικῶν ἐπιτροπῶν, ἥτις θέλει ἐλέγχει τὸ ἐπιστημονικὸν μέρος καὶ ἀποφαίνεσθαι ἂν τὸ πάθημα τοῦ αἰτοῦντος παρέχῃ δικαίωμα εἰς σύνταξιν. Κατ' ἀκολουθίαν ἀποκρούει τὸν τυχόν ἐφεσίμωσ προταθέντα ἰσχυρισμὸν τοῦ Δημοσίου, ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν παρέπεμψε τὴν αἴτησιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς τὴν ἀνωτάτην ὑγειονομικὴν ἐπιτροπὴν, ἀποφανεῖσαν ὑπὲρ αὐτοῦ οὐδὲν ἄρα ὑπάρχει ἀναιτιολόγητον.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν διετάθη ἐφεσίμωσ τὸ Δημόσιον, ὡς ἰσχυρίζεται, ὅτι ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἡ προελέγξασα τὴν αἴτησιν ἐπιτροπὴ περὶ ἀπονομῆς συντάξεως, εἰς ἣν διεβιβάσθησαν τὰ

ἐγγραφα, ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς εἶναι ἄχρηστος, διότι ἡ ἀπόφασις τῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθρ. 35 τοῦ Β. Διατάγματος ἰδρύεται ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Στρατιωτικῶν, θὰ εἴχε σημασίαν τινα, ἂν ἐπὶ ἤρχετο μετὰ τὴν ἐκτελεσθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων στρατιωτικῶν ἀρχῶν κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις ἐξακριβῶσιν τοῦ νοσήματος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἥτις κατὰ τὰ προειρημένα δὲν ἐγένετο. Ἡ παράλειψις δὲ ἀπαντήσεως τοῦ δικαστοῦ εἰς ἰσχυρισμὸν ἐπουσιώδῃ δὲν παράγει λόγον ἀναιρέσεως.

Ἀριθ. 337 (1906) Τμ. Α'

Εἰτηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Πώλησις ἐν τελωνεῖῳ ἐπὶ πλειστηριασμοῦ. — ἐκδοχὴ πωλήσεως ἐν εὐρισκόμενη καταστάσει. — Λόγοι ἐκτὸς αὐτῆς ἀχρηστοί.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐκτιμῶν τὰ διάφορα ἐγγραφα, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἀπὸ 19 Ὀκτωβρίου 1889 ἐκθεσιν πλειστηριασμοῦ, δι' ὧν ἐπωλήθησαν τὰ ἐν τῷ τελωνεῖῳ ἐμπορεύματα εἰς τὸν δικαιопάροχον τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἀναιρεσιβλήτου Θ. Κ^α, δέχεται ὅτι ταῦτα ἐπωλήθησαν εἰς οἷαν εὕρισκοντο ἐν τῷ τελωνεῖῳ καταστάσει μετὰ τὴν βλάβην αὐτῶν, καὶ ἄνευ μεταβιβάσεως δικαιοῦτός τινος ἐπὶ ἀποζημιώσεσι κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐπομένως ὁ πρῶτος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως τῆς τε κυρίας καὶ προσθέτου ὅτι τὸ ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τοῦ οὔτε ἀπῆντησεν εἰς τὸν ἐν ταῖς προτάσεσιν ἰσχυρισμὸν τοῦ ὅτι αὐτὴ ἡ ἐκποιήσασα ἐταιρία ἦν ὁ ἐν τῇ φορτωτικῇ παραλήπτῃ τοῦ φορτίου, οὐδεμίαν νομικὴν σημασίαν ἔχει, διότι καὶ τούτου ἀληθοῦς ὑποτιθεμένου, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἔχει ὀρθῶς ἐν ὅσῳ αὐτὴ παραδέχεται ὅτι ἡ ἐκποιήσασα ἐταιρία εἴτε ἦν εἴτε οὐ παραλήπτρια τοῦ φορτίου, δὲν μεταβίβασεν εἰς τὸν δικαιопάροχον τοῦ ἐνάγοντος διὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἀξιῶσιν, ἀλλὰ μόνον τὴν κυριότητα τῶν βεβλαμμένων ἐμπορευμάτων.

Ἐπειδὴ οἱ πρόσθετοι λόγοι ἀναιρέσεως 2-10 στηρίζονται ἐπὶ δύο βάσεων, ἀρ' ἐνὸς μὲν ὅτι τὰ δικαιώματα τοῦ ἀρχικοῦ φορτωτοῦ ἐπὶ ἀποζημιώσεσι διὰ τὴν βλάβην τῶν κατατεθειμένων ἐν τῷ τελωνεῖῳ ἐμπορευμάτων μεταβιβάσθησαν εἰς τὸν δικαιопάροχον τοῦ ἐνάγοντος διὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀρ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς μεταβιβάσεως αὐτῆς ταύτης τῆς φορτωτικῆς (ἥτοι δι' ὀπισθογραφῆσεως), ἀλλ' ἡ πρώτη βᾶσις αἰρεται διὰ τοὺς λόγους τῆς προηγουμένης σκέψεως, ἡ δευτέρα δὲ διότι οὐδαμῶς ἐμπεριέχεται αὐτὴ οὔτε ἐν τῇ κυρίᾳ ἀγωγῇ ἀπὸ 8 Σέρτου 1900 οὔτε ἐν τῷ συμπληρωτικῷ δικογράφῳ τῆς 6 Σέρτου, πᾶσα δὲ τὸ πρῶτον διὰ τῶν προτάσεων ὑποβολῇ ἀποτελεῖ νέαν βᾶσιν ἀγωγῆς ἥς τὸ ἀπαράδεκτον ἐξετάζεται αὐτεπαγγέλτως καὶ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίχης (ἄρθρ. 158, 160, 170, 533 καὶ 580 τῆς Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ ὁ δεύτερος λόγος τῆς κυρίας αἰτήσεως ἀναιρέσεως καὶ ὁ 12ος ἐκ τῶν προσθέτων, ὅτι τὸ ἐφετεῖον δὲν ἀπῆντησεν εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ, ὅτι τὸ Δημόσιον ἀναγνώρισε τὸν ἐνάγοντα ὡς δικαιοῦ-

χον, και ἐδέχθη τὴν ἐπ' ὀνόματί του μεταδίδασιν, απορριπτεῖται εἰς, διότι ὡς διευκρινήθη ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου προτάσεων, ἦτοι ὅτι τὸ Δημόσιον ἐδέχθη νὰ γίνῃ «ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐνάγοντος ἢ μεταδίδας» καὶ τὸν ἀνεγνώρισεν ὡς κύριον τοῦ ἐμπορεύματος οὐδεμίαν νομικὴν σημασίαν εἶχεν οὔτε ἡδύνατο νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ παραδεκτοῦ τῆς ἀγωγῆς, καθ' ὅσον οὔτε ἡ μεταδίδας τῶν ἐμπορευμάτων ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐνάγοντος, οὔτε ἡ ἀναγνώρισις τούτου ὡς κυρίου συνεπάγεται αὐτοδικαίως τὴν ἐκχώρησιν τῶν ἀγωγῶν διὰ τὴν ἐπὶ τούτων προσγενομένην πρὸ τῆς πωλήσεως βλάβην, ὡς παραδέχεται τὸ ἐφετεῖον.

Ἐπειδὴ ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι τὸ ἐφετεῖον παρεδίωκε τὸ ἄρθρον 70 τοῦ Τελων. Ὁργανισμοῦ. καθ' ὅσον δὲν ἐδέξατο ἐκ τῆς μεταδιδαστικῆς πράξεως τῶν ἐν τῷ τελωνεῖῳ ἐμπορευμάτων ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐνάγοντος, καὶ τὴν ἐκχώρησιν ἐν γένει τῶν ἀγωγῶν τοῦ φορτωτοῦ κατὰ τοῦ Δημοσίου, απορριπτεῖται ἐστὶ διότι ταιαύτην ἐκχώρησιν ἀγωγῶν καὶ δὴ περὶ ἀποζημιώσεως διὰ βλάβην ἐπελθούσαν εἰς τὰ παρακατατεθέντα ἀντικείμενα πρὸ τῆς μεταδιδάσεως τῶν ἀντικειμένων τούτων οὐδὲως καθιεροῖ ὁ Τελων. Ὁργανισμός.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος ἀναιρέσεως τῆς κυρίας καὶ τῆς προσθέτου αἰτήσεως, ὅτι τὸ ἐφετεῖον παρεδίωκε τὰς περὶ ἀγοραπωλησίας διατάξεις μὴ δεχθὲν ὅτι διὰ τῆς ἐκποιήσεως ὁ ἀγοραστής ὑπεισέρχεται εἰς πάντα τὰ ἐπὶ τοῦ πράγματος δικαιώματα τοῦ πρώην κυρίου, απορριπτεῖται ἐστὶ καθ' ὅσον τὸ ἐφετεῖον δὲν ἐδέξατο τοιοῦτόν τι, ἀλλὰ μόνον ὅτι μὴ γενομένης διὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκχωρήσεως τῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς, αὕτη δὲν εἶπετο ἐκ τοῦ νόμου καὶ δὴ προκειμένου περὶ ἀγωγῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὸν κύριον πρὸ τῆς καταρτίσεως τῆς ἀγοραπωλησίας, Εἰσηγ. 3 23 § 3 Νομ. 35 Πανδ. 18.1 Νομ. 3 Π. 19.1, Νομ. 14 Π. 47.2.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὅτι τὸ ἐφετεῖον παρηρμήνευσε τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, δεχθὲν τὴν ἐνστάσιν τοῦ Δημοσίου «ὅτι τὰ ἐμπορεύματα ἡγοράσθησαν εἰς τὴν κατάστασιν εὐρίσκοντο, ἐν ᾗ ὁ ὅρος οὗτος ἀφεώρα μόνον τὰς μεταξὺ τῆς πωλητρίας εταιρίας καὶ τοῦ ἀγοραστοῦ σχέσεις, ἀπορριπτεῖται ἐστὶ, καθ' ὅσον ἡ ἀποδοχὴ πραγματικῶν γεγονότων ἐκ μέρους τοῦ ἐφετείου, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅτι ἡ ρήτρα «εἰς οἷαν κατάστασιν εὐρίσκονται» εἶναι γενικὴ καὶ ἀποκλείει πᾶσαν ἐκχώρησιν ἀγωγῶν καὶ δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρ. Πάγου καὶ ἐπομένως τὸ Δημόσιον ἡδύνατο νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος πρὸς ἀγωγήν ἐκ τοῦ δόλου τούτου (*).

(*) Ἐπικυροῦται ἀπολύτως ἐκζητημένως ἡ ἐν σ. 583 XVI 648 Ε. Α. Δὲν σκοποῦμεν νὰ ἐπαναλάβωμεν τὰς ἐκείσε σημειώσεις ἡμῶν, ἀλλὰ πρέπει νὰ πιστεύσῃ ἡ ἀπόφασις ὅτι, ὅσον καὶ ἂν προτεπάρθῃ ἐν τῇ προτελευταίᾳ αἰτιολογίᾳ, νὰ πείσῃ οἰονδήποτε ὅτι τὸ ἐφετεῖον δὲν εἶπεν ὅτι ὁ ἀγοραστής δὲν ὑπεισέρχεται εἰς πάντα τὰ ἐπὶ τοῦ πράγματος δικαιώματα τοῦ πρώην κυρίου, βεβαίως ἐματαιοπόνησεν, ἀφοῦ αὕτη αὕτη ἡ ἀπόφασις βεβαίως τὸ ἐναντίον καὶ δὴ

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1284 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΝΑΥΤΗΣ

Διαιτητικὸν δικαστήριον. - περιπτώσεις προδότης. - ὑπερβάσις ὁρίων ἐντολῆς.

Ἐπειδὴ, κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ ἁρθρου 11 τοῦ ΑΧΛΘ' τοῦ 1887 Νόμου, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου ὀριζομένου διαιτητικοῦ δικαστηρίου, δὲν ἐφαρμόζεται οὐδεμία ἐκ τῶν τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας περὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἀκυρότης, πλὴν μόνον ἐὰν τὸ δικαστήριον τοῦτο ὑπερέβῃ τὰ ὅρια τῆς ἐντολῆς του, προκυπτούσης ἐκ τοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν νόμον συντασσόμενου πρωτοκόλλου ἀποφανθὲν πέραν τῶν αἰτηθέντων, δὲν εἶναι δὲ βάσιμος ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς αἰτούσης ὅτι ἡ ἀπαγύρευσις τῆς προσφυγῆς εἰς τὸ ἐφετεῖον δι' ἄλλας ἀκυρότητας ἀφορᾷ μόνον τὴν διάταξιν, καθ' ἣν ὁ πρόεδρος τῶν ἐφετῶν κηρύσσει ἐκτελεστὴν τὴν ἀπόφασιν, διότι τὸ ἐναντίον προκύπτει σαφῶς ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἁρθρων 11 καὶ 12 τοῦ Νόμου, τούτεστιν ὅτι ὑπὸ τοῦ ἐφετείου οὐδεμία ἄλλη ἀκυρότης ἐξετάζεται παρὰ μόνῃ ἡ ὑπερβάσις τῶν ὁρίων τῆς ἐντολῆς. Ἐπομένως οἱ λόγοι οὗς ὑποβάλλει ἡ αἰτοῦσα διὰ τῶν προτάσεων καὶ αἰτήσεώς της, οἱ ἀναγόμενοι εἰς τὴν ἀκυρότητα τοῦ πρωτοκόλλου, διότι δὲν ἦτο εἰρηνοδίκης Ἐλευσίνος ὁ Β. Π^{***}, ὅστις παρίστη τότε ὡς πρόεδρος τῆς λιμενικῆς ἐπιτροπῆς καὶ οἱ λοιποὶ ἀκυρωτικοὶ ὡς οἱ ἀναγόμενοι εἰς τὴν οὐσίαν τῆς υποθέσεως, ἀπαράδεκτοι εἰσίν, διαφεύγοντες τὸν ἑλεγχον τοῦ δικαστηρίου τούτου.

Ἀριθ. 1284 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπιτροπὸς ἀνελίκου. - εἰσπραξις γραμματίου δι' ὀπισθογραφώσεως.

Ἐπειδὴ οὐδεμία διάταξις τοῦ περὶ Ἐπιτροπείας Νόμου ἀπαγορεύει τῷ ἐπιτρόπῳ τὴν δι' ὀπισθογραφώσεως εἰσπραξίν τοῦ ἀντιτίμου συναλλαγματικῆς, ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἐνστάσις τοῦ ἐναγομένου ἀπορριπτεῖται ἐστίν.

Ἀριθ. 1296 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΣΟΥΛΤΑΝΗΣ

Παροχὴ διατροφῆς ὑπὸνδρῳ ἀδελφῇ. - στοίχεα ἀγωγῆς κατὰ συζύγου. - ἀποδεικτικὰ μέσα.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ἐφέσεως ὅτι νόμῳ ἀβάσιμος

περιτράνω. Διότι, ὅταν τὸ ἐφετεῖον, κατὰ τὴν ἀπόφασιν, δέχεται ὅτι, καὶ γενομένης διὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκχωρήσεως τῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς, δὲν εἶπετο αὕτη ἐκ τοῦ νόμου, οὐδὲν ἄλλο δέχεται. εἰμὴ ὅτι ὁ ἀγοραστής δὲν ὑπεισέρχεται εἰς πάντα - ἀ ἐπὶ τοῦ πράγματος δικαιώματα τοῦ πρώην κυρίου, καὶ πρέπει ἐν τέλει ἡ ἀπόφασις νὰ δεχθῇ ὅτι δὲν ἀρκεῖ οὐδὲ τοῦ Πάπα αὐτοῦ ἡ βεβαίωσις διὰ νὰ καταστήτῃ ὑπαρκτὸν τὸ ἀνυπαρκτον. Ὑπὸ τοιαῦτα αὐτοῦ δικαιολογήματα δὲν ἀποδίδεται ζεῖδωρος ἀλλὰ σφερίκη δικαιοσύνη.

ή υπό κρίσιν άγωγή, της διοικήσεως υποθέσεων, μη φέρουσα τὰ προσήκοντα στοιχεία, δήλον ότι ο ένάγων παρέσχε την διατροφήν εν τῷ σκοπῷ αναλήψεως της δαπάνης παρά του ώφελουμένου εκ της τοιαύτης καταβολής και ότι συνέτρεχε πραγματική ανάγκη δικαιολογούσα την ύπ' αυτού διατροφήν, ολον άπουσία του κυρίου των υποθέσεων, πρέπει ν' απορριφθῇ. Διότι επί αδελφών δεν εικάζεται ή της δωρεάς πρόθεσις, άφ' ου δεν υπάρχει υποχρέωσις του έναγοντος προς διατροφήν της αδελφής αυτού συζύγου του έναγομένου (Νόμ. 16 Κώδ. 2.18, Ν. 4 Πανδ. 3.5), επομένως δεν άνήκει τη βάσει της άγωγής τὸ γεγονός ότι ο ένάγων είχε την πρόθεσιν της αποζημιώσεως, άλλ' είναι του έναγομένου ο ισχυρισμός δν ὁρθῶς υπεχρεώθη οὗτος ν' αποδείξῃ, ή δὲ κατά τουτο αίτίαςις του έκκαλουόντος μή βάσιμος, ότι ή δαπάνη προθέσει δωρεάς εγένετο. Διότι ο ένάγων άπαιτεῖ ὅσα προς συντήρησιν της γυναικὸς του έναγομένου ἔδαπάνησε, και ή παροχή νομίμου διατροφῆς ὀφειλομένης υπό του ως φέροντος τὰ βάρη του γάμου συζύγου προς την ιδίαν γυναίκα, αναλόγως της κοινωνικῆς αὐτῆς θέσεως, λογίζεται ὠφέλιμος δι' αὐτόν και υποχρεωτική, μή λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν ἔτι και της τυχόν εναντίας βουλήσεως του υποχρέου έναγομένου, κατά την άρχήν του Νόμου 14 § 13 Πανδ. 11.7 και τὸν Νόμ. 8 και 42 αὐτ. 3.5 ἄρα του πραγματικοῦ περιστατικοῦ της άπουσίας του έναγομένου, ή άλλης δικαιολογίας ή μνεία εν τη άγωγή δεν ἦτο άπαραίτητος.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς και σκοπίμως ἐπετράπησαν τῷ ἐφεσιδλήτῳ και μάρτυρες περὶ τῶν καταβολῶν τῶν δαπανῶν, διότι αἱ ἐνορκιοι μαρτυρίαι, ὧν ή ἐκτίμησις κεῖται ἐντελῶς εἰς την κρίσιν του δικαστηρίου ἔχουσι μείζονα βαρύτητα τῶν ἐγγράφων ἀποδείξεων, ἄς δύναται νὰ προμηθευθῇ ο ένάγων παρά τῶν τρίτων (*).

Ἀριθ. 1297 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΚΑΓΚΑΔΗΣ

Κοινόντες Λαρίδης. - πρόεδρος. - ἀναπλήρωσις.

Ἐπειδὴ κατ' ἀκριβῆ ἐρμηνείαν τῶν ἄρθρων 10 και 12 τοῦ ΑΡΙΠ' τοῦ 1884 Νόμου περὶ Κοινοτήτων τῶν τότε νομῶν Λαρίσης κλπ. ἐδέξατο τὸ πρωτοδικεῖον διὰ της έκκαλουμένης ἀποφάσεως αὐτοῦ ὑπ' ἀριθ. 7896 τοῦ 1905, ὅτι τὸν πρόεδρον ἀνακληροῦ ὁ πλειοψηφῶν κατὰ την ἐκλογὴν του κοινοτικοῦ συμβουλίου κοινοτικὸς σύμβουλος, ἀνάγκη δ' ἀναπληρώσεως ὕφίσταται ὅταν ὁ πρόεδρος της Κοινότητος ἀπομακρύνεται της Κοινότητος και δὴ ἀπέρχεται εἰς την ἄλλοδαπὴν, ὁπόθεν δεν δύναται νὰ μεριμνᾷ περὶ της διοικήσεως και διαχειρίσεως τῶν κοινοτικῶν συμφερόντων μετὰ τῶν λοιπῶν μελῶν του συμβουλίου, ὅπερ συνάγεται προδήλως ἐκ τῶν ἄρθρ. 1 και 2 τοῦ ΑΡΙΠ' Νόμου και ὅτι ή γενομένη τῷ εἰσαγγελεῖ τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν ἐπίδοσις της άγωγῆς ἀκύρωσ ἐγένετο.

(*) Ὑπενθυμίζομεν την ἐν σελ. 168 παρόντος τόμου ὑπὸ την 1110 Ε. Α. παρατήρησιν ἡμῶν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 803 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁμολογία ἐνώπιον ἀνακριτοῦ. - ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἐδέχθη ὅτι ή παρά του ἐφεσιδλήτου γενομένη ἐνώπιον της ἀνακριτικῆς ἀρχῆς ὁμολογία περὶ του ληρθέντος ἐν τη άγωγῇ ποσού ὡς δανείου παρά του έκκαλουόντος ἀποτελεῖ ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους και συνεπῶς ἐπετράπη τῷ ἐφεσιδλήτῳ ή περὶ τουτου ἀπόδειξις και διὰ του μαρτυρικοῦ μέσου· ὅθεν κατὰ ταῦτα ἀνακλητέα ἐστὶν ή ἀνωτέρω 1035 (1904) ἀπόφασις του δικαστηρίου τουτου (*) ἥτις παρεδέχθη τὸ ἐναντίον και ὑπεχρέωσε τὸν έκκαλουόντα νὰ ἀποδείξῃ τοὺς ισχυρισμούς του ἐκτὸς μαρτύρων. Εἰ και ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι ὁρθῶς ἐκρίθη ὑπὸ του δικαστηρίου τουτου διὰ της εἰρημένης ἀποφάσεως και διὰ τοὺς ἐν ταῖς σκέψεσιν αὐτῆς λόγους, οἵτινες ἐνισχύονται ἐπὶ πλέον και ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων παρά του έκκαλουόντος και προσαγομένων ἐγγράφων (ἀνακριτικῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων).

Ἀριθ. 843 (1905) (**)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Προνόμιον διὰ καθυστεροῦντας φόρους. - τριετία. - ἀφετηρία ἀνδρομῆς.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἐδαφ. 7 τοῦ 940 ἄρθρ. της Πολ. Δικονομίας κατατάσσεται ὡς προνομιοῦχος δανειστής και τὸ Κράτος δι' ἀπαιτήσεις ἐνεκα καθυστερησάντων ἀμέσων ή ἐμμέσων φόρων του ἐνεστῶτος ἔτους και τῶν δύο ἀμέσως προηγούμενων τὸ δὲ ἐνεστῶς ἔτος εἶναι τὸ της ἐκτελέσεως ἥτοι της κατασχέσεως, διότι μετ' αὐτὴν ἀρχεται ή ἐκτέλεσις κατὰ τὸ ἄρθρ. 864 της αὐτῆς Δικονομίας και οἱ δανεισταὶ του ὀφειλόμενου ἐκτοσε λαμβάνουσι τὸ δικαίωμα νὰ πληρωθῶσιν ἐκ του ἐκπλειστηρίσματος κατασχεθέντος κτήματος και ν' ἀναγγείλωσιν ἑαυτοὺς ὅπως προσκληθῶσιν εἰς την μετὰ την κατάσχεσιν ἐπαγομένην κατάταξιν δυνάμει

(*) Πρβλ. ταύτην ἐν σελ. 238 XVII.

(**) Ἡ πρωτόδικος 2455 (1903) Πρωτ. Πατρῶν, ἐκδοθεῖσα τη εἰσηγήσει του ἡμ. παρόντος κ. Χ. Δουδάκη, ἔχει ὅδε :

α' Ἐπειδὴ, ὡς συνάγεται ἐκ του ἄρθρου 940 ἐδ. 7 Πολ. Δικονομίας, κατατάσσονται προνομιακῶς αἱ ἀπαιτήσεις του κράτους ἐνεκα καθυστερησάντων ἀμέσων και ἐμμέσων φόρων του ἐνεστῶτος ἔτους και τῶν δύο ἀμέσως προηγούμενων, ἐνεστὸς δὲ ἔτος ἐννοεῖ ὁ νόμος τὸ ἔτος της κατατάξεως, ἀφοῦ ὑπολογίζονται τὰ δύο ἀμέσως προηγούμενα ἔτη (πρβλ. Α. Π. 257 τοῦ 1883, 109 τοῦ 1870, Οἰκονομ. Ἐγχειρ. ἐν τοῖς περὶ κατατάξεως). Ὅθεν, ἀφοῦ ή κατάταξις ἐγένετο κατὰ τὸ ἔτος 1902, ὁρθῶς δεν κατατάχθη τὸ Δημόσιον διὰ φόρους ἀμπέλων και οἰκοδομῶν τῶν ἐτῶν 1898 και 1899 καθόσον δεν ὑπάγονται εἰς τὰ προνομιακά ἔτη οἱ φόροι τῶν ἐτῶν τούτων, και ἀπορριπτεῖοι κρίνονται οἱ ἀντίθετοι της ἀνακοπῆς λόγοι.

έχουσι βεβαίαν χρονολογίαν ως πρὸς τοὺς εἰδικούς διαδόχους τοῦ ἐκδότη οὔτινες εἶναι ἀντιπρόσωποι τούτου, τοῦτο δὲ καὶ ἡ ἡμετέρα νεωτέρα νομολογία παραδέχεται, πρὸς δὲ προκειμένου περὶ ἐκχωρήσεως, τὸ προσαγόμενον ἔγγραφον συντάχθη ἀμέσως καὶ μάλιστα ἔλαβε καὶ βεβαίαν χρονολογίαν διὰ τῆς θεωρήσεως τοῦ δικαγράφου πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, ὥστε δὲν ὑπάρχουσιν ἰδιαιτέρας περιστάσεις ἐμφαινόμεναι δόλον, ἐκτὸς ἂν ρητῶς προτείνεται συμπαιγνία, ἣν ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ ὁ προτείνων καὶ ἥτις ἐπρόσθην πρωτοδικῶς, ὡς καὶ ἡ εἰκονικότης καὶ διατάχθῃ περὶ τούτων ἡ νόμμος ἀποδείξει εἰς βάρος τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ ἐκπύχθῃ ἔκπτωτος τῆς ἀποδείξεως ὡς οὐδεμίαν προσαγαγὼν τοιαύτην.

Ἐπειδὴ λίαν ὀρθῶς διὰ τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων τοῦ Προέδρου Λευκάδος καὶ ἰδίως τῆς δευτέρας τούτων 41 (1905), ἐκρίθη ὅτι ὡφείλοντο τὰ μισθώματα ἀπὸ 1 Σ[ε]βρίου 1901, διὰ τοὺς ὀρθοὺς τῶν ἀποφάσεων τούτων λόγους εἰς οὓς καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται διότι ἡ ἀσάφεια ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὑπάρχει τοιαύτη ἐν τῷ 868 συμβολαίῳ, πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ κατὰ τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τοὺς

ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ ἀπέναντι τοῦ μισθωτοῦ ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τῆς ρητῆς διατάξεως τοῦ ἀρθ. 1550 'ον. Κωδ.) συνέπειται ὅτι δύνανται ν' ἀντιταχθῶσι κατ' αὐτοῦ ὡς τοιούτου συμφώνως τῷ ἀρθ. 1499 'ον. Κωδ. πάντα τὰ γεγονότα τὰ λαβόντα χώραν πρὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐκχωρήσεως καὶ συνεπιφέροντα τὴν καθ' ὅλου ἢ ἐν μέρει ἀπόσβασιν τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως οἷον ἐν προκειμένῳ καὶ ὁ περιορισμὸς τοῦ ποσοῦ τοῦ μισθώματος ὑπὸ τῆς δικαιοπαρόχου τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐπομένως καὶ τὰ περὶ τοιούτων γεγονότων ἐκδιδόμενα ἰδιωτικὰ ἔγγραφα νομίμως ἀντιτάσσονται ποδὲς ἀποδείξιν κατὰ τοῦ ἐκδοχέως ἐφ' ὅσον φέρουσι βεβαίαν χρονολογίαν προγενεστέρως τῆς κοινοποιήσεως τοῦ ἐκχωρητηρίου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένη σκέψει ἐκτεθέντα, τὸ ἀνωτέρω συμβολαίον ἐκοινοποιήθη τοῖς ἐναγομένοις ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος τὴν 9 Μαρτίου 1905 κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ ἡμέραν ἔλαβε βεβαίαν χρονολογίαν ἀπέναντι τοῦ ἐνάγοντος διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Σ[ε]βρίου Λευκάδος θεωρήσεως ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀποδείξει. Λαμβανομένου δ' ὑπ' ὅψιν ὅτι ἡ δικαιοπαρόχος τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἐκχωρητηρίου ὡς ἐξ αὐτοῦ προκύπτει εἶχε τὴν κατοικίαν τῆς ἐν Ἰρλανδίᾳ, δὲν ἰσχυρίζεται δὲ ὁ ἐνάγων ἐξ ἄλλου ὅτι ἐκτοτε μετέβαλε κατοικίαν ἢ ὅτι εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ταύτης καθ' ἣν ἡμέραν ἔλαβε χώραν ἢ τε κοινοποιήσας τοῦ ἐκχωρητηρίου καὶ ἡ θεωρήσις τῆς ἀποδείξεως καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ ἀπόδειξις αὕτη πάντως συντάχθη πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, δέον κατὰ τὴν ἡμετέραν κρίσιν (δυναμένην ἐν προκειμένῳ νὰ στηριχθῇ καὶ ἐπὶ τοιούτων ἀποδείξεων ἢ ἐνδείγματων δι' ὧν δύναται νὰ σχηματισθῇ κατὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν πιθανότης ὡς πρὸς τ' ἀμφισβητούμενα πράγματα) ἵνα γένηται δεκτὸν ἀπὸ τούδε (ἄνευ περαιτέρω ἀποδείξεως περὶ τοῦ ἂν ἡ θεωρήσις ἰγένετο εἰς χρονικὸν σημεῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης προγενέστερον τοῦ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ ἐκχωρητηρίου ἢ περὶ τοῦ ἂν ἄλλως ὁ ἐνάγων διατάξει κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἀνωτέρω συμβολαίου ἐν γνώσει τῆς διὰ τῆς ἐν λόγω ἀποδείξεως βεβαιωμένης ἐλαττώσεως τοῦ μισθώματος) ὅτι ὀρθῶς ἀντιτάσσεται

Νόμους 1 § 2 2§ 1 καὶ 9 § 12 Πανδ. (18.1) καὶ ἐπομένως ὀρθῶς διὰ τῆς δευτέρας τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους ἐκانونίσθησαν τὰ ὀφειλόμενα μισθώματα καὶ ἡ πληρωμὴ τούτων ὡς καὶ ἡ ἀξία τῆς λίρας κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταβολῆς τοῦ μισθώματος.

Ἀριθ 849 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐρέτης κ. Σ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τόκος ἐν ὑπερμερίᾳ. - Ἐναγῆς. - ἀντιδικτικὸν ποδοστὸν ἄνω 12 000. - ἀντιδικτικῆς.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ δανειστικοῦ συμβολαίου ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ ἐπίδικον δάνειον ἐδόθη ἀτόκως δι' ἐν ἔτος καὶ ἐν ὑπερμερίᾳ μόνον συναφωνήθη νὰ πληρώνεται τόκος συμπεφωνημένος πρὸς 16 ο/ο.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπερμερία ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἐγλήσεως καὶ οὐχὶ πρὸ αὐτῆς (Νομ. 32 § 2 καὶ Νομ. 3 Πανδ. (22.1) Βασ. (23.2) § 32, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν ἰσχυρίζεται ὁ ἐνάγων ὅτι ὥχλησεν τὸν ὀφειλέτην του πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς προκειμένης ἀγωγῆς πρὸς πληρωμὴν τῶν τῆς ὑπερμερίας τόκων, ἐπομένως ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς προκειμένης

κατ' οὐσίαν κατὰ τοῦ ἐνάγοντος ὁ διὰ τῆς ἐν λόγω ἀποδείξεως περιορισμὸς ὑπὸ τῆς δικαιοπαρόχου τοῦ τοῦ ἀρχικοῦ ποσοῦ τοῦ ἐναυαίου μισθώματος καὶ ὡς πρὸς τὰ προγενέστερα καὶ ὡς πρὸς τὰ μεταγενέστερα τοῦ χρόνου τῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου ἐφ' οὗ βασιλεῖ τὰ δικαιώματά του ὁ ἐνάγων μισθώματα. Ὄρθως ἐπομένως καὶ περὶ τούτου ἀπεφάνητο ἡ προηγουμένη ἀπόφασις.

Ἐπειδὴ τοῦ ἐνάγοντος ὁμολογοῦντος ὅτι αἱ ὑπὸ τῶν ἐναγομένων καταβληθεῖσαι 800 δραγαὶ πρὸ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ ἐκχωρητηρίου κατεβλήθησαν ἐπὶ λογαριασμῷ εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἐνάγοντος Φ*** δὲν δύναται βεβαίως ἡ ἀγωγή τῆς ἐν λόγω ποσότητος εἰς λίρας νὰ γένηται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταβολῆς ἐκείνης ταχέως τιμῆς τῆς Ἀγγλικῆς λίρας ἀλλὰ φυσικὸν καὶ σύμφωνον πρὸς τὴν εἰκαζομένην πρόθεσιν τῶν καταβαλόντων ἐπὶ λογαριασμῷ ἐναγομένων εἶναι ἵνα ληφθῇ ὡς βάσις τοῦ τοιούτου διακανονισμοῦ ἡ τρέχουσα τιμὴ τῆς λίρας κατὰ τὸν χρόνον τῆς διὰ τῆς πραγματικῆς προσφορᾶς καὶ τοῦ ὑπολοίπου ποσοῦ τῶν μισθωμάτων ὀριστικῆς διαρρυθμίσεως τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐκπαιρέσεως δασοληψίας. Ἀπορριπτέως ἐπομένως ἐστὶν ὁ σχετικὸς περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος.

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἐγόντων, καὶ ἂν ἐπὶ γένηται δεκτὸν ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἐνάγων ὅτι ἡ ἀξία τῆς λίρας κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς προσφορᾶς ἀνῆρχετο εἰς δραχ. 32 καὶ 27 1/2 ἥτοι ἐξισούτο πρὸς τὴν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τιμὴν τοῦ συναλλάγματος ἀξίας ἐπὶ Ἀγγλίας, λαμβανομένου ὑπ' ὅψιν κατὰ τὰ συνολογούμενα ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ὅτι προσεφέρθησαν ἐν ὅλῳ ὑπὸ τῶν ἐναγομένων δραχ. 3864 ἀπέναντι 3873 πράγματι ὀφειλομένων ἥτοι ἐννέα μόνον δραγαὶ ἐπὶ ἑλαττον, δὲν δύναται κατὰ τὴν ἡμετέραν κρίσιν νὰ συναχθῇ δυστροπία τῶν ἐναγομένων ἐκ τῆς καθυστερήσεως τοσούτου ἀσημάντου ποσοῦ ἀπέναντι μισθωμάτων ἀνεργομένων εἰς χιλιάδας δραγμῶν διὰ τῆς προσηκούσης προσφορᾶς τῶν ὀσίων ὅπως τοῦναντίον συνάγεται. Τούτου δ' ἐνεκεν ἡ προκειμένη ἀγωγή βάσιν θεμελιώδη ἔχουσα τὴν δυστροπίαν τῶν ἐναγομένων συμφώνως τῷ νόμῳ, ἀπορριπτέα ἐστὶν ἀκράδαστος κατ' οὐσίαν.

ἀγωγῆς ἄρχονται οἱ τῆς ὑπερημερίας τόκοι οἵτινες εἰσὶ συμπεφωνημένοι πρὸς 16 ο)ο, ἀλλ' ἡ τοσαύτη συμφωνία εἶναι παράνομος διότι ἐν Ἑλλάδι ἡ κοινὴ πολυχρόνιος, καὶ ἀδιάκοπος συνήθεια καθιέρωσε, τόσον διὰ δικαστικῶν ἀποφάσεων ὅλων τῶν δικαστηρίων ὡς καὶ διὰ τῆς ἐν γένει παραδοχῆς τῶν πολιτῶν, ἐν γένει ὅτι ὁ ἀνώτατος ὅρος τοῦ ὡς νομίμου θεωρουμένου πολιτικοῦ καὶ ἐμπορικοῦ τόκου εἶναι 12 ο)ο κατ' ἔτος, ὥστε πᾶσα ὑπέρβασις τοῦ ὅρου τούτου εἶναι παράνομος· ἄλλως τε ἀφοῦ ἀπὸ τὸ ἔτος 1876 μέχρις τῆς ἐγέρσεως τῆς προκειμένης ἀγωγῆς ἦτοι μέχρι τῆς 17 Φεβρουαρίου 1898 ἦτοι ἐπὶ 22 συναπτά ἔτη ἀναμφισβητήτως οὐδεὶς τόκος ἐζητήθη, τεκμαίρεται σιωπηρὰ ἄφεσις τούτου (Βασ. 17 § (23. 3)).

Ἀριθ. 851 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Πίναξ κατατάξεως. - ἐπιθευδῶν. - οὐ χρεῖα ἀναγγελίας.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἡλείας διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀνακοπὴν κατὰ τοῦ ἀνακοπτομένου πίνακος κατατάξεως διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὁρθοὺς καὶ νομίμους λόγους εἰς οὓς καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται, καθόσον σαφῶς ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρ. 908, 909 καὶ 984 τῆς Πολ. Δικον. συνάγεται ὅτι ὁ ἐπισπεύδων δανειστὴς θεωρεῖται ὡς ἀναγγελλόμενος διὰ τῶν πράξεων τῆς ἐκτελέσεως.

Ἀριθ. 855 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΒΕΛΛΙΝΗΣ

Πίναξ κατατάξεως. - οὐ χρεῖα προσκλήσεως ὀφειλέτου πρὸς ἐπαγωγὴν ἀντιρρήσεων.

Ἐπειδὴ κατὰ τ' ἀρθρα 989, 987, 937, καὶ 938 Πολ. Δικον. μόνον οἱ ἀναγγελοθέντες δανεισταὶ προσκαλοῦνται οὐχὶ δὲ καὶ ὁ ὀφειλέτης ὅστις λαμβάνει γινώσκιν ἐκ τῶν προηγουμένων περὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ εἰδοποιήσεων καὶ ἐκ τῆς διὰ φύλλου γενομένης δημοσιεύσεως τῆς πρὸς τοὺς δανειστάς προσκλήσεως καὶ ὀφείλει νὰ παρευρίσκηται ἵνα ἐπιφέρῃ τὰς ἀντιρρήσεις του κατὰ τὸ ἀρθρ. 938 Πολ. Δικ. συνεπῶς ὁρθῶς ἔλυσεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τὸ ζήτημα ὅτι δὲν ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ Νόμου πρόσκλησις τοῦ ὀφειλέτου ὅπως ἐπιφέρῃ ἀντιρρήσεις ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν ἀναγγελοθέντων δανειστῶν κατατιθεμένων ἐγγράφων, δι' ὃν λόγον ἀπορριπτεῖται ὡς μὴ βάσιμος ἡ ἔφεσις καὶ ἐπικυρωτέα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν ἡ θεωρήσασα ἀπαράδεκτον τὴν ἀνακοπὴν λόγῳ τῆς μὴ ὑποβολῆς τῶν ἀντιρρήσεων ἐνώπιον τοῦ Σ)γράφου κατὰ τὸ ἀρθρ. 938 Πολ. Δικον.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ

I.—Τίς ἡ τηρητέα διαδικασία περὶ τὴν ἐκποίησιν ἐμπορευμάτων, δοθέντων εἰς ἐνεχύρον παρὰ τῇ Ἴον. Τραπεζῇ.

I.—Τὰ τοῦ τραπεζιτικοῦ ἐνεχύρου διέπονται ὑπὸ τῶν ἐξῆς νομοθετικῶν κειμένων:

A) Τοῦ Νόμου ΩΚΘ' Ἀπριλίου 1880 κανονίζοντος ἐν ἀρθρ. 2 εἰδικὴν διαδικασίαν διὰ τὰ παρὰ τῇ

Πιστωτικῇ τραπεζῇ ἐν Ἑπτανήσῳ ἐνέχυρα, ἐπαγομένου δὲ ἐν ἀρθρῳ 3ῳ, ὅτι ἡ αὐτὴ περὶ τὰ ἐνέχυρα διαδικασία δύναται νὰ χορηγηθῇ καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην τὴν ἐν Ἑλλάδι Τραπεζῶν διὰ Βασ. Διατάγματος ἐκδομένου ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

Ἀπαράλλακτος τῆς τοῦ ἀρθρ. 2 τοῦ ΩΚΘ' Νόμου διατάξεως καίται ἐν τῷ Νόμῳ ΩΚΣ' τῆς 21 Ἀπριλίου 1880 διὰ τὰ παρὰ τῇ Ἴονικῇ Τραπεζῇ ἐν Ἑπτανήσῳ ἐνέχυρα, ἐν ᾧ ὡς πρὸς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ Πάτραις ὑποκαταστήματα τῆς Ἴονικῆς Τραπεζῆς ἐφηροδόθη ὁ ΩΚΘ' Νόμος δυνάμει Βασ. Διατάγματος ἀπὸ 7 Μαΐου 1880. Οἱ νόμοι οὗτοι προνοοῦσι περὶ τῶν εἰς ἐνεχύρον διδομένων ταῖς τραπεζαῖς χρυσοῦ, ἀργύρου, μετοχῶν, ὀμολογιῶν καὶ ἀσωμάτων πραγμάτων (créance nominale), ὀρίζουσι δὲ ὅτι 1) ἡ μὲν σύστασις τοῦ ἐνεχύρου ἐπιτελεῖται δι' ἐγγραφῆς ἐν τοῖς βιβλίοις τῆς τραπεζῆς καὶ ἐκδόσεως ἰδιωτικῆς ἀποδείξεως φερούσης κινήτων χαρτόσημον 1)2 τοῖς χιλίοις, 2) ἡ δ' ἐκποίησις ἐνεργεῖται ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ ἢ διὰ συμβολαιογράφου κατὰ τὰ αὐτόθι λεπτομερέστερον ὁριζόμενα (κατόπιν δημοσιεύσεως ἐν ἐφημερίδι ἢ ἐν ἐλλείψει ἐκδόσεως τοιαύτης, κοινοποιήσεως πρὸς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν πρὸ 10 ἡμερῶν, ἐπὶ δὲ τῆς διὰ συμβολαιογράφου πωλήσεως προαπαιτούμενης καὶ εἰδικῆς προειδοποιήσεως τοῦ ὀφειλέτου πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν).

B) Τοῦ Νόμου ΔΟΓ' τῆς 12 Μαρτίου 1883 ἐν ἀρθρῳ 3ῳ ἀφορῶντος τὰ ἐπὶ ἐνεχύρῳ διδόμενα πρὸς τραπεζαῖς ἐμπορεύματα, ὡς πρὸς τὰ ὁποῖα ὀρίζεται ὅτι, προκειμένου περὶ τραπεζῶν ἐν γένει, ὧν τὰ καταστατικά ἐνεκρίθησαν διὰ Βασ. Διατάγματος α) λαμβάνονται εἰς ἐνεχύρον διὰ μόνης τῆς ἐγγραφῆς ἐν ταῖς βιβλίοις τῶν τραπεζῶν καὶ τῆς ἐκδόσεως ἀπλῆς ἀποδείξεως φερούσης κινήτων χαρτόσημον 50 λεπτῶν τοῖς χιλίοις, τῆς κατοχῆς αὐτῶν περιεχομένης παρὰ τῇ τραπεζῇ ἢ τοῖς τινι καὶ β) ἐκποιεῖται διὰ δημοπρασίας ἐπὶ συμβολαιογράφου αἰτήσεως τῆς τραπεζῆς μετὰ προειδοποιήσεως τοῦ ὀφειλέτου πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν καὶ ἀνεῖ ἐξέρας διατυπώσεως.

Γ) Τοῦ Νόμου ΒΡΝ' τῆς 13 Φεβρουαρίου 1893 ἐπεκτείναντος τὰ προηγουμένα κατὰ τ' ἀρθρα 2 καὶ 2 τοῦ ἀπὸ 18 Ἀπριλίου 1880 ΩΚΘ' Νόμου ταῖς τραπεζαῖς πλειονεκτήματα, σχετικῶς πρὸς τὴν σύστασιν καὶ διαδικασίαν ἐκποιήσεως τοῦ ἐνεχύρου ἀνωνόμων μετοχῶν καὶ ὀμολογιῶν, καὶ εἰς ἰδιώτας τραπεζίτας, μετὰ τῶν αὐτόθι μερικωτέρων ὁρῶν καὶ ὑπὸ τὴν πρὸςθετον διατύπωσιν τῆς συστάσεως τοῦ ἐνεχύρου δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου εἰς δικλοῦν, θεωρουμένου τοῦ ἱτέρου τῶν πρωτοτύπων διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως κατὰ τὸ ἀρθρ. 414 Π. Δικονομίας.

Δ) Τοῦ Νόμου ΒΤΖΗ' τῆς 31 Μαρτίου 1896 φέροντος ὅτι καὶ περὶ ἐνεχύρου διατάξεις καὶ τὰ πλειονεκτήματα τὰ κατὰ τ' ἀρθρα 2 καὶ 3 τοῦ ΩΚΘ' Νόμου ἀπὸ 18 Ἀπριλίου 1880 καὶ τ' ἀρθρ. 1 καὶ 2 τοῦ ΒΡΝ' ἀπὸ 13 Φεβρουαρίου 1893 χορηγούμενα σχετικῶς πρὸς τὴν σύστασιν καὶ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἐνεχύρου, ἐπεκτείνονται καὶ ἐπὶ τῶν προθέντων τῆς γῆς, τῆς τέχνης ἢ τῆς βιομηχανίας. ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἀσωμάτων πραγμάτων (créance nominale) καὶ ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ ἐν γένει ἐπὶ παντὸς πράγματος, ὅπερ τυγχάνει ἀντικείμενον ἐμπορικῆς συναλλαγῆς).

Κατὰ δὲ τὸ ἀρθρ. 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου τὰ αὐτὰ πλειονεκτήματα δύναται νὰ χορηγηθῶσι καὶ εἰς ἐμπόρους τηροῦντας τὰ κεκανονισμένα βιβλία καὶ πληρώνοντας τὸν ἀνώτατον τῆς κλάσεως αὐτῶν φόρον ἐπτηθεύματος.

Ἐκ τούτων ὁ δεύτερος Νόμος ΑΟΓ' τοῦ 1883, καίπερ ἐπιγραφόμενος «περὶ μεταρρυθμίσεως διατάξεων τοῦ Νόμου περὶ Χαρτοσήμου» εὐδαιμόνως δύναται νὰ θεωρηθῇ μένον φορολογικῆς καὶ τὰ τὸ περὶ οὐ πρόκειται ἄρθρ. 3 αὐτοῦ, διαλαμβάνον πλῆθους τῆς μιᾶς οὐσιαστικῆς καὶ διαδικαστικῆς διατάξεις ἀναγομένας εἰς τὴν σύστασιν τοῦ ἐνεχύρου καὶ τὴν ἐκποίησιν αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο δ' ἀκριβῶς καὶ ἐν τῇ γενικῇ κωδικοποιήσει τῶν τοῦ χαρτοσήμου ὑπὸ τοῦ ΑΧΚΕ' Νόμου τῆς 30 Δεβρίου 1887 ρητῶς κατὰ τὴν ἀπρωτελεύτιον αὐτοῦ διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 66, διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ΑΟΓ' Νόμου τοῦ 1883. Ὁ ἐπιβαλλόμενος δὲ φόρος 50 λεπτῶν τοῖς χιλίοις εἶναι ὁ αὐτὸς ἐπίσης πρὸς τὸν ἀναγεγραμμένον ἐν τῷ ΟΚΘ' Νόμῳ διὰ τὰς ἐνεχυροζομένης μετοχῆς, ὁμολογίας, χρυσοῦ, ἀργυροῦ καὶ ἀπαιτήσεως. Ἀφ' οὗ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκποιήσεως δὲν γίνεταί ὀλική ἢ μερικὴ παραπομπὴ εἰς τὰς διατυπώσεις τοῦ Νόμου ΟΚΘ', ἀλλὰ τούναντιον ἐκτίθενται ἐνταῦθα ἰδίαι αὐτοτελεῖς διατάξεις, ἀναντιρρήτως θεωρῶ, ὅτι αὐταὶ καὶ μόναι εἰσι τηρητέαι καὶ οὐδόλως δικαιολογεῖται ἡ δι' ἀναλογίας ἐπέκτασις τῶν τυπικῶν ὁρισμῶν τοῦ ΟΚΘ' Νόμου καὶ διὰ τῶν περὶ δημοσιεύσεως ἐν ἐφημερίδι ἢ κοινοποιήσεως τῇ δημοτικῇ ἀρχῇ, ἅτινα οὐδόλως ἐνταῦθα ἐπαναλαμβάνονται ἐπὶ τοῦ ἐνεχύρου τῶν ἐμπορευμάτων. Τοῦτο κατ' ἐμὲ λίαν ἐμφανῶς προκύπτει καὶ ἐκ τῆς διαφόρου γραμματικῆς ἐκφράσεως τῶν εἰρημένων Νόμων· ἵδιότι ὁ μὲν ΟΚΘ', ἀφ' οὗ προτάσσει τὰ τῶν ἄνω δημοσιεύσεων, ἐπάγεται ὅτι «ἡ διὰ συμβολαιογράφου ἐκποιήσις ἐνεργεῖται διὰ δημοκρατίας διεξαγομένης ἐνώπιον αὐτοῦ. . . . ἐπὶ προεידωμένης τοῦ ὀφειλέτου. . . . καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐτέρας διατυπώσεως» ὁ δὲ Νόμος ΑΟΓ' φέρει ἀπολύτως ὅτι «ἡ ἐκποίησις τῶν ἐνεχυρασθέντων τούτων ἐμπορευμάτων ἐνεργεῖται ὑπὸ συμβολαιογράφου διὰ δημοκρατίας. . . . καὶ ἄνευ ἐτέρας διατυπώσεως». Ἡ διαφορὰ εἶναι κοδὸλος· ἐὰν δὲ ὁ Νόμος ΑΟΓ' ἦν ὅτι νὰ τηρηθῇ ἐν ἰσχύϊ ὡς πρὸς τὰ ἐμπορεύματα τὰς ἐτέρας διατυπώσεις τοῦ ΟΚΘ' Νόμου, θὰ μετεχειρίζετο τοῦλάχιστον ὁμοίαν αὐτῷ φράσιν, ὅτι ἡ διὰ συμβολαιογράφου ἐκποιήσις ἐνεργεῖται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, οὕτως ὥστε νὰ μὴν ὑπονοουμένη ἡ ἐκπληρώσις τῶν ἐν τῷ Νόμῳ ΟΚΘ' προτασσομένων δημοσιεύσεων. Ἀντὶ τούτου ὅμως οὐ μόνον ρητὴν αὐτῶν μνείαν δὲν ἐποίησατο, ἀλλὰ μετέβαλε καὶ αὐτὴν τὴν διατύπωσιν τῆς διατάξεως αὐτοῦ, εἰς τρόπον οὐδεμίαν καταλείποντα ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ὀρθοῦ τῆς ἄνω λύσεως.

Δυσχερεῖά τις ἐγείρεται ἀληθῶς *μεταγενεστέρᾳ* ἐκ τοῦ ἐπακολουθήσαντος Νόμου ΒΤ'Η' τοῦ 1896 (ζοιχ.Δ'), ὅς τις συγκαταλαίῳν, οὕτως εἰπεῖν, καὶ ἐπεκτείνων ἐν ἄρθρ. 1 τὰς περὶ τῶν τραπεζικῶν ἐνεχύρων εὐαγγελικὰς διατάξεις, παρέρχεται ἐντελεῖα σιγῇ τὸν ΑΟΓ' Νόμον, ἐντεῦθεν δ' ἀνακύπτει ἡ ἀπορία μὴ τυγχόν θεωρεῖται καταργούμενος ὁ Νόμος οὗτος διὰ τοῦ ΒΤ'Η'.

Κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν ὁ Νόμος ΒΤ'Η' διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 προέθετο κυρίως, ἂν μὴ καὶ ἀποκλειστικῶς, τὴν ἐπέκτασιν τοῦ ἐκ τοῦ Ν. ΒΡΝ' τοῦ 1896 δοθέντος τοῖς ἰδιώταις τραπεζίταις προνομίου ἐφ' ἑτέρᾳ ἀντικείμενα πλὴν τῶν αὐτόθι ἀρχικῶς φερομένων χρεωγράφων, διὰ τοῦτο οὐδεὶς μὲν λόγος γίνεται περὶ μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν, περὶ ὧν προεῖδιν ὁ Νόμος ΒΡΝ', μνημονεύεται δὲ χρυσοῦ, ἀργυροῦ καὶ ἀσώματοι ἀπαιτήσεις (créance nominale), ἐφ' ὧν ταῖς τραπεζαῖς ἦν ἤδη δεδομένος προνόμιον ἀπὸ τοῦ ἀρχικοῦ ΟΚΘ' Νόμου, τὰ δὲ προσαναφερόμενα «πρὸς

ὄντα τέχνης ἢ βιομηχανίας καὶ ἐν γένει πράγματα, ἅτινα τυγχάνουσιν ἀντικείμενα ἐμπορικῆς συναλλαγῆς» περιλαμβάνονται ἀριδῆλως ἐν τῷ γενικῷ ὅρῳ τῶν «ἐμπορευμάτων», ἅπερ ὡς πρὸς τὰς τραπεζικὰς ἐρρυθμίσθησαν ὑπὸ τοῦ Νόμου ΑΟΓ' ὡς εἰρηται. Ὡστε οὐδεμίαν προσθήκην γίνεταί ἐν τῷ Νόμῳ ΒΤ'Η' διὰ τὰς τραπεζικὰς, οὕτως δύναται νὰ παρίσταται ὡς ἐπέκτασις ἡ ἀπλὴ ἐπανάληψις, καὶ μάλιστα ἡ δημιουργία *περιορισμῶν* τῶν ἤδη ὀφισταμένων δικαιωμάτων, ὅπερ ἤθελε συμβαίνει, ἐὰν θεωρηθῇ τροποποιούμενος ὁ ΑΟΓ' Νόμος.

Τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἐπιρρύννεται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ Νόμου τούτου ΒΤ'Η', ὅπερ κατόπιν καὶ τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ἐπεκτείνοντος τ' αὐτὰ πλεονεκτικὰ ὑπὲρ ἐμπόρων τῆς ἀνωτάτης φορολογικῆς τάξεως ἐπάγεται, ὅτι «ἡ σύστασις τοῦ ἐνεχύρου ἀποδεικνύεται ὡς πρὸς τοὺς τρίτους κατὰ τὰ ἐν ἄρθρ. 2 τοῦ ΒΡΝ' Νόμου τοῦ 1896 ὁριζόμενα δι' ἐγγράφου συντεταγμένου εἰς διπλοῦν, ὧν τὸ ἕτερον θεωρεῖται ὑπὸ συμβολαιογράφου, ἐν ᾧ ἐπὶ τραπεζῶν τοιαῦτα δὲν ἀπαιτοῦνται κατὰ τὸν Νόμον ΟΚΘ' (οὐδὲ τὸν ΑΟΓ')», οὕτε φαίνονται ἐπιβαλλόμενα νῦν καὶ εἰς αὐτὰς διὰ τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρ. τοῦ ΒΤ'Η' Νόμου, ἀναφερομένου, ὡς εἰρηται *μόνον* εἰς τὸν ΒΡΝ' Νόμον, τὸν περὶ ἐνεχύρου ἰδιωτῶν τραπεζικῶν πραγματευόμενον.

Καὶ ἐκ τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως τοῦ ΒΤ'Η' Νόμου οὐκ ὀλίγη μνημονευθεὶς τὸν Νόμον ΑΟΓ' (ἐξ οὗ δὴλον ὅτι δὲν ἤγνωστο ὑπὸ τοῦ Νομοθέτου τοῦ ΒΤ'Η') οὐδαμῶς διαφαίνεται πρόθεσις καταργήσεως αὐτοῦ, ἐξ ἀντιθέτου δὲ οὗτος παρίσταται, ὡς ἤδη ἐπεκτείνας τὰ προνόμια τοῦ ΟΚΘ' Νόμου εἰς πάσας τὰς τραπεζὰς τὰς ἔχουσας ἐγκριμένον διὰ Βασ. Διατάγματος καταστατικόν· τούτέστιν ἐν τῷ ὅρῳ «ἐμπορεύματα» (γενικῶς ἁληθῶς ὄντι, παραβ. Lyon Caen et Renault T. 1ον ἀριθμ. 71 καὶ 72), θεωροῦνται συμπεριληφθέντα τὰ τε γινώσκα καὶ ἅπαντα ἐν γένει τ' ἀντικείμενα τοῦ ΟΚΘ' Νόμου. Ἐὰν τοῦτο γίνηται δεκτόν, ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται πλέον Βασ. Διατάγμα διὰ τὴν χορήγησιν τῶν προνομίων τοῦ ΟΚΘ' Νόμου εἰς ἀνεγνωρισμένας τραπεζικὰς, ἡ ἀπλουστερά δὲ διαδικασία τοῦ ΑΟΓ' Νόμου ἐφαρμοστέα ἐστὶ καὶ ἐπὶ μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν, χρυσοῦ, ἀργυροῦ καὶ ἀπαιτήσεων, ἤτοι πάντων τῶν εἰς ἐνέχυρον διδομένων ταῖς τραπεzaῖς πραγμάτων, ἐν ᾧ ἡ διαδικασία τοῦ ΟΚΘ' Νόμου ὀφίσταται ἰσχύουσα διὰ τὰς ἰδιώτας τραπεζικάς. συμφώνως τῷ περὶ τούτου ὁρισμῷ τοῦ Νόμου ΒΡΝ' καὶ διὰ τοὺς ἐμπόρους κατὰ τὸν ΒΤ'Η' Νόμον.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῆς ἐπόψεως ταύτης, γενικῶς ἐρμηνευτικῶς κανὼν τοῦ δικαίου ἀναγεγραμμένος ἐν νομ. 80 Πανδ. (50.17) Βασ. Β' γ' 50, Ἀομεν. π. καν. § 18. ἐστὶν ὅτι «τὰ εἰδικὰ τῶν γενικῶν ἐπινοετώτερα» (Καλλιγὰ Α' § 50). Καὶ ἂν ἄρα ἤθελεν ὑποτεθῇ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ΒΤ'Η' Νόμου, ὡς ἐν γενικῷ ὁρισμῷ περιλαμβάνον τὰ ἐπὶ παντὸς πράγματα ἐνέχυρα τραπεζῶν τε καὶ ἰδιωτῶν, ἐφ' ὅσον δὲν ποιεῖται ἰδίαν μνείαν καὶ κατάργησιν τῆς εἰδικῆς διατάξεως τοῦ Νόμου ΑΟΓ' περὶ ἐμπορευμάτων ἐνεχυροζομένων πρὸς τραπεζὰς, ὧν τὰ καταστατικὰ ἐνεκρίθησαν διὰ Β. Διατάγματος, καὶ ἡ τελευταία αὕτη παραμένει ἐν ἰσχύϊ, ὡς ἐξαιρέσις παρὰ τὸν κανόνα τοῦ ΒΤ'Η' Νόμου.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν εἰρημένων συμπεραίνομεν, ὅτι τὰ εἰς ἐνέχυρον δοθέντα τῇ Ἴονικῇ καὶ πάσῃ ἄλλῃ τραπεζῇ, ἢ τὸ καταστατικὸν τυγχάνει ἐγκριμένου διὰ Β. Διατάγματος, ἐμπορεύματα, ἐκποιῶνται ἐγκύρως, τηρουμένων τῶν ἐν τῷ ΑΟΓ' Νόμῳ ἀνα-

Υπαφαιρέτων διατυπώσεων μόνον, ἤτοι διὰ δημοπρασίας διεξαγομένης ἐνώπιον συμβολαιογράφου κατ' αἰτησιν τῆς διαφερομένης Τουπέζης καὶ ἐπὶ προειδοποιήσει τοῦ ὀφειλέτου π. δ' ὀκτώ ἡμερῶν.

Ἐπεμβαλλούσης δ' ὅπως προνοίας μέτρον (πειοῦν κατ' ἐμὲ) ἤθελεν εἶσθαι ἡ προσθήκη καὶ μιᾶς δι' ἐφημερίδος δημοσιεύσεως πρὸς 10 ἡμερῶν κατὰ τὸν σχετικὸν ὅρον τοῦ **ΩΚΘ' Ν.** (οὐχὶ δὲ κοινοποιήσεις ἀλλὰ πρὸς δημοσίους ταμίας κλ. αἵτινες ὅπ' οὐδενὸς τῶν διαπόντων τὸ προκείμενον ἐνεχυρὸν νέμων διαγράφονται), ἐν ᾧ, κατὰ τὴν ἀνωτέρω ὑποδείχθεισαν ευρυτέραν ἐκδοχὴν τοῦ **ΑΟΓ' Νόμου**, ἡ εἰρημένη δημοσίευσίς δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς πρὸς τὰς τραπέζας ἐκ τοῦ νόμου τούτου κατηργημένη καὶ ἐπὶ τῶν μετοχῶν, ὁμολογιῶν καὶ λοιπῶν ἀντικειμένων τοῦ **ΩΚΘ' Νόμου**.

(1906)

Κ. Α. Ρακτιδῶν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Κ. Κάϊρον :— Δὲν πιστεύομεν ὅτι χρονολογία π. γ. 4 Φεβρουαρίου 1900 πᾶντι οἰονδήποτε ἔλλειψιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ, κατὰ τὸ ἀβρον τοῦ Ψηφίσματος, πρέπει ν' ἀναφέρεται ἡ ἡμέρα, ὁ μῆν καὶ τὸ ἔτος, τὰ ὅποια οὐδὲν ἄλλο σημαίνουν καθ' ἡμῶς ἢ τὴν ἀνάγκην ἡμερομηνίας καὶ χρονολογίας. Ἐὰν ἐννοεῖτο ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀναφέρεται ἀσκόπως τὸ ὄνομα τῆς ἡμέρας, τότε ἔπρεπε, ἐν τῇ αὐτῇ σχολαστικῇ ἀκριβολογίᾳ (μὴ ἀναγραφόμενης ὡς ἀναγκαίας καὶ τῆς ἀναφορᾶς τῆς ἀριθμητικῆς τάξεως τῆς ἡμέρας), νὰ ἦναι ἀκούστα ἡ χρονολογία ὡς ἐξῆς : Πρωτοσυνεῖ (ἡ Σάββατον) Φεβρουαρίου 1900, τὸ ὅποιον θὰ ἦτο γελίον. Ἐπίσης δὲν εὐρίσκομεν ὅτι ὁ μὴ προσδιορισμὸς τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος εἶναι σημαντικὸς, ἀφ' οὗ πασιδῶως ἐν τῷ τόπῳ εἶναι ἐν χρήσει τὸ γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ὃ δὲ Ἕλληνας δύναται συντάξαι διαθήκην καὶ κατὰ τὸ ἐγγώριον τυπολογικόν, ὁρμημένου κατὰ μέρος ὅτι, ἐὰν ἀποτελῇ τύπον ἀναγκαῖον ἡ χρονολογία τῆς διαθήκης, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ τοιοῦτος ἡ καθ' οἰονδήποτε σύστημα ἐνεργεία τῆς. Δὲν βλέπομεν, διατὶ δὲν δύναται τις νὰ χρονολογήσῃ καὶ μὲτ' οὐρακῶν σύστημα τῆς αἰτίας. Καὶ ἐὰν τυγὼν ἤθελεν ἐνερθεῖ ἀμφιβολία περὶ τῆς ὑπὸ θάτερον τῶν συστημάτων χρονολογήσεως, αὕτη, καθ' ἡμῶς, θὰ εἶχε σημασίαν μόνον ἐὰν ἐν τῇ δεκατημέρῳ μεταξὺ τῶν δύο συστημάτων διαφορᾷ ἐνέπιπτε σημαντικὴ ἐπὶ τῶν ἐν τῇ διαθήκῃ ὁρισμῶν περιστάσεις, οἷον ἐξεφροσύνης, κανονισμοῦ ἀξίας καὶ τὰ τοιαῦτα. Αὐτὰ λέγει ἡ ἀνάγκη τῆς οὐσιαστικῆς ἀντιλήψεως, ἡ ὅποια ἀτυχῶς ἐπὶ διαθηκῶν, ῥητῶς εὐνοουμένων ὑπὸ τοῦ νόμου, ἐπιτάσσοντος τὴν ὑπὲρ τῆς διατάξεως αὐτῶν ἀπόφασιν, ἐξέπεσεν εἰς μικροδουλεῖαν ἀκωρώσεις. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα εἶναι ὁ διὰ τὰ παντί κτλ. ψαλὶς ἀγίασμός καὶ διὰ τοῦτο συμβουλευόμεν νὰ πάρετε, καλὸ καὶ κακὸ, καὶ μία γάτα, τὴν ὅποιαν θὰ ἀποτελέσῃ ἡ ἐν ὑπερογράφῳ ἡ ἐν περιθωρίῳ βεβαίωσις καὶ τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος.

Ι. Κ. : Τὰ ζητήματα περὶ ὧν ἐρωτᾷτε ἐλύθησαν κατὰ τὴν ἀνακήρυξιν δημοκριτικῆς ὑποψηφιότητος τοῦ μακαρίτου Συγγροῦ. Τότε δὲν ἐξετάσθη οὐδ' αὕτη ἡ μὴ ἐγγράφη του ἐν τῷ ἐκλογικῷ καταλόγῳ. Κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον οὐκ ἐξετασθήσεται οὐδ' ἡ μὴ πρὸς 40 ἡμερῶν παραίτησις ἀπὸ τῆς κατεχομένης δημοσίας θέσεως. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀνακήρυξις αὕτη δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς προδήλου ἀκυρότητος τῆς ἐκλογῆς, ὡς πάλιν ἐγένετο ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ

Συγγροῦ.— Ἡ ἔλλειψις μισθοδοσίας δὲν ἀφαίρει τὴν ιδιότητα τοῦ δημοσίου υπαλλήλου, σημειοῦμεν μόνον ὑμῖν πρὸς γνώσιν σας, ὅτι ἄλλοτε ἐκρίθη ὅτι ὁ εἰς δημοσίαν θέσιν πρεσβευτοῦ διορισμὸς βουλευτοῦ, δὲν ἐπιφέρει ἀσυμβιβαστον, ἐὰν ὑπάρχῃ παραίτησις ἀπὸ τῆς μισθοδοσίας. Ὁ τσουκαλᾶς κολλάει τὸ γεροῦλι δπου τοῦ ἔλθῃ βολικά.

Ι. Π. Λεβαδελιαν : Παράδοξα ἐξαγγέλεσθε. Ἀφ' οὗ ἀντὶ ἀνακοπῆς κατὰ τῆς μετὰ τὴν διατάξασαν ἀποδείξεως 56 ἐκδοθείσης 287 ἐγένετο ἔφρασις καὶ ἐπὶ ταύτῃ ἐπὶ ἤλθε μεταρρυθμίσις καὶ νέα διαδικασία καὶ νέα ἀποφασίς ἐρήμην δεχθεῖσα τὴν ἀγωγὴν, δὲν εἶναι ἐξεταστέα εἰμὴ μόνον ἡ κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴ, καὶ ἐὰν αὕτη ἦτο ἐκπρόθεσμος, ὁρῶς ἀπερρίφθη, χωρὶς νὰ ἐξετασθῇ ἡ κατὰ τῆς παλαιᾶς ἐρήμην ἀνακοπὴ τῆς ἡποίας ἡ ἐξέτασις εἶναι ἀδύνατος, ἀφ' οὗ ὑπῆρξε μεταγενεστέρᾳ τελεσιδικία.

Γ. Μ. Κυπαρισσιαν : Ἡ περὶ παραγραφῆς διάταξις τοῦ **ΑΤΝ' Νόμου** εἶναι σαφής, περιλαμβάνει δὲ πᾶσαν καθ' οἰονδήποτε τρόπον φορολογίαν εἰσπραξίν. Πρὸς τὸν τοῦτον τὴν ἐν σελ. 288 **ΧVI** εἰς Κόρινθον ἀλληλογραφικὴν γνωμοδότησιν. Ἐπὶ πλέον ὑπομνηστικὸν καὶ τὴν ἐν σ. 128 **XIII** εἰς Βερέθνα, ἐν ἡ ὑποδεικνύεται ὅτι δὲν εἶναι δυνατὴ μάλιστα καὶ ἡ δι' ἀγωγῆς ἐπιδίωξις.

Γ. Π. Δομβραϊν : Δὲν ὑπάρχει εἰδικὴ παραγραφὴ ὑπὲρ τῶν Δήμων.—(1) ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀνάγων δὲν δεῖται παρεκτατικῆς τινος προθεσμίας πρὸς ἐμφανίσιν. διότι οὐδεὶς πρὸς τοιαύτην παρεκτασιν ὑφίσταται λόγος, τοσούτω μᾶλλον ὥσπερ ἡ πρὸς ἐμφανίσιν προθεσμία, καὶ αὕτη ἡ συνθήκη, δίδεται τῷ ἐναγομένῳ.

Ἐνὶ δυνδουρμῇ : Αἱ μὲν κοινοποιήσεις γενήσονται ὡς ἀγνώστου διαμονῆς, προθεσμίαι δὲ τηρηθήσονται αἱ συνθήκες.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Πραγματεία περὶ ἀποθετηρίων καὶ ἐνεχυρογράφων, ἡτοι **Ἐρμηνεία τοῦ Νόμου περὶ Γενικῶν Ἀποθηκῶν** ὑπὸ **Ἡλία Κ. Ἀναστασιάδου** δικηγόρου ἐν Ἀθήναις. Τιμᾶται δρ. 7.

Πρόκειται περὶ ἐρμηνείας τοῦ Νεαροῦ Νόμου (1896) περὶ γενικῶν ἀποθηκῶν, ἡτοι περὶ θεσμοῦ λίαν ἐνδιαφέροντος καὶ σπουδαίου καὶ ἐπὶ οἰκονομικῆς ἡ ἐμπορικῆς ἀπόψεως, ἔνεκα τῆς πληθύσεως τῶν παρουσιαζομένων κατὰ τὴν λειτουργίαν τῶν γενικῶν ἀποθηκῶν ἐνοικίων σχέσεων καὶ ζητημάτων. Ἡ μελέτη τοῦ κ. Ἀναστασιάδου, μετ' ὅλην τὴν μετρίωφροναν αὐτοῦ ἐπιφύλαξιν, ἀποτελεῖ τὴν μόνην πλήρη ἐρμηνείαν τοῦ νεαροῦ νόμου δι' ἐπικλήσεως τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ τε Ρωμαϊκοῦ δικαίου καὶ συγκρίσεως πρὸς τὰς νομοθεσίας ἐπὶ τοῦ θέματος ἄλλων κρατῶν καὶ ἰδίως τῆς Ἀγγλικῆς, ἥτις ἡνύνησε καὶ ἀνέπτυξε τὸν χρησιμώτατον θεσμὸν τῶν γενικῶν ἀποθηκῶν. Τὴν πραγματείαν τοῦ κ. Ἀναστασιάδου διακρίνει εὐσύννοπος καὶ εὐμέθοδος κατάταξις τῆς πολλαπλῆς ὕλης τοῦ θέματος, σαφὴς δὲ ἐρμηνεία καὶ λύσις τῶν ἀναφαινομένων ζητημάτων. ἀποδεικνύουσα τὸν συγγραφέα τέλειον κάτοχον τοῦ θέματος του. Ἡ πραγματεία αὕτη ἀποτελεῖ χρησιμώτατον βοήθημα τοῖς τε συναλλασσομένοις μὲ τὰς Γενικὰς Ἀποθήκας καὶ παντὶ νομικῷ.

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΣ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Ευδοκία Ιησ'α δρ.15. § Μετὰ δελτίου δρ. 20. § Καταχωρ. 6 σελ. λ. 50

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ
3 ΙΟΥΝΙΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία 'Αρείου Πάγου Πολιτική	(1906)
Νομολογία 'Εφέτειον 'Αθηνῶν	(1906)
Πατρῶν	(1903)
Ναυπλίου	(1906)
Κρητική Νομολογία	(1907)

Συνοδεύεται ἐπὶ τοῦ 18ου φύλλου τοῦ Κώδικος 1906.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

'Αριθ. 338 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Κατάσχεσις. - διεκδικήσις τρίτου. - προθεσμία ἐφέσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 910, 911, 871 καὶ 985 τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ ἐπὶ τῆς παρὰ τρίτων διεκδικήσεως τῶν κατασχεθέντων πραγμάτων ἐφαρμόζεται τὸ ἀρθρον 871, κατὰ τὸ ὁποῖόν, κατὰ τῶν ἐπὶ τοιοῦτων δι-
κῶν ἐκδιδομένων ἀποφάσεων, ἡ πρὸς ἐφεσιν προ-
θεσμία εἶναι δεκαήμερος· τούναντίον δὲ ἀποφανθὲν
τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 525 (1904), παρε-
βίασε τὰς ἐν τοῖς προηγούμενοις ἀρθροῖς οὐσιώδεις
διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ κατέστησεν ἀ-
ναιρετέαν τὴν ὁριστικὴν αὐτοῦ ἀπόφασιν, κατὰ τὸν
βάσιμον περὶ τούτου λόγον τῆς αἰτήσεως ἀναιρέ-
σεως τοῦ Δημοσίου (ἀρθρ. 807 § 5 Πολ. Δικον.).

'Αριθ. 340 (1906) Τμ. Β' (*)

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ι. ΤΣΑΤΣΟΣ

Παροχή ὑπηρεσιῶν. - ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδεί-
ξεως ἐξ ἐπιστολῆς. - ἐπαγωγὴ ὁρκου. - πότε
θεωρεῖται ἐπιδοθητικὴ καὶ ἀναγκαία προ-
ηγούμενη διάταξις ἀποδείξεων.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον Πατρῶν διέτα-
ξεν ἀποδείξεις ἐπὶ τῆς πρώτης βάσεως τῆς ἀγω-
γῆς τῆς στηριζομένης εἰς τὸ ἀνώνυμον συνάλλαγμα
τῆς παροχῆς ὑπηρεσίας ἐπὶ ἀμοιβῇ, ἐπιτρέψαν καὶ
τὸ μέσον τῶν μαρτύρων ἀφ' οὗ ὑπάρχει καὶ ἀρχὴ
ἐγγράφου ἀποδείξεως ἐκ τῆς ἀναμφισδητήτου ἀπὸ
23 Ἰουνίου 1876 ἐπιστολῆς τοῦ ἐναγομένου πρὸς
τὸν ἐνάγοντα, δι' ἧς τῷ ἐκφράζει τὰς χάριτας καὶ
ὑποχρεώσεις του διὰ τοὺς κόπους οὓς κατέβαλε καὶ
δι' οὓς «θὰ τῷ χρεωστῇ μεγάλην ὑποχρέωσιν» κα-
θισταμένου δὲ ἐκ τοῦ ἐγγράφου τούτου κατὰ τὴν
κρίσιν τοῦ δικαστηρίου σφόδρα πιθανοῦ καὶ τοῦ ἰ-
σχυρισμοῦ τοῦ ἐνάγοντος ὅτι ἐπὶ ἀμοιβῇ παρέσχε
τὰς ὑπηρεσίας του ἔδει νὰ ἐπιβληθῇ αὐτῷ ἀναπη-
ρωτικὸς ὁρκος πρὸς συμπαλήρωσιν τῶν ἀποδείξεων

(*) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 468 XIII 3 Α. Π.

οὐ μὴ γενομένου μεταρρυθμιστέα ἀποβαίνει ἡ ἐκ-
καλουμένη ἀπόφασις, ὅπως ἐπιβληθῇ οὗτος τῷ ἐ-
νάγοντι· ἰσχυρισθέντος δὲ τοῦ ἐναγομένου καὶ ὅτι
οὐχὶ ἐπὶ ἀποζημιώσει· ἀλλὰ λόγῳ δωρεᾶς προσέ-
φερον αὐτῷ ὁ ἐνάγων τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερο-
μένας ὑπηρεσίας καὶ ἐπαγαγόντος ὁρκον περὶ τού-
του εἰς τὸν ἐνάγοντα, ὥφειλε τὸ Πρωτοδικεῖον νὰ
ἐπιβάλῃ καὶ αὐτὸν ὡς δεκτὸν περὶ παντὸς πράγμα-
τος κατὰ τὸ ἀρθρ. 351 Πολ. Δικονομίας ἐσφαλεν
ἐπομένως τὸ δικαστήριον μὴ πράξαν τοῦτο καὶ με-
ταρρυθμιστέα ἀποβαίνει ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐπὶ
τῷ τέλει τοῦ νὰ ἐπιβληθῇ καὶ ὁ ὁρκος οὗτος, ἀφ' οὗ
μὴ ἰσχυριζομένου τοῦ ἐναγομένου ὅτι· ἔχει ἐγγρα-
φον ἀπόδειξιν, μὴδὲ ἀρχῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως ὑ-
παρχούσης, ἄλλο μέσον ἀποδείξεως δὲν ἐπιτρέπεται.

'Αριθ. 341 (1906) Τμ. Β' (*)

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Ἀπλῶς εἰς ἀντίθετον ἐπ' ἐθνικῆς γῆς. - προ-
τεραιότης. - ἐπικράτησις. - ἀδιάφορος με-
ταγραφὴ. - διάταξις ἀποδείξεως περὶ περι-
λήψεως ἐν παραχωρητηρίῳ ἀντιδίκου. -
οἷκ ἐνέχει ὁμοίαν περὶ περιλήψεως ἐν ἰδίῳ
παραχωρητηρίῳ. - ὁμολογία προκατόχου
μετὰ μεταβιβάσιν. - ἀδύμνητον. - διαφώνια
πραγματογνωμόνων. - οἷκ ἀκινήτης.

Ἐπειδὴ, ὡς ἔκρινε καὶ ἡ προεκδοθεῖσα ἀπόφα-
σις τοῦ δικαστηρίου τούτου, βάσις τῆς ὑπὸ κρίσιν
ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος εἶναι ὅτι ἐν τῇ θέσει «Κου-
τάλα» τῆς Ἐλευσίως εἶχεν οὗτος εἰς τὴν κατοχὴν
καὶ κυριότητά του ἀγρὸν στρεμμάτων 90 περιελ-
θόντων αὐτῷ ἐκ τοῦ Δημοσίου τὰ 50 στρέμματα
διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 87941 τῆς 12 Μαρτίου 1882
παραχωρητηρίου, τὰ δὲ ἕτερα 40 στρέμματα δια
τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1733 τοῦ 1885 συμβολαίου τοῦ εἰ-
ρηνοδίκου Ἐλευσίνος παρὰ τοῦ Γ. Κ. Σ***, ἀνή-
κοντα πρότερον εἰς τὸ Δημόσιον καὶ ὅτι ὁ ἐναγό-
μενος πρὸ 5 ἢ 6 ἐτῶν παρανόμως κατέλαβε τὰ ἐ-
πίδικον περὶ τὰ 25 στρέμματα.

Ἐπειδὴ κατὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ὁ ἐναγόμενος
καὶ πρωτοδίκως, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προτάσεών
του, ἀντέταξεν ὅτι ὁ Π. Δ. II*** συμμορφούμενος
πρὸς τὰς διατάξεις τῶν περὶ διαθέσεως καὶ διανο-
μῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς νόμων, ἐδήλωσεν 65 στρέμ-
ματα ἐθνικῶν γαιῶν, κειμένων ἐν τῇ θέσει «Κου-
τάλα» τῆς Ἐλευσίως, συνεπεία δὲ τῆς δηλώσεώς
του ταύτης. ἐξεδόθη ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ ὑπ' ἀρ. 87866
τῆς 2 Μαρτίου 1882 παραχωρητήριον δι' οὗ πα-
ρεχωρήθησαν αὐτῷ αἱ εἰρημνίαι γαῖαι, πληρώσας
δὲ οὗτος τὰς δόσεις καὶ ὑπογράψας τὰς ὁμολογίας,

(*) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 321 XVI 479 Α. Π.

έλαβε τὸ εἰρημένον παραχωρητήριον, μετέγραφεν αὐτὸ καὶ ἐξηκολούθησε κατέχων τὰς ὁποίας καὶ πρότερον κατέχευε παραχωρηθείσας γαίας, μέχρι τῆς 9 Ἀπριλίου 1892, ὅτε δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 317 τῆς αὐτῆς χρονολογίας συμβολαίου τοῦ εἰρηνοδίκου Ἐλευσίνος, ἐπώλησε πρὸς αὐτὸν τὰς γαίας ταύτας, ὅτι ἡ δῆλσις τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ καὶ τὸ προμνησθέν παραχωρητήριον, ἀφορῶσιν εἰς αὐτὰς τὰς ὑπ' αὐτοῦ κατεχομένας γαίας, ἅς διεκδικεῖ ὁ ἐνάγων καὶ ὅτι ἡ δῆλσις τοῦ δικαιοπαρόχου ἐνεχειρίσθη καὶ κατεχωρήθη πρὸ τῆς δηλώσεως τοῦ ἐνάγοντος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐννοιαν τῶν ἄρθρ. 15 καὶ 21 τοῦ Νόμου ΥΛΑ' τοῦ 1871, 3 καὶ 4 τοῦ ΨΜΔ' τοῦ 1878 καὶ 10 τοῦ Ω Η' τοῦ 1883 ἡ δῆλσις τῆς ἐθνικῆς γῆς ἐπιτροπομένη μόνον εἰς τὸν ἔχοντα τὰ ἐκ τῶν ἀνωτέρω νόμων προσόντα παρέχει εἰς τὸν δηλοῦντα δικαιώματα προτεραιότητος ἐναντίον παντὸς ἄλλου μεταγενεστέρου δηλωτοῦ, μὴ δυνάμενου πλέον νὰ κτήσῃται νομίμως κυριότητα ἐπὶ ἐκτάσεως προδεδηλωμένης ὑπὲρ τοῦ πρώτου, ὑπὲρ οὗ μάλιστα εἶχεν ἐκδοθῇ καὶ παραχωρητήριον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν. Τούτων τεθέντων, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ δῆλσις τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ ἐναγομένου εἶναι προγενεστέρα τῆς τοῦ ἐνάγοντος ἢ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ τοῦ ἐνάγοντος πίπτει διότι ὁ ἐναγόμενος, ὡς προγενεστέρως δηλώσας εἶναι ἐπικρατέστερος, ἀνεξαρτήτως τῆς προτεραιότητος τῆς μεταγραφῆς, τῶν περὶ αὐτῆς διατάξεων μεταδληθεῖσων διὰ τῶν ἀνω νόμων καὶ ἐπομένως ὀρθῶς ἀμφισβητηθέντος ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ὅτι τὸ ἐπίδικον δὲν περιλαμβάνεται ἐν τῇ δηλώσει καὶ τῷ παραχωρητηρίῳ τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ ἐναγομένου διατάχῃ ἢ περὶ τούτου ἀποδείξεις.

Ἐπειδὴ ἐσφαλμένως, πράγματι ὁ ἐνάγων ὑποστηρίζει, ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἠδύνατο, κατ' ἀνταπόδειξιν τῆς διαταχθείσης διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου ἀποδείξεως, περὶ τοῦ ἂν τὰ διεκδικούμενα περιείχοντο ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 87941 παραχωρητηρίῳ τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἂν ὁ ἐναγόμενος κατέλαβε ταῦτα παρανόμως κατὰ τὸ 1889 ἢ 1890, νὰ ἐξετάσῃ μάρτυρας περὶ τὸ ὅτι τὸ ἐπίδικον περιέχεται ἐν τῷ παραχωρητηρίῳ του, καθόσον τούτο δὲν ἀποτελεῖ ἄρνησιν τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' ἀνατρεπτικὴν ἐνστάσιν, ἣν ὤφειλεν αὐτός ν' ἀποδείξῃ (ἄρθρ. 248 καὶ 252 Πολ. Δικονομίας) καὶ δὲν ἠδύνατο ἄνευ θέματος καὶ κατ' ἀνταπόδειξιν νὰ προσάγῃ ἀποδείξεις.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 73 τῆς 18 Μαρτίου 1893 μεταδιδαστικῇ πρᾶξι μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ ἐναγομένου περιέχουσα ὁμολογίαν τοῦ δικαιοπαρόχου αὐτοῦ ὅτι κύριος τοῦ ἐπιδίκου εἶναι ὁ ἐνάγων, γένομένη μετὰ τὴν πώλησιν τῶν ἐπιδίκων γαιῶν, δὲν παρέχει οὐδεμίαν ἀπόδειξιν κατὰ τοῦ ἐνάγοντος (ἄρθρ. 268 Πολ. Δικονομίας) οὔτε δεδικασμένον ἀποτελεῖ.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὴν ἐκθεσιν τῶν πραγματογνωμόνων ἀπεδείχθη τελείως, ὅτι τὸ ἐπίδικον ἐμπεριλαμβάνεται ἐν τῇ δηλώσει καὶ τῷ ὑπ' ἀριθ. 87865 τῆς 2 Μαρτ. 1886 παραχωρητηρίῳ τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ ἐνάγοντος Π. Δ^{***} Κ. Π^{***}.

Ἐπειδὴ ἐπίσης ἐκ τῶν... ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ δῆλσις τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ ἐναγομένου εἶναι μεταγενεστέρα τῆς τοῦ ἐνάγοντος.

Ἐπειδὴ τὸ γεγονός, ὅτι οἱ πραγματογνώμονες διαφωνήσαντες συνέταξαν δύο ἐκθέσεις δὲν καθίστησιν ἄκυρον τὴν πραγματογνωμοσύνην, ἀφ' οὗ, ὡς προκύπτει ἐξ ἀμφοτέρων τούτων καὶ οἱ τρεῖς διορισθέντες πραγματογνώμονες συνέπραξαν κατὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς ὁμοῦ μεταδάντες ἐπὶ τόπου τὴν 4ην Μαρτίου 1905.

Ἀριθ. 343 (1906) Τμ. Β' ()

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης: κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Πλοίαρχος. - ἐνάδικος ἀγωγῶν διὰ βλάβας πλοίου.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ τμήμα τοῦτο σύμφωνον τῷ πρώτῳ, ἐκφέρει γνώμην ὡς πρὸς τὸ παραδεκτὸν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ πλοιάρχου, καθὼς νομίμου ἀντιπροσώπου τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ πλοίου, ἐνασκουμένης καὶ ἀποζημιώσιν διὰ τὴν ἐπελθούσαν εἰς τὸ πλοῖον τοῦτο βλάβην ἐπιδιωκούσης κατὰ τοῦ ὑκαίτιου ταύτης.

Ἀριθ. 344 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΓΚΙΩΝ

Φορολογία ζύθου καὶ οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. - τριμηνιαῖαι δηλώσεις περὶ καταναλωθεισῶν ὑλῶν πρὸς προσδιορισμὸν παραχθέντος καὶ πληρωτέου φόρου. ἀγωγή ἐπὶ ἐπιδοροφῇ πλέον νομίμου καταβληθέντος.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 15 τοῦ ΑΡΙΗ' Νόμου τοῦ 1883 περὶ φόρου ἐπὶ τοῦ ζύθου καὶ τῶν οἰνοπνευματῶν καὶ πνευματωδῶν ποτῶν, οἱ ὑπαγόμενοι κατὰ τὰς προηγουμένας διατάξεις αὐτοῦ τοῦ νόμου εἰς δικαίωμα παραγωγῆς καὶ καταναλώσεως τῶν ὑγρῶν τούτων, ὀφείλουσι, πλὴν τῆς τηρήσεως τῶν ἀναγγραφομένων ἐν τῷ νόμῳ αὐτῷ καὶ ἰδίως τοῖς ἄρθροις 4 καὶ 10 διατυπώσεων, νὰ δηλώσι πρὸς τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἐκάστης τριμηνίας εἰς τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον τὸ ποσὸν καὶ τὸ εἶδος τῶν πρώτων ὑλῶν, ὅσας κατηνάλωσαν πρὸς παραγωγὴν πνευματωδῶν ὑγροῦ καὶ τὸ παραχθὲν ποσὸν τούτου, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν δηλώσεων αὐτῶν καὶ τοῦ ἀναλογικοῦ πίνακος τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ αὐτοῦ νόμου προσδιορίζεται ὑπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου τὸ δῖλον ποσὸν τῶν παραχθεισῶν ἐκάδων καὶ ὁ πληρωτέος κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ αὐτοῦ Νόμου φόρος. Ὅθεν, προκειμένου νὰ προσδιορισθῇ κατὰ τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀρνηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιέοντος Δημοσίου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ πλέον τοῦ νομίμου καταβληθείς ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος φόρος ἐπὶ τοῦ ἐξαχθέντος ὑπὸ τούτου οἰνοπνεύματος, κατὰ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ὀριζόμενον χρονικὸν διάστημα, μετὰ τὴν γενομένην δῆλωσιν τοῦ πρὸς τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον κατὰ τὸ μνησθέν ἄρθρον 10, ὅτι τὸν ἀρχικῶς λειτουργοῦντα ἐν τῷ ἐργοστασίῳ του λέβητα ἐκάδων 180 ἀντικατέστησε δι' ἐτέρου χωρητικότητος ἐκάδων 140, ἀνάγκη κατὰ τὴν προσκεθεῖσαν διάταξιν νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀ-

(*) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 509 ΧΥΗ 496. Α. Π.

ποδείξεων και αι υποβληθείσαι παρ' αὐτοῦ πρὸς τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον τριμηνιαῖαι δηλώσεις περὶ τῶν καταναλωθεισῶν πρώτων ὑλῶν πρὸς παραγωγὴν τοῦ φορολογηθέντος οἰνοπνεύματος, ὡς καὶ αἱ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν πράξεις τοῦ οἰκονομικοῦ ἔφορου, αἱ προσδιορίσασαι τὸ ἐξαχθέν ἀνυδρὸν οἶνον-πνευμα, καθόσον καὶ ταῦτα εἰσὶ στοιχεῖον ἀπαραίτητον πρὸς εὐρεσιν τοῦ ἐξαχθέντος διὰ τὸν μνησθέντα χρόνον ἐκ τοῦ λειτουργήσαντος λείβητος τοῦ ἐνάγοντος ἀνδρὸς οἰνοπνεύματος καὶ τοῦ ὀφειλομένου νομίμου φόρου ἐπ' αὐτοῦ. ὅπως ἐξακτινωθῇ ἂν ἐπληρώθῃ πλέον τοῦ νομίμου φόρος, ὡς ὁ ἐνάγων ἐπικαλεῖται καὶ κατὰ ποσόν, τάναντία δὲ τούτων δεχθὲν τὸ ἐφετεῖον καὶ ἐπιδικάσαν τὴν τοιαύτην ἀγωγὴν ἄνευ τῆς ἐρεύνης καὶ τοῦ στοιχείου αὐτοῦ, ψευδῶς τὴν παρατεθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ρηθέντος νόμου ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσεν, ἐντεῦθεν δὲ ἀναιρετέα ἐστὶν, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Ἀριθ. 345 (1906) Τμ. Β'

Εἰτηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

Ἐρῶμεν δικασθεῖς. - μὴ κατοικία ἐν ἔδρῳ. - διορισμὸς ἀντικλήτου ἐν. - προθεσμία ἀνακοπῆς. - διακρίσεις.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν δύο ἄρθρων τοῦ Βασιλ. Διατάγματος τῆς 18ης Σεπτεμβρίου 1836, σαφῶς ἐξάγεται, ὅτι, κοινοποιηθείσης τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως εἰς τὸν ἐρήμην καταδικασθέντα διάδικον, τὸν μὴ κατοικοῦντα ἐν τῇ ἔδρῳ τοῦ δικαστηρίου, προστίθεται πάντοτε ἡ προθεσμία τῆς ἀποστάσεως, κατὰ τὰ ἄρθρα 195 καὶ 196 Πολ. Δικονομίας, ὡς μετερρυθμίσθησαν διὰ τοῦ ΒΣΚΕ' Νόμου τοῦ 1894 καὶ ἂν δηλονότι εἶχεν οὗτος διορίσει ἀντίκλητον ἐν τῇ ἔδρῳ τοῦ δικαστηρίου, διότι τὸ μὲν ἄρθρον 1 τοῦ Διατάγματος, ὁρίζον ὅτι ἐντὸς 8 ἡμερῶν γίνεται ἡ ἀνακοπὴ ὅταν ὁ καταδικασθεὶς κατοικῇ εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου ἢ διώρισεν αὐτόθι ἀντίκλητον, προδήλως προϋποθέτει γενομένην τὴν ἐπίδοσιν πρὸς τὸν ἀντίκλητον τοῦ μὴ κατοικοῦντος εἰς τὴν ἔδραν τοῦ δικαστηρίου διαδίκου τὸ ἄρθρον δὲ 2ον ὁρίζον ὅτι ἂν ὁ διάδικος κατοικῇ ἐκτὸς τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου καὶ δὲν διώρισεν αὐτόθι ἀντίκλητον, παρατείνεται ἡ τῆς ἀνακοπῆς προθεσμία κατὰ τὰ μνημονευθέντα ἄρθρα τῆς Πολ. Δικονομίας, προδήλως ἐπίσης ἔχει τὴν ἐννοίαν ὅτι παρατείνεται καὶ ἂν διώρισεν μὲν ἀντίκλητον ἀλλ' ἢ ἐπίδοσις τῆς ἀποφάσεως ἐγένετο πρὸς τὸν διάδικον ἢ ἐρμηνεία αὐτῆς τῶν ἄρθρων τοῦ Διατάγματος καὶ τῆς Πολ. Δικονομίας, μὴ ἀπάδουσα πρὸς τὸ γράμμα αὐτῶν, εἶναι σύμφωνος καὶ πρὸς τὸν προφανῆ τοῦ νόμου σκοπὸν, καθ' ὃν ὁ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις δέον νὰ ἔχῃ πάντοτε παράτασιν προθεσμίας ὅταν ἀκαιτῆται καὶ ὁδοιπορία πρὸς ἐνέργειαν δικαστικῆς πράξεως, διὰ τῆς ἀντιθέτου ἄλλως ἐκδοχῆς θὰ ἐπῆρχετο τὸ ἄτοπον νὰ μειονεκτῇ ὁ πρὸς τὸν νόμον συμμορφωθείς καὶ διορίσας ἀντίκλητον διάδικος, τοῦ μὴ τοιοῦτον διορίσαντος, ἄρθρ. 148 Πολ. Δικονομίας κατ' ἀκολουθίαν τούναντιον δεχθὲν τὸ δικάσαν ἐφετεῖον, παρεδίασε τὰς μνημονευ-

θείσας οὐσιώδεις δικονομικὰς διατάξεις τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 18 Σεπτεμβρίου 1836 καὶ τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 5 αὐτῆς εἶναι ἀναιρετέα

Ἀριθ. 346 (1906) Τμ. Α'

Εἰτηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Ἐσφαλμένη ἐρμηνεία περιεχομένου ἀποφάσεως. - ἐκδοχὴ ἀπορρίψεως ἐφέσεως.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἐρμηνεύσαν τὸ τε αἰτιολογικὸν καὶ τὸ διατακτικὸν τῆς πρώτης ἀποφάσεως, ἔκρινεν ὅτι αὕτη ἐξήτασε καὶ τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀναιρεσειόντος κατὰ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου ναοῦ καὶ ἀπέριψεν αὐτὴν ὡς μὴ βάσιμον, ὡς ἐκ τούτου δ' ἀπεφάνετο ὅτι ὑπάρχει δεδικασμένον καὶ ὡς πρὸς ταύτην, ἡ τυχὸν δ' ἐσφαλμένη ἐρμηνεία τοῦ περιεχομένου τῆς ἀποφάσεως δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, μὴ προσβαλλομένου κανόνος τοῦ δικαίου (ἄρθρ. 810 § 2 Πολ. Δικονομίας).

Ἀριθ. 347 (1906) Τμ. Α'

Εἰτηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Ἐπιδικασίς δραχμῶν μετὰ νέον νομισματικὸν σύστημα. - πάντως νέαι. - ἐρμηνεία ἐπιδικασίας ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἤχθη εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 13 τοῦ 1903 ἀποφάσεως τοῦ Β' τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς καταδικασάσης τὸν Δημόσιον ἀπέναντι τοῦ δικαιοπαρέχου τῶν ἀναιρισιδλήτων εἰς πληρωμὴν νέων δραχμῶν, ἐκ τῆς ἐρμηνείας τοῦ ΤΕΒ' Νόμου τοῦ 1869, εἰς τὴν ἐρμηνείαν δὲ ταύτην ἀναγόνται οἱ λόγοι τῆς ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ εἰρημένου νόμου περὶ κανονισμοῦ τῶν εἰς δραχμὰς συναλλαγῶν καὶ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ σαφῶς δηλοῦται, ὅτι δι' αὐτοῦ γενικῶς καὶ ἄνευ διαστολῆς τινος ὠρίσθη ὅτι τὰ δικαστήρια ἀποφαινόμενα ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νόμου τούτου ὀφείλουσι νὰ ἐκδίδωσι τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν εἰς δραχμὰς λογιζομένας κατὰ τὴν ἐπίσημον διατίμησιν, ὡς τοιαύτη δὲ προδήλως νοεῖται ἡ διὰ τοῦ Νόμου ΣΔ' τοῦ 1867 εἰσαχθεῖσα νέα νομισματικὴ μονάδα, ἡ ἀντικαταστήσασα κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 αὐτοῦ τὴν τέως κατὰ τὸ ἀπὸ 8 Φεβρουαρίου 1833 Β. Διάταγμα ἰσχύουσαν ἀφ' οὗ μάλιστα ἐν ἄρθρ. 28 τοῦ εἰρημένου ΣΔ' Νόμου λαμβάνεται πρόνοια περὶ ἀναγωγῆς τῶν ὑφισταμένων εἰς παλαιὰς δραχμὰς χρεῶν τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν ἰδιωτῶν εἰς νέα ποσὰ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὀριζομένης ἀναλογίας τῆς νέας πρὸς τὴν παλαιάν δραχμὴν.

Ἐπειδὴ δὲν πρόκειται κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ ἐφετείου δεκτὰ γενόμενα περὶ δικαιώματος ἢ μὴ τοῦ ἀναιρεσειόντος Δημοσίου, ὅπως πραγματοποιήσῃ τὴν πληρωμὴν τοῦ ποσοῦ τῆς καταψηφίσεως εἰς νομίσματα τῆς παλαιᾶς νομισματικῆς μονάδος ἀλλὰ περὶ καταψηφίσεως τοῦ Δημοσίου εἰς νέας δραχμὰς κατὰ τὴν ἐρμηνευθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ Ἀρ. Πάγου, ὥστε οὐδεμίαν ἀσκεῖ ἐπιρροὴν ἢ σκέψιν ὅτι καὶ τὰ ὑπάρχοντα εἰς παλαιὰς δραχμὰς νομίσματα εἰσὶν ἐγγώρια καὶ δεκτὰ εἰς τὰς πληρωμὰς ἐπὶ τῇ νομίμῳ ἀναγωγῇ καὶ τῇ κανονιζομένῃ ἐκπτώσει κατὰ

τὸ ἄρθρ. 17 τοῦ Νόμου ΣΔ' οὕτω δὲ καὶ ὁ τελευταῖος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου καταπίπτει (*).

Ἀριθ. 348 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΚΑΤΖΑΚΟΣ
Κατάσχεσις χειρῶν τρίτου. - ὁμολογίας. - ἀρ-
μοδιότης.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 928 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁρίζον ἐπὶ ὁ τρίτος, εἰς χεῖρας τοῦ ὁποῖου ἐπέδλῃθη κατάσχεσις, ὀφείλει προβαίνων εἰς δήλωσιν νὰ δώσῃ ταύτην εἴτε ἐγγράφως κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 136 καὶ ἐπ. διατεταγμένα, εἴτε προφορικῶς συντάσσοντος ἐκθεσιν τοῦ γραμματέως τῶν πρωτοδικῶν ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου τοῦ τόπου τῆς κατοικίας του, ἐννοεῖ προδήλως νὰ συνάψῃ τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις πρὸς ἀμφοτέρω τὰ διαληφθέντα πρόσωπα, ὥστε ἐκ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ τρίτου κανονίζεται ἡ ἀρμοδιότης τὸσον τοῦ εἰρηνοδίκου ὥς καὶ τοῦ γραμματέως τῶν πρωτοδικῶν πρὸς παραδοχὴν τῆς προφορικῆς δηλώσεως. Εἰς τὸ συμπέρασμα δὲ τοῦτο ἄγει ἐκτὸς τῆς γραμματικῆς ἐρμηνείας καὶ ἡ σκέψις ἐπὶ ὁ νόμος ἠθέλησε νὰ εὐκολύνῃ τὸν τρίτον, μὴ ὄντα ὑπόχρεων νὰ ἀποδλέψῃ ἐνώπιον τίνος δικαστηρίου εἰσήχθῃ ἢ περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγῇ, ἥτις δὲν ἀφορᾷ εἰς αὐτὸν, οὐδὲ νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ γραμματεῖ αὐτοῦ, ἐδρεύοντος τυχὸν μακρὰν τῆς κατοικίας του, πρὸς ἐνάσκησιν τῆς προφορικῆς αὐτοῦ δηλώσεως καὶ ἐν ἣ ἔτι περιπτώσει δὲν προτιμᾷ νὰ κάμῃ αὐτὴν παρὰ τῷ εἰρηνοδίκῃ τῆς κατοικίας του. Ὅθεν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀντιθέτως ἀποφηνάμενον ἐπὶ αἱ δηλώσεις τοῦ ταμίου Πατρῶν ὡς τρίτου ἀκύρως ἐγένοντο παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν, ὅπου εἶχε τὴν ἔδραν αὐτοῦ ὁ δηλώσας καὶ οὐχὶ παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ Νοτίου Εἰρηνοδικείου Πατρῶν, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου ἦν εἰσηγμένη ἡ περὶ κύρους ἀγωγῇ, παρεβίασε τὴν προμνημονευθεῖσαν οὐσιώδη διατάξιν τοῦ ἄρθρ. 928 τῆς Πολ. Δ., ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 ἐδ. 5.

Ἀριθ. 349 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Γ. ΦΑΣΙΛΑΚΗΣ
Ἀγοραπωλησία. - βολαίαι παραστάσεις περὶ ἀνωτέρας τιμῆς. - ὁμοιοι περὶ διαπραγματεύσεως εἰς χρυσὸν ἢ χαρτονόμισμα. - χῶρα ἀποζημιώσεως.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐκτιμῆσαν τὴν βᾶσιν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, δέχεται ἐπὶ κατ' αὐτὴν πρόκειται περὶ δόλου τοῦ ἀναιρεσιδλήτου πωλητοῦ, ἀναγομένου εἰς παραστάσεις περὶ τὸ τίμημα τῶν πωληθεισῶν ὁμολογιῶν, ὡς ἐν ἀνώτερον τοῦ ἀληθοῦς, ὅτε ἀληθῶς ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ ἐν αὐτῇ παρατιθέμεναι διατάξεις L. 22 § 3 Πανδ. 19.2 καὶ L. 16 § 4 Πανδ. (4.4). Ἀλλ' ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνόλου τῶν πραγματικῶν στοιχείων τῆς ἀγωγῆς, αὕτη βᾶσιν ἔχει τὸν δόλον τοῦ πωλητοῦ ἐναγομένου ἀναιρεσιδλήτου καὶ τὴν ἐκ τούτου παραπλάνησιν

τοῦ ἀγοραστοῦ ἐνάγοντος ἐπιτευχθεῖσαν διὰ ψευδῶν παραστάσεων ἀναγομένων περὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἥτοι τὰς πωληθείσας ὁμολογίας τοῦ δανείου τῶν 120 ἑκατομμυρίων ἃς ἐκεῖνος παρέστησεν ὡς διαπραγματευομένας ἐν τῇ ἀγορᾷ εἰς χρυσὰς δραχμὰς καὶ οὐχὶ εἰς χαρτίννας. Ἀλλ' ὁ δόλος οὗτος στηρίζει εὐθύνῃν τοῦ δολιευομένου πωλητοῦ πρὸς ἀκυζημίωσιν κατὰ τοὺς Νόμους 13 § 4 Πανδ. 19.1 καὶ Ν. 37 Πανδ. 4.3. Ὅθεν τὸ ἐφετεῖον παριδὼν τὴν βᾶσιν ταύτην τῆς ἀγωγῆς παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἄρθρ. 158 καὶ 170 Πολ. Δικονομίας ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας (*).

Ἀριθ. 350 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Γ. ΦΑΣΙΛΑΚΗΣ
Κατάσχεσις χειρῶν τρίτου. - ἀπόφασις ἐπὶ. - οὐ δεδικοσμένον κατὰ τρίτου. - προβολὴ ἀκυροτήτων ὑπὸ τρίτου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 925, 927 928, Πολ. Δικονομίας, ἐν τῇ δίκῃ περὶ κύρους κατασχέσεως καὶ κυρίας ἀπαίτησεως, ὁ τρίτος εἰς χεῖρας τοῦ ὁποῖου γίνεται ἡ συντηρητικὴ κατάσχεσις δὲν εἶναι διάδικος, οὔτε καλεῖται ὡς τοιοῦτος, ἀλλὰ γνωστοποιεῖται αὐτῷ ἀπλῶς μόνον ἡ ἀγωγὴ καὶ ἐπομένως ἡ ἐξ αὐτῆς προαχθεῖσα τελεσιδικία ἀπόφασις μεταξὺ τοῦ κατασχόντος καὶ τοῦ ὀφειλέτου δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον καὶ κατ' αὐτοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 274 Πολ. Δικονομίας. Ὅθεν τὸ ἔρρισμα τῆς ἀναιρεσιδλομένης ἀποφάσεως, καθ' ἣ καὶ παρὰ τοῦ ἀναιρεσιδόντος Δημοσίου προβληθεῖσα ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ἐνστάσις ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως, ὡς ἐπιβληθείσης εἰς χεῖρας τοῦ ταμίου τοῦ Δημοσίου καὶ οὐχὶ τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος τοῦ οἰκείου δήμου, ὡς ὀφειλέτου τοῦ νατασχόντος κατὰ τὸν Νόμον τοῦ 1852 καὶ τὸν ἐρμηνευτικὸν ΒΤ' Α' τοῦ 1896 ἀντίκειται εἰς τὸ δεδικασμένον τῆς ἐπικυρωσάσης τὴν κατάσχεσιν τελεσιδικία ἀποφάσεως, προσκρούει εἰς τὰς ἄνω μνησθείσας διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας κατὰ τὸν σχετικὸν λόγον ἀναιρέσεως, βάσιμον ὄντα.

Ἐπειδὴ ἡ πρὸς δήλωσιν ὑποχρέωσις τοῦ τρίτου καὶ αἱ ἐκ τῆς παραμελήσεως αὐτῆς ἐπιβλαβεῖς αὐτῷ συνέπειαι τοῦ νὰ θεωρῇται ὀφειλέτης τῆς κατασχεθείσης ποσότητος, προϋποθέτουσιν ἔγκυρον κατάσχεσιν διότι ἡ ἀκύρος πρᾶξις δὲν τίττει ὑποχρέωσιν οὔτε ἐπάγεται ἐπιβλαβεῖς συνέπειαι. Τὴν ἀκυρότητα δὲ ταύτην δύναται νὰ τὴν προτείνῃ ὁ ἐκ τῆς κατασχέσεως ταύτης ὑπόχρεως πρὸς δήλωσιν τρίτος ἐξ ἰδίου δικαίου συμφώνως πρὸς τ' ἄρθρ. 552, 553 Πλ. Δικον. διὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὰς ἐκ τῆς μὴ δηλώσεώς του ἐπιβλαβεῖς συνέπειαι τοῦ ἄρθρου 93 τῆς Πολ. Δικονομίας ὅθεν τὸ ἐφετεῖον δεχθὲν ὡς δεύτερον ἔρρισμα τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐπὶ τὸ

(*) Ἀπολύτως βεβαιωμένα. Ἐὰν εἰπω ὅτι τὸ πρᾶγμα Α ἔχει 10 ἐνῷ ἔχει 9, ἡ παράστασις εἶναι περὶ τὸ τίμημα. Ἐὰν εἰπω ὅτι τὸ αὐτὸ Α πρᾶγμα διαπραγματεύεται εἰς χρυσὸν, ἐνῷ διαπραγματεύεται εἰς χαρτί, ὅπερ ἐστὶ ἐὰν εἰπω ὅτι ἔχει 10 χρυσὰς ἐνῷ ἔχει 10 χαρτίνους, τότε ἡ παράστασις ἀφορᾷ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύομεν.

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ἐν σελ. 537 XVI 584 Ε. Α.

Δημόσιον, ως τρίτον, μόνον δήλωσιν περί των εις χειράς του κατεσχυσμένων δικαιούται να κάμῃ οὐχὶ δὲ καὶ νὰ προβάλλῃ τὴν ἀνω μνησθεῖσαν ἐνστάσιν ακυρότητος τῆς κατασχέσεως προσκρούει ὡσαύτως εἰς τὰς μνησθεῖσας διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 552, 553 καὶ 931 Πολ. Δικ. καὶ δάσιμος ἀποδαίνει ὁ εἰς τὸ ἔρρισμα τοῦτο ἀναγόμενος λόγος ἀναιρέσεως (*).

Ἀριθ. 352 (1906) Τμ. Α'

Εἰτηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΥΑΛΗΣ

Δίκη ὀφειλῆτος πρὸς ἕνα συνδανειστών.- ἀπαλλαγή ἐπὶ ἀνυποστάτου.- ἀπαλλαγή καὶ ἀπέναντι λοιπῶν.- οὐκ ἀναγκαῖον ἐν ὁμοδικίᾳ.- ἐκτίμησις ἐγγράφου ὡς ὁμολογίας ἐξωδίκου.- χρησίς ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον.- ἐκτίμησις καὶ ὁμολογητικῆς προθέσεως.- δικανικὴ πεποίθησις.- οὐ περαιτέρω ἀπόδειξις.- ἀνταπόδειξις ἐξωδίκου ὁμολογίας.- ἀνάκλησις μόνον πλάνη.- ὑποχρέωσις λογοδοσίας.- ποινὴ ἐκ μεταγενετέρας ὁμολογίας.- παρερμηνεία ὁμολογίας.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἐνδεκάτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 96 (1906), τὸ ἐφετεῖον δέχεται μὲν ὅτι ὁ ἀναιρεσιών Ε. Μ^{***} ἐν δίκῃ διεξαχθεῖσα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ συνδανειστοῦ τοῦ ἐνάγοντος, τοῦ Π. Μ^{***}, ἀπὸ ἀλλήλων τελεσιδικῶς τοῦ χρόνου ὡς ἀποδειχθείσης ἀνυπάρχου τῆς ἀπαιτήσεως δι' ἣν ὑπ' ἐκείνου ἐνήχθη, ἀπορρίπτει ὁμῶς τὴν ἐνστάσιν τοῦ Ε^{***} καὶ τῶν λοιπῶν ἀναιρεσιόντων, ἣν ἐκ τοῦ δεδικασμένου ἀντέταξαν κατὰ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου ἐπιδικώντος ἐν τῇ νῦν δίκῃ ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐτέρου ἀλληλεγγύου συμπιστωτοῦ Ἰ. Φ^{***} τὴν πληρωμὴν τῆς αὐτῆς ἀπαιτήσεως διὰ τῆς ἀγωγῆς του, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι τὸ ὑπὲρ τοῦ ὀφειλέτου Ε. Μ^{***} κατὰ τοῦ ἐνὸς τῶν ἀλληλεγγύων πιστωτῶν ἐπιτευχθέν δεδικασμένον, τότε μόνον θὰ ἠδύνατο ν' ἀντιταχθῇ κατὰ τοῦ ἐτέρου ἀλληλεγγύου πιστωτοῦ, ἂν διατέλει ἐν ὁμοδικίᾳ μετὰ τοῦ πρώτου ἐνάγοντος Μ^{***}, ἥτοι ἂν ἐδικάζοντο πάντες ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ. Ἀλλ' οὕτως ἀποφηνάμενον, παρεβίωσε τὴν οὐσιώδη διατάξιν τῶν ἀρθρῶν 369 καὶ 274 Πολ. Δικονομίας, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ὁποίων ἐπαρκῶς συνάγεται ὅτι ἡ τὸν κοινὸν ὀφειλέτην ἀπέναντι ἐνὸς τῶν ἀλληλεγγύων συνδανειστών τελεσιδικῶς ἀπολύουσα ἀπόφασις ὡς ἀνυποστάτου ἐξελεγχθείσης τῆς ἀπαιτήσεως, δι' ἣν ἐνήχθη, ἀντιτάσσεται τελεσφόρως καὶ κατὰ τοῦ ἐτέρου ἀλληλεγγύου συμπιστωτοῦ, εἴτε οὗτος ἦτο διάδικος ἐν τῇ προτέρᾳ δίκῃ, εἴτε μὴ. Ἡ τοιαύτη δὲ παράβασις συνεπάγεται, δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 807 § 5 Πολ. Δικονομίας, τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεώς του, ἀλλὰ μόνον ὡς πρὸς τὸν Ε. Μ^{***}, διότι, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ ἐφετείου δεκτὰ γενόμενα περιστατικά, οἱ λοιποὶ ἀναιρεσιόντες δὲν ἐνέχονται ἀλληλεγγύως μετὰ τοῦ δικασθέντος Ε^{***}, ἀλλὰ συμμέτρως ὡς συγκληρονόμοι τοῦ ἀρχικοῦ ὀφειλέτου, ὡς τοιοῦτοι δὲ δὲν δύνανται νὰ προστατευθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 369 Πολ. Δικονομίας, διότι τοῦτο προνοεῖ περὶ ἐνὸς ὀφειλέτου πλειόνων ἀλληλεγγύων συμ-

πιστωτῶν, ὁπότε νικήσας διὰ τοῦ ὅρκου ἀπέναντι ἐνὸς τῶν συμπιστωτῶν ἀπαλλάσσεται ἀπέναντι καὶ τῶν ἄλλων καὶ περὶ πλειόνων ἀλληλεγγύων συνοφειλετῶν, ὁπότε τοῦ ἐνὸς τούτων ὁμόσαντος ἀπαλλάσσονται καὶ οἱ λοιποί.

Ἐπειδὴ, ἐκτιμῶν τὸ ἐφετεῖον τὸ... συμβόλαιον κρίνει ὅτι ἡ ἐν αὐτῷ δήλωσις τοῦ ὀφειλέτου Ε. Μ^{***} δικαιοπαροῦς τῶν ἀναιρεσιόντων ἀποτελεῖ ἐξωδικὸν ὁμολογίαν καὶ οὐχὶ ἀναγνώρισιν τῆς διὰ τοῦ... συμβολαίου τοῦ... συστάσεως μεταξὺ τοῦ ρηθέντος ὀφειλέτου καὶ τῶν πιστωτῶν τοῦ Α^{***} καὶ Φ^{***} συμβάσεως. Ἐξετάζον δὲ τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιδλήτου εὐρίσκει, ὅτι τὴν ἀνωτέρω δήλωσιν ἐπικαλεῖται ὁ ἐνάγων, ὡς ἀποδεικτικὸν τῶν ἀξιώσεων του μέσον καὶ οὐχὶ ὡς βάσιν αὐτῆς. Πάντες ἄρα οἱ ἀντίθετον προϋπόθεσιν ἔχοντες καὶ εἰς παράβασιν τῶν περὶ ἀντιφωνήσεως καὶ ἀναγνώρισεως κανόνων τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου περιστρεφόμενοι λόγοι ἀναιρέσεως εἰσὶν ἀνυπόστατοι.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς δεκάτης αἰτιολογίας τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον σταθμίζον τὸ μνημονευθὲν συμβόλαιον εὐρίσκει, ὅτι ἡ δι' αὐτοῦ ἐξελεχθεῖσα ἐξωδικὸς ὁμολογία ἐγένετο κατὰ θέλησιν ἐντελῶς ἐλευθέραν καὶ μὲ ἀταράκτους φρένας, τοῦθ' ὅπερ δέχεται καὶ ὡς μὴ ἀμφισβητούμενον ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιόντων. Ἀποβλέπον δὲ εἰς τὸ δημόσιον πρόσωπον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐξηνήχθη, εἰς τὰ περιστατικά, καθ' ἃ, καὶ εἰς τὰς ἐκφράσεις δι' ὧν ἐγένετο, πείθεται ἀδιστακτικῶς ὅτι ὁ ὀφειλέτης προὔθετο σοβαρῶς καὶ σπουδαίως νὰ ὁμολογήσῃ. Ἀπονεύει, ἄρα εἰς τὴν τοιαύτην ἐξωδικὸν ὁμολογίαν ἀποδεικτικὴν δύναμιν, ἐν τελείᾳ διακρίνεται ἀρμονίᾳ πρὸς τὰ ἀρθρ. 252, 265, 266, 267 καὶ 270 Πολ. Δικονομίας, ἐξ ὧν τρανῶς δηλοῦται, ὅτι ἡ ἐξωδικὸς ὁμολογία εἶναι ἀποδεικτικὸν μέσον ἀνεξαρτήτως τῆς ἀποδοχῆς ἐκείνου ὑπὲρ οὗ ἐγένετο, καὶ ὅτι ἡ ἀποδοχὴ ἐπιδρᾷ μόνον ἐπὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς ἀποδεικτικῆς ἰσχύος αὐτῆς καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῆς νομίμου ὑπάρξεως τῆς ὁμολογίας ὡς ἀποδεικτικῶν μέσων.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρ. 256 καὶ 252 Πολ. Δικονομίας ἀνεκδοιάτως συνάγεται, ὅτι τὸ ἀξίωσιν τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων ἀπέναντι εἰς τὴν κυριαρχικὴν τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας ἐξουσίαν, ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι οὐδαμῶς καλύπτεται ὁ δικαστὴς νὰ σχηματίσῃ δικανικῶς τὴν πεποίθησίν του καὶ ἐξ ἐνὸς μόνον ἀποδεικτικῶν μέσων, ὅταν ἐν μόνον προσάγῃ καὶ ἐπικαλῶνται οἱ διάδικοι. Πεισθὲν ἄρα τὸ ἐφετεῖον τελείως ἐκ τῆς διαληφθείσης δηλώσεως τοῦ ὀφειλέτου περὶ τοῦ βασίμου μίᾳς τῶν ἀξιώσεων τοῦ ἐνάγοντος ἦτο: τῆς ὁμολογηθείσης καὶ μὴ διατάξιν ἄλλας περὶ αὐτῆς ἀποδείξεις οὐδένα παρεβίωσε νόμον.

Ἐπειδὴ δὲν προκύπτει ἐκ τῶν ἐφεσίμων προτάσεων τῶν ἀναιρεσιόντων, ἐφ' ὧν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη 96 ἀπόφασις, ὅτι ἐξήτησαν ν' ἀποδείξωσι τὸ ἐναντίον τῆς ρηθείσης ἐξωδικῆς ὁμολογίας καὶ ὅτι προέβαλον ἀνάκλησιν ταύτης πρὸ τῆς ἐπίδοσεως τῆς ἀγωγῆς. Τοῦθ' ὅπερ ἄλλως καὶ ἀληθὲς ἂν ὑποτεθῇ στερεῖται νομικῆς ἀξίας, διότι τὸ ἐφετεῖον ἐδέχθη, ὡς εἴρηται, ὅτι ἡ ὁμολογία ἦτο δι' ἐπισήμου ἐγγράφου ἀποδεδειγμένη καὶ ἡ προ-

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ἐν σελ. 250 XII 1154 Ε. Α. συμφωνία τῇ αὐτῇ σημαίῳσι ἡμῶν.

θεσις τοῦ ὁμολογήσαι ἀναμφισβήτητος. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει δὲν ἡδύνατο ν' ἀποδειχθῇ τὸ μὴ ἀληθές τοῦ ὁμολογηθέντος, οὐδὲ νὰ χωρήσῃ τῆς ὁμολογίας ἀνάκλησις, εἰμὴ διὰ πραγματικὴν πλάνην, κατὰ τὸ ἄρθρον 270 Πολ. Δικονομίας. Δὲν διατείνεται δὲ ὅτι προέτειναν τοιαύτην πλάνην. Καὶ ἂν ἄρα θεωρηθῇ ὑπάρχουσα ἑλλειψίς αἰτιολογίας ἐπὶ τοῦ προεκτεθέντος ἰσχυρισμοῦ, τοῦτου ἐμπουσιώδους κρινομένου, δὲν δίδεται χώρα εἰς ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῶν αὐτῶν προτάσεων συνάγεται, οἱ ἀναιρεσιέντες ἐπεκαλέσαντο τὴν ὑπ' ἀριθ. 84 (1896) ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν, οὐχὶ διὰ νὰ στηρίξωσιν ἔνστασιν δεδικασμένου, ἤτοι ὅτι δι' αὐτῆς ἀπερρίφθη τελεσιδικίως ὡς ἀνυπόστατος ἡ ἐπίδικος ἀπαίτησις, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀποκρούσωσι τὴν αἴτησιν τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅστις ἐζήτησε νὰ τῷ ἐπιτραπῇ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διαληφθείσης ἐξωδίκου ὁμολογίας καὶ ἰσχυρίζοντο ὅτι ἡ ἐξωδικὸς αὕτη δήλωσις ἐθεωρήθη ὑπὸ τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως οὐχὶ ὡς ὁμολογία, ἀλλ' ὡς τροποποιήσις ἐτέρας συμβάσεως καὶ ἐκηρύχθη ὡς τοιαύτη ἄκυρος. Ἀνυπόστατος ἄρα ὁ λόγος ἀναίρεσως ὁ ἐρειδόμενος εἰς ἀναιτιολόγητον ἐπὶ τοῦ περὶ τοῦ ἀνωτέρω δεδικασμένου ἰσχυρισμοῦ τῶν.

Ἐπειδὴ, ὡς πιστοῦται ἐκ τῶν συνδυασμένων σκέψεων 10, 7 καὶ 9 τῆς προσβαλλομένης 96 ἀποφάσεως, ἐρευνῶν τὸ ἐφετεῖον τὸ περιεχόμενον τοῦ συμβολαίου δέχεται ὅτι ἡ λογοδοσία εἰς ἣν δι' αὐτοῦ ὑπεχρεώθησαν νὰ προβῶσιν οἱ πιστωταὶ Α' καὶ Β' πρὸς τὸν ὀφειλέτην τῶν Ε. Μ. συνωμολογήθη οὐχὶ ὡς ὅρος ἀπαραίτητος διὰ τὴν γέννησιν τῶν δικαιωμάτων τῶν, ἀλλ' ὡς ἀπλοῦν μέσον ἐξελέγξεως τῆς διαχειρίσεως τῶν καὶ κρίνει ὅτι ἡ ἐκτίλεσις τοῦ μέσου τούτου κατέστη περιττὴ διὰ τῆς γενομένης ὕστερον ἐξωδίκου ὁμολογίας· αὐτοὶ δὲ σκεφθὲν καὶ ἀπορρίψαν κατ' ἀκολουθίαν τὴν περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς ὡς μὴ προκληθείσης λογοδοσίας ἔνστασιν τῶν ἀναιρεσιέντων, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡρμήνευσεν τὸ περιεχόμενον ἐγγράφων χωρὶς νὰ προσβάλῃ κανόνα δικαίου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπέκρουσε διαρρήδην τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἀναιρεσιέντων ὅτι δῆθεν ἡ ἐξωδικὸς δήλωσις ἐτροποποίησεν οὐσιώδεις τῆς ἀρχικῆς συμβάσεως αἰρέσεις καὶ εἰς οὐδεμίαν περιπίπτει ἐν ταῖς σκέψεσι ταύταις ἀντίφασιν. Ἀδᾶσιμος ἄρα ὁ ἐπὶ ἀντιφατικῶν δῆθεν αἰτιολογιῶν ἐρειδόμενος λόγος ἀναίρεσως.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς ἀγωγῆς ἐμφαίνεται, ὁμολογεῖ σαφῶς ἐν αὐτῇ ὁ ἀναιρεσιδότης ὅτι ὁ δανειστής Γ' ἐξεχώρησεν αὐτῷ τὸ ἀναλογοῦν τούτῳ ἡμισυ τῆς ὅλης ἀπαιτήσεως, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀναφέρεται. Ἀλλ' ὡς ἐξ αὐτῆς πιστοῦται, τὸ ἐφετεῖον αἰτοῖ θεωρεῖ βάσιμον μόνον τὴν ἐκ δραχ. πεντήκοντα χιλιάδων ὁμολογηθείσαν καὶ εἰς ἀμορτώσεως τοὺς συνδανειστάς ἀνήκουσαν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀπαίτησιν ἐπιδικάζει οὐδὲν ἥττον ὁλοσχερῶς αὐτὴν τῷ ἐνάγοντι, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι ἡ σχέσις τοῦ ὀφειλέτου συνεφωνήθη εἰς ὁλόκληρον δι' ἕκαστον τῶν πιστωτῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 10303 προσημειωθέντος συμβολαίου· οὕτως ὁμῶς πρᾶξαν δὲν ἔλαβεν ὑπ'

ὄψιν τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἐνάγοντος, καθ' ἣν τῷ ἐξεχώρηθη μόνον τὸ ἡμισυ ἐκ τῆς ἀπαιτήσεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν παρεβίασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τῶν ἀρθρ. 264 καὶ 273 Πολ. Δικονομίας καθ' ἃ αἱ πρὸς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον διὰ τῶν διαμεεισμένων ἐγγράφων γενόμεναι ὁμολογίαι ἀποτελοῦσιν ἀκαταμάχτητον ἀπόδειξιν. Ἡ παραβίασις δὲ αὕτη συνεπάγεται δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 807 § 5 Πολ. Δικονομίας τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεώς του κατὰ τὸν βάσιμον σχετικὸν λόγον τοῦ προσθέτου δικογράφου κατὰ τὸ μέρος τοῦτο.

Ἀριθ. 354 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΕΑΓΡΗΣ
Ἐκδίκαιος παρὰ προτάσεις· λήψις ὑπ' ὄψιν ἐγγράφου ἐν συνόλῳ· παραίτησις ἀπὸ κληρονομίας· ἰσχυρὰ καὶ κατ' Ἰόν. Κώδικα.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσως ὅτι ἂν τὸ ἐφετεῖον ἐδέξατο ὡς προκύπτουσαν τὴν παραίτησιν ἀπὸ τῆς ἐπιδίκου κληρονομίας τῆς Μ' ἐκ τοῦ συμβολαίου ὑπ' ἀριθ. 67 ἐδίκασε παρὰ τὰς προτάσεις τῶν αἰτούντων καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὠρισμένας περικοπὰς τοῦ συμβολαίου, ἃς ἐν ταῖς προτάσεσιν αὐτῶν ἐπεκαλοῦντο, ἀπορριπτέος ἐστὶ, διότι αὐτὰς ταύτας τὰς ἐπικαλουμένας περικοπὰς ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ ἐφετεῖον καὶ τὸ σύνολον αὐτοῦ ὡς προκύπτει ἐκ τῆς τρίτης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσως ὅτι προκειμένου περὶ παραίτησεως ἀπὸ δικαιώματος ἐσφαλμένως ἐφῆρμσε καὶ κακῶς ἡρμήνευσε τὸ ἐφετεῖον τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ Ρωμαϊκοῦ Ἀστυκοῦ Νόμου καὶ οὐχὶ τοῦ Ἰονίου Ἀστυκοῦ Κώδικος καὶ ὅτι ἄλλως κακῶς ἡρμήνευσε τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 1895 τοῦ Ἰονίου Κώδικος ἀπορριπτέος ἐστὶ, διότι ἡ παραίτησις τῆς μητρὸς τῶν αἰτούντων ὑπὲρ τοῦ Ε. Μ' ἀπὸ πάσης ἀξιώσεως ἐκ τῆς κληρονομίας τῆς Μ', ἣν ἐδέξατο τὸ ἐφετεῖον, ἀποτελεῖ σύμβασιν ἐγκυρον καὶ ἰσχυρὰν καὶ κατὰ τὸν Ἰόνιον Κώδικα ὡς προκύπτει σαφῶς ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρ. 1011 1018 καὶ 669 τοῦ Ἰονίου Ἀστ. Κώδικος (*).

Ἀριθ. 356 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΛΙΑΔΗΣ
Ἐκτίμησις προτάσεων ὑποβληθεισῶν ἑτέρα συζητήσεϊ.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς ἐγγράφους προτάσεις τοῦ ἀναιρεσιέντος ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1904, τὰς ὑποβληθείσας κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1185 τοῦ 1904 ἀπόφασίς του, ἐδέχθη δ' ὅτι ἐκ τοῦ συνόλου αὐτῶν δὲν συνάγεται, ἵστί προσέβαλε δι' ἀντεφέσεως τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν τὴν ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιδότην ἐκκληθεῖσαν, ἀλλ' ὅτι τούναντίον ἐζήτησε τὴν ἐπικύρωσιν τῆς καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς διατάξεις, ἡ κρίσις δ' αὕτη τοῦ ἐφετείου, ἀφορῶσα εἰς τὴν ἐκτί-

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ἐν σελ. 73 ΔΧΙ 1424 Ε. Α.

μῆσιν τοῦ περιεχομένου ἐγγράφου μὴ προσβάλ-
λουσα κανόνα τοῦ δικαίου, διαφεύγει τὸν ἑλεγχον
τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰ τὸ ἄρθρον 810 ἐδάφ. 2
Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 357 (1906) Τ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΛΙΑΔΗΣ

**Μητρώον ἀρχικῆς κατατάξεως. - ἐπικληθὶς
πρὸς διόρθωσιν ἡλικίας ἐν μητρώῳ ὑπουρ-
γείου Στρατιωτικῶν. - μὴ λήψις ὑπ' ὄψει
προτάσεων.**

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσίῳ ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν
ἐγγράφων προτάσεων του, τῶν ὑποβληθεισῶν κατὰ
τὴν συζήτησιν ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσδεδιομένη ἀ-
πόφασις ἰσχυρίσθη ὅτι ἐν τῷ μητρώῳ τῆς ἀρχικῆς
κατατάξεως τοῦ ἐσημειούτο ὡς ἀληθῆς αὐτοῦ ἡλι-
κία, μικροτέρα τῆς ἐν τῷ μητρώῳ τοῦ Ὑπουρ-
γείου τῶν Στρατιωτικῶν σημειουμένης καὶ ὅτι
τοῦτο ἀπωλέσθη, κατ' ἀκολουθίαν τὸ ἐφετεῖον δε-
χθὲν ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσδεδιομένης ἀ-
ποφάσεώς του, ὅτι ὁ ἀναιρεσίῳ δὲν ἐπεκαλέσθη
πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ρηθέντος περὶ τῆς ἡλικίας ἰσχυ-
ρισμὸς του τὸ μητρώον τῆς ἀρχικῆς ἐν τῷ στρατῷ
κατατάξεώς του, δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς προτά-
σεις τοῦ ἀναιρεσίῳτος, παρὰ τὴν οὐσιώδη διάτα-
ξιν τοῦ ἄρθρ. 170 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἀναι-
ρετέα ἐστὶν ἡ ἀπόφασίς του κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 5
τῆς αὐτῆς Δικονομίας (*).

Ἀριθ. 358 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

**Φρενοκομεῖα.-Δρομοκαϊτεῖον.-εἰσαγωγὴ πα-
ραβρόνων.- ὅροι εὐθύνης Δημοδίου.**

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 35 τοῦ ΨΜΒ' τῆς 22
Μαρτίου 186' Νόμου περὶ συστάσεως φρενοκο-
μείων, ἰσχύοντος καὶ ἐπὶ τοῦ Δρομοκαϊτείου φρενο-
κομείου, κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1
τοῦ περὶ συστάσεως αὐτοῦ ΑΦΣΔ' τῆς 27 Μαΐου
1887 Νόμου, τὰ ἐξοδα τῆς διατηρήσεως, διαμονῆς
καὶ θεραπειᾶς τῶν ἐν τῷ φρενοκομείῳ φρενοβλα-
δῶν, εἰσαχθέντων εἴτε τῇ αἰτῇσεϊ τῶν ιδιωτῶν,
εἴτε τῶν ἐπικινδύνων εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν ἢ
προσωπικὴν ἀσφάλειαν τῶν πολιτῶν τῇ διαταγῇ
τοῦ διευθυντοῦ τῆς Διοικητικῆς ἀστυνομίας Ἀθη-
νῶν καὶ Πειραιῶς ἢ τοῦ Νομάρχου, κατὰ τὸ ἄρ-
θρον 13 αὐτοῦ, εἰσὶν εἰς βάρος τῶν φρενοβλαδῶν
ἢ ὅταν οὗτοι ὥσιν ἄποροι, εἰς βάρος τῶν κατὰ τὸν
Ἀστικὸν Νόμον ὑποχρέων εἰς διατροφὴν αὐτῶν,
ἐν ἑλλείψει δὲ ἢ ἀπορίᾳ τούτων, τὰ ἐξοδα ταῦτα
καταβάλλονται ὑπὸ τῶν Δήμων εἰς οὓς ἀνήκουσιν,
καὶ ἐὰν τὰ εἰσοδήματα τῶν Δήμων δὲν ἐπαρκῶσιν
εἰς τὴν ἀπότισιν τούτων, τὸ Δημόσιον θέλει χο-
ρηγεῖ τὴν δαπάνην τὰ δὲ ἄρθρα 73 καὶ ἐπὶ μ.
τοῦ προσωρινοῦ κανονισμοῦ τοῦ Δρομοκαϊτείου φρε-
νοκομείου ἐγκριθέντος ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐ-
σωτερικῶν καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 2 Σεπτεμβρίου 1887
πράξεως αὐτοῦ τροποποιηθέντος, καθ' ἃ ὁ αἰτῶν
τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὸ φρενοκομεῖον φρενοβλαδῶς
ὑποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν τῶν πρὸς συντή-

ρησιν αὐτοῦ δαπανῶν, ἀντίκεινται εἰς τὴν ἀνωτέρω
διάταξιν τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ νόμου, ὡς ἐκ τούτου
οὐδεμίαν ἐχούσιν ἰσχύον, τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ
εἰρημένου ΑΦΣΔ' τοῦ 1887 Νόμου ὑποβληθησο-
μένου εἰς τὴν ἐγκρίσιν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐ-
σωτερικῶν κανονισμοῦ τοῦ Δρομοκαϊτείου φρενο-
κομείου δυναμένου νὰ ρυθμίσῃ ἄλλα ἀντικείμενα,
οὐχὶ δὲ νὰ τροποποιήσῃ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου.
Τοῦτο δὲ εἶπον τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσδεδιομέ-
νης αποφάσεώς του, συνεμορφώθη πρὸς τὸν νόμον
ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσίῳτος Δρομο-
καϊτείου φρενοκομείου, δι' ἧς ζητεῖται παρὰ τοῦ
ἀναιρεσίῳτου Δημοσίου ἢ πληρωμὴ τῶν νοση-
λείων τοῦ κατὰ διαταγὴν τοῦ διευθυντοῦ τῆς Διοι-
κητικῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς εἰσα-
χθέντος εἰς αὐτὸ ὡς ἐπικινδύνου εἰς τὴν δημοσίαν
τάξιν ἀπόρου φρενοβλαδῶς Κ. Γ', ὡς μὴ ἀνα-
φέρουσιν ὅτι δὲν ἐπαρκοῦσι τὰ εἰσοδήματα τοῦ οἰ-
κείου Δήμου καὶ ὡς μὴ περιέχουσιν βάσιν περὶ
προσωρινῆς νοσηλείας αὐτοῦ μὴ ὑπερβαίνουσας τὰς
δέκα πέντε ἡμέρας, ὡς ἐξ αὐτῆς τῇ ὄντι προκύ-
πτει, τῆς δὲ βάσεως περὶ ὠφελείας ἀποκρουομένης
διὰ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, καθ' ἃς τὸ ἀναιρεσί-
ῳτον οὐδεμίαν ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ δαπανήσῃ πρὸς
νοσηλείαν εἰμὴ ὑπὸ τοῦς προεκτεθέντας ὅρους (*).

Ἀριθ. 359 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

**Ζημία ἐκ καταλήψεως ὑπὸ στρατοῦ. - ὅροι
εὐθύνης Δημοδίου.**

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσδεδιομένης ἀ-
ποφάσεώς του παραδεχόμενον, ὅτι μέρος τοῦ ἑλλη-
νικοῦ στρατοῦ τοῦ ὑποχωροῦντος κατὰ τὸ 1897 εἰς
Φθιώτιδα καὶ Λοκρίδα παρέμεινεν ἐν τῷ χωρίῳ
Ἰθρονίῳ ἐνθα κατέλαβε βίβλ' ἐν τῇ ἀγωγῇ κατή-
ματα κατεγόμενα διανοῖα κυρίου ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσί-
ῳτου ἐνάγοντος καὶ προὔξενησε τὰς ἐν αὐτῇ ζη-
μίας, ἐπεδίκασε τὴν ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως
κατὰ τοῦ ἀναιρεσίῳτος Δημοσίου, πλην οὕτως ἀ-
ποφνηνόμενον ψευδῶς ἡρμήνευσε τὴν διάταξιν Ν.
15 § 1 (4.3) Βασίλ. (ψ.γ.) καθ' ἣν τὰ νομικὰ πρό-
σωπα, οἷον ἐστὶ καὶ τὸ Κράτος ὡς Δημόσιον δὲν
εὐθύνονται διὰ τὰς δολίας πράξεις τῶν ἀντιπροσώ-
πων αὐτῶν ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων αὐ-
τῶν γενομένης εἰμὴ μόνον ἐφ' ὅσον ἐντεῦθεν κα-
τέστησαν πλουσιώτερα τοῦθ' ὅπερ οὐδέλως δέχε-
ται τὸ ἐφετεῖον, ἐνεκα δὲ τούτου ἡ ἀπόφασίς του
ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν κατὰ τὰ ἄρθρ. 201 καὶ 807
§ 7 Πολ. Δικονομίας (**).

Ἀριθ. 360 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΛΑΣ

**Συναλλαγματική. - προθεσμία δι' ἀγωγὰς.
ἐπεκτάσεις μεταξὺ διαφόρων δικαιοῦχων.-
ἀφετηρία ὑπολογισμοῦ παρεκτάσεως.**

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ἐν σελ. 89 XIV 896 Ε. Α.

(**) Ἐξακολουθεῖ ἡ χειροτεωμένη ἀρχὴ μοιρά-
ζουσα εὐνομίαν καὶ κατακεφαλαίει. Τί κρίμα τοῦ δὲν
ἐπρόφθασεν ὁ Ἐτὲμ ν' ἀπαλλάξῃ τὸν ἐνάγοντα ἀπὸ
τὰς ζημίας τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ἐν σελ. 446 XVII 393 Ε. Α.

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρ. 165 Ἐμπορ. Νόμου, ὅτι ἂν ἡ κατοικία τοῦ παραχωρητοῦ ἀπέχη ἀπὸ τοῦ τόπου ὅπου ἡ συναλλαγματική ἐπρεπε νὰ πληρωθῇ πλέον τῶν πέντε μυριομέτρων, διὰ τὸ περισσεύον προστίθεται εἰς τὴν ἀνωτέρω προθεσμίαν μία ἡμέρα καθ' ἑκάστην ἀπύστασιν δύο μυριομέτρων, ἀφορᾷ τὸν τελευταῖον κοιμιστὴν ὑπόχρεων ὄντα νὰ ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν τῆς συναλλαγματικῆς, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν πληρώσαντα ὀπισθογράφον (endosseur) ὅστις ἐγείρει τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐναντίον τῶν προηγουμένων αὐτοῦ, ὡς πρὸς τοῦτον διὰ τὴν προθεσμίαν τῆς ἀποστάσεως θέλει ληθῇ ὑπ' ὅψιν οὐχὶ ὁ τόπος τῆς πληρωμῆς τῆς συναλλαγματικῆς ἀλλ' ὁ τόπος τῆς κατοικίας, καθ' ὃν διευθύνεται ἡ ἀγωγή καὶ τῆς κατοικίας αὐτοῦ, ἡ ἐναντία ἐρμηνεία καθίστησιν ἀδύνατον τὴν ἔγερσιν τοιαύτης ἀγωγῆς ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ συναλλαγματική εἶναι ἐμπορεύσιμος εἰς διαφόρους τόπους πολὺ μακρυσμένους τοῦ τόπου τῆς πληρωμῆς· κατὰ ταῦτα ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασίς δεχθεῖσα, ὅτι καὶ ὅταν ἡ κατοικία τοῦ ἐναγομένου ὀπισθογράφου εἶναι διάφορος τῆς κατοικίας τοῦ ἐνάγοντος αὐτὸν ὀπισθογράφου ὡς ἐν προκειμένῳ ἡ προθεσμία τῆς ἀποστάσεως λογίζεται ἀπὸ τὸν τόπον τῆς πληρωμῆς τῆς συναλλαγματικῆς, παρεδίασε τὴν οὐσιώδη δικονομικὴν διάταξιν τῶν ἀρθρ. 105 καὶ 107 Ἐμπ. Νόμου καὶ κατέστησεν ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ συνωδᾶ τῷ ἀρθρ. 807 § 5 Πολ. Δικον.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1337 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Πιστοποιητικὸν γραμματέως χρηματιστηρίου. - ἀνώμοτον ἐκμαρτύριον. - ἀδύνατον χρηματιστηρίου.

Ἐπειδὴ οὐχὶ ἔρηδως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, μὴ ὑπαρχούσης ἄλλης ἀποδείξεως περὶ τῆς κατὰ τὴν 5 Δεκεμβρίου 1903 τιμῆς τοῦ χρυσοῦ φράγκου πλὴν τοῦ καὶ ἤδη προσαγομένου πιστοποιητικοῦ τοῦ γραμματέως τοῦ Χρηματιστηρίου Ἀθηνῶν, ἐθεώρησε σφόδρα πιθανὸν τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἐναγούσης περὶ τῆς κατὰ τὴν ρηθεῖσαν ἡμέραν ἀξίας τοῦ χρυσοῦ φράγκου, τοῦ γραμματέως τοῦ Χρηματιστηρίου Ἀθηνῶν μὴ ἔχοντος τὴν ιδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, ὥστε νὰ δύνηται νὰ πιστοποιῇ τι ἐν τῇ ἐπιστημότητι τῆς ἀρχῆς του, διότι ὀρίζει μὲν τὸ ἀρθρον 71 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου ὅτι χρηματιστήριον εἶναι ἡ κατ' ἄδειαν τοῦ Βασιλέως γενομένη συνάθροισις τῶν ἐμπόρων κολλυβιστῶν καὶ μεσιτῶν, μέχρι τοῦδε ὅμως δὲν ἐδημοσιεύθη Βασιλ. Διάταγμα, ὅπερ ἐννοεῖ διὰ τῶν λέξεων «ἄδεια τοῦ Βασιλέως» τὸ ρηθὲν ἀρθρον τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου περὶ Χρηματιστηρίου ἐν Ἀθήναις, ἡ δὲ ἀπὸ 30 Σεπτεμβρίου 1876 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς ἐγκρίνεται ἡ σύστασις Χρηματιστηρίου ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποῦ ἐξεβέθη ὁ ἀπὸ 13 Δεκεμβρίου 1879 κανονισμὸς τοῦ Χρηματιστηρίου, δὲν δύναται νὰ προσθῶσιν ἰδιότητα ὑπαλλήλου δημοσίου εἰς τὸν γραμ-

ματέα τοῦ Χρηματιστηρίου, διότι δι' ἀποφάσεως τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου δὲν δύναται νὰ τεθῇ ἐν ἐνεργείᾳ νόμος ὅστις ὀρίζει ὅτι διὰ τὸ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενον ἀπαιτεῖται Βασ. Διάταγμα· μὴ δὲ δημοσίον ἐγγράφον τὸ ρηθὲν πιστοποιητικόν, στερεῖται καθολοκληρίαν ἀποδεικτικῆς δυνάμεως ἀπλοῦν ἐκμαρτύριον, ἤτοι μαρτυρία ἀνώμοτος τρίτου προσώπου ὄν, καὶ μὴ ἔχον οὔτε τεκμηρίου ἰσχύν.

Ἀριθ. 1338 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Ἐρρημοδικία. - διαμονὴ ἐν ἔδρᾳ ἢ διορισμὸς ἀντικλήτου. - κοινοποιήσις πρὸς. - προθεσμία ἀνακοπῆς.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου 1836 ἰσχύν νόμου ἔχον Β. Δ. τὸ ἀντικαταστήσαν τὸ ἀρθρ. 596 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐὰν ὁ ἐρήμην δικασθεὶς κατοικῇ αὐτὸς εἰς τὴν καθέδραν τοῦ (ἐκδόντος τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν) δικαστηρίου ἢ διώρισεν αὐτόθι ἀντίκλητον ἢ τῆς ἀνακοπῆς προθεσμία εἶναι ἡμερῶν ὅκτώ (8), ἀφ' ἧς ἡ ἀπόφασις παρεδόθη εἴτε εἰς τὸν διάδικον αὐτόν, εἴτε εἰς τὸν ἀντίκλητον του, παρεκτείνεται δὲ κατὰ τὸ ἀρθρ. 2 τοῦ διατάγματος ἡ προθεσμία τῶν ὅκτώ (8) τούτων ἡμερῶν συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀντικαταστήσαντος τὸ ἀρθρ. 192 τῆς Πολ. Δικονομίας Νόμου ΒΣΚΕ' (1894), ἐὰν ὁ διάδικος κατοικῇ εἰς ἄλλον τόπον καὶ δὲν διώρισεν ἀντίκλητον, ἡ διάταξις δὲ τοῦ ἀρθρ. 2 τοῦ διατάγματος ἀναφέρει τὴν μόνην περίπτωσιν καθ' ἣν ρητῶς διὰ διατάξεως τοῦ νόμου ἐπέρχεται παρέκτασις τῆς ὀκταήμερου προθεσμίας τῆς ἀνακοπῆς, ἐπεκτάσεως μὴ ἐπερχομένης εἰμὴ μόνον εἰς τὰς ρητῶς παρὰ τοῦ νόμου ὀριζομένας περιπτώσεις· ἐκ τούτων δὲ ἐπεται ὅτι ὅταν ὁ ἐρήμην δικασθεὶς διάδικος ἔχει διωρισμένον ἀντίκλητον ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ ἐκδόντος τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν δικαστηρίου, εἰς τοῦτον δὲ ἐπεδόθη ἡ ἐρήμην ἀπόφασις ἀπαράδεκτος ὡς ἐκπρόθεσμος εἶναι ἡ μετὰ τὴν παρέλευσιν 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως γενομένη ἀνακοπή.

Ἀριθ. 1347 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

Πώλνιδις ἐμφυτευτικοῦ δικαιώματος. - δυνάμειδις ψιλοῦ κυρίου. - μεταγενεστέρᾳ ἐγκριθείς δι' ἀποδοχῆς κανόνος. - ἀποδεικτικά μέσα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου 3 Β. (20.2) ἡ ὑπὸ τοῦ ἐμφυτευτοῦ γενομένη ἐκποίησης τοῦ ἐμφυτευτικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐστὶν ἄκυρος ἂν ἐγένετο ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ ψιλοῦ κυρίου, ἡ διάταξις δὲ αὕτη δὲν κατηργήθη ἀπὸ τὸ ἀρθρ. 10 τοῦ περὶ Μεταγραφῆς Νόμου, ὡς διατείνεται ὁ ἐκκαλῶν, διότι ὁ νόμος οὗτος κατήργησε μὲν τὰς περὶ προτιμῆσεως διατάξεις τοῦ Ρωμ. Δικαίου τὰς περιεχομένας εἰς τὸ βιβλ. Γ. τίτλος 3 τῆς ἐξαβίδου τοῦ Ἀρμενοπούλου εἴτε τὰς προτιμήσεις τὰς εἰς τὴν ἐκποίησιν τῆς κυριότητος κοινῶν καὶ γειτνιαζόντων κτημάτων νενομεθετημένας οὐχὶ δὲ καὶ τὰς κατὰ τὴν ἐκποίησιν τῆς ἐμφυτεύσεως.

Ἐπειδὴ ὁ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος πρωτοδικῶς ὑποβληθεὶς καὶ ἤδη ἐπαναλαμβανόμενος ἰσχυρισμὸς ὅτι ὁ ἐφεσίδελτος ἀνεγνώρισεν ὡς ἔγκυρον τὴν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Ν. Κ^{***} γενομένην εἰς αὐτὸν πώλησιν τῆς ἐπιδικίου ἐμφυτεύσεως διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ σχετικοῦ κανόνος ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ ἐκκαλοῦντος) πληρωθέντος, οὐσιώδης ἐστὶν ὡς ἐνέχων τὴν ἐννοίαν ὅτι ὁ ἐφεσίδελτος διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ κανόνος ἐνέκρινε τὴν μεταξὺ τοῦ ἐμφυτευτοῦ Κ^{***} καὶ τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος γενομένην ἀγοραπωλησίαν τῆς ἐμφυτεύσεως. Καὶ ὁρθῶς μὲν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις θεώρησε τὸν ἐκκαλοῦντα ὑπόχρεον εἰς ἀποδείξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ἀμφισβητηθέντος, ἡμαρτημένως ὁμῶς ἀπερήνατο ὅτι μόνον διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου ἔδει ν' ἀποδειχθῇ, διότι ἡ, ὡς εἰρηται ἀποδεικτέα ἔγκρισις δὲν ἀποτελεῖ νέαν περὶ ἐμφυτεύσεως σύμβασιν, ὡς εἶπε τὸ πρωτοδικεῖον, ἀλλὰ παραίτησιν ἀπὸ τοῦ δικαιώματος τὸ ὁποῖον ὁ ἐφεσίδελτος εἶχε νὰ προσβάλλῃ τὴν γενομένην ἐκποίησην τῆς ἐμφυτεύσεως ὡς ἄκυρον.

Ἀριθ. 1366 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΕΑΣ

Πλειστηριασμὸς. - Δανεισταὶ ἀναγγεληθέντες μέχρι κατακυρώσεως καὶ μετὰ. - Πίναξ κατατάξεως. - Τίνες προεκκλητεῖοι ὑπὸ θυμολαιογράφου.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ καὶ τῆς ἀλληλουχίας τῶν ἀρθρῶν 905, 906, 908, 936, 937, 938 καὶ 939 τῆς Πολ. Δικονομίας συνάγεται ὅτι, προκειμένου περὶ διανομῆς ἐκπλειστηριασματος ἀκινήτων κτημάτων, ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος, τοὺς μὲν ἀναγγεληθέντας δανειστάς τοῦ ὀφειλέτου μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς κατακυρώσεως ὀφείλει νὰ προσκαλέσῃ ὅπως ἐμπροθέσμως (ἐντὸς δύο ἐβδομάδων προκειμένου περὶ ἐκπλειστηριασματος κινήτων καὶ τεσσάρων ἐπὶ ἀκινήτων) προσαγάγῃ τοὺς τίτλους τῶν, περὶ τῶν ἀξιουμένων διὰ τῶν ἀναγγελιῶν ἀπαιτήσεων τῶν, τοὺς δὲ βραδύτερον ἀναγγεληθέντας, ἤτοι μετὰ τὴν κατακύρωσιν δὲν ὀφείλει νὰ προσκαλέσῃ πρὸς τοῦτο. Δύνανται ὁμῶς οἱ τοιοῦτοι δανεισταὶ τοῦ ὀφειλέτου, ἤτοι οἱ βραδύτερον ἀναγγεληθέντες, εἴτε σὺν τῇ ἀναγγελίᾳ ἢ καὶ βραδύτερον μέχρι τῆς συντάξεως τοῦ πίνακος κατατάξεως, νὰ προσαγάγῃ τοὺς τίτλους τῶν ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπάλληλου ὁμολογοῦντος ὁμῶς τοῦ ἀνακόπτοντος ὅτι ἡ προσαγωγή τίτλων δὲν ἐγένετο μέχρι τῆς συντάξεως τοῦ πίνακος, ὁρθῶς ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος ἀπέρριψε τὴν ἀναγγελίαν αὐτοῦ ὡς ἀνυποστήρικτον, ὁρθῶς δὲ ἐπίσης καὶ τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὸν σχετικὸν λόγον τῆς ἀνακοπῆς του κατὰ τοῦ πίνακος ὡς μὴ βάσιμον.

Ἀριθ. 1378 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Προίκις θυγατέρων ἀγωνιστῶν διὰ γαιῶν. - Δικαίωμα ἐπιλογῆς Δημοσίου. - Προσδιορισμὸς γαιῶν ἐν ἀγωγῇ. - οὐκ ἐλάττωμα ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ Νόμου ΓΕΣ

τοῦ 1858, ἔχοντος ἐπὶ λέξει ὡς ἐξῆς «χορηγείται προίκις εἰς γαίας διαθεσίμους καὶ καλλιεργήσιμους εἰς τὰς ἀκολουθοῦς... εἰς ἐκάστην τῶν ἀγῶν θυγατέρων τοῦ Α. Λεμπέση στρέμματος 250. τὰ ἀνωτέρω εἰς προίκισιν προσδιοριζόμενα στρέμματα γαιῶν θέλουσι περιορισθῇ εἰς τὸ τρίτον ἐὰν αὐταὶ ὡς γαῖαι ποτιστικαί», οὐδόλως συνάγεται ὅτι διὰ τῆς μνησθείσης ταύτης διατάξεως τοῦ νόμου ἐχορηγήθη εἰς τὰς προικιζόμενας, ὁρφανὰς τῶν ἐν αὐτῷ μνημονευομένων ἀγωνιστῶν καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῶν εἰς προίκισιν αὐτῶν χορηγηθησομένων γαιῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τούναντιον δὲ ἐκ τε τῆς ῥηθείσης ταύτης διατάξεως τοῦ ΓΕΣ νόμου καὶ ἐξ ἐτέρας τοῦ ἀρθρ. 1 τοῦ νόμου ΠΑΣΤ τοῦ 1881 καθ' ὃ εἰς «τὰς ὁρφανὰς τῶν ἀγωνιστῶν αἱ ὁποῖαι διὰ προγενεστέρων νόμων ἀπεφασίσθη νὰ προικισθῶσι δι' ἐθνικῶν γαιῶν καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν ἀποκατεστάθην μέχρι τοῦδε ἐπιτρέπεται ἐὰν τὸ ζητήσωσι, νὰ λάβωσι μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῶν ἀντὶ γαιῶν χρήματα, ὑπολογιζομένης τῆς ἀξίας ἐκάστου στρέμματος εἰς δραχμὰς πενήτηκοντα» σαφῶς καὶ ἀριθμητικῶς συνάγεται ὅτι διὰ τοῦ νόμου τούτου εἰς καὶ τοῦ προμνησθέντος ΓΕΣ τοῦ 1858, μηδὲλως μεταρρυθμισθέντος παρὰ τούτου, τὸ Δημοσίον διετήρησε τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιλογῆς τῶν παραχωρηθησομένων γαιῶν, ὅπερ ἄλλως τε καὶ κατὰ γενικὸν τοῦ δικαίου κανόνα, ὁσάκις τὸ τῆς ἐνοχλῆς ἀντικείμενον δὲν εἶναι κατ' εἶδος ὠρισμένον, ἀλλὰ κατὰ γένος, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ δὲν ἐξάγεται ἐξ ἰδιαιτέρου τινὸς ὅρου εἰς ποῖον ἀνήκει ἡ ἐπιλογή, ἔπεται κατὰ φύσιν καὶ συνέπειαν ὅτι τὸ κατὰ γένος ὠρισμένον ἐν σιωπῇ ἀρίθεται εἰς τὴν ἐπιλογὴν τοῦ ὀφειλέτου. Νομ. Πανθ. 52 (17.1) § 22 Εἰσηγ. (2. 207), Νομ. 14. Βασίλ. (1. 15). Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐκτίθενται ἐν τῇ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῇ τῆς ἐναγούσης τὰ πραγματικὰ περιστατικά, βάσις ταύτης ἐστὶν τὸ δικαίωμα τῆς ἐναγούσης, ὅπερ πηγάζει ἐκ νοῦ Εὐμοῦ ΓΕΣ τοῦ 1858 τοῦ νὰ λάβῃ διὰ παραχωρήσεως παρ' αὐτοῦ γαίας διαθεσίμους καὶ καλλιεργήσιμους πρὸς προικοδοσίαν, ἂν δὲ ἡ ἐνάγουσα προσδιορίζῃ ἄνευ τινὸς δικαιώματος καὶ τὰς πρὸς προίκισιν αὐτῆς δοθησομένας γαίας, ὡς κειμένας, αἱ μὲν ποτιστικαὶ ἐκ στρεμμάτων 83 1)3 εἰς τὴν θέσιν Ρ ο ὕ φ τῆς περιφερείας Ἀθηνῶν, αἱ δὲ ξηρिकाὶ ἐκ στρεμμάτων 250 ἐν τῇ θέσει Τ ο υ ρ α λ ῆ, ὁ τοιοῦτος προσδιορισμὸς παρέλκει καὶ δὲν καθιστᾷ ἀπαράδεκτον τὴν ἀγωγὴν, ὡς στερουμένην νομίμου βάσεως, καθόσον καὶ δὲν ἀποτελεῖ οὗτος στριχέον τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς τῆς, κατ' ἀκολουθίαν ἡ τοῦ Δημοσίου ἐνστάσις περὶ ἀπορρίψεως ταύτης, ὡς στερουμένης νομίμου βάσεως, ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμος, κρίνεται.

Ἀριθ. 1379 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΒΕΡΡΟΙΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀξιώματικοί. - Πάθημα ἐν ἐκδρατεία. - Θάνατος μετὰ. - Περιπτώσεις συντάξεως χηρῶν καὶ ὁρφανῶν.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀγωγῆς τῆς ἐκκαλοῦσης ἤδη ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη

απόφασις αὕτη βάσιν ἔχει τὸν Νόμον 'BXNP' τοῦ 1899 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἐδάφια α' β' γ' τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Νόμου ΣΕ' τοῦ 1852 θυνάμει τῶν ὁποίων ἐξαίτεται ἵνα τῇ χορηγηθῇ ὁ ἀνώτερος ὅρος τῆς συντάξεως τοῦ συζύγου τῆς ἀξιωματικοῦ παθόντος κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκστρατείαν κοπώσεως τοιαύτας, ἕνεκεν τῶν ὁποίων ἐπῆλθεν αὐτῷ ὁ θάνατος.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ὁρθῆς ἐρμηνείας τῶν ἀνωτέρω δυν νόμων, προκύπτει μὲν ὅτι καὶ ἡ χήρα τοῦ ἀποθνήσκοντος ἀξιωματικοῦ, καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐκστρατείας ἔχει δικαίωμα πρὸς ἐνάσκησιν τοιαύτης ἀγωγῆς πλὴν μόνον ὅταν ἡ νόσος ἐξ ἧς ἀπέθανεν ὁ σύζυγός τῆς ἐγεννήθη ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἐκστρατείας καὶ συντρέχει μία ἐκ τῶν §§ α' β' γ' τοῦ ἄρθρ. 17 τοῦ Νόμου ΣΕ' τοῦ 1852 ἡ δὲ § β' τοῦ ἄρθρου τούτου, εἰς ἣν ἐδράζεται ἰδίᾳ ἡ ἀγωγή τῆς ἐναγοῦσης καὶ ἐκκαλοῦσης πρὸς ὑποστήριξιν δὲ τοιαύτης ἀγωγῆς, ἀξιοῖ ἵνα ἡ νόσος ἐξ ἧς ἐπῆλθεν ὁ θάνατος ἐγεννήθη ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ καὶ ἦτο λοιμώδης ἢ ἐπιδημικὴ. Τοιαῦτα ὅμως περιστατικὰ λοιμώδους ἢ ἐπιδημικῆς νόσου, ἀποτελοῦντα τὴν νόμιμον προϋπόθεσιν τοῦ πρὸς ἐνάσκησιν τῆς ἀγωγῆς δικαιώματός τῆς, οὐδόλως ἀναφέρει ἐν τῇ ἀγωγῇ τῆς, αἱ δὲ κοπώσεις ἐξ ὧν προήλθεν ἡ νόσος καὶ ἐξ ἧς ὁ θάνατος τοῦ συζύγου τῆς, εἰς οὐδεμίαν τῶν ἄνω περιπτώσεων τοῦ ἄρθρ. 17 τοῦ ΣΕ' τοῦ 1852 Νόμου ὑπάγονται, ἵνα χορηγῇ αὐτῇ ἡ ἐκ τοῦ Νόμου 'BXNP' τοῦ 1889 βοήθεια, ἅρα ὁρθῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀπερρίνυτο εἰς καὶ δι' ἄλλον λόγον, νόμῳ ἀβάσιμον τὴν ἀγωγήν τῆς ἐκκαλοῦσης, καὶ τὸ περὶ ἐναντίου παράπονον αὐτῆς ὡς ἀβάσιμον ἀπορρίπτειν, εἰ καὶ ἡδυνάτο τις νὰ εἴπῃ καὶ ὑποστηρίξῃ ὅτι βάσις τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἐστὶν ὁ ἀλογαγὸς Γ'. Χ' εἶχεν ἐκστρατεύσει κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1897, παθὼν δὲ κατὰ τὸν πόλεμον καὶ ἕνεκα τοῦ πολέμου καὶ ἕνεκα τῶν μακρῶν κατὰ τὸν πόλεμον πορείων καὶ τῶν κοπώσεων τοῦ σώματος καὶ τῶν ἐν γένει κακουχιῶν ἔντονον φλεγμονὴν τῶν κάτω ἁκρων, ἰδίως τῶν κνημῶν, εἰσῆλθῃ κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1897 εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Στρ. Νοσοκομεῖον, διότι ἡ ἔντονος φλεγμονὴ τῶν κνημῶν ἐπεξετάθη εἰς τοὺς μηρούς καὶ κατέλαβε τὰς σαφηνεῖς φλέβας μετὰ θρομβώσεως καὶ ἀπεδίωξε τῇ 10 Δεβρίου 1897 ἐξ ἐμβολῆς πνευμονικῆς προσλήθουσης ἐκ τῆς φλεβικῆς θρομβώσεως καὶ τῆς ἄνω καθήσεως ἣν ἔλαβεν ἕνεκεν τοῦ πολέμου, οὗ ἕνεκα ἡ ἀγωγή ἦν ἐξεταστέα κατὰ τὸ ἄρθρ. 17 ἐδ. β' τοῦ Νόμου ΣΕ' τοῦ 1872, ἣτο δὲ ἐξεταστέα καθ' ὅσον ἐκ τοῦ Νόμου 'BXNP' δηλον γίνεται, ὅτι ὁ νομοθέτης θέλων νὰ εὐεργετήσῃ καὶ τὰς χήρας τῶν ἐχόντων συμπληρωμένα τὰ ἔτη τῆς συντάξεως στρατιωτικῶν παρέχων αὐταῖς ἡϋζημένην σύνταξιν, ἐὰν οὗτοι ἐφρονέοντο ἐν πολέμῳ ἢ ἀπέθνησκον ἕνεκα τοῦ πολέμου, ὑπὲρ ἡγὰγε καὶ τὰ περὶ ἡϋζημένης συντάξεως δικαιώματα αὐτῶν εἰς τὰς διατάξεις α' β' γ' τοῦ ἄρθρ. 17 τοῦ ἀνωτέρω νόμου (δ' διατάξεις μὴ ὁρισταμένης ἔτε τροποποιηθείσης διὰ τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ Νόμου ΧΔ' τῆς 13 Νεβρίου 1864) αἵτινες εἰδικῶς εἶχον ὁρισθῇ εὐεργετικῶς ἐπίσης μόνον εἰς τὰς χήρας

ὧν οἱ σύζυγοι δὲν εἶχον μὲν συμπληρώσει τὰ ἔτη τῆς συντάξεως, ἀπέθνησκον ὅμως ἕνεκα τοῦ πολέμου ἢ ἐφρονέοντο ἐν πολέμῳ κλπ. ἀφοῦ δὲ ἡ ἀγωγή ἀναφέρει τὰ ἀνωτέρω γεγονότα, ἔδει νὰ ἐξετασθῇ αὕτη, διότι κατὰ τὴν κρίσιν τῆς μειοψηφίας τὰ γεγονότα τῆς ἀγωγῆς εἰσὶν ἀπότοκα συμβεβηκότων τοῦ πολέμου καὶ διότι ἄλλως ἔδει νὰ διαταχθῶσιν ἀποδείξεις ἐὰν ἡ ἀσθένεια ἔντονος φλεγμονὴ τῶν κνημῶν εἴναι λοιμώδης ἢ ἐπιδημικῇ.

Ἀριθ. 1383 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
Τελωνοφυλάκῃ.- ἀνακατατάξεως δικαίωμα.-
πότε ἐνασκητέον.

Ἐπειδὴ σκοπὸς τοῦ Νόμου ΧΔ' τῆς 15 Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1861 περὶ διοργανισμοῦ τοῦ σώματος τῆς τελωνοφυλακῆς, ὡς οὗτος μετερρυθμίσθη διὰ τοῦ Νόμου ΑΦΑ' τῆς 28 Μαΐου τοῦ ἔτους 1887 ἐστὶν ἡ ἐξασφάλις τῶν τελωνιακῶν δικαιωμάτων καὶ ἡ πρόληψις τῶν λαθρεμποριῶν, τούτου δ' ἕνεκεν, ὁ νομοθέτης καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀκριβοῦς καὶ ἀνελλιπούς τῶν ἀμέσως τούτων τελωνιακῶν φόρων ὁρῶν, διὰ προνομίων τοῦς συντελεστάς αὐτῆς, τελωνοφύλακας, περιέβαλε, τὸ μὲν διὰ πενταετοῦς μονιμότητος, καθ' ὃ χρονικὸν διάστημα δὲν δύνανται νὰ ἀπολυθῶσι τῆς ἀνατεθείσης αὐτοῖς ὑπηρεσίας, ἐκτὸς ἂν συντρέξωσιν αἱ ἐξαιρετικαὶ περιπτώσεις αἱ ἐν ἄρθρ. 13 τοῦ Νόμου ΧΔ' τῆς 15 Σεπτεμβρ. 1861 καὶ ἐν ἄρθρ. 7 Νόμου ΑΦΑ' 28 Μαΐου 1887 ἀναγραφόμεναι: τὸ δὲ διὰ τοῦ ἄρθρ. 7 Νόμου ΧΔ' ἀνεκλήρυσεν ὡς δικαίωμα τῶν τελωνοφυλάκων ἵνα καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς πενταετίας κατατάσσωνται ἐκ νέου μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ 55 ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτῶν. Ἀναγράφων δ' ὁ νόμος τὸ ὑπὲρ τῶν τελωνοφυλάκων δικαίωμα τῆς ἀνακατατάξεως, προδήλως ἐννοεῖ ὅτι τὴν περὶ τούτου βούλησιν αὐτῶν ἐδήλωσαν δι' αἰτήσεως πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ἰπουργεῖον ἐφ' ὅσον διατελοῦσιν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ οὐκ ἐπὶ ἔλξησιν ἢ πενταετία αὐτῶν, τούτου δὲ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, ἀφ' οὗ διὰ τοῦ Νόμου ΤΓ' τῆς 15 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1868 (ἄρθρ. 1) ὁ ἀριθμὸς τῶν τελωνοφυλάκων περιορίζεται εἰς 400, κατὰ δὲ τὸ 2 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὁ Ἰπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ὀφείλει νὰ ἀπολύσῃ τοὺς πλεονάζοντας τῶν τελωνοφυλάκων. Οὐδὲ δύνανται ν' ἀγάγῃ εἰς ἀντίθετον συμπέρασμα τὸ γράμμα τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 Νόμου Χ Δ' «μετὰ τὴν λήξιν τῆς πενταετίας ἔχουσι τὸ δικαίωμα ὅσοι δὲν ἐστερήθησαν τῶν νομίμων προσόντων νὰ κατατάσσωνται ἐκ νέου μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ 55 ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτῶν» καὶ νὰ ὑποτεθῇ ὅτι καὶ μετὰ πάροδον χρόνου μακροῦ ἐξακολουθεῖ ὑποτάκμενον τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακατατάξεως τῶν τελωνοφυλάκων, καθόσον τοιαύτη ἐρμηνεία, τὸ μὲν ἀντίκειται εἰς τὸ γράμμα τοῦ νόμου διαλαμβάνον τὰς περὶ ἀνακατατάξεως μετὰ τὴν λήξιν τοῦ χρόνου τῆς κατατάξεως τῆς πενταετίας καὶ ἐντεῦθεν ἀρχομένης τῆς νέας, συνεχιζομένης τῆς τῇ προηγούμενῃ, καὶ οὐχὶ περὶ δηλώσεως τῆς πρὸς ἀνα-

κατάταξιν βουλήσεως, ὅτι αὕτη γίνεται μετὰ τὴν λήξιν τῆς πενταετίας, τὸ δὲ καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ σκοποῦντος νὰ ἔχῃ ὁ ἀρμόδιος Ὑπουργὸς πρὸ τῆς λήξεως τῆς πενταετίας τὴν περὶ ἀνακατατάξεως δῆλωσιν τῆς βουλῆσεως τοῦ ὑπηρετοῦντος τελωνοφύλακος, ἀφοῦ κατὰ τὸν νόμον ὁ ἀριθμὸς τῶν τελωνοφυλάκων εἶναι ὀρισμένος, καὶ τοὺς πλεονάζοντας ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ὀφείλει νὰ ἀπολύῃ καὶ συνεπῶς τοὺς τοιοῦτους νὰ μὴ διορίζῃ. Ἀλλ' οὐδὲ καὶ ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 13 Νόμου Χ' 14 καὶ ἀρθρ. 7 Νόμου ΑΦΔ' ὀρίζουσιν τὰς περιπτώσεις τῆς ἀπολύσεως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῶν ὑπηρετοῦντων ἥτοι ἐν ὑπηρεσίᾳ διατελοῦντων εἰς τὸ σῶμα τῆς τελωνοφυλακῆς, δύναται νὰ συναχθῇ ἐξ ἀντιδιαστολῆς ἐπιχείρημα, ὅτι οἱ μὴ ἀποβληθέντες δικαιούνται εἰς ἀνακατάταξιν καθόσον ὁ νόμος ἐξασφαλίσας ἐπὶ πενταετίαν τὴν θέσιν τοῦ τελωνοφύλακος ὥρισε διὰ τῶν διατάξεων τούτων τὰς περιπτώσεις τῆς ἀπολύσεως αὐτοῦ. μηδὲν ἔννοων ἐνταῦθα περὶ ἀνακατατάξεως τῶν μὴ δηλωσάντων τὴν περὶ τούτου βούλησιν αὐτῶν, ἢ τῶν ρητῶς ἢ σιωπηρῶς παραιτηθέντων τοῦ δικαιώματος τῆς ἀνακατατάξεως. Κατ' ἀκολουθίαν ἐν προκειμένῳ, καίτοι ὁ ἐκκαλὼν ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 22 Ν[όμου] 1904 πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸν αἰτήσεως αὐτοῦ καὶ πρὸ τῆς λήξεως τῆς δευτέρας πενταετίας, διατελὼν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ τελωνοφύλακος, ἐδήλωσε τὴν περὶ ἀνακατατάξεως βούλησιν αὐτοῦ, διὰ μίαν πενταετίαν νέαν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς 25 Μαρτίου 1905, ὅτε ἐληγεν ἡ προγενεστέρα, μέχρι τῆς 25 Μαρτίου 1910 ἀφοῦ καθὰ ἰσχυρίζεται τὸ ἐρεσιδύλητον Δημόσιον, καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ δικηγροφίᾳ προσαγομένων ὑγγράφων ἀποδεικνύεται ὁ αὐτὸς ἐκκαλὼν ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 12 Μαρτίου 1905 αἰτήσεως αὐτοῦ πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργεῖον ὑποβληθείσης τούτῳ ὑπὸ τοῦ τελῶνους Σπετσὼν διὰ τοῦ ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν καὶ ὑπ' ἀριθ. 155 ἐγγράφου αὐτοῦ παρητήθη τοῦ σώματος τῆς τελωνοφυλακῆς παραιτηθεὶς οὕτω ἐμμέσως καὶ σιωπηρῶς καὶ τοῦ προενασκηθέντος δικαιώματος τῆς ἀνακατατάξεως ὡς ἀποδεξιόμενος τὴν θέσιν τοῦ Γ' γραμματέως τοῦ τελωνείου Βόλου, τὴν δὲ τοιαύτην παραίτησιν ἐδέξατο ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸς διὰ τοῦ προσαγομένου ἀπὸ 18 Μαρτίου 1905 καὶ ὑπ' ἀριθ. 503 ἐγγράφου αὐτοῦ, δημοσιευθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 61 τοῦ μηνὸς Μαρτίου 1905 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, τοιαύτην δὲ παραίτησιν τελωνοφύλακος καὶ πρὸ τῆς συμπληρώσεως πενταετίας κατὰ τὸν νόμον (ἀρ. 12 Νόμου Χ Δ' 15 7θρίου 1881) ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν δύναται νὰ δεχθῇ, ἐὰν στηρίζεται εἰς ἰσχυρὰ δικαιολογήματα, ὧν ἡ ἔρευνα ἀναγομένη εἰς τὴν σφαῖραν τῆς καθαρᾶς διοικήσεως, καὶ τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργοῦ, διαφεύγει τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων. οὕτε ὁ ἐκκαλὼν ἐνάγων ἔχει δικαίωμα νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν δι' ἀγωγῆς ἀνακατάταξιν αὐτοῦ, ἀφ' οὗ δὲν διετέλει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ τελωνοφύλακος ἀνευ οἰκείας βουλῆσεως, ὡς παραιτηθεὶς καὶ ἄλλην ὑπηρεσίαν ἀποδεξιόμενος, καὶ οὐχὶ ἐξ ὑπατιότητος τοῦ Δημοσίου, οὕτε ὁ ἐπὶ

τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸς καθήκον ἔχει πρὸς ἀνακατάταξιν αὐτοῦ.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 853 (1905) (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Προϊξ.- παραχώρησις ἀκινήτου πρὸς ἀντικατάστασιν.- ἀπαγορευτικὴ διαθέσεως ὑπὸ τοῦ θυξέγιου.- παρέλκουσα ρύθρα περὶ διατετιμημένου.- δικεδικτικὸς θυξέγιου.- οὐ κοινοποιεῖται ἀνακοπὴ ὀφειλέτης.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἐμπεριεχομένου ἐν συνόλῳ τοῦ 1442 συμβολαίου σαφῶς ἐξάγεται ὅτι ἀντὶ τῆς κινήτης καὶ χρηματικῆς προικὸς παρεχώρησεν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ ὁ προικολήπτης ἐκκαλὼν τὴν κυριότητα τῶν ἐπιδίκων ἀκινήτων διὰ νὰ εἶναι ταῦτα προικῶς ἀλλ' ὑπὸ τὸν διαλυντικὸν ὅρον τοῦ νὰ ἐπανέρ-

(*) Ἡ πρωτόδικος 105 (1905) Πατρῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ προέδρου κ. Ἐρ. Ποιῖν, ἔχει φθε :

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπῆς ἐκινεῖται ἡ ἀκύρωσις τῆς κατασχέσεως ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὰ κατασχθέντα ἀκίνητα εἰσὶν ἐκ τῶν μὴ ὑποκειμένων εἰς ἀπαιτήσεως, ταύτην δὲ ἐγείρει ὁ ἀνακόπων ὡς διαχειριστὴς τῆς προικῶς περιουσίας τῆς συζύγου τοῦ ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ ἀρθρ. 235 Πολ. Δικονομίας ἐπομένως κοινοποιήσας τῆς ἀνακοπῆς πρὸς τὸν ὀφειλέτην δὲν ἀπηρτίτο ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀλλὰ καὶ ὡς δικεδικτικὴ ἀνακοπὴ ἂν ἤθελεν θεωρηθῇ ἡ προκειμένη ἄσκοπος ἦτο ἡ τήρησις τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 911 τῆς Δικονομίας, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ ἀνακόπων εἶναι ὁ ὀφειλέτης καὶ ἔχει συνεπῶς γνώσιν τῆς ἐγείσεως τῆς ρηθείσης ἀνακοπῆς.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπὴ ἐρείδεται ἐπὶ τοῦ 1442 (1898) συμβολαίου ὅπερ ἐστὶν σύμφωνον ἐναλλαγῆς προικὸς *permutatio dotis* διότι τὴν θέσιν τῶν μέχρι τῆς συντάξεως αὐτοῦ ἐν προικὶ ἀντικειμένων, ἦτοι χρημάτων καὶ ἐτέρων κινήτων ἔλαβον τὰ ἐν τῷ εἰρημένῳ συμβολαίῳ ἀναφερόμενα ἀκίνητα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐξ ἀπειρίας προφανοῦς τῶν συμβαλλομένων παρεχωρήθη καὶ δικαίωμα ὑποθήκης ὑπὲρ τῆς γυναικὸς, ἐν ᾧ τοιοῦτον δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἔννοιαν τινα ἐπὶ ἰδίου κτήματος, ἀντίκειται δὲ εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 1 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν γενικῶς κρατήσανσαν γνώμην ἡ διατίμησις τῶν προικῶν ἂν μὴ ἐν τοῖς καθ' ἑκάστον ἑτέροις αὐτῆς δηλοῦται σκοπῶς, τεκμαίρεται ὡς ἐπὶ σκοπῶν πωλήσεως γενομένη (Κρασιῶ Οἰκογ. Δικ. ἐκδ. Γ' § 109—Καλλιγ. § 83 Παπαρηγογ. § 146) ἡ τοιαύτη δὲ ἐκδοχὴ ρητῶς ὑποστηρίζεται ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ Ν. 3 Dig. (19.2) ἐχούσης οὕτω «ἐὰν ἀγρὸς μισθωθῇ καὶ ἐξοπλισμὸς αὐτοῦ διατετιμημένος δοθῇ τῷ μισθωτῇ, δοκεῖ τὸν ἐξοπλισμὸν ἡγορακέναι ὥσπερ ὅτε διατετιμημένον ἐν τῇ προικὶ δοθῇ» Βασ. 20 (1.γ.) Ἡ διατίμησις δὲν ἐπέχει τόπον πωλήσεως οὕτε ἐπονται τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς ἅμα συνομολογεῖται ὑποχρέωσις τοῦ ἀνδρὸς νὰ ἐπιστρέφῃ αὐτὰ ταῦτα τὰ πράγματα (*Summa declaratur non venditio contrahitur*) ἡ διατίμησις δὲ τότε χρησιμεύει πρὸς κανονισμὸν τοῦ ἀποδοτέου ἀντὶ τῶν ἀπολεσθέντων, δι' 2 τυχόν ὁ ἀνὴρ εὐθύνεται (Καλ. § 83 ἐν τέλει) ἀλλ' ἐν προκειμένῳ ρητῶς ἐν τῇ 1442 συμβολαίῳ ἀναγράφεται, ὅτι τὰ ἐναλλαγέντα κτήματα δέον νὰ θεω-

χωνται ταῦτα εἰς τὴν κυριότητα τοῦ προικολήπτου ἢ τῶν κληρονόμων τούτου μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου, ἂν ἤθελον οὗτοι πληρώσει τὴν διατίμησιν αὐτῶν ἥτις καθωρίσθη εἰς ἴσον κόσμον πρὸς τὴν ἐξασφαλισμένην προίκα, διότι οὐδεμίαν ἄλλην ἐννοίαν δύναται νὰ ἔχῃ ἢ ἐν τῷ συμβολαίῳ φράσις «ὅτι ὁ σύζυγος προικολήπτης στερεῖται τῆς διαθέσεως τῶν προικῶν ἐνὸς ὧς ὑφίσταται ὁ γάμος, οὕτε δύναται νὰ τὰ ἐπιβαρύνῃ δι' οἰουδήποτε βάρους», ὁ δὲ ἐν τῷ αὐτῷ συμβολαίῳ καθορισμός τοῦ νὰ θεωρῶνται «προικῶς διατετιμημένα» ἢ ἀσκόπως ἐτέθη λόγῳ ἀπειρίας τῶν συμβαλλομένων, ὡς ἐτέθη καὶ ἡ παραχώρησις ὑποθήκης τῇ συζύγῳ ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτῆς ἀκινήτων, ἵνα κατασταθῇ γνωστὸν ἐκ τῶν προτέρων τί θὰ πληρωθῇ μετὰ τὴν τυχόν διάλυσιν τοῦ γάμου εἰς τὴν σύζυγον ἢ τοὺς κληρονόμους αὐτῆς πρὸς ἀνάληψιν τῶν ἐπιδικίων προικῶν κτημάτων ἄλλως τε δὲν ὑπῆρχεν οὐδεὶς λόγος πρὸς σύστασιν τῶν ἐν τῷ συμβολαίῳ τούτῳ συμβάσεων, συμφωνιῶν, καὶ αἰρέσεων, ἀφοῦ καὶ μετὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἀνω συμβολαίου τὰ προικῶς ἐπιδίκα ἐμείναν πάντιν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ συζύγου, καθὼς, διατετιμημένα καὶ οὐδεμίαν ἀσφάλεια παρείχετο τῇ συζύγῳ, ἐνῶ σκοπὸς τῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου εἶναι ὡς ἐκ τοῦ ἐμπεριεχομένου τοῦ ἀποδεικνύεται ἡ ἐξασφάλισις τῆς προικῶς περιουσίας τῆς συζύγου δι' ἀντικαταστάσεως ἀκινήτων κτημάτων τοῦ συζύγου ἄλλως «ἐν ἀμφισβόλαις ὑπὲρ τῆς προικῶς ἀποφαίνεσθαι» (Βασίλ. (29. α') 66 § γ'. 85).

Ἀριθ. 861 (1905) (*)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ
Δωρεὰ πρὸς προίκων.- χαρακτηρισμός.- ἐφαρμο-
στέος κανόνες.-ἐκνίκησις ὑποθηκικῆς βλάβης.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ ὑπὸ τῆς ἀγωγῆς ἐπικαλουμένου συμβολαίου ἰδίᾳ δὲ ἐκ τοῦ ἐν αὐτῷ ὅρου ὅπως πρὸς δωρούμενα ἢ ἐνάγουσα μὴ δύναται νὰ διαθέσῃ ἄλλως εἰμὴ πρὸς προίκισιν τῆς ἀδιατί-

ρῶνται προικῶς διατετιμημένα καὶ ὅτι μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου θὰ δικαιούται ὁ σύζυγος νὰ καταβάλῃ πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ τὴν ἀποτίμησιν αὐτῶν καταβλητῶν ἐπομένως ἐκ τούτων τυχάνει ὅτι τὰ ἐναλλαχθέντα ἀκίνητα ἐδόθησαν εἰς προίκα διατετιμημένην, venditionis gratia καὶ συνεπῶς κύριος αὐτῶν κατέστη ἀπολύτως ὁ ἀνὴρ, κατ' ἀκολουθίαν νομίμως διὰ χρέος αὐτοῦ ἴδιον προέβη εἰς τὴν κατάσχεσιν τῶν ἐν λόγῳ κτημάτων ὁ τούτου δανειστής καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ μὴ δυναμένη νὰ ἰσχύσῃ ἀπέναντι τρίτων τῶν ἐν τῷ συμβολαίῳ ὅρων ὅτι τὰ κτήματα ταῦτα δὲν δύναται νὰ ἐκποιήσῃ ἢ ἐπιβαρύνῃ ὁ ἀνὴρ διαρκούντος τοῦ γάμου, οὕτε προσδίδουσιν τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀδιατιμήτου προικῶς ἢ τοῦ διατετιμημένου οὐχὶ λόγῳ πωλήσεως οἱ ρηθέντες ὅροι,

(*) Ἡ πρωτόδικος 1236 (1905) Πρωτοδ. Πατρῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ δικηγόρου κ. Ι. Χρυσοπούλου, ἔχει φθε :

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον 62 Πανθ. 21 1 (ἴδρα γ' Dernburg Ἐνοχ. § 107 καὶ Windscheid Τομ. 4 § 366), ὁ δωρητὴς δωρούμενος ὅ,τι ἔχει δὲν εὐθύνεται δι' ἐκνίκησιν ἢ δι' ἐλαττώματα τοῦ δωρηθέντος ἀπέναντι τοῦ δωροδόχου, ἐκτὸς ἂν διατελῇ ἐν δόλῳ ἢ τὰ δωρηθέντα εἶνε κατὰ γένος ὠρισμένα, τούτων οὕτως

μητον» κείθεται τὸ δικαστήριον ὅτι ὁ δωρητὴς κατὰ τὴν τῶν διαδίκων μερῶν δὲν ἐσκόπει νὰ δωρήσῃ ἀπλῶς ταύτη τὰ ἐν αὐτῷ περιγραφόμενα κτήματα ἀλλὰ νὰ τῇ συστήσῃ ἐπὶ ὑποσχέσει προίκα ἀδιατίμητον ὅτε ἐφαρμογὴν ἔχουσιν οὐχὶ οἱ ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης τιθέμενοι γενικοὶ περὶ δωρεῶν κανόνες καθ' οὓς ὁ δωρητὴς δὲν εὐθύνεται δι' ἐκνίκησιν ἢ διὰ τὰ ἐλαττώματα τῶν δωρηθέντων ἀλλ' οἱ διέποντες τὴν πρὸς προίκισιν ὑποχρέωσιν ἐκ συμβάσεων (Arndts § 396) καὶ ἰδίᾳ τὴν ἐκ νομίμου λόγου, οἷα ἡ τῶν γονέων, ἐπεριδομένη ἐπὶ τοῦ Lex 19. II. (23. 2) ἐν τῇ ὑποχρέωσις ἐξυπακούεται τὸ pactum ed praestanda evicitione ἀνευ τοῦ ὁποίου ἢ ἐκ τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως ἐπιβολὴ ἤθελεν εἶσθα ἄσκοπος (Dernburg § 16 σημ. 15 f.) ὅθεν ἀνεξαρτήτως τοῦ γενικώτερον ὑποστηριζομένου (Windscheid § 395 σημ. 5) ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει δωρεᾶς περὶ προικῶς παρέπεται ἡ εὐθύνη δι' ἐκνίκησιν, ἐν προκειμένῳ ἡ ἀξίωσις τῆς ἐναγούσης ὅπως τὰ πρὸς προίκισιν ταύτη δοθέντα παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς ἀκαλλαγῶσι τῶν βαρυνόντων ταῦτα ἀναμφισδητῆτως ἐνυποθήκων χρεῶν, δι' ὧν ἐζαντλείται ὁ λοσχερὸς ἡ ἀξία τούτων, καὶ ἀπευθυνόμενη κατὰ τοῦ ἐναγομένου ὡς κληρονόμου ἐκείνου, Νόμῳ δάσιμος καθίσταται καὶ οὐχὶ ὀρθῶς ἡ 1236 (1905) ἐκκαλουμένη ἀπέρριψε ταύτην ὅτι δὲ ἐκτὸς τούτων καὶ τοιαύτη ἦν ἡ θέλησις τοῦ πατρὸς τῶν ἐζάγεται 1ον) ἐκ τοῦ ὅτι μόνον περὶ τριῶν χιλιάδων δραχμῶν ἐνυποθήκων χρεῶν ἀνέλαβε τὸ βάρος ῥητῶς ἡ ἐνάγουσα, 2ον) ἐκ τοῦ ὅτι τὸσον ἐν τῷ συμβολαίῳ τούτῳ ὡς καὶ ἐν τῷ μεταγενεστέρῳ πρὸς τὸν ἐνάγοντα 3734 ἀναφέρεται ῥητῶς ὅτι ταῦτα εἶναι καὶ τὸ πατρομητρικὸν τῆς μερίδιον. 3ον) ἐκ τοῦ ὅτι ῥητῶς ὑπεσχέθη ὅπως ἐν πάσῃ περιπτώσει τοῦτο εἶναι ἔγκυρον ὡς νέμησις τῆς περιουσίας (divisio bonorum inter liberos) ἥτις ἐπιθυμία τοῦ πατρὸς ἐκλείπει τελείως ἐὰν δεχθῇ τις ὅτι ἡ μερίς τοῦ ἐνὸς τῶν τέκνων ἐζαντλείται τελείως ὑπὸ τῶν βαρυνουσῶν ὑποθηκῶν πρὸς δὲ 4ον) ἐκ τοῦ μὴ ἀμφισδητουμένου ῥητῶς γεγονότος ὅτι ἡ ἀξία τῆς πρὸς τὸν ἐναγόμενον δωρηθείσης περιουσίας ὑπὸ τοῦ κοινου πατρὸς ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς ὀγδοήκοντα χιλιάδας, ἀνεξαρτήτως τῶν ὧσων κατέβαλε πρὸς ἐκπαίδευσίν του (παραβαλ. καὶ διάταξιν Οὐλπιανού 20 § 3 Π. (10, 2.) ἐρμηνεύοντος ὅτι δὲν ὑπόκειται δωρεὰ ἀπλῆ ἐν τῇ ὁ πατὴρ διανέμει μεταξὺ τῶν υἱῶν του τὴν περιουσίαν καὶ τὰ χρεῖα του). Συνωδᾷ τούτοις μεταρ-

έχόντων ἢ ὑπὸ χρῆσιν ἀγωγῇ σκοποῦσα τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐναγομένου ὡς κληρονόμου τοῦ δωρητοῦ πατρὸς του εἰς ἐξάλειψιν τῶν προϋφισταμένων τοῦ δωρητηρίου συμβολαίου ὑποθηκῶν ὡς ἐν αὐτῇ περιγράφονται ἐπὶ τῶν δωρηθέντων τῇ ἐναγούσῃ ἀκινήτων κτημάτων εἶναι ἀπορριπτὰ ὡς ἀστήρικτος νόμῳ, καθόσον ἐκ τοῦ δωρητηρίου συμβολαίου σαφῶς προκύπτει ὅτι ὁ δωρητὴς οὐδεμίαν τοιαύτην ὑποχρεῖσιν ἔδωκεν, οὐδ' ἐδήλωσεν ὅτι δωρεῖται ταῦτα ἐλευθέρᾳ ὑποθηκῶν ἀλλὰ μόνον ἐτέθη ὁρος ἐν αὐτῷ περὶ πληρωμῆς τοῦ ἐν αὐτῷ ὀριζομένου ἐνυποθήκου χρέους τοῦ 11*** ἐκ μέρους τοῦ δωροδόχου περὶ οὗ δὲν πρόκειται ἤδη, οὕτε δόλον τοῦ δωρητοῦ ἐπικαλεῖται ἡ ἐνάγουσα. σα, τὰ δὲ δωρηθέντα εἶναι κατ' εἶδος ὠρισμένα ἐν τῷ δωρητηρίῳ.

ρυθμιστέα αποδίδει ως κατ' ουσίαν ἄδικος καὶ ἀναπεμπτέα ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν πρὸς περαιτέρω ἐξέτασιν ἢ διαφορά. Εἰ καὶ ἡδύνατο τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ ἀγωγή ἐδεῖ ν' ἀπορριφθῇ διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένη ἀποφάσει λόγους καὶ διότι ὡς ἐκτίθενται τὰ πραγματικά περιστατικά ἐν τῇ ἀγωγῇ (ὅρα ταύτην ἐν τῷ ιστορικῷ) καὶ ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ συμβολαίου ἐφ' οὗ ἡ ἀγωγή στηρίζεται, δὲν πρόκειται οὔτε περὶ ὑποσχέσεως προικῆς, οὔτε περὶ νεμῆσεως ἀλλ' ἀπλῶς περὶ δωρεᾶς ὑπὸ τρόπον προβλεπομένης εἰδικῶς ἀπὸ τὸν Νόμον 9. Πανθ. (23. 3.) ὅρα καὶ Κρασσῶν Οἶκογ. Δικ. ἐκδόσις 2 § 112 Καλλιγᾶ Οἴκογ. Δίκαιον § 75 ἐν τέλει, προκειμένου δὲ περὶ δωρεᾶς ὁ δωρητὴς καὶ οἱ τοῦτου κληρονόμοι δὲν εὐθύνονται διὰ τὴν ἐπιβαρύνουσαν τὸ δωρηθέν ὑποθήκην ἐὰν δὲν ἀποδίδῃται αὐτῷ ὄσιος, οὔτε ἐγένετο ὑπόσχεσις, περιστατικά ἄτινα δὲν περιέχεῖ ἡ ἀγωγή.

Ἀριθ. 862 (1905 (*))

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐπορωπωλιδία.-ὑπερθεδὶς ἀγοραστοῦ.-προ-
ηγούμενη διαμαρτυρία.

Ἐπειδὴ ὁ Νόμος 1 § 3 Π. (18.6) ὅστις ἐκ τοῦ ἐν ᾧ κεῖται βιβλίου καὶ τίτλου ἦτοι «περὶ πωλῆ-
σεως καὶ ὠφελείας τοῦ πωληθέντος» ἐφαρμογὴν
ἔχει οὐ μόνον περὶ τοῦ ἐν αὐτῇ θέματος ἦτοι πω-
λήσεως οἴνου, δι' ἐν μόνον λόγῳ τῆς ιδιότητος τοῦ
παρουσιάζονται τὰ σχετιζόμενα ζητήματα ἐκχύσε-
ως καὶ διαφέροντος ἐκ τῶν πίων, ἀλλὰ καὶ περὶ
παντὸς ἐτέρου ὀφειλομένου μεθ' ὑπερθεσιν τοῦ πι-
στωτοῦ ἀγοραστοῦ πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ὀφειλέτου
πωλητοῦ, ἀναγράφων... «νὰ ἐκχύσῃ ὅμως δὲν δύ-
ναται πρὶν ἢ ἐπικαλούμενος ἀντράς ἀναγγεῖλῃ
εἰς τὸν ἀγοραστὴν ὥστε ἢ νὰ ἀναλάβῃ τὸν οἶνον ἢ
νὰ γινώσκῃ ὅτι μέλλει νὰ ἐκχυθῇ» κατὰ δὲ τὰ βα-
σιλικά (53.7) «ἔξεστι τῷ πρᾶττῃ ἐκχεῖν τὸν οἶνον

(*) Ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως καὶ περὶ ἐτέρων στοιχείων
πρὸλ. 115 ὀλομελείας Ἀρείου Πάγου ἐν σελ. 148
ΑΧΙ πρὸλ. ὁμοία καὶ 817 Ε. Π. πλ. 190 παρόντος
τόμου. Ἡ πρωτοδικὸς 854 (1905) ἐκδοθεῖσα εἰς εἰση-
γήσει τοῦ πρωτοδικίου κ. Χ. Λουκάκη ἔχει ὡδε:

Ἐπειδὴ καὶ μὲν συνάγεται ἐκ τοῦ Νομ. 1 § 3
Πανθ. (18.6), προνοοῦντος περὶ τοῦ πωλητοῦ οἴνου
ὅν οὗτος δύναται καὶ νὰ ἐκχύσῃ ἂν μὴ ἐμπροθέτως
παραληφθῇ ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ, ὅτι διὰ τὴν ἐκχύσιν
τοῦ οἴνου ἀπαιτεῖται εἰδοποίησις τοῦ ἀγοραστοῦ, καὶ
πρόσκλησις πρὸς παραλαβὴν τοῦ πράγματος. πλὴν
οὐδεὶς τῆς προσκλήσεως ταύτης ἐπιβάλλεται πανη-
γορικὸς τύπος, ἀφοῦ ῥητῶς ἡ ἄνω διάταξις ὁρίζει ὅτι
καὶ διὰ μαρτύρων δύναται νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν ἀγο-
ραστὴν ὁ πωλητὴς τὴν πρόθεσιν τοῦ effundere autem
non statim poterit, priusquam testanto denunciaret
emptori: ὅθεν ἀφοῦ καὶ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή ἀναφέρει
ὅτι πρὸ τῆς πωλήσεως τῶν ἐν αὐτῇ δελτίων ὁ ἐνά-
γων προέβη εἰς ἐπανεπιλημμένας προσκλήσεις καὶ εἰδο-
ποιήσεις τοῦ ἀγοραστοῦ ἐναγομένου, περὶ οὗ γεγονό-
τος ἀποτελοῦντος στοιχείον ταύτης ταχθήσεται ἡ
δέουσα ἀπόδειξις, δὲν πάγχι ἐλλείψιν τινα περὶ τ'
ἀπαιτούμενα νόμιμα στοιχεία ἄτινα δέον ν' ἀναφέ-
ρῃται ἐν οὗτῃ.

διαμαρτυρομένῳ μέντοι τοῦτο πρότερον τὸν ἀγορα-
στὴν» νοεῖ ἀναγκαίαν τὴν διαμαρτυρίαν πρότερον
οὐ μόνον διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἐκχύσεως, ἢ προ-
κειμένου στερεοῦ πράγματος ἐγκαταλείψεως τὴν
ὁδόν, ἀποχωρήσεως ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέ-
του κλπ. ἀλλὰ καὶ διὰ πᾶν ἡπιώτερον μέτρον πρὸς
ἀπαλλαγὴν τοῦ ἀπὸ τοῦ πράγματος εἰς ὃ ἤθελε
καταφύγει, ἄτε μὴ ἀκούσης μόνον τῆς ὑπερημε-
ρίας τοῦ πιστωτοῦ τῆς προσερχομένης ἐκ τῆς ἀρνή-
σεως τοῦ νὰ λάβῃ τὴν προσφερομένην παροχὴν, δι'
ὃ ἐπάγεται ἡ ἰδία διάταξις «λυσιτελέστερον δὲ εἶ-
ναι ἢ νὰ πωλῇ τὸν οἶνον ὁ πωλητὴς καλῇ τῇ πί-
στει, τοὔτεστι ὅσον ἄνευ βλάβης τοῦτου δύναται νὰ
γίνῃ, νὰ προσπαθῇ ὥστε νὰ ζημιωθῇ ἐκ τοῦτου ὁ
ἀγοραστὴς». Τοῦτοις δ' ἐπόμενον εἶναι ὅτι ἀναγ-
καῖον στοιχεῖον ἀγωγῆς ἐπιδιωκούσης τὴν διαφορὰν
μεταξὺ τοῦ συμφωνηθέντος τιμήματος καὶ ἐκείνου
ὅπερ ἀπῆλυσεν ἐπὶ ἑλαττον ἐκ τῆς πωλήσεως
πρὸς τρίτον εἶναι καὶ τὸ ὅτι διὰ τὴν γενομένην
ἐκχύσιν, πώλησιν κλπ. διαμαρτυρήθη, ἦτοι ἡπί-
λυσεν πρότερον ὅτι θέλει πραγματοποιήσῃ («Ἐπιθι
Denburg Ἐνοχ. § 43. Καλλιγᾶ § 514) ἐφ' ᾧ τὸ
ἐναντίον νόμῳ ἀβάσιμον.

Ἀριθ. 863 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
Παραγγελία κοινοποιήσεως προδῶπῳ ὑπὸ
δημόδιον χαρακτῆρα.-δημάρχῳ παραλαβὴ
ὑπὸ προέδρου.

Ἐπειδὴ, εἰ καὶ ἡδύνατο τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴ-
πῃ ὅτι, ὅταν τὸ πρὸς ἐν ἡ ἐπίδοσις πρὶν ὅσον πε-
ριβάλλεται ὑπὸ δημοσίου χαρακτῆρος, ὁ Δήμαρχος
Πατρῶν ἐν προκειμένῳ, ἐπαρκὴς ἐστὶν διὰ τὸ
κύρος τῆς ἐντολῆς πρὸς τοῦτον καὶ μόνῃ ἡ ἀνα-
γραφὴ τῆς ιδιότητος ταύτης, ἄνευ προσδιορισμοῦ καὶ
τοῦ φυσικοῦ προσώπου, ὅπερ ὡς ὅπως παρέλκον
θεωρητέον (Οἰκονομ. § 98 σημ. 12) κατὰ δὲ τὸ
ἄρθρ. 145 ἐδ 2 Πολ. Δικονομίας «ἐπὶ καθιερυ-
μάτων καὶ ἄλλων δημοσίων καταστημάτων καὶ σω-
ματείων ἡ ἐπίδοσις γίνεται εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον
αὐτῶν», καὶ ἀφοῦ κατὰ τὸ διοικητικὸν δίκαιον τὸν
ὁπωσδήποτε κωλυόμενον δήμαρχον αὐτοδικαίως
διαδέχεται ὁ α'. δήμαρχικὸς πάρεδρος (Φιλήμωνος
«Δήμαρχος» σελὶς 181) εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς δη-
μαρχικῆς ἐξουσίας, τὸ ζητητέον ἦν ἡδὴ ἐὰν ὁ
πρὸς ἐν ἐνηργήθη ἡ ἐπίδοσις α'. πάρεδρος ἐξεπλή-
ρου ὄντως τὰ τοῦ δημάρχου καθήκοντα, ὡς κωλυ-
ομένου τοῦ δημάρχου Πατρῶν. Μῶλα ταῦτα. Ἀ-
φοῦ ὡς δὲν ἀμφισβητεῖται, ἄλλως δὲ καὶ ἐντελῶς
ἀποδεδειγμένον ἐστὶν ἐκ τοῦ σχετικοῦ ἐπιδότηριου
τῆς ἀνακοπομένης ἀποφάσεως ὅτι ἡ παραγγελία
πρὸς ἐπίδοσιν ταύτης ἐδόθη ῥητῶς ὅπως ἐπιδόθῃ
εἰς τὸν τότε δήμαρχον Πατρῶν ὡς ἐκ τοῦ ἰδίου
ἐπιδότηριου προκύπτει ὅτι ἡ ἐπίδοσις ἐγένετο εἰς
τὸν δήμαρχον, τὸ ἐπιδότηριον ὑπεγράφη οὐχὶ παρὰ
τοῦ δημάρχου, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ παρὰ τοῦ παρέδρου,
χωρὶς ἐν τούτῳ νὰ ἐκτίθεται ὅτι τοῦτο ἐγένετο διότι
κωλυόμενον τὸν δήμαρχον ἀνεπλήρου κατὰ ταύτην
καὶ διὰ τῖνα λόγον, ἀκύρως ἐνηργήθη ἡ ἐπίδοσις
τῆς ἀνακοπομένης ἐρήμην ἀποφάσεως τῶν Πρω-

τοδικῶν καὶ οὐχὶ ὀρθῶς ἐκρίθη ἐκπρόθεσμος ἡ ἀνακοπὴ τοῦ Δήμου Πατρέων (*)

(*) Πάλιν ἐξοικονόμησις μιᾶς ἐκπρόθεσμου ἀνακοπῆς καὶ οὐδὲν ἄλλο. Πρῶτον μὲν δὲν βλέπομεν ποίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὸ ἀπασχολοῦν τὴν ἀπόφασιν θέμα τὸ ἐὰν πρέπη ν' ἀναρρόηται τὸ φυσικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνασχομένου μίαν ἀρχήν, ὅπως δὲν ἀπαιτεῖται καὶ καθ' ἡμᾶς, ὡς πολλὰκις ὑπεστηρίξαμεν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι τὸ κύριον θέμα. Ἡ ἐπιβληθεῖσα τῷ κοινοποιήσαντι τὴν ἀπόφασιν ἀπόδειξις εἶναι ἀπολύτως ἔκτροπος. Μεταβαίνει ὁ κλητὴρ εἰς τὸ Δημαρχεῖον καὶ εὐρίσκει αὐτόθι οἰονδήποτε ἐνασχοῦντα τὴν ἀρχὴν τοῦ Δημάρχου. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν κατὰ τίνα νόμον δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὰ πληρεξούσιά του, διὰ νὰ δεδαιωθῇ ὅτι ἐν δικαίῳ ἐξασκεῖ τὴν δημοτικὴν ἀρχήν; Ἐὰν τυχόν ὁ πάρεδρος ἀνευ λόγου παρεμβάλλει ἐαυτὸν, ἀπουσιᾶζοντος τοῦ Δημάρχου, εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ, πρέπει νὰ δώσῃ λόγον τῇ ἀνωτέρᾳ διοικητικῇ ἀρχῇ ἢ καὶ τῇ ποινικῇ, ἀλλὰ δὲν δύναται ν' ἀγνοήσῃ, ὅτι ἡ ἀρχὴ τὴν ὁποίαν τίθησιν ἡ ἄνω ἀπόφασις. Διὰ τοῦτο ὀρθότεραν εὐρίσκειμεν τὴν πρωτόδικον 891 (1903) Πρωτ. Πατρέων ἥτις ἐκδοθεῖσα ἐπὶ ἐισηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Γ. Πανοπούλου ἔχει ὥδε :

«Ἐπειδὴ τὸ κύρος τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως προσβάλλεται διότι ἐν τῷ σώματι τοῦ ἐπιδοτηρίου βεβαιούται ὅτι ἡ ἐπίδοσις ἐγένετο ἐν τῷ Δημοτικῷ καταστήματι πρὸς τὸν Δήμαρχον Πατρέων ἐνῷ κατωθὶ τοῦ ἐπιδοτηρίου ὑπάρχει ἡ ὑπογραφή τοῦ πράγματι παραλαβόντος τὸ δικόγραφον Αὐτοῦ Δημάρχου Πατρέων. Ἐκ τούτου ὅμως δὲν παύεται ἀκυρότης τις τῆς ἐπίδοσεως διότι ἡ ἐννοία τῆς ἐν τῷ σώματι τοῦ ἐπιδοτηρίου βεβαιώσεως εἶναι πρὸς τὸν Δήμαρχον ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις δὲν εἶναι ὅτι ἐγένετο προσωπικῶς πρὸς τὸν δήμαρχον ἀλλὰ πρὸς τὸν κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἐπίδοσεως δημαρχεῦντα ὅστις ἐφ' ὅσον δημαρχεῖται ἔχει τὴν ιδιότητα τοῦ δημάρχου, ὥστε ἡ διάταξις τοῦ 146 § 2 Πολ. Δικ. καθ' ἣν οἱ πρὸς οὓς γίνεται ἡ ἐπίδοσις ὑπογράφουν τὸ ἐπιδοτήριον, δὲν παρεβιάσθη. 2) διότι δὲν βεβαιούται ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ ὅτι ὁ δήμαρχος πρὸς ὃν ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις δὲν ἠδύνατο ἢ δὲν ἤθελε νὰ ὑπογράψῃ καὶ τοῦτο ὅμως εἶναι ἀπορριπτέον μετὰ τὰ ἀνωτέρω λεγθέντα διότι ὁ δήμαρχος πρὸς ὃν ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις, ἥτοι ὁ δημαρχεῦν ὑπέγραψε. Ὁ δήμαρχος δὲν εἶναι τοιοῦτος ἰδιότητι ἀλλὰ λειτουργίᾳ, ἐφ' ὅσον ὅθεν οὗτος κωλυόμενος εἰς ἐνάσκησιν τῶν καθηκόντων του ἀναπληροῦται πρὸς ἄλλον, δήμαρχος δὲν εἶναι ὁ κωλυόμενος ἀλλ' ὁ ἀναπληρωτὴς αὐτοῦ. 3) διότι ἡ πρὸς τὸν κλητὴρα δοθεῖσα παραγγελία περιεῖχε μόνον τὴν ἐντολὴν νὰ ἐπιδώσῃ πρὸς τὸν δήμαρχον Πατρέων καὶ αὕτη ἡ ἐνστασις εἶναι ἀπορριπτέα διότι ἐκ τῶν ἀνω λεγθέντων παρέπεται ὅτι ἡ ἐννοία τῆς παραγγελίας ἦτο νὰ γίνῃ ἡ ἐπίδοσις πρὸς τὸν «δήμαρχον» ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ δήμου, ἡ προσθήκη συνεπῶς καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ δημάρχου κατ' οὐδὲν βλάπτει τὸ κύρος τῆς ἐπίδοσεως ἀφοῦ κατὰ τὴν τέλει αὐτῆς οὗτος δὲν ἦτο δήμαρχος (λειτουργία) ἀλλὰ δήμαρχος ἦτο ὁ ἀναπληρωτὴς του. 4) διότι τὸ ἐπιδοτήριον δὲν βαιδαίει ὅτι ἐντολὴ ἡ κωλυόμενου τοῦ δημάρχου ὑπέγραψεν ὁ Πάρεδρος καὶ τοῦτο ὅμως εἶναι ἀδόκιμον διότι τὸ ἐπιδοτήριον διὰ τῆς φράσεως «ὁ λαβὼν δήμαρχος καὶ ἄ. ἄ. ὁ Α' Πάρεδρος» ἐπαρκῶς ἀναφέρει τὴν ἐν τῇ διαχειρίσει τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς νομιμοποίησιν τοῦ παραλαβόντος καὶ ὑπογράφαντος. 5) διότι δὲν ὑπῆρχε περὶ τῶν νομίμων ἀναπληρώσεως τοῦ δημάρχου. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 45 τοῦ πέρὶ Δήμων νόμου δύναται ὁ Δήμαρχος ν' ἀναθέσῃ εἰς ἕνα

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ

Ἀριθ. 544 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

Ἐφημοδικία. = διακοπή. = διαμονὴ ἐκτὸς ἔδρας. = οὐκ ἀντίκλητος. = ἀπόστασις ἐκ κοινοποιήσεως Δημοδίου. = κατάσχεσις ἐπὶ ἀπαίτησιν μνηκῆς ἀπαιτητῶν. = αἰρετικῶν. = ἐξεδιβλντος. = προβολὴ νέων ἐνστάσεων. = πλειστηρίασμα. = κατάθεσις παρὰ ταμῖα. = κατάσχεσις παρὰ τινι.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς προκειμένης ἀνακοπῆς ἐνστασις ὡς ἐκπρόθεσμος ἐστὶν ἀδόκιμος διότι τῶν διαδίκων μὴ κατοικοῦντων ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ οὔτε ἐν τῇ καθέδρᾳ τοῦ δικαστηρίου οὔτε διορισάντων ἀντίκλητον, ἡ ὁκταήμερος πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία ἐπεκτείνεται κατὰ τὴν § 2 τοῦ τροποποιούντος τὸ ἄρθρ. 596 Πολ. Δικονομίας Διατάγματος τῆς 18 Σεπτεμβρίου 1836 καὶ ἰσχὺν νόμου ἐπέχοντος, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρ. 195 καὶ 196 ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ Νόμου ΒΣΚΕ' τοῦ 1894, ἐν προκειμένῳ ὅθεν τῆς κοινοποιήσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπῆς πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διὰ τοῦ Νόμου ΩΛΖ' τοῦ 1880 ἐπιβαλλομένης, δέον ἢ ἐπέκτασις τῆς προθεσμίας νὰ ὑπολογισθῇ ἀπὸ Ἀθηνῶν ἐτέρας περιφερείας ἐφετείου, ἐνθα ἡ κατοικία τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸν Δήμους Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἦτοι προστιθεμένων εἰς τὴν ὁκταήμερον

τῶν Παρέδρων τὴν εἰς ὠρισμένην λειτουργίαν ἀναπλήρωσιν του. Κατὰ δὲ τὸ 47 ἂν τύχῃ εἰς τὸν δήμαρχον ἐμπόδιον τι τὸν διαδέχεται ὁ Πάρεδρος, ἂν δὲ τοιοῦτο ὑπάρχουν πλείονες, ἡ προτίμησις δίδεται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως προσδιορισθεῖσαν σειράν. Ἰσχυρίζεται ἡ δὲ δὴ ὁ δήμος ὅτι ὁ δήμαρχος δὲν ἐκωλύετο καὶ ὅτι ἄλλως «δὲν συντρέχει προτίμησις διὰ Β. Διατάγματος» τὸ πρῶτον εἶναι ζήτημα ἀποδείξεως, τὸ δευτέρον ὅμως εἰσὶν ἀπορριπτέον, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 12 τοῦ Γ' νόμου τοῦ 1864 τὴν τάξιν τῶν παρέδρων προσδιορίζει ἡ πρὸς ἀλλήλους σχετικὴ πλειοψηφία δὲν ἀρνεῖται δὲ ὁ Δήμος εἰδικῶς καὶ ὠρισμένος τὸν σαφὲς τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἰσχυρισμὸν ὅτι ὁ Α. ἦτο Ἀσ. Πάρεδρος. Συνεπῶς ἀποδεικνύον ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ πρὸς νομιμοποίησιν τῆς ἐπίδοσις α'.) ὅτι ὑπῆρχε παραγγελία, ἡ ἀπόδειξις αὕτη γενήσεται διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων διότι ὁ νόμος δὲν διαγράφει περιοριστικὸν τινὰ τρόπον δόσεως τῆς ἐντολῆς παρὰ τοῦ δημάρχου πρὸς τοὺς παρέδρους εἰ καὶ ἠδύνατο τις εἰπεῖν ὅτι δύναται τῶν γενικῶν διατάξεων ἔδει τοῦτο ν' ἀποδειχθῇ, πλὴν μαρτύρων. καὶ β'.) καὶ διὰ μαρτύρων λόγῳ ἀνέφικτου ὅτι ὑπῆρχε κώλυμα τοῦ δημάρχου (ἐννοεῖται ὅτι εἴτε τὸ α' εἴτε τὸ β' ἀποδειχθῇ νόμιμος ἡ ἀναπλήρωσις.) ὅτι ὁ ἐνάγων ἐκ δόλου καὶ συμπαιγνίας μετὰ τοῦ Α.*** συνεννοήθη καὶ πρὸς βλάβην τοῦ Δήμου ὑπέγραψε τὸ ἐπιδοτήριον ὁ Πάρεδρος ἵνα μὴ λάβῃ γνώσιν ὁ Δήμαρχος καὶ ἀνακόψῃ τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν τοῦτο ὅμως δὲν στηρίζει ἀκυρότητα τῆς ἐπίδοσεως ἀλλὰ μόνον αἰτήσιν ἀποζημιώσεως κατὰ τῶν δολίως συμπραξάντων. (*)

(*) Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶναι καὶ τὸ μόνον ὀρθόν.

ημερῶν 30, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς κατοικίας τοῦ ταμίου Καλαμῶν, καθ' οὗ ἡ ἀνακοπή.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 919 Πολ. Δικονομίας κατάσχεσις ἐπιτρέπεται ἐπὶ πάσης κινητῆς περιουσίας τοῦ ἐφειλέτου εὐρισκομένης εἰς χεῖρας τρίτου, ἐξ οὗ ἐπεται καὶ ἐπὶ ἀπαιτήσεων αὐτοῦ μελλουσῶν, προϋποτιθεμένου βεβαίως ὅτι ἡ ἐννομος σχέσις, ἀφ' ἧς ἀπορρέει τὸ ἐφ' οὗ ἡ κατάσχεσις διακαίωμα, ὑφίσταται καθ' ὃν χρόνον ἐπεβλήθη ἡ κατάσχεσις, δὲν ἀντίκειται δὲ ποσῶς εἰς τὴν ἀνωτέρω ρῆσιν: «εὐρισκομένων εἰς χεῖρας τρίτων», τὸ αἰρεσίμῳ τοῦ δικαιοῦματος, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ ὁ νομοθέτης διὰ τῆς προκειμένης φράσεως δικαιώματα κεκτημένα, ἀλλ' ἀπλῶς ὑπαρκτὰ κατὰ τὸν χρόνον τῆς κατασχέσεως, τὰ δὲ ὑπὸ αἵρεσιν ἢ προθεσίαν δὲν εἶναι ἀνύπαρκτα ἀλλ' ὑφίστανται ἀναντιρρήτως ὡς προσδοκώμενα.

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλῶν (ἀνακόπτων) κατέσχε νομίμως τὴν δύναμι τοῦ ὑπ' ἀριθ... πίνακος κατατάξεως ἀναγνωρισθεῖσαν ἀπαιτήσιν τοῦ ἐφειλέτου τοῦ Δ... ἥτοι ὑφισταμένην καὶ ἐκκαθαρισμένην ἀπαιτήσιν ἀλλὰ πληρωτέαν, ὡς ἀπαιτητὴν καθισταμένην μετὰ τὴν τελεσιδικίαν τοῦ πίνακος, οὐκ ὀρθῶς ἐπομένως διὰ μὲν τῆς πρώτης τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων διέταξε τὸ πρωτόδικον δικαστήριον ἀποδείξει, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας ὁριστικῆς αὐτοῦ ἀποφάσεως ἀπέριψε ὡς ἀβάσιμον τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τῆς δηλώσεως τοῦ ταμίου Καλαμῶν, ἐπὶ τῇ ἐσφαλμένῃ σκέψει, ὅτι ἔδει ν' ἀποδείξῃ ὁ ἐκκαλῶν ὅτι κατέστη τελεσιδικὸς ὁ πίναξ μὴ ἀποδείξαντος δὲ τὴν τοιαύτην τελεσιδικίαν ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν κατάσχεσιν ἐπὶ τῇ ἐσφαλμένῃ σκέψει, ὅτι δὲν ἦτο ἀπαιτητὴ ἡ κατασχεθεῖσα συντηρητικὴ ἀπαιτήσις, ἐνῶ κατὰ τὸν νόμον, (ἀρθρ. 919 Πολ. Δικονομίας, ὡς εἴρηται ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει, δὲν ἀπαιτεῖται διὰ τὸ ἔγκυρον τῆς εἰς χεῖρας τρίτου κατασχέσεως νὰ εἶναι ἀπαιτητὴ ἀλλὰ καὶ αἱ ὑπὸ αἵρεσιν ἀπαιτήσεις ἐγκύρως κατασχόνται καὶ μεταβιβάζονται, ἀρκεῖ, ὡς ἐν προκειμένῳ, νὰ ὑφίσταται ἡ παραγωγὸς αἰτία ἐξ ἧς ἀπορρέουν.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνιστάμενος ἐφεσίδελτος ἐπέχει θέσιν ἐναγομένου, ὡς τοιοῦτος δὲ δύναται κατὰ τὸ ἀρθρ. 747 § 2 Πολ. Δικονομίας νὰ προτείνῃ ἐφεσίμως νέους ἰσχυρισμοὺς πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐφέσεως καὶ ὑποστήριξιν τῆς ἀποφάσεως καὶ ἄνευ ἐφέσεως ἢ ἀντιρρήσεως, ἡ ἐνστάσις ὅθεν ἄκυρότης τῆς εἰς χεῖρας τοῦ ταμίου Καλαμῶν κατασχέσεως ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αὕτη ἔδει νὰ γίνῃ παρὰ τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλῳ ἐξεταστέα τυγχάνει ὡς τείνουσα εἰς ἐπικύρωσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καὶ ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως καὶ ἀνακοπῆς τοῦ ἐκκαλοῦντος, καὶ ἂν δὲν προϋτάθῃ πρωτοδικῶς.

Ἐπειδὴ δύναμι τοῦ Νόμου 2ΠΖ' τῆς 30 Νοεμβρίου 1882 περὶ καταθέσεως τῶν διαπιστευμένων εἰς τοὺς δικαστικούς ὑπαλλήλους χρημάτων εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα, μὴ ἀπαλλασσομένων κατὰ τὸ ἀρ. 1 τῆς τοιαύτης ὑποχρεώσεως καὶ ἐν περιπτώσει συντηρητικῆς κατασχέσεως, καὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 5 καθ' ἣν τὰ περὶ ὧν ἐν τοῖς ἀρθρ. 1, 2 καὶ 4 χρήματα ἀποδίδονται διὰ γραμματίου πλη-

ρωμῆς ἐκδιδόμενου παρὰ τοῦ παρακατατιθέντος ὑπαλλήλου εἰς βάρος τοῦ παραλαβόντος ταμίου ὑπὲρ ἐκάστου δικαιοῦχος, προφανῶς ἡ κατάσχεσις δέον νὰ γίνῃ παρὰ τῷ ὑπαλλήλῳ τῷ συντάξαντι τὸν πίνακα τῆς κατατάξεως, καὶ ἂν κατεβλήθῃ τὸ ἐκπλειστηρίασμα, καὶ οὐχὶ παρὰ τῷ ταμίῳ διότι οὗτος, κατὰ τὰς τοῦ εἰρημένον νόμου διατάξεις ἐνεργεῖ κατ' ἐντολὴν τοῦ ὡς εἴρηται ὑπαλλήλου (συμβολαιογράφου) καὶ ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ κατέχει τὰ ὑπ' αὐτοῦ παρακατατεθέντα χρήματα κατ' ἀκολουθίαν ὁ ταμίας τοῦ Δημοσίου δὲν δύναται νὰ λογισθῇ ὡς τρίτος εἰς χεῖρας τοῦ ὁποίου κατὰ τὸ ἀρ. 919 Πολ. Δικονομίας πᾶς δανειστὴς δικαιούται νὰ κατὰσχῃ τὰ εὐρισκόμενα χρήματα τοῦ ἐφειλέτου τοῦ ἀλλὰ τοιοῦτος εἶναι ὁ καταθέσας συμβολαιογράφος ὡς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλος τῇ ἐντολῇ τοῦ ὁποίου καὶ ἀποδίδονται ὡς εἴρηται, βασίμου ὅθεν ἐξελεγχόμενης τῆς προκειμένης ἐνστάσεως τοῦ ἐφεσίδελτου ταμίου περὶ ἄκυρότητος τῆς εἰς χεῖρας αὐτοῦ κατασχέσεως τοῦ ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ ἐφειλομένου, δύναμι τοῦ εἰρημένου πίνακος κατατάξεως, εἰς τὸν ἐφειλέτην τοῦ κατασχόντος (ἐκκαλοῦντος), ὀρθῶς ἔχει τὸ διατακτικὸν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καὶ ἐπικυρωτέα αὕτη ἀντικαθισταμένου τοῦ σκεπτικοῦ αὐτῆς διὰ τῶν ἐν τῷ σκεπτικῷ τῆς παρουσίας λόγων, ἀπορριπτέα οὕσης τῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ, ἥτις καὶ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐκρίθη ἀπορριπτέα, εἰ καὶ δι' ἄλλους λόγους ἀπορριπτέα δὲ τούτου ἐνεκα καὶ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἐρεσις ὡς ἀβάσιμος (*).

ΚΡΗΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΦΕΤΕΙΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Δικαιοδοσία Προέδρου

Αριθ 1 (1907)

Πρόεδρος ὁ κ. Σ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ

Δικηγόρος. - πρόδδοτος ἀμοιβὴ ἐπὶ ἐκδίδει δίκης.- ἐφ' ἀπαξ. - διεξαγωγὴν μέρος δίκης.- ἐπιδικασίς ἀνάλογος.

Ἐπειδὴ, κατὰ μὲν τὸ ἀρθρὸν 1ον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 50 Νόμου περὶ ἀμοιβῆς δικηγόρων, ὁ δικηγόρος δικαιούται νὰ λάβῃ πρόσθετον ἀμοιβὴν ἐξαρτωμένην ἀπὸ τῆς ἐκδίδεως τῆς δίκης, κατὰ δὲ τὸ ἀρθρὸν 10 (ἰδίου Νόμου, δικαιούται εἰς τοιαύτην πρόσθετον ἀμοιβὴν 3 0)0 ἐπὶ τοῦ ποσοῦ ἢ τῆς ἀξίας τοῦ ἐπὶ δίκου ἀντικειμένου, ὅπερ κατὰ πρῶτον ἢ δεῦτερον βαθμὸν ἐκερδήθη ὑπὲρ τοῦ ἐντολέως του κατ' ἐπίθεσιν ἢ ἄμυναν. Ἐκ τῶν νομίμων τούτων διατάξεων σαφῶς συνάγονται τὰ ἐξῆς. Πρῶτον μὲν ὅτι κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν ὁ ἀπωλέσας τὴν δίκην διάδικος ὑποχρεούται εἰς πληρωμὴν προσθέτου ἀμοιβῆς τῷ πληρεξουσίῳ του δικηγόρῳ, διότι ἀφ' ἐνὸς μὲν ὁ νόμος ἡθέλησε νὰ ἐπιβαρύνῃ μόνον τὸν διάδικον τὸν ἐν τῇ εὐνοϊκῇ περιστάσει εὐρισκόμενον τοῦ κέρδους τῆς δίκης εἰς πληρωμὴν προσθέτου ἀμοιβῆς, ἥτις ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ δὲν θέλει εἶσθαι ἐπαχθὴς δι' αὐτὸν, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἡθέλησε νὰ βραβεύσῃ καὶ ἐνθαρρύνῃ τὸν ζῆλον καὶ ἐ-

(*) Πρβλ. 61 Ε, Ν. σελ. 288 XVI καὶ αὐτόθι περαιτέρω παραπομπάς.

πιδεξιότητα του πληρεξουσίου κατά την αντιπροσωπεύειν του πελάτου του, όπως ούτος δικαιούται εις πρόσθετον αμοιβήν εν περιπτώσει αίσιας εκδίκσεως της δίκης· επομένως κατά την διάταξιν του άρθρου 10 του ειρημένου νόμου, ο άπώλεσας την δίκην διάδικος, είτε όριστικώς άπώλεσε ταύτην, είτε μη, δέν υποχρεούται εις πρόσθετον αμοιβήν κατ' ούδεμίαν περίπτωσιν. 'Αφ' ετέρου δέ εκ του ίδιου άρθρου ως και του άρθρου 1, εξάγεται ότι ή όριστική της δίκης εκδίκσις, ήτοι ή τελεσιδικία άπόφασις, θέλει ληφθεί ύπ' όψει, όπως κριθή αν ο διάδικος εκέρδισεν ή άπώλεσε την δίκην, και αν επομένως όφείλῃ την πρόσθετον αμοιβήν, διότι άλλως ήθελεν επέλθει τό άτοπον ο διάδικος, ο κερδίσας πρωτοδικώς, άπολέσας όμως την δίκην κατ' έφεσιν να θεωρηται κερδίσας και υπόχρεως εις πληρωμήν προσθέτου αμοιβής, παρά την διάταξιν του ειρημένου άρθρου 10ου και 1ου του νόμου, καθ' ά μόνον εν περιπτώσει κέρδους, υποχρεούνται οι διάδικοι, εξετάζεται δέ αν υπάρχη κέρδος κατά την εκδίκσιν της δίκης, ήτοι κατά την όριστικήν και τελεσιδικίαν εκδίκασιν της διαφοράς (*). 'Επίσης εκ του άρθρου 10ου εξάγεται ότι ο όριστικώς και τελεσιδικίως κερδίσας όφείλει μίαν και μόνην πρόσθετον έμοιβήν εις 50 ο/ο και ουχι μείζονα άνερχομένην, είτε μόνον κατ' έφεσιν εκερδήθη ή υπόθεσις είτε πρωτοδικίως και κατ' έφεσιν, διότι εάν ο νομοθέτης ήθελε να υποχρεώσῃ τόν διάδικον εις διπλήν πρόσθετον αμοιβήν ιδιαιτέρως δι' εκάτερον βαθμόν ήθελε ρητώς αναγράψει τοϋτο, ως έπραξεν εις την περίπτωσιν του άρθρ. 15 έδαφ. 2ου και 3ου. Και αναγράφεται μόν εν τω άρθρῳ 10ῳ αέπι του ποσού όπερ εκερδήθη κατά πρῶτον ή δεύτερον βαθμόν» ή ρήσις όμως αύτη του νόμου ήτο αναγκαία και σκοπεί να προβλέψῃ την περίπτωσιν, καθ' ήν ή υπόθεσις δέν διεξήλθε τούς δύο της δικαιοδοσίας βαθμούς ή εκερδήθη εις δεύτερον βαθμόν, άπολεσθεΐσα πρωτοδικίως.

'Επειδή, κατά τας άνωτέρω σκέψεις, τό παράπονον του εκκαλούντος ότι έδει να επιδικασθῇ αὐτῷ πρόσθετος αμοιβή όλόκληρος και ιδιαιτέρως, πλην δηλονότι της προσθέτου αμοιβής της κατ' έφεσιν δίκης δια την πρωτόδικον δίκην, καθ' ήν ήττήθησαν οι πελάται· του έπι τῷ λόγω ότι εκερδήθη κατ' έφεσιν ή υπόθεσις, άπορριπτόν κρίνεται.

'Επειδή, και εάν παρά τας άνωτέρω σκέψεις, εν τῇ κυρία δίκη επιδικάσθῃ τυχόν πρόσθετος αμοιβή υπέρ τῶν έφεσιδλήτων της προκειμένης δίκης και εις βάρος της αντιδίκου των όθωμανικῆς όρφανι-

κῆς Τραπεζῆς δι' άμφοτέρους τούς βαθμούς της διαδικασίας παρά τόν νόμον εκ της τοιαύτης μη νομίμου επιδικάσεως δέν άποκτᾷ δικαίωμα ο εκκαλῶν εις άπαίτησιν προσθέτου αμοιβής δια την άπολεσθεΐσαν πρωτόδικον δίκην, διότι, κατά τό άρθρον 54 του ίδιου Νόμου, αι μεταξυ δικαζομένων σχέσεις εισιν ανεξάρτητοι και ιδιαι της μεταξυ πελάτου και πληρεξουσίου, και ή ήμαρτημένη άπόφασις περὶ τόν υπαλογισμόν της επιδικαζομένης αμοιβής, δέν επηρεάζει την σχέσηιν πελάτου και δικηγόρου.

'Επειδή, κατά τό άρθρον 16 του ύπ' αριθ. 50 Νόμου, εάν ο πληρεξούσιος δέν διεξήγαγεν όλην την δίκην, ο δικαστής, υπαρχούσης περιπτώσεως προσθέτου αμοιβής, επιδικάζει ποσοστόν εκ της προσθέτου αμοιβής άνάλογον πρὸς την σπουδαιότητα της αμοιδομένης εργασίας, επομένως όρθως ο πρέεδρος δια της εκκαλουμένης άποφάσεώς του επιδικάσε μέρος μόνον της προσθέτου αμοιβής όπερ και κατά την κρίσιν ήμῶν επαρκές έστι και άπορριπτόν τό σχετικόν παράπονον του εκκαλούντος, ως μη βάσιμον, άφου, καθ' ά όμολογεί ο εκκαλῶν και άποδεικνύεται εκ της προσαγομένης ύπ' αριθ. 344 του 1906 άποφάσεως του Εφετείου Χανίων, κατά την συζήτησιν κατ' έφεσιν δέν αντιπροσώπευσε τούς έφεσιδλήτους της προκειμένης δίκης ο εκκαλῶν, άλλ' έτερος δικηγόρος, συντάξε δέ μόνον τό εφετήριον δικήγραφον και παρέστη κατά την συνεσία της άποφάσεως του έφετείου δόσιν του όρκου υπό τῶν έφεσιδλήτων.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Παρακολουθήσαμεν μετ' ενδιαφέροντος τόν περὶ την τελευταίαν δολοφονικήν δίκην δικαιοδοτικόν θόρυβον. Κατεκρίθη εν δημοσίᾳ δικαστικῇ συνεδριάσει υπό δημοσίου προσώπου, ωτινι τῷ έντι ανήκει ο έλεγχος, ή ένεργεια της κατωτέρας συλλακτικῆς δικωτικῆς αρχῆς και από της κατακρίσεως ταύτης ήγήθη πληρης οουμαχδός. Τό καθ' ήμᾶς πιστεύομεν ότι ούδαμῶς βοηθεΐται ή εν γένει δικαστική λειτουργία δια της, εκ τῶν φανιζομένων ύστέρων, επικρίσεως ώρισμένων αὐτῆς πράξεων, διότι αύτη φέρουσα την βαρυτάτην εϋθύνην της, εν τῷ μέσῳ τῶν άφωτιστων προτέρων, διαγραφῆς εϋθείας εν τῇ καταδιώξει γραμμῆς, τό ασήκωτον βάρος της όποιας άπλως μόνον ανακουφίζει ή μεγαλοπρεπῆς αρχή της προκριτοτέρας άπολύσεως χιλίων ενόχων άντι της διαπλάσεως ενδς ψευδούς ενόχου βεβαίως θα συνειθίσῃ να παρεκκλίνη άπ' αὐτῆς, ότον δήποτε και αν προΐσταται αὐτῆς ή δημολογουμένης πρώτης τάξεως εισαγγελική φυσιογνωμία του κ. Λυκουρέζου. Διά τούτων δέν έννοοϋμεν να άποκλεισώμεν τόν σώζοντα έλεγχον, άλλὰ δέν πιστεύομεν ότι οϋτος δύναται να ενεργῆται, ως εν προκειμένῳ ενεργήθη, δια τυμπανοκρουσίας, καθ' ήν προσεκλήθησαν να παραστῶσι πάντες, πλην του μη δυναμένου παραστῆναι έλεγχομένου. 'Ιδου τί κρίνομεν άπολύτως σφαλερόν. μεθ' όλην την βαθείαν υπόληψιν ήν τρέφομεν πρὸς την ενεργήσαν αὐτόν πρώτην της πίσεως τάξεως εισαγγελικήν φυσιογνωμίαν, τόν κ. Τσέλον. Διά τοϋτο δέν δυνάμεθα, εἰμῃ να έχκρινώμεν την έτοιμον παρέμβασιν του 'Υπουργού της Δικαιοσύνης, ή όποία έχρηστίμευσε να οδηγηθῇ ο έλεγχος έπι της άρμοζούσης αὐτῷ τοοχιάς της ψυχρᾶς έπισκοπήσεως της εν ώρισμένη πράξει ενεργείας της κατωτέρας δικωτικῆς αρχῆς.

(*) Πολύτροτος ποτε εν 'Αθήναις δικηγόρος είχεν άπολκιδόν πελάτην, τόν όποιον ήμελγς φαίνεται κανονικῶς. Είς εκάστην εκδιδομένην ποδικοδικήν άπόφασιν τῷ ανήγγειλεν ότι εξεδόθη ή άπόφασις και εκέρδισε την υπόθεσιν του. Τοϋτο επανελήθη πολλάκις μέχρι της όριστικῆς, δια της όποιας άπώλεσε την δίκην όριστικῶς. 'Όταν ανήγγειλε τῷ πελάτῃ του την όριστικήν ταύτην άπώλειαν και οϋτος έδυγέσανεν έπι ταύτη, ο πολύτροπος δικηγόρος εν άγανακτήσει παρετήρησεν αὐτῷ : "Αι τί θέλεις δλο ήμεῖς να κερδίζουμε ; Την δικηγερικήν ταύτην άποτροφήν ένθυμίζει ήμῖν ή παράδοξις άπαίτησις αμοιβής δια τό πρωτόδικον προσωρινόν κέρδος.

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΣ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Συνδρομή έτη α δρ. 15. § Μισθ δόλτιον δρ. 20. § Καταχωρ. 5 σιγ. 4 50

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ Γ. Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

10 ΙΟΥΝΙΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία	Ἀρείου Πάγου	Πολιτική	(1906)
"	"	Ποινική	(1907)
"	"	Πατρών	(1903)
"	"	Ναυπλίου	(1906)
"	Πρωτόδικ. Λαρίδος		(1903)
"	"	Χαλκίδος	(1907)

Συνοδεύεται ἐπὶ τοῦ 19ου φύλλον τοῦ Κώδικος 1906.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀριθ. 365 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΛΑΣ

Δασονομικοὶ ὑπάλληλοι. — διορισμὸς ἐπὶ ἰ-
πουργοῦ. — ὑπαγωγή εἰσαγγελεῖ ὡς ἀνακρι-
τικῶν ὑπαλλήλων. — κατάσχεσις ξυλείας
ἐπὶ παραγγελίᾳ ἱπουργοῦ. — οὐκ εὐθύνη
Δημοδίου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ἄρθρα 3 καὶ 4 τοῦ Νόμου Δ' τοῦ 1836 καὶ τὸ ἄρθρον 15 τοῦ Β' ΕΒ' Νόμου τῆς 17 Σεπτεμβρίου 1893, οἱ δασονομικοὶ ὑπάλλη-
λοι θεωροῦνται ὡς ἀνακριτικοί, καθόσον ἀφορᾷ τὰ
πρὸς τὰ δάση ἀδικήματα καὶ ὡς τοιοῦτοι διατε-
λοῦσιν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ παρὰ πρωτοδικαίς
εἰσαγγελεῶς, κατὰ τ' ἄρθρ. 96 καὶ ἐπὶ μ. τοῦ Δι-
καστικοῦ Ὁργανισμοῦ, ὀφείλοντες διὰ πᾶσαν ἀνα-
κριτικὴν πράξιν αὐτῶν πρὸς βεβαίωσιν ἀδικημά-
των, ἐν σχέσει πρὸς τὰ δάση, νὰ πέμπωσι τὰς
περὶ τῶν τοιούτων ἀνακριτικῶν πράξεων ἐκθέσεις
τῶν διὰ μὲν τὰ πταίσματα εἰς τὸν ἀστυνόμενον τοῦ
Δήμου, ἐν ᾧ ἐδρεύει τὸ εἰρηνοδικεῖον, διὰ δὲ τὰ
πλημμελήματα εἰς τὸν ἀρμόδιον παρὰ πρωτοδικαίς
εἰσαγγελεῖα. Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, καθόσον ἀφορᾷ τὰς
ἀνακριτικὰς αὐτῶν πράξεις πρὸς ἀνίχνευσιν καὶ
βεβαίωσιν τῶν ἀνωτέρω ἀδικημάτων, ὑπάγονται
ιεραρχικῶς εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ παρὰ πρωτο-
δικαίς εἰσαγγελεῶς καὶ μόνον παρ' αὐτοῦ ὑποχρε-
οῦνται νὰ λαμβάνωσι παραγγελίας πρὸς ἐκτέλεσιν
ἀνακριτικῶν πράξεων, οὐχὶ δὲ καὶ παρὰ τοῦ Ἰ-
πουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, παρ' οὗ διορίζονται,
πρὸς ἐν ὅμως ἱεραρχικῶς ὡς ἀνακριτικοὶ ὑπάλλη-
λοι δὲν ὑπάγονται καὶ συνεπῶς δὲν ὀφείλουσι πα-
ραγγελίαν ἀνακριτικῆς πράξεως αὐτοῦ νὰ ἐκτελέ-
σωσιν ὡς ὑφιστάμενοι, ἀλλ' ὡς ἀνακριτικοὶ ὑπάλ-
ληλοι δικαιούνται τὸ νόμιμον αὐτῆς νὰ ἐκτιμήσωσι
καὶ νὰ ἐνεργήσωσιν ὡς τοιοῦτοι, οὐδέλως δὲ τ' ἄρ-
θρα 17 τοῦ ἀπὸ 13 Φεβρουαρίου 1893 Β' ΕΒ' Νόμου
καὶ 6 τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ Β. Διατάγματος
τῆς 9ης Αὐγούστου 1893, ἅτινα λόγον
ποιοῦνται μόνον ὅτι οἱ δασάρχαι διορίζονται ὑπὸ τοῦ
Ἱπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ὅτι οὐδέλως ἀλ-

λοιοῦνται ἐκ τοῦ τοιούτου διορισμοῦ τὰ στρατιω-
τικὰ αὐτῶν δικαιώματα, προκύπτει ὅτι ἡ ἀνακρι-
τικὴ ἱεραρχία τῶν δασονομικῶν ὑπαλλήλων, ἦν
καθιερούσι τὰ ἄρθρα 3 καὶ 4 τοῦ ἀνωτέρω Νόμου,
ἐτροποποιήθη. Κατὰ ταῦτα ἐν προκειμένῳ, ὁ ἐ-
νεργήσας τὴν κατάσχεσιν τῆς ξυλείας τοῦ ἀναιρε-
σιδλήτου δασικὸς ὑπάλληλος ὡς ἀνακριτικὸς, τῇ
παραγγελίᾳ τοῦ Ἱπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δὲν
ἦτο ὑπόχρεως ἐκ τοῦ νόμου νὰ ὑπακούσῃ εἰς ταύ-
την, ἐὰν ἀντέκειτο εἰς τὸν νόμον ἢ τὰ πράγματα,
καὶ συνεπῶς ἡ ἐκ τῆς παρανόμου ταύτης κατα-
σχέσεως προελθοῦσα ζημία εἰς τὸν ἀναιρεσιδλήτον
δὲν βαρύνει τὸ Δημόσιον, ὡς πράξις ἐνεργηθεῖσα
κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἱπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν,
ἀλλὰ τὸν δασονομικὸν ὑπάλληλον τὸν ἐνεργήσαντα
τὴν παράνομον κατάσχεσιν, κατὰ τὸ ἄρθρον 65
Ποιν. Δικονομίας, καθ' ὃ, διὰ πᾶσαν βλάβην προέρ-
χουμένην ἐκ τῆς δολίας ἢ ἀμελοῦς ἐνεργείας πρὸς
ξενῶς τινος ἀνακριτοῦ ἢ κοινοῦ δικαστοῦ, ὑποχρεῖται
εἰς ἀποζημίωσιν εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ διαπράξας τὴν
ἐπιζητήσιμον πρᾶξιν καὶ οὐχὶ τὸ Δημόσιον τάναντία
δὲ δεχθεῖσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ ἀπο-
φανθεῖσα ὑπόχρεων εἰς ἀποζημίωσιν τὸ Δημόσιον
διὰ τὴν παράνομον κατάσχεσιν τοῦ δασικῶ ὑπάλ-
ληλου, ἐφ' ἧς στηρίζει ὁ ἀναιρεσιδλήτος τὴν ἀγω-
γὴν του, παρεδίασε τ' ἄρθρα 3 καὶ 4 τοῦ Νομοθε-
τικοῦ Διατάγματος τῆς 10 Ἰουλίου 1836 καὶ τὸ
ἄρθρον 15 τοῦ Νόμου Β' ΕΒ' καὶ τὰς περὶ εὐθύ-
νης διατάξεις περὶ νομικῶν προσώπων τοῦ Ἀστι-
κοῦ Δικαίου καὶ κατέστησεν ἀναιρετήσαν τὴν ἀπὸ
φασίν του, συνωδὰ τῷ ἄρθρ. 807 § 7 Πολ. Δικ. (*)

Ἀριθ. 366 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Ἐμμεδοὶ δημοτικοὶ φόροι. — ἐπιβολὴ Δια-
τάγματι. — φόρος σφαγείων ἐμμεδος.

Ἐπειδὴ ἐν μὲν τῷ ἄρθρῳ 97 τοῦ περὶ Δήμων
Νόμου τοῦ 1833, ὀρίζονται περιοριστικῶς οἱ ἐμμε-
δοὶ δημοτικοὶ φόροι, ὁ τρόπος τῆς ἐπιβολῆς καὶ ἡ
διάρκεια ἐκάστου αὐτῶν, ἐν δὲ τοῖς ἄρθροις 50 §
23, 118 καὶ 120 αὐτοῦ κανονίζονται αἱ πρὸς ἐγκυ-
ρον ἐπιβολὴν καὶ ἀνανέωσιν τῶν ρηθέντων φόρων
ἀπαιτούμεναι διατυπώσεις, συνιστάμεναι οὐ μόνον
εἰς ψήφισμα τοῦ ἀρμοδίου δημοτικοῦ συμβουλίου
καὶ ἐγκρισιν τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς,
ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκδοσιν Βασιλικοῦ Διατάγματος, κυ-
ροῦντος τὴν ἐπιβολὴν ἢ τὴν ἀνανέωσιν ἐμμέ-
σου τινὸς ὅρου ἐκ τῶν ἐν τῷ ρηθέντι ἄρθρῳ 27
κατονομαζομένων, προδήλως δὲ ὁ ἐν ἄρθρῳ 120
ὅρος «νέων ἐμμέσων φόρων» σημαίνει τὴν τὸ πρῶ-

(*) Τὶ θαυμασία εἰκὼν πολιτείας!

τον γενομένην πρὸς τοῖς ὑπάρχουσιν ἐπιβολὴν φόρου, ἐπιτρεπομένου μὲν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 27, οὕτω ὥς ἐπιβληθέντος καὶ οὐχὶ φόρου μὴ περιεχομένου ἐν ταῖς κατηγορίαις τοῦ ἄρθρου τούτου. Ἡ ἐκδοχὴ αὕτη ἐνισχύεται καὶ ἐν τοῦ β' ἐδαφίου τοῦ ρηθέντος ἄρθρου 120, ὅπερ, ἀπαιτοῦν πρὸς ἀνανέωσιν λήξαντος ἐμμέσου δημοτικοῦ φόρου τὴν κύρωσιν διὰ Β. Διατάγματος, δὲν δύναται νὰ νοηθῇ ὅτι παρῆλπε τοιαύτην ἐγγύησιν προκειμένου περὶ τῆς κατὰ πρῶτον ἐπιβολῆς τοιοῦτου, οὐδὲ ἀντίκειται εἰς τοῦτον ὁ μεταγενέστερος ΕΗ' τοῦ 1847 Νόμος περὶ δημοτικῶν φόρων, ὅστις ἐκτὸς περὶ τῶν εἰς τοπικὴν κατανάλωσιν εἰσαγομένων ὠνίων, οὐδεμίαν ἐτέραν διάταξιν τοῦ προγενεστέρου περὶ Δήμων Νόμου ἠγνόησε νὰ καταργήσῃ, κατὰ τὴν ρητὴν τοῦ ἄρθρου 5 αὐτοῦ διάταξιν· ὅθεν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, προκειμένου περὶ ἐπιβολῆς δημοτικοῦ φόρου σφαγείων, ἐν ὧς ἐμμεσον χαρακτερίζει ὁ Νόμος τοῦ 1833 ἐν ἄρθρῳ αὐτοῦ 27, ὁρθῶς ἀπεφάνετο ὅτι πρὸς ἔγκυρον αὐτοῦ ἐπιβολὴν ἀπαιτεῖτο ἔγκρισις αὐτοῦ διὰ Β. Διατάγματος καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς ἀναίρεσως.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, δεχόμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ὅτι ἀντινείμενον τῆς διαφορᾶς ἐστὶν ἔμμετος δημοτικὸς φόρος σφαγείων, προδήλως ἀπαντᾷ καὶ ἀπορρίπτει ὡς μὴ βάσιμον τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἀναιρεσείοντων ὅτι πρόκειται περὶ φόρου ὠνίων πρὸς τοπικὴν κατανάλωσιν εἰσαχθέντων, ἐπομένως ἀπορριπτέος ὁ περὶ ἀναιτιολογήτου τοῦ τοιοῦτου ἰσχυρισμοῦ λόγος τῆς ἀναίρεσως (*).

Ἀριθ. 367 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Ἐκούσιοι κληρονόμοι. - ὑπειδέλευσις καὶ ἀναμείξις. - ἔγερσις ἀγωγῆς περὶ κληρονομικῶν πραγμάτων.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν νόμον (Ν. 20 πρ. 1 καὶ Ν. 88 Πανδ. (29.2), Ν. 6 Κώδ. (6.30) καὶ Βασιλ. ΔΕ'. ιδ' 17 καὶ 79 § 7) δὲν ἀπαιτεῖται ρητὴ δήλωσις τῶν ἐκουσίων κληρονόμων περὶ ὑπειδελεύσεως αὐτῶν εἰς τὴν κληρονομίαν, ἀλλ' ἄρκουσι καὶ περιστατικὰ τεκμηριῶντα τὴν περὶ ἀποδοχῆς τῆς κληρονομίας βούλησιν αὐτῶν, οὐδέλως δὲ ἀποκλείεται ὑπὸ τοῦ νόμου ὅπως ἀποτελέσῃ τρόπον ἀναμείξεως εἰς τὴν κληρονομίαν ἢ ὑπὸ τοῦ κεκλημένου εἰς αὐτὴν ἐνάσκησις ἀγωγῆς κατὰ τῶν συγγ. κληρονόμων περὶ τῆς κληρονομικῆς περιουσίας· ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν πρωτοδικεῖον, ἀποφηνάμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ὅτι πρὸς ἔγερσιν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς τῶν ἀναιρεσείοντων, ἀφορώσης τὴν εἰς αὐτοὺς ἀπόδοσιν εἰσοδημάτων τοῦ ὑπὸ τῶν ἀντιδίκων τῶν συγγ. κληρονόμων κατεχομένου κληρονομικοῦ κτήματος ἀπαιτεῖτο προηγουμένη ρητὴ δήλωσις αὐτῶν πρὸς ὑπειδεύειν εἰς τὴν κληρονομίαν ἢ σιωπηρὰ τοιαύτη δι' ἀναμείξεως, προηγουμένη ἐπίσης τῆς ἀγωγῆς μὴ ὀρκούσης πρὸς τοῦτο, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ

(*) Ἐπικυροῦται ἢ ἐν σελ. 537 VIII 551 Ε.Α.

ἐσφαλμένως ἐφήρμωσε τοὺς ἀνωτέρω παρατεθέντας νόμους, ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 368 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Ἐξέδρις ἐπὶ ἀπορρίψει ἀγωγῆς καὶ ἀνταγωγῆς. - αἰτιολογία ἐπὶ τῇ πρώτῃ μόνον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσταγομένης ἐφέσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τῆς . . . ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν καὶ ἐκ τῶν ἐγγράφων προτάσεων αὐτοῦ τῶν ὑποβληθεισῶν κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ρηθείσης ἐφέσεως, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, οὗτος ἐζητήσατο τὴν ἐξαφάνισιν τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως οὐ μόνον καθ' ὅσον δι' αὐτῆς ἐγένετο δεκτὴ ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ τοῦ Δημοσίου, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅσον ἀπερρίφθη ἢ κατὰ τοῦ Δημοσίου καὶ ἀπὸ 13 Ἰουνίου 1891 ἀνταγωγὴ του· ἐν τούτοις τὸ δικάσαν ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του μεταρρυθμίσαν τὴν πρωτοδικὴν ἀπόφασιν καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ Δημοσίου, ἀπέρριψε συνάμα καὶ τὰς ἀνταγωγικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀνευ οὐδεμιᾶς περὶ τῆς ἀπορρίψεως αὐτῶν αἰτιολογίας, ὅπερ, ὡς πρὸς τοῦτο, ἐπάγεται ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 807 § 6 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 369 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΚΑΤΖΑΚΟΣ

Κανονισμὸς ἀποζημιώσεως ἐπὶ οὐμοτυμίᾳ. - πραγματογνωμοδότη. - λήψις ὑπ' ὄψιν προηγουμένης οἰκοδομῆς.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσείων διὰ τοῦ ἐναντίου λόγου τῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ ἰσχυρίσθη ὅτι, ἐνῶ οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1836 Διατάγματος περὶ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν διορισθέντες πραγματογνώμονες εἶχον τὴν ἐντολὴν καὶ τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐκτιμήσωσι τὴν ἀξίαν μόνου τοῦ γηπέδου, ρυμοτομηθέντος πολὺ μετὰ τὴν ἀποπέφρωσιν τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἐργαστηρίου, ἐν τούτοις κατὰ τὰ ἐξ αὐτῆς τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνώμωνων προκύπτοντα, οὗτοι καθ' ὑπέρβασιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν καὶ τῶν ὁρίων τῆς ἐξουσίας τῶν ἐξετίμησαν τὴν ἀξίαν τοῦ ἀκινήτου ὡς ἐργαστηρίου, οἷα ἦτο πρὸ τῆς πυρκαϊᾶς, λαβόντες αὐτὴν ὡς βάσιν τῆς ἀξίας τοῦ γυμνοῦ γηπέδου, τὸ δὲ ἐφετεῖον διὰ τῆς δεκάτης τρίτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀπαντῶν εἰς τὸν λόγον τοῦτον τῆς ἀνακοπῆς, ἀποφαίνεται ὅτι, συμφωνούντων τῶν πραγματογνώμωνων εἰς τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως, δὲν δύναται νὰ ἐπεμβῇ εἰς τὴν κρίσιν αὐτῶν τὸ δικαστήριον καὶ νὰ κανονίσῃ αὐτὴν ἄλλως· οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον, ψευδῶς ἡρμήνευσε τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 22, 24, 25 καὶ 27 τοῦ εἰρημένου Διατάγματος, ἐπεκταθείσας καὶ εἰς τὰς λοιπὰς πόλεις τοῦ κράτους ὡς πρὸς μὲν τὸ ἄρθρον 25 διὰ τοῦ ἀπὸ 10ης Φεβρουαρίου 1838 Διατάγματος, ὡς πρὸς δὲ τὰ λοιπὰ διὰ τοῦ Νόμου ΣΚΒ' τοῦ 1867, προσέτι δὲ τὴν διάταξιν

τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ τελευταίου Νόμου, διότι κατὰ τὴν σαφῆ αὐτῶν ἐννοίαν, οἱ πραγματογνώμονες λαμβάνοντες ἐντολὴν πρὸς ἐκτίμησιν μόνον τοῦ γηπέδου, ὡς διὰ τῆς ἀνακοπῆς φέρεται, ὡς καὶ ἄλλως εἶναι ἡ ἐξουσία αὐτῶν, κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις, ὀφείλουσι νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν στοιχεῖα ἀναγόμενα εἰς αὐτὸ τὸ γηπέδον, οὐχὶ δ' ἕτερα ἅ σχετὰ πρὸς αὐτὸ καὶ δὴ ἀναγόμενα εἰς ὑπάρχονσαν ἢ ὑπάρξασαν τυχὸν ἐπ' αὐτοῦ οἰκοδομήν, ἵνα καὶ ἐκ τῶν στοιχείων τούτων κανονίσωσι τὴν ἀξίαν τοῦ γηπέδου, τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀνεξέλεγκτον τῆς κρίσεως τῶν πραγματογνώμωνων, ὅταν ἐκ συμφώνου ἀποφαίνωνται, βάσιν ἔχει τὸ νόμιμον τῆς ἐνεργείας αὐτῶν, μὴ ὑπερδάντων τὰ ὅρια τῆς ἐξουσίας τῶν διὰ τῆς ἐν τῇ κτιμῆσει παραδοχῆς καὶ σταθμίσεως στοιχείων, ἅτινα ὁ νόμος δὲν τοῖς ἐπιτρέπει νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν, ὥστε τὸ δικαστήριον οὐδαμῶς κωλύεται νὰ ἐξετάσῃ τὴν κατὰ νόμον ἐνέργειαν καὶ τὸ ἀπ' αὐτῆς ἡρηγμένον κύρος τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνώμωνων. Ἀναιρετέα κατὰ ταῦτα ἀποδαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, συνωδὰ τῷ ἄρθρῳ 807 ἐδ. 7 τῆς Πολ. Δικ. (*).

Ἀριθ. 370 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΚΑΤΖΑΚΟΣ

Θέσις ἐκτὸς δίκης.—μὴ προσβολὴ κατὰ τοῦτο. **προηγουμένη αἰτήσις ἀναιρέσεως.**—**παράιτησις ἀπό.**—οὐ κώλυμα νέα.—**ἀγωγή ἀποζημιώσεως ἐπὶ καταλήψει.**—**οὐκ ἐπιβλήσις ἐπὶ κυριότητος προκατόχων.**—οὐ δυνατόν μεταγενέστερα ἐπὶ ἰδίᾳ νομῆς.—**ὄρκος.**—**ἔφεσις.**—**οὐλόσις μὴ δόσεως ἐπὶ ἐθέσει.**

Ἐπειδὴ διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 252 τοῦ 1902 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν ἐπεκυρώθη, ὡς ἐξ αὐτῆς ἀποδεικνύεται, καὶ ἡ διάταξις τῆς πρωτοδίκου ὑπ' ἀριθ. 10198 ἀποφάσεως, δι' ἧς ἡ ἀρχικῶς ἐναγαγούσα Ἑθνικὴ Τράπεζα ἐτέθη ἐκτὸς δίκης, ὡς πρὸς τὴν διάταξιν δὲ ταύτην οὐδένα λόγον ἀναιρέσεως ὑποβάλλουσιν οἱ ἀ-

(*) Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετερίου εἶχεν ἀπολύτως ὀρθῶς. Οἱ πραγματογνώμονες, ὀφείλοντες ἔστω νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν στοιχεῖα ἀναγόμενα μόνον εἰς τὸ γηπέδον, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως πάντα τὰ πρὸς καθορισμὸν τῆς ἀξίας αὐτοῦ συμβάλλοντα περιστατικά, ἐν προκειμένῳ πρὸς κανονισμὸν τῆς ἀξίας τοῦ γηπέδου, ὁρῶντάτα μεταξὺ ἄλλων ἔλαβον ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ εἰσόδημα ὅπερ ἀπέδιδε τὸ ρυμοτομούμενον μετὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ πρὸς τῆς ρυμοτομίας ἀποτεφρωθείσης οἰκοδομῆς, ἀφ' οὗ δὲ ἐξέπεσαν ἐξ αὐτοῦ τὸ μέρος τὸ ἀνήκον εἰς τὴν οἰκοδομήν, πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ ὁποίου καθώρισαν τὴν ἀξίαν τῆς οἰκοδομῆς, τὰ μάλιστα δι-καίως τὸ ὑπόλοιπον ὑπελόγησαν τῷ γηπέδῳ, οὗ γυμνοῦ οὕτω ἐξεύρον τὸ ἀνήκον εἰσόδημα καὶ τὴν ἀξίαν. Ἐπραξαν λοιπὸν τὸ προσήκον καὶ κατὰ τὴν δοθεῖσαν ἐντολὴν καὶ ὁρθῶς ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετερίου ἐδέξατο, ὅτι, συμφωνούντων τῶν πραγματογνώμωνων, δὲν ἡδύνατο νὰ ἐλεγχθῇ ἡ ὑπ' αὐτῶν ὑποφώνως δοθεῖσα ἀξία τοῦ γηπέδου. Μόνον ἡ ἄνω ἀπόφασις ἐπίπλεε ψευδῇ λόγον ἀναιρέσεως ὅτι δῆθεν οἱ πραγματογνώμονες πρὸς κανονισμὸν τῆς ἀξίας τοῦ γηπέδου ἔλαβον ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν ἀξίαν τῆς προϋπαρχούσης οἰκοδομῆς, ἐνῷ ταύτην ἀρχικῶς ἐξέπεσαν.

ναιρесеῖοντες κατὰ τῆς ὡς εἴρηται ἀποφάσεως τοῦ ἐφετερίου, αἱ δὲ λοιπαὶ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις οὐδεμίαν διάταξιν περιέχουσιν ὑπὲρ τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης ἀπέναντι τῶν ἀναιρесеῖοντων, κατ' ἀκολουθίαν καὶ ὡς πρὸς αὐτάς ἀπορριπτέα καθίσταται ἡ αἴτησις τῶν ἀναιρесеῖοντων, ἐφ' ὅσον κατὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης στρέφεται, ἀφ' οὗ οὐδὲν ἔχουσιν ἐννομον συμφέρον ὅπως ἐπιδιώξωσι κατ' αὐτῆς τὴν ἀναίρεσιν τῶν ἀποφάσεων τούτων (ἄρθρ. 813 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρесеῖοντες, ἀσκήσαντες καὶ προηγουμένως αἴτησιν ἀναιρέσεως κατὰ τῆς καὶ ἤδη προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 252 (1902) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, παρητήθησαν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 31 τῆς 16 Μαΐου 1905 πρακτικοῦ συνεδριάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, οὐχὶ τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἀλλὰ τοῦ δικηγράφου ἀπλῶς τῆς προηγουμένης ἀπὸ 6ης Μαρτίου 1902 αἰτήσεως, κατ' ἀκολουθίαν οὐδαμῶς ἐκωλύοντο ἤδη ἵνα ἐν τῇ νέᾳ αἰτήσῃ ἀναιρέσεως περιλάβωσι μεταξὺ τῶν προσβαλλομένων καὶ τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην, μὴ ἀντικειμένου τοῦ ἄρθρ. 837 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ δευτέρα ἀναίρεσις δὲν συγχωρεῖται, ἐὰν ἡ πρώτη ἀπερρίφθῃ ὡς ἀπαράδεκτος ἢ ὡς ἀνυποστήρικτος, καὶ ἡ ἐναντία ἐνστάσις τῆς ἀναιρέσεως διλήτου λιμενικῆς ἐπιτροπῆς περὶ ἀπαράδεκτου τῆς προκειμένης αἰτήσεως, ἐφ' ὅσον κατὰ τῆς εἰρημνίας ὑπ' ἀριθ. 252 ἀποφάσεως στρέφεται, δὲν εἶναι βάσιμος.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 252 ἀποφάσεως, ἔκρινεν ὅτι ἡ ἀγωγή τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης, ὡς δικαιούχοι τῆς ὁποίας παρέστησαν εἴτα οἱ ἀναιρесеῖοντες, βάσιν ἔχει τὴν κυριότητα αὐτῆς καὶ τῶν προκτιτόρων τῆς, οὔτινες ἀπέκτησαν ταύτην διὰ χρησικτησίας συμπληρωθείσης ἐν τοῖς προσώποις αὐτῶν, οὐχὶ δὲ τὴν διανοίαν κυρίου κατοχὴν τῆς Τραπέζης ἐπὶ τοῦ γηπέδου, διὰ τὴν ἀναγκαστικὴν λόγῳ δημοσίας ἀνάγκης κατάληψιν τοῦ ὁποίου ὑπὸ τῆς λιμενικῆς ἐπιτροπῆς ἐνησχέθη ἡ ἐπιδιωχθεῖσα διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀξίωσις καὶ ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ταύτῃ ἐνέκρινε τὰ ταχθέντα διὰ τῆς πρωτοδίκου ὑπ' ἀριθ. 4184 ἀποφάσεως, ἐν σχέσει πρὸς τὴν κυριότητα θέματα ἀποδείξεως· οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον τὸ ἐφετεῖον, ὁρῶν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς ἐξετίμησε τὴν τε βάσιν τῆς ἀγωγῆς τῆς Τραπέζης, ὡς καὶ τῆς ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1899 παρεμβάσεως τῶν ἀναιρесеῖοντων, ἀφ' οὗ πράγματι ἐκ μὲν τοῦ δικηγράφου τῆς ἀγωγῆς ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ Τράπεζα τὴν ἀξίωσιν αὐτῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἢ παραδόσεως τοῦ γηπέδου στηρίζει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν κυριότητα, ρητῶς ἐπιφέρουσα ὅτι μετὰ τὴν ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς γενομένην κατακύρωσιν καὶ τὴν μεταγραφὴν τῆς περιλήψεως θελήσασα νὰ λάβῃ τὴν κατοχὴν τοῦ γηπέδου, εὗρεν αὐτὸ κατεχόμενον ὑπὸ τῆς λιμενικῆς ἐπιτροπῆς, ἐκ δὲ τοῦ δικηγράφου τῆς ρηθείσης παρεμβάσεως, δι' ἧς οἱ ἀναιρесеῖοντες παρέστησαν ὡς δικαιούχοι τῆς Τραπέζης ἐξ ἐκχωρήσεως γενομένης πρὸς αὐτοὺς ἐν τῇ διαρκείᾳ τῆς δίκης, προκύπτει ὅτι ἐζήτησαν οὗτοι τὴν ὑπὲρ ἐαυτῶν ἐ-

πιδίκασιν τῆς ἀγωγῆς Τραπεζῆς διὰ τοὺς λόγους αὐτῆς, ἤτοι ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κυριότητος τῆς δικαιοπαρόχου καὶ οὐχὶ κατοχῆς κτηθείσης ὑπ' ἐκείνης μετὰ τὴν κατακύρωσιν τῆς ἀπολεσθείσης εἴτα. Πάντες ἄρα οἱ ἐπὶ ἐναντίας προϋποθέσεως ἐρειδόμενοι λόγοι ἀναιρέσεως καταπίπτουσιν, οὐδ' ἦν ὑπόχρεων τὸ ἐφετεῖον ἐν τῇ μνημονευθείσῃ ὑπ' ἀριθ. 252 ἀποφάσει νὰ αἰτιολογήσῃ τὸν διὰ τῶν προτάσεων τῶν ἀναιρεσειόντων τῆς ἐφεσίμου συζητήσεως ὑποβληθέντα ἰσχυρισμὸν, ὅτι ἡ Τράπεζα ἢ αὐτοὶ ἦσαν κάτοχοι τοῦ γηπέδου κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπὸ τῆς λιμενικῆς ἐπιτροπῆς καταλήψεως, ἀφ' οὗ ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος στερούμενος προδικασίας ὡς ἀντικείμενος εἰς τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς παρεμβάσεως, δὲν ἠδύνατο νὰ ληθῇ ὑπ' ὅσιν (ἄρθρ. 158 Πολ. Δικονομίας) καὶ τὸ ἀναιτιολόγητον ἐπ' αὐτοῦ δὲν ἀγεί εἰς ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ τὸ ταχθεὶν πρωτοδικῶς καὶ ἐπικυρωθῆν ὑπὸ τοῦ ἐφετείου θέμα τῆς ἀποδείξεως ἦν ὅτι οἱ προκτῆτορες τῆς Τραπεζῆς ἐπὶ τριακονταετίαν πλήρη πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς διανοία κυρίου καὶ καλῇ τῇ πίστει ἐνεμήθησαν τὸ περὶ οὗ πρόκειται γηπέδον, ἔπεται ὅτι τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 252 ἀποφάσεως, ἐπικυρώσαν μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων τὸν ἐπιβληθέντα τῇ λιμενικῇ ἐπιτροπῇ διὰ τῆς πρωτοδικου ὑπ' ἀριθ. 10198 ἀποφάσεως ἀπαλλακτικὸν ὅρκον, ὅτι οὐδέποτε πρὸ τῆς ἀγωγῆς ἐχώρησε τοιαύτη διανοία κυρίου καὶ καλῇ τῇ πίστει νομῇ, οὐδὲως ἀπεμακρύνθη τοῦ ταχθέντος θέματος τῆς ἀποδείξεως, αὐτὴ περιέλαβεν ἐν τῷ ὅρκῳ στοιχεῖα μὴ περιεχόμενα ἐν ἐκείνῳ καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσειόντες διὰ τῶν προτάσεων αὐτῶν τῆς ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου συζητήσεως ἐφ' ὧν ἡ προσβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 273 ἀπόφασις ἐξεδόθη, ἰσχυρίσθησαν, ὡς ἐκ τῶν προτάσεων τούτων ἀποδεικνύεται, ὅτι ἀκύρως ἐδόθη ὁ ἀνωτέρω ὅρκος ὑπὸ τῆς λιμενικῆς ἐπιτροπῆς τῇ 29ῃ Μαρτίου 1900, διότι ἐδήλωσε μὲν αὐτὴ διὰ τῆς ἀπὸ 18 Μαρτίου 1900 δηλώσεως τῆς κοινοποιήσεως τοῖς ἀναιρεσιούσι τῇ 20 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἑτοίμως, ὅτι ἀποδέχεται τὸν ἐπιβληθέντα ὅρκον καὶ ὅτι θέλει δώσει αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν τὴν πρώτην δικάσιμον τοῦ Α' τμήματος αὐτοῦ μετὰ παρέλευσιν πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς δηλώσεως, ἤτοι τῇ 29 Μαρτίου 1900 ἀλλ' ἐν τῷ μεταξῷ, κοινοποιήσεως τῷ λιμενικῇ ἐπιτροπῇ τῇ 27 Μαρτίου 1900 τῆς ἀπὸ 26 Μαρτίου ἰδίου ἔτους ἐφέσεως τῶν ἀναιρεσειόντων κατὰ τῆς ἐπιβαλούσης τὸν ὅρκον ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου ἔσπευσεν ἐκείνη διὰ τῆς ἀπὸ 27 Μαρτίου 1900 παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς τῆς περὶ παρατάσεως προθεσμίας, κοινοποιήσεως τοῖς ἀναιρεσιούσι τῇ ἀμέσως ἐπομένη ἡμέρᾳ, ν' ἀπαντήσῃ πρὸς αὐτοὺς ὅτι δὲν θὰ δώσει τὸν ὅρκον ἐνεκα τοῦ ἀνασταλτικοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἀσκηθείσης ἐφέσεως, ὁ ἰσχυρισμὸς δὲ οὗτος εἶχε προδήλως τὴν ἔννοιαν ὅτι ἡ γενομένη κλήτευσις ἀνεκλήθη καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν ὑπῆρχε κλήτευσις τῶν ἀναιρεσειόντων κατὰ τὴν ὀρκοδοσίαν ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρ-

θρον 377 ἐδ. 3 Πολ. Δικονομίας, ἐν τούτοις τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προειρημένης ὑπ' ἀριθ. 273 ἀποφάσεως ἀποφαινόμενον ἐγκυρον τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου παρήλθεν ἐν σιγῇ τὸν οὐσιώδη τοῦτον ἰσχυρισμὸν τῶν ἀναιρεσειόντων, οὕτω δ' ὑπέπεσεν εἰς ἀναιτιολόγητον ἐπαγόμενον τὴν ἀναίρεσιν τῆς διαληφθείσης ἀποφάσεως, ὡς καὶ τῆς ἐπὶ ταύτης ἐρειζομένης τελευταίας ὑπ' ἀρ. 732 τοῦ 1905, συνωδὰ τῷ ἄρθρ. 807 ἐδ. 6 Πολ. Δικ. (*).

Ἀριθ. 371 (1906) Τμ. Α'

Εἰτηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Γ. ΦΑΣΙΛΑΚΗΣ

Ἀποδόσις ἐφετείου.- μεταρρυθμιδὶς πρωτοδικῶν περὶ ἀποδείξεων.- οὐχ ὀριστική.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 180 τῆς Πολ. Δικονομίας αἱ παρεμπιπτούσαι περὶ ἀποδείξεων ἀποφάσεις, ὡς μὴ ἀποτερματίζουσαι τὴν ὑπόθεσιν καὶ μὴ ἀφαιροῦσαι τὴν ἐξουσίαν ἀπὸ τοῦ ἐκδόντος ταύτην δικαστοῦ, ἵνα οὗτος ἐκδώσῃ καὶ ἐτέραν, ὑποκείνται ἐπὶ τούτῳ εἰς ἀνάκλησιν. Ὅθεν ἐν προκειμένῳ, δεχθὲν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν πρωτοδικεῖον ὅτι ἡ προηγουμένη αὐτοῦ ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 385 τοῦ 1901, δεχθεῖσα τὴν ἐφῆσιν καὶ μεταρρυθμίσασα τὴν πρωτοδικὴν ἀπόφασιν, διατάξασαν ἀποδείξεις. εἶναι ὀριστικὴ μὴ ὑποκειμένη εἰς ἀνάκλησιν, παρεβίβασε τὴν μνησθεῖσαν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἁρθροῦ 180 Πολ. Δικονομίας καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του, θυνάμει τοῦ ἁρθροῦ 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 372 (1906) Τμ. Α'

Εἰτηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Παραγραφὴ πενταετῆς Ἑμπορικοῦ Νόμου.- προβολὴ ἀναγνωρίσεως.- ἀπόδειξις ἐγγράφῳ καὶ ὀρκῳ.- μὴ ἐπιβολὴ τελευταίου.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Τριπόλεως, ὡς ἐφετείου δικάσαντος, ὑποβληθεισῶν προτάσεων τοῦ ἡδὴ ἀναιρεσειόντος, οὗτος ἀποκρούων τὴν παρὰ τοῦ ἀνακόπτοντος προβληθεῖσαν πενταετῆ παραγραφὴν τοῦ ἐπιδίκου χρέους, τὴν στηριζομένην εἰς τὸ ἄρθρον 189 τοῦ Ἑμπορ. Νόμου, ἀντίταξεν ὅτι τὸ ἐπίδικον χρέος ἀνεγνωρίσθη δι' ἰδιαιτέρου ἐγγράφου, ἤτοι τοῦ . . . συμβολαίου συνταχθέντος μεταξὺ τοῦ ὀφειλέτου Ν. Κ*** καὶ τοῦ δανειστοῦ Η. Μ***, μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ὁποίου χωρεῖ ἡ τριακονταετῆς παραγραφὴ, ἐπήγαγε δὲ περὶ τῆς τοιαύτης ἀναγνώρισεως ὅρκον εἰς τὸν ὀφειλέτην, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον διὰ μὲν τῆς πρώτης τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ἐκτιμήσαν τὸ ἐγγράφον τοῦτο, ἀπεφῆναι ὅτι δὲν περιέχεται ἀναγνώρισις, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιβάλλῃ καὶ τὸν ἐπαχθέντα ὅρκον περὶ τούτου, ἀλλὰ ἐπέβαλε τὸν ὅρκον τοῦ ἁρθροῦ 189 τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου «περὶ μὴ ὑπάρξεως πλέον ὀφειλῆς» ἐνέειπε δὲ καὶ διὰ τῆς τελευταίας τῶν ἀποφά-

(*) Ἀνεξιγνώστα. Ἐδῶκε τὸν ὅρκον ἐκκρεμούσης τῆς ἐφέσεως; Τότε ὁσῶς. Ἐδῶκε τὸν ὅρκον μετὰ τὴν ἐκδικασιν τῆς ἐφέσεως; Τότε ἐσφαλμένως, διότι ἔλειπεν ἡ δόλως τῆς μὴ δόσεως τοῦ ὅρκου ἐπὶ τῇ ἐφέσει.

σεών του 302 (1903) και ταύτης προσβαλλομένης εἰς τὰ διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφασισθέντα, χωρὶς νὰ ἐπιβάλῃ τὸν ὅρκον· περὶ οὐσιώδους ἰσχυρισμοῦ, ἥτοι τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ χρέους ὡς ἡτήσατο ὁ ἀναιρεσιῶν· ἀλλ' οὕτω κρίναν, παρεβίασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 351 τῆς Πολ. Δικονομίας, κατὰ τὸ ὅποιον ὁρκὸς ἐπάγεται κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν περὶ παντὸς πράγματος καὶ κατ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων καὶ κατέστησεν ἀναιρετέας τὰς προσβαλλομένας ἀποφάσεις τοῦ (ἀρθρ. 807 ἐδαφ. 5 τῆς Πολ. Δικ.).

Ἀριθ. 373 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΕΑΓΡΗΣ

Πλειστηριασμὸς καὶ κατακύρωσις. - μὴ καταβολὴ πλειστηριασμοῦ. - οὐκ ἀκύρωσις. - ἐξανάγκασις καταβολῇ καὶ γραμματίῳ. - διατυπώσεις ἐκτελεστικαί. - οὐκ ὑπὲρ ὑπερθεματιστοῦ. - παρακράτησις τιμήματος. - δεδικασμένον κατ' αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ μὴ καταβαλόντος τὸ ἐκπλειστηρίασμα, δὲν ἐπέρχεται διάλυσις τῆς ἀγοραπωλησίας, ἀλλ' ὁ ἐπισπεύδων δανειστής ἔχει τὸ ἐκλεκτικὸν δικαίωμα ἢ νὰ ἐνεργήσῃ τὸν ἀναπλειστηριασμὸν τοῦ πωληθέντος πράγματος, κατὰ τὸ ἀρθρ. 982 καὶ ἐπόμε. Πολ. Δικονομίας, ἢ νὰ ἀναγκάσῃ τὸν ὑπερθεματιστὴν νὰ πληρώσῃ τὸ τίμημα κατὰ τὸν Νόμον 13 § 20 Πανδ. (19.1), ὁ ἐξανάγκασμός δὲ οὗτος, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν συνδυασμένων ἀρθρῶν 981, 995, 903 καὶ 878 ἐδ. 1 καὶ 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, γίνεται ὅχι μόνον δι' ἀγωγῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ γραμματίου ἐκδιδομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου. Ὅθεν ὁ σχετικὸς λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ὁ ἀναγόμενος εἰς τὸ ὅτι ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριαστοῦ ὑπάλληλος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκδώσῃ καὶ ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις ταύτας γραμματίον εἰς βάρος τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ἀπορριπτέος ἐστίν.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρ. 862, 896, 897, 908, 910, 970 καὶ 971 τῆς Πολ. Δικονομίας, αἱ διάφοροι διατυπώσεις αἱ διαγραφόμεναι ἐν τῷ περὶ ἐκτελέσεως τμήματι ὡς πρὸς τὴν κατάσχεσιν, εἰσῆχθησαν κυρίως μὲν πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ φειλέτου, ἐν μέρει δὲ καὶ τῶν δανειστῶν αὐτοῦ τῶν ἔχοντων δικαίωματα ἐπὶ τῆς ἀναγκαστικῶς ἐκποιουμένης περιουσίας τοῦ φειλέτου, οὐχὶ δὲ καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ὅστις εἶναι τρίτος εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς κατασχέσεως, μὴ δυνάμενος νὰ ἐπικαλεσθῇ ἀκυρότητος ταύτης δυναμένης νὰ καλυφθῇ διὰ τῆς ὁπωσδήποτε παραιτήσεως ἐκείνων ὑπὲρ ὧν ἐτάχθησαν καὶ ὅστις μόνον δικαίωμα παρακράτησεως τοῦ τυγχόν μὴ καταγληθέντος ἐκπλειστηριασμοῦ ἔχει λόγῳ τῆς ἀπειλουμένης ἐνικησεως ἐκ τῆς ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ. Ἐπὶ προκειμένου ὅθεν, οἱ διὰ τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ γραμματίου τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου ὑποβληθέντες ἐν γένει λόγοι περὶ ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως καὶ συνεπῶς καὶ τοῦ ἐνεργηθέντος πλειστηριασμοῦ, ἀπαράδεκτοι ἐπύχοντι ὡς

ἐκ δικαιώματος τρίτου προβαλλόμενοι καὶ ὀρθῶς ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου ἀπέρριψεν τούτους εἰ καὶ δι' ἄλλους λόγους.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς τρίτης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν δευτέραν τοιαύτην, τὸ ἐφετεῖον τὸν λόγον τῆς ἀνακοπῆς περὶ παρακράτησεως τοῦ τιμήματος μέχρι παροχῆς ἐπαρκoῦς ἐγγυήσεως ἀπέρριψε καὶ δι' ἄλλους μὲν λόγους, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ ἡδὴ αἰτῶν ἐν δίκῃ περὶ κατατάξεως κατ' ἀντιδικίαν μετὰ τοῦ καθ' οὗ ἡ αἰτήσις καὶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα, ἥτοι ὡς ὑπερθεματιστῆς, ὑπεχρεώθη νὰ πληρώσῃ, πρὸς τὸν καθ' οὗ ἡ αἰτήσις διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 344 τοῦ 1899 τελεσιδίκου ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπλίτει Πρωτοδικῶν, τὸ ποσὸν οὗ ἡτήσατο τὴν παρακράτησιν, ἥτοι λόγῳ δεδικασμένου οὐ τὰ νόμιμα στοιχεῖα, ἥτοι ταυτότητα προσώπων καὶ ταυτότητα διαφορᾶς μετὰ τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὴν στοιχείων, δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὡς συντρέχοντα ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἂν δὲ καὶ πραγματικῶς ὑπάρχουσι τὰ στοιχεῖα ταῦτα ἐν τῇ ληφθείσῃ ὑπ' ὅψει ὑπ' ἀριθ. 344 (1899) ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Τριπλίτεως, τοῦτο ἀναγόμενον εἰς ἐκτίμησιν ἐγγράφων διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου (*).

Ἀριθ. 376 (1905) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐκχώρησις πρὸς ἀνεντέλθειν ἀποδόσεως προικὸς μετὰ χωρισμὸν. - ἀνενέχουσιν δίκης δι' ἀνατροπῆς.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητεῖ ἡ ἐνάγουσα τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἐνώπιον τοῦ ἐνταύθα ἑφετείου ἐκκρεμοῦς ἀπὸ 26 Ἀπριλίου 1890 ἐρ'σεως, ἣν ἀπερρύθνε τὸ Δημόσιον κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2586 (1890) ἀποφάσεως τοῦ ἐνταύθα Πρωτοδικείου τῆς ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ δικαιοπαρόχου τῆς ἐκχωρητοῦ Π. Π*** ὑπισταμένης δίκης, ὡς παρελθούσης ἀπράκτου τριετίας ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς εἰρημένης ἐρέσεως.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνάγουσα ἀρίσταται ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ἐκδοχέως τοῦ συζύγου αὐτῆς Χ. Σ***, ὅστις, καθ' ὅ ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ . . . συμβολαίου, ἐξέχωρσε

(*) Ὑπάρχει ἐν εἶδος συγχύσεως, προσημοιάζον πρὸς τὸ ἀναιροπολικὸν μπερδὲμα πυρέσσοντος (τελευταίαι ἐντυπώσεις τοῦ γράφοντος) Ὁ ὑπερθεματιστῆς δὲν δύναται προσβαλεῖν τὰς ἀκυρότητας τοῦ πλειστηριασμοῦ, καθὼς δεσμεύωνν παραιτηθῆναι ἀπ' αὐτῶν τῶν ὑπὲρ ὧν αὐταὶ ἐτάχθησαν. Ἐὰν ἡ παραιτήσις ἐπαγεται τὴν στέρησιν ταύτην τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, τότε πῶς δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτὴ πρὸς ἐκείνην, ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς ἐκ δικαιώματος τρίτου ἀνεργείας; Ὁ συλλογισμὸς εἶναι χωλός. Ἐπειτα τί θὰ εἰπῇ δὲν δικαιοῦται προσβαλεῖν τὰς ἀκυρότητας, ἀλλὰ δικαιούται παρακραμῆται τὸ τίμημα μέχρι παροχῆς ἐγγυήσεως διὰ τὰς ἀκυρότητας; Διατὶ ἐδῶ παύει τὸ ἐκ δικαιώματος τρίτου ἀνεύρητον; Ὁ συλλογισμὸς γίνεται χωλότερος. Καὶ τοῦτο δεικνύει τὸ ὅτι ἡ ἀπόφασις ἀναγκάζεται νὰ τῷ παράσῃ *deanitionem* ἐκ τοῦ δεδικασμένου, τὸ ὅποιον θεραπεύει ὅλως τὰς προηγουμένως ἀναφερθείσας τοῦ.

τῇ ἐναγοῦσῃ τὴν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένην ἀπαίτησιν ἐκ δραχ. 21155 εἰς συμψηφισμὸν ἴσου ποσοῦ προικῶς ἀπαιτήσεως τῆς ἐναγοῦσας κατὰ τοῦ ἐκχωρητοῦ συζύγου αὐτῆς.

Ἐπειδὴ, ἐπελθόντος πρὸ τῆς καταρτίσεως τῆς περὶ ἐκχωρήσεως συμβάσεως τοῦ χωρισμοῦ τῆς προικῶς περιουσίας τῆς ἐναγοῦσας, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 89 (1887) ὀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐνταῦθα Πρωτοδικείου καὶ ἀναλαβούσης οὕτω τῆς ἐναγοῦσας τὴν διαχείρισιν τῆς προικῆς αὐτῆς, ἣν ὁ ἐκχωρητὴς ὑπεχρεώτο ν' ἀποδώσῃ αὐτῇ, ἡ περὶ ἐκχωρήσεως σύμβασις εἶναι ἰσχυρὰ καὶ ἔγκυρος καὶ ἡ περὶ ἀκυρότητος αὐτῆς ἐνστάσις τοῦ Δημοσίου, ἡ στηριζομένη εἰς τὸν λόγον ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἐκ τοῦ νόμου ἡ εἰς τὴν σύζυγον διαρκοῦντος τοῦ γάμου ἀπόδοσις τῆς προικῆς, ὅτι ἐπομένως ἡ τῆς ἐναγοῦσας ἀπαίτησις πρὸς ἐξόφλησιν τῆς ὁποίας διὰ συμψηφισμοῦ ἐξεχωρήθη ὑπὸ τοῦ ἐκχωρητοῦ ἢ προρρηθεῖσα κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀπαίτησις εἶναι νόμῳ ἀνυπόκρυτος, καὶ ὅτι μὴ καταβληθέντος τοῦ τιμήματος τῆς ἐκχωρήσεως λογίζεται ἕνεκα τούτου εἰκονικὴ καὶ ἄκυρος ἡ ἐκχώρησις καὶ ὑποκρύπτει ἄλλην τινὰ σύμβασιν, ὡς ἀορίστως ἰσχυρίζεται, ἐξελέγχονται ἀνυπόστατοι.

Ἐπειδὴ, μὴ καταλιπόντος διαθέκην τοῦ ἀρχικοῦ κυρίου τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως Χ. Σ', ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ πιστοποιητικοῦ τοῦ γραμματέως τῶν ἐν Μεσολογίᾳ Πρωτοδικῶν καὶ ὡς δὲν ἀρνεῖται τὸ Δημόσιον, καλῶς ἡγέρθη ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγὴ ὑπὸ τῆς ἐναγοῦσας ὡς ἐκδοχέως τοῦ συζύγου τῆς, ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Χ. Σ', καὶ ὁ τοῦ Δημοσίου ἰσχυρισμὸς ὅτι δὲν νομιμοποιεῖται ἡ ἐνάγουσα ὑφ' ἣν παρίσταται ἰδιότητα, ὡς μὴ ἔντος τοῦ συζύγου αὐτῆς κληρονόμος τοῦ Χ. Σ' εἶναι ὡς ἀνυπόστατος ἀπορριπτέος, ὡς ἀόριστος δὲ καθ' ὃ διατυπύεται ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ ὅτι δὲν ἦτο ὁ ἐκχωρητὴς σύζυγος τῆς ἐναγοῦσας μόνος κληρονόμος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ, χωρὶς νὰ ὀρίζονται οἱ ἄλλοι συγκληρονόμοι.

Ἀριθ. 377 (1906) Τμ. Β' *

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

Στρατιωτικοὶ καὶ ναυτικοί. - ἀποστρατεία μετὰ ὀκταετῆ ὑπηρεσίαν. - ἀπονομὴ ἀμείνων ἀνωτέρου βαθμοῦ καὶ συντάξεως. - κτελευτᾶται καὶ ὑποκελευσθῆναι.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ἄρθρα 2, 3 ἐδάφ. δ' καὶ 10 τοῦ ἡ' Νόμου τοῦ 1864 καὶ τοῦ ΑΩΠΗ' Νόμου τοῦ 1890, οἱ εἰς ἀποστρατείαν τιθέμενοι στρατιωτικοὶ καὶ ναυτικοὶ παντὸς βαθμοῦ μετὰ ὀκταετῆ ὑπηρεσίαν ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ δικαιούνται εἰς τὴν ἀπονομὴν τοῦ ἀμείνων ἀνωτέρω βαθμοῦ καὶ τῆς τούτου συντάξεως, προσδιοριζομένης εἰς τὸν βαθμὸν τῶν κατὰ τὸν προσηρτημένον εἰς τὸν ἄνω Νόμον ἡ' πίνακα, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀναγράφονται οἱ ἐν τῷ στρατῷ καὶ τῷ ναυτικῷ ὑπάρχοντες κατὰ τὴν ἐν τῷ χρόνῳ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νόμου τούτου κεκανονισμένην ἐξ ἄλλων διατάξεων βαθμολογικὴν κλίμακα διάφοροι ἐν τῇ καταστάσει τῆς ἐνεργείας βαθμοί, καθ' οὓς προσδιορίζεται τὸ ποσὸν τῆς ἀναλογούσης κατὰ τὸν πίνακα συντάξεως. Τὴν τοιαύτην ὁμοίαν τῶν διαφόρων βαθμῶν τῆς ἐνεργείας κατὰτάξιν, τὴν ὁποίαν οὐδαμῶς ἐκωλύετο ἐκ τῶν προτέρων κρατουσῶν περὶ αὐτῆς διατάξεων ὁ νομοθέτης, διὰ μεταγενεστέρων τοιοῦτων νὰ καθορίσῃ ἄλλως, κανονίζων διαφοροτρόπως τὰ τῶν διαφόρων βαθμῶν καὶ τῆς τάξεως αὐτῶν, μετέβαλον ὡς πρὸς τοὺς ὑποκελευστάς οἱ νεώτεροι Νόμοι ΑΦΕ' τοῦ 1887 περὶ ὀργανισμοῦ τῶν πληρωμάτων τοῦ στόλου ἄρθρ. 16, 17 καὶ 22 ΑΡΚΘ' τοῦ 1893 καὶ ΑΡΘΘ' τοῦ 1884 ἄρθρ. 2, 8 καὶ 10 καὶ ΑΓ' Σ' τοῦ 1887 καὶ ὁ ἐν τούτῳ προσηρτημένος πίναξ, διαιρέσαντες εἰς δύο τάξεις α' καὶ β' τὸν βαθμὸν τοῦ ὑποκελευστοῦ καὶ κανονίσαντες διὰ τὸν ὑποκελευστὴν β' τάξεως ἴδιον βαθμὸν καὶ μισθὸν, διακρινομένους τοῦ βαθμοῦ καὶ μισθοῦ τοῦ ὑποκελευστοῦ α' τάξεως, ὅστις καθορίζεται ὡς ἀμέσως ἀνώτερος ἐκείνου βαθμοῦ, καθὰ προκύπτει ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἄνω παρατιθεμένων διατάξεων τοῦ νόμου, δι' ὧν καὶ ὁ τρόπος τῆς προαγωγῆς εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ κелеυστοῦ α' τάξεως ἀπὸ τοῦ τῆς β' τοιαύτης καὶ τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς τοῦτο προσόντα καὶ ὑπηρεσία κανονίζονται καὶ διάφορος μισθὸς μείζων εἰς τὸν ἀνώτερον τοιοῦτον βαθμὸν τοῦ ὑποκελευστοῦ α' τάξεως προσδιορίζεται. Διαφόρων δ' οὕτω καὶ διακεκριμένων ἀπ' ἀλλήλων ὄντων κατὰ τ' ἀνωτέρω τῶν βαθμῶν ὑποκελευστοῦ πρώτης καὶ β' τάξεως, ἔπεται ὅτι ὁ ἐνάγων, μὴ διατελέσας κατὰ τὴν ἰδίαν ἐν τῇ ἀγωγῇ του ὁμολογίαν ἐπὶ ὀκταετίαν ἐν τῷ βαθμῷ τοῦ ὑποκελευστοῦ α' τάξεως, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρ. 3 ἐδ. δ' τοῦ Νόμου Α' τοῦ 1864, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Νόμου ΑΩΠΗ' (1890), ἀλλ' ὡς ὑποκελευστής β' τάξεως διατελέσας κατὰ τὸν χρόνον τούτον, ὀρθῶς ἀπεστρατεύθη μετὰ τὸν βαθμὸν καὶ τὴν σύνταξιν τοῦ ὑποκελευστοῦ α' τάξεως, ὅστις ἀποτελεῖ τὸν ἀμέσως ἀνώτερον τοῦ ἐν τῇ διατέλει ἐν τῇ ἐνεργῇ ὑπηρεσίᾳ βαθμοῦ, μὴ δυναμένου νὰ καταλογισθῶσιν εἰς ἀποτελέσιν τῆς ὀκταετίας ἐν τῇ θέσει ὑποκελευστοῦ α' τάξεως καὶ τῶν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ τῆς β' τοιαύτης πρὸς ἀπόληψιν βαθμοῦ καὶ συντάξεως κелеυστοῦ, ὡς διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐπιζητεῖται, ἀπ' οὗ ἴδιος καὶ διακεκριμένος ἐστὶ κατὰ τ' ἀνωτέρω ἑκάτερος τῶν βαθμῶν τούτων καὶ ὁ εἰς ἀνώτερος τοῦ ἐτέρου. Κατὰ ταῦτα ἐπομένως σύμφωνον καὶ τὸ τμήμα τοῦτο τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔχει τὴν γνώμην ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω νομικοῦ ζητήματος πρὸς τὴν διὰ τῆς ἄνω ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ Α' τμήματος αὐτοῦ ἐξενεχθεῖσαν καὶ ἀπορριπτέος καθίσταται ὡς μὴ βάσιμος ὁ ἐπὶ ἐναντίου στηριζόμενος λόγος ἐφέσεως, ὀρθῶς ἀποφνημαμένης καὶ ἐπικυρωτέας οὔσης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Ἀριθ. 380 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΤΑΝΣ

Κώλυμα εἰσαγγελέως. - ἀναπλήρωσις δικηγόρου. - οὐ μνεία λόγου κωλύματος. - πίναξ δικηγορικός. - τόκοι ἀνεξαιρέτοι ἀπὸ ἐπιταγῆς.

(*) Μετὰ τὴν ἐν τελ. 492 ΣΥΠ 457 Α. Π.

Ἐπειδὴ κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου δὲν ὑπάρχει, διότι κωλυομένων τοῦ εἰσαγγελεως καὶ τῶν λοιπῶν κατὰ νόμον ἀναπληρωτῶν αὐτοῦ, ὡς βεβαίωται ἢ προσβαλλομένη ἀποφασίς, νομίμως εἰς ἀναπλήρωσιν αὐτοῦ προσελήφθη ὁ δικηγόρος Κ. Π., συνωδὰ τοῖς ἄρθροις 27 καὶ 278 § 2 Ὁργ. Δικαστηρίων, ἀπερ δὲν ἀπαιτοῦσι ν' ἀναφέρηται ὁ λόγος τοῦ κωλύματος.

Ἐπειδὴ τοῦ κηρυχθέντος ὑπὸ τοῦ προέδρου ἐκτελεστοῦ καὶ προσβαλλομένου πίνακος περιλαμβανόντος τὴν τε δικηγορικὴν ἀμοιβὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τὰ ὑπ' αὐτοῦ καταβληθέντα δικαστικά ἐξόδα διὰ τὸν ἀναιρεσείοντα διάδικον, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ἀποφηνάμενον ὅτι τῶν δικαστικῶν ἐξόδων δὲν ὀφείλεται τόκος ἀπὸ τῆς γενομένης δυνάμει τοῦ ἐκτελεστοῦ πίνακος ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν αὐτῶν, ψευδῶς ἠρμήνευσε τοὺς Νόμ. 32 πρ. § 2 (22.1), Ν. 23, 24 (45.1), Ν. 21 § 3 (19.1) Ἀρμεν. 15 (Γ'. ζ'), καθ' οὓς διὰ τῆς ὁχλήσεως, οἷαν ἀποτελεῖ καὶ ἡ ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν, ὁ ὀφειλέτης καθίσταται ὑπερήμερος καὶ ἔκτοτε ἐπὶ χρηματικοῦ ποσοῦ χρεωστοῦνται τόκοι. ὡς ἐκ τούτου δὲ ἡ ἀπόφασίς του ἀναιρετέα ἐστὶν ὡς πρὸς τὴν διάταξιν αὐτῆς, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ αἰτήσις τοῦ ἀναιρεσείοντος περὶ τόκων τῶν προκαταβληθέντων ὑπ' αὐτοῦ δικαστικῶν ἐξόδων ἀπὸ τῆς γενομένης ἐπιταγῆς, δυνάμει τῶν ἄρθρων 201 καὶ 807 § 7 Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 383 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΑΣ

Διπλὴ ἐφεσίς. - ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὀρθῶς ἀπερρίψε τοὺς λόγους τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8222 (1891) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἀφ' οὗ δέχεται ὅτι ἡ αὐτὴ ἀπόφασις διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους εἶχε προσβληθῇ δι' ἐφέσεως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐκκαλοῦντος Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου καὶ αὕτη ἀπερρίφθη ὡς ἀβάσιμος, διότι τὸ ἐνδίκον τῆς ἐφέσεως μέσον ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ διαδίκου ἀπαξ ἐνασκεῖται κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως.

Ἀριθ. 385 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ι. ΤΕΑΤΣΟΣ

Μεσότοιχος. - ἀγωγὰὶ περὶ νομῆς. - προδωρινὰ μέτρα ἐπὶ κατεδαφίδει.

Ἐπειδὴ, καθ' ἃ παρεδέχθη καὶ τὸ Α' τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ κατὰ τὸν αὐτόθι παρατεθέντα νόμον, εἶχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 490 § 2 Πολ. Δικονομίας καὶ κατὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν διαταράσσεται ὅπωςδήποτε ἡ νομὴ συγκυρίου τινὸς καὶ συγκατόχου μεστοτοίχου διαχωρίζοντος παρακειμένης οἰκίας, ἐάν συντρέχῃ ἡ προϋπὸθεσις τῆς ἀνάγκης ἐπισκευῆς ἢ ἀνακαινίσεως αὐτοῦ, ὡς μὴ ἱκανοῦ νὰ βαστάσῃ τὸ βάρος ἀμφοτέρων τῶν δι' αὐτοῦ διαχωριζομένων οἰκίδων καὶ κίνδυνος ἐπίκειται ἐκ τῆς πτώσεως αὐτοῦ, καλῶς ἐπομένως ἡγήθη

ἢ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ περὶ προσωρινῶν μέτρων κατὰ τῶν ἐναγομένων συγκυρίων τοῦ μεστοτοίχου, ἐμποδίζοντων αὐτὸν ν' ἀνακαινίσῃ τὸν ρηθέντα μεστοτοίχον.

Ἀριθ. 387 (1906) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

***Επιζήμια πράξεις ὁργάνων πολιτείας. - δόλος. - ἀμέλεια. - εὐθύνη Δημοσίου.**

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 119 ε. ε. ἀποφάσεως τῆς Ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐλύθη τὸ ζήτημα ὅτι τὸ Δημοσίον δὲν ἐνέχεται εἰς ἀποζημίωσιν διὰ τὰς δολίας πράξεις ἢ τὰς δολίας παραλείψεις τῶν ὑπαλλήλων του, τὰς ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν ἀνατρεχόμενων αὐτοῖς καθηκόντων γενομένας, ἐξ ὧν ἐπῆλθε ζημία εἰς τοὺς ιδιώτας, εἰμὴ μόνον ἐφ' ὅσον ἐντεῦθεν κατέστη πλουσιώτερον.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῶν φράσεων αὐτῆς ὅτι ἡ διαρπαγὴ ἐμπορευμάτων τοῦ ἐνάγοντος ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν τοῦ Ἑλλ. στρατοῦ ἐλαβεν χώραν ὑπὸ τὰς ὀφεις τῶν προϊσταμένων τῶν ἀνδρῶν τούτων ἀξιωματικῶν, μὴ θελήσαντων ἢ μὴ δυναμένων νὰ ἀποτρέψωσι τὴν διαρπαγὴν, ὡς ἐκ τῆς χαλαρώσεως τῶν δεσμῶν τῆς πειθαρχίας καὶ κατωτέρω ὅτι τὸ Δημοσίον ὑπέχει τὴν εὐθύνην πρὸς ἀνθρώπιν τῶν ζημιῶν τούτων, αἵτε προστησάμενον τοὺς ὡς εἴρηται ἀξιωματικούς ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν ὁποίων ἐτέλουν οἱ διαρπάσαντες καὶ οἵτινες ἠδύναντο νὰ προλάβωσι τὴν διαρπαγὴν, ἐξάγεται ὅτι αὕτη στηρίζεται οὐχὶ μόνον εἰς ἐγκληματικὸν δόλον ἀλλὰ καὶ εἰς ἀπλήν ἀμέλειαν τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Δημοσίου καὶ γεννᾶται ἐντεῦθεν ἡ εὐθύνη αὐτοῦ κατὰ τὰς περὶ προστασίας διατάξεις τοῦ Ἀστυνομικοῦ Νόμου πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ ἐνάγοντος, ὀρθῶς ἄρα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7566 τοῦ 1899 ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα πρωτοδικῶν διατάχθησαν ἀποδείξεις περὶ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐξεταστέα εἰσὶ τὰ παράπονα τῶν διαδίκων ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκτίμησιν τῶν διεξαχθεῶν ἀποδείξεων.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Δημοσίου περὶ τοῦ πανικοῦ ἀποτελεῖ ἀνηντιν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ τοῦτο κατ' ἀνταπόδειξιν τῆς διαταχθείσης διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου ἀποδείξεως αὐτῆς ν' ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν του (ἄρθρ. 248 Πολ. Δικ.)

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 1 (1907) Ὀλομέλεια

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Προδωρινὴ ἀπόλυσις δι' ἐγγυήσεως. - οὐκ ἐπὶ κακοοργημάτων. - προδωρινὴ ἀπόλυσις ἐν ἀνακρίσει. - μόνον προσαδεῖ εἰσαγγελέως.

Ἐπειδὴ αἰτήσις περὶ προσωρινῆς ἀπόλυσεως δι' ἐγγυήσεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 236 § 1 Ποιν. Δικονομίας, δὲν ἐπιτρέπεται ἐπὶ κακοοργημάτων, δέχεται δὲ τὸ συμβούλιον ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐπροβλακίσθη διὰ κακούργημα.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 228 Ποιν. Δικονομίας, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Νόμου ΒΙΕ' τοῦ 1892, ἐάν, διαρκούσης τῆς ἀνακρίσεως, ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ἀνακριτὴς πεισθῶσιν ὅτι ἐξέλιπεν ὁ λόγος, δι' ὃν διατάχθη ἡ προφυλάκισις, ὑποβάλλουσιν εἰς τὸ συμ-

(*) Μετὰ τὴν ἐν τελ. 22 ΧΥ 246 Α. Π.

δούλιον αἰτήσιν περί προσωρινῆς ἀποφυλάκισως τοῦ κατηγορουμένου. Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἀποφαίνεται τὸ συμβούλιον ἀμετακλήτως. Κατὰ τοῦ προσωρινῆς ἀποφυλάκισθέντος δύναται νὰ ἐκδοθῇ ἐπὶ τῇ αὐτῇ πράξει ἡ ἐνταλμα συλλήψεως ἢ προφυλάκισως, κατὰ τὸ γράμμα δὲ καὶ τὴν ἐννοίαν αὐτοῦ, δὲν ἀναγνωρίζεται δικαίωμα εἰς τὸν κατηγορούμενον νὰ ζητήσῃ τὴν προσωρινὴν ἀποφυλάκισιν ἐὰν ἐξέλιπεν ὁ λόγος δι' ὃν διατάχθη ἡ προφυλάκισις, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν εἰσαγγελέα καὶ ἀνακριτὴν. Ἐπομένως ἡ ὑποβληθεῖσα αἴτησις τρῶς κατηγορουμένου περί προσωρινῆς ἀποφυλάκισως δι' ἐγγυήσεως, ἡ στηριχθεῖσα εἰς τὸν λόγον ὅτι ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς ἀνακρίσεως, ὅτε ὑπεβλήθη ἡ αἴτησις, προκύπτει ὅτι ἡ πρᾶξις ἔφερε χαρακτηριστὰ πλημμελήματος καὶ οὐχὶ κακουργήματος, δι' ὃ προφυλάκισθη, ἀπέβαιεν ἀπορριπτέα, ὡς ὑποβληθεῖσα εἰς τὸ συμβούλιον ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου καὶ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ ἀνακριτοῦ, κατὰ τὸ μνησθέν ἄρθρον.

Ἐπειδὴ, κατὰ ταῦτα, τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Λαρίσῃ Πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ προσβαλλομένου βουλευματός του δεχθὲν τὴν περί ἀπολύσεως δι' ἐγγυήσεως αἴτησιν τοῦ ἐπὶ ἀποκείρᾳ φόνου κατηγορουμένου Δ. Ζ*** καὶ διατάξαν τὴν προσωρινὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ ἐπὶ ἐγγυήσει δραχ. 500, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἐκ τῆς ἀνακρίσεως προέκυψεν ὅτι ἡ πρᾶξις ἔφερε χαρακτηριστὰ πλημμελήματος καὶ οὐχὶ κακουργήματος, ὡς ἐχαρακτήρισθη, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸν Νόμον ΒΙΕ' τοῦ 1892' ὅθεν τὸ βούλευμά του εἶναι ἀναιρετέον ὑπὲρ τοῦ νόμου, συμφώνως πρὸς τὴν περί τούτου πρότασιν τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελέως.

Ἀριθ. 2 (1907) Ὁλομέλεια

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησις ἐπὶ καταδικῇ ἐπὶ λαθρεμπορίᾳ.- περιστάσεις.

Ἐπειδὴ, κατὰ μὲν τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ Νόμου ΒΨΠΕ' τῆς 13 Ἰανουαρίου 1901 «περί ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως τῶν ἐπὶ λαθρεμπορίᾳ καταδικαζομένων», ἡ ποινὴ τῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς ἐπὶ παραβάσει τῶν τελωνειακῶν νόμων κλπ καταδικαζομένους εἰς ἐγκληματικὴν ἢ ἐπανορθωτικὴν ποινὴν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἰδίου Νόμου, ἐν ὑποτροπῇ, ὁ ἐπὶ πταίσματι καταδικασθεὶς καὶ ὑποπεσὼν αὖτις εἰς παράβασιν τιμωρουμένην δι' ἀστυνομικῆς ποινῆς, ὑποβάλλεται πάντως εἰς τὴν ἐν τῇ § 1 ὀριζομένην ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, ἐν προκειμένῳ δὲ, ἐν ᾧ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ Πλημμελειοδικείου Σύρου ἡ Σ. Α*** κατεδικάσθη ἐπὶ λαθρεμπορίᾳ εἰς βῆθμην πταίσματος εἰς δεκάδραχμον ᾤριστιμον, δὲν ἐξάγεται δὲ ἐκ τῆς ἀποφάσεως ὅτι αὕτη κατεδικάσθη καὶ ἄλλοτε ἐπὶ λαθρεμπορίᾳ, ἐπεβλήθη οὐχ ἥττον αὐτῇ καὶ ἡ ποινὴ τῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως, ἐφαρμοσθέντων ἐσφαλμένως τῶν ἄρθρων 1 καὶ 3 τοῦ προμνησθέντος Νόμου ΒΨΠΕ'. Ὅθεν ἀναρτεῖται ὑπὲρ τοῦ νόμου ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπιβληθεῖσαν ποι-

νὴν τῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως διὰ ψευδῆ ἐρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ Ποιν. Νόμου, συνωδὰ τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 407 § 11 τῆς Ποιν. Δικονομίας (*).

Ἀριθ. 3 (1907) Ὁλομέλεια

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Ἰδιάζουσα δικαιοδοσία ἐξ ιδιότητος.- κήρυξις ἀναρμοδιότητος.- οὐ δυνατὴ παραπομπὴ εἰς ἀρμόδιον.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν, δεχθὲν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1881 (1905) ἀποφάσεώς του ὅτι ὁ κατηγορούμενος Ι. Ζ*** διατελὼν κατὰ τὴν ἐνώπιόν του ἐκδίκασιν τῆς ἐπὶ πλημμελήματι κατηγορίας Βασιλικῆς Ἐπίτροπος παρὰ τῷ ἐλεγκτικῷ Συνεδρίῳ, ὑπήγετο, κατὰ τὸ ἄρθρον 36 ἐδ. 6 Ποιν. Δικονομίας, εἰς τὴν ἰδιάζουσαν δικαιοδοσίαν ἐν ἄρθρ. 41 αὐτόθι καθοριζομένην, ἐκήρυξε μὲν ἐαυτὸ ἀναρμόδιον, κατὰ τὸ ἄρθρον 35 Ποιν. Δικονομίας, ἀλλὰ συνάμα παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς κατ' αὐτὸ ἀρμόδιον δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, ἀλλ' οὕτω πράξαν καὶ μὴ περιορισθὲν νὰ κηρύξῃ τὴν ἰδίαν ἀναρμοδιότητα, ἀλλὰ κανονίσαν τὴν ἀρμοδιότητα ἄλλου δικαστηρίου καὶ τὴν περαιτέρω πορείαν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς διαγράψαν, ὑπερέβη τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου διαγεγραμμένα ὅρια τῆς ἐξουσίας του καὶ ἀναιρετέον κατὰ τὸ μέρος τοῦτο κατέστησε τὴν ρηθεῖσαν ἀπόφασιν δι' ὑπέρβασιν καθιχόντων, συνωδὰ τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 477 Ποιν. Δικονομίας, κατὰ τὴν βάσιμον αἴτησιν τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ δικαστηρίου τούτου.

Ἀριθ. 4 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ι. ΤΕΑΤΕΟΣ

Πολιτικὴ ἀγωγή.- δυνατοτικὴ αἰτιολογία.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὅσον ἀφορᾷ τὴν πολιτικὴν ἀγωγήν, εἶναι ἄκυρος, ὡς ἀναιτιολόγητος ἐξελέγχεται ἀβάσιμος καὶ ἀνυπόστατος ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ αὐτῆς, περιέχοντος ὅτι «ἡ πολιτικὴ ἀγωγή ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων καὶ μόνον διὰ τὸ ἐπιδικασθὲν ποσόν», τοιαύτη δ' αἰτιολογία, εἰ καὶ λίαν συνοπτικὴ, ἀρκεῖ πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως διὰ τὸ ἀποδειχθὲν ποσόν.

Ἀριθ. 6 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Διάταξις διεξαγωγῆς κεκλεισμένων θυρῶν.- ἐκτέλεσις.- δύναμις ἐκ πρακτικῶν.- δύναμις προξενικοῦ δικαστηρίου.- εἰς ἢ δύο ἐξ ἐγκριτοτέρων ἐλλήνων.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος τῶν προτάσεων λόγος δὲν ἰσχύει πρὸς ἀναίρεσιν ὡς μὴ ὑπαγόμενος εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρ. 407 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ μνεία ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 9 ἀποφάσει περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 8 π. ἐ. ἀποφάσεως, ἥτις διέταξε τὴν ἐκκένωσιν τοῦ ἀκροατηρίου καὶ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑ-

(*) Πρὸβλ. 235, 244 Α. Π. τ. 68, 83 ΧΠ.

ποθέσεως κεκλεισμένων τῶν θυρῶν καὶ ὅτι διεξήχθη ἡ διαδικασία κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἀποβαίνει περιττή, ἀφ' οὗ ὑπάρχουσι τὰ πρακτικά, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ὅτι ἐξετελέσθη ἡ ἐν λόγῳ ἀποφασίς καὶ ὅτι ἡ συζήτησις διεξήχθη κεκλεισμένων τῶν θυρῶν.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι δὲν ἠκούσθη ἡ ἀναιρέσις, ἀφ' οὗ ἡ συζήτησις διεξήχθη κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8 ἀποφάσεως, ἐξ ἧς προκύπτει ὅτι ἠκούσθησαν οἱ κατηγορούμενοι, ἡ τοιαύτη δὲ μνεία ἐν τῇ ἀπόφασι συμπληροῦ τὴν περὶ τούτου ἑλλειψιν τῶν πρακτικῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Προξενικὸν Νόμον, τὸ ἐν Σμύρνῃ Ἑλληνικὸν Προξενικὸν δικαστήριον συγκροτεῖται ἐκ τῶν δύο ἐμίσθων παρέδρων δικαστῶν καὶ ἐνὸς ἐκ τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ ἐκλεγομένων ὑπὸ τοῦ προεδρεύοντος, κωλυομένου δὲ καὶ τοῦ ἐμίσθου παρέδρου δικαστοῦ προσλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ προεδρεύοντος ἀναπληρωτὴς ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ἐγκριτοτέρων Ἑλλήνων ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν, τὸ προξενικὸν δικαστήριον συνεκροτήθη ἐκ τοῦ προεδρεύοντος παρέδρου Α. Φ^{***}, κωλυομένου τοῦ ἀρχαιότερου ἐμίσθου παρέδρου Β. Σ^{***} καὶ δύο ἐκ τῶν ἐγκριτοτέρων πολιτῶν, ἐπομένως συνεκροτήθη νομίμως, δὲν ἔχει δὲ σημασίαν ἂν οἱ προσληφθέντες ἐκ τῶν ἐγκριτοτέρων πολιτῶν ὀνομάζονται ἀναπληρωτικοὶ παρέδροι, ἀφ' ὅσον δὲν ἀμφισβητεῖται ὅτι ἦσαν ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ἐγκριτοτέρων Ἑλλήνων, καὶ ἐπομένως καὶ ὁ περὶ κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου λόγος ἀναιρέσεως ἐστὶν ἀπορριπτός.

Ἀριθ. 8 (1907) Τμ. Β'

Εἰσαγγετὴς ὁ ἀκοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

Δικαστήριον συνέδρων.-ἀναπληρωτικὸς εἰσαγγελέως δικηγόρος.- αἰτησις ἀναβολῆς ἐπὶ ἀπουσίᾳ μαρτύρων.- ἀπόρριψις.- οὐκ ἔλθεισις ἀκροάσεως.- μάρτυρες μὴ ἐξεταζόμενοι ἐπ' ἀκροατηρίου.- δόξαντες.- κατὰ θέσιν ἀκουσθέντων παρὰ διζύγων.- θέσις ἰπνημάτων ὑπὸ προέδρου.- προδουγὴ δικαστηρίου.- ἀπόκρισις ἐν γνώσει καὶ ἐξ ἰδιοτελείας αὐτοῦργων καὶ ἀντικειμένου κλοπῆς.- οὐκ ἀναγκαῖα προηγουμένη ἀνεκδοκίς.- διαβάθμις ποινῆς.- ἐμπροσθός.- παραδοχὴ κατωκνημένου.- πολιτικὴ ἄγωγή.- παραφύλακὴ διατάξεων Πολιτικῆς καὶ Ποινικῆς Δικονομίας.- ἀποδείξεις καὶ μέθοδ.- οὐκ ἐπιβλητέα προδικτικὴ κρίσις δι' ἐξοδα πολιτικῆς ἄγωγῆς.

Ἐπειδὴ, βεβαιουμένου ἐκ τῶν πρακτικῶν συνεδριάσεως τοῦ ὅτι κωλυομένου τοῦ εἰσαγγελέως τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ τῶν ἐγγυτέρων αὐτοῦ ἀναπληρωτῶν, προσελήθη εἰς ἀναπλήρωσιν αὐτοῦ καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ὁ δικηγόρος Δ. Λ^{***} καὶ προκύπτωντος ἐπαρκῶς ἐκ τῆς τοιαύτης περὶ κωλύματος τῶν ἐγγυτέρων τοῦ εἰσαγγελέως ἀναπληρωτῶν ἐκφράσεως τοῦ ὅτι ἐκωλύοντο πάντες οἱ πρὸ τοῦ λαβόντος εἰς ἀναπλήρωσιν μέρος δικηγόρου δυνάμενοι, κατὰ τὴν ἐν τῷ νόμῳ τάξιν, ν' ἀναπληρώσωσι τὸν κωλυόμενον εἰσαγγελέα, ὁρθῶς διὰ τοῦ ὧς ἄνω δι-

κηγόρου ἐγένετο ἡ τοῦ εἰσαγγελέως ἀναπλήρωσις, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 27 καὶ 278 Ὁργ. Δικαστηρίων, καθ' ἃ οἱ δικηγόροι κατ' ἐπικουρίαν εἰς τὴν συνεδρίαν προσλαμβάνονται πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ εἰσαγγελέως καὶ νομίμως κατὰ ταῦτα συνεκροτήθη τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ὁ δ' ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτός ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος, τοῦ φερομένου πρὸς ὑποστήριξιν αὐτοῦ λόγου, ὅτι ὁ Νόμος ΒΚΗ' ἐν ἄρθρῳ 12 οὐδὲν διαλαμβάνει περὶ ἀναπληρώσεως τοῦ παρὰ κακούργικαῖς εἰσαγγελείας, ὄντος μὴ βασίμου, καθ' ὅσον, ὡς ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 59 αὐτοῦ προκύπτει, διὰ τοῦ νόμου τούτου κατηργήθησαν μόνον αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 34-80 Ὁργαν. τῶν Δικαστηρίων, ἐν αἷς δὲν περιλαμβάνονται αἱ ἄνω μνημονευόμεναι περὶ ἀναπληρώσεως διατάξεις διατηρούμεναι ἐν ἰσχύϊ μετὰ τὸν νόμον τοῦτον.

Ἐπειδὴ, προκύπτωντος ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω πρακτικῶν ὅτι ἐπὶ τῆς μιᾶς καὶ μόνης ὑποβληθείσῃ ὑπὸ τῶν ἡδὴ ἀναιρεσιόντων αἰτήσεως περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης λόγῳ προσαγωγῆς ἀπουσιάζοντων ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς μαρτύρων πρὸς ὑποβολὴν διαφορῶν διατυπωθεῖσάν ἐρωτήσεων πρὸς αὐτοὺς, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8 ἀποφάσεως τοῦ ἀπεφάνθη ἀπορρίψαν ταύτην διὰ τοὺς ἐν τῷ σκεπτικῷ αὐτῆς λόγους, ὁ εἰς ἑλλειψιν ἀκροάσεως καὶ τὸν ἐκ τούτου περιορισμὸν τῶν δικαιωμάτων τῆς ὑπερασπίσεως στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτός καθίσταται ὡς μὴ βάσιμος, ἀφ' οὗ μάλιστα καὶ αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 392, 385 καὶ 386 Ποιν. Δικονομίας, εἰς ὧν τὴν διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων παράδασιν στηρίζουσι τὸν ὧς ἄνω λόγον ἀναιρέσεως οἱ ἀναιρεσιόντες, δὲν ἀναγράφονται ἐπὶ κοινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, ὅτε καὶ μόνον ἠδύναντο, κατὰ τὸ ἄρ. 458 ἐδ. 17 Ποιν. Δικονομίας, ἡ παράδασις αὐτῶν νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀναιρέσιν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 114 Ποιν. Δικονομίας, δὲν ἐξετάζονται εἰς τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίαν μεταξὺ ἄλλων κατονομαζομένων ἐν τούτῳ προσώπων καὶ οἱ σύζυγοι τῶν κατηγορουμένων εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην μὴ ὑπαγομένης ἀναμφισβητήτως ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἀναιρεσιόντας τῆς ἐξετασθείσης πολιτικῶς ἐναγοῦσης, ὁρθῶς ἐπετράπη ἡ ἐπ' ἀκροατηρίου ἐξέτασις αὐτῆς καὶ νομίμως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἀπερρίφθη ἡ ὑποβληθεῖσα κατὰ τῆς ἐξέτασεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἡδὴ ἀναιρεσιόντων ἀντίρρσις, ἀφ' οὗ διὰ μὲν τῆς ἄνω διατάξεως ἐξαιρουνται τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου ἐξέτασεως μόνον αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἀμείως μετὰ τοῦ κατηγορουμένου διὰ τῶν ἀναφερομένων δεσμῶν τῆς ἐξ αἵματος ἢ ἐξ ἀγγιστείας συγγενείας συνδεόμενοι, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 112 Ποιν. Δικονομίας, ἕκαστος μάρτυς, μὴ ἐκ λόγου τινὸς ἐξαιρούμενος τῆς πρὸς τὸ μαρτυρεῖν ὑποχρεώσεως, ὀφείλει νὰ μαρτυρῇ ἐπὶ δικαστηρίου περὶ παντὸς πράγματος, οὗτινος διὰ τῶν ἰδίων αἰσθήσεων, συνεπῶς δὲ καὶ τῆς ἀκοῆς παρ' ἄλλου, ἀντελήθη.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ἄρθρα 427, 429 καὶ 431 Ποιν. Δικονομίας, εἰς τὴν κρίσιν τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων, εἰς ὃν εἶναι ἀνατεθειμένη ἐκ τοῦ νόμου ἡ σύνταξις καὶ διατύπωσις τῶν εἰς τοὺς ἐνόρκους ὑποβαλλομένων ζητημάτων, ἀπόκειται ἢ εἴτε συνεπτυγμένως καὶ ἡνωμένως ἐπὶ τῆς κυρίας πράξεως καὶ τῶν διαφόρων αὐτῆς ἐπιβαρυντικῶν ἢ ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων θέσις ἐκάστου ζητήματος, εἴτε ἡ διαίρεσις τῶν τελευταίων τούτων ἀπὸ τῆς κυρίας πράξεως εἰς ἀδιαίρετα καὶ αὐτοτελῆ ἀπὸ ταύτης ζητήματα, ἐπιτρεπομένης, κατὰ τὸ ἄρθρον 428 Ποιν. Δικονομίας, προσφυγῆς εἰς τὸ δικαστήριον εἰς τοὺς κατηγορουμένους τὸν εἰσαγγελέα καὶ πολιτικῶς ἐνάγοντα διὰ πᾶσαν, ἣν τυχὸν ἔχουσι κατὰ τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων παρατηρήσεως. Τοιαύτης δὲ ἐν προκειμένῳ μὴ γενομένης ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιόντων κατὰ τῶν ζητημάτων ὡς ταῦτα ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων κατ' ἰδίαν αὐτοῦ κρίσιν ἡνωμένως ἐτίθησαν, ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστίν, ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ τῶν ἐνόρκων παραδεξαμένων διὰ τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν ὡς πρὸς τὸν ἀναιρεσιόντα συνεργὸν κλοπῆς κηρυχθέντα ἔνοχον Α. Κ***, καθὼς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ὅτι οὗτος ἐν γνώσει καὶ ἐξ ἰδιοτελείας ἐδέχθη εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καὶ ἀπέκρυψε τοὺς αὐτουργοὺς τῆς ἀξιοποίνου πράξεως τῆς κλοπῆς καὶ τὰ κλοπιμαία ἀντικείμενα, συντρέχουσι πάντες οἱ πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν ἁρθρῶν 71 καὶ 72 ἐδ. 5 Ποιν. Νόμου ἀπαιτούμενοι ὅροι τοῦ ἀξιοποίνου τῆς πράξεως τῆς τοιαύτης συνεργείας, καθ' ἣν οὐδαμῶς ἐκ τῶν ἁρθρῶν τούτων ἀπαιτεῖται καὶ ὁ ὅρος τῆς προηγουμένης συνεννοήσεως, οὗ τὴν μὴ ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ παραδοχὴν ὁ ἀναιρεσιῶν συνεργὸς ὡς λόγον ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τοῦ Ποινικοῦ Νόμου κατὰ τοῦτο ἐπικαλεῖται ὁρθῶς ἐπομένως ἐφηρμόσθη ἡ ἄνω τοῦ ἁρθρ. 72 ἐδ. 5 τοῦ Ποιν. Νόμου διάταξις καὶ ἐπεβλήθη τῷ ἀναιρεσιόντῃ τούτῳ κατὰ συνδυασμὸν πρὸς τὸ ἄρθρ. 49 ἐδ. 3 Ποιν. Νόμου, ἀντὶ τῆς εἰς τὴν τετελεσμένην πράξιν τῆς κλοπῆς ἐπιβαλλομένης, κατὰ τὰς ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει παρατεθειμένας περὶ αὐτῆς διατάξεις τοῦ Ποιν. Νόμου ποινῆς τῶν προσκαίρων δεσμῶν, ἡ ποινὴ τῆς εἰρκτῆς, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου εἰς κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Ποιν. Νόμου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως αὐτοῦ ἀπορριπτέος ἐστίν ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ τῆς ποινῆς τῶν συνεργῶν, κατὰ τὸ ἄρθρον 71 ἐδ. 2 Ποιν. Νόμου, ὑπολογιζομένης πρὸς τὴν τοῦ αὐτουργοῦ, κατὰ τὸ μέτρον τῆς ποινῆς τῆς ἀποπειρας ὡς πρὸς τὴν ποινὴν τῆς τετελεσμένης πράξεως, καὶ προσδιοριζομένης οὕτω ἐπὶ τῇ βάσει τῆς εἰς τὸν αὐτουργὸν ἐπιβαλλομένης διὰ τὸ ἀδίκημα, οὗ κηρύσσεται ἔνοχος ποινῆς, ὁρθῶς ἐν προκειμένῳ, τῆς εἰς τοὺς αὐτουργοὺς ἐπιβλητέας κατὰ τὰς ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει παρατεθειμένας διὰ τὴν πράξιν τῆς κλοπῆς, ἥς οὗτοι ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι, διατάξεις τοῦ Ποιν. Νόμου, ποινῆς, οὐσῆς τῆς τῶν προσκαίρων δεσμῶν, ἐπεβλήθη εἰς τὸν ὡς συνεργὸν τῆς τοιαύτης πράξεως τῆς κλοπῆς κηρυχθέντα ἔνοχον ἀναιρεσιόντα Α.

Κ*** ἡλαττωμένη, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἁρθρ. 71 ἐδ. 2 καὶ 49 ἐδ. 3, τῆς ποινῆς τῆς τετελεσμένης πράξεως, ἡ ποινὴ τῆς εἰρκτῆς τῶν δέκα ἐτῶν οὐδαμῶς δ' ἀπαιτούμενου πρὸς νομικὸν χαρακτηρισμὸν τῆς πράξεως τῆς συνεργείας, ὡς στοιχείου αὐτῆς, τοῦ εἰδικοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ ἀποκρυβέντος ποσοῦ τῶν κλαπέντων ἀντικειμένων, καθὼς τοῦ ἀξιοποίνου αὐτῆς διαβαθμιζομένου κατὰ τ' ἀνωτέρω ἐκ τῆς κυρίας πράξεως τοῦ αὐτουργοῦ, ὁρθῶς ἐφηρμόσθησαν αἱ ἄνω μνησθεῖσαι διατάξεις τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀρ' οὗ ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ τῶν ἐνόρκων ὡς πρὸς τὴν κυρίαν πράξιν τῆς κλοπῆς προσδιορίζεται ἡ ἀξία τῶν κλαπέντων ἀντικειμένων, ἐξ ἧς καὶ μόνης καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ ἀποκρυβέντος ποσοῦ αὐτῶν καθορίζεται κατὰ τ' ἀνωτέρω ὁ βαθμὸς τοῦ ἀξιοποίνου τῆς συνεργείας κατὰ ταῦτα, ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου εἰς ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ Ποιν. Νόμου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως τοῦ ἀναιρεσιόντος συνεργοῦ Α. Κ*** ἀπορριπτέος ἐστίν, ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ παραδεξαμένων τῶν ἐνόρκων διὰ τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ὡς πρὸς τοὺς ὡς αὐτουργοὺς κλοπῆς καὶ ἐμπρησμοῦ κηρυχθέντας ἐνόχους ἀναιρεσιόντας, ὅτι οὗτοι ἐβαλον πῦρ ἐν τῇ αὐτῇ ὡς ἄνω οἰκίᾳ τῆς Ε. Π***, ἐν ᾗ διέμενον ἄνθρωποι καὶ προκύπτοντος σαφῶς ἐκ τε τῆς τελευταίας ταύτης ἐκφράσεως καὶ τῆς ἀναφορᾶς εἰς τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ λυθέντι ζητήματι τῆς κλοπῆς ἀναφερομένην καὶ ἐκεῖσε ὡς κατοικημένην ὀριζομένην οἰκίαν τῆς παθούσης, τοῦ ὅτι οἱ ἔνοχοι διὰ τῆς περὶ διαμονῆς ἀνθρώπων ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ ἐκφράσεως, ἐδέχθησαν ὅτι αὕτη ἦτο οἰκημα κατοικημένον καὶ χρησιμεῖον πρὸς κατοίκησιν, καθ' ἃ ἐν τοῖς ὅροις τοῦ ἁρθροῦ 408 Ποιν. Νόμου ἀναγράφεται, ὁρθῶς τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων, δεξαμένων τῶν ἐνόρκων ὅτι ἐξερράγη τὸ τεθὲν πῦρ, ἐφῆρμωσε τὴν ἄνω τοῦ νόμου διάταξιν, ἥς πάντες οἱ ὅροι συντρέχουσιν, ἐπιβαλὼν τοῖς ἀναιρεσιόνταις τὴν ποινὴν τῶν ἰσοβίων δεσμῶν κατὰ τὴν § 2 τοῦ ἁρθροῦ τούτου, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου εἰς κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Ποιν. Νόμου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστίν, ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ τῆς ἐνώπιον τῶν ποινικ. δικαστηρίων ἐγειρομένης πολιτικῆς ἀγωγῆς ἀποτελούσης παρακολούθημα τῆς ποινικ. δίκῃς, καὶ ταύτης τὴν διαδικασίαν παρακολουθοῦσης πλὴν μόνον τῶν περὶ τὴν σύνταξιν καὶ ἐπίδοσιν τοῦ δικηγράφου τῆς ἀγωγῆς διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας, αἵτινες καὶ ἐπὶ ταύτης εἰσὶν ἐφαρμοστέαι, κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἁρθρ. 302 ἐδ. 3 Ποιν. Δικονομίας, τῶν δὲ κατὰ τὴν ποινικὴν δίκην καλουμένων μαρτύρων ἐξεταζομένων ἐπὶ πάντων τῶν σχετιζομένων πρὸς τὴν δικαζομένην ὑπόθεσιν καὶ ἐχόντων ἐπιρροὴν εἰς τὴν περὶ αὐτῆς ἀπόφασιν γεγονότων τὸ δικάζον ποινικὸν δικαστήριον, ὁρεῖλον κατὰ τὰ ἁρθρ. 6 καὶ 85 Ποιν. Δικονομίας ἐν τῇ ποινικῇ αὐτοῦ ἀποφάσει ν' ἀποφανθῇ καὶ περὶ τῶν ὑποβαλλομένων αὐτῷ δι' ἀγωγῆς, βάσιν ἐχούσης τὴν ὑπὸ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἀξιοποίνον πράξιν, ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, οὐδαμῶς περιορίζεται εἰς τὴν ἐπ' αὐτῶν ἁ-

πράσιν αὐτοῦ ἐκ τῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀλλὰ κατὰ τὰς περὶ βεβαιώσεως τῆς ἀξιοποιήσεως πράξεως, ἥτις καὶ τὴν βάσιν τῆς μετ' αὐτῆς συνδικαζομένης πολιτικῆς ἀγωγῆς ἀποτελεῖ κανόνας καὶ διατυπώσεις τῆς Ποιν. Δικονομίας ἐφείλει ν' ἀποφανθῇ. Κατὰ ταῦτα καὶ ἐν προκειμένῳ ὁρθῶς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐνώπιον αὐτοῦ διεξαχθείσης ἐπὶ ταῖς εἰς τοὺς ἀναιρεσιόντας ἀποδιδόμεναις ἀξιοποιήσεως πράξεσιν ἀποδεικτικῆς διαδικασίας καὶ τῶν κατ' αὐτὴν ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἀπεφάνθη καὶ ἐπὶ τῆς ἐγερθείσης καὶ ἐπὶ τοῦ ἀδικήματος τῆς κλοπῆς στηριζομένης περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς τῆς πολιτικῆς ἐναγούσης καὶ ἐδέχθη ταύτην κατὰ τὸ ὁρισθὲν κατὰ τὴν ἀνεξιλέγκτον ἐπὶ τῶν πραγμάτων κρίσιν αὐτοῦ ποσὸν αὐτῆς. ἀδιαφόρως ἂν ἡ πολιτ. ἐνάγουσα δὲν ἐποιήσατο χρῆσιν τοῦ ἐκ τοῦ νόμου (ἄρθρ. 413 Ποιν. Δικονομίας) παρεχομένου αὐτῇ δικαιώματος τῆς κλητεύσεως ἰδίων μαρτύρων πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀγωγῆς τῆς ταύτης, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου εἰς παραδίασιν τῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ τῆς ὑπὸ κρίσιν πολιτικῆς ἀγωγῆς στηριζομένης κατὰ τὸ ἐν ὅλῳ περιεχόμενον αὐτῆς, καθὰ ἐξ αὐτοῦ προκύπτει, εἰς τὴν ἀξιοποιήσιν τῆς κλοπῆς, ἥς οἱ ἀναιρεσιόντες ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι ὡς αὐτουργοὶ καὶ συνέργοι, οὐδεμία μεταβολὴ τῆς ἐν αὐτῇ βάσεως ἐπῆλθε διὰ τῆς παραδοχῆς αὐτῆς ὡς πρὸς τὸν ἀναιρεσιόντα συνεργὸν ἐκ τοῦ λόγου ὅτι συγκατεδικάσθη εἰς τὴν ἀνιζόμενην ἀποζημιώσιν μετὰ τῶν αὐτουργῶν, οἵτινες ἐκηρύχθησαν καὶ ἔνοχοι ἐμπρησμοῦ, ἀφοῦ ἡ τελευταία αὕτη πρᾶξις οὐδαμῶς περιλαμβάνεται ὡς βάσις τῆς τοιαύτης πολιτικῆς ἀγωγῆς· συνεπῶς καὶ ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστίν, ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 ἐδ. 8 τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΒΧΟΣ' Νόμου τοῦ 1900, κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις κατὰ τῶν καταδικαζομένων εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα ὑπὸ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων διὰ τὰ ἐξόδα ταῦτα. Τοῦ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς δ' ἀγωγῆς ἀποφαινομένου ποινικοῦ δικαστηρίου, ὡς πολιτικοῦ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀνωτέρω νόμου θεωρουμένου, καθ' ὃ ἐπὶ πολιτικῆς διαφορᾶς καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἐπὶ ταύτης ἀποφαινομένου, καὶ συνεπῶς μὴ δυναμένου κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν ν' ἀπαγγεῖλῃ προσωπικὴν κράτησιν διὰ τὴν δικαστικὴν δαπάνην τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἐσφαλμένως ἐν προκειμένῳ τὸ δικαστὴριον τῶν συνέδρων διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ δεχθέν τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν, ἀπήγγειλε καὶ διὰ τὴν ἐπὶ ταύτης δικαστικὴν δαπάνην τὴν προσωπικ. κράτησιν τῶν ἀναιρεσιόντων, καὶ ἀναιρετέαν οὕτω κατέστησεν, ὡς κατὰ παράβασιν τῆς ἡν τοῦ ΑΧΟΣ' Νόμου διατάξεως καὶ τοῦ ἄρθρ. 807 ἐδᾶφ. 7 Πολ. Δικονομίας ἐκδοθεῖσαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ ταύτην ὡς πρὸς τὴν τοιαύτην διάταξιν αὐτῆς, κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον λόγον ἀναιρέσεως.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 864 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀνεπιθύλακτος κοινοποιήσεως ἀποφάσεως διατασσούσης διανομὴν. περιπτώσεως ἀποδοχῆς. - πάντως ἀντέφεσις. - ἀμφισβήτησις γάμου. - οὐνογολογία δι' ἐγέρσεως ἀγωγῆς. - ἀμφισβήτησις πληρηξουσιότητος πρὸς. - ἀποδοκιμασία. - μὴ κοινοποιήσεως οὐνομολογούσης ἀγωγῆς. - ἀπόδειξις τελέσεως γάμου. - ἀδύνατος παραγραφῆς. - ἐλαιοειδὲς δυναιένσεως δικαιουμένων. - ἀγωγὴ διανομῆς κληρονομιῶν. - τίμη ἀπειθῶν. - ἀξιοῦντες κληρονομικὸν δικαίωμα. - ἐπιτροπὴ ἐπὶ κανονισμῷ μεριδίων. - ἄπορον καὶ ἄπροικον. - βάρος ἀποδείξεων. - κόρη προικισθεῖσα. - ἀγωγὴ διεκδικητικὴ ἢ κληρονομιῶν. - προβολὴ εἰδικῶν τίτλων.

Ἐπειδὴ ὅντως, ὡς παρατηρεῖ τὸ δικαστήριον, ἡ Ε. Κ^α τὴν ἐκδοθεῖσαν ὑπὲρ αὐτῆς 1409 (1904) ὁριστικὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτ. Ἡλείας καὶ δεξαμένην οὐχὶ κατὰ τὸ τρίτον ὡς ἡζίου διὰ τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ κατὰ τὸ τέταρτον μόνον ἐπὶ τῆς κληρονομίας τοῦ πατρὸς τῆς Γ. Μ^α, ἐκοινοποίησεν ἄνευ ἐπιφυλάξεως τοῖς ἀντιδίκους τῆς, μεθ' ὃ ἤσκησε κατ' αὐτῆς τὴν παρούσαν ἔφεσιν, πλὴν τοῦτο καὶ μόνον δὲν θεωρεῖ ἱκανὸν ὅπως ἐξαγάγῃ πρόθεσιν ἀποδοχῆς τῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ μᾶλλον ὅπως ἀποκλείσῃ τοὺς ἀντιδίκους τῆς διὰ παρελεύσεως τῶν προθεσμιῶν τοῦ νὰ μετέλθωσι κατ' αὐτῆς ἐνδικὰ μέσα, ὅπερ ἐνισχύεται καὶ ἐκ τῆς ἐν τῇ παραγραφῇ τῆς ἐπίδσεως περιληφθείσης πράξεως «ὅπως λάθωσι γινώσκιν τῶν διατάξεων διὰ τὰς νομίμως συνεπειὰς». Ὡς ἡτο διάφορος ἡ ἐκτίμησις τοῦ δικαστηρίου, ἐὰν προὐκάλει καὶ τὴν ἐνέργειαν τοῦ διορισθέντος εἰσηγητοῦ πρὸς διανομὴν διαταγθεῖσαν ἐν ταυτῇ, ὅπερ θὰ ἐνεῖχε προδήλως πρόθεσιν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς, καὶ ὅπερ ἰσχυρίζονται μὲν ἐπὶ πλέον οἱ ἀντίδικοι τῆς, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀποδείκνυσιν, (ἀποκρούμενον) διὰ τῆς παραγωγῆς τῶν σχετικῶν δικηγράφων, καθ' ἣν ὑπεῖχον ὑποχρέωσιν προκαποδεικτικῶς, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 250 Πολ. Δικονομίας. Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τούτων ἡ ἐκκλήσις τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκ μέρους τῆς παραδεκτῆς ἦν, θεωρουμένη ὡς ἀντέφεσις κατόπιν τῆς ὑστέρως ἀσκηθείσης ἐφέσεως κατὰ τῆς ἰδίας ἀποφάσεως ὑπὸ τῶν ἀντιδίκων τῆς, καθόσον ἡ διὰ τῆς ἀνεπιφυλάκτου κοινοποιήσεως εἰκαζομένη ἀποδοχὴ ἔχει ἀποτέλεσμα δι' ἣν περίπτωσιν ὁ ἀντίδικός τῆς δὲν ἤθελεν ἐκκαλέσει τὴν ἀπόφασιν ἀλλ' ἀπρὸδεχθῇ, ἐὰν δ' οὗτος ἀποκρούῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς καὶ ἐκκαλέσῃ ταύτην, ὁ ἀντίδικός του ἐφεσίδελτος δικαιοῦται ν' ἀνακαλέσῃ τὰς προτάσεις του καὶ ἀντεκκαλέσῃ (Carré ζητ. 1576). Ἐφ' ὃ τὸ ἐναντίον ἀπαράδεκτον ἀπορριπτέον.

Ἐπειδὴ τὴν ἀμφισβήτησιν τῶν ἐναγομένων ἐφεσίδελτων ἐπαναλαμβάνομένην καὶ ἡδὴ κατὰ τῆς ἐνεργητικῆς τῆς νομιμοποιήσεως, ἐπὶ τῷ ὅτι οὔτε γάμος ἠυλογήθη μετὰ τῆς μητρὸς ἐκείνης καὶ τοῦ κοινοῦ πατρὸς τῶν Γ. Μ^α, περὶ τῆς κληρονομίας τοῦ ὁποίου ὑπέκειτο, οὔτε ἄδεια ἐπισκο-

πική εξέδθη κτλ, ὁρθῶς μὲν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀπέριψε, σκεψαμένη ὅτι τὸ ἐναντίον τοῦτου εἶναι ὁμολογημένον παρ' αὐτῶν διὰ τῆς ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου 1871 κινηθείσης καὶ προσαγομένης ἀγωγῆς τῶν ἤδη ἀμφισθητούτων κατὰ τῆς ἀντιδίκου τῶν Ε. Κ^{***}, ἐν τῇ ἐνομάζουσι ταύτην καὶ ἀναγνωρίζουσι «συγκληρονόμον τοῦ Γ. Μ^{***} ἐκ τοῦ πρώτου μετὰ τῆς Θ. Γ^{***} γάμου τῆς», ἡ ὁμολογία τῶν δ' αὐτῇ δύναμιν δικαστικὴν ἐνέχει, ἂν ἐλεγχθῇ γενομένη ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου διὰ τὴν διαφορὰν δικαστοῦ καὶ διὰ διαμειβεθέντος δικηγόρου τῆς ἀγωγῆς, τὸ δ' ἐπαγόμενον κατὰ τῆς ὁμολογίας τῶν ταύτης, ὅπερ παραδεκτὸν τύποις ἀποβαίνει καὶ ἂν τὸ πρῶτον ἤδη φέρεται, ἀφοῦ οἱ προτείνοντες τυγχάνουσιν ἐναγόμενοι καὶ ἐφεσί-δλητοι (ον) ὅτι τοιαύτην ὁμολογίαν δὲν ἐποιήσαντο ποτὲ ὡς μὴ δώσαντες ἐντολὴν εἰς τὸν ὑπογράψαντα τὴν ἀγωγὴν ταύτην ὡς πληρεξουσίου τῶν δικηγόρων, καὶ 2ον) ὡς κατὰ πλάνην γενομένην, ἀνακληθεῖσαν εἴτα, ἀπορριπτέον ὡς νόμῳ καὶ οὐσίᾳ ἀνυποστατον, τὸ μὲν διότι πρὸς ἀνατροπὴν τῆς τοιαύτης ὁμολογίας γενομένης παρὰ δικηγόρου οὐ μόνον ἐν ὑπερβάσει, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐλλείψει οἰασθῆποτε πληρεξουσιότητος, χρεῖα πάντως τῆς περὶ ἀποδοκιμάσεως διαδικασίας, οὐχὶ δὲ ἐνστάσεως, ὡς τεκμαιρομένου ὅτι ὁ δικηγόρος ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του ἐνήργησεν, ἔχων πρὸς τοῦτο πληρεξουσιότητα (Α. Π. 38 (1850), 365 (1896) (*), τὸ δὲ διότι οὕτε τὰ τὴν πλάνην προκαλέσαντα γεγονότα ἐκτίθενται ἵνα κρίνῃ τὸ δικαστήριον ἐὰν ἐδικαιολόγησαν αὐτὴν καὶ ἐὰν δὲν ἐγένετο μὲ τοιαύτην πρόθεσιν. μὴ κρινόμενου ἐπαρκῶς τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῶν ὅτι ἐφρόνουν καὶ ταύτην συγκληρονόμον τῶν ἐν ᾧ δὲν ἦτο, οὕτε τὰ δι' ὧν συνετελέσθη ἡ ἀνάκλησις τῆς.

Ἐπειδὴ ὁμῶς ἰσχυρίζονται ὅτι τοῦ ἐπικαλουμένου δικηγόρου τῆς ἀγωγῆς οὐδὲ κοινοποιήσις ἔλαβε χώραν ὅπερ ἀμφισθητοῦσιν οἱ ἐναγόμενοι τὸ δὲ δικαστήριον ἀδυνατεῖ εὐθὺς νὰ ἐξακριβώσῃ ἐξ αὐτοῦ τοῦ δικηγόρου ἐξ ἐπισημειώσεως τοῦ ἐνεργήσαντος αὐτὴν κλητῆρος, καθόσον ἐφαρμόζον ἐν μέρει

(*) Δὲν πειθόμεθα, διότι ὡς καὶ ἄλλοτε παρατηρήσαμεν, κατ' οὐδένα τρόπον καὶ λόγον ὑποχρεοῦται τις, διότι εἰς δικηγόρος ἐπαχέρησεν, ἀνευ τῆς παραμικρᾶς ἐντολῆς του, πράξει δικαστικὰς ἐπ' ὀνόματί του, νὰ καταφύγῃ μόνον τῇ διαδικασίᾳ τῆς ἀποδοκιμάσεως ἢ ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐξ αὐτῶν κλοιοῦ. οὐδὲ προστίθῃσι τὸ παραμικρὸν ὑπὲρ τῆς ἐκδοχῆς τῆς ἀποφάσεως τὸ ὑπὲρ τῆς δικηγορικῆς ἐν τῇ προδικασίᾳ ἐντολῆς τεκμήριον, τὸ ὁποῖον ἐλλεῖπει καθ' ὁλοκληρίαν ἐκ τῆς μετέπειτα ἀποδεικνυμένης ἀνυπαρξίας πληρεξουσιότητος. Περὶ τούτων πρὸβλ. ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς ἀποδοκιμάσεως τὴν ἐν σελ. 520 XIV ὑπὸ τὴν 243 Ε. Α. σημειώσιν καὶ δι' αὐτῆς ἀναδρομικῶς τὰς ἐν σελ. 572 XIII ὑπὸ τὴν 150 Ε. Ν. καὶ ἐν σελ. IX ὑπὸ τὴν 378 Ε. Π. καὶ περαιτέρω παρατηρήσεις μας, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ τεκμήριον τὴν ἐν σελ. 610 IX ὑπὸ τὴν 185 Α. Π. σημειώσιν ἡμῶν. Ἐὰν ἡ ἀπόφασις ἰτάσσετο τῇ καθ' ἡμᾶς ὁρθῇ ἐκδοχῇ, θὰ ἀπηλλάσσετο τῆς ἀνάγκης τῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ἢ μὴ τῆς ἀγωγῆς φιλοτεχνουμένων, ἀλλ' οὐδαμῶθεν μαρτυρουμένων διακρίσεων.

προσάγεται, ἡ ἀμφισθητήσις αὐτὴ ἂν ἢ ἀληθὲς ἀποκλείονται τὰ ἐκτεθέντα ἀνωτέρω ἀποτελέσματα, διότι τότε οὐ χωρεῖ ἡ περὶ ἀποδοκιμασίας διαδικασία ἀφοῦ ὑπὸκειται οὐχὶ δικαστικῇ πράξει, ἀλλ' ὁμολογία ἐξώδικος, δι' ἣν ἀναγκαῖον νὰ βεβαιωθῇ πρὸς τὸ κύρος τῆς ὅτι ὄντως ἐκέκτητο τοιαύτην ἐντολὴν καὶ δεῖ πρὸς τὸ ὁμολογήσαι ὁ οὕτως ἐνεργήσας δικηγόρος, ὅπερ ἐξεταστέον καὶ ἂν τὸ πρῶτον ἤδη φέρεται διὰ τὸν ἐν τῇ προπαρατεθείσῃ σκέψει λόγον (749 ἐδ. 2 Πολ. Δικονομίας) ἐπιδοθητικῶς (τούτῳ ἐν ἀποτυχίᾳ τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἑτέρου ἰσχυρισμοῦ τῆς ἰδίας ὅτι καὶ ἡ κοινοποιήσις ἔλαβε χώραν) πλὴν μαρτύρων ἰδία δὲ προσαγωγῆς βεβαιώσεως τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν ἐπίδοσιν κλητῆρος καὶ τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου τῷ δικηγόρῳ τῶν Θ. Π^{***} Ἐφ' ᾧ μεταρρυθμιστέα κατὰ τοῦτο ἡ ἐκκαλουμένη.

Ἐπειδὴ καὶ δι' ἣν περίπτωσιν ἤθελεν ἀποτύχει ἡ ἀποδείξις αὐτῇ, ἀναγκαῖον νὰ βεβαιωθῇ πρὸς δικαιολογίαν τῆς ἐνεργητικῆς τῆς νομιμοποιήσεως καὶ εἰς βάρος αὐτῆς τῆς ἐναγούσης τὰ ἀμφισθητούμενα 1) ὅτι ἠὺλογήθη ἤτοι ἐτελέσθη δι' ἱεροουργίας ὁ μεταξὺ τῆς μητρὸς τῆς ἐναγούσης Θ. Γ^{***} καὶ τοῦ Γ. Μ^{***} γαμικὸς σύνδεσμος καὶ 2) ὅτι ἐξεδόθη πρὸς τοῦτο ἐπισκοπικὴ ἀδεία, τὸ μὲν διὰ μαρτύρων διὰ τὸ ἀνέφικτον τῆς ὑπάρξεως ἐγγράφου ἐὰν δὲν τηροῦνται ληξιαρχικὰ βιβλία, τὸ δὲ δι' ἐπὶ τούτῳ ἀρμοδίας ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἀπορριπτομένης νόμῳ ἀστηρίκτου πάσης ἐναντίας παρατηρήσεως ἐπὶ τῷ ὅτι ἡ τοιαύτη ἀμφισθητήσις τοῦ κύρους τοῦ γάμου ὑπέπεσεν εἰς παραγραφὴν ἀτε λαβόντος χώραν πρὸ τριακονταετίας, ἀφοῦ ὑποκειται ἐνστάσις κατὰ τοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐπιδιωκόμενου δικαίου καὶ συνεπῶς μὴ δεκτικῆς ἰδίας παραγραφῆς (*).

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος πρὸς τὸ αὐτὸ τέλος φερόμενος ἀκυρωτικὸς λόγος ὅτι δὲν ἔτυχε συναινεσεως τῶν πρὸς τοῦτο δικαιουμένων ἀπαράδεκτος ὡς ἐκ δικαιώματος τρίτου φερόμενος.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ ἐξέτασιν ἀγωγὴ δύο περιέχει αἰτήσεις 1) τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ κληρονομικοῦ τῆς ἐναγούσης δικαιώματος κατὰ τὸ τρίτον ἐπὶ τῆς καταλειφθείσης ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς περιουσίας ὡς περιγράφεται ἐν αὐτῇ καὶ κατεχομένης ὑπὸ τῶν ἐναγόμενων, καὶ 2) τὴν ἐνέργειαν δικαστικῆς διανομῆς, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως λάβῃ τὸ τρίτον τοῦτο, ἐγκατάστασιν κλπ, ἤτοι τὴν τοῦ κλήρου διαίρεσιν. Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὴν πρώτην, δὲν εἶναι ἀναγκαῖον ν' ἀπευθύνῃται ἡ κατὰ τοῦ κατέχοντος κληρονομικὰ πράγματα ἢ ἀμφισθητοῦντος τὸ κληρονομικὸν τοῦ ἐνάγοντος δικαίωμα, ὡς τοιαύτῃ ἐπομένως δὲν ἦν ἀπολύτως ἀναγκαῖον νὰ περιλάβῃ καὶ τρίτον πρόσωπον, οἷον τῆς γῆρας Γ. Μ^{***}, καὶ ἂν τυχόν τοῦτο ἀξιῶσις ἐπὶ τῆς ἰδίας κληρονομίας ἀντιποιεῖται, ἐφ' ᾧ ὡς ἀπαράδεκτος δι' ἐλλείψιν συμφέροντος ἀπορριπτέα ἡ σχετικὴ τῶν ἐναγόμενων πρότασις ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν δευτέραν, καὶ ἂν ὄντως τυγχάνουσι καὶ ἕτεροι κληρονόμοι, δὲν εἶναι

(*) Οὐ μόνον διὰ τοῦτο, ἀλλὰ κυρίως διότι τὸ ἀνυπαρκτον οὐ δύναται παραγραφῇ ὑπαρκτὸν γενέσθαι.

επάναγκες να γίνη μεταξὺ ἀπάντων αὐτῇ (Windscheid § 608 ἐδάφ. 5 σημ. 29) (*), ὥστε ἀπαράδεκτος ἀποβαίνει ὁ πρὸς τοῦτο ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ ἀγωγή δὲν ἀπευθύνεται καὶ κατὰ τῆς μητρὸς των Α. Χ. Γ. Μ^{***}, ἅτε συγγληρονόμου, ὡς ἀπόρου καὶ ἀπρόικου οὐσίας, ἐπιρροὴν ὅμως ἔχει τοῦτο ὡς ἀμφισβήτησις τῆς ἐκτάσεως τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος τῆς ἐναγούσης, ὅπερ κατὰ τοὺς ἐναγόμενους περιορίζεται εἰς τὸ ἐν ἐτι ποσοστὸν λόγῳ τῆς συνδρομῆς καὶ τῆς μητρὸς των, ἐκ τῆς ἀπόψεως δὲ ταύτης ἐξετάσθαι καὶ μόνον τοῦτο, ὡς ἐνέχον συμφέρον εἰς προσβολήν.

Ἐπειδὴ πρὸς τοῦτο δὲν ἀρκεῖ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ὡς κληρονόμος λογιστέα καὶ ἡ χήρα Γ. Μ^{***} ὡς ἄπορος καὶ ἀπρόικος, διότι τοῦτο καὶ μόνον ἐμφαίνει τὴν εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ συζύγου τῆς κλησιν οὐχὶ δὲ καὶ τὴν παρὰ ταύτης ὑπεισέλευσιν, ὥστε πρὸς τὸ παραδεκτὸν τοῦ ἰσχυρισμοῦ των τοῦτου δέον νὰ βεβαιωθῇ καὶ ἡ παρὰ ταύτης ἀπόκτησις καὶ δι' εἰς βάρος των ἐπικαλουμένων, ἐν ἀμφισβήτησει τῆς ἐναγούσης διὰ παντὸς μέσου καὶ μαρτύρων, πρὸς ταῦτα δὲ οὐδεμίαν ἐπιρροὴν κέκτηται ἡ ἀμφισβήτησις τοῦ νομικοῦ μέρους ἐὰν τὸ τέταρτον τοῦτο ἢ μείζον μέρος τῇ ἀπόρῳ χήρᾳ ἀνήκει ὡς κληρονόμῳ ἢ νομίμῳ κληροδότηῳ.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ κατὰ τὸ κρατοῦν Ἀστ. Δίκαιον (Νεαραὶ 53 καὶ 117) ἡ εἰς τὴν κληρονομίαν κλησὶς τῆς συζύγου τοῦ ἐκλιπόντος διέπεται ὑπὸ ἐξαιρητικῶν περιπτώσεων, ἤτοι: ἐκ τῆς προϋποθέσεως ὅτι αὕτη εἶναι ἄπορος καὶ ἀπρόικος καὶ δίχα προγαμίου δωρεᾶς, ἔπεται ὅτι ὁ ἐπικαλούμενος τὰς ὑριτμένας ταύτας ιδιότητας καὶ ἐκ τῆς ἀνυπαρξίας τούτων δίκαια προσδοκῶν, δέον νὰ προσκομίσῃ τὴν ἀπόδειξιν των καὶ οὐχὶ ὁ ἀντιδικὸς του ἀρνητικῶς χωρὶς πρὸς τοῦτο νὰ ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν ἐὰν ἐπιβάλλωνται κατὰ θετικὸν ἢ ἀποφατικὸν τρόπον, τούτοις δὲ συνεπὲς εἶναι ὅτι ἀτόπως ὑπεγράθη ἡ ἐνάγουσα, ἡ ἀμφισβήτησας τὴν ὑπαρξίν των ιδιοτήτων τούτων, ἤτοι τοῦ ἀπόρου καὶ ἀπρόικου, νὰ προσκομίσῃ καὶ ἀποδείξῃ τοῦ ἐναντίου, τούτέστι τοῦ δὲν εἶναι ἀπρόικος κλπ. διὰ προσαγωγῆς τοῦ σχετικοῦ προικοσυμφώνου καὶ κατὰ τοῦτο ἐξαφανιστέα ἀποβαίνει ὡς δικονομικῶς ἡμαρτημένη (ἄρθρ. 248, 552 ἐδ. 2 Πολ. Δικονομίας, ἐπιθ. καὶ τὰ παρὰ Σημαντήρα: «περὶ βάρους ἀποδείξεως» § 44), ἐτι δὲ μείζον ἐσφαλές, καθόσον εἰ καὶ ἀπέτυχεν ἡ περὶ τούτου τοῦ ἀπρόικου ἀπόδειξις, ἅτε μὴ προσκομιστῆς τῆς ἐναγούσης ἐγγραφον ἐπίσημον, παρῆλθεν ἀνεξετάτως καὶ τὸν ἕτερον ἀμφισβητηθέντα ἰσχυρισμὸν περὶ ἀπόρου τῆς, καθ' ἧς ἀντετάχθη τὸ ὅτι κέκτηται ἐπαρκῇ περιουσίᾳ, ἰδίαν ὥστε νὰ διατρέφεται ἀνταξίως τῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς θέσεως τοῦ συζύγου τῆς, ἐφ' ᾧ πρὸς τῇ μεταλλαγῇ τοῦ βάρους τῆς ἀποδείξεως, δέον οἱ ἐναγόμενοι νὰ ὑποχρεωθῶσιν εἰς τὴν ἀπόδειξιν των καὶ διὰ μαρτύρων διὰ τὸ ἀνέφικτον τῆς ὑπάρξεως ἐγγράφου.

Ἐπειδὴ ὅλως κενὴ νομικῆς ἐννοίας ἦν ἡ δια-

ταχθεῖσα διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως 498 (1898) προσαγωγῇ εἰς βάρος των ἐναγόμενων τοῦ προικοσυμφώνου τῆς ἐναγούσης εἰς ἀπόδειξιν τῆς παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς δοθείσης προικῆς, διότι ἂν μὲν νοῇ τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς ἐναγούσης ἐκ τῆς κληρονομίας του, ἐκ τούτου καὶ μόνου χωρὶς τῆς ἐπικλήσεως καὶ τοπικοῦ θεσμοῦ ἀλυσιτελῆς ἦν, ἂν δὲ ὡς στοιχεῖον ἀπαραίτητον πρὸς συνεισφοράν τῆς ἀντιστοίχου ὑποχρεώσεως τῆς ἐναγούσης, δὲν ἦν ἀναγκαῖον τῇ ἀγωγῇ, ἅτε των περὶ τούτου διατάξεων τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου μὴ ὑφισταμένων μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς Πολ. Δικονομίας, ἰδίᾳ δὲ των ἄρθρων 1091, 1092 καὶ 1097, δι' ὧν σαφῶς ὁρίζεται ὅτι ἐνώπιον τοῦ πρὸς διάλυσιν τῆς κληρονομικῆς ὁμάδος διοριζομένου συμβολαιογράφου προσδιορίζεται πᾶν ὅ,τι δέον νὰ συνεισενεχθῇ.

Ἐπειδὴ ἡ τε των πρωτοδικῶν ὡς καὶ ἡ μετ' αὐτῶν των ἐφετῶν 369 (1904) ἐκδοθεῖσα, ὁρθὴν ἐποίησατο ἐκτίμησιν ὅτι οὐχ ὑπόκειται διεκδίκησις, ἀλλ' ἡ περὶ κλήρου, τοιαύτη δ' οὖσα τὰ τῶν ἐναγόντων προσήκοντα εἰς ἀπόδειξιν εἰσὶν ἰσὺν τὸ κληρονομικὸν τοῦτο δικαίωμα καὶ 2ον) ὅτι ὁ ἐναγόμενος νέμεται κληρονομία, ὡς κληρονόμος ἢ ἀνευ τίτλου, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ἐπὶ ἐκάστῳ των κληρονομαιῶν δικαίωμα τοῦ τελευτήσαντος, ὡς ἀξιοῦσιν αἱ ἐναγόμεναι (Καλλ. Ε' § 384), καὶ περὶ μὲν τοῦ δευτέρου τούτων δὲν δύναται πλέον νὰ γίνη ἀμφισβήτησις μετὰ τὸν ὡς ἀνωτέρω δοθέντα ὅρον (σχεψ. XI), περὶ δὲ τοῦ πρώτου ἡ λύσις ἔρηται: ἐκ τῆς ἐπιτυχίας ἢ μὴ των διαταχθεισῶν ἀποδείξεων, πλὴν αὗται αἱ ἐναγόμεναι ἀπαντῶσαι τῇ ἀγωγῇ ἐκτὸς τῆς γενικῆς ἀρνήσεως ἦν ἐποίησαντο, ἀντετάξαν καὶ κατοχὴν ἐξ ἐιδικοῦ τίτλου, ἡ ἀμφισβήτησις δὲ αὐτῶν δικονομικῶς ἐνέχει δύναμιν ἐνστάσεως καὶ δέον νὰ ἐξετασθῇ εἰς βάρος τοῦ ἐπικαλουμένου (Dernburg § 172 σημ. 15 κλπ. βλ. βλιογραφία Κρασσᾶ σελ. 426 σημ. 6 contra Windscheid § 615 Νο 14).

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΝΑΥΠΛΙΟΥ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

Ἀριθ. 545 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΜΑΝΕΣΣΗ

*Εταιρία.- διάλυσις.- τήρησις διατυπώσεων. ἁλλότροπος γνωστοποίησις.

Ἐπειδὴ, εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι κατὰ τὴν ἀληθῆ ἐννοίαν τοῦ ἄρθρ. 46 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου αἱ διὰ τὴν διάλυσιν τῆς εταιρίας διατυπώσεις εἰσὶ τήρητέαι ἀπέναντι των ἀγνοούντων τὸ γεγονὸς τῆς διαλύσεως τῆς εταιρίας προσώπων, καθ' ὅσον ἡ τήρησις αὐτῶν σκοπεῖ ὅπως καταστήσῃ γνωστὸν εἰς τοὺς μετὰ τῆς εταιρίας συναλλασσομένους ὅτι ἡ εταιρία δὲν ὑφίσταται πλέον, ἀλλ' ὅταν οἱ ἑταῖροι καθίστασι γνωστὸν εἰς τὰ μεθ' ὧν ἡ εταιρία συναλλάσσεται πρόσωπα, ὅτι ἡ εταιρία των διελύθη, ἄσκοπος καθίσταται ἡ τήρησις των δια-

(*) Contra ἡ 663 (1904) Ε. Α. ἐν σελ. 605 XV, πδλ. καὶ Dernburg Γεν. Ἀρχαὶ § 5 σημ. 5 καὶ Α. Π. 457 (1902) ἐν σελ. 354 XV.

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικηγόρου κ. Σ. Γιαννακούλου.

τυπώσεων τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, τὸ δὲ γεγονός τῆς γνωστοποιήσεως τῆς διαλύσεως τῆς εταιρίας, οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ἀπαγορεύει, ὅπως ἀποδεικνύεται, κατὰ τὰς γενικὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἐπομένως ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸν ἐπιβληθέντα αὐτῷ ὅρκον περὶ τῆς διαλύσεως τῆς εταιρίας, ὡς καὶ περὶ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ διάλυσις αὕτη ἐγνωστοποιήθη πρὸς τὸν διευθύνοντα τὸ ἐνάγον ὑποκατάστημα τῆς Τραπεζῆς, ἐν τούτοις κατὰ τὴν κρατήσαν γνώμην τῆς πλειοψηφίας, ῥητὴ εἶναι ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 46 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, καθ' ἣν ἡ διάλυσις τῆς εταιρίας πρέπει νὰ γένηται διὰ δηλώσεως ἥτις ὑπόκειται εἰς τὰς διατυπώσεις τοῦ ἀρθροῦ 42, ἥτοι νὰ γένηται ἡ δημοσίευσις τῆς δηλώσεως τῆς διαλύσεως κατὰ τὸν ἐν τῷ ἀρθρῷ τούτῳ ἀναφερόμενον τρόπον, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως, ἐπομένως πᾶς ἕτερος τρόπος διαλύσεως εταιρίας οὐδὲν δύναται νὰ ἔχη κύρος, ποσῶς δὲ δὲν δύναται νὰ ἐκπράξη τὰς ἀνωτέρω συνεπειὰς τοῦ νόμου ἡ γνωστοποιήσις εἰς τὸ ἐνάγον ὑποκατάστημα τῆς Τραπεζῆς τῆς διαλύσεως τῆς εταιρίας ἀνευ τῶν νομίμων διατυπώσεων, ὡς ἀφορῶσα μὴ ἔγκυρον πρᾶξιν, συνεπῶς οὐκ ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸν εἰς αὐτὸν ἐπιβληθέντα ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὅρκον περὶ τῆς διαλύσεως τῆς εταιρίας καὶ τῆς γνωστοποιήσεως αὐτῆς εἰς τὸν διευθύνοντα τὸ ὑποκατάστημα τῆς Τραπεζῆς καὶ μεταρρυθμιστέα τυγχάνει ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις.

Ἀριθ. 549 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΣΑΒΒΑΣ

Γραμμάτια εἰς διαταγὴν. - ἀνυπαρξία ὑπογραφῶν ἐμπόρων. - πινάκιον. - ἐξόφλησις τόκων γραμματίου. - τινὶ κλίμακι δήμευσις. - ὑπόδικος καταβολὴς ἐν εὐκολίᾳ. - ἔννοια. - τρόπος ἐκδιώξεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἀρθροῦ 6 τοῦ περὶ Ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικείων Νόμου, ἀναγράφοντος «ὅταν τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια δὲν φέρουν οὐδενὸς ἐμπόρου ὑπογραφὴν οὐδ' ἀφορῶσιν ἐργασίας ἐμπορικὰς, τὸ ἐμποροδικεῖον χρεώσται νὰ παραπέμψῃ τὴν δίκην εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, ἐὰν ὁ ἐναγόμενος τὸ ζητήσῃ» καὶ τοῦ Νόμου ΑΥΝΖ' (1887) καταργήσαντος τὰ ἐμποροδικεῖα καὶ ὀρίσαντος ὅτι τὰς εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτῶν ὑπαγομένους διαφορὰς θέλουν δικάζει τὰ πρωτοδικεῖα κατὰ τὴν ἐπὶ ἐμπορικῶν δικῶν διαδικασίαν, τηρουμένου ἰδίου δι' αὐτὰς πινακίου», προκύπτει ὅτι δίκη ἀντικείμενον ἔχουσα γραμμάτιον εἰς διαταγὴν μὴ ἐμπορικὸν, καλῶς εἰσάγεται πρὸς ἐκδίκασιν διὰ τοῦ πινακίου τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων καὶ τότε μόνον τὸ δικαστήριον ὑποχρεῖται νὰ διατάξῃ τὴν εἰς τὸ προσήκον πινάκιον ἐγγραφὴν, ἐὰν ὁ ἐναγόμενος τὸ ζητήσῃ. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δθεν, ἀφοῦ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ στηρίζεται ἐπὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν, καὶ ἂν ταῦτα δὲν ὦσιν ἐμπορικὰ, καλῶς εἰσῆχθη διὰ τοῦ πινακίου τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου, ἀφοῦ οἱ ἐναγόμενοι δὲν ἐζήτησαν τὴν διαγραφὴν τῆς ἐξ αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ διὰ τὴν ἐξόφλησιν τόκων ὑπερμερίας χρέους στηριζομένου ὡς ἐν προκειμένῳ ἐπὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν τὸ ἀναλογικὸν τέλος ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 14 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, τοῦ ὀρίζοντος τὰ τέλη εἰς 2 ὑπόκεινται τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἐρμηνευτικὸν κανόνα τὸν περιεχόμενον ἐν τῷ νόμῳ 125 Π. (50.16), ὅταν ὁ ὀφειλέτης ὑπόσχηται νὰ καταβάλῃ τὸ χρέος του ὅταν τῷ καταστῇ εὐχερὲς, ὅταν εὐκολυνθῇ ἔννοια νὰ πράξῃ τοῦτο ὅτε ἀδελφῶς δυνηθῇ, τοῦτέστιν ἅμα τὰ οἰκονομικά του ἀφήσῃσι περίσσευμα μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ἀρμοζούσης εἰς τὴν τάξιν του δαπάνης (Οἶκον. Γενικ. Ἀρχ. σελ. 172 σημ. 116) Ἀφοῦ λοιπὸν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ μνησθέντος ἐγγράφου συμφωνήθη μετὰ τῶν διαδίκων ὅπως τὰς ὑπολειπομένας ἐκ τοῦ ἐπιδίκου χρέους δύο χιλιάδας δραχμὰς πληρώσωσιν οἱ ἐναγόμενοι ὀφειλέται κατὰ τὴν εὐκολίαν των, ἡ συμφωνία αὕτη κατὰ τὸν ἀνω παρατεθέντα νόμον ἔχει πλήρη ἰσχὺν (ἴδε Μομφερ. Ἐνοχ. σελ. 483 σημ. 2 καὶ τὴν ἀνω ἐκτιθεμένην ἔννοιαν, ἰσχυριζομένη δὲ ἡ ἐνάγουσα ὅτι οἱ ἐναγόμενοι εὐποροῦντες δύναται ἀδελφῶς νὰ καταβάλωσι τὸ χρέος των τοῦτο, ὑπόχρεως ν' ἀποδείξῃ τοῦτο ἀμφισβητούμενον παρὰ τῶν ἐναγομένων ποιουμένη χρῆσιν παντὸς ἀποδεικτικού μέσου καὶ τοῦ τῶν μαρτύρων, διὰ τὸ ἀνεφικτον τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως. Εἶναι δὲ αὕτη ὑπόχρεως ν' ἀποδείξῃ τοῦτο, διότι ἀποδεικνυομένου ἐκ τοῦ ἐγγράφου ὅτι συμφωνήθη μὲν ὁ χρόνος τῆς παροχῆς ἐξήρτήθη δὲ ὁ ἀκριβὲς αὐτοῦ προσδιορισμὸς ἐκ τῆς ὑπάρξεως ὀρισμένων περιστατικῶν. δέον ὁ ἐνάγων ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἔλαβον χώραν τὰ περιστατικὰ ταῦτα τὰ κατεστήσαντα ἀπαιτητὸν τὸ δικαίωμά του.

Ἀριθ. 579 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΣΑΒΒΑΣ

Ὁρκοδοσία. - γνωστοποιήσις χρόνου κοινοποιήσας ἀποφάσεως. - οὐ κλήτευσις.

Ἐπειδὴ διὰ μὲν τῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγόντος πρὸς τὸν ἐναγόμενον κοινοποιηθείσης ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθ. ... ἀποφάσεως, ὁ ἐναγόμενος ὑπεχρεώθη νὰ δηλώσῃ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς ἂν δέχεται καὶ ἐν ἀποδοχῇ νὰ δώσῃ τοὺς δι' αὐτῆς ἐπιβληθέντας ὅρκους τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ παρέλευσιν ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς περὶ ἀποδοχῆς δηλώσεως, διὰ δὲ τῆς δηλώσεως τοῦ ἐμ-προθέσμως κοινοποιηθείσης ὁ ἐναγόμενος ἐδήλωσε πρὸς τὸν ἐνάγοντα ὅτι δέχεται τοὺς ὅρκους καὶ θέλει δώσει αὐτοὺς κατὰ τὰς ἐν τῇ ἀποφάσει τασσομένας προθεσμίας. Ἀλλὰ τούτου δοθέντος, ὁ ἐνάγων ἐγίνωσκεν ἐκ μὲν τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον τῆς ὁρκοδοσίας, ἐκ δὲ τῆς δηλώσεως τοῦ ἐναγομένου, ὅτι οὗτος θέλει δώσει αὐτοὺς κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον καὶ οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀνάγκη ἐτέρας ρητῆς κλητεύσεως τοῦ ἐναγόντος ὅπως προσέλθῃ κατὰ τὴν ὁρκοδοσίαν. ἀφοῦ γνωρίζων, ὡς εἴρηται τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον αὐτῆς, ἡδύνατο νὰ προσέλθῃ ὁρθῶς ἐπομένως ἡ ἑτέρα τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων

έκρινεν ότι νομίμως εδέχθησαν υπό του έναγομένου οι όρκοι καιτοι δέν υπήρχεν έν μίρους αυτού ρητή κλήτευσς του έναγοντος και άπορριπτέας ό σχετι-
κός περί του έναντίου λόγος έφέσεως (Οίκ. Πολ. Δικ. § 172 σημ. 18) (*).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ

Αριθ. 116 (190α)

Δικαστάι: Κ. ΜΩΡΑΪΤΗΣ, Γ. ΧΟΪΔΑΣ, Μ. ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ

Πράξις έν άλλοδαπή μεταξύ άλλοδαπών. -
δυνέργεια ήμεδαπού. - ένορκισμός. - άγο-
ρά κλοπιμαίων.

Έπειδή ως έκ της γενομένης άνακρίσεως προκύ-
πτει, καταμηνύεται κλοπή, είτε ύπεξαίρεσις, τελε-
σθείσα έν τη άλλοδαπή, ήτοι έν Τουρκία, παρ' άλ-
λοδαπών και ζητείται ή παρ' ήμιν ποινική καταδίω-
ξις ήμεδαπού, ως συνεργήσαντος επίσης έν Τουρκία
εις τό τελεσθέν ως εϊρηται άδίκημα, διά της άγο-
ράς των κλοπιμαίων ή ύπεξαίρεθέντων, έν γνώσει της
τοιούτης προελεύσεώς των, άτινα ποδε τούτοις με-
τέρεν ούτος και κατέχει έν τη ήμεδαπή.

Έπειδή, ως τά άρθρα 1 και 2 της Ποινικής Δικο-
νομίας (καθώς συνεπληρώθη τό τελευταίον και διά
του Νόμου ΑΧΙΓ' της 22 Δεβρίου 1887) διακελευού-
σιν, άνακρίσεις και τιμωρήσεις χωρεί έν Έλλάδι μόνον
έπί τοις έν τη ήμεδαπή, παρ' ούδύποτε, Έλληνας ή
ξένου, τελεσθείσιν άδίκηματιν, εξαιρετικώς δε, και
έπί τοις έν τη άλλοδαπή τοιούτοις παρ' άλλοδαπών
πραχθείσιν, τούτέστιν, είτε όσάκις ό παθών είναι ή-
μεδαπός είτε όταν πρόκειται περί έσχάτης προδο-
σίας, νοθεύσεως ή παραποιήσεως ένδικων νομιματάων
ή της σφραγίδος του Κράτους, και ληστείας (υπό τι-
νας έτέρας συνθήκας). Κατ' άκολουθίαν, μή προκει-
μένης ήδη, ως έκ των ειρημένων προφαίνεται, ούδε-
μίας των εξαιρετικων περιπτώσεων, καθ' ός τιμω-
ρούνται έν Έλλάδι τά έν τη άλλοδαπή υπό ξένων
πραχθέντα άδίκηματα, ούδέ συμβάντος του μηχανομέ-
νου άδικήματος έν Έλλάδι, δέν ύπάρχει χώρα εις
τήν ποινικήν άρμοδιότητα των Έλληνικών άρχών.

Έπειδή αληθώς, καθ' ό όρίζει τό άρθρ. 3 της αύ-
της Δικονομίας, οι ήμεδαποί τιμωρούνται έν Έλλάδι
και κατά τους Έλληνικούς νόμους, διά τά έν τη ξένη
ήπ' αούτων διαπραχθέντα έγκλήματα. Δυνάμει όμως
του όρισμού του δέν έγγωρεί και άρμοδιότης των ή-
μεδαπών άρχών έν τώ προκειμένω, ως έκ της ιδιό-
τητος της Έλληνικής ίθαγενείας, της συμπιπτούσης
έν τώ προσώπω του παρισταμένου ως άγοραστου των
κλοπιμαίων ή ύπεξαίρεθέντων, καθώς δέν έγγωρεί τοι-
αύτη ως έκ της περιστάσεως, ότι τά αντικείμενα
ταύτα έκομίσθησαν και φυλάσσονται έν Έλλάδι, διά
τους εζής λόγους: Κατά τά άρθρα 71 Ποινικού Νό-
μου, ή συνέργεια (του άρθρ. 72 § 5 έν τη συγκεκρι-
μένη περιπτώσει), άποτελούσα συμμετοχήν εις τό έγ-
κλημα άλλου τινός, προϋποθέτει τήν ύπαρξιν και τήν
δικαστικήν εξουσίωσιν του κυρίου γεγονότος, έφ' ού
στηρίζεται και έξ ού άπορρέι και ή ποινική του
συνεργού εϋθύνη, ήτις παρακολούθημά έστι της κύ-
ριας κολασίμου πράξεως, και ύφίσταται, έφ' όσον,
πάντως, είναι δυνατή και ή περί της ύπαρξεως εκεί-
νης δικαστική έρευνα και διάγνωσις, δι' ής βεβαιούν-

ται τά τελούμενα άδίκηματα. Της έρευνης όμως και
διάγνώσεως ταύτης άδυνάτου ούσης έν τώ προκειμένω,
ήρου ή τελεσθείσα πράξις διαφεύγει τά όρια της έλ-
ληνικής ποινικής δικαιοδοσίας, έπεται ό-ι ούδέ ά-
ξιόποιος, κατά τόν έγγώριον νόμον, συνέργεια ύφί-
σταται. ούδέ άρμοδιότης ήμυν πρός χωριστήν κατα-
δίωξιν του ως άνωτέρω συνεργού συντρέγει. Καθά-
σον διά τόν προσδιορισμόν της ποινικής τούτου εϋ-
θύνης, έδει, ως έκ του τή φύσει των πραγμάτων
έγκειμένου παραπομένου χαρακτήρος της συνεργείας
νά πιστοποιηθή προηγουμένως παρ' ήμυν δικαστι-
κώς ή κατά τόν άλλοδαπών (τουρκικών) νόμον ύπαρ-
ξις της κλοπης ή ύπεξαίρεσεως, άνευ της όποίας δέν
όπάσκει και συνέργεια. άγορά ή-οι κλοπιμαίων ή ύ-
πεξαίρεθέντων, ήρου τό μόν ή κυρία πράξις άποτε-
λεσθείσα μεταξύ όθωμανών έν Τουρκία, και διαφεύ-
γουσα τήν Έλληνικήν άρμοδιότητα αυτή καθ' έαυτήν
χαρακτηρισθήσεται ως άδίκημα συναπαγόμενον ώ-
σμενές ποινικάς συνεπείας έν σχέσει πρός τους άύ-
τουργούς έκ του νόμου της εκτελέσεως αυτής, ήτο
του όθωμανικού ήφ' ού και διέπετα, δεδομένου όντος
ότι έκαστον άδίκημα συνδέεται όργανικώς πρός τόν
τόπον ένθα εξτελέσθη τό δε ή συνεργός παρακο-
λουθών τήν τύχην του άυτόργου, τιμωρητέος καθ' ούς
και ό άυτόουγός νόμος έστίν. Πλήν τοιαύτη δικα-
στική έρευνα, ένέχουσα έκδόχνησιν και εφαρμογήν των
ποσκληθέντων άλλοδαπών νόμων καθ' ήμεδαπού έν
Έλλάδι, ούς νόμους τά ήμέτεσα δικαστήρια ούτε τήν
άρμοδιότητα ούτε τήν έξουσίαν κέκ' ηνται νά εφαρμόζω-
σιν, ποσκούει και εις τό ρητόν του άρ. 8 της Ποιν.
Δικ. γράμμα, καθ' ό ήμεδαπός τιμωρείται έν Έλ-
λάδι διά τά έν τη ξένη διαπραχθέντα παρ' αυτού ά-
δίκηματα, κατά τους έγγωρίους νόμους. Έκ των
προειρημένων προκύπτει σαφώς ότι τό άρθρον 3 δέν
άρμοζει προκειμένου περί συνεργείας άπλώς ήμεδα-
πού εις κολασίμους πράξεις έν τη άλλοδαπή τελεσθεί-
σας μεταξύ άλλοδαπών άλλ' ίσχύι έχει επί πράξεων,
αίτινες άυτοτελώς αύται καθ' έαυτάς θεωρούνται υπό
του Έλληνικού νόμου ως άδίκηματα ίδιόνομμα, ίνα ή
Έλληνική δικαστική άρχή, δυναμένη νά εξετάξη όλα
τά άπαρτίζοντα τήν πράξιν στοιχεία, έκτιμῃ και ύ-
πάγη ταύτην εις τους προσήκοντας ποινικούς νόμους
του έγγωρίου δικαίου, ως γεγονόςς άυθύπαρκτον, μή
ήσχημένον έξ έτέρων περιστάσεων, διαφευγούτων μόν
τήν έξουσίαν αυτής, ών όμως ή βεβαίωσις και διά-
γνωσις άπαραίτητος θά ήτο διά τήν όρθήν έκδόχνησιν
της ύποθέσεως και τήν άκριβολόγιστον άπόνομήν της
ποινικής δικαιοσύνης. Η έκτασις αύτη της έννοίας
του άρθρου 3 συνάγεται και έκ του γράμματος αύ-
του, λαλούντος περί κακούργημάτων και πλημμελη-
μάτων άπλώς και καθαρώς, έν παραβολή πρός τήν
δεύτεραν, ως άνωτέρω, εξαιρετικήν περίπτωσιν του
άρθρου 2 καθ' ήν τιμωρούνται έν Έλλάδι όχι μόνον
οί έν τη άλλοδαπή καταστάσαντες ένοχοι των αούθι
αναφερομένων κολασίμων πράξεων άλλοδαποί, αλλά
και οί ξένοι, οίτινες επίσης έν τη άλλοδαπή συμμε-
τέσχον των πράξεων τούτων ήτοι συνήροχσαν εις αύ-
τάς. έξ ού έπεται ότι ό νομθέτης έν τη διατυπώσει
του άρθρ. 3 περιλαμβάνει μόνον τά άυτοτελώς υπό
ήμεδαπών διαπραττόμενα έν τη ξένη έγκλήματα,
διότι άλλως, άν ήθελε περιλάβη και τήν έν τη άλλο-
δαπή συμμετοχήν ή συνεργείαν των Έλλήνων εις ά-
δίκηματα μεταξύ άλλοδαπών πραττόμενα ως έκ της
Έλληνικής ύπηκοότητος του συνεργού, ήθελεν όρίσκη
τούτο ρητώς (διακαλεύων και κατά τινος νόμον ήθελε
κοιθή ή κυρία πράξις, ίνα εις ταύτην προσυμμεσθῃ
και του συνεργού ή εϋθύνη), καθ' ό έπραξεν έν τώ
άρθρῳ 2 § 2 προκειμένου περί ώρισμένου είδους άδι-

(*) Απολύτως όρθώς. Πρόβλ. τήν έν σελ. 197 πα-
ρόντος υπό τήν 324 Α. Π. σημείωσίν μας.

κημάτων. οὐ ἔνεκα καθιεροί τὴν ἑλληνικὴν ἀρμοδιότητα.

Ἐπειδὴ τὸ εὐλογητὸν ἐπιχείρημα τῶν ὡς παθόντων περισταμένων ὅτι, προκειμένου ἤδη περὶ ζωοκλοπῆς, ἡ ποινικὴ εὐθὺν τοῦ συνεργοῦ εἶναι ἰσοδύναμος τῇ τοῦ αὐτοεργοῦ, καὶ ἐπομένως ὁ ἡμεδαπὸς συνεργὸς ζωοκλοπῆς δύναται νὰ καταδικασθῇ ἐν Ἑλλάδι ὡς αὐτοτελὲς ἀδικήσας, εἶναι πᾶσι γὰρ ἀσταθὲς νόμῳ καὶ ἀνυπόστατον, διότι τὰ μὲν ἀρθρα 5, 6, 7 τοῦ Νόμου τῆς 9 Ἰουνίου 1848 περὶ ζωοκλοπῆς καὶ ζωοκτονίας, ἀπαγγέλλοντα μόνον, πρὸς περιστολὴν τῶν ζωοκλοπῶν, ὠρισμένας συνεπείας ἐξ Ἰσου κατὰ τὰς αὐτοεργῶν καὶ συνεργῶν ζωοκλοπῆς, οὐδὲν ὡς καθιερούσι κανὼνα ἀναγορεύοντα τὸν παρακολούθηματικὸν χαρακτήρα τῆς συνεργείας ἐν ζωοκλοπαίᾳ, τὸ δὲ ἀρθρον 6 τοῦ περὶ ζωοκλοπῆς καὶ ζωοκτονίας ΣΑ' τῆς 27 Ἀπριλίου 1867 Νόμου ἐν ἐδαφ. 6' ρητῶς ἐπιφυλάσσει τὴν ἰσχύϊν τῶν περὶ συνεργῶν ὀρισμῶν τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐξ ὧν ἀπορρέει ἡ ἐν τῇ ἡγουμένῃ σκέψει ἐκδοχὴ, καὶ τέλος, διότι αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς μετὰ λόγου θὰ ἐχώρει ἐξέτασις τῆς ὑποθέσεως ὑπὲρ τὴν ἐποφύην ταύτην τοῦ εἰρημένου ἐπιχειρήματος ὡς ἐκ τῆς φράσεως τοῦ νόμου «ζωοκλόπος θεωρεῖται...» (ἀρθρ. 7 ΣΑ' Νόμου), ἥτοι ἡ ἐν γνώσει λήψις ἡ ἀπόπειρα λήψεως, παρὰ τοῦ ἰδιοκτητήμονος λύτρων πρὸς ἐξαγορὰν ζώου τινὸς κλαπέντος, δὲν συντρέχουσιν ἐν τῷ προκειμένῳ καθ' ὃ ἐκ τῶν ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει ἐκτιθεμένων γεγονότων προκύπτει.

Ἐπειδὴ, ἐπὶ τοῦτοις συμφῶνως τῇ προτάσει τοῦ εἰσαγγελέως, ἀποδεχομένου τὴν γνώμην τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τῷ ἀρθρ. 35 τῆς Ποιν. Δικονομίας, δεόν νὰ κηρυχθῇ ἡ ἀναρμοδιότης τῶν ἑλληνικῶν ἀρχῶν ἐπὶ τῆς προκειμένης ποινικῆς ὑποθέσεως ().

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚ. ΧΑΛΚΙΔΟΣ

Ἀριθ. 309 (1907)

Εἰσηγητῆς ὁ πρωτοδικὴς κ. Α. ΣΚΟΥΜΠΗΣ

Δανειστής. - προσδοκῇ πωλητηρίον ὀφειλέτου εἰκονικότητι καὶ παυλιανῇ. - ὄροι. - τίσι ἀπευθυντέα. - νομὴ τρίτου. - παραγραφή.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπὲρ κρίσιν ἀγωγῆς, ὁ ἐνάγων, δανειστής ὢν δυνάμει τῆς προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 574 τοῦ 1894 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετίου Ναυπλίου δραχμῶν πενταχιλίων περίπου, ἐπιδιώκει τὴν ἀκύρωσιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 305 τοῦ 1898 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου εἰρηνοδίκου Αὐλῶνος Α. Φ***, διὰ τοῦ ὁποῦ ὁ ὀφειλέτης αὐτοῦ Ι. Ρ*** ἐπώλησεν ἅπαντα τὰ κτήματα αὐτοῦ πρὸς τὴν δευτέραν ἐναγομένην θυγατέρα του, τὸ μὲν ὡς εἰκονικὸν δι' ἑλλειψιν θελήσεως πραγματικῆς ἀπαλλοτριώσεως, τὸ δὲ διὰ τῆς παυλιανῆς ἀγωγῆς, ἅτε γενόμενον ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου, μὴ ἔχοντος ἐτέραν περιουσίαν, ἐπὶ σκοπῷ καταβολῆσεως τῶν δικαιωμάτων τῶν δανειστῶν του, ἐν γνώσει διατελούσης τοῦ τοιούτου σκοποῦ του καὶ τῆς ἀγοραστρίας θυγατρὸς του.

Ἐπειδὴ τοιαύτας βάσεις ἔχοντα ἡ ἀγωγή αὕτη, ὀρθῶς ἀπευθύνεται κατὰ τὴν τρίτην ἀγοραστρίαν τῶν κτημάτων καὶ τοῦ ἐτέρου ἐναγομένου, ὡς μόνου κληρονόμου τοῦ πωλητοῦ ὀφειλέτου, συνωδᾷ τοῖς Νομοῖς 1 πρ. Νόμ. 25 πρ. καὶ § 7 καὶ Ν. 10 § 25 Πανδ. (42.8), ὅπως καὶ κατὰ τοῦτου ὑπάρχει τὸ

κατὰ τῆς τρίτης δεδικασμένου περὶ τῆς ἀκυρότητος τῆς γενομένης παρ' αὐτοῦ πρὸς βλάβην τοῦ ἐνάγοντος πράξεως, συντρεχούτων τῶν ὑπὸ ἀρθρου 70 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπαιτούμενων ὄρων τῆς παθητικῆς ἡμοδικίας, ἥτοι τοῦ κοινοῦ σκοποῦ καὶ τῆς κοινῆς ὑποχρεώσεως, πηγαζούσης ἐκ τῆς αὐτῆς νομίμου αἰτίας ἡ ἐναντία ἐπομένως ἐνστάσις τῶν ἐναγομένων ἐστὶν ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμος (Ἐφετ. Ἀθην. 1142 τοῦ 1900).

Ἐπειδὴ, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν Νόμ. 1 § 2, Ν. 10 πρ. Πανδ. (42.8), Ν. 38 § 4 Πανδ. (4.6), Εἰσ. § 6 (4.6) καὶ Θεοφίλ. § 6 Δ' 5' διὰ τῆς παυλιανῆς ἀγωγῆς ἐπιδιώκεται ἡ ἀνατροπὴ τῶν ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου πρὸς καταδολίευσιν τῶν αὐτοῦ δανειστῶν πεπραγμένων, οὕτως ὥστε, ἐπανερχομένων τῶν ποαγμάτων εἰς τὴν ποστέραν αὐτῶν κατὰστασιν, νὰ δύνανται οἱ δανεισταὶ νὰ ἱκανοποιῶνται ἐπιλαμβανόμενοι τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου των. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι οὐδὲν ὁ ὀφειλέτης μετεβίβασε πρᾶγμα αὐτοῦ πρὸς τρίτον, ἡ προκειμένη ἀγωγή κατὰ τοῦ τρίτου ἀσκουμένη πρὸς διάρρηξιν τῆς μεταβιβάσεως καὶ ἐπαναφορὰν τοῦ πράγματος ἐν τῇ δεσποτείᾳ τοῦ ὀφειλέτου, φέρει τὸν χαρακτήρα τῆς ἐμπραγμάτου ἀγωγῆς, τοῦτο ἔχοντα τὸ ἰδιόζον ὅτι ἔχει ἐκ τῶν προτέρων γνωστὸν τὸν ἐναγόμενον, ἀλλ' ὅμως τὴν διάρρηξιν πρωτίστως σκοπούσα (ἡ ἀμεσος συνέπειά ἐστὶν ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ πράγματος ἐν τῇ δεσποτείᾳ τοῦ ὀφειλέτου) καὶ μὴ ἀσκουμένη ὡς διεκδικητικῇ, δὲν ἐξομοιοῦται κατὰ πάντα πρὸς ταύτην, οὐδ' ἔχει ὡς αὕτη ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τὴν παρὰ τῷ ἐναγομένῳ κατοχὴν τοῦ πράγματος κατὰ τὴν ἔγερσιν αὐτῆς, προκειμένου μάλιστα, ὡς ἐνταῦθα, περὶ ἀκινήτων, ὧν ἡ κυριότης μεταβιβάζεται κατὰ νόμον διὰ μόνης τῆς μεταγραφῆς, καὶ συνεπῶς δὲν ἀπαιτεῖται ν' ἀναφέρηται ἐν τῷ δικηγόρῳ αὐτῆς ἐπὶ ποινητῇ ἀκυρότητος καὶ τὸ στοιχεῖον τοῦτο τῆς ὑπὸ τοῦ τρίτου κατοχῆς τοῦ πράγματος ἡ ἐναντία ἄρα ἐνστάσις τοῦ ἐναγομένου ἐστὶν ἀπορριπτέα, ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν ἡ ὑπὸ κρίσιν παυλιανῇ ἀγωγή, ἀσκουμένη μετὰ ὅκτῳ περίπου ἔτη ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ προσβαλλομένου συμβολαίου, εἶναι παραγεγραμμένη, κατὰ τὴν βάσιμον τῶν ἐναγομένων ἐνστάσεων, διότι κατὰ τοὺς Νόμ. 1 πρ. Ν. 10 πρ. καὶ § 18, Ν. 6 § 14 Πανδ. (42.8), αὕτη παραγράφεται μετὰ ἐνιαυτὸν ὡς ἐλλειψὺς ὑπολογιζόμενον ἀπὸ τῆς ἐπιβλαβοῦς πράξεως, ἀλλ' ὅμως τοῦ ἐνάγοντος ἰσχυριζομένου δι' αὐτῆς ὅτι τὰ ἀντι πέντε χιλιάδων πωληθέντα κτήματα εἶχον ἄξιαν τριάκοντα χιλιάδων δραχμῶν, καὶ οὕτως ἡ ἀγοραστὴς ἐγένετο καὶ εἶναι πλουσιωτέρα κατὰ τὸ ἐπὶ πλέον τοῦ τιμήματος ποσόν, ἡ ἀγωγή αὕτη εἶναι πάντως ἐξεταστέα, διότι κατὰ τὸν Ν. 10 § 4 Πανδ. (42.8) κατὰ τὸ περιελθόν (ἐφ' ὅσον δηλονότι ὁ τρίτος κατ' ἔστη πλουσιώτερος) ἡ παυλιανὴ δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἐνιαυσίαν, ἀλλ' εἰς τὴν τακτικὴν τῶν τριάκοντα ἐτῶν παραγραφῇ.

Ἐπειδὴ οἱ ἐναγόμενοι ἀρνοῦνται τὰς βάσεις τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, δεόν κατὰ νόμον ν' ἀποδείξῃ αὐτὰς ὁ ἐνάγων καὶ διὰ μαρτύρων, τὸ μὲν διότι διὰ τοῦ προσβαλλομένου συμβολαίου προσβαλλομένων ἰδίων αὐτοῦ δικαιωμάτων, θεωρεῖται οὗτος τρίτος ἀπέναντι τῶν συμβαλλομένων, μὴ δυνάμενος νὰ ἔχῃ ἔγγραφον ἀπόδειξιν, τὸ δὲ καὶ λόγῳ τῆς ἀπάτης, ἐφ' ἣ προσβάλλεται τὸ συμβόλαιον (Πολ. Δικονομ. ἀρθρ. 304 § 2 καὶ Aubry et Rau Γόμ. Β' § 465).

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Νέαι Ἰδέαι»

Ὁδὸς Λυσίου 49, 19 6'

(*) Contra ἡ ἐν σελ. 121 παρόντ. τόμου 156 Α.Π.

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΣ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Συνδρομή Ιταλία δρ. 15. | Μετά δόλτου δρ. 20. | Καταχωρ. ή επιχ. λ. 30

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ
17 ΙΟΥΝΙΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία	Ἀρείου Πάγου	Πολιτική	(1906)
·	·	Ποινική	(1907)
·	·	Πατρῶν	(1908)
·	·	Ναυπλίου	(1906)

Μικτὴ Νομολογία Αἰγύπτου (1906)

Γνωμοδοτήσεις Νομομαθῶν

Ἀλληλογραφία, Διάφορα, Νεκρολογία.

Συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ 20ου φύλλου τοῦ Κώδικος 1906

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀριθ. 389 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΓΚΙΩΝ

Ἐπιταγὴ εἰδικῶς διαδόχῳ μισθώσει.-ἀνακοπὴ ἐπὶ νομῆ.-συμφέρον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐδέχθη τὸ δικάσαν ἐφετεῖον, τὴν ὑπ' ἀριθ. 359 τοῦ 1856 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν, ἐκδοθεῖσαν ἐπὶ δίκης μεταξὺ τῆς ἀναιρεσιβλήτου Μονῆς καὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου, καὶ διατάσσουσιν τὴν ἀποβολὴν τούτου ἐκ τοῦ ἐν αὐτῇ περιγραφομένου κτήματος, καὶ τὴν εἰς αὐτὸ ἐγκατάστασιν τῆς Μονῆς, ἐκιοινοποίησεν αὕτη πρὸς τὸν Β. Δ*** ὡς ἐκ μισθώσεως παρὰ τοῦ Δημοσίου κατέχοντα καὶ καρπούμενον τὰ ἐν τῷ κτήματι τούτῳ ἱαματικά λουτρά Κουνουπελίου καὶ τὴν θέσιν Σάλτζενα, μετ' ἐπιταγῆς ν' ἀπόσχι οὗτος πάσης πράξεως, διαταρακτοῦσης ὁπώσθῃποτε τὴν νομὴν αὐτῆς, ἐγκατασταθείσης ἐπὶ τοῦ κτήματος τούτου, τὴν ἐπιταγὴν δὲ ταύτην προσέβαλε δι' ἀνακοπῆς ὁ Γ. Δ*** κατὰ τῆς Μονῆς, ἐπὶ λόγῳ ὅτι τὰ τε ἱαματικά λουτρά Κουνουπελίου καὶ ἡ θέσις Σάλτζενα κεῖνται ἐκτὸς καὶ οὐχὶ ἐντὸς τοῦ ἐν τῇ ρηθείσῃ ἀποφάσει ἀναφερομένου κτήματος καὶ προσεπικάλεσεν ἐν τῇ δίκῃ, ὡς ἐκμισθώσαν ταῦτα, τὸ Δημόσιον, ὅπερ ἀνέλαβε καὶ δι' ἰδίας παρεμβάσεως τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα.

Ἐπειδὴ, προκειμένου κατὰ ταῦτα περὶ τῆς τῶν ἀρθρ. 235 καὶ 236 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀνακοπῆς, ἦν ἐνασκαῖ, πρὸς διατήρησιν τῶν δικαίων του, πᾶς ὅστις δὲν συνήργησεν ἢ δὲν προσεκλήθη ἢ δὲν προσελήθη εἰς δικαστικὴν ἢ ἐξώδικον πρᾶξιν, φέρουσιν βλάβην εἰς αὐτὸν ἢ κίνδυνον εἰς τὰ νόμιμα συμφέροντά του, τὸ δικάσαν ἐφετεῖον ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι ἡ ρηθεῖσα πρᾶξις τῆς Μονῆς, δηλαδὴ ἡ κοινοποιήσις τῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς ἐπιταγῆς πρὸς τὸν Β. Δ*** δὲν εἶναι δικαστικὴ πρᾶξις, δυναμένη νὰ προσβληθῇ δι' ἀνακοπῆς, ὡς ἀπλῇ τῶν δικαιωμάτων τῆς Μονῆς ἐξώδικος γνωστοποιήσις, δι' ἧς οὐδεμία δύναται νὰ ἐπέλθῃ βλάβη εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνακόπτοντος, ἀπέρριψεν ὡς ἀπαράδεκτον

τὴν ἀνακοπὴν αὐτοῦ, ἀλλ' οὕτω σκεφθὲν καὶ ἀποφηνάμενον, παρεβίβασε τὴν ἐκτεθεῖσαν τῶν ἀρθρῶν 235 καὶ 236 τῆς Πολ. Δικονομίας οὐσιώδη διάταξιν, καθόσον τὴν κοινοποιηθεῖσαν τῷ ἀνακόπτοντι ἐπιταγὴν μετὰ τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως δύναται νὰ ἐπακολουθήσῃ ἐκτέλεσις αὐτῆς κατ' αὐτοῦ, κατέχοντος ἐκ τῆς μισθώσεως τὰ ἱαματικά λουτρά Κουνουπελίου καὶ τὴν θέσιν Σάλτζενα ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου. καὶ ἐντεῦθεν βλάπτεται ὁ ἀνακόπτων καὶ εἰς κίνδυνον ἐμβάλλονται ἐκ τῆς ἐπιταγῆς τὰ νόμιμα συμφέροντα καὶ δικαιώματα αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Δημοσίου, ἀποκρουόντων διὰ τῆς ἀνακοπῆς ὅτι τὰ λουτρά ταῦτα καὶ ἡ θέσις Σάλτζενα κεῖνται ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ἐπιδικασθέντος τῇ Μονῇ διὰ τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως κτήματος, ἐπομένως ὀναιρετία κατὰ τὰ ἀρθρα 201 καὶ 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις (*).

Ἀριθ. 390 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΑΙΑΔΗΣ

Παραχώρησις ὑποθήκης ἐπ' ἀλλοτρίῳ.- ἐπίκτησις κυριότητος.- ἐνδύχνης ὑποθήκης.- προτιμῆσις ὑποθήκης πρὸς ἀσφάλειαν τιμήματος.

Ἐπειδὴ αἱ διατάξεις τοῦ Ρ.Δ. Νόμ. § Κώδ. 8. 16, Νόμ. 41. Πανδ. 13.7, Νόμ. 9 § 3. Πανδ. 20. 4. καθ' ἃς ἡ ὑπόθηκη, ἡ παραχωρηθεῖσα εἰς ἀλλότριον κτῆμα, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ἰσχυροποιεῖται, ἐὰν ὁ ὑποθηκεύσας ἀποκτήσῃ βραδύτερον τὸ δοθὲν ὑπ' αὐτοῦ εἰς ὑποθήκην, οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃσιν ἐφαρμογὴν, ὅταν ὁ κύριος τοῦ κτήματος, ἀγνοῶν τὴν ἐγγραφεῖσαν ἐπ' αὐτοῦ ὑπόθηκην, πωλῇ αὐτὸ πρὸς αὐτὸν τοῦτον τὸν παραχωρήσαντα τὴν ὑπόθηκην, ὑπὸ τὸν ὅρον ἐγγραφῆς πρώτης ὑποθήκης πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ πιστωθέντος τιμήματος, εὐρίσκει δὲ εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν ἄλλην προγενεστέραν τῆς ρηθείσης πωλήσεως ὑπόθηκην, ἐγγραφεῖσαν κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ πρὸς ἀσφάλειαν ἀπαιτήσεως τρίτου, διότι αἱ διατάξεις τοῦ Ρ.Δ. δικαιολογικὸν λόγον ἔχουσι τὸν δόλον τοῦ ὑποθηκεύσαντος, οὗ ἐνεκα ἀπωθεῖται προτείνων τὸ ἀκυρον τῆς ὑποθήκης. ἀλλ' ἐν τῇ προεκτεθείσῃ περιπτώσει περὶ δόλου τοῦ πωλητοῦ πρόδηλον ὅτι δὲν δύναται νὰ γείνη λόγος, ἀλλ' οὕτε περὶ ἀμελείας αὐτοῦ μὴ συμβουλευθέντος τὰ βιβλία καὶ ὑποθηκῶν τὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς εἰδικότητος καὶ δημοσιότητος τηρούμενα, ἀφ' οὗ ἐγίνωσκεν ὅτι

(*) Ναί, μὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τῆς Κομποστόλης, ἀλλὰ τὴν ἀναίρεσιν ἐξήτει τὸ Δημόσιον, διὰ λόγον προσήκοιτα τῷ ἀνακόπῳ μισθωτῇ αὐτοῦ.

κατὰ τὸν νόμον, ἀρθρ. 4 Ν. Ὑποθ., δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγγραφῇ ἐπὶ τοῦ κτήματος τοῦ ὑποθήκη ἄνευ τῆς συναίνεσώς του· τὸ δικάσαν ἄρα ἐφετεῖον τὸν ἀντίοι δεχθὲν, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ συνέλου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς ῥηθείσας διατάξεις τοῦ Ρ.Δ. καὶ τὸ ἀρθρον 4 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου καὶ κατὰ τ' ἀρθρ. 807 καὶ 7 Πολ. Δικονομίας ἀναιρετέα ἐστὶν (*).

Ἀριθ. 391 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ
Συμβάσεις ἀντιβαίνουσαι χρηστοῖς ἡθεῖν. - ὅποιαι. - χαρακτηρισμὸς ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου. - συμβατικὸς τόκος ἄνω 12 ο/ο.

Ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ κατὰ Ν. 5. Κ. (4.7) Βασιλ. 14 (ΚΑ. 8.) Ν. 4. Κ. (8. 39) Βασ. 4 (ΜΒ. 5.), Ν. 8. (12. 5), Ν. 6 § 3 (17. 1), Ν. 15 (28.7), αἱ εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη ἀντιβαίνουσαι δικαιοπραξίαι εἰσὶν ἄκυροι, ὡς τοιαῦται δὲ κατὰ Ν. 2 § 2 (28.6) Ν. 19, 61, 71 § 1, 97 § 2, 134. πρ. (45. 1), Ν. 30 Κ. (2. 3), Ν. 2, 4 Κ. (8. 39), χαρακτηρίζονται αἱ δικαιοπραξίαι, δι' ὧν περιορίζεται ἡ ἐλευθερία τῶν προσώπων, ἢ ἐκδιάζονται ἀποφάσεις εἰς ἀντικείμενα, εἰς ἃ δεῖν αὐταὶ νὰ ὦσι προῖον τῆς ἀδίας τῶν πεποιθήσεως, ἢ ἐκδηλοῦται ἀξιομακροῖς ἱπποαίρεσις, τὸ δὲ ζήτημα ἀνωρισμένη δικαιοπραξία, οἷαν δέχεται τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ἀντίκειται εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη, οὐκ ἐστὶ πραγματικὸν ἀλλὰ νομικὸν καὶ ὑπόκειται εἰς τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου Ν. 112 § 3 (30. 1), καθ' ὃν ἐξ ἴσου δὲν ἰσχύει τὸ νὰ γίνῃ τι ἐναντίον τοῦ δικαίου ἢ τῶν χρηστῶν ἡθῶν ἢ ἐναντίον τῶν νόμων ἢ καὶ αἰσχροῦν, τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ, ἐπιδικάσαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιδλήτου Π. Σ*** περὶ πληρωμῆς δυνάμει τοῦ ἀπὸ 1 Σ)βρίου 1883 γραμματίου κεφαλαίου δραχ. 895 καὶ 55)οο μετὰ τόκου 15)οο ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του καὶ ἐν ὑφερημερίᾳ 24)οο ἐντόκως μέχρι ἐξοφλήσεως, ψευδῶς ἠρμήνευσε τὰς ἀνωτέρω παρατεθείσας διατάξεις, διότι ἢ ἐν τῷ γραμματίῳ συμφωνία περὶ τόκου ἀνωτέρου τῶν 12)ο ἐτήσιως ἦν δέχεται τὸ ἐφετεῖον, ἀντιβαίνει εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη καὶ ὡς τοιαύτη ἄκυρος ἐστίν, ὡς μὴ δυναμένη νὰ θεωρηθῇ προῖον ἐλευθερίας θελήσεως τοῦ ὀφειλέτου, ἀλλ' ἀποτελεσμὸς ἀναποδράστου ἀνάγκης, εἰς ἣν οὗτος ὑποκύπτει στιγμιαίως πρὸς εὐρεσιν χρημάτων καὶ ἦν ὁ δανειστὴς ἐκμεταλλεύεται ἐκ προαιρέσεως αἰσχροκερδοῦς, ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἀνώτατον ὅριον τοῦ συμβατικοῦ τόκου,

(*) Ἡ αἰτιολογία εἶναι ἀπολύτως ἀτυχὴς, ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν ἀπλοϊκὴν αἰτιολογίαν: Δὲν εἶναι ἔτσι, διότι δὲν πρέπει νὰ ἦναι ἔτσι. Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐφαρμογὴν. διότι, ἀφ' οὗ ἡ ἀγοραπωλησία ἐγένετο ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐγγραφῆς πρώτης διὰ τὸ μὴ καταβληθὲν τίμημα ὑποθήκης, ἔπεται ὅτι ἄνευ τούτου δὲν ἐκτίθη ἔτι ἡ κυριότης ὑπὸ τοῦ ἀγοραστῆ ἵνα ἰσχυροποιηθῇ ἢ προὑπάρχουσα κατ' αὐτοῦ ὑποθήκη καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀναγκαιῶς δὲν δύναται προηγηθῇ τῆς πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ τιμήματος.

εἰσπαχθέντος παρ' ἡμῶν δι' ἐθίμου, κυρωθέντος διὰ δικαστικῶν ἀποφάσεων, ὠρίσθη εἰς 12)ο ἐτήσιως, καὶ τὸ μέτρον τοῦτο καθιερώθη οὕτως ὑπὲρ τῆς κοινῆς συνειδήσεως ὡς ἀνεκτὸν, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι διὰ τῶν νεωτέρων νόμων περὶ συμβατικῶν τόκων, ἦτοι ἐν Ἑκτανήσῳ διὰ τῶν ἀρθρ. 1759 καὶ 1760 Ἰον. Ἀστυκοῦ Κώδ. καὶ τοῦ Νόμ. τῆς 13 Δεβρίου 1878, ὡς καὶ διὰ τοῦ περὶ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς Νόμου 11 Ἀπριλίου 1859, καὶ περὶ νομίου καὶ ἐξ ὑπερμερίας τόκο, ὠρίσθη τὸ μέτρον τοῦ τόκου, οὐχὶ ἀνώτερον τῶν 12 ο/ο ἐτήσιως, ἄρα ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασις κατὰ τὰ ἀρθρα 201 καὶ § 807 Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 392 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ
Ἐκτίμησις ἀποφάσεως ὡς προδικαστικῆς. - ἀνεξέλεγκτον. - ζώνη πόλεως. - ἀπαγορευτικὸς οἰκοδομῶν. - ἐξαιρέσις ὑπὲρ Ὀλυμπίων. - μετὰθετικὴ ζώνη. - ἄρσις ἢ ἐξακολουθήσις ἀπαγορεύσεως. - ἀποζημιώσις. - ἀπαγορευτικὸς δι' ἐξωραϊστικὰ ἔργα.

Ἐπειδὴ διὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἐφετείου ἐγένετο δεκτὸν ὅτι οὔτε ἐκ τῶν σκέψεων οὔτε ἐκ τοῦ διατακτικοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2064 τοῦ 1903 συνάγεται ὅτι δι' αὐτῆς ἐπεκυρώθη ἡ ἀπορρίψασα τὴν περὶ εἰσοδημάτων αἰτησὶν τῆς ἀγωγῆς πρωτόδικος ὑπ' ἀριθ. 5233 τοῦ 1903 ἐπομένως ἀνεξέλεγκτου οὔσης τῆς ἐν ταῖς τελευταίαις κρίσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας περὶ τοῦ περιεχομένου τῆς ὑπ' ἀριθ. 2064, καθ' ἣν εἶναι προδικαστικῆς, ὡς ἀναγομένης εἰς τὴν ἐκτίμησιν ἐγγράφου, ὁ πρῶτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, κατὰ τὸν ὅποιον αὕτη ἡμαρτημένως ἀνεκλήθη διότι εἶναι ὀριστικῇ ἀποβαίνει ἀπορριπτός.

Ἐπειδὴ τὸ ἀρθρ. 1 § 2 τοῦ Νόμου ΤΟ' τοῦ 1869, διατάσσον ἐπὶ τῆς ἐν τῷ πρώτῳ ἐδαφίῳ τοῦ αὐτοῦ ἀρθρου καθοριζομένης ἐκτάσεως, τῆς ἀκαρτιζούσης μέρος τῆς ζώνης τῆς πόλεως, ἐφ' ἧς κατὰ νόμον ἀπαγορεύεται ἡ ἀνέγερσις οἰουδὴποτε οἰκοδομήματος, ἐπιτρέπεται δὲ ἐξαιρετικῶς νὰ ἀνεγερθῶσι μόνον τὸ κατάστημα τῶν Ὀλυμπίων, τὰ παραρτήματα καὶ τὰ περιφράγματα αὐτοῦ, δὲν προέβητο νὰ ὀρίσῃ τὴν ἐκτασιν ταύτην ὡς σταθερὰν καὶ ἀμετάβλητον κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ζώνην τῆς πόλεως, ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπηται ἐφεξῆς ἢ διὰ Β. Διατάγματος ἐπέκτασις τοῦ σχεδίου ταύτης, μετατιθεμένης οὕτως ἐκείνης εἰς ἀπώτερον σημείον. Καὶ ἂν δὲ ὑποτεθῇ ὅτι ὁ νόμος οὗτος ἔχῃ τὴν ἔννοιαν ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν ἐπὶ τῆς εἰρημένης ἐκτάσεως ἀνέγερσιν ἄλλων οἰκοδομῶν καὶ ἐν τῇ περιπτώσει, κατὰ τὴν ὁποίαν διὰ μεταγενεστέρως ἐπέκτασεως τοῦ σχεδίου ἤθελε παύσει αὕτη νὰ ἀποτελῇ μέρος τῆς ζώνης καὶ ἤθελε περιληφθῇ ἐντὸς τοῦ ἐγκεκριμένου σχεδίου τῆς πόλεως, φανερόν εἶναι ὅτι ἡ ἔννοια αὕτη τοῦ νόμου δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἰσχὺν εἰμὴ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς προηγουμένης ἀποζημιώσεως τῶν ιδιοκτητῶν, συμφώνως τῷ ἀρθρῳ 17 τοῦ Συντάγματος, κατὰ τὸ ὅποιον οὐδεὶς λόγῳ δημοσίας ἀνάγκης στερεῖται τῆς ιδιοκτησίας του κατ' ἀκολουθίαν δὲ καὶ τῶν ἐκ ταύτης ὠφελημάτων ἄνευ

προηγούμενης αποζημιώσεως στερησιν δὲ τῆς χρήσεως τῆς ιδιοκτησίας ἀποτελεῖ ἢ εἰς τοὺς κυρίους τοῦ γηπέδου ἀπαγόρευσις τῆς ἀνεγέρσεως οἰκοδομῶν, καίπερ περιλαμβανομένου ἐντὸς τοῦ ἐγκυριμένου σχεδίου, ἐπομένως ὁ τρίτος εἶναι ἐπίσης ἀπορριπτέος.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας διὰ τῆς πρώτης ὑπ' ἀριθ. 2064 ἀποφάσεώς του ἐδέχθη ὅτι τὸ νόμῳ ἐπιτραπὸν ἢ μὴ τῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ γηπέδου ἀνεγέρσεως οἰκοδομῶν λόγῳ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐκτελέσεως ἐξωραϊστικῶν ἔργων δὲν ἀπέκλειε τὴν ἀνθρώπων τῆς διὰ τὴν παρεμπόδισιν τῆς χρήσεως του προσγενομένης αὐτοῖς ζημίας συμφώνως τῇ ἡδὴ μνηθείσῃ διατάξει τοῦ Συντάγματος, ἐπομένως ὁ δεύτερος, κατὰ τὸν ὁποῖον διὰ τῶν τελευταίων του τὸ δικαστήριον κρίναν ὅτι τὸ γηπέδον ἦτο οἰκοδομήσιμον, διότι περιελήφθη ἐντὸς τοῦ σχεδίου, ἐν ᾧ πράγματι προωρίσθη οὐχὶ ὡς τοιοῦτον ἀλλ' ἐξωραϊστικά ἔργα τοῦ Ζαππείου, παρεβίασε τὰ τελεσιδικίως κριθέντα, εἶναι ἀπορριπτέος καὶ μάλιστα ἀφ' οὗ ἡ πρώτη δὲν περιέχει διατακτικὸν περὶ τῶν εἰσοδημάτων, τὸ δικαστήριον δὲ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 391, κατὰ τὴν ἐπίσης ἀνεξέλεγκτον περὶ τούτου κρίσιν του τὴν ἐθεώρησεν ὡς προδικαστικὴν καὶ ἐπομένως ἀνακλητέαν. (*)

Ἀριθ. 393 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ

Κατάσχεσις ἢ ἐκχώρησις χρημάτων ὀφειλομένων ὑπὸ Δημοσίου. - παρὰ τίτλ. - γνωστοποιήσις ἀρμοδίῳ ὑπουργείῳ. - παρακαταθήκη παρὰ τελωνείῳ. - καταστροφὴ. - εὐθύνη.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 86 τοῦ περὶ Λογιστικῆς τοῦ Κράτους Νόμου, πᾶσα κατάσχεσις χρημάτων ὀφειλομένων ἀπὸ τὸ Δημόσιον, πᾶσα δῆλωσις τῆς παραχωρήσεως ἢ μεταβιβάσεως αὐτῶν εἰς τρίτα πρόσωπα καὶ ἐν γένει πᾶσα πράξις τείνουσα νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πληρωμὴν αὐτῶν, πρέπει νὰ γίνεται παρὰ τοῖς ταμίαις ἐκείνοις, πρὸς τοῦ ὁποῖου ἐκδίδονται τὰ περὶ πληρωμῆς αὐτῶν ἐντάλματα, ἀλλ' εἰδοποιεῖται συγχρόνως καὶ τὸ Ὑπουργεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάγεται ἡ δαπάνη, ἐπὶ τῆς πληρωμῆς τῆς ὁποίας γίνεται ἡ κατάσχεσις. Πᾶσα κατάσχεσις ἢ δῆλωσις, γενομένη κατ' ἄλλον τρόπον εἶναι ἄκυρος καὶ θεωρεῖται ὡς μηδέποτε λαβοῦσα χώραν. Ὅθεν κατὰ ταῦτα, ἰσχυρισμένου μὲν τοῦ Δημοσίου, καθ' ᾧ ἐμφαίνεται ἐκ τῶν προτάσεων του τῶν ὑποβληθεῖσιν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν, κατὰ τὴν συζήτησιν καθ' ἣν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐξετάσθη, ὅτι τὴν ἐπίδικον ἀπαίτησιν των πρὸ ταύτης ἐξεχώρησαν εἰς τὴν ἐν Τεργέστη ἐδρεύουσαν εταιρίαν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀδριατικὴ Ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρεία», μὴ ὁρίσαντος ὅμως ὅτι κατὰ τὴν γνωστοποίησιν τῆς μεταβιβάσεως ταύτης ἐτηρήθησαν αἱ διατυπώσεις αὐταί, ὁρθῶς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας παρήλθεν ἐν σιγῇ τὸν ἰσχυρισμὸν του τούτου, καθ' ὃ ἄριστον, καὶ ὁ πρῶτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος εἶναι ἀπορριπτέος.

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ἐν σελ. 284 ΧVII 1523 Ε, Α.

Ἐπειδὴ βάσις τῆς ἀγωγῆς εἶναι ἡ πρὸς ἀποζημιώσιν τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν ἀναιρεσιδλήτων εὐθύνη τοῦ Δημοσίου ἐκ σχέσεως συμβατικῆς, ἥτοι τῆς ἐν ταῖς ἀποθήκαις τοῦ τελωνείου Πατρῶν παρακαταθέσεως ἐμπορευμάτων του, ἔστω καὶ ἐξηναγκασμένως, ἐπομένως ἀφ' οὗ τὸ Δημόσιον δὲν ἰσχυρίσθη ὅτι ἡ καταστροφὴ αὐτῶν ἦτο τυχαία, αἱ διατάξεις τῶν Νόμων Πανδ. 15 § 1 (4.3) 4 (43.16) καθ' οὓς τὰ νομικὰ πρόσωπα ἐκ τοῦ δόλου τῶν ἀντιπροσώπων δὲν εὐθύνονται ἢ ἐφ' ὅσον κατέστησαν πλουσιώτερα, ἐν προκειμένῳ δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ὁ δεύτερος εἶναι ἐπίσης ἀπορριπτέος

Ἀριθ. 394 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Κατάσχεσις χειρὶ τρίτου. - δῶλῳδις ἐνώπιον γραμματέως. - ἀρμοδιότης.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 928 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀναγράφον, ὅτι ὁ τρίτος, εἰς χεῖρας τοῦ ὁποῖου ἐπεβλήθη συντηρητικὴ κατάσχεσις, ὀφείλει νὰ κάμῃ τὴν δῆλωσιν του περὶ τῶν πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἔχει εἰς χεῖρας ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν πρωτοδικῶν ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου τῆς κατοικίας του, προδήλως ἐννοεῖ τὸν γραμματέα τῶν πρωτοδικῶν τῆς κατοικίας τοῦ δηλοῦντος, πρὸς εὐχερεστέραν ἐνάσκησιν τῆς δηλώσεως, ὅταν ὁ τρίτος οὗτος δὲν κατοικῇ ὅπου ἐδρεύει τὸ δικαστήριον, εἰς ὃ εἰσῆχθη ἡ ἀγωγή περὶ κύρους κατασχεσεως. Ὅθεν τὸ δικάσαν πρωτοδικεῖον, ἀποφηνάμενον ἄκυρον τὴν δῆλωσιν τοῦ ἀναιρεσιδόντος Δημοσίου, ὡς μὴ γενομένην ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν Πρωτοδικῶν Ἡλείας, εἰς ὃ εἰσῆχθη ἡ περὶ κύρους τῆς κατασχεσεως ἀγωγή, ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἐνθα ἐδρεύει τὸ Δημόσιον, παρεβίασε τὴν ἄνω παρατεθεῖσαν διάταξιν τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας (*).

Ἀριθ. 395 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Τελωνοφυλακία. - ὑπηρεσία. - προδμέτρησις δυνταξίῳ χρόνῳ. - ὄροι.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν Νόμον ΑΘΚΑ' τοῦ 1891 περὶ συστάσεως τελωνειακῶν θέσεων (ἐδάφιον α' τοῦ ἁρθροῦ 6), ὁ ἐν τῇ τελωνοφυλακῇ χρόνος τῆς ὑπηρεσίας προσμετρεῖται εἰς τὸν πρὸς σύνταξιν ἀπαιτούμενον χρόνον, ἐὰν οἱ τελωνοφύλακες διατεσωσιν ἐπὶ τριετίαν τοῦλάχιστον εἰς τὰς ἐν ἐδαφίοις α' καὶ ια' κατονομαζόμενας θέσεις, οὐδεμίαν δὲ διάκρισιν γίνεται ἐν τῷ νόμῳ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοιαύτην προσμέτρησιν μεταξὺ τελωνοφυλάκων πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου προαχθέντων εἰς συνταξίμους τελωνειακὰς θέσεις, περὶ ὧν τὰ ρηθέντα ἐδάφια καὶ τελωνοφυλάκων διατελούντων τοιούτων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ κατὰ τὴν δημοσιεύσιν αὐτοῦ, ἀποκτησάντων δὲ τὰ πρὸς προαγωγὴν πρόσοντα δυνάμει τοῦ νόμου τούτου. Ὅθεν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλο-

(*) Πρὸλ. καὶ 268 Α. Π. σελ. 146 παρόντος τόμου.

μηνής αποφάσεως του άποφηνάμενου ότι προς άπονομήν συντάξεως εις τόν άναιρεσιδλήτον διατελέσαντα επί τριετίαν τελωνειακόν υπάλληλον υπό τó κράτος του ΑΒΚΑ΄ Νόμου, δέον νά προσμετρηθῇ ó χρόνος τῆς ύπηρεσίας του ως τελωνοφύλακος, όρθως ήρμήνευσε και έφήρμωσε τās άνωτέρω παρατεθείσας διατάξεις του νόμου και άπορριπτός ως μη βάσιμος ό περί του έναντίου λόγος τῆς άναίρεσεως του Δημοσίου.

Άρθ. 396 (1906) Τμ. Α΄

Εισηγητής ό άρεοπαγίτης κ. Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Επίκλησις συμβολαίων προς νομιμοποιήσιν. - άνεξέλεγκτος έκτίμησις. - ού διάταξις περιττέρω άποδείξεων. - μεταβιβάσις άκινήτων. - ού δυνατό ή πόδεξις τεκμηρίοις. - προσεπικλησις. - μη εμφάνισις. - μη άπαγγελία συνεπειών. - ούκ επίκλησις υπό άντιδικου προσεπικαλέσαντος.

Επειδή ό άναιρεσιών έσθήριξε τήν ιδιότητα αυτού, ως ειδικού διαδόχου τῆς άρχικώς έναγυούσης Ε. Κ^{***} επί του διεκδικηθέντος υπό ταύτης μέρους των έν τῇ άγωγῇ περιγραφόμενων άκινήτων κτημάτων και τήν υπό τήν ιδιότητα ταύτην νομιμοποίησιν αυτού προς έπάνάληψιν τῆς δίχης επί του.... συμβολαίου και του.... συμβολαίου, οι δέ άναιρεσιδλήτοι απέκρουσαν τήν ιδιότητα ταύτην του άναιρεσιόντος ως ειδικού διαδόχου, άμφισβήτησαντες ότι έν τοῖς εῖρημένοις συμβολαίοις πρόκειται περί των επίδικων κτημάτων, τó δέ έφετεϊόν διά τῆς προσβαλλομένης αποφάσεως, έν τῷ συνόλω έκτιμήσαν τὰ συμβόλαια ταύτα, έκρινεν, έν τῇ άνεξέλεγκτῳ έξουσίᾳ του, ότι διά μέν του δευτέρου ή Ε. Κ^{***} παρεχώρησε τῷ άναιρεσιόντι Δ. Θ^{***} τὰ έν αὐτῷ περιγραφόμενα οικόπεδα ως ἤδη άνήκοντα αὐτῇ καθό πωληθέντα εις αὐτόν διά του πρώτου συμβολαίου, έκ δέ του συμβολαίου τούτου, ἦτοι έκ τῆς έν αὐτῷ έλλείψεως πάσης μνείας περί τῆς ἤδη ύφισταμένης περί διεκδικήσεως δίχης και έκ τῆς διαφορᾶς των έν τῷ συμβολαίῳ τούτῳ όρίων του πωληθέντος άγρου προς τὰ κατά τήν άγωγήν όρια των δι' αὐτῆς διεκδικουμένων κτημάτων, ούδαμῶς άποδεικνύεται ότι εις τόν άναιρεσιόντα μετεβιβάσθησαν υπό τῆς Ε. Κ^{***} τὰ υπό ταύτης διεκδικούμενα κτήματα, οὕτω δ' άποφηνάμενον τó έφετεϊόν, οὔτε εξ έπαγγέλματος άνεπλήρωσεν ισχυρισμούς, μη προταθέντας υπό των άναιρεσιδλήτων, άφ' οὗ δέν έπρόκειτο περί ισχυρισμῶν αὐτῶν, αλλά περί άρνήσεως των στοιχείων τῆς του άναιρεσιόντος νομιμοποίησεως, οὔτε έκ δικαστικῶν τεκμηρίων συνήγαγε τήν έλλειψιν τῆς νομιμοποίησεως, άλλ' εξ αὐτῶν των επικληθέντων υπό του άναιρεσιόντος συμβολαίων και τῆς έκτιμήσεως αὐτῶν, έν ᾧ άφ' έτέρου του άναιρεσιόντος στηρίζαντος τήν νομιμοποίησιν αὐτοῦ επί μόνων των διαληφθέντων συμβολαίων και έκ τούτων άρτήσαντος τήν άπόδειξιν αὐτῆς, οὐχί δέ και εξ άλλων συμβολαίων, έπεται ότι τó έφετεϊόν, μή κεισθέν έκ των επικληθέντων περί τῆς άξιουμένης νομιμοποίησεως, οὔδε μίαν άλλην άπόδειξιν νά διατάξῃ ώφειλε.

Επειδή, ύποκειμένης συμβάσεως περί μεταβιβάσεως άκινήτων, ἦτις κατά τó άρθρον 42 του άπό

14 Αύγούστου 1836 περί Χαρτοσήμου Νόμου. δέν ἠδύνατο νά τελεσθῇ εἰμή διά συμβολαιογραφικοῦ έγγράφου, έπεται ότι τó έφετεϊόν, μή λαβόν υπ' όψιν το υπό του άναιρεσιόντος επικληθέν δικαστικόν τεκμήριον περί τῆς εις τούτον διά του άνωτέρω συμβολαίου μεταβιβάσεως των επίδικων κτημάτων, τó άρυόμενον έκ του γεγονότος ότι οι κληρονόμοι τῆς πωλητρίας Ε. Κ^{***}, προσεπικληθέντες υπό των άναιρεσιδλήτων έν τῇ δίχῃ, όπως παραστήσωσι τὰ επί των επίδικων δικαιώματά των, δέν ένεφανίσθησαν, ούδαμῶς έσφαλεν, άφ' οὗ κατά τó άρθρον 266 τῆς Πολ. Δικονομίας τὰ δικαστικά τεκμηρια δέν είναι δεκτά εἰμή καθόσον είναι δεκτοί και οι μάρτυρες, τó δέ μέσον των μαρτύρων άπεκλείετο επί του προκειμένου κατά τόν νόμον.

Επειδή τó έφετεϊόν, κατά τὰ άνωτέρω, άπεφηνάτο ότι ό άναιρεσιών δέν είναι ειδικός διάδοχος τῆς Ε. Κ^{***}, έκ δέ του γεγονότος ότι οι άναιρεσιδλήτοι προσεπικάλεσαν εις τήν δίχην τούς κληρονόμους τούτους ως κεκτημένους τó δικαίωμα τῆς τριτανακόπῃς, και οὔτοι δέν ένεφανίσθησαν, δέν παράγεται υπέρ του άντιδικου του προσεπικαλέσαντος λόγος άναίρεσεως, ως παραλιπόντος του έφετεϊου νά άπαγγείλῃ ως προς τούς μή έμφανισθέντας τήν συνέπειαν του άρθρ. 232 έδ. 2 τῆς Πολ. Δικον., ότι τούτέστιν στεροῦνται οὔτοι του δικαιώματος τῆς τριτανακοπῆς, διότι και άν ύποτεθῇ ότι τó έφετεϊόν ώφειλε νά άπαγγείλῃ τήν συνέπειαν ταύτην, ή παράλειψις δέν άφορᾷ εις τὰς σχέσεις μεταξύ των κυρίων διαδίκων, άλλ' εις τās μεταξύ του προσεπικαλέσαντος και του προσεπικληθέντος.

Επειδή των άναιρεσιδλήτων άμφισβήτησαντων, κατά τὰ εῖρημένα, τήν ιδιότητα του άναιρεσιόντος ως ειδικού διαδόχου τῆς Ε. Κ^{***}, τó έφετεϊόν, πρόβαν εις τήν έρευναν τῆς ιδιότητος ταύτης και άποκρούσαν αὐτήν ως μη άποδεικνυομένην, δέν έδέχθη ένστασιν των άναιρεσιδλήτων και δῆ έκ δικαιώματος τρίτου, ἦτοι των κληρονόμων τῆς Ε. Κ^{***} Εὐγ. Κ^{***}, άλλά καθ' ἣν είχε ύποχρέωσιν έκ του άρθρου 68 τῆς Πολ. Δικον., άπεφάνθη περί τῆς νομιμοποίησεως του άναιρεσιόντος, ἥς τὰ πραγματικά στοιχεία δέν συνωμολογήθησαν υπό των άναιρεσιδλήτων.

Άρθ. 398 (1906) Τμ. Α΄

Εισηγητής ό άρεοπαγίτης κ. Γ. ΦΑΣΙΛΑΚΗΣ

Επαγωγή και έπιβολή όρκου περί παντός γεγονότος. - έπιβολή όρκου. - άνάκλησις. - επίκλησις μη πόδεως ως τεκμηριον.

Επειδή, κατά τó άρθρ. 351 Πολ. Δικονομίας, όρκος δύναται νά έπαχθῇ πάντοτε και κατά πάσαν στάσιν τῆς δίχης, εἴτε υπάρχουσιν εἴτε μη έτεραί άποδείξεις, περί παντός άποδεικτέου πράγματος, έφ' όσον ειδικοί νόμοι δέν έπιβάλλουσιν ώρισμένον τρόπον άποδείξεως, έν προκειμένῳ δέ, έν ᾧ ως προκύπτει έκ τῆς προσβαλλομένης αποφάσεως και τῆς πρό ταύτης έκδοθείσης, ό ένάγων έκκαλῶν και άναιρεσιών άντί τῆς μαρτυρικῆς άποδείξεως επήγαγεν όρκον εις τόν έναγόμενον περί τῆς βάσεως ἥ: άγωγῆς του, δν έπέβαλεν ή πρό ταύτης υπ'

ἀριθ. 3291 ἀπόφασις, τὸ πρωτοδικεῖον, ὡς ἐφετεῖον δικάσαν, ἀνεκάλυψε τὸν προηγουμένως διατυπωθέντα ὅρκον, ἐξετίμησε τὰς μαρτυρικές ἀποδείξεις καὶ ἀπέρριψε τὴν ἐφ᾽ ἑσιν καὶ τὴν ἀγωγὴν, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐπικληθέν τεκμήριον ἐκ τῆς μὴ δόσεως τοῦ ὅρκου περὶ τῆς ἀληθείας τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς. Ἀλλ' οὕτως ἀποφηνάμενον προσέκρουσεν εἰς τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 351 καὶ 352 Πολ. Δικονομίας καὶ κατέστησεν ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του, δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 807 ἐδ. 7 τῆς Πολιτικής Δικονομίας.

Ἀριθ. 399 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Γ. ΦΑΣΙΛΑΚΗΣ

Ἐκτιμηθὲς ὁρκοδοσίας. - ἀνεξέλεγκτον. - ἐκδοχὴ οὐκ ὀρθῆς συμφωνίας. - περιττὴ ἔρευνα ἐπιδοθητικῆς βάσεως ἐπὶ ἀποζημιώσεως. - ἐκκλητος δίκην. - νέα ἐκτιμηθὲς ἀποδείξεις καὶ ἐπιβλυνθέντος ὅρκου. - ἀναγνωρίσις. - ἰδία βάσις ἐννόμου οὐδέως.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἀναιρεσιβαλλομένων ὑπ' ἀριθ. 319 τοῦ 1901 καὶ 1530 τοῦ 1903 ἀποφάσεων, διὰ τὸ κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς περὶ πληρωμῆς προμηθείας εἰς τὸν ἐνάγοντα, ἀγοράσαντα σταφιδοκαρπὸν, κατ' ἐντολὴν τοῦ ἐναγομένου, τὸ ἐφετεῖον διὰ μὲν τῆς πρώτης ὑπ' 419 ἐδέχθη ὡς ὀρθῶς γενομένην ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου τὴν ἐκτίμησιν τῶν πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ θέματος τούτου προσαχθεῖσιν ἐπιστολῶν τοῦ ἐναγομένου καὶ ὀρθῶς ἐπιβληθέντα τῷ ἐναγομένῳ ἀπαλλοτρίωτον ὅριον, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1530 ἐξετίμησε τὸ περιεχόμενον τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὁρκοδοσίας, καθ' ὃ ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὅρκου ὅτι ἡ συμφωνία περὶ προμηθείας ἐγένετο πρὸς δύο δραχμάς κατὰ χιλιάλιτρον σταφίδας. Οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀπήντησεν εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐνάγοντος καὶ νῦν ἀναιρεσεῖντος ὅτι διὰ τοῦ ὅρκου δὲν ὁμολογήθη ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ συμφωνία πρὸς τέσσαρας δραχμάς κατὰ χιλιάλιτρον καὶ ὅτι ἡ ἐν τῷ ὅρκῳ προσθήκη τοῦ ὁμώσαντος δὲν μετέβαλεν οὐσιωδῶς τὸ θέμα τοῦ ὅρκου καὶ ἐπομένως δὲν ὑπάρχει ἀναιτιολόγητον, ἀφ' ἑτέρου δὲ δεχθὲν προκύπτουσαν ἐκ τοῦ ὅρκου τὴν συμφωνίαν πρὸς δύο δραχμάς τὸ χιλιάλιτρον, ἐξετίμησε τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου τῆς ὁρκοδοσίας, ἡ δὲ ἐκτίμησις αὕτη, ἀναγομένη περὶ πραγματικὰ γεγονότα, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς μὴ προσβάλλουσα κανόνα τοῦ δικαίου κατ' ἀκολουθίαν οἱ σχετικοὶ λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ τῶν προσθέτων, οἱ εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς προμηθείας ἀναγόμενοι, δὲν κρίνονται βάσιμοι.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, κατὰ τὸ τελευταῖον μέρος τῆς ἀνω σκέψεως, δεχθὲν ὅτι ἡ περὶ προμηθείας συμφωνία συνετελέσθη πρὸς δύο δραχμάς κατὰ χιλιάλιτρον, δὲν ὥρκει νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἐπιδοθητικὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς ὅτι ἡ προμήθεια κατ' ἔθιμον ἢ κατ' εὐλογίαν καὶ δικαίαν συνήθειαν προσδιορίζεται πρὸς τέσσαρας δραχμάς, διότι τοῦτο ἐρευνᾶται ὡς ἀπαραίτητον τὰ συμβαλλόμενα μέρη καὶ παρίσταται ἀνάγκη τῆς ἀνευρέσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς μὴ ῥητῶς ἐκφρασθείσης περὶ τούτου βουλήσεως.

Οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον καὶ τὸ ἐφετεῖον οὐδὲως ἤμαρτε καὶ ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως καταπίπτει.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τῶν 400 δραχμ. ὃς ὁ ἐναγόμενος ἀναιρεσιβλητὸς ἰσχυρίσατο ὅτι ἀπέστειλε τῷ ἐνάγοντι καὶ ἐν ᾧ οὗτος τὰς παρέλαβε δὲν τὰς ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐναπομείναντος καὶ αἰτουμένου ποσοῦ, τὸ ἐφετεῖον δὲν ἐποίησατο καὶ ἰδίαν ἐκτίμησιν τῶν ἀπὸ 21 Μαΐου 1895 ἐπιστολῶν τοῦ ἰδίου ἐνάγοντος ἀλλ' ἀνηρέθη ἀπλῶς εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ ἐπιβληθέντα καὶ δοθέντα ἀναπληρωτικὸν ὅρκον ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, εἰς δὲν κατέληξε τὸ τὸ πρωτοδικεῖον μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἐπιστολῶν τούτων. Ἀλλ' οὕτω κρίναν προσέκρουσεν εἰς τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 776 Πολ. Δικο., καθ' ἣν οἱ ἐφέται ποιοῦνται ἰδίαν ἐκτίμησιν τῶν παρὰ τοῦ πρωτοδικείου ἐκτιμηθεῖσιν ἀποδείξεων, καθὼς καὶ εἰς τοὺς περὶ ἀποδείξεως ὁρισμοὺς τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ κατὰ Ν. 1 Πανδ. 42. 2 ἡ ἀναγνώρισις ἀποτελεῖ ἰδίαν βάσιν ἐννόμου ἐνοχικῆς σχέσεως, καθ' ἣν δὲν ἐρευνᾶται πλέον ἐὰν ἡ ἀναγνωρίζουσα ἀπαιτησις συμφωνῇ πρὸς τὴν πραγματικὴν καὶ τὴν τυπικὴν κατάρτισιν τῆς προϋπάρχουσας ἐνοχικῆς, ἀλλ' ἐκζητοῦνται τὰ διὰ πᾶσαν δικαστικὴν πρᾶξιν ἀπαιτούμενα στοιχεῖα, ἥτοι ἡ ἱκανότης πρὸς τὸ διαθέτειν τοῦ ἀναγνωρίζοντος, ἡ σπουδαιότης καὶ ἡ ἐλευθερία περὶ τὸ ὁμολογούμενον ἀντικείμενον καὶ ἡ προσήκουσα δήλωσις πρὸς τὸ ἀναγνωρίζοντα δίκαιον. Ὅθεν τὸ ἐφετεῖον, δεχθὲν διὰ τῶν ἀναιρεσιβληθέντων ἀποφάσεων ὅτι ἡ τοῦ ἐναγομένου ἀναγνώρισις τῆς πληρωμῆς τῶν δημοτικῶν φόρων διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἀγορασθὲν κατ' ἐντολὴν τοῦ ἐναγομένου ποσὸν σταφίδας δὲν ἀπαρτίζει ἰδίαν ἐννομον σχέσιν, ἀποδεικνυομένην διὰ τῶν νομίμων μεσῶν καὶ διὰ τοῦ ὅρκου, ὡς ἐδέχθη ἡ πρώτη ὑπ' ἀριθ. 419 ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου, ἀνακληθεῖσα ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων τοῦ αὐτοῦ ἐφετείου καὶ ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποδεχθῇ ἡ πληρωμὴ τῶν φόρων διὰ τοῦ εἰδικοῦ τρόπου ἀποδείξεως τῆς διὰ διπλοτύπων, παρεβίασε τὴν τε ἀνωτέρω μνησθεῖσαν διάταξιν Ν. 1 Πανδ. 42. 2 καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεων διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἀναιρετέας κατέστησε τὰς ἀνω μνησθείσας ἀποφάσεις, δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 807 § 5 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 400 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΨΑΛΗΣ

Νόμος περὶ καταστάσεως καὶ προδικασμοῦ ἀξιοματικῶν. - ἀγωγή ἐκ παραδιδάσεως. - παραγραφὴ ἐνιαυσία. - ὑπολογισμὸς καὶ ἐναγίς. - ἀλλοτρίωτος ἀποδοχὴ προδικασμοῦ. - προσβολὴ δικαιώματος διὰ πρῶτον. - ἐναγίς παραγραφῆς. - ἀναιτιολόγητον ἐπὶ ἀκινήτου ἰσχυρισμῶν.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ Νόμου ΧΑ' τῆς 29 Ἰουνίου 1877, ὁρίζοντος ὅτι αἱ τῶν στρατιωτικῶν ἐν γένει ἀγωγαὶ κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐνεκα παραδιδάσεως τῶν περὶ προδικασμοῦ ἢ καταστάσεως τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης Νόμου παραγράφονται μετὰ ἐν ἔτος ἀγ'

ἥς κατὰ πρῶτον ἐγεννήθη τὸ πρὸς ἀγωγὴν δικαίωμα, συναγεται σαφῶς ὅτι εἰς τὴν ἐνιαυσίαν παραγραφὴν ὑπεβλήθη τὸ δικαίωμα αὐτὸ καὶ οὐχὶ μόνη ἐκάστη περιοδικὴ χορηγία ἐξ αὐτοῦ τιττομένη ἦτοι μηνιαία μισθοδοσία. Οὕτω δὲ κρίναν καὶ τὸ ἐφετεῖον προσηκόντως ἐφήρμοσε τὸν νόμον αὐτὸν καὶ ἀβάσιμος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως (*).

Ἐπειδὴ, ὡς ἐν τῇ ἀγωγῇ ὁμολογεῖται, ὁ μὲν ἐνάγων προήχθη εἰς λοχαγὸν κατὰ τὴν 19 Σβρίου 1888, οἱ δὲ Σ^α καὶ Γ^α ἐγένοντο λοχαγοὶ κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1886 ὁ πρῶτος καὶ κατὰ Μάρτιον ἰδίου ἔτους ὁ δεύτερος, ἦτοι δύο ἔτη καὶ πλέον πρὸ τοῦ ἐνάγοντος καὶ προεβιάσθησαν εἰς ταγματάρχας κατὰ Μάϊον 1896, παραμειθέντος τοῦ ἐνάγοντος, ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι ὁ προβιβασμὸς αὐτῶν εἰς ταγματάρχας οὐδὲν προσέβαλε δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος, ὡς ὄντος νεωτέρου ἐν τῷ βαθμῷ τοῦ λοχαγοῦ κατὰ δύο ἔτη. Τοιούτοτρόπως δὲ καὶ τὸ ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον οὔτε τῆς ἀγωγῆς τὸ περιεχόμενον ἠλλοίωσεν, οὔτε τὸν περὶ στρατιωτικῶν προβιβασμῶν Νόμον ἠθέτησε, διαγορεύοντα ὅτι αἱ χηρεύουσαι θέσεις ταγματάρχων ἀπονέμονται ἐξ ἡμισείας μὲν κατ' ἀρχαιότητα ἐξ ἡμισείας δὲ κατ' ἐκλογὴν, οὔτε εἰς ἀναιτιολόγητον ὑπέπεσαν. Ἀποδεικνυομένων δὲ τῶν γεγονότων τούτων ἐκ τῆς ἀγωγῆς, δὲν ὑποχρεοῦτο τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ ἄλλην ἀπόδειξιν.

Ἐπειδὴ, ὡς πιστοῦται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον ἐδέχθη, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθεμένων, ὅτι ἡ προσβαλοῦσα τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος πρᾶξις τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας εἶναι τὸ Βασίλ. Διάταγμα τοῦ 1886, δι' οὗ προεβιάσθη μὲν εἰς λοχαγὸν ὁ τότε ὑπολοχαγὸς Τ^α, κατετάχθη δὲ εἰς τὸν στρατὸν μὲ τὸν βαθμὸν λοχαγοῦ ὁ Γ^α, καὶ ὅτι ἔκτοτε ἐγεννήθη τὸ πρὸς ἀγωγὴν δικαίωμα αὐτοῦ, ὡς παροραθέντος ἐν τῷ βαθμῷ τοῦ ὑπολοχαγοῦ, καίπερ ὄντος ἀρχαιότερου ἀμφοτέρων τῶν προβιβασθέντων. Ἀπορρίψαν ἄρα τὴν προκειμένην ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος ὡς παραγεγραμμένην, διότι ἡγέρθη μετὰ πολλὰ ἔτη ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω προσβολῆς τοῦ δικαιώματος του, ἦτοι ἀπὸ τοῦ προβιβασμοῦ τοῦ Τ^α εἰς λοχαγὸν καὶ τῆς κατατάξεως τοῦ Γ^α εἰς τὸν στρατὸν μὲ τὸν βαθμὸν λοχαγοῦ, πληρέστατα συνεμορφώθη πρὸς τὸν ἀνωτέρω νόμον ΧΛ τοῦ 1877.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἀληθές ὅτι δὲν ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἐφετείου ἀπάντησις εἰς τὸν περὶ δεικασμένου ἰσχυρισμὸν αὐτοῦ, ὅν ὁρίζει, οὐδεμία ἐντεῦθεν ἐπεγένετο ζημία, διότι, ὡς ἐκτίθεται τὸ δεικασμένον τοῦτο ἐν τῷ τρίτῳ λόγῳ τοῦ προσθέτου δικογράφου, συνίσταται εἰς τὴν ἀπορρίψιν τῆς προτέρας ἀπὸ 8 Ἀπριλίου 1892 τοῦ ἐνάγοντος ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου, ὡς προβιβασάντος παρανόμως εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ λοχαγοῦ τοὺς προειρημένους δύο, ἐν ᾧ ἦσαν νεώτεροι τούτου ὑπολοχαγοί, ἐκ τῆς ἀπορρίψεως ὅμως τῆς ἀγωγῆς ἐκείνης, ὑπὸ οἰασθήποτε καὶ ἂν συνοδεύεται αἰτιολογίας τῆς ἀπο-

φάσεως, δὲν δύναται νὰ ἀντλήσῃ δικαίωμα πρὸς ἀποτροπὴν τῆς παραγραφῆς, εἰς ἣν ὑπέκυψεν ἡ προκειμένη ἀγωγὴ κατὰ τοῦ Δημοσίου περὶ ἀποζημιώσεως διὰ παράβασιν τοῦ πρὸς προβιβασμὸν δικαιώματος του, ὡς ρητῶς διακελεύει τὸ ἄρθ. 157 Πολ. Δικονομίας καὶ ὁ Ν. 16 Π.(44: 2) Β.(51:2) 14. Ἡ ἔλλειψις δὲ αἰτιολογίας ἐπὶ τοιούτου ἀχρήστου ἰσχυρισμοῦ δὲν δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν.

Ἀριθ. 400 (1907) Τ.μ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΥΑΛΗΣ

Νόθον τέκνον ὀθωμανὸν τὸ θρησκεισμα καὶ τὴν ἰθαγένειαν. - ἀναγνωρίσας ὑπὸ χριστιανοῦ ὀθωμανοῦ ὑπηκόου. - ἀποκτηθὶς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας πρὸ θανάτου. - κληρονομία ἐπὶ ἀκινήτων ἐν Αἰγύπτῳ. - ἀνύπαρκτη ἀναιτιολόγητα. - ἀστυκὸς αἰγυπτιακὸς κώ. διξ. - μικτὸς κώδιξ. - περιπτώσεις ἰσχύος ὡς ἡμεδαποῦ. - διατάξεις ἀποδείξεων περὶ αὐτῶν. - οὐκ ἀναγκαῖα εἰδικὴ μνηστία ληφθέντων ὑπ' ὀφει ἐγγράφων. - ἐκτιμήσεις ἀλλογλωσσῶν ἐγγράφων ὡς ἐπικαλεῖται αὐτὸ ὁ ἐπικαλούμενος. - ἐρμηνεία ἀλλοδαποῦ νόμου. - ἀνεξέλεγκτον. - ἡμαρτημέναι περιόσαι δκέψεις.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τῆς προηγηθείσης ὑπ' ἀριθ. 415 τοῦ 1902 ὁμοίας τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν, ὑπεχρεώθη ν' ἀποδείξῃ ὁ ἀναιρέσεων ὅτι ἡ ἐνώπιον δύο μαρτύρων ἡ οἰασθήποτε δημοσίως ἀρχῆς γενομένη ἐν τῇ αἰγυπτιακῇ χώρᾳ δήλωσις περὶ ἀναγνωρίσεως νόθου τέκνου ὀθωμανοῦ τὸ τε δόγμα καὶ τὴν ἰθαγένειαν ὑπὸ ὀθωμανοῦ μὲν ὑπηκόου, χριστιανοῦ δὲ τὸ θρησκεισμα, προσδίδει εἰς τὸ ἀναγνωρισθὲν τέκνον κληρονομικὰ δικαιώματα κατὰ τὸν αἰγυπτιακὸν νόμον ἐπὶ κληρονομίας ἐξ ἀκινήτων τῆς κατηγορίας χαράτσι, ἐν Αἰγύπτῳ καιμένων, ἀνηκόντων εἰς τὸν ἀναγνωρίσαντα, ὅστις κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου του εἶχεν ἀποκτήσει τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν. Ὅθεν οἱ λόγοι ἀναιρέσεως, ὅτι δὲν διετάχθη ἀπόδειξις 1) περὶ τοῦ ἂν ἡ ἐνώπιον τῆς προξενικῆς ἀρχῆς ἐν Αἰγύπτῳ ἀναγνώρισις φυσικοῦ τέκνου δημιουργῇ ὑπὲρ αὐτοῦ κληρονομικὰ δικαιώματα ὡς πρὸς τὰ ἐν Αἰγύπτῳ ἀκίνητα χαράτσι καὶ 2) περὶ τῆς ἰσχύος καὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ ἁρθρου 361 τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Νόμου εἰδικῶς προνοοῦντος περὶ τῆς προκειμένης σχέσεως εἰσὶν ἀνυπόστατοι, διότι ρητῶς ταῦτα ἐν τῷ θέματι περιέχονται.

Ἐπειδὴ, ὡς πιστοῦται ἐκ τῆς δευτέρας σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον θεωροῦν ὡς ἀμετακλήτως ἐκδικασθέντα ὑπὸ τῆς προτέρας ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἐφ' ὅσον δὲν ἀνηρέθη, τὰ ζητήματα τῆς ἰθαγενείας τῶν μερῶν, τοῦ θρησκευτικοῦ αὐτῶν δόγματος, ὡς διαλαμβάνεται ἐν τῷ ἀνωτέρῳ θέματι, καὶ τῆς ἀναγνωρίσεως νόθου τέκνου ἐν ταῖς μὴ χριστιανικαῖς χώραις τῆς Ἀνατολῆς, ὡς διεπομένης ὑπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ Βυζαντινοῦ Νόμου, μὴ προσβιδόντος εἰς τὴν ἀναγνώρισιν κληρονομικὰ δικαιώματα, ἀπορίπτει ὡς ἀπαράδεκτους πάντας τοὺς ἀντιθέτους ἰσχυρισμούς. Ἐντεῦθεν ἔπεται, ὅτι ἐλήφθησαν ὑπ'

(*) Πρὸβλ. τὰς ἐν σελ. 364 ΧΥ ὑπὸ τὴν 1848 Ε. Α. συμπεριλαμβανόμεναι σημειώσεις μας.

ᾧφει καὶ ἀπερρίφθησαν οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος περὶ τοῦ ὅτι ὁ Βυζαντινὸς Νόμος ἀπονέμει εἰς τὴν ἀναγνώρισιν κληρονομικὰ δικαιώματα καὶ περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἀναγνώρισις ἐγένετο κατὰ πολίτου Ἑλλήνου καὶ ἔδει νὰ κριθῇ κατὰ τὸν ἑλληνικὸν νόμον. Οὐδὲν ἄρα ὑπάρχει ἀναιτιολόγητον. Ὁ τελευταῖος μάλιστα ἰσχυρισμὸς, μεταβάλλων προδήλως τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, ἐν ἣ ῥητὴς ὁμολογεῖ ὅτι ἡ μὲν ἀναγνώρισις ἐγένετο δις μέχρι τῆς 4ης Ἰουνίου 1889, ὁ δὲ κατῆρ του ἀπέκλεισε τὴν ἑλληνικὴν ὑπηκοότητα τῇ 7)19 Ἀπριλίου 1890, ἤτοι μετὰ ἐν καὶ πλέον ἔτος ἀπὸ τῆς τελευταίας ἀναγνώσεως, ἦτο ἀπορριπτέος καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος. Ἡ δὲ ἑλλειψὶς αἰτιολογίας ἐπ' αὐτῷ ὡς ἀχρήστου δὲν τίεται λόγον ἀναιρέσεως καὶ ἂν τυχὸν ὑπῆρχεν αὕτη.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὁτι κακῶς διετάχθη ἡ ἀνωτέρω ἀπόδειξις, διότι εἰς τὸν διέποντα τὴν προκειμένην σχέσιν αἰγυπτιακὸν νόμον παραπέμπει τὸ ἄρθρον 77 τοῦ Μικτοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐν ἀποδείξει ἡ Ἑλλάς διὰ συμβάσεως μετὰ τῆς αἰγυπτιακῆς κυβερνήσεως, κυρωθείας διὰ νόμου, οὐ ἔνεκα θεωροῦνται καὶ ὁ Μικτὸς καὶ ὁ Αἰγυπτιακὸς Κώδιξ ὡς ἑλληνικοὶ νόμοι ἐστὶν ἀδόσιμος, διότι ὁ Νόμος ΦΟΗ' τοῦ 1877, δι' οὗ περιωρίσθη ἡ δικαστικὴ δικαιοδοσία τῶν ἐν Αἰγύπτῳ προξενικῶν ἀρχῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ προσεχώρησεν ἡ Ἑλλάς εἰς τὴν σύστασιν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ μικτῶν δικαστηρίων, ὑπήγαγεν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν τὰς μεταξὺ ἐγγωρίων πρὸς Ἑλληνας καὶ τὰνάκαλιν, ξένων πρὸς Ἑλληνας καὶ τὰνάκαλιν διαφορὰς καὶ μόνον κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν σχέσεων αὐτῶν οἱ νόμοι τῶν μικτῶν δικαστηρίων θεωροῦνται ὑποχρεωτικοὶ ὡς ἑλληνικοὶ πρὸς τοὺς εἰς αὐτὰ δωσιδικουντας Ἑλληνας. Μὴ προκειμένης ὁμως νομικῆς σχέσεως ὑπαγομένης εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν μικτῶν δικαστηρίων, οἷα ἐστὶν ἡ ἐπίδικος, καθ' ἣν οἱ διάδικοι ὡς Ἑλληνες δωσιδικοῦσιν ἐνώπιον τῶν ἐν Αἰγύπτῳ προξενικῶν ἀρχῶν τῆς Ἑλλάδος, οὔτε ὁ Μικτὸς Ἀστικὸς Κώδιξ οὔτε ὁ Αἰγυπτιακὸς Ἀστικὸς Κώδιξ, ὅσαίς εἰς αὐτὸν παραπέμπει, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἑλληνικοί, ὥστε νὰ τοὺς ἐφαρμόζωσιν οἰκοθεν αἱ προξενικαὶ ἀρχαὶ ἢ τὰ ἐν Ἑλλάδι δικαστήρια ἐπὶ τῶν δικαζομένων ἑλλήνων ὑπηκόων. Ὁρθῶς ἄρα καὶ συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 245 καὶ 248 τῆς Πολιτ. Δικονομίας διετάξε τὸ ἐφετεῖον ἀποδείξας περὶ ὑπάρξεως καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Νόμου.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν προτάσεων τῶν ἀναιρεσιδλήτων, ἐφ' ὧν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, οὐδόλως συνάγεται ὅτι ὁμολόγησαν οὗτοι ὅτι ἡ ἀναγνώρισις νόθου τέκνου δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν θεσμοθεσίαν τῶν πατριαρχικῶν προνομίων. Τοῦθ' ὅπερ, ἄλλως καὶ ἀληθές πρὸς στιγμὴν ὑποτιθέμενον, δὲν θὰ καθίστα ματαίαν τὴν διαταχθεῖσαν ἀπόδειξιν, διότι αὕτη θὰ ἐπερίττευσεν, ἂν συνωμολόγουν οἱ ἐναγόμενοι ὅτι διέκεται ἡ ἀναγνώρισις ὑπὸ τοῦ αἰγυπτιακοῦ νόμου, ὡς ἡξίου ὁ ἐνάγων. Ἀστήρικτος ἄρα ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς δείκνυνται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον ἐκτιμῶν τὰ προσαχθέντα

ἀποδεικτικὰ μέσα, ἀποφαίνεται ὅτι δὲν ἀπέδειξε δι' αὐτῶν ὁ ἐνάγων, ὡς ὑπεχρεώθη, τὸ θέμα περὶ οὗ εἴρηται καὶ οὐ τὰ στοιχεῖα ἀπετέλουν τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του, οἷα παρεπέμφθη αὐτῷ διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦτου δ' ἔνεκα κρίναι ταύτην ἀπορριπτέαν. Ἀρα οἱ λόγοι ἀναιρέσεως ὅτι κακῶς ἀπεφάνθη τὸ ἐφετεῖον ὅτι ἐπὶ τῶν ὁρθοδόξων ὑπηκόων Ἑλλήνων εἶναι ἐφαρμοστέα ἡ θεσμοθεσία τῶν πατριαρχικῶν προνομίων, ὅτι δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ ἀναγνώρισις πολίτου Ἑλλήνου ἐν ταῖς ὁθωμανικαῖς χώραις, παρέχουσα κληρονομικὰ δικαιώματα καὶ ἐπὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἀκινήτων χαράττι, ὅτι δὲν εἶναι ἐφαρμοστέος ὁ αἰγυπτιακὸς νόμος, ὡς ἀντικείμενος, σχετικῶς μὲ τὴν ἀναγνώρισιν, εἰς νόμους δημοσίας τάξεως καὶ ὅτι ἡ ἐνώπιον τοῦ Προξένου Ζαγαζίκιου ἀναγνώρισις τοῦ ἀναιρεσεῖοντος εἶναι ἄκυρος ὡς γενομένη ὑπὸ πολίτου Ἑλλήνου κατὰ τὸν Βυζαντινὸν Νόμον, εἰσὶν ἀνυπόστατοι, διότι ἐπὶ τοιούτων σκέψεων δὲν ἐστηρίχθη τὸ ἐφετεῖον κατὰ τὰ ἀνωτέρω πρὸς ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς καὶ διότι τὸ ζητούμενον ἦτο ἂν ὁ αἰγυπτιακὸς νόμος διέπει τὴν προκειμένην σχέσιν κατὰ τοὺς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐναγόντος, τοῦτου δὲ μὴ ἀποδειχθέντος ἡ ἀγωγή ἀπέβαινεν ἀπορριπτέα.

Ἐπειδὴ, ὡς βεβαίῳ τὸ ἐφετεῖον ἐν τῇ ἐδδόμῃ αἰτιολογίᾳ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἀποδεικνύοντος προσαχθέντα ἔγγραφα ἅτινα μνημονεύει, καὶ πάντα τὰ λοιπὰ τὰ εἰδικώτερον ἐν ταῖς προτάσεσιν αὐτοῦ ἐπικαλούμενα. Ἀρα ἐξετίμησε καὶ τὰ ἔγγραφα, ἅτινα ἀναφέρει ὁ ἀναιρεσεῖων ἐν τῇ ἀναιρετηρίῳ καὶ τοῖς προσθέτοις δικηγοφαῖς, κατ' εἶδος, ἀριθμὲν καὶ χρονολογίαν, καὶ ἐν οἷς συγκαταλέγονται καὶ τὰ ἄρθρα 77 τοῦ Μικτοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, 36 τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν μικτῶν δικαστηρίων καὶ 361 τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀφ' οὗ, ὡς διατείνεται, πάντα ταῦτα ἐπεκαλέσατο ἐν ταῖς προτάσεσιν, ἐφ' ὧν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις. Δὲν ὑπεχρεοῦτο δὲ τὸ δικαστήριον νὰ ὀνομάσῃ εἰδικῶς ἐν ἑκαστῶν τῶν ἐγγράφων τούτων. Οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου ἄρα λόγοι ἀναιρέσεως εἰσὶν ἀνυπόστατοι.

Ἐπειδὴ δὲν προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι τὸ ἐφετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἔγγραφα, περὶ ὧν ποιεῖται μνησίαν ἐν τῇ ἐδδόμῃ αἰτιολογίᾳ, γεγραμμένα ἐν ξένη γλώσσῃ. Διὰ δὲ τῆς ἐκφράσεως «τὰ εἰδικώτερον ἐν ταῖς προτάσεσιν τοῦ ἐναγόντος ἐπικαλούμενα», ἐννοεῖ ὅτι ἔλαβε ταῦτα ὑπ' ὄψιν ὡς τὰ ἐπεκαλέσατο ὁ ἀναιρεσεῖων ὡς δὲ ἐκ τῶν προτάσεων αὐτῶν ἀποδεικνύεται (σελ. 5, 6, 8, 9, καὶ ἐπὶ 13. 14—15, 16, 17, 23, 25, 27, 28, 29, 30, 38 καὶ ἐπ. τῶν ἐντύπων προτάσεων), ὁ ἀναιρεσεῖων ἑλληνιστὶ ἐξέθεσεν, εἴτε ὡς ἀνάπτυξιν τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων εἴτε ὡς ἀνάπτυξιν τῶν προσαχθέντων ἐγγράφων, τὸ περιεχόμενον τῶν ἀνωτέρω ἁρθρῶν καὶ τὸ σχετικὸν μὲ τὸ ταχθέν θέμα πόρισμα τῶν ἐπικληθέντων ἐγγράφων. Ἀφ' οὗ δὲ ἐξετίμησε ταῦτα τὸ ἐφετεῖον, ὡς παρίσταντο ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, δὲν δύναται νὰ πλάσῃ ἐντεῦθεν λόγον ἀναιρέσεως

κατὰ τὸ ἄρθρον 811 § 1 Πολ. Δικονομίας. Ἀπαράδεκτος ἄρα ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ἡμφισβήτησαν οἱ ἀναιρεσιδῆτοι τὸ ἀκριβὲς τῶν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος προσαχθεῖσων μεταφράσεων τῶν ἐγγράφων, περὶ ὧν διαλαμβάνει ἐν τῷ ἐννάτῳ λόγῳ τοῦ πρώτου προσθέτου δικογράφου ὁ ἀναιρεσιδῆς, καὶ τὸ ἐφετεῖον προέβη οὐδὲν ἤττον εἰς τὴν ἐκτίμησιν αὐτῶν, δὲν δύναται νὰ παραγάγῃ ἐντεῦθεν ὁ ἀναιρεσιδῆς λόγον ἀναιρέσεως, διότι τοιοῦτος θὰ καρεῖχετο μόνον ὑπὲρ ἐκείνων ἐναντίον τῆς αἰτήσεως τῶν ὁποίων ἐλήφθησαν ὑπ' ὅψιν ἀνακριβεῖς μεταφράσεις, ἂν ἐντεῦθεν ἐξημουντο.

Ἐπειδὴ ὁ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἕτερα ἐγγράφα καὶ ἀποφάσεις τῶν ἐγχωρίων δικαστηρίων καὶ τῶν μικτῶν, ἃς προσήγαγε, περιλαμβανομένας ἐν τῷ εἰς γαλλικὴν καὶ ἰταλικὴν δελτίῳ τῆς Αἰγυπτιακῆς νομοθεσίας, δὲν μεταφράσθησαν, εἶναι ἀόριστος, διότι δὲν προσδιορίζει ποῖα εἶναι τὰ ἐγγράφα καὶ αἱ ἀποφάσεις, ἃς ἔλαβεν ὑπ' ὅψιν ἐν ἀλλογλώσσῳ κειμένῳ τὸ ἐφετεῖον, ἐν τῇ περιπτώσει ἥθελεν ὑποθετῆ, ὅτι δὲν ἐξέθεσεν μὴ ἑλληνιστὶ τὸ σχετικὸν περιεχόμενον αὐτῶν εἰς τὰς προτάσεις τοῦ ἀναιρεσιδῆος κατὰ τὰ προειρημένα.

Ἐπειδὴ ἡ παρερμηνεία τοῦ ἄρθρου 361 τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, οὐδὲν ἕτερον ἐστὶν εἰμὴ ἐρμηνεία τοῦ περιεχομένου ἐγγράφου, οἷος ἐστὶ διὰ τὸν ἑλληνα δικαστὴν ὁ ἀλλοδαπὸς νόμος, ἀλλ' ἡ ἐκτίμησις αὐτῇ, ἐφ' ὅσον δὲν προσβάλλει κανὼνα δικαίου, δὲν δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν ἄρθρ. 810 Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ τοῦ διαληφθέντος ἐρείσματος τῆς ἀποφάσεως ἐπαρκoὺς ὄντος νὰ στηρίξῃ τὸ διατακτικὸν αὐτῆς, ἀπορριψάσης τὴν τοῦ ἀναιρεσιδῆος ἀγωγὴν ὡς ἀνυπόστατον, καθ' ἣν προεξετέθη, ματαία ἀποδίδει ἡ ἐρευνα πάντων τῶν λόγων δι' ὧν προσβάλλει ὁ ἀναιρεσιδῆς τὰς ἐπικουρικὰς τῆς ἀναιρεσιδῆος ἀποφάσεως σκέψεις, δι' ἃς κρίνει τὸ ἐφετεῖον ἀπορριπτέαν τὴν ἀγωγὴν καὶ δυνάμει τῶν ἀλλοδαπῶν νόμων, οὓς παραθέτει, εἴτε ὡς οἰκοθεν γνωστοὺς αὐτῷ, καίπερ γεγραμμένους ἐν ξένῃ γλώσσῃ ἢ ὡς μὴ ἡμφισβητηθέντας δῆθεν ὑπὸ τῶν μερῶν, διότι τὸ ἡμαρτημένον τῶν τοιοῦτων σκέψεων, δὲν δύναται οὐδ' ἐλάχιστον νὰ μειώσῃ τὴν ὀρθότητα τοῦ ἀνωτέρω διατακτικοῦ.

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 11 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Ἐνορκος καταδικαστέος κατὰ τὸ ἄρθρον 24 Ποιν. Νόμου. — κακὴ σύνθεσις.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 17 τοῦ ΒΚΗ' Νόμου τῆς 20 Ἰουλίου 1892 «περὶ δικαστηρίου κακούργου δικῶν», προσκαίρως ἀνίκαναι πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων ἐνόρκων εἰσὶν § α'. «οἱ καθ' ὧν ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθρον 24 τοῦ Ποιν. Νόμου,» ἐν προκειμένῳ δὲ, καθὰ ὁ ἀναιρεσιδῆς ἰσχυρίζεται, καὶ προκύπτει ἐκ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ συνημμένου κεκυρωμένου ἀντιγράφου τῆς ὑπ' ἀριθ. 1157 ἀπὸ 3 Ὀκτωβρίου 1906 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου

τῶν ἐν Λευκάδι Πλημμελειοδικῶν, ὁ Α. Σ^α, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐτέθη ἐν τῇ κληρωτῇ μετὰ τῶν τριάκοντα ἐνόρκων, εἶχε καταδικασθῇ εἰς ἐκπτώσιν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του, ὡς ἐπιστάτου τῶν ἐν Λευκάδι ποιν. φυλακῶν, καὶ εἰς πρόσκαιρον ἀνικανότητα πρὸς ἀνάκτῃσιν αὐτῆς ἐπὶ ἑξὶ μηνῶν, ἐφαρμοσθέντος κατ' αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ συνεπῶς δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ ἐκπληρώσῃ καθήκοντα τοῦ ἐνόρκου, ἢ καταδικῆ ὁ αὐτὸς ἐπὶ τῇ μετὰ τὴν ὀριστικότητα τοῦ καταλόγου τῶν, διὰ τὴν σύνοδον τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 1906, κληρωθέντων ἐνόρκων, καὶ τὴν ἐναρξιν τῆς συνόδου τοῦ Κακούργου δικείου Λευκάδος, ἐπομένως ὁ εἰς κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων ἀναγόμενος λόγος ἀναιρέσεως βάσιμος ἐστὶ καὶ ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, συνωδᾷ τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 458 § 3 Ποιν. Δικονομίας.

Ἀριθ. 13 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Ἀνάγνωσις ἀνυπογράφου πρακτικοῦ ἐρημοδικίας.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκ τοῦ πρακτικοῦ τῆς συνεδριάσεως ἑλλειψὶς τῶν ὑπογραφῶν τινῶν τῶν λαβόντων μέρος εἰς αὐτὴν δικαστῶν, δὲν καθίστησι ταῦτα ἄκυρα, κατὰ τὸ ἄρθρον 88 Ποιν. Δικονομίας, ἐφ' ὅσον δὲν τίθεται ἐν ἀμφιβολίᾳ ἡ ὑπαρξὶς τῶν βεβαιουμένων γεγονότων, καὶ ἡ κατὰ τὴν ἐπ' ἀνακοπῇ δίκην ἀνάγνωσις τῶν τοιοῦτων πρακτικῶν δὲν παράγει λόγον ἀναιρέσεως οἷον ὁ κατηγορούμενος προβάλλει (*).

Ἀριθ. 14 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Κλοπὴ ἄνω τῶν χιλίων. — πλαστὴ κλεῖς. — οὐ χρεῖα προηγουμένης προμηθείας αὐτῆς.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων ὁ ἀναιρεσιδῆς ἐκηρύχθη ἐνοχὸς κλοπῆς πραγμάτων ἄξιας πλέον τῶν χιλίων δραχμῶν, διαπραχθείσης εἰς κατωκνημένον κτίριον διὰ πλαστῆς κλεῖδος τὸ δὲ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης κατ' ὀρθὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 375 ἐδ. 5 Ποιν. Νόμου, ἐπέβαλε τῷ κληθέντι ἐνόρχῳ τὴν τῶν προσκαίρων δεσμῶν ποινὴν, συντρεχούσης πρὸς τῇ ἄξιᾳ τῶν κλαπέντων, ὑπερβαινούσῃ ὡς εἴρηται τὰς χιλίας δραχμάς, τῆς περικτώσεως τοῦ ἄρθρ. 374 ἐδ. 3 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἥτοι τῆς διαπράξεως τῆς κλοπῆς εἰς κατωκνημένον κτίριον διὰ πλαστῆς κλεῖδος, οὐδαμῶς δὲ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀπαιτεῖ ὡς οὐσιώδη ὅρον ὅπως τὴν πλαστὴν ταύτην κλεῖδα προμηθευθῇ ὁ κλέπτης πρὸ τῆς πράξεως κρυφίως ἢ δολίως, δν μόνον εἰς τὴν κατὰ τὴν κλοπὴν χρῆσιν τῆς ἀληθοῦς κλεῖδος θεωρεῖ ἀναγκαῖον. Ὁ ἐπὶ ψευδοῦς ἄρα ἐφαρμογῆς τοῦ Ποιν. Νόμου ἐρείδόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀβάσιμος κρίνεται.

(*) Τί περίεργα πράγματα. Ἀρκεῖ ν' ἀναγνωσθῇ ἐν καλῷ χαρτὸν ὡς πρακτικὸν δικαστηρίου, διότι τοιοῦτο εἶναι οἷον δὴ ποτε ἀνυπόγραφον ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐγγράφον, διὰ νὰ θεωρηθῇ τοῦτο, μέχρις ἀνταποδείξεως κρηπὶς κατηγορίας!

Ἀριθ. 16 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ
Παραπομπὴ ἐπὶ ἐξυδρίσει διὰ τύπου.-ἐκτί-
μησίς φράσεων ὡς ἐξυδριδικῶν.

Ἐπειδὴ τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν διὰ τοῦ προσβαλλομένου βουλεύματος αὐτοῦ, δεχθὲν ὅτι οἱ ἀναιρεσεῖοντες διὰ σειρᾶς ἄρθρων, δημοσιευθέντων ἐν τῇ ἐνταῦθα ἐκδιδομένῃ ἐφημερίδι ἢ α' Ἀλφ-θεῖα, διὰ τοῦ συνόλου αὐτῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐν αὐτοῖς φράσεων, ἃς παραθέτει, προσέβαλον τὴν τιμὴν τῆς Χ. Ρ^α διευθυντρίας τοῦ νοσοκομείου ὁ Εὐάγγελισμός, δυσφημίσαντες, χλευάσαντες αὐτὴν περιφρονητικῶς καὶ προσάψαντες εἰς αὐτὴν ιδιώματα καὶ φρονήματα περιφρονητικὰ, ὁρθῶς ἔκρινεν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πραγματικῶν τούτων περιστάτικῶν, ὅτι ἦσαν παραπεμπτοί: ἵνα δικασθῶσιν ἐπὶ ἐξεδρίσει καὶ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη ὁ Ποιν. Νόμος, ὡς κακῶς θεωρηθεῖσιν ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὡς ἐξυδριδικῶν τῶν φράσεων τῶν εἰρημένων ἄρθρων, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς δὲν ἐχαρκτηρίσθη ἡ πρᾶξις συκοφαντία, διότι διὰ τὴν συκοφαντίαν ἀπαιτεῖται ὠρισμένη ἀξιοποιῖνος πρᾶξις, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὠρισμένη ἀξιοποιῖνος πρᾶξις διὰ τῶν φράσεων τῶν ὑπὸ κατηγορίαν ἄρθρων δὲν ἀποδίδεται τῇ καθορῇ.

Ἀριθ. 18 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

Κολάσιμος πρᾶξις.-κρίσις κατὰ νόμον ἰσχύοντα κατ' ἐκδίκασιν.-νόμος ἀφαιρῶν ὅτι-
χεῖρα κολασίμου.-ἀπόλυσις ἀγροφυλάκων.-
προηγούμενη πρότασις ἀσυννόμου.-μετα-
γενεστέρα κατὰργησις.

Ἐπειδὴ τὸ ποινικὸς κολάσιμος ἀξιοποιῖνος τινὸς πρᾶξεως καὶ ἡ συνδρομὴ τῶν ἀποτελούντων ταύτην στοιχείων τοῦ νόμου κρίνεται κατὰ κανόνα ἀπὸ τὸν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδικάσεως αὐτῆς καὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως ἰσχύοντα νόμον, κατ' ἀρχὴν δὲ τοῦ δικαίου, ἐκ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐννοίας τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 1 Ποιν. Νόμου καὶ 7 τοῦ Συντάγματος, καθ' ἃ οὐδεμία ποι-νὴ ἐπιβάλλεται ἀνευ νόμου, ἀπορρέουσιν, πρὸς ἣν οὐδαμῶς ἀντιτίθεται τὸ ἄρθρον 706 Ποινικοῦ Νόμου, ὡς μὴ καθιεροῦν γενικὸν ἐναντίον περὶ μὴ ἀναδρομικῆς δυνάμεως τῶν νεωτέρων ἐπεικιστέρων ποινικῶν νόμων κανόνα, ἀλλὰ μόνον εἰδικῶς περὶ τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ποιν. Νόμου ἐκκρεμῶν ἀξιοποιῖνων πρᾶξεων πραγματευόμενον, ὁ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδικάσεως ἀξιοποιῖνου τινὸς πρᾶξεως ἰσχύων ἐπεικιστέρος ποινικὸς νόμος ἐφαρμόζεται πάντοτε ἀναδρομικῶς ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ τελεσθεῖσιν ἀξιοποιῖνων πρᾶξεων, ὡς τοιοῦτος δὲ ἐπεικιστέρος θεωρεῖται καὶ ὁ καθ' ἐν μόνον τῶν ἀπάρτιζόντων τὴν πρᾶξιν ταύτην στοι-
χειῶν ἢ ἀναγκαιῶν τούτων προϋποθέσεων ἢ καὶ γεγονότων ἐγκληματικῶν ἐπεικιστέρον χαρακτη-
ρίζων ἢ καὶ ὀλοσχερῶς μὴ τιμωρῶν ἐνεκεν ἐλλεί-
ψεως αὐτῶν ταύτην νεώτερος νόμος. Κατὰ ταῦτα ἐν προκειμένῳ, κατηγορημένου ὄντος ἀναμφισβη-
τῆτως διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 96 τοῦ ὑπὸ

στοιχ. ΓΡΕΕ' Νόμου τῆς 11 'Ιουλίου 1906, ἐν τῷ κατὰ 86ριον 1906 χρόνῳ τῆς ἐκδόσεως τοῦ προσβαλλομένου βουλεύματος, τοῦ ὑπὸ στοιχείων ΒΡΠΗ' Νόμου τοῦ 1893, κατὰ τὸ ἄρθρον 23 τοῦ ὁποῦ πρὸς ἀπόλυσιν ἀγροφυλάκων ὑπὸ τοῦ Νο-
μάρχου ἀπαιτεῖται προηγούμενη τοῦ ἀσυννόμου πρότασις, ἐλλειπούσης δὲ κατὰ τὸν χρόνον τῆς διὰ τοῦ βουλεύματος τούτου ἐκδικάσεως τῆς εἰς τὸν ἀναιρεσεῖοντα ἀποδιδομένης πρᾶξεως τῆς πα-
ραβάσεως καθήκοντος, ὡς ἐκ τῆς καταργήσεως τοῦ ἄνω νόμου, τῆς ἐξ αὐτοῦ ἀπαιτουμένης ἀναγκαιᾶς προϋποθέσεως καὶ τοῦ γεγονότος τῆς προτέρας προτάσεως τοῦ ἀσυννόμου διὰ τὴν νόμιμον ἀπόλυ-
σιν τῶν ἀγροφυλάκων, ἥς προϋποθέσεως ἡ παρα-
βίασις καὶ οὐ γεγονότος ἡ ἐλλείψις ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ ἀπαιτουμένου διὰ τὴν πρᾶξιν τῆς παρ-
βάσεως καθήκοντος τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου κατὰ τὸ ἄρθρον 487 Ποιν. Νόμου στοιχείου ταύτης, τούτεστι τῆς παραβάσεως τῶν διὰ τοῦ ὡς ἄνω Νό-
μου διαγεγραμμένων καθηκόντων τῆς ἐπιτετραμέ-
νης εἰς τοὺς Νομάρχας τοιαύτης ὑπηρεσίας τῶν ἐνυπαρχόντων εἰς τὴν φύσιν αὐτῆς, ἢ εἰς τὸν ἀ-
ναιρεσεῖοντα ἀποδιδομένη τοιούτη πρᾶξις, καίτοι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἰσχύος τοῦ ὡς ἄνω καταργηθέντος ΒΡΠΗ'. Νόμον διαπραχθεῖσα, δὲν εἶναι ποινικῶς κολάσιμος ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἐκδικάσεως αὐτῆς κατὰ τὴν ἄνω ἐκτεθεῖσαν ἀρχὴν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νεωτέρου ποινικοῦ νόμου ὡς ἐπεικιστέρου, καθ' ὃ μὴ συντρεχούσης κατὰ τὴν ἐκδορῇ τοῦ βουλεύμα-
τος τούτου τῆς προϋποθέσεως τῆς παραβάσεως τῶν διατάξεων τοῦ καταργηθέντος νόμου καὶ τῆς ἐκ τούτου συνδρομῆς τῶν ὅρων τῆς παραβάσεως τοῦ καθήκοντος τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, κατὰ τὸ ἄρθρον 487, τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, οὐχὶ ὁρθῶς ἐπομένως τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν διὰ τοῦ προσβαλλομένου βουλεύματος αὐτοῦ, θεωρήσαν ἀξιοποιῖνον τὴν τοι-
αύτην τοῦ ἀναιρεσεῖοντος πρᾶξιν, παρέπεμψεν αὐ-
τὸν ἵνα δικασθῇ ἐπὶ ταύτῃ καὶ ἐσφαλμένως οὕτω ἐφαρμόσαν τὴν ὡς ἄνω μνησθεῖσαν διατάξιν τοῦ ἄρθ. 487 Ποιν. Νόμου, ἀναιρετέον κατέστησε τὸ τοι-
οῦτον βούλευμα αὐτοῦ, κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρ. 263 § 3. Ποιν. Δικον. καὶ τὸν σχετικὸν δάσιμον λόγον ἀναιρέσεως, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ὁρθῆς ἐφαρμο-
γῆς τοῦ νόμου ὑπὸ τοῦ Ἀρ. Πάγου (ἄρθρ. 500 Ποιν. Δικονομίας), ὅστις ἤδη ἐφαρμόζων τὸν νό-
μον, δέον, μὴ ἀπομένοντος ἀνεξετάστου ὑπὸ τοῦ δι-
καστηρίου τῆς οὐσίας οὐδενὸς ἐκ τῶν στοιχείων τῆς περὶ ἧς πρόκειται πρᾶξεως, ὅπως τοῦτο πρὸς νέαν οὐσιαστικὴν ἐκτίμησιν ἀναπεμφθῇ, νὰ διατάξῃ καὶ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἀναιρεσεῖοντος ἀπὸ τῆς κατη-
γορίας ἐπὶ τῇ δι' ἣν παρεπέμφθη πρᾶξει, θεωρου-
μένη κατὰ τὰ ἀνωτέρω μὴ κολασίμῳ.

Ἀριθ. 19 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

Ἡθικὴ αὐτουργία.-ἐκ προθέσεως παρακίνη-
σις.-παράνομος κατακράτησις.- παραγγε-
λία πρὸς.- μὴ ἐξάντλησις κατηγορίας.-
ἀναπομπή.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 56 ἐδ. 3 Ποιν. Νό-
μου, ἐναγκαλὸν στοιχείον τῆς κατὰ τὸν ἐν τῷ ἐδα-

ρίω τούτω ἀναγραφόμενον τρόπον συμμετοχῆς προσώπου τινὸς ὡς ἡθικοῦ αὐτουργοῦ εἰς τὴν κατ' ἄλλου διαπραττομένην ἀξιόποιον πράξιν εἶναι ἢ ἐκ προθέσεως παρακινήσει αὐτοῦ εἰς ἐκτέλεσιν αὐτῆς δι' ἀπειλῶν κλπ. Ἐν προκειμένῳ ὅμως τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα, καίτοι ἐν τῷ διατακτικῷ αὐτοῦ, ὡς ἐκ τούτου προκύπτει, περιλαμβάνον τὸ ἕτερον ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου στοιχεῖον τὸ ἀφορῶν τὸν τρόπον, καθ' ὃν ὁ ἀναιρεσιῶν παρεκίνησε τὸν ἔργῳ αὐτουργὸν εἰς ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως τῆς παρανόμου κατακρατήσεως, ἥτοι τὴν παραγ- γελλάν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 642 διαταγῆς του, παρέ- λιπε νὰ περιλάβῃ ἐν αὐτῷ καὶ τὸ ὡς ἄνω ἀπα- ραίτητον πρὸς ὑπαρξιν τῆς τοιαύτης αὐτουργίας, ἐφ' ἣ ἐκρινεν αὐτὸν παραπεμπτόν, στοιχεῖον τῆς ἐκ προθέσεως παρακινήσεως τοῦ ἔργῳ αὐτουργοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως ταύτης. Συνεπῶς ἐ- σφαλμένως τὸ ἐκδόν τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα συμβούλιον τῶν ἐφετῶν ἐφήρμοσε τὴν ἄνω τοῦ Ποιν. Νόμου διάταξιν καὶ παρέπεμψε τὸν ἀναιρε- σιῶντα ἵνα δικασθῇ ἐπὶ τῇ πράξει τῆς ἡθικῆς αὐ- τουργίας εἰς παράνομον κατακράτησιν, χωρὶς νὰ περιλάβῃ καὶ τὸ ἄνω μνησθέν οὐσιῶδες στοιχεῖον αὐτῆς καὶ ἀναιρετέον οὕτω, κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον λόγον, κατέστησε τὸ τοιοῦτον βούλευμα διὰ κακὴν τοῦ ἄνω ἄρθρου 56 ἐδ. 3 τοῦ Ποιν. Νόμου ἐφαρμογὴν κατὰ τὴν περὶ τούτου διάταξιν τοῦ ἐδ. 3 τοῦ ἄρθρ. 263 Ποιν. Δικονομίας Καθόσον δ' ὁ Ἀρειος Πάγος, ὅστις, κατὰ τὸ ἄρθρον 500 Ποιν. Δικονομίας, ἀναιρῶν ἐκ τοιούτου λόγου ἐφαρμόζει αὐτὸς ὁρθῶς τὸν νόμον καὶ μὴ οὐσῆς κολασίμου τῆς πράξεως ἀπολύει ἐντελῶς τὸν καταδικασθέντα, δὲν δύναται ἤδη νὰ πράξῃ τοῦτο, ἀφ' οὗ τῆς κατηγο- ρίας, ἣν καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν ἐφετῶν διὰ τῆς προτάσεώς του πρὸς τὸ συμβούλιον, περιλαβὼν καὶ τὸν ἄνω τοῦ νόμου ὅρον, ὑπέβαλε, μὴ ἐξαντληθεί- σης ὁλοσχερῶς διὰ τῆς καὶ περὶ τῆς συνδρομῆς ἢ μὴ τοῦ τοιούτου παραλειφθέντος στοιχείου τοῦ νόμου ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, δὲν συντρέχει ἡ περίπτωσις τῆς μετὰ πλήρη οὐσιασ- τικὴν τοῦ δικάζοντος δικαστηρίου ἐκτίμησιν ἐπὶ πάντων τῶν τὴν ἀξιόποιον πράξιν ἀπαρτιζόντων στοιχείων κρίσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου περὶ τοῦ κολασίμου ἢ μὴ τῆς πράξεως, δέον νὰ παραπέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἕτερον ὁμοείδος καὶ ἰσοβάθμιον δικα- στήριον, ἄλλο παρὰ τὸ ἐκδόν τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα, ἵνα ἐξαντλήσῃ πλήρῃ τὴν ἐπὶ τῆς ὑπο- θέσεως κατὰ τ' ἄνω δικαιοδοσίαν αὐτοῦ (*).

(*) Ἡ αἰωνία ἀρεοπαγίτικὴ παλίσροια. Δὲν ἐξη- ντήθη ἡ κατηγορία! Ἰδοὺ τὸ εὐαίσθητον σημεῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ταλαντεύεται ἡ δικαιοδοτικὴ πλά- στιγξ. Προβλ. 109 καὶ 112 Α. Π. σελ. 55 καὶ 69 ΚΧΠ). Ἀλλὰ ἀφ' οὗ τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἀποφάσεώς του δέχεται ὅτι ἐκ τῆς ὑπὸ τὴν κρίσιν του ὑποβαλ- λομένης κατηγορίας, ὑποστατὴ εἶναι μόνῃ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ὁριζομένη, διότι αὐτὸ εἶναι τὸ ἀποτράγγισμα τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνεξελέγκτως ἐκτιμωμένων πραγμα- τικῶν περιστάσεων, πῶς δύναται νὰ ρηθῇ ὅτι ἡ κατη- γορία δὲν ἐξηντήθη; Ἀς πιστεύσῃ ὁ Ἀρειος Πά- γος ὅτι μόνον παράδειγμα αὐθαιρέσιος παρέχει διὰ τῶν τοιούτων ἀποφάσεων του.

Ἀριθ. 20 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Ὑπαχρῶδεις πρὸς μαρτυρίαν.-ἀνακριτῆς ὡς μάρτυς.-κατάθεσις ἀκουσθέντων παρὰ δι- ζύγου κατηγορουμένου.

Ἐπειδὴ τοῦ ἄρθρου 112 Ποιν. Δίκον. ὀρίζοντος ὅτι ἕκαστος ἀνευ διαστολῆς τάξεως καὶ γένους ὑ- ποχρεοῦται ζητούμενος νὰ μαρτυρῇ ἐπὶ δικαστη- ρίῳ περὶ πάντος πράγματος, τοῦ ὁποίου ἀντελάβετο διὰ τῶν ιδίων αὐτοῦ αἰσθήσεων, ἐκεταὶ ὅτι καὶ ὁ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ἀνακριτῆς νομίμως κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίαν ἐξετάζεται περὶ ὧων ἤκουσε παρὰ προσώπων, ἔστω καὶ συγγενῶν τοῦ κα- τηγορουμένου, ὧν μόνον τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου ἐξέ- τασιν ἀπαγορεύει τὸ ἄρθρ. 114 Ποιν. Δικονομίας ὁρθῶς δ' ἀπερίφθῃ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συ- νέδρων ἡ σχετικὴ ἐνστασις περὶ μὴ ἐξετάσεως τοῦ ἀνακριτοῦ Γ.Σ^{***} ὡς μάρτυρος ἐπὶ τῶν γεγονότων, ἅτινα παρὰ τῆς συζύγου τοῦ κατηγορουμένου ἤκου- σε, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος λόγος ἀ- ναιρέσεως ἀβάσιμος ἐστὶ.

Ἀριθ. 22 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΓΡΗΣ

Σύνθεσις συμβουλίου ἐφετῶν.-ἀναπλήρω- δεις παρόδρους.-δεξιὰ ἐν Διατάγματι.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 247 καὶ 262 τῆς Ποιν. Δικονομίας πρὸς τ' ἄρθρα 27; 32 καὶ 33 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικα- στηρίων, τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν δέον ν' ἀπαρ- τίθεται ἐκ 5 δικαστῶν, κωλυομένου δ' ἐνὸς ἢ δύο ἐξ αὐτῶν, ἡ συμπληρωσις γίνεται διὰ τῶν παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ διωρισμένων παρόδρων κατὰ τὴν εἰς τὸ Διάταγμα τοῦ διορισμοῦ τῶν ὁρισθεῖσαν τάξιν.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐκ μὲν τοῦ προσ- βαλλομένου βουλεύματος ὑπ' ἀριθ. 367 (1906) τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν προκύ- πτει ὅτι τὸ συμβούλιον συνετέθη ἐκ τριῶν ἐφετῶν καὶ τῶν παρόδρων Σ. Γ^{***} καὶ Σ. Ο^{***}, ἐκ δὲ τοῦ προσαγομένου ἀπὸ 25 Ἰανουαρίου 1907 πιστοποι- ῆται τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης προκύπτει ὅτι ὁ Σ. Ο^{***} διωρίσθη πάρεδρος παρὰ τῷ ἐφετείῳ Ναυπλίου τὴν 27 Μαρτίου 1890 διὰ τοῦ αὐτοῦ Β. Διατάγματος, δι' οὗ διωρίσθη τοιοῦτος καὶ δια- τελεῖ εἰσέτι πάρεδρος καὶ ὁ Γ.Ν^{***}, ἀλλ' οὗτος ἐν τῷ Β. Διατάγματι προηγεῖται τοῦ Σ. Ο^{***}, ἐπο- μένως ἡ διὰ τοῦ τελευταίου σύνθεσις τοῦ δικαστι- κοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν, χωρὶς νὰ μνημονεύη- ται ἐν τῷ βουλεύματι ὅτι ἐκώλυετο ὁ προηγού- μενος κατὰ τὴν ἐν τῷ Διατάγματι τάξιν Γ. Ν^{***} ἀντίκειται εἰς τὸν νόμον καὶ καθίστησιν ἀναιρετέον τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα.

Ἀριθ. 26 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Ἀπόλυσις κατηγορουμένου ἐπὶ ἀμύνη.-οὐ κατάδικη ἐξόδοις.

Ἐπειδὴ, κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 30 Ποιν. Νόμου, ὅσοι κατεδικάσθησαν διὰ κακούργημάτων πλημμέ-

λημα ή πταίσμα ἐνέχονται καὶ εἰς τὰ δικαστικά ἔ-
ξοδα, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 82 Ποιν. Δικονομίας, τὰ
ἐξοδα ταῦτα καταψηφίζονται εἰς τὸν νικῶμενον,
ἀδιαφόρως ἂν οὗτος εἶναι κατηγορούμενος, ὁ πω-
λιτικῶς ὑπεύθυνος, ὁ ἐνάγων ἢ ὁ ἰδιώτης κατήγορος,
προϋπόθεσις ἄρα ἀναγκαῖα τῆς τῶν δικαστικῶν
ἐξόδων ἐπιδικάσεως εἰς ὄφρος τοῦ κατηγορουμένου
τίθεται ἐν τῷ νόμῳ ἢ τούτου καταδίκη. Ἀλλ'
ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τῶν ἐν Λεβαδείᾳ Συ-
νέδρων, καταψηφίσασα τοῦ κατηγορουμένου τὰ ἐξο-
δα καὶ τέλη τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς, ἐν ᾗ δὲν κατα-
δικάζει τοῦτον, ἀλλ' ἀπολύει λόγῳ ἀμύνης, ἣν οἱ
ἐνορκιοὶ, ἐν τῇ κυριαρχικῇ αὐτῶν ἐξουσίᾳ, διὰ τῆς
ἐτυμηγορίας ἐδέξαντο, τὴν ῥηθείσαν διάταξιν τοῦ
Ποιν. Νόμου ψευδῶς ἐφήρμοσε καὶ ἀναιρετέαν
οὕτω κατέστησεν ἐαυτὴν, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ
ἄρθρ. 458 ἐδ. 19 Ποιν. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἀναιρουμένης διὰ τὸν λόγον τοῦτον τῆς
ἀποφάσεως, δεῖν κατὰ τὸ ἄρθρ. 500 Ποιν. Δικο-
νομίας νὰ διαταχθῇ ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ ἀναιρεσειόν-
τος ἀπὸ τῆς πληρωμῆς τῆς δικαστικῆς δαπάνης καὶ
ἡ ἀπόλυσις ἐκ τῶν διὰ χρέη φυλακῶν, ἐν αἷς κρατεῖ-
ται κατὰ τὸ προσαγόμενον ποιστοποιητικὸν τοῦ ἐ-
πιστάτου αὐτῶν.

Ἀριθ. 28 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

**Προθεσμίαι ἐμφανίσεως ἐν πλημμελειοδι-
κείῳ - μὴ τήρησις - καταδίκη ἐπὶ ζωο-
κλοπῇ - ἐφαρμογὴ περιστάσεως ἀνυπάρχοντος
ἐπιβαρυντικῆς αἰτίας. - ἐφαρμογὴ νόμου
ὑπὸ Ἀρ. Πάγου.**

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδασμοῦ τοῦ
ἄρθρων 163, 164, καὶ 407 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἡ
μὴ τήρησις τῶν περὶ τὰς κλήσεις προθεσμιῶν
ἐπὶ πλημμελημάτων, τότε παράγει λόγον ἀναιρέ-
σεως, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἐδικάσθῃ ἐρήμην ἢ
ἐμφανισθεὶς ἡναντιώθῃ εἰς τὴν πρόδοον τῆς δια-
δικασίας, χωρὶς νὰ εἰσακουσθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστη-
ρίου τῶν πλημμελειοδικῶν. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου
δε, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς προσ-
βαλλομένης ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 4176 (1906)
ἀποφάσεως τοῦ Πλημμελειοδικείου Πατρῶν, ὁ κατη-
γορούμενος, δικασθεὶς κατ' ἀντιμωλίαν, οὐδεμίαν ἐ-
πὶ νενεχέν ἀντίρρησην εἰς τὴν πρόδοον τῆς διαδικα-
σίας, ἐπομένως ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως ὅτι
δὲν ἐτηρήθησαν αἱ περὶ τὰς κλήσεις προθεσμίαι,
μὴ νόμιμος ἐστὶ καὶ ἀπορριπτέος.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης
ἀποφάσεως 4176, ὁ ἀναιρεσειὼν κατηγορούμενος
ἐκηρύχθη ἐνοχὸς ἐπὶ ζωοκλοπῇ ἄνευ τῆς ἐπιβαρυν-
τικῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρ. 376 ἐδ. 2ον τοῦ
Ποιν. Νόμου, ἐν τούτοις ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς ἀ-
ποφάσεως προκύπτει ὅτι τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν
ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς, ἐφήρμοσε καὶ τὸ ἄρθρον 376
ἐδ. 2ον, ἀλλ' οὕτω πράξαν ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε
τὸν Ποιν. Νόμον καὶ κατέστησεν ἀναιρετέαν τὴν
ἀπόφασιν αὐτοῦ, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 407 ἐδ.
11 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρου 500 τῆς Ποιν. Δικο-
νομίας ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως λόγῳ ἐσφαλμέ-

νης ἐφαρμογῆς τοῦ Ποιν. Νόμου, ὡς ἐν προκειμέ-
νῳ, ὁ Ἀρειὸς Πάγος δὲν ἀποφαίνεται τὴν παρα-
πομπήν, ἀλλ' ἐφαρμόζει οὗτος τὸ ἄρθρον τοῦ Ποιν.
Νόμου καὶ ἐπιβάλλει τὴν ἀνάλογον ποινὴν, ἡ δὲ
πράξις, δι' ἣν κατηγορούμενος ἐκηρύχθη ἐνοχὸς, τι-
μωρεῖται ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἀναιρουμένῃ ἀπόφασιν
παρατιθεμένων ἄρθρων 371 κλπ., πλὴν τοῦ ἄρθρ.
376 ἐδ. 2ον, ἀνάλογος δὲ ποινὴ κατὰ τὴν κρίσιν
τοῦ δικαστηρίου τούτου διὰ τὴν πράξιν, ἥς ἐκηρύχθη
ἐνοχὸς ὁ κατηγορούμενος, εἶναι ἡ τῆς φυλακίσεως
τεσσάρων ἐτῶν (*).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 865 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

**Ἀγοραπωλησία - ἀπόδειξις ὀχλήσεως ἐπιδο-
τηρίῳ κλητῆρος.**

Ἐπειδὴ οὐδαμῶς ἐτέλει ἐν ἀδυναμίᾳ ὁ ἐναγό-
μενος πωλητὴς κτήσεως ἐγγράφου πρὸς ἀπόδειξιν
τῆς ὀχλήσεως τῷ ἐνάγοντι ἀγοραστῇ, ἐξ ἧς ἡ ὑ-
πηρημέρια τούτου καὶ τὰ ἐντεῦθεν ἀποτελέσματα
ὑπὲρ τοῦ ἐπικαλουμένου ταύτην, ἦτοι περὶ τοῦ
ἰσχυρισμοῦ τοῦ ὅτι τὸν ἐνάγοντα προσεκάλεσε εἰς
τὴν σύνταξιν τοῦ τῆς ἀγοραπωλησίας ἐγγράφου
μετὰ τὴν 10 Ἀπριλίου, καθόσον ἡ δύνατο εὐχερῶς
νὰ κτήσεται τοιαύτην διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος, οὐ-
τινος τὸ ἀποδεικτικὸν περὶ τοῦ ἐπιδοθέντος ἐγγρά-
φου θὰ παρεῖχε δημοσίαν πίστιν, οὐδ' ἐκφεύγει, ὡς
ὑποστηρίζεται, ἡ ἐνέργεια αὕτη τοῦ κλητῆρος τῶν
ἀνηκόντων αὐτῷ καθηκόντων, αἵτινα ἀνέγονται οὐ
μόνον περιοριστικῶς εἰς ἐπιδόσεις κλήσεων καὶ δι-
κογράφων ἐκκρεμούσης δίχης, ἀλλὰ καὶ μὴ ἀνα-
φερομένης εἰς τοιαύτην, ὅπως δ' ἐξωδίκους, δι' ὧν
νομικαὶ σχέσεις θέλουσι κανονισθῇ, ὡς λ. γ. εἰ-
δοποίησιν μισθωτῶν, ὀχλήσιν (interpellatio) πιστω-
τοῦ ἢ ὀφειλέτου ὡς ἐν προκειμένῳ (τὰ περὶ τούτων
ἐπιθ. παρὰ Οἰκονομ. § 20 σημ. 7 Παπαρρ. § 105
ἐνοχ. I' καὶ Φιλαρέτου Ὁργανισμὸν Δικαστηρίων
σελ. 391, 407). Τούτοις δὲ ἐπόμενον ἐξαφανιστέα
καθίσταται ὡς δικονομικῶς ἡμαρτημένη ἡ προσβαλ-
λομένη ἀπόφασις, δεκτοῦ γενομένου τοῦ σχετικοῦ
τῆς ἐφέσεως λόγου καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ἐρεύνης
(περὶ οὗ ὁμοῦς δὲν γίνεται ἐκκλήσις παρὰ τοῦ ἐνα-
γομένου) τοῦ ἂν ἡ ἀπόδειξις τούτου, καθ' ὃ ἐνστά-
σεως, δύναται νὰ θεωρηθῇ ἄσκοπος καὶ δι' ἑλλειψίν
ὀχλήσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος ἀμφισβητηθεί-
σης ῥητῶς, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν κατὰ τὴν πρω-
τόδικον συζήτησιν ὑποβληθεισῶν προτάσεων τοῦ ἐ-

(*) Ἐδαρύνθημεν τὸ ἀντικείμενον τοῦτο περισσῶς.
Ὁ Ἀρειὸς Πάγος καθορίζει ὅτι ὁ κατηγορούμενος
ἐκηρύχθη ἐνοχὸς ζωοκλοπῆς ἄνευ τῆς ἐπιβαρυντικῆς
περιπτώσεως καὶ διὰ τοῦτο ἐφαρμόζει οὗτος τὸν νό-
μον. Ἀλλ' ὁ Ἀρ. Πάγος καλῶς θὰ ἔκαμνε νὰ εἶναι
συνεπὴς, τοῦλάχιστον πρὸς τὴν ἀποφασισθεῖσαν 19
ἀπόφασιν τοῦ. Ἐπρεπε νὰ βεβαιώτῃ ἐὰν ἡ τοιαύτη
στῆριξις ἐνοχῆς ἦτο σύμφωνος ἢ μὴ τῇ κατηγορίᾳ
καὶ ἐὰν δι' αὐτῆς ἐξηγῆται αὕτη ἢ οὐ, διὰ νὰ βε-
βαιωθῇ ὅτι ὑπῆρχε περίστασις ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου
ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ναγομένου και της αὐτῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς διατάχθη ἀποδείξει δι' ὅρκου μόνον περὶ τοῦ προσυμφωνοῦ οὐχὶ καὶ τῆς ὀχλήσεως ἐνυπαρχούσης τῇ ἀγωγῇ, ἅτε μὴ ἀρκούσης τῆς ἐν τῇ συμβάσει δήλης ἡμέρας ὅπως ἐπέλθῃ αὐτοδικαίως ἡ ὑπερμερία διὰ τῆς παρέλευσώς της. Εἰ καὶ ἡδύνατό τις ἐνδοιάζων νὰ εἴπῃ ὅτι ὁρθῶς ἐκρίθη ἀνέφικτος, ὡς μὴ δυναμένου τοῦ ἐνάγοντος νὰ ἔχῃ ἐγγράφον ἀποδείξιν παρὰ τοῦ ἀντιδίκου του, εἰς ὃ ὁ νόμος παρέχει ἀποδεικτικὴν δύναμιν, τῆς δὲ δι' ἀποδεικτικῶν προσκλήσεως μὴ κρίνομένης ἐπιτηδείας, ἀφοῦ δὲν ἀναφέρεται εἰς κλήσιν ἢ δικόγραφον ἐκκρεμούσης δίκης.

Ἀριθ. 867 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΜΕΡΜΗΡΑΣ

Γραμματίων. - ὅρκος κατὰ παραγραφῆς. - περὶ τῆς οὐκείας.

Ἐπειδὴ πρᾶγματι ἡ πρώτη τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων ἀπήτησεν, ὅπως ἐν τῷ δοτέῳ (κατὰ τὸ ἄρθρον 189 Ἐμπορ. Νόμου) ὅρκω ὁρισθῶσι καὶ τεθῶσι περιστατικὰ μὴ ἀπαιτούμενα ὑπὸ τοῦ νόμου. Ἐν τούτοις ὁ συμφώνως τῇ ἀποφάσει ταύτῃ δοθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκκαλούντων ὅρκος καλῶς καὶ ἐγκύρως ἐδόθη, ἐσφαλμένως δὲ ἀπερήνατο τὸ ἐναντίον ἡ δευτέρα τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων καὶ ὑπεχρέωσε τοὺς ἐκκαλοῦντας εἰς τὴν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένην ἀποδείξιν, καθόσον ἐκτός ὅτι ὁ δοθεὶς ὅρκος περιέχει τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενην γενικὴν ἄρνησιν «ὅτι δὲν ὀφείλεται τίποτε ἐκ τοῦ ἐπιδίκου γραμματίου» καὶ ἡ γενομένη (κατὰ τὴν διάταξιν τῆς πρώτης ἀποφάσεως) ἐν αὐτῷ προσθήκη, ἡ ἀδιαίρετος ληπτέα ὑπ' ὅψιν, δὲν περιέχει ὁμολογίαν τινὰ ἢ περιστατικὸν ἀναιροῦν τὴν εἰρημένην ἔννοian «ὅτι δὲν ὀφείλεται τίποτε», διότι ἡ φράσις ὅτι ἐπλήρωσαν οἱ ἐκκαλοῦντες πρὸς τὸν Γ. Ρ*** ταμίαν καὶ διαχειριστὴν τῆς ἐταιρίας «Λ. καὶ Ρ***» ἐνέχει τὸν ἰσχυρισμὸν καὶ ἔννοian, ὅτι ἐπλήρωθη αὐτὴ ἡ ἐταιρία, εἰσαχθέντων διὰ τοῦ ταμίου Γ. Ρ*** τῶν πληρωθέντων χρημάτων εἰς τὸ ταμεῖον αὐτῆς (*).

(*) Ἡ ἀπόφασις τάσσεται τῇ ὀρθῇ ἐκδοχῇ. Διότι ὁ ὅρκος ἐνέχει τὴν βεβαίωσιν ὅτι δὲν ὀφείλεται τι. ὅπου εἶναι τὸ μόνον ἀπαιτούμενον ὑπὸ τοῦ νόμου, τὰ δὲ πλεονάζοντα ἐν αὐτῷ γεγονότα, ὅσον ὁ λόγος ἐξ οὗ ὁ ὁμότης προήλθεν εἰς τὴν βεβαίωσιν ταύτην, ἢ αἱ παρὰ τοῦτου ληφθεῖσαι τυχόν πληροφορίες περὶ τούτου, οὐδὲ τὸ βεβαιωθὲν γεγονός ἀλλοιοῦσιν, οὐδὲ τὴν εὐθύνην τοῦ ὁμώσαντος μεταβάλλουσιν. Καθ' ὃν τρόπον, ἐὰν ὁ ὁμώτων ὤμωεν ὅτι δὲν ὀφείλεται τι, καθ' ἃς τῷ ἔδωκε πληροφορίας π.χ. ὁ κ. Βρακιβελάδας, δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ ἐξαρτηθῇ ἡ εὐθύνη τοῦ ὁμώσαντος ἐκ τῆς τυχόν ἀκριθείας τῶν πληροφοριῶν καὶ τῆς ἐπὶ ταύταις εὐπιστίας αὐτοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν δὲν δύναται νὰ ἐξαρτηθῇ ἡ δραστηριότης τοῦ ὅρκου ἐκ τῆς ἀληθείας ἢ μὴ τῆς πληροφορίας. Κατὰ τὸν αὐτὸν ἐπίσης τρόπον δὲν δύναται νὰ μειωθῇ ἡ εὐθύνη τοῦ ὁμώσαντος ἐκ τῆς σοβαρότητος ἢ ἐλαφρότητος τῆς πεποιθήσεώς του ὅτι ὁ πρὸς ὃν κατέβαλεν ἥτο ταμίαις ἢ οὐ τοῦ πρὸς ὃν ἡ καταβολή, οὐδὲ ἐκ τούτου ἡ δραστηριότης τοῦ ὅρκου. Πρὸς καὶ τὴν ἐν σελ. 137 ὑπὸ τὴν 67 Ε. Α. σημειώσιν μας.—Ἡ πρωτόδικος 3070 (1903) Πρωτοδ. Πατρῶν ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ ἐμμέσθου παρὶδρου κ. Α. Νικητοπούλου ἔχει ὅδε :

Ἀριθ. 876 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΒΕΡΡΟΠΟΥΛΟΣ
Κατοικία ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. - περιστάσεις παρεκτάσεως προθεσμίας ἐνδίκων μέδων.

Ἐπειδὴ, εἰ καὶ ἡδύνατο τις ἀμφιβάλλων εἰπεῖν ὅτι ἀφοῦ ἀμφότεροι οἱ διάδικοι, κατὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτῶν καὶ τὰ προσαγόμενα σχετικὰ δικόγραφα, κατοικοῦσι ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἥτοι ἐν Αἰγίῳ, ἡ περὶ ἐκπροθέσμου ἔνστασις τῆς ἐν λόγῳ ἀνακοπῆς (ἐπιδοθείσης μετὰ τὴν ὀκταήμερον νόμιμον προθεσμίαν, τυγχάνει βάσιμος νόμος, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν συντρέχει προθεσμία ἀποστάσεως (κατὰ τὸ ἀπὸ 18 Σβρίου 1836 Βασιλ. Διαταγμὰ τὸ ἀντικαταστήσαν τὸ ἄρθρον 596 Πολ. Δικ.) τῶν ἁρθρῶν 175—196 αὐτῆς, συντρέχουσα τοιαύτη μόνον ὅταν οἱ διάδικοι κατοικῶσι εἰς διαφόρους τόπους καὶ οὐδεμίαν σημασίαν νόμιμον δύναται νὰ ἔχῃ, δικαιολογούσα τὴν ἀντίθετον γνώμην, ἡ περιπτώσις, ὡς ἐν προκειμένῳ, καθ' ἣν ἡ μὲν ἐρήμην ἀπόφασις ἐπεδόθη τῷ διαδίκῳ, ἡ δὲ κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴ εἰς τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀντιδίκου τῆς δικηγόρου κατοικοῦντα ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου, διότι κατὰ νόμον ὡς μέτρον πρὸς αὐξήσιν τῆς προθεσμίας λογίζεται ἡ κατοικία τῶν διαδίκων καὶ οὐχὶ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν, οὔτε πρὸς ἐνάσκησιν τῆς ἀνακοπῆς ἀπαιτεῖται προσωπικὴ ἐμφάνισις ἢ ἐνέργειά τις ἐν τῷ δικαστηρίῳ τοῦ διαδίκου. Πλὴν, κατὰ τὴν κρατούσαν γνώμην, λογίζεται ἐν προκειμένῳ προθεσμία ἀποστάσεως τῶν ρηθέντων ἁρθρῶν, κατὰ τὴν ἑρμότερον διδομένην ἐρμηνείαν τῶν δικονομικῶν διατάξεων, ἀφοῦ ὁ μὲν διάδικος, πρὸς ὃν ἐπεδόθη ἡ ἐρήμην ἀπόφασις, δὲν κατοικεῖ ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου, ἡ δὲ ἀνακοπὴ ἐπεδόθη εἰς τὸν πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον τοῦ καθ' οὗ αὕτη ἐν τῇ ἔδρᾳ δικαστηρίου κατοικοῦντα, συνεπῶς ἀπορριπτέα ἀποδίδει ἡ ἐν λόγῳ περὶ ἐκπροθέσμου αὐτῆς ἔνστασις ὡς μὴ βάσιμος (*).

Ἀριθ. 1347 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Τ. ΑΜΠΕΛΑΣ

Ἀνακοπὴ διεκδικητικῆ. - προθεσμία ἐφέσεως. - ἔνδοξος κυριότητος καὶ νομῆς.

Ἐπειδὴ ὁ ὅρκος ὁ ἐπιβληθεὶς τοῖς ἀναγομένοις ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὡς ἐδόθη παρὰ τούτων τροποποιημένος. οὐδόπως ἀποδεικνύει τὴν ἐξόφλησιν τοῦ ἐπιδίκου γραμματίου, τοῦ ἐγκύρου καὶ ἀποτελεσματικῶς τῆς καταβολῆς τῷ Γ. Ρ*** ἐξαπαιτούμενου ἐκ τοῦ ἀληθοῦς τῆς ιδιότητος αὐτοῦ ὡς ταμίου καὶ διαχειριστοῦ τῆς ἐναγούσης ἐταιρίας, τῆς ἀμυσηθητουμένης διαταχτέα ἀποδείξεως εἰς βάρος τῶν ἀναγομένων, διότι ἡ βεβαίωσις τῆς ἐξοφλήσεως, ἡ διὰ τοῦ δοθέντος ὅρκου βεβαιουμένη, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἔννομον συνέπειαν. ὑποτιθεμένου ὅτι ὁ καθ' οὗ ἐγένετο ἡ καταβολὴ Γ. Ρ** δὲν ἦτο ταμίαις καὶ διαχειριστὴς καὶ οὐδὲν ἐπέκτατο δικαίωμα ὅπως εἰσπράττῃ χρήματα δια λησμον τῆς ἐναγούσης ἐταιρίας.

(*) Ἐξοικονόμησις ἐνδὲς ἐκπροθέσμου. Ἐρωτῶμεν ; Ἐὰν οἱ διάδικοι δὲν κατόικουν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ κατοικούν δὲ ἐν τῷ αὐτῷ οἱ πρὸς οὓς αἱ κοινοποιήσεις πληρεξούσιοι, θὰ ἐδίχετο ἡ ἀπόφασις ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἐκδοχῇ ὅτι δὲν ὑπῆρχε περίστασις παρικτάσεως προθεσμίας ; Δὲν τὸ πιστεύομεν.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἐφεσις ἀπειθύνεται κατ' ἀποφάσεων ἐκδοθεῖσων ἐπὶ διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς τρίτου, ἀσκηθείσης μετὰ κατάσχεσιν τοῦ ἐν αὐτῇ ἀναφερομένου ἀκινήτου. Ἐπὶ διεκδικητικῶν δὲ ἀνακοπῶν δὲν ἐφαρμόζονται αἱ περὶ προθεσμίων διατάξεις τῶν ἀρθρ. 910 καὶ 985 Πολ. Δικ. καθ' ὅς αἱ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαδικασίας τῆς ἐκτελέσεως γινόμεναι ἀντιρρήσεις ἐκκαλοῦνται ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῶν, καθόσον ἡ διεκδικητικὴ ἀνακοπὴ δὲν εἶναι ἀντίρρησης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δι' ἀταξίαν τῆς διαδικασίας, ἀλλ' ἀσκήσις ἰδίου δικαιώματος ἐπὶ τοῦ κατασχομένου ὡς τοιαύτη δὲ ὑπόκειται εἰς τὴν κοινὴν προθεσμίαν τῶν ἐφέσεων, ὅθεν ἡ περὶ ἐκπροθέσμου τῆς ἐφέσεως κοινοποιηθείσης μετὰ 15 ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως σχετικῇ ἐνστάσις τοῦ ἐφεσί-δλήτου δὲν εἶναι βάσιμος (*).

Ἐπειδὴ τῆς ὑπὸ κρίσιν διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς, ἐπιδικουμένης τὴν ἀκύρωσιν τῆς κατασχέσεως, καθ' ἧς ἀπειθύνεται, λόγῳ τῆς ἐπὶ τῶν ἐπιδικίων κυριότητος καὶ νομῆς τοῦ ἀνακόπτοντος, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ τὸ δικόγραφον ὡς περιέχον ἑνωσιν ἀγωγῶν περὶ κυριότητος καὶ νομῆς, ἀλλ' ἀνακοπὴ κατασχέσεως συνδεδεμένη μετὰ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς, ἥτις κατὰ τ' ἀρθρα 236 καὶ 235 Πολ. Δικ. δύναται ν' ἀσκηθῇ συγχρόνως.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΝΑΥΠΛΙΟΥ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

Ἀριθ. 584 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΣΑΡΗΓΙΑΝΝΗΣ

Ἀγωγή ἀναστροφῆς ἢ μειώσεως τιμῆματος ἐπιδοθητικῆς χορῆς.

Ἐπειδὴ ἡ *actio redhibitoria* καὶ ἡ *quantum minoris* ἀντιφάσκουσιν πρὸς ἀλλήλας (Οἰκον. Ἑγγ. Γ' ἐκδ. σελ. 212 § 17 ὑποσημ.) καὶ ἡ μία ἀποκλείει τὴν ἑτέραν (Καλλ. Τόμ. Α' περὶ συρροῆς ἀγωγῶν § 275), καὶ συνεπῶς δὲν δύναται νὰ ἐνωθῶσιν ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ τῆς ἀγωγῆς, κατὰ τὰ ἀρθρα 535 § 1 καὶ 537 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας. Ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει, ὅταν ἀμφότεραι ὡς κύριαι ἀγωγαὶ ἐνῶνται ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ τῆς ἀγωγῆς συγχρόνως ἐνδασκούμεναι, οὐχὶ δ' ὡς ἐν προκειμένῳ ἡ δευτέρα ἐγείρεται ἐπιδοθητικῶς ἐν ἀποτυχίᾳ τῆς πρώτης, ὅτε, ἀποτυχανούσης τῆς πρώτης, ἀπορριφθήσεται καὶ ἡ δευτέρα ὡς ἀποκλειομένη, χωρὶς νὰ ἐπέρχεται σύγχυσις τις, ὡς μὴ ἐξεταζομένων συγχρόνως ἀμφοτέρων, ἀλλὰ μόνον τῆς πρώτης, καὶ συνεπῶς ἐσφαλμένως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐχώρωσε τὸ δικόγραφον τῆς ἐπιδίκου ἀγωγῆς, κατ' ἀκολουθίαν βάσιμον καθίσταται τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ μεναρρυθμιστέα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις διστάζων νὰ εἴπῃ, ὅτι, ἀφοῦ ἡ μία τῶν ἀγωγῶν

τούτων ἀποκλείει τὴν ἑτέραν, ὡς ἀντιφάσκουσαι ἀλλήλας, οὔτε ἐν ἀποτυχίᾳ τῆς μιᾶς δύναται ὡς ἐπιδοθητικὴ νὰ συμπεριληφθῇ ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ τῆς ἀγωγῆς ἡ ἑτέρα, μὴ δυναμένη νὰ ἐξετασθῇ ὡς ἀποκλειομένη, συνεπῶς τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς, περιέχον δύο ἀγωγὰς ἀντιφασκούσας πρὸς ἀλλήλας, εἶναι ἄκυρον καὶ ἂν ἡ ἑτέρα τούτων ὡς ἐπιδοθητικὴ τῆς ἄλλης ἐνοῦται ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ ἐν ἀποτυχίᾳ τῆς πρώτης ὡς ἀποκλειομένη, καὶ συνεπῶς ἐπικυρωτέα ἦτον ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις.

Ἀριθ. 545 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Κ. ΚΟΚΚΩΝΗΣ

Ἐπανεληγμένα ἐφέσεις κατὰ προδικαστικῆς-παραίτησις-ἀπαράδεκτον

Ἐπειδὴ ἐπιτρέπει μὲν ὁ δικονομικὸς νόμος ἐφεσιν κατὰ τῶν παρεμπιπτούσων περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεων πρὸ τῆς ὁριστικῆς τοιαύτης, χωρὶς μέχρις αὐτῆς νὰ περιορίζεται ὑπὸ προθεσμίας τινος, ἀλλὰ προϋποτίθεται, ὁρθῶς ἐρμηνευομένου τοῦ νόμου, ὅτι ἡ ἐνάσκησις τοιαύτης ἐφέσεως δὲν ἐπετρέπη ὡς μέσον παρελκύσεως τῆς δίκης καὶ ὡς σταθμὸς παρέχων δικαίωμα εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ν' ἀνασείλῃ ἐπ' ἀπειρον τὴν πρόσδον τῆς δικαζομένης ὑποθέσεως ἐπὶ βλάβῃ τῶν συμφερόντων τοῦ ἀντιδίκου του, ἀλλ' ὡς μέσον διορθώσεως τῶν περὶ τὰς ἀποδείξεις ταύτας ἐλλείψεων πρὸς λύσιν τῆς διαφορᾶς. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ἀνακόπτων καὶ ἐκκαλῶν, ἀφοῦ τρίς ἐνήσκησε τὸ κατὰ τῆς παρεμπιπτούσης περὶ ἀποδείξεων πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἔνδικον τῆς ἐφέσεως μέσον, καὶ τρίς παρητήθη αὐτῆς ἵνα καὶ τετάρτην καὶ πέμπτην ἴσως ἐγείρῃ τοιαύτην, χωρὶς κἄν καὶ αἰτίαν δικαιολογοῦσαν ὁπωσδήποτε τὴν παραίτησιν νὰ ἐνδείκνυται, καθόσον καὶ ἡ παραίτησις εἴτε ἐκ τῆς ὅλης δίκης εἴτε διαδικαστικῶν πράξεων προϋποθέτει αἰτίαν τινὰ, ἵνα μὴ φαίνεται ὅτι γίνεταί ἐκ κακοβουλίας τινος, ἐπηρεαζούσης τὰ δίκαια τοῦ ἀντιδίκου του, ἐνεργῶν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, προφανῶς βλάπτει τὰ ἐκ τῆς δίκης κεκτημένα δικαιώματα πρὸς λύσιν τῆς διαφορᾶς, τῆς καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ Τραπεζῆς ἀδυνατούσης ἐκ τῆς τοιαύτης ἐνεργείας νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς, κατ' ἀκολουθίαν ὁρθῶς ἡ καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ ἀποκρούουσα τὴν παραίτησιν τοῦ ἀνακόπτοντος ἐκκαλοῦντος, προβάλλει τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἐφέσεως, κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐνασκουμένης, καὶ δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἐνστάσις αὕτη νόμιμος οὕσα, ὡς τῆς τοιαύτης ἐφέσεως γινόμενης οὐχὶ πρὸς διόρθωσιν τῶν τυχόν ἐλλείψεων τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἀλλ' ἐπὶ βλάβῃ τῶν συμφερόντων τῆς ἐφεσιδλήτου διὰ τῆς παρελκύσεως τῆς δίκης (*).

(*) Βεβαιωμένη λύσις ἄνευ πρακτικοῦ αποτελέσματος. Τί θὰ ἐμπόδιζε τὸν ἐπιχειρηματίαν ἐκκαλοῦντα ἐνασκαῖν ἐπανεληγμένας ἐφέσεις καὶ μετὰ δι' ἀποφάσεων ἀπορρίψεις αὐτῶν; Ἡ μὴ πως ὑπάρχει διαφορὰ τις εἰς τὴν δι' ἀποφάσεως ἢ παραιτήσεως κατάργησιν τῆς ἐπὶ τῇ ἐφέσει δίκης; Προβλ. 3 Ε.Α. σελ. 295 XVI καὶ τὴν αὐτόθι παραπομπήν.

(*) Προβλ. ἐν κούτοις 338 Α. Π. σελ. 209 παρόντος τόμου.

(**) Ὑπὸ τῷ ἐν Ναυπλίῳ δικηγόρῳ κ. Σ. Γιαννοπούλῳ.

ΜΙΚΤΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΝ ΚΑΙΡΟΥ (2)

Ἀπόφασις τῆς 30 Μαρτίου 1906.

Παραγγελιοδόχος μεταφορᾶς. — ἄρχικὸς καὶ διάμεσος. — εὐθύνη ἐν ἀπωλείᾳ. — ἀναγωγὴ κατὰ διαμέδον ὑπαιτίου. — τίτι προδίδκει ἀγωγὴ (*).

Ἐπειδὴ, ὅσον ἀφορᾷ τὸ πραγματικὸν στοιχεῖον τῆς ὑποθέσεως, εἶνε ὡμολογημένον ὅτι ἐκομισθῇ ἐκ Γαλλίας εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ τῶν Messageries Maritimes, ἐν δέμα ἀποστελλόμενον πρὸς τὸν καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ εἰς Κάϊρον, εὗτος δὲ ἀνέθεσεν εἰς τὴν ἀνακόπτουσαν ἑταιρίαν ὅπως ἐκτελωνίσῃ τὸ δέμα τοῦτο καὶ ἀποστείλῃ εἰς Κάϊρον, ὅτι ἡ ἀνακόπτουσα μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐν τῷ τελωνεῖῳ διατυπώσεων, ἀπέστειλεν εἰς Κάϊρον τὸ ρηθὲν δέμα εἰς παραλαβὴν αὐτῆς τῆς ἰδίας καὶ ὅτι καθ' ὅδον θραυσθεῖσων τῶν μολυβδίνων σφραγίδων τοῦ βαγονίου, τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος δέμα ἐξηφανίσθη.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸ νομικὸν στοιχεῖον, ἡ ἀνακόπτουσα ἑταιρία, προσεπικαλέσασα ἐν τῇ προδικασίᾳ εἰς τὴν δίκην τὴν διευθύνσιν τῶν Σιδηροδρόμων ἐπὶ τῇ τέλει ὅπως ἐν περιπτώσει ἤττης ἀποζημιωθῇ παρὰ τῆς τελευταίας ταύτης, κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροτηρίου συζήτησιν ἐζήτησε μόνον καὶ μόνον ὅπως τεθῇ ἐκτὸς δίκης, χωρὶς νὰ ὑποβάλῃ ἄλλην τινὰ αἰτησιν, εἴτε κατὰ τῶν Σιδηροδρόμων εἴτε κατὰ τοῦ ἐναγόντος, ὁ τελευταῖος δ' οὗτος ζητεῖ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἀλληλέγγυον καταδίκην καὶ τῶν δύο ἀντιδίκων του.

Ἐπειδὴ ἡ ἀνακόπτουσα ἑταιρία διατείνεται ὅτι εἶνε διάμεσος παραγγελιοδόχος καὶ συνεπῶς οὐδεμίαν φέρει εὐθύνην, ἅτε μὴ διατελοῦσα ἐν πταίσματι, καθ' ὅσον τὸ δέμα ἀπωλείσθη καθ' ἣν ἐποχὴν τὸ κατεῖχεν ἡ Διευθύνσις τῶν Σιδηροδρόμων, ἥτοι ἕτερος διάμεσος ἀγωγιάτης.

Ἐπειδὴ ὅμως προκύπτει σαφῶς ἐκ τῶν ἐγγράφων τῆς δικογραφίας ὅτι ἡ ἀνακόπτουσα ἑταιρία δὲν εἶνε διάμεσος ἀγωγιάτης, καθ' ὅσον τὴν ἐντολὴν τῆς μεταφορᾶς ἔλαβεν οὐχὶ παρὰ τῆς Messageries Maritimes ἀλλ' ἀπ' εὐθείας παρὰ τοῦ ἐναγόντος (**). Κατὰ ταῦτα ἡ ρηθεῖσα ἑταιρία εὐθύνεται ὡς ἀρχικὸς ἀγωγιάτης καὶ παραγγελιοδόχος, ἐπιφυλασσομένης μόνον αὐτῇ τῆς κατὰ τῆς Διευθύνσεως τῶν Σιδηροδρόμων προσφυγῆς καὶ δὴ μέχρις ὁλοκλήρου τῆς ἀξίας τοῦ ἐμπορεύματος, διότι ἐν προκειμένῳ συντρέχει πταίσμα συνιστάμενον εἰς τὸ γεγονὸς καὶ μόνον τῆς ρήξεως τῶν σφραγίδων τοῦ βαγονίου (**). Ἡ τοιαύτη

(α) Ὑπὸ τοῦ ἐν Καίρῳ δικηγόρου κ. Α. Κουμανταράνη.

(*) Σημ. Α. Κ. Τὰ ἄρθρα τοῦ Μικτοῦ Αἰγυπτιακοῦ Κώδικος ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰ ἄρθρα 96 καὶ ἐπόμενα τοῦ Ἑλλην. Ἐμπορ. Νόμου, ὥστε τὸ ἄνω θέμα ἔχει πρακτικὴν ἀξίαν καὶ ἐν Ἑλλάδι.

(**) Σημ. Α. Κ. Ἀρχικὸς παραγγελιοδόχος εἶνε καὶ ἐκείνος πρὸς ὃν κατ' ἐντολὴν τοῦ ἀποστολέως παραδίδονται τὰ ἐμπορεύματα ὑπὸ παραγγελιοδόχου ἢ ἀγωγιάτου προηγουμένου, κατατιζομένων ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τῶσαν συναλλαγμάτων μεταφορᾶς, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐνδὲ ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ὅτοι εἶναι καὶ οἱ ἀγωγιάται. Ἰδε Lyon-Caen τόμ. 3 § 630 καὶ Arrêt de Cassation 2 juil. 1860 Dalloz Jurisprudence Générale 1861 σελ. 109-110.

(***) Σημ. Α. Κ. Προτείνεται ὑπὸ τοῦ Σιδηροδρόμου ὅτι δυνάμει τοῦ κανονισμοῦ οὗ δὲν εὐθύνεται εἰμὴ μέχρι τῆς κατὰ τὸ τιμολόγιόν του συμφώνως πρὸς τὸ βῆρος τοῦ ἐμπορεύματος ἀξίας τοῦ ἀπολα-

δμως προσφυγῇ εἶναι ἀνεφάρμοστος ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι ἡ ἀνακόπτουσα δὲν ὑποβάλλει κατὰ τὴν συζήτησιν προτάσεις περὶ καταδίκης τῶν σιδηροδρόμων, ζητοῦσα ὅπως ἀπλῶς τεθῇ ἐκτὸς δίκης.

Ἐπειδὴ παρὰ νομολογίᾳ (Pandectes Françaises τόμ. 57 λ. transport § 274) καθιερωθῇ ὅτι ἐὰν τρίτος οὗ τὸ ὄνομα δὲν ἀναφέρεται ἐν τῷ ἀγωγιαστηρίῳ καὶ ἂν εἴτι εἶναι ὁ ἀληθὴς ἰδιοκτήτης, δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ συνάλλαγμα τῆς μεταφορᾶς, εἰμὴ μόνον κατὰ τοῦ μεθ' οὗ συνεβλήθη ἀποστολῆς οὐδὲ ἄλλως δικαιούμενος νὰ ἐναγάγῃ τὴν σιδηροδρομικὴν ἑταιρίαν διὰ τὰ παρὰ ταύτης κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς μετακομιδῆς διαπραχθέντα σφάλματα. Κατὰ ταῦτα ὁ ἐνάγων κακῶς ἀπειθῶναι τὴν ἀγωγὴν του καὶ κατὰ τῆς Διευθύνσεως τῶν Σιδηροδρόμων (*).

σθέντος δέματος. Ἀντιτάσσεται εὐλόγως ὅτι ἡ τοιαύτη ρῆτρα τῆς περιορισμένης εὐθύνης, δὲν ἰσχύει ἐν προκειμένῳ, ὅτε ὑπάρχοντος πταίσματος συνιστάμενον ἐν μόνῳ τῷ περιστατικῷ τῆς ρήξεως τῶν σφραγίδων τοῦ βαγονίου. — Ἰδε τὸ θέμα ἐν Pandectes Françaises τόμ. 57 ἐν λέξει transport § 1394. Le bris des scellés apposés sur le wagon constitue, par lui même, une faute à la charge de la Compagnie transporteur.

(*) Σημ. Α. Κ. Ἡ ἀπόφασις πλανᾶται. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τρίτος, οὗ τὸ ὄνομα δὲν ἀναφέρεται ἐν τῷ ἀγωγιαστηρίῳ, καὶ ἂν εἴτι εἶναι ὁ ἰδιοκτήτης, δὲν ἔχει ἀγωγὴν. Ἀλλ' ἐν προκειμένῳ ὁ ἐνάγων δὲν ἦτο τρίτος ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀποστολεὺς καὶ παραλήπτης ἅμα τοῦ ἐμπορεύματος, ὥς τοιοῦτος δ' ἀναφέρεται ἐν τῇ ἄρχικῇ συμβάσει μεταφορᾶς, τῇ διὰ τῆς ἀλληλογραφίας μεταξὺ ἐναγόντος καὶ τῆς ἀνακοπούσης καταρτισθείσῃ. Τοῦτο δὲ παραδεξαμένη καὶ ἡ ἄνω ἀπόφασις ὡς συναγόμενον ἐκ τῆς δικογραφίας, ὥρεϊλε νὰ μὴ ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ δευτέρου ἀγωγιάτου (τοῦ σιδηροδρόμου). Σημειωτέον ὅτι κακῶς ἡ ἀπόφασις ἐπικαλεῖται τὴν γαλλικὴν νομολογίαν, ἥτις ἀποφαίνεται ἀπλῶς εἴτι τρίτος, μὴ λαβὼν μέρος εἰς τὸ συμβόλαιον μεταφορᾶς, καὶ ἂν εἶναι ὁ ἰδιοκτήτης, δὲν ἔχει τὴν τοῦ ἀγωγιαστηρίου ἀγωγὴν. Τὸ θέμα τῆς ἐπικαλουμένης ἀποφάσεως τοῦ γαλλικοῦ ἀκυρωτικοῦ (Pand. Françaises Recueil 1901 μέρ. 2 σ. 5), ἦτο τοῦτο ὅτι ὁ Η' παρέδωκεν εἰς τὸν Γ' ἀντικειμένον εἰς ὅπως ἀποστείλῃ τοῦτο πρὸς τὸν Β' σιδηροδρομικῶς καταστραφέντος κατὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὁ Δ' δι' ἐσχυρίζομενος ὅτι εἶναι ἰδιοκτήτης ἐγείρει τὴν τοῦ ἀγωγιαστηρίου ἀγωγὴν. Ἡ ἀγωγὴ αὕτη ἀπερρίφθη δι' ἑλλειψίν οὐδετέποτε νομικοῦ δεσμοῦ μεταξὺ τοῦ Δ' τοῦτου καὶ τῶν συμβληθέντων. ὅπου εἶναι καθ' ἑλα ἄλλότριον. Σημειωτέον ἐν τέλει ὅτι ἡδύνατο ἐν προκειμένῳ νὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ τῆς Διευθύνσεως τῶν Σιδηροδρόμων ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 1166 Ἰ' αἰ. Αἰ. Κώδικος πλεγμα ἀγωγῆς, ἡ καὶ διὰ τοῦ ἄρθρ 1025 § 2 τῆς Πολιτικῆς μας Δικονομίας ἀναγνωριζομένη (α).

(α) Τοιαύτη ἐν προκειμένῳ ἐνησκέιτο, μάλιστα διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρχικοῦ παραγγελιοδόχου ἀναγωγῆς καὶ εἶναι ἀπολύτως θαυμαστὸν πῶς γίνεται λόγος περὶ μὴ αἰτήσεως οἰσδήποτε κατὰ τοῦ σιδηροδρόμου διὰ τῆς ἀναγωγῆς. ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐζητεῖτο ἡ ἐν περιπτώσει ἤττης τοῦ ἀναγόντος καταδίκη τοῦ διὰ μέσου (σιδηροδρόμου), ἡ ὁποία ἦρκει, ἐφ' οὗ ἡ ἀγωγὴ, καὶ ἂν ἀπερρίπτετο κατὰ τοῦ σιδηροδρόμου διὰ τὴν ἐπικαλουμένην νομολογίαν τοῦ μὴ ἐνεκτοῦ παρὰ τοῦ μὴ συμβληθέντος κυρίου, ἔδει γενέσθαι δεκτὴ κατὰ τοῦ ἀρχικῶς ἐναχθέντος ἀρχικοῦ ἐντολοδόχου καὶ

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ

Τῇ ἐπισπεύσει τῆς Τραπεζῆς ἐκλειστηριάζει οἰκόπεδον τοῦ Α* ὡς συγκαίμενον ἐκ μέτρων τετραγ. 1000 ὡς ἐγγύστα, ὑπὸ τὰ ἐν τῷ προγράμματι δρια, καὶ κατεκυρώθη ἐπ' ὀνόματι τοῦ Π* ἀντὶ ὀλίκου τιμήματος δραχ. 4,500. Ἀλλὰ τὸ οἰκόπεδον εὐρέθη ἐκτάσεως μόνον 475 τετρ. μέτρων. Ἐρωτᾶται :

1.—Ὁ ἀγοραστὴς δικαιούται εἰς παρακράτησιν τοῦ τιμήματος ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐλλείπουσαν ἔκτασιν ;

1. — Ἡ πώλησις πραγμάτων ἀκινήτων γίνεται κατὰ δύο τρόπους, ἢ κατὰ μέτρον ἢ ὀλίκως. Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει, τὸ προεξάρχον εἶναι τὸ μέτρον, ἐπομένως ἂν τοῦτο εὐρεθῇ ἑλλειπτικὸν τοῦ ὑποσχεθέντος, γίνεται καὶ ἀνάλογος μείωσις τοῦ τιμήματος Ν. 4 πρ. Π. (19. 1) Ν. 2 Ν. 4 § 1. Ν. 6 πρ. Ν. 34 Π. (19. 1) Ν. 53 πρ. Ν. 69 § 6 Π. (21. 2). Ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει τὸ προεξάρχον εἶναι τὰ δρια, τὸ δὲ μέτρον εἶναι ἐποσειῶδες καὶ τυχαῖον. ἐπομένως καὶ ἂν τὸ μέτρον εὐρεθῇ μείζον ἢ ἑλλειπτικόν, τὸ τίμημα δὲν θίγεται ἐκ τούτου καὶ μόνου, ἐνῷ ἀντιθέτως τοῦτο θίγεται ἐκ τῆς ἐνδεχομένης μείωσεως τῶν δριών Ν. 45 Π. (21. 2), ἔνθα μάλιστα ρητῶς λέγεται τότε : Ἐπώλησέ τις ὑπὸ ὁρισμένα δρια ἄγρον ἐκτάσεως 100 πλέθρων. Μέρος τοῦ ἀγροῦ τούτου ἐξενικήθη, δι' ὃ καὶ τὰ δρια τοῦ περιωρίσθησαν. Ἐκ τούτου ὁ πωλητὴς ἐνέχεται εἰς ἀποζημίωσιν καὶ ἂν ἔτι ὁ περικρατῆς ἄγρος εὐρέθη τυχὸν ἔχων 100 πλέθρα, ὡς ἀρχικῶς ὑπετίθετο.

Ἐν προκειμένῳ ἀναντιρρήτως ἔχομεν τὴν δευτέραν περίπτωσιν τῆς πωλήσεως, διότι τὸ οἰκόπεδον δὲν ἐπωλήθη κατὰ μέτρον, ἀλλ' ὀλίκως ὑπὸ ὡρισμένα δρια, τὸ πωταεῦον. Ἀρα κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἔται ἀδιάφορον, ἔν τὰ μέτρα εὐρέθησαν ὀλιγώτερα, ἐνῷ τὸ οἰσιῶδες εἶνε νὰ εὐρέθησαν τὰ δρια ὡς κατὰ τὴν πώλησιν ὑπεδείχθησαν. Ἐὰν τοῦτο συνέβαινεν, ὁ ἀγοραστὴς θὰ ἤτιστα μόνον ἑαυτὸν διὰ τὴν ἀπρονόησιν του. Ἀλλ' ἐν προκειμένῳ ἀκριβῶς οὐδὲ τὰ δρια εὐρέθησαν ὡς ὑπεδείχθησαν, ἀλλ' οἰσιῶδες ἐπὶ ἑλλειπτικὸν διάφορα συνεπέει ἐκνικήσεως (γενομένης ἤδη ἢ ἐπικειμένης—ἀδιάφορον νομικῶς). Ἀ α ὑφίσταται ἡ περίπτωσις ἀκριβῶς, περὶ ἧς εἰπομεν ἀνωτέρω καὶ περὶ ἧς προβλέπει ὁ παρατεθεὶς Ν. 45 Π. (21. 2). καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἐναχῆς τοῦ πωλητοῦ ἀπέναντι τοῦ ἀγοραστοῦ. Ἀλλ' ἤδη ἐπέρχεται ἡ ρήτρα τῆς μὴ εὐθύνης τῆς Τραπεζῆς δι' ἐνδεχομένην ἀνακρίβειαν ἑρῶν, ἐρωτᾶται δὲ ἂν καὶ ὅποιον αὕτη ἔχει ἀντίθετον ἐπιρροήν. Δέγω οὐδεμίαν ἢ ὀρθότερον μικρόν. Πρῶτον ἡ ρήτρα αὕτη δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ρήτρα ἐξασφαλιζούσα τὴν Τράπεζαν ἀπὸ ἐνδεχομένης ποινικῆς εὐθύνης ἐπὶ δόλῳ—καὶ εὐλόγως—ἀφοῦ ἡ Τράπεζα δὲν πωλεῖ ἰδίαν κυριότητα ἀλλ' ἄλλοτριαν, συνεπῶς δυνατόν ν' ἀγορῇ τὴν ἔκτασιν καὶ ἀλφειῶν τῶν ἄλλοτριων δικαίων. Ἀλλὰ καὶ ἀστικὸς ἂν θεωρηθῇ τῆς ρήτρας ὁ σκοπὸς, πάλιν αὕτη εἶνε ἀπλῆ ἀπόρροια τῆς γενικῆς ἀρχῆς, καθ' ἣν ὁ τὸ ἐνέχυρον ἐκπαίων πιστωτὴς εἶνε πάντοτε ἀνεύθυνος δι' ἐκνικήσιν Ν. 10 Π. (20. 5) Ν. 38 Π. (21. 2). Θὰ ἐξυπακούστω λοιπὸν καὶ ἂν ἔτι δὲν εἶχε τεθῇ. Ὅθεν πάντως εὐρισκόμεθα πρὸ συμφέρονος de non prae-

κατὰ συνέπειαν ὑπῆρχεν ἐπικρατὴς χώρα διὰ τὸ μὴ ἀρξάσαν εἰς τὴν ἄνω ἀπόφασιν αἰτητικὸν τῆς προσεπιλήσεως. Δύνεται νὰ παρατηρηθῇ ὅτι καὶ τὰ ἐπὶ τῇ οὐσιαστικῇ ἀντιλήψει ἀναφερόμενα μικτὰ δικαστήρια δὲν ἀποστέρουσιν ἐνίοτε καὶ τὸ ἀεροκοπένημα.

standa evictione. Ἀλλ' ὡς γνωστὸν, πᾶν τοιοῦτον σύμφωνον ἐπιφέρει μὲν τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ πωλητοῦ ἀπὸ τῆς ἐνοχῆς διὰ τὸ διαφέρειν ἀλλὰ δὲν παρέχει αὐτῷ καὶ τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτηθῇ καὶ τὸ τίμημα τοῦ ἐκνικήθέντος πράγματος, διότι τοῦτο θὰ ἀντίκειτο εἰς τὴν καλὴν πίστιν, ἥτις εἶνε πάντοτε ἡ βάση τῆς ἀγοραπωλησίας παρὰ Ῥωμαίους, πάσης συμβάσεως παρ' ἡμῖν πρὸς Δ. Λιακοπούλου Ἀγοραστὴς σελίς 165 καὶ Ν. 11 § 18 Π. (19. 1) Wind. § 391 σημ. 38 Ν. 39 Π. (19. 1) Ν. 38 Π. (21. 2).

Κατὰ ταῦτα ἐν προκειμένῳ ἡ ρήτρα ἀπαλλάσσει μὲν τὴν Τράπεζαν ἀπὸ πάτης εὐθύνης εἰς τὸ διαφέρειν, ἀλλὰ ἐτέρωθεν καὶ ὁ ἀγοραστὴς ὁ διὰ τῆς μερικῆς ἐκνικήσεως τοῦ οἰκοπέδου μὴ λαμβάνων τὰ ὑπεσχημένα δρια, ἀλλ' ἕτερα ἐπὶ ἑλλειπτικόν, δὲν δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς ἀκεραίαν ἀπόσπιν τοῦ τιμήματος, διότι τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὴν καλὴν πίστιν, τὴν πρωτανεύουσιν ἐν πάσῃ συμβάσει. καὶ ἀξιουμένην ἀεὶ τοῦ δικαστικῆς προστασίας.

Ἰούnius 1907

Ἡλ. Λιακοπούλος

ΔΙΑΦΟΡΑ

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν διεσχίσθη ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικεῖν ἡ κατὰ Βουλγάρου ἐπὶ τραύματι δική, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Κ. Λυκουεζός, λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ συκοφαντικῶν ἐν βουλγαρικαῖς ἐφημερίσι ἀναγραφῶν περὶ μεροληπτικῆς καὶ ἀντεκδικητικῆς καὶ βασανιστικῆς κατὰ τοῦ βουλγάρου τούτου διεξαγωγῆς τῆς ἀνακρίσεως, ἤρθη εἰς ὕψος ἑλληνας λειτουργοῦ τῆς Θέμιδος, δοὺς τὴν ἡμερωτάτην εἰκόνα τῆς ἐλληνικῆς δικαιοσύνης διὰ τῶν ἐξῆς ὁριζίων λόγων. τοὺς ὁποίους ἡ «Θέμις» ἀναγράφει ἐν ταῖς στήλαις αὐτῆς, ὡς ὑποδείγμα τὸς ἀπανταχοῦ τῆς ἐλληνικῆς γῆς ἐντεταλμένοις τὴν ἀπονομήν δικαιοσύνης.

«Ἐπειδὴ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀξιοποίνου πράξεως τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῆς συλλήψεως αὐτοῦ ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς δικαιοσύνης, ἡ ὕβρις καὶ ἡ συκοφαντία κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ἠτκήθησαν εἰς πρόπον, ὥστε νὰ ἀποτολμήσωσι πλείσται βουλγαρικαὶ ἐφημερίδες νὰ ἀναγράψωσιν ὅτι ὁ κατηγορούμενος συνελέφθη ἐναντίον παντὸς νόμου, ὅτι ἑμαυτοῦ ῥησε καὶ ἐβασανίσθη ἐγκλεισθεὶς εἰς ὑπόγειον βάλθους τεσσαράκοντα μέτρων, καθῆκον ἔχω νὰ διαμαρτυρηθῶ καὶ νὰ ἐκδηλώσω τὴν ἄκραν περιφρονησίν μου πρὸς τὰς ὕβρεις καὶ τὰς συκοφαντίας, ὅπως διερχομένης τῶν συναισθημάτων ἐνὸς ἑλλήνος δημοσίου κατηγοροῦ γίνονται αὐτὸς ὁ κατηγορούμενος καὶ οἱ παριστάμενοι ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ ὁμοεθνεῖς του, ἀλλὰ σὺν τοῖς ἵνα διακηρύξω καὶ τὴν ἀδιάσειστον πεποίθησιν μου ὅτι ἡ δικαιοσύνη τῆς πατρίδος μου, μακρὰν πάσης προκαταλήψεως, θὰ ἐκφέρῃ ὡς πάντοτε καὶ νῦν τὴν ἀπόφασιν τῆς κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνεκδήσεως καὶ τοῦ δικαίου.

«Αἱ ἀρχαὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἰσότητος ἐξ Ἑλλάδος ἔλαβον τὴν ἀρετὴν των. Ἐνταῦθα ἐτιμήθη ἡ δικαιοσύνη ἐν τῇ θεότητι τῆς Θέμιδος. Ἐν τῇ μεγάλῃ ἡμῶν πατρίδι ἐδίδεξαν ἀπὸ σκηπτοῦ Αἰγυλίου, οἱ Σοφοκλεῖς, οἱ Εὐριπίδαι τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, τοῖς ἀνταῖς νικηφόρους εἰς τὴν δικαιοσύνην παῖδας, καὶ ἐξ Ἑλλάδος οἱ Σωκράτοι, οἱ Πλάτωνα οἱ Ἀριστοτέλαι ἐφώτισαν τοὺς ὁρίζοντας τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. διδάξαντες τὴν ἀνθρωπότητα τὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης καὶ καθόλου τῆς ἠθικῆς φιλοσοφίας.

«Ὁ ἀμερόληπτος τῆς ἱστορίας κριτὴς δὲν δύναται

ἢ νὰ ἀναγνωρίσῃ, ὅτι ἡ ἀδικία καὶ ἡ βία οὐδέποτε ἐταυτίσθησαν μὲ τὸν ἑλληνικὸν χαρακτῆρα καὶ ὅτι πάντοτε διὰ τῶν ἀρχῶν τῆς δικαιοσύνης ἐπεδιώχθη ἡ ἐπικράτησις τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

«Καὶ ὅτε ὁ μέγας Ἀλέξανδρος προήλαυσε νικηφόρος εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ Ἀφρικὴν δὲν ὠδήγει ἐκεῖ τὰς ἑλληνικὰς φάλαγγας διὰ τὴν κατάκτησιν, δὲν ἐσημείωσεν εἰς τὴν τροπαιοῦχον πορείαν του τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν ἐρήμωσιν, ἀλλὰ ἐμπνευσμένος ὑπὸ τῶν ἀρχῶν, ὥς ἐπέβαλεν εἰς τὴν ψυχὴν του ἡ διδασκαλία τοῦ μεγάλου Σταγισιότου, μεταχειρίσθη τὸ ξίφος κατὰ τῆς βαρβαρότητος, ἵνα διαλύσῃ τὴν πυκνὴν σκοτίαν, ἣτις ἐκάλυπτε τὴν ἀνθρωπότητα καὶ χαράξῃ τὰς ὁδοὺς τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἰσότητος.

«Καὶ ὅτε βραδύτερον ἐν τῇ μοιραίᾳ τροπῇ τῶν ἀνθρώπων πραγμάτων, ἡ Ἑλλὰς ὑπέκυπτεν ὑπὸ τὸν βαρὺν πόδα τῶν ρωμαϊκῶν λεγεῶνων καὶ τότε ὑπὸ τὴν κατάκτησιν τοιαύτην ἤσχισεν ἐπὶ τοῦ δεσπότου ἐπιρροὴν διὰ τῶν φώτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς, ὥστε νὰ εἴπῃ ὁ ρωμαῖος ποιητής, ὅτι ἡ ἡττηθεῖσα Ἑλλὰς ἐνίκησε τὸν ἄγριον νικητὴν.

«Ἀλλὰ μήπως μαρτύρια τῆς εὐγενείας καὶ τῆς μεγαθυρίας καὶ μεγαλοφροσύνης τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς δὲν ἔχουσιν αὐτοὶ οὗτοι οἱ ὄβριστοι τῆς σήμερον;

«Ὅτε ὑπερήφανος ἐκυμάτιζεν ἡ σημαία τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ τῆς Καππίας θαλάσσης καὶ τοῦ Εὐφράτου μέχρι τῆς Λιβύης καὶ τῆς Ἰβηρικῆς Χερσονήσου, ὁ Ἑλλήν Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Πρωγωνάτος παρέσχεν αὐτοῖς τόπον διαμονῆς καὶ περίθαλψιν καὶ Ἕλληνας ἀπόστολοι ἐδίδασκαν εἰς τοὺς ὄβριστάς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν. Ἐθνὸς τοιαύτης ἱστορίας δὲν ἦτο δυνατόν ἢ νὰ διατηρήσῃ ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην τὰς παραδόσεις τῶν προγόνων καὶ δι' αὐτὴν ἡ νεώτερά Ἑλλὰς, πιστῶς τῶν ἀρχῶν αὐτῶν ἐχομένη, τὴν ἐλευθερίαν τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἰσότητά διακήρυξε πάντοτε ὡς τὰ κύρια στοιχεῖα τῆς προόδου τῆς.

«Ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ ἑλληνικῇ γῇ καὶ ὑπὸ τὸν ἑλληνικὸν οὐρανὸν πάντες ἀναπνεύουσι τὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας καὶ πάντες ἀδιακρίτως ἀπολαύουσι τῶν αὐτῶν δικαιωμάτων ἐξ Ἰσοῦ ὑπέχοντες καὶ τὰς εὐθύνas ἀπέναντι τῶν νόμων καὶ τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας.

«Τὸ τῶν μεγάλων δὲ τούτων ἀρχῶν ἐμπνεόμενοι καὶ νῦν βδελυσσόμεθα τὴν βίαν καὶ ἀδικίαν, καὶ ὑπὲρ τοῦ δικαίου ἀμυνόμενοι διὰ τῆς δικαιοσύνης προσδοκῶμεν τὸ ἐθνικὸν μεγαλεῖον».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. Β. Ἀγ. Νικόλαον : Ἐὰν μέχρι τῆς κατὰ τοῦ Δ' ἐκ διαθήκης κληρονόμου τοῦ πωλητοῦ Α' ἀγωγῆς τοῦ ἀγοραστοῦ Β', παρῆλθεν ὁ πρὸς παραγραφὴν χρόνος, ἡ ἀγωγή παρεγράφη. Τὸ ὅτι περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου εἶχεν ἐγείρει κατὰ τοῦ αὐτοῦ Δ' ἀγωγὴν ἔτερος ὁ Γ' (ἀξίῳ ἐαυτὸν δικαιόχον τοῦ ἐγοραστοῦ Β', ἀλλὰ μὴ ἀποδείξας τὴν ιδιότητά του ταύτην καὶ διὰ τοῦτο ἀποτυχὼν) δὲν ἀποτελεῖ διὰ τὸν Β' δεδικαιολογημένην αἰτίαν παρελεύσεως τοῦ πρὸς παραγραφὴν χρόνου, ἵνα μὴ ὑπολογισθῇ ἐν αὐτῇ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς διαρκείας τῆς ἐπ' αὐτῇ δίκης. κατὰ τὴν περὶ τούτου διάταξιν τῆς κρητικῆς νομοθεσίας. Ἀπ' ἐναντίας τοῦτο ἀποτελεῖ ἀδικοαλόγητον ἀπραξίαν, διότι ἀκριβῶς ἐνεκεν τῆς ὑπὸ τοῦ ψευδοῦς (τοῦτο σημαίνει εἰκονικοῦ) δικαιόχου Γ' ἐπιζητήσεως, ἔπρεπε νὰ κινηθῇ ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀληθοῦς

κυρίου Β', ἐξ οὐδενὸς λόγου ἱπαρεμποδιζομένη. Ἐὰν ἡλῆθευεν ἡ ἐναντία ἐκδογὴ, εἰς τὴν μᾶλλον τείνεται, τότε δι' ὃν λόγον ἡ ὑπαρξὶς τῆς δίκης τοῦ εἰκονικοῦ δικαιόχου Γ' μέχρι τῆς ὁριστικῆς ἀποτυχίας τῆς θὰ ἐκώλυε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀληθοῦς δικαιόχου Β', διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ἡ καθόλου μὴ ἔγερσις ἐκείνης καὶ ἡ ἀδύνατος αὐτῇ ἐπέσευσις τῆς ὁριστικῆς ἀποτυχίας, θὰ παρεκώλυε διαρκῶς τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀγοραστοῦ καὶ δικαιόχου Β' καὶ θὰ ἐγένετο αὕτη ἀπαράγραπτος εἰς τὸν αἰῶνα. Τοῦτο θὰ ἦτο προδήλως ἄτοπον.

Ἀνωνύμω : Ἐννοοῦμεν τὸν πόνον σας. Ἡ δικαιοσύνη ἔχει πολλὰ ἄτπρα καὶ πολλὰ μαῦρα. Ἐὰν λάβητε ὑπ' ὄψιν τὴν περίστασιν τῆς περιρήμονι ὑποχωρήσεως τοῦ 1897, ἴσως θὰ εὗρητε ὅτι ἐκ τῶν χειρίστων ἀποτελεσμάτων αὐτῆς δὲν εἰσὶ αἱ ὕλικαι καταστροφαι, ὅσῳ ἡ κατάρριψις τοῦ γοῦτρου τῆς δικαιοσύνης διὰ τῶν ἀντιφατικῶν καὶ ἀλλήλοσυγκρουμένων ἀποφάσεων. αἱ ὁποῖαι ἐμοίρασαν ἀνίσως ὠφελείας καὶ ζημίας ἐπὶ τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας ζημιωθέντας. Ἐὰν μεταξὺ τῶν πρώτων εὐρέθῃ καὶ ἓνας παλατιανὸς, ἐπιτελέσάτῃ μὲν νὰ σᾶς πασατηρήσωμεν ὅτι φύλλους εἰς τὰ ἄχυρα γυρεύετε. Κατὰ τῆς πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως τῆς ἀφορώσης τὸν ἰσχυρὸν παλατιανὸν δὲν ἐγένετο λέγετε ἔφεσις. Περίεργον ἀληθῶς ὅτι δὲν εἶσθε φίλος τῆς ἱερᾶς Γραφῆς. Ἐὰν ἐγένετο ἔφεσις, καθὼς ἐπὶ τῶν υποθέσεων τῶν, λοιπῶν θνητῶν, ποῖα χάρις θὰ ὤφελετο, ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων τὸ αὐτὸ ποιοῦσι, κάμνοντες ἔφεσιν καθ' ὅλων τῶν ἀποφάσεων; Καὶ ἄλλη γραφὴ λέγει: Τῷ ἔχοντι δοθήσεται. τῷ δὲ μὴ ἔχοντι καὶ ὃ ἂν μὴ ἔχῃ, ἀφαισθησεται ἀπ' αὐτοῦ. Ἀναγινώσκετε, Κύριε, τὰς γραφὰς, διότι θὰ εὗρητε ἐν αὐταῖς τὴν αἰώνيان διαμαρτυρίαν ἐκείνου, ὁποῖος δὲν ἦτο ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ παρηγορηθῇτε.

Ἐνὶ συνδουρητικῇ : Ἐὰν ἡ ἀπόφασις, δι' ἣς ἐκπυρῆθη ὁπωσδήποτε, ἔτω καὶ δι' ἐρημοδικίας, ἀποδεδομένη ἡ γνησιότης τῆς υπογραφῆς, ἐγένετο τελεσίδικος, βεβαίως ὀφείλεται τὸ πρόστιτον. Μόνον ἐὰν ἤθελεν ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ παραστήσας αὐτὸν πληρεξούσιος οὐδεμίαν εἶχε ποτὶ λάθει παρ' αὐτοῦ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἐντολὴν (ὅπερ ἡ παγία νομολογία ἀπαιτεῖ δι' ἀποδοκιμάσεως, περὶ οὗ ὅρα τὴν ἐν σελ. 236 παρόντος τόμου σημείωσιν ἡμῶν, διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπαναφῶμεν τὰ περὶ τούτου ἐκάστοτε γραφέντα), θὰ γείνη ἀβλαβὴς ἡ ἐκπλοῦστα ἐκτῶσις, διότι ἄλλως, ἐν τῇ γενικῇ πληρεξουσιότητι, περιλαμβανέται ἀναντιρρήτως καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ προβάλλειν ἔνστασιν μὴ γνησιότητος τῆς υπογραφῆς. Ἡ ἔννοια τῆς πλάνης εἶναι ἀδύνατος, διότι οὐδεὶς δύναται προβάλλειν πλάνην ἐπὶ τῶν ἰσχυρισμῶν του, ἰσχυρισμὸς δ' αὐτοῦ εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου του ὑποβληθεὶς.

+ Φ ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπεβίωσε καὶ ἐκηδεύθη ὁ νομικὸς σύμβουλος τοῦ Δημοσίου Φ Σακελλαρόπουλος, ὁπτησθεὶς ἐπὶ μακρὸν χρόνον καὶ ὡς δικαστὴς μέχρι τοῦ βαθμοῦ ἐφέτου καὶ κατόπιν ἐν τῷ προξενικῷ κλάδῳ ὡς ἐπιθεωρητῆς, καὶ τελευταῖον ἐν τῇ θέσει τοῦ νομικοῦ συμβούλου. Ἐν πᾶσι τοῖς σταθμοῖς τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ διεκρίθη διὰ τὴν μετ' ἀφοσιώσεως καὶ εὐθύτητος ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, διὸ ἀφῆκε παρὰ τοῖς ἐν τῇ νομικῇ ἐργασίᾳ συναδέλφοις αὐτοῦ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν ζηλωτὴν καὶ τιμὴν ὑψίστην.

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΣ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Συνδρομή Ιταλία δρ. 15. § Μετά δελτίου δρ. 20. § Καταχωρ. 5 σελ. λ. 50

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΩ

ΑΘΗΝΑΙ

24 ΙΟΥΝΙΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία 'Αρείου Πάγου Πολιτική (1906)
 Νομολογία 'Εφετziου 'Αθηνών (1906)
 ' Πατρών (1906)
 Περὶ ἀναλήψεως τῆς πατρικῆς προικὸς ὑπὸ
 Κ. Δ. Ρακίβ ν.

Συνεδεῖται ὑπὸ τοῦ 21ου φύλλου τοῦ Κώδικος 1906.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

'Αριθ. 411 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΛΙΑΔΗΣ

'Επιτροπὴ ἐπὶ διανομῆς ἐθνικῆς γῆς. - ἀπό-
 φαδὶς. - μεταγενεστέρᾳ ἀνάκλησιν. - ἔλεγ-
 χος δικαστικός. - προσβολὴ ἐπὶ ὑπερβάσει
 καθυκόντων. - ὁλομέλεια.

'Επειδὴ τὸ Δημόσιον ζητεῖ τὴν ἀναίρεσιν τῆς
 προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καὶ διότι τὸ δικάσαν
 ἐφετεῖον ἐπενέθη εἰς διοικητικὰ καθήκοντα, δεχθὲν
 ὅτι δὲν ἔδυνάτο ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 3ον τοῦ Νόμου
 Ψ'ΜΔ' τοῦ 1878 ἐπιτροπὴ νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν
 προηγουμένην ἀπόφασιν τῆς, ἐν ᾧ κατὰ τὸν νόμον,
 κυριαρχικῶς καὶ ἀνεξελέγκτως ἡ ρηθεῖσα ἐπι-
 τροπὴ ἀνεκάλεσε τὴν προηγουμένην ἀπόφασιν τῆς,
 ὡς κατὰ πλάνην ἐκδοθεῖσαν καὶ κατὰ παράβασιν
 τῶν νόμων.

'Επειδὴ ὁ λόγος οὗτος ἀναίρεσεως ὑπάγεται εἰς
 τὴν ὁλομέλειαν τοῦ 'Αρείου Πάγου, ἄρθρ. 4 ἐδάφ.
 β', καὶ προηγεῖται, ἡ ἐξέτασις δὲ τοῦ εἰς τὴν ὁλο-
 μέλειαν ὑπαγομένου λόγου προηγεῖται τῆς τῶν
 λοιπῶν ἀναίρεσεως λόγων· δέον κατ' ἀκολουθίαν
 νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὴν ὁλομέλειαν ἡ προκειμένη
 αἴτησις ἀναίρεσεως.

'Αριθ. 413 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

'Επίδειξις ἐγγράφων. - ἀπόφασις διατάξασα. -
 μὴ προσδιορισμὸς χρόνου. - ἀνάθεσις εἰ-
 σπραγῆς.

'Επειδὴ ἐκ τῶν συνδεδασμένων ἄρθρων 432 §
 2 καὶ 249 τῆς Πολ. Δικονομίας, προκύπτει ὅτι ὁ-
 σάκις τὸ δικαστήριον ἐκδίδῃ ἀπόφασιν, δι' ἧς δέχε-
 αῖ τὴν περὶ ἐπίδειξεως ἐγγράφων παρεμπόκτουςαν
 τῶν καὶ ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον νὰ ἐπίδειξῃ
 τοῦτο ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου ἐνώπιον τοῦ διοριζο-
 μένου εἰσηγητοῦ, ὀφείλει ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ ταύτη
 νὰ ὀρίσῃ καὶ τὸν χρόνον τῆς ἐπίδειξεως, τάσσον ὡ-
 ρισμένων ἡμέραν καὶ ὥραν ἢ προθεσμίαν μηνῶν ἢ
 ἡμερῶν καὶ ἀφίνον τῷ εἰσηγητῇ ὅπως ἐντὸς αὐτῆς
 ὀρίσῃ τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν. Ὡστε τὸ ἐφετεῖον, ἀ-
 ποφηνάμενον ὅτι ὁ προσδιορισμὸς τοῦ χρόνου τῆς

ἐπίδειξεως τοῦ ἐγγράφου δύναται νὰ ἀνατεθῇ εἰς
 τὸν διορισθέντα εἰσηγητὴν, καὶ ἐνεκα τοῦτου ἀπορ-
 ρίψαν τὴν ἐφεσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τῆς ἀ-
 ποφάσεως τῶν πρωτοδικῶν, ἡτις ὑπεγράψαν τὸν ἀ-
 ναιρεσιβλήτον εἰς ἐπίδειξιν τοῦ ἀπὸ 12 'Ιανουαρίου
 1885 ιδιωτικοῦ ἐγγράφου ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ ἀ-
 μίσθου παρέδρου, χωρὶς νὰ τάξῃ ἡμέραν ἢ προθε-
 σμίαν μηνῶν ἢ ἡμερῶν, παρεδίασε τὰς ἀνωτέρω
 οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἐκ
 τούτου δὲ ἡ ἀπόφασίς του ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν,
 κατὰ τὰ ἄρθρα 201 καὶ 807 § 5 αὐτῆς.

'Αριθ. 414 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Δάνειον 60 ἑκατομμυρίων. - παραγραφὴ. - ἔ-
 ναρξις ἀπὸ τελευταίας κληρώσεως. - μετα-
 τροπὴ δανείου. - οὐ μεταβολὴ ἀφαιρηγίας
 παραγραφῆς.

'Επειδὴ, ἀφοῦ κατὰ τὸν Νόμον Ψ'ΟΒ' τῆς 3
 'Ιανουαρίου 1879 περὶ συνολογήσεως δανείου 60
 ἑκατομμυρίων, τοῦτο θέλει ἀποσβεσθῇ ἐντὸς 40
 ἐτῶν διὰ τριμηνιαίας κληρώσεως τῶν ὁμολογιῶν
 αὐτοῦ (ἄρθρ. 2), πᾶσα δὲ ἐξ αὐτοῦ πληρωμὴ πα-
 ραγράφεται πέντε ἔτη μετὰ τὴν τελευταίαν κλη-
 ρωσιν καὶ πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης οὐδεμία ἰσχύει
 παραγραφὴ (ἄρθρ. 11), καὶ ἀφοῦ ὁ Νόμος Α'Ψ' τῆς
 2 Φεβρουαρίου 1889 περὶ συνολογήσεως καὶ με-
 τατροπῆς δανείων καὶ τὰ ἄρθρα 4 καὶ 5 τοῦ ἐπὶ τῇ
 βάσει τοῦ ἄρθ 4 τοῦ Νόμου τούτου ἐκδοθέντος Β.Δ.
 τῆς 6ης Μαΐου 1889, δι' ὧν ὀρίζεται ὅτι οἱ κάτοχοι
 τῶν μὴπω κληρωθεῖσων ὁμολογιῶν τοῦ εἰρημένου
 δανείου δύνανται ἢ νὰ ἀνταλλάξωσιν αὐτὰς ἐπὶ τῷ
 ἀρτίῳ ἀντὶ μετρητῶν δι' ὁμολογιῶν τοῦ νέου δα-
 νείου τῶν 125 ἑκατομμυρίων ἢ νὰ ἐξοφλήσωσιν
 αὐτὰς μέχρι τῆς 20 'Ιουλίου 1889, μεθ' ἣν παύει
 ὁ τόκος τῶν μὴ ἐξοφληθεῖσων ὁμολογιῶν, δὲν κα-
 τήργησαν τὴν ἀνωτέρω πενταετὴ παραγραφὴν, ἀρ-
 ξομένην ἀπὸ τῆς 1 'Ιουλίου 1919, ὅτε, κατὰ τὸν
 ἐν ταῖς ὁμολογίαις προσηρητημένον χρεωλυτικὸν πί-
 νακα γενήσεται ἡ τελευταία κληρώσις αὐτῶν, οὔτε
 μετέβαλον τὸν χρόνον τοῦτον τῆς ἐνάρξεως τῆς
 παραγραφῆς ταύτης, τὸ ἐφετεῖον συμφώνως πρὸς
 τοὺς εἰρημένους νόμους ἀπέρριψε τὴν περὶ πενταε-
 τοῦς παραγραφῆς τῆς ἀπὸ 25ης Δεκεμβρίου 1897
 ἀγωγῆς τῆς ἀναιρεσιβλήτου, δι' ἧς αὕτη αἰτεῖται
 τὴν πληρωμὴν τοῦ ἀντιτίμου τῶν δέκα ὁμολογιῶν
 τοῦ εἰρημένου δανείου τῶν 60 ἑκατομμυρίων, μὴ
 παραδοθεῖσων ἐπὶ ἀνταλλαγῇ, κατὰ τὸν εἰρημένον
 Α'Ψ' τοῦ 1889 Νόμον, προβληθεῖσαν δυνάμει τοῦ
 Λογιστικοῦ Νόμου ἐνστάσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, μὴ
 ἰσχύουσιν κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 11
 τοῦ εἰρημένου Ψ'ΟΒ' τοῦ 1879 Νόμου.

Ἀριθ. 415 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΑΣ

Παρουσία διαδίκων ἐν ἀρεοπαγίῳ.—ἐπαγωγὴ ὅρκου. = ἡμέτερος ἀποδοχὴ καὶ δόσις. = οὐκ ἀναγκαῖα ἴδια ἀπόφασις. = ἐπιβολὴ ὅρκου δικαστικοῦ. = δόσις καὶ ὡς ἐπακτοῦ. = οὐκ ἀναγκαῖα κοινοποιήσις ἀποφάσεως δι' ἐπαγωγὴν.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἀρθρου 376 Πολιτ. Δικονομίας, ὁρίζοντες ὅτι, ἐὰν οἱ διάδικοι ὡς παρόντες ἐν τῷ ἀρεοπαγίῳ, ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν ταχίστην δῆλωσιν, ἀντεπαγωγὴν καὶ δόσιν τοῦ ὅρκου καὶ ὅτι μετὰ ταῦτα μεταβαίνει ἡμέτερος τὸ δικαστήριον εἰς τὴν ὀριστικὴν συζήτησιν καὶ ἀπόφασιν, σαφῶς προκύπτει ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δηλ. ὅταν οἱ διάδικοι ὡς παρόντες, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ ἀπόφασις καρεμπίπτουσα περὶ ἀποδείξεως, ὁρίζουσα τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ ὁ ὅρκος, τὴν προθεσμίαν τῆς δηλώσεως καὶ τῆς δόσεως, ἀλλ' ὁ ὅρκος δίδεται ἡμέτερος, οὕτω δὲ κρίνασα καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ ἀπορρίψασα τὴν τοῦ ἀναιρεσιέντος δῆλωσιν καὶ κλῆσιν περὶ ἐπαγωγῆς τοῦ ἐπιβληθέντος δικαστικοῦ ὅρκου τῇ ἀντιδίκῳ του, ὁρῶς ἡρμήνευσε τὸ ρηθὲν ἀρθρον 376 Πολ. Δικονομίας, ἀφοῦ δέχεται ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος ἰδῆλωσεν κατὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὅτι τὸν ἐπαγόμενον αὐτῇ ὑπὸ τοῦ παρόντος ἀντιδίκου τῆς ὅρκου περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, περὶ οὗ ὁ δικαστικὸς ὅρκος ἐν πρόκειται νὰ δώσῃ, συνωδᾷ τῇ ὑπ' ἀριθ. 142 (1905) ἀπόφασι τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν, δέχεται νὰ δώσῃ καὶ ὡς ἐπακτὸν καὶ ὅτι ἔδωκε τοῦτον ὡς ἐπιβλήθη ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως καὶ ὡς ἐπακτὸν τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, ἀπορριπτέοι εἰσι πάντες οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικοὶ λόγοι ἀναιρέσεως, οἱ ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ καὶ τῷ προσθέτῳ (*).

Ἐπειδὴ τὰ δικαστήρια ὀφείλουσι νὰ αἰτιολογῶσι μόνον τοὺς οὐσιώδη ἐπιρροὴν ἔχοντας ἰσχυρισμούς καὶ προτάσεις ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς δίκης. οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς ἐπουσιώδεις ἢ ἀσχετοὺς πρὸς τὴν διακαζομένην ὑπόθεσιν, ἐπομένως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, μὴ λαβοῦσα ὑπ' ὅψιν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιέντος, ὅτι ἡ ἐπιβάλλουσα τὸν ὅρκον ἀπόφασις δὲν ἐκοινοποιήθη αὐτῷ, οὐδὲως παρεβίασε τὸ ἀρθρον 807 § 5, διότι ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος οὐδεμίαν ἔσκει ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἐπαγωγῆς τοῦ ὅρκου, ὅστις ἠδύνατο νὰ ἐπαχθῇ καὶ ἂν ἐκοινοποιήθη ἢ οὐ ἢ ἐπιβάλλουσα τὸν δικαστικὸν ὅρκον ἀπόφασις καὶ νὰ ἐπιβληθῇ.

Ἀριθ. 416 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΑΣ

Πίναξ κατατίξεως. = μὴ προδωγὴν πιστοποιητικοῦ ὑποθηκεύσεως διὰ τόκου. = ἀπαράδεκτον ἐτέρας προδωγῆς.

Ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται ὅτι ἡ ἀναιρεσιένουσα Ἐθνικὴ Τράπεζα δὲν

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ἐν σελ. 441. XVI 392 Ε. Α. Πρβλ. καὶ 207 Α. Π. σελ. 602 XV ἐπίσης δὲ 7 Ε ἐν σελ. 297 XVI.

προσῆγαγεν ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατίξεως ὑπαλλήλου ἀποδείξιν περὶ ἐγγραφῆς ὑποθήκης πρὸς ἐξασφάλισιν καὶ τῶν τόκων τοῦ κεφαλαίου, ὁρῶς ἀπερνήματο ἀπαράδεκτον τὸ βραδύτερον προσαχθέν ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου ὑπ' αὐτῆς ἐγγραφον, διότι, κατὰ τὸ ἀρθρον 938 Πολιτ. Δικονομίας, οἱ προσκληθέντες δανεισταὶ ὀφείλουσι νὰ προσαγάγωσιν ἐντὸς 14 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς προσκλήσεως τοὺς τίτλους τῶν καὶ τὰ ἐγγραφα, ἐφ' ὧν στηρίζουσι τὰ δικαιώματά των καὶ νὰ κάμωσι τὰς παρατηρήσεις των κατὰ τῶν τίτλων τοῦ ἄλλου, πᾶσα δὲ βραδύτερα προσαγωγὴ ἀποδείξεως ἢ βραδύτερον γενομένη παρατήρησις εἴτε ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατίξεως ὑπαλλήλου ἢ ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου, εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτεῖται οἱ τῆς ἀναιρέσεως λόγοι, ὡς μὴ βάσιμοι.

Ἀριθ. 417 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΑΣ

Παραγραφή. = σύμπτωσις πρὸς χρόνον ἀγωγῆς. = οὐ διατακτέα ἴδια ἀποδείξεις.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀρθρ. 244 Πολ. Δικονομίας, τὰ δικαστήρια ὑποχρεοῦνται νὰ διατάσσωσιν ἀποδείξεις περὶ ἐκείνων μόνον τῶν πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν τῶν ἐχόντων οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐκδασιν τῆς δίκης, περὶ ὧν ὁ δικαστὴς δὲν εἶναι δικανικῶς πεπεισμένος, ἐν προκειμένῳ δὲ, ἀφ' οὗ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται, συνεπεία ἐκτιμήσεως τῶν περὶ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς διεξαχθεισῶν ἀποδείξεων, ὅτι τὸ ἐπίδικον κτῆμα κατεῖχε διανοία κυρίου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖον καὶ καλῇ τῇ πίστει ἐπὶ τριάκοντα ἔτη συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως, οὐδὲως παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, μὴ διατάξασα ἀποδείξεις καὶ περὶ τῆς περὶ παραγραφῆς τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσεως τοῦ ἐναγομένου καὶ ἤδη ἀναιρεσιέντος ὅτι κατεῖχε καὶ αὐτὸς ἐπὶ τριάκοντα ἔτη τὸν αὐτὸν χρόνον τὸν διεκδικούμενον ἀγρὸν, ἀφ' οὗ δέχεται προσέτι ὅτι ὁ χρόνος τῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου παραγραφῆς συμπίπτει πρὸς τὸν χρόνον τῆς κατοχῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου καὶ ἦτο ἀδύνατον τὸ αὐτὸ πρᾶγμα νὰ νέμωται κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διανοία κυρίου δύο διάφορα πρόσωπα ἀποκλειστικῶς ὑπὲρ αὐτοῦ ἑκάστον(*).

Ἀριθ. 418 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΚΑΤΖΑΚΟΣ

Σύμβασις. = μεῖζων δέσμευσις ἐτέρου σύμβαλλομένων. = νόμος περὶ παιγνιοχάρτων. = τρόπος κατασκευῆς. = ἀπαιτησις διὰ διαφυγὸν κέρδος. = ἀπορριψίς ἐκ' ἀοριστητά. = ἀνεξέλεγκτος.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀναφερόμενον καὶ εἰς τὰς σχετικὰς αἰτιολογίας τῆς πρωτοδίκου ὑπ' ἀριθ. 10169, ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετίμησεν, ὡς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ἀποφάσεων τούτων ἀποδεικνύεται, ὁλόκληρον τὸ περιεχόμενον τοῦ περὶ προμηθείας καὶ ἐργολαβίας ὑπ' ἀριθ. 24108 τοῦ 1893 συμβολαίου, ἥτοι πάν-

(*) Πρβλ. 472 Ε ἐν σελ. 597 XVII.

τας τούς ἐν αὐτῷ ὅρους, ὅπως φθάσῃ εἰς τὸ συμπέ-
ρασμα ὅτι διὰ μόνον τὸ ποσὸν τῶν 400,000 δε-
σμιδῶν παιγνιοχάρτων ἐτησίως ἡ συμφωνία ἦν ὑπο-
χρεωτική δι' ἀμφοτέρα τὰ μέρη, ἤτοι καὶ διὰ τὸ
Δημόσιον, ὡς ὑποχρεῶν νὰ προμηθεύηται τὸ ποσὸν
τοῦτο ἀπὸ τῶ ἐργοστάσιον τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν
ἀναιρεσειόντων, καὶ διὰ τοῦτον, ὡς ὑποχρεῶν
νὰ κατασκευάζῃ καὶ παρέχῃ ἐπὶ τῷ ὀρισθέντι αντι-
τίμῳ τὸ ἀνωτέρω ποσὸν τῶν δεσμιδῶν, διὰ δὲ τὸ
ἐπὶ πλέον ποσόν, τὴν προμήθειαν τοῦ ὁποῦοι ἤθε-
λον καλέσει αἱ ἀνάγκαι τῆς ἐν τῷ Κράτει κατα-
ναλώσεως, μόνος ὁ δικαιοπαρόχος τῶν ἀναιρεσει-
όντων ἐδεσμεύθη διὰ τῆς συμβάσεως νὰ παρέχῃ
καὶ τοῦτο εἰς τὸ Δημόσιον, ἐγκαίρως εἰδοποιούμε-
νος παρ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἐξ ἀντιθέτου τὸ Δημόσιον δὲν
ἀνέλαθεν ὑποχρέωσιν, ἀλλ' ἐκτίητο ἀπλῶς δι-
καίωμα ν' ἀποταθῇ πρὸς ἐκεῖνον, ἐλεύθερον ὅν κατ'
ἀκολουθίαν νὰ μὴ ποιήσῃται χρῆσιν αὐτοῦ καὶ
νὰ προμηθεύῃ ἐτέρωθεν καὶ ὅλῃ ἐκ τῆς ἄλλο-
δαπῆς τὸ ἐπὶ πλέον ποσὸν τῶν παιγνιοχάρτων.
οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον τὸ ἐφετεῖον ἐν τῇ ἀνεξε-
λέγκτῳ περὶ τοῦ περιεχομένου τῆς συμφωνίας κρί-
σει αὐτοῦ, αἰτιολογεῖ πληρέστερα τὴν ἀπόφασίν
του καὶ οὐδαμῶς παραβιάζει τὰς περὶ συμβάσεων
ἀρχάς, ἀφ' οὗ πᾶσα σύμβασις θεμιτὸν ἔχουσα ἀντι-
κείμενον, ἤτοι μὴ ἀντιβαίνοντα εἰς τὴν δημοσίαν
τάξιν ἢ εἰς τὰ χρηστά ἦθη, εἶναι ἰσχυρά καὶ πα-
ράγι τὰ ἀποτελέσματά της (Ν. 1 πρ., Ν. 7 § 7.
Ν. 38 Πανθ. 2.14 καὶ Ν. 6 Κωδ. 23) (*).

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ Νόμου ΑΡΕΖ' τοῦ 1884,
ὁρίζον ὅτι πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ εἰς τὸ Κράτος ἀνή-
κοντος μονοπωλείου ἐπιτρέπεται εἰς τὸν Ὑπουρ-
γὸν τῶν Οἰκονομικῶν νὰ συστήσῃ ἐργοστάσια ἢ
νὰ συμφωνήσῃ διὰ δημοσίου συναγωνισμοῦ ἢ καὶ δι'
ἰδιαιτέρας συμβάσεως τὴν ὑπὸ ἐγγυητῶν ἐργοστα-
σίων κατασκευὴν ἢ τὴν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ προμή-
θειαν τοῦ ὅλου ἢ μέρους τῶν ἀναγκαίων παιγνιο-
χάρτων, δὲν ἐπέβαλεν εἰς τὸν Ὑπουργόν, ὡς ἐκ
τοῦ γράμματος καὶ τῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως ταύ-
της ἀνευδοιάτως προκύπτει, περιορισμὸν τινὰ ὑπὲρ
τὴν ἐννοίαν ὅτι ὀφείλει οὗτος νὰ συμφωνήσῃ εἴτε
τὴν ὑπὸ ἐγγυητοῦ ἐργοστασίου ἐν τῷ συνόλῳ κατα-
σκευὴν, εἴτε τὴν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐν τῷ συνόλῳ
προμήθειαν τῶν παιγνιοχάρτων, μὴ δυνάμενος δη-
θεν νὰ ἐνεργήσῃ ἐν μέρει ἀμφοτέρα, ἐν ᾧ ἄλλως
οἱ ἀναιρεσειόντες, ἀρνούμενοι τὰ δικαιώματα αὐτῶν
ἐκ μόνης τῆς συμβάσεως καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ νόμου,
ὅστις δὲν ἐπέβαλε τῷ ὑπουργῷ νὰ συμβληθῇ ὠρι-
σμένως μετὰ τοῦ δικαιοπαρόχου αὐτῶν οὐδὲν ἔ-
χουσι δικαίωμα νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν ἀθέτησιν τοῦ
νόμου, δι' ἣν ἡ ἐκτελεστική ἐξουσία δὲν ὀφείλει
λόγον πρὸς αὐτοὺς, ἀλλὰ πρὸς μόνην τὴν κατὰ τὸ
πολίτευμα δικαιοσύνην νὰ ἐλέγξῃ τὰς πράξεις ἐ-
κείνης ἐξουσίας.

Ἐπειδὴ τὴν ἐτέραν ἀπαίτησιν τῶν ἀναιρεσειόν-

(*) Εὐλόγοφανής ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ἡ ἐξ ἀναλογίας
ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρου 13 διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τῶν
οἰκοδομῶν καὶ εἰς τὴν περὶστασιν τῆς διὰ ρυμοτομίαν
καταλήψεως, ἀλλ' ἡ ἀμφιβολία ἐὰν καὶ νομικῶς δύναται
νὰ θ' ὠρηθῇ ἀρχαῖαντος. Ἐν πᾶσιν περιπτώσεσι ἐξ *lege
ferenda* εἶναι ἐπιβεβλημένη.

των, τὴν ἐρειδομένην ἐπὶ τῆς παραλείψεως τοῦ
Δημοσίου, ὅπως ἀποστείλῃ τῷ δικαιοπαρόχῳ τῶν
ἀναιρεσειόντων τὸ συμφωνηθέν ποσὸν σιγαροχάρ-
του εἰς κυλίνδρους πρὸς σφράγισιν καὶ διασκευὴν
εἰς ταινίας καὶ σωλῆνας, τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσ-
βαλλομένης ἀποφάσεως ἀπέρριψεν ὡς ἀρίστον,
ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τῆς διὰ τὴν παράλειψιν ταύτην ἀ-
ποζημιώσεως, μὴ συνισταμένης εἰς τὸ συνολολογη-
θέν ἀντίτιμον τῆς ἐργολαβίας, ὅπερ ἐκτίθεται ἐν
τῇ ἀγωγῇ, ἀλλ' εἰς τὸ ἀποδρᾶν κέρδος, ἀποτελου-
μενον ἐκ τῆς ἐπὶ πλέον διαφορᾶς τοῦ ἀντιτίμου
πρὸς τὰς δαπανάς, αἵτινες ἤθελον ἀπαιτηθῇ διὰ
τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐν λόγῳ ἐργασίας, οἱ ἀναιρε-
σειόντες δὲν ὥρισαν διὰ τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' οὕτε
καὶ διὰ τῶν προτάσεων αὐτῶν, τὸ ποσὸν τῶν εἰρη-
μένων δαπανῶν, ἵνα δ' οὕτως ἀποφανθῇ τὸ ἐφε-
τεῖον, ἔλαθεν ἐν τῷ συνόλῳ ὑπ' ὅσιν τὸ δικόγρα-
φον τῆς ἀγωγῆς, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀπο-
φάσεως ἀποδεικνύεται καὶ εἰς οὐδὲν ἀναιτιολόγη-
τον ὑπέπεσεν, οὕτε διατάξιν τινὰ τοῦ Ἀστικοῦ Δι-
καίου παρεβίασεν, ἐν ᾧ ἂν ἐτέρου εἶναι πρόδηλον
ὅτι οὐδεμίαν μὲν ἀπόδειξιν ὤφειλε νὰ διατάξῃ περὶ
ζημίας, τὸν περὶ τῆς ὁποίας ἰσχυρισμὸν ἀπέκρου-
σεν ὡς ἀρίστον, εἰς οὐδένα δ' ὑπέκειται ἐλεγχῶν
ἐν τῇ περὶ τῆς ἀοριστίας κρίσει αὐτοῦ, ὡς ἀναγο-
μὲν εἰς πράγματα.

Ἀριθ. 420 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΚΑΤΖΑΚΟΣ

Δημοτικαὶ ὁδοί. - βάθυνσις δαπάνη Δήμων. -
ἐξαίρεσις διὰ τὰς ἐν τῷ σχεδίῳ. - ἀποζη-
μιώσις δι' οἰκοδομὰς ὑπὸ Δήμων. - διαδι-
καδία καθορισμοῦ. - κατεδάφισις μετὰ κα-
τάθεσιν ἀποζημιώσεως. - δόκησις δικαιο-
ματος. - ἀκυρότης πραγματογνωμοσύνης. -
γνώσις ὑπὸ κατεδάφιδαντων. - καταστροφὴ
καὶ διαρπαγὴ κινήτων.

Ἐπειδὴ τοῦ Δήμου φέροντος κατ' ἀρχὴν τὴν ἀ-
παιτούμενην πρὸς κατασκευὴν τῶν δημοτικῶν ὁδῶν
δαπάνην (ἄρθρ. 18 ἐδ. ε' τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου,
ἄρθρ. 4 ἐδαφ. 3 καὶ ἄρθρ. 34 ἐδ. 1 τοῦ περὶ ὁδο-
ποιίας Νόμου ΣΕΓ' τοῦ 1867, πλην τῶν ἐν ἄρθρ.
22 καὶ 24 τοῦ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1836 περὶ σχε-
διοῦ τῆς πόλεως Ἀθηνῶν Β. Διατάγματος ὁριζο-
μένων περὶ τῶν παροδίων, ὡς ὑποχρεῶν ἐν μέρει εἰς
ἀποζημιώσιν τῶν ρυμοτομουμένων ὑπὸ τοῦ σχεδίου
τῆς πόλεως γηπέδων, ἔπεται ὅτι τὰς ὑπαρχούσας
οἰκοδομὰς ἐπὶ γηπέδων ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς πό-
λεως, αἵτινα ρυμοτομοῦνται διὰ τῆς ἀνοίξεως ἢ
πλατύνσεως δημοτικῆς ὁδοῦ, ἀποζημιῶσι ὁ Δήμος ὡς
ὑποχρεῶς κατὰ κανόνα εἰς τὴν δαπάνην τῆς κα-
τασκευῆς, ἐφαρμοζομένης διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς
ἀποζημιώσεως τῆς αὐτῆς διαδικασίας, ἥτις καὶ διὰ
τὴν ἀποζημιώσιν τῶν καταλαμβανομένων γηπέδων
ἐφαρμόζεται, ἤτοι τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 25 τοῦ προ-
μηθεθέντος Διατάγματος ὁριζομένης. πρᾶγματι κατὰ
μὲν τὸ προηγούμενον ἄρθρον 13 ἐπὶ προσταγῶσεως
τεμαχίων ἐν τῇ πόλει Ἀθηνῶν ὡς μὴ ἀρτίων ἀ-
ποζημιοῦνται καὶ τὰ ψευδοποιημένα ἐργαστήρια ὑπὸ
τοῦν προσλαμβάνοντος τὸ τεμάχιον, καθ' ἣν δ' ἐρ-
μηνείαν τὸ ἀπὸ 28 Σεπτεμβρίου 1837 Β. Διατάγμα
ἔδωκεν εἰς τὸ ἄρθρ. 25, ὅταν τὸ ιδιόκτητον τεμά-

χίον αφαιρείται από οδούς ή πλατείας, ο Δήμος λαμβάνει μέρος εις την κατά τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐκτίμησιν ὡς ὑπόχρεως εἰς ἀποζημιώσιν, ἥτις κατὰ τὰ εἰρημένα περιλαμβάνει καὶ τὴν οἰκοδομὴν ἢ ἐπελθοῦσα διὰ τοῦ Διατάγματος τῆς 10ης Φεβρουαρίου 1838 ἐπέκτασις τῆς ἰσχύος τοῦ ἁρθροῦ 25 ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐκτιμήσεως καὶ ἀποζημιώσεως τῶν λαμβανομένων ἀπὸ τὸ σχέδιον τῆς Σύρου ἰδιοκτησιῶν, καθὼς καὶ πρὸς πᾶσαν ἄλλην ὁμοίας φύσεως περίπτωσιν ἀναγομένην εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν σχεδίων τῶν λοιπῶν πόλεων τοῦ Βασιλείου, περιλαμβάνει οὐ μόνον τὰ ἀποζημιωτέα γήπεδα, ἀλλὰ καὶ τὰς οἰκοδομὰς, ὁσάκις, ἕνεκα προσκυρώσεως ἢ ἄλλης αἰτίας, ὁ Δήμος, ἢ ἄλλος τις, εἶναι ὑπόχρεως εἰς ἀποζημιώσιν τῶν καὶ ἐπὶ μὲν προσκυρώσεως τεμαχίου εἰς Δήμον, οὗτος ἐν πάσῃ πόλει τοῦ Κράτους εἶναι ὑπόχρεως ν' ἀποζημιώσῃ καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ οἰκοδομὴν (ἄρθρ. 2 ἐδ. 6' τοῦ Διατάγματος τῆς 20 Νομβρίου 1842 καὶ 2 τοῦ Νόμου ΣΚΒ' τοῦ 1867), ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ρυμοτομίας καὶ ἕνεκα ταύτης καταλήψεως ἐκτισμένου ἐδάφους ὑπὸ δημοτικῆς ὁδοῦ ἢ πλατείας, ὁ αὐτὸς συντρέχει λόγος ὅπως ὁ Δήμος θεωρηθῇ ὑπόχρεως εἰς ἀποζημιώσιν τῆς οἰκοδομῆς τῶν παροδίων, μὴ ὄντων ὑποχρέων εἰμὴ διὰ τὸ γήπεδον καὶ ὅπως ὁ αὐτὸς τρόπος τῆς ἐκτιμήσεως ἐφαρμόζεται. Ὁ ἐρμηνευτικὸς Νόμος ΒΥΓ' τοῦ 1896 ὁμιλῶν περὶ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ καταλαμβανομένου ἐδάφους ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι καὶ κώμαις τμημάτων ὁδοῦ πάσης κατηγορίας ὅτι ἰσχύουσιν ὡς πρὸς τὴν ἀποζημιώσιν ταύτην αἱ γενικαὶ περὶ ρυμοτομίας διατάξεις, δὲν ἠγνόησε νὰ ποιῇ διακρίσιν ὡς πρὸς τὰς οἰκοδομὰς τὰς ὑπαρχούσας ἐπὶ ρυμοτομουμένου γηπέδου, ὅπως δηλονότι ἀποκλείσῃ ἐπ' αὐτῶν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν περὶ ρυμοτομίας διατάξεων ὡς πρὸς τε τὸν ὑπόχρεον εἰς ἀποζημιώσιν Δήμον καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκτιμήσεως, ἀλλ' ἀπλῶς ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν συνηθεστέραν περίπτωσιν τῆς καταλήψεως γυμνοῦ ἐδάφους, οὔτε δύναται εὐλόγως νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ὁ νόμος θέλει ἄλλην διαδικασίαν διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἐπ' ἐδάφους καὶ ἄλλην διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἐπ' αὐτοῦ οἰκοδομῆς, οὐδεμίαν δ' ἔχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴν ὁ Νόμος ΑΧΜΒ' τοῦ 1888, ὅστις ἀντικατέστησε τὰ ἐδάφια 2-5 τοῦ ἁρθροῦ 34 τοῦ Νόμου ΣΕΓ' τοῦ 1867, ὡς κανονίζων τὴν διαδικασίαν τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν ὑπὸ τῶν ὁδῶν καταλαμβανομένων γαιῶν καὶ κτημάτων, τῶν ἐκτὸς τοῦ σχεδίου τῶν πόλεων κειμένων. "Ὅθεν συμφώνως τοῖς εἰρημένοις ἀποφηνάμενον τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐν σχέσει πρὸς τὴν διαδικασίαν τῆς ὑπὸ τοῦ Δήμου Παγασῶν ἀποζημιώσεως τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἀναιρεσιέντος τῆς ἐκτισμένης ἐπὶ γηπέδου, ὅπερ ἐρυμοτομεῖτο διὰ τῆς πλατύνσεως δημοτικῆς ὁδοῦ τῆς πόλεως Βόλου, ὁρθῶς τὰς μνησθείσας διατάξεις ἡρμήνευσεν.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, δεχθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὡς ἀποδεδειγμένην ἐκ τῶν προσαχθέντων ἐγγράφων καὶ βάσιμον τὴν ἔνστασιν τῶν ἐναγομένων ὅτι ὁ Δήμος Παγασῶν ἥσυχσεν δικαίωμα, ἥτοι ὅτι μετὰ τὴν προσήκουσαν περὶ τῆς

ἀποζημιώσεως διαδικασίαν καὶ τὴν κατάθεσιν τοῦ ὁρισθέντος ποσοῦ αὐτῆς, νομίμως προέβη διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου καὶ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ εἰς τὴν κατεδάφισιν τῆς ρυμοτομουμένης οἰκοδομῆς τοῦ ἀναιρεσιέντος, οὐδὲν ἦν ὑπόχρεων νὰ διατάξῃ ἀποδείξεις περὶ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ὅτι οἱ ἐναγομένοι δολίως καὶ κατὰ παράβασιν τοῦ Ποιν. Νόμου ἐνήργησαν τὴν κατεδάφισιν, ἀφοῦ ἡ βᾶσις αὕτη ἀπεκλείετο ἐκ τῆς ἀποδειχθείσης ἐνστάσεως τοῦ ἐναγομένου.

Ἐπειδὴ ἀνεξαρτήτως τῆς ἐν τῇ τετάρτῃ αἰτιολογίᾳ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως σκέψεως ὅτι ἐν τῇ προκειμένῃ ἀγωγῇ δὲν περιέχεται ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι οἱ ἐναγομένοι προβαίνοντες εἰς τὴν κατεδάφισιν, διετέλουν ἐν γνώσει τῶν ἀκυροτήτων τῆς προηγηθείσης πραγματογνωμοσύνης, ἡ δὲ διὰ τῶν προτάσεων ἀναπλήρωσις αὐτοῦ δὲν ἐπιτρέπεται, ὡς ἀποτελοῦντος στοιχεῖον τοῦ δικαιώματος, τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς ὀγδόης αἰτιολογίας τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐξετάζει τὰς προβληθείσας ἀκυρότητας καὶ ἀποκρούει ταύτας ὡς μὴ στηριζομένας εἰς τὸν νόμον, ἀφοῦ δὲ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔρεισμα, ἀρκοῦν πρὸς θεμελίωσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως, δὲν προσβάλλεται, ματαίᾳ ἀποδίδει ἡ ἐξέτασις τοῦ λόγου ἀναιρέσεως κατὰ τοῦ ἄλλου ἐκείνου ἐρείσματος, ὅπερ καὶ ἐσφαλμένον ἂν ἦ, δὲν ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ διατακτικοῦ.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, θεωρήσαν κατὰ τὰ ἐκτεθέντα ὡς νόμιμον τὴν ἐνέργειαν τοῦ Δήμου, ἀσκήσαντος ἐπὶ τοῦ προκειμένου δικαιώμα, προδήλως αἰτιολογεί καὶ ἀπορρίπτει τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς ὅλας αὐτῆς τὰς αἰτήσεις τὰς ἐρειδομένας ἐπὶ τῆς ἀδίκου κατεδάφισεως, ἐπομένως καὶ ὡς πρὸς τὴν αἴτησιν τῆς ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀδίκου ταύτης κατεδάφισεως προελθοῦσαν καταστροφὴν καὶ παρ' ἀγνώστων διαρπαγὴν τῶν ἐν τῷ καταλυθέντι κτιρίῳ κινήτων πραγμάτων τοῦ ἀναιρεσιέντος καὶ οὐδὲν ἀναιτιολόγητον ὑπάρχει, δὲν περιέχεται δὲ ἐν τῇ ἀγωγῇ, ὡς ἐκ τοῦ δικογράφου αὐτῆς ἀποδεικνύεται, ἄλλη βᾶσις περὶ δόλου ἢ πταισματος τῶν ἐναγορέων μὴ ἀναγομένου ἀπλῶς εἰς τὴν κατεδάφισιν, ἀλλ' εἰς τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας αὐτῆς, καὶ νομίμου θεωρουμένης, καὶ ἐπαγαγόντος τὴν ὡς εἴρηται καταστροφὴν καὶ διαρπαγὴν τῶν κινήτων.

Ἀριθ. 421 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἡρεοπαγίτης κ. Γ. ΦΑΣΙΛΑΚΗΣ

Ἐνυπόθηκος δανειστής. - ἀνίδχυρον δεδικασμένου κατ' ὀφειλῆτον.

Ἐπειδὴ, κατὰ Νόμον 11 § 10 Πανδ. (44.2), ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής ὅστις ἀπέκτισε δικαίωμα ὑποθήκης πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος μεταξὺ τοῦ χορηγήσαντος τὴν ὑπόθηκην ὀφειλέτου αὐτοῦ καὶ τοῦ διεκδικήσαντος τὸ αὐτὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα καὶ ἐπιτυχόντος τελεσιδικίας, εἶναι τρίτος, δυνάμενος οὐ μόνον ν' ἀνακόψῃ τὴν ἐκδοθεῖσαν περὶ τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος ἀναγνωριστικὴν τῆς κυριότητος ἀπόφασιν, ἀλλὰ καὶ νὰ προτείνῃ ὅτι τὰ μεταξὺ ἐτέρων κρινόμενα αὐτῷ οὐ προκρίνει, ἥτοι ὅτι ἡ τελεσιδικία δὲν ἐκτείνεται

και εις αυτον, συμφωνως τοις αρθροις 89, 235 και 238 Πολ. Δικονομίας. Ο ενοπόθηκος δ' ουτος δανειστής, ένασκήσας το εμπρακτον της υποθήκης δικαίωμα δια κατασχέσεως ή πλειστηριασμού του ενοποθήκου κτήματος, εν ώ άνδειχθη υπερθεματιστής, εκτήσατο τουτο ως υπέγγυον της ασφαλιζομένης απαιτήσεώς του, ήτις χρησιμεύει και ως αντίτιμον του εκπλειστηριασματος. Ουτω δε μεταβιβάσθεις αυτώ της κυριότητος, έχει έννομον συμφέρον να επικαλεσθής το υποθηκικόν δικαίωμα, μή επηρεαζόμενον ως ειρηται εκ του δεδικασμένου, όπερ άλλως θα παρέλυσε το τε εμπρακτον δικαίωμα το πρό της έναρξεως της δίκης κτηθέν και την συνεπεία τουτου γενομένην εκτέλεσιν. Τούτων δ' ουτως έχόντων, το έφετερον δεχθάν έν προκειμένω δια των αναιρεσιβαλλομένων αποφάσεων του, ότι ή αναιρέσειουσα Έθνική Τράπεζα είχεν αποκτήσει προγενέστερον της έναρξεως της δίκης, εξ ής ή τελεσιδικία, υποθήκη, και ότι εκ τούτου υόνον την μεταξύ των δικασθέντων συμπαιγνίαν δύναται να προβάλη, ως οι ειδικοί διάδοχοι εκ του δεδικασμένου καταλαμβανόμενοι, ουχι δε και την ένστασιν, ότι το δεδικασμένον δέν παραδίδεται τον πρό της έναρξεως της δίκης αποκτήσαντα εμπρακτον δικαίωμα επί του αντικειμένου της δίκης, προσέκρουσεν εις τας άνω μνηρθείσας διατάξεις του Α.στικού Νόμου και της Πολ. Δικονομίας και αναιρετέας κατέστησε τας αποφάσεις του, δυνάμει του άρθρ. 807 § 5 και 7 Πολ. Δικονομίας.

Αρθ. 422 (1906) Τμ. Α'

Είστηγητής ο άρσοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΨΑΛΗΣ

Διαθήκη.- έκτιμησις χαρακτήρος εγκαταστάσεως.- άνεξέλεγκτον.- ίδρυσις ευεργετικού ίδρυματος και καθορισμός διαχειρίσεως.- προαίρεσις και φαλκίδευσις.- υπέρ γενικού κληρονόμου.- κληρονόμος από ρητού. διατάξεις έπαρκείας ρητού.- νιοθεσία έννυλικου.- κληρονομικόν δικαίωμα.- δικαίωμα νομίμου μοίρας.

Έπειδή, ως πιστούται εκ της δευτέρας σκέψεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, το έφετερον έκτιμήσαν έν συνόλω και κατά μέρη το περιεχόμενον της από 21 Φεβρουαρ. 1895 δημοσίας διαθήκης του Κ. Π^{***}, επέισθη ότι εγκατέστησε δι' αυτής καθολικόν μέν κληρονόμον και ουχι καταπιστευματοδόχον το αναιρεσιδλητον Έλασσώνειον Νοσοκομείον, κληρονόμον δε από ρητού πράγματος τον αναιρεσιόντα. Η τοιαύτη δε του έγγραφου της διαθήκης έκτιμήσις διαφεύγει του Αρ. Πάγου τον έλεγχον, ως μη προσβάλλουσα κανόνα δικαίου (άρθρ. 810 Πολ. Δικονομίας), διότι ουδεμία νόμου διάταξις διαγορεύει ότι ώρισμένοι εκφράσεις, ως παρατίθησιν έν τω άνωτέρω παραγράφω ή απόφασις, δέον πάντως να έρμηνεύονται ως συνιστώσαι καθολικόν καταπίστευμα της κληρονομικής περιουσίας. Ανοπόστατοι άρα οι περί του εναντίου λόγοι αναιρέσεως.

Έπειδή δεχθάν το έφετερον δια των 5, 4, και 7 των αιτιολογιών της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι έγγραφη καθολικός κληρονόμος το δια της διαθήκης του διαθέτου ίδρυόμενον όμώνυμον Νοσοκο-

μείον, οίον ενήχθη και παρίσταται έν τη νυν δίκη, αποκρούει συνεπτυγμένως μέν πλην σαφώς τον ισχυρισμόν του αναιρεσιόντος, καθ' όν δια της διαθήκης ώνομάσθη κληρονόμος το έν Λαμία Νοσοκομείον, δια το όποίον ως διατείνεται συνίστη δια διοικητικής πράξεως και αδελφάτον, ουτε άρα ή άγωγή παρωράθη, ουτε αναιτιολόγητον ύπάρχει, ως άδασίμως υποστηρίζει ο αναιρεσιών.

Έπειδή άπορηνάμενον το έφετερον δια της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι εις το δια της διαθήκης ίδρυόμενον τουτο νοσοκομείον ήδύνατο ο διαθέτης να όρίση έπιτροπήν προς διοίκησιν και αντιπροσώπευσιν αυτού, συνεμορφώθη μέν προς την Νεαρ. 131 Κερ. 10 και 15 Β.5.3 11 και 17, ρητώς αναγνωρίζοντα την τοιαύτην έξουσίαν του ίδρυτου, δέν παρεβίασε δε το άρθρον 114 κλπ. του Δημοτικού Νόμου του 1833, διότι τουτο προνοεί περί της διοικήσεως των εις τους Δήμους ανηκόντων ή ύπ' αυτών συνιστωμένων και εξ ώρισμένων δημοτικών πάρων συντηρουμένων νοσοκομείων και περί των τοιούτων νοσοκομείων θεσπίζει ότι διοικούνται υπό αδελφάτων, σχηματιζομένων εκάστοτε κατά τους όρισμούς του Δημοτικού Νόμου. Αστήρικτοι άρα οι σχετικοί λόγοι αναιρέσεως.

Έπειδή το έφετερον άπέρριψε τας έν τη άγωγή αιτήσεις του ενάγοντος περί προσαυξήσεως της μοίρας της προαποδωσάσης συζύγου του διαθέτου εις τηνεαυτού μερίδα και περί φαλκίδευσως των κληροδοτημάτων δια δύο λόγους: 1) διότι ή προσαύξησις και ή φαλκίδευσις χωρεί υπέρ του καθολικού κληρονόμου και ουχι υπέρ του κληρονόμου από ρητού πράγματος, και 2ον) διότι ο αναιρεσιών προσετάχθη διαρρήδην δια της διαθήκης, ής τας ρήσεις παρατίθησιν, υπό του διαθέτου ν' άρκεσθής μόνον εις το ρητόν τουτο πράγμα τας δέκα πέντε χιλιάδας δραχμών και ουδέν έτερον να λάβη εκ της κληρονομίας, αλλά πᾶσα να περιέρχεται εις το ίδρυόμενον νοσοκομείον. Κατά του δευτέρου δε τουτου ερείσματος, όπερ κατά τον Νόμον 2 § 8 Πανδ. (37.11) πρβλ. Νεαρών 1 Κερ. 1 § 3, Νεαρὰ 1 κερ. 2 § 2, άρκει να στηρίξη την άπόρριψιν των διαληφθεισών αιτήσεων του ενάγοντος, ουδεις προσβάλλεται λόγος αναιρέσεως. Ματαία άρα αποβαίνει ή έρευνα των λόγων, δι'ών προσβάλλεται το πρωτον έρεισμα, διότι και εάν ήθελε τυχόν εκληφθής ή σκέψις πεπλανημένη, ουδαμώς μειούται ή όρθότης του διατακτικού, ένθ' άφ' έτέρου ανακριδής έλέγχεται ή αιτίασις ότι το έφετερον δέν έλαβεν ύπ' όψιν όλοσχερώς την διαθήκην.

Έπειδή, ως βεβαιοί το έφετερον έν τη τρίτη αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως, εκ σταθμισεως έγγραφων, ο αναιρεσιών ήγε το 28ον έτος της ήλικίας του, καθ' όν χρόνον υιοθετήθη, έν έτει (1889), ώστε ήτο ενήλικος, ως τοιοϋτος δε δέν ήδύνατο, κατά το άρθρ. 114 του περί Έπιτροπείας Νόμου του 1861, ουτε να διατελῇ υπό την έξουσίαν του πατρός του, ουτε να υπαχθῇ εκ νέου υπό πατρικήν έξουσίαν του υιοθετούντος, έντεϋθεν έπεται ότι ή τοιαύτη υιοθεσία ενήλικου δύναται μέν να παράσχη κληρονομικόν εξ άδιαθέτου δικαίωμα επί της περιουσίας του θετου πατρός, ουχι όμως

και δικαίωμα νομίμου μοίρας, διότι ή κατά τόν νόμον Ν. 10 Κ. (8.48) έν συνδυασμῳ πρός τούς νόμους Ν.1, Ν.23 Π. (1.17), Ν. 1 § 6 Π. (38.6), μηδένως θιγόντα υπό τῶν μεταγενεστέρων, περί υιοθεσίας διατάξεων τῶν Βυζαντικῶν Αυτοκρατόρων, τὸ τοιοῦτον δικαίωμα προσεπέριζεν ή εἰσποίησις, ήτοι ή υπό τήν πατρικήν ἐξουσίαν τοῦ υιοθετούντος υπαγωγή τοῦ εἰσποιουμένου αὐτεξουσίου, ὁσάκις αὕτη ήτο ἐφικτή. Ἀπορρίψαν ἄρα τὸ Ἐφετεῖον τήν τοῦ ἐνάγοντος αἴτησιν περί συμπληρώσεως τῆς νομίμου μοίρας του, έν τελείᾳ πρός τούς νόμους διάκειται ἁρμονία καί ἀσήμεντον ἀποδίδει, ἂν περί τήν αἰτιολογίαν ήστόχησέ πως. Ὅθεν ἀδόσιμος ὁ περί τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως (*).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1414 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διάταξις ἀποδείξεων. - ἐκτιμήσις ὡς τεκμηρίων ἐτέρων διεξαχθεῖσθων ἐπὶ ἐτέρου θέματος. - δυνάμειος διαδίκων.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ τὸ δικαστήριον δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει καί ἐκτίμησιν μαρτυρίας ἐτέρας δίχης, ὡς δικαστικά τεκμήρια, ἂν κατά ταύτην τὰ δικαστικά τεκμήρια εἰσὶ δεκτὰ, ήτοι ὅταν συγχωρῇται ή διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, κατά μείζονα λόγον δύναται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει μαρτυρίαί ληφθεῖσαι έν τῇ αὐτῇ δίχῃ ἐπὶ ἄλλου θέματος, κοινῇ τῶν διαδίκων συναινέσει, καθόσον ή τοιαύτη ἰδιωτικὴ θέλησις δέν ἀντίκειται εἰς δικονομικήν διάταξιν, βάσιν ἔχουσαν τὸ γενικὸν καί δημόσιον συμφέρον. Κατ' ἀκολουθίαν έν προκειμένῳ, τοῦ ἐναγομένου ὑποχρεωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 89 ε. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου νὰ ἀποδείξῃ καί διὰ μαρτύρων τήν εἰκονικότητα τῆς έν τῇ ἐπίδικῳ συναλλαγματικῇ περί προβλέψεως ρήτρας, ή θέλησις τούτου, μηδένά ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 89 ε. ἔ. ἀποφάσεως μάρτυρα ἐξετάσαντος καί ή τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ ἐνάγοντος, ή καταχωρισθεῖσα έν τῷ ὑπ' ἀριθ. 49 πρακτικῷ συνεδριάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου τῆς 7 Μαρτίου ε. ἔ., ὡς ἐκ τοῦ προσαγομένου ἀντιγράφου αὐτοῦ ἐμφαίνεται, καί καθ' ἣν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι δέχονται ὅπως ἐκτιμηθῶσιν ὡς ἄμεσοι ή ἔμμεσοι ἀποδείξεις ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 89 ε. ἔ. ἀποφάσεως αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 1765 τοῦ 1899 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων διεξαχθεῖσαι ἀποδείξεις, εἰς οὐδεμίαν ἀπαγορευτικὴν τοῦ νόμου διάταξιν ἀντιτίθεται, συνεπῶς τὸ δικαστήριον τοῦτο, ὅπως κρίνῃ περί τοῦ βασίμου ή μὴ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐναγομένου περί εἰκονικότητας τῆς περί προβλέψεως έν τῇ ἐπίδικῳ συναλλαγματικῇ ρήτρας, καί περί οὗ θέμα ἀποδείξεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 89 ε. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐτάχθη, θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει καί ἐκτίμησιν κοινῇ τῶν διαδίκων συναινέσει, τὰς ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 1765 τοῦ 1899 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων διεξαχθεῖσας μαρτυρικές ἀποδείξεις.

(*) Ἐπικυροῖ τήν έν σελ. 147 XIII 848 Ε.Α.

Ἀριθ. 1421 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

Διαθήκη. - ἀνάκλησις ὑπὸ δευτέρας δι' ἐγκαταστάσεως. - ἰσχὺς πρώτης ὡς κωδικέλλου. - διορισμὸς ἐκτελεστών. - κληρονόμος. - δικαίωμα διαχειρίσεως. - ἐξουσία καί δικαίωμα ἐκτελεστών. - εἰσαγωγή δι' ἐθίμου. - ἐφεδρίδης πρῶτοδίκως ἡτεροδίκως. - οὐκ ἀντέφεδις. - κληροδόχος ὑπὸ προθεσμίαν. - δικαίωμα ἀσφαλείας. - οὐκ έν ἐξρεῖ κατὰ τὴν ἀπογραφὴν.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς ή αὐτὴ ἀπόφασις ἡρμήνευσε τὸ περιεχόμενον τῶν δύο διαθηκῶν τοῦ Π. Κ^{***} δεχθεῖσα ὅτι διὰ μὲν τῆς πρώτης ἐγκατέστησε μόνον κληρονόμον τὸν ἀδελφόν του Κ. Κ^{***}, ὠνέμασε δὲ κληροδόχους μεταξὺ ἄλλων τήν νῦν ἐκκαλοῦσαν σύζυγόν του καί τήν Κοινότητα Ζατούνης, καταλιπὼν εἰς μὲν τήν σύζυγον τὰ ἐπιπλα καί σκεύη τῶν δύο οἰκιῶν του, τήν ἐκ δραχμῶν εἰκοσι χιλιάδων προῖκά της, καί τήν ἰσόβιον ἐπικαρπίαν, ήτοι τούς τόκους ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν, κατατεθειμένων ἐπὶ τόκῳ εἰς τήν Ἐθνικὴν Τράπεζαν, εἰς δὲ τήν κοινότητα Ζατούνης τὸ ἐξ ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν κεφάλαιον, οὗ τήν ἰσόβιον ἐπικαρπίαν ἀφῆκεν εἰς τήν σύζυγον, καί τὰ μετὰ τήν καταβολὴν ὧλων τῶν κληροδοτημάτων προκύψοντα τυχόν περισσεύματα. Διὰ δὲ τῆς δευτέρας ἀνεκάλεσε μὲν τήν πρώτην, ὅσον ἀφορᾷ τήν έν αὐτῇ ἐγκατάστασιν τοῦ ἀδελφοῦ του ὡς κληρονόμου, ἐγκαταστήσας ἀντ' αὐτοῦ ὡς μόνην κληρονόμον τήν σύζυγόν του τῶν εἰς αὐτὴν κληροδοτηθέντων διὰ τῆς πρώτης. ἔμειωσε τὰς εἰς τούς ἀνεψιούς του Κ^{***} ἀφθεῖντα διὰ τῆς πρώτης κληροδοτούμενα καί ἠῤῥησε τὰ δι' αὐτῆς εἰς τούς βαπτιστικούς του κληροδοτηθέντα. Ἐν τέλει ἐπεκύρωσε τήν πρώτην διαθήκην ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἄλλας έν αὐτῇ περιεχομένας διατάξεις εἰπὼν νὰ ἰσχύῃ δι' αὐτὰς ὡς κωδικέλλος.

Ἐπειδὴ τῶν ἀνωτέρω διαθηκῶν ἔχουσῶν, ὡς προείρηται, ὀρθῶς καί συμφώνως τῷ νόμῳ (Νομ. 12 § 1 Π. (28.3) ἀπεφάνετο ὅτι ή μὲν πρώτη ὡς κωδικέλλος θεωρουμένη εἶναι ἰσχυρὰ ὡς πρός τὰ δι' αὐτῆς συσταθέντα καί μὴ ἀνακληθέντα διὰ τῆς δευτέρας κληροδοτήματα, ἰσχυρὰ δὲ καί ὡς πρός τήν περί ἐκτελεστών διατάξιν αὐτῆς ἰσχύουσῶν καί ἐπὶ τῆς δευτέρας καί ὀρθῶς ἐθεώρησε ταύτην ἔγκυρον, καίτοι έν κωδικέλλῳ περιεχόμενα ἀπορριπτόν δὲ τὸ σχετικὸν παράκονον τῆς ἐκκαλοῦσης ὡς μὴ βάσιμον.

Ἐπειδὴ ή ἐκκαλοῦσα, ἐγκαταστάσα διὰ τῆς δευτέρας διαθήκης μόνη κληρονόμος θεωρεῖται κατὰ νόμον (Νομ. 1 § 4 Π. 28.5) κληρονόμος ὅλης τῆς περιουσίας, τῆς μνείας τῶν πραγμάτων, ἐφ' ὧν ἐγράφην περιαιρουμένης. ὡς τοιαύτη δὲ ἐγένετο ἅμα τῇ ὑπείσελεύσει αὐτῆς εἰς τήν κληρονομίαν κυρία ὧλων τῶν κληρονομικῶν πραγμάτων, ὡς κληρονόμος δὲ καί κυρία αὐτῶν δικαιοῦται νὰ διακατέχῃ καί διαχειρίζεται αὐτά.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς έν τῇ πρώτῃ διαθήκῃ τελευταίας διατάξεως, ἐχούσης ἐπὶ λέξεσιν οὕτω: ἐκτελεστάς καί συμπράκτορας μετὰ τῶν ἀνωτέρω κληρονόμων μου τῆς παρούσης διαθήκης διορίζω τούς... ἵνα ἅπαντες ἐργασθῶσιν έν ἁμοφωνίᾳ καί ἐκτελέσωσιν

ἀπάσας τὰς διατάξεις μου, τὰς ἀναφερομένας ἐν τῇ παρούσῃ μου», προκύπτει ὅτι ὁ διαθέτης Π. Κ^{***} διώρισε ἐκτελεστὰς τῆς διαθήκης του τοὺς νῦν ὡς τοιοῦτους παρισταμένους ἐφesiδλήτους ὅπως μετὰ τῶν κληρονόμων ἐπιμεληθῶσι τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τῆς διαθήκης. Καὶ εἶναι μὲν ἰσχυρὰ ἡ διάταξις αὕτη, κατὰ τὴν Νεαρὰν 68 τοῦ Λέοντος, ἥτις, ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς ἐξάγεται, ἀναγνωρίζει τὸ κύρος τῶν ἐκ διατάξεως τελευταίας βουλήσεως ἐπιτρόπων πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων τῆς διαθήκης διοριζομένων, μὴ ὀριζομένης ὁμῶς οὔτε ἐν τῇ Νεαρᾷ ταύτῃ οὔτε ἐν ἄλλῃ τινι νόμῳ ἐκ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἰσχυόντων τῆς ἐξουσίας τῶν ἐκτελεστῶν, ἥτοι τῶν δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων αὐτῶν, τῶν ἐκ τῆς ιδιότητος αὐτῶν ὡς ἐκτελεστῶν ἀπορρεόντων, μηδὲ ὑπάρχοντος νόμου τινὸς ρυθμίζοντος τὴν σχέσιν τοῦ ἐκτελεστοῦ πρὸς τὰ πρόσωπα τῶν κληρονόμων, ἢ ἐκ τοῦ νόμου ἐξουσία τῶν ἐκτελεστῶν περιοριστέα ἐστίν εἰς τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ὑπὸ τῶν κληρονόμων ἐκτελέσεως τῶν διατάξεων τῆς διαθήκης· τοιαύτη δὲ οὕσα δὲν περιλαμβάνει καὶ τὸ δικαίωμα τῆς διακατοχῆς καὶ διαχειρίσεως τῆς κληρονομίας.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ὡς ἄνω εἴρηται διατάξεως τῆς διαθήκης, καθ' ἣν οἱ ἐφesiδλήτοι διωρίσθησαν ἐκτελεσταί, ἵνα μετὰ τῶν κληρονόμων φροντίσωσι περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν διατάξεων τῆς διαθήκης, δὲν ἐξάγεται, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὅτι ἐδόθη εἰς αὐτοὺς ἡ ἐξουσία τῆς διακατοχῆς καὶ διαχειρίσεως τῆς κληρονομίας. Ἀλλὰ καὶ ἂν θεωρηθῇ ὅτι ἐδόθη αὐτοῖς τοιαύτη ἐξουσία ὑπὸ τοῦ διαθέτου, ἡ διάταξις αὕτη εἶναι ἀνίσχυρος, ὡς δημιουργήσασα ὑπὲρ τῶν ἐκτελεστῶν δικαιώματα μὴ ἀναγνωρίζεμενα μηδὲ ρυθμιζόμενα ἐκ τίνος νόμου. Οἱ νόμοι δὲ οὓς πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἐναντίου ἐπικαλοῦνται οἱ ἐφesiδλήτοι (Νεαρὰ 131 κεφ. ια'. Κωδ. 28. 1. 3 κ.λ.π.), ρυθμίζοντες τὴν ἐκτέλεσιν κληροδοτημάτων ἀφελόντων εἰς πτωχοὺς καὶ εὐσεβεῖς οἰκοὺς, οὐδεμίαν ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἔχουσιν ἐφαρμογὴν.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐφesiδλήτων ὅτι ὁ θεσμὸς τῶν ἐκτελεστῶν εἰσῆχθη δι' ἐθίμου ἐν Ἑλλάδι, οὕτως ἀορίστως προτεινόμενος, ἥτοι χωρὶς νὰ ὀρισθῶσι τὰ δικαιώματα τὰ κατ' ἐθίμον περιλαμβανόμενα εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐκτελεστῶν, εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀνεπίδεκτος ἐκτιμήσεως.

Ἐπειδὴ τῶν ἀνωτέρω ἐχόντων ὡς εἴρηται, δικαίωμα εἰς τὴν διακατοχὴν καὶ διοίκησιν τῆς κληρονομίας Π. Κ^{***} ἔχει μόνον ἡ ἐκκαλούσα σύζυγος του, ὡς κληρονόμος αὐτοῦ μοναδικῇ καὶ κυρίᾳ τῶν κληρονομικῶν πραγμάτων, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ ἐκτελεσταί τῆς διαθήκης, ἡμαρτημένως δὲ ἡ ἐκκαλούμενη ἀπόφασις ἀπεφάνητο ὅτι πλην τῆς κληρονόμου δικαιούσης καὶ οἱ ἐφesiδλήτοι ἐκτελεσταί, καὶ δέον δεκτῆς γενομένης τῆς προκειμένης ἐφέσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ ἀναγνωρισθῇ τὸ ἐπὶ τῆς διακατοχῆς τῆς κληρονομίας ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ἐκκαλούσης.

Ἐπειδὴ ἡ Κοινότης Ζατούνης ἡττηθεῖσα καθ' ὁλοκληρίαν ἐν τῇ πρωτοδικῇ δίκῃ, ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως δείκνυται,

δὲν ἔχει δικαίωμα ἀντεφέσεως· ἐπομένως τὸ κατ' ἀντίφασιν διὰ τῶν προτάσεων ὑποβαλλόμενον παράπονον αὐτῆς, ὅτι μὴ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τῆς ὅπως παραπεμφθῇ εἰς τὴν κατοχὴν τῆς κληρονομίας, εἶναι ἀπορριπτέον ὡς ἀπαράδεκτον, ἄλλως καὶ ὡς μὴ βάσιμον, καθ' ὅσον ἡ Κοινότης Ζατούνης οὕσα κληροδόχος ὑπὸ προθεσίαν ὡς πρὸς τὰς ἀφελείας αὐτῇ ἑκατὸν χιλιάδας δραχμὰς, περιελευσόμενας αὐτῇ μετὰ τὸν θάνατον τῆς κληρονόμου, εἰς τὴν ἀφῆθη ἢ ἐπικαρπία αὐτῶν, δικαιούται μὲν κατὰ τὸν νόμον νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῆς ἀσφάλειαν διὰ τὴν ἐν καιρῷ ἀπόδοσιν τοῦ κληροδοτήματος τούτου, ἡ ἀσφάλεια ὁμῶς αὕτη, δυναμένη νὰ ζητηθῇ δι' ἰδίας ἀγωγῆς, ἀπαρδέκτως ζητεῖται ἐν τῇ προκειμένη δίκῃ, καθ' ἣν μόνον δικάζονται αἱ κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τῆς κληρονομίας ἀναφεύσαις ἐριδες περὶ τὴν διακατοχὴν αὐτῆς.

Ἐπειδὴ αἱ προτάσεις τοῦ Ἀμαλίου Ὁρφανοτροφείου τὸ πρῶτον ἤδη, ἄνευ προδικασίας, ἥτοι ἄνευ δικογράφου παρεμβάσεως, ὑποβαλλόμεναι εἰσὶν ἀπορριπτέαι ὡς ἀπαράδεκτοι, ἄλλως εἶναι ἀπορριπτέαι καὶ ὡς μὴ βάσιμοι, ὡς ὑποστηρίζουσαι τὰς ἀξιώσεις τῶν ἐφesiδλήτων τὰς ἀδασίμους κριθείσας.

Ἀριθ. 1422 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΕΑΣ

Δημοτικὴ φορολογία.— εἰσπράξεις ὡς ἐπὶ δημοτίων.— πρόδικλῆσις καταβολῆς ἐπὶ εἰσπραγμένων.— οὐκ ἰδιαιτέρα βεβαίωσις.— ἀνακοπὴ κατὰ προδικλήσεως.— ἀπειθυντέα κατὰ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος.— εἰσαγόμενα ὑπὸ ἐργαζάτων δημοτίων.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἄρθρ. 16 τοῦ ΑΗ' Νόμου τοῦ 1882 ὠρίσθη ὅτι ἡ ἐκδίσις τῆς ἀπαιτήσεως τῶν καθυστερούντων δημοτικῶν φόρων ὀφειλετῶν θέλει γίνεσθαι ἀπαραλάττως ὡς καὶ ἡ τῆς τοῦ Δήμου, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ καθυστερούντων δημοσίων φόρων. Καθὰ δὲ ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, ὡς καὶ τῆς τοῦ ἄρθρ. 16 τοῦ ΕΗ' Νόμου περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοτικῶν φόρων, τῆς 22 Δεκεμβρίου 1847, προκύπτει, οὐδεμία διαγράφεται περὶ τῆς προηγουμένης βεβαιώσεως τοῦ ὀφειλομένου καὶ εἰσπρακτέου φόρου, εἴτε κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ φόρου, εἴτε καὶ ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ ὀφειλέτου. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς εἰσαγωγῆς ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Δήμου ἀναλωσίων εἰδῶν ἐξαρτωμένης τῆς ὑπάρξεως τῆς ὀφειλῆς καὶ τοῦ προσώπου τοῦ ὀφειλέτου, ἐγκύρως ἐγένετο ἡ ἀνακοπτομένη πρόσκλησις περιέχουσα τὸ στοιχεῖον τοῦτο. Κατ' ἀκολουθίαν βάσιμόν ἐστι τὸ σχετικὸν παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, δεξιμένης ὅτι ἡ πρόσκλησις εἶναι ἄκυρος, ὡς μὴ περιέχουσα καὶ τὸ στοιχεῖον τῆς βεβαιώσεως τοῦ φόρου, οὕτω δὲ μεταρρυθμιστέα ἀποβαίνει ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, κατὰ τὴν κρατήσανσαν γνώμην τοῦ δικαστηρίου, διότι κατὰ τὴν ἡσσονα αὐτοῦ γνώμην ὀρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἠκύρωσε τὴν ἀνακοπτομένην πρόσκλησιν, ὡς μὴ περιέχουσαν ἀπαιτήσιν βεβαίαν, ὡς ἐκ τῆς ἐν τῇ

προσκληθεί η έλλείψεως της βεβαίωσης του ζητουμένου φόρου, ήτις ένεργείται δια τών προς τουτο τεταγμένων υπαλλήλων, ως ένδεικνυται εκ του άρθρ. 13 έδ. τελευταίον του ΞΗ' Νόμου, ένφ' αναφέρεται: ότι οι έπιτετραμμένοι την είσπραξιν τών τε δημοσίων και δημοτικών φόρων τηρούσι: φορολογικά βιβλία, έξ ου έπεται ότι ένεργείται προηγούμενη βεβαίωσις και είτα επί τη βάσει ταύτης επιδιώκεται ή είσπραξις, ως γίνεται και επί δημοσίων φόρων, διότι άλλως δέν υπάρχει άπαίτησις, ούδέ δύναται να δικαιολογηθί αποχρώντως ή έναντία έκδοχή, εκ της έλλείψεως έν τω νόμω σχετικής διαδικασίας περί του τρόπου της διοικητικής έκτελέσεως, διότι έν τοιαύτη περιπτώσει έδει να θεωρηθί άνεκτέλεστος ή σχετική διάταξις, περί διοικητικής έκδίσεως κατά τών καθυστερούντων δημοτικών φόρους (*).

Έπειδή ή περί άπαράδεκτου της άνακοπής κατά της προσκλήσεως ένστασις του καθ' ου αύτη άπευθύνεται, επί τοις λόγοις ότι κακώς άπευθύνεται κατά του δημοτικού είσπράκτορος, έν ω έδει ν' άπευθυνθί κατά του δημάρχου ως αντιπροσώπου του Δήμου, και ότι δέν έπιτρέπεται τοιαύτη άνακοπή πρό της έναρξεως της έκτελέσεως κατά τας διατάξεις του ΥΛΣΤ' Νόμου, δέν είναι βάσιμος, τό μόν διότι καλώς άπευθύνεται αύτη κατά του δημοτικού είσπράκτορος, καθόσον ούτος ένεργεί την άνακοπτομένην πρόσκλησιν, και ούτος έν τοιαύτη περιπτώσει αντιπροσωπεύει τόν Δήμον, ως αντιπροσωπεύουσι τόν Δήμον έν παρομοία περιπτώσει οι Δήμοισι Ταμίαι(**), τό δε διότι αι διατάξεις του ΥΛΣΤ' Νόμου, περί είσπράξεως τών καθυστερούντων, δέν κατήγγησαν τό άρθρ. 235 της Πολ. Δικονομίας, κατά τό όπολον, όστις δέν τυνήγγησεν, ή δέν προσεκληθί, ή δέν προσεληθί σίς δικαστικήν ή εξώδικόν τινα πράξιν φέρουσιν ελάδην εις αὐτόν ή κίνδυνον εις τό νόμιμα συμφέροντά του, δύναται να κάμη κατ' αύτης άνακοπήν. ρΕν προκειμένω δε έξομοιουμένης της άνακοπτομένης προσκλήσεως προς είσπαγήν, νομίμως ένασκειται κατ' αύτης ή εκ του ειρημένου άρθρου άνακοπή, διότι άλλθως ή τοιαύτη πρόσκλησις, ως εξώδικος πράξις, φέρε κίνδυνον εις τό συμφέροντα του άνακόπτοντος.

Έπειδή ή έν τοις άρθρ. 13 και 14 του ειρημένου τελων. δασμολογίου όριζομένη άτέλεια, ως

πρός τά προς χρήσιν του Δημοσίου εισαγόμενα είδη, καθιερώθη μόνον ύπερ του Δημοσίου όταν αύτό είτάγη ταύτα, ούχι δε και όταν παρ' άλλων γίνεται ή εισαγωγή τών τοιούτων είδών, άπορριπτός, όθεν ως μή νόμω βάσιμος, άποβάινει: ό περ! του έναντίου ισχυρισμός του άνακόπτοντος.

Άριθ. 1437 (1906)

Είσηγητής ό έφέτης κ. Δ ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ
Ληξιαρχικά γεγονότα πρό Ληξιαρχικού Νόμου.- πιστοποιήσιν δικαστική άποφάσει.

Έπειδή τό άρθρον 57 του Άστικού Νόμου, όρίζον ότι ή έν τοις άρθροις 54-56 διαγεγραμμένη διαδικασία εφαρμόζεται και όταν ζητηται ή δια δικαστικής άποφάσεως πιστοποιήσις γεννήσεως, γάμου ή άποδιώσεως μή έγγεγραμμένων εις τά ληξιαρχικά βιβλία, όμιλεί γενικώς περί ληξιαρχικών πράξεων μή συνταχθεισών και ούδαμώς περιορίζει την εφαρμογήν τών άρθρων 54-56 επί μόνων τών μή έγγεγραμμένων εις τά από της ισχύος του νέου νόμου και κατά τούς όρισμούς αυτού μέλλοντα να συντάσσωνται ληξιαρχικά βιβλία γεννήσεων ή άποδιώσεων ή γάμων, ούδ'όλως δε συνάγεται εκ του νόμου ότι την ευεργετικήν αυτού διάταξιν, περί της δια δικαστικής άποφάσεως άναπληρώσεως ληξιαρχικής πράξεως, ήννόει να μή έπεκτείνη και εις εκείνας αίτινες ώφειλον να έγγράφωνται εις τά υπό του προγενεστέρου Νόμου του 1856 καθιερούμενα ληξιαρχικά βιβλία, τοτέστι και εις τας γεννήσεις, τούς γάμους ή τας άποδιώσεις, αίτινες υπό τό κράτος του Νόμου του 1856 έλαβον χώραν, άν ή περί αυτών ληξιαρχική πράξις παρελείφθη. Όθεν άπορριπτός είναι ό λόγος της έφέσεως ότι έσφαλμένως έδόχθη τό πρωτοδικείον την υπό κρίσιν αίτησιν, ένφ' αι ειρημέναι διατάξεις του Άστικού Νόμου εφαρμόζονται μόνον επί τών υπό τό κράτος του Νόμου του 1856 συντασσομένων ληξιαρχικών πράξεων, διότι και επί της προκειμένης αίτήσεως, δι' της ό νυν έφεισβλητος εξαιτείται να πιστοποιηθί δια δικαστικής άποφάσεως ότι έγεννήθη την 14ην Ιουνίου 1848, μή συνταχθείσης ποσώς περί τούτων ληξιαρχικής πράξεως, έχουσι, κατά τά προειρημένα, εφαρμογήν αι άνωτέρω διατάξεις.

Άριθ. 1438 (1905)

Είσηγητής ό έφέτης κ. Ν. ΒΛΦΑΣ

Έκκρεμής δίκης.- εκχώρησις.- θάνατος εκχώρητου.- είσέλευσις έκδοχέως.- παρέμβασις.- επανάληψις δίκης.

Έπειδή δια της επίδόσεως της άγωγής καταρτίζεται μεταξύ τών διαδίκων τό δικαστικόν καλούμενον συνάλλαγμα, τό άντικείμενον της δίκης άφορών, τρίτος δ' έχων αξιώσεις εκ' αυτού, ως εκχωρηθέντων αυτώ τών δικαιωμάτων του έναγοντος, μόνον δια παρεμβάσεως εις την δίκην δύναται να επιδιώξη, ήτις είναι άνάγκη ν' άπευθύνηται κατ' άμφοτέρων τών διαδίκων και να εισαχθί και συζητηθί και κατ' άμφοτέρων παρόντων, ή τουλάχιστον νομίμως κλητευθέντων, ώστε να επέλθη δεδικασμένον περί της παρεμβάσεως ως προς όλους και τούς αρχικώς διαδίκους και τόν παρεμβαίνοντα, άλλως

(*) Η βεβαίωσις γίνεται εύθες έν τη εις τόν Δήμον είσαγωγή υπό του έπιτετραμμένου την είσπραξιν υπαλλήλου. Έάν τουτο είναι άλλθες διατί ή υπό του υπαλλήλου βεβαίωσις του φόρου άμα τη κατά την είσαγωγήν είσπράξει, χάνει τας ιδιοτητας αύτης, διότι τυχαίως δέν έγένητο ή είσπραξις έν τω είσάγεσθαι άλλ' ανεβλήθη δια κατόπιν; Η μήπως ή άπόφαις έννοεί να καταργήση καθόλου την επί τών είσαγομένων φορολογίαν, μή θεωρούτα έπαρκή την έν τω είσαγεσθαι τη είσπράξει συμπίπτουσαν βεβαίωσιν;

(**) Η έκδοχή είναι άπολύτως άτυχής. Διότι τό Δήμοσιον εκπροσωπούσιν ένίοτε οι ταμίαι, άλλά τουτο γίνεται δυνάμει ρητής διατάξεως κειμένου νόμου, ένφ' ούδαμ'όυ είναι αναγεγραμμένον ότι ό δημοτικός είσπράκτωρ εκπροσωπεί τόν Δήμον. Πρβλ. περί τούτου και 1880 Ε. έν σελ. 521 XII.

καὶ συμφέρον ἔχει καὶ δικαίωμα ὁ ἐναγόμενος ν' ἀποκρούσῃ τὴν παρέμβασιν, ἐν ὅσῳ δὲν προλαίεται ἐξ αὐτῆς νὰ ἐπέλθῃ δεδικασμένον καὶ κατὰ τοῦ ἀρχικῶς ἐνάγοντος, ὅπως μὴ δύναται πλέον οὗτος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην κατ' αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἡ παρεμβαίνουσα, ἀξιοῦσα ὅτι τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένας ἀπαίτησεις ἐξελχώρησεν αὐτῇ ἡ ἐνάγουσα, ἡγείρε τὴν ὑπὸ κρίσιν παρέμβασιν καὶ ἀπηύθυνεν αὐτὴν καὶ κατὰ τοῦ ἐναγομένου καὶ κατὰ τῶν κληρονόμων τῆς ἐναγούσης ἐκχωρητρίας, οὗς καὶ ἐκάλεσε πρὸς συζήτησιν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν προσαγομένων σχετικῶν ἐπιδοτηρίων, ἐκθέτουσα ἐν αὐτῇ ὅτι πρὸ τῆς παρεμβάσεως διεκόπη βιαίως ἡ ἐκ τῆς ἀγωγῆς δίκη, ἀποβιώσασθαι τῆς ἐκχωρητρίας, καὶ ἐκάλεσε τοὺς καθ' ὧν ἡ παρέμβασις πρὸς συζήτησιν αὐτῆς, ζητοῦσα νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ βιαίως διακοπεῖσα δίκη, νὰ τεθῶσιν ἐκτὸς τῆς δίκης οἱ κληρονόμοι τῆς ἐκχωρητρίας καὶ νὰ ἐπιδικασθῇ αὐτῇ ἡ περὶ ἧς ἡ ἀγωγή ἀπαίτησις, ἀναγκαῖαι δὲ διὰ τὴν τελικὴν ταύτην αἴτησιν εἶναι αἱ ἑτεραι αἰτήσεις, διότι οὕτως τῆς δίκης τὸ ἀντικείμενον δύναται νὰ ἐπιδικασθῇ εἰς τὸν ἐκδοχέα ἂν δὲν γίνῃ δεκτὴ ἡ παρέμβασις του, μὴ λυομένου τοῦ μεταξὺ ἐνάγοντος ἐκχωρητοῦ καὶ ἐναγομένου δικαστικοῦ συναλλάγματος ἄλλως ἢ διὰ καταργήσεως τῆς μεταξὺ αὐτῶν δίκης, ἐνόσω ὁ ἐκχωρητὴς δὲν ἀφίσταται αὐτῆς, καὶ κηρυσσομένου τούτου λελυμένου δι' ἀποφάσεως θετούσης ἐκτὸς τῆς δίκης τὸν ἐκχωρητὴν, τοῦτ' ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν λύσιν αὐτοῦ, οὕτως δύναται νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ παρέμβασις καὶ ἐπέλθῃ τὸ ρηθὲν ἀποτέλεσμα, ἐνόσω ἡ δίκη ἡ μεταξὺ ἐκχωρητοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐναγομένου διατελεῖ διακεκομμένη, διότι πᾶν τὸ κατὰ τὴν διακοπὴν γεγόμενον εἶναι ἄκυρον, ὥστε καθίσταται ἀναγκαῖον νὰ ἐπαναληφθῇ μὲν μεταξὺ τῶν ἀρχικῶς διαδίκων ἡ δίκη καὶ μετὰ τοῦτο νὰ ἐξετασθῇ ἡ παρέμβασις, τὴν περὶ ἐπαναλήψεως δὲ αἴτησιν δικαιουταὶ νὰ κάμῃ καὶ ὁ παρεμβαίνων, ἔχων συμφέρον νόμιμον διὰ τὴν ἐπαναλήψιν, πρὸ τῆς ὁποίας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ παρέμβασις του.

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων, οὐχὶ ὀρθῶς ἡ πρώτη τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων, ἐν ᾗ δὲν ἐπαναλήφθη ἡ δίκη ἡ ἐκ τοῦ θανάτου τῆς ἐναγούσης ἐκχωρητρίας μεταξὺ τῶν κληρονόμων αὐτῆς καὶ τοῦ ἐναγομένου, ἐξήτασε τὴν παρέμβασιν καὶ διέταξεν ἀποδείξεις, χωρὶς νὰ δικάσῃ ἐρήμην τῶν κληρονόμων, καθ' ὧν δὲν φαίνεται ἐκ τῶν ἀποφάσεων ὅτι εἰσῆλθῃ πρὸς συζήτησιν ἡ παρέμβασις, οὐδόλως ἀναφερομένων τούτων ὡς διαδίκων, ἢ ὅτι ἀπηύθυνε καὶ κατ' αὐτῶν προτάσεις ἡ παρεμβαίνουσα, ἐπίσης δὲ οὐχὶ ὀρθῶς καὶ ἡ δευτέρα ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐδέχθη τὴν παρέμβασιν καὶ ἐπέδicas τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητούμενον εἰς τὴν παρεμβαίνουσαν ἐκδοχέα, δὲν εἶναι δὲ ὀρθὴ ἡ σκέψις τῆς πρώτης ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, καθ' ἣν ἀνάγκη ἐπαναλήψεως δὲν ὑπάρχει, ἀφ' οὗ ὁ ἐναγόμενος οὐδεμίαν ὑπέβαλεν ἀντίρρησην κατὰ τῆς ἐπαναλήψεως, διότι τοῦτο ἡδύνατο νὰ ἔχῃ ὡς μόνον ἀποτέλεσμα νὰ κηρυχθῇ ἡ δίκη ἐπανελημμένη, ἀφ' οὗ οἱ κληρονόμοι τῆς ἐναγούσης καίτοι κληυθεν-

τες, ὡς εἴρηται, δὲν παρίσταντο κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐπίσης δὲ οὐχὶ ὀρθῶς προέβη, ὡς καὶ ἡ δευτέρα ἀπόφασις, ἐς ἐκδίκασιν τῆς παρεμβάσεως, χωρὶς νὰ θέσῃ ἐκτὸς τῆς δίκης, ἀφ' οὗ ἐκλήρυσεν αὐτὴν πρὸ τούτου ἐπανελημμένην τοὺς κληρονόμους τῆς ἐναγούσης ἐκχωρητρίας, ἀνευ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ ἐπιδικασθῇ εἰς τὴν παρεμβαίνουσαν τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητούμενον, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ προσεκδοθεῖσα ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου, προβάσα εἰς τὴν ἐξετάσιν τῆς παρεμβάσεως, πρὶν ἢ ἐπαναληφθῇ ἡ δίκη καὶ τεθῶσιν ἐκτὸς αὐτῆς οἱ κληρονόμοι συνεπῶς βάσιμος εἶναι ὁ σχετικὸς λόγος τῆς ἐφέσεως καὶ δεόν νὰ γίνῃ δεκτὴ αὕτη, ἐξαφανισθῶσι δὲ αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις καὶ ἀνακληθῇ ἡ ἀπόφασις 1372 (1905) τοῦ δικαστηρίου τούτου, εἰς δὲ γενήσεται ἡ περαιτέρω διάγνωσις τῆς διαφορᾶς, ἀπέχοντος νὰ ἐξετάσῃ τὴν παρέμβασιν καὶ ἀγωγὴν μὴ χρις δτου εἰσαγάγῃ ἡ παρεμβαίνουσα τὴν παρέμβασιν τῆς, δι' ἧς ζητεῖ καὶ τὴν ἐπαναλήψιν τῆς δίκης, ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ κατὰ τῶν κληρονόμων τῆς ἐναγούσης καὶ ἐπαναληφθῇ ἡ δίκη καίτοι ἡδύνατο τις ἀμφιβάλλων νὰ σκεφθῇ ὅτι ἀφ' οὗ ἐκλήθησαν διὰ τὴν ἐπαναλήψιν καὶ τὴν συζήτησιν τῆς παρεμβάσεως οἱ κληρονόμοι τῆς ἐναγούσης ἐκχωρητρίας δὲν ἐνεφανίσθησαν δὲ οὗτοι κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς παρεμβάσεως, δι' ἧς ἐζητήθη καὶ ἡ ἐπαναλήψις, ὁμολογοῦντες οὕτω τὴν παρέμβασιν καὶ ἀποδεχόμενοι τὰς αἰτήσεις αὐτῆς, ὁ δὲ ἐναγόμενος οὐδένα λόγον οὐσιαστικὸν ἀντέταξε κατὰ τῆς ἐπαναλήψεως, δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη νὰ κηρυχθῇ ἐπανελημμένη ἡ δίκη, συναινούντων εἰς τοῦτο ἀπάντων τῶν διαδίκων καὶ δὲν ἔχει συμφέρον νόμιμον ὁ ἐναγόμενος ὅπως ζητήσῃ νὰ κηρυχθῇ δικαστικῶς ἐπανελημμένη ἡ δίκη καὶ τεθῶσιν ἐκτὸς αὐτῆς οἱ κληρονόμοι (*).

Ἀριθ. 1440 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφίτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

**Παροχὴ ὑπηρεσιῶν.- ὅροι ἀγωγίμου.- ἔργα-
δαίκατ' ἔθος ἀμειβόμεναι.- ἀποδεικτικὰ
μέσα.**

Ἐπειδὴ μόνον τὸ γεγονός παροχῆς ὑπηρεσίας κατ' οὐδένα νόμον γεννᾷ ἀγωγὴν περὶ πληρωμῆς ἀμοιβῆς ἢ ἀποζημιώσεως εἰς τὸν παρασχόντα τὴν ὑπηρεσίαν κατὰ τοῦ πρὸς ἐν ἐγένετο ἡ παροχή, καὶ ἂν τοιαύτη ἦτο ἡ πρόθεσις τοῦ παρέχοντος τὴν ὑπηρεσίαν, ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀποδεχομένου αὐτὴν, ἐν ὅσῳ ἡ τοιαύτη πρόθεσις δὲν ἐκδηλωθῇ παρα τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸν ἕτερον καὶ γίνῃ ἀποδεκτὴ, ἦτο:

(*) Δὲν ἔχει ἀμφιβολίαν ὅτι ἡ μειοψηφία εὐνοεῖται ἐν ἀπολυτῷ δικαίῳ. Ἀφ' οὗ ἡ παρέμβασις ἀπευθύνεται καὶ κατὰ τῶν κληρονόμων τοῦ ἐκχωρητοῦ, οὐδὲν ἀπελείπετο εἰς τὴν περαιτέρω ἐν ὀνόματι τοῦ ἐκδοχέως συνέχισιν τῆς δίκης, διότι οὐδὲ εἶναι δυνατόν νὰ νοηθῇ π. ο. η. γ. ο. μ. ἐν, κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τῆς πλειοψηφίας, προκριματικὴ οὕτως εἰπεῖν περὶ ἐπαναλήψεως δίκης. Ἀπέναντι μὲν τοῦ ἐμφανιζομένου ἀντιδίκου τοῦ ἀρχικοῦ ἐκχωρητοῦ ἐπῆρκε ἡ ἀπλὴ δήλωσις τῆς ἐπαναλήψεως τῆς δίκης, ὡς πρὸς δὲ τοὺς κληρονόμους τοῦ ἐκχωρητοῦ, ὑπερπῆρκε ἡ μετὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς κλήσιν ἐρημοδικία των δὲν ἀπελείπετο οὐδεμία ἐπαναληπτικὴ εὐχὴ ἀπραγματοποιήτος.

ἀν δὲν καταρτισθῇ συμφωνία, καθ' ἣν μόνον τὸ ποσὸν τῆς ἀμοιβῆς ἢ ἀποζημιώσεως δὲν ὀρίζεται, ὁρισθῆσμενον κατόπιν κατὰ τὴν συμφωνίαν παρ' αὐτῶν τῶν ἐνδιαφερομένων ἢ κατὰ τὴν κρίσιν ἀγαθοῦ ἀνδρός, διότι ἄλλως, ἀν δηλαδή κατὰ τὸν καταρτισμὸν τῆς συμφωνίας καὶ τοῦτο συμφωνηθῇ, ὑφίσταται μίσθωσις ὑπηρεσίας, ἐνῶ ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ὑφίσταται συνάλλαγμα ἀνώνυμον, διὰ τὴν ὑπαρξίν τοῦ ὁποίου, ὡς παντὸς ἄλλου συναλλάγματος, ἀπαιτεῖται ἐκδήλωσις θελήσεως καὶ ἀποδοχῇ, τοῦτο δὲ σαφῶς καταφαίνεται καὶ ἐκ τῶν Ν. 22 Π. (19.5) § 1 Εἰς. (3.44), οἵτινες, ὀρίζοντες ὅτι ἐνεκα ποιήσεως ἐπὶ δόσει δίδεται ἡ περὶ προγεγραμμένων συμφωνιών ἀγωγή, ἀποδίδουσι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, οὐχὶ εἰς τὸ γεγονὸς ἀπλῶς τῆς παροχῆς τῆς ὑπηρεσίας, ἐφ' οἷαδήποτε προθέσει παρεσχέθῃ καὶ ἐγένετο ἀποδεκτὴ, ἀλλ' εἰς τὴν συμφωνίαν τοῦ ποιήσαντος (παρασχόντος ὑπηρεσίαν) καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ προσφορά, περὶ καταδλητέας διὰ τὴν ποίησιν ἀμοιβῆς ἢ ἀποζημιώσεως κατόπιν ὁρισθσομένης. Ἐπίσης δὲ οὐδεὶς νόμος καθιεροῖ τεκμήριον, καθ' ὃ, ὅταν παρασχεθῶσιν ὑπηρεσίαι, ἐξ ἐκείνων αἵτινες εἰσθε μισθοῦσθαι, οἷαι εἶναι κατὰ τὴν ἀγωγήν αἱ παρασχεθεῖσαι παρὰ τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὸν ἐναγόμενον, τεκμαίρεται ὅτι οὐχὶ ὡς δωρεάν, ἀλλ' ὅτι ἐπ' ἀμοιβῇ ἢ ἀποζημιώσει ἀπεδέχθη αὐτὰς ὁ πρὸς ὃν παρεσχέθησαν, ἐνεκα τοῦ ὁποίου δῆθεν δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἰσχυρισθῇ καὶ ἀποδείξῃ ὁ παρασχὼν τὰς ὑπηρεσίας ἐνάγων ὅτι ὑπῆρχε πρόθεσις, καὶ τοῦ παρεχόντος καὶ τοῦ ἀποδεχομένου τὰς ὑπηρεσίας περὶ ἀμοιβῆς, μάλιστα δὲ ὅταν δὲν προτείνει δωρεάν ὁ πρὸς ὃν αἱ ὑπηρεσίαι, ὁ μόνος δὲ περὶ τοιαύτων ὑπηρεσιῶν ποιούμενος λόγον Ν. 5 § 2 Π. (19.5), τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς πράξεως ἀν εἶναι ἐκ τῶν συνήθως μισθουμένων ἢ ὄχι, λαμβάνει ὑπ' ὄψιν μόνον ὅπως διακρίνῃ ἀν γενομένης δόσεως ἐπὶ ποιῆται ὑπάρχει μίσθωσις ὑπηρεσίας ἢ συνάλλαγμα ἀνώνυμον, οὐδὲν δὲ καθιεροῖ τεκμήριον περὶ ὑποχρέωσης διὰ τὴν δόσιν ἀνταλλάγματος ἐπὶ τῇ παρασχεθείσῃ ὑπηρεσίᾳ, ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ὑπηρεσίας ἐξαρτώμενον ἐπομένως ἡ ἔφεσις τοῦ ἐνάγοντος, καθόσον παραπονεῖται ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς περιελήφθη εἰς τὸ θέμα τῆς ἐπιδελθείσης ὑπηρεσίας, ἐν ᾧ ἤρκει ν' ἀποδεχθῇ ὅτι παρέσχεν αὐτὰς ἢ καὶ ὅτι ἡ πρόθεσις τῆς ἀμοιβῆς κλπ ὑπάρχει παρ' ἀμφοτέρους τοῖς διαδίκους, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος (*).

Ἐπειδὴ ἐπίσης βέβαιος εἶναι ὁ λόγος ἐφέσεως τοῦ ἐνάγοντος, καθ' ὃν οὐχὶ ὀρθῶς ἡ αὐτὴ ἀπόφασις ἐπέτρεψε τῷ ἐναγόμενῳ τὸ τῶν μαρτύρων μέσον πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ περὶ ἐξοφλήσεως ἰσχυρισμοῦ

(*) Πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι αἱ μεταφυσικαὶ θεωρίαι γίνονται τὰ ὑλικώτεσα τῶν πραγμάτων ἐνώπιον τῶν ἀτυλλήπτων ἐννοιῶν τῆς ἄνω ἀποφάσεως. Δὲν ἀρκεῖ ἡ πρόθεσις τοῦ παρεχόντος τὴν ὑπηρεσίαν, οὐδὲ ἡ τοῦ ἀποδεχομένου αὐτὴν, ἐὰν δὲν ἐκδηλωθῇ πρὸς ἀλλήλους καὶ γείνη ἀποδεκτὴ, οὐδὲ ἐὰν πορεύεται περὶ ὑπηρεσιῶν μισθουμένων κατὰ τὸ εἰρησῇ ὅτι ὁποῖα ἢ ἀπόφασις ὅτι τὰ ἀνώνυμα συναλλάγματα καταρτίζονται ρητῶς μόνον καὶ οὐχὶ σιωπηρῶς, ὡς ἰδίως ἐγχεῖται ἐν τῇ φύσει αὐτῶν ; Καὶ ἔ-

του, διότι οὐδεὶς μὲν λόγος καθιστῶν ἀναγκαίως ἐπιτρεπτὴν τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν ὑπάρχει, δὲν εἶναι δὲ ἐπιτρεπτέα αὕτη, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τοῦτου, λόγῳ τοῦ ἐμπορικοῦ καὶ διὰ τὸν ἐνάγοντα χαρακτηρὸς τῆς διαφοράς ἐνεκα τοῦ ποσοῦ, ὃ ἀφορᾷ ἡ ἐνστάσις.

Ἀριθ. 1443 (1906)

Ἐισηγητὴς ὁ ἐπίτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Ἀναμίσθωσις ὑπηρεσιῶν.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς τὸ πρωτόδικον δικαστήριον, ἀπέρριψε τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν, καθόσον στηρίζεται εἰς σιωπηρὰν ἀναμίσθωσιν, ἀπορριπτέος δὲ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς ἐφέσεως ὡς ἀβάσιμος, διότι οὐδεὶς μὲν νόμος ὀρίζει περίπτωσιν οἰανδήποτε, καθ' ἣν ἐπέρχεται σιωπηρὰ ἀναμίσθωσις ὑπηρεσίας, ἡ ἐξ ἀναλογίας δὲ ἐφαρμογῇ τῶν περὶ ἀναμίσθωσεως πράγματος ὁρισμῶν τοῦ νόμου δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ, ἀφοῦ ἄλλως κανονίζονται τὰ τῆς σιωπηρᾶς ἀναμίσθωσεως ἀγροτικού κτήματος, ἐπερχομένης κατ' αὐτὴν τῆς ἀναμίσθωσεως πάντοτε δι' ἐν ἔτος, καὶ ἄλλως τὰ τοῦ ἀστυχοῦ κτήματος, ἡτις ἐπαναλαμβάνεται διὰ τόσον χρονικὸν διάστημα ὅσον εἶχεν ὁρισθῇ διὰ τὴν μίσθωσιν (τοιοῦτου δὲ μὴ ὁρισθέντος δι' ὅσον χρόνον μένει ὁ μισθωτὴς εἰς τὸ μίσθιον), ὥστε ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει τι ἐνεκα τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὑπάρχουσα μείζων ἀναλογία τῆς μισθώσεως ὑπηρεσίας πρὸς τὴν μίσθωσιν κτήματος ἀστυχοῦ μᾶλλον, ἢ πρὸς τὴν μίσθωσιν κτήματος ἀγροτικοῦ, δὲν εἶναι δὲ δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐξ ἀναλογίας ἀμφοτέρων τῶν ἀναμίσθωσεων αἱ ἀρχαί, ἔπεται ὅτι δὲν χωρεῖ ἡ ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμογὴ οὐδεμιᾶς τῶν περιπτώσεων προφανῆς δὲ εἶναι, ὅτι ἀν ὁ νομοθέτης ἤθελε νὰ ἐπέρχηται καὶ σιωπηρὰ ἀναμίσθωσις ὑπηρεσίας θὰ ἐκάνοντο τὰ περὶ ταύτης ὡς ἐκάνοντο τὰ τῆς ἀναμίσθωσεως κτήματος.

Ἀριθ. 1444 (1906)

Ἐισηγητὴς ὁ ἐπίτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Φόρτωσις ἐπὶ πλοίου. - ἀγωγή ἐπὶ παραυδοῦναι ἐμπορευμάτων. - προδολὴ μὴ διαμαρτυρίας καὶ μὴ ἐγέρσεως ἀγωγῆς. - μὴ προδολὴ παραγραφῆς κατὰ πρώτων. - ἰδρυμένης προδολῆς μεταγενεστέρως. - βᾶρος ἀποδείξεων. - προαπόδειξις.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκκαλουμένη 2238 ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν, καθόσον δι' αὐτῆς ἐζητεῖτο ἡ παράδοσις τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων δοκῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ πλοίου, εἰς ὃ κατὰ τὴν ἀγωγήν ταύτην ἐφορτώθησαν μέχρι τῆς ἐπίδοσεως αὐτῆς παρήλθεν ἔτος καὶ πλέον, ἰσχυρίζεται ὁμως ὁ ἐκκαλῶν ὅτι τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικά, τ' ἀποτελοῦντα τὴν πραγματικὴν βᾶσιν

πείτα. Ἐὰν ἡ ἀπόφασις ἀσθενοῦσα φωνάξῃ τὸν ἱατρὸν διὰ νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, ἢ τὸν μαρτυρὸν νὰ πληγήται τὰς ἐξουχίας τῆς, νομίζει ὅτι δὲν ὀφείλει ἀποζημιῶσιν τῷ ἱατρῷ ἢ τῷ μαρτυρῷ, διότι δὲν ἐξεδήλωσαν, διὰ συντάξεως πρωτοκόλλου ἰσως, τὴν ἀναμφισβήτητον πρόθεσιν τοῦ καταβαλεῖν τοιαύτην ;

της περί παραγραφής ένστάσεως, δέν έπρότεινεν ο έναγόμενος κατά την πρώτην συζήτησιν της ύποθέσεως, πράγματι δέ έκ των αντιπεφωνημένων αντιγράφων προσαγομένων προτάσεων αυτού της συζήτησεως ταύτης αποδεικνύεται ότι ούτος κατ' αὐτήν έπρότεινεν ότι ο ένάγων δέν τῷ έκοινοποίησε διαμαρτυρίαν καί δέν ήγειρε κατ' αυτού άγωγήν περί παραδόσεως των δοκῶν έντός μηνός απ' αὐτής, επί τούτω δέ τῷ λόγω έζήτησε ν' απορριφθῇ ἡ άγωγή ως άπαράδεκτος, οὐδένως δ' έπρότεινε τὰ ρηθέντα πραγματικά περιστατικά, επί τῇ βάσει των οποίων έκρίθη παραγεγραμμένη ἡ περί παραδόσεως των δοκῶν άγωγή, δέν εἶναι δέ νόμος βάσιμος, καί συνεπῶς άπορριπτέος αποβαίνει ο ισχυρισμός του έναγομένου, καθ' ὃν, όπως άπορριφθῇ ἡ άγωγή δι' ὃν λόγου άπερρίφθη, άρκεῖ ότι έπρότεινεν ότι εἶναι αὕτη άπαράδεκτος, τούτου δέ προταθέντος ἡδύνατο τὸ δικαστήριον νά εξέτάσῃ καί παραδεχθῇ, χωρίς νά προτείνωνται παρ' αυτού, τὰ γεγονότα, επί τῇ βάσει των οποίων έδέχθη ύπάρχουσαν παραγραφήν, διότι κατὰ μὲν τὸ άρθρ. 552 § 1 της Πολ. Δικονομίας, πᾶσα ένσταση άπαιτεῖ, καθώς καί ἡ άγωγή, ιστορικῇν αἰτίαν, κατὰ δέ τὸ άρθρον αὐτῆς 170, μή προταθέντα πράγματα δέν δύνανται ν' άναπληρωθῶσιν ἐξ επαγγέλματος, έκτός ὡρισμένων εξαιρέσεων, περί ὧν ἤδη δέν πρόκειται, άποκρούων ὅμως τὴν έφessin ὃ έφεσίδκλητος διὰ τοῦ ισχυρισμοῦ ότι τὴν περί της παραγραφῆς ένστασιν, ως έγένετο αὕτη δεκτῇ, έπρότεινε καθ' ἣν συζήτησιν εξέδωθῇ ἡ έκκαλουμένη άπόφασις καί κατὰ τὰς μεταγενεστέρας, πρέπει ν' αποδείξῃ τὸν ισχυρισμόν του τούτον, εἰς αὐτὸν ἐπικειμένου τοῦ βάρους της άποδείξεως, ἀφοῦ ὃ έκκαλὼν αποδεικνύει ότι κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν της ύποθέσεως δέν έπρότεινεν ὃ έφεσίδκλητος τὴν παραγραφήν, ένεκα τοῦ ὁποίου άπαράδεκτος εἶναι αὕτη αν δέν έπροτάθῃ εἰς μεταγενεστέραν συζήτησιν, προσάγων τὰς σχετικὰς προτάσεις του, άπορριπτομένης της άντενστάσεως τοῦ έκκαλουόντος, καθ' ἣν άπορριπτέα εἶναι ἡ ένστασις τοῦ έφεσίδκλητου, διότι ὃ ισχυρισμός του μόνον δι' έγγράφου, δηλ. των προτάσεων, δύναται ν' αποδειχθῇ, ταύτας δέ δέν προσάγει, ἐν ᾧ εἶναι ὑπόχρεως ένεκα τούτου εἰς προαπόδειξιν, διότι ὁρίζει μὲν τὸ άρθρ. 250 της Πολ. Δικονομίας ότι εξαίρουμένης της δι' έγγράφου άποδείξεως οὐδεὶς διάδικος εἶναι ὑπόχρεως εἰς προαπόδειξιν, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ άρθρον ὁρίζει ποίας περιστάσεις έγγράφου άποδείξεως έννοεῖ, καθ' ὧς ὑπάρχει ἡ ὑποχρέωσις προαποδείξεως έντός αὐτοῦ καί άμέσως μετὰ τὰς λέξεις «έγγράφου άποδείξεως» άναγράφον τὸ άρθρ. 405 καί 538 της Πολ. Δικονομίας εἰς τὰς περιστάσεις καί μόνον των οποίων άναφέρεται ἡ δι' έγγράφων άπόδειξις, ἣν έννοεῖ, δηλαδὴ προκειμένου περί ένστάσεων κατὰ δημοσίου έγγράφου καί περί έγγράφων άπορώντων τὴν μὴ ισχύουσαν ἤδη άπόπειραν συμβιβασμοῦ, ἡ άποδεικτικῶν έγγράφων τοῦ ένάγοντος, άποδεικνύοντων δηλαδὴ τὰ δικαιώματά του περί ὧν ἡ άγωγή, ὧν μάλιστα ἡ μὴ κατὰ προαπόδειξιν προσαγωγή, μόνον άποτελεσμα έχει τὴν εἰς τὴν, έκ της μὴ προσαγωγῆς αὐτῶν, διακάνην τοῦ έναγομέ-

νου καταδίκην τοῦ ένάγοντος. Ἐπίσης δέ ὑποχρεωτός ὃ έκκαλὼν νά προσάξῃ τὰς των αὐτῶν συνδριάσεων προτάσεις του πρὸς άπόδειξιν τοῦ ισχυρισμοῦ του, τοῦ έπιδοθητικοῦ, καθ' ὃν άπέκρουσεν, ως άπαράδεκτον τὸν περί της ρηθείσης παραγραφῆς ισχυρισμόν τοῦ έναγομένου ότι έπροτάθῃ, ως μὴ προταθέντα κατὰ τὴν πρώτην καί τὰς προηγηθείσας περί άπαροδέκτου της ένστάσεως του άντενστάσεως του συζήτησεως της ύποθέσεως. Συνεπῶς δέ δεκτός ὃ σχετικὸς λόγος της έφέσεως καί μεταρρυθμιστέα ἡ έκκαλουμένη άπόφασις 2298, καθόσον άπέριψε τὴν άγωγήν ως παραγεγραμμένην.

Ἀριθ. 1445 (1906

Εἰσηγητῆς ὃ έφέτης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

**Ἀδφάλευα. - άγωγή πρὸς καταβολὴν ἀδφά-
λειθέντος. - γνωστοποίησις έγγράφων φορ-
τώσεως καί άπωλείας. - άποδεικτικά μέσα.**

Ἐπειδὴ, καί μὲν κατὰ τὸ άρθρ. 383 τοῦ Ἐμπ. Νόμου, ὃ ασφαλιστῆς δέν δύναται νά έναχθῇ πρὸς πληρωμὴν της ασφαλισθείσης ποσότητος πρὶν ἢ κοινοποιηθῶσιν αὐτῷ τὰ πρὸς άπόδειξιν τοῦ φορτίου καί της άπωλείας αὐτοῦ έγγραφα· ἀλλ' ἡ της διατάξεως ταύτης οὐδαμῶς ἐξάγεται ότι ὃ νομοθέτης ἐσκόπει νά καθιερώσῃ πανηγυρικὸν τύπον άποδείξεως της ρηθείσης κοινοποιήσεως καί ν' άπαιτήσῃ άποκλειστικῶς πρᾶξιν δικαστικοῦ κλητῆρος πρὸς άπόδειξιν της κοινοποιήσεως, άποκλειομένου παντός άλλου άποδεικτικοῦ μέσου, καθόσον ἡ αὐστηρά αὕτη ἐκδοχὴ ἤθελεν ὑπερβάλλει τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου, ὅστις προϋτίθετο ἀπλῶς τὴν γνωστοποίησιν των ρηθέντων έγγράφων πρὸς τὸν ασφαλιστὴν πρὸ της άγωγῆς πρὸς πληρωμὴν της ασφαλισθείσης ποσότητος, όπως δυνηθῇ νά ἐξελέγξῃ τὸ βάσιμον των κατ' αὐτοῦ αξιώσεων τοῦ ασφαλιζομένου Cresp Droit maritime tom. 4 σελ. 159, Valroger tom. 4 § 1863). Τούτων τεθέντων, οὐκ ὀρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἀπήτησεν άποδεικτικὸν κλητῆρος δικαστικοῦ καί δέν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὰ πρὸς άπόδειξιν της γνωστοποιήσεως προσαχθέντα παρὰ τοῦ ένάγοντος έγγραφα, ὧν ἡ γνησιότης καί ἡ μετάρρασις εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν δέν ἡμφισβητήθῃ παρὰ της έναγομένης, ἥτοι 1) τὸ ἀπὸ 8)21 Δεκεμβρίου 1904 άποδεικτικὸν τοῦ γραμματέως της ἐν Λονδίῳ Πρεσβείας, 2) τὴν ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1904 ἐπιστολὴν τοῦ ἐν Λονδίῳ ἀντιπροσώπου της έναγομένης Μ. Σ***, καί 3) τὴν ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου 1905 έγγραφον άπάντησιν τοῦ ἐν Λονδίῳ ἑλληνοσ προξένου, ἐξ ὧν δηλοῦται ότι εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον της έναγομένης εταιρίας Μ. Σ***, οὕτινος δέν ἡμφισβητήθη ἡ ιδιότης, ἐγνωστοποιήθησαν πρὸ της έγέρσεως της ὑπὸ κρίσιν άγωγῆς, τὰ παρὰ τοῦ άρθρου 383 τοῦ Ἐμπ. Νόμου απαιτούμενα έγγραφα, ἥτοι τὸ ασφαλιστικὸν έγγραφον, ἡ φορτωτικὴ, κεκυρωμένον ἀντίγραφον τοῦ ἡμερολογίου τοῦ πλοίου, βεβαιουόντος τὴν ἐκ ποροδρᾶς κατὰ τὸν πλοῦν τρικυμίας ἐπελθούσαν βλάβην των ασφαλισθέντων καί σημειώσιν των ποσότητων καί ἐλλείψεων κλπ, μὴ ἐπιτρέψαν μάλιστα, τὸ ρηθὲν πρωτοδικεῖον, οὐδὲ τὴν δι' ὅρκου άπόδειξιν της γνωστοποιήσεως.

Ἀριθ. 1446 (1906)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Μετοχικὴ ἑταιρεία. - συνεργασία πρὸς ὠριθμώ-
 νας ἐπιχειρήσεις. - ἀνυπαρξία διαχειρι-
 στοῦ. - ἀγwgαὶ κατὰ λαβόντος χρήματα
 συνεταίρου.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκτίθενται ἐν τῇ προκειμένη ἀγωγῇ τὰ πραγματικὰ γεγονότα, ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων ἀναφωρεῖται ἐνοχικὴ σχέση ἐκτελεστικῆς ἐταιρείας, καθ' ὅσον οἱ ἐνάγοντες καὶ νῦν ἐκκαλοῦντες ἀναφέρουσιν ὅτι μετὰ τοῦ ἐναγομένου συνειργάζοντο ἐταιρικῶς ἀγοράζοντες παρὰ διαφόρων ποιμένων ἀμνοῦς καὶ μεταπωλοῦντες τούτους ἐπὶ κέρδει εἰς τοὺς ἐν Ἀθῆναις κρεοπώλας μετὰ δὲ τὸ πέρας ἐκαστῆς ἀγοραπωλησίας ἐμοιράζοντο τὸ προκύπτον κέρδος, χωρὶς νὰ καταβάλλωσι κεφάλαια, οὔτε νὰ ἐργάζωνται ὑπὸ ἐταιρικὴν ἐπωνυμίαν, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐκάστοτε παρουσιαζομένας περιστάσεις ἡγόραζον παρὰ τῶν ποιμένων ἐπὶ πιστώσει καὶ δι' ὀλίγας ἡμέρας τὰ μεταπωλούμενα ζῶα καὶ οὕτως ἡ ἐταιρεία τῶν ἦν ἀφανὴς καὶ ἀγνωστος εἰς τὸ κοινόν, μὴ ἔχουσα ὑπαρξίν ἐξωτερικὴν, ἀλλ' ὑφισταμένη δι' ὠρισμένας ἐπιχειρήσεις καὶ μόνον εἰς τὰς μεταξὺ τῶν συνεταίρων σχέσεις ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν σχέσεων τούτων, κατὰ τὴν 19 Μαρτίου 1906 ἀγοράσαντες ἐπὶ πιστώσει παρὰ ποιμένων ἐν Θήβαις καὶ Λεβαδείᾳ 250 ἀρνία, ἀπέστειλαν ταῦτα πρὸς τὸν ἐν Ἀθῆναις κρεοπώλην Δ. Μ*** παραγγεῖλαντες αὐτὸν νὰ πληρώσῃ τὸ τίμημα ἐκ δρχ. 4.800 εἰς τὸν ἐναγόμενον συνεταῖρόν των, ὅστις ἐπεφορτίσθη νὰ μεταφέρῃ τὰ χρήματα ταῦτα εἰς Θήβας πρὸς πληρωμὴν τῶν ἰδιοκτητῶν ποιμένων, ἀλλ' ὁ ἐναγόμενος λαβὼν τὸ ρηθὲν ποσὸν ἀρνεῖται τὴν πληρωμὴν αὐτοῦ, οὕτως δὲ διατυπωμένη ἡ ρηθεῖσα ἀγωγὴ θεμελιούται ἐπὶ νομίμου βάσεως καὶ ἐξεταστέα τυγχάνει ὅθεν οὐκ ὀρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἀπέριψε ταύτην, ὡς νόμῳ ἀτάσιμον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἔδει νὰ ἐγερθῇ ἡ περὶ διανομῆς τῶν κερδῶν ἢ περὶ λογοδοσίας, ἐν ᾧ οἱ ἐνάγοντες ἀναφέρουσιν, ὅτι δὲν διωρίσθη διαχειριστὴς οὔτε κατελήθησαν κεφάλαια, ἀλλ' ὅτι τῇ ἐντολῇ των περιήλθεν εἰς χεῖρας τοῦ συνεταίρου των τὸ ρηθὲν τίμημα τῶν ἀμνῶν, ὅπερ ἐνοστήσθη ὁ ἐναγόμενος.

Ἀριθ. 1463 (1906)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΡΟΥΦΗΣ

Ἀλληλοχρεὸς λογαριασμός. - ἀρμοδιότης ἐκ κατοικίας. - προβλεπτέα πρωτοδίκως. - μὴ προβολὴ δι' ἀνακοπῆς.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τοῦ συνόλου τῆς προκειμένης ἀγωγῆς ἀριθμητικῶς προκύπτει, ἡ ἐπιδίκος ἀπαίτησις προέρχεται ἐξ ἀλληλοχρείου λογαριασμοῦ μεταξὺ τῶν διαδίκων, ἡ δὲ σχέση αὕτη δὲν καθιεροῦται μὲν δι' εἰδικῆς τοῦ νόμου διατάξεως, ἀκροθυῶς μόνον τοῦ νομοθέτου ποιῶντος ταύτης μνείαν, ἐν ἄρθρῳ 581 Ἐμπορ. Νόμου, καθιερώθη ὅμως διὰ τῆς συνθηλαίας μεταξὺ ἐμπόρων καὶ τὸ ἐκ τῆς σχέσεως ταύτης κατάλοιπον, τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ ἀναγνώσει τῶν διαφόρων συγχωνευομένων υποχρεώσεων μεταξὺ τῶν συμβληθέντων, ἐπιδιώκουσα ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ, τυγχάνει ὅλως προσωπικὴ καὶ ἔδει

νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ δικαστήριον τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου, ἥτις δὲν ἀμφισβητεῖται ὅτι εἶναι ἡ Σύρος καὶ ἀδιάφορον εἶναι ἐὰν ἡ σύμβασις ἐτελέσθη ἐν Πειραιεῖ, καθ' ἃ οἱ ἐφεσίδικοι ἰσχυρίζονται, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν δόξαν ἐναντίας συμφωνίας, περὶ ἧς νῦν δὲν πρόκειται (πρβλ. περὶ τούτου ἀξιόλογον πραγματείαν Ἐμμ. Μακρυγιάννη περὶ ἀλληλοχρείου λογαριασμοῦ ἀριθ. 209 καὶ 240 καὶ Γ. Φιλαρίτου ἐν Νομ. Ἐπιθεωρήσει Δ. Ζέππου ἐτος Δ' ἀριθ. 6 διατριβὴν καὶ Lyon-Caen et Renauld IV § 851), ἐν δὲ τοιαύτῃ περιπτώσει, ἡ περὶ ἀρμοδιότητος ἐνστάσις τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἃτε ἔχοντος τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ἐν Σύρῳ, ἤθελεν εἶσθαι βάσιμος καὶ ἀπορριπτέα ἡ ἀγωγὴ, ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσα, ἐὰν ὑπέκειτο ἀναρμοδιότης ὡς ἐκ τοῦ εἶδους τῆς διαφορᾶς (ratione materiae), ἥτις προβάλλεται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης καὶ δὴ τὸ πρῶτον κατ' ἐφесιν, προκειμένου ὅμως περὶ προσωπικῆς ἀρμοδιότητος, δέον νὰ προβάλλῃται αὕτη πρὸ πάσης εἰς τὴν ἀγωγὴν ἀπαντήσεως, εἴτε διὰ τοῦ ἀπολογητηρίου, εἴτε καὶ δι' ἄλλου ἐγγράφου, ἄλλως καλύπτεται, ὡς μὴ προταθεῖσα ἐγκαίρως, ἐπερχομένης οὕτω παρεκτάσεως τῆς δικαιοδοσίας, ἐπὶ δὲ τῆς ὑπὸ κρίσιν διαφορᾶς, ἀπαντήσας ὁ ἐκκαλὼν εἰς τὴν ἀγωγὴν διὰ τοῦ ἀπὸ 27 Νοεμβρίου δικηγράφου τῆς ἀνακοπῆς του καὶ μὴ προβαλὼν τὴν τῆς ἀναρμοδιότητος ἐνστάσιν, ὡς ἐξ αὐτῆς ἐξάγεται ἀπαράδεκτως νῦν τὸ πρῶτον κατ' ἐφесιν προτείνει ταύτην κατὰ τὴν βάσιμον ἀντένστασιν τῶν ἐφεσιδλήτων, διότι ταύτην οὐδὲ πρωτοδίκως ἐπ' ἀκροατηρίου, ἐὰν ἐνεφανίζετο, ἠδύνατο νὰ προβάλλῃ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 24, 553 καὶ 582 Πολιτικῆς Δικονομίας, ἥτις τούτῳ τῷ λόγῳ τυγχάνει ἀπορριπτέα (Πρβ. Οἶκον. Ἐγγ. § 106 σημ. 1 καὶ § 104 σημ. 2 Ε'. ἐκδ).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 879 (1905)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. Τ. ΑΜΠΕΛΛΑΣ

Ἐκχώρησις ἐπιδίκου. - οὐχ ὑπειδελευσίς δι-
 κῆ. - ἀνατροπὴ. - ἐγγραφὴ ὑπὸ ἐκδοχέως.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ ἐκδοχέως ἐπιδίκου ἀπαιτή-
 σεως ἐγγραφὴ τῆς υποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον πρὶν
 εἶτι οὗτος νομιμοποιηθῇ διὰ παρεμβάσεως ὡς διά-
 δικος ἐν τῇ ὑφισταμένῃ δίκῃ, δὲν εἶναι διαδικα-
 στικὴ πράξις, ἐπιχειρουμένη ὑπὸ διαδίκου, ἐκ τῶν
 ἐπιφερουσῶν τὴν διακοπὴν τῆς πρὸς ἀνατροπὴν
 προθεσμίας, καθ' ὅσον, κατὰ τὸ σαφὲς γράμμα τοῦ
 ἁρθρου 481 Πολ. Δικονομίας, ἡ περὶ ἀνατροπῆς
 ἀγωγὴ εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐὰν πρὸ τῆς ἐπιδόσεως
 τῆς ὁ ἀμελήσας διὰ δικῆς ἐπιχειρήσει πράξιν τινὰ
 ἐγκυρον καὶ νόμιμον πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δι-
 κῆς, τοιαύτη δὲ πράξις εἶναι καὶ ἡ εἰς τὸ πινάκιον
 ἐγγραφὴ τῆς υποθέσεως, ὡς γνωστοποιούσα τῷ ἀν-
 τιδίκῳ τὴν πρόθεσιν τοῦ ἐγγράψαντος διαδίκου πρὸς
 ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, ἀλλ' ὁ ἐγγράφων πρέπει
 νὰ ᾗ πάντως διὰ δικῆς, ἡ δὲ εἰς τρίτον ἐκχώρησις
 τῆς ἀπαιτήσεως δὲν προσδίδει εἰς τὸν ἐκδοχέα τὴν
 ιδιότητα διαδίκου, πρὶν διὰ παρεμβάσεως νομιμο-

ποιηθῇ ὡς τοιοῦτος καὶ ὑποκαταστήσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὸν ἐκχωρητὴν, καθ' ὅσον ἡ ἐκχώρησις δὲν εἶναι πρᾶξις διαδικαστική, ἀλλὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ δικαίου μὴ μεταβάλλουσα αὐτοδικαίως εἰς διαδίκον αὐτὸν ἐν τῇ ὑφισταμένῃ μεταξὺ τῶν ἀρχικῶν διαδίκων δίκῃ. Οὕτε ἡ κοινοποίησις δὲ παρεμβάσεως προσδίδει ἐπὶ τὴν ιδιότητα διαδίκου ἐν τῇ ὑφισταμένῃ δίκῃ, πρὶν νομιμοποιηθῇ ὁ ἐκδοχὺς διὰ τῆς εἰσαγωγῆς πρὸς συζήτησιν καὶ ἐκδικάσεως τῆς παρεμβάσεώς του· ἐπομένως ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἡλείας ἐκρίνεν δεχθὲν τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν καὶ ἀπορρίψαν τοὺς περὶ διακοπῆς τῆς πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίας σχετικούς ἰσχυρισμούς τοῦ ἐναγομένου, τοὺς στηριζομένους εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἐκδοχέως ἐγγραφὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον διὰ τε τοὺς ἀνωτέρω λόγους καὶ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ 632 (1904) ἀποφάσει, ἀπορριπτεῖα δὲ ὡς ἀβάσιμος ἡ κατὰ ταύτης ἀπευθυνομένη ἐρεσις (*).

Ἀριθ. 890 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀγροληψία κατ' Ἴόνιον Κώδικα. - διαφορὰ μισθώσεως καὶ ἑταιρία. - Λόγος λύσεως διάφορος. - διηνεκὴς ἀγροληψία. - οὐ μεταγραφή.

Ἐπειδὴ ὁ περὶ ἀγροληψίας θεσμός τοῦ Ἰονίου Κώδικος διέπεται ἀπὸ ἄλλας διατάξεις ἢ ἐκείνας αἵτινες ἀφορῶσι τὰς ἑταιρίας ἢ τὴν μίσθωσιν, ἀλλ' εἴαν ἐν ταῖς εἰρημέναις δικαιοπραξίαις ὑπάρχουσι καὶ κοινὰ στοιχεῖα, δὲν ἔπεται ὅτι οἱ λόγοι τῆς λύσεως τινὸς ἐκ τούτων δύνανται νὰ ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ εἰς τὴν λύσιν τῶν λοιπῶν, ἀφοῦ ὁ ἰόνιος νομοθέτης εἰδικούς λόγους διαλύσεως ἐκάστης τῶν εἰρημένων δικαιοπραξιῶν ὥρισεν καὶ ἐπομένως ἀφ' οὗ ἐν ταῖς λόγοις τῆς διαλύσεως τῆς διηνεκῆς ἀγροληψίας (ἄρθρ. 1641 Ἰον. Κώδ.) δὲν περιέλαβε καὶ τὰς περιπτώσεις τοῦ θανάτου τοῦ ἐτέρου συμβληθέντων (ἀγροδότου, ἀγρολήπτου) ἢ τὴν δικαστικὴν ἀπαλλοτριώσιν τοῦ ἀγροληπτικοῦ κτήματος.

Ἐπειδὴ ὁ ἰόνιος νομοθέτης δὲν ὑπέβαλε τὰς διηνεκῆς ἀγροληψίας εἰς μεταγραφὴν, οὐδ' ἐκείνας ἀκόμη δι' ὧν παραχωρεῖται μέρος τῆς κυριότητος τοῦ ἀγροῦ εἰς τὸν ἀγρολήπτην, ὁ δὲ νεώτερος Νόμος περὶ Μεταγραφῆς, ὁ ἐν τῇ Ἑκτανήσῳ εἰσαχθεὶς διὰ τοῦ ΠΝ' Νόμου, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν διηνεκῶν ἀγροληψιῶν, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῶν δὲν δίδεται μέρος τοῦ κτήματος τῷ ἀγροδότῃ, τοῦτέστι δὲν μεταβιβάζεται κυριότης, καθόσον ἡ ἀνευ συγκυριότητος ἀγροληψία (ἄρθρ. 1631 Ἰον. Κώδ.), οὕτε ἀκίνητον ὡς πρὸς τὸν τε ἀγρολήπτην καὶ ἀγροδότῃν εἶναι ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται κατὰ τὸν Ἰόνιον Κώδικα (ὅρα ἄρθρ. 412), ἀλλ' οὕτε κατὰ τὸν ἐν ἰσχύϊ περὶ διακρίσεως κτημάτων τοῦ 1837, οὕτε καὶ ὡς δουλεία οἰσθήποτε δύναται νὰ θεωρηθῇ ἢ ἐμφύτευσις ἢ ἐπιφάνεια ἵνα ἔχῃ ἐφαρμογὴν ὁ περὶ Μεταγραφῆς Νόμος (ἄρθρ. 1 τοῦ περὶ Μεταγραφ. Νόμου), διότι περὶ τῆς ἀγροληψίας ὁ Ἰόνιος Νόμος πραγματεύεται χωριστὰ καὶ ἀσχέτως πρὸς τὰς δουλείας, τὴν ἐμ-

φύτευσιν καὶ ἐπιφάνειαν, ἐν ταιαύτῃ δὲ περιπτώσει μὴ ἀπαιτουμένης μεταγραφῆς τοῦ τίτλου τῆς ἀνευ μερίδος κυριότητος τοῦ ἀγρολήπτου ἐπὶ τοῦ ἀγροληπτικοῦ κτήματος ἀγροληψίας, οὐκ ὀρθῶς τ) πρωτοδικεῖον τὰ ἐναντία δεχθὲν διὰ τῆς 266 (1904) τελευταίας τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων ἐκήρυξεν ἀνίσχυρον ἀπέναντι τοῦ ἀγοραστοῦ τοῦ ἀγροληπτικοῦ κτήματος τὴν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ δικαιοπαρέχου τυχόν τελεσθεῖσαν ἀγροληψίαν καὶ ἀπέριψεν τὸν ἐπὶ τῆς ἀγροληψίας στηριζόμενον ἰσχυρισμὸν τῶν ἐναγομένων περὶ ἀπαράδεκτου τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς, καὶ ἡ ἀπίστασις τοῦ τυγχάνει μεταρρυθμιστῆ κατὰ τὸ περὶ τούτου βάσιμον τῶν ἐκκαλούντων παράπονον. Εἰ καὶ κατ' ἀσθενεστῆραν γνῶμην, ὀρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἐθεώρησεν ἀποραϊτῆτον τὴν μεταγραφὴν πρὸς διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀγρολήπτου ἀπέναντι τοῦ ἀγοραστοῦ τοῦ ἀγροληπτικοῦ κτήματος διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐκκαλουμέναις ἀποφάσεσιν ἀναφερομένους λόγους, καὶ δίδει, τῆς ταιαύτης ἀγροληψίας προσδιδούσης τῷ ἀγρολήπτῃ πραγματικὰ δικαιώματα ἐπὶ τοῦ κτήματος, ἔδει τὸ τῆς ἀγροληψίας συμβόλαιον νὰ μεταγραφῇ ἵνα ὁ ἀγρολήπτης διατηρήσῃ τὰ δικαιώματά του ἀπέναντι τοῦ τῷ ἀγροληπτικῶν κτήμα ἀπὸ τὸν ἀγροδότῃν ἀγοράσαντος καὶ μεταγράφαντος τὸν τίτλον.

Ἀριθ. 891 1905 (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ἑταιρία. - ἀμφιδόκησις. - ἀναγνώρισις δυναλλαγῆς. - δυναλλαγματική. - ἐξασφάλισις καὶ διὰ φορολογικῆς.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος λόγος τῆς ἐφέσεως οὕτω γενικῶς φερόμενος ὅτι δὲν ὑπάρχει νομίμως κατηρ-

(*) Ἡ πρωτόδικος 89 (1905) Πρωτ. Πατρῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Χ. Λουκάκη, ἔχει φθε :

«Ἐπειδὴ τοῦτο μὲν, οἱ ὀφείλεται τῆς ἑταιρίας δὲν ἔχουσι πάντοτε συμφέρον νὰ προτείνωσι τὴν ἀκυρότητα αὐτῆς δι' ἑλλείψιν τῆς τηρήσεως τῶν νομίμων διατυπώσεων κατὰ τὴν σύστασιν τῆς ἑταιρίας, καθ' ὅσον, καὶ ἂν δὲν εἶναι ὑπόλογοι πρὸς τὴν ἑταιρίαν ἐνέχονται ἀπέναντι τῶν ἑταίρων (πρὸς Pont. 1248 Μπαλάνου Ἑλλ. καὶ Γαλλ. Νομολ. 4 σελ. 537 Α. Π. 31 (1885), Κροκιδᾶ Ἑμπ. Δίκ. § 308 σελ. 405 καὶ ἐπ. Τόμ. Α'), νῦν δὲ δὲν προτείνει ὁ ἐναγόμενος λόγον τινὰ οὗ ἕνεκα νὰ ἔχῃ συμφέρον νὰ προτείνῃ τὴν ἀκυρότητα τῆς ἑταιρίας· τοῦτο δὲ, ἂν ὑποθεθῇ ἀληθὲς ὅτι, ὡς ἡ ἐνάγουσα ἰσχυρίζεται, ὁ ἐναγόμενος διὰ τῆς ἐπιδίκου συναλλαγματικῆς ἀναγνώρισε τὴν ὑπαρξίν τῆς ἐναγοῦσας ἑταιρίας. ἀφοῦ ἐντέλλεται τῷ ἀποδέκτη τῆς συναλλαγματικῆς νὰ πληρώσῃ εἰς διαταγὴν αὐτῆς τὸ ἐν αὐτῇ ποσὸν ὅπερ ἀποδειχθήσεται διὰ τῆς προσηκούσης τῆς συναλλαγματικῆς μεταφράσεως, δὲν δύναται πλέον ὁ ἐναγόμενος μετὰ τὴν ταιαύτην ἀναγνώρισιν τῆς ὑπάρξεως τῆς ἑταιρίας μεθ' ἧς συνεβλήθη, ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν νόμιμον συγγνώστησιν καὶ ὑπαρξίν ταύτης».

Ἡ δὲ πρωτόδικος 1055 (1905) Πρωτ. Πατρῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Κ. Α. Παπαδοπούλου ἔχει φθε :

«Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπὸ τῶν πραγματογνωμόνων γενομένης μεταφράσεως τῆς ἐπιδίκου

(*) Παραμεινὼς ἡ ἐν σελ. 587 X 118 Ε, Π,

τισμένη εταιρία με επωνυμία «Κ^{***} Σα» και άπαράδεκτος ή άγωγή της δι' έλλειψιν νομιμοποίησης» όπως άρρίστως υποβάλλεται μη καθοριζόμενου ποϋ έγκειται ή άκυρότης ή νομική, άν εις παντελή έλλειψιν τοιούτου νομικού προσώπου ή τίνι σημείω περί την καταστατικήν αυτής πράξιν, ώστε να δύναται να υποβληθῇ εις έκτίμησιν παρά του δικαστού και διατάξη έν ανάγκη τά δέοντα, άλλ' άν διά του τοιούτου γενικού αυτής παραπόνου νοή να επαναφέρῃ τό κατά την πρωτόδικον συζήτησιν υποβληθέν ότι ή εταιρία «Κ^{***} και Σα» δέν ύπάρχει, τοϋτέστι ν' άμφισβήτησή την ύπαρξιν τοιαύτης έν ιδιότητι νομικού προσώπου, έν τούτοις κατά τούτου προσάγεται τό αντίγραφον του...συμβολαίου του συμβολαιογράφου Πατρών Α*, έξου προκύπτει ότι παρ' αϋτῷ ύπάρχει κατατεθειμένον έγγραφον καταστατικών εταιρίας υπό την επωνυμίαν «Κ^{***} και Σα», καθ' οϋ έγγράφου αϋθενίαν επάγει αντίρρησιν ο έκκαλῶν, ὅθεν ανεξαρτήτως της έρεύνης περί οϋ ήσχολήθη ή έκκαλουμένη, ήτοι του άν κέκτηται συμφέρον ο εταιρικός ὀφειλέτης εις τοιαύτην άμφισβήτησιν, ισχυρὸν έστιν επί τούτῳ τό διατακτικὸν αϋτής, δι' ης ή έν λόγῳ ένστασις άπρρρίφθη.

Ἐπειδὴ ή προσβαλλομένη 1055' (1905) ὀρθήν εποικήσατο έκτίμησιν, θεξαμένη ὅτι τό έφ' οϋ ή άγωγή έρείδεται έγγραφον πληροῦ πάντας τούς ὅρους της συναλλαγματικής έν ὤψει, και δέν ύπόκειται ως ύποστηρίζει ο έκκαλῶν διά του δευτέρου της έφείσεως του λόγου, διανολογητικὸν άγοραπωλησίας 71 τόνων σχοινοφύλλου άντι τοϋ αίτουμένου ποσού λίρων Ἰταλικῶν 2800, τό δέ άν έν τῷ σώματι ταύτης αναφέρεται πρὸς τη αξία τη ληφθείση τῶν 2800 λίρων παρά της ύπερ ης ή έκδοσις έναγούσης ως άντιτίμου αϋτής και τό «έναντι παραδόσεως φορτωτικής 71 τόνων σχοινοφύλλου επί ίστιοφόρου «Φορτουνατίδα» έπισυναπτομένης ὡδε» δέν εμφαίνει έτερόν τι ειμὴ ότι ή πληρωμή αϋτής ήν εξησφαλισμένη και διά της αξίας τῶν πραγματειῶν τῶν άναφερομένων τῷ φορτωτικῷ, έκδεδομένης εις διαταγήν υπό του πλοιάρχου και παραδοθέντος μετ' αϋτής εις την κομιστριαν έναγούσαν, ὅπερ και προσάγεται ήδη υπό της ίδιας, ήτοι πρόκειται περί συναλλαγματικής documentaire (Lyon Δ' §106), έκ του ὅτι δέ τό μέτρον τούτο επέτρεπε τη έναγούση να πληρωθῇ έκ της αξίας της, δέν έπεται και ότι

συναλλαγματικής νομίμως σσημασμένης, αϋτη εξεδόθη υπό του έναγομένου εις διαταγήν «Κ^{***} και Σα» διά λίρας Ἰταλικὰς 2800, άντι αξίας ληφθείσης τοῖς μετρητοῖς και έναντι παραδόσεως φορτωτικής 71 τόνων σχοινοφύλλου επί τοϋ ίστιοφόρου «Φορτουνατίνα». Ἐντεϋθεν ὅθεν έπεται άφ' ένδς μὲν ὅτι τό άντιτίμον της συναλλαγματικής ελήφθη υπό του έναγομένου τοῖς μετρητοῖς, άφ' έτέρου δέ ὅτι σύν ταύτη παρόδωκεν οϋτος τῷ κομιστῇ και φορτωτικήν σχοινοφύλλου, τούτῳ ὅπερ δηλοῖ, κατά τὴν κρίσιν του δικαστηρίου, ὅτι αϋτη έδόθη πρὸς ασφάλειαν της συναλλαγματικής και επί πιστοποῖ ἅμα τη πληρωμῇ ταύτης υπό του απόδέκτου και οϋχι λόγω πωλήσεως του σχοινοφύλλου ως ο έναγόμενος διατείνεται, διότι τότε δέν θά εξέδιδετο αϋτῇ εις την διαταγήν της έναγούσης εταιρίας, άλλ' αϋτοϋ του έναγομένου ως πωλητοϋ και δικαιούχου του τιμήματος».

υποχρεωτική ήν ή διά ταύτης εξόφλησις, άλλ' οϋδὲ και τοιαύτη ένστασις κατά της επίδικου συναλλαγματικής προβάλλεται ρητῶς. ήτοι ὅτι έλαβε κράγματι εις την κατοχήν της τό φορτίον ή την αξίαν του εισέπραξε, άλλὰ μόνον επάγεται ὅτι αϋδέν δύναται να λάβῃ και την αξίαν της συναλλαγματικής και τό φορτίον» και άφου μάλιστα ανεξόφλητον με λευκήν έπιστογράφην προσάγεται ήδη και τό έν λόγῳ φορτωτικὸν υπό της έναγούσης, χωρίς κατά τούτου ν' αντίτιθεταί τι υπό του έναγομένου, οϋδὲ κατά του σχετικοϋ με την προσαγωγήν του ισχυρισμοϋ της έναγούσης, ὅτι τό φορτίον τούτο, πωληθέν υπό του πλοιάρχου, μόλις επήρκεσε διά της αξίας του να καλύψῃ τὸν ναϋλον αϋτοϋ και τὰς σταλίας έν Παλέρμῳ, τόπῳ προσορμισμού του.

Ἀριθ. 907 (1905) (*)

Είστηγητής ο έφέτης κ. Δ. ΣΚΟΥΦΟΣ

Ἀγοραπωλησία. - συμφωνία καταβολῆς τιμήματος ἅμα παραδόσει. - οϋκ άρκοϋσα ζήτησις πρᾶθέντος άνευ καταβολῆς. - έπιστολαῖ δύστατικάι συμβάσεως. - χαρτοδύμναδς. - επίκλησις ως τεκμηρίου.

Ἐπειδὴ ταχθέντος ήδη ως άνωτέρῳ θέματος τῷ έναγοντι ὅτι ή παράδοσις τῶν κίωτίων έδει να γένηται κατά συμφωνίαν ἅμα τη έκάστοτε παραλαβῇ

(*) Ἡ πρωτόδικος 2227 (1905) Πατρῶν, έκδοθεῖσα τη εισηγήσει του πρωτοδίκου κ. Χ. Δουκάνη, έχει φθε :

«Ἐπειδὴ τῶν καταρτισθειῶν συμβάσεων συνέπεια εἶναι τό υποχρεωτικὸν αϋτῶν διά τούς συμβαλλομένους ὀφείλοντας την άκριβῇ τῶν συμπεφωνημένων έκτέλεσιν. Ἐκ της συμβάσεως δέ της άγοραπωλησίας τίκτεται άγωγή πρὸς έκτέλεσιν αϋτής ή actio empti και venditi, συναφᾶ πρὸς τὰς διατάξεις τῶν Νόμων L. 1 pr. L. 11 § 2 de actio empti (19.1) και τὰς έν Πανλ. (18.1) σχετικὰς διατάξεις του Ρωμαϊκοϋ Νόμου, καθ' ὅς ο πωλητής έχει άγωγήν πρὸς έκτέλεσιν της συμβάσεως και ὅπως ύποχρεωθῇ ο άνοραστής να πληρώσῃ τό τίμημα, παραλαμδάνον τό πωληθέν αϋτῷ άν τούτου άρνεῖται την παραλαβήν (πρὸς. σγ. διατάξεως Dig. de actionibus empti et venditi 19.1 Cod. 4.49). Κατά ταϋτα, έννομον έχει έρρισμα και έκτετατέα τυγχάνει και ή δευτέρα βάση της κρινόμενης άγωγῆς, επιδικωούσης την ὀχρεώσιν του έναγομένου να παραλάβῃ τὰ πωληθέντα αϋτῷ και πληρώσῃ τό τίμημα των πρὸς έκτέλεσιν της μεταϋ τῶν διαδίκων γενομένης και έν τη άγωγή περιγραφομένης άγοραπωλησίας.

«Ἐπειδὴ, ὁπόταν εἶτε ή τεθεῖσα έν τη συμβάσει προθεσμία συνάγεται ρητῶς ή έκ τῶν ὁρων ταύτης και τῶν περιστάσεων ὅφ' ὅς καθηρίσθη. ὅτι διετυπώθη ως αἵρεσις της συμβάσεως, εἶτε ὁπόταν ή μετὰ την προθεσμίαν παροχῇ έστιν άρρηστος τῷ συμβαλλομένῳ, τότε δύναται οϋτος, παρελθούσης της ταχθείσης προθεσμίας, ν' άποκρούσῃ τιν, γενομένην αϋτῷ προσφορὰν πρὸς έκτέλεσιν της συμβάσεως (πρὸλ. L. 2 D. 33 1 L. 6 de usu 33.2 Καλλιγᾶ Γ' σελ. 775 και επ. Θεοφανοπούλου παροδόσεις Ἐνοχ. Δίκ. σελ. 83). Ἀφου ὅθεν ισχυρίζεται ο έναγόμενος ένιστάμενος κατά της υπό κρίσιν άγωγῆς ὅτι, καίτοι πολλάκις έντὸς τῶν μηνῶν Αϋνούστου και Σεπτεμβρίου του 190' εκλήθησε την παρδοσιν τῶν πωληθέντων αϋτῷ ὅπδ του έναγοντος σταφιδοκίωτίων, άλλ' οϋτος ήρ-

των κιβωτίων, καταβαλλομένου του αναλόγου τιμήματος τοῖς μετρητοῖς, τὸ ταχθέν τῇ ἐναγομένῃ θέμῃ, διὰ τῆς 2227 (1903) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν, μὴ περιλαμβανόν ὅτι ἡ ἐναγομένη ἐταιρία κατέβαλε τὸ τίμημα (ἡ σπουδαίως προσέφερε τοῦτο) τῶν κιβωτίων ἃ ἐζήτει ὅπως παραλάβῃ, ἐστὶ πλημμελὲς κατὰ νομικὴν βῆσιν, διότι κατὰ τὴν ἀγοραπωλησίαν ὁ ἀγοραστής ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ τὸ τίμημα καὶ νὰ παραλάβῃ τὸ ἀγορασθέν, πλὴν ἂν ἄλλως συμφωνήθῃ, ἡ ἀπλὴ δὲ ζήτησις τοῦ ἀγορασθέντος δὲν γεννᾷ παρὰ τῷ πωλητῇ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς παραδόσεως, καὶ ἡ ἄρνησις ἐστὶν ἀζήμιος, οὐδ' ἐρευνᾶται ἂν καὶ ἄλλη τις αἰτία συνέτρεχε πρὸς τοῦτο, οἷον ἂν ὁ πωλητής, ὑφωθείσης τῆς τιμῆς τῶν κιβωτίων, ἠρνήθῃ, μεταρρυθμιστέα δὲ κατὰ τοῦτο ἀποδοῖναι ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὡς καὶ ἡ τάξις τὸν ἀπαλλακτικὸν ὅρκον, προστιθεμένου ἐν τῷ θέματι καὶ ὅτι ἡ ἐναγομένη ἐταιρία, καίτοι κατέβαλε τὸ τίμημα (ἡ σπουδαίως προσέφερε τοῦτο) ὁ ἐνάγων ἠρνήθη τὴν παράδοσιν τοῦ ὅλου συμφωνηθέντος ποσοῦ τῶν στασιδοκιβωτίων ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῆς ταχθείσης διὰ τῆς ἀρχικῆς συμφωνίας τῶν δύο μηνῶν Αὐγούστου καὶ Σεπτεμβρίου τοῦ 1903) καὶ παραλείπομένης τῆς διατάξεως, αὕτη ὁ ἐνάγων ἠρνήθη τὴν παράδοσιν αὐξηθείσης τῆς τιμῆς ὡς ἀλυσιτελοῦς.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΚΗΣ ΠΡΟΙΚΟΣ

Γνωστὸν τυγχάνει τὸ ζήτημα, ὅπου ἤδη τοὺς γλωσσογράφους εἶχε διαιρέσει, περὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ προικοδότου ἀνιόντος πρὸς ἀνάληψιν τῆς παρ' αὐτοῦ συστάσης προίκος ἐν περιπτώσει λύσεως τοῦ γάμου διὰ θανάτου τῆς προικισθείσης. ὑπόντων ἢ μὴ τέκνων, ὡς καὶ αἱ παρ' ἡμῖν ἐγερόμεναι ἐπιπτώσεις.

ἦθη καὶ μετὰ τὴν πάροδον τῆς προθεσμίας ἡ παράδοσις εἰς αὐτὸν ἦτο ἀχρηστος, καθὼς παρελθούσης τῆς σταθιδικῆς κινήσεως, δέον νὰ ὑποχρεωθῇ ν' ἀποδείξῃ τοὺς τοιοῦτους ἰσχυρισμούς του καὶ διὰ τοῦ μέσου τῶν μαρτύρων, τὸ μὲν διότι περὶ ἐμπορικῆς πρόκειται διαφοράς, τὸ δὲ καὶ διὰ τὸ ἀνέλικτον ἐγγράφου ἀποδείξεως ὡς πρὸς τὸ ζήτημα ὅτι ἡ μετὰ τὴν προθεσίαν παροχὴ ἦτο ἀχρηστος τῷ ἐναγομένῳ.

Ἐπειδὴ αἱ προσαγόμεναι ἐπιστολαὶ, συστατικαὶ οὐσαι συμφωνοῦν, εἶδε νὰ ὡσι γεγραμμέναι ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου ἐνσήμου χάρτου, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 14 καὶ 15 τοῦ ΑΧΚΕ' Νόμου τῆς 30 Δεβρίου 1887 περὶ Χαρτοσήμου, ὅθεν δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, συνωδᾷ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 47 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ὡς ἐπίσης αἱ ἀποδείξεις παραλαβῆς, ἐφ' ἀπλοῦ οὐσαι χάρτου, δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἐπιφυλασσομένου ἐν τούτοις ν' ἀρυσθῇ ἐξ αὐτῶν δικαστικὰ τεκμήρια μετὰ τὴν προσκόμισιν τῶν τασσομένων μαρτυρικῶν ἀποδείξεων, καθ' ὅσον τὰ δικαστικὰ τεκμήρια, ἀπορρέοντα οὐχὶ ἐκ νομικῶν κανόνων, ἀλλ' ἐκ τοιούτων τῆς λογικῆς καὶ τῆς κοινῆς κείρας, δύνανται ὑποθενηθῶσι ν' ἀρυσθῇ ὁ δικαστής (πρβλ. Οἶκον. Ἐργχειρ. § 128 σελ. 444 σημ. 11) καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας ἀκύρου ἐγγράφου.

τοὶ ἀμφισβητήσεις, λόγῳ τῆς διὰ τοῦ γάμου ἐπεργασμένης χειραφετίας.

Ἐν τῇ ἐπερὶ τῆς μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου τύχῃ τῆς προίκος· προαγματικῶς μου (*) ὑπεστήριξα, ὅτι κατὰ τὸ νεώτερον βυζαντινὸν δίκαιον θετική παρέχεται λύσις ἐκ σειρᾶς κειμένων, ἐν οἷς ἔνθεν μὲν ὁ γάμος παρίσταται· αἰῶνα τὸν τῆς πατρικῆς ἐξουσίας δεσμὸν, ἐν ταύτῳ δὲ θεσιζέται ρητῶς ὑπὸ τῆς ΚΕ' Νεαρᾶς τοῦ Λέοντος, ἡ τῷ πατρὶ ὑποστρεφῇ τῆς ἐξ αὐτοῦ προίκος, ὅτε ἡ θυγάτηρ ἀπεβίωσεν ἀπαις, ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ἡ προίξ ἐν γένει περιέρχεται εἰς τοὺς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμους τῆς γυναίκος.

Ἐν τούτοις ἐπὶ τῆς προμνησθείσης ἀκριβῶς ΚΕ' Νεαρᾶς, ὡς καὶ τῆς Κ' τοῦ αὐτοῦ αὐτοκράτορος, ὁ Α. Πάνος ἐστήριξεν ἐπ' ἐσχάτων τὴν ἀντίθετον ἐκδογὴν διὰ δύο ἀποράσεων αὐτοῦ, τῶν ὑπ' ἀριθ. 149 (1902) τοῦ Α' τμήματος καὶ 17 (1903) τοῦ Β', ὧν ἡ πρώτη κυρίως περιέχει τὴν αἰτιολογίαν, ἡ δὲ δευτέρα ἁπλῶς συμφωνεῖ πρὸς ἐκείνην (**).

Τούτου ἕνεκεν, ἄξιον τοῦ κόπου ἔκριναι νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν λεπτομερῆ αὔθις καὶ ἐπισταμένην μελέτην τοῦ ἐν λόγῳ θέματος.

Ἡ ρηθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 149 (1902) ἀπόφασις τοῦ Α. Πάγου σκέπτεται ὡς ἀκολούθως: Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ περιεχομένου τῶν Νεαρῶν τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος 20 «εἰ δὲ τὴν γυναῖκα ὁ θάνατος διαπάσῃ, «τῆς μὲν οἱ κληρονόμοι τὴν προίκα λαμβανέτωσαν» καὶ 25 ἀπαίδεας περιστοιχιζούσης τὸν παῖδα, τὴν μὲν ἐκ τοῦ πατρὸς ἡκουσαν αὐτῷ δωρεὰν ἀνατρέψασθαι πρὸς τὸν δεδωκότα μηκέτι δὲ ἐκείνην ἢ τῷ πατρὶ πρόσσεσθιν ἢ παρὰ τῆς μητρὸς δεδωμένη ἢ παρὰ τινος τῶν ἐξω, εἰμὴ ἄρ' οὕτω πρὸς τῶν διδόντων συμπεφωνηται ὥστε αὐτὴν ἀνατρέψασθαι» ἀλλὰ καὶ ἂ τοῖς παισὶν οἱ πατέρες διδῶσιν ἅμα τῷ ἀφείσθαι τῆς ἐξουσίας, καὶ ταῦτα τοῖς λαμβανούσιν ἀναφαίρεται μένειν παρακαλεῖονται, ὡς εἰ πρὸς διαγωγὴν ἰδιογνημονούσαν ὁφθεῖν μόνον ὁ παῖς καταστάς, κἄν ἡ γαμικῆς ἐμιλίας ἐξω εἶναι αὐτῷ κεκυρωμένον ἐπ' αὐτεξουσίαν, συνάγεται ὅτι καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῇ θυγατρὶ δοθεῖσα προίξ, ὑφισταμένη ἅμα τῇ συνάψει τοῦ γάμου καὶ τῇ ἐντεθεῖν αὐτεξουσιότητι, ἐπὶ τῆς τῷ θανάτῳ αὐτῆς λύσεως τοῦ γάμου, ζῶντος τοῦ πατρὸς περιέρχεται εἰς τὰ τέκνα καὶ τοὺς λοιποὺς κληρονόμους αὐτῆς, ἐν ἐλλείψει ἰδίας συννομολογίας. Τούναντίον ἄρ' εἶπὼν τὸ ἐφετέριον καὶ ἀπορρίψαν τὴν διεκδικητικὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἀναιρεσιπόντος, ὡς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμου τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ε. Κ', ἀποβιώσας ἐν γάμῳ ἀτέκνου ζῶντος τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὅστις ἔδωκεν αὐτῇ ὡς προίκα τὸ ἐπίδικον ἀκίνητον, ψευδῶς ἡρμήνευσεν τὰς προμνησθείσας Νεαρὰς, τοῦθ' ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεώς του, δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 201 καὶ 807 Πολ. Δικονομίας.

Σημειωτέον ὅτι ἀμφότεραι αἱ ἀνωτέρω Νεαρὰ Κ' καὶ ΚΕ' τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀρμενοπούλου ἀπνυθίσθησαν (Δ' γ' 5, Α' ε' 8) καὶ γνωστὰ παλαιόθεν εἰσιν, ὥστε ἡ παρ' ἡμῖν ἰσχὺς αὐτῶν, κατὰ τὸ Βασ. Δ. τῆς 23 Φεβρουαρίου 1839 καὶ τὴν παραδεγμένην τούτου ἐμνηναίαν, δὲν ἀμφισβallestαι.

Καὶ ἡ μὲν Κ' Νεαρὰ ἀναγράφει γενικῶς τὸν

(*) § 62 σελ. 257-264 (καταχωρηθεῖσα καὶ ἐν «Θέμιδι» Γ' σελ. 277-278) καὶ § 78 σελ. 336.

(**) Ὅρα τούτας ἐν «Θέμιδι» ΙΓ' σελ. 643, ΙΔ' σελ. 644, μόνον δὲ τὴν δευτέραν ἐν Ἐφημερ. Ἑλλ. καὶ Γαλλ. νομολογίας ΚΓ' σελ. 388.

κανόνα, ότι ἐν θανάτῳ τῆς γυναίκος ἢ τῆς προικὸς ἀπαίτησις ἀρρῶζει εἰς τοὺς κληρονόμους αὐτῆς. ὅστις ἄλλως τε καίται καὶ ἐν τῇ 'Ιουστινιανείῳ διατάξει: 1 Κωδ. 5. 13 «Si decesserit mulier constante matrimonio... ad heredes mulieris ex stipulatu actio secundum sui naturam transmittatur» (Βασίλ. ΚΔ'. α' 119).

Ἐρευνητέον ὅμως πάντοτε ἰπομένει, ἂν παρὰ τὸν ἐκτεθέντα κανόνα διατηρηθῇ ὑφιπτάμενον καὶ τὸ ἐξαιρετικὸν δικαίωμα τοῦ προικοδότου ἀνιόντος. Ἐν τῇ Νεαῳ Κ' τοῦτο δὲν θίγεται, πραγματευομένη κυρίως περὶ τῆς τύχης τοῦ ὑποδούλου. ἐν παρόδῳ δὲ μνημονεύσθη τὴν προίκα. Ἀποτελεῖ ὅμως νομθετικὸν ἀντικείμενον τῆς ἐπομένης εἰδικῶς Νεαρᾶς ΚΕ' τοῦ ἰδίου αὐτοκρατορος.

Ἡ Νεαρά αὕτη ἐπιγραφικῶς ἐπεὶ λυτέως ὑπεξουσιότητος καὶ ἀναδόσεως προικὸς διαλαμβάνει ἴλη ὅως διατάξεις σχετικὰς πρὸς τὰ δύο αὐτὰ θέματα. Περὶ τοῦ πρώτου ὁρίζει ἐπὶ λέξει: α' Ἀναγεύμενοι ποῦν τὴν πάλαι περὶ τούτου κυριότητα τῶν νόμων, οὐδένα θεσπιζόμεν τῶν περὶ προικὸς ἀναδόσεως διαλαμβανόντων ἰσχυομένων ἀπρακτον εἶναι. Τί οὖν ἐκείνοι φασίν; ἀπαιδίας περιστοιχιζούσης τὸν παῖδα, τὴν μὲν ἐκ τοῦ πατρὸς ἤκουσαν αὐτῷ δωρεὰν ἀναστρέφεσθαι πρὸς τὸν δεδωκότα, μηκέτι δὲ κἀκεῖνην, ἢ τῷ παιδί προσέσσειν ἢ παρὰ τῆς μητρὸς δεδωμένη ἢ παρὰ τινος; τῶν ἔξω, εἰ μὴ ἄρα οὕτω παρὰ τῶν διδόντων συμπεφώνηται εἰς αὐτὴν ἀναστρέφεσθαι.

Τὸ ἀναγραφόμενον ἐνταῦθα δικαίωμα τοῦ γονέως προδήλως δὲν εἶναι κληρονομικόν, διότι περιορίζεται εἰς τὴν ἐξ αὐτοῦ προίκα. ἐν ᾧ καλούμενος ὡς κληρονόμος θὰ εἰδικαιοῦτο ἔξ ἴσου νὰ λάβῃ καὶ τὴν ἐκ μητρὸς ἢ ἐξωτικῆς προίκα. ἐτέωθεν δὲ μετ' αὐτὸ ὡς συγγληρονόμοι θὰ συνέταρχον καὶ οἱ λοιποὶ ἀνιόντες, ἀδελφοὶ καὶ ἀνεψιοί, συμμετέχοντες ὑπὸ τὴν ιδιοτητα ταύτην καὶ τῆς πατρὸθεν προικὸς.

Τούτωνταῦτα εἰς τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα τοῦ γονέως ἀναφέρονται αἱ μετέπειτα διατάξεις τῆς αὐτῆς Νεαρᾶς. α' Ἀλλὰ καὶ ἃ τοῖς πατρὶσι οἱ πατέρες διδόντες ἅμα τῷ ἀφείσθαι τῆς ἐξουσίας, καὶ ταῦτα τοῖς λαβοῦσιν ἀναφαίρετα μένειν παρακελεύονται, καὶ συνίστασθαι ἐκ' αὐτοῖς οἰκιστῆρας, εἰ μὴ συμφώνῳ κώλυμα παρῇ, ἐν τῷ δωρεῖσθαι τὸν πατέρα γεγεννημένον. Τούτοις οὖν καὶ ἡμεῖς ὁμογνωμονοῦντες, εἰδέναι πάντας παρεγγυώμεθα. ὥς, εἰ παῖς πρὸς αὐτεξουσιότητα ἀφαιμένος ἄτεχνος πῶν, διάθεται, ἐκεῖνα μόνον λήφονται οἱ γονεῖς, ἃ παρὰ τὸν Νόμον, δηλαδὴ τὸν Φαλκίδιον, εἰς αὐτοὺς ἔρχεται, ἄνπερ μὴ συμφώνον φθάσῃ προγεγονός, ὥπερ ἐμπροσθεν εἴρηται.

Διὰ τούτων ἀναγνωρίζεται εἰς τοὺς αὐτεξουσίου παῖδας δικαίωμα ἐλευθέρας διαθέσεως πάσης τῆς περιουσίας αὐτῶν. ἐν ᾗ περιλαμβανέται καὶ πᾶσα πρὸς αὐτοὺς δωρεὰ τῶν γονέων μετὰ τὴν αὐτεξουσιότητα (ἅμα τῷ ἀφείσθαι τῆς ἐξουσίας), διαφυλαττομένης μόνον τῆς νομίμου μοίρας τοῖς γονεῦσι.

Προδήλως δὲ διὰ τῆς διατάξεως ταύτης, δὲν ἀναιρεῖται ἡ προτασσομένη ἐν τῇ αὐτῇ Νεαῳ Κ', περὶ ἀποκληιστικοῦ προσωπικοῦ δικαιώματος τοῦ πατρὸς πρὸς ἀνάληψιν τῆς παρ' αὐτοῦ δοθείσης προικὸς, ἐπὶ τελευταίᾳ τῆς παιδὸς ἀτέχνου.

Ἀπ' ἐναντίας ἐκ τῆς ἀντιπαροβολῆς τῶν δύο τούτων κεφαλαίων τῆς Νεαρᾶς, ἔπεται ὅτι τοῦ δικαιώματος τοῦ αὐτεξουσίου παιδὸς πρὸς διάθεσιν αἰτίᾳ θανάτου τῆς περιουσίας του ἐξαιρεῖται εἰδικῶς ἡ παρὰ τοῦ γονέως αὐτοῦ συσταθεῖσα καὶ εἰς τοῦτον ὑποστρέφουσα προίκα.

κολουθεῖ εἴτα ὡς πρὸς τὴν λύσιν τῆς ὑπεξουσιότητος ἢ ἐφεξῆς διατάξεις: α' Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις πατέροις καὶ οὗτος εἰδείκνυ τὸν παῖδα αὐτεξουσίου. καί γε καὶ ὁ τῆς ἐπιτροπείας ἐγκλεισμένος (εἴτε πατὴρ εἴη εἴτε προπάτωρ) τὸ ἀπόλυτον αὐτῷ οἰκείῳ στόματι ἐδωρεῖτο ἡμεῖς καὶ τοῦτο προσεπιπυνάπτομεν, ὥς εἰ πρὸς διαγωγὴν ἰδιογνωμονοῦσαν ὁ φθεῖη μόνον ὁ παῖς καταστάς (ἂν τε γλώσση τοῦτο ὁμολόγηται, οὐ ὑπ' ἐξουσίαν τοῦτο ἐτέλει. ἂν τε γλώσσα μὲν οὐ παρέργε τοῦτο, ἄλλως δὲ γνώμη πτωπῶσα καὶ ἰδίως οὐθ' ἰζομένῳ τῷ παιδί οὐκ ἐναντιούμενη ἀλλὰ παραγωγῆσάτα καθ' ἐαυτὸν διάγειν), καὶ ἢ γαμικῆς ἐμιλλας ἔξω, εἶναι αὐτῷ κεκυρωμένον τὸ αὐτεξουσίου.

Τὸ ὅγμα τῆς διὰ τοῦ γάμου χειροφασίας φαίνεται ὡς οὐκ ἐκτεθέντα ἐπὶ τοῦ νεωτέρου βυζαντινοῦ δικαίου, ὡς δηλοῦται καὶ ἐκ πλειόνων ἐπιμαρτυριῶν (*).

Ἐπὶ τοῦ τελευταίου τούτου μονομερῶς ἐσττήριζεν ὁ Ἀρειος Πάγος τὸ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 149 (1902) ἀποφάσει συμπόσθηται, ὅτι ἐῖ ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῇ θυγατρὶ δοθεῖσα προίκα, ὑφισταμένη ἅμα τῇ συνάψει τοῦ γάμου καὶ τῇ ἐντεῦθεν αὐτεξουσιότητι ἐπὶ τῆς τῷ θανάτῳ αὐτῆς λύσεως τοῦ γάμου ζῶντος τοῦ πατρὸς, περιέρχεται εἰς τὰ τέκνα καὶ τοὺς λοιποὺς κληρονόμους αὐτῆς. ἐν ἐλλείψει ἰδίας συνομολογίας.

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὰ τέκνα ἔχει ὁρθῶς ἡ λύσις, διότι μόνον ἀπαιδίας περιστοιχιζούσης τὸν παῖδα ἀναγράφει ἡ Νεαρά ΚΕ' τὸ ὑπὲρ τοῦ πατρὸς δικαίωμα. Τῶν λοιπῶν ὅμως κληρονόμων ποσυχέται ἀποκλείων αὐτοὺς ὁ πατήρ. ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξ αὐτοῦ δοθείσαν προίκα, κατὰ τὸν ἄνω λίαν σαφῆ ὁρισμὸν τῆς Νεαρᾶς ΚΕ'. ὅν οὐδαμῶς δικαιούμεθα νὰ παροδῶμεν, καὶ κατ' ἰσχυρότερον λόγον. ἐφ' ὅσον θεωρεῖται ἐξενεχθεῖς ὑπὸ τὸ κράτος ὁμοίως τῇ ἐνεστῶτῃ ἡμῶν νομοθεσίᾳ, παραδεχόμενης τὴν διὰ τοῦ γάμου αὐτεξουσιότητα.

Ἡ μόνη ἄρα δυνατὴ λύσις ἡ συμβιβάζουσα τὰς δύο διατάξεις τῆς Νεαρᾶς, καὶ ἐκ τῆς συσχέτισεως αὐτῶν ἀκριδῶς προκύπτουσα, ἐστίν, ὅτι ὑπὸ τὸν ὅσον τῆς ἐλλείψεως τέκνων, ὁ προικίσας γονεὺς δικαιούται καὶ εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς αὐτεξουσίας ἢ τῆς διὰ τοῦ γάμου χειροφασίας ἐξουσίας.

Καὶ ἂν ὑποταθῇ δηλαδὴ ὡς στοιχείον τῆς πατρικῆς προικὸς, καὶ τοῦ παρεπομένου ἐπὶ ἀναλήψει δικαιώματος ἢ ἰδιότητος τοῦ προικίζοντος γονέως ὡς ἐξουσιαστού (*), ἰδοὺ ὅτι κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν Νεαράν ΚΕ', ἡ ἐπιγενομένη διὰ τοῦ γάμου ἀρεῖς τῆς αὐτεξουσιότητος δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν τοῦ αὐτοῦ δικαιώματος, καὶ ὅπως δῆποτε ἐπαρκῆς δέον νὰ κριθῇ ἢ ἐν μόνῳ τῷ χρόνῳ τῆς συνομολογήσεως τῆς προικὸς ὑπαρξίς τῆς πατρικῆς ἐξουσίας.

Ἀφ' ἐτέρου ὅμως τὸ, περὶ οὗ πρόκειται, δικαίωμα ἀναλήψεως τῆς πατρικῆς προικὸς ὑπὲρ τοῦ συστήσαντος, κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν, περιορίζεται εἰς τὴν περίπτωσιν δὲν ὑπάρχουσι τέκνα, συμφώνως δηλ. καὶ πρὸς τὴν κατισχύσαν ἐν τῇ νομολογίᾳ, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλων ἀνεκτετέρας νομικῆς ἀξίας ἐπιχειρημάτων βασιθεύσαν, λύσιν (*).

Κ. Α. Ρακτιδάν

(*) Πανοσιθεμένων ἐν § 62 τῆς ἀνωτέρω πραγματείας μου.

(*) Ὅσα περὶ τοῦ ζητήματος τούτου τὴν αὐτὴν πραγματείαν μου § 58 σελ. 224-31.

(*) Αὐτόθι § 57 σελ. 219-224.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Νέαι Ἰδέαι»
Ῥόδ. Λαοκέρου ἀριθ. 196

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΛ ΑΘΗΝΑΤΩΝ

Συνδρομή Έτος α. 8ρ. 15. § Μετά διέλευσιν 4ρ. 21. § Καταχώρ. 5 σελ. 2. 50*

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ
2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία 'Αρείου Πάγου Πολιτική (1906)
Νομολογία 'Εφετείου 'Αθηνών (1906)
Πατρών (1903)

Γνωμοδοτήσεις Νομομαθών
Νεκρολογία.- Βιβλιογραφικὸν δελτίον.

Συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ 21ου φύλλου τοῦ Κώδικος 1906.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

'Αριθ. 423 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΥΑΛΗΣ

Συναλλαγματική.- ἔκδοσις εἰς διαταγὴν γυναικός.- ὀπισθογράφος.- ἔκτασις εὐθυνών.- ἀναίρεσις κατὰ πρωτοδικὸν ἐπικυρωθείσης.

'Επειδὴ, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 1527 (1903), τὸ ἐφετεῖον ἀναφερόμενον καὶ εἰς τὰς σκέψεις τοῦ πρωτοδικείου, κρίνει ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιδλήτου εἰς ἰδίαν τῆς διαταγῆς ἐκδοθεῖσα καὶ δι' ὀπισθογραφήσεως εἰς τὸν ἀναιρεσιζόμενον μεταβιβασθεῖσα συναλλαγματικὴ ἰσχύει κατὰ τὸ ἄρθρον 113 τοῦ 'Εμπορικοῦ Νόμου διὰ τὴν ἐκδότριαν γυναῖκα ὡς ἀπλοῦν ὑποσχετικὸν εἰς διαταγὴν καὶ ἐφαρμόζει ἐπ' αὐτοῦ τοὺς περὶ ἐκχωρήσεως κανόνας τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, καθ' οὓς ὁ ἐκχωρητής, ἢτοι ἐν προκειμένῳ ἡ ἀναιρεσιδλήτος, εὐθύνεται μόνον διὰ τὴν ὑπαρξίν τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως καὶ οὐχὶ διὰ τὴν φερεγγυότητα τῶν ὀφειλετῶν, οἷοι εἰσὶν οἱ τὴν συναλλαγματικὴν ταύτην ἀποδεχθέντες, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι τὸ ἄρθρον 187 τοῦ 'Εμπορικοῦ Νόμου, ὅπερ καὶ ἐπὶ τοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου, οὐ δέχεται συντρέχοντα ἐν προκειμένῳ τὰ στοιχεῖα ἐπεκτείνει τὴν κατὰ τὸ ἄρθρ. 140 τοῦ 'Εμπορικοῦ Νόμου ἀλληλεγγυότητα πάντων τῶν ὑπογραψάντων καὶ ὀπισθογραφησάντων τοιοῦτο, ἐγγράφον, χωρεῖ μόνον καθ' ὅσον τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια εἶναι ἐμπορικὰ καὶ ἀφορῶσιν εἰς τὸ ἐμπόριον. 'Αλλ' οὕτως ἀποφηνάμενον καὶ τὴν ἀγωγὴν ἀπορρίψαν, ψευδὴς ἡρμήνευσε τὸ ἄρθρ. 187 τοῦ 'Εμπορικοῦ Νόμου, ὅπερ ἀδιαστίκτως ὁμιλεῖ περὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν καὶ ἐπ' αὐτῶν θεσπίζει τὴν ἀλληλεγγυότητα ἐκδοτῶν καὶ ὀπισθογράφων, ἀδιαφόρως παρὰ τίνων ἐξεδύθησαν καὶ εἰς ποίας πράξεις ἀνάγονται. 'Η τοιαύτη δὲ σαφὴς τοῦ νόμου ἔννοια καταδηλοτέρα ἀποβαίνει ἐκ τῆς συμπαράβολῃς τοῦ ἄρθρ. 189 'Εμπ. Νόμου, ὅπερ προνοεῖ εἰδικῶς περὶ τῶν γραμματίων εἰς διαταγὴν, ἅτινα εἶναι ὑπογεγραμμένα ὑπὸ ἐμπόρων ἢ τραπεζιτῶν ἢ ἀνάγονται εἰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις καὶ ἐφ' ὧν εἰσάγει ἐξαιρετικῶς τὴν πενταετῆ παρα-

γραφὴν χάριν τοῦ ἐμπορίου. 'Η ψευδὴς δὲ αὕτη ἐρμηνεία συνεπάγεται δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 807 § 7 Πολ. Δικον. τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεώς του, κατὰ τὸν σχετικὸν βάσιμον λόγον ἀναιρέσεως.

'Επειδὴ ἡ τοῦ ἀναιρεσιζόμενου αἰτήσις περὶ ἀναιρέσεως καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4099 τοῦ 1903 ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι ἡ ἀπόφασις αὕτη μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς τοῦ ἐφετείου ὑφ' ἧς ἐπεκυρώθη, δὲν εἶναι τελεσιδίκως (κατὰ τὸ ἄρθρ. 812 Πολ. Δικον.) καὶ διότι ἡ ὑπαρξὶς αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐκδόσεως τῆς κατ' αὐτῆς ἀσκηθείσης ἐφέσεως, ἥτις θ' ἀποτελέσῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς νέας συζητήσεως (*).

'Αριθ. 424 (1906) Τμ. Β'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

'Εφεδὶς κατὰ προδικαστικῶν ἀποφάσεων.- ἔκτασις παραδεκτοῦ παραπόνων.

'Επειδὴ πρὸ πάντων ἡ ἐνστάσις τῶν ἐναγόντων περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἐφέσεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αὕτη ἀπευθύνεται κατὰ προδικαστικῶν ἀποφάσεων, τὰ δὲ δι' αὐτῆς παράπονα δὲν ὀρῶσιν εἰς τὸ βάρος, τὰ μέσα καὶ τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως, εἶναι ἀπορριπτέα, διότι τὸ ἄρθρ. 181 Πολιτ. Δικονομίας ἐπιτρέπει τὴν ἐφῆσιν κατὰ τῶν προδικαστικῶν ἀποφάσεων ἄνευ περιορισμοῦ τινος ὡς πρὸς τοὺς λόγους αὐτῆς.

'Αριθ. 425 (1906) Τμ. Β'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΣ

Χωρισμὸς κτημάτων.- δυνέπειαι ἐπὶ προικός.- ἀγωγαί.- ἐνάδικαίς ὑπὸ τοῦ διζύγου.- ἀπαγόρευσις ἀπαλλοτριώσεως ἀδιατιμῆτων ἀκινήτων.- ἀναγκαστικὴ ἐκποίησης ἐπὶ φόροις.

'Επειδὴ ὁρθῶς τὸ δικάσαν πρωτοδικεῖον διὰ τοὺς ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὑπὸ τῆς πλειοψηφίας αὐτοῦ ἐκτιθεμένους ὁρθοὺς καὶ νομίμους λόγους, εἰς οὓς καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται, ἀπέρριψε τὴν τοῦ ἐναγομένου περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀφορώσης εἰς προκείμενον ἀδιατίμητον ἀκίνητον ἀγωγῆς ἐνστάσιν, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι μετὰ τὸν ἐπελθόντα τελεσιδίκως δι' ἀποφάσεως χωρισμὸν τῆς προκείμενης τοῦ ἐναγόντος περιουσίας, δὲν νομιμοποιεῖται οὗτος εἰς ἐφεσιν αὐτῆς, ἣν μόνῃ ἡ ἔχουσα τὴν διαχείρισιν σύζυγος δύναται νὰ ἐγείρῃ, τὸ δ' ἐναντίον τοῦ ἐκκαλοῦντος παράπονον ἀπορριπτέον ἐστὶν ὡς μὴ βά-

(*) Διαφεύγεται οὕτω ἡ ἡμινομολογεῖται ἡ ὁρθότης τῶν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου παρατηρήσεών μας. Προβλ. τὴν ἐν σελ. 463 XVII ὑπὸ τὴν 419 Α.Π. σημείωσίν μας.

σιμον, καθόσον διὰ τοῦ χωρισμοῦ τῆς προικῶς περιουσίας δὲν χωρεῖ οὐδ' ἐπέρχεται ἀπόδοσις τῆς προικῆς, ἀλλὰ χορηγεῖται μόνον τῇ γυναικὶ ἡ διαχειρίσις τῆς προικῶς περιουσίας, ἥς ὁμως πάντοτε ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ καὶ μετὰ τὴν περὶ χωρισμοῦ ἀπόφασιν κύριος ὁ ἀνὴρ, ὅστις, ὡς τοιοῦτος, δικαιούται νὰ ἐνασκήσῃ πάσας τὰς ἐπὶ προστασίᾳ τῆς κυριότητος αὐτοῦ ἀγωγὰς τοῦ χωρισμοῦ μὴ ἐπ' ἀγόντος ὑπὲρ τῆς ἀναλαμβανούσης τὴν διαχείρισιν γυναικὸς δικαίωματα κυριότητος ἐπ' αὐτῶν διαρκούντος τοῦ γάμου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν νόμον (L. 1 § 15 Κώδ.(5.13) Εἰσηγ. βιβλ. 2 τίτλ. 8), ἀπαγορεύεται ἡ ἀπαλλοτριώσις τῶν προικῶν ἀδιατιμῆτων ἀκινήτων συνεστῶτος τοῦ γάμου, ἡ δ' ἀπαγόρευσις αὕτη, τὰς ἐκουσίας ἀπαλλοτριώσεις ἀφορῶσα, δὲν ἐκτείνεται ἐπὶ τῶν περιπτώσεων καθ' ἃς, εἴτε ἐκ ρητῶν τοῦ νόμου διατάξεων κατὰ τὰς ἐν αὐτῇ ὀριζομένας περιστάσεις προϋποτιθέσας τὴν ἐπιβαλλομένην πρὸς τὴν ἐκποίησην ἀνάγκην (N. 1 § 2, Νόμ. 7 Πανθ. (27.9), Νόμ. 1 Πανθ. (23.5), εἴτε ἐκ τοῦ πράγματος αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐπίσης λόγου τῆς ἀνυπερβλήτου ἀνάγκης, ἀσχετῶς ὅπως πρὸς τὴν βούλησιν, ἡ ἀπαλλοτριώσις γίνεται ἀναγκαστικῶς (Βασ. ΚΘ' § 1), τοιαύτη δ' ἐστὶν ἡ μετ' ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν ἐκποίησης τοῦ τοιοῦτου ἀδιατιμῆτου προικίου ἐκ μέρους τοῦ Δημοσίου, ἐνεργουμένη διὰ τὴν τῶν φόρων οἰκοδομῶν ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀκινήτου ὀφειλομένην ἀπαίτησιν αὐτοῦ, ἥτις, προνομιακῆ οὖσα, κατὰ τὰ ἀρθρ. 940 ἐδ. 7 καὶ 991 ἐδ. α'. Πολ. Δικονομίας, βαρύνει κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ('Αρμεν. ΒΕ' 11 καὶ 12 Βασ. LVI. 3 καὶ αὐτ. 1. 7.), αὐτὰ ταῦτα τ' ἀκίνητα καὶ παρακολουθεῖ αὐτὰ εἰς οἰασθήκατε χεῖρας καὶ ἂν εὐρίσκωνται «τὰ δημόσια τέλη οὐκ εἰσὶ κατὰ προσώπων ἀλλὰ κατὰ πραγμάτων», «τοὺς τέλους οἱ ἀγροὶ οὐ μὴν τὰ πρόσωπα ἐνέχονται». Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ τῶν τοιούτων διατάξεων προκύπτει ὅτι τὸ ἐκ τῶν τοιούτων φόρων βαρύνον τὰ ἀκίνητα καὶ παρακολουθεῖν αὐτὰ βάρος εἶναι πραγματικόν, αἱ δὲ καθιεροῦσαι αὐτὰ ὡς ἄνω τοῦ νόμου διατάξεις, οὐ μόνον δὲν κατηργήθησαν οὔτε ρητῶς, οὔτε σιωπηρῶς διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθρ. 1 τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΑΥΓΓ' Νόμου τοῦ 1887 καὶ ἀρθ. 9 τοῦ ΚΒ' Νόμου περὶ φόρου οἰκοδομῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκυρώθησαν δι' αὐτῶν, καθόσον αἱ τοιαῦται νεώτεραι διατάξεις, καθορίζουσαι ὅτι οἱ ἐπιβαλλόμενοι φόροι ἐπὶ τῶν ἀκινήτων βαρύνουσι τοὺς τελευταίους ιδιοκτητὰς, καθιεροῦσι καὶ πάλιν τὴν ἀρχὴν ὅτι ὁ φόρος παρακολουθεῖ τὸ ἀκίνητον παρ' οἰωδῆκατε κυρίῳ καὶ παρέχουσι τῷ Δημοσίῳ τὸ δικαίωμα νὰ πληρωθῇ τοὺς τοιοῦτους φόρους αὐτοῦ ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀκινήτου, καθορίζουσαι οὕτω ὡς ἐμπράγματα τὰ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπολήψεως τοῦ τοιοῦτου φόρου δικαίωμα ἐκ λόγου ἀνωτέρου πολιτειακοῦ συμφέροντος, ἔνεκα τοῦ ὁποίου, ὑφισταμένης ἐτέρας περιπτώσεως ἀνυπερβλήτου ἀνάγκης, ἐξ ἧς ἐπιτρέπεται ἡ ἀπαλλοτριώσις τοῦ ἀδιατιμῆτου, δὲν συντρέχει, καθὼς μὴ καθιερουμένης ἐξαίρεσώς τινος ἡ γενικὴ ὡς ἀνωτέρω περιπτώσις τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἀπαλλοτριώσεως

αὐτοῦ. Κατὰ ταῦτα, ἐσφαλμένως τὰ ἐναντία ἀπεφάνετο ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ μεταρρυθμιστέα ἦν αὕτη κατὰ τὸ βάσιμον τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐν τῇ ἐφέσει παράπονον, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ ν' ἀπορριφθῇ ὡς στερουμένη νομίμου ὑποστάσεως ἡ ἐπὶ τοῦ λόγου τοῦ μὴ νομίμου τῆς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου γενομένης ἐν προκειμένῳ δι' ἀπαίτησιν αὐτοῦ ἐκ φόρων ἀπαλλοτριώσεως τοῦ περὶ οὗ πρόκειται προικίου ἀδιατιμῆτου στηριζομένη βάσις τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ἀλλὰ τοιαύτην ὡς ἀνωτέρω ἔχον γνώμην τὸ τμήμα τοῦτο τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀντιτίθεται προδήλως πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Α' τμήματος διὰ τῆς ἄνω ἀναιρετικῆς ὑπ' ἀριθ. 485 (1905) (*) ἀποφάσεως ἐκφρασθεῖσαν καὶ διαφέρουσαν οὕτω ἔχοντος τοῦ τμήματος τούτου γνώμην. ὕφισταται περίπτωσις διαφωνίας μεταξὺ τῶν δύο τμημάτων ἐπὶ τοῦ ἐγειρομένου ὡς ἄνω νομικοῦ ζητήματος, συντρέχει δ' ἐπομένως ἡ ἐκ τοῦ ἀρθρ. 4 ἐδ. γ' ΧΜΖ' Νόμου περίπτωσις παραπομπῆς αὐτοῦ εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἰς ἣν δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ λύσις τοῦ ζητήματος τούτου.

Ἀριθ. 426 (1906) Τμ. Β' (**)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Συγκληρονόμοι κατ' Ἰόνιον Κώδικα. - δικαίωματα ἐπὶ τῶν μερίδων.

Ἐπειδὴ σύμφωνον καὶ τὸ τμήμα τοῦτο ἐκφέρει γνώμην πρὸς τὸ πρῶτον, ὅτι τὸ ἀρθρ. 777 τοῦ Ἰονίου Ἀστικ. Κώδικος, καθ' ὃ ἕκαστος συγκληρονόμος θεωρεῖται ὡς μόνος καὶ ἄμεσος διάδοχος εἰς ὅλα τὰ τμήματα τὰ ἐποῖα συναπαρτίζουν τὴν μερίδα τοῦ ἡ εἰς αὐτὸν ἔλαβον ἐκ πλειστηριασμοῦ καὶ ὡς μήποτε λαβὼν τὴν ιδιοκτησίαν τῶν λοιπῶν κληρονομικῶν πραγμάτων, οὐδαμῶς ἀντίκειται οὔτε εἰς τοὺς περὶ μεταγραφῆς καὶ ὑποθήκης νόμους, νόμους ἐφαρμοζομένους καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ, κατὰ τὸν Ν. ΡΝ' τοῦ 1866, οὔτε εἰς τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας περὶ διανομῶν καὶ ἐπομένων διατηρεῖ τὴν ἰσχύν του καὶ ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν ὑπὸ τούτου προνοουμένων περιπτώσεων ἀνεξαρτήτως τῶν ρηθέντων νόμων, κατὰ τὰς σχετικὰς αἰτιολογίας τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως, εἰς ἃς καὶ τὸ τμήμα τοῦτο ἀναφέρεται.

Ἐπειδὴ ὁμως διὰ τοῦ . . . ἐπισήμου ἐγγράφου διανομῆς, οἱ ὡς ἄνω συμβαλλόμενοι ἀδελφοὶ Δ^{***}, διανέμοντες μεταξὺ τῶν τὴν ἀκίνητον ἐπίκεινον περιουσίαν τὴν ὁποίαν ὡς κληρονόμοι τοῦ πατρὸς των ἔχουσι, συνεφώνησαν ὅτι τὰ ἐν λόγῳ ἀκίνητα κτήματα θέλουσιν ἀπὸ τοῦδε ἀνήκει ἀποκλειστικῶς, κατὰ τὴν ἐν τῷ διανεμητηρίῳ ὀρισθεῖσαν τάξιν, εἰς ἕκαστον τῶν ἀδελφῶν Δ^{***} ἵνα νέμονται καὶ διαθέτωσιν αὐτὰ ἐλευθέρως, παραιτούμενοι ἀμοιβαίως πάσης ἀξιώσεως, διὰ τοῦ ὅρου δὲ τούτου ἀναγνωρίζοντες οἱ κληρονόμοι τοῦ πατρὸς των ἐξ ἀδιαίρετου συγκαριότητα τῶν ἀκινήτων κτημάτων τῶν περιελθόντων αὐτοῖς ἐκ κληρονομίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς των ὑπάρχουσιν, συναινοῦσιν ὅπως ἀπὸ τῆς

(*) Πρὸς αὐτὴν ἐν σελ. 506 ΧVII τόμου.

(**) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 37 ΧVI 271 τοῦ πρώτου τμήματος.

διανομής άρξεται ή κυρίως του έκαστου των συγ-
κληρονόμων καθοριζομένου διά του διανεμητηρίου
έγγράφου μέρους των άκινήτων της κληρονομίας,
δύναται δέ της συμφωνίας ταύτης, μεταβαλλούσης
τάς διατάξεις του άρθρου 777 του 'Ιονίου Κώδη-
κος, δέν ύφίσταται ως πρός την παραχωρηθείσαν
υπό του Π. Δ*** υποθήκην διά του ύπ' αριθ. 13391
του 1884 συμβολαίου επί του είς τόν έφειλέτην
τουτον άνήκοντος ήμισέως έξ άδιαιρέτου άπάντων
των κοινών κτημάτων ή έν τη άγωγή έκτιθεμένη
περίπτωσης της επί κτήματος τρίτου άνευ της συγ-
καταθέσεως αυτού έγγραφής υποθήκης, άφού ό ως
τοιούτος τρίτος προβαλλόμενος Ι. Δ*** έγένετο
άποκλειστικός κύριος των ένυποθήκων από του χρό-
νου της συντάξεως του διανεμητηρίου συμβολαίου
νομίμως μεταγραφέντος, ή δέ προϋπάρχουσα υπο-
θήκη παρακολουθεί τό είς αυτόν περιελθόν μέρος
των κληρονομικών άκινήτων κατά τό είς τόν άρχι-
κόν συγκληρονόμον άνήκον μέρος, τό ύπ' αυτού είς
υποθήκην δοθέν. Δι' έναντίας δέ των μερών θαλή-
σεως δύναται νά τροποποιηθ ή ρηθείσα διάταξις
του άρθρου 777 του 'Ιονίου 'Αστικού Κώδικος ως
κανονίζουσα άντικείμενα ιδιωτικού συμφέροντος και
μή σχετιζόμενα πρός την δημοσίαν τάξιν' ούδ' είς
τόν περί Μεταγραφής δέ Νόμον άντίκειται: ή τοι-
αύτη σύμβασις, άφού δι' αυτής όρίζεται ότε ή κυρί-
της του είς έκαστον των συγκληρονόμων διά της
διανομής όρισθέντος μέρους άρχεται από της συντά-
ξεως του διανεμητηρίου έγγράφου νομίμως μετα-
γραφόμενου άναγνωριζομένης συγκυριότητος είς
τόν προγενέστερον χρόνον. Έχοντος όμως του
τιμήματος τούτου διάφορον γνώμην πρός τό πρῶ-
τον, όπερ δέχεται διά της άναιρετικής άποφάσεως
ότι ή διάταξις του άρθρου 777 'Ιονίου Κώδικος δέν
κανονίζει άντικείμενον ιδιωτικού συμφέροντος, άλλ'
άφορά είς την δημοσίαν τάξιν και ότε έπομένως δέν
δύναται δι' ιδιωτικής βουλήσεως νά τροποποιηθ ή
και ότε έ διά του ύπ' αριθ. 6613 του 1885 συμβο-
λαίου συνομολογηθείς όρος ότε ή κυρίως των είς
έκάτερον των συμβαλλομένων όρισθέντων κτημά-
των άρχεται από της διανομής, άντίκειται είς τόν
περί Μεταγραφής Νόμον, άνάγκη παρίσταται όπως
παραπεμφθ ή λύσις του ζητήματος είς την όλο-
μέλειαν του 'Αρείου Πάγου, συνωδά τη διατάξει
του έδ.δ' του άρθρ. 4 του ΧΜΖ' Νόμου του 1887.

'Αριθ. 429 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ό άρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΑΙΑΔΗΣ

Σιδηροδρομική γραμμή.- κυρίως επί.-χρη-
σας έταιρία. - άποζημιώσις ως παροδίου.-
εξόφνησις τίνι.

Έπειδή, ως σαφώς συνάγεται έκ του Νόμου
ΑΜΖ' του 1882 του κυώσαντος την από 4 Μαΐου
1882 σύμβασιν μεταξύ των αντιπροσώπων της έπι-
κρατείας και του προέδρου του διοικητικού συμβου-
λίου της Έταιρίας των Μεταλλουργιών του Λαυ-
ρίου-Αθηνών κλπ. είς την Έταιρείαν δέν παρε-
χωρήθη ή κυρίως της σιδηροδρομικής γραμμής,
άλλά μόνον ή κατασκευή και ή χρήσις αυτής επί
ώριμούντος χρόνου άρθρον 2 § 3 συμβάσεως, ού
έκπεύσαντος περιέρχεται είς τό κράτος αυτόδι-

καιώς και ή χρήσις της σιδηροδρομικής γραμμής,
άρθρ. 31 συγγραφής υποχρεώσεων' κατ' ακολου-
θίαν, μή ούσα κυρία ή έταιρία του σιδηροδρόμου,
δέν είναι υποχρεωσ ν' άποζημιώσ η τους έκ της ά-
νοίξεως ή πλατύσεως άγυιάς παρά την σιδηροδρο-
μικήν γραμμήν άπολέσαντας τό γήπεδόν των, διότι
κατά τόν Νόμον άρθρ. 22 Δ' 12 Ν)δρίου 1836,
υπόχρεοι πρός τούτο είναι οι ιδιοκτήται των μενόν-
των γειτον. γηπέδων, ιδιοκτήτης δέ της σιδηροδρο-
μικής γραμμής δέν είναι ως έρρήθη ή άναιρεσείουσα
έταιρία' τούναντίον άρα δεχθέν τό δικάσαν πρωτο-
δικείον διά των προσβαλλομένων άποφάσεως, ψευ-
δώς ήρμήνευσε και έσφαλμένως έφήρμοσε τόν
ΑΜΖ' Νόμον του 1882 και τό άρθρον 22 του Β.Δ.
της 12 Ν)δρίου 1836 και άναιρετεί είσιν αύται
κατά τό άρθρ. 807 § 7 Πολ. Δικονομίας.

'Αριθ. 430 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ό άρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Όριστική υπό όρον όρκου.- δόσις. - όριστι-
κότης. - άναιρεσις. - μεταγενέστεροι άντιρ-
ρήσεις καθ' όρκου. - άπόφασις και έφεσις. -
παραίτησις από δικογράφου. - μή ίσχυρι-
σμός τελεσιδικίας. - άρνησις ταυτότητος
δικαιουμένου. - άπόρριψις επί τῷ είναι
ένστασιν άόριστον.

Έπειδή διά της προσβαλλομένης άποφάσεως
του τό έφετεϊον άπέρριψε την κατά των ύπ' αριθ.
1076 και 950 άποφάσεων των πρωτοδικών, της
μέν πρώτης διατάξεως άποδείξεις περί της είκο-
νικότος του τίτλου του άναιρεσιβλήτου ύπ' αριθ.
1736, της δέ δευτέρας έπιβαλούσης αυτῷ τόν έ-
παχθέντα πρός άπόδειξιν όρκον και μετά την όσιν
αυτού έπιδικασάσης την διεκδικητικήν άνακοπήν
αυτού, έφесιν του άναιρεσειόντος ένασκηθείσαν
μετά την όσιν του όρκου' κατ' ακολουθίαν άφού
ή προσβαλλομένη άπόφασις όριστική έστι και άφού
την μετ' αυτών έκδοθείσαν συνεπεία κλήσεως του
άναιρεσειόντος ύπ' αριθ. 498 άπόφασιν των πρωτο-
δικών, δι' ής άπερρίφθησαν αί κατά του κύρους του
όρκου άντιρρήσεις αυτου και έπεδικάσθη αύτις ή
διεκδικητική άνακοπή του άναιρεσιβλήτου, έκκα-
λέσας ό άναιρεσειών διά της από 12 'Ιουνίου 1904
έφέσεώς του, παρητήθη άπλῶς του δικογράφου αυ-
της, ούχι δέ και του δικαιώματος της έφέσεως,
ως προκύπτει έκ του πρακτικού συνεδρίας της 29
Σεπτεμβρίου 1905 του έφετεϊου, δέν ίσχυρίζεται
δὲ ό άναιρεσιβλήτος ότε ή άπόφασις αύτη κοινο-
ποιηθείσα κατέστη τελεσιδικία, τό προβαλλόμενον
άπαράδεκτον της προκειμένης αίτήσεως λόγω ότι
ό άναιρεσειών διά της άνωτέρω παραιτήσεως του
δικογράφου της έφέσεως κατά της τελευταίας ύπ'
αριθ. 498 άποφάσεως άπεδείξατο ταύτην, ούκ έστι
βάσιμον (*).

Έπειδή τό έφετεϊον έδέξατο την διεκδικητικήν
άνακοπήν του άναιρεσιβλήτου κατά της κατασχέ-

(*) Καί εάν τάχα έγένετο και τελεσιδικία ή άπέ-
φασις ή άπορρίψατα τάς κατά του όρκου άντιρρήσεις,
θα έγένετο διά τούτο άπαράδεκτος ή περί άναιρέσεως
της έπιβαλούσης τόν όρκον άποφάσεως αίτησις; Δέν
τό πιστεύομεν και νομίζομεν άπολύτως όρθῶς. Έάν

σεως της επιδικίου οικίας βάσιν έχουσαν την κυριότητα ἐπ' αὐτῆς, περιελθοῦσαν τῷ δικαιοπαρόχῳ αὐτοῦ Γ. Α^{***} δυνάμει της ὑπ' ἀριθ. 769 τοῦ ἔτους 1872 περιλήψεως κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως πλὴν ἐνῶ ὁ ἀναιρεσίωσις διὰ τῆς ἀπαντήσεώς του ἠρνήσατο ὅτι ἡ ἐν τῇ περιλήψει ταύτῃ ἀναφερομένη οικία εἶναι ἡ ὑπ' αὐτοῦ κατασχεθεῖσα, ἤγουν τὴν ἀποτελοῦσαν τὴν βάσιν τῆς διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κυριότητα ἐπὶ τῆς κατασχεθείσης οικίας, ἡ ἀπάντησις δὲ αὕτη ἦν πλήρης, τὸ ἐφετεῖον τὴν ἀρνήσιν ταύτην ἐσφαλμένως ἐχαροκτήρισεν ὡς ἔνστασις καὶ ἀπέρριψεν ὡς ἀόριστον, κατὰ παράβασιν τοῦ ἀρθρ. 445 καὶ ἐπομ. Πολ. Δικονομίας, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἡ ἀπόφασίς του ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, δυνάμει τῶν ἀρθρ. 201 καὶ 807 § 5 αὐτῆς.

Ἀριθ. 431 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Ἐπιβολὴ ὅρκου ἐπακτοῦ. - κοινοποιήσις ἀγωγῆς ἐπιδείξεως βεβαίων πρὸς ἀποδοχῆς. - ἀντιρρήσεις κατὰ δόσιν περὶ ἀναβολῆς μέχρι ἐκδικάσεως ἀντιρρήσεων. - ὑποχρεωτικότης πρὸς ἐπίδειξιν.

Ἐπειδὴ μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 789 (1905) ἀπόφασιν τοῦ ἐφετείου, ἐπιβαλοῦσαν τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ τὸν ἐπαχθέντα ὅρκον πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ διαλυτικοῦ ὅρου τῆς ἐν τῷ ἐπιδίκῳ ἀστικῷ γραμματικῷ δικαιοπραξίας, ὁ ἀναιρεσίωσις ἤγειρε τὴν ἀπὸ 8 Ἰανουαρίου 1906 παρεμπιπτούσαν ἀγωγὴν κατὰ τῆς ἐταιρίας «Ἀδελφοὶ Π^{***}» περὶ ἐπιδείξεως τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων αὐτῆς, ἥτοι τοῦ ἡμερολογίου καὶ καθολικοῦ τοῦ ἔτους 1895, ἐν οἷς ἔχει ἀνοιχθῇ μερὶς αὐτοῦ καὶ καταχωρισθῇ ἡ ἐκδοσις τοῦ γραμματίου καὶ ἡ αἰτία δι' ἣν ἐξεδόθη καὶ δι' ὧν ἀποδεικνύεται τὸ θέμα τῆς ὑπ' ἀριθ. 420 (1905) ἀποφάσεως του περὶ τοῦ διαλυτικοῦ ὅρου, τοῦ γραμματίου ἐκδοθέντος εἰς διαταγὴν τῆς ἐταιρίας ταύτης καὶ μεταβιβασθέντος δι' ὀπισθογραφῆσεως ὑπ' αὐτῆς τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ, ὅστις ἐστὶ μέλος αὐτῆς καὶ ἔχει γνῶσιν τῆς καταχωρίσεως ταύτης, προσέτι δ' ἐκοινοποίησε τὸ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1906 δικόγραφον ἀντιρρήσεων κατὰ τῆς ὁρκοδοσίας, δι' οὗ ἡττήσατο νὰ συνεχδικασθῇ ἡ παρεμπιπτούσα ἀγωγὴ του, ὅπως ὑποχρεωθῇ ἡ ἐταιρία εἰς ἐπίδειξιν τῶν βιβλίων καὶ ν' ἀναβληθῇ ἡ ὁρκοδοσία μέχρι ἐκδικάσεως τῆς παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς του περὶ ἐπιδείξεως, τὴν ἀναβολὴν δὲ ταύτην ἐζήτησε καὶ διὰ τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὁρκοδοσίας ὑποβληθεισῶν προτάσεων του ἀπὸ 21 Ἰανουαρίου 1906. Πλὴν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 37 τοῦ 1906 ἀποφάσεως του ἀπέρριψε τὴν ἀνωτέρω περὶ ἀναβολῆς τῆς ὁρκοδοσίας αἴτησιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, κατὰ παράβασιν τῶν ἀρθρῶν 227 καὶ 234 § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃ αἱ παρεμπιπτούσαι ἀγωγαί, αἵτινες περιέχουσι προδικαστικά ζητήματα τῆς

δὲν ἔχουσιν ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου, οὐδὲν θὰ παρεῖχτο αὐτῷ κώλυμα τῇ ἀναίρεσει κατὰ τῆς ἐπιβαλοῦσης τὸν ὅρκον ἀποφάσεως. Κατὰ τὴν ἐμείωσε τὴν θέσιν αὐτοῦ, προσβάλων τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου καὶ ἀποτυχῶν ;

κυρίας δίκης προεκδικάζονται ἀναστελλοῦσα τὴν ἐκδικασιν αὐτῆς ἐν οἰαδήποτε στάσει διατελούσης, ἐπομένως καὶ πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου, ἀφ' οὗ ὁ ἀναιρεσίωσις ἐδικαιοῦτο ν' ἀνακαλέσῃ τὴν γενομένην πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ θέματος περὶ τοῦ διαλυτικοῦ ὅρου, ὅπερ ὑπεχρεώθη ν' ἀποδείξῃ πλὴν μαρτύρων, ἐπαγωγὴν τοῦ ὅρκου πρὸ τῆς ἀποδοχῆς αὐτοῦ, τοιαύτην δ' ἐννοίαν ἀνακλήσεως ἐνέχει ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἔγερσις τῆς ἀνωτέρω παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς περὶ ἐπιδείξεως τῶν βιβλίων τῆς ἐταιρίας, δὲν δέχεται δὲ τὸ ἐφετεῖον ὅτι πρὸ ταύτης ἐγένετο ἡ ἀποδοχὴ τοῦ ὅρκου καὶ ἀφοῦ ἡ ἐταιρία αὕτη δικαιοπαρόχος ἐστὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ κυρίως συμβαλλομένη, ὥστε τὰ βιβλία αὐτῆς δύνανται νὰ ὦσι παρεκτικὰ ἀποδείξεως, κατὰ τὸ ἀρθρ. 8 Ἐμπορ. Νόμου, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἀναίρεσις ἐστὶν ἡ ἀπόφασίς αὕτη, δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 201 καὶ 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας, τῶν λοιπῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων οὓσιν προδικαστικῶν καὶ δυνάμενων ν' ἀνακληθῶσιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς παραπομπῆς.

Ἀριθ. 432 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΑΣ

Ἐκτίμησις ἀγωγῆς. - ἐκτίμησις δεδικασμένου. - ἀναγραφὴ ἐν πεμπτημορίῳ Δήμου. - δυνάμει. - θεματοφύλαξ. - ἐνοχὴ διὰ δόσον ἢ ἀμέλειαν. - λόγοι μὴ περιεχόμενοι ἐν ἀγωγῇ. - παραδοχὴ ἀντεφέσεως ἐπὶ λόγοις ἀπορρίψεως ἐφέσεως. - οὐκ ἀναιτιολόγητον. - ἀντεφέσις. - οὐ δυνάμει.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασίς ἀποφαίνεται ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς ὅτι αὕτη ἔχει βάσιν τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐναγομένου καὶ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου νὰ καταβάλλῃ καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως εἰς τὸν ἐνάγοντα ὀλόκληρον τὴν εἰς χεῖρας αὐτοῦ, ὡς τρίτου, κατασχεθεῖσαν ποσότητα λόγῳ ἀποζημιώσεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος ἀρνεῖται νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς διατάξεις ἀποφάσεων ὁριστικῶν καὶ τελεσιδικίων, δι' ὧν ἐπεκυρώθη ἡ εἰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπιβληθεῖσα κατάσχεσις κατὰ τοῦ δήμου Ἀθηναίων, ὁρθῶς ἐξετίμησε τὸ περιεχόμενον τῆς ἀγωγῆς, ὡς καὶ ἐκ τοῦ δικογράφου αὐτῆς ἐξάγεται καὶ οὐδὲως μετέβαλε τὴν βάσιν αὐτῆς καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς ἀναίρεσεως μὴ βάσιμος ἐστὶ.

Ἐπειδὴ ἡ αὕτη προσβαλλομένη ἀπόφασίς, ἐκτίμησεν τὸ περιεχόμενον τῶν ρηθεισῶν ἀποφάσεων, δι' ὧν ἐπεκυρώθη ἡ εἰς χεῖρας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπιβληθεῖσα κατάσχεσις, δέχεται ὅτι αὗται δὲν ἐπεκύρωσαν τὴν κατάσχεσιν δι' ὀλόκληρον τὸ ποσὸν τῆς ἀπαιτήσεως, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸ ποσοστὸν ἐκ τοῦ πεμπτημορίου, ὅπερ ἐδικαιοῦτο νὰ λάβῃ καὶ νὰ κατάσχῃ συνεπείᾳ τοῦ Νόμου ΡΠΘ' τοῦ 1852 ἀρθρ. 3 καὶ ΒΤΗΑ' τοῦ 1896 εἰς χεῖρας τοῦ εἰσπράκτορος καὶ τῆς κρίσεως του ταύτης ὡς ἀναγομένης εἰς ἐκτίμησιν ἐγγράφων, διαφευγούσης τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ τῆς ἀναίρεσεως λόγος, ὅτι παρεβίασεν τὸ δεδικασμένον, ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ δεχομένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐκ τῆς ὁμολογίας ἰδίως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου,

ὅτι ὁ Δῆμος ἀνέγραψε διαρκῶς ἐν τῷ προϋπολογισμῷ ὡς πιστωτὴν τὸν ἀναιρεσεῖοντα καὶ ὅτι οὐδέποτε ἤρνηθη ὁ ἀναιρεσιδότης νὰ πληρώσῃ αὐτῷ τὸ ἀναλογεῖν αὐτῷ πεμπτημόριον, ἀλλὰ τὸναντίον ἐκεῖνος ἤρνετο νὰ παραλάβῃ τὸ ἀναγραφέν ποσὸν ἄξιων νὰ πληρωθῇ ὁλόκληρον τὴν ἀπαίτησίν του, ὁρθῶς ἀπεφάνετο ὅτι δὲν δικαιούται ὁ ἀναιρεσεῖων νὰ πληρωθῇ ὁλόκληρον τὴν ἀπαίτησίν του καὶ ὅτι δὲν εὐθύνεται ὁ ἀναιρεσιδότης λόγῳ δόλου ἢ ἀμελείας ν' ἀποδώσῃ καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως τὴν κατασχεθεῖσαν εἰς χεῖρας του ποσότητα ὡς ἀποζημίωσιν διότι ἐπὶ παρακαταθήκης ὁ θεματοφύλαξ ἐνέχεται μόνον διὰ δόλον καὶ μεγάλην ἀμέλειαν κατὰ τοὺς Νόμους 1 Κωδ. (4.34) Ἀρμεν. § 14), ὅπερ ἐν προκειμένῳ δὲν δέχεται τὸ ἐφετεῖον καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς ἀναιρέσεως ὅτι παρεδιάσθη ὁ Ἀστικός Νόμος καὶ αἱ περὶ ἀποδείξεως διατάξεις ἀπορριπτέες ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ ἀρῶν δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὅτι αἱ κυρώσασαι τὴν ἀπαίτησιν καὶ τὴν κατάσχεσιν ἀποφάσεις, μόνον διὰ τὸ ἐκ τοῦ νόμου ὀφειλόμενον πεμπτημόριον ἐπεκύρωσαν τὴν κατάσχεσιν, περιέχει ἐμμέσως καὶ αἰτιολογίαν κατὰ τοῦ προταθέντος ἰσχυρισμοῦ, ὅτι ἀπαράδεκτως ἐπρότειναν ὁ ἀναιρεσιδότης ὅτι ὁ ἀναιρεσεῖων δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ ἐπιβάλῃ κατάσχεσιν διὰ τὴν ὅλην ἀπαίτησίν του.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ὁ Δῆμος δὲν ὥρισε τὸ πεμπτημόριον ἀκριβῶς πρὸς τὸ ποσὸν τοῦ προϋπολογισμοῦ ἀλλ' ἔλλειπῶς καὶ ὅτι δὲν κατέταξε τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἀναιρεσεῖοντος σύμφωνα πρὸς τὸ πραγματικὸν πεμπτημόριον ἀλλ' ἔλλειπῶς, μὴ ἐμπεριεχόμενος ἐν τῇ ἀγωγῇ, ἀπορριπτέος ὡς ἀπαράδεκτος, ὡς καὶ ὁ λόγος ὅτι παρεδιάσθη τὸ ἄρθρ. 17 τοῦ Συντάγματος, ὅτι δὲν κατετάχθη δι' ὁλόκληρον τὸ ὀφειλόμενον ποσόν.

Ἐπειδὴ δεχθεῖσα τὴν ἀντέφασιν τοῦ ἀναιρεσιδότητος ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους, δι' οὓς ἀπέρριψε τὴν ἔφασιν τοῦ ἀναιρεσεῖοντος ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγὴν καθ' ὁλοκληρίαν, οὐχὶ ἀναιτιολογητῶς ἐδέχθη τὴν ἀντέφασιν καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν καὶ ὡς πρὸς τὸ μέρος ὅπερ ἐδέχθη ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, ἀλλὰ διὰ τὰς αὐτὰς αἰτιολογίας δι' ἃς ἐκρινεν ἀπορριπτέαν τὴν ἔφασιν καὶ ἐπεκύρωσε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἥτις εἶχεν ἀπορρίψει ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν.

Ἐπειδὴ μόνον ἡ ἔφασις οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἀντέφασις ἀπαιτεῖται νὰ δηλωθῇ ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν δηλώσεων (*).

Ἀριθ. 433 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεσπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Καταβολὴ μέρους χρέους ἀποκρουσθεῖσα. - οὐκ ἀπαλλαγὴ τόκων ἀπὸ δόλου. - ὀνυμολογία καὶ προσδότη μέρους ἐπιδόκου. - κατάπαυσις τόκου. - προσδότη καὶ κατάθεσις ὑπὸ ὄρον ἐξοφλήσεως διὰ τὸ κατατεθέν. - ἐκτίμησις ἐγγράφων.

(*) Πρὸλ. 519 Ε. Α. σελ. 525 ΧVII καὶ σημειώσιν ὑπὸ 632 Ε. Π. σελ. 573 ΧIV.

Ἐπειδὴ, καὶ μὲν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ν. 41 § 1 Πανδ. 22.1 καὶ Ν. 41 Βασιλ. (22.3), ἡ μερικὴ καταβολὴ τοῦ χρέους οὐδὲως ἀπαλλάσσει τὸν ὀφειλτὴν τῶν τόκων τῆς ὅλης ὀφειλῆς, ἐὰν ὁ δανειστής ἀπαιτῶν τὸ ὅλον ἀποκρούει αὐτὴν, ἀλλὰ τοῦ ἐν τοῖς ἀνωτέρω νόμοις ἀναγραφομένου κανόνος ὑφίσταται ἡ ἐξαίρεσις τῶν Νόμ. 21 Πανδ. (12.1) καὶ Νόμ. 21 Βασιλ. (23.1), καθ' οὓς ὁ δανειστής ἐπὶ εἰσαγωγῆς δίκης ὑποχρεοῦται νὰ δεχθῇ τὸ προσφερόμενον αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου μέρος τοῦ χρέους, περιοριζομένου τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης μετὰ τὴν τοιαύτην νόμιμον προσφορὰν εἰς τὸ ὑπόλοιπον, δι' ὃ μόνον ὀφείλονται τόκοι, ἡ δ' ἐν τοῖς ρηθεῖσι νόμοις ἀναγραφομένη ἐξαίρεσις οὐδὲως ἀντίκειται εἰς τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, καθόσον ἐκ τῶν ἁρθρῶν 549, 700 ἐδ. 2 καὶ 709 τῆς αὐτῆς, προκύπτει ὅτι ἡ δικαστικὴ τοῦ ὀφειλέτου ὁμολογία καὶ ἂν εἰς μέρος τῆς διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐπιδιωκομένης ἀπαιτήσεως ἀναφέρεται, ἐκτελεῖται ἀμέσως καὶ περιορίζει τὴν δίκην εἰς μόνον τὸ φιλονεικούμενον μέρος, ὅθεν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἀποφηνάμενον ὅτι οἱ ἀναιρεσιδῆτοι δὲν ὀφείλουσι τόκους εἰμὴ διὰ τὸ ὑπολειφθὲν ποσὸν τῆς κατ' αὐτῶν ἀπαιτήσεως τοῦ ἀναιρεσεῖοντος μετὰ τὸ ὁμολογηθὲν παρ' αὐτῶν ὡς ὀφειλόμενον καὶ νομίμως προσφερθὲν μέρος τῆς ὅλης ἀπαιτήσεως αὐτοῦ, ὁρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφῆρσε τοὺς ἀνωτέρω νόμους καὶ ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικοὶ λόγοι τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως νοθευτοῦσης καὶ τὰς σκέψεις τῆς πρωτοδίκου, τὸ ἐφετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον τῆς ἐγγράφου προσκλήσεως τῶν ἀναιρεσιδῆτων, ὡς καὶ τῶν ἐκθέσεων τῶν καταθέσεων τοῦ γραμματέως τῶν ἐν Σπάρτῃ Πρωτοδικῶν, ἐκτιμῶν δ' αὐτάς, δέχεται ὅτι οἱ ἀναιρεσιδῆτοι κατέθεσαν παρ' αὐτῷ τὸ ἐπιδικασθὲν τῇ δικαιοπαρόχῳ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 127 (1901) καὶ προσεκάλεσαν τὸν ἀναιρεσεῖοντα νὰ παραλάβῃ τοῦτο ὑπὸ μόνον τὸν ὄρον, ὡς εἶχον δικαίωμα, ὅπως δώσῃ αὐτοῖς ἐξοφλητικὴν ἀπόδειξιν διὰ τὸ προσφερόμενον ποσὸν καὶ ἄνευ οὐδενὸς ἐτέρου ὄρου, ἡ ἐκτίμησις δὲ αὐτῆς τοῦ ἐφετείου, ἀναγομένη εἰς τὴν ἐκτίμησιν ἐγγράφων, διαφεύγει τὸν ἔλεγγον τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἄρθρ. 810 § 2 Πολ. Δικονομίας). Ὅθεν ἀπορριπτέοι οἱ λόγοι τῶν προσθέτων ὅτι τὸ ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ὁλόκληρα τὰ ρηθέντα ἐγγράφα καὶ ὅτι ἐσφαλμένως ἐξετίμησεν αὐτά.

Ἀριθ. 434 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεσπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Προδότη αἰτησεως ἀναιρέσεως ἐπὶ ἐκπροθέμῳ. - ἐπικλησὶς ἐπιδότηριον. - ἀπόδειξις.

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη αἴτησις περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 148 τοῦ 1905 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν ἐκοινοποιήθη εἰς τὴν ἀναιρεσιδῆτον τὸν Ὀκτώβριον 1905 ἐν Ναυπλίῳ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ πρσαγομένου ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν ἐπιδότηριου τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος

των αὐτῶν Πρωτοδικῶν Κ. Σ***, ἡ δὲ ἀναιρεσι-
δελτος διατείνεται ὅτι ἡ εἰς αὐτὴν κοινοποιήσις
αὐτῆς ἐγένετο μετὰ τὴν πάροδον τῆς πρὸς ἀναίρε-
σιν προθεσμίας, καθόσον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφα-
σις ἐκοινοποιήθη νομίμως εἰς τὸν ἀναιρεσεύοντα
τὴν 1 Αὐγούστου 1905 συνταχθέντος ἐπὶ τούτῳ
ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Ναυπλίῳ
Πρωτοδικῶν Κ. Σ*** τοῦ ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολο-
γίαν ἐπιδοτηρίου κατὰ τὰς σχετικὰς περὶ τούτου
διατυπώσεις τῆς Πολ. Δικονομίας ὅπερ ὁμῶς δὲν
προσάγει ἰσχυριζομένη ὅτι τὸ ρηθὲν ἐπιδοτήριον ἀ-
πωλέσθη τυχαίως κατὰ τὴν ἐν Ναυπλίῳ εἰς Ἀθή-
νας ἀποστολὴν τῆς δικογραφίας τὸν Νοέμβριον τοῦ
1905 εἰς τὸν ἐνταυθα δικηγόρον Κ.Π* καὶ προσφε-
ρομένη εἰς ἀπόδειξιν τῶν ἀνωτέρω ἰσχυρισμῶν τῆς,
τοὺς ὁποίους ἀρνούμενους ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσεύοντος
βέον αὐτὴ ν' ἀποδείξῃ κατὰ τὸ ἄρθρον 390 τῆς
Πολ. Δικονομίας διὰ παντὸς πρὸς ἀπόδειξιν μέσου.

Ἀριθ. 435 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεσπαγίτης κ. Μ. ΚΑΤΖΑΚΟΣ

Ἐπιχειρήσεις ἔργων ἐν ἰδίῳ ἢ δημοσίῳ ἐδά-
φει. - βλάβη τοῖς γείτοσι. - ὅροι εὐθύνης. -
παράλειψις ἀπαιτουμένης προνοίας. - ὁμ-
οριον ὕδαρ. - μεταβολὴ χειροποιήτων ἔργων.
ἀγωγή περὶ πληθμονῆς ὕδατος. - προὔπο-
θέσεις. - οὐκ ἐφαρμοστέα ἐπὶ ἔργων ἐπὶ κοι-
νοχρήστων ἐδαφῶν.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὁ ἐρειδόμενος ἐπὶ
τῆς ὀρθῆς καθ' ἐαυτὴν ἀρχῆς ὅτι ὁ ἐπιχειρῶν ἐπὶ
ἰδίου ἢ καὶ ἐπὶ δημοσίου ἐδάφους ἔργα ἐπικίνδυνα
διὰ τὸν γείτονα, ἐὰν ἐντεῦθεν ἐπῆλθε βλάβη εἰς
αὐτὸν καὶ δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς ἐκεῖνον ἡ παρά-
λειψις τῆς ἀπαιτουμένης προνοίας, ἐνέχεται εἰς ἀ-
ποζημίωσιν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἀκουίλιου Νόμου
(Νόμ. 18 Πανδ. 8.2, Ν. 27 § 10 Πανδ. 9.2 καὶ
Νόμ. μοναδικὸς § 5 Πανδ. 43.15), δὲν εἶναι ἐπὶ
τοῦ προκειμένου βάσιμος, διότι, ὡς ἀποδεικνύεται
ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, δὲν πε-
ριέχει αὕτη σαφὴ βάσιν περὶ ἀμελείας τοῦ Δημο-
σίου, ὡς πρὸς τὴν ἐπιχειρήσιν τῶν ἐν αὐτῷ ἐκτι-
θεμένων ἔργων, εἰς ἣν ἀμελείαν ν' ἀποδίδηται ἡ
ἐπελθούσα εἰς τὸ κτήμα τοῦ ἀναιρεσεύοντος βλάβη,
κατ' ἀκολουθίαν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομέ-
νης ἀποφάσεως ἐκτιμήσαν τὴν ἀγωγήν, ὡς ἐρειδο-
μένην ἀπλῶς εἰς τὸ γεγονὸς τῆς διὰ τῶν ἐπιχειρη-
θέντων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου χειροποιήτων ἔργων με-
ταβολῆς τῆς ροῆς τῶν ὁμβρίων ὑδάτων, οὐδαμῶς
ἐσφαλεν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τοὺς Νόμ. 1 πρ. καὶ § 2, 15
καὶ 16 Πανδ. (39.3), ὡς ὁμβριον ὕδωρ θεωρεῖται
οὐ μόνον τὸ ἐξ οὐρανοῦ καταπίπτον, ἀλλὰ καὶ τὸ
διὰ τοῦ ὁμβρίου μεταβάλλον χρώμα ἢ αὐξάνον, ἥτοι
καὶ τὸ μετὰ τοῦ ὁμβρίου μινύμενον, ἀφοῦ δὲ, κατὰ
τὸ περιεχόμενον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, πρόκειται
περὶ ρυάκων καὶ μικροῦ ποταμοῦ, ὧν τὰ ὕδατα εἰς
ἐποχὰς ὑπερεκχειρίσεως ἔρρεον καὶ ἐπὶ τῶν πα-
ρακειμένων κτημάτων, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν διὰ τῶν
ἐφεσίμων προτάσεων τοῦ ἀναιρεσεύοντος δοθεῖσαν
εἰς τὴν ἀγωγήν ἐρμηνείαν, αὕτη ἐρεῖδεται ἐπὶ τῆς
ἀπαγορεύσεως τῆς μεταβολῆς τοῦ φυσικοῦ ροῦ τοῦ
ὁμβρίου ὕδατος, ἔπειτα ὅτι τὸ ἐφετεῖον οὐδαμῶς τὴν

βάσιν τῆς ἀγωγῆς μετέβαλεν, οὔτε εἰς ἄλλην τινὰ
δικονομικὴν παράβασιν ὑπέπεσεν οὔτε εἰς τὸν Ἀ-
στικὸν Νόμον προσέκρουσε, δεχθὲν διὰ τῆς προσ-
βαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι ἡ διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰ-
τουμένη ἀποζημίωσις ἐρεῖδεται ἐπὶ τῆς διὰ τῶν χει-
ροποιήτων ἔργων ἐπελθούσης πλησμονῆς τοῦ ὁμ-
βρίου ὕδατος.

Ἐπειδὴ, κατὰ μὲν τὴν ὀρθὴν ὑπὸ τοῦ ἐφετείου
ἐκτίμησιν τῆς ἀγωγῆς, δὲν ἐπιδιώκει αὕτη ἀποζη-
μίωσιν εἰμὴ διὰ ζημίας προγενεστέρας τῆς ἀγωγῆς,
κατὰ δὲ τοὺς Νόμους 1 § 1, 6 § 6 καὶ 7 § 7 πρ.
14 § 2 καὶ 22 § 1 Πανδ. (39.3), διὰ τῆς περὶ
πλησμονῆς ὕδατος ἀγωγῆς δὲν ἐπιδιώκεται εἰμὴ ἡ
ἐπαναγωγή τῆς προτέρας καταστάσεως καὶ ἡ ἀνῶρ-
θωσις πάσης μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς γενο-
μένης ζημίας, ὡς πρὸς δὲ τὴν προτέραν ζημίαν ὁ-
ρίζεται μὲν ἐν τοῖς Νόμοις 5 in fine καὶ 14 § 3
Πανδ. (αὐτόθι), ὅτι δέον ν' ἀσκήται τὸ παράγγελ-
μα βία ἢ λάθρα (interdictum puid vi aut clam),
ἀλλ' ἐννοεῖται οἰκοθεν ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ
παραγγέλματος τούτου, αἵτινες ὁμῶς οὔτε περιέ-
χονται ἐν τῇ προκειμένῃ ἀγωγῇ, ὡς ἐκ τοῦ δικο-
γράφου αὐτῆς ἀποδεικνύεται, οὔτε διατείνεται ὁ ἀ-
ναιρεσεύων ὅτι περιέχονται, ὑποβάλλων ἀπλῶς λό-
γους ἀναιρέσεως περὶ παραβιάσεως τῶν ἀνωτέρω
νόμων, ὅστις κατ' ἀκολουθίαν ἀποβαίνει ἀπορριπτέος.

Ἐπειδὴ, κατὰ τοὺς Νόμους 3 § 3 καὶ 18 πρ.
Πανδ. (39.3) ἡ περὶ πλησμονῆς ὕδατος ἀγωγή δὲν
χρεῖται ἂν τὸ χειροποιήτων ἔργων ἐγένετο ἐπὶ σημο-
σιον τόπου, καὶ τοῦτο διότι ὡς ὁ δεῦτερος τῶν νό-
μων τούτων ἐκφράζεται, ἡ ἀγωγή αὕτη δὲν ἐγείρε-
ται εἰμὴ κατὰ τοῦ κυρίου τοῦ ἐφ' οὗ ἡ μεταβολὴ
κτημάτων, οὐδεμιᾶς γινομένης διακρίσεως ἂν τὸ
ἔργον ἐν τῷ δημοσίῳ τόπῳ ἐποίησεν ἄλλος τις, ἢ
αὐτὸ τὸ Δημόσιον, ἡ διάταξις δὲ αὕτη, ὑποκειμέ-
νων κοινοχρήστων κτημάτων, ἥτοι ἐπαρχιακῆς
ὁδοῦ, ἐφ' ἧς κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐφετείου καὶ
τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, ὁρθῶς ὡς πρὸς τοῦτο ἐκτι-
μηθεῖσαν, ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ Δημοσίου τὰ ἐπαγα-
γόντα τὴν πλησμονὴν τοῦ ὕδατος ἔργα, ἔχει καὶ
νῦν πλήρη ἐφαρμογὴν διότι τὰ κοινόχρηστα, ἐν
οἷς καὶ αἱ ἐπαρχιακαὶ ὁδοὶ (ἄρθρ. 15 τοῦ περὶ δια-
κρίσεως κτημάτων Νόμου), δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὴν
ιδιωτικὴν κτῆσιν τοῦ κράτους, ἥτοι εἰς τὴν κυριό-
τητα αὐτοῦ, ὡς προσώπου τοῦ ιδιωτικοῦ δικαίου,
ἀλλ' εἰς τὴν δημοσίαν κτῆσιν αὐτοῦ κοινῆς ὄντα
χρήσεως, οὔτε δύναται ἡ διάταξις αὕτη νὰ θεωρηθῇ
καταργηθεῖσα διὰ τοῦ ἁρθροῦ 17 τοῦ Συντάγματος,
διότι δὲν ἐπάγεται αὕτη ἀφαίρεσις τῆς ιδιοκτησίας
εἴτε ἐν δλω, εἴτε ἐν μέρει, διὰ τῆς ἰδρύσεως δου-
λείας κατὰ τοῦ ἀκινήτου, ἀνευ προηγουμένης ἀπο-
ζημιώσεως, ἀλλ' ἀπλῶς ἀρνεῖται τὴν περὶ πλη-
σμονῆς ὕδατος ἀγωγήν ἐν τῇ περιπτώσει τῆς ἐπὶ
δημοσίου τόπου ἐπιχειρήσεως τῶν ἔργων, μὴ ἀπο-
κλειομένης τῆς δι' ἄλλων ἀγωγῶν ἐπιδιώξεως τῆς
προσηκούσης ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἐντεῦθεν ἐ-
πελθούσαν εἰς τὸ κτήμα τοῦ γείτονος βλάβην, ὧν
ὁμῶς ἀγωγῶν τὰ στοιχεῖα δὲν ἐκτίθενται ἐν τῇ
προκειμένῃ (*).

(*) Ποῖα παρακαλοῦμεν, διότι δλα ἀπεκλείσθησαν.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὀρθῶς ἐκτιμήσαν τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς ἀπεφάνητο, ὅτι αὕτη δὲν ἔχει βάσιν ἀφαίρεσιν τῆς ιδιοκτησίας τοῦ ἐνάγοντος, εἴτε ὀλικήν, εἴτε μερικὴν, ἄνευ προηγουμένης ἀποζημιώσεως, ἀλλὰ βλάβην προσγενομένην εἰς τὴν ἀμπελον τοῦ ἐνάγοντος ἐνεκα τῆς πλησμονῆς τοῦ ὕδατος τῆς προελθούσης οὐχὶ ἐκ τῆς φυσικῆς ροῆς, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐπιχειρηθέντων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐπὶ τῆς ἵπαρχικῆς ὁδοῦ ἔργων, ἀπέρριψε δὲ τὴν ἀγωγήν ταύτην ἐπὶ τοῖς δυσὶ λόγοις, ὅτι ἡ περὶ πλησμονῆς ὕδατος ἀγωγή δὲν δίδεται ἐπὶ κατασκευάσματος ἐν δημοσίῳ τόπῳ καὶ ὅτι δὲν ἐπιδιώκεται δι' αὐτῆς ἀποζημιώσεις διὰ βλάβην προγενεστέραν τῆς ἀγωγῆς· πάντες ἄρα οἱ λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ τοῦ προσθέτου δικογράφου, ὅτι ἡ ἀγωγή βάσιν ἔχει τὴν στέρεσιν τῆς ιδιοκτησίας παρὰ τὸ ἄρθρ. 17 τοῦ Συντάγματος, ὅτι παρεβιάσθη τὸ ἄρθρον τοῦτο, ἐν ᾧ κατὰ τὰ εἰρημένα δὲν πρόκειται περὶ στερήσεως τῆς ιδιοκτησίας, καὶ ὅτι τὸ ἐφετεῖον παρῆλθε τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ λεγόμενον, ὅτι τὸ ὄμβριον ὕδωρ ἐβλάψεν ἐκ τῆς κατασκευῆς τῶν ἔργων καὶ οὐχὶ φυσικῶς, ἐλέγχονται ἀνυπόστατα.

Ἀριθ. 439 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΥΑΛΗΣ

Ἐπιδικασίαι ὠριζόμενον ποδοδότη ὑπερήμερικὸν τόκον.- τελεσιδικία.- μειωδὶς μεταγενεστέρῳ νόμῳ.

Ἐπειδὴ ὑπαρχούσης τελεσιδικίας περὶ τοῦ ποσοστοῦ τοῦ ὀφειλομένου τόκου, οὐδεὶς ἐχώρει περιορισμὸς αὐτοῦ εἰς 8 0/0 ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Νόμου 23 ΕΒ' τῆς 22 Μαΐου 1882, διότι ὁ νόμος οὗτος οὐδὲν ὀρίζων περὶ τῶν διὰ τελεσιδικίων ἀποφάσεων κανονισθέντων ἀποτελεσμάτων τῆς ὑπερμερίας, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπ' αὐτῶν, καθόσον ἡ τελεσιδικία διαφεύγει τὸ κράτος παντὸς μεταγενεστέρου ταύτης νόμου, ἐκτός ἐάν καὶ περὶ ταύτης διέλαθεν. Ὅθεν ἐπιδικάσαν τὸ ἐφετεῖον τόκους 12 0/0 ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου, ἐνεκα τῆς τελεσιδικίας τῆς ὑπ' ἀριθ. 52 τοῦ 1861 ἀποφάσεως, τοιοῦτον ἐπιδικάζουσας τόκον, δὲν παρεβιάσε τὸν Νόμον τοῦ 1882.

Ἀριθ. 441 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Πίναξ.- ἀνακοπή.- λόγος μὴ περιοχόμενος.- τόκοι μέχρι τελεσιδικίας πίνακος.- ἐνότασις ἐξοφλήσεως ἀοριστός.- ἀνεξέλεγκτον.- ἀνατιολόγητον ἐπὶ ἀσημάντων ἰσχυρισμοῦ.- σκέψεις ἐπὶ ὑπολογισμοῦ.- ἐκτίμησις ἀνεξέλεγκτος.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 969 τῆς Πολ. Δικονομίας, πᾶσα κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως ἀνακοπὴ γίνεται ἐγγράφως ἢ προφορικῶς παρὰ τῷ ἐπιτετραμμένῳ τὴν κατατάξιν ὑπαλλήλῳ, βραδύτερον δὲ καὶ κατ' ἄλλον τύπον γινόμενη εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐπομένως καὶ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἀπορρίψαν τὸν λόγον τῆς ἐφέσεως τῆς ἡδὴ αἰτούσης ὅτι τὸ πρωτοδικεῖον παρανόμως ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν περὶ πληρωμῆς τόκων ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς μέχρι τῆς τελεσιδικίας

τοῦ πίνακος, ὀρθῶς ἡρμήνευσε τὸ ἄρθρον 969 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀφοῦ ἀληθῶς προκύπτει ἐκ τῆς ἀνακοπῆς τῆς ἀναιρεσεύσεως ὅτι τοιοῦτος λόγος δὲν ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ διατετυπωμένος, ἀλλ' ἄνευ τῆς νομίμου προδικασίας προσβάλλετο τὸ πρῶτον διὰ τῶν προτάσεων, τὸ ἀπαράδεκτον δὲ τοῦτο ἐτύγγα-νε ἐξεταστέον καὶ αὐτεπαγγέλτως κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δὲ σχετικὸς λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστὶ.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ὅτι ἐν ᾧ διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου προτάσεων προσέβαλεν ἡ ἀναιρεσεύουσα ἐξοφλήσιν τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις, γενομένην, τὸ μὲν ὑπὸ τοῦ δημοσίου ταμείου Παρνασσίδος τὸ δὲ ἐξ εἰσπράξεως ἑτέρας ἀπαιτήσεως ἐκ δραχ. 600 κατὰ τοῦ Ι', ἐν τούτοις τὸ ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον ὡς ἀόριστον, ὡς διατυπῶνται ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ, ἀπορριπτέος ἐστὶ, καθόσον ἀνάγεται εἰς τὴν ἐκτίμησιν πραγματικῶν γεγονότων διαφευγόντων τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου· ἀπορριπτέος δὲ ἐστὶ καὶ ὁ συναφὴς λόγος, ὅτι παρανόμως δὲν ἐπήγαγε τὸ ἐφετεῖον τὸν ἐπιβληθέντα περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ὅρκον, καθόσον ἐπαγωγή ὅρκου πρὸς ἀπόδειξιν ἰσχυρισμοῦ ἀπαράδεκτον κριθέντος, νομίμως ἀποκρούεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος τῆς αἰτήσεως, ὅτι ἐν ᾧ ἡ ἀναιρεσεύουσα προσέβαλε τὸ ἔγκυρον τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης εἰς τὴν προνομιακὴν κατάταξιν τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις, τὸ μὲν ὡς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης ἐν ἄλλῳ δῆμῳ, τὸ δὲ ἄνευ τελεσιδικίου ἀποφάσεως, ἐν τούτοις τὸ ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον, ἀπορριπτέος ἐστὶ καὶ καθόσον μὲν ἀφορᾷ τὴν ἐν ἄλλῳ δῆμῳ ἐγγραφήν ὡς ἐπὶ ἐσφαλμένης προϋποθέσεως στηριζόμενος, διότι τὸ ἐφετεῖον ἐσκέφθη ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου διὰ τῆς 7ης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀναφερομένης καὶ εἰς τὰς σκέψεις τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου ὑπ' ἀριθ. 410 (1903), ἡτις τὸ νόμιμον τῆς ἐγγραφῆς δικαιολογεῖ διὰ τῆς 5ης σκέψεως ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς πρώτης τοιαύτης, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἑλλειψιν τῆς τελεσιδικίας τῆς ἀποφάσεως, ἥς δύναμις ἐνεγράφῃ ἢ ὑποθήκῃ, διότι τοιοῦτος λόγος δὲν προεβλήθη διὰ τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ πίνακος, βραδύτερον δὲ καὶ κατ' ἄλλον τρόπον προτεινόμενος ἐτύγγα-νε ἀπαράδεκτος καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἀπορριπτέος, ἑλλείψεις δὲ αἰτιολογίας ἢ ἀπαντήσεως ἐπὶ ἰσχυρισμοῦ μὴ δυναμένου νὰ ἔχῃ νομικὴν ἐπιρροὴν δὲν καθίστησι τὴν ἀπόφασιν ἀναιρετέαν.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ὅτι τὸ ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν διὰ τῶν προτάσεων ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου προβληθεῖσαν ἐξοφλήσιν ὡς γενομένην παρὰ τοῦ ἀρχικοῦ δικαιοῦχου τῆς ἀπαιτήσεως καὶ ὅτι δὲν ἐπήγαγε τὸν ἐπαχθέντα περὶ τούτου ὅρκον, ἀπορριπτέος ἐστὶ διὰ τοὺς ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει λόγους, καθόσον τοιαύτη ἐξοφλήσις γενομένη οὐχὶ παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐκδοχέως τῆς ἀπαιτήσεως, ἀλλὰ παρὰ τοῦ ἀρχικοῦ δικαιοῦχου δὲν προεβλήθη διὰ τῆς κατὰ τοῦ πίνακος ἀνακοπῆς.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ὅτι τὸ ἐφετεῖον ἐν σιγῇ παρήλθε τὴν ἐνστάσιν τῆς εἰκονικότητος τῆς ἐγκωρύσεως τῆς πρὸς τὸν ἀναιρεσιδλήτον γενομένης, ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς ἐπὶ ἐσφαλμένης προϋποθέσεως στηριζόμενος καθίσσον περὶ τοῦ ἐγκύρου καὶ ὑπαρκτοῦ τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἀναιρεσιδλήτου ἐσκέφθη τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς 7ης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀναφερόμενον καὶ εἰς τὰς σκέψεις τῆς πρωτοδίκου.

Ἐπειδὴ ὁ ἄλλος καὶ τελευταῖος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ὅτι ἐν ᾧ διὰ τῆς προσαγωγῆς τοῦ ἀπὸ 16 Ἰουνίου 1901 ἐπιδοτηρίου, δι' οὗ ἐπεδόθη τῷ ὀφειλῇ τὸ ὑπ' ἀριθ. 586 (1873) συμβόλαιον μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, ἀπέδειξεν ὅτι τὸ κεφάλαιον μετὰ τῶν τόκων ἀνήρχετο εἰς δραχμὰς 8496 καὶ 90/100, ἐν τούτοις τὸ ἐφετεῖον ἐδέξατο ὀλιγώτερον ποσόν, καὶ ὅτι δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τοὺς ἰσχυρισμούς τῆς τούτου οὔτε τὸ εἰρημένον ἐπιδοτήριον, ἀπορριπτέος ἐστὶ, καθόσον, ὅτι μὲν ἐσκέφθη τὸ ἐφετεῖον ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπολογισμοῦ δὲν ποιεῖται τῆς ἀπαιτήσεως τῆς αἰτούσης, ἀν δὲ ἐν τῷ ὑπολογισμῷ περιῆλθεν εἰς διάφορα ἀποτελέσματα τῶν ὑπὸ τῆς αἰτούσης ἀξιουμένων, τοῦτο ἀναγόμενον εἰς τὴν ἐκτίμησιν πραγματικῶν γεγονότων δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρ. Πάγου, ὅσον δὲ ἀνάγεται εἰς τὴν μὴ λήψιν ὑπ' ὄψιν τοῦ ἐπιδοτηρίου τῆς ἐπιταγῆς καθόσον τούτου ἡ ἐπικλήσις προδήλως ἐγένετο διὰ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ μεγέθους τῶν ὀφειλομένων τόκων, ἀλλ' ὡς πρὸς τοὺς καταταχθεῖσα ἢ αἰτούσα ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου διὰ τόκους μόνον δύο ἐτῶν δὲν ἤγειρε παράπονα διὰ τῆς κατὰ τοῦ πίνακος ἀνακοπῆς, ἐπομένως ὅσον δήποτε καὶ ἂν ἀπεδινύετο τὸ ποσὸν τῶν τόκων διὰ τῆς λήψεως ὑπ' ὄψει τοῦ ἐπιδοτηρίου τῆς ἐπιταγῆς οὐδεμίαν θὰ εἶχεν ἐπιρροήν, ἀφοῦ οἱ πέραν τῶν δύο ἐτῶν τόκοι δὲν ἀπετέλεσαν νομίμως ἀντικείμενον δίκης.

Ἀριθ. 442 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Ἰόνιος Κώδιξ. - ἀδελφὰ πρόσωπα. - ἀναγαθὴ ἐν διαθήκαις. - κληροδοτήματα ἄκυρα. - προσδόκη ὑπὸ κληρονόμου. - ἀδιάρητος ἀπαγορευτικὸς κληρονόμος. - ὑποκατάστασις ἀγνώστου.

Ἐπειδὴ αἱ διατάξεις τοῦ Ἰονίου Κώδικος ὡς πρὸς τοὺς τύπους τῶν διαθηκῶν διετηρήθησαν ρητῶς ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ Νόμου ΠΝ' τῆς 30 Ἰανουαρίου 1866 περὶ εἰσαγωγῆς τῆς ἐλληνικῆς νομοθεσίας ἐν Ἑπτανήσῳ, κατὰ δὲ τὸ ἀρθρον 2 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1835 Β. Διατάγματος περὶ πολιτικῶν νόμων δὲν θέλει ἐπεκταθῇ εἰς τὰς Ἰονίους νήσους, ἐν αἷς διατηρούσι προσωρινῶς τὸ κύρος αἱ διατάξεις τοῦ Ἰονίου Ἀστικοῦ Κώδικος αἱ κανονίζουσαι ἀντικείμενα περὶ ὧν δὲν προνοοῦσιν οἱ λοιποὶ νόμοι τοῦ Βασιλείου, ἀλλὰ νόμοι τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου προνοοῦντες περὶ τῆς ἱκανότητος τῶν ἀδελφῶν προσώπων, ὅπως ἐγγράφονται κληρονόμοι ἐν διαθήκαις ἢ δέχονται διὰ τούτων κληροδοτήματα δὲν ὑπάρχουσιν, ἐπομένως ὁ σχετικὸς λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως

κυρίας τε καὶ προσθέτου, ὅτι αἱ τυχόν περὶ ἀνικανότητος ἀδελφῶν προσώπων διατάξεις τοῦ Ἰονίου Κώδικος δὲν ἰσχύουσι πλέον σήμερον, ἀβάσιμος ἐστὶ καὶ ἀπορριπτέος.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 876. 924, 927, 795 τοῦ Ἰονίου Κώδικος ἐξάγεται σαφῶς, ὅτι ἡ βούλησις τοῦ διαθετότος τὴν περιουσίαν του, εἴτε διὰ κληρονομικῆς ἐγκαταστάσεως εἴτε οἰα κληροδοτημάτων, πρέπει νὰ περιβάλληται τοὺς τυποὺς τῶν διαθηκῶν καὶ νὰ δηλῶται σαφῶς ἐν ταύταις, ἐπομένως ἐνδιάθηκος διάταξις, δι' ἧς κληροδοτεῖται τι εἰς πρόσωπον ὀριζόμενον μὲν ἐν τῇ διαθήκῃ, ἀλλ' ὅπως δώσῃ τὸ κληροδοτούμενον εἰς ἕτερον πρόσωπον, ὅπερ ὁ διαθέτης ὥρισεν ἢ ἤθελεν ὀρίσει ἄλλως, ἦτοι μυστικῶς καὶ ἐμπιστευτικῶς, ἄκυρος ἐστὶ, καὶ τὸ κατονομαζόμενον ἐν τῇ διαθήκῃ πρόσωπον, οὐδὲν κέκτηται δικαίωμα ὅπως αἰτήσῃ τὸ κληροδοτηθὲν, ταῦτα δὲ εἰπὼν καὶ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὀρθῶς ἐφήρμοσε καὶ καλῶς ἡρμήνευσε τὰς ἀνω μνημονευθείσας διατάξεις τοῦ Ἰονίου Κώδικος καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικὸς λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστὶν.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου διὰ τῆς 6ης σκέψεως λαβοῦσα ὑπ' ὄψει τὸ σύνολον τῆς διαθήκης καὶ ἐξαγαγοῦσα ἐκ ταύτης, ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ὠνομάσθη οὔτε κατ' οὐσίαν οὔτε προσωπικῶς κληροδόχος, διότι τὸ ἀφεθὲν αὐτῷ ἐνετάλη ὑπὸ τοῦ διαθετοῦ νὰ δώσῃ πρὸς ἕτερον πρόσωπον ἄγνωστον, ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν ταύτην δὲν ἀπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν δὲ τοῦ νόμου ἐπὶ τῶν δεδομένων πραγματικῶν γεγονότων, ὀρθῇ ἐπίσης τυγχάνει διὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένη σκέψει ἐκτεθέντα καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως γ' καὶ δ' ὡς καὶ οἱ ἐν τῷ προσθέτῳ ἀπορριπτέοι εἰσὶν.

Ἐπειδὴ ἡ ἀναιρεσιδλήτος, οὕσα κληρονόμος διὰ τῆς διαθήκης καὶ ἐναγομένη πρὸς πληρωμὴν ἀκύρων κληροδοτημάτων, προδήλως εἶχε τὸ συμφέρον νὰ προσβάλῃ τὸ κύρος αὐτῶν, οὐδὲ ἡμποδίζε ταύτην ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου τυχὼν ἐν τῇ διαθήκῃ ρήτρα ὅτι ἀποκλείεται πᾶσα ἔρευνα περὶ τῆς τύχης τοῦ ἀκύρου ἐγκαταλείπουμένου κληροδοτήματος, καθόσον, ἀφοῦ ἡ διάταξις τῆς διαθήκης ὑπὲρ ἀδελφῶν προσώπου εἶναι ἄκυρος, ἄκυρος καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος ἐστὶ καὶ πᾶσα ἐτέρα διάταξις σκοποῦσα ἐμμέσως τὴν διατήρησιν τῆς ἀκύρου διατάξεως, ἐπομένως οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι α' καὶ β' τῆς κυρίας αἰτήσεως καὶ οἱ σχετικοὶ τῆς προσθέτου ἀπορριπτέοι εἰσὶν, ὡς ὀρθῶς ἔκρινε καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου ἐκτιμήσασα διὰ τῆς ὀγδόης σκέψεώς της, τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιδλήτος ἐκκληθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 1840 καὶ ἀπὸ 2 Αὐγούστου 1901 ἐκθεσιν ἀπογραφῆς καὶ ἐξαγαγοῦσα ἐκ ταύτης, ὅτι οὐδεμία ἀναγνώρισις ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος ἐγένετο ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, ἔκρινε περὶ πραγματικῶν γεγονότων, καὶ ἐπομένως διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρ. Πάγου, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστὶ.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὁρθῶς δὲν ἐφήρμοσε τὰς περὶ ὑποκαταστάσεως διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 791, τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὁποῦ ἐπικουρικῶς ἐπεκαλέσθη ὁ ἐνάγων, καθ' ὅσον ὑποκατάστασις κατὰ τὸν Ἰόνιον Νόμον ὑπάρχει, ὅταν ὁ κληρονόμος ἢ κληροδόχος ἐπιφορτίζεται δι' οἰασθήποτε ἐκφράσεως νὰ διατηρήσῃ καὶ εἰτα ἀποδόσῃ εἰς τρίτον πρόσωπον, ὠρισμένον καὶ ἱκανὸν νὰ λάβῃ διὰ τῆς διαθήκης, οὐχὶ δὲ ὅταν ὁ εὐεργετούμενος εἴναι ἄγνωστον πρόσωπον ἐν τῇ διαθήκῃ, τὸ δὲ κατονομαζόμενον πρόσωπον χρησιμεύει ἀπλῶς χάριν τῆς ὑπὲρ ἄγνωστου διατάξεως τῆς διαθήκης, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐδέξατο ἐν τῇ κυριαρχικῇ αὐτοῦ ἐκτιμήσει τὸ ἐφετέτον.

Ἐπειδὴ, ἀκύρου οὐσης τῆς ὑπὲρ ἄγνωστου προσώπου διατάξεως τῆς διαθήκης, ὁρθῶς τὸ ἐφετέτον οὔτε ἐξήτασεν οὔδὲ διέταξεν ἀποδείξεις περὶ τοῦ ἐπικουρικοῦ ἰσχυρισμοῦ, τῆς ἀναιρεσιδλήτου καὶ ἐναγομένης, ὅτι διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ἐσκοπεῖτο χορηγία ὑπὲρ ἀνικάνου προσώπου καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικὸς λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστίν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1498 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΣΟΥΛΤΑΝΗΣ

Μικτὸς γάμος ὁρθοδόξου καὶ ἐτέρου χριστιανικοῦ δόγματος.- ὅροι ἰσχύος.- ἀπόδειξις δόγματος.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν Νόμον ΧΨΤ' τῆς 15ης Ὀκτωβρίου 1861 περὶ μικτῶν γάμων, ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς χριστιανούς τοῦ ἀνατολικοῦ δόγματος νὰ συνάπτωσι γάμους μετὰ χριστιανῶν ἄλλου δόγματος, τηροῦντες τὰ ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς ὁρθοδόξου ἐκκλησίας περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὀριζόμενα, ὅθεν ὅτι τὴν μετ' ἐπισκοπικὴν ἄδειαν τέλεσιν τοῦ γάμου παρ' ἱερέως ὁρθοδόξου ἐκκλησίας, διότι κατὰ τὴν Νεαράν 86 τοῦ Λέοντος καὶ τὴν ἀπὸ 2 Ἀπριλίου 1835 ἐγκύκλιον τῆς Ἱεροῦ Συνόδου ἀναγομένην εἰς τὰ καθήκοντα αὐτῆς, κυρωθεῖσαν παρα τῆς Κυβερνήσεως καὶ δημοσιευθεῖσαν διὰ τῆς Ἐφημερίδος αὐτῆς, ἐπομένως ἰσχύον νόμου ἔχουσιν, ἀπαιτεῖται διὰ τὸ κύρος τοῦ γάμου ἱερά εὐλογία παρ' ὁρθοδόξου ἱερέως, μετὰ προηγουμένην ἔγγραφον ἄδειαν τοῦ κατὰ τόπον Ἐπισκόπου. Ὁ γάμος ὅμως τῶν διαδίκων, τοῦ μὲν ὁρθοδόξου, τοῦ δὲ καθολικοῦ, κατὰ τὴν ἀγωγὴν, ὁμολογεῖται παρ' αὐτῶν ὅτι ἐτελέσθη παρ' ἱερέως τοῦ Δυτικοῦ δόγματος, ἄρα δὲν λογίζεται ἔγκυρος, καὶ κατ' ἀκολουθίαν πρέπει νὰ γένηται δεκτὴ, ὡς βάσιμος, ἡ ἔφεσις τοῦ ἐνάγοντος, μεταρρυθμισθῇ δὲ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ περὶ ἀκυρώσεως τοῦ γάμου τούτου ἀγωγὴ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐπὶ τῇ ἐσφαλμένη αἰτιολογίᾳ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη τῆς τελέσεως τοῦ μικτοῦ γάμου παρ' ἱερέως τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας καὶ ὅτι ἡ ἐγκύκλιος δὲν ἔχει ἰσχύον νόμου (*).

Ἐπειδὴ ἐν τούτοις ἡ ἐναγομένη ἀρνεῖται τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ οὐκὼδὲ πραγματικὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι ὁ

ἐνάγων ἀνήκει εἰς τὸ ἀνατολικὸν δόγμα, δὲν ἀποδεικνύει δὲ τούναντίον τὸ ἐν τῇ δικογραφίᾳ πιστοποιητικόν, ὅπερ ἐπικαλεῖται ὁ ἐνάγων, τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐφημερίου τῶν καθολικῶν, ὅτι ἐτελέσθη ὁ γάμος κατὰ τοὺς τύπους τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας τοὺς ἀφορῶντας τοὺς μικτοὺς γάμους κλπ ὁ ἐνάγων βαρεῖται τῇ ἀποδείξει ὅτι ἐβαπτίσθη κατὰ τὸ ὁρθόδοξον δόγμα, διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ μαρτύρων, διότι περὶ τοῦ γεγονότος τούτου δὲν ἠδύνατο καὶ δὲν ὤφειλε νὰ ἔχῃ ἔγγραφον ἀποδείξιν κατὰ τὴν ὁρθὴν ἐννοίαν τοῦ ἄρθρου 300 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐν προκειμένῳ.

Ἀριθ. 1503 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Μ. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἵδωρ.- κυριότης.- ποία δυνατό ἐξουσία.- δουλεία.- ἐννοία.

Ἐπειδὴ τὸ ρεὸν ὕδωρ δὲν εἶναι ἐπιδεκτικὸν κυριότητος, ὡς πρᾶγμα πάγκοινον καὶ λόγῳ τῆς ρευστικῆς ιδιότητος αὐτοῦ (Πανδ. 2 § 1 (1.8), συνεπῶς ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του, καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐφόσον ἐπιδιώκει οὗτος ν' ἀναγνωρισθῇ κύριος τοῦ ἐν αὐτῇ ὕδατος, κατὰ τὴν ἐπίσης ἐν αὐτῇ ἀναφερομένην σειρὰν.

Ἐπειδὴ τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος τοῦ κυρίου τοῦ κτήματος, καὶ ἐκεῖνο τῆς αποκλειστικῆς παρ' αὐτοῦ χρήσεως τοῦ δι' αὐτοῦ διερχομένου ἢ ἐν αὐτῷ πηγάζοντος ὕδατος, δύναται μὲν νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὸν περιορισμὸν τῆς δουλείας ὑδραγωγείου, ἥτοι τοῦ κτηθέντος δικαιώματος παρ' ἄλλου, συμφώνως καὶ πρὸς τοὺς Νόμους Πανδ. 11 (16.2) 1 (83) νὰ λαμβάνῃ τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς δι' ὑδραγωγείου διερχομένου ἐξ ἄλλοτρίου κτήματος, ἡ ἀγωγὴ ὅμως τοῦ ἐκκαλοῦντος, δι' ἧς οὗτος ἐπιδιώκει ν' ἀναγνωρισθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ δουλεία ὑδραγωγείου, ὁρθῶς εἰ καὶ δι' ἄλλον λόγον ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου, καθόσον, ὡς ἐξάγεται ἐξ αὐτῆς, δὲν ἔχει βάσιν ὅτι ἐκτήσατο δουλείαν, ἥτοι δικαίωμα νὰ λαμβάνῃ τὸ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενον ὕδωρ δι' ὑδραγωγείου διερχομένου ἐκ κτήματος τοῦ ἐφεσιδλήτου, ἥτοι δὲν πρόκειται δι' αὐτῆς περὶ κτηθέντος δικαιώματος μεταγωγῆς ὕδατος δι' ἄλλοτρίου ἀγροῦ ἀλλὰ περὶ παρακωλύσεως ὑπὸ τοῦ ἐφεσιδλήτου νὰ λαμβάνῃ ὁ ἐκκαλὼν τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμενον ὕδωρ, κατὰ τὴν ἐπίσης ἐν αὐτῇ ἀναφερομένην σειρὰν, καὶ πράξεως αὐτοῦ συνισταμένης εἰς στροφὴν καὶ μεταφορὰν τοῦ ὕδατος εἰς τὸν ἐν τῇ θέσει Παναγιά τῆς Καρυστίας ἀγρὸν του, περὶ οὗ ἀρμόδιον εἶναι συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 490 § 80 τὸ εἰρηνοδικεῖον.

Ἀριθ. 1509 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπαίτησις κατὰ Δημοσίου.- παραγραφὴ πενταετὴς ἀνεξαίρετος.- ἀναγνώρισις ἀνίδιχου-ρος κατὰ παραγραφῆς.- δίκη ἀρξαμένη.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν σαφὴ ἐννοίαν τοῦ ἄρθρ. 69 τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου, οἰαδήποτε ἀπαίτησις κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐξ οἰουδήποτε λόγου ὀφειλομένη καὶ ἂν οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως, παραγράφεται μετὰ πάροδον πέντε ἐτῶν. Ὅθεν καὶ ἡ ἐπίδικος τοῦ ἐνάγον-

(*) Πρβλ. 558 (1903) Α. Π. ἐν τ. XV σ. 261.

τος ἀπαίτησις, καίπερ ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ὡς συνομολογεῖται παρ' αὐτοῦ, οὐδὲν διαφύγει τὴν μνησθεῖσαν ὡς ἄνω διατάξιν τοῦ νόμου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ἀπλή ἀναγνωρίσις τοῦ χρέους, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπακολούθησεν καὶ ἡ πληρωμὴ αὐτοῦ ἐντὸς πέντε ἐτῶν, δὲν διακόπτει τὴν παραγραφὴν, ἀλλ' ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἀναγνωρίσεως νέα πάλιν πενταετής προθεσμία παραγραφῆς, ἥτις ἀναστέλλεται μόνον ἐὰν ἡ πληρωμὴ δὲν ἐγένετο ἕνεκα ἐμποδίων ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν, ἢ δι' ἀρξαιμένην δίκην, κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἀρθρ. 70 τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου. Ὅθεν κατὰ ταῦτα, ἰσχυρισθέντος τοῦ ἐφεσιδλήτου ὅτι ἡ ἐπίδικος ἀπαίτησις δὲν ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἕνεκα κατασχέσεως αὐτοῦ ἡ ἐτέρου πρὸς τὸν ταμίαν Ἀττικῆς, ὁρθῶς καὶ νομίμως διὰ τῆς προεκδοθείσης ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, διατάχθη παραγωγὴ τῶν οἰκείων ἀποδεικτικῶν ἐπιδόσεων πρὸς τὸν ταμίαν Ἀττικῆς καὶ τῶν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἰγourγόν, κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἀρθρ. 86 τοῦ ρηθέντος νόμου.

Ἀριθ. 1513 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Ἀγωγή ἐκ μὴ προδικουμένης πληρωτέως δικαιοπραξίας.- ἀντιθετικὴ ἀγορανομικὴ ἀγωγή.- παραλαβὴ ἄνευ διαμαρτυρίας.

Ἐπειδὴ, καθόσον διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητεῖται διαφυγὸν κέρδος ἡ ἀγωγή δὲν στηρίζεται ἐπὶ κεκρυμμένων ἐλαττωμάτων, οὔτε εἶναι ἀγωγή τοῦ ἀγορανομικοῦ δόγματος, ἀλλ' εἶναι ἡ ἐκ τῆς ἀγοραπωλησίας ἀγωγή, δι' ἧς ζητεῖται τὸ διαφύγον, διότι ὁ ἐναγόμενος δὲν ἐξετέλεσε καθ' ἑαυτὸν τῆς σύμβασιν, μὴ παραδόσας ρητίνην οἷα συνεφωνήθη, τοιαύτης δὲ ἀγωγῆς στοιχεῖον δὲν εἶναι οὔτε δόλος οὔτε ἀπάτη ἀλλὰ μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι μὴ ἐκπληρώσας τὰ καθ' ἑαυτὸν ἀποχρώντως τὴν σύμβασιν ὁ ἐναγόμενος ἐπροξένησε ζημίαν ἰῶ ἐνάγοντι, ἐπομένως καὶ ἂν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφέρεται δόλος καὶ ἀπάτη τοῦ ἐναγομένου ὁρθῶς δὲν διατάχθη ἀπόδειξις περὶ αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ὠρισμένως δὲν ἰσχυρίζεται ὁ ἐναγόμενος ὅτι αὐτὸς ὁ ἐνάγων παρέλαβε τὴν ρητίνην ἄνευ διαμαρτυρίας ἢ ἀντιρρήσεως οἰαζόμενος, οὔτε ἄλλως ἢ τοιαύτη παραλαβὴ καθιστᾷ ἀπαράδεκτον ἀγωγήν οἷα ἡ ὑπὸ κρίσιν, δηλαδὴ περὶ διαφυγόντος κέρδους δι' ὅλον τὸ ποσὸν τῆς ρητίνης, οὐδενὸς νόμου ὁρίζοντος τοιοῦτό τι, τῶν δὲ διατάξεων τῶν ἀρθρ. 103, 105 καὶ 108 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ἀφορῶσιν τὰς σχέσεις τοῦ παραλήπκου καὶ ἀγωγιάτου, οὐχὶ δὲ τοῦ ἀγοραστοῦ καὶ πωλητοῦ, οἷοι οἱ ἦδη ἐν τῇ προκειμένη δίκῃ διάδικοι.

Ἀριθ. 1517 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπιδόσεις ἐνὶ συνδίκων.- ὁρκος ἐπὶ ἰδίου ἰσχυρισμοῦ.

Ἐπειδὴ κοινοποιηθείσης τῆς ὑπὸ κρίσιν κατὰ τῆς ἐρήμην ὑπ' ἀριθμ. 847 ἐ. ε. ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου τούτου ἀνακοπῆς εἰς τὸν ἕνα τῶν συνδίκων καὶ τὸν παρεμβαίνοντα, νομίμως ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις ταύτης κατὰ τὸ ἀρθρ. 145 § 5 τῆς Πολ.

Δικονομίας, οὐδὲν τροποποιουμένου ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 466 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου, ὅπερ κανονίζει τὴν ἀπὸ κοινοῦ ὅλων τῶν συνδίκων ἐνέργειαν καὶ διαχείρισιν, ἥτοι τὰς ἐνεργητικὰς χάριν τῆς διαχείσεως πράξεις τῶν συνδίκων καὶ οὐχὶ τὰς κατὰ τῆς πτωχεύσεως ἐπιδόσεις.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν συνδίκων, περὶ εἰκονικότητος τῆς πρὸς τὸν Κ^α πωλήσεως, ἀποτελεῖ ἴδιον αὐτῶν ἰσχυρισμὸν, δυνάμενον καὶ ἴδιαν βάσιν ἀγωγῆς νὰ ἀποτελέσῃ, κατὰ Νόμ. 42 (50.17), Πανδ. πρέπει διὰ τοῦ ὅρκου τοῦ διαδίκου νὰ ἀποδειχθῇ, καὶ συνεπῶς ὁρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τὸν τοιοῦτον ὅρκον ἐπέβαλε.

Ἀριθ. 1518 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀποφάσις περὶ παρατάσεως προθεσμίας ἐν δίκῃ περὶ παύσεως πληρωμῶν.- προτίμησις νόμιμος.- ἀνεπέκτατον.

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη ἐφεσις, ἀσκουμένη κατ' ἀποφάσεως ἀπορριψάσης αἰτησιν περὶ παρατάσεως προθεσμίας, πρὸς ἀπόδειξιν θέματος περὶ παύσεως πληρωμῶν ἐπὶ πτωχεύσεως, ἀποτελεῖ δίκην ἀναφουμένην ἐκ πτωχεύσεως κατὰ τὸν ἀρθρ. 586 τοῦ Ἐμπ. Νόμου αἱ τοιαῦται δίκαι συζητοῦνται τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς κλήσεως, χωρὶς νὰ χωρῇ οὐδεμία ἐπέκτασις προθεσμίας, ἅτε μὴ παραπέμποντος τοῦ ἀρθρ. 586 τοῦ Ἐμπ. Νόμου εἰς τὸ ἀρθρ. 7ης Πολιτ. Δικονομίας, ἀλλ' ὁρίζοντος τὴν προθεσμίαν ταύτην ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως, νομίμως καὶ ἐμπροθέσμως φέρεται πρὸς συζήτησιν.

Ἀριθ. 1520 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Μετοχικὴ ἐταιρεία.- ἐμπορικότης ἐκ χαρακτηριστικῶς ἐπιχειρήσεως.

Ἐπειδὴ προκύπτει ἐκ τοῦ συνόλου τῆς ἀγωγῆς ὅτι ἡ ἐπιχείρησις, δι' ἣν συνέστη μετοχικὴ ἐταιρεία μετὰ τῆς ἐναγούσης καὶ τοῦ ἐναγομένου, ἀφ' ὧρα ἐμπορικὴν πρᾶξιν, διότι λαμβανομένου ὑπ' ὄψις τοῦ μεγάλου ποσοῦ τῆς Θηραϊκῆς γῆς ἥτις ἐπρόκειτο νὰ παρασκευασθῇ πρὸς φόρτωσιν καὶ φορτωθῇ εἰς τὰ πλοῖα, ὅπως μεταφερθῇ εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον, προφανὲς εἶναι ὅτι ταῦτα δὲν θὰ ἐγίνοντο παρὰ μόνου τοῦ ἐναγομένου, ἀλλὰ καὶ παρ' ἐργατῶν μισθίων, ἐπὶ τῆς ἐργασίας τῶν ὁποίων ἐκερδοσκοπεῖ ἡ μετοχικὴ ἐταιρεία, οὐδὲν δὲ προκύπτει ἐκ τῆς ἀγωγῆς ὅτι ἡ ἐκ τῆς πωλήσεως τῆς Θηραϊκῆς γῆς κερδοσκοπία εἶχε μείζονα σπουδαιότητα τῆς ἐπὶ τῆς ἐργασίας τοιαύτης, συνεπῶς ἀφοῦ πρόκειται περὶ πράξεως ἐμπορικῆς, ἐξ ἧς χαρακτηρίζεται ἡ ιδιότης τῆς ἐταιρείας, καλῶς ἀπερρίφθη ἡ ἐνστάσις τοῦ ἐναγομένου περὶ κακῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς εἰς τὸ δι' ἐμπορικὰς ὑποθέσεις πινάκιον τοῦ πρωτοδίκου δικαστηρίου.

Ἀριθ. 1521 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΡΟΥΦΗΣ

Προδωπικὴ ἀναρμοδιότης.- πότε προβλητέα.- παραγραφὴ δυναλλαγματικῆς ἢ γραμματίου.- διακοπὴ δικαστικῆς ἀποφάσεως.- ποῖα.

Ἐπειδὴ τοῦ ἐκκαλοῦντος, διὰ τε τῆς ἀπὸ 7 Ἰουνίου 1904 ἀνακοπῆς αὐτοῦ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 99 ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καὶ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, ἀπαντήσαντος εἰς τὴν ἀγωγὴν, χωρὶς νὰ προβάλλῃ περὶ ἀναρμοδιότητος ἐνστάσιν, ἡ ἥδη τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου προβαλλομένη ἐνστάσις αὕτη, λόγῳ οὗτος μετὰ τὴν πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσιν τῆς ἀγωγῆς, ἦτοι ἀπὸ τῆς 21 Μαρτίου 1898, δὲν διέμενε πλέον ἐν Καίρῳ, ἄτε ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν καὶ μετοικήσας οἰκογενειακῶς ἐν Ἀθήναις, ἀπορριπτέα κρίνεται, ὡς ἀπαράδεκτος, καθὰ βάσιμός ὁ ἐφεσίδελτος ἀνενίσταται, καθόσον μὴ προκειμένου περὶ ἀναρμοδιότητος ὡς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς διαφορᾶς (*ratione materiae*), ἣτις προτείνεται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης ἐξεταζομένη καὶ αὐτεπαγγέλτως (ἄρθρ. 25 Πολιτ. Δικονομίας), ἀλλ' ἐξ ἄλλου λόγου, ἦτοι λόγῳ τῆς νέας αὐτοῦ κατοικίας, ἡ ἐνστάσις ἐκαλύφθη παρεκταθείσης αὐτῇ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 553 § 1, 582 § 2 καὶ 24 Πολιτ. Δικονομίας (Πρδ. Οἰκονομ. Ἐγχειρίδιον § 104 σημ. 2 καὶ § 106 σημ. 1).

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 189 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, πᾶσα ἀγωγὴ ἀφορῶσα συναλλαγματικὰς ἢ εἰς διαταγὴν γραμματίαις ὑπογεγραμμένα παρ' ἐμπόρων ἢ τραπεζιτῶν ἢ ἀναγόμενα εἰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις παραγράφεται μετὰ ἑταίαν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ διαμαρτυρικοῦ ἢ ἀπὸ τῆς τελευταίας δικαστικῆς καταδιώξεως, ἡ παραγραφή ὅμως αὕτη ἐπέρχεται ἐὰν μέχρι τῆς παρελεύσεως πενταετίας μὴ ἐπέλθῃ καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ἡ ἐὰν μὴ τὸ χρέος ἀναγνωρισθῇ δι' ἰδιαίτερου ἐγγράφου, διότι ἐν θάτερα τῶν περιπτώσεων τούτων ἐπέρχεται ἀνακοπὴ αὐτῆς, ἀφ' ἧς ἄρχεται πλέον ἡ τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου τριακονταετῆς παραγραφή, μηδεμίαν δὲ ποιούμενου τοῦ νόμου διαστολὴν ἀλλ' ἀρκουμένου εἰς ἀπόφασιν καταδικαστικὴν, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπέρχεται, εἴτε καταδικάζουσα ἀπόφασις ἐξεδόθη ἐρήμην, εἴτε κατ' ἀντιμωλίαν, εἴτε καὶ ἂν ὑπόκειται εἰς τὸ ἐνδίκον τῆς ἀνακοπῆς καὶ ἐφέσεως μέσον, καθόσον καὶ ἡ ἐρήμην ἀπόφασις κατὰ τὸ παρ' ἡμῖν ἰσχύον δίκαιον, εἶναι ἐξ ἴσου ὁριστικὴ ὅσον καὶ ἡ κατ' ἀντιμωλίαν καταδικάζουσα καὶ ἀποπερατοῖ καὶ καταργεῖ τὴν δίκην (ἄρθρ. 476 § 1 Πολ. Δικονομίας), διατηροῦσα τὸ κράτος καὶ τὴν ἰσχύον αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἀνακληθῇ διὰ μεταγενεστέρως ἀποφάσεως, ὑπὸ τῆς ὁποίας τότε μηδενίζομένη οὐδὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἔννομον ἀποτέλεσμα, ἡ δὲ κατ' αὐτῆς ἐγειρομένη ἀνακοπὴ οὐδὲν ἄλλο ἀποτέλεσμα ἐπάγεται εἰμὴ μόνον τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως καὶ νέαν τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ἐὰν δὲ ὁ ἀνακόπτων καὶ αὐθις δὲν ἐμφανισθῇ ἀπορρίπτεται ἡ ἀνακοπὴ καὶ ἀναλαμβάνει πλῆρες τὸ κράτος αὐτῆς ἡ ἐρήμην ἀπόφασις, (Πρδ. Οἰκ. Ἐγγ. § 223 σημ. 19 ε' ἐκδοσις). Τούτου δὲ τεθέντος ἡ περὶ παραγραφῆς τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως ἐνστάσις τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐρειζομένη ἐπὶ ἐμπορικοῦ γραμματίου εἰς διαταγὴν, καθὰ ἀμφότεροι οἱ διάδικοι διὰ τῶν προτάσεων αὐτῶν συνομολογοῦσι, προκύπτει δ' ἄλλως ἐξ αὐτοῦ

τοῦ γραμματίου, ὡς περιέχοντος ἀποστολὴν χρημάτων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, (ἄρθρ. 2 περὶ ἀρμοδ. Ἐμπορ. Ν.) ἐπὶ λόγῳ οὗ ἀπὸ τῆς 17 Ἀπριλίου 1898, ἀφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθμ. 99 ἐκκαλουμένη ἐρήμην ἀπόφασις μέχρι τῆς 10 Ἰουνίου 1904, καθ' ἣν ἐκοινοποιήθη ἡ ἀπὸ 7 Ἰουνίου ἰδίου ἔτους ἀνακοπὴ αὐτοῦ, εἶχεν ἤδη διαρρεῦσθαι ὅλη πενταετία, ἀπορριπτέα κρίνεται ὡς μὴ βάσιμος, ἀφ' οὗ μάλιστα διὰ τῆς δευτέρας τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων ἀπερρίφθη ἡ ἀνακοπὴ αὐτοῦ ὡς ἀνυποστήρικτος καὶ τὸ πρωτοβάθμιον δικαστήριον ἀπεξεδόθη τελείως πάσης περαιτέρω αὐτοῦ ἐξουσίας, εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι διὰ τῆς φράσεως ἀκαταδικαστικῆς ἀπόφασιν τοῦ μνησθέντος ἁρθρου, ἐννοεῖται ἡ ἀπόφασις ἡ μὴ ὑποκειμένη πλέον εἰς τὸ ἐνδίκον τῆς τε ἀνακοπῆς καὶ ἐφέσεως μέσον, ἦτοι ἡ δεδικασμένον ἀποτελοῦσα, λόγῳ τῆς ἐξ αὐτοῦ ἀνανεώσεως τῆς ἐνοχῆς, περὶ οὗ ἥδη δὲν πρόκειται, ἄτε ἐμπροσθέντως ἐγερθείσης τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, συνεπῶς δὲ ἡ περὶ παραγραφῆς ἐνστάσις ἐστὶ βάσιμος.

Ἀριθ. 1536 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΝΑΥΤΗΣ

Τρίτος παρ' ᾧ κατάσχεσις.- δὴλωσις.- προ-
ὑπόθεσις ἐγκύρου κοινοποιήσεως ἀγωγῆς
ὀφειλέτη.

Ἐπειδὴ ἵνα ἄρξηται ἡ ὀκταήμερος πρὸς δὴλων πρῆβσις τοῦ τρίτου, παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, δὲν ἀρκεῖ ἢ πρὸς αὐτὸν μόνον κοινοποιήσιν τῆς περὶ κύρους κατάσχεσεως ἀγωγῆς, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ ἐγένετο ἡ κοινοποίησις ταύτης καὶ πρὸς τὸν ὀφειλέτην, κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 927, 928, 925, 926 Πολ. Δικονομίας, ἡ τοιαύτη δὲ πρὸς τὸν ὀφειλέτην κοινοποίησις πρέπει νὰ εἴναι ἐγκυρος, ἄλλως δὲν ἐπάγεται τὰς νομίμους συνεπείας· ὁ τρίτος δὲ, παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, ἔχει συμφέρον καὶ δικαιούται νὰ προτείνῃ πᾶσαν ἐνστάσιν ἀφορῶσαν τὸ κύρος τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς πρὸς τὸν ὀφειλέτην, ἀφοῦ ἐκ ταύτης ἐξαρτᾶται καὶ τὸ ἐγκυρον ἢ ἀκυρον τυχόν τῆς δηλώσεώς του καὶ ἡ πρὸς καταβολὴν ὑποχρέωσίς του. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅθεν, ἀφοῦ ὁ ἐκκαλὼν ἐπρότεινε τὸ ἀκυρον τῆς γενομένης κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς πρὸς τὸν ὀφειλέτην, λόγῳ κακῆς ἐπιδόσεως, ἔδει νὰ ἐξετασθῇ ἡ ἐνστάσις του αὕτη, ἐξ ἧς ἐξηρτάτο τὸ ἐμπρόθεσμον ἢ μὴ τῆς δηλώσεώς του. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι ἡ ἐνστάσις αὕτη, τῆς κακῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς πρὸς τὸν ὀφειλέτην, προτείνεται ἐκ δικαιώματος τρίτου, οἷος ὁ ἐκκαλὼν, καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι ἐξεταστήα.

Ἐπιδιὸν ὁ ἐκκαλὼν ἐνίσταται ἀκυρότητα τοῦ ἐπιδιοτηρίου δι' οὗ ἐγένετο ἡ πρὸς τὸν ὀφειλέτην Ο. Ν^{***} κοινοποίησις τῆς ἀγωγῆς, ἐπὶ τοῖς λόγοις ὅτι ἐν τῷ ἐπιδιοτηρίῳ δὲν ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ι^{***} πρὸς δὲν ἐπεδόθη τὸ δικόγραφον, ἦτο συγγενὴς ἢ ὑπὲρ τῆς τοῦ Ο. Ν^{***}, ἀλλ' ἀπλῶς σύνοικος, ὅτι δὲν βεβαιούται ὅτι δὲν ὑπῆρχον ἄλλοι συγγενεῖς ἢ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ὅτι ἐκ τῆς φράσεως τοῦ ἐπιδιοτηρίου μὴ εὐρὺν τὸν ἴδιον ἀλλὰ τὸν σύνοικον αὐτοῦ ὑπάλληλον τοῦ ξενοδοχείου δὲν πληροῦται ἡ ἐν-

νοια τοῦ νόμου ὅτι δὲν ὑπῆρχον ἄλλοι συγγενεῖς ἢ ὑπῆρταν· σύνοικοι, ἀρὸς δὲν λέγει· ὅτι μόνον αὐτὸν εὗρεν· οἱ λόγοι ὅμως οὗτοι δὲν κρίνονται νόμφ βάσιμοι ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, διότι ἀρκούντως ἐκ τοῦ ἐπιδοτηρίου προκύπτει ὅτι ὁ κλητὴρ δὲν εὗρεν ἄλλον σύνοικον τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις, ἐκ τῆς φράσεως τοῦ κλητῆρος ἀλλὰ τὸν σύνοικον Γ^{***}» ἐξ ἧς προκύπτει ὅτι δὲν εὗρεν ἄλλους συγγενεῖς συνοίκους, δὲν ἦτο δὲ ἀνάγκη νὰ προσθέσῃ καὶ τὴν λέξιν «μόνον» οὔτε ἐπρεπε νὰ γείνη ἡ κοινοποίησις διὰ τοιχοκολλήσεως εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ ξενοδοχείου, διότι τὸ δωματίον δὲν ἀποτελεῖ ἰδιαίτερον οἶκον ἢ κατοικίαν, νομίμως δ' ἐπιδίδεται τὸ δικόγραφο εἰς τὸν ὑπάλληλον τοῦ ξενοδοχείου, περιλαμβανόμενον εἰς τὴν γενικὴν κατηγορίαν τῶν συνοίκων ὑπηρετῶν, οὓς ἀναφέρει ὁ νόμος, ἀπορρίπτει συνεπῶς οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος. Εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν, ὅτι οὔτε ἡ ἀπλὴ μνεία ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ «ὅτι μὴ εὗρων τὸν ἴδιον ἀλλὰ τὸν ὑπάλληλον σύνοικον» εἶναι ἀρκούσα μὴ ὑπαρχούσης τῆς βεβαιώσεως ὅτι δὲν ὑπῆρχον ἄλλοι σύνοικοι συγγενεῖς ἢ ὑπῆρταν κατὰ τὸ ἀρθρ. 143 τῆς Πολ. Δικονομίας, οὔτε ὁ ὑπάλληλος τοῦ ξενοδοχείου θεωρεῖται ὑπῆρτης καὶ δύναται ἐγκύρως πρὸς αὐτὸν νὰ γείνη ἐπίδοσις κατὰ τὴν ἐννοιαν τοῦ ἀρθρ. 143, οὔτε προκειμένου περὶ κατοικίας ἐν ξενοδοχείῳ θεωροῦνται σύνοικοι ὁ διευθυντὴς καὶ οἱ ὑπῆρται ἀρθρ. Π. 211-160, 175)62.

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλὼν προσβάλλων τὸ ἐγκυρον τῆς ἐπίδοσεως, διατείνεται ὅτι ὁ πρὸς ὃν αὕτη ἐγένετο Δ. Γ^{***} δὲν ἦτο σύνοικος, διότι δὲν διέμενε καὶ ἐκοιμᾶτο ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, ἀλλ' οἰκογενειάρχης ὧν εἶχεν ἐτέραν κατοικίαν, εἰς ἣν διανυκτέρευεν παρὰ τῇ οἰκογενεῖᾳ του, ὁ ἰσχυρισμὸς δὲ οὗτος, ἐὰν τυχόν ἐστὶν ἀληθής, σπουδαίαν ἀσκαεῖ ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς ἐπίδοσεως, συνεπῶς δεόν νὰ διαταχθῇ ἀπόδειξις βαρύνουσα τὸν ἐπικαλούμενον τὸ ἐπιδοτήριον καὶ τὴν ἐγκυρον κοινοποιήσιν, ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται τὸ ἄκυρον τῆς δηλώσεως, ἐπιτρεπτόν δὲ καὶ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων διὰ τὸ ἀνέφικτον τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως (*).

Ἀριθ. 1537 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΒΑΛΤΙΝΟΣ

Κυρία καὶ ἐπικουρικὴ βᾶσις ἀγωγῆς. - ἀποδοχὴ κατὰ δευτέραν. - Ἐφεδρὶς ἐπὶ ἀποροῦντι πρῶτης. - ἀντέφεδρὶς ἐπὶ ἀποδοχῇ δευτέρας.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκκαλοῦσα κοινότης δὲν ὑποβάλλει οὔτε διὰ τῆς ἐφέσεώς της, οὔτε διὰ τῶν προτάσεων της παράπονον κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὅσον ἀφορᾷ τὸ κεφάλαιον ταύτης τὸ ἀφορῶν τὴν ἐπικουρικὴν τῆς ἀγωγῆς βᾶσιν περὶ κανονισμοῦ τοῦ ὕδατος· συνεπῶς μὴ ἐκκαλουμένου τούτου ἡ διὰ τῶν προτάσεων ὑποβαλλομένη ἀντέφεσις τοῦ Δήμου, κατὰ τὸ μέρος τοῦτο εἶναι ἀπαράδεκτος, καθ' ὅσον ἡ ἀντέφεσις εἶναι δεκτὴ, ὅταν περιορίζεται,

(*) Περιέρχον ἀληθῶς. Τάχα μόνον ὁ ὕπνος ἀποτελεῖ τὴν ἐννοιαν τῆς κατοικίας καὶ τῆς ἐξ αὐτῆς ἐξαρτωμένης συνοικίσεως;

εἰς τὰ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος προσβληθέντα δι' ἐφέσεως κεφάλαια (ἀρθρ. 758 Πολ. Δικονομίας).

Ἀριθ. 1541 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΕΑΣ

Ἐκχώρησις δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων ἐπιδικῶν. - τρόπος ὑπεισελεύσεως. - ἀποδοχὴ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίας ἀδιατύπως. - ἀποδοχὴ διὰ παρεμβάσεως.

Ἐπειδὴ ἡ παρεμβαίνουσα ἤδη Ἰονικὴ Τράπεζα ἰσχυρίζεται, ὅτι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 131,284 τῆς 11 Ἰουλίου 1906 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Η. Γ^{***}, οἱ ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ ἐναγόμενοι καὶ ἐκκαλοῦντες μετεβίβασαν καὶ παρεχώρησαν εἰς αὐτὴν τὰ τε ἀνήκοντα εἰς αὐτοὺς 2)3 τῶν περὶ ὧν πρόκειται καὶ δικαστικῶς ἐκποίηθέντων κτημάτων καὶ συνάμα ἅπαντα τὰ ἐν τῇ σχετικῇ κατακυρωτικῇ ἐκθέσει δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις αὐτῶν ἀπέναντι τοῦ ἐναγόντος, ὑπὸ τὴν ιδιότητά του καὶ παντὸς ἄλλου, ὡς καὶ τὰ ἐκ τῶν σχετικῶν ἐκκρεμῶν δικῶν δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις καὶ δηλοῖ ὅτι οὕτω δικαιούται ν' ἀναλάβῃ αὕτη ἐν ἰδίῳ ὀνόματι καὶ ὠφελείᾳ τὸν περαιτέρω δικαστικὸν ἀγῶνα

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς προκύπτει, ἀντικείμενον τῆς δίκης ταύτης, ἐν τῇ ὁποίᾳ παρεμβαίνει ἡ Ἰονικὴ Τράπεζα εἶναι ἡ ἐπιδαυομένη διὰ τῆς ἀγωγῆς ὑποχρέωσις τῶν ἐναγόμενων καὶ δικαιοπαρόχων τῆς παρεμβαίνουσας πρὸς καταβολὴν τοῦ μήκω καταβληθέντος ὑπ' αὐτῶν, ὡς τελευταίων ὑπερθεματιστῶν, ἐκπλειστηριασματος τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένων ἀκινήτων, ὡς ἀνηκόντων ἐξ ἀδιαίρετου κατὰ τὸ 1)3 εἰς τὴν σχολάζουσαν κληρονομίαν τῆς Μ. Μ^{***}. ἐπομένως ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀξίωσις τῆς παρεμβαίνουσας, ὅπως τεθῶσιν οἱ δικαιοπάροχοι αὐτῆς ἐκτὸς τῆς ζήτης καὶ θεωρηθῇ αὕτη κυρία διάδικος, βασίμως ἀποκρούεται ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ ἡ παρέμβασις ἐναγόντος, δικαιουμένου νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα μετὰ τῶν ἐναγόμενων μετ' ὧν συνῆψε τὸ δικαστικὸν συναλλάγμα διὰ τῆς κατάρξεως τῆς δίκης καὶ μετὰ ἐκχώρησιν, Ν.48 11Κώδ. (15.1) καὶ μὴ ὑποχρεουμένου ἄλλως πρὸς τοῦτο ἐκ τῆς μεταξὺ τῆς παρεμβαίνουσας καὶ τῶν δικαιοπαρόχων της, ἐναγόμενων καὶ ἐκκαλούντων, ἀνωτέρω δικαιοπραξίας, καθόσον οὗτος δὲν συνέπραξεν ἐν αὐτῇ καὶ ἐπομένως οὐδεμίᾳ δι' αὐτὸν πηγάζει ἐξ αὐτῆς ἐνοχικὴ σχέσις καὶ ὑποχρεώσεις ὅπως δεχθῇ ὡς ὀφειλέτην τοῦ ζητουμένου ἐκπλειστηριασματος τὴν παρεμβαίνουσαν, ἀντὶ τῶν πρὸς τοῦτο ὑποχρέων ἀπέναντι αὐτοῦ ἐκ τοῦ συναλλάγματος τῆς ἀγοραπωλησίας καὶ ἐναγομένου. Κατὰ τὰ ἄνω δὲ ἐκτιθέμενα, ἡ παρεμβαίνουσα δικαιούται μόνον προσθέτως νὰ παρέμβῃ πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐναγόμενων καὶ ἐκκαλούντων συμφῶνως πρὸς τὰ ἀρθρ. 234, 238, καὶ 89 καὶ 741 τῆς Πολ. Δικονομίας ὡς ἔχουσα ἐννομον συμφέρον ἐν τῇ ἐκχώρῃ.

Ἐπειδὴ καταργηθεισῶν τῶν διατυπώσεων τοῦ ἀρχαιοτέρου δικαίου περὶ τῶν τρόπων τῆς ὑπεισελεύσεως εἰς τὴν κληρονομίαν τῶν καλουμένων εἰς

ταύτην, ἐξ ἀδιαθέτου, ἀλλὰ μὴ ἀναγκαίως κληρονομῶν, αὕτη δύναται νὰ γείνη κατὰ τὸ νεώτερον δίκαιον, εἴτε ρητῶς δι' ἀπλῆς περὶ τοῦτου δηλώσεως τῇ βουλῇ τοῦ κληρονόμου, εἴτε καὶ σιωπηρῶς διὰ πράξεων αὐτῶν ἐμφανουσῶν τὴν ἀποδοχὴν τῆς κληρονομίας, Νομ. § 7 Εἰσηγ. (2.19), πλὴν τῆς περιπτώσεως τῆς ἐπ' ὠφελείᾳ ἀπογραφῆς, ὅτε ἡ δηλώσις ὑποβάλλεται εἰς τὴν διατύπωσιν τοῦ ἀρθρ. 1074 τῆς Πολ. Δικονομίας. Ἀφοῦ δὲ ἐν προκειμένῳ οἱ παρεμβαίνοντες καὶ ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου δι' ἀγωγῆς καὶ παρεμβάσεως ἐν ἐτέρᾳ δίκῃ καὶ ἤδη διὰ τῶν ὑπὸ συζήτησιν παρεμβάσεων τῶν δηλοῦσιν ὅτι εἶναι ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμοι τῆς Μ. Μ^{***}, ἀποδιδωσάσης ἀδιαθέτου καὶ ἄνευ κληρονόμων κατιόντων ἢ ἀνιόντων, ὡς πλησιέστεροι ἐκ πλαγίου συγγενεῖς αὐτῆς καὶ ἀξιούσι νὰ λάβωσι τὸ ἐπίδικον ἐκπλειστηρίασμα, ὡς ἀνήκον εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτῆς, ἔδει ἡ παρεμβάσις αὐτῶν νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐρείδομένη εἰς τὸν νόμον, καθόσον τὰ ἐν ταῖς παρεμβάσεσιν αὐτῶν ἱστορούμενα περιστατικά, ἀληθῆ ἀποδεικνύμενα, χορηγοῦσιν εἰς αὐτοὺς κληρονομικὸν δικαίωμα καὶ ἐπομένως ἀγωγὴν περὶ ἀκατήσεως τοῦ ἐπίδικου κληρονομικοῦ ἐκπλειστηριασματοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν νὰ θεωρηθῇ βάσιμος καὶ ἡ περὶ ἀναβολῆς τῆς συζήτησεως, λόγῳ ἐκκρεμοδικίας, ἐνστάσις, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι περὶ τοῦ κληρονομικοῦ τῶν παρεμβαίνόντων δικαιώματος ὑφίσταται ἐτέρα δίκη ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐκδοθείσης ἐπ' αὐτῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 3004 τοῦ 1904 προδικαστικῆς ἀποφάσεως, καθόσον ἀπὸ τῆς ὑπεισελεύσεως τῶν κληρονόμων εἰς τὴν κληρονομίαν, κατὰ τὰ ἄνω εἰρημένα, ἡ κληρονομία περιουσία παύει νὰ θεωρῆται σχολάζουσα καὶ ἀντιπροσωπευμένη ὑπὸ τοῦ κηδεμόνος, δυναμένου ἀπλῶς νὰ κατέχῃ ταύτην ὑπὸ τύπον μεσεγγυούχου μέχρι τῆς δικαστικῆς ἀναγνώρισεως τοῦ κληρονόμου, ἐφ' ὅσον ἀμφισβητεῖται τοῦτο. Κατὰ τὴν κρητῆσαν ὅμως γνώμην τοῦ δικαστηρίου ἡ ἐπίδικος κληρονομία θεωρεῖται σχολάζουσα μέχρι τῆς ὑπεισελεύσεως εἰς αὐτὴν κληρονόμου ἀνεγνωρισμένου καὶ ἀντιπροσωπευομένη μόνον ὑπὸ τοῦ κηδεμόνος. Κατ' ἀκολουθίαν οἱ παρεμβαίνοντες ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ καὶ ἀξιούντες τὸ ἐπίδικον κληρονομικὸν ἐκπλειστηρίασμα δὲν νομιμοποιοῦνται, ὡς μὴ ἀνεγνωρισμένοι κληρονόμοι τῆς Μ. Μ^{***}. Δέον ἐπομένως ν' ἀπορριφθῶσιν ἀμφότεραι αἱ παρεμβάσεις δι' ἑλλειψιν νομιμοποιήσεως (*).

*Αριθ. 1549 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Δ. ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ
Μισθώσις διὰ σχολεῖον. - ἀξίμια. - ἀγωγὴ κατὰ Δῆμον. - προσεπικλησις κατὰ Δημοδίου.

Ἐπειδὴ ὁ Α. Ρ^{***} διὰ τῆς ἀπὸ 20 Μαρτίου 1898 ἀγωγῆς τοῦ ἐζήτησε παρὰ τοῦ Δήμου Πειραιῶς τὴν πληρωμὴν διαφέροντος διὰ τὰς ζημίας

(*) Ἀπολύτως περιέργον, διατὶ ἡ ἀναγνώρισις αὕτη δὲν δύναται νὰ γείνη ἐν τῇ παρουσίᾳ δίκῃ, ἀλλ' ἀπαίτεται ἰδιαιτέρα ἐν ἀγνώστῳ δι' ἡμᾶς δικαιολογία καὶ διαδικασίαν.

ἃς ὑπέστη ἕνεκα τῆς μὴ μετὰ τὴν λήξιν τῆς μισθώσεως ἐγκαίρου καὶ ἐν καλῇ καταστάσει παραδόσεως τῆς οἰκίας τοῦ καὶ ἡ ἀγωγή αὕτη ἀπερρίφθη τελεσιδικίως καὶ ἀμετακλήτως, κριθέντος ὅτι οὐχὶ πρὸς τὸν Δῆμον Πειραιῶς, ἀλλὰ πρὸς τὸν Δημόσιον εἶχεν ἐκμισθώσῃ ὁ ἐνάγων τὴν οἰκίαν τοῦ διὰ δὲ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀπὸ 28 Ὀκτωβρίου 1898 ἀνακοινώσεως καὶ προσεπικλήσεώς τοῦ κατὰ τοῦ Δημοσίου, ὁ αὐτὸς Α. Ρ^{***} ἀνακοινῶν πρὸς τὸν Δημόσιον τὴν συνεπείρ τῆς ῥηθείσης κατὰ τοῦ Δήμου Πειραιῶς ἀγωγῆς τοῦ, ἐκκρεμῆ δίκην καὶ καλῶν αὐτὸ κατὰ τὴν συζήτησιν αὐτῆς, ἐζητήσατο ὅπως ὑποχρεωθῇ νὰ τῷ πληρώσῃ τὸν Δημόσιον τὸ αὐτὸ διαφέρον, ἐν ᾗ περιπτώσει ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή τοῦ κατὰ τοῦ Δήμου Πειραιῶς, ὡς μὴ εὐθυνομένου δέθεν αὐτοῦ, ἀλλὰ τοῦ ταμείου τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, διότι τότε εὐθύνεται, λέγει, τὸν Δημόσιον εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ζητουμένων ἀποζημιώσεων ὡς διάδοχον τοῦ ταμείου τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, μεθ' οὗ, ὡς φρονεῖ, συνεβλήθη. Οὕτως ὅμως ἔχουσα ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀνακοίνωσις καὶ προσεπικλήσις, εἶναι ἀπορριπτέα, οὐ μόνον διότι κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἀπορριφθείσης ἀγωγῆς δίκην δὲν ἐκρίθη διὰ εὐθύνεται τὸ Ταμεῖον τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ ὅτι μετ' αὐτοῦ συνεβλήθη ὁ ἤδη προσεπικληθὼν, ἀλλ' ἐκρίθη τοῦναντίον ὅτι μετὰ τοῦ Δημοσίου συνεβλήθη οὗτος, οὕτω δὲ ἡ περίπτωσις, δι' ἣν ἡ ἀνακοίνωσις καὶ προσεπικλήσις ἡσκήθη, δὲν συνέτρεξεν, ἀλλ' εἶναι ἀπορριπτέα αὕτη κυρίως διότι κατ' ὄνομα μόνον καλεῖται δι' αὐτῆς τὸν Δημόσιον νὰ μετὰσχῃ εἰς δίκην μετὰξὺ ἄλλων ἐκκρεμῆ, τοῦτέστι τοῦ Α. Ρ^{***}, ὡς ἐνάγοντος καὶ τοῦ Δήμου Πειραιῶς, ὡς ἐναγομένου, καθὼς μὴ ἐκπληρώσωντος τὰς ἐκ τῆς μισθώσεως ὑποχρεώσεις τοῦ, πράγματι ὅμως ἀνοίγεται δι' αὐτῆς νέα μετὰξὺ Α. Ρ^{***} ὡς ἐνάγοντος, καὶ Δημοσίου, διαδεχθέντος δέθεν τὸ Ταμεῖον τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως, ὡς ἐναγομένου, δίκης, καθ' ἣν αἱ αὐταὶ τῆς κατὰ τοῦ Δήμου Πειραιῶς ἀγωγῆς αἰτήσεις ἀπευθύνονται καὶ κατὰ τοῦ Δημοσίου, διότι αὐτὸ ἐπιβοηθητικῶς εὐθύνεται εἰς πληρωμὴν τῶν αὐτῶν, περὶ ὧν ἡ ἀγωγή ἀποζημιώσεων. Τοιαύτη ὅμως προσεπικλήσις ἢ ἀνακοίνωσις, ἐπέχουσα τόπον ἀγωγῆς καίτοι στερουμένη τῶν προσόντων αὐτῆς καὶ δὴ ἱστορικῆς καὶ νομικῆς αἰτίας, δὲν διαγράφεται ὑπὸ τοῦ νόμου, ὁρθῶς δ' ἀπερρίφθη, εἰ καὶ δι' ἄλλους λόγους, ὑπὸ τῆς ἐπικαλουμένης ἀποφάσεως ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀνακοίνωσις καὶ προσεπικλήσις καὶ ἀπορριπτέα τυγχάνει ἢ ὑπὸ κρίσιν ἔρεσις (*).

(*) Ἀπιστοῦμεν ἀπολύτως εἰς τὴν ὁρθότητα τῆς ἐκδόχῃς, ἡ ὁποία στερεῖ ἐνδὸς δικαιώματος ἀπὸ ἀπλῆν ἐπιθυμίαν νὰ τὸ στερήσῃ. Ἄν ᾔνοι ἀληθὲς καὶ εἶναι τῷ ὄντι ἀληθὲς, ὅτι σήμερον οὐχὶ τὰ ὀνόματα ἀλλὰ τὰ πράγματα ἐνταρκοῦσι τὰ δικαιώματα καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν ἐννομον προστασίαν, ἡ ἄνω ἀπόφασις ἐτάχθη ἀπολύτως εἰς τὴν ἐσφαλμένην ἀντίθετον ἐκδοχὴν, ἐκπεσοῦσα εἰς τὸ σφάλμα, τὸ ὁποῖον ἀποδίδει τῇ προσεπικλήσει, τῆς θυμιάσεως ἀπλῶν ὀνομάτων. Ἀφ' οὗ ὁ ἐνάγων ἐξετίθετο ἐν τῇ κατὰ τοῦ Δήμου ἀγωγῇ, τὰ κατ' αὐτὸν ὑπάρξαντα γεγονότα τῆς ὑπὸ μισθὸν παροχῆς τῆς οἰκίας τοῦ καὶ ἐπὶ πλέον προσεπικαλεῖ τὸ

'Αριθ. 1550 (1906)

Εισηγητής ο έφετης κ. Μ. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Δωρεά προικφών αίτια θανάτου. - ού χρεία παραδόσεως.

Επειδή όρθως τό πρωτοδικεϊόν διά της έκκαλουμένης απόφασεώς του, καί διά τούς έν αύτῇ λόγους απέριψε τήν άγωγήν, έφ' όσον αύτῇ στηρίζεται εϊς τόν λόγον ότι καθ' έν χρόνον συνετάγη τό έν αύτῇ άναφερόμενον συμβόλαιον, δι' ού ή έκκαλούσα έδώρησεν αίτια θανάτου τό ήμισυ έξ άδιαιρέτου της έν αύτῷ περιγραφομένης οίκίας αύτῇ ήτο προικφά ως ζώντος τότε τοῦ συζύγου της, καθόσον κατ' οὔδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν κωλύεται ή σύζυγος νά δωρήσῃ αίτια θανάτου τήν έαυτῆς προικα, μή άναιρουμένην έκ της οὔτω γενομένης διαθέσεως της προικός τοῦ σκοποῦ αύτῆς, άφοῦ τό δωρηθέν παραμένει καί μετά τήν δωρεάν τῷ άνδρϊ συνεστῶτος τοῦτάμου ως κυρίῳ καί μόνον μετά τήν λύσιν αύτοῦ έχει άποτελέσματα ή έν λόγω δωρεά, συνεπῶς ό περί τοῦ έναίτιου λόγος της έφέσεως άπορριπτέος εστίν.

Επειδή δέν εϊναι άκυρος ή έν τῷ έν τῇ άγωγῇ άναφερομένην συμβολαίῳ αίτια θανάτου δωρεά, έκ τοῦ λόγου ότι δέν εγένετο παράδοσις ή συμφωνία περί παραδόσεως της οὔτω δωρουμένης οίκίας, άφοῦ διά τοῦ άνω συμβολαίου ό έφεσίβλητος άπεδέχθη τήν δωρεάν καί συμφωνήθη ότι ή δωρουμένη οίκία θέλει περιέλθῃ αύτῷ μετά τόν θάνατον της έκκαλούσης, συνεπῶς όρθως τό πρωτοδικεϊόν διά της έκκαλουμένης απόφασεώς του καί διά τούς έν αύτῇ λόγους απέριψε τήν άγωγήν, δι' της έπιδιώκει αύτῇ τήν άκύρωσιν τοῦ δωρητηρίου συμβολαίου, δι' οὔ έδώρησεν αίτια θανάτου τό ήμισυ έξ άδιαιρέτου της περί της πρόκειται οίκίας εϊς τόν έφεσίβλητον υϊόν της, έφ' όσον στηρίζεται εϊς τόν λόγον ότι εϊναι άκυρος ή δωρεά ως μή γενομένης παραδόσεως ή συμφωνίας περί παραδόσεως της δωρουμένης οίκίας

'Αριθ. 1555 (1906)

Εισηγητής ο έφετης κ. Π. ΒΕΡΡΟΙΟΠΟΥΛΟΣ

Παρακαταθήκη χρεωγράφων παρ' έπαρχιακῶν ταμεία. - κατάσχσεις παρὰ - άντίθεσις κατασχέσεως χρημάτων.

Επειδή όρθως τό Πρωτοδικεϊόν 'Αθηνῶν άπέριψε τήν από 23ης Μαρτίου 1903 άνακοπήν τῶν Σ. Σ***, καί Μ. Σ*** νῦν έκκαλούντων, κατά της δηλώσεως τοῦ ένταῦθα κεντρικοῦ ταμείου τοῦ Δημοσίου, διότι άφοῦ οί νῦν έκκαλούντες διά τε τοῦ κατασχετηρίου αύτῶν, καί της άναγραφείσης άνακοπῆς αύτῶν κατά της δηλώσεως τοῦ κεντρικοῦ

Δημοσίου έν άποτυχία της κατά τοῦ Δήμου προσφυγῆς, οὔδεμία άπολείπεται άμφιβολία ότι έπρεπεν. άφ' οὔ έκρίθη ότι ή ένδικος αξίωσις δέν ήρμοζε κατά τοῦ Δήμου, νά έξετασθῇ έν ήρμοζε κατά τοῦ προσεπικαλουμένου Δημοσίου κατ' οὔσίαν, ήτοι έφ' όσον καί καθόσον ήδύναντο τά έπικαλούμενα γεγονότα νά εφαρμόσῃ κατά τοῦ Δημοσίου καί οὔχι νά άρκεσθῇ τό δικαστήριον εϊς έρευναν άπαραδέκτων εϊλημένων έξ άπολύτως άχρήστων άρχαιολογικῶν άνασκαφῶν.

ταμίου, ρητῶς καί επί λέξει όμολογοῦσιν ότι, δικαιούμενοι λαμβάνειν δυνάμει έγγράφου συμβολαιογραφικοῦ παρὰ τοῦ όφειλέτου αύτῶν Β.Μ*** δραχμάς 13.400 καί τούς τόκους αύτῶν, κατάσχουσιν εϊς χεϊρας τοῦ Δημοσίου 55 όμολογίας τοῦ ένδικοῦ δανείου της 12ης 'Οκτωβρίου 1881 τῶν 50^ο ετησίως, ὧν οί αριθμοί άναγράφονται έν τῷ κατασχετηρίῳ άνηκούσας εϊς τόν όφειλέτην αύτῶν Β.Μ* καί καταθεθείσας διά τοῦ Δ. Γ*** δηλώσαντος δι' έπισήμου συμβολαίου τήν έπ' αύτῶν κυριότητα τοῦ Β. Μ***, εϊς τόν ταμίαν Λαρίσης, δυνάμει γραμματίου παραλαβῆς τοῦ ταμείου τούτου διά νά χρησιμεύσωσιν ως έγγυήσις διά τήν κατά τό 1892 γενομένην πενταετῇ ένοικίᾳσιν τῶν Ζαπκείων κτημάτων, κατά δέ τόν Νόμον ΣΙΒ' της 1 'Οκτωβρίου 1852 περί Δημοσίου λογιστικοῦ τοῦ Κράτους, άρθρον 98, αϊ κατασχέσεις χρημάτων, λόγω έγγυήσεως κατατεθειμένων γίνονται παρὰ τῷ κεντρικῷ Ταμείῳ, τοῦτο δέ, διότι κατά μέν τό άρθρον 142 τοῦ αύτοῦ Νόμου, τά περισσεύοντα εϊς τά ταμεία των χρημάτων οί έπαρχιακοί ταμίαι άποστέλλουσι κατά περιόδους εϊς τό κεντρικόν ταμείον, κατά δέ τοῦ αύτοῦ νόμου άρθρον 192, τό κεντρικόν ταμείον, κατά τάς διαταγὰς τοῦ 'Υπουργείου τῶν Οίκονομικῶν, παραλαμβάνει τά τῶν άλλων ταμείων διαθέσιμα χρήματα' προδήλος δέ ή μεταξῷ χρημάτων μετηρητῶν, νομισμάτων μεταλλικῶν ή χαρτίνων, καί χρεωγράφων ή όμολογιῶν, ήτοι δικαιογράφων παραστατικῶν αξίας διαφορά, άλλα τῶν τοιούτων χρεωγράφων, κατατεθειμένων λόγω έγγυήσεως παρ' έπαρχιακῷ ταμείῳ, ό νομοθέτης δέν άπέτησε τήν άποστολήν εϊς τό κεντρικόν ταμείον, τῷ λόγω δέ τούτῳ δέν άναγράφει, ως επί χρημάτων μετηρητῶν, καί τήν παρ' αύτῷ κατασχέσιν εκείνων, διασταλτική δέ έρμηνεία επί της λέξεως χρημάτων, ήτοι ότι αύτῇ περιλαμβάνει καί τά χρεώγραφα, δέν δύναται νά δοθῇ, διότι κατά τόν νόμον, καί δὴ 31 Π. 19.2 επί παρακαταθήκης ή μεσεγγυήσεως χρημάτων, εἰάν ταῦτα δέν κατατίθενται έγκλεισμένα καί έσφραγισμένα, άλλ' ήριθμημένα άπλῶς όπως γίνῃ άπόδοσις, οὔχι τῶν αύτῶν άλλ' ίσου ποσοῦ ό θεματοφύλαξ γίνεταί κύριος τούτων καί οὔδέν άλλο όφείλει ή νά άποδώσῃ άλλα νομίσματα της αύτῆς αξίας, μόνον δέ εἰάν τά χρήματα σώζωνται αὐτούσια δύναται νά διεκδικηθῶσιν' ήτοι έν τοιαύτῃ περιπτώσει ύφίσταται ή σχέση τοῦ δανείου, έξυπακουομένης της πρὸς χρῆσιν τῶν χρημάτων άδείας, ένῶ επί παρακαταθήκης ή μεσεγγυήσεως χρεωγράφων, πραγμάτων άναντικαταστάτων καί κατ' είδος ώρισμένων, ή κυριότης δέν μεταδιδάσεται τῷ θεματοφύλακι, άλλ' ό κύριος έχει τήν διεκδικητικήν άγωγήν κατ' αύτοῦ καί κατά παντός τρίτου κακῆς πίστewς ήν δύναται νά προπαρασκευάσῃ διά της παραστατικῆς άγωγῆς. Συνεπῶς άφοῦ οί έκκαλούντες άνακόπτοντες οὔδ' ισχυρίσθησαν οὔδ' ισχυρίζονται ότι αϊ παρὰ τῷ ταμείῳ Λαρίσης λόγω έγγυήσεως κατατεθείσαι 55 όμολογίαι, άπεστάλησάν ποτε καί τίνοι λόγω εϊς τό κεντρικόν ταμείον καί ότι τοῦτο κατέχει ταύτας, ή μέν άνακοπή αύτῶν στερεΐται έρείσματος, ή δέ υπό συζήτησιν έφesis αύτῶν ως άβάσιμος άπορριπτέα.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ

I.—*Ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 62 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν ΧΜΗ' Νόμου διάταξις, ἔχουσα ὡς ἑξῆς: «ἀπαγορεύεται ἡ εἰς τὸν τόπον τῆς ψηφοφορίας εἰσόδος οἰονδήποτε δημοσίου ὑπάλληλου, εἴτε πολιτικοῦ, εἴτε στρατιωτικοῦ, μὴ ἐκκληροῦντος κατὰ τὸν παρόντα Νόμον καθήκοντα ἢ μὴ καλουμένου πρὸς ψηφοφορίαν, εἰς τὴν αὐτὴν ἀπαγορεύουσιν ὑπάγονται καὶ οἱ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι ὡς καὶ πᾶς πολίτης», ἀφορᾷ καὶ εἰς τὸν ἐν ἐνεργείᾳ Δήμαρχον, ὅταν οὗτος τυγχάνῃ ἄμα καὶ ὑποψήφιος;*

II.—*Ἐπὶ ἀποφατικῆς ἐπὶ τοῦ πρώτου ἐρωτήματος ἀπατήσεως ἐρωτᾶται: τὸ δικαίωμα τοῦ διατελοῦντος Δημάρχου καὶ ὄντος ἄμα ὑποψηφίου, ὅπως εἰσέρχεται εἰς τὸν τόπον τῆς ψηφοφορίας, τὸ ἀπορρέον ἐκ τοῦ διενεργουμένου ἐπὶ τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ ἄρθρου 62, καθιερῶν διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Νόμου ΑΨΘ' τῆς 30ῆς Μαρτίου 1883, καθ' ἣν «ὁ Δήμαρχος, ὡς ὑποψήφιος, δὲν δύναται νὰ ἐνασκήσῃ πύλοπροσώπως τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 31 τοῦ ΧΜΗ' Νόμου δικαίωμα»;*

III.—*Ἐν περιπτώσει καταφατικῆς ἀπατήσεως ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου ἐρωτήματος, ἦτοι ἐὰν διὰ τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ μνησθέντος Νόμου τῆς ἐπὶ τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ Δημάρχου ὄντος καὶ ὑποψηφίου ἐνασκήσεως τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 31 τοῦ ΧΜΗ' Νόμου δικαιωμάτων ἐνυπακούεται καὶ ἀπαγορεύουσιν τοῦ δικαίωματος ἀλλῆς εἰσόδου εἰς τὸν τόπον τῆς ψηφοφορίας τοῦ ἀπορρέοντος ἐκ τοῦ ἄρθρου 62, ἢ παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην εἰσόδος τοῦ Δημάρχου ὄντος ὑποψηφίου εἰς τὸν τόπον τῆς ψηφοφορίας ἀποτελεῖ πρᾶξιν ποινικῶς κολάσιμον;*

IV.—*Ὁ Δήμαρχος, ὑποψήφιος ὢν, ὑπάγεται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 87 τοῦ Ἐκλογικοῦ Νόμου ΑΧΜΗ' διὰ τὰς ἐπὶ ἐαυτοῦ ἐνεργείας;*

I.—*Ἡ ἀπαγορεύσις τοῦ ἄρθρου 62 ἢ περιλαμβάνουσα καὶ τὸν Δήμαρχον διὰ τῆς περιληπτικῆς φράσεως «καὶ οἱ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι» ἀνευδοιάτως ἀφορᾷ Δήμαρχον μὴ ὄντα ὑποψήφιον. Διότι, προκειμένου περὶ ὑποψηφίου Δημάρχου, τὸ δικαίωμα τῆς εἰσόδου εἰς τὸν τόπον τῆς ψηφοφορίας ἀπορρέει ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς ιδιότητος τοῦ ὡς ὑποψηφίου, ἀφοῦ ἡ ἀπαγόρευσις δὲν ἀφορᾷ τοὺς ἐνασκήοντας καθήκοντα, ἀλλὰ καὶ δικαιώματα ἐκ τῆς ιδιότητος αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων ἀπορρέοντα ἐν τῷ τόπῳ τῆς ψηφοφορίας. Τὸ ἀνευδοιάτως ὁρθεῖν τῆς ἐρμηνείας ταύτης ἀποδεικνύει τὸ ὅτι διὰ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἀπαγορεύεται ἡ εἰσόδος καὶ εἰς τοὺς στρατιωτικούς καὶ εἰς πάντα πολίτην. Ὅθεν, ἐὰν ἡ ἀπαγόρευσις ἀφώρα καὶ τοὺς ὑποψηφίους, ἔδει κατ' ἀνάγκην ν' ἀποφανθῇ τις ὅτι δύναται τῆς αὐτῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 62 ἀξιωματικοὶ καὶ πλῆται, καίτοι ὄντες ὑποψήφιοι βουλευταὶ, ἀπείργονταί τῆς εἰσόδου εἰς τὸν τόπον τῆς ψηφοφορίας*

II.—*Τὸ ἄρθρον 31 καθιεροῖ ὑπὲρ τοῦ ὑποψηφίου δικαίωμα ἐνασκήσεως πασῶν τῶν λειτουργῶν καὶ πάντων τῶν δικαιωμάτων ὅτινα ἀναγράφει ὁ Ἐκλογικὸς Νόμος ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ψηφοφορίας μέχρι πέρατος αὐτῆς καὶ ὢν πλείστα ἀπαριθμῇ τὸ ἄρθρον 31, τὰ λοιπὰ δὲ ἀναγράφει συλλήθδην διὰ τῆς περιληπτικῆς ἐκφράσεως «καὶ νὰ ἐνασκήσῃ πᾶν ἄλλο δικαίωμα ἐπιτροπεύοντων ὑπὸ τοῦ νόμου». Κατὰ τὸ ἄρθρον 31 τῶντι καθιεροῦται ὑπὲρ τοῦ ὑποψηφίου τὸ δικαίωμα τοῦ παρευρίσκεισθαι εἰς τὸν τόπον τῆς ψηφοφορίας νὰ συμπράττῃ εἰς ὅλας τὰς λειτουργίας καὶ τῆς διαλογῆς, προτείνων ἅμα καὶ πᾶσαν παρατήρησιν ἢ ἑστᾶσιν, ἐνῷ διὰ τοῦ ἄρθρου 62 ἀναγράφεται ἅπλως ὡς πρὸς τοὺς ἐξαιρουμένους τῆς ἀπαγορεύσεως*

αὐτοῦ ἁπλοῦν δικαίωμα εἰσόδου εἰς τὸν τόπον τῆς ψηφοφορίας. Τούτων οὕτως ἐχόντων, ὁ Νόμος ΑΨΘ' τοῦ 1883 διὰ τοῦ ἄρθρου 5 αὐτοῦ ἀποστερήσας τὸν διατελοῦντα Δήμαρχον, ὄντα ὑποψήφιον τῆς αὐτοπροσώπου ἐνασκήσεως τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 31 δικαιωμάτων, ἄτινα συνίστανται εἰς τὴν ἐνάσκησιν τοῦ συνόλου τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ ταύτῳ ἀναγραφόμενων πράξεων, οὐδαμῶς ἐστέρησεν αὐτόν καὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἄρθρου 62 ἀπορρέοντος δικαιώματος ἐλευθερίας εἰσόδου εἰς τὸν τόπον τῆς ψηφοφορίας, ἀφοῦ περὶ τοῦ ἄρθρου τούτου οὐδεμίαν ποιεῖται μείαν τὸ ἄρθρον 5ον τοῦ ΑΨΘ' Νόμου, μόνον δὲ ἀναγράφει ὡς πρὸς τὸν ὄντα Δήμαρχον καὶ ἅμα ὑποψήφιον ἀποστερήσιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἄρθρου 31. Ὅθεν ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 31 καὶ 62 τοῦ ΧΜΗ' Νόμου καὶ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ΑΨΘ' Νόμου προάγεται τὸ ἀκλόνητον συμπέρασμα ὅτι ὁ ὑποψήφιος ὢν Δήμαρχος μειοῦται τῶν λοιπῶν ὑποψηφίων μόνον κατὰ τὴν αὐτοπροσώπου ἐνάσκησιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 31 παρεχομένων δικαιωμάτων, οὐχὶ δὲ κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 62 παρεχόμενον παντὶ ὑποψηφίῳ δικαίωμα τοῦ ἀκωλύτου τῆς εἰσόδου ἐν τῷ τόπῳ τῆς ψηφοφορίας ἐφ' ὅσον δὲν ποιεῖται χρῆσιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 31 παρεχομένων τοῖς ὑποψηφίοις δικαιωμάτων.

III.—*Καὶ ὑποτιθεμένου, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ δευτέρου ἐρωτήματος ἀνωτέρω ἀπάντησιν, ὅτι τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ΑΨΘ' Νόμου καθήργησεν ὡς πρὸς τὸν Δήμαρχον ὄντα ὑποψήφιον οὐ μόνον τὰ δικαιώματα τὰ ἀπορρέοντα ἐκ τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ Ἐκλογικοῦ Νόμου, ἀλλὰ καὶ τὸ ἁπλοῦν δικαίωμα εἰσόδου εἰς τὸν τόπον τῆς ψηφοφορίας, τὸ ἐκ τοῦ ἄρθρου 62 ἀπορρέον, ἡ ἐνάσκησις τῶν δικαιωμάτων τούτων ἐναντίον τῆς ἀπαγορευτικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 παρέχει εἰς τὴν ἐπορευτικὴν ἐπιτροπὴν τὸ δικαίωμα τῆς ἀποβολῆς τοῦ οὕτως ἄνευ δικαιώματος εἰσπερχομένου εἰς τὸν τόπον τῆς ψηφοφορίας, οὐδαμῶς ὅμως ἀποτελεῖ ἡ παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ΑΨΘ' Νόμου ἐνάσκησις τῶν πρᾶξιν κολάσιμον ποινικῶς. Ὁ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν Νόμος ΧΜΗ' διέγραψε πότε ἡ παραβίασις τῶν διατάξεων τούτων ἀποτελεῖ ἁξιοποινὸν πρᾶξιν καὶ ὥρισε ρητῶς ἰδιαίτεραν ποινὴν δι' ἐκάστην παραβίαν. Ἀλλ' ὁ νόμος οὗτος οὐ μόνον οὐδόλως τιμωρεῖ τὴν ὑπὸ τοῦ ὑποψηφίου Δημάρχου εἰσόδον εἰς τὸν τόπον τῆς ψηφοφορίας, ἀλλὰ καὶ θεωρεῖ αὐτὴν ὡς δικαίωμα παντὸς ὑποψηφίου. Κατὰ πρῶτον, ἐ μεταξὺ 25 ἐτη ἐκδοθείς ΑΨΘ' Νόμος τοῦ 1883 ἐστέρησεν τὸν ὑποψήφιον Δήμαρχον τῆς αὐτοπροσώπου ἐνεργείας τῶν εἰς αὐτόν ὡς ὑποψήφιον ἀνηκόντων δικαιωμάτων, ἀλλ' ὁ νόμος οὗτος οὐδόλως προέβλεψε περὶ τιμωρίας τῶν μὴ τηρούντων τὰς διατάξεις αὐτοῦ ὑποψηφίων Δημάρχων, οὐδόλως δὲ εἶναι ὁρθεῖν νὰ ὑπαχθῇ ἡ παράβασις εἰς τὰς ποινικὰς διατάξεις τοῦ προηγουμένου ΧΜΗ' Νόμου, ὅστις ἐθεώρει αὐτὴν θεμιτὴν καὶ ἐπιτροπεύμεν. Ἐπομένως δὲν ὑπάρχει νόμος τιμωρῶν ποινικῶς τὴν περὶ τῆς πρόκειται παραβίαν. Ὅθεν καὶ ὑποτιθεμένου 5τι τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ΑΨΘ' Νόμου καθήργησεν τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 62 τοῦ ὁργανικοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν Νόμου δικαίωμα εἰς τὸν τόπον τῆς ψηφοφορίας τοῦ Δημάρχου ὄντος ὑποψηφίου, ἡ παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν αὐτοῦ εἰσόδος οὐδεμίαν ἐπάγεται ποινικὴν εὐθύνην, ἀφοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Συντάγματος καὶ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Ποιν. Νόμου, ποινὴ δὲν ἐπιβάλλεται ἄνευ Νόμου ὁρίζοντος προηγουμένως αὐτήν.*

IV.—*Ἐκ τῆς ὅλης οἰκονομίας τοῦ ἄρθρου 87 τοῦ Ἐκλογικοῦ Νόμου καὶ τῶν ἐπομένων αὐτῷ, ἐξάγεται ἀνευδοιάτως ὅτι αἱ διατάξεις αὐτῶν δὲν δύναται ν' ἀφορῶσιν εἰμὴ τὰς ὑπὲρ τρίτων ὑποψηφίων ἐνεργείας*

των ἐν τῇ ἀπαγορεύσει τεθειμένων προσώπων. Τοῦτο ἐξάγεται σαφῶς ἐκ τῆς ἀπλοῦς αὐτῆς παρατηρήσεως ὅτι οὐδὲ ἡδύνατο νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψει τὸ ἄθρονον τοῦτο περίπτωσιν τιμωρίας Δημάρχου διὰ τὴν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ὡς ὑποψήφιου ἐνέργειαν. Διότι τὸ ἄθρονον 87 περιλαμβάνεται ἐν τῷ ὁργανικῷ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν Νόμῳ ΑΧΜΗ', καθ' ἕτερον ἄθρονον τοῦ ὁποίου, ἦτοι τὸ ἄθρονον 6 δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ Δήμαρχος ἐν ἐνεργείᾳ ὡς ὑποψήφιος βουλευτῆς, τεθειμένος ἐν τῇ αὐτῇ κατηγορίᾳ μετὰ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ δικαστικῶν λειτουργῶν. Ἀφ' οὗ ἄρα, κατὰ τὸ ἄθρονον 6, οὔτε δημόσιοι ὑπάλληλοι, οὔτε δικαστικοὶ λειτουργοὶ, οὔτε δήμαρχοι δύνανται νὰ ἦναι ὑποψήφιοι βουλευταὶ, προδήλως ἡ ποινικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρου 87 δὲν ἡδύνατο νὰ διαλάβῃ περὶ τιμωρίας αὐτῶν, ὑποψηφίων ὄντων. Κατ' ἀκολουθίαν δὲ Δήμαρχος δὲν δύναται νὰ τιμωρηθῇ διὰ τὰς ὑπὲρ ἑαυτοῦ ὡς ὑποψήφιου ἐκλογικὰς ἐνεργείας. Καὶ ἦτο τοῦτο καὶ ἄμεσος καὶ ἀναπόδραστος συνέπεια τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτραπείσης τῷ Δημάρχῳ ἀδείας τῆς ὡς ὑποψήφιου παραστάσεως. Διότι, ἀφοῦ ἔ νόμος ἐπέτρεψεν αὐτῷ τὴν δημαρχικὴν ὑποψηφιότητα, δὲν ἦτο δυνατόν, τοῦλάχιστον ἐφ' ὅσον ὁρῶν δὲν ἀπηγόρευεν αὐτῷ, ὡς ἐγένετο διὰ τοῦ Νόμου ΑΨΘ' τοῦ 1883, ὅσον ἀφορᾷ τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοπροσώπου παραστάσεως κλπ ἢ νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῷ καὶ πᾶσαν ἐκλογικὴν παντὶ ὑποψηφίῳ ἐπιτρεπομένην ὑπὸ τῶν κειμένων νόμων ἐνέργειαν.

(1907) Κ. Κωνσταντόπουλος
Ν. Μπουφίδης
Ε. Λυκούδης
Α. Μουφερράτος
Γ. Ἀναστασόπουλος
Θ. Ἀγγελόπουλος Ἀθάνατος

† ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΠΑΦΡΑΓΚΟΣ

Ἀπεβίωσε κατὰ τὰς διακοπὰς συμπαθέστατον καὶ διακεκριμένον μέλος τοῦ δικηγορικοῦ σώματος δ' Ἀθανάσιος Παπαφράγκος. Μετὰ δόκιμον ὑπηρεσίαν ἐν ταῖς δικαστικαῖς τάξεσι, παρ' αἷς ἐξετιμήθη καὶ ἡ εὐμάθειά του καὶ ἡ νοημοσύνη του καὶ ἡ χρηστότης του, προσεκλήθη καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον διετέλεσεν ἡ ἀληθινὴ ψυχὴ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης διὰ συνετῆς, λογιζομένης, ἐν φωτεινῇ καίρᾳ κτηθείσης, καὶ ἀπὸ χρηστοῦ συνειδότος συνετελεσθείσης διαχειρίσεως τῆς ἀνατιθεμένης αὐτῷ γραμματείας τοῦ ὑπουργείου τούτου, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐγένετο ἐπὶ μακρὸν ὁ πραγματικὸς ἰθύνων τῶν δικαστικῶν τῆς χώρας πραγμάτων. Δύναται τις εἰπεῖν ἀσφαλῶς ὅτι δ' Ἀθανάσιος Παπαφράγκος ἐπλήρωσε τότε διὰ τῆς προσωπικότητός του τὴν θέσιν τοῦ γενικοῦ γραμματέως καὶ διέμρφωσεν αὐτὴν εἰς ἰδιαιτόν τῶν διευθύνσεων ἅμα καὶ βοηθείας τῆς ὑπουργικῆς ἐργασίας, ὅστις οὐδὲ νὰ λησμονηθῇ, οὐδὲ νὰ ἀναπληρωθῇ εὐχερῶς δύναται. Ὑπηρετήσας ὡς γενικὸς γραμματεὺς ὑπὸ μέγα καὶ ἰσχυρὸν τότε πολιτικὸν κόμμα, δὲν ἔλειψε νὰ κριθῇ ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων ὡς ἐπαρκῶς εἰς πολιτικὰς ἀνάγκας, ἀλλ' εἶναι ἐπίσης βέβαιον ὅτι, ὅταν δ' Α. Παπαφράγκος ἀπεσύρθη πλεόν τῆς ἐνεργείας ἐν τῷ ὑπουργείῳ ἐργασίας καὶ κατέπαυσεν ἢ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀντίδρασις, γενικῶς ἀνεγνωρίσθη ὅτι ὡς ἐπιδειξίωτατος οἰκοστροφὸς διήλθε διὰ τῶν συμπληγμάτων τῆς ἀπαιτητικώτερας τότε πολιτικῆς τὴν δικαστικὴν ναῦν ἀπὸ εὐσυνειδήτου προθέσεως ὑπηρεσίας τῆς Δικαιοσύνης, καὶ βεβαιότατον ὅτι πολλὰκις ἡ συνειδήτου αὐτοῦ διευθύνσις, ἂν δὲν τὴν ἀπήλλαξεν ὀλοτελῶς, τοῦλάχιστον τὴν ἐπροφύλαξεν ἀπὸ υπερβολικῶν πρὸς ἐκείνας

συγκρούσεων. Τοῦτο εἶναι τῷ ὄντι ἀρκετὸν διὰ τὸν νεκρὸν συνάδελφον. Ἐν τούτοις τὰ ἐτη παρήλθον καὶ δ' Ἀθ. Παπαφράγκος κατετάχθη ὀριστικῶς ἐν τῷ δικηγορικῷ σταδίῳ καὶ ἰδίῳ ἐν τῷ ποινικῷ κλάδῳ, ἐν τῷ ὁποίῳ διεκρίνετο διὰ τὴν λεπτὴν καὶ ὀσφελὴ ἀντίληψιν τῶν κατ' αὐτὸ θεμάτων καὶ ζητημάτων, τὰ ὁποῖα διεπραγματεύετο ἐν τοῖς ἀκροατήροις μὲ τὴν προσιδιάζουσαν αὐτῷ προφορὰν, τὰς συνήθεις αὐτῷ κινήσεις τοῦ σώματος καὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τὰς διαρκεῖς σχεδὸν καὶ διὰ τοῦ συνήθους αὐτῷ μειδιήματος ἐμβυχομενὰς ἀποστροφὰς πρὸς τὸ ἀκροατήριον, τοῦ ὁποίου ἐκράτει ἀσπὴ τὴν προσοχὴν οὐ μόνον διὰ τῶν λόγων του, ἀλλὰ καὶ τῆς πρὸς αὐτὸ ἐστραμμένης στάσεως τοῦ σώματος. Τὸν ἐπιστήμονα ἐνῆλλασεν δ' Ἀθ. Παπαφράγκος πρὸς τὸν κοινωνικὸν ἄνθρωπον διὰ τῆς ἐν κοθήμεριναῖς ὁμιλίαις εὐγενείας τοῦ ἥθους καὶ τῆς εἰλικρινοῦς προσηνείας πρὸς μὴλίλους καὶ νεώτερους, ἡ ὁποία ἐξησφάλισεν αὐτῷ καὶ ἐν ζωῇ τὴν γενικὴν συμπάθειαν καὶ ἐν τῷ θανάτῳ ἀληθὲς ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ του κένθος, διατρανωδὲν ἐν τῇ κοσμοδορίᾳ κηδεῖα του

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Περὶ τοῦ προδικαστικοῦ θεσμοῦ τῶν ἀλλοδαπῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν ἐν Ἑλλάδι. Μελέτη ἰδιωτικοῦ διεθνoῦς δικαίου ὑπὸ Μιχαὴλ Μ. Ἐπιφανοῦς διδάκτορος τοῦ δικαίου.

Ἐπιμελημένη καὶ ἀπολύτως ἔμπειρος μελέτη ἐπὶ τοῦ πρακτικωτάτου ζητήματος τῆς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ποστωπικότητος τῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν, αἱ ὁποῖαι πᾶν δικαίως θεωροῦνται ὡς ὁ κυριώτατος μοχλὸς κοινωνικῆς ὑπὲρ τὰς ἀτομικὰς βλίψεις προόδου καὶ διὰ τῶν ὁποίων συνετελέσθησαν τὰ ἐν τῇ βιομηχανίᾳ, συγκοινωνίᾳ καὶ ἐν παντὶ κλάδῳ τῆς ἀνθρωπίνης ἐργασίας μεγάλα σύγχρονα ἔργα. Ἐκείνο τὸ ὁποῖον δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ ἰδιαιτέρως ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ εἶναι ὅτι αὕτη ἀποτελεῖ παράδοξον ἐξαιρέσιν ἀποπειρας ἀναστηλώσεως θεσμοῦ, τοῦ ὁποίου καὶ ἡ μνήμη αὐτῇ σχεδὸν ἀπωλείσθη ὑπὸ τὸ βαθεῖον πνεῦμα τῆς εἰκονικότητος, τὸ ὁποῖον διαπνέει τὴν ἐθνικὴν ζωὴν. Ἡ μελέτη αὕτη ὑπεβλήθη ὡς ἐναίσιμος ἐπὶ διδασκαρίᾳ διατριβῇ ὑπὸ τοῦ ἐθνουσιώδους διδάκτορος. Δὲν πιστεύομεν ὅτι ὁ ζῆλος αὐτοῦ θὰ κατορθώσῃ νὰ ἀνεγείρῃ ἀπὸ τῆς λήθης τὴν ἀτυχῶς ἐγκαταλειφθεῖσαν ἀκαδημαϊκὴν ἐορτὴν. ἡ ὁποία ἡδύνατο νὰ χορηγηθῇ ὡς σωστής φραγμὸς κατὰ τῆς δσμηματικῆς ὑπερχειλίζουσας ἡμιμαθείας, ἀλλ' οὐχ ἦττον δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ σημειώσωμεν τὴν εὐγενὴ ἀπόπειραν ὡς ἀπαρχὴν εὐσιώδους μέλλοντος διὰ τὸν νεκρὸν καὶ εὖλεπιν ἐπιστήμονα.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 1437 (1906) ἀποφάσει τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν τῇ δημοσιευθείσῃ ἐν τῷ προηγούμενῳ ὑπ' ἀριθ. 17 φύλλῳ, κατὰ τυπογραφικὸν λάθος ἐσημειώθη ἡ χρονολογία τοῦ προγενεστοῦ Νόμου περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων 1856 ἀντὶ 1836. Εἰναι ἀναγκαῖα διόρθωσις πρὸς ἄρσιν τῆς συγχύσεως, ἥτις δύναται νὰ ἐπέλθῃ τοῦ Νόμου τοῦ 1836 πρὸς τὸν νεώτερον Νόμον τοῦ 1856, πρὸς ὃν γίνεται διάκρισις ἐν τῇ ἀποφάσει.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Νέαι Ἰδέαι»
Ὅδε Λαοκόφου ἀριθ. 196

σεως, ούτε αποτελεί άποδοχὴν τῶν αποφάσεως τούτων ἢ ἐνάσκησις ἐφέσεως κατ' αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιόντων καὶ ἡ παραίτησις ταύτης ὑπὸ τούτων, διότι ματαία ἐστίν, ὡς εἴρηται, ἡ ἐφεσις, ἡ δὲ παραίτησις αὐτῆς δὲν ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ άποδοχῆς τῶν αποφάσεων, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ κοινοποιηθέντος περὶ τούτου δικογράφου, οὔτε δύναται νὰ στηριχθῇ ἀπαράδεκτον κατὰ τῆς αὐτῆς αἰτήσεως ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἐνησχέθη πρότερον καὶ ἑτέρα ἐφεσις κατὰ τῆς δευτέρας τῶν προσβαλλομένων αποφάσεων, τῆς ἐπιβαλλούσης ὅρκον, καὶ ἀπερρίφθη ἡ ἐφεσις αὕτη, διότι τοῦτο ἀναπόδεικτον ἐστὶ, μὴ προσαγομένης ἐν τῇ δικογραφίᾳ αποφάσεως ἀπορριπτύσης τοιαύτην ἐφῆσιν (*).

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 351 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅρκος ἐπακτὸς ἐπιτρέπεται ἐν πάσῃ τῆς δίκης στάσει καὶ ἂν ἄλλαι ἀποδείξεις ὑπάρχουσιν, ὁ ὅρκος δὲ οὗτος κατισχύει προτιμώμενος τοῦ δικαστικοῦ, διότι κατὰ τὰ ἄρθρα 352 καὶ 381 τῆς αὐτῆς Δικονομίας μόνον ὁ ἐπακτὸς ὅρκος ἀντεπάγεται, καὶ ἐντεῦθεν ἔχει ὁ ἐνάγων ἐννομον συμφέρον καὶ δικαίωμα ἐν περιπτώσει ἀντεπαγωγῆς νὰ δεχθῇ καὶ δώσῃ αὐτὸν, ὡς δ' ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐφεσίμων τῶν ἀναιρεσιόντων προτάσεων, ἐφ' ὧν ἐξεδήθη ἡ δευτέρα τῶν προσβαλλομένων αποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 903, οὔτοι ρητῶς ἐπήγαγον ὅρκον τοῖς ἀναιρεσιβλήτοις ἐπὶ τοῦ ταχθέντος εἰς βάρος αὐτῶν θέματος ἀποδείξεως, πλὴν τὸ δικάσαν πρωτοδικεῖον ἐκτιμῆσαν τὰς προσκομισθείσας ἀποδείξεις, ἐπέβαλε διὰ τῆς αποφάσεως αὐτῆς ἀνακληρωτικὸν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου εἰς τοὺς ἀναιρεσιβλήτους ὅρκον, ἀλλ' οὕτως ἀποφηνάμενον καὶ μὴ ἐπιβαλὼν τὸν ἐπαχθέντα, ὡς εἴρηται, ὅρκον παρεβίβασε τὰς προπαρατεθείσας οὐσιώδεις τῆς Πολ. Δικονομίας διατάξεις, τοῦτο δὲ κατὰ τὸ ἄρθρ. 201 καὶ 807 § 5 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.

* Ἀριθ. 451 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΑΙΛΑΔΗΣ

Ἐλλειμμα σταφιδιοποθηκαρίου. - οὐ πόρος σταφιδικῆς Τραπεζῆς. - ἀναιτιολόγητον ἐπὶ ἰσχυρισμοῦ ἐκτὸς προδικασίας. - διαχειρίδις ἀποθηκαρίου. - ἐξέλεγκξις ὑπουργοῦ. - διοικητικὴ ἀπόφασις. - οὐ τύπος ἐκτελέσεως. - προσβολὴ κατ' ἐκτελέσεως κατὰ Νόμον ΥΛΣΤ'. - προθεσμία καὶ τρόπος.

Ἐπειδὴ ὁ Νόμος ΒΦΠΓ' τοῦ 1899 ἄρθρ. 12 καὶ τὸ περὶ συστάσεως σταφιδικῆς Τραπεζῆς καταστατικὸν ἄρθρον 4 δὲν καταλέγει μεταξὺ τῶν πόρων αὐτῆς καὶ τὰ ὀφειλόμενα πρὸς τὸ Δημόσιον ὑπὸ τῶν ἀποθηκαρίων τῆς σταφίδος κατὰ τὸν Νόμον ΒΥΚΕ' τοῦ 1896, ἄρθρ. 14 καὶ 15, ἐνεκα προκύψαντος κατὰ τὴν ἐξέλεγκξιν τῆς διαχειρίσεως τῶν ἐλλείμματος, ἐξευρεθέντος μετὰ τὸν Νόμον ΒΦΠΓ' καὶ τὴν σύστασιν τῆς Σταφιδικῆς Τραπεζῆς, τούναντιον σαφῶς μάλιστα ὀρίζεται διὰ τοῦ

(*) Καὶ ἐὰν τάχα ἀποδεικνύετο τοιαύτη ἀπόρριψις, θὰ μετεβάλλοντο τὰ πράγματα ; Ἀπολύτως ὄχι. Ὡστε καλὸν θὰ εἶναι νὰ γίνεται προσοχὴ εἰς τὰς αἰτιολογίας.

ἄρθρου 40 τοῦ νόμου τούτου διὰ αἱ διατάξεις τοῦ καταργουμένου δι' αὐτοῦ Νόμου ΒΥΚΕ' διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ, ὡς πρὸς τὰς ἐν γένει σχέσεις τὰς ἐξ αὐτοῦ παραχθείσας, τοῦτο δὲ δεχθὲν καὶ τὸ δικάσαν ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης αποφάσεώς του, ὀρθῶς τὰς μνημονευθείσας διατάξεις τῶν Νόμων ΒΦΠΓ' καὶ ΒΥΚΕ' ἡρμήνευσε καὶ ἐφῆρμονεν.

Ἐπειδὴ τὸ ἀναιτιολόγητον τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀναιρεσιόντος, ὅτι τὸ καταλογισθὲν αὐτῷ ἔλλειμμα προέκυψεν ἐκ διαχειρίσεως μεταγενεστέρως τοῦ Νόμου ΒΦΠΓ', ἀντικείμενον προφανῶς εἰς αὐτὴν τὴν βάσιν τῆς ἀνακοπῆς του, τυγχάνει ἀπορριπτέον καὶ τὸ ἀναιτιολόγητον ἄρα αὐτοῦ δὲν καθιστᾷ ἀναιρετέον τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ ὀρίζοντος τοῦ ἄρθρ. 14 τοῦ ΒΥΚΕ' Νόμου, ὅτι ἡ διαχείρισις τῶν ἀποθηκαρίων ἐξελέγχεται ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἀποφαίνεται περὶ ταύτης ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ἔπεται ὅτι ἐξ οἰουδήποτε λόγου καὶ ἂν προέκυψε τὸ ἔλλειμμα, ἀρμόδιος πρὸς ἐξέλεγκξιν καὶ καταλογισμὸν αὐτοῦ εἶναι ὁ ὑπουργὸς οὐδεμίαν δ' ἐφαρμογὴν ἔχουσιν οἱ νόμοι περὶ συστάσεως Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ ὁ λογιστικὸς, μὴ ἀναφερομένου ὡς πρὸς τοῦτο εἰς τὰς διατάξεις αὐτῶν τοῦ ρηθέντος Νόμου ΒΥΚΕ', ἀπορριπτεῖται ἄρα εἰς οἱ ἐπὶ ἐναντίων προϋποθέσεων ἐρειδόμενοι ἀναιρέσεως λόγοι.

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν ἐφετεῖον διὰ τῆς 7ης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης αποφάσεώς του, ἡτιολογημένως ἀπέρριψε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιόντος ὅτι ἄκυρος ἡ ὑπουργικὴ ἀπόφασις μὴ ἐκδοθεῖσα ἐν ἐνόματι τοῦ Βασιλέως, οὐδὲ κηρυχθεῖσα ἐκτελεσθῇ διὰ τῆς περιαφῆς τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως.

Ἐπειδὴ τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ ΥΛΣΤ' Νόμου ὀρίζοντος ὅτι πᾶσα ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ προγράμματος τοῦ πλειστηριασμοῦ πρέπει νὰ γείνη ἐντὸς ὁρισμένης προθεσμίας, πᾶσα δὲ μεταγενεστέρως ἄκυρότης προτείνεται ἐπίσης δι' ἀνακοπῆς ἐντὸς ὁρισμένης προθεσμίας, ἔπεται ὅτι μόνον διὰ τῆς ἀνακοπῆς δύνανται νὰ προσβληθῶσιν αἱ πράξεις τῆς κατὰ τὸν Νόμον ΥΛΣΤ' ἐκτελέσεως, τοῦτο δὲ δεχθὲν καὶ τὸ ἐφετεῖον, ὀρθῶς τὸ ἄρθρ. 31 τοῦ ρηθέντος νόμου ἡρμήνευσεν.

Ἐπειδὴ, κατὰ ταῦτα, δὲν ἦτο ὑπόχρεων τὸ ἐφετεῖον νὰ ὀρίσῃ ἐν τῇ ἀπόφασί του τοὺς ἀπορριφθέντας κατὰ τῆς ρηθείσης ἐκτελέσεως λόγους, ὡς μὴ περιεχομένους ἐν τῇ ἀνακοπῇ, διότι οἰοῖσθαι καὶ ἂν ἦσαν ἐτύγχανον πάντως ἀπορριπτεῖται μὴ περιεχόμενοι ἐν τῇ ἀνακοπῇ.

* Ἀριθ. 452 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΑΙΛΑΔΗΣ

Δῆμος. - χωροστάθμησις πόλεως. - ζῆμια οἰκίων ἐν ἐγκεκριμένῳ σχεδίῳ.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν Δημοτικὸν Νόμον ἄρθρ. 18 ἐδάφ. 5', ἄρθρ. 119 ἐδάφ. 10, Β. Διάταγμα 3ης Ἀπριλίου 1833 ἄρθρ. 2 ἐδάφ. 10, περὶ σχηματισμοῦ καὶ τῆς ἀρμοδιότητος τῆς ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματείας, δικαιοῦνται μὲν οἱ Δήμοι νὰ

χωροσταθμισάσι τὰς ὁδοὺς τῶν πόλεων, ἀλλ' ἂν ἐκ τούτου ἐπῆλθε ζημία εἰς τοὺς παροδίους ιδιοκτῆτας οἰκῶν, τοὺς δυνάμει τοῦ ἐγκεκριμένου σχεδίου τῆς πόλεως οἰκοδομήσαντας, ὀφείλουσι πάντως ν' ἀποζημιώσωσιν αὐτοὺς διὰ τὴν ἐκ τῆς χωροσταθμίσσεως ἐπελθοῦσαν αὐτοῖς ζημίαν, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν Ν. 25 § 10 Πανδ. 39.2, Ν. 61 Πανδ. 50.17, κατ' ἀκολουθίαν τὸν ἀντικείμενον δεχθὲν τὸ δικάσαν ἐφετεῖον, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφῆρμωσε τοὺς μνημονευθέντας νόμους καὶ ἀναιρετέα ἐστὶν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 453 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Μεταλλεῖον. - παραχώρησις. - μέρισμα Δημοσίου 5 0/0. - ἐπιβολὴ εἰσπράξεως εἰς χρυσόν. - ἰσχύς ἀπὸ ἐπιβαλόντος νόμου.

Ἐπειδὴ, ὡς δέχεται τὸ ἐφετεῖον, τὸ ἀναιρεσί-
κλητον Δημόσιον τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ ὡς ιδιοκτῆτῃ τῆς γῆς καὶ διὰ τῆς πράξεως τῆς παραχώρησεως τῇ ἀναιρεσειούσῃ τοῦ μεταλλείου ὠρισμένον μέρισμα 5 0/0 ἐπὶ τοῦ μεταλλεύματος τοῦ ἔτους 1892, κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Νόμου ΧΨ' τῆς 22 Αὐγούστου 1861 περὶ μεταλλείων, εἰσέπραξεν εἰς χρυσόν, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Νόμου ΒΡΠΕ' τῆς 22 Δεκεμβρίου 1892, καθ' ὃ ὁ φόρος καὶ τὰ δικαιώματα ἐπὶ τῶν μεταλλείων βεβαιοῦνται μὲν εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια, ἀλλ' εἰσπράττονται εἰς χρυσόν, ἐφ' ὅσον δὲν ἐβεβαιώθησαν πρὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ καὶ ἀνάγονται εἰς χρῆσιν τοῦ 1892 καὶ ἐφεξῆς. Πλὴν ἡ διὰ τοῦ νόμου τούτου ἐνεκα τῆς ἐπὶ πλέον διαφορᾶς τοῦ χρυσοῦ γενομένη αὐξήσις τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ 5 0/0 τοῦ μέρισματος, μόνον ὑπὲρ τοῦ ιδιοκτήτου Δημοσίου, ἀποτελεῖ φόρον, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 59 τοῦ Συντάγματος οὐδεὶς φόρος ἐπιβάλλεται οὔτε εἰσπράττεται, ἐὰν προηγουμένως δὲν ψηφισθῇ παρὰ τῆς Βουλῆς καὶ κυρωθῇ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ὥστε ὁ εἰρημένος Νόμος ΒΡΠΕ', ὅστις κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 αὐτοῦ, ἐφαρμόζεται ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως καταχωρίσεώς του, γενομένης τῇ 30 Μαΐου 1893, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιβάλλῃ τὸν ἀνωτέρω φόρον διὰ χρόνον προγενέστερον αὐτοῦ, ἥτοι ἐν προκειμένῳ διὰ τὸ ἔτος 1892, καὶ ἡ εἰρημένη διάταξις τοῦ ἄρθρου 1 αὐτοῦ περὶ εἰσπράξεως εἰς χρυσόν, δηλ. ἐπὶ πλέον τοῦ ὠρισμένου ποσοῦ 5 0/0 τοῦ μέρισματος τοῦ ἔτους 1892, ἀντικειμένη εἰς τὴν ἀνωτέρω διάταξιν τοῦ Συντάγματος, οὐδεμίαν ἔχει ἰσχύον. Τὸ ἐφετεῖον ἄρα, ἐφαρμόσαν τὴν διάταξιν ταύτην καὶ θεωρήσαν νόμιμον τὴν γενομένην εἰς χρυσόν εἰσπραξίν τοῦ μέρισματος 5 0/0, ψευδῶς ἡρμήνευσε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ Συντάγματος, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασίς του ὑπὸκειται εἰς ἀναιρέσιν, δυνάμει τῶν ἄρθρ. 201 καὶ 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας* ὅθεν βάσιμος ἡ αἰτήσις (*).

(*) Ἀρκούντως παράδοξα. Αὐτὸς ὁ Νόμος ΒΡΠΕ' ὁ διατάξας τὴν εἰς χρυσόν πληρωμὴν συμπληροῖ ὅλας τὰς ὑπὲρ τοῦ νομίμου τῆς φορολογίας εὐχὰς καὶ ἐπιθυμίας τῆς ἀποφάσεως.

Ἀριθ. 454 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Ἀξιωματικοὶ μονίμου στρατοῦ καὶ ἐφεδρείας ἐν ἀποστρατεία. - βοήθημα ἐκ τοῦ μετοχικοῦ ταμείου. - κλήσις εἰς ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν. - παῦσις βοηθήματος.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ Νόμου ΧΟΔ' τῆς 8 Ἀπριλίου 1861 περὶ συστάσεως ταμείου τῶν ἀποστράτων ἀξιωματικῶν, χορηγεῖται βοήθημα ἐν εἴδει μερίσματος εἰς τοὺς τεθέντας εἰς ἀποστρατεῖαν ἀξιωματικοὺς τοῦ μονίμου στρατοῦ καὶ τῆς ἐφεδρείας. Ἐκ τῆς διατάξεως δὲ ταύτης καὶ τῶν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Νόμου τούτου, καθ' ὃ, λόγῳ συμφερέων ὑπὲρ τοῦ ταμείου τῶν ἀποστράτων, κρατοῦνται κατὰ μῆνα ἐκ τοῦ μισθοῦ ὅλων τῶν ἐν ἐνεργείᾳ, διαθεσιμότητι καὶ ἀργίᾳ ἀξιωματικῶν τοῦ μονίμου στρατοῦ καὶ τῆς ἐφεδρείας τρεῖς δραχμαὶ δι' ἐκάστην μετοχὴν, καὶ τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ Νόμου ΑΦΛΗ' τῆς 28ης Μαΐου 1887 περὶ καταρτισμοῦ στελέχους ἀξιωματικῶν τῆς ἐφεδρείας τοῦ κατὰ ξηρὰν στρατοῦ, καθ' ὃ ὁσάκις οἱ ἐφεδροὶ ἀξιωματικοὶ καλοῦνται, ὅπως μετάσχουσιν τῶν ἀσκήσεων ἢ ἄλλης ὑπηρεσίας, δικαιοῦνται εἰς τὸν αὐτὸν μισθὸν καὶ λοιπὰς ἀποδοχὰς, τὸν κεκανονισμένον διὰ τοὺς ὁμοιοβάθμους ἀξιωματικοὺς τοῦ ἐνεργοῦ στρατοῦ, ἀπολαύουσι δὲ τῶν αὐτῶν δικαιωμάτων ὧν καὶ οἱ τελευταῖοι οὗτοι, καθίσσον ἀφορρὴ τὴν εἰς ἀποστρατεῖαν μετάθεσιν των, σαφῶς προκύπτει ὅτι εἰς μέρισμα δικαιοῦνται οἱ ἐν ἀποστρατεία διατελοῦντες ἀξιωματικοί, ὥστε προϋπὸθεσις τῆς υποχρεώσεως τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου τοῦ κατὰ γῆν στρατοῦ, ἀποτελεσθέντος διὰ τῆς συνενώσεως ὅλων τῶν προϋπαρχόντων ταμείων διὰ τοῦ Νόμου ΣΕ' τῆς 17 Ἀπριλ. 1867. πρὸς παροχὴν μερίσματος. ἐστὶν ἡ κατάστασις τῆς ἀποστρατείας, ἥτις παύει ὅταν διὰ Βασ. Διατάγματος, κατὰ τὸν εἰρημένον ΑΦΛΗ' τοῦ 1887 Νόμον, καλοῦνται οἱ ἀποστράτοι εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν, ὡς ἐφεδροὶ ἀξιωματικοὶ λαμβάνοντες τότε τὸν μισθὸν τῆς ἐνεργείας ὑποκείμενον εἰς κράτησιν ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου. Ἐν προκειμένῳ ἄρα τὸ ἐφετεῖον, συμφώνως πρὸς τοὺς εἰρημένους νόμους, ἀπερήνατο ὅτι οὐκ ἐστὶ βάσιμος ἡ ἀγωγή τοῦ ἀναιρεσιέντος, δι' ἧς αἰτεῖται παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Μετοχικοῦ Ταμείου μέρισμα ἀπὸ τῆς 11 Μαρτίου 1897 μέχρι 5 Φεβρουαρίου 1900, λόγῳ ὅτι λοχαγὸς ὢν ἐν ἀποστρατεία ἐκλήθη κατὰ τὴν ἐπιστράτευσιν διὰ Β. Διατάγματος, δυνάμει τοῦ Νόμου ΑΦΛΗ' τοῦ 1887, ὡς ἀξιωματικὸς τῆς ἐφεδρείας καὶ κατετάχθη εἰς τὸ αὐθόρκατον 1ον πεζικὸν τάγμα, εἰτα δὲ ἀπεσπάσθη εἰς τὸ 3ον Ἀρχηγεῖον τοῦ στρατοῦ καὶ μετέπειτα ὡς ἀντεισηγητὴς εἰς τὸ Εὐν Στρατοδικεῖον. Ὅθεν μὴ βάσιμος ἡ αἰτήσις.

Ἀριθ. 455 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΑΣ

Συναλλαγματική. - προσδοκᾶ πληρωμὴς εἰς τραπεζικὰς ἐπιταγὰς. - μὴ ἀποδοχὴ καὶ διαμαρτυρία. - ἰσχυρισμὸς ἀνευ προδικασίας.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται, ὅτι ὁ ἐνάγων καὶ ἡδη ἀναιρεσιῶν ἡξίωσε νὰ

πληρώση τὰς ὑπ' αὐτοῦ ἀποδεχθεῖσας συναλλαγματικές εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον τράπεζαν κομιστριαν τούτων, οὐχὶ διὰ τοῦ ἐν αὐταῖς ἀναφερομένου νομίσματος ἀλλὰ διὰ χρηματικῶν ἐπιταγῶν (chèques), νομίμως ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν καὶ δὲν ἐθεώρησεν ὑπόχρεων εἰς ἀποζημίωσιν τὴν τράπεζαν μὴ δεχθεῖσαν τὴν προσφορὰν καὶ διαμαρτυρήσασαν τὰς συναλλαγματικές κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πληρωμῆς. Κατὰ τὸ ἀρθρ. 143 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου, ὁ περ καθιεροῖ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ ἀστικού δικαίου, ὅτι «ἡ νομίμως συναφθεῖσα σύμβασις ἀποτελεῖ νόμον μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων» καὶ ὅτι «ὁ δανειστής δὲν ὑποχρεοῦται νὰ δεχθῇ εἰς ἐξόφλησιν ἕτερον ἀντικείμενον τοῦ συμφωνηθέντος» ἡ συναλλαγματική πρέπει νὰ πληρωθῇ διὰ τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων νομισμάτων, ἢ νομισμάτων τῆς τρεχοῦσης ἀξίας, κατὰ δὲ τὰ ἀρθρα 161 καὶ 162 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ὁ κομιστής τῆς συναλλαγματικῆς ὀφείλει νὰ ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πληρωμῆς καὶ μὴ πληρωθεὶς νὰ συντάξῃ διαμαρτυρικὸν ἐπὶ πληρωμῇ, ὅπως διατηρήσῃ τὰ δικαιώματά του, ὁ δ' ἐνεργήσας οὕτω κομιστής τῆς συναλλαγματικῆς οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν εἰς ἀποζημίωσιν ἔχει ἂν ἐκ τῆς διαμαρτυρίας ἐμειώθῃ ἡ ἐμπορικὴ πίστις τοῦ ὑποχρέου εἰς πληρωμὴν καὶ ἀπορρίπτει οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι τῆς ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ νομίμως ἀπέρριφθῇ, ὡς ἀπαράδεκτος, ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ λόγος ὅτι καὶ ἂν προσεφέρετο νὰ πληρώσῃ τὰ ὀφειλόμενα εἰς τὸ κυκλοφοροῦν νόμισμα σὺν τῇ νομισματικῇ διαφορᾷ, ἡ ἐναγομένη θὰ ἤρνετο, ὡς μὴ ἐμπειρεχόμενος εἰς τὴν ἀγωγὴν, συνδρά τῷ ἀρθρῳ 533 § 3 καὶ 4 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ 158 § 1 τῆς αὐτῆς.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ πληρωμὴ τῶν συναλλαγματικῶν συμφωνηθῇ νὰ γείνη καὶ δι' ἐπιταγῶν ὅπως ἐπὶ Παρισίων, ὡς μὴ ἐμπειρεχόμενος ἐν τῇ ἐπίδικῳ ἀγωγῇ, δὲν δύναται νὰ στηρίξῃ λόγον ἀναιρέσεως, διότι στερεῖται προδικασίας καὶ ἐπομένως τὸ ἀναιτιολόγητον περὶ τούτου εἶναι ἐκποσιῶδες (*).

*Αριθ. 456 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ
Σύμβασις μεταξὺ ἀπόντων. - τόπος δυσχερο-
τήσεως.

Ἐπειδὴ αἱ συμβάσεις καταρτίζονται διὰ τῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συμπώσεως τῶν βουλήσεων τῶν μερῶν, αἵτινες δηλοῦνται ἐκατέρωθεν τοῦ μὲν προτεινόντος, τοῦ δὲ ἀποδεχομένου τὴν πρότασιν, καὶ ἐπὶ μὲν παρόντων ἀπ' εὐθείας, ἐπὶ δὲ ἀπόντων δι' οἰκουδὴποτε μέσου προσφόρου πρὸς διαδίδασιν τῆς βου-

(*) Ἀπλὴ ὑπεφυγὴ. Ἡ προβολὴ τοῦ κατὰ συμφωνίαν δυνατοῦ πληρωμῆς εἰς ἐπιταγὰς ἐπὶ Παρισίων ἀπετέλει αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐν ταῖς συναλλαγματικαῖς ἀναφερόμενον (διὰ τῆς συμφωνίας καθοριζόμενον) νόμισμα, ὥστε δὲν βλέπομεν κατὰ τι δὲν περιείχετο ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ κατὰ τι ἀπεκλείετο ἐξ αὐτῆς τῆς κατὰ τὴν ἐρέσιμον ἀποφασιν ἐκτιμήσεως αὐτῆς, ὥστε νὰ τύχῃ τῆς ἐπὶ ἀπαράδεκτῳ ἀπορρίψεως.

λήσεως (ἀγγέλου, μεσίτου, ἐπιστολῆς Νομ. 1 § 2, Νομ. 2 Πανθ. 2.14, Ν. 2 § 2 Πανθ. 44.7), ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι ἐπὶ τῆς μεταξὺ ἀπόντων συναπτομένης συμβάσεως, αὕτη τελειοῦται ἐν ᾧ χρόνῳ καὶ τόπῳ ὁ λαβὼν τὴν πρότασιν ἐδήλωσεν ἐξωτερικῶς κατὰ τρόπον ὀριστικὸν τὴν περὶ ἀποδοχῆς βούλησίν του, ἥτοι διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ καταλλήλου πρὸς διαδίδασιν ταύτης μέσου, μὴ προσπατιουμένου κατὰ τὸν νόμον, ὅπως περιέλθῃ τῷ προτεινάντι ἢ εἰς γνῶσιν αὐτοῦ, ἢ ἀποδοχῇ τῆς προτάσεώς του· ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου δεχθὲν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ἡ μεταξὺ τῶν ἀναιρεσιόντων ἀγοραστῶν καὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πωλητοῦ περὶ ἀγοραπωλησίας καυσούλων συμφωνία ἐτελέσθη ἐν Κερκύρα, ὅπου λαβὼν οὕτως τὴν περὶ ἀγορᾶς δι' ἐπιστολῆς ἐξ Ἀθηνῶν διατυπωθεῖσαν πρότασιν ἐκείνων ἀπήντησε δι' ἐπιστολῆς σταλείσης πρὸς τοὺς ποιήσαντας τὴν εἰρημένην πρότασιν, ὅτι ἀποδέχεται αὐτήν, ὁρθῶς τὰς μνημονευθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος ἐλέγχεται ἀδόσιμος.

*Αριθ. 457 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

*Ἐπίτροποις μαρτυρικῶν ἀποδείξεων. - μὴ προσβολὴ ἀποφάσεως. - κρίσις περὶ ὑπάρξεως ὁμορροῦθμου ἐταιρίας. - ἔμμεδος ὀννεκδοχὴ ὑπάρξεως ὁμορροῦθμου. - ἐκτίμησις ἐγγράφων. - λήψις ὑπ' ὄψιν ἐν δυνάμει. - ἰσχυρισμὸς περιστὸς ἐκ παραδοχῆς προηγουμένου.

Ἐπειδὴ οἱ λόγοι ἀναιρέσεως, οἱ ἀναγόμενοι εἰς τὸ μέσον τῶν μαρτύρων, ὡς κακῶς ἐπιτραπὲν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον κατὰ τῶν ἀναιρεσιόντων πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ θέματος περὶ ὑπάρξεως ὁμορροῦθμου ἐταιρίας μεταξὺ τοῦ Ν. Γ*** καὶ τοῦ Α. Π***, ἐλέγχονται ἀπορρίπτει, διότι αἱ μὲν προσβαλλόμεναι 2685 καὶ 3087 ἀποφάσεις τοῦ πρωτοδικείου οὐδαμῶς σκέπτονται περὶ τοῦ μαρτυρικοῦ μέσου, ἀλλὰ διαταχθείσης ἤδη διὰ τῆς προεκδοθείσης 9139 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ πρωτοδικείου μαρτυρικῆς ἀποδείξεως περὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος, προβαίνουν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν διεξαχθεῖσων μαρτυριῶν, ἢ δὲ 9139 ἀφάσεις, ἢ τοὺς μάρτυρας ἐπιτρέψασα, δὲν προσβάλλεται διὰ τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως, κατ' ἀκολουθίαν ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν δύναται ν' ἀσχοληθῇ εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ὀρθότητος αὐτῆς, ὡς πρὸς τὴν διαληφθεῖσαν κρίσιν τῆς, ἀφοῦ ὁ ἀναιρεσιῶν παρέλιπε νὰ προσβάλῃ αὐτὴν μετὰ τῆς ὀριστικῆς, ὡς ἠδύνατο καὶ ὤφειλε, κατὰ τὰ συνδυασμένα ἀρθρα 812 ἐδ. 2 καὶ 3, 181, 515 καὶ 749 τῆς Πολ. Δικονομίας (*).

Ἐπειδὴ τὸ πρωτοδικεῖον κρίναν ὅτι ἐκ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων σφόδρα πιθανὸν κατέστη ὅτι κατὰ τὸ 1880 ὑφίστατο μεταξὺ τῶν Ν. Γ*** καὶ Α. Π*** ὁμορροῦθμος ἐμπορικὴ ἐταιρία, προδήλως ἐδέχθη ὅτι συνέτρεχον κατὰ τὴν ρηθεῖσαν πιθανότητα πάντα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορ. Νόμου (ἀρθρ. 20

(*) Ὡς γινέσθω ὁ Θεός! Ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις ἡ ἐκτιμήσασα τὰς μαρτυρικὰς καταθέσεις, δὲν δέχεται ἐπιτετραμμένην τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν;

καὶ 22) ἀπαιτούμενα διὰ τὴν ὑπαρξίν τῆς ἐταιρίας ταύτης στοιχεῖα, κατόπιν τὰ ἐν τῇ συνεχείᾳ τῆς σχετικῆς σκέψεως τῆς ἀποφάσεως ἐκτιθέμενα, ὅτι τὰ εἰρημένα πρόσωπα εἶχον κοινὸν ἐμπορικὸν κατὰστημα πρὸς ἐνᾶσκησιν ἐμπορίου, καὶ γραμμάτια διὰ τὰς ἐργασίας αὐτοῦ παρ' ἀμφοτέρων ὑπογραφόμενα ἐξεδίδον, καὶ πρὸς ἀμφοτέρω ταῦτα ἀναγράφοντες καὶ τῶν δύο τὰ ὀνόματα εἰς τὰς ἐπιστολάς των ἐπέστελλον οἱ μετ' αὐτῶν συναλλασσόμενοι, δὲν ἀναφέρονται ὡς ἀποτελοῦντα τὰ στοιχεῖα τῆς ὁμορρυθμοῦ ἐταιρίας, ἵνα ἐρευνηθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἂν κατὰ τὸν νόμον ἐλλείπει τι ἐξ αὐτῶν, ἀλλ' ἀπλῶς ὡς οἱ πειθόντες λόγοι, ἐξ ὧν τούτεστι τὸ δικαστήριον ἤχθη εἰς τὴν κρίσιν περὶ τῆς ὑπάρξεως ὁμορρυθμοῦ ἐταιρίας καθ' ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα ὑπὸ τοῦ νόμου στοιχεῖα αὐτῆς· κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἐπὶ τῆς ἐναντίας ἐκδοχῆς ἐρειδόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἐλέγχεται ἀβάσιμος.

Ἐπειδὴ τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 2685 ἀποφάσεως, ὡς ἐξ αὐτῆς ἀποδεικνύεται, ἔλαβεν ἐν τῷ συνόλῳ ὑπ' ὄψει τὰ ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου 1880 δύο γραμμάτια, ἵνα θεωρήσῃ ὡς ἐξ αὐτῶν προκύπτουσιν τὴν εἰς διαταγὴν τῆς μνημονευθείσης ὁμορρυθμοῦ ἐταιρίας ἐκδοσὶν των, ἡ δὲ τοιαύτη τοῦ δικαστηρίου κρίσις, ἀναγομένη εἰς τὴν ἐρμηνείαν ἐγγράφων καὶ μὴ παραβιάζουσα κανόνα τοῦ δικαίου, διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ τὸ πρωτοδικεῖον δεχθὲν διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ὅτι οἱ ἀρχικῶς ἐναγόντες καὶ καθ' ὧν ἡ κλήσις Γ.Κ.^{***} καὶ Ι.Δ.^{***} δὲν ἐνομιμοποιούντο εἰς τὴν ἔγερσιν τῆς κατὰ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου καὶ ἐκδότου τῶν γραμματίων διὰ τὸ ἡμῖς τοῦ ἐν αὐταῖς ποσοῦ ἀγωγῆς, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὰ μὲν γραμμάτια ἦσαν ἐκδοθέντα εἰς διαταγὴν τῆς ὁμορρυθμοῦ ἐταιρίας, ὑφισταμένης δὲ πράγματι τοιαύτης μεταξὺ τῶν Ν. Τ.^{***} καὶ Α. Π.^{***}, ἡ ὑπὸ τοῦ τελευταίου ἐν τῇ ἀτομικῇ αὐτοῦ ιδιότητι ἐπισθογράφησις τῶν γραμματίων διὰ τὸ ἡμῖς ποσὸν δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβιβάσῃ εἰς τοὺς ὡς ἐπισθογράφησεως κομιστὰς τὸ προσήκον εἰς τὴν ἐταιρίαν δικαίωμα, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ δεχθὲν τὴν κλήσιν τοῦ ἀναιρεσιδλήτου καὶ κηρῦξαν ἀνίσχυρον καὶ ἀνεπίδεκτον ἐκτελέσεως τὴν ἐπιδιόκασαν τὴν ἐκ τῶν γραμματίων ἀγωγὴν ἀπόφασιν, αὐδεμίαν εἶχεν ὑποχρέωσιν ὅπως ἐξετάσῃ τοὺς λοιποὺς λόγους τῆς κλήσεως τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, ἥτοι τοὺς ἰσχυρισμοὺς αὐτοῦ, περὶ ὧν ὡσαύτως εἶχον διαταχθῇ ἀποδείξεις διὰ τῆς πρώτης 9139 ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου, ὅτι εἶχεν ἐξοφλήσει ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τοῦ γραμματίου πρὸς τοὺς συνεταίρους Ν. Τ.^{***} καὶ Α. Π.^{***} καὶ ὅτι οἱ ἀναιρεσιδόντες κατὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐπισθογράφησιν διετέλουν ἐν γνῶσει τῆς ἐξοφλήσεως ταύτης, ἐν ᾧ ἄφ' ἑτέρου πρέβηλον εἶναι ὅτι ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον δὲν ἤσυχλῃ εἰς τὴν ἐρευναν τοῦ ἑτέρου ἰσχυρισμοῦ, ὅστις εἶχεν ὡσαύτως περιληφθῇ ἐν τοῖς θέμασι τῆς ἀποδείξεως τῆς 9139 ἀποφάσεως, ὅτι οἱ ἀναιρεσιδόντες κατὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς μεταβιβάσιν διετέλουν ἐν γνῶσει τῆς ὑπάρξεως τῆς ὁμορρυθμοῦ ἐταιρίας, διότι τοῦ πρωτοδικείου δεχθέντος ὡς προκύπτοντος

ἐξ αὐτῶν τῶν γραμματίων ὅτι ταῦτα ἐξεδόθησαν εἰς διαταγὴν τῆς ἐταιρίας, φανερὸν εἶναι, ὅτι οἱ ἀναιρεσιδόντες στηρίζοντες τὰ δικαιώματα αὐτῶν ἐπὶ τῶν γραμματίων δὲν δύνανται κατὰ τὸν νόμον νὰ ἐπικαλεσθῶσιν αὐτὰ κατὰ τοῦ ἐκδότου, ἢ ὡς διὰ τοῦ τίτλου αὐτῶν ἐκτῆθη ἡ ἀπαίτησις ἀπέναντι τοῦ ἐκδότου, χωρὶς ν' ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν τινα, ἂν κτώμενοι ἐξ ἐπισθογραφῆσεως ἐφρόνουν ὅτι ἡ ἀπαίτησις δὲν ἀνήκεν εἰς τὴν ἐταιρίαν, ἀλλ' εἰς ἄτομον.

Ἐπειδὴ, τοῦ ἀνωτέρω ἐρείσματος τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων περὶ ἐκδόσεως τῶν γραμματίων εἰς διαταγὴν ὑφισταμένης πράγματι ἐταιρίας ἀρκούντος πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ διατακτικοῦ αὐτῆς, μάταιον ἀποβαίνει νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ λόγοι ἀναιρέσεως, οἱ ἀναγόμενοι εἰς τὸ ἕτερον ἐρεῖσμα τῶν αὐτῶν ἀποφάσεων, περὶ εἰκονικότητος τῆς τῶν γραμματίων ἐπισθογραφῆσεως, διότι καὶ ἐφαλμένον ἂν ὑποτεθῇ τὸ ἐρεῖσμα τοῦτο, δὲν ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ διατακτικοῦ.

Ἀριθ. 458 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεσπαγίτης κ. Γ. ΦΑΣΙΔΑΚΗΣ

Περιουσία ἀφιερωμένη διὰ θρησκευτικὰς ἀνάγκας. - μοναστηριακὰ πράγματα. - ἐπιτήρησις ὧν τοῦ ἵππου τοῦ ἑκκλησιαστικοῦ. - κατὰ τὴν βουλὴν νόμων. - διαχειρίσις Μονῶν. - ἡγουμενοδουλεύλια καὶ ἀποφάσεις. - ἀνίσχυρος διοικητὴς ἐγκριτικῶν. - ἀνίσχυρον ὁμοκλήσεως ἀλλοτριῶν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἰσχὺν νόμου ἐπέχον Β. Διάταγμα τῆς 315 Ἀπριλίου 1833 καὶ τὸ ἀπὸ 5 Σεπτεμβρίου 1844 περὶ διαιρέσεως τῶν Νομαρχιῶν, εἰς τὴν ἐπὶ τῶν ἑκκλησιαστικῶν γραμματείαν ἀνετέθη ἡ ἐπιτήρησις εἰς τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τῆς διὰ θρησκευτικὰς ἀνάγκας ἀφιερουμένης περιουσίας. Ἐκ τοῦ πνεύματος δὲ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει ὅτι ἐδόθη ἡ ἐντολὴ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐξουσίαν ὅπως αὕτη κανονίσῃ διὰ Διαταγμάτων τὸν τρόπον τῆς ἐπιτηρήσεως, διότι ἄλλως αἱ διατάξεις αὗται τοῦ νόμου περὶ ἐπιτηρήσεως θὰ ἐστεροῦντο νομικῆς ἐννοίας. Καθ' ὅσον δ' αἱ νεώτεροι αὗται διατάξεις ἀντίκεινται εἰς τὰς Ρωμαϊκὰς, Βυζαντινὰς καὶ τὰς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τοιαύτας περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῶν μοναστηριακῶν πραγμάτων, αἱ τελευταῖαι αὗται θεωροῦνται κατηργημέναι. Τοῦτο δὲ δεχθὲν καὶ τὸ ἐφετεῖον καὶ ἐφαρμόσαν τὸν μνησθέντα νόμον τῆς 3 Ἀπριλίου 1833 καὶ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τούτου διατάγματα νομίμως ἔκρινε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως καταπίπτει.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ Διατάγματα ταῦτα, τῆς 12 Φεβρουαρίου 1857 καὶ 28 Ἰουλίου 1858, ἡ διοίκησις τῆς ἐν γένει περιουσίας τοῦ Μοναστηρίου, ἥτις ὑπάρχει διακεπιτασμένη εἰς τριμελὲς συμβούλιον—τὸν κατὰ καιροὺς ἡγούμενον ὡς προϊστάμενον καὶ δύο συμβούλους—ἐνεργεῖται μετὰ διάσκεψιν τοῦ συμβουλίου τούτου, κατὰ πλειονοψηφίαν ἀποφασίζοντος κατὰ τοὺς περὶ τούτου κειμένους νόμους. Περὶ ἐκάστης δὲ διακεπιταμένης ὑποθέσεως ἐκδίδεται ἰδιαίτερα ἀπόφασις καταχωριζομένη εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ κρατούμενον πρωτόκολλον, ὑπογρα-

φόμενον παρ' ὧν τῶν μελῶν τοῦ συμβουλίου, τὸ δὲ τυχὸν μειονοψηφούν καταχωρίζει, ἐὰν θέλῃ τὴν γνώμην του ἐν τῷ πρακτικῷ, ὅπερ ὀφείλει νὰ ὑπογράψῃ μετὰ τῶν πλειονοψηφούντων. Πᾶσα δὲ ἀπόφασις ἀρρῶσα εἰς ἔργον βαρυνήσῃ, μὴ ὑπαγόμενον εἰς τὰς περὶ ἐκτελέσεως δημοσίων ἔργων ἀναγομένης διὰ συναγωνισμοῦ πράξεις, ὑποβάλλεται εἰς τὴν ἔγκρισιν τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς κατὰ τὸ ἀπὸ 25 Νοεμβρίου 1882 Β. Διάταγμα, τροποποιουμένη κατὰ τοῦτο τὸ τῆς 28 Ἰουλίου 1858 ὁμοίον. Ἐκ τούτου ἐπεται ἀριθμητικῶς ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἡ σιωπηρὰ ἔγκρισις ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρίτων ἐπιχειρουμένων πράξεων, ἀποδεδειγμένων τὰς ὑποθέσεις τῆς Μονῆς ἀνευ τῶν ἀνω διαγεγραμμένων διατυπώσεων, εἰς ἃς ὀφείλουσι νὰ συμμορφωθῶσιν οἱ ἐπιτετραμμένοι ἐν γένει τὴν διοίκησιν καὶ διαχειρίσιν τῆς περιουσίας τῶν νομικῶν προσώπων νόμιμοι ἀντιπρόσωποι. Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων τὸ ἐφετεῖον, δεχθὲν διὰ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι δὲν προηγήθη ἔγκρισις τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου, περιβληθεῖσα τὰς ἀνω διατυπώσεις, ὅπερ τὸ αὐτὸ, δὲν ἀρκεῖ ἡ σιωπηρὰ ἔγκρισις τῆς πράξεως τοῦ Νομάρχου διορίσαντος τοὺς ἀναιρεσιζήτοντας μηχανικοὺς διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ κτηματικοῦ χάρτου ἐφ' ὧν τῶν κτημάτων τῆς Μονῆς, οὐδαμῶς ἤμαρτε, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως δὲν εἶναι βάσιμος.

Ἐπειδὴ τὸ ὑπ' ἀριθ. 233 τῆς 5 Μαΐου 1902 ἔγγραφον τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου, δι' οὗ διώρισε τοῦτο ὀριοδείκτην, ἵνα οὕτως παρακολουθησῇ τοὺς ὑπὸ τοῦ Νομάρχου διορισθέντας μηχανικοὺς ἀναιρεσιζήτοντας καὶ ὑποδείξῃ τὰ κτήματα τῆς μονῆς διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἐντάλθεντος κτηματικοῦ χάρτου, δὲν ἀναπληροῖ τὴν ἰδιαιτέραν καὶ χωριστὴν πρᾶξιν τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου περιέχουσαν τὴν ἀπόφασιν διὰ τὴν ἔγκρισιν, ἣτις οὕτω μόνον ὑποχρεοῖ τὴν μονὴν κατὰ τὰ ἀνω εἰρημένα. Τοιαύτην δὲ οἱ ἀναιρεσιζήτοντες, δὲν ἐπεκαλέσθησαν οὔτε διὰ τῆς ἀγωγῆς των οὔτε διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου προσαγομένων προτάσεων των, καὶ ὁ περὶ τούτου λόγος ἀναιρέσεως καταπίπτει.

Ἐπειδὴ, προκειμένου περὶ νομικῶν προσώπων, ἡ περὶ ὠφελείας καὶ πλουτισμοῦ ἐκ συμβάσεως τρίτου πρὸς ὄφελος καὶ ἀνευ ἐντολῆς αὐτῶν ἐπιχειρηθείσης διάταξις τοῦ Νόμου 7 § 3 Κωδ. (4.26) δὲν ἰσχύει, καθόσον οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν νομικῶν προσώπων, ἐνεργούντες καθ' ὠρισμένης διατυπώσεως, μὴ τηρηθείσας ἐν προκειμένῳ ὡς ἀνω εἰρηται, δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι ὡς τοιοῦτοι ν' ἀποτίσωσι τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐντεῦθεν ὑλικῆς ὠφελείας, καθ' ὃ μέτρον τὰ νομικὰ πρόσωπα ἀπέβησαν πλουσιώτερα. Ἐπομένως τὸ ἐφετεῖον ἀναφερόμενον εἰς τὰς σκέψεις τοῦ πρωτοδικείου, ὅπερ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς ἀβάσιμον, αἶτε μὴ ὑποχρεουμένης τῆς Μονῆς ἐκ τῆς συμβάσεως τοῦ Νομάρχου μετὰ τῶν ἀναιρεσιζήτοντων, δέχεται καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐφετεῖον τὸ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀβάσιμον. Τὸ ἔρεισμα δὲ τοῦτο ὀρθὸν καὶ νόμιμον διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον, ἀρκεῖ πρὸς θεμελίωσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως καὶ ἀνευ τοῦ ἐτέρου λόγου τῆς ἀοριστίας τῆς ἀγωγῆς, δι' ἣν ὁ περὶ ταύτης στρεφόμενος λόγος ἀναιρέσεως μάταιον νὰ ἐξετασθῇ.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1543 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΕΑΣ
Βελεϊάνειον δόγμα. - προδολὴ ὑπὸ κληρονόμων γυναικός.

Ἐπειδὴ, κατὰ μὲν τοὺς Νόμ. 29 Βασ. (35.14) καὶ τὸν ἀντίστοιχον Νόμ. 37 Πανθ. (29.2), ὁ κληρονόμος ὁλοκληρῶς δικαίου διάδοχος ἐστίν. Κατὰ δὲ τὸν Νόμον 84 Βασιλ. (26.7) καὶ Νόμ. 20 Κώδ. (4.29), ἡ τοῦ βελεϊάνειου δόγματος παραγραφὴ ἀρμόσασα τῇ γυναικὶ παραπέμπεται καὶ εἰς τοὺς κληρονόμους αὐτῆς. Κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς τοῦ πρωτοδικείου διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τοῦ διετάξεν ἀποδείξεις ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἐφεσιβλήτων ἐναγομένων περὶ πληρωμῆς χρέους, ὡς κληρονόμων τῆς μητρὸς των, προταθείσης ἐνστάσεως τοῦ βελεϊάνειου δόγματος καὶ τῆς 134 Νεαρᾶς τοῦ Ἰουστινιανοῦ, τὸ ἐναντίον δὲ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπορριπτέον ἐστίν ὡς μὴ βάσιμον· ἄλλως δὲ καὶ ἀπαράδεκτον, ὡς μὴ ἀναγόμενον εἰς τὸ ἀποδεικτέον θέμα, τὸ βάρος καὶ τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως, οὔσης προδικαστικῆς τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως.

Ἀριθ. 1546 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Μ. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ
Διεξαγωγὴ ἀποδείξεων. - ἐπέκτασις ἐξ ἀποστάσεως. - ἐπανάληψις μαρτυριῶν. - ἐκτίμησις ἀκύρων.

Ἐπειδὴ, κατὰ τ' ἄρθρα 310 καὶ 311 Πολ. Δικονομίας, ὁ προτιθέμενος ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων κλητεῖται τὸν ἀντίδικον τοῦλάχιστον 24 πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐξετάσεως ὥρας, παρεκτεινομένης λόγῳ ἀποστάσεως, ὅταν ὁ κλητέος δὲν κατοικῇ εἰς τὸν τόπον τῆς ἐξετάσεως· ἐπομένως καὶ ἐνεκα τῆς διαφορᾶς τοῦ τόπου ἐνθα ἐκοινοποιήθη ἡ κλήσις, ἀπὸ τοῦ τόπου, ὅπου καλεῖται ὁ διάδικος πρὸς ἐμφάνισιν, πρέπει νὰ ἐκταθῇ ἡ προθεσμία, ἀδιακρίτως τοῦ ἀν' ἡ πρὸς ἐμφάνισιν κλήσις ἐπεδόθη τῷ πληρεξουσίῳ ἢ τῷ διαδίκῳ, διότι ὑπάρχει ἡ αὐτὴ ἀνάγκη συνεννόησεως καὶ πορείας, μὴ δυναμένης νὰ συντελεσθῇ ἐντὸς τῶν 24 ὥρων μόνον.

Ἐπειδὴ κηρυσσομένης ἀκύρου τῆς διεξαχθείσης ἀποδείξεως, δύναται νὰ αἰτηθῇ ἡ ἐκ νέου ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, οὐ μόνον κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς προτεινομένης ἐνστάσεως ἀκυρότητος, ἀλλὰ καὶ ἐν μεταγενεστέρᾳ συνεδριάσει, ἀδιαφόρως ἐὰν προηλήθην ἡ ἀκυρότης ἐκ τοῦ διαδίκου ἢ ἐκ τοῦ δικαστοῦ (ἄρθρ. 346 § 2 Πολ. Δικονομίας). Ἐξαιτεῖται δὲ ὁ ἐφεσιβλητὸς τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων αὐτοῦ λέγων, ἀορίστως ὁμῶς, ὅτι δὲν ζῶσιν ὅλοι καὶ ἀπέθανον οἱ πλείστοι, καὶ θεὸν αὕτη νὰ διαταχθῇ, μὴ γινομένης δεκτῆς τῆς προτάσεως αὐτοῦ, ἵνα προβῇ τὸ δικαστήριον ἀνευ δευτέρας ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, λαμβάννν ὑπ' ὄψει τὴν ἀκύρον ἐξέτασιν αὐτῶν καὶ τὰ περιστατικὰ τῆς ποινικῆς δίκης, διότι κατὰ τὰς εἰδικὰς διατάξεις τῶν ἁρθρ. 346 καὶ 347 Πολ. Δικονομίας δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ ἀπόφασις ἐπὶ ἀκύρων μαρτυριῶν, πλην ἐὰν εἶναι ἀνέφικτος ἡ ἐκ νέου ἐξέτα-

σις, ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ δὲ πρακτικῶν τοῦ Πλημμελειοδικείου Τριπόλεως οὐδὲως ἀποδεικνύεται ἡ ἀξιουμένη ζημία.

Ἀριθ. 1547 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Μ. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Πλειστηριασμὸς. - τήρησις διατυπώσεων. - βεβαίωσις πόθεν.

Ἐπειδὴ αἱ κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ ἀναπλειστηριασμοῦ ἐνστάσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος οὐχὶ ὀρθῶς ἀπερρίφθησαν ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι διὰ τῶν ἐκθέσεων τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ ἀναπλειστηριασμοῦ βεβαιοῦται ἡ τήρησις πασῶν τῶν διατυπώσεων τῶν ἐν ἀρθροῖς 965—980 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναφερομένων, καθ' ὅσον ἡ τήρησις αὐτῶν ἔδει ν' ἀποδειχθῇ ἐξ αὐτῶν τῶν ἐγγράφων τῆς ἐκτελέσεως, οὐχὶ δὲ ἐκ τῆς μνείας ἐν ταῖς ἐκθέσεσι τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ ἀναπλειστηριασμοῦ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀρμοδίου ὑπαλλήλου, τὴν βεβαίωσιν τῶν ὁποίων δὲν ἀναφέρει οὐδεμίαν τῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας ὡς ἀποτελοῦσαν πλήρη ἀπόδειξιν περὶ τῆς τηρήσεως τῶν διατυπώσεων, συνεπῶς δεῖον νὰ γείνηται δεκτὴ κατὰ τοῦτο ἡ ἔφεσις καὶ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις.

Ἀριθ. 1557 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Ἀγοραπωλησία. - δώρις δικαστικὴ τιμήματος. - ὄρια καὶ ἔκτασις ἐπιβλητέας ὑποχρεώσεως.

Ἐπειδὴ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως δεχομένης ἀγωγὴν, δι' ἧς ζητεῖται νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ ἐκτελέσῃ ὑποχρεώσιν του, ἣν ἐκ συμβάσεως ὑπέχει πρὸς τὸν ἐνάγοντα, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δὲν δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς ἄλλο τὴν εἰς ὅ,τι διὰ τῆς συμβάσεως ὑποχρεοῦται, καθόσον δὲ ἐξ ἀγοραπωλησίας δὲν ὑποχρεοῦται ὁ ἀγοραστής νὰ καταβάλῃ τὸ τίμημα, ἂν δὲν τῷ παραδοθῇ τὸ πωληθέν, οὐτε διὰ τῆς ἀποφάσεως δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς καταβολὴν τοῦ τιμήματος ἂν δὲν λάβῃ χώραν παράδοσις πρὸς αὐτὸν τοῦ πωληθέντος, ἢ ἄλλη ἰσοδυναμοῦσα κατὰ νόμον πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ πωλητοῦ πρᾶξις οὐδεμίαν δὲ ἔχει σημασίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου διὰ τὴν καταβολὴν καὶ τοῦ τιμήματος τὸ ὅτι προσεφέρθησαν οἱ 20 μὴ παραληφθέντες μηχανισμοὶ καὶ ἡρνήθη νὰ παραλάβῃ τούτους ὁ ἐναγόμενος, διότι τοῦτο δύναται νὰ ἔχῃ ἐπιρροὴν μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς ὑπερμερίας τοῦ ἐναγομένου καὶ τὰς ἐκ ταύτης συνεπείας, οὐχὶ ὅμως καὶ εἰς τὴν ὑποχρέωσιν αὐτοῦ πρὸς καταβολὴν τοῦ τιμήματος οὐχὶ πρὶν ἐκτελέσει καὶ ὁ ἐνάγων τὴν ὑποχρέωσιν του πρὸς παράδοσιν τῶν 20 μηχανισμῶν, ἐπομένως οὐχὶ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 4,832 ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον νὰ πληρώσῃ τὸ δι' αὐτῆς τίμημα, χωρὶς νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν ἐνάγοντα νὰ παραδώσῃ τοὺς μηχανισμοὺς, τοῦθ' ὅπερ δύναται νὰ πράξῃ οὗτος ἐνεργῶν τὴν κατάθεσιν αὐτῶν κατὰ νόμον.

Ἀριθ. 1558 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Διεξαγωγὴ μαρτυρικῶν ἀποδείξεων. - παρέκτασις προθεσμίας ἀποδείξεων. - περιόριστοι κατοικίαι ἐν τόπῳ ἐξετάσεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 311 Πολ. Δικονομίας, παρέκτασις τῆς ἐν τῷ ἀρθρῳ 310 εἰκοσιτετραώρου προθεσμίας χωρεῖ ὅταν ὁ καλούμενος ὅπως παραστῇ κατὰ τὴν ἐξέτασιν μάρτυρος δὲν κατοικῇ εἰς ἐν τόπον γενήσεται ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ, ὡς ὅμως ἐπὶ τοῦ προκειμένου πρὸς ἐξέτασιν μαρτύρων ἐν Ἀθήναις ἐξεταστέων καὶ ἐξετασθέντων ἐκλήθη ἡ ἐφεσίδητος ἐταιρία, κατοικεῖ δὲ αὕτη ἐν Ἀθήναις, οὐχὶ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἔκρινεν ἄκυρον τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τῶν ἐξετασθέντων ἐπὶ τοῦ ταχθέντος θέματος ἀποδείξεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐξητάσθησαν πρὶν παρέλθῃ ἡ τριακονθήμερος προθεσμία, ἣν, κατὰ παρέκτασιν τῆς ἐν ἀρθρῳ 310 τῆς Πολιτ. Δικονομίας τοιαύτης, τάσσει ὁ ἀντικαταστήσας τὰ ἀρθρα 195 καὶ 196 τῆς αὐτῆς Πολ. Δικ. Νόμος ΒΣΚΕ' (1894), μὴ ὑπαρχούσης περιπτώσεως ἐπεκτάσεως, ἀφοῦ οἱ ἐξετασθέντες μάρτυρες, ὧν ἡκυρώθησαν αἱ καταθέσεις, ἐξητάσθησαν ἐν ᾧ τόπῳ κατοικεῖ ἡ κληθεῖσα ὅπως παραστῇ κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐφεσίδητος ἐταιρία, οὔτε ὑπάρχει περίπτωση τοιαύτη, διότι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἀποδείξεως ὑπῆρχον καὶ μάρτυρες ἐξεταστέοι ἐν Πάτραις, διότι μόνον πρὸς ἐξέτασιν αὐτῶν ἔπρεπε νὰ παραταθῇ ἡ ἐν ἀρθρῳ 310 προθεσμία ἐπὶ 30 ἡμέρας, οὐχὶ δὲ ἐνεκα τῆς ἐν Πάτραις ἐξετάσεως μαρτύρων νὰ παραταθῇ καὶ ἡ προθεσμία τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐξετασθέντων οὕτε ἰσχυρίζεται ἡ ἐφεσίδητος ὅτι ἐνεκα τῆς ταχείας ἐνάρξεως τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐξετασθέντων μαρτύρων ἀπεκλείσθη νὰ προτείνῃ μάρτυρας ἐν Πάτραις ἐξεταστέους, ἡ ἐναρξὶς τῆς ἐξετάσεως τῶν ὁποίων δὲν ἡδύνατο νὰ γείνηται πρὶν παρέλθῃ ἡ κατὰ παρέκτασιν προθεσμία (*).

Ἀριθ. 1559 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Πλοίαρχος. - παράλειψις αἰτήσεως κανονισμοῦ ἀβαρίας ἐπὶ χύσει ἐμπορευμάτων. - ἀσφαλιστικὴ καταβαλὼν ἀσφάλειαν ἐκκυθέντων. - ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως. - στοιχεῖα.

Ἐπειδὴ βάσις τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς εἶναι ὅτι ὁ πλοίαρχος τοῦ ἐναγομένου παρέλειψε νὰ ζητήσῃ κανονισμὸν ἀβαρίας, καθ' ἣν, ἐμπορεύματα ἀσφαλισθέντα ὑπὸ τοῦ ἐναγοντος ἐξεχύθησαν εἰς τὴν θάλασσαν, οὕτω δὲ ἠναγκάσθη νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν ἀσφαλισθέντα ὁλόκληρον τὴν ἀσφαλισθεῖσαν ἀξίαν αὐτῶν, ἣν δὲν θὰ ἐπλήρωνεν ἐὰν ἐξητεῖτο ὁ κανονισμὸς τῆς ἀβαρίας τοιαύτην δὲ ἐχρῆσται τῆς ἀγωγῆς βάσιν, δὲν εἶναι στοιχεῖα αὐτῆς, ὧν ἡ παρά-

(*) Ὑποθέτομεν ὅτι ἐπὶ τοῦτο ἡδύνατο νὰ εἰσακουσθῇ αἰτήσις παρέκτασεως προθεσμίας, διότι ὅπως ὀρθῶς δέχεται ἡ ἀπόφασις, ἡ πρὸς τὴν ἐν Πάτραις ἐξέτασιν ἀναγκαῖα παρέκτασις δίδεται διὰ τὴν ἐξέτασιν, οὐχὶ δὲ διὰ τὴν γνωστοποίησιν, δι' ἣν. ὡς ἐκ τῆς ἐν Ἀθήναις κατοικίας τοῦ διαδίκου, δὲν ὑπῆρχε περίπτωση τοιαύτης.

λειψίς τὴν καθιστᾷ ἀόριστον, ὡς οὐχὶ ὀρθῶς ἐδέχθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἡ ἀξία τοῦ πλοίου, ἐφ' οὗ ἦσαν φορτωμένα τὰ ἐμπορεύματα, ἡ ἀξία τῶν ἄλλων ἐπ' αὐτοῦ φορτωμένων ἐμπορευμάτων, τίνες οἱ κύριοι αὐτῶν καὶ ὁ ναῦλος, διότι πάντα ταῦτα εἶναι στοιχεῖα ἐνστάσεως εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐπικειμένης, καθ' ἣν, ἀνερχομένης τῆς ἀξίας τῶν εἰρημένων εἰς ὠρισμένον ποσόν, τῆς δὲ ἀξίας τῶν ἐκχυθέντων οὐσῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης, δὲν θὰ ἠδύνατο ὁ ἰδιοκτῆτης ἢ ὁ ἀσφαλιστὴς νὰ λάβῃ συνεπείᾳ κανονισμοῦ ἀδαρίας ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τῆς ἀξίας τῶν ἐκχυθέντων, διότι καὶ ταῦτα θὰ συνεισέφερον ἀναλόγως τῆς ἀξίας τῶν, ἀλλὰ μόνον ποσὸν ἀνάλογον τῆς ἀξίας αὐτῶν πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ πλοίου, ἄλλων ἐπ' αὐτοῦ φορτωμένων ἐμπορευμάτων καὶ τοῦ ναύλου, δὲν ἰσχυρίζεται δὲ ὁ ἐναγόμενος ὅτι οὐδεμίαν ἀξίαν εἶχε τὸ πλοῖον ἢ ὅτι δὲν ὑπῆρχον ἄλλα ἐπ' αὐτοῦ φορτωμένα ἐμπορεύματα, ἢ ναῦλος διὰ τὰ φορτωμένα ἐμπορεύματα, τὸ ὅτι δὲ ἀνυποστάτως ἰσχυρίζεται ὁ ἐνάγων ὅτι ὁλόκληρον τὴν ἀξίαν τῶν ἐκχυθέντων θὰ ἐλάμβανεν ὁ φορτωτὴς ἢ ὁ ἀσφαλιστὴς ἂν ἐγένετο κανονισμὸς ἀδαρίας, ἀφοῦ πάντα ὡς καὶ τὰ ἐκχυθέντα ἐμπορεύματα θὰ συνεισέφερον ἀναλόγως τῆς ἀξίας τῶν, δὲν εἶναι λόγος καθιστῶν ἀόριστον τὴν ἀγωγὴν, ἀλλ' ἐκ τούτου δύναται ὁ ἐναγόμενος νὰ ἀποκρούσῃ αὐτὴν ὡς πλεοναστικήν, προτείνων αὐτὸς τὰ στοιχεῖα ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτει ὅτι καὶ ἂν ἐγένετο κανονισμὸς ἀδαρίας, δὲν θὰ ἐδικαιοῦτο ὁ φορτωτὴς ἢ ὁ ἀσφαλιστὴς νὰ λάβῃ ὁλόκληρον τὴν ἀξίαν τῶν ἐκχυθέντων, ἀλλὰ μόνον μέρος αὐτῆς, ὀρίζων δηλαδὴ τὴν ἀξίαν τοῦ πλοίου τῶν ἄλλων φορτωθέντων ἐμπορευμάτων, ἐκχυθέντων ἢ μὴ, καὶ τὸν ναῦλον, βάσιμος ἐπομένως εἶναι ἡ ἔφεσις καὶ ἐξαφανιστέα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις. Καίτοι ἠδύνατο τις ἀμφιβάλλων νὰ σκεφθῇ ὅτι ὀρθῶς ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὡς ἀόριστος ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ, διότι ἐξ αὐτοῦ τοῦ νόμου προκύπτει ὅτι τὰ ἐκχυθέντα ἐν ἀδαρίᾳ ἐμπορεύματα συνεισέφουσι καὶ αὐτὰ κατὰ τὸν κανονισμὸν αὐτῆς ἀναλόγως τῆς ἀξίας τῶν, καὶ ὅτι συνεπῶς καὶ γενομένου κανονισμοῦ δὲν εἶναι δυνατόν ὁ δικαιούμενος δι' αὐτὰ εἰς ἀποζημίωσιν νὰ λάβῃ ὁλόκληρον τὴν ἀξίαν τῶν, ἀφοῦ αὕτη ἀναγκαίως θὰ μειωθῇ καὶ τὸ ποσόν, δι' ὃ καὶ τὰ πράγματα ταῦτα θὰ συνεισέφουσι, ἐξ οὗ ἐπεται ὅτι μόνον διὰ τὸ μὴ συνεισακτέον ποσὸν εἶναι νόμος βάσιμος ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ, ἀφοῦ κατὰ τὸν νόμον μόνον τὸ ποσὸν τοῦτο δύναται νὰ ζητηθῇ, ὥστε ἀφοῦ κατὰ νόμον δὲν δύναται νὰ ᾔται βάσιμος ἡ ἀγωγὴ δι' ὁλόκληρον τὸ ζητούμενον ποσόν, ἐπρεπεὶ δὲ ἐνάγων νὰ καθορίσῃ τὰ περιστατικά ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζει τὴν ἀξίωσίν του, ἣν κατὰ νόμον δικαιούται νὰ ἐπιδιώξῃ δηλαδὴ τὴν ἀξίαν τοῦ πλοίου κλπ.

Ἀριθ. 1560 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Ἐπιχειρήσις κτηνοτροφίας. - πώλησις ζώων ἐκ. - χαρακτὴρ ἐμπορικὸς.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τῆς ἀγωγῆς προκύπτει ὅτι καὶ διὰ τὸν ἐνάγοντα φέρει χαρακτὴρα ἐμπορικὸν ἢ ὑπὸ κρίσιν διαφορὰ, καθὼς πωλοῦντα ζῶα προ-

ερχόμενα ἐξ ἐπιχειρήσεως χειροτεχνίας παρ' αὐτοῦ ἀσκουμένης, ἥτοι κτηνοτροφίας, καθ' ἣν κερδοσκοπεῖ ἐπὶ τῆς ἐργασίας τῶν προσώπων, αὐτὰ ἐνεκα ταύτης τῷ παρέχοντι τὴν ἐργασίαν τῶν, οὐχὶ ὀρθῶς ἐπομένως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις δὲν ἐπέτρεψε τῷ ἐκκαλοῦντι τὸ τῶν μαρτύρων μέσον πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ περὶ ἐξοφλήσεως ἰσχυρισμοῦ του, ἐπιτρέπτεον, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, λόγῳ τοῦ ἐμπορικοῦ χαρακτῆρος τῆς διαφορᾶς.

Ἀριθ. 1562 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Ἀποδείξις περὶ ἐμπορικῆς ιδιότητος. - ἀποδεικτικά μέσα. - σύγχρονος καὶ περὶ ἀμφιδιουμένου πρᾶξεως.

Ἐπειδὴ ἰσχυρισθέντος τοῦ ἐνάγοντος διὰ τῆς ἀγωγῆς του ὅτι ὁ ἐναγόμενος εἶναι ἐμπορος καὶ ὅτι ἠγόρασε παρ' αὐτοῦ πρὸς μεταπώλησιν ἐπὶ κέρδει τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμενα, παρισταμένης δὲ οὕτω τῆς ὑποθέσεως ὡς φερούσης διὰ τὸν ἐναγόμενον χαρακτὴρα ἐμπορικόν, ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐπέτρεψε τῷ ἐνάγοντι ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων καὶ τὰλλα ἀποτελοῦντα τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς περιστατικά κατὰ τὰν εἰρημένα, ὧν ἀποδεικνυομένων ἀποδεικνύεται ἡ ἐμπορικότης τῆς διαφορᾶς, ἐν ἣ περιπτώσει καλῶς ἐπετράπη ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις, ἐν ᾧ ἂν δὲν ἀποδειχθῇ ὅτι ἐμπορος εἶναι ὁ ἐναγόμενος ἢ ὅτι ἠγόρασε πρὸς μεταπώλησιν ἐπὶ κερδοσκοπίᾳ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ δύναται ν' ἀνακληθῇ ἡ ἀπόφασις, καθόσον ἐπέτρεψε τῶν μαρτύρων τὸ μέσον καὶ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐνάγων εἰς ἀπόδειξιν αὐτῆς, πλὴν μαρτύρων, οὐδεὶς δὲ λόγος ὑπάρχει νὰ ἐκδοθῇ ἰδίᾳ ἀπόφασις διατάττουσα μόνον ἀπόδειξιν ὅτι ὁ ἐναγόμενος εἶναι ἐμπορος, ὅπως μετὰ τοῦτο ἐπιτραπῇ ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις, οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ διαταχθῇ ἀπόδειξις διὰ μαρτύρων περὶ τοῦ ἂν πρὸς κερδοσκοπίαν ἠγόρασεν ὁ ἐνάγων, ἥτις καλῶς ἐπιτρέπεται νὰ γείνη καὶ διὰ μαρτύρων, χωρὶς νὰ διατάσσεται ταυτοχρόνως καὶ ἀπόδειξις ὅτι ἔλαβε χώραν ἀγοραπωλησία.

Ἀριθ. 1565 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπαρκὴς ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως. - οὐ κώλυμα ἐπιβολῆς διενεργητικῆς.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν τὰ συντηρητικῶς κατασχθέντα ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος εἶχον κατασχεθῇ ἀναγκαστικῶς πρότερον ὑπὸ ἐτέρου, ἡ συντηρητικὴ κατασχέσις δὲν εἶναι ἄκυρος, διότι ὁ συντηρητικῶς κατασχὼν δὲν δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐκτέλεσιν ἐν περιπτώσει ἐγκαταλείψεως ταύτης ὑπὸ τοῦ πρώτου κατασχόντος πρὸ τῆς παραδοχῆς τῆς περὶ κύρους ἀπαιτήσεως ἀγωγῆς του, ἐν ἣ δὲ περιπτώσει ἐγκαταλείφθῃ ἡ ἐνεργηθεῖσα ἀναγκαστικὴ κατασχέσις ἢ ἄλλως ματαιωθῇ, τὰ συμφέροντα τοῦ συντηρητικῶς κατασχόντος ἄνευ τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως μένουσιν ἀπροστάτευτα. Ἐκ δὲ τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως οὔτε ὁ ἀναγκαστικῶς κατασχὼν βλάπτεται, οὔτε ὁ καθ' οὗ αὕτη ὀφειλέτης (Carré 2078 καὶ Bis σελ. 753 καὶ 754 τομ. 4ος),

συνεκώς ή περί άπορρίψεως της περί κύρους κατασχέσεως άγωγής ένστασις άπορριπτέα έστι, του άρθρου της Πολ. Δικονομίας άπαγορεύοντος την κατάσχισιν κατεσχήμενων ήδη μόνον όταν ό δεύτερος κατασχών δύναται άναγγελλόμενος να επιδιώξη την εκτέλεσιν άμελοῦντος του πρώτου. Επισυλλάσσεται δέ τό δικαστήριον να κρίνη περί της έπικυρώσεως της μετά την επί της κυρίας άπαιτήσεως άπόφασίν του· εί και ήδύνατό τις να ισχυρισθί ότι ύπαρχούσης άναγκαστικής κατασχέσεως δέν χωρεί συντηρητική μεταγενεστέρα κατάσχισις, και δέν δύναται να ύποχρεωθί ό καθ' ου ή πρώτη να κρατή, όπως παραδώσι τά αύτά κατασχεθέντα πρότερον πράγματα έν περιπτώσει έπικυρώσεως της δευτέρας έπιβληθείσης συντηρητικής κατασχέσεως.

Άριθ. 1569 (1906)

Είστηγητής ό έφέτης κ. Χ. ΡΟΥΦΗΣ

Παροχή ύπηρεσιών.-στοιχεία άγωγίμου.

Έπειδή ό έκκαλών ύποχρεούται ν' άποδείξη ου μόνον έτι παρέσχε τός έν τή άγωγή ύπηρεσίας και την δικαίαν και εύλογον αύτών άξίαν, αλλά και ότι ταύτας προσήνεγκεν επί σκοπώ άποζημιώσεως, και υπό τοιαύτην έννοιαν άπεδέχθη ταύτας ό πατήρ τών έφesiδλήτων, τό δέ γεγονός ότι έκ τών ύπηρεσιών τούτων ώφελήθη ουτός καθ' έαυτό και μόνον κατ' ουδεμίαν του νόμου διάταξιν προσδίδωσι τώ έκκαλοῦντι δικαίωμα άποζημιώσεως, και ό περί του έναντίου ισχυρισμός αύτου, λόγω ότι ή πρόθεσις άποζημιώσεως τεκμαίρεται, άπορριπτέος κρίνεται ως νόμω άστήριχτος.

Άριθ. 1571 (1906)

Είστηγητής ό έφέτης κ. Γ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Σιδηροδρομική έταιρία. - φορτωτική. - όροι μισθώσεως εύθυνών εκ. - δύμβας άπαλλαγής εξ έλαφροῦ πταιίσματος.

Έπειδή μόνη αίτίασις της έναγομένης σιδηροδρομικής έταιρίας κατά της πρωτοδικού άποφάσεως είναι ότι, έν φ' ή άπόφασις αύτη έν τή τελευταία αύτης σκέψει δέχεται άφ' ένός ότι αί έν τή φορτωτική άναγραφόμεναι συνήθως ρήτραι περί περιουσιού του ποσοῦ της όφειλομένης έκ μέρους της σιδηροδρομικής έταιρίας άποζημιώσεως έν περιπτώσει άπώλειας ή φθοράς τών πραγματειών εισίν ισχυραί, άφ' έτέρου καθισροί την άρχήν ότι αί τοιαύται συμφωνίαι προϋποθέτουσι καταβαλλομένην έκ μέρους τών έταιριών την άρμόζουσαν έπιμέλειαν περί την άποστολήν και διαφύλαξιν τών έν λόγω άντικειμένων, έν φ' ή υπό κρίσιν άγωγή βάσιν έχει την έκ μέρους τών ύπαλλήλων της έταιρίας άμέλειαν περί την άσφαλή διεκπεραίωσιν τών έν λόγω έμπορευμάτων, και άπορρίπτει την ένστασιν της έκκλούσης και έναγομένης έταιρίας, ότι διά της έπισθεν της φορτωτικής ρήτρας ή ευθύνη αύτης προς άποζημιώσιν δέν δύναται να ύπερβή τάς θραχμάς 75 ανά πενήκοντα χιλίογραμμα βάρους.

Έπειδή, άφού κατά τάς διατάξεις του κρατουίντος Ρωμ. Δικαίου Νόμ. 23 Πανδ. (50.17), Ν. 226 (50.16), Ν. 27 § 4 και 4 (2.14), Ν. 1 § 2

(47.4) και 8 § 3 περί τό τέλος (43.26) της έκ του ίδίου έλαφροῦ πταιίσματος ευθύνης δύναται τις διά συμφώνου ν' άπαλλαγί, ουχι δέ και της έκ του δόλου αύτου ή του βαρέως πταιίσματος, άτε της τοιαύτης συμφωνίας άντιτιθεμένης προς την της καλής πίστεως κρίσιν, προς τά χρηστά ήθη και την δημοσίαν τάξιν, έν συνδυασμῳ προς τό άρθρον 102 Έμπορ. Νόμου, καθ' ό τό άγωγιστήριον πρέπει να περιέχη την ένεκεν άργοπορίας όφειλομένην άποζημιώσιν, ή δέ τοιαύτη διάταξις του άρθρ. 102 Έμπορ. Νόμου άποτελεί συμφωνίαν περί ποινικής ρήτρας εις ουδεμίαν νομικήν διάταξιν άντικειμένην και ως προς τό συνάλλαγμα της διά γής μετακομίσεως, άφού υπό του Άστικού Δικαίου ή ποινική ρήτρα άναγνωρίζεται' άναγνωρίζομένης δέ υπό του νόμου της συμφωνίας περί ποινικής ρήτρας διά την περίπτωσιν της βραδύτητος της διά γής μετακομίσεως, δέν δύναται να νοηθί ή άπαγόρευσις της συνολογήσεως ποινικής ρήτρας διά την περίπτωσιν της άπώλειας άποσκευών ή έμπορευμάτων, ή βλάβης αύτών, αί δέ τοιαύται του δικαίου άρχαί, τούς άγωγιάτας όρῶσαι, πάντως εξ άναλογίας, λόγω της ταυτότητος του νομικού λόγου, δέον και επί τών διά σιδηροδρόμων μετακομίσεων να εφαρμοσθώσιν, άφού κασιδήλως κατά την κατάρτισιν και δημοσίευσιν του Έμπορ. Νόμου σιδηροδρομική συγκοινωνία έν Ελλάδι δέν ύπήρχεν. Τούτων θεέντων, ή συμφωνία ή γενομένη διά της παραδόσεως της φορτωτικής, έν ή έντύπως άναγράφονται οι όροι της ευθύνης, ήν ή σιδηροδρομική έταιρία άναλαμβάνει διά την μετακόμισιν τών άποσκευών ή έμπορευμάτων, έρωται, ως προερχομένη έκ της έλευθέρας βουλήσεως του έπιβάτου ή του άποστολέως και ύποχρεωτική δι' αύτούς, τῷ έπιβάτῳ ή τῷ άποστολεῖ, άπόκειται να λάβη γνώσιν τών όρων, ύφ' οῖς ή σιδηροδρομική έταιρία δέχεται να μετακομίση τάς άποσκευάς ή τά έμπορεύματα' εάν ήμέλησε να λάβη αύτών γνώσιν, έν φ' κατά κοινήν πείραν ήδύνατο και όφειλε να λάβη και παρέλαβε την φορτωτικήν, ής δύναμει αίτεται την παράδοσιν του πράγματος, έαυτόν αίτιάσθω, διότι ου δύναται να έπικαλεσθί την ιδίαν αύτου άμέλειαν προς άποκρουσιν της συμβάσεως, ότι αύτη δέν συνέστη τῇ έλευθέρα αύτου βουλήσει, κατά τόν κανόνα του δικαίου «ό εξ οικείου άμαρτήματος ζημιούμενος ου δοκεί ζημιούσθαι». Κατ' άκολουθίαν έν προκειμένῳ, άφ' ου ως έμφαίνεται έκ τών σχετικών έγγραφών προτάσεων, ή έκκαλοῦσα και έναγομένη σιδηροδρομική έταιρία ισχυρίσατο και ισχυρίζεται ότι έπισθεν της φορτωτικής, δι' ής τά έν τῇ υπό κρίσιν άγωγή έμπορεύματα του ένάγοντος έστάλησαν άπ' Αθηνών εις Κιάτον, ήν γεγραμμένος όρος της ευθύνης αύτης, ότι έν περιπτώσει όλικής ή μερικώς άπώλειας τών έμπορευμάτων τούτων, ή έταιρία κατ' άνώτατον όρον ευθύνεται να άποζημιώσῃ τόν άποστολέα προς θραχμάς 75 ανά 50 χιλίογραμμα έμπορευμάτων, ότι τά έν λόγω έμπορεύματα εξύγιζον 120 χιλίογραμμα και ότι επί τοῖς όροις τούτοις ό ένάγων παρέλαβε την φορτωτικήν, όφειλε τό πρωτοδικεῖον, μη προσαγομένης τοιαύτης και υπό τοιούτους όρους, φορτωτικής να

διατάξει τὰς ποσηκούσας ἀποδείξεις περὶ τοῦ ἀμφισθητηθέντος καὶ ἀμφισθητουμένου τούτου οὐσιώδους καὶ πραγματικοῦ ἰσχυρισμοῦ, συνεπῶς δεκτὴ κατὰ τοῦτο ὡς βάσιμος ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἔφεσις τῆς ἐναγομένης ἐταιρίας, καὶ μεταρρυθμιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 8152 π. ἑ. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν, δέον ἢ ἐκκαλοῦσα καὶ ἐναγομένη ἐταιρία νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς ἀπόδειξιν τοῦ αὐτοτελοῦς καὶ οὐσιώδους τούτου πραγματικοῦ αὐτῆς ἰσχυρισμοῦ, διὰ παντὸς νομίμου ἀποδεικτικοῦ μέσου, πλὴν μαρτύρων, προκειμένης ἀπαιτήσεως ἀνωτέρας τῶν 50 δραχμῶν (*).

Ἀριθ. 1572 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διπλὴ πρωτοδικὸς ἐρημοδικία. - ἔφεσις κατὰ τινος. - ἐμπορικὰ ὑποθέσεις. - ἐφαρμογὴ Ἀστικοῦ Νόμου. - ἐλαττώματα ἢ ἐλλείψεις δυσνομολογηθεῖσιν ἰδιοτήτων. - πώλησις προθέντος. - ἀργία ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος ἐναγομένου δις δικασθέντος πρωτοδικῶς ἐρήμην, ἤρκει κατὰ νόμον ἡ ἔφεσις τῆς δευτέρας ἀποφάσεως, τῆς ἐπ' ἀνακοπῇ ἐκδοθείσης, συνεπῶς ἐν προκειμένῳ, ἀφοῦ ὁ ἐκκαλὼν ἐναγόμενος ἀμφοτέρας ἐξεκάλεσεν, ἡ ἐνστάσις τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐνάγοντος περὶ ἀπαράδεκτου τῆς προκειμένης ἐφέσεως, ὡς πρὸς μὲν τὴν πρώτην ἀπόφασιν ὡς ἐκπροθέσμου, ὡς πρὸς δὲ τὴν δευτέραν ὡς ἀσκόπου, οὐκ ἔστι βάσιμος.

Ἐπειδὴ, ναὶ μὲν κατὰ τὸ ἰσχύον Ρωμ. Δίκαιον ἐφαρμοζόμενον ἐν σιωπῇ τοῦ Ἐμπορ. Νόμου καὶ ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, ὁ πωλητὴς εὐθύνεται ξενεκα ἐλαττωμάτων ἢ ἐλλείψεως δυσνομολογηθεῖσιν ἰδιοτήτων τοῦ πωληθέντος πράγματος, διὰ τῆς περὶ ἀναστροφῆς ἡ περὶ μειώσεως τοῦ τιμήματος ἀγωγῆς, καθ' ὅσον ὅμως κατ' εἰδικὴν καὶ ἐξαιρετικὴν διάταξιν τοῦ Νόμου 47 Πανδ. (21.1) ἡ περὶ μειώσεως καὶ ἀναστροφῆς ἀγωγή ἀποστέλλεται ἀμὲν τὸ πωληθέν ἐκποιηθῇ παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ, ἐν προκειμένῳ δὲ ὁ ἐκκαλὼν ἐναγόμενος ὁμολογεῖ διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων ὅτι ἐπώλησε τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐμπορεύματα εἰς ἡλαττωμέναν τιμὰς ἐνεκα τῆς χειρίστης αὐτῶν ποιότητος, ἐν ᾧ συνωμολογήθη νὰ εἶναι ἀρίστης, ἡ αἴτησις τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐναγομένου περὶ μειώσεως τοῦ τιμήματος, ἀφ' οὗ δὲν ὑφίσταται τὸ πᾶγμα, ὡς πωληθέν, ἀπαράδεκτος καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτεία.

Ἀριθ. 1575 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

Ἀγωγή ἀνατροπῆς. - προβολὴ ὑπάρξεως ἐν ῥύθμῳ ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέ-

(*) Ἐχομεν πολλὰς καὶ σκληρὰς ἀμφιβολίας. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐλευθέρας βουλήσεως συνάψως τῆς ὑπὸ περιωρισμένην εὐθύνην συμβάσεως, ἡ στηρίζουσα τὸ οἰκονομικὸν τῆς ἀποφάσεως, εἶναι ἀπολύτως ψευδὴς ἐπὶ σιδηροδρομικῶν ἐταιριῶν, αἱ ὁποῖαι διὰ μονοπωλίων καὶ προνομιακῶν ἐκ μέρους τοῦ Δημοσίου παραχωρήσεων ἐπιβάλλουσι στατικῶς ἐαυτὰς ὡς μοναδικὸν μετακομιδῆς μέσον.

ριψε τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγήν τῆς ἐκκαλούσης, ὁρθῶς σκεφθεῖσα, ἐτι ἡ δίκη, ἥς ζητεῖται ἡ ἀνατροπὴ, ἔπαυσεν οὕσα ἐκκρεμῆς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὑπ' ἀριθμ. 909 ἔτους 1900 ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου, ὁρθῶς δὲ ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐρήμην ταύτης ἐνστάσιν τῆς ἐκκαλούσης, ἐπὶ τῷ βασίμῳ λόγῳ ὅτι ἡ ἀνατροπὴ τῶν ἐρήμην ἀποφάσεων καὶ αὐτῶν τῶν ἀκύρως ἐκδοθεισῶν, μόνον διὰ τῆς χρήσεως τῶν ἐνδίκων μέσων δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ, μέχρι δὲ τῆς ἀνατροπῆς τῶν μένουσιν ἰσχυρὰ Ἄγρ. ἐκ τοῦ ἀρθρ. 748 τῆς Πολ. Δικονομίας).

Ἀριθ. 1581 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΤΡΑΜΟΥΝΤΑΝΑΣ

Ἐνστάσις δυσψηφισμοῦ. - χρόνος προβολῆς ἐκκλητῶ.

Ἐπειδὴ, ὁρθῶς διὰ τῶν προεκδοθεισῶν ἀποφάσεων κατὰ τὰς ἐν αὐταῖς σχετικὰς αἰτιολογίας, δὲν ἀπερρίφθη ὡς ἀπαράδεκτος ἡ ἐνστάσις συμφητισμοῦ, καὶ προσδιωρίσθη τὸ ἀποδεικτικὸν μέσον αὐτῆς, εἰ καὶ ἐνδοιάζοντες ἡδύναντο τινες εἰπεῖν ὅτι ὁ συμφητισμὸς, ὡς περιέχων βάσιν ἰδίας ἀπαιτήσεως καὶ μὴ συντελῶν μόνον πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως καὶ ὑποστήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀποκρουσιν τῆς ἀγωγῆς, δὲν δύναται τὸ πρῶτον νὰ προταθῇ ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν κατὰ τὸ ἀρθρον 747 Πολ. Δικονομίας καὶ δέον νὰ ὑποβάλληται κατὰ τὴν πρώτην τὸ βραδύτερον ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίασιν (ἀρθρ. 160 Πολ. Δικονομίας), ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτος, μὴ καθιερωμένης ἐξαιρέσεως τοῦ κανόνος περὶ πασῶν τῶν δικῶν, πλὴν τῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ὡς πρὸς τὴν τούτου ἐνστάσιν, καθ' ὅσον ἡ διάταξις τοῦ Νόμου 2 Κωδ. 4.31 Βασιλ. 26 (24.10) ἀνάγεται εἰς τὴν διαδικασίαν, καὶ δὲν ἰσχύει πλέον μετὰ τὸ ἀρθρ. 1100 Πολ. Δικονομίας, ἥτις ἐνστάσις συμφητισμοῦ, δυναμένη καὶ δι' ἀγωγῆς νὰ ἐπιδιωχθῇ καὶ μὴ ἀπολεσθεῖσα δύναται τοῦ ἀρθρου 160 Πολ. Δικονομίας ὑφίσταται καὶ μετὰ τὴν τελεσιδικίαν, ἐπομένως ἐὰν ἡ ἐκκαθαρισμένη ἀπευθύνεται κατὰ τῆς ἐκτελέσεως ἀρθρ. 872 Πολ. Δικονομίας, ἡ περὶ ἥς δίκη ὅμως, νέα εἶναι, παρὰ τὴν ἐκκρεμῆ ἤδη ἄλλην ἀρθρ. 864 Πολ. Δικονομίας δὲν περιέχει δὲ ἡ ἐνστάσις αὕτη καὶ τὰ στοιχεῖα παρεμπιπτούσης ὑποθέσεως, συναφοῦς δὴθεν πρὸς τὴν κυρίαν δίκην, ὥστε νὰ δύναται νὰ προτείνηται κατὰ πᾶσαν στάσιν αὐτῆς, διότι ἐν ἐναντίᾳ ἐκδοχῇ πᾶσαι αἱ τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου ἐνστάσεις. ἐν αἷς καὶ ὁ συμφητισμὸς, ὡν (Νομ. 4 Πανδ. 20.4) εἶδος πληρωμῆς, ἔπρεπε κατὰ τὸ ἀρθρ. 225.234 § 2 Πολ. Δικονομίας νὰ ὡς παραδεκτὰ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, παρὰ τὸν ἐν τῷ ἀρθρ. 160 Πολ. Δικονομίας κανόνα.

Ἀριθ. 1586 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΒΕΡΡΟΙΟΠΟΥΛΟΣ

Πολιτικὸς ὑπάλληλος. - δύνταξις. - μὴ ὑπερβαδὶς 3)4 μισθοῦ τελευταίου ἔτους. - ὑπολογιστέα ἐπιμίσθια ἐν.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ ΧΜΒ' τοῦ 1861 Νόμου περὶ συντάξεως τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων, ὁρίζον ὅτι ἡ σύνταξις τῶν ὑπαλλήλων οὐδέποτε ὑπερβαίνει τὰ 3/4 τοῦ μισθοῦ τοῦ τελευταίου ἔτους, δὲν φαίνεται ὅτι ἀναρρεῖ ὅ,τι ὁ ἴδιος νόμος διὰ τῶν ἄρθρ. 4 καὶ 6 αὐτοῦ καθιέρωσε, καὶ κατὰ τὰ ὅποια ἄρθρ. 4 καὶ 6 ὁρίσθη ὁ τρόπος τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς συντάξεως, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μισθοῦ καὶ τῶν ἐπιμισθίων τῶν 4 τελευταίων ἐτῶν. Ἀφοῦ δὲ κατὰ ταῦτα καὶ τὰ ἐπιμισθία, αὐτοῦ διακρίσεως ἐθεώρησε συντάξιμα καὶ ὡς μισθὸν λαμβανόμενα, ἡ σιγὴ ἐν τῷ ἀρθ. 9 τοῦ αὐτοῦ Νόμου περὶ ἐπιμισθίων, ἀφομοιωθέντων πρὸς τοὺς μισθοὺς, προκειμένου περὶ τῆς συντάξεως, εὐλογος ἀποβαίνει. Δὲν ἦτο δὲ ἀνάγκη ἐπαναλήψεως τοῦ ὅρου τούτων τῶν ἐπιμισθίων, ἀφοῦ εἰδικῶς ἐν τοῖς ἀρθροῖς 4 καὶ 6, ταῦτα, ὡς εἴρηται, ἐθεωρήθησαν συντάξιμα καὶ συνυπολογιστέα. Προφανῶς δὲ ἡ ἐναντία ἐκδοχὴ ἄγει καὶ εἰς ἄτοπα καὶ ἐντελῶς παράλογα ἀποτελέσματα, διότι θὰ εἶχον νομοθέτην δίδοντα ἴσην σύνταξιν τῷ ἔχοντι ὑπηρεσίαν τριακονταετῇ πρὸς τὸν ἔχοντα τοιαύτην 37 καὶ 1/2 ἔτους, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὁ ἐνάγων θὰ ἐλάμβανε κατὰ τὴν ἐσφαλμένην ταύτην ἐκδοχὴν καὶ ἐρμηνείαν τοῦ νόμου δραχ. 300, κἂν εἶχεν ὑπηρεσίαν 30 ἐτῶν, μὲ τὸ ἐπιμισθίον τῶν δραχ. 100 καλαίων, καθόσον τότε θὰ ὑπελογίζοντο μὲν τὰ 3/4 ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μισθοῦ τῶν δραχ. 400 ὡς τμηματάρχου καὶ τοῦ ἐπιμισθίου τῶν δραχ. 100, ἐνῶ διὰ τὰ μετὰ ταῦτα ἔτη, μέχρι τῆς συμπληρώσεως τῶν 37 1/2 ἐτῶν, θὰ ἤρχει ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ ἐπιμισθίου, ὅτε οὗτος φυσικὰ θὰ ἐσκέπτετο ν' ἀποστρατευθῇ τῆς ὑπηρεσίας, ἐὰν δὲν ἀπελάμβανε καὶ τῆς ὠφελείας τῶν ἐπιμισθίων μέχρι τοῦ ἀνωτέρου ὅρου τῆς συντάξεως, ὡς συμβαίνει πάντοτε εἰς ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους, οἵτινες τοῦτο ἐπιδιώκουσιν. Ἄρα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ πρωτοδικείου, δεχθεῖσα ὅτι δὲν συνυπολογίζεται καὶ τὸ ἐπιμισθίον τῶν ὑπαλλήλων κατὰ τὴν σύνταξιν των, ὅταν αὕτη ὑπερβαίνει τὰ 3/4 τοῦ μισθοῦ τοῦ τελευταίου ἔτους, ψευδῶς ἡρμήνευσε τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα καὶ μεταρρυθμιστέαν αὐτὴν κατέστησε, γιγνομένου δεκτοῦ ὡς βασίμου τοῦ σχετικοῦ λόγου τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις νὰ εἴπῃ καὶ ὑποστηρίξῃ ὅτι ὀρθῶς ἀπερίφηθ ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἐνάγοντος, τοῦτο μὲν διὰ τοὺς λόγους τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, τοῦτο δὲ, διότι ἡ πρόσθετος ὑπηρεσία, ἐξ ἧς τὸ ἐπιμισθίον, δὲν εἶναι συναφὴς μὲ τὴν κυρίαν ὑπηρεσίαν, ὅτε ἐδικαιολογεῖτο ὁ συνυπολογισμὸς, ἀλλ' ἄσχετος, τὸ δὲ ἄρθρον 4 τοῦ Νόμου περὶ συντάξεων ἐννοεῖται συναφές.

*Αριθ. 1593 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΒΑΛΤΙΝΟΣ

Ἀγοραπωλησία. - θυμωφονία μεταγενεστέρας παραδόσεως. - θυμωφονία ποινικῆς ρήτρας ἐπὶ. - χαρακτήρ.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ . . . συμβολαίου συνυπολογίσθησαν μεταξὺ τῶν διαδίκων κατὰ προσθήκην τῆς διὰ τοῦ . . . συμβολαίου συστάσεως ἀγοραπωλησίας καὶ τὰ ἐξῆς ἐπὶ λέξει ἀντιτίθεται ὁ Α. Σ' ὅτι ἐντὸς ἐτὸς ἔτους ἀπὸ σήμερον θέλει παραδῶσει πρὸς τὸν

Α. Σ' τὴν νομὴν τοῦ μαγαζείου ἐλευθέραν καὶ ἀνενόχλητον, μέχρις οὐ δὲ παραδῶσιν ταύτην θὰ πληρῶν τὸν Σ' δι' ἐνοίκιον τοῦ μαγαζείου ἀπὸ σήμερον καὶ μέχρι παραδόσεως δρχ. 500 κατ' ἔτος. . . . ἐὰν δὲ ἐντὸς ἔτους ἀπὸ σήμερον δὲν θυνηθῇ νὰ παραδῶσιν τὴν νομὴν τοῦ μαγαζείου ἐλευθέραν καὶ ἀνενόχλητον πρὸς τὸν Α. Σ' θέλει πληρῶσιν ὁ Σ' πρὸς τὸν Α. Σ' τὸ τίμημα τῶν δρχ. 6000 καὶ ποινικὴν ρήτραν δρχ. 1800 δι' ἀποζημιώσιν του, δυναμένου τοῦ Σ' ἐὰν θελήσῃ νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀγοραπωλησίας ταύτης, καὶ τότε ὁ Σ' ὑποχρεοῦται νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ τίμημα καὶ τὴν ποινικὴν ρήτραν, θεωρουμένης τῆς ἀγοραπωλησίας ὡς μὴ γενομένης καὶ ἀκύρου τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 5756 συμβολαίου ἅμα τῇ καταβολῇ τοῦ τιμήματος, τῆς ποινικῆς ρήτρας καὶ τοῦ ἐνοικίου, ὡς θεωρουμένου τοῦ παρόντος ἐκτελεστοῦ.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς οὕτω ἐκπεφρασμένης βουλήσεως τῶν συναλλαξαμένων συνάγεται, ὅτι οὗτοι τὴν μεταξὺ αὐτῶν συστάσαν διὰ τοῦ μνησθέντος ὑπ' ἀρ. 5756 συμβολαίου σύμβασιν ἀγοραπωλησίας, ἡννόησαν νὰ ὑποβάλωσιν ὑπὸ τὴν διαλυτικὴν αἵρεσιν τοῦ νὰ θεωρητῇ ἀναγώραστος τὸ πωληθέν, ἂν ἐντὸς τῆς προθεσμίας δὲν παραδοθῇ ἡ νομὴ τοῦ πωληθέντος (lex commissoria) καὶ συνεπῶς ὑπῆχθησαν εἰς τὰς ἐκ τοῦ καταπιστευτέου τούτου νόμου ἐπερχομένας συνεπείας, τοῦ νὰ θεωρητῇ διὰ τῆς ἐγέρσεως τῆς μιᾶς τῶν ἀγωγῶν περὶ παραδόσεως τοῦ πραγματος ἢ περὶ ἐπιστροφῆς τοῦ τιμήματος, ἀποκλεισμένη ἡ ἐτέρα. Εἰς τὴν τοιαύτην δὲ τοῦ συμβολαίου ἐκτίμησιν περὶ τῆς βουλήσεως τῶν συναλλαξαμένων δὲν ἀντίκεινται τὰ διὰ τῆς ἀπὸ 20 Νδρίου 1890 ἐπιστολῆς τοῦ Σ' ὁμολογούμενα, καθόσον ἐκ τοῦ ὅτι οὗτος παρακαλεῖ τὸν ἐφεσίδην νὰ τὸν ἀναμείνῃ ἐπὶ ἐν ἀκρόμῃ ἔτος, ὑποσχόμενος νὰ τοῦ δώσῃ δι' ἐνοίκιον 800 δραχμάς, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι ἡ σύμβασις δὲν ὑπεβλήθη εἰς τὴν διαλυτικὴν αἵρεσιν, οὔτε ὅτι δι' αὐτῆς ἐπέρχεται ἀναγνώρισις ἀλλοίου δικαιώματος τοῦ ἐκκαλοῦντος κατ' ἀκολουθίαν τούτου ἐσφαλμένως ἢ προεκδοθεῖσα ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου, καὶ ἡ πρὸ ταύτης ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν ἐξετίμησε τὸ περιεχόμενον τοῦ συμβολαίου τούτου, ὡς μὴ περιέχον τὴν μνησθεῖσαν διαλυτικὴν αἵρεσιν, καὶ ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἐκδοχῇ ἔταξεν ἀλυσιτελεῖς ἀποδείξεις καὶ δέον ὡς τοιαῦται ν' ἀνακληθῶσιν, ἐκτιμηθῶσι δὲ αἱ ὑπὸ τῆς προεκδοθείσης ὑπ' ἀριθμ. 390 (1899) ἀποφάσεως διαταχθεῖσαι ἀποδείξεις, καθόσον αὕτη μόνη ποιησαμένη ὀρθὴν ἐκτίμησιν, διέταξεν ἀποδείξεις ἐπὶ ἰχθυρῶν τῶν διαδίκων, συμφώνως πρὸς τὴν δι' αὐτῶν οὕτω γενομένην τοῦ συμβολαίου ἐρμηνείαν. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ γράμματος καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ διαληφθέντος συμβολαίου δὲν ἐξάγεται ὅτι οἱ συμβαλλόμενοι τὴν μεταξὺ τῶν συστάσαν ἀγοραπωλησίαν ἡννόησαν νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὴν μνησθεῖσαν διαλυτικὴν αἵρεσιν, ἀλλὰ δι' αὐτοῦ εἰς μὲν τὸν πωλητὴν παρεχωρήθη προθεσμία πρὸς παράδοσιν τοῦ πωληθέντος, εἰς δὲ τὸν ἀγοραστὴν ἀνεγνωρίσθη τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ δι' ἀποζημιώσιν του, διὰ τὴν μὴ ἐμπρόθεστον παράδοσιν τοῦ

πωληθέντος, τὸ τίμημα καὶ τὴν ποινικὴν ρήτραν· τοὔτεστι συνωμολογήθη ὅτι καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγνωρίζεται, ὅτι δικαιούται δηλονότι νὰ ζητήσῃ ἀποζημίωσιν, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ τοιοῦτο δικαίωμα ἀνεγνωρίσθη ὡς ἀπόλυτον, χωρὶς νὰ ὑποκίηται εἰς τὰς διατυπώσεις τῆς ὀχλήσεως καὶ τῆς προτέρας δικαστικῆς ἀναγνωρίσεως περὶ τῆς ἀδυναμίας τοῦ πωλητοῦ πρὸς παράδοσιν τοῦ πωληθέντος· ἡ τοιαύτη δὲ ἐρμηνεία τοῦ συμβολαίου ἐνισχύεται καὶ ἐκ τῆς μετὰ θιάν ἀποτῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου ἀπευθυνθείσης ἀπὸ 28 Νοεμβρίου 1890 ἐπιστολῆς τοῦ ἐγκαλοῦντος πωλητοῦ πρὸς τὸν ἐφεσίδλητον ἀγοραστήν, δι' ἧς οὗτος τὸν παρακαλεῖ νὰ τὸν ἀναμείνῃ δι' ἓν ἔτος καὶ θὰ τοῦ πληρώσῃ ἐνοίκιον ἐπὶ πλέον τοῦ συνολογηθέντος κατὰ τριακοσίας δραχμὰς· τοὔτεστι ἀναγνωρίζει τὸ δικαίωμα τοῦ ἀγοραστοῦ νὰ στραφῇ κατ' αὐτοῦ καὶ τοῦ ζητήσῃ ἀποζημίωσιν ἔνεκα τῆς μὴ ἐμπροθέσμου ἐκπληρώσεως τῆς ὑποχρεώσεώς του πρὸς παράδοσιν τοῦ πωληθέντος, καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τὸν ἀναμείνῃ καὶ νὰ τοῦ παράσχῃ ἑνὸς εἰσέτι ἔτους προθεσμίαν· ὅθεν ὁρθῶς αἱ ἄνω μνηθεῖσαι ἀποφάσεις ἐξετίμησαν τὸ συμβόλαιον ὡς μὴ περιέχον διαλυτικὸν ὅρον καὶ ἔδει νὰ ἐκτιμηθῶσιν αἱ δι' αὐτῶν ταχθεῖσαι ἀποδείξεις.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνστάσις τοῦ ἐγκαλοῦντος, ἡ στηριζομένη εἰς τὸν λόγον ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος, διὰ τῆς παρ' αὐτοῦ λήψεως τῶν ἐνοικίων μετὰ τὴν ταχθεῖσαν πρὸς παράδοσιν τοῦ πωληθέντος προθεσμίαν, παρητήθη τοῦ δικαιώματος νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ ἀποδόσεως τοῦ τιμήματος καὶ τῆς ποινικῆς ρήτρας ἀγωγὴν, δὲν κρίνεται βάσιμος, καθόσον κατὰ τὴν περὶ τούτου γενομένην ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐκτίμησιν τοῦ τὰς συμφωνίας περιέχοντος συμβολαίου, τὸ δικαίωμα τοῦ ἐφεσίβλητου πρὸς λήψιν τῶν ἐνοικίων μέχρι τῆς παραδόσεως τοῦ τιμήματος εἶναι ἀπόλυτον καὶ δὲν ὑπόκειται εἰς περιορισμὸν τινα, οὔτε συνεπῶς ἡ λήψις τούτων καὶ μετὰ τὴν πρὸς παράδοσιν προθεσμίαν συνεπάγεται παραίτησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ ἐνασκήσῃ ὁ ἐφεσίδλητος τὴν περὶ πληρωμῆς τοῦ τιμήματος καὶ τῆς ποινικῆς ρήτρας ἀγωγὴν.

Ἀριθ. 1594 (1906)

Εἰτηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Πολυμελὴς δικαστήρια. = διαίρεσις πλείοσι τμήμασι. = ἐκδικαδὶς θυμῶνως. = ἔφεδις κατὰ προξενικῶν ἀποφάσεων. = αἰτηδὶς περὶ πιστοποιήσεως γάμου. = οὐ δυναεδικαδὶς αἰτήσεως περὶ ἀναγνωρίσεως κληρονομικῆς ιδιότητος. = ληξιαρχοί. = διοριζόμενοι διὰ Β. Διατάγματος. = ληξιαρχοί. = ἑλληνες πρόξενοι. = οὐκ ἀναγκαῖα εἰδικὴ ἀνάθεσις. = ἀνυπαρξία βιβλίων. = πιστοποιήσις ἀποφάσεως. = ἀδιάφορος κράτησις βιβλίων ἢ οὐ. = οὐ μόνον παρὰ δικαιοκρινέων δύνταξιν ληξιαρχικῆς πράξεως. = οὐ βεβαίωσις καὶ ἐγκυρότης γάμου ἢ ἄλλων συνεπειῶν.

Ἐπειδὴ, κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 262 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, πᾶν πολυμελὲς δικαστήριον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διαιρηθῇ δι' ἰδιαίτερου κανονισμοῦ εἰς δύο ἢ πλείονα τμήματα καὶ νὰ προνοῇ

κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον περὶ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοῦ ὑπηρεσίας, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῆς διατάξεως ταύτης ὥρισε τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14 (1898) ἀποφάσεώς του ἐν ὁλομελείᾳ, κυρωθείσης διὰ τῆς ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου 1898 πράξεως τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, δημοσιευθείσης μετὰ τῆς ἀποφάσεως εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 157 (1898) φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοιχοκολληθείσης εἰς τὸ ἀκροατήριον αὐτοῦ περὶ κανονισμοῦ αὐτοῦ, ὅστις ἴσχυε μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου ἐ. ε., ὅτι τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διαιρεῖται εἰς 4 τμήματα, αἱ ἐφέσεις κατ' ἀποφάσεων τῶν ἐν Τουρκίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ Προξενικῶν δικαστηρίων καὶ προξενικῶν ἀρχῶν θὰ ἐγγράφονται εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πινάκιον μὲ τὰς ἐφέσεις τὰς ἀφορώσας ἐμπορικὰς ὑποθέσεις καὶ θὰ δικάζονται ἐνώπιον τοῦ Α' τμήματος τοῦ δικαστηρίου τούτου, συνεδριάζοντος κατὰ πᾶσαν Τρίτην, συμφώνως δὲ πρὸς ταῦτα, καλῶς ἐγράφη ἡ ὑπὸ κρίσεως ἐφesis εἰς 2 καὶ αἱ ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις πινάκιον τοῦ δικαστηρίου τούτου, καὶ κατ' ἐκφώνησιν ἐξ αὐτοῦ ἐξεδικάσθη ἐρήμην τῶν ἀνακοπτόντων ὑπὸ τοῦ Α' τμήματος τοῦ ἐφετείου, ἀπορριπτεῖα δὲ ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἐνστάσεως αὐτῶν ὡς ἀβάσιμος, διότι ὁρίζει μὲν τὸ ἄρθρον 184 τοῦ Νόμου ΧΝΣ' (1877) ὅτι αἱ κατ' ἀποφάσεων προξενικῶν δικαστηρίων ἐφέσεις δικάζονται κατὰ τὴν συνοπτικὴν διαδικασίαν, ἡ αὐτὴ δὲ διαδικασία χωρεῖ καὶ ὅταν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, κατέστη δική κατ' ἀντιδικίαν, κατὰ τ' ἀνωτέρω, ἡ ἐξ αἰτήσεως τῆς ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίας, ἐκ τούτου ὅμως δὲν ἔπεται ὅτι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ἐγγραφῆς ἡ τῆς συζητήσεως πρέπει καὶ νὰ ἐγγραφῇ ἡ ἐφesis εἰς τὸ διὰ συνοπτικὰς ὑποθέσεις πινάκιον, διότι, κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 263 τοῦ Ὁργαν. τῶν Δικαστηρίων, εἰς τὸ γραφεῖον ἐκάστου πολυμελοῦς δικαστηρίου ἐν καὶ μόνον πινάκιον συντάσσεται, ἡ δὲ περὶ δευτέρου πινακίου δι' ἐμπορικὰς ὑποθέσεις διάταξις τοῦ Ν. ΑΥΝΖ' (1887) ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὰ πρωτοδικεῖα, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἁρθρου 1 καὶ ἰδίως τοῦ ἁρθρ. 3 αὐτοῦ (γενομένης κακῆς ἐγγραφῆς, τὸ πρωτοδικεῖον διατάσσει τὴν εἰς τὸ προσήκον πινάκιον ἐγγραφὴν τῆς ὑποθέσεως), συμφώνως δὲ πρὸς τ' ἀνωτέρω δύναται, χάριν τῆς εὐκολίας τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐφετείου καὶ τῆς εἰς τμήματα διαιρέσεως αὐτοῦ, τὸ πινάκιον αὐτοῦ νὰ εἶναι διηρημένον εἰς πλείονα τμήματα, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων νὰ ἐγγράφηται ὠρισμένον εἶδος ὑποθέσεων, ἔγκυρος δὲ εἶναι ἡ τοιαύτη ἐγγραφὴ καὶ ἡ συνεκία αὐτῆς συζήτησις, ἐὰν διὰ τὴν συζητηθεῖσαν ὑπόθεσιν ἐτηρήθη ἡ δι' αὐτὴν ἀρμόζουσα διαδικασία, ὅτι δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἐτηρήθη διὰ τὴν ἐρήμην συζήτησιν, μεθ' ἣν ἡ καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ ἀποφάσεως, ἡ διαδικασία ἡ συνοπτικὴ, δὲν προτείνουσιν οἱ ἀνακόπτοντες.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνστάσις περὶ ἀκυρότητος τοῦ δικογράφου τῆς αἰτήσεως, ἣν καλῶς προτείνουσιν οἱ ἐκαλοῦντες ὡς τοιοῦτοι πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ζητεῖται δι' αὐτοῦ ν' ἀναγνωρίσθῃ ὁ αἰτῶν ὡς μόνος κληρονόμος τοῦ Α. Σ***, χωρὶς νὰ ὑποβάλληται κατ' αὐτῶν καὶ αἰτησίς τις ὅπως ὑποχρεωθῶσι νὰ ζώσωσιν ἢ πράξωσι τι,

είναι άπορριπτέα ως άβάσιμος, καθ' όσον και ή αή-
τησις άναγνωρίσεως του αίτουντος όπως άναγνωρι-
σθή κληρονόμος ή και μόνος τοιοϋτος του Α. Σ^{***}
παρέλκει εις δίχην, ής άντικείμενον μόνον είναι ή
διά δικαστικής άποφάσεως πιστοποίησης γάμου του
Α. Σ^{***} μετά της μητρός του αίτουντος και γέννη-
σις αυτού έν τῷ γάμῳ τούτῳ.

Επειδή όρίσας ο Νόμ. ΤηΑ' (1856) έν άρθρῳ
30, ότι ληξιαρχοί είναι: οι Δήμαρχοι και ειδικοί πά-
ρεδροι και οι ειδικῶς διά Β. Διατάγματος διοριζό-
μενοι διά τὰς ληξιαρχικάς πράξεις τὰς έντός της
έλληνικής επικρατείας συντασσόμενας, και έν αρ-
θρῳ 50, ότι αἱ έν τῇ άλλοδαπῇ παρά τῶν άρμο-
δίων (προφανῶς έγχωρίων) άρχῶν συντασσόμεναι
ληξιαρχικαὶ πράξεις, αἱ άφορῶσαι τούς "Ελληνας,
έχουσιν άποδεικτικὴν ισχύν και έν "Ελλάδι, ώρισεν
έν άρθρ. 58 και ότι έν τῇ άλλοδαπῇ δύνανται νά
ένεργῶσι τὰς ληξιαρχικάς πράξεις τὰς άφορώσας
Ελληνας, οι έλληνικοὶ διπλωματικοὶ πράκτορες ή
πρόξενοι, επίσης δε ώρίσθη διά τοῦ άρθρου 119 §
α' τοῦ Νόμου ΧΝΣ' (1877) περί "Οργανισμοῦ τῶν
προξενικῶν άρχῶν κλπ. και τῶν κατόπιν αὐτοῦ εκ-
δοθέντων νόμων, ότι αἱ προξενικαὶ άρχαὶ έκπλη-
ροῦσι καθήκοντα ληξιαρχου, εκ της εκφράσεως δε
τοῦ άρθρου 58, καθ' ήν δύνανται οι πρόξενοι κλπ.
νά ένεργῶσι ληξιαρχικάς πράξεις, οὐδῶλως έπεται,
ὡς οι έφεσιδλητοι άξιοῦσι και ὡς οὐχι ὁρθῶς εἰδέ-
χθη ή εκκαλουμένη άπόφασις 185 (1906), ότι δέν
έπέρχεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ νόμου ή ιδιότης τῶν προ-
ξένων ὡς διπλωματικῶν πρακτῶρων ὡς ληξιαρχῶν
διά τούς έν ταῖς περιφερείαις αὐτῶν "Ελληνας και
ή ὑποχρέωσις των νά συντάττωσι τὰς άφορώσας
αὐτοῦς ληξιαρχικάς πράξεις, όταν τοῦτο τοῖς ζη-
τηθῇ παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ότι θῆθεν δύνανται νά έ-
χωσι τοιαύτην ιδιότητα και ὑποχρέωσιν, όταν ειδι-
κῶς τοῖς άνατεθῇ ή ιδιότης ληξιαρχου και ή ὑπο-
χρέωσις συντάξεως πράξεων ληξιαρχικῶν, διότι ή
λέξις «δύνανται» τοῦ άρθρ. 58, οὐδέν ἄλλο ση-
μαίνει ή ότι έχουσι και οι πρόξενοι κλπ άρμοδιότητα
νά συντάσσωσι πράξεις ληξιαρχικάς, όταν ζητή-
σωσι παρ' αὐτῶν τοῦτο οι έν τῇ περιφερεία των
"Ελληνες, δι' ής ἄλλως και ή παρά της άρμοδίας
έγχωριου άρχῆς συνταχθεῖσα ληξιαρχική πράξις
έχει άποδεικτικὴν ισχύν και έν "Ελλάδι, τούτου δε
τεθέντος οὐχι ὁρθῶς ή εκκαλουμένη άπόφασις 112
διέταξε τὰς έν αὐτῇ άποδείξεις, ἀλυσιτελεῖς οὔ-
σας, δι' ὃ εξαφανιστέα τυγχάνει, ή δε 185 έκρινεν
ότι άναρμόδιον είναι τὸ Προξενικὸν δικαστήριον
Κωνσταντινουπόλεως νά δικάσῃ τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴ-
τησιν, διότι ταύτην δικαιούται νά δικάσῃ τὸ δι-
καστήριον εις ὃ ὑπάγεται ὁ Πρόξενος Κωνσταντι-
νουπόλεως, ὡς ληξιαρχος, δέν είναι δε οὗτος τοι-
οῦτος, διότι δέν τῷ άντετέθησαν, ειδικῶς τὰ καθή-
κοντα τοῦ ληξιαρχου, οὔτε τῷ άπεστάλησαν λη-
ξιαρχικά βιβλία" οὔτε στερεῖται τοιαύτης ιδιότητος
διότι οὐδέποτε ἐνήργησεν ὡς τοιοῦτος, ή δέν τῷ
εἰστάλησαν βιβλία ληξιαρχικῶν πράξεων" καθόσον
τὸ δικαίωμα τοῦ αίτουντος, νά ζητήσῃ τὴν διά δι-
καστικής άποφάσεως πιστοποίησιν γάμου και γεν-
νήσεως, οὐδῶλως εξαρτᾶται εκ της παρά τῷ προ-
ξένῳ ὑπάρξεως τοιοῦτων βιβλίων, ή τοῦ ότι μέχρι

τοῦδε ὁ έν Κων]πόλει "Ελλην Πρόξενος δέν ἐνήρ-
γησεν ὡς τοιοῦτος, οὔτε ὑπάρχει κώλυμα ν' άπο-
φανθῇ τὸ δικαστήριον περί της αἰτήσεώς του και
διατάξῃ τὴν σύνταξιν ληξιαρχικῆς πράξεως εκ
τούτων ή τοῦ ότι δέν ὑπάρχουσιν ἤδη βιβλία λη-
ξιαρχικῶν πράξεων παρά τῷ ρηθέντι προξένῳ, της
άποφάσεως του εκτελεσθησέμενης όταν σταλῶσι
τὰ βιβλία ταῦτα εις τὸν πρόξενον (*).

Επειδή σαφῶς προκύπτει εκ τοῦ άρθρ. 57 τοῦ
ΤηΑ' (1856) Νόμου έν συνδυασμῷ πρὸς τὰ άρθρα
54-56 αὐτοῦ, ότι δύναται νά συνταχθῇ πράξις λη-
ξιαρχική συνεπεία δικαστικής άποφάσεως διατα-
τούσης τοῦτο, άφού ἐξ άποδείξεων ὑπὸ τοῦ δικα-

(*) Ὑποθέτομεν μᾶλλον ότι ή άπόφασις δέχεται
μόνον δι' δύναται δι' άποφάσεως νά πιστοποιηθῇ τὸ
γεγονὸς γάμου και έν ή περιπτώσει ἐτηροῦντο ή μή
βιβλία ληξιαρχικά και μάλιστα και ἐάν τὸ πιστοποιη-
τέον γεγονός ἐγένετο και πρὸ τοῦ περί ληξιαρχικῶν
πράξεων Νόμου, ὡς εἰδέξατο ή έν σελ. 264 τοῦ πα-
ρόντος τόμου καταχωρηθεῖσα 1437 Ε. Α., οὐδέποτε
δε ότι τάσσεται, μολοντί ἡδυνάτὸ τις νά συμπεράνῃ
τοιοῦτο ἐμμέσως εκ της τελευταίας φράσεως «εκτε-
λεσθησέμενης όταν σταλῶσιν τὰ βιβλία ταῦτα», τῇ
προδήλως ἐσααμμένη ἐκλογῇ, ότι είναι δυνατόν νά
συνταχθῇ πλήρης και αὐτοτελὴς ληξιαρχική πράξις
ἡδη περί γεγονότος συμβάντος πρὸ δέκα, εἴκοσι, δια-
τί και πρὸ ἑκατὸν ή διακοσίων ἐτῶν. Περὶ τοῦ άν-
τικειμένου τούτου άρκούμεθα νά παραθεσωμεν τὴν
γνωμοδότησιν τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγι εἰσαγγελέως
κ. Δ. Τσιθανοπούλου, έχουσιν οὕτω:

«Επὶ της ἐγκλείστου ἀπὸ 23 Ἰουνίου ε. ε. αἰτή-
σεως δι' ής ἐρωτῶμαι ἂν ὀφείλῃ ὁ ληξιαρχος νά κα-
ταχωρίσῃ εις τὰ ληξιαρχικά βιβλία άποφασιν τῶν
πρωτοδικῶν, πιστοποιούσαν τὸν χρόνον της γεννήσεως
ή τελέσεως γάμου, περί ὧν ἐντελῶς εἶχε παραλειφθῇ
ή σύνταξις ληξιαρχικῆς πράξεως έντός τοῦ νομίμου
χρόνου, ἀπαντῶ άποφατικῶς, διότι ὁ ἡμέτερος άστυ-
κὸς νόμος οὔτε έν τῷ άρθρῳ 57, δι' οὗ ἐπέτρεψε τὴν
διά δικαστικῆς άποφάσεως πιστοποίησιν της γεννή-
σεως, γάμου ή άποθιώσεως. μή ἐγγεγραμμένων εις
τὰ ληξιαρχικά βιβλία, οὔτε ἀλλαχοῦ αὐτοῦ ὥρισεν,
ότι ή περί τούτου δικαστική άπόφασις ἐγγράφεται εις
τὰ ληξιαρχικά βιβλία. Ἐν τῷ νόμῳ ὁρίζονται ἐπα-
κριβῶς αἱ εις τὰ ληξιαρχικά βιβλία ἐγγραφεταὶ πρά-
ξεις και σημειώσεις, πᾶν δὲ ὃ μή ρητῶς δέν ἐπέτρεψε
νά γίνηται, ἀπαγορεύεται. Τὸ ἐπιτακτικὸν της ἀπα-
γορεύσεως της ἐγγραφῆς πράξεως, μή ἐπιτραπέιτης
ρητῶς, εὐρίσκωμεν και έν τῷ άρθρῳ 43, καθ' ὃ ὁ λη-
ξιαρχος δέν δύναται νά καταχωρίσῃ εις τὰς παρ'
αὐτοῦ συντασσόμενας ληξιαρχικάς πράξεις οὔτε λόγῳ
σημειώσεως οὔτε καθ' ὁλονδήποτε ἄλλον τρόπον ἄλλο
τι, ἐκτός τῶν δηλώσεων, ὅσαι συγχαίρεται κατὰ νό-
μον νά γίνωνται ὑπὸ τῶν ἐμφανιζομένων. Κατὰ δὲ
τὸ άρθρ. 55 § τελευτ. και αὐτῇ ή περί διορθώσεως
άποφασιν δέν δύναται ποτε ν' ἀντιταχθῇ πρὸς τούς μή
ζητήσαντας τὴν διορθώσιν ή μή προσκληθέντας εις
τὴν περί αὐτῆς δίχην.

Περὶ καταχωρίσεως άποφάσεως ειδικῶς και άπο-
κλειστικῶς διέλαθεν ὁ νόμος έν τῷ κεφαλ. α'. αὗται
δε εἰσι μόνον αἱ περί υἰοθεσίας και διαζεύξεως, οὐχι
δὲ και αἱ τοῦ άρθρ. 57.

Ἐν τέλει δὲ προστίθημι ότι άφού αὐτὸς ὁ νόμος ἐ-
πέτρεψε τὴν ἀναπλήρωσιν της ἐλλείψεως της ληξιαρχικῆς
πράξεως δι' άποφάσεως, έπεται ότι αὐτῇ
έχει άποδεικτικὴν ισχύνα,

στηρίου διατασσομένων πιστοποιηθῇ, κατὰ τὴν κρίσιν του, ὅτι ἔλαβε χώραν τὸ γεγονός δι' ὃ ἡ ληξιαρχος πρᾶξις, οὐδεμίαν δὲ διάκρισιν ποιεῖται τὸ ἄρθρ. 58, καθ' ἣν δέχθεν δύναται νὰ γείνη τοῦτο ὅταν ἐτηρήθησαν βιβλία ληξιαρχικῶν πράξεων ὑπὸ τοῦ ληξιαρχοῦ, ὅστις, συνεπεία τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, θὰ συντάξῃ τὴν πρᾶξιν, ἐπομένως, εἴτε ἐτηροῦντο βιβλία ληξιαρχικῶν πράξεων ὅτε ἐγένετο τὸ γεγονός δι' ὃ ζητεῖται σύνταξις ληξιαρχικῆς πράξεως συνεπεία ἀποφάσεως δικαστικῆς εἴτε ὅχι, δύναται νὰ ζητηθῇ τοιαύτη κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν ἁρθρῶν 54-56 καὶ 58 τοῦ ρηθέντος νόμου, ἀπορριπτέοι δὲ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμοὶ τῶν ἐφεσιδλήτων ὡς ἀβάσιμοι.

Ἐπειδὴ τοιαύτην αἴτησιν ὑποβάλλει ὁ ἐκκαλῶν, οὐχὶ δὲ αἴτησιν στηριζομένην εἰς τὸ ἄρθρ. 61 τοῦ ρηθέντος νόμου, ἀπορριπτέος δὲ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμὸς τῶν ἐκκαλούντων ὡς ἀβάσιμος, ζητῶν δι' αὐτῆς νὰ συνταχθῇ πρᾶξις ληξιαρχικῆ περὶ τοῦ γάμου τῆς μητρὸς του μετὰ τοῦ Α. Σ^{***} κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1870 καὶ γεννήσεως αὐτοῦ τὴν 7 Νοεμβρίου 1872, πιστοποιουμένων τούτων (αὕτη δὲ εἶναι ἡ κυρία αἴτησις τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως) καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐκθέτει ἐν τῇ αἰτήσῃ του ὁ ἐκκαλῶν, ὅτι συμφέρον ἔχει νὰ νομιμοποιηθῇ ἐν τῇ ιδιότητι του ὡς τέκνου γνησίου, καθόσον ἐκ' αὐτῆς στηρίζει κληρονομικὰ δικαιώματα, τοῦτο ὅμως ἐκθέτει ὅπως διατυπώσῃ τὸ συμφέρον ὅπερ ἔχει διὰ τὴν σύνταξιν τῶν πράξεων, πρὸς μεταγενεστέραν αὐτοῦ ἐνέργειαν, ζητεῖ δ' ἐπίσης διὰ τῆς αἰτήσεως ν' ἀναγνωρισθῇ γνήσιον τέκνον τοῦ Α. Σ^{***} καὶ μόνον αὐτοῦ κληρονόμος· αἱ αἰτήσεις ὅμως αὗται παρέλκουσιν εἰς τὴν προκειμένην δίκην περὶ συντάξεως ληξιαρχικῶν πράξεων γάμου καὶ γεννήσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 58 τοῦ ρηθέντος νόμου, καθ' ἣν μόνος ἐξεταστέον ζήτημα δύναται νὰ εἶνε, ἂν συνήθῃ γάμος νόμιμος μετὰ τοῦ Α. Σ^{***} καὶ τῆς τεκούσης τὸν αἰτούντα, ἂν δηλαδὴ κατηρτίσθῃ τὸ συνάλλαγμα γάμου αὐτῶν, ἐκδηλωθείσης καὶ ἀποδεκτῆς γενομένης ἀμοιβαίως τῆς περὶ τούτου θελήσεως τῶν ρηθέντων καὶ ἂν ἔλαβε χώραν τοῦ γάμου ἡ ἱεροτελεστία, ὧν ὑπαρχόντων ὑφίσταται γάμος νόμιμος, φέρων δηλ. τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τοιοῦτου, καὶ ἂν διαρκούντος τοῦ γάμου τούτου ἐγεννήθῃ ὁ αἰτῶν ὑπὸ τῆς συζύγου τοῦ Α. Σ^{***}, ἅτινα καὶ μόνον ἠδύναντο, νὰ περιέχωνται εἰς ληξιαρχικὴν πρᾶξιν καὶ βεβαιοῦνται παρ' αὐτῆς, ἂν συνετάσσετο τοιαύτη ὅτε ἔλαβον χώραν ὁ γάμος καὶ ἡ γέννησις, ἐπὶ τῇ βάσει δηλώσεως τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένων προσώπων.

Ἐπειδὴ ἐπίσης ἀπορριπτέοι εἶναι οἱ ἰσχυρισμοὶ τῶν ἐφεσιδλήτων, καθ' οὓς ὁ νόμος μόνον εἰς ὠρισμένα πρόσωπα ἐπιτρέπει νὰ ζητήσωσι τὴν σύνταξιν ληξιαρχικῶν πράξεων, καὶ μόνον ἐπὶ τῇ δηλώσει αὐτῶν νὰ συνταχθῶσι τοιαῦτα, ὁ δὲ Α. Σ^{***} καὶ ἡ μήτηρ τοῦ αἰτούντος δὲν ἐζήτησαν τὴν σύνταξιν τοιούτων περὶ γάμου αὐτῶν καὶ γεννήσεως τοῦ αἰτούντος, ἐκδηλώσαντες μάλιστα οὕτω ὅτι δὲν ἤθελον νὰ συνταχθῶσι τοιαῦτα, διότι ὀρίζει μὲν ὁ ρηθεὶς νόμος ὠρισμένα πρόσωπα, δυνάμενα νὰ ζη-

τήσωσι σύνταξιν πράξεων ληξιαρχικῶν, ἐπὶ τῇ δηλώσει αὐτῶν συντασσομένων, ἀλλ' αἱ σχετικαὶ διατάξεις ἔχουσιν ἐφαρμογὴν εἰς τὴν περίστασιν καθ' ἣν συνεπεία τοιαύτης αἰτήσεως καὶ δηλώσεως πρόκειται ἀπ' εὐθείας νὰ συντάξῃ πρᾶξιν ληξιαρχικὴν ὁ ληξιαρχος, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, πρόκειται νὰ συνταχθῶσι πράξεις ληξιαρχικαὶ συνεπεία ἀποφάσεως δικαστικῆς τοιαύτης δὲ πράξεως τὴν σύνταξιν δικαιούται νὰ ἐπιζητήσῃ καὶ ὁ ἀξιῶν ὅτι συνήθῃ γάμος μετὰ τῆς τεξάσης αὐτὸν μεθ' ὠρισμένου προσώπου, καὶ ὅτι ἐν τῷ γάμῳ τούτῳ ἐγεννήθῃ, ὡς ἐν προκειμένῳ, διότι ἐκ τούτων ἐξαρτᾶται ἡ προσωπικὴ αὐτοῦ κατὰστασις, ἣτις εἶναι δικαίωμα ἴδιον αὐτοῦ ἐκ τῶν ρηθέντων γεγονότων προερχόμενον καὶ μὴ δυνάμενον νὰ ἐξάρτηθῇ ἐκ τῆς θελήσεως τῶν γονέων του ἢ ἄλλων, παραλειψάντων ἢ καὶ μὴ θελόντων νὰ συνταχθῶσι ληξιαρχικαὶ πράξεις περὶ αὐτῶν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ρηθέντα, ἐκ τῶν αἰτήσεων ἃς ὑποβάλλει ὁ ἐκκαλῶν δύναται νὰ ἐξετασθῶσι μόνον αἱ περὶ βεβαιώσεως συνάψεως γάμου καὶ γεννήσεως, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ δι' ὧν ζητεῖ ν' ἀναγνωρισθῇ γνήσιον τέκνον τοῦ Α. Σ^{***} καὶ κληρονόμος αὐτοῦ ἢ μόνος τοιοῦτος, διότι διὰ τῆς προκειμένης διαδικασίας δύναται νὰ ζητηθῇ ὅπως βεβαιωθῇ ὅτι, θὰ ἐβεβαιούτο διὰ ληξιαρχικῶν πράξεων ἐγκαίρως συντασσομένων, σύναψις δηλ. γάμου ἔχοντος τὰ ἐξωτερικὰ τούτου γνωρίσματα καὶ γέννησις τοῦ αἰτούντος ἐν αὐτῷ, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτι δὲν συντρέχει λόγος οἷός τις καθιστῶν τὸν γάμον ἄκυρον ἢ ἀκυρώσιμον τῇ αἰτήσῃ προσώπου δικαιουμένου νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν, ἢ ὅτι δὲν συντρέχει λόγος ἕνεκα τοῦ ὁποίου τὸ τεκμήριον καθ' ὃ ὁ πατὴρ ἀπὸ τῶν γάμων δείκνυται δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν, συνεπὸς δέον νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ αἰτῶν ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ἐπιτρεπτέων διὰ τὸ προφανῶς ἀνέφικτον ἐγγράφου ἀποδείξεως, μόνον ὅτι ἐγένετο γάμος τῇ ἀμοιβαίως ἐκδηλωθείσῃ καὶ ἀποδεκτῇ γενομένῃ θελήσει τοῦ Α. Σ^{***} καὶ τῆς μητρὸς τοῦ αἰτούντος, μετὰ αὐτῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1870, καὶ ὅτι οὗτος ἐγεννήθῃ κατὰ τὴν 7 Νοεμβρίου 1872 ἀπὸ τῆς αὐτῆς γυναῖκα μεθ' ἧς εἶχε συνάψῃ γάμον ὁ Α. Σ^{***}, οὗ γάμου λύσις πρὸ τῆς 7 Νοεμβρίου 1872 δὲν προτείνεται.

Ἀριθ. 1596 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Κατάσχεσις παρὰ τρίτῳ.- ὄρια ὑπερσελεύσεως δικαιωμάτων ὀφειλέτου.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκχωρήσεως ἣτις ἐπέρχεται διὰ τῆς παρὰ τρίτῳ κατασχέσεως, δὲν ὑποκαθίσταται οὔτε δικαίωμα ἔχει νὰ ζητήσῃ νὰ ὑποκατασταθῇ ὁ κατασχὼν εἰς τὴν νομικὴν σχέσιν τὴν μετὰ τοῦ τρίτου καὶ τοῦ καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις ὀφειλέτου ὑφίσταμένην, λαμβάνων τὴν θέσιν τοῦ τελευταίου, ἀλλὰ κατὰ τοσοῦτον μόνον ὑπεισέρχεται εἰς τοῦ ὀφειλέτου τὰ δικαιώματα, καθόσον δικαιούται νὰ ζητήσῃ νὰ καταβάλλῃ εἰς αὐτὸν ὁ τρίτος τὸ πρὸς τὸν ὀφειλέτην ὀφειλόμενον, διότι διὰ τῆς ἐκχωρήσεως δὲν μεταδίδεται εἰς τὸν κατασχόντα ἡ νομικὴ σχέσις τοῦ ὀφειλέτου πρὸς τὸν

τρίτον, αλλά μόνον ἡ ἐξ αὐτῆς ἀπαίτησις, συμφώνως δὲ πρὸς ταῦτα καὶ ἡ ἀπόφασις 813 (1905) τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, κυρώσασα τὴν παρὰ τῇ Ἑθνικῇ Τραπεζῇ κατάσχεσιν τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τοῦ ὀφειλέτου Π^{***}, ὑπεχρέωσεν αὐτὴν νὰ πληρώσῃ τῷ κατασχόντι ἐκ τοῦ ποσοῦ ὃ ὤφειλε τῷ Π^{***} ἐκ παρακαταθηκῶν δραχ. 27000 καὶ τοὺς πρὸς 8 0/0 ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς τόκους μέχρις ἐξοφλήσεως, ὥστε καὶ δυνάμει τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ δυνάμει τῶν περὶ ἐκχωρήσεως διατάξεων τοῦ νόμου, τοῦτο μόνον δύναται νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς ἡδὴ ἐναγομένης Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ὁ ἐνάγων, οὐδὲν δὲ δικαίωμα ἔχει νὰ ζητήσῃ τὸ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς του ζητούμενον, δηλαδὴ νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη νὰ μετατρέψῃ τὰς ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὀφειλέτου Π^{***} ὁμολογίας παρακαταθήκης εἰς ἀνανύμους, ἃς νὰ παραδώσῃ αὐτῷ ἢ νὰ μετατρέψῃ αὐτὰς εἰς ὁμολογίας παρακαταθήκης ἐπ' ὀνόματί του, καθόσον δι' αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλο ζητεῖ ἢ νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα νὰ τεθῇ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν νομικὴν σχέσιν εἰς ἣν εὐρίσκειτο μετὰ τοῦ Π^{***}, ὡς ὑπείσθητο τοῦ κατασχόντος εἰς τὰ δικαιώματα τούτου τὰ ἐκ τῆς παρακαταθήκης ὁρθῶς ἐπομένως διὰ τ' ἄνωγέρω καὶ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένη ἀποφάσει λόγους ἀπέρριψεν αὕτη τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν καὶ ἀπορριπτέα ἢ κατ' αὐτῆς ἐρεσις ὡς ἀβάσιμος (*).

Ἀριθ. 1597 1906.

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Ἐφεδρις κατὰ προξενικῆς ἀποφάσεως. - **μη-
ναία προθεσμία πρὸς συζήτησιν.** - ἀδιάρ-
ητος ἐγγραφὴ πινακίω. - **ἐφεδρις.** - ἐνέργεια
ὑπὸ πληρεξουσίου πρωτοδίκου δίκης. - **ἐφε-
δρις κατὰ προξενικῆς ἀποφάσεως.** - ἀπευθυν-
τέα ἀνακοπὴ κατ' ἐπιταγῆς. - οὐ περὶ ἐκ-
τέλεσιν δίκης. - ἐνδοσφιδεῖς εἰκονικότητος καὶ
Ἀναστασιανοῦ Νόμου. - ὀριστικαὶ ἀποφά-
σεις ἐπὶ γραμματίων. - προσωρινὴ ἐκτέλε-
σις. - ἀποφάσεις ἐρήμην ἐφετείου μεταρρυθ-
μιστικῆς. - ἀνακοπὴ. - ματαιώσις ἀποτελε-
σμάτων. - μεταρρυθμιστικῆς. - αἰτητικὴ ἀποδό-
σις ἐκτελέσει ληφθέντων.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 184 τοῦ Νόμ. ΧΝΣ' (1877), ἡ κατὰ προξενικῆς ἀποφάσεως ἐρεσις δύ-
ναται νὰ συζητηθῇ μετὰ ἕνα ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως
τῆς μῆνα, οὐδεμία δὲ διάταξις τοῦ νόμου αὐτοῦ ἢ
ἄλλου οἰοῦντο ἐξήρτησε τὸ ἔγκυρον συζητήσεως
τοιαύτης ἐφέσεως ἐκ προθεσμίας ἀρχομένης ἀπὸ τῆς
εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφῆς αὐτῆς, ὥστε ἐπὶ τοῦ προ-
κειμένου, ἀφοῦ ἀναμνηστικῶς ἡ μὲν ὑπὸ κρίσιν
ἐρεσις ἐπεδόθη τὴν 16 Ἰανουαρίου 1906, ἡ δὲ συ-
ζητήσεως αὐτῆς ἡ ἐρήμην ἐγένετο τὴν 21 Φεβρουα-
ρίου 1906, δὲν συνεζητήθη προῶως, οὔτε ἔχει ση-

μασίαν τινὰ ἂν ἐνεγράφη ἢ ἐρεσις εἰς τὸ πινάκιον
πρὶν παρέλθῃ μὴν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς.

Ἐπειδὴ, κατ' ἐξαίρεσιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρ-
θρου 183 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, καθ'
ἣν ἀπαγορεύεται εἰς δικηγόρον μὴ διωρισμένον παρὰ
τινὶ δικαστηρίῳ νὰ συνηγορῇ παρ' ἄλλῳ ὀρίζει τὸ
ἄρθρον 95 τῆς Πολ. Δικονομίας ὅτι ὁ πληρεξού-
σιος τῆς πρωτοδίκου δίκης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐ-
πιχειρῇ τὴν περὶ ἐφέσεως αἴτησιν, χωρὶς νὰ κάμῃ
διάκρισιν ἂν εἶναι διωρισμένος καὶ παρὰ τῷ ἐφε-
τεῖ, εἰς ὃ ἀπευθύνεται.

Ἐπειδὴ πᾶν δικόγραφον ἐφέσεως ἀπευθύνεται
πρὸς τὸ δικαστήριον ὅπερ πρόκειται νὰ δικάσῃ περὶ
αὐτῆς, ἡ δὲ διάταξις τοῦ ἄρθρου 123 τοῦ Νόμου
ΧΝΣ' (1877), ὡς ἐτροποποιήθη ΑΓΟΕ' (1891),
ἀφορᾷ τὰ δικόγραφα τὰ ἀναγόμενα εἰς δίκην ἐκ-
κρεμῇ ἐνώπιον προξενικοῦ δικαστηρίου, προκειμέ-
νου δὲ περὶ ἐφέσεως κατὰ ἀποφάσεως τοιοῦτου δι-
καστηρίου, ὀρίζει ἀπλῶς τὸ ἄρθρον 180 τοῦ αὐτοῦ
νόμου ὅτι παραδίδεται αὕτη εἰς διπλοῦν εἰς τὴν ἀρ-
μοδίαν προξενικὴν ἀρχὴν, ἥτις μεριμνᾷ περὶ τῆς
ἐπιδόσεως ἐνὸς τῶν δικογράφων εἰς τὸν ἐφεσιδλή-
τον, ὥστε προκειμένου περὶ ἐφέσεως κατ' ἀποφά-
σεως προξενικοῦ δικαστηρίου, ἐκπληροῦται πᾶν ὅ, τι
περὶ αὐτῆς ὀρίζει ὁ νόμος, ἂν ἀπλῶς, τοῦθ' ὅπερ
ἐπὶ τοῦ προκειμένου συμβαίνει ὑπάρχει εἰς τὸ δικό-
γραφον αὐτῆς αἵτησις ὅπως μεριμνήσῃ ἡ ἀρμοδία
προξενικὴ ἀρχὴ περὶ ἐπιδόσεως αὐτῆς, συνεπῶς δὲ
ἡ ἐνστάσις τοῦ ἐφεσιδλήτου, καθ' ἣν ἄκυρον εἶναι
τὸ δικόγραφον τῆς ἐφέσεως, διότι δὲν ἀπευθύνεται
οὔτε φέρει ἐπικεφαλίδαν πρὸς τὸν Γ. Πρόξενον Ἀ-
λεξανδρείας, ἐν ᾧ ἔδει ν' ἀπευθυνθῇ καὶ εἰσαχθῇ
δι' αὐτοῦ καὶ πρὸς αὐτὸν, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀ-
βάσιμος.

Ἐπειδὴ δὲν ἰσχυρίζεται ὁ ἐφεσιδλήτης ὅτι ἐγένε-
το ἀναγκαστικὴ κατάσχεσις ἢ προσωποκράτησις
κατὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος πρὸ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀνακο-
πῆς, ὥστε ἡ ἐκ τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῶν ἐπιταγῶν
δίκη δὲν εἶναι περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, κατὰ τὸ ἄρθρ.
864 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ δὲν ἐτροποποίησεν
οὐδεμία ἄλλη διάταξις τῶν προξενικῶν νόμων, καθ'
ἣν δὴθεν θεωρεῖται ἀρξαιμένη ἡ ἐκτέλεσις ἅμα ὁ
ἐπιτάσσων ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἀρμοδίου Προξένου νὰ
διατάξῃ τὴν ἐκτέλεσιν ἐκτελεστοῦ δικαιογράφου,
ἐπομένως ἡ ἐπὶ τῶν ἐναντίων ἰσχυρισμῶν στηρι-
ζομένη ἀντέφεσις τοῦ ἐφεσιδλήτου, καθ' ἣν ἔδει ν'
ἀπορριφθῶσιν οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς ἀ-
νεκκαθάριστοι, ὡς προκειμένης δίκης περὶ τὴν
ἐκτέλεσιν, καὶ ἡ ἐνστάσις του ὅπως ἀπορριφθῶσιν
ἡδὴ, ὡς τοιοῦτοι, εἶναι ἀπορριπτέα, ὡς ἀβάσιμος.

Ἐπειδὴ σαφῶς διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπῆς
προτίθενται ὁ ἀνακόπτων ἐνστασιν τοῦ Ἀναστασι-
ανοῦ Νόμου, ἰσχυρισθεὶς καὶ ἰσχυριζόμενος ὅτι τὸ
συμφωνηθὲν διὰ τὴν ἐκχώρησιν τίμημα δὲν ὑπερ-
βαίνει τὰς πέντε Ἀγγλικὰς λίρας, ἐπίσης δὲ προ-
τείνει καὶ ἐτέραν ἐνστασιν εἰκονικότητος τῆς ἐκχω-
ρήσεως, ἥτοι ὅτι δὲν ἔλαβεν χώραν πράγματι
σύμβασις περὶ τούτου, ἐπομένως οὐχὶ ὁρθῶς ἡ
ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέρριψε μὲν, ὡς ἀνευ νο-
μίμου συμφέροντος προτεινομένην, τὴν περὶ εἰκο-
νικότητος ἐνστασιν, τοῦ ὀφειλέτου ἔχοντος δικαί-

(*) Ζητούμεν εὐσεβῶς συγγνώμην καὶ ἀπὸ τὴν
πρωτοδικὸν καὶ ἀπὸ τὴν ἄνω, ἡ ὅποια καταγίνεται
περιέργως εἰς ἐξανέμειον τῶν δικαιωμάτων. Ὁ ἀτυ-
χὴς αὐτὸς κατασχών, ζητῶν νὰ μετατραπῇ ἐπ' ὀνό-
ματι του διὰ τὸ τῇ κατασχέσει προσπορισθῇ αὐτῷ
χρηματικὸν ποσόν, ἡ ὑπὲρ τοῦ ὀφειλέτου του ὁμολο-
γία, οὐδὲν ἄλλο ἐξήτει ἢ αὐτὸ τὸ ὅποιον τῷ ἐπιτρέ-
πει ἡ ἄνω ἀπόφασις, ἥτοι τὴν πληρωμὴν τοῦ ποσοῦ
δι' ὁμολογίας τῆς Τραπεζῆς.

ωμα μόνον μετά τοῦ ἀληθοῦς δικαιοῦχου τῆς ἀπαιτήσεως νὰ δικάζεται, δὲν ἐξήτασε δὲ τὴν ἐκ τοῦ Ἀναστασιανοῦ Νόμου ἔνστασιν, τὴν οὐδόλως ταυτιζομένην πρὸς τὴν τῆς εἰκονικότητος.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀρθρ. 168 τοῦ Νόμου ΧΝΣΤ', αἱ ὀριστικαὶ ἀποφάσεις τῶν προξενικῶν δικαστηρίων, αἱ ἀφορῶσαι γραμμάρια, εἰσὶ προσωρινῶς ἐκτελεσταί, μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς γενομένης ἐφέσεως, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔπεται ὅτι ἐξ αὐτοῦ τοῦ νόμου καὶ ἂν διὰ τῆς ἀποφάσεως δὲν διατάχθῃ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις, εἶναι αὐταὶ προσωρινῶς ἐκτελεσταί καὶ ἂν κατ' αὐτῶν ἐγένετο ἐφesis, συνεπῶς δὲ κατὰ μείζονα λόγον ἐφ' ὅσον διαρκεῖ τῆς ἐφέσεως ἡ προθεσμία.

Ἐπειδὴ μεταρρυθμίσθη μὲν ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις διὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἥτις ἐδέχθη τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπὴν, προσεβλήθη ὅμως ἡ ἀπόφασις αὕτη δι' ἀνακοπῆς, ἐπιδοθείσης τῷ ἐφεσίδελτῳ πρὸ τῆς παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος γενομένης συντηρητικῆς κατασχέσεως, ἐνεκα τοῦ ὁποίου ἀνεστάλη ἡ διάταξις τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, καθ' ἣν μετερρυθμίσθη ἡ ἐκκαλουμένη, ὑφισταμένης δὲ ταύτης, ἐγκύρως ἐγένετο θυνάμει αὐτῆς, προσωρινῶς ἐκτελεστικῆς οὕσης κατὰ τ' ἀνωτέρω καὶ κατ' οὐδένα νόμον θεωρουμένης ὅτι δὲν ὑφίσταται, ἀφ' οὗ ἐξεκλήθη, πρὶν ἐπικυρωθῇ ὑπὸ τοῦ ἐφετείου.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅπως, μετερρυθμιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ὑποχρεωθῇ ὁ ἐφεσίδελτος νὰ τῷ ἐπιστρέψῃ ὅτι πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς τῷ κατέβαλεν εἶναι ἀπαράδεκτος πρὸς ἐξέτασιν καὶ ἀπορριπτέα, καθ' ὃ ὑποβαλλομένη μόνον διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἄνευ νομίμου προδικασίας (*).

ΔΙΑΦΟΡΑ

Παρακολουθοῦμεν μὲ πολὺν θαυμασμὸν τὴν κατὰ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς Ἀθηνῶν διεξαγομένην ἀνάκρισιν. Εἰς δημοτικὸς ἀρχων]προϋφαιλίσθη ἐπὶ πλαστογραφίᾳ ἔνεκεν ἀνακριτικῆς καὶ καταδικαστικῆς διαφωνίας, ἀναγομένης βεβαίως οὐχὶ μόνον εἰς τὸν νομικὸν χαρακτῆρισμὸν τῆς ἀποδιδιομένης πράξεως, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ πραγματικὸν στοιχεῖον τοῦ δόλου, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν ἦδύνατο νὰ ὑπάρξῃ προφυλάξις ἐπὶ οἰωδῆποτε χαρακτηρισμῷ. Ὁ αὐτὸς δημοτικὸς ἀρχων ἀπεφυλάκισθη, κατὰ διακοπὴν τῆς προφυλάξεως, ἐπὶ τῇ αὐτῇ πράξει, ἔνεκεν ἐπιτευχθείσης ἀνακριτικῆς καὶ καταδικαστικῆς ὁμοφωνίας ἐν τῇ ἀνυπαρξίᾳ τοῦ δόλου. Ἀποδίδομεν πολλὴν σημασίαν εἰς τὸ σημεῖον ἐφ' οὗ ἐπετεύχθη ἡ ὁμοφωνία, τὴν ἀπουσίαν δηλονότι τοῦ δόλου. Διότι, δυνάμεθα ἤδη νὰ ἐρωτήσωμεν ἐν δικαίῳ ποῖα στοιχεῖα ὑπῆρξαν ὥστε νὰ πείσωσι τὴν ἀνακριτικὴν ἀρχὴν περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ sine qua non δόλου κατὰ τὴν προφυλάξιν; Καὶ ἀφ' οὗ ταῦτα ὑπῆρξαν ἐπὶ τοσαύτον ἀσταθῇ καὶ ἀβέβαιᾳ, ὥς ὑποδεικνύει ἡ ἐκ τῶν ὑπετέρων ἀνατροπῇ των, διατὶ τὸσον εὐχεστὸς προέβη ἡ ἀνακριτικὴ ἀρχὴ εἰς τὴν κατάρτισιν τοῦ γοήτρου ἐνδὲς δημοτικοῦ ἀρχοντος. Χωρὶς νὰ ἐξαντληθῶσιν ὅλα τὰ μέσα τὰ ὁποῖα ἡδύνατο

νὰ καταρτίσῃ ἀκλόνητον τὴν προφυλακιστικὴν πεποιθήσιν; Τὸ ἐρώτημά μας ἔχει βαθυτέραν τὴν ἐννοίαν, διότι ἐννοεῖ νὰ ὑπεγείρῃ μίαν πυχὴν τοῦ βαρέος παραπετάσματος τὸ ὁποῖον ἀποκρύπτει τὰς ἐπὶ προφυλάξις ἀνοιγομένας θύρας τῶν φυλακῶν. Ἐὰν ἡ προχειρότης διέκρινε τὴν θορυβώδη προφυλάξιν ἐνδὲς δημοτικοῦ ἀρχοντος, ἀγνοοῦμεν τί θὰ διακρίνῃ τὰς σιγαλὰς προφυλάξεις τῶν ἀνωτέρων ἀστωῶν καὶ τῶν ἀνωθυμωτέρων χωρικῶν

† ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ

Καὶ ἔτερος συνάδελφος πολῦτιμος καὶ πελὺκλαυστος ἐξέλιπε κατὰ τὴν θερινὴν διακοπὴν τῆς «Θέμιδος», ὁ Ἰωάννης Ἀραβαντινός. Νεώτατος ἐπανελθὼν ἐκ τῶν ἐν Γερμανίᾳ σπουδῶν του, προσηλώθη μετ' ἀφοσιώσεως, εὐθύτητος καὶ ἐξεδιασμένως μεμετρημένης ἀφιλοκερδείας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δικαίου, καὶ καταταχθεὶς ἐν ταῖς τάξεσι τῶν ὑπερασπιστῶν αὐτοῦ, ἐνωρίτατα κατέστησε κατὰδελον τὸ φυσικὸν καὶ ἐπικτητὸν αὐτοῦ τάλαντον ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ ἐργασίᾳ καὶ ἐν τῇ πρακτικῇ ἐξασκήσει τοῦ ἐπαγγέλματος, ἐν τῷ ὁποίῳ φερόμενος καὶ ὑπὸ τῆς ἐνθουσιώδους αὐτοῦ φύσεως, οὐδέποτε παρέλειψε τὴν βοήθειαν αὐτοῦ πρὸς τοὺς μᾶλλον δεομένους προστασίας. Διὰ τοῦτο ὁ ἀγνώστος τότε ἐν Ἀθήναις νεαρὸς ἐπιστήμων, διήνοιξεν εὐρὺ τὸ στάδιόν του, ἐν τῷ ὑπὸ ὡς διέλαμψεν καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ αὐτοῦ μόρφωσις καὶ ἡ ταχύτης τῆς ἀντιλήψεως καὶ τὸ ἀσφαλὲς καὶ ἔμπροσθεν τῆς κρίσεως καὶ τοῦ προφορικοῦ λόγου τὸ ἀπρόσκοπτον, τὸ ὁποῖον ἐγνώριζε πάντοτε νὰ στολίξῃ διὰ τῆς ἀκριβοῦς καὶ στερεᾶς ἐκλογῆς τῆς καιριότητος τῶν θεμάτων καὶ τῆς ἀδρότητος τῶν ἐν τῷ ἐργαστασίῳ πεφωτισμένων ἐπιστημονικῶν ἐπιεργασίας φιλοτεχνουμένων καὶ ἀνομιμένων ἐπιχειρημάτων. Ἡ δικανικὴ εὐγλωττία τοῦ Ἰωάννου Ἀραβαντινοῦ τοῦτο εἶχε τὸ ἰδιόζων, ὅτι καίτοι δὲν ἤρετο εἰς ρητορικὴν ἐντύπωσιν, οὐχ ἤττον ἐδέσμευε διὰ τῆς πραγματικῆς δεινότητος τῶν σαφῶν καὶ καθαρῶν ἐννοιῶν αὐτῆς, τὰς ὁποίας ἐγνώριζε νὰ περικλείῃ μετ' ἐν ἐπιγνώσει αὐστηρότητος ἐντὶς τοῦ χαρακώματος τοῦ θέματός του, ἵνα καθιστᾷ αὐτὸ ἀληθῶς ἀπόρρητον. Ἀναντιρρήτως ὁ Ἰωάννης Ἀραβαντινὸς ὑπῆρξεν ἐξέχουσα δικηγορικὴ φυσιογνωμία, χωρὶς τοῦτο νὰ κατάρθωσιν ποτε ν' ἀφαιρήσῃ οὐδὲ ἰώτα κἄν ἐκ τῆς φυσικῆς φιλαγαθίας του ὡς ἀνθρώπου, ἡ ὁποία τὸν εἶχε καταστήσει ἐκ τῶν συμπαθεστάτων συναδέλφων καὶ ἐκ τῶν ἀρίστων πολιτῶν καὶ οἰκονομειάρχων. Παρὰ τὴν δικηγορικὴν βιοπάλην, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀνεδείχθη ἀκαταπόνητος αγωνιστής, ὑπερήρτησεν ὁ Ἰωάννης Ἀραβαντινὸς μετ' ἀφοσιώσεως ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ ναῷ, ἐν τῷ ὁποίῳ προσεκολλήθη ἰδιαίτερος εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ βωμοῦ τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τελευταῖον κατέλαβεν αὐτοδυνάμως τὴν πρωτοκαθεδρίαν ἐν αὐτῷ, γενόμενος τῇ κοινῇ ψήφῳ καθηγητῆς τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Δυστυχῶς τὸ ἔργον του ἀνέκοψε πρόωρος καὶ ἄδικος θάνατος καὶ ὁ ἀληθινὸς τῶν πατρίων λάτρης ἐκλινε τὴν βεβαρημένην κεφαλὴν ἐν τῇ ξένῃ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἐπιστημονικῆς του δράσεως. Ἡ «Θέμις» βαρυσταλὴς ἐπὶ τῇ στερήσει τοῦ ἐγκρίτου συναδέλφου καὶ πολυτίμου φίλου αὐτῆς, ἀνεγείρει τιμητικὸν κενόταφον ἐν ταῖς στήλαις αὐτῆς διὰ τὴν μνήμην τοῦ ξενιτευμένου νεκροῦ τοῦ Ἰωάννου Ἀραβαντινοῦ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Νέαι Ἰδέαι»
Ὁδὸς Λαοκόρου ἀρ. 126

(*) Ἡρβλ. 491 Ε. Α. σελ. 506 XVI.

16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1907

Συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ 23ου φύλλου τοῦ Κώδικος 1906.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὅτι τὸ ἐφετεῖον ἐδέξατο καταρτισθεῖσαν σύμβασιν ὑπὸ τὴν αἵρεσιν τῆς ἐγκρίσεως ἐκ μέρους τοῦ ὑπουργοῦ καὶ ὅτι ταύτης ματαιωθείσης, χωρὶς νὰ δεχθῇται τὸ ἐφετεῖον τὴν δολίαν ἢ ἀπὸ σκοποῦ ματαιώσιν ἐκ μέρους τοῦ ὑπουργοῦ, ματαιοῦται καὶ ἡ ὑπὸ αἵρεσιν σύμβασις, ἐπίσης ἀπορριπτέας ἐστίν, ὡς στηριζόμενος ἐπὶ ἐσφαλμένης βάσεως, καθέσων τὸ ἐφετεῖον ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῆς τρίτης πρὸς τὴν τετάρτην καὶ πρώτην σκέψιν τῆς προσαλλομένης ἀποφάσεως δεχεται ὅτι διὰ τῆς ἀποδοχῆς ἐκ μέρους τοῦ ἀναιρεσιδλήτου τοῦ περιεχομένου τῆς προκηρύξεως πρὸς διαγωνισμὸν κατηρτίσθη σύμβασις ὑποχρεοῦσα τὸν ὑπουργὸν πρὸς ἐγκρίσιν καὶ ἔχοντα τὸ δικαίωμα τῆς μὴ ἐγκρίσεως ἢ ἀκυρώσεως μόνον διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς μὴ νομίμου διεξαγωγῆς τούτου, ἀλλὰ τὸ παράτυπον καὶ μὴ νόμιμον τῆς διεξαγωγῆς ἀποκρούει τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς τρίτης σκέψεως ἢ δι' ἐτεράτης αἰτιολογίας τῆς προσαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι ὁ ὑπουργὸς ἀδικαιολογῶτως ἠχύρωσε τὸν διαγωνισμὸν, χρησιμεύει

πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς προηγουμένης σκέψεως, ὅτι νομίμως διεξαχθέντα διαγωνισμὸν δὲν ἦδύνατο οὕτως ν' ἀκυρώσῃ.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, ὑποχρεώσαν διὰ τῆς προβαλλομένης ἀποφάσεώς του τὸ Δημόσιον ἕνεκα τῆς ἀδικαιολογήτου καὶ παρανόμου ἀκυρώσεως τοῦ διαγωνισμοῦ ἐκ μέρους τοῦ ὑπουργοῦ νὰ πληρῶνῃ κατὰ μῆνα πρὸς τὸν ἐνάγοντα ἀναιρεσιδύλητον ὑπὸ τὴν ιδιότητά του δρ. 65 κατὰ μῆνα μέχρις ἀποπερατώσεως τῶν σπουδῶν τῆς θυγατρὸς του ἐν τῷ Ἀρσακείῳ Παρθεναγωγείῳ καὶ Ἀρσακείῳ Διδασκαλείῳ καὶ ἐφ' ὅσον τηροῦνται οἱ ὅροι τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 8 Ἰουνίου 1893 ὡς πρὸς τὸν προβεβασμὸν καὶ βαθμολογίαν τῆς, ὀρθῶς ἐφῆρμε καὶ καλῶς ἡρμήνευσε τὰς περὶ διαφέροντος διατάξεις τοῦ Ἀστυκοῦ Νόμου ἰδίως τοῦ Νόμου 3 (ἐν τέλει) Πανδ. 9.1 καὶ τὸ ἄρθρον 1ον τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃ κεκτημένον ἦν τὸ δικαίωμα ἀπὸ τῆς παρανόμου ἀκυρώσεως τοῦ διαγωνισμοῦ, ἐν τῇ ἀποζημιώσει δὲ περιλαμβάνεται καὶ τὸ κέρδος τὸ προσδοκώμενον κατὰ τὴν λογικὴν τῶν πραγμάτων τάξιν, ἐπομένως ὁ σχετικὸς λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως περὶ παραβιάσεως τοῦ ἄρθρου 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀπορριπτέος ἐστίν (*).

Ἀριθ. 459 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΨΑΛΗΣ

Προνόμιον ἐκμισθωτοῦ ἐπὶ εἰδοκμιθόντων. - ἔκτασις καὶ ἐπὶ ἀλλοτρίων. - ἀδιάρητος καλὴ πίστις τοῦ κυρίου τῶν εἰδοκμιθόντων. - ἐργαλεία ἀκατάσχετα. - ὅποια.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 941 § 4 Πολ. Δικονομίας,

(*) "Ὅλα τὰ ἀντικείμενα παρ' ἡμῖν γίνονται ἀφ' ἑτῆρας ἀποζημιώσεων καὶ μονονουχὶ δλόκληρος ἡ πολιτικὴ διαχείρισις τείνει νὰ κυρωθῇ ἡ μετουσιωθῇ εἰς ἐπιβολὴν τοιούτων. Βεβαίως ὁ ὑπουργὸς δύναται νὰ ἐνασχέσῃ τὴν ἀνατεθειμένην αὐτῷ εκπαιδευτικὴν ἐνθάρρυνσιν δι' ἐκλογῆς ἀμέσου ἢ ἐμμέσου, συντελουμένης διὰ διαγωνισμοῦ, ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι ἡ ἐξ οὐδὲν ποτε τῶν δύο τούτων τρόπων γενομένη τοιαύτη ἐκλογὴ ὑποχρεοῖ αὐτὸν καὶ δὴ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκπροσωπούμενην πολιτείαν εἰς περαιτέρω συνεπίαιας καὶ δὴ εἰς στανικὴν πλήρωσιν τῆς ἀπὸ πολιτειακοῦ καθήκοντος νοσημένης καὶ ἀπορροῦσης λειτουργίας, ἐν προκειμένῳ τῆς εκπαιδευτικῆς ἐνθαρρύνσεως, καὶ ἐκπτῶσιν αὐτῆς εἰς ἀντικείμενον στενοῦ ἰδιωτικοῦ συμφέροντος τοῦ ὁπωσδήποτε ἐκλεγμένου. Λησμονεῖται προδήλως ὅτι σκοπὸς τῆς ὁπωσδήποτε ἐνασκουμένης ὑπουργικῆς ταύτης λειτουργίας εἶναι ἡ ἐξυπηρέτησις γενικῆς καὶ κοινωρικῆς εκπαιδευτικῆς ἀνάγκης καὶ οὐχὶ ἡ θεραπεία ἀτομικῆς ὀρισμένου προσώπου τοιαύτης, ὥστε δταν ἡ ὑπουργικὴ ἐκλογὴ ἐμπέσῃ αὐτῷ, νὰ γεννᾶται αὐτῷ δικαίωμα ἀναλυτὸν εἰς ἀποζημιώσιν. Ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι ἡ προπαρασκευαστικὴ ἐργασία πρὸς ἐνέργειαν τῆς ἐκλογῆς καὶ αὕτη ἐστὶ ἡ ἐκλογὴ δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ δεσμὸν ἐνοχικὸν ἐξαναγκαστὸν, διότι τοῦτο θὰ ἀφήρῃ τὴν τῷ ὑπουργῷ ἀνατεθειμένην αὐτοβουλίαν τοῦ ἐν παντὶ χρόνῳ κρίνειν τὴν πρὸς τὴν εκπαιδευτικὴν ἀνάγκην λυσιτέλειαν τοῦ σκοποῦ, δι' ἣν ἡ προπαρασκευαστικὴ ἐργασία, ἐν προκειμένῳ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ὑποτροφίας, δι' ἣν ἡ προκήρυξις τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἐπιτευχθεῖσα ἐκλογὴ.

ὀρίζοντος ὅτι αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ ἐκμισθωτοῦ κατοικίων καὶ οἰκοδομημάτων διὰ τὰ ἐνοίκια τοῦ ἐνεστώτος καὶ τοῦ τελευταίου ἔτους ἔχουσι δικαίωμα προτιμήσεως ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τῶν ἀναγκαστικῶς ἐκποιθηθέντων πραγμάτων, αἵτινα εἰσῆχθησαν ὑπὸ τοῦ ἐνοικιαστοῦ (ὀφειλέτου) καὶ εὐρίσκονται εἰσέτι ἐν τῷ ἐνοικιασμένῳ τόπῳ, σαφῶς συνάγεται ὅτι δύο τινὰ ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν ὑπαρξίν τοῦ προνομίου τούτου, 1) νὰ εἰσῆχθησαν τὰ ἐκπλειστηριασθέντα πράγματα εἰς τὸ μίσθιον κτῆμα ὑπὸ τοῦ ἐνοικιαστοῦ, ἥτοι διὰ νὰ μένωσιν ἐκεῖ διαρκῶς, καὶ 2) νὰ ἦσαν καθ' ἐν χρόνον κατεσχέθησαν ἐν τῷ μισθίῳ κτῆματι ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις δὲ ταύτας ὑποβάλλων ὁ νομοθέτης εἰς τὸ προνόμιον ἅπαντα τὰ εἰσαχθέντα δὲν ἠθέλησε νὰ διακρίνῃ ἂν τὰ πράγματα εἶναι ἴδια τοῦ εἰσαγαγόντος ἐνοικιαστοῦ ἢ ἀλλότρια. Οὕτω δὲ καὶ τὸ ἐφετεῖον κρίναν, ὀρθῶς ἡρμήνευσε τὴν ἀνωτέρω διάταξιν καταργήσαν τὰ κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου προϋσχύοντα. Ἀνυπόστατος ἄρα ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως (*).

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ἐν σελ. 104 ΧVII 1117 Ε. Α. Αὐτῇ θὰ εὕρῃ ὁ ἀναγνώστης καὶ τὴν ἡμετέραν σημείωσιν καὶ τὴν περαιτέρω εἰς τὴν ἐν σελ. 282 ΧVI 1926 Ε. Α. παραπομπήν. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔχομεν ἤδη νὰ προσθέσωμεν εἶναι ὅτι λησμονεῖται καὶ ἐν τῇ ἄνω ἀποφάσει ὅτι τὸ ἄρθρον 941 § 4 εὐρίσκεται ἐν τῷ κεφαλαίῳ Β' «περὶ διανομῆς πλειστηριάσματος κινήτων», οὕτω δὲ οὐδεμίαν ἄλλην ἐννοιαν δύναται νὰ ἔχῃ, εἰμὴ ὅτι καθιεροῖ δικαίωμα πρωτοπροξίας μεταξὺ διαφόρων δανειστῶν τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου, οὐδέποτε δὲ καὶ οὐδαμῶς νὰ πλάσῃ δικαιώματα ἐπὶ πραγμάτων τρίτων, ἀντιθέτως πρὸς τὴν αὐστηρότητα τοῦ περὶ ἐνεχύρου Νόμου, κατὰ τὸν ὅποιον οὐδὲν δικαίωμα ἐνεχύρου κτᾶται ἐπὶ πράγματος ἀνήκοντος τρίτῳ. Ἐπειτα. ἐὰν ἡ διάταξις αὕτη τοῦ ἄρθρου 941 § 4 ἐξηφάνιζε, μετὰ τὸσαύτης προχειρότητος, ὡς παραδόξως ἐδέξατο ἡ ἄνω ἀπόφασις, τὴν ἀλλοτρίαν κυριότητα, ἐπὶ μόνῃ τῇ εἰς τὸ μίσθιον εἰσχομίσαι, διὰ τὸν αὐτὸν ἀπολύτως λόγον ἔπρεπε, δυνάμει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 941 § 1, νὰ ἐπεκτείνηται. Ἐξαφανίζον τὴν ἀλλοτρίαν κυριότητα, τὸ προνόμιον τοῦ ἐνεχυροῦχοῦ δανειστοῦ καὶ ἐπὶ ἐνεχυρασθέντων αὐτῷ καὶ εἰς χεῖρας τοῦ εὐρισκόμενων ἀλλοτρίων κινήτων. Ἡ ἔκφρασις τῆς § 4 «ὡς πρὸς τὰ ἐν τῷ μισθίῳ προσαχθέντα καὶ ἐπὶ εὐρισκόμενα» δὲν βλέπομεν νὰ διαφέρῃ κατὰ ἰσότητα μίαν τῆς διατάξεως τῆς § 1 «ἔχει εἰς χεῖρας τοῦ ἐνεχυροῦ». Ἐπ' ἀμφοτέρω μίαν εἶναι ἡ κυριεύουσα ἰδέα τῆς ἐνασχέσεως τοῦ προνομίου ἐπὶ τῶν εἰς συμβατικὸν ἢ νόμιμον ἐνέχυρον παρασχεθέντων καὶ εἰς χεῖρας τοῦ μὲν ἢ εἰς τὸ μίσθιον τοῦ δὲ εὐρισκόμενων. Δὲν πιστεύομεν ὅτι δύναται νὰ φιλονεικηθῇ ἡ τελεία ὁμοιότης τῶν διατάξεων καὶ τῶν θεμάτων, ἀλλὰ συγχρόνως οὐδεὶς θὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ ἀρνηθῇ ὅτι εἶναι ἀδύνατον ἐνέχυρον ἐπὶ ἀλλοτρίῳ, ὥσονδήποτε καὶ ἐὰν τοῦτο εὐρίσκηται εἰς χεῖρας τοῦ ἐνεχυροῦχοῦ δανειστοῦ. Ἀλλ' ἐὰν τοῦτο εἶναι ἀληθές, καὶ εἶναι τῷ ὄντι ἀληθές, οὐδὲ ἐπὶ μίαν στιγμὴν δύναται νὰ νοηθῇ τὸ καχεκτικὸν δικαίωμα, τὸ ὅποιον ἔπλασεν ἡ ἄνω ἀπόφασις ἐπὶ τοῦ ἀλλοτρίῳ πράγματος. διότι ἀπλῶς τοῦτο εἰσεκομίσθη. Καὶ διὰ νὰ δείξωμεν τὸ ἀρρητὸς ἐκτροπὴ τῆς ἐκδοχῆς, ἐρωτῶμεν: Ἐάν, δυνάμει ἐνεχυριακῆς συμβάσεως, παραδοθῇ ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῇ συμβαλλομένων τὸ ἐνεχυρασθὲν πρᾶγμα τρίτῳ, κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ περὶ ἐνεχύρου Νόμου, δύναται νὰ ὁ-

Ἐπειδὴ, ὡς μὲν πιστοῦται ἐκ τῆς πρώτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον ἐκτιμῶν τὰ ἐν αὐτῇ μνημονευόμενα ἔγγραφα, βεβαιοῖ ὅτι τὰ περὶ ὧν πρόκειται πράγματα εἰσῆχθησαν εἰς τὸ μίσθιον κτῆμα ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἐνοικιαστοῦ Α. Δ*** ἵνα μένωσιν ἐκεῖ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς μισθώσεως, ὡς δὲ δείκνυται ἐκ τῆς δευτέρας αἰτιολογίας, τὸ ἐφετεῖον δέχεται ὅτι ὁ ἀναιρεσιδύλητος εἶχεν ἐκμισθώσει εἰς τὸν Α. Δ*** τὰ ὑπ' ἀριθ. 3, 4 καὶ 5 μαγαζεῖα τοῦ καὶ τὴν εἰς τὴν εἰσόδον αὐτῶν κειμένην καὶ ἐν κτῆμα μετὰ τούτων ἀποτελοῦσαν αὐλήν. Ἀποφνόμενον ἄρα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν περιστάτικῶν τούτων ὅτι τὸ προεκτεθέν προνόμιον ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν εἰς τὴν αὐλήν εἰσαχθέντων καὶ εὐρισκομένων πραγμάτων, οὐδένα παρεβίβασε νόμον, διότι τὸ προϋπάρχον, περὶ οὗ εἰρήνεται, περιλαμβάνει οὐ μόνον τὰς παντὸς εἴδους οἰκο-

δομας τὰς ἀναγκαίας εἰς ἀνθρωπίνους χρεῖας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπαραίτητον αὐτῶν παράρτημα, οἷον ἐστὶν ἡ αὐλὴ αὐτῶν, καὶ ἂν αὕτη περιεφράχθῃ ὑπὸ τοῦ ἐνοικιαστοῦ ἰδίᾳ δαπάνῃ. Ὅθεν ἀβασίμως ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ, καὶ ἂν ὥμοσεν ὁ ἀναιρεσιδύλητος τὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1926 (1904) ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου ἐπίδληθεντα αὐτῷ ὅρκον, δὲν ἐκωλύετο τὸ δικαστήριον νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, προδικαστικὴν οὖσαν, ὡς μὴδὲν περὶ τῆς ἀγωγῆς διαλαβοῦσαν, διότι ἡ σπουδαιότης τῶν ὁρῶν τῆς πώλησεως τῆς μετὰ τὸ τοῦ ἀναιρεσιδύλητος καὶ τοῦ ἐναγομένου Α. Δ* συστάσης, ὡς διὰ τοῦ ὅρκου ὁποδευθεῖσα, δὲν καθίστα ἀνεφάρμοστον τὸ προνόμιον τοῦ ἐκμισθωτοῦ ἐπὶ τῶν προεκτεθέντων πραγμάτων.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον δὲν δέχεται ὅτι ὁ ἀναιρεσιδύλητος διετέλει ἐν δόλῳ καθ' ὃν χρόνον εἰσῆχθησαν εἰς τὸ μίσθιον κτῆμα ὑπὸ τοῦ ἐνοικιαστοῦ τὰ εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος πωληθέντα, τοῦθ' ὅπερ ἄλλως καὶ ἀληθὲς ὑποτιθέμενον δὲν συνεπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, διότι τὸ προνόμιον τοῦ ἐκμισθωτοῦ ὑφίσταται καὶ ἂν ἐν καλῇ πίστει διετέλει ὁ κύριος τῶν πραγμάτων, καθ' ὃν χρόνον ταῦτα εἰσῆγοντο ὑπὸ τοῦ ἐνοικιαστοῦ εἰς τὸ μίσθιον κτῆμα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ ἐφετείου δεκτὰ γενόμενα πραγματικά περιστατικά, τὰ μὲν κατασχεθέντα ἦσαν μηχανήματα βιομηχανικοῦ καταστήματος καὶ οὐχὶ ἐργαλεῖα, ὁ δὲ ὀφειλέτης ἐργοστασίου βιομηχανοῦ καὶ οὐχὶ χειροτέχνης. Ὅρθως ἄρα ἀπεφάνητο, ὅτι δὲν χωρεῖ ἐν προκειμένῳ τὸ ἀρθ. 885 § 6 Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ἐξαιρεῖ τῆς κατασχέσεως τὰ ἐργαλεῖα τοῦ χειροτέχνου τὰ ἀφελύτως ἀναγκαῖα πρὸς ἐνάσκησιν τοῦ ἐπιτηδεύματος τοῦ, ἐν πάσῃ ὁμῶς περιστάσει ἡ τοιαύτη ἐνστάσις τοῦ ἀκατασχέτου τῶν ἐργαλείων ἀρμύζει εἰς τὸν χειροτέχνην ὀφειλέτην καὶ οὐχὶ εἰς τὸν πωλητὴν τῶν ἐργαλείων, οἷος ἦτο ὁ ἀναιρεσιδύλητος.

Ἀριθ. 460 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΨΑΛΗΣ

Ἐπιχειρησὶς δίκης ὑπὸ φιλανθρωπικοῦ ἰδρύματος- διατυπώσεις- ἀνεξαίρετος ἐφαρμογὴ ἐπὶ πάντων.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 1 ἐδ. 4 καὶ 5 τοῦ ἰσχύοντος νόμου ἔχοντος Βασ. Διατάγματος τῆς 12 Μαΐου 1835, ὁριζόντων ὅτι ὁσάκις τὰ ἀγαθοεργὰ ἢ φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα καὶ ἄλλα δημόσια καταστήματα καὶ σωματεῖα θέλουσι ν' ἀναλάβωσι τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης ὡς ἐνάγοντες ἢ ἐναγόμενοι ἢ νὰ διορίσωσι πρὸς τοῦτο δικηγόρον, ὀφείλουσι νὰ γνωστοποιῶσι τοῦτο πρὸς τὴν ἀνωτέραν ἀρχὴν καὶ νὰ ζητῶσι τὴν πρὸς ἐπιχειρήσιν τῆς δίκης καὶ τοῦ γενομένου διορισμοῦ ἀναγκαίαν ἐγκρίσιν, σαφῶς συνάγεται ὅτι τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα ὑφ' οἷουδήποτε καὶ ἂν συνέστησαν, εἴτε τοῦτέστιν ὑπὸ τοῦ κράτους, εἴτε ὑπὸ τοῦ Δήμου, εἴτε ὑπὸ ιδιώτου, ὑπόκεινται εἰς τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην, τὸ μὲν διότι ἀδιαστίντως περὶ παντὸς ἀγαθοεργοῦ ἰδρύματος διαλαμβάνουσιν αἱ παρατεταῖται

διατάξεις, τὸ δὲ διότι πάντα τὰ φιλανθρωπικά κα-
ταστήματα ἀνεξαίρετως ὑπαγόμενα, κατὰ τ' ἄρθρα
2 ἐδ. η', θ', ιθ' τοῦ περὶ σχηματισμοῦ καὶ ἀρμοδι-
ότητας τῆς ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Γραμματείας Βα-
σιλικῆς Διατάγματος τῆς 3 Ἀπριλίου 1833 καὶ
ἄρθρ. 13 § 27 τοῦ Βασιλικῆς Διατάγματος τῆς 5
Δεκεμβρίου 1845 ἐκδοθέντος νομοθετικῆς ἀδείας
κατὰ τὸ ἄρθρ. 22 τοῦ περὶ διαιρέσεως τῶν Νομαρ-
χιακῶν ἀρχῶν Νόμου τῆς 5 Δεκεμβρίου 1845
ὑπὸ τὴν ἐφορείαν καὶ ἐπιτήρησιν τῆς διοικητικῆς
ἀρχῆς εἰσὶ τοῦτου ἕνεκα δημόσια καταστήματα (*).

(*) Ἄλλο παταγῶδες ἔρμηνευτικὸν φιάσκο, τὸ ὁ-
ποῖον ἀπλούστατα ἐκώστισε τῷ τάχῃ ὑπὸ τὴν νομαρ-
χιακὴν σκέπην ὑποβληθέντι θεραπευτηρίῳ τὴν ἀμετά-
κλητον ἀπώλειαν ἐνδὲς σοβαρωτάτου συμφέροντος, τῆς
ἀποσείσεως καταδίκης ἐκ δραγμῶν δέκα χιλιάδων πα-
ρίπου. Τὶ θαυμάσιος προστατευτικὸς ἐναγκαλισμὸς.
προσάμοιος τῷ ἐναγκαλισμῷ, δὲν ἐνθυμούμεθα τίνος
ζῶου, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐπιδείξει τῆς στορ-
γῆς του, ἀποπνίγει τὰ νεογνά του. Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν
τοῦ φιάσκου τούτου ἡ ἄνω ἀπόφασις ἐδάπτισε καὶ ἐ-
μύρωσεν ὅλα ἀνεξαίρετως τὰ φιλανθρωπικά ἱδρύματα
δημόσια καταστήματα καὶ τὰ ὑπέβαλε εἰς τὴν κη-
δεμονίαν τοῦ Νομάρχου καὶ τὸν παρ' αὐτοῦ διορισμὸν
πληρεξουσίου. Ὁ Ἀρειὸς Πάγος ἐλησμόνησε πενήθι-
μος ὅτι τὸ Διάταγμα τῆς 12 Μαΐου 1835, ὁμιλοῦν
ἄλλως, καὶ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, περὶ δημοσίων καταστη-
μάτων, δὲν ἐγνώριζεν ἄλλα τοιαῦτα, εἰμὴ τὰ ὑπὸ τοῦ
Δημοτικῆς Νόμου τοῦ 1833 ἐν ἄρθρῳ 114 αὐτοῦ κα-
θεδρῶμενα, τῶν ὁποίων τὴν παράστασιν τὸ ἄρθρον
τοῦτο ἀνέτιθετο εἰς τὰς διὰ Διαταγμάτων κανονισθ-
σομένας ἐπιτροπὰς, ὅς καὶ ἐκανόνισεν τὸ Διάταγμα
τοῦ 1836, κατὰ τὸ ὁποῖον αἱ ἐπιτροπαὶ αὗται, ὀνο-
μασθεῖσαι ἀδελφάτα, ἀποτελοῦνται ἀπὸ τῶν Δήμαρ-
χων καὶ τοὺς ὑπὸ τοῦ συμβουλίου ἐκλεγόμενους δημό-
τας. Προδήλως λοιπὸν καὶ καταφανῶς τὸ δύστηγον
οὗτο Διάταγμα τοῦ 1835, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρ-
θρον 114 τοῦ Δημοτικῆς Νόμου καὶ τὸ Διάταγμα
τοῦ 1836, δὲν δύναται ν' ἀφορᾷ εἰμὴ μόνον τὰ ἀγα-
θοεργὰ καταστήματα, τῶν ὁποίων εἶχεν ἀντίληψιν
τότε ὁ νομοθέτης καὶ τὰ ὁποῖα εἰσερχόμενα εἰς τὴν
σφαῖραν τῆς δημοσιότητος, ἐκπροσωποῦνται ὑπὸ τῶν
τοιούτων ἀδελφάτων, ἅτινα, ἔχοντα, κατὰ τὸ ἄρθρον
116 τοῦ αὐτοῦ Δημοτικῆς Νόμου, τὸν αὐτὸν λόγον
οἷον ἔχει ὁ Δήμαρχος διὰ τὴν δημοτικὴν περιουσίαν,
λογικὸν καὶ συνεπὲς ἦτο νὰ ὑποβληθῇ καὶ ἐν τῇ
δικαστικῇ παραστάσει εἰς τὴν διοικητικὴν κηδεμονίαν
ὑποβάλλεται καὶ οὗτος διὰ τοῦ Διατάγματος τοῦ
1835 ἐν τῇ δικαστικῇ παραστάσει, ὅτι μεταξὺ τῶν
δημοσίων τούτων ἀγαθοεργῶν καταστημάτων καὶ τῶν
ὑπὸ ἰδιωτῶν διὰ πράξεων ἐν ζῳῇ ἢ ἐν θανάτῳ ἱ-
δρυμένων ἐγγίγεται μέγα χάσμα, καταδεικνύουσιν
οὐ μόνον τὸ πύλον τῆς νομοθετικῆς ἀντιλήψεως,
ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ σαφὴς ρήτρα τοῦ ἄρθρου 1 § δ'
τοῦ Διατάγματος τοῦ 1835, τὸ ὁποῖον ἀνατίθησι τὴν
δικαστικὴν παράστασιν τῶν περὶ ὧν ἀσχολεῖται δη-
μοσίων ἀγαθοεργῶν καταστημάτων εἰς τὸν προϊστά-
μενον τῆς κατὰ νόμον συγκεκροτημένης διοικήσεως
τῶν ἡν, ὡς εἴρηται, ἐκανόνισεν ἐν συνδυασμῷ ὁ Δη-
μοτικὸς Νόμος τοῦ 1833 (ἄρθρ. 114) καὶ τὸ Διάταγμα
τοῦ 1836 καὶ περὶ τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ γείνη
λόγος εἰμὴ μόνον ἐπὶ τῶν τοιούτων δημοσίων κατα-
στημάτων. Οὐδὲ λόγος κἂν γίνεσθαι περὶ τῶν περιπτώ-
σεων τῆς ἐξ ἰδιωτικῆς θελήσεως συγκεκροτημένης
διοικήσεως τῶν ὑπ' αὐτῆς καὶ διὰ τῶν ἐξ αὐτῆς πό-
ρων ἱδρυμένων τοιούτων, πλὴν ἐὰν ἡ παραδοξολογία

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου διὰ τὴν κατ' ἀναι-
ρεσιν δίκην δὲν προσάγει τὸ ἀναιρεσεῖον φιλανθρω-
πικὸν ἱδρυμα θεραπευτηρίον ὁ Εὐαγγελισμὸς,
οὔτε πρᾶξιν τῆς ἀνωτέρας διοικητικῆς ἀρχῆς, ἤτοι
τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς ἐπιτρέπουσαν τὴν ἐπιγεί-
ρησιν αὐτῆς κατὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, οὔτε πρᾶξιν
ἐγκρίνουσαν τὸν διορισμὸν τοῦ δικηγόρου Θ. Α.
Α^{***}, τοῦ ὑπογράφαντος τὸ ἀναιρετήριον καὶ τὸ
πρόσθετον δικόγραφον ὡς πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρε-
σεῖοντος. Αἱ ἐλλείψεις δὲ αὗται τῶν προεκτε
θέντων ὄρων τοῦ νόμου, ἀναγόμεναι εἰς τὴν ἱκανό-
τητα τῆς ἐπὶ δικαστηρίου παραστάσεως τοῦ διαδίκ-
ου καὶ τοῦ δικηγόρου καὶ ἐπιδρῶσαι ἐπὶ τοῦ κύ-
ρους τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐπιγειοθησῶν πράξεων ἐξε-
τάζονται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος κατὰ τὰ συνδυα-

φθάσει εἰς τὸ ἀνυπερέδλητον ρεκόρ νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι
ἀπαξάπαντα τὰ ὁπωσδήποτε συνιστάμενα φιλανθρω-
πικά καταστήματα δὲν δύναται νὰ διοικῶνται ἐπὶ
τῇ ἰδιωτικῇ θελήσει, ἀλλὰ μόνον καθ' ὅν τρόπον
ἡρῖζει τὸ Διάταγμα τοῦ 1836, ἤτοι δι' ἀδελφά-
του ἀποτελουμένου ὑπὸ τοῦ Δημάρχου καὶ τῶν ἐκ-
λεγόμενων ὑπὸ τοῦ δημοτικῆς συμβουλίου, ὅτε ὅλα τὰ
φιλανθρωπικά αἰσθήματα, εἰς τὰ ὁποῖα ὀφείλονται
τὰ ἡμεῖς μεγεθυνόμενα ἀγαθοεργὰ καταστήματα,
θὰ τραπῶσιν εἰς ἄτακτον φυγὴν. Θὰ ἦτο ὑπὸ πᾶσαν
ἐποψὴν γελοιωδέστατον νὰ μὴ δύναται τις νὰ διαθέσῃ
τὴν περιουσίαν του εἰς ἱδρυσιν οἰουδήποτε φιλανθ-
ropicῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ καὶ τῶν κληρονόμων
του καταστήματος, μεταβάλλων π. χ. εἰς τοιοῦτο
αὐτὴν τὴν κατοικίαν αὐτοῦ, διότι ἅμα τῇ τοιαύτῃ
διαθέσει, δὲν θὰ δύναται νὰ παρίσθῃ αὐτὸς τὴν ἡν μέ-
χρι τοῦδε παρίστα περιουσίαν του, ἀλλὰ θὰ ἔχῃ ἀ-
νάγκην τῆς κηδεμονίας τοῦ νομάρχου, ἐργῶν τὸν
κίνδυνον, ἐν τῇ προῶδ τῆς θαυμασίας ταύτης ἐρμη-
νείας, τὴν ἐπιούσαν τῆς τοιαύτης διαθέσεως ν' ἀντι-
κατασταθῇ ἐν τῇ διαχειρίσει τῆς ἰδίας ἡν πρὸς ἀγα-
θοεργίαν. καθώρισε περιουσίας ὑπὸ ἀδελφάτου. Εἶναι
ἀπολύτως περιττὸν νὰ προστεθῇ ὅτι αἱ πρὸς κατὰ-
πληξιν παραιθέμεναι ἐν τῇ ἀποφάσει διατάξεις, οὐδὲ
μόνον ἔχουσι σχέσιν τινα πρὸς τὴν παράβολον ἐρ-
μηνείαν τῆς, διότι πλέον ἢ προδήλως τὰ ἐδάφ. η',
θ' καὶ ιθ' τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Διατάγματος τοῦ 1833,
λαλοῦντα περὶ τῆς ἐπὶ τῶν πτωχῶν ἀσθενῶν καὶ ἁλ-
λως ἀναπήρων καὶ τῶν δι' αὐτὰ καταστημάτων ἀρ-
μοδιότητος καὶ καθήκοντος τοῦ Ἱπουργείου τῶν Ἑ-
σωτερικῶν καὶ τῆς εἰς αὐτὸ ἐπιβαλλομένης περὶ τού-
των προνοίας, βεβαίως ἀνοφείρονται εἰς τὴν περὶ συ-
στάσεως τοιούτων φροντίδα τῆς πολιτείας, διότι ἡ εἰς
τὸν ὑπουργὸν δι' αὐτῶν ἐπιβαλλομένη ἐπὶ τῶν τοιού-
των φροντίς δὲν δύναται ν' ἀναλυθῇ εἰς τὴν πλήρως
τοῦ πολιτευτικοῦ καθήκοντος διὰ ξένων κωλύδων, τι-
θεμένων ἀναγκαστικῶς εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς διοι-
κήσεως. Τὴν αὐτὴν ἀπολύτως ἔννοίαν ἔχει καὶ τὸ ἄρ-
θρον 22 τοῦ περὶ διαιρέσεως τῶν Νομαρχικῶν Νόμου τοῦ
1845, ἀνατιθέμενον τῷ Νομάρχῳ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν
τοιούτων καταστημάτων χωρὶς ἐπὶ πᾶσι νὰ λησμονη-
ται ὅτι τὸ πολιτικὸν δικαίωμα τῆς ἐπιβλέψεως δὲν
πλάττη, καὶ ὑφίσταμενον ἐτι, κηδεμονίαν τινα. ἐπι-
λαμβανομένην τῆς περιουσιακῆς διαχειρίσεως, ὅλα καὶ
ἡ ἐπὶ δικαστηρίου παραστάσις. Ἐκ τοῦ ὅτι π. χ. ἡ
πολιτεία ἔχει τὴν ἀνωτέραν ἐπίβλεψιν ἐπὶ τῶν ἀνω-
νύμων ἐταιριῶν, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι δύναται νὰ
ἀντικαταστήσῃ ἐπιλαμβανομένη αὐτῆς τὴν διαχείρι-
σιν τῶν. Λυπούμεθα ἐπαναλαμβάνοντες ὅτι τὸ ἐρμη-
νευτικὸν φιάσκο ὁπῆρξε παταγωδέστατον.

σμένα άρθρ. 75, 74 και 92 Πολ. Δικονομίας. 'Α-
παράδεκτος ἄρα ἡ προκειμένη αἴτησις.

'Αριθ. 461 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Προτάσεις ἐφετείου. - καταχωρίδης ἀκριβοῦς
ἀντιγράφου προηγουμένων. - διάταξις μαρ-
τυρικῶν ἀποδείξεων. - ἐπικληδὶς ἐγγράφων
τρίτων ὡς τεκμηρίων.

'Επειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀπὸ . . . προτά-
σεων τοῦ Δημοσίου ἐνώπιον τοῦ 'Εφετείου Λαρίσ-
σης, ἐν αἷς (ἀπὸ σελ. 35-100) (*) ὑπάρχει κατα-
κεχωρημένον, ὡς δὲν ἀμφισβητεῖται, ἀκριβὲς ἀντί-
γραφον τῶν προτάσεων τοῦ Δημοσίου, τῶν ὑποβλη-
θεῖσων κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ τὰς
ἀποδείξεις ἐκτιμήσασα 167 ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου,
τὸ Δημόσιον πρὸς ἀντίκρουσιν καὶ ἀνταπόδειξιν τοῦ
θέματος ἀποδείξεως τοῦ διαταχθέντος διὰ τῆς 463
ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς
ἀγωγῆς, ἥτοι ἂν ὁ ἐνάγων κατεῖχε τὰ ἐν τῇ ἀγω-
γῇ κτήματα διανοίᾳ κυρίου καὶ ἐνέμετο διὰ τῶν
κολλήγων του καὶ μισθωτῶν καλλιεργητῶν, σπεί-
ρων, θερῖων κλπ ἀπὸ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου 1895,
ὅτε ἐξεβλήθη βία ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ἰσχυρίσθη ἐ-
πανειλημμένως ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν εἶχε τὸ πνευμα-
τικὸν στοιχεῖον τῆς νομῆς, ἥτοι αὐτὴν διάνοιαν κυ-
ρίου», καθόσον ἐξ ἀρχῆς ἦν ἀπλῶς ἐπιστάτης τῶν
κτημάτων τούτων καὶ πληρεξούσιος τῶν ἐκάστοτε
κυρίων καὶ ὅτι τοιοῦτος παρέμεινε μέχρι τέλους
ὅτε κατελήφθησαν τὰ ἐπίδικα ὑπὸ τοῦ Δημοσίου
καὶ ἐπεκατέστη τὸ . . . παρὰ τοῦ ἐνάγοντος προερ-
χόμενον καὶ τὴν ἀπὸ . . . αἴτησιν τῶν δικαιοπαρό-
χων τοῦ ἐνάγοντος περὶ παρατάσεως προθεσμίας
κλπ, τὰ ὅποια ἔμως τὸ ἐφετεῖον κατὰ τὴν ἐκτίμη-
σιν τῶν ἀποδείξεων οὐδὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, καί-
τοι ταῦτα ἡδύνατο, προκειμένου περὶ ἀποδείξεως
θέματος, δι' ὃ ἐπετράπησαν μάρτυρες, νὰ χρησι-
μεύσωσιν ὡς δικαστικά τεκμήρια (άρθρ. 276 Πολ.
Δικονομίας), καὶ ἔδει ὑποχρεωτικῶς νὰ ληφθῶσιν
ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων καὶ
ταῦτα καὶ οὐχὶ μόνον αἱ μαρτυρικαὶ ἀποδείξεις,
συμφώνως τῷ άρθρῳ 252 Πολ. Δικονομίας, μὴ λα-
βόν δὲ τὸ ἐφετεῖον τὰ ἐγγράφα ταῦτα ὑπ' ὄψιν πα-
ρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν άρθρων 252,
272 καὶ 276 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ κατέστη-
σαν ἀναιρετέαν τὴν 167 ἀπόφασίν του καὶ τὴν ἐπὶ
ταύτης στηριζομένην 114 (1904) ὁμοίαν τοῦ αὐτοῦ
ἐφετείου κατὰ τὰ άρθρ. 807 ἐδ. 5 τῆς Πολ. Δικ.

'Αριθ. 463 (1906) Τμ. Β' (**)

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

'Ανώνυμοι τίτλοι. - καταστροφή ἐκ πυρκαϊᾶς.
ἀναζητήσις ἄλλων ἢ ἀντιτίμου.

'Επειδὴ διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς ἰσχυρι-
ζομένη ἡ ἐνάγουσα ὅτι ἐκ τυχαίου συμβάντος, ἥτοι
ἐκ πυρκαϊᾶς ἐπραγείσθη ἐν τῷ καταστήματι αὐτῆς,
κατεστράφησαν σὺν τοῖς ἄλλοις ἐντελῶς τρεῖς λα-
χειφόροι ὁμολογίαι τῆς 'Εθνικῆς Τραπεζῆς, ὧν

(*) Φρέζον ἤλπε 1

(**) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 100 ΧVII 136 πρώτου τμή-
ματος. Πρὸλ. ἐν τούτοις καὶ 293 ὁλομ. σελ. 67 ΧVI.

ἦτο κυρία καὶ κάτοχος, ζητεῖ νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ
Τράπεζα, ὡς ὀφειλέτης τῶν καταστραφεισῶν ὁμολο-
γιῶν, νὰ ἐκδώσῃ καὶ παραδώσῃ τῇ ἐναγούσῃ ἀντ'
αὐτῶν νέους τίτλους μετὰ τῶν τοκομεριδίων αὐτῶν
ἢ ἐν ἀρνήσει νὰ καταβάλλῃ τὸ ἐκ φράγκων 1500
ἀντίτιμον τούτων μετὰ τῶν νομίμων τόκων ἀπὸ τῆς
ἡμέρας τῆς καταστροφῆς.

'Επειδὴ οἱ ἀνώνυμοι ἢ εἰς τὸν κομιστὴν πληρω-
τέοι τίτλοι, καίτοι ὑπὸ τινα ἐποψιν ὡς ἐκ τῆς ἰδια-
ζούσης αὐτῶν φύσεως καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκδόσεως
αὐτῶν λογίζονται ὡς ἐνσωματοῦντες ἐν ἑαυτοῖς
τὴν δι' αὐτῶν ἐμφαινομένην ἐνοχικὴν ἀπαίτησιν,
ἥτις ὡς ἐκ τούτου εἶναι δεκτικὴ μεταβιβάσεως εἰς
ἄλλο πρόσωπον, καθ' ὃν τρόπον μεταβιβάζεται ἡ
νομὴ καὶ κυριότης τῶν ἐνσωμάτων καὶ οὐχὶ κατὰ
τοὺς περὶ ἐκχωρήσεως τῶν ἐνοχῶν κανόνας τῶν
ἰσχυόντων νόμων καὶ ἀποτελοῦσαν ἀνώμαλον ἐνο-
χὴν, ἔχουσιν ὠρισμένον μόνον τὸν ὀφειλέτην καὶ τὸ
ἀντικείμενον τῆς ὀφειλῆς, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν πιστω-
τὴν ὅστις εἶναι ἄδηλον πρόσωπον, ἥτοι ὁ ἐκάστοτε
κάτοχος αὐτῶν, διέπονται οὐχ ἥττον ὑπὸ τῶν ἐπὶ
πασῶν τῶν δι' ἐγγράφων βεβαιουμένων ἐνοχῶν ἐ-
φαρμοζομένων κανόνων τοῦ δικαίου, ὅτι διὰ τῆς κα-
ταστροφῆς ἡ ἀπώλειά τῶν τίτλων δὲν ἐπέρχεται
ἢ ἀπόσβεσις καὶ τῆς δι' αὐτῶν πιστοποιουμένης ἐ-
νοχικῆς σχέσεως. Τούτων δοθέντων, ἔπεται ὅτι οὐ-
δαμῶς ἐσφαλε τὸ πρωτοδικεῖον, δεχθὲν διὰ τῶν
προσβαλλομένων αὐτοῦ ἀποφάσεων ὅτι, ἐὰν ἀλη-
θὲς τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένων ὁμολογιῶν
ἦτο καλῇ τῇ πίστει κάτοχος ἡ ἐρεσιβλήτως ἐταιρία
καὶ ὅτι αὐταὶ ἐκ πυρκαϊᾶς ἐντελῶς κατεστράφησαν,
ὑποχρεοῦται ἡ ἐκκαλοῦσα Τράπεζα ν' ἀντικατα-
στήσῃ αὐτὰς δι' ἄλλων ἢ νὰ καταβάλλῃ τὴν ἀξίαν,
καὶ διὰ μὲν τῆς προδικαστικῆς αὐτοῦ ἀποφάσεως
ἐπιβαλὼν τῇ ἐρεσιβλήτῳ τὰς περὶ τῶν γεγονότων
τούτων ἀποδείξεις, διὰ δὲ τῆς ὀριστικῆς δεχθὲν
καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγὴν. Οὕτω
πως ἔμως ἀποφαίνόμενον τὸ τμήμα τοῦτο προσ-
κρούει προδήλως πρὸς τὴν τοῦ Α' τμήματος τοῦ
'Αρείου Πάγου διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ἐκ-
φερομένην γνώμην ὅτι τῆς κοιμῆδης μόνης τοῦ ἀνω-
νόμου τίτλου ἀποτελούσης τὴν αἴρεσιν, ὑφ' ἣν ὁ ἐκ-
δότης ὑποχρεοῦται εἰς πληρωμὴν τοῦ ἐμφαινομένου
ἐν αὐτῇ ποσοῦ καὶ τῶν παρεπομένων ἐξ αὐτοῦ ἀ-
παιτήσεων, ἢ δι' οἰονδήποτε λόγον ἀπώλεια τοῦ ἀ-
ωνόμου τίτλου, καθιστῶσα τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ ἀ-
νέφικτον, ἐπιφέρει τὸ ἀποτέλεσμα ὅτι ὁ πρὸ τῆς ἀ-
πώλειας κάτοχος αὐτοῦ δὲν δικαιούται νὰ ζητήσῃ
παρὰ τοῦ ἐκδότου τὴν καταβολὴν τοῦ ἀντιτίμου καὶ
εἶναι ἀνάγκη νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὴν ὁλομέλειαν
τοῦ δικαστηρίου ἡ λύσις τοῦ ἀμφισβητουμένου τού-
του νομικοῦ ζητήματος, ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται ἡ ἐκβασίς
τῆς ὑπὸ συζήτησιν διαφορᾶς.

'Αριθ. 464 (1906) Τμ. Β'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ι. ΤΣΑΤΣΟΣ

Δόλαιοι πράξεις προεδρῶν Δημοσίου. - ὁροι
ἐνθύνους Δημοσίου. - ἀφαίρεσις ὑπὸ στρατοῦ
πρὸς χρῆσιν. - πλουδιώτερον δημόσιον.

'Επειδὴ, καθ' ὃ ἐν ὁλομέλειᾳ δικάσας, ἐδέχθη
ὁ 'Αρ. Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 117 ἑ. ἐ. ἀποφά-
σεώς του, ἥτις διὰ τὴν συγκεκριμένην τράπτην ὑπό-

θεσιν είναι υποχρεωτική κατά τον Νόμον ΧΜΖ' του 1877 τὸ Δημόσιον δὲν εὐθύνεται διὰ τὰς ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων αὐτῶν πράξεις ἢ παραλείψεις τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, εἰμὴ ἐφ' ὅσον κατέστη πλουσιώτερον ἐπομένως ἡ ἀγωγή, ἐφ' ὅσον στηρίζεται εἰς τὸν λόγον ὅτι ὁ ἐναγόμενος ὑπέστη τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμενας ζημίας ἐκ δολίων πράξεων ἢ παραλείψεων τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ, ἄνευ τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι τὸ Δημόσιον κατέστη ἐκ τούτου πλουσιώτερον, ἐστὶν ἀπορριπτέα.

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγή περιέχει καὶ βάσιν στηριζομένην εἰς τὸν ἱστορικὸν καὶ νόμιμον λόγον, ὅτι ἡ ξυλικὴ τοῦ ἐνάγοντος ἀφῆρθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν καὶ ὅτι ἐκρησίμειυσεν εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ στρατοῦ, ὅπερ ἐστὶ ταύτσημον τοῦ ὅτι τὸ Δημόσιον κατέστη πλουσιώτερον, χρησιμοποίησαν ἰδιωτικὴν περιουσίαν πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ στρατοῦ, ἡ τοιαύτη δὲ βάσις τῆς ἀγωγῆς στηρίζεται εἰς τὸν νόμον, διότι τὸ Δημόσιον εὐθύνεται διὰ τὰς ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων τῶν ὀργάνων αὐτοῦ ἐπιζημίους πράξεις ἢ παραλείψεις, ὅταν ἐκ τούτων προέκυψεν εἰς αὐτὸ ὠφέλεια^(*), ἐπομένως ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον διέταξεν ἀποδείξεις καὶ περὶ τῆς τοιαύτης βάσεως τῆς ἀγωγῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1831 τοῦ 1899 ἀποφάσεώς του.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν . . . ἀπεδείχθη ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι οἱ στρατιῶται ἀφῆρσαν μέρος ἐκ τῆς ξυλείας αὐτοῦ καὶ φύλλα τσίγκου καὶ μετεχειρίσθησαν αὐτὰ πρὸς στέγασιν αὐτῶν καὶ θέρμανσιν, ἀμελησάντων τῶν προϊσταμένων νὰ προλάβωσι τὰς αὐθαιρεσίας ταύτας.

Ἀριθ. 465 (1906) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Ἀνατροπὴ- διακοπὴ νομίμῳ πράξει.- εἰδικῶ πληρεξουσὶφ εἴτε ἐγγράφως εἴτε ἐπ' ἀκροατηρίου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 481 τῆς Πολ. Δικονομίας, διακόπτεται ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή, ἐὰν ὁ ἀμελήσας διὰδικος ἐπιχειρήσῃ νόμιμον καὶ ἐγκυρον πρᾶξιν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου πρὶν ἢ ἐπιδοθῇ αὕτη ἐξεδότη τὸ ὑπ' ἀριθ. 14336 τῆς 9 Φεβρουαρίου 1906 πληρεξουσίου ἐγγράφον, δι' οὗ ὁ δικαστικὸς σύμβουλος διώρισε τὸν νομικὸν σύμβουλον Ν. Φ^{***} ἵνα ὑπερασπίσῃ τὰ δίκαια τοῦ Δημοσίου κατὰ τὴν ἐκκρεμῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου δίκην, ἡ δὲ πρᾶξις αὕτη διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν οὕσα πρᾶξις ἐγκυρος καὶ νόμιμος πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος ὅτι ἡ εἰρημένη πληρεξουσιότης ἐδόθη οὐχὶ πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, ἀλλ' ὅπως ἐγείρῃ ἀγωγὴν περὶ ἀνατροπῆς τῆς δίκης, δὲν εἶναι βάσιμος, οὐδ' ἔχει σημασίαν τινα ὅτι ἐν τῷ πληρεξουσίῳ διαλαμβάνεται καὶ ἡ ἐντολὴ πρὸς ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀνατροπῆς^(**).

(*) Πιστεύομεν ὅτι τὴν περιορισμένην ταύτην εὐθύνην παρεδέχθη ἡ δολομέλεια μόνον ἐν τῇ ἐκ δόλου ἐνεργείᾳ. Προβλ. τὴν ἐν σελ. 359 ΧVII 117 δλομελείας.

(**) Καὶ ἂν πρὸς ἔγερσιν ἀγωγῆς περὶ ἀνατροπῆς ἐδίδοτο ἡ πληρεξουσιότης, καλὴν αὕτη ἀφεώρα συνέ-

Ἐπειδὴ ἐπίσης μὴ βάσιμος εἶναι καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι μόνον ἡ ἐπ' ἀκροατηρίου διδομένη πληρεξουσιότης διακόπτει τὴν ἀρξάμενην ἀνατροπὴν, διότι ἂν ἡ πληρεξουσιότης προφορικῶς διδομένη διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν, ἀναμφιβόλως διακόπτει αὐτὴν καὶ ἡ ἐγγράφως κατὰ τὸ ἄρθρον 94 συνταχθεῖσα δὲν ἰσχυρίζεται δὲ ὁ ἐνάγων ὅτι προταγμένη πληρεξουσιότης δὲν ἔχει συνταχθῆ κατὰ τὸν προσήκοντα τύπον.

Ἀριθ. 466 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΑΕΡ

Τελεσιδίκος ἐπιδίκαδις τόκῳ καὶ ποδοστού ἐν ὑπερημερίᾳ. - ἀδιάφορος ὑποβιδασμός νεωτέρῳ νόμῳ.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπερημερία, ὑποτιθεῖσα τὴν συνδρομὴν ὀρισμένων ὥρων, παίσματος καὶ ὀχλήσεως, λαμβάνει ὑπόστασιν, ἀφ' ἧς συνυπάρξωσιν οἱ ὅροι οὗτοι, καὶ ἐξακολουθεῖ, ὡς πᾶσα ἐνοχὴ, ὑφισταμένη μέχρι τῆς ἐκπληρώσεως, ἡ τῆς καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἀποσδέσεως αὐτῆς, ὡς περιλαμβάνουσα δὲ γεγονὸς καθ' ὀρισμένον χρονικὸν σημεῖον ἐπισυμβαίνον, διέκεται κατὰ κανόνα ἀπὸ τὸν κρατοῦντα καθ' ὃν χρόνον συντελέσθησαν οἱ πρὸς ὑπερξίν αὐτῆς ἀπαιτούμενοι ὅροι τοῦ νόμου καὶ καθ' αὐτὴν καὶ ὡς πρὸς τὰ ἄμεσα αὐτῆς ἀποτελέσματα, οἷα εἰσὶν ἢτε πρὸς ἀπόδοσιν τόκων ὑποχρέωσις καὶ τὸ ποσοστὸν τοῦ ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου ἐξ αὐτῆς τόκου. Ὑπαρχούσης δὲ καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἐπιδικαζούσης τὸν τοιοῦτον τόκον, οὐδεμίαν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ἀλλοίωσιν εἰς τὴν οὕτω δεδικασμένην τοιαύτην ὑποχρέωσιν ὁ ἐπερχόμενος

χρὶς τῆς δίκης, διότι καὶ ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ παρεμπόδιον πρὸς συνέλκτιν τῆς δίκης πρὸς περαίωσιν τῆς τῇ ἀνατροπῇ.

(*) Ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἐν σελ. 555 ΧVII 21 Α. 11. ἐνθα προβλ. τὰς περαιτέρω παραπομπάς. Δὲν εἶναι ἔλπις βεβαίως νὰ μεταπεισώμεν τὸν Ἀρειὸν Πάγον, ἀλλὰ προσεκτικὸς ἀναγνώστης θὰ εὕρῃ ἐν αὐτῇ τῇ αἰτιολογίᾳ τῆς ἀνω ἀποφάσεως τὰ στοιχεῖα τῆς ὁρθότητος τῆς ἐναντίας ἐκδοχῆς. Διότι λησμονεῖ ἡ ἀπόφασις ἡ βεβαιούσα τὸν κανονισμὸν τῆς ὑπερημερίας κατὰ τὸν νόμον τὸν ἰσχύοντα κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδικαζούσης αὐτὴν ἀποφάσεως, ὅτι ἡ ἐπιδίκασις αὕτη ἀφορᾷ μέλλον διὰ τῆς παρελούσης τοῦ χρόνου συντελούμενον γεγονὸς, τὴν ἐπὶ τοῦ ὁποίου νομοθετικὴν ἐξουσίαν οὐδεὶς δύναται νὰ μειώσῃ. Ἐρωτῶμεν: ἐὰν αὖτις ὁ νομοθέτης ἐν τῇ παντιδυναμίᾳ αὐτοῦ διατάξῃ τὴν καταργήσιν τῆς ὑπερημερίας καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς καθ' ὅλοκληρίαν, δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ἡ ἐξακολουθήσῃ ἐπάγουται ἀνυπαρκτον πλέον νόμῳ ὑπερημερίαν αἱ ἐπιδικάσασαι τοιαύτην ἀποφάσεις; Τοιοῦτο τι θὰ ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον. Ἐὰν λοιπὸν ὁ νομοθέτης ἡδύνατο τοῦτο ἀναντιρρήτως, ἵνα τι δὲν δύναται τὸ ἐλαττον, ὑποβιδαζὼν μίαν τῶν συνεπειῶν, τὸ ποσοστὸν τοῦ τόκου. Δὲν πιστεύομεν νὰ γίνῃαι τίποτε καθαρώτερον τούτου. Ἐπειτα, ἐὰν ἡ ἐπιδίκασις τοῦ τόκου ἐγένετο ἀπλῶς μετὰ τοῦ νομίμου τόκου τῆς ὑπερημερίας, θὰ ἡγήροτο καὶ ἀμφιβολία περὶ τῆς ἰσχύος τοῦ ὑπὸ ἐκαστοτε τοιοῦτου νόμου κανονιζομένου ποσοστοῦ; Τὶ τάχα προσέβηκεν ὁ περισσὸς καθορισμὸς τοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀποφάσεως ἰσχύοντος ποσοστοῦ;

και ἐλαττωδὴν τὸν τόκον τῆς ὑπερμερίας νεώτερος νόμος, καθόσον κατὰ τὰς διατάξεις Νεαρ. 19 προοίμιον κεφ. Α' Νεαρ. 115 κεφ. Α καὶ Γ, καὶ αὐτὸς ἐστὶ ὁ ἀναδρομὴν δύναμιν ἔχων νόμος δὲν δύναται ν' ἀνατρέψῃ τὸ τελεσιδικίως κριθέν, ὅπερ κατισχύει πάσης διατάξεως νόμου, ἄλλως ὀρίζοντος τὰ τῆς σχέσεως ἐφ' ἧς τὸ δεδικασμένον. Τοῦ νεωτέρου δὲ Νόμου ΙΙΞΕ' τοῦ 1882 περὶ τόκου ὑπερμερίας οὐδὲν ἕτερον ἐν ταῖς διατάξεσιν αὐτοῦ κανονίζοντος περὶ τῶν διὰ τελεσιδικίου ἀποφάσεως κανονισθέντων ἀποτελεσμάτων τῆς ὑπερμερίας, καὶ τῆς ἐπιδίκου ἐκ δραχ. 136.616 ἀπαιτήσεως τῆς ἐναγούσης ἐν προκειμένῳ οὔσης τελεσιδικίως ἐπιδεδικασμένης, ἐπὶ τόκῳ 12 τοῖς 0)ο ἑτησίως, ἐπιδικαστέον ἐστὶ κατὰ τ' ἀνωτέρω τῇ ἐναγούσῃ ἤδη τὸ διὰ τῆς τοιαύτης τελεσιδικίου ἀποφάσεως καθορισθέν ποσὸν τοῦ τόκου τῆς ὑπερμερίας τῶν 12 0)ο κατὰ τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ βάσιμον αἰτησιν αὐτῆς.

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 29 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ι. ΤΣΑΤΣΟΣ

Ζητήματα.- πλήρης ἡ μετρία σύγχυσις.- οὐ μνεία παραγωγικοῦ λόγου.

Ἐπειδὴ οὐδόλως ἀπομεινται ἐκ τοῦ νόμου ἐν τῇ θέσει τοῦ ἐλαφρυντικοῦ ζητήματος τῆς πλήρους ἡ μετρίας σύγχυσεως τοῦ νοδὸς νὰ σημειοῦται ὠρισμένως τὸ αἷτιον τὸ ἐπενεγκὸν τὴν τοιαύτην διανοητικὴν ἀλλοίωσιν, ἀφοῦ δὲ τὸ τοιοῦτον ζήτημα ἐθηκεν ὁ πρόεδρος γενικῶς, ἥτοι ἐξ οἰασθῆποτε αἰτίας, χωρὶς οὕτω νὰ ἀποκλείηται οὐδ' ἡ μέθη, οὐδ' ὁ φόβος, οὐδεὶς νόμος παρεβιάσθη διὰ τῆς ἀπορρίψεως τῆς προτάσεως τοῦ ἀναιρεσειόντος ὅπως ἐν τῷ ζητήματι σημειωθῇ ὠρισμένως ὅτι ἡ τοῦ νοδὸς ἀλλοίωσις προῆλθεν ἐκ μέθης ἢ φόβου. Ἐπομένως ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως ἐστὶν ἀπορριπτός.

Ἀριθ. 30 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ι. ΤΣΑΤΣΟΣ

Παραπομπὴ ἐπὶ ἐξαιρέσει.- βεβαιώσις.

Ἐπειδὴ δύναται μὲν ὁ Ἀρ. Πάγος νὰ παραπέμψῃ πᾶσι τινὰ ἀπὸ τινος δικαστηρίου εἰς ἕτερον κατὰ τὸ ἄρθρ. 60 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ὁσάκις ἐξαίρουνται τόσοι δικασταὶ ὥστε διὰ τοῦ ἀπομένοντος ἀριθμοῦ δὲν δύναται νὰ συγκροτηθῇ τὸ δικαστήριον ἐκ πλειονοψηφίας τακτικῶν δικαστῶν, ἀλλ' ἡ αἰτήσις περὶ παραπομπῆς θεὸν νὰ ᾖ βεβαιωμένη κατὰ τὰ συνδυαζόμενα ἄρθρα 64 καὶ 47 Ποιν. Δικονομίας. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως οὐ μόνον δὲν εἶναι βεβαιωμένη αἰτήσις, ἀλλὰ καὶ ἀδύνατος ἐξελέγχεται ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐνεργηθείσης συνοπτικῆς ἀνακρίσεως, καθ' ἣν προέκυψεν ὅτι οἱ καθ' ὧν ἡ αἰτήσις δικασταὶ οὐδένα λόγον ἐξαίρεσεως αἰσθάνονται, ὥς βεβαιοῦται ἐκ τοῦ ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. πρὸς τὸν ρηθέντα εἰσαγγελέα ἐγγράφου τοῦ προέδρου τῶν ἐν Ἀρτῇ Πρωτοδικῶν ἐπομένως ἀπορριπτέα ἐστὶν ἡ αἰτήσις κατὰ τὴν πρότασιν τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελέως καὶ ἐπιβλητέα τῷ αἰτοῦντι ἡ νόμιμος ποινὴ (ἄρθρ. 64 καὶ 50 Ποιν. Δικονομίας).

Ἀριθ. 31 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ
Ζήτημα ἀμύνης.- ἀποφατικὴ ἀπάντησις.- καταφατικὴ ἐπὶ ὑπερβάσεως.- ἀντίφασις.

Ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ τῶν ἐνόρκων, ἐφ' ἧς ἐστηρίχθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὑπάρχει ἀντίφασις, διότι ἐν ᾧ ἐλύθη δι' αὐτῆς ἀποφατικῶς τὸ ζήτημα περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ἀμύνης, ἐλύθη ἅμα καταφατικῶς τὸ ἐπίδοθητικῶς τεθέν ὡς παρακόλουθον τῆς ἀμύνης ζήτημα τῆς ὑπερβάσεως τῶν ὥρων τῆς ἀμύνης, ὅπερ, λυθέντος ἀποφατικῶς τοῦ ζητήματος τῆς ἀμύνης δὲν ὑφίσταται πλέον, ὡς ἐξ ἐκείνου ἀναγκαίως ἐξαρτώμενον, οὕτω δὲ ἐπὶ πᾶσι καὶ σύγχυσις καὶ ἀντίφασις καὶ ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀληθείας τῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν λαβόντων χώραν πραγματικῶν περιστατικῶν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοιαύτης ἐτυμηγορίας καταδικαστικὴ ἀπόφασις ὁρθὴν τοῦ Ποιν. Νόμου ἐφαρμογὴν ποιήσασα βάσιμος ἄρα ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως (ἄρθρ. 458 § 19 Ποιν. Δικονομίας), ὡς ἐσφαλμένως ἐφαρμοσθέντος τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, δυνάμει τῆς ὡς εἴρηται ἀντιφατικῆς ἐτυμηγορίας.

Ἀριθ. 33 (1907) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΑΣ

Στενὴ ἐρμηνεία ποινικῶν διατάξεων.- φωτογραφία.- πολλαπλασιασμός ὑπὸ ἑτέρου.

Ἐπειδὴ λόγῳ ὅτι αἱ μὴ ρητῶς ἀναγραφόμεναι ἐν τῷ νόμῳ ὡς ἀξιοποιοὶ πράξεις, δὲν κρίνονται ποινικῶς ἐπικινδυνοὶ καὶ ποινικῶς χολάσιμοι, κατὰ κανόνα, αἱ διατάξεις τῶν ποινικῶν νόμων ἐρμηνεύονται

(*) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Α. Τοιφανόπουλος, εἰλεε τάδε :

«Τὸ συζήτηθὲν ζήτημα ἦτο ἂν προτατεύηται ἡ φωτογραφία ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 432 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, τὸ δὲ Πλημμελειοδικεῖον Ἀθηνῶν ἔλυσε αὐτὸ ἀποφατικῶς.

«Καθυστεροῦμεν ὡς πρὸς τὴν προστασίαν τῶν ἔργων τοῦ νοδὸς καὶ τῆς τέχνης, διότι ἡ ἰσχύουσα νομοθεσία ἔχει πολλὰς ἐλλείψεις καὶ ἰδίως τὰς ἐξῆς :

α') Τὸ ἄρθρον 432 τιμωρεῖ τὴν μετατύπωσιν, οὐδεμίαν δὲ διάταξιν ἔχει ὡς πρὸς τὴν δημοσίευσιν ἔργου ἀνεκδότου ἀνευ ἀδείας τοῦ συγγραφέως, β') δὲν ὑπάρχει διάταξις ἀναγνωρίζουσα εἰς τὸν συγγραφέα δραματικοῦ ἔργου τὴν ἀποκλειστικὴν δικαίωμα τῆς παραστάσεως αὐτοῦ δι' ἄλλων, γ') ὁ ἐκδότης, ὅστις ἐδημοσίευσε πλείοντα ἀντίτυπα παρ' ὅσα ἐπέτρεψεν ὁ συγγραφεὺς, δὲν τιμωρεῖται ἂν καὶ πρόσβαλλῃ τὸ δικαίωμα τοῦ συγγραφέως, δ') ἡ διάρκεια τῆς προστασίας εἶναι λίαν βραχεία καὶ ε') ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον, καθ' οὗ τὸ ἀδίκημα ἐτελέσθη, γίνεται διαστολὴ μεταξὺ ὑπηκόων ἐλλήνων καὶ ἀλλοδαπῶν. Τὸ καίμενον τοῦ Ποινικοῦ ἡμῶν Νόμου προϋποτίθητι πολιτικὸν νόμον καθιεροῦντα τὸ δικαίωμα τοῦ συγγραφέως καὶ παραβίαν τοῦ δικαιώματος τούτου. Τοιοῦτον ὅμως πολιτικὸν νόμον δὲν ἔχομεν.

«Εἰδικῶς ὡς πρὸς τὰς φωτογραφίας ἐπὶ πολὺ συζητήθη ἐν ἄλλοις ἔθνεσιν ἂν αὐταὶ πρέπη ν' ἀπολαύωσι τῆς νομίμου προστασίας κατὰ τῆς παροποιήσεως. Ἡ ἐπικρατοῦσα δὲ γνώμη ἐν Γερμανίᾳ εἶναι ὅτι ἡ φωτογραφία δὲν εἶναι τέχνη, οὐχ' ἥττον ὅμως τὰ

νεύονται πάντοτε στενῶς καὶ κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ρη-
τοῦ γράμματος τοῦ κειμένου αὐτῶν ἐμφανισμένην
ἐννοίαν τοῦ νομοθέτου ἢ κατ' ἀναλογίαν δ' ἐφαρ-
μογὴν δὲν χωρεῖ ἐπὶ τῶν τοιούτων ποινικῶν διατά-
ξεων, ὡς ἀντιτιθεμένη εἰς τε τὸ γράμμα καὶ τὸ
πνεῦμα τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Ποινικοῦ

προϊόντα τῆς βιομηχανίας ταύτης πρέπει νὰ προστα-
τεύονται, διότι ὁ πρῶτος ἐκδότης φωτογραφίας θὰ ἐ-
ξημιούτο ἀδίκως, ἂν ἦτο ἐπιτετραμμένον εἰς ἄλλους
ν' ἀναπαράγῃσιν τὴν φωτογραφίαν, ἣν ἔκαμεν ὁ πρῶ-
τος. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου τὸ ἔργον τοῦ φωτογράφου
προσεγγίζει πολὺ πρὸς τὸ τοῦ τεχνίτου, καὶ εἰς τὰ
προϊόντα τῆς τεχνικῆς ταύτης βιομηχανίας πρέπει
νὰ παρέχεται προστασία ὀλιγώτερον μακρὰ καὶ ὀλι-
γώτερον αὐστηρά. Οὕτω δὲ ἐξεδόθη ὁ νόμος τῆς 10
Ἰανουαρίου 1876. Καὶ ἐν Αὐστρίᾳ δὲ καὶ ἐν Νορβηγίᾳ
προστατεύονται αἱ φωτογραφίαι δι' εἰδικῶν διατάξεων.
Ἐν Γαλλίᾳ δὲν ὑπάρχει νόμος περὶ φιλολογικῆς καὶ
τεχνικῆς ιδιοκτησίας, ὑπάρχουσιν ὅμως περὶ αὐτῆς
διασπαρμέναι διατάξεις. Ὁ νόμος τῆς 19 Ἰουλίου
1793 περὶ τῶν δικαιωμάτων ιδιοκτησίας τῶν συγγρα-
φῶν, μουσικῶν συνθετῶν, ζωγράφων καὶ σχεδωγρά-
φων καθιέρωσεν ὡς ιδιοκτησίαν τὸ ἀποκλειστικὸν
δικαίωμα τῆς ἀναπαραγωγῆς ἐφ' ὅλων τῶν φιλολο-
γικῶν καὶ τεχνικῶν ἔργων, ὥστε καὶ τὴν διάρκειαν
τοῦ δικαιώματος ἐφ' ὅρου ζωῆς καὶ ἐπὶ δέκα ἔτη
μετὰ θάνατον, μεταγενέστεροι δὲ νόμοι παρετέναν
τὴν διάρκειαν ταύτην. Τὸ δὲ ἄρθρον 425 τοῦ Ποι-
νικοῦ Νόμου τῆς Γαλλίας περιέχει εὐρυτέρας διατάξεις
τῶν τοῦ ἡμετέρου 432 ἄρθρου. Ὡς πρὸς τὴν φωτο-
γραφίαν ὑπεστηρίχθησαν τρία συστήματα ἐν Γαλ-
λίᾳ. Τὸ πρῶτον ὑπῆγαγε καὶ ταύτην ἀπολύτως εἰς
τὴν προστασίαν τοῦ νόμου, τὸ δεύτερον ἠρνήθη τὴν
προστασίαν ταύτην, καὶ κατὰ τὸ τρίτον τὰ φωτο-
γραφικὰ ἔργα προστατεύονται ὑπὸ τοῦ νόμου, ὅταν
κυριαρχῇ ἐν αὐτοῖς ὁ καλλιτεχνικὸς χαρακτήρ. Τὸ
τρίτον τοῦτο σύστημα ἀδικίως κατεκρίθη, διότι δὲν
δύναται ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸν νομοθέτην ἡ διάνοια νὰ
μετασχηματίσῃ τὰ δικαστήρια εἰς Ἀκαδημίας καὶ
νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τοὺς δικαστὰς, μὴ κατέχοντας
τοὺς νόμους τῆς αἰσθητικῆς, τὴν κρίσιν ἂν ἔργον τι
εἶναι ἔργον τέχνης ἢ οὐχί. Ὁ Dalloz, σχολιάζων τὴν
ἀπόφασιν τοῦ Ἀκυρωτικοῦ τῆς 29 Νοεμβρίου 1862,
δι' ἧς ἐγένετο δεκτὸν τὸ μικτὸν τοῦτο σύστημα, λέ-
γει τὰ ἑξῆς: «Ἡ διάμεσος αὕτη γνώμη εἶναι πλή-
ρης ἀτόπων, καὶ εὐχρῆς ἔργον θὰ ἦτο τὸ Ἀκυρωτικόν
ν' ἀπέκρουε τὰς παρομοιώσεις καὶ ν' ἀπεφάνιστο ὅτι
ἐπὶ φωτογραφίῳ δὲν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις περὶ
τεχνικῆς ιδιοκτησίας, ἐπιφυλαττομένου εἰς τὸν νομο-
θέτην νὰ κανονίσῃ τὴν ιδιοκτησίαν τῶν ἔργων τῆς
φωτογραφίας. Πρόκειται περὶ ποινικῆς ὕλης, καθ' ἣν
τὸ πᾶν πρέπει νὰ εἶναι ὠρισμένον καὶ εὐκρινές. Ἐν
τῇ ζωγραφικῇ καὶ τῇ γλυπτικῇ τὸ πᾶν χρεωστέεται
εἰς τὴν ἐργασίαν, ἥτε σύλληψις καὶ ἐκτέλεσις, καὶ
ἐπομένως δὲν δικαιολογεῖται ἡ παραποίησης. Ἀλλὰ
ἐπὶ φωτογραφίας, ἡ ἐπιτυχία δὲν προϋποθέτει πάν-
τοτε ἐπέμβασιν ἀληθῶς ἀποτελεσματικὴν τῆς δι-
ανοίας καὶ τῆς φιλοκαλίας». Ἐνταῦθα δ' ἔκρινε εὐλο-
γον νὰ προσθέσω ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ὀδηγηθῶμεν
ἐκ τῶν ἐν Γαλλίᾳ δεκτῶν γενομένων, διότι ὁ νόμος
τοῦ 1793 εἶναι γενικὸς, προστατεύων πᾶν ἔργον
νοῦς, συνθεόμενον μὲ τὰς καλὰς τέχνας, τὸ δὲ
ἄρθρον 425 τοῦ Γαλλικοῦ Ποινικοῦ Νόμου περιέχει
διατάξιν εὐρυτέραν τῆς ἡμετέρας.

«Σήμερον πρόκειται περὶ ἐρμηνείας τοῦ ἡμετέρου
νόμου καὶ ἐξεταστέον εἶναι ἂν ἡ διασταλτικὴ ἐρμηνεία

Νόμου καὶ ἄρθρ. 7 τοῦ Συντάγματος, καθ' ἃ οὐδε-
μία ποινὴ ἐπιβάλλεται ἄνευ νόμου ὀρίζοντος προη-
γουμένως αὐτὴν καὶ ὡς προσκρούουσα εἰς τὴν ἀρ-
χὴν τοῦ μὴ δι' ἐρμηνείας πολλαπλασιασμοῦ τῶν ὡς
ἀξιοποίνων θεωρουμένων πράξεων. Οὕτως ἐρμηνευ-
τέας οὖσης ὡς ποινικῆς τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου

νεία τοῦ ἄρθρου 432 ἔχει εἰς τὴν ἀνάφασιν τῆς ἀ-
ποφάσεως, καθ' ἃ διαλαμβάνει περὶ τούτου τὸ ὑπο-
βληθὲν εἰς τὴν κρίσιν ἡμῶν ἀξιολογὸν ὑπόμνημα τοῦ
κ. Γ. Στρίτ, μαρτυροῦν βεβαίαν καὶ ἐπιστημονικὴν
μελέτην τοῦ θέματος. Τὸ ἄρθρον 432 ἔχει ὡς ἑξῆς:
«ὅστις βάλῃ εἰς κυκλοφορίαν βιβλία, μουσικὰς συν-
θέσεις, χαλκογραφίας ἢ ἰχνογραφίας, πολλαπλασιάζων
διὰ τοῦ τύπου ἄνευ συναινέσεως τοῦ συγγραφέως κα-
ταδικάζεται κτλ». Τὸ δὲ ἄρθρον 433 ἐδάφιον 2ον ὁ-
ρίζει ὅτι αἱ ὁδοὶ τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἰσχύουσι
προσέτι εἰς ἄλλας ἐφευρέσεις, ἔργα καὶ γεννήματα
τῶν ἐπιστημῶν ἢ τεχνῶν, καθ' ὅσον ταῦτα εἶναι ἐ-
ξησφαλισμένα δι' ἰδιαιτέρων ἐγγυῶν προνομίων
κατὰ τῶν ἐπιζημιῶν ἀπομιμήσεων». Ἡ διασταλτικὴ
ἐρμηνεία δὲν χωρεῖ, διότι οὐτε ἐκ τοῦ ἄρθρου 432,
οὐτε ἐκ τῆς σχέσεως αὐτοῦ πρὸς ἄλλους νόμους δύ-
ναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ὁ νομοθέτης ἠθέλησεν ἐν
ταῖς λέξεσιν, ἃς μετεχειρίσθη καὶ ἐδημοσίευσεν ὡς
νόμον, νὰ περιλάβῃ καὶ τὴν φωτογραφίαν, ἀφοῦ μά-
λιστα αὕτη τότε ἦτο ἄγνωστος. Ἡ λέξις «ἰχνογρα-
φία» ἔχει ὠρισμένην καὶ σαφῆ ἐννοίαν. δυνάμεν νὰ
περιλάβῃ καὶ τὴν ζωγραφικὴν καὶ τὴν ἐλαιογραφίαν,
οὐχὶ δὲ καὶ τὴν φωτογραφίαν, διότι ἄλλη εἶναι ἡ
διὰ τῆς ἰχνογραφίας ἀπόδοσις ἀντικειμένων καὶ ἄλλη
ἡ διὰ τῆς φωτογραφίας ἀναπαράστασις. Τὸ παραγό-
μενον ἐν τῇ φωτογραφίᾳ, λέγουσι, δὲν παρουσιάζει
τοὺς οὐσιώδεις χαρακτῆρας ἔργου τέχνης, ἀλλ' εἶναι
ἀπόρροια μηχανικῶν τρόπων καὶ συνθέσεων χημι-
κῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, δι' ὧν ἀναπαράγονται δουλι-
κῶς τὰ ὀλικά ἀντικείμενα, χωρὶς νὰ εἶναι ἀνάγκη
εὐφυΐας τοῦ τεχνίτου πρὸς ἐπίτη χίαν. Γίνονται, λέ-
γουσιν οἱ ταῦτα ὑποστηρίζοντες, αἱ φωτογραφίαι
μηχανικῶς διὰ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ φωτὸς ἐπὶ χημι-
κῶν τινῶν οὐσιῶν, καὶ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ ὀλίγον
ἐπιδρᾷ ἡ διάνοια. Ταῦτα ἐπικαλοῦμαι, οὐχὶ διότι
συμμερίζομαι, αὐτὰ ἐν γένει, φρονῶ ἐκ τουναντίου
ὅτι ἡ ἐργασία ἐπὶ φωτογραφίας δὲν εἶναι καθαρῶς
μηχανικὴ, ὡς προϋποθέτουσα ἐντεχνον χρῆσιν τῆς
φωτογραφικῆς μηχανῆς μετὰ κατὰλληλον ἐκλογὴν
τῆς θέσεως, ἀφ' ἧς ἡ φωτογράφησις, τῶν φωτοσκιά-
σεων, τῶν ἀποστάσεων, καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐ-
πεξεργασίαν (retouche), ἀλλὰ διὰ νὰ ὑποστηρίξω ὅτι
ὑπάρχουσιν οὐσιώδεις διαφοραὶ, ἕνεκα τῶν ὁποίων
δὲν δυνάμεθα εἰς τὴν λέξιν τοῦ νόμου «ἰχνογραφία»
νὰ περιλάβωμεν καὶ τὸ θέμα τῆς φωτογραφίας, ὡς
μὴ ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἐννοίαν τοῦ νόμου. Ἡ δια-
σταλτικὴ λοιπὸν ἐρμηνεία, καθ' ἣν ἐπεκτείνουμεν τὴν
σημασίαν τῆς λέξεως «ἰχνογραφία» συμφώνως πρὸς
τὴν διάνοιαν τοῦ νομοθέτου δὲν χωρεῖ. Ἀλλ' οὐδὲ
δύναται νὰ περιληφθῇσιν αἱ φωτογραφίαι εἰς τὴν ἐ-
πισημασμένην ἀπὸ τοῦ ἄρθρου, προστασίαν τῶν ἔργων τοῦ
νοῦς καὶ τῆς τέχνης, διότι ἡ ἐπιτελεστικὴ αὕτη δὲν
ἀποτελεῖ τὸ ἐρμηνευόμενον κείμενον, αὐτὴν τὴν διά-
ταξιν τοῦ νόμου, ἥτις εἶναι ἄλλη, καθορίζουσα τὰ
προστατευόμενα ἔργα τοῦ νοῦς καὶ τῆς τέχνης. Δὲν
μένει λοιπὸν παρὰ ἡ κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογὴ, διότι
δὲν ὑπῆρχε τότε φωτογραφία, καὶ συνεπῶς ὁ νομο-
θέτης δὲν ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ περὶ αὐτῆς καὶ δια-
τάξῃ τι.

«Ἡ διασταλτικὴ ἐρμηνεία διαφέρει τῆς κατ' ἀνα-

432 Ποιν. Νόμου, αἱ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμεναι περιπτώσεις, ἐφ' ὧν χωρεῖ ὁ ἐκεῖσε ἀναφερόμενος ὑπὸ τοὺς ἐτέρους ἐν τῷ ἄρθρῳ τοῦτ' ὅρους διὰ τοῦ τύπου ἢ κατ' ἄλλον τρόπον πολλαπλασιασμός τῶν βιβλίων, μουσικῶν συνθέσεων, ἰχνογραφῶν κλπ., ὡς ἐκφράζουσαι διὰ τῶν ἐν τῷ γράμματι τῆς δια-

τάξεως ταύτης περιλαμβανομένων λέξεων ὠρισμένην καὶ σαφῆ ἔννοιαν καὶ καθαρῶς ἐκδηλοῦσαι δι' αὐτῶν τὴν περὶ ἐκάστης τῶν ἀναφερομένων περιπτώσεων ἰδέαν τοῦ νόμου, εἰς καθαρῶς περιοριστικήν, ὡς τοιαῦται δὲ, συνωδὰ καὶ πρὸς τὴν ἀρχὴν ὅτι ἡ ἐφαρμοστία ποινικῆ διατάξεως δεόν νὰ ᾖ σαφής

λογίαν ἐφαρμογῆς, διότι ἐπὶ ταύτης δὲν ἐπεκτείνουμεν τὴν σημασίαν τῶν λέξεων ὡς ἐπὶ τῆς διασταλτικῆς, ἀλλὰ διαστελλόμεν αὐτὴ τὸ διανόημα τοῦ νομοθέτου, τοῦθ' ὅπερ ἀπαγορεύεται ἐπὶ ποινικῆς ὕλης. Διασταλτικὴ ἐρμηνεία εἶναι ὅταν διαστελλῇται ἡ σημασία τῶν λέξεων, συμφώνως πρὸς ὅσα ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ εἰπῇ δι' αὐτῶν. Ἡ διασταλτικὴ ἐρμηνεία τότε μόνον εἶναι δεκτὴ ἐπὶ πολιτικῶν δικῶν, ἂν καὶ καθ' ὅσον ἐξάγεται ἐκ τινος λέξεως τοῦ ἐρμηνευομένου νόμου ἢ ἐκ τοῦ συνόλου τῆς νομοθεσίας, διότι τότε εἶναι δεδημοσιευμένη ἡ θέλησις τοῦ νομοθέτου, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ νόμος. Ἐπὶ ἀναλογίας δὲ, δὲν πρόκειται ν' ἀνεύρωμεν τὴν θέλησιν τοῦ νομοθέτου, ἣν εἶχε καὶ ἐξεδήλωσε διὰ τοῦ νόμου, ἀλλὰ τὴν ὁποῖαν θὰ εἶχεν ἂν ἐσκέπτετο, ἂν καθίστατο προστακτικὸς, ἂν παρουσιαζομένων τις τὸν ἥρωτα ὁποῖος εἶναι ὁ κύριος λογισμὸς τοῦ νομοθέτου. Ζητούσι δὲ νὰ στηρίξωσι τὴν κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογὴν εἰς τὰς γνώμας τοῦ List καὶ Binding. Ἀλλ' ὁ List ἐν § 12 λέγει τὰ ἐξῆς: «ἡ ποινικὴ νομοθεσία τῆς σήμερον ἀναχωρεῖ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀπακλειστικότητος καὶ τοῦ πληροῦς αὐτῆς. Ἡ ἐκδοχὴ τοῦ κανόνος «οὐδεμία ποινὴ ἀνευ νόμου» ἀπορρέει οὕτως ἐκ τοῦ δικαίου τῆς πολιτείας. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀναλογίας χωρεῖ μόνον ἐφ' ὅσον ὁ δικαστὴς εἶναι ὄργανον οὐχὶ μόνον τῆς ἐφαρμογῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς εὐρέσεως τοῦ δικαίου. ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσι δηλονότι καὶ θεταὶ νομικαὶ διατάξεις (ἐπιτρέπουσαι δηλ. τὴν ἀναλογίαν). Ἀπὸ τοῦ λήξαντος ὁμῶς μεσαιῶνος ἐχωρίσθη αὐστηρῶς ἡ νομοθεσία ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας. Αὕτη κατέστη μόνον ὄργανον τῆς ἀπαγγελίας καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ δικαίου. Οὐδὲ ἡ νομολογία κέκτηται δικαιοπραγῶν δυνάμιν». Καὶ ταῦτα μὲν ὁ List, κατὰ δὲ τὸν Binding «παρῆλθε διὰ τὴν Γερμανίαν ὁ χρόνος, καθ' ὃν σοβαρῶς ἡμφισθητέον εἰς τε τὸν πρακτικὸν καὶ θεωρητικὸν νομομαθὴ ἢ λογικὴ ἐρμηνεία τοῦ Ποιν. Νόμου εἴτε περὶ σταλτικῆς, εἴτε διασταλτικῆς. Οὐχὶ ἤττον μετ' ἐντονωτέρως ἡμοθυμίας ὑπεκατιπίζουσι τὸν ἀποκλεισμόν τῆς ἀναλογίας». Ὅθεν καὶ ὁ Binding δέχεται τὴν ὁμοφωνίαν τῶν συγγραφέων ὡς πρὸς τὸν ἀποκλεισμόν τῆς ἀναλογίας, ἡ δὲ γνώμη αὐτοῦ περὶ ταύτης ἀνάγεται εἰς εἰσακτέαν διατάξιν καὶ οὐχὶ εἰς ἐρμηνείαν ἰσχυοῦσης διατάξεως. Τοιαύτη εἶναι ἡ διασταλτικὴ τοῦ Binding, λέγοντος τὰ ἐξῆς: «Ὅστις κατανοεῖ τὴν φύσιν τῶν ἐγκληματικῶν, ὧν τὰς ἀποκρίσεις ἐστὶν καὶ μηχανορραφίας ἀδυνατεῖ ἡ νομοθεσία νὰ παρακολουθήσῃ καὶ προῖδῃ, οὗτος συναισθάνεται ὅπόσον δεινὸν εἶναι βαρεὰ ἐγκλήματα νὰ μένωσιν ἀτιμώρητα μόνον δι' ἑλλειψίν ρητοῦ νόμου, καὶ θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν δικαστὴν οὐ μόνον τὴν καταδίκην ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀναλογίας, ἀλλὰ καὶ θ' ἀπαίτησιν παρ' αὐτοῦ νὰ ἐπιβάλλῃ αὐτήν. Ἀφοῦ δὲ ἐπὶ συνταγματικῶν διατάξεων ἐπιτρέπεται ἡ κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογὴ, κατ' ἰχυρότερον λόγον πρέπει νὰ ἐπιτραπῇ αὕτη ἐπὶ ποινικῶν». Τὰ ἐπιχειρήματα ὁμῶς ταῦτα ὑπὲρ τῆς κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογῆς ὡς εἰσακτέας καὶ ἐπὶ ποινικῶν ἀντικειμένων ἐλαχίστας ἔχουσι πιθανότητος νὰ σαλευθῶσι τὴν ἀντίθετον γνώμην πάντων τῶν ἄλλων συγγραφέων, τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων περιττὸν κρίνω ν' ἀναφέρω. Ἰσραϊτέρω ἐν

τούτοις προχωρῶν ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς λέγει τὰ ἐξῆς: «ἡ ἐπιτήρησις ὅπως ὀφείλει νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀναλογίας, ἀναζητοῦντα ἐν τούτοις καὶ ὑποδεικνύοντα τὰ θέματα, ἔτινα ὁ νόμος ὀφείλει νὰ πατάξῃ, ἂν μὴ ἐδισταύετο διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ διατάξεων». Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Ποινικοῦ ἡμῶν Νόμου, ποινὴ δὲν καταγινώσκεται πλὴν εἰς ἐκείνας μόνον τὰς πράξεις καὶ ἐλλείψεις, κατὰ τῶν ὁποίων προηγουμένως ὁ νόμος ὥρισε ρητὴν ποινὴν. Κατὰ τὴν διάταξιν δὲ ταύτην δὲν δύναται ἡ ποινικὸς δικαστὴς, οἷάδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ ὁμοότης τοῦ γεγονότος καὶ πρὸς δὲ ὁ νόμος οὐκ ἐπιβάλλει ποινὴν, πρὸς ἐκεῖνο περὶ οὗ προεῖδε, νὰ ἐπιβάλλῃ ποινὴν, διότι εἰς τὸν νομοθέτην ἀπόκειται νὰ συμπληρώσῃ διὰ νέου νόμου τὴν κειμένην νομοθεσίαν, ἂν εὐλόγη αὐτὴν ἀτελῆ, καὶ ὅχι εἰς τὸν δικαστὴν νὰ συμπληρώσῃ τὰ χάσματα διὰ τῆς κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογῆς. Ἡ-οὐ δὲ ὑπερβάσεως τῶν καθηκόντων του. Ἐὰν ἤδυνάτο νὰ τιμωρηθῇ πράξις μὴ προβλεπομένη ρητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου, ὁ πολίτης δὲν θὰ ἤδυνάτο νὰ γνωρίσῃ ὁποῖαν διαγωγὴν ὀφείλει νὰ τηρήσῃ ὅπως ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον τῆς ποινῆς. Ὁ κίνδυνος προσέτι θὰ ᾖ τοσοῦτος, διότι ὁ δικαστὴς θὰ ἤδυνάτο προσέτι καλῇ τῇ πίστει νὰ ὑποκαταστήσῃ τὸ ἴδιον πνεῦμα εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ νομοθέτου. Διὰ τοῦτο διὰ τῶν ποινικῶν δικαστῶν οὐδὲν χάσμα ὑπάρχει, διότι πᾶν θ.τι δὲν προβλέπει ὁ νόμος, πρέπει νὰ μὲν ἂν τιμωρηθῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Οὐδὲ δύναται ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία παρ' ἡμῖν νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς ἐγκλημα γινομένην τινὰ πρᾶξιν καὶ ἐπιβάλλῃ ποινὴν, διότι τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὸ Σύνταγμα. Ἀντιθέτως ὁμῶς ὁ πολιτικὸς δικαστὴς ὀφείλει νὰ ἐφαρμόξῃ τὸν νόμον εἰς ὅσας τὰς περιστάσεις, εἰς ἃς ἐκτείνεται ὁ λόγος τοῦ νόμου, ἂν καὶ δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὰς λέξεις αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογῇ ἂν ἐπιτρέπετο εἰς τὸν ποινικὸν δικαστὴν, οὗτος ἐρμηνεύων τὸ ἄρθρον 432, δὲν ἤδυνάτο νὰ περιλάβῃ εἰς αὐτὸ καὶ τὴν φωτογραφίαν, διότι περὶ μὲν τῶν βιβλίων, μουσικῶν συνθέσεων, χαλκογραφῶν καὶ ἰχνογραφῶν προεῖδε τὸ εἰρημένον ἄρθρον, περὶ ὧν δὲ τῶν ἄλλων ἔργων τοῦ νοδὸς ἢ τῆς τέχνης, ἐν οἷς καὶ ἡ φωτογραφία, προεῖδε τὸ ἐπόμενον ἄρθρον 433, ὅπερ δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ Γαλλικῷ Νόμῳ, ὅθεν δὲν ὑπάρχει κενὸν ὡς πρὸς τὴν φωτογραφίαν ἐν τῷ Ποινικῷ Νόμῳ, ὥστε νὰ ἐπιταθῇ καὶ εἰς αὐτὴν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 432. Εἶνε ὡς νὰ λέγῃ ὁ νόμος ὅτι ἐπὶ πάντων τῶν ἔργων τοῦ νοδὸς, ἐκτὸς τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 432 δὲν ὑπάρχει παραποίησις, μὴ ὑπάρχοντος προνομίου. Οὕτω δ' ἀπαγορεύεται σιωπηρῶς ἡ ἀναλογία. Καταλήγων δὲ τὸν λόγον, εὐχομαι νὰ ἐκδοθῇ καὶ παρ' ἡμῖν νόμος πρὸς προστασίαν τῶν ἔργων τοῦ νοδὸς καὶ τῆς τέχνης, αὐστηρῶς τιμωρῶν τοιαύτας πράξεις, διότι ἐλλειπούσης προστασίας, μαραινέται ὁ ζῆλος πρὸς παραγωγὴν τοιούτων ἔργων καὶ σταματεῖ ἐπομένως ἡ πνευματικὴ κίνησις. Τὸ κακὸν τῶν ἀθεμιτῶν μετατυπώσεων εἶνε δυστυχῶς παρ' ἡμῖν συχνόν, πολλὰς δὲ συγγραφὰς πολλὰ μοχθήσαντες καὶ θυσιάσαντες πρὸς δημιουργίαν ἀξιολόγου τινὸς ἔργου, εἶδον αὐτοὺς ἐστερημένους πάσης ἀπὸ τοῦ ἔργου τοῦ-

και εύκρινης, δὲν δύνανται νὰ ἐπεκταθῶσιν εἰς ἕτερα μὴ διαλαβανόμενα προδήλως ἐν αὐταῖς ἀντικείμενα. Τὸ οὕτω δὲ ἐξ αὐτῶν τῶν λέξεων τοῦ κειμένου τοῦ νόμου προκύπτει περιοριστικὸν τῶν ἐν αὐτῷ περιπτώσεων καταδείκνυται ἐμφανέστερον ἐκ τῆς ἀμέσως ἐπομένης διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 433 ἐδάφ. 2 Ποιν. Νόμου, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ νόμος, προνοῶν περὶ τῶν λοιπῶν ἐν γένει μὴ ρητῶς διαλαβανόμενων ἐν ἄρθρῳ 432 περιπτώσεων, ὁρίζει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὁρῶν τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐφευρέσεων, ἔργων ἢ γεννημάτων ἐπιστημῶν ἢ τεχνῶν, μόνον καθόσον ταῦτα εἶναι ἐξησφαλισμένα δι' ἰδιαιτέρων ἐγγχωρίων προνομίων. Τοῦ νόμου δ' ἐρμηνευομένου ἐκ τοῦ κειμένου καὶ τοῦ γράμματος αὐτοῦ, οὐχὶ δ' ἐκ μόνης τῆς ἐπικεφαλίδος καὶ ἐπιγραφῆς αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον αὐταὶ δὲν δύνανται ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ κείμενον τοῦ νόμου νὰ συντελέσωσιν εἰς σαφῆ ἐξηγήσιν αὐτοῦ καὶ τῆς εἰς τὸν ἀναιρεσεῖοντα διὰ τοῦ κατηγορητηρίου ἀποδοθείσης πράξεως τοῦ διὰ φωτογραφικῆς μηχανῆς πολλαπλασιασμοῦ καὶ θέσεως εἰς κυκλοφορίαν φωτογραφιδῶν ἀνευ συναινέσεως τοῦ ἀπεργασμένου ταύτας πολιτικοῦ ἐνάγοντος Κ. Μ^{***}, μὴ περιλαμβανομένης προφανῶς μεταξὺ τῶν ἐτέρων τοῦ ἄρθρου 432 Ποιν. Νόμου περιοριστικῶν κατὰ τ' ἄνω περιπτώσεων καὶ μὴ ὑπαγομένης εἰς τὴν ἐτέραν ἐν τῷ ἄρθρῳ τοῦτῳ περιοριστικὴν περίπτωσιν τῆς ἰχνογραφίας ὑπὸ τὴν κοινῶς γνωστὴν περὶ ταύτης ἔννοιαν τῆς δι' ἔργων χειρὸς ἀναπαραστάσεως ἀντικειμένων, οὐδεμίαν νομικὴν ἀξίαν ἔχει ἐν προκειμένῳ ὡς πρὸς τὴν ἐρμηνείαν τῆς ἄνω διατάξεως, τὸσον ἢ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἄρθρου φέρουσα «μετατύπωσις ἢ ἀπομίμησις ἔργων νοῦς ἢ τέχνης», ἐφόσον, κατὰ συνδυασμὸν καὶ πρὸς τὸ περιεχόμενον τοῦ κειμένου, δὲν καταδεικνύει ἐναντίαν τῶν ἄνω τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ, ὡς καὶ αἱ ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, δηλαδὴ τῇ τῆς διαδόσεως τῶν παρ' ἄλλου γενομένων μετατυπώσεων ἢ ἀπομιμήσεων, φερόμεναι λέξεις «ἔργων νοῦς καὶ τέχνης», ὡς ἀναφερόμεναι εἰς τὰς ἐν τῇ προτέρᾳ περιπτώσει αὐτοῦ περιοριστικῶς, κατὰ τ' ἄνωτέρω, ἀναφερομένας ἐτέρας περιπτώσεις, ἀποτελούσας καὶ ταύτας ἔργα νοῦς ἢ τέχνης. Κατὰ ταῦτα δὲ καὶ μὴ προκειμένου περὶ τῆς δευτέρας περιπτώσεως τοῦ ἄρθρου 432, δηλαδὴ τῆς διαδόσεως τῶν παρ' ἄλλου γενομένων τοιοῦτων ἔργων, μὴδὲ φερομένου ἐν τῇ κατηγορίᾳ, εἴτε ἄλλως τοῦ ὅτι αἱ περὶ ὧν πρόκειται φωτογραφίαι, ὡς ἐφευρέσεις ἢ γέννημα ἐπιστήμης ἢ τέχνης, εἶναι ἐξησφαλισμένα δι' ἰδιαιτέρου ἐγγχωρίου ἀνεγνωρισμέ-

του ὠφελείας. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἰδίως, μέγιστα ἔχουσιν νὰ ἐκτελέσῃ καθήκοντα ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἐν ἣ ἀντιπροσωπεύει τὴν πρόδον καὶ τὸν πολιτισμὸν, πρωτίστως ἐπιβάλλεται νὰ μὴ παρεκκλίνῃ τῶν καθήκόντων, ἵνα ἐπιβάλλουται αὐτῇ μέγα παρελθὼν καὶ μέγαλα προσδοκίαι, καὶ νὰ μὴ λησμονῇ ὅτι ἡ πνευματικὴ πρόδος ὑπῆρξεν ὁ μόνος μοχλὸς ἀνυψώσεως τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἣ δὲ σημερινὴ Ἑλλὰς νόμου, προστατεύοντος τὰ ἔργα τοῦ νοῦς κατὰ κακοήθων παραποιήσεων παραλύει, σχεδὸν εἰπεῖν, τοὺς πνευματικούς ἀγῶνας.

νου προνομίου, ὅπως ἐξετασθῇ ἂν ἡ πρᾶξις ὑπόκειται ὑπὸ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 433 ἐδάφ. 2 Ποιν. Νόμου, ὁρθῶς τὸ δικάσαν πλεμμελειοδικεῖον, καίτοι δεχόμενον, κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου κρίσιν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, ὅτι ἡ φωτογραφία εἶναι ἔργον τέχνης, ἐθεώρησεν ὅτι ἡ διὰ τοῦ κατηγορητηρίου ἀποδομένη εἰς τὸν ἀναιρεσεῖοντα ὡς ἄνω πρᾶξις τοῦ πολλαπλασιασμοῦ φωτογραφιδῶν ἀνευ συναινέσεως τοῦ ἀπεργασμένου ταύτας, δὲν ὑποβάλλεται ὑπὸ τοὺς ὁρους τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 432 Ποιν. Νόμου, μὴ διαλαβόντος περὶ αὐτῆς, καὶ ἔκρινε ταύτην μὴ κολάσιμον, ὁρθῶς δὲ μὴ ὑποκειμένης ἐτέρας κατὰ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος κατηγορίας, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 433 ἐδάφ. 2, δὲν ἐφήρμοσε τὸ ἄρθρον τοῦτο καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος εἰς κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Ποιν. Νόμου λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1598 (1908) (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Σκοπευτικὴ ἐταιρία. - οὐκ ἀπαγόρευσις δανεισμῷ. - ἀναγκαστικὴ ἐκποίησης. - διεκδικησὶς ὑπὸ δικαιοδόχου. - ἐκβολὴ ἐνστάσει ἀγοραπωλησίας. - ἀπαγόρευσις ἐκποιήσεως.

Ἐπειδὴ, οὕτε ἐκ τοῦ ἄρθρου 9 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ λοιπὰ ἄρθρα τοῦ καταστατικοῦ τῆς κατὰ τὸ 1870 συστάσεως ἐν Ἀθῆναις ἐταιρίας τῆς ἐπὶ σκοπὸν βολῆς, οὕτε ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ καταστατικοῦ τούτου ἐξάγεται ἀπαγόρευσις ὑπ' αὐτοῦ τῇ ἐταιρίᾳ νὰ συνάπῃ δάνεια οἰασδήποτε φύσεως καὶ νὰ λαμβάνῃ τὰ δανειζόμενα χρήματα, ὅθεν ὁρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἡρμήνευσε καὶ ἐξετίμησε κατὰ τοῦτο τὸ καταστατικὸν καὶ ἀβάσιμον τὸ ἐναντίον παράπονον τῆς ἐκκαλούσης καὶ ὡς τοιοῦτον ἀπορριπτέον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τ' ἄρθρα 6—9 τοῦ αὐτοῦ καταστατικοῦ τῆς ἐταιρίας τῆς ἐπὶ σκοπὸν βολῆς, τὰ κανονίζοντα τὰ τῆς γενικῆς συνελύσεως τῶν ἐταίρων καὶ τὰ δικαιώματα αὐτῆς, δικαιούται ἡ συνέλευσις νὰ λαμβάνῃ πᾶσαν ἀπόφασιν ἐπὶ τῇ προτάσει τῆς διοικητικῆς ἐπιτροπῆς ἢ τινος ἐταίρου, ὅθεν ἡ κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς, τῆς 4 Σεπτεμβρίου 1872, ληφθεῖσα παρ' αὐτῆς ὁμοψήφως ἀπόφασις, ὡς καὶ ἐν τῇ ἐπιδίκῳ ἀγωγῇ συνομολογεῖ ἡ ἐκκαλοῦσα, νὰ δανεισθῇ παρὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ὅπως ἐξυπηρετήσῃ τὰς ἀνάγκας καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐταιρίας καὶ νὰ ἐξουσιοδοτήσῃ τὸν τότε πρόεδρον τῆς ἀντιπροσωπευούσης τὴν ἐταιρίαν διοικητικῆς ἐπιτροπῆς, ν' ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν ἐταιρίαν ἐν τῇ συνάψει τοῦ δανειστικοῦ συμβολαίου, εἶναι ἐγκύρος, ὡς καὶ τὸ συνεπείᾳ τῆς ἀποφάσεως ταύτης συναφθὲν δανειστικὸν συμβόλαιον μετὰ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τότε Διοι-

(*) Διὰ τῆς προκειμένης ἀποφάσεως ἐπικυροῦται ἡ ἐν σελ. 61 π. τ. καταχωρημένη 4988 Π. Α. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἄνω δημοσιευμένη ἀνηρέθῃ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου δημοσιευθεῖσας ἐν καιρῷ.

κητού αυτής Μ. Ρ^{***}. διότι η γενική συνέλευσις ἐνήργησεν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς, τῶν ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ τῆς ἐταιρίας χορηγηθέντων αὐτῇ, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ γενομένη αὐτῇ δικαιοπραγία μετὰ τῆς τραπέζης εἶναι ὑποχρεωτική διὰ τὴν ἐταιρίαν, μὴ ἀπαγορευομένη ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς, ὡς ἐν τῇ ἄνω δευτέρᾳ σκέψει τῆς παρούσης εἴρηται.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα, μὴ ἀποδοθέντος τοῦ δανείου τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ, νομίμως αὕτη προέβη, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ΦΚΣΤ' Νόμου περὶ τραπέζης τοῦ 1859, εἰς ἀναγκαστικὸν πλειστηριασμὸν τοῦ ἐπιδόκου κτήματος τῇ 18ῃ Ἰουνίου 1895 τελεσθέντα, καὶ ἐγένετο κυρία αὐτοῦ, ἐκδοθείσης τῆς κατακυρωτικῆς περιλήψεως νομίμως μεταγραφείσης, εἴτα δὲ μετέδιδασε τὴν κυριότητα αὐτοῦ διὰ τοῦ... συμβολαίου εἰς τοὺς δύο πρῶτους ἐναγομένους.

Ἐπειδὴ ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως, θεωρουμένου, κατὰ νόμον, ὡς πωλητοῦ τοῦ ὀφειλέτου, ἡ ἐνάγουσα ἐταιρία, ὡς διάδοχος τῆς ὀφειλέτιδος προηγουμένης ἐταιρίας, εἰς ἣν ἀνήκεν τὸ ἐκποιηθέν, ὑπόκειται εἰς τὰς κατὰ ταύτης ἐνστάσεις τοῦ ἀγοραστοῦ, ὡς οἱ ἐναγόμενοι διάδοχοι τούτου δικαιοῦνται νὰ προτείνωσι Ν. 3 2 Π. (21.3), Ν. 14 Κ. (3.32), Ν. 14 Κ. (8.55), ἐπομένως καὶ εἰς τὴν ἐνστάσιν τοῦ πωληθέντος πράγματος κατὰ τὴν προηγουμένην σκέψιν, δι' ἧς ἐνστάσεως βεβαίως ἀποκρούεται ὑπὸ τῶν ἐναγομένων ἡ ἐνάγουσα, ὡς ὁρθῶς ἐδέχθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις· ἀδάσιμος δ' ὅλως τυγχάνει ἡ ὑπὸ τῆς ἐναγούσης προδεδωμένη ἀντένστασις περὶ ἀκυρότητος τοῦ τίτλου τῆς ἀποκτήσεως τῆς κυριότητος τοῦ ἐπιδόκου ὑπὸ τῆς δικαιοπαρόχου τῶν ἐναγομένων Ἐθνικῆς Τραπέζης, ὡς μὴ ὑποκειμένης εἰς ἐκποίησην τῆς περιουσίας τῆς ἐταιρίας τῆς ἐπὶ σκοπὸν βολῆς, κατὰ τὴν περὶ τούτου θέλησιν τῶν ἰδρυτῶν τῆς ἐταιρίας ἐν τῇ καταστατικῇ αὐτῆς ἀναγραφόμενων, διότι, ἴον οὐδεὶς νόμος ἀναγνωρίζει εἰς τὴν ιδιωτικὴν θέλησιν τὸ κύρος νὰ καθιστᾷ ἀναπαλλοτριωτὰ τὰ πράγματα, ἄνευ ἐγκρίνοντος ταύτην νόμου, (Ν. 2 Κ. (7.26), ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, οὐδὲ ἐπικαλεῖται ἡ ἐνάγουσα νομοθετικὴν τοιαύτην διάταξιν, οὐδὲ ὑπάρχει τοιαύτη, τοῦ τυχὸν ἐγκρίναντος τὸ καταστατικὸν Β. Διατάγματος μὴ ἔχοντος ἰσχὺν νόμου, σκοποῦντος δὲ μόνον εἰς τὴν ἐγκρίσιν νομικῆς ὑπάρξεως τῆς ἐταιρίας, ἥτις καὶ ἄνευ τούτου νομίμως ἠδύνατο νὰ ὑφίσταται, ἀναγνωριζομένης γενικῶς ὑπὸ τῆς νομοθεσίας μας τῆς ὑπάρξεως πάντων τῶν εἰδῶν τῶν νομικῶν προσώπων (Πολ. Δικον. 1.17 § 3, 364—367, 480, 588 § 1, 755, 785, Δ. 12 Μαΐου 1835 Δ 1 Δεβρίου 1836 ἄρθ. 11 4—116 Δημοτ. Ν. Συναγμ. ἄρθ. 11), οὐδὲ περὶ ἀναπαλλοτριώτου ἔνεκα τελευταίας βουλήσεως πρόκειται, ὅτε ἐξαιρετικῶς, εἰς ὥρισμένας περιστάσεις, δύναται νὰ ἦ ἰσχυρὰ ἡ σχετικὴ διαθήκης ιδιωτικὴ διάταξις, 2ον) τὸ ἄρθρ. 9, τοῦ περὶ οὐ πρόκειται καταστατικοῦ, ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐκουσίαν μεταδίδασιν τῆς κυριότητος τῆς περιουσίας τῆς ἐταιρίας καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν καὶ ὑπὸ τὸ κύρος τῆς ἀρχῆς γιγνομένην, ἣν δὲ ἠδύνατο ἡ

ιδιωτικὴ θέλησις νὰ παρακωλύσῃ, καὶ 3ον) διότι ἡ παράστασις τῆς ἐξ ιδιωτικῆς θελήσεως ἀπαγορεύσεως πωλήσεως πράγματος δὲν συνεπάγεται ἀκυρότητα τῆς πωλήσεως ὡς ἐπὶ παραδόσεως τῆς ἐκ τοῦ νόμου ἀπαγορεύσεως, ἀλλὰ μόνον προσωπικὴν ἀκαίτησιν κατὰ τοῦ παραδόντος, ἂν χωρὴ τοιαύτη, (Ν. 61 Π. (2.14), Ν. 30 Β. (11.1), Ν. 3 Κ' (4.6) Ν. 75 Π. (18.1), Ν. 21 § 5 Π. (19.1), Νομ. 135 § 3 Π. (45.1). Ὅθεν οὐδὲως ἐδεσμεύετο ἡ Τράπεζα νὰ συνομολογήσῃ καὶ διὰ τοὺς λόγους τούτους δάνειον πρὸς τὴν ἐταιρίαν, καὶ συνεπείᾳ τούτου νὰ ἐκποιήσῃ ἀναγκαστικῶς περιουσίαν τῆς ἐταιρίας, ὁρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν ἀντένστασιν ταύτην τῆς ἐναγούσης, ὡς καὶ τὴν ἀγωγὴν, ἀδάσιμα δὲ κρίνονται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου τὰ ἐναντία παράπονα τῆς ἐκκαλούσης καὶ ὡς τοιαῦτα ἀπορριπτέα.

Ἀρθ. 1599 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗΣ
Πραγματογνωμοδύνη. = δύναξις ἐπὶ μαρτυρικοῖς καταθέσεσιν.

Ἐπειδὴ, εἰ καὶ ἠδύνατο τις εἰπεῖν ὅτι ὁρθῶς ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης 8287 ἡ περὶ ἀνακλήσεως τῆς προηγουμένης τοῦ πρωτοδικείου αἵτησις τῶν ἐκκαλούντων καὶ ἐναγομένων, καθ' ὅσον ὑπεχρέωσεν αὕτη τοὺςπραγματογνώμονας ἐπὶ τῆς δευτέραςπραγματογνωμοσύνης νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τὰς καταθέσεις τῶν ἐνόρκων ἐξετασθέντων μαρτύρων συνεπείᾳ τοῦς ὑπ' ἀριθμ. 2944 (1900) πρωτοδικίου ἀποφάσεως, διὰ τοὺς ἐν τῇ 4ῃ σκέψει τῆς ἄνω 8287 λόγους, δι' οὓς ἔδει ν' ἀπορριφθῇ τὸ σχετικὸν παράπονον τῶν ἐκκαλούντων καὶ ἐναγομένων καὶ ἡ περὶ ἀκυρότητος τῆς δευτέραςπραγματογνωμοσύνης ἐνστάσις τῶν, οὐχ' ἤττον κατὰ τὴν κρατούσαν γνώμην βάσιμον κρίνεται τὸ περὶ τούτου παράπονον τῶν ἐκκαλούντων καὶ ἐναγομένων, διότι ἡ κρίσις τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων, τὸ ἀξιόπιστον καὶ ἐξαιρετικὸν ἢ μὴ τῶν μαρτύρων, ἀνατίθεται ἐκ τοῦ νόμου μόνον εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, οἱ δὲ πραγματογνώνες οὐδὲ πληροφορίας δύνανται ἐκ τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων νὰ λάβωσι πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐξακριβώσεως καὶ παραδοχῆς τοῦ ἐξ αὐτῶν πορίσματος, (ἄρθρ. 332 Πολ. Δικονομίας Α. Π. 206 τοῦ 1854, σκέψις 6ῃ 150 τοῦ 1885). Ὅθεν μεταρρυθμισταὶ τυγχάνουσι κατὰ τοῦτο αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις, ἡ τελευταία καθ' ὅσον ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τῆς τὴν διεξαχθεῖσαν ἀκύρως, ἔνεκα τοῦ λόγου τοῦτου, δευτέρανπραγματογνωμοσύνην καὶ ἐδέχθη καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς τὴν ἀγωγὴν.

Ἀρθ. 1600 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΕΑΣ
Πτώχευσις. = ἐπέλευσις ἐνώσεως. = κατάστασις πτωχεύσαντος καὶ ἐκπροσώπησις. = ἀγωγαὶ ἐξ ἀδικήματος.

Ἐπειδὴ, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρ. 145 Ἐμπ. Νόμου, ἀπὸ τῆς κηρυττούσας τὴν πτώχευσιν ἀποφάσεως ὁ πτωχέυσας ἀπαλλοτριούται τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας του. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ.

446 του ίδιου νόμου, από της τοιαύτης αποφάσεως πᾶσα ἀγωγή καὶ πᾶν μέτρον ἐκτελέσῃς ἐξακολουθεῖ ἢ ἐγείρεται κατὰ μόνων τῶν συνδίκων τῆς πτωχεύσεως ὡς νομίμων ἀντιπροσώπων τοῦ πτωχεύσαντος καὶ τῆς ομάδος τῶν δανειστών. Καὶ ἀληθῶς μὲν, καθ' ἃ ἰσχυρίζεται ἡ ἐνάγουσα καὶ ἐφεσίβλητος, ἐπὶ τὴν ἑνωσίαν τῶν δανειστῶν ἐν προκειμένῳ, καθόσον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6561 τοῦ 1902 αποφάσεως, δὲν ἐπετράπη ὁ συμβιβασμὸς διὰ λόγους δημοσίου συμφέροντος, κατὰ τὴν ρητὴν περὶ τούτου διατάξιν τοῦ ἀρθρ. 537 τοῦ Ἑ.μ. Νόμου. Ἀλλ' ἐντεῦθεν δὲν ἔπεται ὅτι ἔπαυσεν ἡ πτώχευσις καὶ ἕκαστος τῶν δανειστῶν δικαιούται ν' ἀπὸ τῆς ἀγωγᾶς τοῦ κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος, διότι διὰ τῆς τοιαύτης ἐνώσεως, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρ. 540-544 τοῦ ἰδίου νόμου, ἐπέρχεται μόνον ἡ ὀριστικὴ ἀπαλλοτρίωσις τῆς περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος καὶ τὸ δικαίωμα τῶν συνδίκων πρὸς ἐκποίησην καὶ ἐκκαθάρισιν τῆς περιουσίας, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας λύεται ἡ ἑνωσις τῶν δανειστῶν, καὶ τότε, κατὰ τὸ ἀρθρ. 546 τοῦ ἰδίου νόμου, ἂν μὴ παρασχεθῇ συγγνώμη εἰς τὸν πτωχεύσαντα, δύναται ἕκαστος τῶν δανειστῶν νὰ ἐνασκήσῃ ἀτομικῶς τὰς ἀγωγὰς τοῦ κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος, διότι τότε λύεται ὁ ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς πτωχεύσεως ἐταιρικὸς δεσμὸς καὶ ἀλληλεγγύη μεταξὺ τῶν δανειστῶν, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἐπιτρέπεται ἡ μερικὴ κατὰ προτίμησιν ἱκανοποιήσις διατεστοῦ τινος. Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων βάσιμον θεωρεῖται τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων, ὅτι ἐσφαλμένως διὰ τούτων ἀπερρίφθη ἡ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς συζητήσεως τῆς ἀγωγῆς κατ' αὐτοῦ ἀτομικῶς καὶ ἐν πτωχεύσει διατελοῦντος ἑνστάσις αὐτοῦ, διότι κατὰ τ' ἀνωτέρω ἡ δίκη νομίμως ἔδει νὰ ἐξακολουθήσῃ μόνον κατὰ τῶν συνδίκων τῆς πτωχεύσεως, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς διατελοῦντος ἐν πτωχεύσει. Τὴν ἑνστάσιν δὲ ταύτην, ὁρῶσαν τὴν νομιμοποίησιν τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἡ δύνατο οὗτος νὰ προτείνῃ καὶ κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν· εἰ καὶ ἡ δύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι προκείμενον περὶ ἀγωγῆς ἐξ ἀδικήματος, καλῶς ἐνασκήσεται αὕτη κατὰ τοῦ ἐναγομένου ἀτομικῶς, καίπερ ἐν πτωχεύσει διατελοῦντος, καθόσον ἐκ τῆς φύσεως τῆς τοιούτης ἀγωγῆς καὶ ὡς ἐκ τῶν ἀναφαινομένων κατὰ τὴν συζητήσιν αὐτῆς προσωπικῶν ζητημάτων, ἐξαιρετικῶς ἐπιτρέπεται καὶ θεωρεῖται ἀναγκαῖα ἡ προσωπικὴ παράστασις τοῦ διαδίκου τούτου πρὸς πληρεστέραν καὶ εὐχερεστέραν διευκρίνισιν καὶ ἐξέτασιν τῶν τοιούτων ζητημάτων. Πρὸς Lyon Caen et Renault § 230 καὶ 231 Τομ. 7. Ἀλλὰ κατὰ τὴν κρατήσανσαν ὁμῶς τοῦ δικαστηρίου γνώμην ἐκτὸς τοῦ ὅτι κατ' οὐδεμίαν διατάξιν τοῦ νόμου καθιερούται τοιαύτη ἐξαιρέσις, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἀγωγῆς, δὲν δύναται ἐν προκειμένῳ νὰ θεωρηθῇ ἀποχρώντως δεδικαιολογημένη ἡ ἐξαιρέσις αὕτη, διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀγωγῆς, διὰ ταύτης ζητεῖται ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐναγομένου πρὸς ἀποζημίωσιν, κατὰ τὰς περὶ ἀντιπροσωπεύσεως ἢ προστήσεως ἀρχὰς τοῦ ἀστυνομικοῦ δικαίου, ἰδίως διὰ τὸν ἐξ ἀμελείας ἐμπρησμὸν τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ ἐ-

ναγομένου, ἐξ οὗ ὑπέστη τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένην ζημίαν ἢ ἐνάγουσα, ἀλλ' ἐντεῦθεν οὐδόλως ἐνδείκνυται ἡ ἑγερσις τοιούτων προσωπικῶν ζητημάτων, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων νὰ θεωρηθῇ ἀναγκαῖα ἡ προσωπικὴ παράστασις τοῦ ἐναγομένου. Κατ' ἀκολουθίαν ἐξαφανιστέαι τυγχάνουσιν αἱ ἐκκαλοῦμεναι ἀποφάσεις, ὡς προελθοῦσαι ἐκ τῆς ἐναντίου τῆς ἀνω διατάξεως τοῦ νόμου συζητήσεως τῆς ἀγωγῆς μετὰ τοῦ ἐν πτωχεύσει διατελοῦντος ἐναγομένου.

Ἀριθ. 1601 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφίτης κ. Π. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΕΑΣ

Μεταλλεῖα. - ἐκποίησης. - ἔγκριδις κυβερνήσεως. - ἐπέλενδις. - προσδύμῳνον πωληθέν. - χαρτόσημον. - κληρονόμος ἐξ ἀπογραφῆς. - οὐ προθεσμία διαδοκίμης. - ἐνακτέος. - ἐκτελεστέαι ὑποχρεώσεις ἀναληφθεῖσαι. - οὐ δύνηδουμὴ δανειστών.

Ἐπειδὴ ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ Νόμου περὶ μεταλλείων X' τῆς 22 Αὐγούστου 1861, ἰδίᾳ δὲ ἐκ τῶν ἀρθρ. 6 καὶ 8, ἡ ἐκποίησις τῶν μεταλλείων δὲν ἀπαγορεύεται, ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται αὕτη ἂνευ προηγουμένης ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως, ὅταν δὲ διὰ τὸ κύρος δικαιοπραξίας τινος ἀπαιτεῖται ἡ συναίνεσις τρίτου προσώπου τὸ ἀνίσχυρον τῆς δικαιοπραξίας θεραπεύεται διὰ τῆς ἐπιγενομένης χορηγήσεως τῆς συναίνεσεως, διὰ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ τρίτου προσώπου. Ἡ οὕτω δὲ καταρτισθεῖσα δικαιοπραξία πρὸ μὲν τῆς ἐγκρίσεως ὑπὸ τοῦ 3ου προσώπου δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἄκυρος εἰμὴ μόνον ἀνεργῆς καὶ διατελεῖ ἐν ἡθείᾳ ἢ ὑπὸ αἰρεσινδικαίᾳ οπραξίᾳ, μετὰ δὲ τὴν ἔγκρισιν αἴρεται ἡ ἀδράνεια καὶ ἡ δικαιοπραξία ἰσχυροποιεῖται διὰ τῆς ἐπισθενεργοῦ δυνάμεως τῆς ἐγκρίσεως, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας αὕτη θεωρεῖται δοθεῖσα κατὰ τὴν σύστασιν τῆς δικαιοπραξίας, μὴ παραδλαπτομένων ἐκ ταύτης τῶν κατὰ τὸν μέσον τοῦτον χρόνον ὑπὲρ τρίτων γεννηθέντων δικαιωμάτων, Νομ. 25 Κωδ. (3.16), Νομ. 7 Κωδ. (4.28) Νομ. 3 Κωδ. (5.74) καὶ Νεαρά Ἰουστινιανοῦ 162 κεφ. 1 Πρὸς Windscheid § 83 ἐδ. 1. Τούτων δὲ τεθέντων βάσιμον θεωρεῖται τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὅτι ἐσφαλμένως διὰ ταύτης ἀπερρίφθη ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή τοῦ ὡς μὴ νόμῳ βάσιμος, διότι, ὡς ἐκ ταύτης προκύπτει, ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς του, ἐρειδουμένης ἐπὶ τῆς ἐν αὐτῇ ἐκτεθειμένης προκαταρκτικῆς συμβάσεως ἀναγνωριζομένης ὑπὸ τοῦ Νόμου 75 Πανδ. (18.1), ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ ἀποδιώσας καὶ ὑπὸ μόνῃς τῆς ἐναγομένης κληρονομηθεῖς ἀδελφὸς τῆς I. Γ^{ης}, συνεφώνησε μετ' αὐτοῦ καὶ ὑπεσχέθη νὰ πωλήσῃ πρὸς τὸν ἐνάγοντα, ὑπὸ τὴν ἐξυπακουομένην ἔγκρισιν τῆς Κυβερνήσεως, τὸ 1/4 τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφομένου μεταλλείου τοῦ ἀντὶ τιμήματος ἑκτοτε καταβληθέντος δραχμῶν δέκα χιλιάδων. Ἡ δὲ ἐκτέλεσις τῆς ἐν τῇ προσυμβάσει ἀναφερομένης κυρίας συμβάσεως, τῆς ἐκποίησεως τοῦ μεταλλείου ὑπὸ τὴν ἐξυπακουομένην ἔγκρισιν τῆς Κυβερνήσεως, οὐδόλως ἀπαγορεύεται κατὰ τὰ ἀνωτέρω

ἐκτιθέμενα καὶ νομίμως δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης, ὅτι, ὅταν διὰ τὸ κύρος τῆς κυρίας συμβάσεως ἀπαιτεῖται ὠρισμένη διατύπωσις οὕτω καὶ ἡ προκαταρκτικὴ περὶ αὐτῆς σύμβασις πρέπει νὰ διατυποῦται ἐν προκειμένῳ δὲν θεωρεῖται βάσιμος, διότι ναι μὲν κατὰ τὸ ἄρθρ. 48 τοῦ Νόμου περὶ Χαρτοσήμου διὰ τὸ κύρος τῆς ἀγοραπωλησίας ἀκινήτων πραγμάτων ἀπαιτεῖται συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον, ἀλλ' ἡ προσύμβασις περὶ ἀγοραπωλησίας δὲν ἔχει ἀντικείμενον τὴν μεταβίβασιν ἀκινήτου ἰδιοκτησίας, ἀλλὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς συμβάσεως τῆς ἀγοραπωλησίας, ἐπομένως οὐδεμίαν ἐφαρμογὴν ἔχει τὸ ἄρθρ. 48 τοῦ Νόμου περὶ Χαρτοσήμου, ὡς μὴ συντρέχουσιν τῆς εἰρημένης προϋποθέσεως αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἡ ἐναγομένη Γ^{***} ἐγένετο κληρονόμος τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ι. Γ^{***} ἐξ ἀπογραφῆς, ἐπομένως δὲν δικαιούται νὰ ζητήσῃ ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως καὶ προθεσμίαν τετράμηνον πρὸς διάσκεψιν διότι δὲν συντρέχουσιν αἱ προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρ. 560 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος καλῶς ἐνάγεται πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν υποχρεώσεων τῆς κληρονομίας, εὐθυνόμενος μόνον ἐφόσον ὑπάρχει κληρονομικὴ περιουσία.

Ἐπειδὴ ἡ ἑτέρα περὶ ἀπαρδέκτου τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσις τῆς ἐναγομένης, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αὕτη ὡς ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος δὲν δύναται νὰ ἐκποιήσῃ οὐδὲν στοιχεῖον τῆς κληρονομικῆς περιουσίας ἄνευ τῶν διατυπώσεων τοῦ ἄρθρ. 1076 τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν εἶναι βάσιμος, διότι δὲν πρόκειται περὶ ἐκποίησης περιουσίας πρὸς πληρωμὴν χρεῶν κληρονομικῶν, οὔτε περὶ ἐκποίησης πραγμάτων ὑποκειμένων εἰς φθοράν, ἀλλὰ περὶ ἐκτέλεσεως υποχρεώσεως τοῦ κληρονομηθέντος, μεταβιβαζομένης καὶ εἰς τὸν κληρονόμον, ὅστις κατὰ τὸν Νόμ. 29 Βασ. (35.14) καὶ τὸν ἀντίστοιχον Νομ. 29 Πανδ. (29.2), εἶναι ὁλοκλήρου δικαίου διάδοχος, ἥτοι ὅλων τῶν δικαιωμάτων καὶ υποχρεώσεων τοῦ κληρονομηθέντος. Ἀλλ' οὐδὲ δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀπαράδεκτος ἡ ἀγωγή ἐκ τοῦ ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι δανεισταὶ τῆς κληρονομίας, διότι ὡς γίνονται δηλονότι ἐκ τῆς προκαταρκτικῆς συμβάσεως, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ ἀγωγή, ὁ ὑπὸ τῆς ἐναγομένης κληρονομηθεὶς ἀνέλαβε τὴν υποχρέωσιν νὰ μεταβιβάσῃ πρὸς τὸν ἐνάγοντα ὠρισμένον στοιχεῖον καὶ ἀντικείμενον τῆς περιουσίας τοῦ ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ ληφθέντος ἀντιτίμου. Τὸ ἐκ τῆς τοιαύτης δὲ ἐνοικίᾳς σχέσεως πηγάζον δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος ὅπως ἀπαιτήσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν μεταβίβασιν τοῦ ὠρισμένου τούτου περιουσιακοῦ στοιχείου, διὰ τῆς ἐκτέλεσεως τῆς κυρίας συμβάσεως, ἐξομοούμενον πρὸς τὸ δικαίωμα τῆς διεκδικήσεως, δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν ὁμάδα τῶν δανειστῶν τῆς κληρονομίας (Πρόλ. Παπαρ. § 236 III).

Ἀριθ 1604 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπαγωγή ὁρκου ἐν ἐπιβολῇ δικαστικοῦ-δωλῶδης δόσεως καὶ ὡς ἐπακτοῦ-δόςις ἐνώ-

πιον ἐφετείου μετ' ἐπικύρωσιν ἐπιβαλοῦσας πρωτοδικίου. - ἀμάχητον τεκμήριον. - ἀδύνατος δευτέρα ἐφεοῖς.

Ἐπειδὴ, ναι μὲν μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς δηλώσεως τῶν ἐναγομένων περὶ ἐπαγωγῆς ὁρκου πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ θέματος, διὰ τὸ ὅποιον εἶχεν ἐπιβληθῇ δικαστικὸς ὁρκος, ἔδει νὰ διατυπωθῇ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ὁ ἐπακτός, ἀλλ' ἀφοῦ οὗτος δὲν διαφέρει οὔτε κατὰ τὸν τύπον, οὔτε κατὰ τὰς νομίμους συνεπείας τοῦ δικαστικοῦ, οὔτινος προτιμᾶται μόνον ὅπως μὴ στερηθῇ τὸ δικαίωμα τῆς ἀντεπαγωγῆς ὁ ὁμόσων. Ἐν προκειμένῳ δὲ ἡ ὁμόσασα ἐδήλωσε ρητῶς ὅτι ἀποδέχεται καὶ ἔδωκε καὶ ὡς ἐπακτὸν τὸν διὰ τῆς ρηθείσεως ἀποφάσεως ἐπιβληθέντα αὐτῇ καὶ δοθέντα ἐμπροσθέντως δικαστικὸν ὁρκον, οὐδὲν ἐννομον συμφέρον ἔχρουσι πλέον αἱ ἐναγόμεναι μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὁρκου νὰ ζητῶσι νὰ ἐπιβληθῇ καὶ αὐτὴς ὡς ἐπακτός (Α. Π. 219 τοῦ 1903). Εἰ καὶ ἡδύνατό τις νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν προηγήθῃ ἀπόφασις ἐπιβάλλουσα τὸν ὁρκον ὡς ἐπακτὸν, ἀκύρως ἐδόθη οὗτος καὶ ἡδύνατο τὸ δικαστήριον νὰ προβῇ εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἐξέτασιν τῆς διαφορᾶς καὶ νὰ ἀνακαλίσῃ τὰς προηγουμένας ἀποφάσεις του, ὡς ἐσφαλμένως ἐπιτρέψασας τὴν ἐμμάρτυρον ἀπόδειξιν, χωρὶς οὐδεμίαν νὰ συντρέχῃ ἐξαιρετικὴ περίπτωσις ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 304 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναγραφομένων.

Ἐπειδὴ ἡ προσκοδοθεῖσα ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἐξετάσασα καὶ ἀπορρίψασα πάντας τοὺς λόγους τῆς ἐφέσεως τῆς ἐναγομένης εἰς τὰ ἀποδεικτικά μέσα, εἰς τὴν ἐξαίρεσιν τῶν μαρτύρων καὶ εἰς τὴν ὁρθὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐπικυρώσασα δὲ καὶ τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἥτις ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς δόσεως τοῦ ὁρκου ἐδέχετο ὀριστικῶς τὴν ἀγωγὴν, καὶ ἐπιτρέψασα νὰ δοθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ὁ πρωτοδικῶς ἐπιβληθεὶς ὁρκος, δὲν ἔκρινεν αὕτη τὸν δοθέντα ὁρκον, καὶ μετὰ τὴν ἐγκυρον, κατὰ τ' ἀνωτέρω, δόσιν αὐτοῦ κατέστη ὀριστικὴ καὶ μὴ ὑποκειμένη εἰς ἀνάκλησιν, διότι ἐκ τῆς δόσεως τοῦ ὁρκου ἐγεννήθη ἀμάχητον τεκμήριον ἀνεπίδεκτον ἀνταποδείξεως, κατὰ τὰ ἄρθρα 273, 359 καὶ 382 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπομένως ἡ δευτέρα ἐφεσις ὑπὸ χρονολογίαν 19 Ἰουλίου 1906, ἡ σήμερον εἰσαγομένη πρὸς συζήτησιν καὶ περιέχουσα τοὺς αὐτοὺς λόγους, οὗς καὶ ἡ ἀπὸ 16 Νοεμβρίου 1904, ἥτις ἀπερρίφθη ὀριστικῶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 884 τοῦ 1906 ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου, ἀπαράδεκτος ἐστὶ καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα, κατὰ τὴν βάσιμον ἀντίρρῃσιν τοῦ ἐφεσιδλήτου (Α. Π. 140 τοῦ 1903 καὶ 314 τοῦ 1905). Εἰ καὶ ἡδύνατό τινες νὰ ὑποστηρίξωσιν ὅτι ὁ ὁρκος ἐδόθη ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ὡς εἰσηγητοῦ καὶ μετὰ τὴν δόσιν αὐτοῦ ἡ ἐκκαλουμένη ὑπ' ἀριθ. 5914 τοῦ 1904 πρωτόδικος ἀπόφασις κατέστη ὀριστικὴ καὶ ὡς τοιαύτη ὑπόκειται εἰς νέαν ἐφεσιν, καθόσον πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὁρκου εἶχεν ἐκκληθῇ ὡς προδικαστικὴ περὶ ἀποδείξεως, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἔδει νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἀπὸ 19 Ἰουλίου 1906 δευτέρα ἐφεσις καὶ ν' ἀνακληθῶσιν αἱ προηγούμεναι ἀποφάσεις τοῦ ἐφετείου, ὡς ἐσφαλμένως ἐπιτρέψασαι μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν

περί ανωνύμου άστυκού συναλλάγματος, ύποκειμένου εις τόν κανόνα του άρθρου 300 της Πολ. Δικονομίας και ουδεμιός εξαιρετικής περιπτώσεως συντρεχούσης προς επίτρεψιν μαρτύρων, κατά τó άρθρον 304 Πολ. Δικονομίας (*).

Άριθ. 1606 (1906)

Εισηγητής ó έφ'ετης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Κοινοποιήσις ώς έν Άλλοδαπή.- άμφιδόητοις.- βύθος άποδείξεως.

Έπειδή όρθως τό πρωτοδικείον διά της έκκαλουμένης άποφάσεως ύπεχρέωσε τόν έναγόμενον και ήδη έκκαλούντα ν' άποδείξη ότι καθ' έν χρόνον έκκοινοποίησε τήν υπό κρίσιν άγωγήν προς τόν εισαγγελέα τών έν Άθήναις Πρωτοδικών ότι διέμενεν ό έναγόμενος έν Άλεξανδρεία, καθόσυν, άφού ένήργησε τήν επίδοσιν ουχί κατά τόν έν άρθρῳ 143 της Πολ. Δικονομίας συνήθη τρόπον, αλλά κατά τόν έν άρθρ. 145 αναγραφόμενον εξαιρετικόν, ύπεχρεούτο ν' άποδείξη ότι πραγματικώς διέμενεν ό καθ' ου ή επίδοσις εις ώρισμένον έν τή Άλλοδαπή τόπον και κατ' ακολουθίαν ύφίστατο νόμιμος περίπτωσις επίδόσεως προς τόν εισαγγελέα, ούτε υπήρχεν έν τή προκειμένη περιπτώσει τεκμήριον ύπερ του έναγοντος λόγω της έρεύνης του ένεργήσαντος τήν επίδοσιν κλητήρος, όστις δέν είναι άρμόσιός νά πιστοποιήση τήν έν τή Άλλοδαπή διαμονήν του καθ' ου ή επίδοσις.

Άριθ. 1608 (1906)

Εισηγητής ό έφ'ετης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Άγωγή περί αναγνωρίσεως κληρονομικού δικαιώματος.- περίληψις και λόγων άκυρότητας διαθήκης.- προσθήκη έτέρων προτάσεων.- κληρονόμοι και έκτελεστές έναγόμενοι.- δεσμός όμοδικίας.- πιστοποιητικόν προξένου περί ίθαγενείας.- μυστική διαθήκη.- χρονολογία και τόπος υπό δελίδα.- έκθεσις έγχειρίσεως.- άναφορά έδρας.- κατοικία μαρτύρων.

Έπειδή, ώς έκτίθενται έν τή προκειμένη άγωγή τά πραγματικά γεγονότα, ήτοι ότι ό έναγων και ήδη έκκαλόν τυγχάνει ό μόνος έγγύτερος εξ άδιαθέτου κληρονόμος του άποδιώσαντος Γ*** και εξαίτεται ν' αναγνωρισθί τό κληρονομικόν αυτού δικαίωμα, κηρυττομένης άκύρου της κατ' αυτού άντιταχθησομένης διαθήκης, ή τοιαύτη άγωγή, κατά τήν έν συνόλῳ αυτής κρίσιν και έκτίμησιν του δικαστηρίου τούτου, είναι ή hereditatis petitio qualificata, ήτοι ή περί κλήρου εξ άδιαθέτου περιέ-

χουσα έκ προοιμίωv και άκυρωτικάς ένστάσεις κατά της παρὰ τών έναγομένων άντιταχθησομένης διαθήκης' έν τοιαύτῃ δέ περιπτώσει ό έναγων δικαιούται νά επικαλεσθί ου μόνον τας έκ τών προτέρων περιληφθείσας έν τῷ ιστορικῷ της άγωγής άκυρωτικάς ένστάσεις, αλλά και πάσαν άλλην τυχόν παραιεφθεΐσαν και διά τών προτάσεων της πρώτης συζητήσεως ύποβληθεΐσαν' έπομένως όρθως τό προξενικόν δικαστήριον προέβη και εις τήν εξέτασιν του άκυρωτικού της επίδικου διαθήκης λόγου του δια τών προτάσεων ύποβληθέντος και στηριζομένου εις τό ότι ό διαθέτης έτύγχανεν όθωμανός ύπήκοος και άκύρως συντάξε μυστικήν διαθήκην, κατά τας διατάξεις του Έλληνικού Νόμου. Άλλως έν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ ένούvται άμφοτέραι αἱ άγωγαί, δηλονότι ή περί κλήρου εξ άδιαθέτου και ή περί άκυρώσεως της διαθήκης, ή ένωσις δ' αὐτῶν ουδαμῶς άντίκειται εις τά άρθρα 535 και 537 της Πολ. Δικονομίας, διότι ή χρῆσις της μιᾶς δέν αποκλείει τήν άλλην, ούτε αντιάσκειται προς άλλῃας, ότε και πάλιν εξέταστέα έτύγχανεν ή διά τών προτάσεων ύποβληθεΐσα άκυρωτική ένστασις.

Έπειδή τήν ρηθεΐσαν άγωγήν άπευθύνει ό έναγων κατά τών έναγομένων, ήτοι του έκ διαθήκης κληρονόμου και τών έκτελεστών της διαθήκης, ως καταλαδόντων από κοινοῦ και κατεχόντων άνευ νομίμου δικαιώματος τήν κληρονομικήν περιουσίαν και άμεισθητούντων τό κληρονομικόν αὐτοῦ δικαίωμα, ήτοι έναγονται πάντες δι' ύποχρέωσιν έκ κοινῆς ιστορικής και νομικής αἰτίας' έπομένως ύφίσταται δεσμός παθητικής όμοδικίας και άπορριπτέα ως μή βάσιμος ή επί έναντίας έκδοχῆς έρεϊδομένη ένστασις περί άκυρότητος της άγωγῆς δι' έλλειψιν δεσμοῦ παθητικῆς όμοδικίας.

Έπειδή, ώς δηλοῦται έκ του προσαγομένου πιστοποιητικού της 18 Μαρτίου 1905 του έν Κωνσταντινουπόλει έλληνος προξένου, οὗτος βεβαιῶ έν τῇ έπιστημύτῃ της άρχῆς του ότι ό Α. Γ***, οὗτινος προσβάλλεται ήδη ή διαθήκη και διεκδικεΐται ή κληρονομία, τυγχάνει έγ. έγγραφμένος έν τῷ μητρώῳ τών ύπηκόων ελλήνων, έπομένως ό και πρωτοδικως ύποβληθεΐς ίσχυρισμός του έκκαλούντος, και ήδη επαναλαμβανόμενος, ότι τό πιστοποιητικόν τούτο δέν άφορᾷ τόν Α. Γ*** ουκ έστι βάσιμος' άφού ως εΐρηται ό Πρόξενος ρητῶς βεβαιῶ ότι εις τό μητρώον τών έν Κων)λει παρεπιδημούντων πολιτῶν Έλλήνων είναι έγγεγραμμένος αὐτός οὗτος ό Α. Γ***, οὗτινος διεκδικεΐται ή κληρονομία.

Έπειδή τό ρηθέν πιστοποιητικόν ως δημόσιον έγγραφον, άτε υπό δημοσίας άρχῆς και έντός του κύκλου της άρμοδιότητός της έκδιδομένου παρέχει πλήρη απόδειξιν, διότι κατά τό άρθρον 117 § 4 του Προΐ. Όργανισμοῦ μεταξύ τών γενικῶν καθήκόντων τών προξενικῶν άρχῶν αναγράφεται και ή ύποχρέωσις προς τήρησιν έν τῷ γραφείῳ αὐτῶν μητρώῳ κατ' αλφαριθμητικήν τάξιν, έν ᾧ έγγράφονται πάντες οἱ έντός της περιφερείας παρεπιδημούντες ένήλικοι πολῖται Έλληνες' μνημονεύεται δέ έν τῷ περιθρίῳ ή άποδεικνύουσα τήν ίθαγένειαν του έγγεγραμμένου πιστοποίησης της άρμοδίας

(*) Δ' άφουνοῦμεν ριζικῶς, ουχί μόνον δι' όσα έκάστῃτε έγράφωμεν διά τό άμάχητον, και τυγχωρηθῆτω ήμιν και άχώνευτον τεκμήριον έκ της δόσεως του δικου, αλλά και διότι τούτο προϋποτίθεται τήν έν νομίμῳ άποδείξει τελειότην του, ουχί δέ τήν ύποστήριξιν του επί προδήλως κακῶς διαταχθείσης π.χ. μαρτυρικῆς άποδείξεως. Τούτο δέν έδέχθησαν ουδέ οἱ φανατικώτεροι ύποστηρικαί του. Διότι έρῶντε δι' όλου συνπληρούvτος μαρτυρικῆς άποδείξεως, νά βεβαιωθί δάνειον 10.000 δραχμῶν, οὐδαμῶς δύvεται νά ύποστηριχθί ότι τό δάνειον έγένετο άμάχητον

Ἑλλ. ἀρχῆς ἐπομένως ἀφοῦ εἰς τὸ τοιοῦτο μη-
τρῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀναφέρεται καὶ ἡ πιστοποίη-
σις τῆς ἀρμοδίας Ἑλλ. ἀρχῆς, τυγχάνει ἐγγεγρα-
μένος ὡς ὑπὸ ἑλλήνων ὁ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς
Α. Γ^{***}, παρέχεται πλήρης ἀπόδειξις περὶ τῆς
ἐλλήν. αὐτοῦ ἰθαγενείας οὕτω δ' ἀποφηνάμενον
καὶ τὸ δικάσαν προξενικὸν δικαστήριον καὶ ἀπορρί-
ψαν τὴν ἐπὶ τῆς ἐλλείψεως ἐλλήν. ἰθαγενείας ἀ-
κυρωτικὴν ἐνστασιν, διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένη
ἀποφάσει ἔρθους καὶ νομίμους λόγους, οὐδαμῶς
ἐσφαλεν, οὐδ' ἦτο ἀνάγκη νὰ τάτῃ περὶ τούτου
ἀπόδειξιν, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 244 τῆς Πολ. Δι-
κονομίας ὁ δικαστὴς διατάσσει ἀποδείξιν μόνον
περὶ τῶν οὐσιωδῶν πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν, περὶ
τῆς ἀληθείας τῶν ὁποίων δὲν εἶναι εἰσέτι δικανι-
κῶς πεπεισμένος ἐν προκειμένῳ δὲ ὁ ἰσχυρισμὸς
περὶ ἰθαγενείας ἦν ἀποδεδειγμένος διὰ δημοσίου
ἐγγράφου μὴ προσβληθέντος ὡς πλαστοῦ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν λογικὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἁρθροῦ
21 τοῦ ψηφίσματος περὶ διαθηκῶν, ἡ ἐπανάληψις
τῆς χρονολογίας καὶ τοῦ τόπου καθ' ἑκάστην σελίδα
τῆς μυστικῆς διαθήκης, εἶναι ἐντελὲς ἄσκοπος,
καθὼς οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει, οὔτε ἐνδιαφέρει νὰ
ἡ γνωστὸν τίνα ἡμέραν ἐγγράψεν ὁ διαθέτης τὴν
πρώτην σελίδα καὶ τίνα τὴν δευτέραν κλπ ἡ ἐ-
πανάληψις ὅμως τῆς ὑπογραφῆς τοῦ τε διαθέτου
καὶ τοῦ γράψαντος ἀποτελεῖ ἐγγύησιν κατὰ τῆς
ὑποβολῆς φύλλων καὶ τῆς δι' αὐτοῦ νοθεύσεως τῆς
τελευταίας βουλῆσεως ὁ σκοπὸς δὲ οὗτος ἐξεπλη-
ρώθη ὑπογραφείσης τῆς προσβαλλομένης διαθήκης
ἐν ἐκάστη σελίδι παρὰ τε τοῦ διαθέτου καὶ τοῦ
γράψαντος αὐτὴν (Παπαρρήγ. Κληρυν. § 105
Καλλιγὰ Τόμ. Ε' § 198).

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 357 τῆς
26 Ἰουνίου 1896 ἐκθέσεως τοῦ ἐκπληρουῦντος χρέη
συμβολαιογράφου Ἑλλήνος προξένου, ἀναφέρεται ἐν
αὐτῇ ὅτι συνετάχθη ἐν Πέραν τῆς Κων(σταντινῶν) καὶ
ἐν τῷ προξενικῷ καταστήματι, ἐνθα ἐκπληροῦν τὰ
καθήκοντά του, ἐκ τούτων δὲ ἀριθμῶς ἐξάγεται
ὅτι μνημονεύεται ὁ τόπος ἐνθα ἔδρευε ὁ συμβολαι-
ογράφος, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρ. 181 τοῦ Ὁργαν.
τῶν Δικαστηρίων. Προσέτι ἀναφέρεται ἐν τῇ αὐτῇ
ἐκθέσει, ὅτι ὁ διαθέτης Α. Γ^{***} καὶ οἱ παραστάν-
τες τρεῖς μάρτυρες εἶναι ἐκ τῶν παρεπιδημούντων
ἐν Κων(σταντινῶν) πόλει πολιτῶν Ἑλλήνων. Ἡ λέξις «παρε-
πιδημούντων», εἶναι ταύτοσημαντος τῆς λέξεως
«κατοικούντων» διότι ὁ Προξενικὸς Ὁργανισμὸς
πρὸς δῆλωσιν μὲν τῆς προσωρινῆς διαμονῆς μετα-
χειρίζεται τὰς φράσεις «διατρίβειν, διαμένειν προ-
σωρινῶς» πρὸς δῆλωσιν δὲ τῆς κατοικίας τὰς φρά-
σεις «παρεπιδημεῖν, μονίμως παρεπιδημεῖν» (ὅρα
τ' ἄρθρ. 118, 129, 132, 154 καὶ ἰδίως τ' ἄρθρ.
234 καὶ 235 τοῦ Προξ. Ὁργαν.). καθὼς ὁ ἡμε-
δαπὸς ἐνόσω διατηρεῖ τὴν ἐλλ. ἰθαγενείαν δὲν ἀ-
πώλεσε τὴν πρόθεσιν καλινιστῆσεως, ἥτις ἀντίκει-
ται εἰς τὴν μονιμότητα κατοικίας, ἀφοῦ δὲ ἡ λέξις
«παρεπιδημούντων» εἶναι ἰσοδύναμος μὲ τὴν λέξιν
«κατοικούντων» πληροῦται ὁ σκοπὸς τῆς διατάξεως
τοῦ ἁρθρ. 181 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστ. ὁρθῶς ἄρα
τὸ προξενικὸν δικαστήριον ἀπέρριψε τὰς ἐνστάσεις
περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐκθέσεως ἐγγειρίσεως ἐπὶ τῷ

λόγῳ ὅτι δὲν μνημονεύεται ἐν αὐτῇ ἡ ἔδρα τοῦ
συμβολαιογράφου καὶ ἡ κατοικία τοῦ διαθέτου καὶ
τῶν μαρτύρων.

Ἀριθ. 1609 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΒΑΛΤΙΝΟΣ

Ἐφέδρις κατ' ἀποφάσεως μεταλλευτικοῦ συμ-
βουλίου.- δῆλωσις.

Ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἀνακοπτομένης
ἀποφάσεως, εἰσάγεται πρὸς συζήτησιν ἡ κατὰ τῆς
ἀποφάσεως τοῦ μεταλλευτικοῦ συμβουλίου ἐφesis
τοῦ ἡδὴ ἀνακόπτοντος. Προκειμένου δὲ νὰ κριθῇ τὸ
βάσιμον τῶν ἐν αὐτῇ διαλαμβανόμενων λόγων, δέον
πρωτίστως ἡ ἐφesis αὕτη νὰ δηλωθῇ τοιαύτη ὅ-
μως δῆλωσις δὲν ἐγένετο, οὔτε προσάγεται πιστο-
ποίησις τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου τούτου
περὶ γενομένης ἐγγραφῆς συνεπῶς τὸ δικαστήριον
δὲν δύναται νὰ προβῇ εἰς ἐξέτασιν αὐτῆς, ἀλλὰ
δέον νὰ ἀπόσχη τῆς ἐκδικάσεως μέχρις οὗ νομίμως
δηλωθῇ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἁρθροῦ 52 τοῦ περὶ
Χαρτοσήμου Νόμου, καθὼς εἰσαγομένης πρὸς συζή-
τησιν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ ἐκκαλοῦντος
δὲν εἶναι δὲ βάσιμον τὸ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὑπο-
στηριζόμενον ὅτι ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἐφesis τοῦ δὲν
ὑπόκειται εἰς δῆλωσιν, καθὼς ἀπευθυνομένη κατ' ἀ-
ποφάσεως τοῦ Μεταλλευτικοῦ Συμβουλίου, ἥτις δὲν
εἶναι δικαστικὴ ἀπόφασις καὶ ἀφορᾷ διαδικασίαν,
ἣν ὁ εἰδικὸς Νόμος ΒΥΜΑ' ἐκήρυξεν ἀτελεῖ, διότι
τὸ μὲν ἄρθρον 601 Πολ. Δικονομίας, ὅπερ τὴν
πρὸς δῆλωσιν τῶν ἐφέσεων ὑποχρέωσιν κανονίζει,
εἶναι γενικόν, τὰ δὲ ἄρθρα 21 ἐδ. 0' καὶ 22 ἐδ. 6'
τὰ ὑποβλόντα τὴν δῆλωσιν εἰς χαρτὸσημὸν, δὲν
ἔχουσι σκοπὸν καθ'αὐτὸ ταμειευτικόν, ἀλλὰ κυρίως
τὴν ἀσφαλεστέραν τήρησιν τῶν περὶ δηλώσεων τῶν
ἀνακοπῶν καὶ ἐφέσεων διατάξεων τῆς Πολ. Δικο-
νομίας ἐπομένως, καίτοι κηρυχθείσης τῆς περὶ τού-
του διαδικασίας ἀτελοῦς ὑπὸ τοῦ μνησθέντος εἰδι-
κοῦ νόμου, δὲν ἀπαλλάσσεται ὁ ἐκκαλὼν τῆς πρὸς
δῆλωσιν τῆς ἐφέσεως ὑποχρεώσεώς του.

Ἀριθ. 1610 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΝΑΥΤΗΣ

Κηδεμῶν σχολαζούσης περιουσίας.- κατάσχε-
σις παρὰ.- τρόπος ἐνεργείας.

Ἐπειδὴ ὁ κηδεμὼν σχολαζούσης κληρονομίας δὲν
εἶναι τρίτος, διότι οὗτος ἐκπροσωπεῖ τὴν κληρονο-
μίαν αὐτὴν καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ κατεχόμενα κληρο-
νομικὰ πράγματα ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην κατέ-
χονται, οὐχὶ δὲ ὡς ὑπὸ τρίτου ὀφειλέτου τῆς κλη-
ρονομίας. Καθὰ δὲ προκύπτει ἐκ τοῦ προσαγομένου
κατασχετηρίου, ἡ κατάσχεσις ἐγένετο παρὰ τῷ ἐ-
φεσιβλήτῳ ὡς τρίτῳ, καὶ τοιοῦτον τὸν ἐνομάζει τὸ
κατασχετήριον, τὸ ὅτι δὲ ἐν τῷ κατασχετηρίῳ ἀ-
ναφέρεται ἡ φράσις «κροσωπικῶς ὡς τρίτον» τοῦτο
δὲν ἔχει σημασίαν τίνα ὡς διατείνεται ἡ ἐκκα-
λοῦσα, διότι τὸ αὐτὸ πρόσωπον δὲν δύναται νὰ εἶναι
ταυτοχρόνως ὁ ὀφειλέτης καὶ ὁ τρίτος, οὐδαμῶς δὲ
ἀναφέρεται ἐν τῷ κατασχετηρίῳ ὅτι κατέσχευε
παρὰ τῷ δηλοῦντι ὡς κατέχοντι τὰ πράγματα ἀ-
τομικῶς καὶ οὐχὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ κηδεμόνος,

ὡς διὰ τῶν προτάσεων τῆς λέγει ἢ ἐκκαλοῦσα ὅτι ἡνῶσει νὰ κατάρχη, ὁρθῶς ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, σκεφθεῖσα ὅτι ἡ κατάρχησις ἐπρεπε νὰ γίνη κατὰ τὰ ἄρθρα 886 καὶ 1037 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ οὐχὶ κατὰ τὰ ἄρθρα 923, 926 ἀπέριψε τὴν ἀνακοπὴν κατὰ τῆς δηλώσεως, ἀβάσιμοι δὲ καὶ ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμοὶ τῆς ἐκκαλοῦσης καὶ συνεπῶς καὶ ἡ ἔφεσις. Εἰ καὶ ἡδυνάτῃ τις εἰπεῖν ὅτι ὁ παρ' ᾧ ἡ προκειμένη κατάρχησις, εἶναι τρίτος καὶ καλῶς ἐγένετο παρ' αὐτῷ ὡς τοιοῦτῳ ἡ κατάρχησις.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 1546 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐθνικὴ Τράπεζα. - ἐκπροσώπων διὰ ὑποκαταστημάτων. - προδικαστικῶς. - τροπὴ ὑποθήκη συμβιβάσει.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τῆς ἐκκαλοῦσης Ἐθ. Τραπεζῆς ὅτι οὐκ ὁρθῶς ἀπερρίφθη ἡ ἐνστασίς της περὶ τοῦ ἀκύρου τῆς τε ἀνακοπῆς καὶ ἀναγγελίας τοῦ ἐφεσιδλήτου, ἅτε μὴ ἀπευθυνομένων κατὰ τοῦ διοικητοῦ τῆς Ἐθ. Τραπεζῆς, ἀλλὰ κατὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ναυπάκτῳ Ὑποκαταστήματος αὐτῆς, δὲν εἶναι βάσιμον καὶ συνεπῶς ἀπορριπτόν, διὰ τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ νομικὸν πρὸς ὧν καὶ ἐν τῇ διοικήσει καὶ ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι, καὶ ἐπομένως διὰ τὰς δικαστικὰς ἐν γένει πράξεις ἐν τῷ κέντρῳ ἀντιπροσωπεύεται παρὰ τοῦ διοικητοῦ αὐτῆς, ἐν δὲ τοῖς ὑποκαταστήμασι διὰ τὰς δικὰς τὰς ἐγχειρομένας εἰς τὰ δικαστήρια εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν ὁποίων ταῦτα ὑπάγονται, παρὰ τοῦ διευθυντοῦ τῶν ὑποκαταστημάτων τούτων, καὶ ἂν αἱ δίκαι αὗται ἀφαιρῶσιν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν ἐπὶ ἀκινήτων κειμένων ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὑποκαταστήματος, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 89 περὶ κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Τραπεζῆς ἐγκριθέντος διὰ Βασιλ. Διατάγ. τῆς 29 Ἀπριλίου 1867, καθ' ὃ ὁ διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς διεξάγει πᾶσαν δικαστικὴν ἀγωγὴν, καὶ τοῦ ἄρθρ. 20 περὶ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς 5 Ἀπριλίου 1870, καθ' ὃ ὁ διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος φροντίζει περὶ τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐπισπευδομένων ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς ἀναγκαστικῶν πλειστηριασμῶν κατὰ τὴν δικαιοδοσίαν του καὶ περὶ τῶν δικῶν τοῦ ὑποκαταστήματος ὅπερ ἀντιπροσωπεύει νομίμως ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, τὸ δὲ ἄρθρ. 82 τοῦ καταστατικοῦ τῶν ὑποκαταστημάτων, καθορίζει ὅτι ὅλαι αἱ ἐπιτρεπόμεναι πράξεις εἰς τὴν Τράπεζαν δύνανται νὰ συγχωρηθῶσιν καὶ εἰς τὰ ὑποκαταστήματα ἐξαιρουμένων τῶν ἐπὶ ὑποθήκῃ δανείων καὶ χορηγήσεων περὶ ὧν ἐν προκειμένῳ δὲν πρόκειται διότι τὸ χρέος περὶ ὃ ἡ ἐκτέλεσις συνήφθη μετὰ τοῦ ὑποκαταστήματος καὶ οὐχὶ μετὰ τῆς διοικήσεως τῆς Τραπεζῆς, ἄλλως τε ἐκ τῶν προσαγομένων πράξεων τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ οὐχὶ ὁ διοικητὴς τῆς

Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐπισπεύδει τὴν ἐκτέλεσιν καὶ αὐτὸς κατέθεσε τοὺς τίτλους, ἀνηγγέλθη καὶ κατετάχθη εἰς τὸν πίνακα τῆς κατατάξεως, ἐξ ὧν ἐξάγεται ὅτι εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ ὑποκαταστήματος Ναυπάκτου ἀνέθεσε τὸ κεντρικὸν κατὰστημα τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐκτελέσεως καὶ νομίμως συνεπῶς ἐγένετο ἡ κοινοποιήσις τῶν ἀναγγελιῶν καὶ λοιπῶν ἐγγράφων πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ ὑποκαταστήματος ὡς ἀντιπροσώπου τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ τοῦ διοικητοῦ ταύτης.

Ἐπειδὴ ἡ παρατήρησις περὶ τοῦ μὴ ἐγκύρου τῆς μετατροπῆς τῆς προσημειώσεως εἰς ὑποθήκην, ὁρθῶς ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὁρθοὺς καὶ νομίμους λόγους, διότι τ' ἀποτελέσματα τοῦ ἄρθρ. 24 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου, ἐπέρχονται οὐχὶ μόνον διὰ τελεσιδικίου ἀποφάσεως, ἀλλὰ καὶ διὰ συμβιβασμοῦ, καθόσον ὁ καταργῶν ἐκκρεμὴ δίκην συμβιβασμὸς, ὁ κατὰ τοὺς τύπους τοῦ ἄρθρ. 477 τῆς Πολ. Δικ. γενόμενος διὰ δικαστικῆς ἐκθέσεως ἢ διὰ πράξεως συμβολαιογραφικῆς ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἔχει τ' ἀποτελέσματα τελεσιδικίου ἀποφάσεως, ὡς ἐξομοιούμενος πρὸς αὐτὴν κατὰ τὸ προμνημονευθὲν ἄρθρ. 477 τῆς Πολ. Δικ. καὶ ἀφοῦ ἡ μετατροπὴ ἐγένετο πολὺ προγενεστέρως τῆς ἐγγραφείσης ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς ὑποθήκης.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος (ἄρθρ. 937 Πολ. Δικ.) ἠθέλησεν ἐπὶ ποινῇ ἀποκλείσεως νὰ ὑποβάλλωνται ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τῆς κατατάξεως ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου καὶ νὰ ὦσιν ἐν γνώσει αὐτῶν οἱ τε δανεισταὶ καὶ οἱ ὀφειλέται, τὸ δὲ ἄρθρ. 949 τῆς Πολ. Δικον. ἐπιτρέπον εἰς τοὺς δανειστάς ν' ἀνακύψωσι τὸν πίνακα τῆς κατατάξεως, ἐννοεῖ ὅτι οὗτοι δύνανται νὰ παρακονεθῶσι διὰ τῆς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἀνακοπῆς των πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς ἀδείας ἣν τυχὸν ἐπέφεραν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλος μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὰς ὑποβληθείσας εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλον παρατηρήσεις των, καὶ οὐχὶ ὅτι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ὑποβάλλωσι κατὰ πρῶτον διὰ τῆς ἀνακοπῆς των ἢ τῶν προτάσεων των παρατηρήσεις ἃς δὲν ὑπέβαλον ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ὅπερ ἠθέλην ἀντίκεισθαι εἰς τὰς ρητὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 938 τῆς Πολ. Δικ., καθ' ὃ πᾶσα βραδύτερον γενυμένη παρατήρησις κηρύσσεται ἀπαράδεκτος, ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον ἐπέρχεται ἀναγκάτως ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἄρθρ. 199 τῆς Πολ. Δικ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Πολὺς γίνεται λόγος περὶ ἀδοκῆτου ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, διὰ τῆς ὁποίας, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν εἰς ἰδιωτικὰ συμφέροντα ἀναφερομένων δικονομικῶν διατάξεων, ἐκρίθησαν ὡς τοιαῦτα καὶ ἀντικείμενα δημοσίου δικαίου καὶ παρεταλεύθη ἡ ἐπ' αὐτῶν καὶ τῆς ἀσφαλείας αὐτῶν ἀπαραίτητος κοινωνικὴ πεποιθήσις. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην, διχαζομένην εὐτυχῶς ὑπὸ ἰσχυρὰς μειοψηφίας, θέλομεν δημοσιεύσει εἰς τὸ προεγὼς φύλλον. Πιττεύοντες ὅτι διὰ ἀνατρέσεως ὑπὲρ τοῦ νόμου. πρέπει νὰ ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ τελεῖται εἰς τὴν παρέκδοσιν.

διὰ δίκην τῆς ἐναγούσης καὶ ἂν ἐπλήρωσεν ἀλόγως καὶ κακῶς ἐπραξε τοῦτο, οὐδ' ἔχει δικαίωμα ἀναλήψεως. Ἐπειδὴ ἄλλως καὶ ἂν ὑπῆρχεν ἄδεια πρὸς συμφωνίαν καὶ ἐγένετο συμφωνία κατὰ τὸ ἐν τῇ ἀποδείξει τοῦ ἐναγομένου βούλευμα, ἡ συμφωνία αὕτη δὲν ἡδύνατο νὰ παράσχη αὐτῷ δικαίωμα εἰς λήψιν τῶν 30 0)ο εἰμῇ ἐν περιπτώσει δικαστικῆς λύσεως τῆς διαφορᾶς πρὸς τὸν Α. Μ^{***}, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἐγένετο. Ἐπειδὴ ἐπὶ πλέον ἐκ τῶν προεκτεθέντων ἐξάγεται ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἐνήργησε δολίως, χωρὶς οὐδὲν νὰ καταβάλῃ, λαβὼν τὰς 1110 λίρας, ἵνα ἐπὶ βλάβῃ τῆς ἐναγούσης διευκολύνῃ τὸν ἐπιτρόπον εἰς τὰς σκευωρίας του πρὸς σφετερισμὸν τῆς περιουσίας αὐτῆς. Ἀλλ' οὕτω διατυπωμένη ἡ ἀγωγή, ἄοριστος κρίνεται, μὴ ἀναφέρουσα λόγον τινὰ νομικῆς ἀνυπαρξίας τῆς μεταξὺ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ τοῦ ἐναγομένου συμβάσεως, ἔνεκα τῆς ὁποίας ἔλαβεν οὗτος τὸ ποσὸν τῶν 1110 λιρῶν, οὕτινος ζητεῖται ἡ ἐπιστροφή, διότι ἡ ἐνάγουσα, α') ἐνῷ ἀναφέρει ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ ὁμολογεῖ ὅτι ἐξεδόθη βούλευμα τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀποφάσις τοῦ δικαστηρίου ἐπικυροῦσα τοῦτο, ἄτινα ἐγγράφα προσαγγόνται, δι' ὧν ἐπετράπη ἡ ἐκχώρησις τῶν 30 0)ο πρὸς τὸν Ι. Α^{***} διὰ τὰ γενόμενα καὶ γενησόμενα ἔξοδα μέχρῃς ἀποπερατώσεως τῆς δίκης, ἐκ τοῦ ποσοῦ ὅπερ ἤθελε λάβει ἡ ἐνάγουσα, καθ' οἷονδ' ἴσχυος τρόπον ἤθελεν ἀποπερατωθῇ ἡ δίκη, ἅρα καὶ συμβιβαστικῶς (ἀφοῦ καὶ διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ ἀποπερατοῦται ἡ δίκη, κατὰ τὸ ἀρθρ. 476 ἐδάφ. 4 τῆς Πολ. Δικον.), οὐδένα λόγον ἀκυρωτικὸν τοῦ βουλεύματος τούτου ὠρισμένον ἀναφέρει β') ἐνῷ ἀναφέρει καὶ ἐπικαλεῖται ἐγγράφον ἰδιωτικὸν ἐκδοθὲν παρὰ τοῦ Ι. Α^{***}, δι' οὗ οὗτος ὁμολογεῖ τὴν λήψιν 1110 λιρῶν αἰγυπτιακῶν, ἀναγράφουσα οὗτο ἐπὶ λέξει ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ ἀναγνωρίζει οὕτω τὴν σύστασιν ἐκχώρησεως μεταξὺ τοῦ ὡς ἐπιτρόπου αὐτῆς καὶ τοῦ ἐναγομένου διὰ τοῦ ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου 1890 ἐγγράφου τῶν 30 0)ο διὰ τὰ καταβληθέντα καὶ καταβληθήσμενα δικαστικά ἔξοδα, ἀφοῦ, κατὰ μὲν τὸ ἀρθρὸν 415 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἰδιωτικὸν ἐγγράφον ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν ὑπὲρ τοῦ ἐκδίδοντος, ὅταν τὸ προσήγαγεν ἢ τὸ μετεχειρίσθῃ ὁ ἀντίδικος, κατὰ τὰς περὶ ἀδιαιρέτου δ' ἀρχὰς τῆς ὁμολογίας, δὲν δύναται νὰ διαιρεθῇ ἡ ἐν ἰδιωτικῷ ἐγγράφῳ ὁμολογία, οὔτε εἰκονικότητα τῆς τοιαύτης ἐκχώρησεως προβάλλει, οὔτε λόγον τινὰ ἀκυρότητος ταύτης ἐπικαλεῖται ἐν τῇ ἀγωγῇ γ') ἐνῷ ἐπικαλεῖται τὰ ρηθέντα ἐγγράφα, ἐξ ὧν προκύπτει ὅτι τὰς 1110 λίρας αἰγυπτιακὰς ἔλαβεν ὁ ἐναγόμενος δυνάμει τῆς γενομένης ἐκχώρησεως τῶν 30 0)ο καὶ δι' ὧν κατέβηλε τὰς δικαστικὰς δαπάνας καὶ ἀνέλαβε νὰ καταβάλῃ καὶ τὰ ὀφειλόμενα ἔτι, δὲν ἀναφέρει τὸν λόγον δι' ὃν ἀλόγως καὶ κακῶς ἐπραξε τοῦτο ὁ ἐναγόμενος καὶ δὲν ἔχει δικαίωμα ἀναλήψεως, καὶ δ') ἐνῷ στηρίζει τὴν ἀγωγήν καὶ εἰς δόλον τοῦ ἐναγομένου, οὐδὲν τῶν οὐσιωδῶν γεγονότων τῶν ἀπαρτιζόντων τοῦτον ἐκρίθησαν ἐν τῷ δικηγράφῳ τῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀρθρὸν 533 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸ ἀρθρ. 143 τοῦ Προξενικοῦ Ὁργανισμοῦ, τὸ ἐγγράφον τῆς ἀγωγῆς δεόν νὰ περιέχῃ

ἐκτὸς τῶν ἄλλων προσόντων καὶ ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς καὶ τῆς αἰτήσεως τὴν ὁποίαν ἀπευθύνει ὁ ἐνάγων πρὸς τὸν ἐναγόμενον καὶ τὸν νόμιμον λόγον, ἐφ' οὗ αὕτη στηρίζεται, ἡ ἔλλειψις δ' αὕτη τοῦ οὐσιωδούς προσόντος, μὴ δυναμένη ν' ἀναπληρωθῇ διὰ τῶν προτάσεων, καθίστησι τὴν ἀγωγήν ἄοριστον, καθόσον δὲν δύναται τὸ δικαστήριον νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς καὶ τὴν τοιαύτην ἐνστάσιν διακαίουται ὁ ἐναγόμενος, ἐφεσίδελτος ὢν, νὰ προτείνῃ, καίπερ παραλιπὼν νὰ πράξῃ τοῦτο κατὰ τὴν πρώτην ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικαίου δικαστηρίου συζήτησιν, ἀφοῦ ἡ ἔλλειψις τῶν οὐσιωδῶν προσόντων τῆς ἀγωγῆς καὶ ἡ ἀοριστία καὶ αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐξετάζεται.

Ἐπειδὴ, κατὰ ταῦτα, τὸ πρωτόδικον δικαστήριον ἔδει νὰ ἀπορρίψῃ τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν ὡς ἄοριστον, μὴ προκαίνον εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἐξέτασιν ταύτης, ὡς ἐπραξε διὰ τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων, διὰ τῆς τελευταίας τῶν ὁποίων ἀπερρίφθη ὡς ἀβάσιμος ἡ ἀγωγή.

Ἀριθ. 468 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Ἀγωγή προσωρινῶν μέτρων. - δεδικοσμένον ὑπὲρ δικαιοπαρόχων. - ἀπορριψίς προηγουμένης ἀγωγῆς ἐναγομένου περὶ προσωρινῶν μέτρων. - Νόμος ΦΕΣ'. - ἐνάδικος ἀγωγῶν Δημοσίου περὶ νομῆς ὑπὸ δηλωτῶν.

Ἐπειδὴ τὸ ὡς ἐφετέιον δικάσαν πρωτοδικεῖον ἔλαβεν ὑπ' ἑσπιν ἐκτὸς τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων καὶ τὰς ὑπ' ἀριθ. 288 τοῦ 1883 καὶ 97 τοῦ 1890 ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου, δι' ὧν ἀπερρίφθη ἡ διεκδικητικὴ ἀγωγή τῆς ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τοῦ Δημοσίου, καὶ τὴν δυνάμει αὐτῶν συνταχθεῖσαν ἐκθεσιν ἐγκαταστάσεως αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἐπιδίκων ἀγρῶν τῆς 11 Μαΐου 1891, φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἡγουμένου τῆς ἀναιρεσιβλήτου, καὶ τὰς ὑπ' ἀριθ. 2097 τοῦ 1888 καὶ 1419 τοῦ 1900 ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν, δι' ὧν ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1897 ἀγωγή τῆς ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, καὶ ἐκτιμῆσαν αὐτὰς, ἐκρίναν ὅτι δὲν ἀπεδείχθη ἡ νομὴ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἀπέρριψε τὴν περὶ προσωρινῶν μέτρων ἀγωγήν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐν ᾗ ἐκτίθενται ὅτι μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 97 τοῦ 1890 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπέδωκεν ὁ ἀναιρεσιβλήτων τὴν ἀπὸ 1 Μαΐου 1891 δήλωσιν περὶ παραχωρήσεως τῶν ἐπιδίκων ἀγρῶν ὡς ἐθνικῶν καὶ ἐξεδόθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 202392 τῆς 8 Ἀπριλίου 1897 παραχωρητήριο μεταγραφέν, κατὰ δὲ τὸν Ὀκτώβριον 1897 ἐγκάτεστη εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ ἐκαλλιέργησεν αὐτοὺς, συνεχίσας τὴν νομὴν τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ Δημοσίου, ἐπομένως ἐκτοτε περιῆλθεν αὐτῷ ἡ κυριότης καὶ διανοία κυρίου κατοχῇ αὐτῶν, ὅτι τῇ 21 Ὀκτωβρίου 1897 ἡ ἀναιρεσιβλήτος ἡγεῖρε κατ' αὐτοῦ ἀγωγήν περὶ προσωρινῶν μέτρων, ἥτις ἀπερρίφθη διὰ τῶν ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 2097 καὶ 1419 ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν, ἡ ἀναιρεσιβλήτος ὁμῶς τὸν Ἀπρίλιον 1900 ἤρξατο ν' ἀροτριᾷ καὶ σπείρῃ τοὺς ἀγρούς καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ καλ-

λιεργήση, διὰ δὲ τῶν παρανόμων τούτων πράξεων, της παρενοχλεῖ τὴν ἐνασχῆσιν τῆς νομῆς του, ἀποφηνάμενον δὲ ὅτι τὸ δεδικασμένον τῆς ὑπ' ἀριθ. 97 τοῦ 1890 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι δι' αὐτῆς ἀνεγνωρίσθη νομεὺς τὸ Διημόσιον, ὅπερ ἐγκατέστη εἰς τοὺς ἐπιδίκους ἀγροὺς, ὡς εἴρηται, οὐδεμίαν κέκτηται ἀξίαν ὡς πρὸς τὴν νομὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀλλ' ἀπαιτεῖται πρὸς ἐγερσιν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς περὶ προσωρινῶν μέτρων ἰδίᾳ νομῇ αὐτοῦ κτηθεῖσα corrae, συνημωφώθη πρὸς τοὺς Ν. 23 πρ. 30 § 5 (41.2), καθ' οὓς ἡ νομὴ ἀνεπίδεκτος ἐστὶ διαδοχῆς καὶ δὲν παρηρμήνευσε τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Νόμου ΦΞΖ' τῆς 24 Δεκεμβρίου 1875, ὅπερ δὲν κατήργησε τὴν ἀρχὴν ταύτην, ἀλλὰ παρέχει εἰς τὸν δηλώσαντα ἐθνικὰς γαίας, μὴ κάτοχον καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου, τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ τὴν κατοχὴν αὐτῶν, ἐγείρων πᾶσαν ἀρμύζουσαν πρὸς τοῦτο ἀγωγὴν κατὰ τρίτων, ὁ ἀναιρεσείων ὅμως μετὰ τὴν δηλώσιν του καὶ τὴν ἐκδοσιν τοῦ παραχωρητηρίου ἔλαβε τοὺς ἐπιδίκους ἀγροὺς καὶ ἔχει εἰς τὴν κατοχὴν του, ὡς ἐν τῇ ἀγωγῇ του ἐκτίθησιν, ὥστε δὲν παρεβίασε τὰς περὶ τῆς ἰσχύος τοῦ δεδικασμένου ἀρχὰς καὶ τὰς περὶ ὁμολογίας διατάξεις καὶ τὸ ἄρθρον 629 § 4 τῆς Πολ. Δικονομίας (*).

(*) Ταῦτα ὑπερβαίνουν καὶ τὴν ἀπλουστάτην νόησιν, ὀφειλόμενα εἰς τὴν τερατώδη ἀρχὴν τοῦ ἀμεταβιάστου τῆς νομῆς, περὶ ἧς πολλάκις ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ λαλήσωμεν. Ὡς παρατηρήσαμεν ἐν σελ. 116 τοῦ παρόντος τόμου ὑπὸ τὴν 250 Α. Π., δύναται τις ν' ἀγοράσῃ ἐν ἀκίνητον, καὶ ἐὰν, μέχρις οὗ, ἀναχωρῶν ἐκ τοῦ συμβολαιογραφείου, μεταβῇ ἐπ' αὐτοῦ διὰ νὰ τὸ καταλάβῃ, εἰσέλθῃ ἐν αὐτῷ τρίτος τις, δὲν ὑπάρχει αὐτῷ ἐνδίκος ἐκ τοῦ νόμου βοήθεια, διότι ἰδίαν μὲν νομὴν δὲν ἐπρόφθασε νὰ λάβῃ, τὴν δὲ τοῦ προκτῆτορος δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀφρόγαλα τῆς νομοερμηνευτικῆς ἀντιλήψεως. Ἀλλ' ἰδὼ ὑπῆρχε καὶ τι περιπλέον. ὁ Νόμος ΦΞΖ', ὅστις ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς κελεύει ὅτι ἡ μόνον δηλώσας ἐθνικὰς γαίας καὶ πρὶν εἶναι λάβῃ τὸ παραχωρητήριόν του καὶ γέννηται δι' αὐτοῦ κύριος, καίτοι μὴ κτενὲς γενόμενος νομεὺς, δύναται νὰ ἐνασχῆσθαι τὰς ἐκ τῆς νομῆς τῷ Δημοσίῳ ἀρμυζούσας ἀγωγὰς, κατ' ἀμείνον ἀκολουθίαν κατὰ τὸν αὐτὸν, ἂν οὐχὶ κατὰ μείζονα λόγον, δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ τὰ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου δεδικασμένα. Ἐν τούτοις εὐδόθη καὶ ἐνταῦθα ἐν modus vivendi ὑπὲρ τῆς ἀρνήσεως τῆς παροχῆς δικαιολογικῆς προστασίας. Λὰς καὶ τὰ δικαστήρια ἐξευρέθησαν διὰ νὰ παρακολουθῶσι μετ' ἀφάτου χαρᾶς τὸν μετ' ἐμποδίων δρόμον τῶν ἀγωνιζομένων ν' ἀναλάβωσι τ' ἀνήκοντα αὐτοῖς, τῶν ὁποίων ἀγωνοθέται εἶναι οἱ ἀφαίρουντες αὐτά. Λὰς καὶ φοβοῦνται μήπως μείνωσιν ἀνευ ἐργασίας καὶ διὰ τοῦτο ἀσχολοῦνται εἰς τὴν ἐξέυρεσιν καὶ ἐξασφάλισιν νέων δικῶν καὶ νέων καταπονήσεων. Δὲν δύναται ἐν προκειμένῳ ὁ ἀναιρεσείων καὶ ἐνάγων νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν νομὴν τοῦ Δημοσίου, μολονότι ρητῶς νόμος τῷ παρέχει τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνασκήσθαι τὰς ἐξ αὐτῆς ἀγωγὰς τοῦ Δημοσίου (ὅπερ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον, νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν νομὴν αὐτοῦ). Διατί; Διότι (ἰδὼ εἶναι τὸ ἄκρον ἄωτον) ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφέρει ὅτι πλὴν τῆς νομῆς τοῦ Δημοσίου καὶ αὐτὸς, ὡς δηλωτῆς, ἀπέκτην ἰδίαν νομὴν καὶ ἐπομένως δὲν δύναται τοῦ λοιποῦ νὰ γείνη λόγος περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς ὑπ' αὐ-

Ἀριθ. 469 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ
Μισθωδίας.- διὰ λυδίας ἐπὶ ἐτοιμορρόπῳ.- ἀπόδειξις ὑποβολῆς ἰσχυρισμοῦ.

Ἐπειδὴ ὁ μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν πρωτοδικεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ δὲν ἡτιολόγησε τὸν οὐσιώδη ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι ἡ μισθωθεῖσα οἰκία τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατέστη ἐτοιμορρόπος καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος καταπτώσεως αὐτῆς ὡς ἐκ τοῦ προορισμοῦ τῆς ὡς σχολεῖον νὰ δέχεται πλῆθύν μαθητῶν καὶ ἄλλων ἀκροατῶν, ἐπομένως κατὰ νόμον ὑπῆρχεν ἐνεκα σπουδαίου φόβου περίπτωσις μονομεροῦς λύσεως τῆς μισθώσεως, δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι προϋτάθῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας μὴ προσκομιζομένων τῶν ἐνώπιόν του ὑποβληθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὡς τοιοῦτος δὲ ἀπορριπτέος ἐστίν· ὅθεν μὴ βάσιμος ἡ αἴτησις.

Ἀριθ. 474 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΧΑΤΣΑΚΟΣ
Γραμματίον.- ἐκδόσις ἐν προδαρτηθείσαις χώραις πρὸ προδαρτηδένσεως.- χαρακτηρισμὸς.- κριτέος κατὰ νόμον ἰσχύοντα τότε ὁθωμανικόν.- χαρακτηριστὴρ γραμματίων κατὰ.- ἀρμυδιότης.- κατάργησις ἐμποροδικείων.

Ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξάγεται, πρόκειται κατ' αὐτὴν περὶ γραμματίου εἰς διαταγὴν ἐκδοθέντος ἐν Λαρίσσει ἐν ἔτει 1871, ἥτοι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας· ἀφοῦ δὲ οἱ ὅρισμοι τοῦ νόμου περὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ σχέσεώς τινος ὡς ἐμπορικῆς ἢ ἀστυκῆς ἀναγόντων εἰς τὸ οὐσιαστικόν καὶ οὐχὶ τὸ δικονομικόν δίκαιον, ἔπεται συμφώνως πρὸς τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ Ἀστυκτοῦ Νόμου τοῦ 1856 ἀρχὴν, ὅτι τὸ περὶ τούτου ζήτημα ρυθμίζεται ἐκ τοῦ νόμου τοῦ ἰσχύοντος κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν παρήχθη ἡ σχέση καὶ οὐχὶ καθ' ὃν εἰσάγεται ἡ γεννηθεῖσα ἐξ αὐτῆς δίκη. Κατ' ἀκολουθίαν, τοῦ προκειμένου γραμματίου διεπομένου ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτοῦ ἐκ τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεώς του ἐν Θεσσαλίᾳ ἰσχύοντος Ὀθωμανικοῦ

τοῦ ἐπικλήσεως τῆς νομῆς τοῦ Δημοσίου, ἀλλὰ μόνον περὶ τῆς ἰδικῆς του, ἧς μὴ ἀποδεικνυομένης, ἡ ἥδη περὶ νομῆς κατὰ τοῦ ἐναγομένου ἀξιώσεως του εἶναι ἀπορριπτέα. Μετ' ἄλλους λόγους. Ἐὰν δὲν ἐπικαλεῖτο ἰδίαν νομὴν, προσῆκεν αὐτῷ ἡ ἐπικλήσις τῆς τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ Δημοσίου. Ἦδη ἐπικαλεσθεὶς ἰδίαν νομὴν καὶ μὴ ἀποδείξας αὐτὴν, ἐτέθη εἰς χεῖρνα θεσιν ἐκείνου, ὅστις δὲν ἐπικαλεσθῇ τοιαύτην, ἐνῷ ἐκ τῶν ὑστέρων διὰ τῆς ἀποτυχίας τῆς ἀποδείξεως καὶ ὁ μὴ ἔχων νομὴν καὶ ὁ ἐπικαλεσθεὶς τοιαύτην καὶ ἀποτυχὼν εὕρηνται ἐν τῷ αὐτῷ δικαστικῷ ἐπιπέδῳ τῆς παρ' αὐτοῖς ἀνυπαρξίας νομῆς καὶ τούτνευθεν, κατὰ τὴν ἐκδοχὴν τῆς ἀποφάσεως, τοῦ δυνατοῦ τῆς ἐπικλήσεως τῆς νομῆς τοῦ Δημοσίου. Ἐπειτα τί εἶναι αὐτὰ τὰ σανσκριτικά ὅτι ἐπικαλεσθεὶς ἰδίαν νομὴν, δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ρητῶς ἐπιτραπεύσαν αὐτῷ νομὴν τοῦ προκατόχου τοῦ Δημοσίου, τὸ ὁποῖον ἡδύνατο ποιῆται ἐὰν δὲν ἀπέκτα; Τάχα διότι ἀπέκτησε καὶ τί πλέον ἀπόλλυσι τὸ προηγούμενον;

Νόμου. ἦτοι τοῦ παραρτήματος τοῦ Ὁθωμανικοῦ Ἐμπορικοῦ Κώδικος τῆς 9 Σεββάτ 1276 (18)30 Ἀπριλίου 1860), διὰ τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ὁποῦ οὐρίζεται, ὅτι τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια εἰσὶ πράξεις ἐμπορικαί, ἀνεὺ διακρίσεως ἂν φέρωσιν ὑπογράφας ἐμπόρων, ἢ ἀφορῶσιν εἰς ἄλλας ἐμπορικὰς πράξεις, ἐπεταὶ ὅτι ἡ πρὸς πληρωμὴν τοῦ γραμματίου τούτου παρὰ τοῦ τελευταίου ἐξ ὀπισθογραφήσεως κομιστοῦ κατὰ τοῦ ἐκδότη ἐγερθεῖσα ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου 1884 ἀγωγὴ. ἦτοι ἐν ᾧ χρόνῳ ἐφίσταντο εἰ τὰ ἐμποροδικεῖα, καταργηθέντα διὰ τοῦ ΑΥΝΖ' τοῦ 1887 Νόμου, ἐδει, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 1 ἐδ. 6' τοῦ περὶ Ἀρμοδιότητος Ἐμποροδικείων Νόμου καὶ 19 ἐδ. 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ ἐμπορικὸν δικαστήριον, ὡς ἀφορῶσα εἰς πρᾶξιν ἐμπορικὴν κατὰ τὰ εἰρημένα, καὶ οὐχὶ εἰς τὸ πρωτοδικεῖον, εἰς δ' εἰσαχθεῖσα ὁρθῶς καὶ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 25 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ ἐφετείου ὡς ἀπορριπτέα, λόγῳ ἀναρμοδιότητος, καὶ ὁρθὸν ἐστὶ τὸ διατακτικὸν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλης ἐστηρίχθη αἰτιολογία (*).

Ἀριθ. 472 (1906) Τμ. Α'

Εἰσαγγεῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Γ. ΦΑΣΙΛΑΚΗΣ

Σύνθεσις. - οὐκ εἰδικὴ μνεῖα κωλυμάτων προπορευομένων. - προβολὴ παραβιάσεως διατάξεως ἀνεὺ προοδικοριζομένου. - παραγγελία ἀγορᾶς παρ' ὀρισμένου προδῶπον ἀντικειμένου καλῆς ποιότητος. - οὐκ ὀρισμένον. - προβολὴ ἀκυροτήτων κατὰ διεξαγωγῆς ἔγκαιρος. - οὐ παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ. - πραγματογνωμοδύνη περὶ καταστάσεως. - χρόνος προοδικοριζομένου. - μὴ ἀμφισβητήσις ἀκριβοῦς μεταφράσεως.

Ἐπειδὴ εἰδικὴν μνεῖαν τοῦ λόγου τοῦ κωλύματος τῶν συγκροτούντων τὸ δικαστήριον δικαστῶν ἢ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν ἀμέσως κατὰ νόμον ἀναπληρούντων αὐτοὺς προσώπων, οὐδεμίαν διατάξιν τοῦ νόμου ἀπαιτεῖ. Ἐπομένως ἀρκεῖ ἡ ἐπὶ τούτῳ γενικὴ μνεῖα τοῦ κωλύματος ἐν τῇ ἀποφάσει, ἥτις οὕτω παρίσταται φέρουσα πάντα τὰ πρὸς νόμιμον σύνθεσιν πρόσωπα, συνυπακουμένου τοῦ κωλύματος τῶν ἀναπληρουμένων.

Ἐπειδὴ ὁ δεύτερος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου καθ' ὃν παρεβιάσθησαν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 244 καὶ 250 Πολ. Δικονομίας, εἶναι ἄριστος καὶ ἀνεπίδεκτος ἐκτιμήσεως, καθόσον δὲν ὀρίζεται κατὰ τί ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις προσκρούει εἰς τὰς διατάξεις ταύτας (**).

(*) Δὲν βλέπομεν ὅμως νὰ λέγηται τίποτε καὶ ἐπὶ τῆς παρατηρήσεως ὅτι καὶ πρὸ τοῦ καταργητικοῦ τῶν Ἐμποροδικείων Νόμου, τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις ἐδίκαζον τμήματα τοῦ πρωτοδικείου, καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ τότε ἡ ἐνστάσις, ἔστω ἀναρμοδιότητος, δὲν ἦτο ἄλλο τι κατὰ κυριολεξίαν ἢ ἐνστάσις τάξεως ὡς καὶ σήμερον ὑπάρχει καὶ οὐδὲν ἄλλο.

(**) Βεβαίως πρέπει αἱ υποβαλλόμεναι αἰτιάσεις νὰ εἶναι σαφεῖς καὶ καθωρισμέναι, ἀλλὰ δὲν πιστεύομεν ὅτι καὶ ἡ ὑπὸ τῆς ἀνω ἀποφάσεως τιθεμένη ἀρχὴ εἶναι ἀπολύτου ὁρθότητος. Ἐὰν προσβάλλῃ τις ἀπόφασιν

Ἐπειδὴ τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐκτιμᾷ τὰς μαρτυρικὰς ἀποδείξεις καὶ τὴν πραγματογνωμοσύνην ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ διατυπωθέντος θέματος τῆς προηγηθείσης ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 264 τοῦ 1904 μὴ προσβαλλομένης διὰ τοῦ ἀναιρετηρίου. Αὕτη δὲ ἐκτιμῶσα τὸ περιεχόμενον τῆς ἀγωγῆς δέχεται ὅτι αὕτη στηρίζεται εἰς παραγγελίαν τοῦ ἐναγομένου πρὸς ἀγορὰν τρυγίας, ἣν εἶχε πρὸς πώλησιν ὁ Α. Π., ἀλλὰ τρυγίας καλῆς ποιότητος, ἐμπορευσίμου, καὶ τοιοῦτο θέμα ἀποδείξεως ἔταξε. Ἡ δὲ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεχομένη ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀποδείξεων ὅτι ἡ τρυγία δὲν ἦτο ἐμπορευσίμος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀγορᾶς, ἀποκλείει ὅτι ἡ παραγγελία τοῦ ἐναγομένου πρὸς τὸν ἐνάγοντα ἀπέδλεπεν ἀγορὰν ἀτομικῶς ὀρισμένου πράγματος ἀνεὺ εὐθύνης τοῦ παραγγελιοδόχου περὶ τῆς καλῆς ποιότητος καὶ τοῦ ἐμπορευσίμου τῆς ἀγορασθείσης τρυγίας. Ἡ ἐκτίμησις δὲ τῶν ἀποδείξεων διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐνῷ ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς σαφῶς προκύπτει ὅτι ὁρθῶς ἐξετιμήθη ἡ βάσις τῆς ἀγωγῆς (*).

Ἐπειδὴ τὸ ζήτημα τοῦ κύρους τῆς πραγματογνωμοσύνης, ἥτις λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἐκτίμησιν μετὰ τῶν ἄλλων μαρτυρικῶν ἀποδείξεων περὶ τῆς καλῆς ποιότητος τῆς τρυγίας, δὲν ὑπεβλήθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν προσαγομένων προτάσεων τοῦ ἐναγοντος. Ἐπομένως τὸ πρῶτον ἤδη φερόμενον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶναι ἀπαράδεκτον, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 811 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθόσον αἱ περὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων ἀκυρότητες ἀποβλέπουσιν ἰδιωτικὰ δίκαια (συμφέροντα) δὲν δύναται νὰ θεωρηθῶσι δημοσίας τάξεως ἄρα καὶ ὁ περὶ τούτου σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως ἀπαράδεκτος ἀποβαίνει.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ πρωτοδικεῖον ἐκτιμᾷ τὸ ἐκ τῶν πραγματογνωμοσύνης καὶ τῶν μαρτυρικῶν ἀποδείξεων προκύπτον περὶ τῆς ποιότητος καὶ τοῦ ἐμπορευσίμου τῆς τρυγίας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγοντος ἀγορᾶς αὐτῆς συμφώνως πρὸς τὸ διατυπωθέν θέμα τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως καὶ οὐχὶ καθ' ὃν χρόνον διεξήχθη ἡ πραγματογνωμοσύνη, ἦτοι μετὰ δύο μῆνας ἀπὸ τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς εἰς Τεργέστην καὶ παραμονὴν ἐν τῷ τελωνεῖῳ. Ἐπομένως ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃν ἡ πραγματογνωμοσύνη διεξήχθη ἀφοῦ ἐχειροτέρευσε τὸ ἐμπόρευμα τῆς τρυγίας ἐκ τῆς βραδύτητος τῆς παραλαβῆς αὐτῆς, μὴ βαρυνούσης

σχετιζομένην ἐπὶ δίκῃ, ἔχουσα ἀντικείμενον ἀπάτησιν δραμῶν δύο χιλιάδων, εἶναι ἀνέκκλητος κατὰ τὴν Δικονομίαν, δὲν ἀρκεῖ ν' ἀναφέρῃ ἀπλῶς ὅτι ἡ ἀπόφασις παρεβιάσθη τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας;

(*) Ἡ παρατήρησις ὅτι δὲν προσβάλλεται ἡ διατάσσα τὴν ἀπόδειξιν καὶ τὸ θέμα κανονίσασα, εἶναι ἀπολύτως περιττή. Ἐὰν ἡ ὁριστικὴ στηρίζεται ἐπὶ κακῶς διαταγθείσης ἀποδείξεως, οὐδὲν δύναται νὰ τὴν σώσῃ. Καὶ ἄλλοτε εἴπομεν ὅτι ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου κυρίως εἶναι ἡ ὁριστικὴ, αἱ ἄλλαι δὲ παρασκευάζουσιν ταύτην. Πρβλ. καὶ 457 Α.Π. σελ. 292 παρόντος.

τὸν ἐνάγοντα, στηρίζεται ἐπὶ ψευδοῦς προϋποθέσεως καὶ καταπίπτει τὸ ἀναιτιολόγητον.

Ἐπειδὴ δεχομένου τοῦ πρωτοδικείου ὅτι ἡ ἀκριβεία τῆς μεταφράσεως τῆς πραγματογνωμοσύνης δὲν ἡμφισθητήθη ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου τῆς ἐν μεταφράσει πραγματογνωμοσύνης ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ὡς δὲ προκύπτει ἐκ τῶν προηγουμένων προτάσεων τοῦ ἐνάγοντος αἱ ἡμφισθητήσεις αὐτοῦ στρέφονται οὐχὶ εἰς τὸ ἀκριβὲς τῆς μεταφράσεως, ἀλλ' εἰς τὴν ἔννοιαν καὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦ περιεχομένου τῆς πραγματογνωμοσύνης.

Ἀριθ. 473 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀροπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Ἐργολαβία. - πραγματογνωμοσύνη περὶ συνθέτου ἐκτελέσεως. - περὶ ἐξευρέσεως ἀξίας ἐλλείψεων. - παρόδου διαδίκου κατ' ἐνέργειαν. - συνυμετοχὴ ἐργοδότη εἰς προμήθειαν ὑλικῶν. - ἀνεπιθύλακτος ἀποδοχὴ ἔργου. - ἰσχυρισμὸς περὶ ὑστέρων βλαβῶν. - περίληψις ἐν τεθείσθι θέμασιν. - προβολὴ ἀκαταλλήλων καὶ ἐξαίρεσεως πραγματογνωμῶν. - τρόπος καὶ χρόνος προβολῆς. - ἀναιτιολόγητον. - λήψις ὑπ' ὄψει συνόλου ἐγγράφων.

Ἐπειδὴ τῆς μὲν βάσεως τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος οὕσης ὅτι οὗτος κατεσκεύασεν ὡς ἐργολάβος δύο οἰκίας τοῦ ἐναγομένου καλὰς, τεχνικὰς καὶ περικαλλεῖς, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος μηχανικοῦ Ν. Σ^{***} συνταχθέντος καὶ ἐφαρμοσθέντος σχεδιαγράμματος, τοῦ δὲ ἐναγομένου οὐ μόνον ἡμφισθητήσαντος τὴν γενικὴν καὶ συμφώνως πρὸς τὸ σχεδιάγραμμα κατασκευὴν τῶν οἰκιῶν, ἀλλὰ καὶ ὑποδείξαντος καὶ καθορίσαντος πολλὰς ἐλλείψεις, τὸ μὲν πρωτοδικεῖον διέταξε πραγματογνωμοσύνην πρὸς καθορισμὸν τῶν ἐλλείψεων, τὸ πρῶτον μὲν διὰ τῆς . . . ἀποφάσεως, εἰτα δὲ συμπληρωτικῶς διὰ . . . ἀποφάσεως, ἡ δὲ πραγματογνωμοσύνη αὕτη τυγχάνει πλήρης καὶ ὠριμένη, μὴ καθισταμένη ἀόριστος διὰ τῆς προσθήκης ὅτι κατὰ τὴν ἐξέτασιν ὑπὸ τῶν πραγματογνωμῶν τῶν ἐλλείψεων καὶ ἐλαττωμάτων καὶ τῆς ἐν γένει πλημμελοῦς καὶ ἀσυμφώνου πρὸς τὸ σχεδιάγραμμα κατασκευῆς θὰ παρίσταται καὶ ὁ ἐναγόμενος ὑποδεικνύων τὰς ἐλλείψεις ταύτας, διότι τὸ δικαίωμα τοῦτο ὁ διάδικος εἶχεν ἐκ τοῦ νόμου (*) καλῶς ὅθεν καὶ ὠριμένως ταχθέντος ὡς πρὸς τοῦτο τοῦ θέματος τῆς πραγματογνωμοσύνης, τὸ ἐφετεῖον δὲν ἦτο ὑπόχρεον ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν περὶ τοῦ ἐνάγοντος λόγον τῆς ἐφέσεως, ἐπομένως ὁ σχετικὸς λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως καὶ ὑπὸ τὰς δύο

αὐτοῦ ἀπόψεις, ἤτοι τῆς ἀοριστίας τοῦ θέματος τῆς πραγματογνωμοσύνης καὶ τῆς σιωπῆς τοῦ ἐφετείου ἀπορριπτέος ἐστὶ.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ θέμα τῆς πραγματογνωμοσύνης, ὅπερ ἔταξεν ἡ ἀπόφασις τοῦ πρωτοδικείου, ἤτοι ν' ἀποφανθῶσιν οἱ πραγματογνώμονες ἐν περιπτώσει ὑπάρξεως ἐλλείψεων καὶ πλημμελοῦς ἐργασίας ποία ἡ ἀπαιτούμενη δαπάνη πρὸς ἀνθρώπων τούτων καὶ τὸ γενικώτερον θέμα, ὅπερ ἔταξε συμπληρωτικῶς ἡ μεταγενεστέρη ἀπόφασις τοῦ αὐτοῦ πρωτοδικείου, ἤτοι ν' ἀποφανθῶσιν οἱ πραγματογνώμονες περὶ τῆς πραγματικῆς ἀξίας τῶν ἐλαττωματικῶν καὶ πλημμελῶς κατασκευασθεισῶν οἰκιῶν καὶ τῆς ἀξίας ἣν θὰ εἶχον αὗται κατασκευαζόμεναι ἄνευ ἐλαττωμάτων καὶ συμφώνως πρὸς τὴν σύμβασιν, δὲν ἀντιφάσκουσι πρὸς ἀλλήλας ἀλλὰ πρὸς τὸν αὐτὸν τείνουσι σκοπὸν, ἤτοι τὴν ἐξεύρεσιν τῆς ζημίας τῆς ἐπελθούσης εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἐκ τῆς πλημμελοῦς κατασκευῆς τῶν οἰκιῶν τοῦ ζημιᾶς.

Ἐπειδὴ βάσις τῆς ἀπὸ 16 Μαρτίου 1892 ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιέντος (καὶ προϋποθέσεις ἄλλως τοῦ νόμου διὰ τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἐργολήτου ἐπὶ τοῦ τιμήματος) εἶναι ὅτι οὗτος κατεσκεύασε τὰς οἰκοδομὰς συμφώνως πρὸς τὸ σχεδιάγραμμα καὶ τὸν νόμον, περὶ τούτου δὲ διετάχθησαν ἀποδείξεις, αἱ ἐκτιμήσαν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων τοῦ ἀπερήνατο ὅτι αἱ ἐργασίαι δὲν ἐγένοντο συμφώνως πρὸς τὰ συμπεφωνημένα, οὕτε ἐκ καταλλήλων ὑλικῶν, ὁ δὲ ἀντιπαρασμός τοῦ ἐνάγοντος ὁ προταθεὶς ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ὅτι καὶ ἂν τὰ ὑλικά δὲν ἦσαν καλὰ, δὲν εὐθύνεται, διότι ταῦτα ἐξελέγοντο τῇ συμπράξει τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐνεκρίνοντο ἐκάστοτε ὑπὸ τούτου, ὡς καὶ ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς ὅτι παρελήφθησαν ἄνευ ἐπιφυλάξεως αἱ κατασκευασθεῖσαι αἰκίαι, καὶ ἐνεκρίθη ἐντεῦθεν ἡ κατασκευὴ τοῦ ἔργου, ἀποτελοῦσι νέαν βάσιν ἀγωγῆς μὴ περιεχομένην ποσὶς ἐν τῇ ἀπὸ 16 Μαρτίου 1862 (ἐπιδίκω τοιαύτῃ) καὶ καλῶς δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ ἐφετείου, καὶ οἱ σχετικοὶ λόγοι τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως οἱ ἐναγόμενοι εἰς τὴν ἐγκρίσιν τῶν τε ὑλικῶν καὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ ὅλου ἔργου, ἀπορριπτέοι εἰσὶν (*).

(*) Ἀπιστοῦμεν ἀπολύτως ὅτι οἱ δύο λόγοι οὗτοι ἀπετέλουν ἰδίαν βάσιν ἀγωγῆς, τὴν ὅποιαν ὅσω καὶ ἂν προσπαθήταμεν, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐνοήσωμεν πῶς θὰ διατυπωθῇ ἐν τῷ μέλλοντι. Ἀπ' ἐναντίας προδήλως κατὰ τῆς ἐνστάσεως τῆς κακῆς καὶ διὰ κακῶν ὑλικῶν ἐκτελέσεως, καλῶς προϋβάλλετο ἡ ἀντέντασις τῆς ἐπὶ τῇ ἐγκρίσει τοῦ ἐνισταμένου ἐκλογῆς τῶν ὑλικῶν καὶ τῆς ἀνεπιφυλάκτου παραλαβῆς τοῦ ἔργου. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ ἰσχυρισμοὶ οὗτοι κατ' οὐσίαν καὶ δυνατόν μὲν νὰ ἦσαν ἀπορριπτέοι διὰ πολλοὺς ἄλλους λόγους, ἀλλ' οὐδέποτε καὶ οὐδ' αὖτως ὡς μὴ περιεχόμενοι ἐν τῇ ἀγωγῇ. Ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι αἱ ἀποφάσεις δὲν πρέπει νὰ παρέχωνται τὸ ἐνδόσιμον νὰ πιστεύηται ὅτι αἱ αἰτιολογίαι αὐτῶν εἶναι ἐφεύρημα εὐπρόσωπον μὲν ἴσως κατ' οὐσίαν δικαίας λύσεως (τὸ ὅποιον ἐν προκειμένῳ οὐδὲ δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν), ἀλλὰ νὰ παρέχωνται ἑαυτὰς ὡς ὑπόδειγμα ἐκλογῆς καὶ ἀπεισιστασιολήπτου ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης. Ἡ ἄνω ἀπόφασις ἐτάχθη εἰς τὴν πρώτην τάξιν.

(*) Ἡ ἀπόφασις, δεχομένη ὁρθῶς ὅτι ἡ παράστασις τοῦ διαδίκου κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς πραγματογνωμοσύνης εἶναι δικαίωμα τοῦ διαδίκου, ὑποδεικνύει περιπλέον καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ προσδιορισμοῦ χρόνου τῆς ἐνεργείας καὶ τῆς γνωστοποιήσεως τούτου τῷ διαδίκῳ πρὸς ἐνάσκησιν τοῦ δικαιώματός του τούτου. Τοιοῦτοτρόπως συμφωνεῖ πληρέστατα πρὸς τὴν ἐν σ. 509 ΧVII 497 Α. II.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου προβληθεὶς ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσεῖντος ὅτι μερικαὶ βλάβαι, καὶ ἰδίως τῆς στέγης καὶ τῶν κουφωμάτων, ἐπιπνέχθησαν βραδύτερον ὑπὸ τῶν μισθωτῶν τοῦ ἰδιοκτήτου, οὐδὲν ἄλλο ἀποτελεῖ ἢ τὸ ἐναντίον τοῦ θέματος τῆς πραγματογνωμοσύνης, ἧς βάσις ἦν ὅτι ὁ ἐνάγων κατεσκεύασε τὰς οἰκίας καὶ ὡς πρὸς τὴν στέγην καὶ τὰ κουφώματα, συμφώνως πρὸς τὴν σύμβασιν, καὶ ἡδύνατο ν' ἀποδειχθῇ ἀνταποδεικτικῶς, τὸ ἐφετεῖον δὲ σιωπήσαν ἐπὶ τοιοῦτου ἐπουσιώδους καὶ ἄνευ νομικῆς ἐπιρροῆς ἰσχυρισμοῦ, οὐδένα νόμον παρεβίβασε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστίν.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀναιρεσεῖντος ὅτι οὗτος ὑπέβαλεν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ἰσχυρισμὸν ὅτι οἱ διορισθέντες ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου πραγματογνώμονες ἦσαν ἀκατάλληλοι καὶ συνεδόντο διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐπομένως ἀντικαταστήσῃ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου δὲν ἀπεφάνθη τὸ ἐφετεῖον, ἐπίσης ἀπορριπτέος ἐστὶ, καθ' ὅσον οὔτε οἱ ἰσχυρισμοὶ οὗτοι ἐστηρίζοντο ἐπὶ τοῦ νόμου, οὔτε καθ' ὃν τρόπον καὶ χρόνον ὁρίζει ἡ Πολιτικὴ Δικονομία (ἄρ. 294 καὶ ἐπόμεν.) ὑπεβλήθησαν, ἐπὶ τοιοῦτοτρόπως δὲ ὑποβληθέντων ἰσχυρισμῶν τὸ ἐφετεῖον δὲν ἦν ὑπόχρεων νὰ ἀπαντήσῃ.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἕτερος λόγος τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀναιρεσεῖντος, ὅτι τὸ ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν διάφορα αὐτοῦ ἔγγραφα προσαχθέντα καὶ ἐπικληθέντα πρὸς ἀπόδειξιν τῶν διαφορῶν αὐτοῦ ἰσχυρισμῶν ἰδίως τὰ ἐν τῷ ἕκτῳ λόγῳ τῆς αἰτήσεως ἀναφερόμενα (1 καὶ 2), ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς ἐπὶ ἐσφαλμένης προϋποθέσεως στηριζόμενος, καθ' ὅσον τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς τελευταίας καὶ ὁριστικῆς αὐτοῦ ἀποφάσεως, ἐν ἑκτῇ σκέψει, λσμβάνει ὑπ' ὄψιν τοῦ αὐτοῦ συνόλου ἀπάντων τῶν προσαχθέντων καὶ ἐπικαλουμένων ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἔγγραφων».

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1672 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Κ. ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Αἰτία θανάτου δωρεᾶς.- παραιτηδὶς ἀπὸ ἀνακλήσεως.- τύπος.

Ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ νόμου δὲν ἀπαιτεῖται ὠρισμένος πανηγυρικὸς τύπος πρὸς δηλῶσιν τοῦ δωροῦντος αἰτία θανάτου ὅτι οὗτος παραιτεῖται τοῦ δικαιώματος νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν δωρεάν, ὅθεν, ἀφοῦ ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ προσαγομένου δωρητηρίου συμβολαίου, ρητῶς συνεφωνήθη μετὰ τὴν δωρητοῦ καὶ δωρεοδόχου ὅτι οὐδέτερος τούτων δύναται ἄνευ κοινῆς συμπράξεως νὰ μεταβιβάσῃ διὰ πωλήσεως δωρεᾶς ἢ ἄλλως ὁπωσδήποτε τὰ ἐπὶ τῆς δωρουμένης περιουσίας δικαιώματά του ἢ νὰ βαρύνῃ αὐτὴν δι' ὑποθήκης ἢ δουλείας, ἐπεταὶ ὅτι ὁ δωρητὴς προέθετο νὰ παραιτηθῇ ἐκ τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ ἀνακαλῇ τὴν δωρεάν, διότι, ἐὰν δὲν ἐνέειχε τοιαύτην ἐννοίαν ἢ ἐκ τῶν ρηθέντων δικαιωμάτων ρητῇ παραιτήσεως, πάντῃ ἁσχυρὸς ἀπέβαινε διὰ τὸν δωρητὴν ἢ συμφωνία περὶ μὴ ἀπαλλοτριώσεως ἢ ἐπιβαρύνσεως τῶν δωρηθέντων.

Ἀριθ. 1677 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΒΑΛΤΙΝΟΣ

Ἐργάται μεταλλευταί.- πάθημα ἐκ συμβεβηκότος.- σύνταξις.- διάρκεια ἐπὶ χρόνον ἀνικανότητος.- οὐ προοδιοιορδύτος χρόνος ἀποφάσει.

Ἐπειδὴ τὸ μὲν ἄρθρ. 1 τοῦ ΒΩΜΑ' Νόμου ἀναγνωρίζει δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἢ συντάξεως εἰς τοὺς ἐργάτας ἢ ὑπαλλήλους τοὺς ὑποστάντας δυστύχημα ἐκ διαίτου συμβάντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς· τὰ δὲ ἄρθρα 2-4 κανονίζουσι τὸ ποσὸν τῆς ἀπονεμητέας συντάξεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἑκτασιν τῆς ἀνικανότητος τῆς ἐκ τοῦ συμβάντος δυστυχήματος προελευσμένης, τούτῃ κανονίζουσι σύνταξιν ἀνωτέραν μὲν διὰ τοὺς παθόντας πλήρη ἀνικανότητα, κατωτέραν δὲ εἰς τοὺς παθόντας μερικὴν τοιαύτην, καταλογίζουσι δὲ καὶ τὰς εὐθύνας, τὰς ὁποίας ἕκαστος τῶν ὑποχρέων πρὸς σύνταξιν θέλει ἔχει ἀναλόγως τῆς διαρκείας τῆς ἀνικανότητος· περὶ διαρκείας ὁμῶς τοῦ χρόνου τῆς συντάξεως, τούτῃ ἐστὶν ἂν αὐτὴ θέλῃ ἐξακολουθῇ χορηγομένη ἐφ' ὅρου ζωῆς ἢ κατὰ ὀλιγώτερον χρονικὸν διάστημα, οὐδὲν ὁρίζουσιν, ἐπομένως οὔτε τὸ διοικητικὸν συμβούλιον δικαιούται νὰ ὁρίξῃ ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ τὸν χρόνον καθ' ὃν θέλει διαρκέσει ἢ ἀπονομῇ τῆς συντάξεως, οὔτε ὁ παθὼν δικαιούται νὰ αἰτήσῃ τὸν προσδιορισμὸν ἀνωτέρου χρόνου, καθ' ὅσον ὁ νόμος τὸ πρὸς ἀπονομὴν τῆς συντάξεως δικαίωμα ἀναγνωρίζει ὑφιστάμενον ἐφ' ὅσον χρόνον καὶ ἢ ἀνικανότητος διαρκεῖ· ἂν δὲ παύσῃ ἢ περιορισθῇ κανονίζει ἐν ἄρθρῳ 35 ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ διοικητικὸν συμβούλιον, δαπάναις τοῦ ταμείου, προβαίνει εἰς νέαν ἱατρικὴν ἐξέτασιν τοῦ παθόντος, συνεπεία τῆς ὁποίας ἐκδίδει νέαν ἀπόφασιν. κατὰ ταύτης δὲ δικαιούται ὁ παθὼν ν' ἀπευθύνῃ ἔφεσιν καὶ παραπονεθῇ ὅτι κακῶς ἔπαυσεν ἢ περιωρίσθη ἢ σύνταξις του. Ἀφοῦ ὅθεν τοιοῦτο δικαίωμα καθορισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς διαρκείας τῆς συντάξεως ἐκ τῶν προτέρων δὲν ἀναγνωρίζει ὁ νόμος, ἀλλ' ἐξαρτᾶ τοῦτο ἐκ τοῦ χρόνου τῆς διαρκείας τῆς ἀνικανότητος, μὴ βασίμως ὁ ἐκκαλῶν ζητεῖ ὅπως ἀναγνωρισθῇ εἰς αὐτὸν ἀπὸ τοῦδε τὸ δικαίωμα ν' ἀπολαμβάνῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς τὴν εἰς αὐτὸν ἀπονεμηθεῖσαν σύνταξιν, καθόσον ὁμῶς ἐνέχεται ἐν τῷ τοιούτῳ ἰσχυρισμῷ τὸ παράπονον ὅτι κακῶς περιωρίσθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως εἰς ὠρισμένον χρόνον ἢ διάρκεια τῆς ἀπονεμηθείσης συντάξεως, βασίμως κρίνεται τοῦτο καὶ συνεπὶς δέον, δεκτῆς γενομένης τῆς ἐφέσεως καὶ μεταρρυθμιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, νὰ διαταχθῇ ἢ ἐξαφάνισις τοῦ περὶ τούτου μέρους τῆς ἀποφάσεως, ἀνακληθῇ δὲ ἢ προεκδοθεῖσα ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου, ὡς διατάξασα ματαίαν καὶ ἄλυσι-τελῇ πραγματογνωμοσύνην.

Ἀριθ. 1679 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΒΑΛΤΙΝΟΣ

Διεκδικητικὴ ἀνακοπὴ ἐπὶ καλύψει ἀναδοχῆς συζυγικοῦ χρέους.- γινώδις τρίτου.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς προσβάλλουσιν οἱ ἀνακόπτοντες ἐκ

τῶν προτέρων τὸ μνηθὲν ὑπ' ἀριθ. 20374 συμβόλαιον ὡς ἄκυρον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τοῦτο καλύπτει ὑπὸ τὸν τύπον πωλήσεως ἀναδοχὴν χρεῖους τοῦ ἀνδρὸς ἐκ μέρους τῆς συζύγου καὶ μητρὸς τῶν ἐκκαλούντων καὶ ὡρεῖαν μεταξὺ συζύγων ἀπηγορευμένην, ἀλλ' ἐνθ' τοιαύτας ἀντιτάσσουσιν κατὰ τοῦ κύρους τοῦ συμβολαίου ἐνστάσεις, δὲν ἀποδίδουσιν, οὔτε διὰ τῆς ἀνακοπῆς των οὔτε διὰ τῶν πρωτοδικῶν προτάσεων των οὔτε καὶ ἡδη, γινώσκοντες τὸν καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ τῶν πράξεων τούτων, ἡ τούτου δὲ γνώσις εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὸ παραδεκτὸν τῶν κατ' αὐτοῦ, καίτοι μὴ συμβληθέντος διὰ τοῦ προσβαλλομένου συμβολαίου, ἀντικαταστάσεως ἄκυρωτικῶν τούτων λόγων, καθόσον ἡ εἰς τὴν σύζυγον διδομένη βοήθεια πρὸς ἀκύρωσιν τῶν τοιούτων πράξεων δὲν ἐπεκτείνεται καὶ κατ' αὐτῶν τῶν συμβαλλομένων τῶν ἐν ἀγνοίᾳ διατελούντων τῶν ἀπηγορευμένων τούτων συμβάσεων (L. 4, 11, 12, 19 § 1 (16. 1), πολὺ μᾶλλον δὲν ἐπεκτείνεται κατὰ τῶν τρίτων μηδὲν συμβληθέντων, οὐδὲ συμπράξαντων εἰς τὴν προσβαλλομένην πράξιν καὶ ὑπὲρ ὧν γεννᾶται τὸ τεκμήριον τοῦ δόλου ἐκ τῆς προσβαλλομένης πράξεως, πρὸς ἀναίρεσιν τοῦ ὁποίου εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ἐπικλήσις τῆς γνώσεως τούτου. Ὁρθῶς ἔθεν κτλ.

Ἀριθ. 1681 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφίτης κ. Π. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΕΑΣ

Ἀναπλειστηριασμός.- ἔλλειμμα.- δῶρις καὶ ἀγωγῇ.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθ. 898 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡδύνατο διὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἀναγραφόμενων ἐξαναγκαστικῶν μέσων νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ εἰσπραξίς καὶ πληρωμὴ τοῦ προκύπτοντος ἐκ τοῦ ἀναπληστηριασμοῦ ἔλλειμματος, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται τούτο καὶ δι' ἀγωγῆς (*).

Ἀριθ. 1685 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφίτης κ. Μ. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Πρόκλησις εἰς ἀγωγὴν.- ἔγερσις ἀγωγῆς μετὰ προθεσμίαν.

Ἐπειδὴ οὐχὶ ὀρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τῶν ἐκκαλούντων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αὕτη ἐκοινοποιήθη μετὰ παρέλευσιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἐφεσίδλητος ἐν τῇ προκλήσει αὐτοῦ ταχθείσης τριακονθήμερου προθεσμίας, καθόσον τὸ ἄρθρ. 87 τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν ἔχει τὴν ἐννοίαν ὅτι ἡ μετὰ τὴν ἄνω ταχθεῖσαν προθεσμίαν κοινοποιηθεῖσα ἀγωγὴ εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ὅταν πρὶν ἢ κηρυχθῇ ἀπεσβεσμένον τὸ δικαίωμα τοῦ προκαλουμένου οὗτος ἐγείρῃ τὴν ἀγωγὴν του καὶ προβάλλῃ ἀνatreπτικούς κατὰ τῆς προκλήσεως λόγους, ὡς ἐν τῇ προ-

κειμένη περιπτώσει, καθ' ἣν ἐπροτάθησαν διὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν προτάσεων τοιοῦτοι, ἐνεκα μὴ ἀκριβοῦς περιγραφῆς τοῦ ἐπιδίκου κτήματος καὶ κατοχῆς αὐτοῦ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ ὀφειλέτου καὶ ἐν ἡ ἄλλως τε προκλήσει δὲν ἀναφέρει ὁ ἐφεσίδλητος ὅτι κατεῖχε τὸ γήπεδον, ἥτοι δὲν ἀναφέρεται ἐν αὐτῇ στοιχεῖον, ἡ ἔλλειψις τοῦ ὁποίου καθιστᾷ ταύτην ἀπορριπτέαν καὶ ὅπερ ἐξ ἐπαγγέλματος ἡδύνατο νὰ ἐξετάσῃ τὸ πρωτοδικεῖον.

Ἀριθ. 1688 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφίτης κ. Ι. ΚΑΓΚΑΛΗΣ

Μονή.- ὅρκος ἡγουμένου.- ὅρκος ἀληθείας ἢ εἰδὴδεως.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις ἐπανασυζητεῖται μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, δι' ἧς ἡ ἐφεσίδλητος Μονὴ ὑπεχρεώθη νὰ ὀρκισθῇ διὰ τοῦ προϊσταμένου αὐτῆς ἡγουμένου τὸν ἐπαχθέντα ὑπὸ τοῦ ἐκκαλούντος ὅρκον περὶ τῆς κατὰ τὸν Ὀκτώβριον 1902 ἐκδόσεως, τοῦ εἰς ὅπερ ἡ ἀγωγὴ στηρίζεται ἐγγράφου τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου αὐτῆς περὶ παραλαβῆς, διὰ τὴν τροφὴν τῶν κτηνῶν τῆς Μονῆς, καὶ περὶ τῆς κατὰ τὸν χρόνον ἐκείνον συγκροτήσεως τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου ἐκ δύο μόνων μελῶν, οὐδεὶς δ' ὑφίσταται νῦν κείθων λόγος πρὸς ἀνάκλησιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὡς μάτην εὔχεται ἡ ἐφεσίδλητος Μονὴ καὶ καθ' ὅσον ὁ ὅρκος ὀρθῶς διετυπώθη ὑπὸ τὸν τύπον ἀληθείας, τοῦ ὅρκου ἐπιβαλλομένου τῷ νομικῷ προσώπῳ (ἄρθρ. 364 τῆς Πολ. Δικονομίας) τῆς Μονῆς, ἐκπροσωπούμενῳ ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε ἡγουμένου ὡς προϊσταμένου τῆς διοικήσεως τῆς περιουσίας αὐτῆς, ἡδύνατο δ' οὗτος καὶ ἂν μὴ τότε (τῷ 1902) διετέλει ἡγούμενος νὰ λάβῃ ἐκ τῶν βιβλίων ἐξερχομένων τῆς Μονῆς, ἧς εἰς χεῖρας αὐτοῦ κρατεῖ τὸ ἀρχεῖον, πληροφορίας ἀκριβεῖς περὶ τῶν ἐν τῷ θέματι τοῦ ὅρκου περιλαμβανομένων καὶ πράξεις τῆς Μονῆς ὁρώντων γεγονότων, ἐν σχέσει πρὸς τὸν προϋπολογισμὸν αὐτῆς τοῦ αὐτοῦ ἔτους, οὗ ἡ ἔγκρισις ἀποτελεῖ πρᾶξιν τῆς διοικήσεως, ἐν τῇ σφαίρᾳ τῶν καθηκόντων αὐτῆς τελουμένων καὶ μὴ ὑποκειμένων εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν δικαστηρίων. Καίτοι ἡδύνατο τις εἰπεῖν ὅτι ἀνακλήτεια ἦτο ἡ προεκδοθεῖσα ἀπόφασις, μὴ ὑποχρεώσασα εἰς ὀρκοδοσίαν ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου αὐτῆς, ἅτινα, κατὰ τὰ δέοντα τὰς Μονὰς Β. Διατάγματα, Νόμους καὶ Κανονισμούς, ἀπὸ κοινοῦ διοικοῦσι καὶ διαχειρίζονται τὰ συμφέροντα καὶ τὰς υποθέσεις τῆς Μονῆς καὶ ὡς τοιοῦτοι ἀπὸ κοινοῦ ἐκπροσωποῦσιν αὐτὴν ὡς νομικὸν πρόσωπον καὶ οὐχὶ μόνος ὁ ἡγούμενος, οὐδ' ἐκ τοῦ ἄρθρου 75 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 5 καὶ 1 ἐδ. δ' τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Β. Διατάγματος προκύπτει ἀναίρεσις τις τῶν εἰδικῶν διατάξεων τῶν διεπουσῶν τὰς Μονὰς, ὡς νομικὰ πρόσωπα καὶ ρυθμίζουσιν τὴν ἐκπρόσωπὴν αὐτῶν. Καίτοι ἡδύνατο τις εἰπεῖν ὅτι μὴ δυνάμενός τοῦ νῦν ἡγουμένου νὰ ἔχῃ ἰδίαν γνῶσιν τῶν γεγονότων περὶ ὧν τὸ θέμα τοῦ ὅρκου, ἔπρεπε ν' ἀνακληθῇ ἡ ἀπόφασις κατὰ τοῦτο καὶ διατυπωθῇ ὑπὸ τὸν τύπον τῆς εἰδήσεως ὁ ὅρκος.

(*) Οὐδ' ἀμφιβολία ἡδύνατο νὰ ὑπάρξῃ περὶ τούτου, ἀλλ' ὑπῆρξε ποτὲ ἡ ἐναντία ἐκδοχή. Πρβλ. 374 Ε. σελ. 140 XV 1904, σελ. 533 XII καὶ 71 Α. Π. σελ. 434 XII.

Ἀριθ. 1700 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Προδωρικὴ κατάληψις Θεσσαλίας. — καταβολὴ
τελῶν τουρκικῆ ἀρχῆς. — ἐκπτώσις ἀπὸ κα-
ταβολῶν. — ἰσχυρισμὸς καταβολῆς τουρ-
κικαῖς ἀρχαῖς.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Νόμου ΒΦΟΕ^{*}
περὶ κυρώσεως τοῦ ἀπὸ 19 Ἀπριλίου 1898 Β. Δ.
περὶ τῶν εἰς Θεσσαλίαν εἰσαχθέντων ἐμπορευμάτων
κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ στρα-
τοῦ καταλήψεως αὐτῆς, ἐκ τῶν καταβλητέων ἐπὶ
τῇ πρὸς ἀνάλωσιν εἰσαγωγῇ τελῶν καὶ δικαιωμά-
των ἐκπίπτουνται τὰ πληρωθέντα τέλη καὶ δικαιώ-
ματα πρὸς τὰς ἀρμοδίας ἀρχὰς τῆς ξένης κατοχῆς.
ἐκ τῶν φράσεων δὲ τοῦ νόμου προκύπτει, κατὰ τὴν
κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι εἰς τὰ τέλη καὶ δικαιώ-
ματα ταῦτα περιλαμβάνονται καὶ οἱ δημοτικοὶ φό-
ροι^{*} ἐπομένως βάσιμος ἡ αἰτήσις περὶ ἐκπτώσεως
τῶν πληρωθέντων εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ξένης κατο-
χῆς, ἐὰν δὲ τὰ πληρωθέντα ἰσοῦνται πρὸς τὰ ζη-
τούμενα, τότε ἀπορριπτέα ἀποβαίνει ἡ ὑπὸ κρί-
σιν ἀγωγή.

Ἐπειδὴ ἡ ἐναγομένη ἐποίησατο ἀδιαίρετον ὁμολο-
γίαν, ἥτοι ὅτι τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ λεπτομερῶς σημειού-
μενα ἐμπορεύματα εἰσῆχθησαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς
τουρκικῆς κατοχῆς καὶ ἐτέθησαν μὲν ὑπὸ διαμετα-
κόμισιν, ἅμα τῇ ἐπανορθώσει τῶν ἐλληνικῶν ἀρ-
χῶν καὶ ἐξήχθησαν πρὸς κατανάλωσιν κατὰ τὸ
1900, ἀλλ' ὁ δημοτικὸς αὐτῶν φόρος ἐπληρώθη
κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὰς καθεστηκυίας τουρ-
κικὰς ἀρχὰς καὶ ἦτο ἴσος πρὸς τὸν διὰ τῆς ἀγωγῆς
ζητούμενον, καθόσον ὁ ἐν αὐτῇ ὑπάρχων περιορι-
σμός ἀφορᾷ εἰς πραγματικὰ γεγονότα, αποτελοῦντα
ἐνστάσιν, διὰ τὴν ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς μόνον
χρησιμεύουσιν, ἡ τοιαύτη δὲ ὁμολογία, κατὰ τὸ
ἄρθρ. 264 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, δὲν δύναται νὰ
γίνῃ δεκτὴ ἐν μέρει, ἀλλ' ὁλοκλήρως καὶ ἀδιαίρε-
τως^{*} ἀφοῦ δὲ ὁ ἐνάγων πρὸς ἀπόδειξιν τῆς βάσεως
τῆς ἀγωγῆς ἐπήγαγεν ὄρκον, ἔδει νὰ περιληφθῇ ἐν
αὐτῷ καὶ ὁ πρόσθετος ἰσχυρισμὸς περὶ τῆς πλη-
ρωμῆς τοῦ φόρου, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 264 τῆς
Πολ. Δικονομίας^(*) ὅθεν οὐκ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλου-
μένη ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 989 διήρесе τὴν ρηθεῖσαν
ὁμολογίαν, δι' ὃ μεταρρυθμιστέα καθίσταται, κατὰ
τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον τῆς ἐφέσεως, ἐπὶ
τῷ τέλει νὰ διατυπωθῇ ὁ ὄρκος συμφώνως πρὸς
τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν διαδίκων, τοὺς ἐνασκοῦντας
οὐσιώδη ἐπορροὴν εἰς τὴν λύσιν τῆς προκειμένης
διαφορᾶς, καθόσον ὁ δοθεὶς παρὰ τῆς ἐναγομένης
ἐταιρίας δὲν δύναται νὰ παραγάγῃ ἔννομα ἀποτε-
λέσματα μὴ διατυπωθεὶς παρὰ τοῦ δικαστηρίου συμ-
φώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 374 τῆς Πολ. Δικονομίας,
κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 249 καὶ 250 τῆς Πολ. Δικονο-
μίας, ὡς μέσον ἀποδείξεως θεωρεῖται μόνος ὁ ἐπὶ
δικαστηρίου ἐπαγόμενος ἢ παρὰ τοῦ δικαστοῦ ἐπι-

δαλλόμενος ὄρκος^(*), οὐχὶ δὲ καὶ παρὰ τοῦ διαδί-
κου κατ' οἰκίαν βρύλλησιν διδόμενος, χωρὶς προη-
γουμένης νὰ διατυπωθῇ τὸ προσήκον θέμα δι' ἀ-
ποφάσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 834 τῆς Πολ. Δικονομίας
προκύπτει ὅτι ἡ αἰτήσις περὶ ἐπιστροφῆς τῶν πλη-
ρωθέντων δυνάμει τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως εἰ-
σάγεται εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου, οὐχὶ
δὲ εἰς τὸ κατὰ παραπομπὴν δικάζον ἐφετεῖον, ὅπερ
μόνον τὴν ἀπαρκεφθεῖσαν ἐφесὶν ἔχει δικαίωμα
νὰ δικάσῃ, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν μετὰ τὴν δημοσίευσιν
τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ἐπιδοθεῖσαν αὐτοτελῇ
ἀγωγῇ περὶ ἐπιστροφῆς τῶν εἰσπραχθέντων διὰ
τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, διότι
κατὰ τὸ ἄρθρον 13 τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν συγ-
χωρεῖται νὰ εἰσαχθῇ ὑπόθεσις τις εἰς δικαστήριον
κρίνον κατ' ἐφесὶν, παραλειπομένου τοῦ ἀρμοδίου
κατωτέρου δικαστηρίου, οὔτε δύναται ἡ ρηθεῖσα ἀ-
γωγή νὰ θεωρηθῇ ὡς περεμπίπτουσα, ἅτε μὴ ἔ-
χουσα συνάφειάν τινα πρὸς τὴν προκειμένην δίκην,
ὡς ὀρίζουσι τὰ ἄρθρα 225, 227 καὶ 229 τῆς Πολ.
Δικονομίας, οὔτε ὁ χωρισμὸς αὐτῆς θέλει φέρεῖ
βλάβην εἰς τὴν διάκρισιν ἢ διάγνωσιν αὐτῆς, ἀλλ'
οὔτε καὶ ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 747 τῆς Πολ. Δι-
κονομίας ἀναφερομένων τυγχάνει, καθόσον ἐκεῖναι
ἔχουσιν ἀντικείμενον τοὺς μετὰ τὴν πρωτόδικον ἀ-
πόφασιν τόκους, καρποὺς κλπ. Τὸ δὲ ἄρθρ. 780
τῆς Πολ. Δικονομίας, δι' οὗ κανονίζονται αἱ συνέ-
πειαι τῆς μεταρρυθμιστικῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐφε-
τείου, δὲν διατάσσει τὴν ἀποκατάστασιν τῶν διαδί-
κων εἰς τὴν ἦσαν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως
κατάστασιν, ὅπως οὕτω στηριχθῇ ἡ ἀρμοδιότης τοῦ
δικαστηρίου τούτου^(**).

(*) Ἐννοεῖ, ἄρα γε, ἡ ἀπόφασις ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἡ
ὑπὸ τῆς ἐναγομένης δόσεως τοῦ ἐπιβληθέντος αὐτῇ ὄρ-
κου μετὰ τῆς προσθήκης τῆς καταβολῆς ταῖς τουρ-
κικαῖς ἀρχαῖς (ἣν δὲν εἶχε δεχθῇ ἡ 989), διότι τὰ αὐτὰ
δὲν διετυπώθη δι' ἀποφάσεως; Ἐὰν τοῦτο ἐννοεῖ, δὲν
πιστεύομεν ὅτι εὐρηται ἐν τῷ ὀρθῷ. Ἀρκεῖ ὅτι δι' ἀ-
ποφάσεως ὑπεβλήθη τῇ ἐναγομένη ὄρκος, τὸ νόμιμον
δὲ τῶν περὶ αὐτὸν προσθηκῶν δύναται νὰ ἐκτιμηθῇ
ἐκ τῶν ὑστέρων.

(**) Τὸ ἐκ τοῦ ἄρ. 780 Πολ. Δικ. ἐπιχείρημα εἶναι
ἀτυχές, διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο διαλαμβάνον περὶ τῶν ἀ-
ποτελεσμάτων τῆς μεταρρυθμιστικῆς ἀποφάσεως τοῦ
ἐφετείου, δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ προνοήσῃ περὶ ἐπιστρο-
φῆς τῶν ἐπὶ τῇ κατὰ κανόνα ἀδυνάτῳ ἐκτελέσει τῆς
μεταρρυθμιζομένης ληφθέντων, ἐνῷ ἐν προκειμένῳ πρό-
κειται περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρ. 834 τῆς Πολ. Δικ.,
καὶ τῆς ἐν αὐτῷ ἀναγκαίας, ἔνεκεν τῆς ἐκτελέσεως,
προνοίας περὶ ἀποκαταστάσεως εἰς τὴν κατάστασιν
πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης τελεσιδικίου καὶ ἐκτελεστῆς ὁ-
ποφάσεως, ἡ ὅποια ἐφαρμογὴ δὲν βλέπομεν διατε-
λεῖται μόνον ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ οὐχὶ ὑφ' ἑλ-
λων δικαστηρίων, τῶν συνεπείᾳ τῆς γενομένης ὑπ' ἐ-
κείνων ἀναιρέσεως ἐπιλαμβανόμενων. Ὅλα τὰ περὶ
προδικασίας καὶ περὶ ἀνάγκης διελεύσεως διὰ τῶν δύο
βαθμῶν, εἶναι ἀπολύτως ἀλλότρια τῇ προεστῇ, ὡς
ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀπλῆς παρατηρήσεως ὅτι θὰ ἦτο ἀ-
κατανόητον ἵνα τι αἱ περὶ αὐτῶν, εἰς οὐσιαστικὰ ἀν-
τικείμενα, ἀναγόμενα διατάξεις θὰ ἐξεμνηδύνοντο ἐ-
κ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ περὶ τὸν νόμον μόνον
τυρβάλλοντος, καὶ θὰ ἀνήγειρον ἀνήσυχον τὴν παρὰ τὴν

(*) Ἐπρεπε βεβαίως νὰ περιληφθῇ, ἀλλ' οὐχὶ ἐπ' ὀ-
νόματι τοῦ ἀδιαίρετου τῆς ὁμολογίας, ἀλλὰ διὰ τὸ
εἶναι ἀπάντησιν qualification περὶ ἀνυπαρξίας περι-
στάσεως φορολογίας διὰ τὸ γενέσθαι τὴν καταβολὴν
τῇ τουρκικῇ ἀρχῇ. Περὶ τούτου ἐγράψαμεν ἐπανει-
λημμένως.

Ἀριθ. 1703 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Κληρονομικὰ τέλη. - δῆλωσις ἐντὸς ἑξ μηνῶν - περιεχόμενον - ἔρις περὶ δικαίωμα ἢ ἐξάρτησις ἀπὸ αἵρεσιν. - καταβολὴ ἀπὸ ἐξόδου αἰρέσεως. - ἐπικαρπία κεχωρισμένη. - χρόνος καταβολῆς. - ἀπαράδεκτος προκριματικὴ λύσις ἀμφισβητήσεων ἀξίας.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 43 τοῦ περὶ Χαρτοσήμου ἈΧΚΕ' Νόμου κληρονόμοι καὶ κληροδοχοὶ ὀφείλουσι νὰ ἐπιδώσωσιν εἰς τὸν ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ πρωτοδικείου τῆς τελευταίας κατοικίας ἢ διαμονῆς τοῦ κληρονομούμενου οἰκονομικὸν ἔφορον, ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, δῆλωσιν περιέχουσαν τὴν περιγραφὴν τῶν πραγμάτων τῆς κληρονομίας ἢ τῆς κληροδοσίας, τὴν ἀξίαν ἐκάστου, τὰ χρεὴ καὶ τὰ βάρη καὶ τὴν πρὸς τὸν ἀποδιώσαντα συγγενικὴν σχέσιν τοῦ δηλοῦντος, ἐπιδίκου δ' οὔσης τῆς περιουσίας ἐνεκεν ἔριδος περὶ τὸ δικαίωμα, ἢ ἂν τὸ δικαίωμα τυγχάνῃ ἐξηρητημένον ἀπὸ αἰρέσεως, ἢ δῆλωσις γράφεται ἐπὶ ἀπλοῦ χάρτου, τὸ δὲ τέλος καταβάλλεται ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐξόδου τῆς αἰρέσεως, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 27 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ἐπὶ διαιρέσεως τῆς ἐπικαρπίας ἀπὸ τῆς κυριότητος, ὁ ψιλὸς κύριος, καθ' ὅσον ὑπάγεται εἰς τὰς ὑποκειμένην εἰς τέλος, καταβάλλει αὐτὸ κατὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς ἐπικαρπίας εἰς τὴν κυριότητα, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀξίας τῆς κυριότητος πλήρους. Ἐν προκειμένῳ δὲ ὁ ἀντιλέγων οἰκονομικὸς ἔφορος Ἀττικῆς διὰ τῶν ὑπὸ κρίσιν ἀπὸ 8 Ἰουλίου 1904 ἀντιρρήσεων αὐτοῦ, ὁμολογεῖ ὅτι ὁ κατὰ τὴν 19 Σεπτεμβρίου 1903 ἐν Ἀθῆναις ἀποδιώσας Ν. Π. Τ^α, ἀδελφὸς τῆς καθ' ἧς αἱ ἀντιρρήσεις, διὰ τῆς ... δημοσίας διαθήκης, κατέστησε κληρονόμον τοῦ τὴν καθ' ἧς αἱ ἀντιρρήσεις ἐπὶ τῆς ψιλῆς κυριότητος τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀκινήτου περιουσίας του, κατὰ τὴν ἐν ταῖς ἀντιρρήσεσι ταύταις περιγραφὴν αὐτῆς, καὶ ἀμφισβητῶν τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπιδοθεῖσαν ἀπὸ 12 Μαρτίου δῆλωσιν τῆς ἀντιδίκου του κατὰ τὴν ἀξίαν τῶν καταλειπομένων ἀκινήτων καὶ τὴν ὑπαρξίν τῶν βαρυνόντων τὴν κληρονομικὴν περιουσίαν χρεῶν, τοῦτο καὶ μόνον αἰτεῖται, νὰ ὑποχρεωθῇ αὐτὴ νὰ καταβάλῃ πρὸς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον α') δραχ. 290 δι' ἀπλοῦν τέλος καὶ β') ἐτέρας δραχ. 290 διὰ πρόστιμον, ὡς δηλώσασα τὴν ἀξίαν τῆς περιουσίας ταύτης κατωτέραν τοῦ 1)3 τῆς πραγματικῆς. Ἀλλὰ τοιαύτης καὶ μόνης οὔσης τῆς αἰτήσεως τῶν ὑπὸ κρίσιν ἀντιρρήσεων, τὴν καταβολὴν τοῦ τέλους καὶ τοῦ ἰσοτίμου προστίμου ἀποκλειστικῶς ὁρώσης, αὗται ὡς ἀπαράδεκτοι, κατὰ τὴν βᾶσιν τῆς ἐκκαλύψεως ἔνστασιν, καθ' ὃ προώρως εἰσαγόμεναι, ἀφοῦ οὐδόλως ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος διατείνεται ὅτι ἐξῆλθεν ἡ αἵρεσις, ἥτοι ὅτι

ἐνώπιον τῶν οὐσιαστικῶν δικαστηρίων, τοῖς ὁποίοις εἶναι ἀνατεθειμένη καὶ ἡ ἐπὶ τῆς οὐσίας, ὅλα προδήλως καὶ ἡ ἀπόδοσις τῶν ἐκτελέσει τῆς ἀναρρεθείσης ἀποφάσεως ληφθέντων, ἀποφάνεις. Status quo ante πραγματικόν, τὸ ὁποῖον ἀρμόζει μᾶλλον τούτοις ἢ ἐκαίνο. Πρὸς τὴν ἐν σελ. 274 ΧVII ὑπὸ τὴν 254 Α. Π. σημειώσιν.

ἐπανῆλθεν ἡ ἐπικαρπία εἰς τὴν κυριότητα, εἰς καθ' ὅλοκληρίαν ἀπορριπτεῖται. Κατὰ δὲ τὴν ἀναγραφείσαν ἐπιτακτικὴν τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου (ἄρθρ. 43 § 27) διάταξιν, τὸ τέλος καταβάλλεται ἐπὶ τοιούτου εἴδους κληρονομιῶν ἢ κληροδοσιῶν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐξόδου τῆς αἰρέσεως, ἥτοι τῆς ἐπάνοδου τῆς ἐπικαρπίας εἰς τὴν κυριότητα, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀξίας τῆς κυριότητος πλήρους ἀνακλητέα δὲ ὡς προδικαστικὴ ἢ προεκδοθεῖσα ὑπ' ἀρ. 1903 τοῦ ἔτους 1904 ἀποφάσις τοῦ δικαστηρίου τούτου, κατὰ τοῦτο καὶ μόνον, ἐφ' ὅσον ἐζητήσατε περὶ τῶν ἐπικειμένων τῇ κληρονομίᾳ βαρῶν καὶ ὑπεχρέωσε τὴν ἐκκαλοῦσαν ἵνα διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων ἀποδείξῃ τὰ ἐν αὐτῇ θέματα, εἰς τὰ κληρονομικὰ χρεὴ ὁρῶντα, ἀφοῦ ἄλλως τοιαύτην αἴτησιν περὶ κανονισμοῦ ἀπὸ τοῦδε καὶ προκριματικῶς τῶν κληρονομικῶν χρεῶν δὲν περιέχουσιν αἱ ὑπὸ συζήτησιν ἀντιρρήσεις· εἰ καὶ κατὰ τὴν ἀσθενεστέραν γνώμην τοῦ δικαστηρίου, ὁρθῶς διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 1903 τοῦ 1904 ἀποφάσεως τοῦ διετάχθησαν αἱ ἐν αὐτῇ ἀποδείξεις καὶ ἐπιβλητέος ἦν ὁ ὑπὸ τῆς ἐκκαλοῦσης πρὸς ἀπόδειξιν τῶν θεμάτων τούτων ἐπαγόμενος τῷ ἀντιλέγοντι οἰκονομικῷ ἐφόρῳ ὁρκος.

Ἀριθ. 1705 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Διαιτηδία. - ἀνήλικοι κληρονόμοι συνυπολογισθέντες συνυποδραστηρικὸν περὶ μελλουμένων διαφορῶν. - οὐ διορισμὸς διαιτητῶν.

Ἐπειδὴ καὶ μὲν ἡ ἀνηλικιότης καθιστᾷ ἄκυρον τὸ συνυποδραστηρικὸν ὅταν ὑπάρχῃ κατὰ τὴν σύστασιν τούτου, δὲν εἶναι ὅμως λόγος ἀκυρώσεως τοῦ ἐγκύρως συσταθέντος συνυποδραστηρικοῦ καὶ τῆς ἀρξαιμένης διαιτησίας ἢ τυχὸν ἀνηλικιότητος τοῦ κληρονόμου τοῦ ἀρχικῶς ἐγκύρως ὑποβληθέντος εἰς διαιτησίαν διὰ συνυποδραστηρικοῦ ἐμπόρου, ὥστε καὶ ἀληθὲς ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ εἰς τῶν τριῶν κληρονόμων τοῦ ἀρχικῶς διαδίκου Α. Π^α εἶναι ἀνήλικος, τὸ τοιοῦτον δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὸ ὑπὸ τοῦ Α. Π^α πατρός του συναφθέν συνυποδραστηρικὸν καὶ ἀπαράδεκτον τὴν διὰ διαιτησίας λύσιν τῶν ἐμπορικῶν ἐταιρικῶν διαφορῶν, τῶν ἀρξαιμένων ζῶντος ἐτι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, διότι αἱ ὑποχρεώσεις ἐκ συμβάσεως τοῦ κληρονομούμενου ὑποχρεοῦσι τὸν κληρονόμον, τοιαύτη δὲ εἶναι καὶ ἡ ὑπόσχεσις τῆς διὰ διαιτησίας λύσεως ἐμπορικῆς διαφορᾶς.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1894 καὶ ἐν τῇ αἰτήσει ἀναφερόμενον συμβόλαιον προφανῶς ἀνετέθη εἰς τὴν κρίσιν διαιτητῶν ἢ λύσις πάσης διαφορίας μεταξὺ τῶν διαδίκων προερχομένης κατὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς μεταξὺ τῶν ὑπαρξάσης καὶ διαλυθείσης ἐταιρίας τῆς ἐν τῇ αἰτήσει ἀναφερομένης, ἢ εἰς τοὺς διαιτητὰς ἔθεν ὑποβαλλομένην διαφορὰ εἶναι καθαρὰ καὶ σαφὴς μηδεμίαν ἀμφισβητικὴν ὑπαρχούσης περὶ τοῦ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῶν διαιτητῶν ὑποβληθέντος ἀντικειμένου πρὸς διαιτησίαν. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει καίτοι μὴ ἐκ τῶν προτέρων ὁρισθέντων τῶν διαιτητῶν, ὅταν ἡ ὑπὸ διαιτησίαν διαφορὰ εἶναι ὠρισμένη καὶ ἀναμφίβολος, ἢ περὶ διαιτησίας ὑπόσχεσις εἶναι ἰσχυρὰ καὶ ὑποχρεωτικὴ, διοριζομένων τῶν διαιτητῶν ὅταν γιν-

νηθῇ ἢ πρὸς τοῦτο ἀνάγκη, οὔτε ἀποκρούεται ἐκ τοῦ νόμου τοιαύτη συμφωνία περὶ μεταγενεστέρου διορισμοῦ τῶν διαιτητῶν πρὸς λύσιν διαφορᾶς προηγουμένως ὁρισθείσης (Carré Τομ. 6ος σελ. 930), τούναντίον μάλιστα ὁ νόμος ἀναγνωρίζει ἐν τῇ κατ' ἀνάγκην διαιτησίᾳ τὸν διορισμὸν τῶν διαιτητῶν μετὰ τὴν γένεσιν τῆς διαφορᾶς κατὰ τὸ ἄρθρ. 108 τῆς Πολ. Δικονομίας, συνεπῶς νομίμως ἐδέχθη τὴν αἴτησιν τὸ Προξενικὸν Δικαστήριον Κωνσταντινουπόλεως διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του περὶ διορισμοῦ διαιτητῶν πρὸς λύσιν τῶν διαφορῶν τῶν κατὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐταιρίας ἀναφυσῶν λόγῳ τῆς περὶ τούτου μεταξὺ των συμφωνίας περὶ διαιτησίας, χωρὶς νὰ ἀπαιτήσῃ ὅπως αἱ διαφοραὶ ὁρίζονται ἐν τῇ αἰτήσῃ μετὰ τὴν ἀκριβείαν ἀγωγῆς, ὅπερ ἀπαιτεῖται μόνον ἐπὶ τῆς κατ' ἀνάγκην διαιτησίας τῶν ἐμπορικῶν διαφορῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 108 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῆς συνεπειᾶ προσυμψώνου περὶ διαιτησίας τοιαύτης, καθ' ἣν τὰ πρὸς λύσιν αἰτήματα δύνανται νὰ καθορισθῶσι λεπτομερῶς καὶ ἐνώπιον τῶν διαιτητῶν συνεπῶς ἀπορριπτέα ἢ ἔρρεσι κρίνεται, ὁρθῶς κρίναντος τοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου. Εἰ καὶ ἡδύνατό τις νὰ ἰσχυρισθῇ:

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ἄρθρα 111 καὶ 122 § 1 Πολ. Δικονομ., ἡ συνυπόσχεσις πρὸς διαιτησίαν πρέπει νὰ περιέχῃ διορισμὸν διαιτητῶν ὀνομαστικῶς καὶ ἀκριβῶς ὥς καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς, ὅπως εἶναι ἰσχυρὰ τὰ αὐτὰ προσόντα πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ καὶ ἡ προϋπόσχεσις πρὸς συνυποσχετικόν, ὡς προσύμβασις ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅθεν μὴ διορισθέντων διαιτητῶν, ὡς τοῦτο ὁμολογεῖται διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως πρὸς διορισμὸν τοιούτων, ἡ ἐφ' ἧς ἡ αἴτησις αὕτη στηρίζεται προσύμβασις συνυποσχέσεως ἐστὶν ἀνίσχυρος καὶ κακῶς ἐδέχθη ταύτην ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις μὴ στηριζομένην εἰς συνυποσχετικὸν οὔτε ὑποστηριζομένην διὰ τοῦ ἄρ. 108 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς μὴ ἐγερθείσης ἀγωγῆς περὶ ὁρισμένης διαφορᾶς αἱ ἀπαιτήσεις.

Ἄρθ. 1706 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπιστολὴ συντακτικῆς συμβάσεως ἐν ἀντιγράφῳ. - Ἀχαρτοδύνατον. - οὐ ληπτέα ὑπ' ὄψει προαποδεικτικῶς.

Ἐπειδὴ, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ προσαγομένων πρωτοδικῶν προτάσεων, ὁ ἐναγομένος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἡρνήθη ὁλόκληρον τὴν ἱστορικὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς ἐπομένως ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον διέταξε τὰς προσηκούσας ἀποδείξεις, δὲν ἡδύνατο δὲ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τὴν ἀπὸ 25 Ἰουλίου 1903 ἐπιστολὴν τῆς ἐναγομένης ἐταιρίας πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένης συμβάσεως, καθ' ὅσον τὸ πρωτότυπον αὐτῆς προσάγεται ἀνευ τοῦ νομίμου χαρτοσήμου, καὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 51 τοῦ Νόμου περὶ Χαρτοσήμου δὲν ἐπιτρέπεται νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἀπόδειξις ἡ προσαγομένη μεταφράσις ἐν ὅσῳ δὲν ὑπεβλήθη εἰς τὸ νόμιμον τέλος εἴτε αὕτη, εἴτε τὸ πρωτότυπον, προκειμένου περὶ ἐγγράφου συστατικῶς συμβάσεως διὸ ἀπορριπτέος κρίνεται ὁ λόγος ἐφέσεως, ὅτι τὸ πρωτοδι-

κεῖον παρανόμως δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὴν ρηθείσαν ἐπιστολὴν καὶ δὲν ἐδεώρησεν ἀποδεδειγμένην τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς.

Ἄρθ. 1708 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀγωγή ἀρνητικῆς δουλείας. - ἄρθος πάσης ἐπηρεαστικῆς τῆς ἰδιοκτησίας πράξεως. - αὐτὰς ὑγραίνων τοῖχον.

Ἐπειδὴ ὡς διατυπῶνται ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ τὰ πραγματικὰ γεγονότα, αὕτη περιέχει ἀπαντὰ τὰ κατὰ τοῦ ἄρθρου 533 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπαιτούμενα οὐσιώδη νόμιμα στοιχεῖα, καθόσον ἀναφέρει λεπτομερῶς τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον ἔχει νὰ ἐγείρῃ τὴν ἀγωγὴν καὶ τὰ περιστατικὰ ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζει οὗτος τὰς ἀξιώσεις του καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ προτείνῃ αὐτὰς κατὰ τοῦ ἐναγομένου ἐν γένει δὲ φέρει πάντα τὰ προσόντα τῆς περὶ ἀρνήσεως δουλείας ἀγωγῆς (actio negatoria), οὐδ' εἶναι ἀπαραίτητον ὅπως τὸ ἐπηρεαστικὸν ὅπως δὴποτε τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ ἐναγοντος περιστατικὸν ν' ἀποτελῇ δουλείαν διότι κατὰ τὸν Νόμον 13 § 17 § 2 Πανδ. (8.5) πάντα πράξεις τοῦ ἐναγομένου ἐπηρεάζουσα ὅπως δὴποτε τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ ἐναγοντος, εἴτε κατὰ τὸ θετικὸν εἴτε κατὰ τὸ ἀρνητικὸν στοιχεῖον αὐτῆς, δικαιολογεῖ τὴν ἐγερσιν τῆς ἄνω μνημονευθείσης ἀγωγῆς (Οἰκονομ. Στοιχ. Ἀστ. Δικαίου Β' § 136 σ. 5 (Windscheid § 198 σημ. 8) ἐν προκειμένῳ δὲ εἶναι ἀδιάφορον ἂν ἡ ἀνομιμία τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένου αὐλακος τοῦ ὑγραίνοντος καὶ καθιστάντος ἐτοιμόρροπον τὸν τοῖχον τοῦ ἐναγοντος ἐγένετο ἐν δικαίῳ δουλείας ἢ ἀνευ τοιαύτης, διότι ἐν ἑκατέρῃ τῶν περιπτώσεων κατὰ τὸν Νόμον 14.17 § 2 Πανδ. (8.5) χωρεῖ ἡ προκειμένη ἀγωγή καὶ ἐξεταστέον τυγχάνει ἐὰν τὸ ἀξιούμενον δικαίωμα τοῦ ἐναγομένου περιέχῃ πάντα τὰ κατὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα στοιχεῖα, οὐδ' ἔχει ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1835 Β. Δ. ὑφισταμένης βλάβης ἰδιωτικῶν δικαίων ὅθεν οὐκ ὁρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγὴν ὡς στερουμένην νομίμου βάσεως, δι' ἣ μεταρρυθμιστέα καθίσταται, ἐπὶ τῷ τέλει ν' ἀπορριβῇ ἡ σχετικὴ ἐνστασις τοῦ ἐναγομένου καὶ διαταχθῇ ἡ προσήκουσα ἀπόδειξις τῶν ἀμφισβητούμενων οὐσιωδῶν ἰσχυρισμῶν διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων, ἐπιτρεπομένων διὰ τὸ ἀνέφικτον τῆς κτήσεως ἐγγράφου, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἀποδεικτέων γεγονότων.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἄρθ. 909 (1905) (*)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Βλάβη φορτίου ἐκ μέτρου σωτηρίας. - μερικῶς

(*) Ἡ πρωτόδικος 1843 (1904) Πατρῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Α. Δουκάκου, ἔχει φθεῖ: α' Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ ταῖς προτάσεσι κατὰ βελτίῳσιν ἐκτιθέμενα, 124 χοῖροι καὶ 3 βούβαλοι ἔθανον πρὸ τῆς ἐκφορτώσεως ἐξ ἀσφυξίας,

ἡ γενικὴ ἀβάρια.- ἀσφάλεια.- ἐξαίρεσις μερικῶν ἀσφαλειῶν.- ἀπώλεια μέρους ἀσφαλισθέντων.- ἀπαράδεκτον ἄρθρον 430 'Εμπορικὸν Νόμον.- ἀσφαλιστήριο μὴ εἰς διαταγὴν.- μεταβιβάσις.- χαρτοδύμηναις.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ πραγματικὸν τῆς ἀγωγῆς ἀμείρος τοῦ ἐκ ζῶων ἀσφαλισθέντος φορτίου ἔθανον κατὰ τὸν ἀπὸ Ἀστακοῦ μέχρι Μελίτης πλοῦν, ὅπερ ἀποτελέσμα ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι ἐπελθούσης τρικυμίας κατ' αὐτὴν ἠπειλήθη κίνδυνος καταποντισμοῦ τοῦ τε πλοίου καὶ φορτίου καὶ πρὸς ἀποφυγὴν τούτου, ἵνα μὴ εἰσέρχωνται τὰ ὕδατα ἐν τῷ κύτει τοῦ πλοίου, ἐνθα τὰ ζῶα, διέταξεν ὁ πλοίαρχος καὶ ἐκλείσαν τὰ στόμια τοῦ καταστρώματος (μπουκαπόρτας), ἐντεῦθεν δὲ ἐκ τῆς ἀναπτυχθείσης ἀσφυξίας ἔπαθον 124 χοῖροι καὶ 3 βούβαλοι, τὴν ἀξίαν τῶν ὁποίων ἐπιδιώκει κατὰ τῆς ἐναγομένης ἀσφαλιστάσης ἐταιρίας α' Ἑθνικῇ.

Ἐπειδὴ δὲν ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τῶν μερῶν ὅτι ἡ ἀσφάλεια συνωμολογήθη ἐλευθερά μερικῆς ἀβαρίας,

προελθούσης διότι πρὸς ἀποτροπὴν νουαγίου ἀπειλούντος τὸ πλοῖον ἐκλείσθησαν αἱ ἐν τῷ καταστρώματι ὀπαι. Ἐὰν ἡ γενομένη βλάβη ἀποτελεῖ μερικὴν ἀβάρια, ἡ ἐναγομένη ἐταιρία οὐδεμίαν φέρει εὐθύνην, διότι κατὰ ρητὴν διέταξιν τοῦ ἐγγράφου ἀσφαλιστηρίου, οὐ οἱ ὅροι ἐν συγχρούσει κατισχύουσι τῶν τοῦ ἐντύπου, ἡ ἀσφάλεια συνωμολογήθη ἐλευθερά πάσης μερικῆς ἀβαρίας, πλην ἐὰν βλάβη ἐπῆλθεν ἐκ ναυαγίου, πυρκαϊᾶς, ἐκβολῆς ἢ ὑφαρπαγῆς τῶν τεσσάρων δὲ τούτων περιπτώσεων αἰτινες ἀφοριστικῶς ἀναγράφονται, ὡς δὴλον γίνονται ἐκ τῆς προηγουμένης λέξεως «οἰασθήποτε», οὐδεμία ἐν προκειμένῳ συντρέχει, τούναντι δὲ χαρακτηρισμὸς τῆς ζημίας ὡς γενικῆς ἀβαρίας στηρίζει τὴν ἀγωγὴν διότι ἡ ἐκ τοῦ νόμου ἐπὶ ταύτῃ εὐθύνη τοῦ ἀσφαλιστοῦ δὲν ἀνυψήθη δι' ἐναντίας τῶν μερῶν συμφωνίας. Ἐν τῷ Ἐμπορ. Νόμῳ ὁρισμὸς γενικὸς περὶ τῶν κοινῶν ἀβარიῶν δὲν ἀπαντᾷ. Ἡ ἐννοία ὅμως καὶ τὰ συστατικὰ σὺτῶν στοιχεῖα ἐπαρκῶς προκύπτουσιν ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 400 τοῦ Ἐμπ. Νόμου ἐνδεικτικῶς ἀναφερομένων περιπτώσεων αὐτῆς. Βλάβη ἐκουσίως ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου προξενηθεῖσα ἐπὶ κοινῷ συμφέροντι πρὸς ἀποτροπὴν κινδύνου ἀπειλούντος πλοῖον καὶ φορτίον καὶ ἐπαγαγούσα πράγματι τὸ ὀφέλιμον ἀποτέλεσμα, εἶναι ὁ ἰδιόζων τῆς γενικῆς ἀβαρίας χαρακτηρ., ἀλλ' ἐν τῇ ἐκτιμῇ τῶν συστατικῶν ἐκ τοῦ νόμου ὁσὼν τῆς γενικῆς ἀβαρίας κατάρχει αἰετοτε ἡ ἐπιείκεια, διότι τὸ ἄρθρ. 400 τοῦ Ἐμπ. Νόμου, καθιερώσαν τὴν κατανομήν τῆς θυσίας μεταξὺ τῶν ἐκ ταύτης ὡς ἐληθέντων, ἐκύρωσεν ἀρχὴν τοῦ φυσικοῦ δικαίου. Ἐνεκεν τούτου, κατὰ τὴν ὀρθοτέραν γνώμην καὶ ὁ κίνδυνος δὲν ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι ἐνεστώς καὶ ἐπικείμενος, ἀλλὰ μόνον πραγματικὸς καὶ οὐχὶ φαντασιώδης, διότι ἄλλως ὑπάρχει ἐπιπολαιότης καὶ πταίσμα τοῦ πλοίαρχου καὶ ἐκουσίως τῆς ζημίας, ἥτις εἶναι ὁ μᾶλλον χαρακτηρηστικὸς ὁρος τῆς ἀβαρίας ὑπάρχει οὐ μόνον ἐν τῇ ζημίᾳ πρὸς τὴν ἀμέσως καὶ κατ' ἀρχὴν ἀπέβλεπεν ὁ πλοίαρχος ἐνεργῶν τὴν θυσίαν, ἀλλὰ καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ βλάβῃ, ἥτις εἶναι ἀναγκαῖα συνέπεια τῆς ἀποφάσεως τοῦ πλοίαρχου, ἀδιαφορῶς ἐὰν προῦδλέπετο ἢ μὴ ὑπ' αὐτοῦ. Ἄλλ' οὕτω, ἐὰν ἀληθεύσῃ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα, ὅτι διασκούσης σφοδρᾶς τρικυμίας ἀπειλούσης τὸ πλοῖον ἠναγκάσθη ὁ πλοίαρχος νὰ κλείσῃ τὰς ἐν τῷ καταστρώματι ὀπὰς καὶ ὅτι ἐνεκεν τούτου ἔθανον τὰ ὑπ' αὐτὸ

ἀλλ' ἡ ἀμφισβήτησις στρέφεται εἰς τὸ ἂν ὑπόκειται γενικὴ τοιαύτη, ὡς τῇ ἀγωγῇ ἐκτίθεται, βαρύνουσα τὴν ἐναγομένην μόνον καὶ τοῦτο ἐξεταστέον.

Ἐπειδὴ τὸ τὴν γενικὴν ἀβάριαν χαρακτηρίζον γεγονός, δὲν εἶναι μόνον τὸ τῆς ἐκουσιότητος τῆς θυσίας τῆς κοινότητος τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς ἐπιτυχίας διὰ τῆς θυσίας τοῦ σκοπούμενου, ἤτοι τῆς σωτηρίας, ἀλλ' ἀναγκαῖον ὅπως καὶ ἡ θυσία αὕτη νὰ προέρχεται ὡς συνέπεια ἀμεσος καὶ ἀναγκαῖα τυχαίου τινὸς συμβεβηκότος, τούτεστιν ἐκ τρικυμίας ἢ ἐξ ἐχθρικῆς καταδιώξεως ἢ ἄλλης τινὸς ἀνωτέρας δυνάμεως, ὡς δικαιολογεῖ τοιαύτην καὶ τὸ ἄρθρον 410 Ἐμπορ. Νόμου, πραγματευόμενον περὶ ἀπαιτήσεως ἐκ χύσεως καὶ συνεισφορᾶς καὶ ὅπερ

ζῶα ἐξ ἀσφυξίας, γενικὴ ἀναντιρρότως ἀβάρια ὑπόκειται, διότι καὶ ἡ πράξις τοῦ πλοίαρχου ἐγένετο ἐκουσίως πρὸς σωτηρίαν τοῦ σκάτους καὶ ἀποτροπὴν παντελοῦς φθορᾶς τοῦ φορτίου καὶ ἡ θανὴ τῶν ζῶων ἦν ἀναγκαῖα ἔστω καὶ μὴ προβλεπομένη συνέπεια τῆς ἐκτελεσθείσης διαταγῆς τοῦ πλοίαρχου. Ὅτι δὲ δὲν προηγήθη ἀπόφασις τοῦ πλοίαρχου καὶ τῶν ἐπισμηματέρων τοῦ πληρώματος, δὲν αἰρεῖ τὴν ἐννοίαν τῆς κοινῆς ἀβαρίας, διότι ἡ τοιαύτη ἀπόφασις ἀποτελεῖ ἀπλῶς ἀποδεικτικὸν μέσον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ μόνον καὶ ἀποκλειστικὸν ὅτι ἡ θυσία ἦν ἀναγκαῖα διὰ τὴν κοινὴν σωτηρίαν. Ἀμφισβητοῦντος δὲ τοῦ ἐναγομένου πάντα τὰ ἐφ' ὧν ἡ ἀγωγὴ θεμελιούται περιστατικά, ὁ ἐνάγων βαρεῖται τῇ ἀποδείξει αὐτοῦ χρομικῶς καὶ τῷ μαρτυρικῷ μέσῳ, ὁ τῆς ἐναγομένης ισχυρισμὸς ὅτι ὁ ἐξ ἀσφυξίας θάνατος ἐπῆλθεν ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς εὐσαρξίας τῶν θανόντων χοίρων ἀληθεύων, ἀναιρεῖ τὴν εὐθύνην αὐτῆς, διότι ἡ ζημία παρίσταται ὡς ἐξ ἰδίου ἐλαττώματος τῶν ζῶων προελθούσα. Δὲν χορῆζει ὁμοῦς ἰδίῳ θέματος πρὸς ἀπόδειξιν, διότι ἀποτελεῖ ἄρνητην στοιχείου τῇ ἀγωγῇ ὅτι ὁ θάνατος ἐπῆλθεν ἐκ τῆς ἐκτελεσθείσης διαταγῆς τοῦ πλοίαρχου, ἥτις καὶ ἂν ὡς ἀφορμὴ ἀπλῶς ἐχρητίμευσε πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ ἐλαττώματος τῶν ζῶων ἢ εὐθύνη τῆς ἐταιρίας δὲν αἰρεται.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 430, ἀπαράδεκτον τῆς κατὰ τοῦ ἀσφαλιστοῦ ἀγωγῆς δὲν χωρεῖ ἐπὶ ἀπώλειαν τινῶν ἐκ τῶν ἐμπορευμάτων θταν ταῦτα ἔχωσι αὐτοτελὴ καὶ διακεκριμένην ὑπάρξιν, διότι ὡς πρὸς τὰ ἀπολεσθέντα ἐλλείπει ἡ βᾶσις τοῦ ἀπαράδεκτου, ἥτοι ἡ παραλαβή.

Ἐπειδὴ τοῦ ἀσφαλιστηρίου μὴ συνταχέντος εἰς διαταγὴν (ὅπερ συγχωρεῖται καίπερ τοῦ νόμου σιωπῶντος), ἡ ἐξ αὐτοῦ ἀπαίτησις τοῦ ἀσφαλισθέντος μόνον δι' ἐκχώρησεως μεταβιβάζεται. Ἡ ὁπισθεν δὲ τοῦ ἀσφαλιστηρίου ἐγγράφου δῆλωσις τοῦ ἀσφαλισθέντος K** ὅτι μεταβιβάζει τὰ ἐξ αὐτοῦ δικαιώματα εἰς τὸν ἐνάγοντα διὰ λ)σμὸν τοῦ ὁποίου, ὡς ὁμολογεῖ, συνῆψε τὴν ἀσφάλειαν ἠθέλην ἀρκέσει ἐὰν ἐπὶ ἐνστάμου ἐγγράφῳ χάρτου πρὸς νομιμοποίησιν τοῦ ἐνάγοντος, διότι ἐκτόθεν ἡ ἐνάσκησις τῆς ἐπιδικου ἀγωγῆς ἀποτελεῖ ἀπολογὴν τῆς μονομορῶς δηλώσεως τῆς ἐκχώρησεως, μόνη ἡ ὁμολογία τοῦ συνωμολογήσαντος τὴν ἀσφάλειαν ὅτι συνῆψε ταύτην ὡς παραγγελιοδόχος τοῦ ἐνάγοντος, καίπερ ἐπιγενομένη τῇ συμβάσει τῆς ἀσφαλείας κατὰ παράβασιν τῆς οὐχὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τεταγμένης διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 332 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου σφῆζει τὴν ἀγωγὴν ὡς πλαγιαστικὴν, ἀλλ' ὡς ἐρρήθη, τοῦ ἐγγράφου μὴ ἀποδεικνύοντος, δέον ὁ ἐνάγων νὰ προσκομίσῃ τὴν ἀπόδειξιν τούτου πλὴν μαρτύρων.

ἄρθρον θεωρητέον ὡς ἀναγκαῖον συμπλήρωμα τῆς ἐν ἐδαφίῳ τελευταίῳ τοῦ 400 γενικῶς διδομένης ἐννοίας τῆς γενικῆς ἀδαρίας, οὐχὶ δὲ νὰ ἔχῃ αἰτίαν πταίσμα τοῦ πλοιάρχου ἢ τοῦ πληρώματος, ὅτε ὑπόκειται μερικῇ, κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἄρθρ. 405, βαρύνουσα μόνον τὸν κύριον τοῦ βλαβέντος, κατὰ τὸν κανόνα «pes perit domino» καὶ δικαιουμένου εἰς ἀναγωγὴν κατὰ μόνου τοῦ ὑπαιτίου τῆς βλάβης. Τὰ δ' ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα περιστατικά ὅτι ὁ πλοίαρχος ἠναγκάσθη πρὸς ἀποφυγὴν εἰσβολῆς τῶν ὑδάτων ἐν τῷ κύτει καὶ συνεπῶς τοῦ καταποντισμοῦ τοῦ ἀτμοπλοίου νὰ κλείσῃ τὰς θυρίδας αὐτοῦ, ἐξ οὗ ἔπαθον τὰ ζῶα, δὲν ἐνδεικνύουν ποσῶς ὅτι ἡ θυσία αὕτη ἐπῆλθεν ἐξ ἀμέσου αἰτίας ὀφειλομένης εἰς γεγονὸς τυχαίον, ὡς εἴρηται, ἥτοι τρικυμίας κλπ, καθ' ἣν ἐπεβάλετο χάριν τῆς κοινῆς σωτηρίας νὰ γείνη, τοῦτέστι μετὰ τοῦ γεγονότος (τοῦ τυχαίου) καὶ τοῦ ἀποτελέσματος (τῆς ζημίας), δὲν ὑπάρχει σχέσηεις αἰτίου καὶ αἰτιατοῦ, ἀλλ' εἶναι συνέπεια βεβαίας ἐπενεργείας ἀλλοτρίου στοιχείου, ἐπελθόντος ἐξ ἀμελείας τοῦ πλοιάρχου, τοῦ μὴ προνοήσαντος ἐγκαίρως κατὰ κοινωτέραν πείραν νὰ μεριμνήσῃ περὶ ἀερίσμου ἄλλοθεν τῶν ἐν κύτει ζώων, πολλῶν δὲ μάλλον δὲν δύναται εἰς τὸ γεγονὸς τοῦτο ν' ἀποδοθῇ τοιαύτη σημασία, ἀφοῦ τούναντιον καὶ ἐπίβεβλημένον ἦν κατὰ τὸ ἄρθρ. 405 τὸ νὰ κλείῃ καλῶς τὰ στόμια τοῦ καταστρώματος ταξιδεύων, ὑπόκειται ἄρα ζημία ἐπελθούσα ἐκ μέτρου ἐπιβαλλομένου τῷ πλοιάρχῳ ὑπὸ τῶν ναυτικῶν κανονισμῶν καὶ οὐχὶ ἑξῶθεν. Ἡ ἐκδοχὴ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τούτου τῶν γενικῶν ἀδαρίων ἀπὸ τοῦ τῶν μερικῶν ἐκράτησε καὶ διὰ παγίας νομολογίας τῶν Γαλλικῶν Δικαστηρίων (βλέπε ταύτην ἐν σημ. 2 § 894 τόμῳ Στ' Traité Lyon-Gaen καὶ Desjardins Δ' § 1109. Levillain), ἀλλὰ καὶ εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ κρινόμενου θέματος ἐγένετο δεκτὸν ὅτι ἡ ἀπώλεια τῶν ἐν τῇ κύτει ἱππῶν ἐξ ἑλλείψεως ἀερίσματος ἐκ τῶν μόνων ὑπαρχουσῶν θυρίδων τοῦ καταστρώματος, ὧν τὸ κλείσιμον ἐπέβαλεν ἡ ἀνάγκη τοῦ ἐκ τρικυμίας κινδύνου, δὲν ἀποτελεῖ κοινὴν ἀδαρίαν. Ἀποφ. Ἀκυρωτικοῦ τῆς 16 Νοεμβρίου 1881 (βλέπε ταύτην Γαλλ. Νομολ. Μεγαλάνου τόμῳ Γ' σελ. 87, πρὸς δὲ καὶ τὸ παρὰ Droit. No 373, εἰς Χρυσανθοπούλου Φλογαίτου περὶ Ναυτικοῦ Δικαίου πραγματείας σελ. 680 σημ. 1, ὅμοιον φερόμενον παράδειγμα, καθ' ὃ ἀπὸ κλείσιμον τῶν φανωμάτων (raupaux) ἐν καιρῷ τρικυμίας ἀποτελεῖ ἀπλοῦν χειρισμὸν ὑπαγορευόμενον, καὶ ἂν χάριν τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας ἐγένετο, ἡ δ' ἐντεῦθεν ζημία ἐκ τῆς βλάβης τῶν ἐν αὐτῇ ζώων δὲν ἀποτελεῖ γενικὴν ἀδαρίαν». Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, ἡ ἐκκαλούμενη 1843 (1904) ἀπόφασις ἐν τῇ ἐκτιμῇ αὐτῆς περὶ τῶν πραγματικῶν καὶ νομικῶν γεγονότων, καταλήξασα εἰς ἀντίθετον συμπέρασμα, ἥτοι ὅτι ὑπόκειται γενικὴ ἀδαρία καὶ συνεπῶς διατάξασα τὰ ἐν αὐτῇ, ἔσφαλε, καὶ δεόν νὰ μεταρρυθμισθῇ ὡς κατ' οὐσίαν ἡμαρτημένη, γενομένου δεκτοῦ ὡς δασίμου τοῦ σχετικοῦ τῆς ἐφέσεως λόγου, καὶ ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὴν περαιτέρω ἐρευνάν της, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 780 Πολ. Δικον., μὴ ὑπάρχοντος ἐτέρου τινὸς οὐσιώδους ἰσχυρισμοῦ πρὸς ἐξέτα-

σιν, ἄτε τῆς ἐν τέλει τῆς ἀγωγῆς φράσεως ὅτι ὁ πράκτωρ τῆς ἐναγομένης Δ.Ε.Μ^{***} ἐτηλεγράφησε πρὸς τὸν ἐν Μεσίτῃ ἵνα πληροφορηθῇ τὰ διατρέξαντα αὐποσχεθεῖς νόμιμον ἀποζημιώσιν», κρινόμενης ὅλως ἀορίστου καὶ μὴ δυναμένης ν' ἀποτελέσῃ ἔρεισμα ἐπὶ τούτῳ ἀπαιτήσεως, ὡς μὴ διασαφηνιζομένου τοῦ ἂν ἀνεξαρτήτως τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς ἀδαρίας ἐγενετο ἡ ὑπόσχεσις ἢ καθόσον συνέτρεξαν νόμιμοι προϋποθέσεις, ὡς καὶ πότε, καὶ πρὸς τίνα ἐγένετο αὕτη. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις ἐνδοιάζων εἰπεῖν ὅτι ἡ τελευταία θάσις τῆς ἀγωγῆς, ἐπὶ τῆς ὑποσχέσεως πρὸς ἀποζημιώσιν στηριζομένη, εἶναι ὠρισμένη καὶ ἂν ἀποδειχθῇ καθίσταται τὴν ἀγωγὴν βάσιμον καὶ συνεπῶς ἔδει νὰ διαταχθῇ περὶ ταύτης ἀπόδειξις.

ΝΟΜΘΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

Ἀριθ. 110 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ πρόεδρος κ. Δ. ΔΑΜΠΡΗΣ

Τράπεζα Κρήτης. - δάνεια ἐπ' ἐνεχύρῳ. - δύστασις ἰδιωτικῶν ἐγγράφων. - ἐκτέλεσις. - ἐπιταγὴ ἐπὶ. - οὐκ ἐπὶ ἄλλων Τραπεζῶν.

Ἐπειδὴ, εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρ. 28 τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Τραπεζῆς Κρήτης, κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 81 τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1899 Νόμου, ἰσχυρίζεται (ἢ) ὅτι ἡ συνομολόγησις τῶν ἐπὶ ἐνεχύρῳ ἀπλῶν ἢ ἐπὶ ἀνοικτῶ λογαριασμῶν δανείων γίνεται δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου εἰς διπλοῦν, ἀποκτᾶται δὲ βέβαια χρονολογία τοῦ ἐγγράφου τούτου διὰ τῆς εἰς τὰ βιβλία τῆς Τραπεζῆς ἐγγραφῆς. Ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεσις ἐνεργεῖται συμφώνως τῇ διαδικασίᾳ τῇ ὁρισθησομένῃ διὰ τοῦ περὶ ταύτης εἰδικοῦ νόμου. Τοιοῦτος δὲ γόμος ἐξεδόθη ὁ ὑπ' ἀριθμ. 122, ἐν ἄρθρ. 19 τοῦ ὁποίου ὁρίζεται: «καταστάντος ἀπαιτητοῦ τοῦ ἀπλοῦ ἢ εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμὸν δανείου ἐπὶ ἐνεχύρῳ, τὰ ἐνεχυρά τὰ ἐνεχυριασθέντα παρὰ τῇ Τραπεζῇ, ἐὰν δὲν ἐξοφληθῇ τὸ δάνειον μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἐπιταγῆς εἰς τὸν ὀφειλέτην τῆς Τραπεζῆς, κατὰ τὰ ἐν ἄρθρ. 1 τοῦ παρόντος ὁριζόμενα, ἐκποιῶνται διὰ δημοπρασίας ὑπὸ συμβολαιογράφου κτλ. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, πάσης ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως τῆς Τραπεζῆς Κρήτης προηγείται ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου. Ἐὰν τὸ ἐκτελούμενον εἶναι συμβόλαιον δανείου δι' ἀνοικτοῦ λογαριασμοῦ, ἐπισυνάπτεται εἰς τὴν ἐπιταγὴν ἀντίγραφον ἀποσπάσματος ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς Τραπεζῆς ἐμφαῖνον τὴν πιστοχρέωσιν τοῦ ὀφειλέτου, τὸ δὲ ἀπόσπασμα τοῦτο θεωρεῖται ὡς ἐκτελεστὸν ἐγγραφοῦ, ἐπιφυλαττομένου κτλ. Ἐκ δὲ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων πρὸς ἀλλήλας, προκύπτει ὅτι καὶ τὰ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου εἰς διπλοῦν ἀπλᾶ ἢ ἐπὶ ἀνοικτῶ λογαριασμῶν δάνεια τῆς Τραπεζῆς Κρήτης νομίμως κηρύσσονται ἐκτελεστά καὶ ἐπομένως ἡ ἐπὶ τῇ θάσει αὐτῆς κοινοποιουμένη ἐπιταγὴ εἶναι νόμιμος καὶ ἰσχυρά. Δὲν δύναται ὁμως νὰ λεχθῇ τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὰ δάνεια τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, τὰ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου εἰς διπλοῦν συνομολογη-

θέντα, καθόσον ως πρὸς αὐτὴν, καίτοι διὰ τοῦ ὑπὸ ἡμερομ. 1 Μαρτίου 1889 καὶ ὑπὸ ἀριθμ. 18 Ἡγεμον. Διατάγματος τῇ ἐχορηγήθη τὸ δικαίωμα νὰ ἰδρῶσι Ὑποκαταστήματα ἐν Χανίοις καὶ Ἡρακλείῳ, δυνάμενα νὰ ἐνεργῶσιν ἐν Κρήτῃ τὰς ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ αὐτῆς ἐπιτρεπομένης ἐργασίας, διὰ δὲ τοῦ ἀπὸ 25 Ἰουλίου 1904 καὶ ὑπ' ἀριθμ. 31 Ἡγεμονικοῦ Διατάγματος τῇ ἐχορηγήθησαν τὰ κατὰ τὰ ἄρθρ. 516 καὶ 620 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος κλεονεκτήματα, ἐν σχέσει πρὸς τὴν σύστασιν καὶ τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκποίησεως τοῦ ἐνεχύρου, ἐκ τούτου ὅμως δὲν ἐκεῖται ὅτι καὶ τὰ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου δάνεια αὐτῆς ἐπὶ ἐνεχύρῳ δύνανται νὰ περιβληθῶσι τὸν τύπον τῆς ἐκτελέσεως καὶ νὰ κυνοποιήσῃ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν, ἀνευ εἰδικῆς πρὸς τοῦτο διατάξεως, ἀφοῦ ἐν τῷ καταστατικῷ αὐτῆς δὲν περιέχεται ἡ ἀντίστοιχος διάταξις τοῦ ἄρθρ. 28 τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Τραπεζῆς Κρήτης. Ἐκ δὲ τῶν ἁρθρῶν 616 καὶ 620 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος τοιοῦτον δικαίωμα οὐδέλως συνάγεται. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 315 τῆς ἰσχύουσας ὡς πρὸς τὰ τῆς ἐκτελέσεως Πολιτικῆς Δικονομίας τοῦ 1880 ἐκτελεστοὶ τίτλοι εἶναι τὰ ἐν αὐτῷ ἀναγραφόμενα ἐγγράφα, εἰς ἃ δὲν συγκαταλέγονται καὶ τὰ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου συνομολογούμενα δάνεια, συνεπῶς ἡ παρὰ τῆς ἐφεσιδλήτου κοινοποιηθεῖσα ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν εἰς τοὺς ἐκκαλοῦντας, ἐπὶ τῇ βάσει δανείου, ἐπὶ ἐνεχύρῳ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου εἰς διπλοῦν συνομολογηθέντος, ἐφ' οὗ οὐχὶ νομίμως περιήρθη ὁ τῆς ἐκτελέσεως τύπος εἶναι ἄκυρος, θάσιμος δὲ ἡ ἀνακοπὴ τῶν ἐκκαλοῦντων καὶ οὐχὶ ὀρθῶς ἐδέχθη τὰ ἐναντία ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐξαφανιστέα δὲ διὰ τὸν λόγον τοῦτον αὕτη ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἀνακοπὴ τῶν ἐκκαλοῦντων (*).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 5218 (1907) (**)

Εἰσηγητῆς ὁ πρωτοδίκης κ. Π. ΜΑΝΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπόφασις ἐπὶ ἀνακηρύξει ὑποψηφίων.- τριτανικοπῆ.- θάνατος ὑποψηφίου μετ' ἐκλογῆν.- ἀκύρωσις.- ἀνακήρυξις ἑτέρου.

Ἐπειδὴ, καίτοι ἡδυνάτο τις ἀμφιβάλλων νὰ υποστηρίξῃ ὅτι ἀληθὲς μὲν ἐστὶν ὅτι κατὰ τὰς συνδυα-

(*) Ἀμφιβάλλομεν τὰ μάλα.

(**) Μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν ἀπεβίωσαν εἰς τῶν ὑποψηφίων δημάρχων, ἀκυρωθείσης δὲ τῆς ἐνεργηθείσης δημοτικῆς ἐκλογῆς, πολῖται χρώμενοι τοῦ δικαιώματος τοῦ παρεχομένου διὰ τοῦ ἁρθρ. 3 τοῦ Νόμου ΧΞΑ' ἐπρόβαλαν ἕτερον ὑποψήφιον ἀντὶ τοῦ οὕτως ἀποθανόντος ὑποψηφίου. Ἀλλὰ τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἡδὴ τριτανικοπομένης ἀποφάσεως ἀπεφάνθη ὅτι δὲν ἦτο δεκτὴ ἡ τοιαύτη προδολὴ νέου ὑποψηφίου μετὰ τὴν ἐνέργειαν πλέον τῆς πρῆτης ἐκλογῆς καὶ ὅτι ἡ ἐπανάληψις τῆς ἐκλογῆς ἐκπεσε νὰ γείνηται μετὰ τῶν νεκρῶν. Ἐκδοχὴ ἀπολύτως ἔκτροπος, πρὸς διόρθωσιν τῆς ὁποίας ἐξηναγκάσθη οὕτως εἰπεῖν ἡ ἀπολύτως ἔκτροπώτερα τῆς ἀνω ἀποφάσεως. Ἀμφότερα ἀτυχῇ ἀποτελέσματα τῆς ἀτυχῆς ἐπινοίας τῆς ἐπὶ τῶν δικαστηρίων φορτώσεως ὅλων τῶν

σμένας διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 89, 235 καὶ 238 τῆς Πολ. Δικονομίας, πᾶς ταῖς ἔχων ἐννομον συμφέρον. δύνανται νὰ προσβάλῃ διὰ τριτανικοπῆς πᾶσαν ἀπόφασιν φέρουσαν βλάβην εἰς αὐτὸν, ἀλλ' αἱ διατάξεις αὗται προδήλως δὲν δύνανται νὰ ἐγῶσιν ἐφαρμογὴν εἰ μὴ ἐπὶ ἀποφάσεων κανονιστικῶν διαφορᾶς τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, οὐχὶ δὲ ἐπὶ ἀποφάσεων ρυθμιζουσῶν θέματα τοῦ δημοσίου δικαίου, ἡ ἐκδικασίς τῶν ὁποίων ἐξαίρετικῶς δι' εἰδικοῦ νόμου ἀνετίθη εἰς τὰ δικαστήρια, καὶ ὁ ὁποῖος νόμος ὅπου ἠθέλητε ρητῶς ἀνέγραψε τὰ ἐνδίκαια μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ὑπόκεινται αἱ ἀποφάσεις αὐτοῦ. Πλὴν ὅμως τούτου, καὶ εἰδικῶς ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐνδίκαιον μέσον τῆς τριτανικοπῆς, σιωπηρῶς μὲν ἀλλὰ σαφῶς φαίνεται ὑπὸ τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ἀποκλειόμενον κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐκδιδομένων ἐπὶ τῶν ἀνακηρύξεων ἐν γένει τῶν ὑποψηφίων μετ' ἀκύρωσιν, ἰδίᾳ κατὰ τὸ ἄρθρο 18 τοῦ Ἐκλογικοῦ Νόμου, ἀκυρωμένης τῆς ἐκλογῆς, ὁ δημαρχος ἐκδίδει ἐντὸς ὁκτῶ ἡμερῶν ἀνυπερθέτως πρόγραμμα συγκαλῶν τοὺς δημῶτας ἐκλογεῖς πρὸς ἐπανάληψιν αὐτῆς. τὸ πρόγραμμα δὲ τοῦτο δημοσιεύεται 15 τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ὁρισθείσης ψηφοφορίας, αἱ προθεσμίας ὅμως αὗται εἶναι ἐντελῶς ἀσυμβίβαστοι μετὰ τὰς προθεσμίας ἃς ὁρίζει ἡ Πολ. Δικονομία διὰ τὴν χρῆσιν τῶν ἐνδίκαιων μέσων καὶ δὴ τῆς τριτανικοπῆς. Ἡ τριτανικοπὴ κατὰ τὴν Πολ. Δικονομίαν δὲν ὑπόκειται εἰς οὐδεμίαν προθεσμίαν, δύνανται συνεπῶς νὰ ἀσκηθῇ ἐν ὁαδῇποτε σιγῇ μετὰ τῆς παρελεύσεως τριακονταετίας. Ἀλλὰ τότε τί ἤθελε συμβῆ! Νὰ μὴ εἶναι τίποτε ὁριστικὸν καὶ βέβαιον περὶ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς, διότι μέχρις αὐτῆς θὰ δύνανται πᾶς ὑποψήφιος, μὴ ἀνακηρυχθεὶς, νὰ προσβάλῃ τὴν ἀπόφασιν διὰ τριτανικοπῆς καὶ νὰ ἀναβάλῃ ἐπ' ἄοριστον τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς. Τὸ αὐτὸ καὶ ἐτι χεῖρον ἀποτέλεσμα θὰ ἐπῆρχετο εἰάν ὁ τριτανικόπτης, ὡς εἶχε δικαίωμα, ἀνέβαλε τὴν ἀσκήσιν τῆς τριτανικοπῆς διὰ τὴν ἐπομένην τῆς ἐκλογῆς, ὅτε, εὐρισκομένης κατ' οὐσίαν βασίμου τῆς ἀνακοπῆς, θὰ ἐπῆρχετο ἀκύρωσις τῆς ἐνεργηθείσης ἡδὴ ἐκλογῆς ἥτις ὡς προϋπόθεσιν ἀναγκαίαν διὰ τὸ κύρος τῆς ἔχει τὸ κύρος τῆς ἀνακηρύξεως. Τὸ κορύφωμα ὅμως τῶν ἀτοπημάτων καὶ ἀνωμαλιῶν, τὸ ὁποῖον γεννᾷ ἡ ἐπικρατήσασα γνώμη τοῦ δικαστηρίου περὶ τοῦ παραδεκτοῦ τύπου τῆς ἀνακοπῆς καταφαίνεται, εἰάν μετὰ τὴν ἀκύρωσιν ἐπὶ ἐκλογῶν τὴν ὀκισιν καὶ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν νέων δημοτικῶν ἀρχῶν ἐγένετο χρῆσις τοῦ ἐνδίκαιου μέσου τῆς τριτανικοπῆς. Τότε, εὐρισκομένης βασίμου ταύτης, θὰ ἐπῆρχετο ἀκύρωσις τῶν ἐκλογῶν, θὰ ἐπῆρχοντο νέαι τοιαῦται καὶ τὸ σπουδαιότερον θὰ εἶχομεν ἐπὶ τινι χρόνῳ, ἥτοι ἀπὸ τῆς ἀκυρώσεως μετὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν νέων δημοτικῶν ἀρχῶν, Δῆμον ἀνευ δημοτικῶν ἀρχόντων. Ἀλλὰ τοιοῦτον τραγέλαφον οὐδέποτε εἶναι δυνατόν νὰ υποθεθῇ ὅτι ἠθέλησε νὰ καθιερώσῃ ὁ νομοθέτης, ὁ ὁποῖος σαφῶς ἐξάγεται ἐκ τοῦ Νόμου περὶ δημαρσιῶν ὅτι ἠθέλησε ταυτόχρονον, ταχεῖαν καὶ ἀπρόσκοπον τὴν ἐνέργειαν τῶν ἐκλογῶν. Μέγιστον ἀληθὲς τὸ παραδιασθὲν δικαίωμα τῶν ἐκλογέων τοῦ νὰ προτείνωσιν ὑποψήφιον, ἀντὶ τοῦ ἀποβιώσαντος τοιοῦτου, ἀλλὰ καὶ ὁμίστον τὸ καθῆκον καὶ ἡ ὑποχρέωσις τοῦ δικαστηρίου τοῦ νὰ υποτάσσῃται εἰς τὰ κελεύσματα τοῦ νόμου καὶ νὰ μὴ παραδέχῃται ἐρμηνείας καὶ γνώμης,

ἀνεπαισθητῶν διοικητικῶν πληγῶν, ὡς παρετηρήσαμεν ἐν σελ. 194 V «Θέμιδος» ὑπὸ τὴν 25 Α. Π. Ἡ κατὰ καταχωριζομένη γνωμοδότησις τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως κ. Δ. Τριβινοπούλου εἶναι ἐπὶ τοσοῦτον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου πλήρης, ὥστε νὰ ἀποκλείσῃ τὴν ἀνάγκην ὁιασδήποτε συμπληρώσεως.

αίτινες ἂν μὴ τι ἄλλο παρουσιάζωσι τὸν νομοθέτην ἀπρονόητον περὶ τόσων καὶ τόσων ἀνωμαλιῶν καὶ ἀτοπημάτων, ἅτινα, κατὰ τὴν ἀναπτυχθεῖσαν γνώμην τῆς μειοψηφίας, γενῶνται ἐκ τῆς παραδοχῆς κατὰ τύπους τῆς τριτανакπής (Α.Π. 25 (1896) Θέμ. Τόμ. 7 σ. 194 Γνωμοδ. εἰσαγγελέως Α. Πάγου(*)). Μ' ὅλα ταῦτα,

(*) Ἡ γνωμοδότησις αὕτη τοῦ παρὰ τῷ Ἀρ. Πάγῳ εἰσαγγελέως κ. Δ. Τσιθανοπούλου ἔχει ὅδε :

Ἡ ἐκδίκασις τῆς δημοτικῆς ἐκλογῆς σκοπὸν ἔχει νὰ βεβαιώσῃ ὅτι τὸ ἐκλογικὸν γινόμενον διεξήχθη κατὰ τὸν νόμον ἢ νὰ κηρύξῃ τὸ παράνομον καὶ γείνη οὕτως ἔφεσις εἰς τὸν ἐκλογικὸν σύλλογον, ὅπως κάμῃ νέαν ἐκλογὴν. Τὸ ἐγειρόμενον νῦν ζήτημα εἶναι ἂν χωρὴ κατὰ τῆς ἐπικυρώσεως τὴν δημοτικὴν ἐκλογὴν ἀποφάσας τῶν πρωτοδικῶν τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσως μέσον. Ὁ Ἀρειὸς Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀ.ιθ. 310 τοῦ 1883 ἀποφάσεώς του, τῇ ἐμῇ εἰσηγήσει, ἀπέριψεν αἰτήσιν ἀναίρεσως τοιαύτης ἀποφάσεως. Ἡ δὲ ἐπανέρχεται ἐνώπιον ἡμῶν τὸ αὐτὸ ζήτημα. Πρόκειται περὶ ἐκλογῆς, ἥτις οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ τρόπος, δι' οὗ οἱ πολῖται ἐμπιστευόμενοι εἰς τινα διδούσιν εἰς αὐτὸν ἐντολὴν διὰ τῆς ἐλευθέρως τῶν θελήσεως νὰ διαπράττῃ τὰ δημοτικὰ, ἐπομένως ἡ ἐκλογὴ εἶναι ἐν εἶδος ἐντολῆς, καὶ καθὼς ἡ ἀστικὴ ἐντολὴ ἀπαιτεῖ τὴν ἐκφρασὶν θελήσεως ἐλευθέρως, ἀνεξαρτήτου, ἀπαραβιάστου καὶ ἀνοθεύτου ἀπὸ οἰαδήποτε ἐπιρροῆς, κατὰ τὸν αὐτὸν ἢ κατὰ μείζονα λόγον ἡ ἐκλογὴ τῶν δημοτικῶν ἀρχόντων ἀπαιτεῖ ὡς ἀναγκαῖον ὅρον τὸ ἀνοθεύτον καὶ ἀπαραβιάστον τῆς θελήσεως ταύτης. Ὅταν δὲ συζητῶμεν περὶ μεθόδων ἐκλογικῶν, ζητοῦμεν νὰ ἀνεύρωμεν διὰ ποίου μηχανισμοῦ, διὰ ποίου τρόπου, ἡ ἀνθρωπίνη θέλησις εἰς τὸ σπουδαιότατον τοῦτο ἔργον διαβιβάζεται ὅσον τὸ δυνατόν ἐλευθέρως, καὶ πρὸς τοῦτοις διὰ ποίας μεθόδου κατατίθεται ὅχι μόνον ἀπαραβιάστον ἀλλὰ καὶ ἐσκεμμένη καὶ πεφωτισμένη. ἐπιφέρουσιν ὡς πρὸς τὸν Δῆμον τὰ κάλλιστα ἀποτελέσματα, τὰ μᾶλλον κατορθωτικὰ τῆς κοινῆς εὐδαιμονίας, τὴν διατήρησιν τῶν νόμων, τὴν συντήρησιν τῶν καθεστώτων καὶ τὴν προοδευτικὴν τῆς κοινωνίας ἀνάπτυξιν. Τὰ ἐκλονικά δὲ ζητήματα καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς ἐχρησίμευσαν πάντοτε ὡς στάδιον πολέμου τῶν διαφόρων κομμάτων, τῶν μὲν δημοκρατικῶν ἐπιζητούντων τὴν ἄκραν ἐπέκτασιν τῶν ἐκλογικῶν δικαιωμάτων καὶ ἀποξενούντων τὴν διοικητικὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς ἐκδικάσεως τοῦ κύρους τῶν ἐκλογῶν, τῶν δὲ ἀριστοκρατικῶν συσταλόντων τὰ δικαιώματα ταῦτα ἐπ' ἄκρον καὶ δεχομένων εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐκλογῶν τὴν ἐμφιλοχώρησιν τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας. Καὶ ἡ ἀγορὰ τῆς Ρώμης, καὶ αἱ ἀγοραὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν πολιτειῶν καὶ αἱ συνέλευσις τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ἐμερίμνησαν περὶ προσηκούσης λύσεως τῶν ἐκλογικῶν ζητημάτων. Καὶ παρ' ἡμῖν δὲ τοιαῦται συζητήσεις ἐγένοντο περὶ τῶν δημοτικῶν καὶ τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν.

Ἐπαρ' ἡμῖν ὁ Δῆμος εἶναι ὡς τι πλοῖον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐφόρωςαν δυσβάστακτα βάρη καὶ κινδυνεύει νὰ ναυαγήσῃ διότι ὁ Δῆμος περιλαμβάνει καὶ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς καὶ τὰς βουλευτικὰς, καθ' ὅσον καὶ εἰς τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς εἶναι μὲν στάδιον ἡ ἐπαρχία δλόκληρος, ἀλλ' ἡ ψηφοφορία γίνεται κατὰ Δήμους, καὶ γεννᾶται τὸ μέγα ἀτόπημα τοῦ νὰ γίνῃται ὁ Δῆμος τὸ κέντρον καὶ ὁ σκοπὸς ὅλων τῶν ἐπιβουλῶν καὶ προπαρασκευῶν εἰς τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς. Καὶ οὕτως ὁ Δῆμος κινδυνεύει ν' ἀπολέσῃ τὴν πρωτογενῆ αὐτοῦ σπουδαιότητα καὶ ἀθρότητα. Ἡ κατὰ Δήμους ψηφοφορία ἐπὶ βουλευτι-

κατὰ τὴν ἐπικρατεστέραν γνώμην τοῦ δικαστηρίου τοῦτου, ἐπειδὴ, κατὰ τὰς ἀρθρὸν 89 καὶ 238 ἐφεξ. Π. Δ., πᾶς τρίτος ἔχων ἔνομον συμφέρον δικαιούται νὰ ἀνακόψῃ τὴν μεταξύ ἄλλων ἐκδοθείσαν ἀπόφασιν ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον κατ' αὐτοῦ καὶ οὗτος δὲν ἐκλήθη κατὰ τὴν σχετικὴν συζήτησιν, τῆς

κῶν ἐκλογῶν ἔχει τὸ ἀποπὸν νὰ καθιστᾷ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς τμηματικὰς καὶ ἐπιτοπίους καὶ στερουμένας γενικότητός τινος. Γινόμενων τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν ἐν τοῖς Δήμοις, ὁ ἐκλογεὺς δὲν βλέπει πέραν τῶν ὁρίων τοῦ Δήμου του, καὶ εἶναι ἀδύνατον αἱ ἐκλογαὶ νὰ εἶναι ἐλεύθεραι, νὰ ἔχουν χαρακτηριστικὰ γενικῶν, καὶ τὸ προῖδν τῆς ἐκλογῆς ν' ἀνταποκρίνηται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ βουλευτοῦ, ἀντιπροσωπεύοντος τὸ κράτος. Παρ' ἡμῖν οἱ δημοτικοὶ ἀρχόντες λαμβάνουσιν ἀρχὰς πρὸς ἐπενέργειαν ἐπὶ τῶν γενικῶν πραγμάτων διὰ τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν καὶ πρὸς διαχείρισιν ἐν ταύτῳ τῶν δημοτικῶν πραγμάτων. Διὰ τοῦτο ἡ διεξαγωγὴ τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν καὶ ἡ ἐκδίκασις τοῦ κύρους αὐτῶν ἐλλυσε πάντοτε τὴν ἰδιαιτέραν προσοχὴν τοῦ νομοθέτου, πρὸς ἐρμηνείαν δὲ τοῦ ἰσχύοντος νόμου εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναδοῶμεν εἰς τὸ παρελθόν.

Ἐπὶ τοῦ 1864, ἐὰν ὁ Νομάρχης ἐπεκύρωνε τὴν δημοτικὴν ἐκλογὴν, οὐδεὶς ἡ ὑνάτο νὰ προσβάλῃ αὐτήν καὶ νὰ κάμῃ ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν δὲν ἐπετρεπότο αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐπιληφθῇ καὶ ἐξασθενώσῃ τὸ ὁριστικὸν καὶ ἀμετάκλητον τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Νομάρχου. Ἡ ἀνομιότης τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ἐγένετο μόνον διὰ τῆς ἐφέσεως, ἥτις ἐπετρεπότο, ὅτε ὁ Νομάρχης ἐκήρυττεν ἄκυρον τὴν πρᾶξιν τῆς ἐκλογῆς, ἐπομένως μόνον ἡ ἀκύρωσις ἦτο ἐφείσιμος. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐν τῇ διοικητικῇ ἐξουσίᾳ ἀνευρίσκετο καὶ τὸ δικαστικὸν στοιχεῖον, δηλ. ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ ἐξέδιδε πολλάκις ἀποφάσεις, καὶ ἐδίκαζεν ἀμφισβητήσεις τῶν πολιτῶν, περιστρεφόμενας εἰς προσβολὰς δικαιωμάτων. Ὁ Νομάρχης δὲ κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐκλογῶν ἦτο δικαστὴς ἐνεργῶν δικαστικὰ καθήκοντα ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ. Ὁ Νομάρχης εἰς τὰς αἰτήσεις τὰς ὑποβαλλόμενας αὐτῷ ἀπὸ μέρους τῶν πολιτῶν πολλάκις ἐκτιμᾷ συμφέροντα, ἀλλ' ἐὰν πρόκηται περὶ προσβολῆς συμφέροντος, τότε ἐνεργεῖ μᾶλλον ὡς λειτουργὸς τῆς ἐνεργοῦς διοικήσεως. Ὅταν ὅμως προσβαλῶμεθα ὡς πρὸς τὴν δικαιοσύνην καθιερωμένον ὑπὸ τοῦ νόμου, διατάγματος ἢ Συντάγματος, καὶ προσκαλῆται ἀπὸ τὸν νόμον νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν, ἐνεργεῖ ἀληθῆ δικαιοδοσίαν διοικητικὴν. Τοιαύτην δὲ δικαιοδοσίαν εἶχεν ὁ Νομάρχης κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἐπὶ ἐκδικάσεως δημοτικῶν ἐκλογῶν. Ὁ Νομάρχης ἠδύνατο νὰ καλύψῃ ἀνομίαν καὶ δολιότητα, γενομένης κατὰ τὴν ἐκλογικὴν διαδικασίαν, ἠδύνατο νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν κακὴν, καθὼς συμβαίνει ἐνίοτε καὶ εἰς τὰς δικαστήρια νὰ ἐκδίδωσι τοιαύτην ἀπόφασιν, ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα ἡ ἀπόφασις τοῦ ἦτο ὁριστικὴ καὶ ἀμετάκλητος, ἐπομένως τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν δὲν ἠδύνατο, ἐπεμβαίνειν εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ν' ἀκυρώσῃ ἢ μεταρρυθμίσῃ αὐτήν. Τὸ σύστημα τοῦτο δὲν ἦτο τυχαῖον, ἀλλ' ὁ νομοθέτης ἐθεώρησεν ὡς ἀσφαλιστικώτερον τῶν ἐκλογικῶν δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν νὰ περιβάλῃ τὸν Νομάρχην μὲ τοιαύτην ἐξουσίαν. Ἀδὲν ἦτο ὅμως ὁρθὸν τὸ σύστημα τοῦτο. Εἰς Κράτη εὐοργάνιστα ὅλαί αἱ ἀμφισβητήσεις αἱ διοικητικαὶ αἱ περιστρεφόμεναι εἰς παραβιάσιν δικαιωμάτων, δι- κάζονται οὐχὶ ὑπὸ λειτουργῶν τῆς ἐνεργοῦς διοική-

γενικής γνώμης δὲ ταύτης διοικητικῆς διατάξεως δὲν ἐξηρέθησαν οὔτε ὑπὸ τοῦ ἐκλογικοῦ, οὔτε ὑπὸ ἄλλου τινὸς νόμου, αἱ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ ὑποψηφίου ἀφορῶσαι ἀποφάσεις, ὅπερ ὁ νομοθέτης ἐὰν ἐσχόπετο νὰ ποιῇ, ἦτοί να θεσπίσῃ τὸν περιορισμὸν τῆς χρήσεως ἐπὶ ἐνδίκων μέσων ἐπὶ ταιούτων ἀποφάσεων, θὰ ἐξε-

σας, ἀλλὰ ἀπὸ διοικητικὰ δικαστήρια, ἅτινα δὲν ἔχουσι μὲν τὸν χαρακτήρα τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τοῦ ἀσφύτου πρὸς τὴν διοίκησιν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἀλλὰ περιλαμβάνουσι ἄνδρας ξένους τῆς ἐνεργοῦς διοικήσεως καὶ ἔχοντας οὗτο ἔργον, καὶ οὕτω ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀμεροληψία, καὶ τῶν διοικητικῶν ζητημάτων ἐγγυῶνται ταῦτα τὴν ἀληθὴ καὶ εἰλικρινῆ ἐκδίκασιν.

«Οὕτως ὁ Γαλλικὸς Νόμος ἐπιτρέπει τὴν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἔρσιν κατὰ τῶν ἐπικυρωτικῶν, ὅπως καὶ κατὰ τῶν ἀκυρωτικῶν ἀποφάσεων τοῦ συμβουλίου τῆς νομαρχίας. Ὁ νομοθέτης ἡμῶν διὰ τοῦ Νόμου τῆς 19 Νοεμβρίου 1864 ἄρθρ. 16 καὶ 17 ἔκρινεν ἐν βῆμα πρὸς βαλτίωσιν τοῦ περὶ Δημοκρασιῶν Νόμου, διότι ὥρισεν ὅτι τριμελὲς ἐπιτροπὴ, προεδρευομένη ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς καὶ συγκειμένη ἐκ ταύτης, τοῦ προέδρου τοῦ πρωτοδικαίου καὶ τοῦ προέδρου τοῦ Ἐπαρχιακοῦ Συμβουλίου θέλει ἐκδῶσαι ἀπόφασιν ἐντὸς 20 ἡμερῶν περὶ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς, καὶ ἂν ἡ ἀπόφασις εἴναι ἐπικυρωτικὴ καθίσταται ὁριστικὴ, ἂν δ' ἀκυρωτικὴ δύναται νὰ ἐκκληθῇ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν.

«Ὁ ἐν ἰσχύϊ Νόμος τοῦ 1882 καθήργησε τὰς διατάξεις τῶν εἰρημένων ἄρθρων 16 καὶ 17 τοῦ Νόμου τοῦ 1864 καὶ εἰσέγαγε τὴν ἀποκλειστικὴν ἀρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων, ὡς σπουδαιότερην ἐγγύησιν τῆς εὐθῆς ἐκδικάσεως τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν, ὥρισας δὲ τὴν ἐκλογὴν διὰ τὸ ἀρμοδίον πρωτοδικεῖον ἐν συμβουλίῳ ἐκ τακτικῶν δικαστῶν, ἐκδίδον ἡτιολογημένην ἀπόφασιν ἐντὸς 20 ἡμερῶν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 17 ἡ ἀπόφασις, ἐὰν εἴναι ἐπικυρωτικὴ, ἐκτελεῖται κατὰ τὴν 2 § τοῦ ἄρθρ. 18, καὶ δὲ οἱ ἐκλεχθέντες ἐγκαθίστανται ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ὅταν λήξῃ ἡ περίοδος τῶν προκατόχων. Τὸ παλαιὸν δημοτικὸν συμβούλιον κατὰ ταῦτα καὶ αἱ παλαιαὶ δημοτικαὶ ἀρχαὶ διαμένουσι μέχρι τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν νέων εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅταν οὐδέποτε δύναται νὰ μὲν, ὁ δῆμος ἐδιοικῆται καὶ ἀκυβέρνητος. Ὁ νόμος ἀπῆρξεν ἀποφασὶν τοῦ ἀρμοδίου πρωτοδικείου, διότι ἡ ἐκτίμησις τοῦ κύρους δημοτικῆς ἐκλογῆς ἔχει τι ἴδιον ἐπιτόπιον, πρέπει νὰ προκύπτῃ ἀπὸ ἐπιτοπίους γνώσεις, ἀπὸ ἐκτιμήσεως, αἵτινες κανονίζονται ὑπὸ τῶν περιστάσεων, εἰς ἃς εἰσάγεται τὸ πρωτοδικεῖον. Τότε δ' ὁ νόμος οὗτος, ὅταν καὶ οἱ προηγούμενοι, ἐπέταψαν τὴν ἔρσιν εἰς μόνον τὴν περίπτωσιν τῆς ἀκυρώσεως, διότι ἡ κατάλυσις τῆς περὶ ἐκλογῆς πράξεως ὁδηγήθη σπουδαιότερα, καὶ ὡς τοιαύτη πρέπει νὰ στηρίζεται εἰς ἰσχυροὺς λόγους, ἐξεταζομένης εἰς δύο βαθμοὺς δικαιοδοσίας διὰ νὰ πείθονται οἱ δικαιοκείμενοι, ὅτι νομίμως καὶ οὐχὶ αὐθαίρετως ἐγένετο ἡ ἀκύρωσις. ὅπως δὲ κατὰ τοὺς προσηγμένους νόμους ἐν περιπτώσει ἐπικυρώσεως ἦτο κυριαρχικὴ ἡ κρίσις τοῦ δικάζοντος καὶ οὐδὲν ἡδύνατο νὰ πράξῃ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, οὕτω καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νέου νόμου ἡ ἀπόφασις τοῦ πρωτοδικείου εἰς οὐδὲν ἐνδίκον μέσον ὑπόκειται. Ἡ ἀπόφασις τοῦ ἡδύνατο νὰ εἴναι ἐφέσιμος, ἐὰν ὁ νόμος τὸ ἐλάγιεν, ἡ αὐτὴ δὲ ἀπόφασις θὰ ὑπέκειτο εἰς ἀναίρεσιν, ἐὰν ὁ νόμος ἐπέτρεπεν αὐτήν. Σιωπῶντος ὅμως τοῦ νόμου περὶ τούτου, δὲν εἶναι ὁρθὸν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἐπιτρέπεται τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσεως μέ-

δῆλου ρητῶς τὴν τοιαύτην βούλησιν τοῦ, ὡς τοῦτο ἔπραξεν ἐν αὐτῷ τῷ περὶ δημοκρασιῶν νόμῳ, προκειμένου περὶ ἀνασκήσεως τῆς ἐφέσεως κατ' ἐπικυρωτικῆς τῆς ἐκλογῆς ἀποφάσεως (ἄρθρ. 17 Νομ. IIIA' τοῦ 1887. Ἴδε καὶ μονογραφίαν Γ. Φιλαρέτου προκειμένου περὶ ἀναίρεσεως κατ' ἐκλογικῶν ἀποφάσεων ἐν

σον. Τὸ πρωτοδικεῖον δύναται νὰ καλύψῃ παρανομίας, δύναται νὰ ἐκδῶσιν ἀπόφασιν κακὴν, ἀλλ' ἡ ἀπόφασις τοῦ εἶναι ὁριστικὴ καὶ ἀμετάκλητος καὶ ἐκτελεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ Δημοκρασιῶν Νόμου.

«Ἀληθὲς εἶναι ὅτι κατὰ γενικὸν κανόνα πᾶσα δίκη ὅσον μικρὴν καὶ ἂν εἴναι τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, καὶ ἐξαίρεσις ὑπάρχει ὅπου ὁ νόμος κυροῖ αὐτὴν, ὅσον ἐπὶ ἀγωγῶν κακοδικαίῳ καὶ ἐπὶ βλαβῶν εἰς δεινροφυτείας, ἀλλ' ἡ κύρωσις τῆς ἐξαίρεσεως ὑπὸ τοῦ νόμου δὲν ἀπαιτεῖται νὰ εἴναι ρητὴ καὶ ἀρκεῖ νὰ συνάγῃται ἐκ τῶν ἄλλων διατάξεων τοῦ νόμου ἡ ἐξαίρεσις αὕτη, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσεως μέσον ἀντικείται εἰς τὸ καίμενον τοῦ νόμου, διατάσσοντος τὴν ἐγκατάστασιν τῶν ἐκλεχθέντων, ὧν ἐπεκυρώθῃ ἡ ἐκλογὴ, ἀντικείται δὲ καὶ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ἐπιδικωομένην ταχύτητα.

«Ὁ νόμος ἔθηκε μικρὰς προθεσμίας διὰ τὸ κατεπεῖγον τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν, ἐὰν δ' ἐνόει νὰ ἐπιτρέψῃ τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσεως μέσον, ἀναντιρρήτως ἤθελε τάξει προθεσμίαν ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, ὡς ἔταξεν αὐτὴν διὰ τὸ πρωτοδικεῖον καὶ τὸ ἐφετεῖον. Ἀν γάρ τῃ δεκτῇ ἡ αἰτήσις ἀναίρεσεως καὶ ὁ Ἀρειὸς Πάγος ἀναίρεσιν, τὸ δὲ πρωτοδικεῖον τῆς παραπομπῆς ἀκυρώσῃ τὴν ἐκλογὴν, θ' ἀνατραπῇ ἡ γενομένη ἐγκατάστασις τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν, καὶ, ληξάσης τῆς περιόδου τῆς προκατόχου δημοτικῆς ἀρχῆς, ὁ Δῆμος θὰ μείνῃ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἐναντίον τῆς ἐφέσεως τοῦ νομοθέτου, ἐναντίον τοῦ προδῆλου συμφέροντος τοῦ Δήμου, ἀνευ δημοτικῶν ἀρχόντων. Ἀλλ' οὐδὲ ἡ σκοπιμότης τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναίρεσεως ἀποδεικνύεται, διότι ἀπῆρξεν μὲν ὁ νόμος ἡτιολογημένην ἀπόφασιν περὶ δημοτικῶν ἐκλογῶν, ἐν ᾧ ἡ βουλὴ ἐξελέγγουσα αὐτὴ διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἰδίας αὐτονομίας τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς, ἀποφαίνεται ὡς ὁρκωτὸν σῶμα καὶ δι' ἐτυμηγορίας ἐκφράζεται ἂν ἐκλογὴ τις ἐγένετο ἀπαράβιαστος καὶ ἀνόθευτος, ἀλλὰ καὶ αἱ αἰτιολογίαι τοῦ πρωτοδικαίου εἰς τὰς κλειστάς περιπτώσεις ἤθελον διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐὰν ἐπιτρέπετο τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσεως μέσον, διότι εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἐκλογῶν ὑπάρχει τι λεπτὸν καὶ ἀκροσφαλές. Δύναται ἐκλογὴ τις νὰ εἴναι νόμιμος κατὰ τύπου, καὶ ὅμως νὰ περιέχῃ ἐνδύμυχον τὴν νόθευσιν τῆς ἐκλογικῆς θελήσεως, εἶναι δὲ δυνατόν ἐπίσης ἐν τινὶ ἐκλογῇ νὰ παρεβιάσθησιν τινες διατυπώσεις καὶ μ' ὅλα ταῦτα κατὰ τὴν ἐκτίμησιν νὰ ἐκφράζεται ἀκούοντας ἡ θέλησις τοῦ ἐκλογικοῦ συλλόγου, καὶ ἐπομένως ἡ τοιαύτη ἐκλογὴ νὰ ἐπικυρωθῇ.

«Οὕτως ἐν Γαλλίᾳ εἰς βουλευτὴς πλουσιώτατος πρὶν ἢ ἐκλεχθῇ, ὑποψήφιος ὢν, ὑπέδειξε τὴν θέλησιν τοῦ καὶ διέδωκε δι' ἄλλων φίλων τοῦ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ νὰ κατορθώσῃ ὁ σιδηροδρόμος νὰ διέρχεται δι' ἐκείνου τοῦ τόπου, ὅπου ἦτο ἡ ἐκλογικὴ τὸν περιφέρειαν, τοῦτο δὲ ἦτο παραγωγὸν μυρίων ὠφελιμάτων. Ἡ Γαλλικὴ Βουλὴ ἀπεφάνθη, ὅτι ἡ ἐκλογὴ δὲν εἶναι ἐλευθέρα, διότι ἐνοθεύθη ὑπὸ τοιαύτης ὑποσχέσεως, καὶ οἱ ἐκλογεῖς δὲν ἐσχόπων νὰ ἐκλέξωσιν ἀντιπρόσωπον τῶν συμφερόντων ὅλης τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ τῶν ἐπιτοπίων τῆς ἐκλογικῆς περιφέρειας. Ἐπίσης ἄλλῃ

Νομικῇ 1896 Τόμ. Β' σελ. 179). Τούτοις συνωδᾷ, νόμῳ δεκτῇ κρίνεται ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπὴ, καθότι συντρέχουσιν πρὸς τοῦτο ἅπαντα τὰ ὡς ἄνω στοιχεῖα, ἥτοι προφανὲς ἔννομον συμφέρον τοῦ αἰτούντος καὶ ἀπόφασις μὴ ἀποτελοῦσα κατ' αὐτοῦ δεδικασμένον, ὡς τοιαύτη ἐστὶν ἡ ὑπ' ἀριθ. 5177 τριτανοκοπομένη, οὐ μόνον διότι κατὰ τὴν σχετικὴν αὐτῆς συζήτησιν, δὲν συνέπαιξεν ὁ αἰτών, ἀλλὰ καὶ διότι προκειμένου περὶ ἀποφάσεως τῆς ἐκουσίας δικαιοδοσίας, αὕτη, κατὰ κανόνα, δὲν ὑποτελεῖ δεδικασμένον (Ide ad hoc Γνωμοδ. εἰσαγγ. Ἀρ. Πάγου 83 τοῦ 1903 (*)), καθ' ἣν καὶ κατὰ τῶν περὶ ἀνακηρύξεως ἀποφάσεων χωρεῖ τριτανακοπὴ μεταφέροντα τὸν ἀνακόπτοντα εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀποφάσεως κατάστασιν (Οἶκον. Ἐγγ. Π. Δ. § 89 σημ. 8 καὶ 253 σημ. 1 ἐν τέλει. Dalloz Supplement Chose jugée τόμ. 2ος Ν. 6 σελ. 530 καὶ τοῦς

τις ἐκλογῇ, νομίμως κατὰ τύπους διεξαχθεῖσα, ἐκηρύχθη ἄκυρος, διότι ὑπάρχει κανὼν συνταγματικὸς, ὅτι οἱ ἐκλογεῖς δὲν πρέπει νὰ δίδωσιν ἐντολὴν εἰς τὸν ἐκλεγόμενον, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς καθίσταται ἰδύνατος ἢ ἐλευθέρᾳ συζήτησις. Ὁ βουλευτὴς, εἰπον οἱ ἐξελέγξαντες τὴν ἐκλογὴν, ὑποχρεοῦται νὰ γνωμοδοτῇ κατὰ τὴν συνειδήσιν του, καὶ εἰς τοῦτο συνίσταται ἡ ἐκλογικὴ ἐντολὴ, ἀπεδείχθη δ' ὅτι ἐν τῷ ἐκλογικῷ διαγωνισμῷ ὁ ἐκλεγθεὶς ἔδωκεν ὑπόσχεσιν νὰ ψηφορρήσῃ ἐπὶ τινων ζητημάτων κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν γνώμην ἐν τῇ ἐκλογικῇ περιφερείᾳ. Οὐδεμία ἀκυρότης ὑπῆρχεν, ἀλλ' ἡ βουλὴ ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν ἐκλογὴν. Τοιαύτη εἶναι ἡ φύσις τῆς ἀρμοδιότητος τῶν περὶ τοῦ κύρους δημοτικῶν εἴτε βουλευτικῶν ἐκλογῶν ἀποφαινομένων, ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ τούτων πρὸ πάντων ἐξετάζεται, ἐὰν αἱ καταγγελλόμεναι παραβιάσεις ἐπηρεάσαν τὸ ἐκλογικὸν ἀποτέλεσμα, ἐπενήργησαν δηλαδὴ ἐπὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς πλειονοψηφίας, ὅτε ἡ ἐκλογὴ δύναται ν' ἀκυρωθῇ. Ὅθεν ἡ χρησιμότης τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπὶ τῆς ἐνδικάσεως τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν ἤθελε περιορισθῇ μόνον εἰς τὰ ζητήματα τῆς ἐκλογικῆς ἱκανότητος, ἥτοι τῆς ἐλλείψεως προσόντων, ἀσυμβιβάστου ἢ ἀνικανότητος, διότι τὰ ζητήματα ταῦτα συνάπτονται πολλάκις μὲ ἐρμηνείαν τῶν νόμων, οἱ δὲ λοιποὶ λόγοι ἀκυρότητος τῆς ἐκλογῆς δὲν δύνανται νὰ ἀποτελέσωσιν εἰς τὰς πλείους περιπτώσεις λόγους ἀναιρέσεως τῆς ἀποφάσεως, τὸ μὲν διότι πανηγυρικοὶ τύποι δὲν ὑπάρχουσι, καὶ ὡς προεῖπον, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν πρὸ πάντων ἡ ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος ἐπίδρασις, τὸ δὲ διότι, τασσομένης προθεσμίας εἰκοσιν ἡμερῶν πρὸς ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου, ἀδύνατον εἶναι νὰ ἀπαιτηθῇ παρ' αὐτοῦ ἡ ἀκριβὴς τήρησις τῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Πλὴν τούτων ὁ νόμος ἀπαιτεῖ τὸ σύγχρονον τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν διὰ νὰ γίνηται γενικὴ συγκίνησις καθ' ὅλον τὸ κράτος, καὶ ἐκ τῆς γενικῆς ταύτης συγκινήσεως νὰ γεννηθῇ ἐν ἐκλογικὸν ἀποτέλεσμα μᾶλλον ἀληθὲς καὶ ἀνόμενον, καὶ διὰ νὰ ἀποβαίῃ δυσκολωτέρα ἢ κυβερνητικῇ ἐπίδρασις. Τί λοιπὸν θέλει συμβῆῃ, ἐὰν γείνη δεκτὸν τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναιρέσεως μέσον; Ὅλαι αἱ ἐπικυρωτικαὶ ἀποφάσεις τοῦ πρωτοδικείου, ὡς καὶ τῶν ἐφετῶν αἱ ἀκυρωτικαὶ, ὅλαι σχεδὸν αἱ δημοτικαὶ ἐκλογαὶ θὰ προσάγωνται ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, διότι, ὡς γνωρίζετε, περατωθέντος τοῦ ἀγῶνος, οἱ ἀποτυγόντες συνήθως δημιουργοῦσιν ἐνστάσεις μὴ στηριζομένας εἰς τὴν ἀλήθειαν, εἰς τὴν παραβίαν τῶν νόμων».

(*) Αὕτη εἶναι τοῦ ἀντεισταγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Κ. Μανιάκη.

παρ' αὐτοῖς συγγραφεῖς καὶ Νομολογίαν Carssonnet Τόμ. VI No 2491.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ὁμόφωνον γνώμην τοῦ δικαστηρίου, ἐὰν μετ' ἀκύρωσιν ἐκλογῆς τινος ἐπέλθῃ θάνατος ὑποψηφίου τινος, πλήρῃ ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Νόμου ΧΖΑ' τοῦ 1887, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ πλειοψηφία τῶν ἐκλογέων τῶν προτεινάντων τὸν ἀποδιώσαντα δικαιούται νὰ προτείνῃ ἕτερον ὑποψήφιον, καθ' ὅσον τὸ ἄρθρον τοῦτο τὸν μόνον περιορισμὸν ὃν σιωπηρῶς τίθησιν εἰς τὴν ἀσκήσιν τοῦ δικαιώματος τοῦτο εἶναι ὅτι τοῦτο δύναται νὰ γείνη μέχρι τῆς ἐκλογῆς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ περιορισμὸς οὗτος δὲν ὑφίσταται. καθόσον ἐκλογὴ δὲν ἔλαβε χώραν, διότι ἡ γενομένη ἀκυρωθεῖσα εἶναι ὡς νὰ μὴ ἐγένετο καὶ οὐδὲν παραγαγούσα ἀποτέλεσμα, κατὰ τὸν κανόνα τοῦ δικαίου quod nullum est nullum productum effectum. Εἰς τὴν ἐρμηνείαν ταύτην δὲν ἀντιτίθεται τὸ ἄρθρον 18 τοῦ Νόμου περὶ Δημαιορησιῶν, κατὰ τὸ ὁποῖον, ἀκυρουμένης τῆς ἐκλογῆς, ὁ Δήμαρχος ἐκδίδει ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν πρόγραμμα καλῶν τῶς ἐκλογεῖς πρὸς ἐπανάληψιν αὐτῆς, καθόσον τὸ ἄρθρον τοῦτο προϋποτίθῃσιν ὅτι δὲν ἔλαβε χώραν οὐδεμία μεταβολὴ ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας προβλέπουσι καὶ κανονίζουσιν ἄλλαι διατάξεις τοῦ νόμου, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καὶ ὅτι ἡ ἐκλογὴ ἐπαναλαμβάνεται μὲ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις μὲ τὰς ὁποίας ἤρχισεν. Τὸ ἐπιγεληνῆμα τῆς ἀνακοπομένης ἀποφάσεως ὅτι ἐὰν ἡ ἀκύρωσις ἀνεφέρετο εἰς ἐν ἐκ τῶν πολλῶν τμημάτων τῆς ἐκλογῆς ἡ ἀνακηρύξις νέου ὑποψηφίου ἀντὶ τοῦ ἀποδιώσαντος θὰ ἐγένετο πρωτοφανὴ ἀνωμαλίαν, τὴν ὁποῖαν ὁ νομοθέτης δὲν ἐφαντάσθη νὰ υἱοθετήσῃ. εἶναι μὲν σοβαρὸν, ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν δύναται νὰ καθιερωθῇ γενικὴ ἀσχὴ ἀπαγορεύσεως ἀνακηρύξεως νέων ὑποψηφίων ἀντὶ τῶν ἀποδιωσάντων εἰς πᾶσαν περίστασιν, καθ' ἣν δὲν ἀναφαίνεται ἡ ἀνωμαλία αὕτη, ἥτοι ἐπὶ δλοσχεροῦς ἀκυρώσεως τῆς ἐκλογῆς, μάλιστα δὲ ἀπέναντι τῆς ρητῆς καὶ σαφὲς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ΧΖΑ' τοῦ 1887 Νόμου, οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐρμηνευτῶν τοῦ νόμου ἐδίδαξε ποτὲ ὅτι διότι ὁ νόμος εἰς μίαν εἰδικὴν περίστασιν εἶναι ἀνεφάρμοστος, ὁ νόμος οὗτος δὲν κρίναι καὶ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν, καθ' ἣν δὲν παρουσιάζεται πρόσκουμά τι. Τὸ πολὺ δύναται νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἐπὶ τῆς περιπτώσεως ἣν ἀναφέρει ἡ ἀνακοπομένη ἀπόφασις, ὀρθότερα ἡ ἐρμηνεία ἣν ποιεῖται αὕτη καὶ ἐφαρμοστέα μόνον ἐπὶ τῆς περιστάσεως ταύτης, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἐὰν συμπέσῃ νὰ ἀποθάνωσιν ἔπαντες οἱ ὑποψήφιοι μετὰ τὴν ἀκύρωσιν ἐκλογῆς τινος καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γείνη νέα πρότασις ἀντὶ τῶν ἀποδιωσάντων, θὰ ἐγεννῶντο πλείονες ἀνωμαλίας καὶ δυσχέρειαι, τὰς ὁποίας βεβαίως δὲν ἤννοει ποτὲ νὰ εὐνοήσῃ ὁ νομοθέτης. Κατ' ἀκολουθίαν δεκτὴ καὶ κατ' οὐσίαν ἐστὶν ἡ προκειμένη τριτανακοπὴ καὶ δέον νὰ γείνη δεκτὴ αὕτη καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ ἀνακοπομένη ἀπόφασις ὡς πρὸς αὐτὸν, γενομένης δεκτικῆς τῆς ἀπὸ 8 Σεπτεμβρίου ε. ἔ. αἰτήσεως τῶν ἐκλογέων περὶ ἀνακηρύξεως τοῦ τριτανακόπτοντος ὡς ὑποψηφίου Δημάρχου Σαλαμίνος.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὸ κατὰστημα τοῦ Πρωτοδικείου μετενηνέθη εἰς τὸν ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου ἱδρυμένον πύργον Ἀίφελ, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποῦ, ἀπέχοντος περὶ τὰς 100 βαθμίδας ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, οἱ δικηγόροι θὰ καταγίνωνται ἐὺκλειῶς καὶ εἰς μετεωρολογικὰς μελέτας πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ἐν τοῖς τρυποειδέσι δωματίοις τοῦ κεχωσμένου προσωπικοῦ. Ἐπιτυχία ἐκλογῆς πρώτης τάξεως.

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΛ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Συνδρομή Ιταλία δρ. 15. § Μετά δελτίου δρ. 20. § Καταχωρ. ό στίχ. λ. 50

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία	Αρείου Πάγου	Πολιτική	(1906)
		Ποινική	(1907)
Νομολογία	Εφετείου	Αθηνών	(1906)
		Πατρών	(1905)
		Ναυπλίου	(1906)
		Κρήτης	(1906)
Νομικαί σχέσεις	ἐπὶ τῶν ὑδάτων	ὑπὲρ Α. Μπαλῆ.	
Ἀλληλογραφία.			

Συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ 25ου φύλλου τοῦ Κώδικος 1906.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀριθ. 475 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Λήψις πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως. - ἀναιρε-
δεις.- ἀπόδοσις.- τόκοι.- ἀφετηρία ἀπὸ κοι-
νοποιήσεως ἀναιρετικῆς.- ἐπιδικασίς τόκου
ἀπ' ἀγωγῆς πρὸς ἐπιστροφὴν. - ἔφεδις καὶ
ἀντέφεδις.- τόκοι ἀνευ ὀχλήσεως.- διοίκη-
σις ἀλλοτρίων καὶ ἐντολή.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Λαρίσης ἀνη-
ρέθη ὑπὸ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως μόνον ὡς
πρὸς τὸ κεφάλαιον αὐτῆς, δι' οὗ ὑπεχρέωσε τὸν ἐκ-
καλοῦντα Ε^{***} νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν ἐφεσιδλήτον
Μ^{***}, ἐκτὸς τοῦ ποσοῦ ὅπερ θυνάμει καὶ πρὸς ἐκτέ-
λεσιν τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἀναιρεθείσης βραδύ-
τερον ἡναγκάσθη οὗτος νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ἐκκα-
λοῦντα, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς τό-
κους ὑπερμερίας.

Ἐπειδὴ τοῦ ἐκκαλοῦντος ζητήσαντος διὰ τῆς
ἐρέσεως αὐτοῦ τὴν μεταρρυθμίσιν τῆς ἐκκαλουμέ-
νης ἀποφάσεως καὶ ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον αὐτῆς,
δι' οὗ ἐπεδικάσθησαν τῷ ἐφεσιδλήτῳ τόκοι ἀπὸ
τῆς κοινοποιήσεως τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς ἐπὶ
τῷ λόγῳ ὅτι οὐδόλως ὠφείλοντο τοιοῦτοι, ἐδικαι-
οῦτο ὁ ἐφεσιδλήτης, κατὰ τὸ ἄρθρον 758 Πολ.
Δικονομίας, νὰ ἀντεκκαλέσῃ τὴν ἐκκαλουμένην ἀ-
πόφασιν ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο καὶ δὲν ἦτο
ὑπόχρεως νὰ ἀπευθύνῃ ἰδίαν κατ' αὐτῆς ἐφесιν, ὡς
ἰσχυρίζεται ἐσφαλμένως ὁ ἐκκαλῶν.

Ἐπειδὴ ὡς καὶ τὸ πρῶτον τμήμα τοῦ Ἀρείου
Πάγου ἐσκέφθη, ὁ πρὸς ἐκτέλεσιν τελεσιδίκου καὶ
ἐπομένως ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως λαβὼν τὸ δι'
αὐτῆς ἐπιδικασθὲν αὐτῷ ποσόν, δὲν καθίσταται ὑπε-
ρήμερος καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ὑπόχρεως εἰς πληρω-
μὴν νομίμων τόκων λόγῳ ὑπερμερίας ὀφειλομένων
εἰμὴ μόνον ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς
ἀποφάσεως δι' ἧς ἡ ἐκτελεσθεῖσα τελεσιδικία ἀπό-

φασις ἀνιέρθη, ὡς διατελὼν ἔκτοτε ἐν πταίσματι
καὶ ἐσφαλμένως ἰσχυρίζεται ὁ ἐφεσιδλήτης ὅτι οἱ
τοιοῦτοι ἐξ ὑπερμερίας τόκοι ὀφείλονται ἀπὸ τῆς
ἐκτελέσεως τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως ἢ ἀπὸ
τῆς ἀπλῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰ-
τήσεως (*).

Ἐπειδὴ οἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρ' ἡμῶν ἰ-
σχύοντος δικαίου ὀφειλόμενοι ἀνευ ὀχλήσεως λόγῳ
ἀπλῶς τῆς χρήσεως τοῦ εἰσπραχθέντος θυνάμει τῆς
ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κεφαλαίου νόμιμοι τόκοι
ἀναφέρονται εἰς εἰδικὰ θέματα κανονίζοντα τὰς με-
ταξὺ τῶν συνεταίρων καὶ τοῦ διοικητοῦ ἀλλοτρίων
καὶ τοῦ ἐντολοδόχου πρὸς τὸν κύριον τῶν διοικου-
μένων ὑποθέσεων καὶ τὸν ἐντολῆα σχέσεις καὶ δὲν
ἔχουσιν ἐφαρμογὴν τινα ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἐπειδὴ, ὡς προεξετέθη, τόκοι ὑπερμερίας ὀ-
φείλονται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀναιρετικῆς
ἀποφάσεως, δι' ἧς κατέστη ὁ λαβὼν τὸ δι' αὐτῆς ἐ-
πιδικασθὲν αὐτῷ ποσόν κατὰ τὰ προεκτεθέντα ὑ-
περήμερος ἐσφαλμένως ἄρα ἀπεφάνετο ἡ ἐκκαλου-
μένη ἀπόφασις ὅτι μόνον ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως
τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς, δι' ἧς ζητεῖται ἡ ἐπι-
στροφή τῶν εἰσπραχθέντων χρημάτων ὀφείλονται
οἱ τοιοῦτοι τόκοι καὶ κατὰ τὸ μέρος μόνον τοῦτο
εἶναι δεκτὴ ἡ ἀντέφεσις τοῦ ἐφεσιδλήτου καὶ ἡ
ἐκκαλουμένη ἀπόφασις μεταρρυθμιτέα.

Ἀριθ. 476 (1907) Τμ. Β' (**)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀναιρέδις. - συνέχεδις ἐν δευτέρῳ τμήματι
μεταξὺ τῶν αὐτῶν.- ἔφεδις.- οὐκ ἀπευθυ-
ντέα κατὰ πρωτοδικῶς πρὸς ὑποστήριξιν πα-
ρεμβάνοντος.- ἀνακοπὴ περὶ ἀκυρώσεως προσ-
κλησίσεως συμβολαιογράφου καὶ πλειστηρια-
σμοῦ.- λόγοι ἐκτός.- ἀπαράδεκτος.- ἐπιτρο-
πος.- θυναινέδις εἰς ἀναβολὴν πλειστηρια-
σμοῦ καὶ ἀναγνώριδις ἰσχυροῦ ἐκτελεστικῶν
πράξεων.- οὐ χρεία διατυπώσεων.- τρό-
πος συνεχίδεως πλειστηριασμοῦ.- προσβολὴ
ἀναβολτικῆς πράξεως ἐπὶ βλακειᾷ. - ἀντέ-
φεδις.- δικονομικὰ δογία.

Ἐπειδὴ ἡ ἀναιρετικὴ τοῦ Α' τμήματος τοῦ Ἀ-
ρείου Πάγου ἀπόφασις ἀνιέρρεε τὴν τοῦ ἐνταῦθα ἐ-
φετείου ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἐφесίς, ἣν ὁ
καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ Μ^{***} ἀπήνυθε κατὰ τῆς δε-
χθείσης ἐν μέρει καὶ ἐφ' ὅσον ἐζητεῖτο ἡ ἀκύρωσις
τοῦ πλειστηριασμοῦ, δι' οὗ τὸ ἐπιδίκον κτήμα κα-
τεκυρώθη εἰς τὸν ἀνακόπτοντα Φ^{***} ὡς τελευταῖον
ὑπερθεματιστὴν, τὴν ὑπὸ συζήτησιν ἀνακοπὴν αὐ-

(*) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 101 XVI 330 Α. Π.

(**) Πρὸβλ. 1686 Ε. σ. 104 VII καὶ αὐτόθι παρα-
πομπήν. Ἐπίσης 204 Α. σελ. 56 παρόντος.

(*) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 56 παρόντος 204 Α. Π.

του ἑκπαινεύεται ἄρα οὕτω διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως πρὸς νέαν συζήτησιν ὁλόκληρος ἡ διαφορὰ ἢ μεταξὺ τῶν ἤδη παρισταμένων διαδίκων γεννηθεῖσα ἐκ τῆς εἰρημένης ἀνακοπῆς, ἀλλὰ μόνον ὅσον ἀφορᾷ αὐτοὺς καὶ οὐχὶ τὴν ἐκουσίως παρεμβάσαν Γ. Φ^{***} ὑπὸ τὴν ιδιότητα αὐτῆς ὡς νομίμου ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων ἐγγόνων τῆς, ἣτις δὲν ἦτο διάδικος ἐν τῇ ἐνώπιον τοῦ Α' τμήματος τοῦ Ἀρ. Πάγου δίκῃ καὶ εἶναι ἐξεταστέα ἦτε ἐφεις τοῦ Μ^{***} καὶ ἡ διὰ τῶν προτάσεων ὑποβληθεῖσα ἀντέφεις τοῦ ἐφεσιβλήτου.

Ἐπειδὴ ἡ ἐφεσις τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ Μ^{***} δὲν ἦτο ἀνάγκη ν' ἀπευθυνθῇ ἐπὶ ποινῇ ἀπαράδεκτου καὶ κατὰ τῆς εἰρημένης Γ. Φ^{***}, ἣτις ἐκουσίως διὰ προσθέτου παρεμβάσεως παρεμβάσα ἐν τῇ πρωτοδίκῃ δίκῃ περιωρίσθη ἀπλῶς εἰς ὑποστήριξιν τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ ἐφεσιβλήτου Φ^{***}, χωρὶς νὰ ἀναλάβῃ τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα, δὲν ἐγένετο ἐπομένως κυρία διαδίκος κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἄρθρ. 744 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἡ ἐνστάσις, τοῦ ἀνακόπτοντος περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἐφέσεως ὡς μὴ ἀπευθυνθείσης καὶ κατὰ τῆς Γ. Φ^{***} εἶναι ὡς ἀνυπόστατος ἀπορριπτέα.

Ἐπειδὴ ἀντικείμενον τῆς παρούσης δίκης εἶναι, ὡς προερρήθη, ἡ ἀνακοπὴ τοῦ ἐφεσιβλήτου, δι' ἧς ἐζήτησεν οὗτος, δι' οὗς λόγους ἀναφέρει ἐν αὐτῇ, νὰ ἀκυρωθῇ ἡ πρὸς αὐτὸν πρόσκλησις τοῦ συμβολαιογράφου πρὸς καταβολὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἡ διαδικασία τῆς ἐκτελέσεως καὶ ὁ πλειστηριασμὸς, δι' οὗ κατεκυρώθη εἰς αὐτὸν τὸ ἐπίδικον, ἐκαστοῦ δὲ τῶν ἀκυρωτικῶν λόγων ἰδίαν καὶ αὐτοτελεῖ βάσιν ἀποτελοῦντος, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρ. 237 Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἀνακοπῆς ἀνάγκη νὰ περιέχωνται πάντες οἱ λόγοι αὐτῆς, εἶναι ἐξεταστέοι ἐπὶ τοῦ προκειμένου μόνον οἱ ἐν τῇ ὑπὸ συζήτησιν ἀνακοπῇ ἀκυρωτικοὶ λόγοι· τούτων θεθέντων ἔπεται ὅτι καὶ ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι ἐδικαιοῦτο ὁ ἐφεσιβλήτος νὰ προτείνῃ ἐξ ἰδίου δικαιώματος τὴν ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς Γ. Φ^{***} προταθεῖσαν ἐνστάσιν ἀποσβέσεως τῆς ἐκτελουμένης ἀπαιτήσεως διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 189 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου καθιερωμένης πενταετοῦς παραγραφῆς, εἶναι οὐχ' ἥττον ἀπαράδεκτος ὁ τοιοῦτος ἀκυρωτικὸς τῆς ἐκτελέσεως λόγος ὡς καὶ πᾶς πρὸς αὐτὸν σχετιζόμενος καὶ δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ὡς μὴ περιλαμβανόμενος μεταξὺ τῶν ἐν τῇ ἀνακοπῇ περιεχομένων ἀκυρωτικῶν λόγων.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ... συμβολαίου ἡ νόμιμος τῶν ἀνηλίκων ἐπίτροπος Γ. Φ^{***} συνήνεσεν ἀπὸ κοινῶν μετὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ εἰς τὴν ἀναβολὴν τοῦ ἐπισπευδομένου πλειστηριασμοῦ καὶ τὴν εἰς ἄλλην ἡμέραν ἐνέργειαν αὐτοῦ ἄνευ νέας δηλοποιήσεως, πλὴν τῆς πρὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτοῦ προφορικῆς κηρύξεως καὶ συγχρόνως ἀνεγνώρισεν ὡς ἰσχυρὰς τὰς προηγηθείσας πράξεις ἐκτελέσεως.

Ἐπειδὴ ἄρα, μὴ γενομένης διὰ τοῦ εἰρημένου συμβολαίου, ὡς σαφῶς ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ προκύπτει, οὕτε ἀνεγνώρισεως τῆς ἐκτελουμένης ἀπαιτήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς ἀληθοῦς καὶ πραγματικῆς, οὕτε οἰουδὴποτε περὶ αὐτῆς συμβιβασμοῦ, ἀλλὰ δοθείσης ἀπλῶς δι' αὐτοῦ τῆς συναινέσεως

τῆς ἐπιτροπῆς εἰς ἀναβολὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ, δὲν ἦτο ἀνάγκη διὰ τὸ κύρος αὐτῆς νὰ προηγηθῶσιν αἱ διατυπώσεις ἃς ἀπαιτεῖ ὁ περὶ Ἐπιτροπείας Νόμος ἐπὶ τῶν εἰδικῶς ἐν αὐτῷ ὀριζομένων πράξεων, εἰς ἃς δὲν ὑπάγεται οὔτε ἡ εἰς ἀναβολὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ εἰς ἄλλην ἡμέραν ἐνέργεια αὐτοῦ, ἐξ ἧς οὐδὲως δύναται νὰ βλαφθῶσι τὰ συμφέροντα τῶν ἀνηλίκων, συναίνεσις τοῦ ἐπιτρόπου, οὔτε ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἀναγνώρισις ὡς ἰσχυρῶν τῶν πρὸ τῆς ἀναβολῆς πράξεων τῆς ἐκτελέσεως, ἐὰν αὗται ἐγένοντο ἐγκύρως καὶ κατὰ τοὺς ὁρισμούς τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ δὲν εἶναι δεκτικαὶ προσβολῆς. Ἀνυπόστατοι ἐπομένως ἐξελέγχονται οἱ ἐν τῇ ἀνακοπῇ λόγοι ἀκυρότητος τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὡς οὔσης ἀνισχύρου τῆς συναινέσεως τῆς ἐπιτροπῆς πρὸς ἀναβολὴν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ, ἀναβληθέντος τοῦ πλειστηριασμοῦ τῇ κοινῇ συναινέσει τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ καὶ τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἀνηλίκων κληρονόμων τοῦ ὀφειλέτου, δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ προηγηθῇ τῆς ὁρισθείσης πρὸς ἐνέργειαν αὐτοῦ νέας ἡμέρας κατὰ τὸ γενικῶς ἐκφραζόμενον ἄρθρον 913 τῆς Πολ. Δικονομίας εἰμὴ ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 895 ἀναγραφόμενη δηλοποιήσις διὰ κηρύξεως κατὰ τὴν ἐπιτόπιον συνήθειαν, ἣτις ὁμολογουμένως ἐγένετο ἐπὶ τοῦ προκειμένου κατὰ τοὺς συμφώνους ἰσχυρισμούς τῶν διαδίκων, οὐ μόνον τὴν 5 Νοεμβρίου 1895, ὅτε ἐγένετο ὁ πλειστηριασμὸς, ἀλλὰ καὶ πρὸ αὐτοῦ τὴν 31 Ὀκτωβρίου, ὡς ἀποδεικνύεται· ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἀποδεικτικῶν καὶ ἡ ἐνστάσις τοῦ ἐφεσιβλήτου ὅτι ὁ γενόμενος πλειστηριασμὸς εἶναι ἄκυρος, ὡς μὴ ἐπαναληφθεῖσων πασῶν τῶν πρὸ αὐτοῦ γενομένων δηλοποιήσεων, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀνυπόστατος, καθόσον μάλιστα, ὡς ἐκ περισσοῦ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφων, ἐκοινοποιήθη ἐντὸς τῆς ὀριζομένης ὑπὸ τοῦ ἐδ. 2 τοῦ ἄρθρου 967 Πολ. Δικονομίας ἑκταμήρου προθεσμίας εἰς τοὺς ἐνυποθήκους δανειστὰς τὸ ἐπαναληπτικὸν πρόγραμμα τοῦ πλειστηριασμοῦ.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀνακοπῆς ἰσχυρίσθη ὁ ἐφεσιβλήτος ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ τῶν ἀνηλίκων, καθ' ὃν χρόνον συνῆψε τὸ προκειμένον συμβόλαιον, δι' οὗ συνήνεσεν εἰς τὴν ἀναβολὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ, οὐδεμίαν εἶχε συνειδήσιν τῶν πράξεων αὐτῆς λόγῳ τῆς ὡς ἐκ τῆς προθεσχυρίας αὐτῆς ἡλικίας, ἀγούσης τὸ ἐννενηκοστὸν ἔτος ἐπελθούσης πλήρους βλακειᾶς, ἐὰν δὲ τοῦτο εἶναι ἀληθές, ἡ δοθείσα παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς εἰς ἀναβολὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ συναίνεσις οὐδεμίαν ἔχει ἐννομον ἰσχὺν καὶ ἐπομένως τούτου μονομερῶς ὑπὸ μόνον τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ ἀναβληθέντος ἔπρεπε νὰ ἐπαναληφθῶσι κατὰ τὴν ἐκ νέου ἐνέργειαν αὐτοῦ πᾶσαι αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμεναι δηλοποιήσεις καὶ δημοσιεύσεις, ὡς ὀρθῶς ἰσχυρίζεται ὁ ἐφεσιβλήτος. Ἀμφισβητοῦντος δὲ τῆς ἐκκαλοῦντος τὸν προειρημένον ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὀφείλει οὗτος νὰ παραγάγῃ τὴν περὶ αὐτοῦ ἀποδείξιν, δυνάμενος νὰ ποιηθῇται χρῆσιν παντὸς ἀποδεικτικοῦ μέσου, ὡς μὴ οὔσης ἐφικτῆς τῆς προσαγωγῆς ἐγγράφου.

Ἐπειδὴ κατὰ τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως ἀπῆλθον οἱ ἐκκαλῶν ἔφεσιν ὡς πρὸς μόνον τὸ μέρος αὐτῆς, καθ' ὃ ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀνακοπὴ τοῦ ἐφεσιδλήτου περὶ ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ· τούτου δὲ μόνου τοῦ κεφαλαίου τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως προσβληθέντος δι' ἐφέσεως, ἀπαράδεκτος τυγχάνει κατὰ τὸ ἄρθρον 758 Πολ. Δικονομίας ἡ διὰ τῶν προτάσεων ὑποβαλλομένη ἀντέφεσις τοῦ ἐφεσιδλήτου, ἡ στρεφόμενη κατὰ τοῦ μέρους τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως, καθ' ὃ ἀπερρίφθη ἡ ἀνακοπὴ αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ἀπευθύνεται κατὰ τῆς γενομένης εἰς αὐτὸν προσκλήσεως τοῦ συμβολαιογράφου περὶ καταθέσεως τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ.

Ἀριθ. 477 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Ἀποδείξεις καταβολῆς ἀντιδουκώματος πρὸς στρατιωτικὴν ἀπαλλαγὴν. - ἀπαράδεκτον ὄρκον.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων δὲν προσάγει, ὡς ὑπεχρεώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 371 τοῦ 1904 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου μετὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17 στοιχ. 2 τοῦ 1891 ἀποφάσεως τοῦ στρατολογικοῦ συμβουλίου καὶ τὸ γραμμάτιον τοῦ ἀρμοδίου ταμίου, ἐξ οὗ νὰ ἐμφαίνηται ὅτι κατέβαλε τὸ διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν του ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑποχρεώσεως νόμιμον ἀντιστάκωμα, ὁ δ' ἐπαγόμενος ὄρκος περὶ τῆς καταβολῆς αὐτοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπαλλαγῆς του, εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι ὁ νόμος εἰδικῶς ὁρίζει ὡς ἀποδεικτικὸν αὐτῆς μέσον τὸ γραμμάτιον.

Ἀριθ. 480 (1906) Τμ. Β' (**)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

Ἀναίρεσις ἀποφάσεως. - παραπομπὴ δευτέρου τμήματος. - ἀνεξέταστος ἔλλειψις θυμώροντος πρὸς ἀναίρεσιν. - ὀφειλόμενα μερίσματα. - τόκοι ἐπ' αὐτῶν. - τόκοι ἐκ δυσχερήσεως. - μεταβολή.

Ἐπειδὴ δεκτῆς γενομένης διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Α' τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου τῆς κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ὑποβληθείσης περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως καὶ ἐξετάσθέντος οὕτω ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τοῦ παραδεκτοῦ ταύτης, οὐδὲν ἔχει τὸ Β' τοῦτο τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τῶν κατὰ τοῦ παραδεκτοῦ τῆς ἀναίρεσεως, δι' ἑλλειψιν ἐνόμου συμφέροντος, ἥδη ἐπαναλαμβανομένων ἐνστάσεων καὶ ἰσχυρισμῶν τοῦ τότε ἀναιρεσιδλήτου καὶ ἥδη ἐκκαλοῦντος ἐνάγοντος.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Νόμου 293Ε' τοῦ 1882, τόκος ἐπὶ τόκων ἢ ἄλλων προσόδων, οἷον μισθωμάτων, εἰσοδημάτων διηνεκῶν ἢ προκαίρων ὀφείλεται ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ κατὰ συνέπειαν αὐτῆς μόνον ἐπὶ τῶν καθυστερουμένων τοιούτων δι' ὁλόκληρον τοῦλάχιστον ἔτος ἢ διὰ μίαν

χρῆσιν ὡς πρὸς τὸ Δημόσιον, τὸ δὲ μέρημα τῶν μετοχῶν τῆς ἀνωνύμου εταιρίας, ἀποτελοῦν περιοδικὴν παροχὴν, ἀναλογοῦσαν ἐκάστοτε εἰς τὸ προκαταβληθέν κεφάλαιον ἐκάστης μετοχῆς, οὐδὲως μειούμενον διὰ τῶν τοιούτων ἐκ τῆς ἐπικερδοῦς διαθέσεως τῶν καταβληθέντων μετοχικῶν κεφαλαίων προερχομένων παροχῶν, ἐστὶ καθαρὰ πρόσδοσις καὶ ὑπαβάλλεται ὡς τοιαύτη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄνω νόμου. Σύμφωναν δὲ κατὰ ταῦτα καὶ τοῦ Β' τούτου τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔχοντος τὴν γνώμην ἐπὶ τούτου πρὸς τὴν διὰ τῆς ἄνω ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Α' τμήματος αὐτοῦ ἐκφρασθεῖσαν, ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ ἐπιδιώκουσα κατὰ τὸ ἐν αὐτῇ περιεχόμενον τὴν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς λόγῳ ὑπερμερίας εἰς τὸν ἐνάγοντα ἀπόδοσιν τόκων 8 0/0 ἐπὶ τοῦ ἐκ τοιούτων προσόδων, ἥτις τῶν μερισμάτων τῆς δ' ἐξαμηνίας τοῦ 1892 τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένων μετοχῶν αὐτοῦ, προερχομένων καὶ ἐπιζητουμένων ἐκ δραχ. 6648 ποσοῦ, ἀπορριπτέα ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος καὶ ὀρθῶς ὑπὸ τοῦ δικάσαντος πρωτοδικείου κατὰ τὴν τοιαύτην περὶ τόκων αἰτησὶν αὐτῆς ἀπερρίφθη, τὸ δ' ἐναντίον σχετικὸν τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐνάγοντος παράπονον ἀπορριπτέον ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμον, καθόσον, κατὰ τὴν ἄνω τοῦ νόμου διάταξιν, ἐπὶ τῶν τοιούτων μερισμάτων, ὡς προσόδων, ὀφείλεται τόκος μόνον ἐπὶ τῶν καθυστερουμένων ἐπὶ ὁλόκληρον ἔτος τοιούτων, ἐνῶ ἐν προκειμένῳ τὰ καθυστερούμενα, περὶ ὧν ἡ ἀγωγὴ μερίσματα ἀνάγονται κατ' αὐτὴν τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ τοῦ ἐνάγοντος ὁμολογίαν εἰς μίαν καὶ μόνον ἐξαμηνίαν τὴν Β' τοῦ ἔτους 1892, ἥτις βεβαίως δὲν περιλαμβάνει, καθ' ὃ ὁ ἐνάγων διατείνεται, ὁλόκληρον τὴν ἐτησίαν χρονικὴν περίοδον, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἡ ληΐσις τῆς ἐξαμηνίας, συμπίπτει μετὰ τῆς τοῦ ἔτους καὶ ἐπὶ τῆς καθυστέρησις τῆς καταβολῆς τοῦ ὀρισθέντος ἐξαμηνιαίου μερίσματος παρετάθη πέραν τοῦ ἔτους (*).

Ἐπειδὴ τῆς ἀγωγῆς, κατὰ τὸ ἐν αὐτῇ περιεχόμενον, στηριζομένης ὡς πρὸς τὴν τοιαύτην ἐκ τόκων ἀπαίτησιν εἰς τὸν νόμιμον λόγον τῆς ἔνεκεν ὑπερμερίας ὀφειλῆς αὐτῶν, ὁ ἥδη φερόμενος διὰ τῶν προτάσεων πρὸς ὑποστήριξιν τῆς τοιαύτης αἰτήσεως ἰσχυρισμὸς περὶ τῆς ὀφειλῆς τῶν τόκων τούτων καὶ ἀνευ ὑπερμερίας λόγῳ συγχρῆσεως τοῦ ποσοῦ τῶν μερισμάτων μετὰ τῶν κεφαλαίων τῆς εταιρίας, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ν. 1 § 1 Πανδ. (22.1), ὡς μεταβάλλων τὴν ἄνω βάσιν τῆς ἀγωγῆς δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν πρὸς στήριξιν αὐτῆς καὶ ἀπορριπτέος καθίσταται.

(*) Τίνα ἀκριβῶς σημασίαν ἔχει ἡ περιεκτικὴ αὕτη; Ἐὰν ἔννοη ὅτι νὰ ζητηθῶσι τόκοι ἐπὶ τόκων, πρέπει οἱ ὀφειλόμενοι καὶ ἐπίτοκοι καταστατησόμενοι τόκοι νὰ ἀνάγονται εἰς πλήρες τεμάχιον (ἐπιτραπῆτω ἡμῖν ἡ ἔκφρασις πρὸς παράστασιν) χρόνον ἐνὸς ἔτους καὶ οὐχὶ ὀλιγώτερον, ἀδιαφόρως τῆς ἔστω ἐπὶ ἐν ἔτος καθυστέρησεως τῶν, ἢ λύσις εἶναι ἀμφίβολος. Διότι δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ἐπίσης ὅτι ἔννοια τοῦ νομοθέτου εἶναι ὅτι δύναται νὰ ζητηθῶσι τόκοι ἐπὶ τόκων μετὰ ἐν ἔτος ἀπὸ τῆς καθυστέρησεως αὐτῶν, οὐχὶ δὲ ὅτι πρέπει καὶ οἱ καθυστερούμενοι τόκοι νὰ ἀνάγονται εἰς χρονικὸν διάστημα ἐνὸς ἔτους.

(*) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 148 XVI 371 Α. Π.

(**) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 34 παρόντος τόμου 184 Α. Π. ἀναίρεσας μόνον ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἐπὶ τῶν μερισμάτων τόκους.

Ἀριθ. 481 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Ἀναίρεσις καὶ παραπομπὴ β' τμήματι διὰ δαπάνας οἰκοδομῆς ἐπὶ διεκδικηθέντος. - ἔκκρεμοδικία ἐπὶ αἰτήσεως ἀναίρεσεως προδικαζούσης ὑποχρεώσιν δαπανῶν. - ἀναβολή.

Ἐπειδὴ ἀναίρεσίνης τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, μόνον ἐφ' ὅσον αὐτὴ ἐδέχθη αὐτὴ δικαιούται ὁ νῦν ἐκκαλῶν Ι. Π*** εἰς ἀπόληψιν τῶν δαπανῶν αὐτοῦ διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῆς ἐπὶ τοῦ διεκδικηθέντος κατ' αὐτοῦ γηπέδου οἰκοδομῆς, καὶ διέταξε τὴν ὑπ' αὐτοῦ παρακράτησιν τοῦ γηπέδου μέχρις ἐξουρέσεως τῶν ρηθειῶν δαπανῶν, παρεπέμφθη αὐτὴ μόνον κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἐνώπιον τοῦ Β' τοῦτου τμήματος διὰ τὴν κατάλληλον τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν, ὅθεν ἐξεταστέα ἐστὶν ἡ κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐφesis τοῦ Ι. Π***, μόνον ὅσον ἀφορᾷ τοὺς λόγους, τοὺς ἀναγομένους εἰς τὴν ἀνταγωνικὴν περὶ δαπανῶν αὐτοῦ ἀπαίτησιν καὶ τὴν παρακράτησιν τοῦ διεκδικηθέντος γηπέδου.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, λόνω τοῦ ὅτι ὑπάρχει ἔκκρεμῆς ἐνώπιον τοῦ Α' τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου 1906 αἴτησις αὐτοῦ, περὶ ἀναίρεσεως τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου, βάσιμος ἐστὶ, διότι τὰ ζητήματα, τὰ ὅποια πρόκειται νὰ λυθῶσιν ὑπὸ τοῦ Α' τμήματος, συνεπεία τῆς προμνησθείσης ἔκκρεμοῦς αἰτήσεως τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος, ἦτοι τὸ περὶ καλῆς ἢ κακῆς πίστεως τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος, καὶ τὸ τῆς ἀμφισβήτησεως κυριότητος τῶν ἀντιδίκων του, ἅτινα δὲν ἐλύθησαν διὰ τῆς, ἐπὶ αἰτήσεως τοῦ Ν. Π***, ἐκδοθείσης ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 455, ἀποτελοῦσιν ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν, προκριματίζουσιν τὸ, δι' αὐτῆς, παραπεμφθὲν εἰς τὸ τμήμα τοῦτο ζήτημα, ἦτοι τὸ ὅτι ὁ νῦν ἐκκαλῶν, ἐπὶ ἀλλοτρίου ἐδάφους κακῇ τῇ πίστει οἰκοδομήσας, δὲν δικαιούται νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ κυρίου τοῦ ἐδάφους τὰς διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῆς ἐπὶ τοῦ διεκδικηθέντος κατ' αὐτοῦ γηπέδου οἰκοδομῆς ἐπωφελεῖς δαπάνας, οὔτε εἶχε δικαίωμα παρακράτησεως τοῦ ἀκινήτου μέχρις ἀποδόσεως τῶν δαπανῶν, κατ' ἀκολουθίαν δέον, λόγῳ τῆς τοιαύτης συναφείας τῶν ἐκτεθέντων ζητημάτων, νὰ ἀναβληθῇ ἡ συζήτησις τῆς προκειμένης ὑποθέσεως μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τῆς κατὰ τῆς ὡς ἂν ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν αἰτήσεως τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος (**).

Ἀριθ. 483 (1906) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Ἀναψηλάφησις. - ἀντίφασις μεταξὺ τελεσιδικιῶν ἀποφάσεων. - ἀντίφασις ἀποφάσεων τῶν δύο ἀρεοπαγιστικῶν τμημάτων.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀρθρ. 785 ἐδ. 3 Πλ. Δ., τὸ ἐνδι-

(*) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 491 ΧVII 455 (1905) Α. Π. τοῦ α' τμήματος.

(**) Ἀναγκαίαι συνεπείαι τῆς μὴ συνεκδικάσεως τῶν ἀντιθέτων ἀναιρέσεων.

κον τῆς ἀναψηλάφησεως μέσον χωρεῖ ἐὰν ὑπάρχουν ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ, μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων ἀντιφάσκουσαι ἀποφάσεις, παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἔστω καὶ διαφόρων αὐτοῦ τμημάτων, ὅταν ταῦτα δι' ἰδιαίτερου κανονισμοῦ συνιστάμενα, τὴν αὐτὴν ἔκτασιν δικαιοδοσίας ἔχουσι. Τῶν δύο ὁμοῦς τμημάτων τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ δικαιοδοσία κανονίζεται ὑπὸ τοῦ Νόμου ΧΜΖ' τοῦ ἔτους 1877 παντὶ διαφορῶς, διότι τὸ μὲν ἀκυρωτικὸν ἐλέγχει τὸ νομικὸν μόνον μέρος τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τὸ δὲ δεύτερον τμήμα ὡς πρὸς τὰς ὑπὸ τοῦ ἀκυρωτικοῦ παραπεμπομένας εἰς αὐτὸ διαφοράς, ἔχει πλήρη τὴν ἐξουσίαν τῆς ἐκδικάσεως αὐτῶν καὶ ἀπονομῆς τοῦ κατ' οὐσίαν δικαίου ὅθεν αἱ ἀποφάσεις τῶν τμημάτων τούτων δὲν δύνανται νὰ λογισθῶσι τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, οὐδ' εἶναι δυνατόν νὰ περιέχῃ στοιχεῖα δεδικασμένου ἢ ἀναιρετικῆς ἀπόφασις ἐπὶ νομικῶν μόνον ζητημάτων ἀποφαινομένη ἐπομένως καὶ ἐπὶ ὑποθέσεως καθ' ἣν ἡ ἀπόφασις τοῦ Β' τμήματος ἔλυσεν ἀντιθέτως τῇ ἀκυρωτικῇ τὸ ζήτημα δὲν χωρεῖ κατ' αὐτῆς τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναψηλάφησεως μέσον, πρὸς χρῆσιν τοῦ ὁποίου κατὰ τὴν ρηθείσαν διάταξιν τῆς Πολ. Δικονομίας ἀποιεῖται αἱ ἀντιφάσκουσαι ἀποφάσεις νὰ ὦσι τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου καὶ νὰ προσέβαλεν ἡ μεταγενεστέρα τὴν διὰ τῆς πρώτης καταρτισθεῖσαν τελεσιδικίαν, πρὸς κύρωσιν τῆς ὁποίας καθιερώθη ὁ λόγος οὗτος τῆς ἀναψηλάφησεως ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἀρθρου 802 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ὀρίζοντος ὡς συνέπειαν τῆς παραδοχῆς αὐτοῦ τὴν κατάργησιν μὲν τῆς τελευταίας ἀποφάσεως, τὴν καθ' ὁλοκληρίαν δ' ἐκτέλεσιν τῆς πρώτης ἐνῶ ἐν τῇ ὑποτιθεμένῃ ἀντιφάσει ἀποφάσεων τῶν δύο τμημάτων τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ παραδοχὴ τῆς ἀναψηλάφησεως ἤθελε ἔχει ὡς συνέπειαν ἕνεκα μὴ συντρέχουσας τελεσιδικίας τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως τὴν ἐκ νέου ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος. Ἐκ τούτων ὅθεν ἔπεται ὅτι δὲν χωρεῖ τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναψηλάφησεως μέσον ἐπὶ ἀντιφατικῶν ἀποφάσεων τῶν τμημάτων τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ ὁ σχετικὸς λόγος ἀπαράδεκτος κρίνεται.

Ἀριθ. 485 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΛΙΑΔΗΣ

Πραγματογνωμοσύνη. - λήψις ὑπ' ὄψιν ὡς γνωμοδοτήσεως. - ἀδιάφοροι ἀκυρότητες. - κρίσις μὴ ἀνάγκης ἰδίας ἐμπειρίας. - βιβλία. - μὴ ἐπικληδισ. - ἀνεξέλεγκτος κρίσις ἀπορίας καὶ ἀπροικίας. - οἰκεῖοι κληρονόμοι ἀνήλικοι. - αὐτοδικαία κατάληψις. - ἀπορος καὶ ἀπροικος. - προσήκουσα ἀγωγὴ ἐπὶ συμμετοχῇ ἢ πληρωμῇ. - μὴ ἔγκαιρος προδολὴ ἐνστάσεως. - ἐκδοχὴ ὠριμμένον ποσοδὸν κληρονομίας. - ἔμμεδος ἀπάντησις ἰσχυρισμῶν περὶ χορῶν.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἔκρινεν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὀρθῶς ἐπιβληθέντα τὸν ἐκτιμητικὸν ὅρον διὰ τῆς πρωτοδικου ἀποφάσεως, δεχθὲν ὅτι ἐκ τῆς διεξαχθείσης μαρτυρικῆς ἀποδείξεως καὶ τῶν προσαχθέντων ἐγγράφων ἀπεδείχθη ἡ ὑπαρξὶς κληρονομικῆς περιουσίας, τὴν δὲ πραγματογνωμοσύνην ἔλαβεν ὑπ'

ὅψιν ὡς ἀπλὴν γνωμοδότησιν, διότι καὶ ρητῶς δηλοῦται τοῦτο ἐν τῇ ἀποφάσει, τὸ θέμα αὐτῆς, κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν του, δὲν ἀπῆτει ἰδιάζουσαν ἐμπειρίαν ἢ γνώσεις ἰδιαιτέρας τέχνης ἢ ἐπιστήμης, τοῦτο δὲ δεχθὲν, ὀρθῶς τὸν νόμον ἡρμήνευσε, οὐδ' εἰς ἀνατιολόγητον ὑπέπεσε μὴ ἀπαντήσαν εἰς τὰς περὶ ἀκυρότητος τῆς πραγματογνωμοσύνης ἐνστάσεις, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 298 Πολ. Δικονομίας ἢ ἀκυρὸς πραγματογνωμοσύνη ἢ ἡ περὶ θέματος μὴ ἀπαιτοῦντος ἰδιάζουσας ἐμπειρίαν ἢ γνώσεις ἰδιαιτέρας τέχνης ἢ ἐπιστήμης πραγματογνωμοσύνη δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὅψιν ὡς ἀπλὴ γνωμοδότησις.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέχεται ὅτι ἡ κληρονομικὴ περιουσία ἀνήρχετο εἰς 1200 λίρας, μὴ ὑπολογιζομένων τῶν εἰς αὐτὴν ἀνηκουσῶν πιστώσεων, δέχεται δ' ἐπίσης κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν του, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ συνόλου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι πρωτοδικῶς εἶχε διὰ τῶν ἐκκληθισῶν ἀποφάσεων διαταχθῇ ἀποδείξει περὶ τοῦ ποσοῦ εἰς 8 ἐν γένει ἀνήρχετο ἡ κληρονομικὴ περιουσία καὶ ταύτας τὰς ἀποδείξεις ἐκτιμᾷ μὴ συνυπολογίζον τὰς πιστώσεις.

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσιόντες ὁμολογοῦσιν ὅτι τὰ ἐμπορικὰ βιβλία τοῦ κληρονομηθέντος ὑπ' αὐτῶν Χ. Π*** δὲν προσήγαγον ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου, δὲν ἰσχυρίζονται δὲ ὅτι ἐζήτησαν τὴν προσαγωγὴν τῶν, οὔτε ἐξάγεται τοῦτο ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ὑποβληθεῖσιν ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἢ ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ἐφέσεως, κατ' ἀκολουθίαν τὸ ἐφετεῖον οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ λάβῃ τοῦτο ὑπ' ὅψιν του, οὔτε ἦτο ὑπόχρεον νὰ διατάξῃ τὴν προσαγωγὴν τοῦ ἀνευ αἰτήσεως δεδικαιολογημένης.

Ἐπειδὴ ρητῶς δέχεται τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν του, ὅτι ἐκ τῶν διεξαχθεῖσιν ἀποδείξεων ἀπεδείχθη ὅτι ἀπροιὸς ἦτο ἡ ἐνάγουσα καὶ ὅτι εἶναι ἀπορὸς, ἐν σχέσει πρὸς τὴν κοινωνικὴν τοῦ συζύγου τῆς θέσιν καὶ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον οἱ ὑπὸ πατρικὴν ἐξουσίαν διατελοῦντες εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῶν γίνονται αὐτοδικαίως κληρονόμοι αὐτοῦ, κατ' ἀκολουθίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὡς πρὸς τὴν κατὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῆς ἀνήλικον Μ. Π*** οὐδεμίαν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 73 τοῦ περὶ Ἀνηλίκων Νόμου, ὅτε εἰς τοὺς ἐκουσίως ἀφορῶσα κληρονόμους (Νομ. 8 Πανθ. (29.2), Εἰσηγ. § 3 (3.1)).

Ἐπειδὴ αἱ Νεαραὶ 55 καὶ 117 δὲν ἀπαγορεύουσιν εἰς τὴν ἀπορὸν καὶ ἀπροιὸν χήραν νὰ ζητήσῃ δι' ἀγωγῆς ὅχι μόνον ν' ἀναγνωρισθῇ τὸ κληρονομικὸν της δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι συγχληρονόμοι νὰ τῇ καταβάλωσιν εἰς χρήματα τὴν ἀνήκουσαν αὐτῇ κληρονομικὴν μοῖραν* ὑπαρχόντων ὅμως αὐτοῦσιν τῶν τῆς κληρονομίας πραγμάτων δικαιούνται οἱ ἐναγόμενοι νὰ αἰτήσων ἐνιστάμενοι τὴν ἀπορρίψιν τῆς ἀγωγῆς κατὰ τοῦτο, ὡς δικαιουμένης τῆς ἐναγωγῆς καθὼς συγκυρίας εἰς τὴν διανομὴν τῶν ρηθέντων πραγμάτων, τοῦτο ὅμως δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ μόνον

τῇ αἰτήσῃ τῶν ἐναγομένων, μὴ δυναμένου τοῦ δικαστηρίου ν' ἀπορρίψῃ αὐτεπαγγέλτως ὡς πρὸς τὴν αἴτησιν ταύτην τὴν ἀγωγὴν, ἥτις, συναινούντων τῶν ἐναγομένων, δὲν ἀντιβαίνει εἰς τὸν νόμον κατὰ τὰ εἰρημένα* τούτων δ' οὕτως ἐχόντων ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὁ ἐπὶ τῆς σχετικῆς ἐνστάσεως ἐρειδόμενος, ἀπαράδεκτός ἐστι, διότι δὲν ἰσχυρίζονται οἱ ἀναιρεσιόντες ὅτι ἐπρωτάθη καὶ ἐφεσίμως (ἄρθρ. 811 § 2 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, δέχεται ὅτι ἡ κληρονομικὴ περιουσία ἀνέρχεται εἰς τὸ ποσὸν τῶν 1200 λιρῶν μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν χρεῶν, ἀπῆντησεν ἄρα εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἀναιρεσιόντων ὅτι δέον ν' ἀφαιρεθῶσι τὰ πρὸς αὐτοὺς ὀφειλόμενα.

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 34 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

*Εκτίμησις γεγονότων ὡς ἐξυδρίσεως. - οὐκ ἐπιτρέψις ἀποδείξεως ἀληθείας. - ἐξυδρίδις κατὰ δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπαρέτου. - ἀναβολῆς αἰτήσεως. - κατηγορητήριον ἐπὶ ἐξυδρίδι καὶ δυσκοφαντίᾳ.

Ἐπειδὴ τὸ πλημμελειοδικεῖον, ἐκτιμῶν τὸ περιεχόμενον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2176 τῆς 6 Νοεμβρίου π. ἔ. ἐγγράφου τοῦ κατηγορουμένου Χ. Ζ*** καὶ δεξιόμενον ὅτι διὰ τῶν ἐν αὐτῷ ὑπαρχουσῶν φράσεων δὲν προσάπτονται ρηταὶ πράξεις, αἵτινες, ἐὰν ἡλῆθον, ἤθελον ἐκθέσει ἐκείνους εἰς οὐς προσάπτονται εἰς ποινικὴν καταδίωξιν, ὅτι ὑπάρχει τὸ ἐν ἄρθρ. 28 τοῦ περὶ ἐξυδρίσεως Νόμου ἀδίκημα τῆς συκοφαντίας, ὀρθῶς ἔκρινεν ὅτι συντρέχουσιν οἱ ὅροι τοῦ ἀδικήματος τῆς ἐξυδρίσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 29 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, καὶ ἐπὶ τῇ πράξει ταύτῃ ἐκήρυξε τὸν ἀναιρεσιόντα ἐνοχόν. Οὕτω δ' ἀποφηνάμενον, οὐδαμῶς παρεδίασε τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ. 32 τοῦ περὶ ἐξυδρίσεως Νόμου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρ. 307 Ποιν. Δικονομίας, ἀπορρίψαν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1205 καὶ 1207 π. ἔ. ἀποφάσεων τὴν αἴτησιν τοῦ κατηγορουμένου, περὶ ἀποδείξεως τῆς ἀληθείας τῶν εἰς τοὺς μὲνυτάς προσαφθεῖσιν πράξεων, ἀφοῦ ὡς προεῖρηται τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐξαρχήρῃσε τὴν πράξιν οὐχὶ ὡς συκοφαντίαν, ἀλλ' ὡς ἐξυδρίσιν (*).

Ἐπειδὴ δὲν ὑποβάλλεται λόγος ἀναιρέσεως ἐρειδόμενος εἰς τὴν παραβίαν τοῦ ἀρθροῦ. 33 τοῦ

*) Ὑπομνησκόμεν τὰς ἐν σελ. 178 XI ὑπὸ τὴν 42 Α. Π. σημειώσεις μας. Ἐὰν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας τὴν πρόσκλησιν ἀστυφύλακος διὰ νὰ συλλάβῃ τὸν κλέπτην τοῦ ὠρολογίου μου, χαρακτηρίσῃ ὡς ἐξυδρίσιν τοῦ ἀφαιρέσαντος αὐτό, ὁ ἄρειος Πάγος θὰ μείνῃ ἀπαθής; Ἐὰν τὸ δικαστήριον χαρακτηρίσῃ ὡς ἐξυδρίσιν τοῦ βασιλέως τὸ ὅτι ἐπινέ τις καφὲν καὶ ἀργιὸν κάτωθεν μιᾶς βασιλικῆς εἰκόνας, ὁ ἄρειος Πάγος θὰ μείνῃ ἀπαθής, διότι τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἔχουσε μερικὰ πραγματικὰ δεδομένα εἰς τὸ καλοῦπι τῆς ἐξυδρίσεως, ὅπως χύνονται τὰ πόδια τῶν νεοσυλλέκτων εἰς τὰς ἐτοίμους ἀρβύλας; Πρὸλ. καὶ 92 καὶ 109 Α. Π. σελ 653 καὶ 654 XVII καὶ αὐτόθι γνωμοδότησιν εἰσαγγελέως.

περί εξουδρίσεως Νόμου, ἵνα ἐξετασθῇ τὸ ὀρθὸν τῆς κρίσεως τοῦ πλημμελειοδικείου, ἀπορρίψαντος τὴν σχετικὴν ἐνστάσιν τοῦ κατηγορουμένου, ἡ δὲ παραβίασις τοῦ ἀρθρ. 167 τῆς Ποιν. Δικονομίας δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως ἐκ τῶν ἐν ἀρθρ. 107 αὐτόθι ἀναγραφόμενων (*).

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναίρεσεως ὅτι τὸ κλητῆριον θέσπισμα, περιέχον δύο κατηγορίας, τὴν μὲν ἐπὶ ἐξουδρίσει τὴν δὲ ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἀμφοτέρως ἐπὶ τῶν αὐτῶν φράσεων, αἵτινες ἐν τῷ ἐγγράφῳ περιέχονται, ἐρείδομενας, θεωρεῖται ἀντιφατικὸν καὶ ἀρίστον καὶ ὡς τοιοῦτον ἀκυρον, εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐν ἀρθρ. 407 Ποιν. Δικονομίας ἀναφερόμενων περιπτώσεων ὑπάγεται.

Ἐπειδὴ κρίναν τὸ δικαστῆριον ὅτι ἡ πρᾶξις δὲν ἔφερε τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀδικήματος τῆς συκοφαντίας, ἅτε τῶν προσαφθεισῶν τοῖς μηνυταῖς πράξεων οὐσῶν ἀορίστων, οὐδαμῶς παρέβη τὸν νόμον δεξιόμενον ὅτι αὕτη φέρει τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀδικήματος τῆς ἐξουδρίσεως καὶ ἐπὶ ταύτῃ κηρῶξαν ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον, ἀδασίμως ὑποστηρίζοντα νῦν διὰ τοῦ σχετικοῦ λόγου ἀναίρεσεως ὅτι δὲν δύναται νὰ νοηθῇ ἡ συνυπαρξὶς ἀμφοτέρων τῶν ἀδικημάτων τῆς συκοφαντίας καὶ ἐξουδρίσεως, στηριζόμενον ἐπὶ τῶν αὐτῶν φράσεων καὶ ὅτι ἡ ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀθώωσις συνεπάγεται καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ δευτέρου τοιαύτην.

Ἀριθ. 35 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Ἐξουδρίσις τοῦ βασιλέως καὶ τῆς κυβερνήσεως. - ἐκτίμησις κυριαρχική. - ἐκτίμησις ἀδικήματος ὡς πολιτικοῦ ἢ ἰδιωτικοῦ.

Ἐπειδὴ τὰ προσβαλλόμενα βουλευματα, ἥτοι τὸ ὑπ' ἀριθ. 1651 (1906) τῶν ἐν Ἀθῆναις Πλημμελειοδικῶν καὶ τὸ ἐπικυρώσαν τοῦτο ὑπ' ἀριθ. 464 (1906) τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν, δέχεται ὅτι ὁ ἀνααιρεσίῳν κατηγορούμενος ἀγορεύων ἐν δημοσίῳ τόπῳ καὶ παρόντων πολλῶν διὰ τῶν ἐν τῷ βουλευματι ἀναφερομένων φράσεων καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐξῆς περικοπῶν «ἐν ὅσῳ δὲν ὑπάρχουσιν ἡγεμόνες καὶ ἡγεμονόκαιδες εὐφρεῖς, οἱ περὶ αὐτῶν θὰ εἶναι κόλακες» «ὅτι τὰ χρήματα τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου χρησιμεύουσι πρὸς ἐκλογικοὺς σκοποὺς» «ὅτι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κοινοβουλευτικῶν πολιτευμάτων ἐπιβάλλουσιν εἰς τοὺς ἡγεμόνας νὰ καθαρίσωσι τὰς Αὐλὰς τῶν» ἐσκόπει νὰ δυσφημίσῃ καὶ χλευάσῃ τὸ πρόσωπον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, νὰ λοιδορήσῃ μὲ περιφρονητικὸν χλευασμὸν τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ ὅτι πράγματι ἐνήργησε τὰς πράξεις ταύτας καὶ ὅτι προσεπάθησε νὰ διαγείρῃ μῆτος καὶ περιφρόνησιν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν πράξεων τῆς.

(*) Ποῖος καὶ τίς ἦτο ὁ υποβαλλόμενος λόγος ἀναίρεσεως, ὁ μὴ ἐρείδομενος ἐπὶ τοῦ ἀρθρου 33, ἐξ οὗ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξετασθῇ ἡ ὀρθότης τῆς ἀπορρίψεως τῆς σχετικῆς ἐνστάσεως ! Καὶ τίνος εἶδους παραβίασις τοῦ ἀρθρου 167 Πολ. Δικονομίας καταγγέλετο, ὥστε αὕτη νὰ μὴ ἐπάγεται ἀναίρεσις ! ! Μήπως ἡ ἀπόφασις θέλει νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ περὶ τοῦ ἀναβλήτου ἡ μὴ τῆς συζητήσεως κρίσις εἶναι ἀνεξέλεγκτος ; Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι παραβίασις τοῦ ἀρθρου 167.

Ἐπειδὴ τὰ γεγονότα ταῦτα κατὰ τὴν κυριαρχικὴν ἐκτίμησιν τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας, προκύψαντα ἐκ τῆς ἀνακρίσεως καὶ γενόμενα μετὰ τὴν πρόθεσιν τῆς ἐξουδρίσεως τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἀποτελοῦσι τὸ ἀδίκημα τῆς ἐξουδρίσεως καὶ ὑπάρχοντα εἰς τὰ ἐν τῷ βουλευματι τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν τοῦ ἐπικυρωθέντος καὶ ὑπὸ τοῦ βουλευματος τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν ἀναφερόμενα ἀρθρα τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐπομένως οἱ περὶ κακῆς ἐφαρμογῆς ἢ ψευδοῦς ἐρμηνείας τοῦ Ποιν. Νόμου λόγοι τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως ἀδόκιμοι καὶ ἀπορριπτέοι εἰσίν.

Ἐπειδὴ ἡ ἐξουδρίσις τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Κυβερνήσεως, μὴ οὕσα αὕτη καθ' ἑαυτὴν ἀπαραίτητος οὐδὲ γενομένη κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, πρὸς ἀνατροπὴν ἢ ἀλλοίωσιν τοῦ πολιτεύματος καὶ τῆς ἐννόμου καθεστηκυίας ἐν τῇ πολιτείᾳ τάξεως, δὲν ἀποτελεῖ πολιτικὸν ἀδίκημα κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν ἀρθρῶν 6, 18 καὶ 95 τοῦ Συντάγματος, ἐπομένως ὁ σχετικὸς λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως, ὅτι διὰ τῆς παραπομπῆς του ὅπως διακασθῇ ἐνώπιον τοῦ πλημμελειοδικείου καὶ οὐχὶ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων παρεδιάσθη συνταγματικὴ διάταξις (ἀρθρ. 95 τοῦ Συντάγματος) ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος (*).

Ἀριθ. 39 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Ζωροκλοπή. - ἀπόδοσις μέρους. - ποινὴ ὑπολογιστέα ἐπὶ ὑπολοίπου. - μὴ διάκρισις. - ἀναπομπή.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 378 τοῦ Ποιν. Νόμου δὲν γίνεται ἀνάκρισις οὔτε κατεγινώσκειται ποινὴ ἐπὶ κλοπῇ, ἂν ὁ κλέψας πρὶν ἢ ἐξετασθῇ παρὰ τῆς Ἀρχῆς ἐνήργησε τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ ζημιωθέντος καὶ ἂν ἡ ἱκανοποίησις ἐγένετο ἐν μέρει μόνον δὲν ἀπαλλάσσεται ἐντελῶς τῆς ποινῆς, καθόσον δὲ ὁ προσδιορισμὸς καὶ ἡ ἐπιμέτρησις τῆς ποινῆς ἐξήρτηται ἐκ τῆς ἀξίας τοῦ κλαπέντος πράγματος, κατεγινώσκειται τοιαύτη μόνη ποινὴ ὅση ἀναλογεῖ κατὰ τὸν νόμον εἰς τὸ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἐπιστραφέντος (ἢ ἀποζημιωθέντος) ὑπολειπόμενον. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τοῦ ὑπολειφθέντος τούτου θέλει

(*) Ὑπῆρξαν τινες οἱ ὁποῖοι ἐθεώρησαν ὅτι ἡ αἰτιολογία αὕτη ὑποδεικνύει ποιάν τινα παρέκκλισιν εἰς τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, περὶ τοῦ ὅτι ἡ κατὰ τοῦ βασιλέως ἐξουδρίσις εἶναι ἰδιωτικὸν ἀδίκημα. Ἐκρίναν δηλαδὴ ὅτι ἐν τῷ «μὴ οὕσα καθ' ἑαυτὴν ἀπαραίτητος οὐδὲ γενομένη πρὸς ἀνατροπὴν κτλ.», ἀνευρίσκεται μία τυχίτσα ἐπιθυμίας νὰ χαρακτηρισθῇ καμμιὰ φορὰ τοιαύτη ἐξουδρίσις ὡς πολιτικὸν ἀδίκημα. Αὐτὸ, ὡς μᾶς ἐπιτραπῇ ἡ ἐκφρασις, εἶναι ἀναζητήσις ξυγκριθεῖς ἀπὸ μύθων. Καὶ διὰ τῆς ἀνω περικοπῆς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ θέλει νὰ εἴπῃ ὁ Ἀρείος Πάγος, ὅπερ καὶ προτῆτερα ἔλεγεν, ὅτι δύναται νὰ ὑποβῇ ἐξουδρίσις κατὰ τοῦ βασιλέως ὡς ἀτόμου, ὅπερ εἶναι διὰ τοὺς *libres penseurs* ἀδιάφορον, διὰ τοὺς συνταγματικοὺς σόλοιον καὶ διὰ τοὺς βασιλικοὺς βλάσφημον. Δὲν ἔχομεν εἰμὴ νὰ ὑπομνήσωμεν ὅσα ἄλλοτε ἐγράψαμεν ὑπὸ τὴν 56 Σ. Α. καὶ 133 Α. Π. ἐν σελ. 61—62 καὶ 163—165 IX.

ἐπιμετρηθῇ καὶ ἡ θυνάμει τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀπὸ 27 Ἀπριλίου 1867 περὶ ζωοκλοπῆς Νόμου πρόσθετος ποινὴ τοῦ διπλασίου τοῦ κλαπέντος ὑπὲρ τοῦ ἰδιοκτητοῦ αὐτοῦ καὶ ἡ ἐκ τοῦ τριπλασίου τῆς ἀξίας τοῦ κλαπέντος χρηματικὴ ποινὴ ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικάσιν πλημμελειοδικεῖον, ἐν ᾧ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποράσεως του δέχεται ὅτι ὁ ἀνακριτεῖων ἀπεζημίωσεν ἐν μέρει τὸν παθόντα, κατὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὴν ὑπολειφθεῖσαν μετὰ τὴν μερικὴν ἱκανοποίησιν ἀξίαν τῶν κλαπέντων οὐδ' ἐξηκριβώσαυτὴν καὶ κατέγνωσε τὴν ὑπὸ τοῦ Ποινικοῦ Νόμου καὶ τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ μνησθέντος περὶ ζωοκλοπῆς Νόμου ὀριζομένην ποινὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὀλικῆς ἀξίας τῶν κλαπέντων ἑκπῶν· οὕτω δὲ πρᾶξαν ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν καὶ ψευδῇ ἐρμανείαν τοῦ Ποιν. Νόμου ἐποίησαν καὶ βάσιμος ὁ σχετικὸς λόγος ἀναίρεσέως.

Ἐπειδὴ, ναὶ μὲν, ἀναιρουμένης τῆς προσβαλλομένης ἀποράσεως δι' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν καὶ ψευδῇ ἐρμανείαν τοῦ Ποιν. Νόμου, ὁ Ἀρειος Πάγος κατὰ τὸ ἄρθρ. 500 Ποινικῆς Δικονομίας ἐφαρμόζει τὸν νόμον, πλὴν ἀφοῦ δὲν εἶναι ἐξηκριβωμένη ὑπὸ τοῦ δικάσαντος πλημμελειοδικείου ἡ ἀξία τοῦ ὑπολειφθέντος μετὰ τὴν μερικὴν ἱκανοποίησιν τοῦ παθόντος, ὁ Ἀρειος Πάγος δὲν δύναται ἄνευ τοῦ πραγματικοῦ τούτου νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ δέον νὰ παραπερθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς ἕτερον πλημμελειοδικεῖον.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1717 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΣΟΥΤΑΝΗΣ.

Ἀγοραπωλησία. - ἀμφιδόκιμησις νομῆς διὰ προσωρινῶν μέτρων ἐπὶ δουλείᾳ. - ἀγωγὴ προσδούκουδα.

Ἐπειδὴ ἡ δικαζομένη περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴ ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποράσεως, ὡς οὐδὲν εἴρησαι ἔχουσα, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι «ὁ ἐνάγων ἀγοραστὴς προστατεύεται μόνον πρὸς παροχὴν τῆς νομῆς, ὅτε ἀμειψήθηται τῆς κτήσεως ταύτης διὰ τῆς περὶ προσωρινῶν μέτρων ἀγωγῆς, καίτοι ἐπακριδῶς, οὔτε τοιαύτη ἀμφισβήτησις τῆς νομῆς ἐπῆλθε λόγω τῆς προσωρινότητος ὡς πρὸς τὴν ρύθμισιν τῆς νομῆς διὰ τῆς περὶ προσωρινῶν μέτρων προστασίας, ἐφ' ὅσον τελεσιδικῶς δὲν ἀναφαίνεται ἡ δουλεία διαδόσεως εἴτε διὰ τακτικῆς ἀγωγῆς τοῦ τρίτου Μ^{***} πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ δικαιώματος δουλείας, εἴτε δι' ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος κυρίου τοῦ κτήματος πρὸς ἀρνήσιν δουλείας, ἀξιουμένης παρὰ τρίτου». Ἀλλὰ, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Νόμου 11 § 12 Πανδ. 19.1 τὴν ἀξίωσιν πρὸς παροχὴν τοῦ διαφέροντος, θυνάμει τῶν Νόμων 75.15 Πανδ. 21.2 καὶ 61 Πανδ. 21.1, ἔχει ὁ ἀγοραστὴς ἀμέσως κατὰ τοῦ ὑποσχεθέντος τὴν μὴ ὑπαρξίν δουλείας ἐπὶ τοῦ πωλουμένου πωλητοῦ, καὶ ἄνευ δίκης κατὰ τοῦ τρίτου, ἥτις θ' ἀπέδειξε ματαίᾳ καὶ τῇ συνδρομῇ τούτου τοῦ πωλητοῦ, ἐὰν ἀ-

ληθῶς ὁ τρίτος κατὰ τὸν χρόνον τῆς παραδόσεως τοῦ πωληθέντος εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ δικαίωμα δουλείας. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἀγωγὴ αὕτη, ἐν ᾗ ἐκτίθεται ὅτι ὁ ἐνάγων ἠγόρασε παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ παρέλαβεν εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τὸ κτῆμα, ἐλεύθερον παντὸς δάρους καὶ ἀξιώσεως τρίτου (ἄρα καὶ δουλείας) ὅτι συνεπείᾳ ἀγωγῆς τοῦ Μ^{***} περὶ προσωρινῶν μέτρων ἀπεδείχθη ἡ οἰονεὶ νομὴ τῆς δουλείας διαδόσεως διὰ τοῦ κτήματος, ἀσκουμένης ἀνεπιλήπτως πλέον τῶν δέκα ἐτῶν πρὸ τῆς πωλήσεως τοῦ κτήματος καὶ ἐξεδόθη τελεσιδικὸς ἀπόφασις, ἥτις ἐξετελέσθη ἀπαγορεύουσα τὴν ἀποπαράτωσιν τοῦ ἀνεγειρομένου ἐν τῷ κτήματι οἰκίσκου, ὡς κωλύοντος τὴν ἐνάσκησιν τῆς δουλείας ἢν ἄλλως τε προσφέρεται ν' ἀποδείξῃ, κατεδαφισθέντος δὲ, καὶ τὰ λοιπὰ, ὅτι ἐντεῦθεν ζημιούται, καθ' ὅσον μειοῦται ἡ ἀξία τοῦ κτήματος, ἀποβαινούσης ἀδυνάτου τῆς πλήρους καλλιεργείας καὶ τῆς ἀπαιτουμένης ἐπιδόσεως καὶ φυλάξεως αὐτοῦ, ἐπίσης ζημιούται τὴν δαπάνην τοῦ κατεδαφισθέντος οἰκίσκου καὶ τὰ ἔξοδα, περιέχει τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 533 § 3 Πολ. Δικονομίας ἀναγκαῖα περιστατικὰ καὶ νόμῳ βάσιμος εἶναι.

Ἀριθ. 1718 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΣΟΥΤΑΝΗΣ.

Ἀγωγὴ ἐπ' ἀπορία καὶ ἀπροικία. - βῆρος ἀποδείξεως. - ἀγωγαὶ διανομῆς. - ἀπόφανσις καὶ ἐπὶ σχετικῶν σχεδίων. - οὐκ ἀναγκαῖα προκριματικὴ ἀγωγὴ ἀναγνωρίσεως δικαιώματος. - ἀδιάρθορον ἐὰν κληρονομία ἢ κληροδοσία.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς ὅτι εἶναι ἄπορος καὶ ἀπροικὸς χήρα ἡ ἐνάγουσα, ἐφέλει αὕτη ν' ἀποδείξῃ τὸ γεγονός τοῦτο πρὸς ὑπαρξίν τοῦ ἰδίου αὐτῆς δικαιώματος, ὁ ἐναγόμενος δὲ ἀρνούμενος τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, ἀπαλλάσσεται πάσης ἀποδείξεως, ἥτις ἐπιβάλλεται καὶ περὶ ἀρνήσεως Νομ. 10 Πανδ. 45.1, Νομ. 15 Βασ. 22.1. Ὅθεν βάσιμος ἐλέγχεται ἡ αἰτίας κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποράσεως ὅτι ὑπεχρέωσε τὸν ἐκκαλοῦντα ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἐνάγουσα κέκτηται ἀκίνητον καὶ κινητὴν περιουσίαν κλπ, πρέπει δὲ νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐνάγουσα ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἀναλόγως πρὸς τὴν κοινωνικὴν αὐτῆς θέσιν καὶ τὴν εὐπορίαν τοῦ ἀποθανόντος συζύγου μεθ' οὗ μέχρι τελευτῆς συνεδίωσεν ἐν νομίμῳ ὕφεστώτῃ γάμῳ, καὶ ἄπορος εἶναι καὶ ἐκ τῆς προικὸς αὐτῆς δὲν δύναται νὰ συντηρηθῇ Νεαρ. 53 κεφ. 6', Νεαρ. 115, Νεαρ. 117 κεφ. ε'.

Ἐπειδὴ ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ περὶ διανομῆς δύναται ν' ἀποφασισθῶσιν καὶ ἕτεροι σχέσιν πρὸς τὸν κοινὸν πρᾶγμα ἔχουσαι παροχαὶ ὡς καὶ ἡ ἀπόδοσις τῶν καρπῶν, Πολ. Δικον. ἄρθρ. 1097 Βασ. 4 § 3 12.2.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ἐφέσεως ὅτι ἡ περὶ διανομῆς κοινῶν κλήρου ἀγωγὴ ἔχει προϋπόθεσιν τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ κληρονομικοῦ τοῦ ἐνάγοντος δικαιώματος, ἐπομένως νόμῳ ἀβάσιμος ἡ ἀγωγὴ, ἀμφιστομένης τῆς κληρονομικῆς ιδιότητος τῆς ἐναγούσης, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι διὰ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 227, 229 καὶ 234 Πολ. Δικονομίας

κατηργήθη ως δικονομικός ο Νόμος 1 § 1 Πανδ. 10.2 Βασιλ. βιβλ. 42 τίτλ. 3 θέμ. 1 και το περι κυριότητας του συγκληρονόμου ζήτημα αείποτε εκδικάζεται εν τῇ αὐτῇ περὶ διανομῆς δίκῃ ως παρεμπόδιον.

Ἐπειδὴ παρέλκει ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐπιδοθητικὴ ἐπὶ κλήσεις τῆς ιδιότητος τῆς νομίμου κληροδόχου εἰς περιστάσιν, καθ' ἣν τοιαύτη ἤθελε θεωρηθῇ ἡ ἐνάγουσα, καὶ πρὸς στήριξιν τῆς ἀγωγῆς ἀρκεῖ ὁ λόγος ὅτι ἡ ἐνάγουσα, ὡς ἄπορος καὶ ἀπροικος εἶναι κληρονόμος, ἀφοῦ κατὰ κυριότητα λαμβάνει τὴν μερίδα αὐτῆς εἴτε κληρονόμος, εἴτε νόμιμος κληροδόχος εἶναι ἡ χήρα.

Ἀριθ. 1723 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

Ἵπομίσθωσις-χώρα τῇ ἐξώσεως διαδικασία.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή τῶν ἐκκαλούντων στηρίζεται ἐπὶ μεταμισθώσεως, ἐπὶ ἐτήσιω μισθώματι ληπτέῳ εἰς δημοτριακοὺς καρπούς. Τοιαύτην δ' ἔχουσα βάσιν ἡ ἀγωγή, ἤγουν μίσθωσιν καθαρὰν καὶ ἀντικείμενον τὴν ἔξωσιν τοῦ ἐναγομένου ὡς μὴ πληρώσαντος τὸ συμφωνημένον μίσθωμα, ὀρθῶς εἰσῆχθη ἐνώπιον τοῦ προέδρου, ἀρμοδίου ὄντος κατὰ τὸν Νόμον ΒΧΗ τῆς 8 Ἰουλίου 1899 νὰ δικάσῃ τὰς περὶ ἐξώσεως ἀγωγὰς, τὰς ἀπευθυνόμενας κατὰ τῶν καθυστερούντων τὸ μίσθωμα μισθωτῶν, ἐν οἷς περιλαμβάνονται καὶ οἱ μεταμισθωταὶ καὶ ὀρθῶς δὲ τούτου διατάξαντος παρεπέμφθη ἡ ἀγωγή νὰ δικασθῇ ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου. Ἡμαρτημένως δὲ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τοῦ πρωτοδικείου ἀπέρριψεν αὐτὴν ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσαν ἐνώπιον τοῦ προέδρου. Εἰ καὶ ἡ δύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν διὰ τε τοὺς ἐν αὐτῇ αναφερομένους λόγους καὶ διότι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ προκαταθέντος Νόμου ΒΧΗ ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἀρθροῦ συναγομένην, ἐνώπιον τοῦ προέδρου εἰσάγονται μόνον αἱ κατὰ τῶν μισθωτῶν ἀγωγαὶ αἱ ὑπὸ τοῦ ιδιοκτήτου τοῦ μισθωθέντος κτήματος ἐγειρόμεναι, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ κατὰ τῶν μεταμισθωτῶν ἀγωγαὶ τῶν ὑπομισθωτῶν, αἱ εἰς τὸ συνάλλαγμα τῆς μεταμισθώσεως στηρίζόμεναι οἷα ἐστὶ καὶ ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή (*).

Ἀριθ. 1725 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΕΑΣ

Συνιδιοκτησία. - οὐ δυνατόν ποιῆσαι παρὰ γνῶμην κοινωνοῦ. - παρακώλυσις εἰρηνοδίκης. - παρεμπόδις καλλιέργειας. - οὐκ ἀθέτησις συμβολαίου ἀναγνωριστικοῦ συγκυριότητος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον 28 Πανδ. (10.3), ἐπὶ τοῦ κοινοῦ καὶ ἀδιαιρέτου κτήματος οὐδεὶς τῶν συνιδιοκτητῶν δύναται νὰ πράξῃ τι πρὸς καινοτομίαν ἄνευ τῆς θελήσεως τοῦ ἑτέρου, δικαιουμένου νὰ παρεμποδίσῃ τὸν οὕτως ἐπιχειροῦντα πράξῃν τινὰ συνιδιοκτητὴν διὰ τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδίκου,

(*) Παρατίθεται μόνον διὰ τὸ παράδοξον τῆς μειοψηφίας.

κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 490 § 6 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀσκοῦντος τὴν κατὰ τὸ Ρωμ. Δίκαιον ἐξουσίαν τοῦ πραιτορος Νομ. 3 Πανδ. (39.1). Κατ' ἀκλουσίαν τὸ παράπονον τῆς ἐκκαλούσης κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὅτι ἐσφαλμένως διὰ ταύτης ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγή αὐτῆς, περὶ πληρωμῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου τῆς ἐν αὐτῇ αναφερομένης ποινικῆς ρήτρας, δὲν εἶναι βάσιμον, διότι ἡ ἔγερσις ἀγωγῆς περὶ προσωρινῶν μέτρων καὶ ἡ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις, περὶ προσωρινῆς ἀπαγορευσεως πάσης καλλιέργειας ἐπὶ τῶν κοινῶν κτημάτων, οὐ μόνον δὲν ἀποτελεῖ ἀθέτησιν τῶν συμφωνηθέντων διὰ τοῦ . . . συμβολαίου, ἀλλὰ τούναντίον ἐμφαίνει ἀσκησιν δικαιώματος ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἄνω εἴρηται, παρεχομένου εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐφεσίδλητον καὶ ἀπορρέοντος ἐξ αὐτοῦ τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου, καθόσον, ὡς ἐξάγεται ἐκ τούτου, ἡ ἐνάγουσα καὶ ἐκκαλοῦσα ἀνεγνωρίσθη ὡς συγκυρία ἐξ ἀδιαιρέτου ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ αναφερομένων κτημάτων· ἀλλ' ὡς τοιαύτη δὲν ἐδικαιοῦτο, παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἐναγομένου συνδιοκτῆτου αὐτῆς, νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐπὶ τῶν κοινῶν τούτων κτημάτων πράξεις καλλιέργειας, δι' ὧν παραβλάπτονται τὰ ἐπ' αὐτῶν δικαιώματα συγκυριότητος καὶ συγκατοχῆς τοῦ ἐναγομένου (Windscheid § 169).

Ἀριθ. 1729 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Μ. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Δωρεὰ αἰτία θανάτου. - ὁρος περιελεύσεως νομίμοις κληρονόμοις ἐν ἀπαιδία. - ἔννοια αἰρέσεως καὶ ἐφαρμογὴ ἐν δωρεᾷ ἢ ἀποκαταστάσει.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ . . . συμβολαίου ἐξάγεται ὁ Ι. Ζ. Κ^{***} τὴν λοιπὴν περιουσίαν του, ἐκτὸς ἐκείνης ἣν δωρεῖται τῷ συζύγῳ του, ἐδώρῃσεν αἰτία θανάτου εἰς τὸν Ι. Χ. Κ^{***}, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως αὕτη περιέρχεται εἰς τοὺς νομίμους κληρονόμους του ἐν ᾧ περιπτώσει ὁ ἐν λόγῳ δωρεοδόχος ἤθελεν ἀποθάνει ἄνευ τέκνων, τούτῃσιν προκύπτει ἐξ αὐτοῦ ὅτι συνέστη ἡ δωρεὰ ὑπὸ ὅρον διαλυτικόν, ἥτοι ἐκεῖνον τῆς μὴ ἀποκτήσεως τέκνων, οὐχὶ δὲ ὅτι, ὡς ἐσφαλμένως ἀποφαίνεται τὸ πρωτοδικεῖον, ἡ ἀποκατάστασις τῆς περιουσίας εἰς τοὺς νομίμους κληρονόμους τοῦ δωρητοῦ διατάχθη ὑπὸ ὅρον, ἥτοι τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ Ι. Χ. Κ^{***} ἤθελεν ἀποθάνει ἄποις, ὅτι δὲ ἡ δωρεὰ καὶ οὐχὶ ἡ ἀποκατάστασις ἐγένετο ὑπὸ ὅρον ἐξάγεται πρὸ παντὸς ἐξ αὐτῆς τῆς θελήσεως τοῦ δωρητοῦ, ὅστις προφανῶς ἠνῶσι ἡ περιουσία του νὰ περιέλθῃ εἰς τοὺς νομίμους κληρονόμους αὐτοῦ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ Ι. Χ. Κ^{***} ἤθελεν ἀποθάνει ἄνευ τέκνων, τούτου δὲ δοθέντος ἐφαρμοστείαι εἰσὶν αἱ περὶ αἰρέσεων σχετικαὶ καὶ διατάξεις καθ' ὅς εἰναι μὲν ὀριστικὴ ἡ νομικὴ σχέσις ἡ ὑπὸ διαλυτικὸν ὅρον γενομένη, ἐξελθούσης ὅμως ταύτης λογίζεται ὅτι οὐδέποτε εἶχε συνομολογηθῇ ἡ σύμβασις καὶ ἀναβίῃ τὸ δικαίωμα τοῦ ὑπὸ τοιαύτην αἵρεσιν δόντος, εἰς οὐδὲν θεωρουμένων τῶν ἐν τῷ μεταξὺ γενομένων ἄτινα ἀνατρέπονται ὥσει ἐξ ἀρχῆς οὐδὲν εἶχε συνομολογηθῇ, καὶ οὐ ἐνεκεν οὐχὶ ὀρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἐπὶ τῇ ἐσφαλμένῃ ἐκδοχῇ ὅτι οὐχὶ ἡ δωρεὰ ἀλλ' ἡ ἀποκατά-

στασις τῆς περιουσίας ἦτο ὑπὸ δρον ἀπεφάνετο διὰ ἐπελθούσης συγχύσεως ἅμα τῷ θανάτῳ τοῦ δωρητοῦ ὅστις ἦτο δανειστής τοῦ ὡς ἄνω δωρεοδόχου ὡς ἐκ τῆς συμπτώσεως ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ, ἦτοι ἐκείνῳ τοῦ δωρεοδόχου, τῆς ιδιότητος τοῦ δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου, ἀπεσβέσθη ἡ ἐνοχὴ καὶ διὰ μὴ ἀναβιούσης ταύτης οἱ ἐκκαλοῦντες δὲν ἔχουσι δικαίωμα ν' ἀπαιτήσωσι τὸ χρέος τοῦ Ι.Χ.Κ^{***} ὡς ἐξ ἀδιαθέτου καὶ νόμιμοι κληρονόμοι τοῦ δωρητοῦ Ι.Κ^{***} καὶ ἀπέρριψε κατὰ τοῦτο τὴν ἀγωγὴν, ἐν ᾧ ὡς ἐκ τῆς ἐξόδου τῆς αἰρέσεως ἐματαιώθη αὐτὴ αὕτη ἡ δωρεὰ καὶ ἀνέζησε τὸ δικαίωμα τῶν κληρονόμων τοῦ δωρητοῦ, ὅπερ δὲν ἀπεσβέσθη διὰ συγχύσεως ἀλλὰ μόνον μέχρι τῆς ἐξόδου τῆς αἰρέσεως δὲν ἠδύνατο οὗτοι νὰ ἐνασκήσωσι καίτοι κληρονόμοι αὐτοῦ (*).

Ἀριθ. 1738 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Δ. ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ

Προβιβάσμενος κατωτέρων ἀξιωματικῶν. - μὴ δυσπληρώσις προβιβαστικῆς τριάδος. - οὐ δικαίωμα ἀποζημιώσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν 29 Ἰανουαρίου 1886, ὅτε ὁ Δ. Τ^{***} προβιβάσθη εἰς λοχαγὸν κατ' ἐκλογὴν, μὴ ὑπάρχοντος νόμου, ὑποχρεοῦντος τὸν Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, ἵνα καθ' ὠρισμένον χρόνον προβαίνειν εἰς πλήρωσιν τῶν χηρευσῶν θέσεων, εἴτε ἐν μέρει, εἴτε καθ' ὅλου, ἔπεται, ὅτι ἡ μονομερὴς προαγωγὴ αὐτοῦ ἄνευ συμπληρώσεως τριάδος, μόνον ἐφ' ὅσον δὲν προσβάλλεται ἄλλου τοῦ κεκτημένου δικαίωμα δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἄκυρος, ἀφοῦ εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ Ὑπουργοῦ, τὴν διαφεύγουσαν τὸν ἐλεγχον τῶν δικαστηρίων, ἀπέχειτο ἡ ἐκλογὴ τοῦ χρόνου πρὸς προαγωγὴν τῶν ἔχοντων δικαίωμα καὶ προσόντα. Ἐπομένως τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι παρεβιάσθη ὁ Νόμος ΧΐΕ' τοῦ 1861 περὶ στρατιωτικῶν προβιβασμῶν, καὶ τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, ἐκδοθὲν τὴν 16 Ὀκτωβρίου 1861 Β. Διάταγμα, διὰ τῆς μὴ προαγωγῆς τριῶν ὑπολοχαγῶν, δύο κατ' ἀρχαιότητα, καὶ ἑνὸς κατ' ἐκλογὴν, δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον, καὶ ὡς τοιοῦτον ἀπορριπτέον.

Ἐπειδὴ συνωμολογημένου ὄντος διὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι οὗτος, μετὰ τοὺς προβιβασμούς τοὺς γενομένους τὴν 21 Ἰανουαρίου 1886 κατεῖχεν ἐν τῷ ἐλέγχῳ τῆς ἀρχαιότητος τῶν ὑπολοχαγῶν τοῦ πεζικοῦ, τὸν δεύτερον ἀριθμὸν, προηγουμένου αὐτοῦ τοῦ ὑπολοχαγοῦ Λ^{***} ἢ διὰ τῆς προαγωγῆς τοῦ Δ. Τ^{***} παραβιάσις τοῦ ἀνωτέρω Νόμου ἀρθρ.

(*) Ἐν ἄλλαις λέξεσιν: Ἐὰν εἶναι αἰρεσις προσηκουσα τῇ δωρεᾷ, διὰ τῆς ἐξόδου αὐτῆς ἡ δωρεὰ δὲν ὑπῆρξε καὶ οὐδ' ἡ σύγχυσις, καὶ κατ' ἀκολουθίαν οἱ ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ αὐτῆς δικαιούχοι θὰ λάβωσι καὶ τὸ οὐδέποτε διὰ συγχύσεως ἐξαλειφθὲν χρέος τοῦ ἀτονήσαντος δωρεοδόχου. Ἐὰν ἡ αἰρεσις προσηκε τῇ ἀποκαταστάσει, τότε οἱ ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ γενόμενοι δικαιούχοι θὰ λάβωσι τὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐξόδου ὑπάρχουσαν περιουσίαν, μεταξὺ τῆς ὁποίας δὲν εὐρίσκειται πλέον ἡ τῇ συγχύσει ἐξαλειφθεῖσα κατὰ τοῦ δωρεοδόχου ἀπαιτήσις. Δὲν πιστεύομεν νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία ὅτι ὁρθὴ εἶναι ἡ ἐκδοχὴ τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ πλείους λόγους.

12 καὶ τοῦ Β. Διατάγματος ἀρθρ. 26 κατὰ τὰ ὅποια προκειμένου περὶ προαγωγῶν ὑπολοχαγῶν κατ' ἀρχαιότητα καὶ ἐκλογὴν συντελοῦνται τριάδες, κατ' ὅποιας ὁ πρῶτος προάγεται κατ' ἀρχαιότητα, ὁ δεύτερος κατ' ἐκλογὴν, καὶ ὁ τρίτος κατ' ἀρχαιότητα ἀφορᾷ μόνον εἰς τὸν ἔχοντα τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τῆς ἀρχαιότητος Λ^{***}, οὗ κατεπατήθη τὸ δικαίωμα, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν δεύτερον, ἀφ' οὗ, ὡς εἴρηται ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει, ὁ ὑπουργὸς δὲν ἦτο ὑποχρεωμένος καθ' ὠρισμένον χρόνον νὰ προβῇ εἴτε ἐν μέρει, εἴτε καθ' ὅλου, εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῶν χηρευσῶν θέσεων, ὁ δὲ ἐνάγων κατεῖχε τὸν δεύτερον ἀριθμὸν τῆς ἀρχαιότητος τότε, ὅτε ὁ Δ. Τ^{***} μόνον προβιβάσθη, καὶ ἡ ζημία προσεγένετο τῷ Λ^{***} οὐχὶ δὲ καὶ τῷ ἐνάγοντι, ὅστις τότε μόνον θὰ ἐδλάπτετο, καὶ θὰ εἶχε δικαίωμα πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ζημίας του, ἐὰν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, συμπληρῶν τὰς χηρευσῶν τρεῖς θέσεις, παρέλιπε τοῦτον, ἔχοντα δικαίωμα νὰ προαχθῇ τελευταῖος, ἐκ τῆς πρώτης τριάδος (*).

Ἀριθ. 1739 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΒΕΡΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχιτεχνίτης. - οὐ προβιβάσμενος ἐν ἀποδρατεύσει.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι τὸ πρωτοδικεῖον, διὰ τῆς πρόσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, παρερμηνεύσαν τοὺς Νόμους ΑΥΚΘ' (ἀρθρ. 2) τοῦ 1887 Α' τοῦ 1864 (ἀρθρ. 3 ἐδαφ. 2) τοῦ ΑΩΠΗ' τοῦ 1890, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν του, ὡς ὡς νόμῳ ἀβάσιμον, ἐν ᾧ κατ' αὐτοὺς ὁ ἀρχιτεχνίτης Α' τάξεως, ἐξομοιούμενος πρὸς λοχαγὸν δικαιοῦται εἰς σύνταξιν ταγματάρχου, καὶ οὐχὶ λοχαγοῦ, ὅταν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ, τοῦ ἀρχιτεχνίτου διετέλεσε, ἐφ' ὁλόκληρον ὀκταετίαν, ἐξελέγχεται ἀβάσιμον, καὶ ὡς τοιοῦτον ἀπορριπτέον, καθόσον ὁ Νόμος οὗτος ΑΥΚΘ', κατὰ τὴν ἀληθῆ ἐννοίαν αὐτοῦ, ἀντικαταστήσας τὸ ἀρθρ. 2 τοῦ Νόμου ΦΙΒ' τῆς 25 Φεβρουαρίου 1881, περὶ χορηγίας ἐπιδόματος εἰς τοὺς ἀρχιτεχνίτας καὶ λοιποὺς, διεκανόνισεν ἐπὶ τὰ κρίσιμα διὰ τῆς διατάξεως αὐτοῦ τὰ περὶ συντάξεως τῶν ἀρχιτεχνιτῶν, ἀρχιμουσικῶν, ὁρίσας ὅτι τὸ δικαίωμα αὐτῶν περὶ συντάξεως εἶναι ἀνώτερον κατὰ δύο βαθμοὺς ἐκείνης, ἣν θὰ ἐλάμβανον συμφώνως πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας των ἀποστρατευόμενοι, ἐξομοιούμενοι πρὸς λοχαγοὺς, ἐν ᾧ φέρουσι τὸν βαθμὸν καὶ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ. Ἐκ τῆς τοιαύτης ὁμῶς διατάξεως τοῦ νόμου τούτου, οὐδαμῶς συνάγεται ὅτι ἐπεξετάθη αὐτοῖς καὶ τὸ ἕτερον εὐεργέτημα, τὸ διὰ ἀρθρ. 3 § 6' τοῦ Νόμου Α' τοῦ 1864 καθιερούμενον ὑπὲρ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς θαλάσσης, τῶν μετὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ αὐτεπαγγέλτως ἢ κατ' αἰτησίν των τιθεμένων εἰς ἀποστρατεῖαν, κατὰ τὸ ὅποιον, ἐὰν

(*) Ἀλλὰ τάχα ἡ ἀπόφασις ὡθεῖ τὴν ἐκδοχὴν αὐτῆς μέχρι τοῦ σημείου ὅτι καὶ ἐπὶ ἐτέρων ἐπαλειψομένων μοναδικῶν προβιβασμῶν, θὰ ἴσταται ὡς ὀχύρωμα κατὰ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐπ' ἀρχαιότητι προβιβασμοῦ τοῦ δευτέρου, ὁ σιγῶν πρῶτος τῆς τριάδος;

Ἐπειδὴ ἐν προκειμένῳ, ἐπισκεύδων ἐτύγχανεν καὶ τελευταῖος ὑπερθεματιστῆς τοῦ ἀδαιρέτω; ἐκπλειστηριασθέντος ἀκινήτου κτήματος τῶν ὀφειλετῶν κληρονόμων Α. Σ^{***} ἀνεδείχθη τὸ ἐκκαλοῦν Δημόσιον, ὑπὲρ οὗ ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ... ἡ... περίληψις κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως· τὸ δὲ ἐκπλειστηρίασμα τοῦ ἐν λόγῳ κτήματος ἀνήχθη μέχρι τοῦ ποσοῦ 29850 δραχ. ἐν ὅλῳ, συμφηφισθέντος ὅλου ἀπέναντι τοῦ ἐκτελουμένου χρέους τῶν ὀφειλετῶν πρὸς τὸ Δημόσιον. Ἐκ δὲ τοῦ συνταχθέντος πίνακος κατατάξεως προκύπτει ὅτι τὸ Δημόσιον ἀνηγγέλθη 1) διὰ δραχ. 34214, ἥτοι διὰ ποσὸν ἀνώτερον τοῦ ρηθέντος ἐκπλειστηριάσματος καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν τὸ Δημόσιον κατετάχθη δι' ὁλόκληρον τὸ ἐκπλειστηρίασμα, πλὴν ὅτι συνεπεῖρα ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ ἐν λόγῳ πίνακος ἐκ μέρους τῶν ὀφειλετῶν κληρονόμων τελεσιδικῶς ἢ ἀναγγελλθεῖσα ἀκαίτησις τοῦ Δημοσίου, δι' ἣν, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, κατετάχθη, περιωρισθῇ εἰς δραχμὰς 20368. Συνεπῶς κατὰ τὰ ἐκτεθέντα τὸ περιπλέον τοῦ ἐκπλειστηριάσματος (ἐκπλειστ. δρ. 29850—20368 δραχμῶν ἐκκαθ. ποσὸν δρ. 9482), καθ' ἃς ἐμειώθη τὸ προνομιούχον χρέος τοῦ Δημοσίου ἐπὶ τοῦ ρηθέντος κτήματος, εἶδει νὰ καταβληθῇ ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ ἐπισκευδόντος εἰς τὸ Δημόσιον καὶ ἐκδοθῇ γραμμάτιον παρακαταθήκης ἐπ' ὀνόματι τοῦ συμβολαιογράφου, κατὰ τοὺς νεωτέρους περὶ τούτου σχετικούς Νόμους ΒΠΖ' (1882) καὶ ΒΓΓ' (1892) μέχρις οὗ ληφθῇ ὑπὸ τοῦ δικαιουμένου εἰς τοῦτο, ἄλλως εἰς οὐδὲν ὠφελεῖ τὸν ὀφειλόντα τὴν καταβολὴν ὑπερθεματιστὴν ἀγοραστὴν ἢ τυχὸν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκδοθεῖσα περίληψις κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως, οἷος ἐν προκειμένῳ ἐστὶ τὸ ἐκκαλοῦν Δημόσιον.

Ἐπειδὴ τὸ ὅτι τὸ Δημόσιον συγκεντροῖ ἐν αὐτῷ τὴν ιδιότητα τοῦ θεματοφύλακος ὑπερθεματιστοῦ καὶ ἀφοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 34 τοῦ ΓΑΣ' (1871) περὶ

τῆσιν τὴν πραγμάτων τῆς ἀξιώσεως τῶν ταύτην, χωρὶς ἐκ τούτου νὰ παρεμποδίζηται ἡ πραγμάτωσις τῆς ἀξιώσεως τοῦ Δημοσίου πρὸς ἐκδοσιν περιλήψεως καὶ παραδόσιν τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος. Κατὰ ταῦτα δὲν ἔχει σημασίαν καὶ ἐὰν δ' ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος ἐξέδωκε τὴν περίληψιν τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως ἐπὶ συμφηφισμῷ ποσοῦ εἰς 8 δὲν ἐδικαιούτο τὸ Δημόσιον, ἀφοῦ πάντως εἴτε ὕψισταται συμφηφιστέα ἀκαίτησις ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου εἴτε μὴ ἢ ἐκδοσις τῆς περιλήψεως ὑπὲρ αὐτοῦ δι' ἀκίνητα ἐκποιηθέντα κατὰ τὴν εἰδικὴν διαδικασίαν τῶν ὀφειλετῶν τοῦ Δημοσίου δύναται νὰ γείνη νομίμως εὐθὺς ἅμα τῇ κατακυρώσει ἄνευ περαιτέρω τινὸς ἐνεργείας ἐκ μέρους τοῦ Δημοσίου, μ' ὅλα ταῦτα.

Ἐπειδὴ καὶ κατὰ τὴν ὁρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 34 ΓΑΣΤ' Νόμου εἶδει τὸ Δημόσιον νὰ ἐκδώσῃ γραμμάτιον παρακαταθήκης διὰ τὸ ποσόν, δι' 8 δὲν ἐδικαιώθη πρὸς κατάταξιν, τούτου δὲ μὴ προηγηθέντος παρόντος ἥτο κατὰ τὰ ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει ἢ ἐκδοσις περιλήψεως κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως, ἀπαράδεκτος δὲ καὶ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ περὶ παραδόσεως τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος ὡς μὴ προηγηθείσης τῆς καταβολῆς τοῦ τιμήματος [Ἐφ. Πατρ. 261 [1904] ἐπομένως δεκτὴ ἡ περὶ τούτου ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου ἀνεκαλουμένου δὲ τῶν προεκδοθεισῶν ἀποφάσεων ὡς διαταχθεῖσαν ἀλυσίταις ἀποδείξεις, ἀπορριπτεῖται ἀποδοῖναι, ἢ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς.

εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων Νόμου, ὅταν τὸ Δημόσιον ἐπισκευδῇ τὴν ἐκτέλεσιν κατὰ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ, ὑποχρεοῦται ὁ ὑπερθεματιστῆς τρίτος νὰ καταβάλῃ τὸ ἐκπλειστηρίασμα εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον, ἔπεται ὅτι πάντως τὸ ἐκπλειστηρίασμα εἶναι παρακατατεθειμένον εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον, ὅτι τούτου ἔνεκεν δὲν ὑπόκειται τὸ Δημόσιον, ὅταν τυγχάνῃ ἐπισκευδόν, ὡς ἐν προκειμένῳ, εἰς τὴν ἐν λόγῳ διατύπωσιν τῆς ἐκδόσεως παρακαταθήκης, ἥτοι νὰ καταβάλῃ αὐτὸ πρὸς αὐτὸ, μὴ δάτιμον ἐλέγχεται, καθότι οὐ μόνον ὁ ἀνωτέρω ΓΑΣ'. Νόμος οὐδεμίαν διάκρισιν ἢ ἐξαίρεσιν ποιεῖται διὰ τὴν καταβολὴν, ὅταν ὑπερθεματιστῆς τυγχάνῃ τὸ Δημόσιον, ἀλλὰ τὸν ἀντίον κατὰ τὸ ρηθὲν ἄρθρ. 24 ἐδ. 2, ἐὰν τὸ Δημόσιον ἀποδεχθῇ νομίμως, ὡς ἐν προκειμένῳ, ὅτι δὲν δικαιούται νὰ λάβῃ ὁλόκληρον τὸ κατατεθὲν ποσόν, τὸ διαφέρειν τοῦτο ἀποδίδεται εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον καὶ κατὰ τὸν νεώτερον Νόμον ΒΓΓ' (1892), ὁ δημόσιος ταμίας ἐγγεγραμμένον γραμμάτιον παρακαταθήκης εἰς τὸν ὑπάλληλον τοῦτον καὶ οὐχὶ μετρητὰ, διὰ τὸ διαφέρειν τοῦτο τὸ ἀνήκον πλέον τῷ ὀφειλέτῃ ἢ ἄλλῳ ἀναγγελλέντι καὶ ἐν προκειμένῳ τῷ ἐφεσιβλήτῃ τρίτῳ δικατὸς ἔλκοντι ἐκ τοῦ ὀφειλέτου τὰ δικαιώματά του. Ἐπειδὴ δὲ ὁ νομοθέτης διὰ τῆς τοιαύτης ἄνευ ἐξαίρεσεως ἐκδόσεως γραμματίου παρακαταθήκης κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ περὶ τούτου νόμου, ὅχι μόνον νὰ ἐξασφαλίσῃ τοὺς δικαιουμένους ἢ δικασθησομένους ἐπὶ τῷ ἐκπλειστηρίασματι τούτῳ ἀπὸ τοὺς συμβολαιογράφους, ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι παντὸς διαδίκου καὶ αὐτοῦ τοῦ Δημοσίου, διότι τοῦτο ἐκτὸς τῆς γενικῆς ιδιότητος τοῦ ὡς Δημοσίου φέρει καὶ τὴν τοῦ διαδίκου, ὡς ἐν προκειμένῳ, ιδιότητα, εἰδὶκα δὲ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐν λόγῳ γραμματίου, ἀναγνωρίζει οὕτως εἰπεῖν τὸ Δημόσιον, ὅτι οὐδὲν ἐπὶ τοῦ διαφέροντος ἔχει πλέον δικαίωμα καὶ οὕτω ὁ δικαιούμενος εὐχερῶς καὶ ἄνευ δικαστικῶν διενέξεων ἀπολαμβάνει τὸ εἰς αὐτὸν ἀνήκον.

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἐχόντων καὶ ἀφοῦ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα δὲν καταβλήθῃ ὁλόκληρον τὸ ἐκπλειστηρίασμα, οὔτε ἐξεδόθη δι' αὐτὸ γραμμάτιον παρακαταθήκης, οὔτε κἂν ἰσχυρίζεται τὸ ἐκκαλοῦν Δημόσιον ὅτι ἐξεδόθη τοιοῦτον, ἀπαράδεκτος ἀποδοῖναι ἢ ἐν λόγῳ ἀγωγὴ κατὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου τρίτου διακατὸς, καὶ ὁρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον Πατρῶν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ κατὰ πλειοψηφίαν ἀναφερομένους προσέτι λόγους ἀπέρριψε ταύτην ὡς τοιαύτην (*).

[*] Αὐστηρὰ ἀλλ' ἀπολύτως δικαίᾳ λύσει ἀρμόζουσα εἰς τὴν κακοπιστίαν τοῦ Δημοσίου, ἡ ὁποία ἀναδιδάσκει εἰς ἀληθὲς μαρτύριον τὴν παρ' αὐτοῦ ἀπόληψιν τῶν πρὸς αὐτὸ ὁπωσδήποτε κακῶς δοθέντων. Θέλει παρατηρηθῇ ὅτι διὰ τῆς αὐστηρᾶς ταύτης ἐρμηνείας, ἡ ὁποία ἐν αὐστηρότητι μὲν ἀλλὰ στήριζομένη ἐπὶ τοῦ νόμου, τὸ Δημόσιον τίθεται εἰς ἡστίαν θέντι τῶν Τραπεζῶν, αἱ ὁποῖαι δικαιούνται νὰ λάβωσιν ὁλόκληρον ἐπὶ συμφηφισμῷ τὸ πλειστηρίασμα, ὑποχρεοῦνται μόνον εἰς ἀπόδοσιν τοῦ τυχόν ἀποδειχθησομένου μὴ ὀφειλομένου, χωρὶς ἢ εἰς ἀπόδοσιν ὑποχρεώσεως αὐτῇ νὰ ἐκπληρῶσιν τὰ ἐκ τοῦ συμφηφισμοῦ ἐκείνου προκύψαντα δικαιώματα.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΝΑΥΠΛΙΟΥ
ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

Αριθ. 632 (1906)

Εισηγητής ο έφετης κ. Α. ΣΑΒΒΑΣ

Αναίρεσις τῆς ἐπ' ἀνακοπῇ ἐκδιδουμένης ἀποφάσεως. - ἐρημοδικία ἐν τῷ δικαστηρίῳ παραπομπῆς - ἀνακοπῇ - πραγματογνωμοδύνη - κληῖδις πρὸς παράδοσιν.

Ἐπειδὴ τὸ παραδεκτὸν τῆς ἀνακοπῆς προσβάλλει ὁ καθ' οὗ αὕτη ἐνάγων ἰσχυριζόμενος, ὅτι ἀφοῦ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀνῆρέθη ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ὑπ' ἀριθ. 908, ἡ τύποις δεχθεῖσα τὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 91 ἐρήμην ἀποφάσεως ἀνακοπὴν τῶν ἐναγομένων καὶ παρεπέμφθη ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου τούτου ἡ ὑπόθεσις, ἐφέρετο πλέον πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς παραπομπῆς ἢ ἀνακοπῇ ἐκείνῃ, δικασθέντων ὁμῶς καὶ πάλιν ἐρήμην ἐνώπιον αὐτοῦ κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν τῶν ἐναγομένων, ἡ κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ἀνακοπῇ αὐτῶν εἶναι πλέον δευτέρα καὶ ἀπαράδεκτος, δις διαδοχικῶς δικασθέντων ἐρήμην τῶν ἐναγομένων.

Ἐπειδὴ, εἰκαὶ ἡδυνάτο τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ τοιαύτη περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπῆς ἐνστάσις τοῦ καθ' οὗ αὕτη εἶναι νόμιμος καὶ βάσιμος, καθόσον ἀφοῦ ὁ Ἀρειος Πάγος διὰ τῆς ἀποφάσεώς του ἀνῆρесе καθ' ὅλοκληρίαν τὴν ὑπ' ἀρ. 908 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, τὴν τύποις δεχθεῖσαν τὴν κατὰ τῆς ἐρήμην ὑπ' ἀριθ. 91 ἐτέρας ἀνακοπῆς τῶν ἐναγομένων καὶ κατ' οὐσίαν ἀποδεξαμένην τὴν ἀγωγὴν, μὴ ἐξαιρέσας τῆς ἀναιρέσεώς του οὐδεμίαν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς διάταξιν, καὶ δὴ τὴν δεχθεῖσαν τύποις τὴν ἀνακοπὴν, εἴπεται ὅτι ἀναιρεθείσης καὶ τῆς διατάξεως ταύτης, ἡ ὑπόθεσις ἤρχετο πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου τῆς παραπομπῆς ἀφ' οὗ σημείου ἐπελήφθη ταύτης τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεώς του, ἥτοι ἀπὸ τῆς ἐκδικάσεως τῆς κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 91 ἀνακοπῆς τῶν ἐναγομένων εἰσαχθείσης ὅθεν πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον αὐτοῦ τῆς ἀνακοπῆς ταύτης καὶ δικασθέντων καὶ αὖθις ἐρήμην τῶν ἐναγομένων, ἡ κατὰ τῆς νέας ταύτης ἐρήμην ἀποφάσεως καὶ νῦν ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου εὐρισκομένη ἀνακοπῇ εἶναι δευτέρα καὶ ἀπαράδεκτος, καίτοι ἡ ἐρήμην ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου δὲν ἀπέριψε τὴν ἀνακοπὴν, ἀλλ' ἐπεδίκασεν ἐκ δευτέρου τὴν ἀγωγὴν, ἐπαναλαβοῦσα τὰς διατάξεις τῆς πρώτης ἐρήμην ἀποφάσεως, καθ' ὅσον κατ' οὐσίαν οὐδεμία ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἐτέρας περιπτώσεως, ἀφοῦ καὶ ἡ ἀπορρίψις τῆς ἀνακοπῆς οὐδὲν ἄλλο ἔχει ἀποτελεσμα, εἰμὴ τὴν ἰσχυροποίησιν τῶν διατάξεως τῆς πρώτης ἐρήμην ἀποφάσεως. Κατὰ τὸ ἀρθρ. 507 Πολ. Δικονομίας ὁ δις διαδοχικῶς δικαζόμενος ἐρήμην δὲν ἔχει πλέον τὸ δικαίωμα ἀνακοπῆς, καὶ

ναὶ μὲν ἐπὶ τοῦ προκειμένου μεταξὺ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἐτέρας ἐρημοδικίας ἐμεσολάβησε ἡ κατ' ἀντιμωλίαν ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 908 ἀπόφασις, ἀλλ' αὕτη ἀναιρεθείσα καθ' ὅλοκληρίαν θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρξασα (Οἰκονομ. Πολ. Δικονομίας § 227 σημ. 9 ἐν τέλει, ἐκδοσ. ε'. Carre Z, 695 τρίς, Ἀρείου Πάγου ἀποφ. 159 τοῦ 1866). Μόλα ταῦτα, ἀφοῦ ὁ Ἀρειος Πάγος ἀνῆρесе τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐφετείου ἐπὶ τῷ μοναδικῷ λόγῳ ὅτι διὰ τὴν ὀριστικὴν ἐπιδίκασιν τῆς ἀγωγῆς ἔλαβεν αὕτη ὑπ' ὄψει τῆς πραγματογνωμοσύνης ἀκύρως διεξαχθείσαν, ἡ ἀναιρέσις αὐτοῦ καὶ τὰ ἀποτελέσματά της ἐκτείνονται μόνον εἰς τὰς διατάξεις τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, τὰς ἀφορώσας τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως καὶ τὴν ὀριστικὴν ἐπιδίκασιν τῆς ἀγωγῆς, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰς ἄλλας διατάξεις, δι' ὧν ἐκείνη ἐδέχθη τύποις τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἀνεκάλεσε τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν, παραμενουσῶν ὅθεν ἐν πλῆρει ἰσχύϊ τῶν διατάξεων τούτων τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, δὲν ἔχει πλέον ἐφαρμογὴν τὸ ἀρθρ. 507 Πολ. Δικονομίας, διότι μεσαλαδοῦσιν αὐταὶ, κατ' ἀντιμωλίαν ἐκδοθεῖσαι, μεταξὺ τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας ἐρήμην ἀποφάσεως καὶ δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς δις διαδοχικῶς δικασθέντες ἐρήμην οἱ ἐναγόμενοι.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 261 Πολ. Δικονομίας εἰς πᾶσαν ἐντὸς ἡ ἐκτὸς τοῦ ἀπροαηρήτου γενομένην περὶ ἀποδείξεως πρᾶξιν ἔχουν ἐλευθέραν εἰσοδὸν ὅλοι οἱ διάδικοι, καλοῦνται δὲ ἐπὶ τούτῳ τότε μόνον ὅταν δὲν παρευρήσαν ἐκδιδουμένης τῆς πρὸς ἀποδείξιν παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως. Ἀποδεικνυομένου ὅθεν ἐκ τοῦ προσαγομένου ἐπιδοτηρίου ὅτι οἱ ἐναγόμενοι ἐκλήθησαν νὰ παραστῶσι κατὰ τὴν ὀριστικὴν μόνον τῶν πραγματογνωμῶν τῶν διορισθέντων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7642 (1903) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν πρὸς διεξαγωγὴν τῆς δι' αὐτῆς διαταχθείσης πραγματογνωμοσύνης, οὐχὶ δὲ ὅπως παραστῶσι καὶ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν αὐτῆς, ἀκύρως ἀπόντων αὐτῶν διετῆχθη ἡ πραγματογνωμοσύνη αὕτη κατὰ τὴν νόμιμον περὶ τούτου πρότασιν τῶν ἐναγομένων, καὶ οὐχὶ ὀρθῶς τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1725 ἀποφάσεώς του, ἀπορρίψαν τὴν τοιαύτην περὶ ἀκυρότητος ἐνστάσιν καὶ θεωρήσαν ὡς ἐγκύρως διεξαχθείσαν ταύτην, προέβη εἰς τὴν ἐκτίμησιν αὐτῆς (*).

(*) Ἡ βάσις τῆς ἐνστάσεως εἶναι ὅτι οἱ ἐναγόμενοι ἐδικάσθησαν δις διαδοχικῶς ἐρήμην, ὅπερ ἐν προκειμένῳ δὲν εἶναι ἀληθές, διότι ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ τῶν ἐναγομένων ἐξεδόθη μετὰ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν ἐτέρα ἀπόφασις, μετὰ τὴν ἀναιρέσιν τῆς ὁποίας ἐδικάσθησαν αὖθις ἐρήμην οἱ ἐναγόμενοι ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου τῆς παραπομπῆς. Δὲν ὑπῆρξε λοιπὸν διπλῇ διαδοχικῇ ἐρημοδικίᾳ, ἀφ' οὗ παρενέπεσεν ἡ κατ' ἀντιμωλίαν ἐκδοθεῖσα καὶ ἀναιρεθείσα. Ἀλλ' ἡ μειοψηφία ἐπιφέρει ὅτι ἀναιρεθείσης τῆς παρεμπιπτούσης κατ' ἀντιμωλίαν ἀποφάσεως, οἱ διάδικοι ἐπανῆλθον, κατὰ τὸ ἀρθρ. 834 Πολ. Δικονομίας, εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, ὅρα εἰς τὴν κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ἀνακοπὴν, τῆς ὁποίας πλέον ἡ ἐρήμην ἐκδίκασις ἐν τῷ ἐφετείῳ τῆς παραπομπῆς, ἀποτελεῖ δευτέραν διαδοχικὴν ἐρημοδικίαν, καθιστῶσαν ἀπαράδεκτον πλέον ἐτέραν ἀνακοπὴν. Ἡ ἐκδοχὴ

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικηγόρου κ. Σπ. Γιαννακοῦλου.

ΝΟΜΘΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

Αριθ. 131 (1906)

Εισηγητής ο έφετης κ. Π. ΦΟΥΜΗΣ

Παραγραφή.- διακοπή άγωγής.- κοινοποιήσις ή παράστασις.

Έπειδή και διακοπτομένης της παραγραφής διά της κοινοποιήσεως της άγωγής, κατά το άρθρ. 152 της Πολ. Δικονομίας, εξεταστέον πότε έκοινοποιήθη ή άγωγή ή πότε θεωρείται ως κοινοποιηθείσα. Κατά το άρθρον 149, αί συνέπειαι του άρθρου 152, και συνεπώς και ή διακοπή της παραγραφής, έπέρχεται από της ήμέρας της εμφάνι-σεως του έναγομένου ενώπιον του δικαστηρίου έν περιπτώσει μη νομίμου έπιδόσεως της άγωγής, τοι-

λόκληρος της μειοψηφίας στηρίζεται εις τὸ ὅτι ἡ ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως ἀποτελεῖ ἀνομα φώτε, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξαλείφεται αὐτὴ καὶ γίνεται ἀνύπαρκτος. Προδήλως ὑπάρχει μία πλάνη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁρθῶς ἀπεμάκρυνε τὴν ἀπόφασιν ἡ πλειοψηφία. Διότι ἡ διὰ τοῦ άρθρου 834 ὁριζομένη ἐπανάδοσις εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναίρεθείσης πράξεως ἡ ἀποφάσεως κατὰστασιν εἶναι ἀπολύτως σχετικὴ καὶ συνδυαστὴα πρὸς τὴν ἐν τέλει διάταξιν τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἐπανάδου εἰς ζητήματα λυθέντα διὰ μὴ ἀναίρεθαισῶν ἀποφάσεων, κανονίζει δηλονότι τὴν δικαστικὴν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως δικαιοσύνην, ἀλλ' οὐδαμῶς καὶ οὐδέποτε δύναται νὰ λάβῃ τὴν σημασίαν ὅτι σκοπεῖ νὰ διαγράψῃ ὥστε διὰ μαγικῆς δυνάμεως τὰ δικαστικὰ συμβάντα. τὰ ἐνεργηθέντα ἔνδικο μέσα, τὰ ἐπ' αὐτῶν ληφθέντα δικαστικὰ μέτρα καὶ μονονογιῶς νὰ ἐπιφέρῃ τὸ ἀποτέλεσμα ὥστε νὰ καταστήτῃ ἀνύπαρκτον τὸ γεγονός ὅτι ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ὑπῆρξε μία ἐπόφασις, ἡ ὁποία ἔσχε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ νὰ μὴ εἶναι πλέον δυνατὴ διαδοχικὴ ἐρημοδικία. Νομιζομεν μάλιστα ὅτι ματαίως ἡ πλειοψηφία καταγίνεται νὰ στηρίξῃ τὴν ὁρθὴν ἐκδοχὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ λόγου δι' ὃν ἐπῆλθεν ἡ ἀναίρεσις. Διότι τὸ δεκτὸν τῆς ἐπὶ τῇ ενώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς παραπομπῆς ἐρημοδικίας ἀνακοπῆς, στηρίζεται ἰδριαιότερον ἐπὶ τοῦ λόγου ὅτι ἐνεκεν τῆς ἐμπιπύσεως τῆς ἐστῶ ἀναίρεθείσης ταύτης κατ' ἀντιμωλίαν ἀποφάσεως, ἡ κατ' ἐρήμην συζήτησιν ενώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς παραπομπῆς, δὲν εἶναι διπλῆ διαδοχικὴ ἐρημοδικία. Ἐπαναλαμβάνομεν, ἡ ἀναίρεσις ἐπαναφέρει δικαιοδοσίαν εἰς τὴν πρὸ αὐτῆς κατὰστασιν, ἀνοίγομένης τῆς θύρας τῆς ἐπὶ τῶν ἤδη πεπραγμένων ἡ ἀποφασισθέντων, ἀλλ' ἀναίρεθέντων νέας ἐνεργείας ἡ κρίσεως, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ κάμῃ φυσικῶς ἀνύπαρκτον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον φυσικῶς ὑπῆρξεν. Ἄν ἀκολουθῇ ἡ ἐκδοχὴ τῆς μειοψηφίας, θὰ ἀφικνούμεθα εἰς ἀποτέλεσμα ἀπολύτως ἀτοπν, καθισταμένης πλέον ἀδυνάτου οἰασθῆποτε ἐρημοδικίας μετὰ μίαν τυχούσαν τοιαύτην. Διότι ἐὰν τυχὸν τὸ δικαστήριον ἐπὶ τῇ συζήτησει τῆς κατὰ μεταγενεστέρως ἐρημοδικίας ἀνακοπῆς, ἔκρινεν ἀνακλητέας πάσας τὰς μετὰ τὴν ἐπὶ πρώτης ἐρημοδικίας ἀνακοπὴν ἐκδοθείσας ἀποφάσεις ὡς ἐσφαλμένως ἡ ἀκύρως ληφθείσας, καὶ ὡπισθοδρόμει ἀναγκαίως τὴν δίκην εἰς τὸ κατὰ τὴν ἐρήμην ἀπορρίψιν τῆς πρώτης ἀνακοπῆς διαδικαστικὸν σημεῖον (ἐπὶ τὸ πολεμικώτερον status quo ante), ἔπρεπε, συνωδῶς τοῖς λόγοις τῆς μειοψηφίας τῆς ἀνω ἀποφάσεως, ἐνεκεν τῆς διὰ τῆς ἀνακλητέως ἐπερχομένης ἀνυπαρξίας τῶν μεταξὺ ἀποφάσεων, νὰ ἀπορρίψῃ πλέον τὴν νέαν ἀνακοπὴν ὡς ἀπαράδεκτον, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἀπολύτως ἐσφαλμένον.

αὐτὴ δ' ἐμφάνισις εὐλόγως θεωρεῖται καὶ ἡ παρὰ τοῦ έναγομένου κατὰθεσις τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς τὴν άγωγὴν ἐρήμην αὐτοῦ δεχθείσης ἀποφάσεως.

Αριθ. 134 (1906)

Εισηγητής ο έφετης κ. Κ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

Περιουδιακαὶ σχέσεις συζύγων μουσουλμάνων.- ῥιθμιδὶς ὑπὸ ἄστυκοῦ δικαίου.- ἀγοραπωλησία μεταξὺ συζύγων.- δωρεὰ τιμῆματος.

Έπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλοῦσης ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ οἰκογενειακοῦ τῶν Ρωμαίων δικαίου δὲν ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν μουσουλμάνων, ἀλλὰ μόνον τὸ Ἱερὸν Δίκαιον, εἶναι τελείως ἀβάσιμος, διότι προκειμένου περὶ άγωγῆς, δι' ἧς ζητεῖται ἡ ἀκύρωσις συμβολαίου, δύναμι τοῦ ὁποίου ὁ ἐνάγων καὶ νῦν ἐφεσίβλητος ἐδήλωσεν ὅτι ἐπώλησε καὶ μετεδίδασεν εἰς τὴν ἐναγομένην καὶ νῦν ἐκκαλοῦσαν σύζυγόν του τὸ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενον ἀκίνητον κτήμα ἀντὶ τιμήματος δραχμῶν 2,000, ὅπερ τίμημα διὰ τοῦ αὐτοῦ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου ἐδωρήσατο εἰς τὴν ἀγοράστριαν σύζυγόν του, ἣτοι προκειμένου περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Νόμου ἀπαγορευομένης μεταξὺ τῶν συζύγων δωρεᾶς, ἐφαρμογὴν ἔχουσιν αἱ διατάξεις αὐτοῦ, κατὰστάντος δύναμι τοῦ άρθρου 9 καὶ 10 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου, κοινοῦ νόμου ἐν Κρήτῃ, ἐφ' ὅσον δὲν πρόκειται περὶ τῶν ἐν άρθρῳ 92 τοῦ Συντάγματος ἀναφερομένων σχέσεων τῶν μουσουλμάνων Κρητῶν, αἵτινες κατ' ἐξαιρέσιν διέπονται ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Δικαίου, ἐν προκειμένῳ δὲ δὲν πρόκειται περὶ οὐδεμιᾶς τῶν περιπτώσεων τῶν ὑπὸ τοῦ άρθρ. 92 τοῦ Συντάγματος προβλεπομένων.

Έπειδὴ ἡμартημένως ἡ ἐκκαλοῦσα διὰ τῆς ἐφέσεως τῆς ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἐπίδικος σχέσις ἀφορᾷ τὰς προσωπικὰς τῶν συζύγων σχέσεις καὶ ὡς τοιαύτη ὑπάγεται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ άρθρ. 92 τοῦ Συντάγματος, διότι τὸ 1ον ἐδάφ. τοῦ άρθρου 92 τοῦ Συντάγματος προβλέπει μόνον περὶ τῶν ὑποθέσεων τῶν ἀφωρῶν εἰς τὴν σύστασιν ἡ διάλυσιν γάμου ἡ εἰς τὰς συνεστῶτος τοῦ γάμου προσωπικὰς τῶν συζύγων σχέσεις, πᾶσαι ἐπομένως αἱ συνεστῶτος τοῦ γάμου περιουσιακαὶ σχέσεις τῶν συζύγων, ἐν αἷς καὶ αἱ μεταξὺ αὐτῶν δωρεαί, διέπονται ὑπὸ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Νόμου ἐκτὸς τῆς περὶ διατροφῆς ὑποχρέωσης, ἣτις, κατὰ τὸ ἐδάφ. δ' τοῦ Συντάγματος, ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἱεροδίκου καὶ διέπεται ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Δικαίου.

Έπειδὴ τὸ παράπονον τοῦ ἀντεφεσεύοντος ὅτι κακῶς τὸ πρωτόδικον δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκαλομένης ὀριστικῆς ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν άγωγὴν του, καθ' ὅσον αὐτὴ ἀφεώρα τὴν πώλησιν, ἐνῷ ἐδέξατο ταύτην καθόσον αὐτὴ ἀφεώρα τὴν δωρεάν τοῦ τιμήματος διότι ἡ δωρεὰ εἶναι παρακωλύθημα τῆς πωλήσεως, ἐπομένως ἐὰν ἦτο ἄκυρος ἡ δωρεὰ τοῦ τιμήματος ἦτο ἄκυρος καὶ ἡ πώλησις ἐλέγχεται καὶ κρίνεται ἀβάσιμον, διότι κατὰ τὴν ἐπικρατεστέραν γνώμην τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συμβολαίου οὗτινος ἡ ἀκύρωσις ἐζητήθη διὰ τῆς άγωγῆς, διὰ τούτου κατηρτίσθησαν αὐτόπαρκοι καὶ διακεκρμένα ἐπ' ἀλλήλων δύο

συμβάσεις, ήτοι πώλησις τῶν ἐν τῷ συμβολαίῳ ἀκινήτων κτημάτων πρὸς τὴν ἐναγομένην καὶ νῦν ἐκκαλοῦσαν ἀντὶ ὠρισμένου τιμήματος δραχμῶν 2000 ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως ὁ πωλητὴς θὰ λαμβάνῃ τὰ εἰσοδήματα καὶ θὰ ἔχῃ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ τὰ πωλούμενα κτήματα ἐφ' ὅσον ζῇ, καὶ δωρεὰν τοῦ τιμήματος ἐκ μέρους τοῦ πωλητοῦ τοῦ πρὸς τὴν σύζυγόν του τῆς ἐν λόγω πωλήσεως. Ἐπομένως ἡ πρώτη ἐκ τῶν ἀνωτέρω δικαιοπραξιῶν ὡς περιλαμβάνουσα ἀκαλλοτριῶσιν ἀκινήτου πρὸς τὴν ἀγαράστριαν καὶ ἐν ταύτῃ σύστασιν ἐπικαρπίας ὑπὲρ τοῦ πωλητοῦ εἰς οὐδένα νόμον ἀντίκειται καὶ ὡς τοιαύτη εἶναι καθ' ὅλα ἐγκυρὸς καὶ ἰσχυρὰ, ἀφοῦ ὁ πωλητὴς δὲν ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ τοιαύτη πώλησις ἐνέχει ἐλάττωμά τι καθιστῶν αὐτὴν ἄκυρον ἢ ἀκυρωτέαν οὔτε εἰκονικότητα ἢ ἄλλο τι. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ἐγγράφου προκύπτει ὅτι δι' αὐτοῦ κατηρτίσθη μεταξὺ τῶν συζύγων πωλητοῦ καὶ ἀγοραστρίας ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀγοραπωλησίας μία καὶ μόνη δικαιοπραξία ἡ τῆς δωρεᾶς ἥτις ὡς τοιαύτη ἦτο ἀκυρώσιμος καθ' ὅλοκληριαν.

NOMIKAI ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ(*)

Ἡ νεωτέρα ἡμῶν νομοθεσία ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ἐξέτασιν θέματος ἐλαχίστας καὶ ἐπουσιώδεις περιέχει διατάξεις καὶ δὴ οὐχὶ κατὰ τὸ πλείστον διὰ τὰ εἰσαγέγγη καινὴν τι ἐν σχέσει πρὸς τὸ Ρωμ. Δίκαιον. Τοιαύτας διατάξεις ἀνευρίσκωμεν ἐν τῷ Β. Δ. περὶ καθηκόντων τῶν Νομαρχῶν τῆς 5 Δεβρίου 1845, ἐν τῷ Β. Δ. τῆς 30 Δεβρίου 1836. Β. Δ. τῆς 31 Δεβρίου 1833 περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας, Β. Δ. περὶ ἀρμ. Ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν τῆς 30 Ἀπριλ. 1833, ὡσαύτως περὶ ἰχθυοτρόφων ὑδάτων Β. Δ. τῆς 23 Μαρτίου 1839, Νόμος ΣΔ' τοῦ 1853. Σπουδαιότερα ἴσως εἶναι ἡ διάταξις τοῦ Νόμου περὶ διακρίσεως κτημάτων τοῦ 1836 ἀρθρ. 14 περὶ τῶν πλωτῶν ποταμῶν ὅτι εἶναι δημόσιον πρᾶγμα. Ἡς θέλωμεν ἰδεῖ κατωτέρω τὴν ἔννοιαν. Ἐν ταῖς ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου 1836 δδηγίαις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν (1), οὐδεμίαν βεβαίως ὑπογραωτικήν δύναμιν ἔχουσας, ἀπαριθμοῦνται καὶ ὀνομάζονται ἡγεμονικά νομήματα ἐκ-δὲ ἄλλων καὶ τὰ ἱαματικά, ἰχθυοτρόφα ὕδατα ὡς καὶ πάντα τὰ ἐκ τῶν ὑδάτων δικαιώματα. Ἡ ἔκφρασις ἡγεμονικά νομήματα ἀπαντᾷται πολλεγού τῆς νομοθεσίας ἡμῶν 2 καὶ εἶναι μεσαιωνικῆς καταγωγῆς. Ἡγεμονικά νομήματα (regalia) κυρίως ἐκαλοῦντο κυριαρχικά καὶ προνομιακά τινα δικαιώματα ἀπολαύσεως καὶ χρήσεως, ἅτινα ἐπέκτειντο οἱ ἡγεμόνες καὶ χωροδεδόται τοῦ μεσαιωνοῦ ἐπὶ ἀντικειμένων μᾶλλον τῇ κοινῇ ἐλευθερίᾳ καὶ χρήσει προωρισμένων. Ἀπὸ τοῦ ἴσου αἰῶνος ὡς ἡρόδοτος οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς ἡγεμονικῆς πεποιούσας ἐν τῇ σπουδῇ αὐτῶν πρὸς ἐπαύξεισιν ταύτης ἤβρισαν δικαιώματα κυριότητος ἐπὶ τῶν ρεόντων ὑδάτων καὶ δὴ τῶν ποταμῶν, ἵσχυόμενοι μὲν ἐπὶ παρερμηνίας τῶν διατάξεων τοῦ Ρ. Δ. περὶ, ὡς ἐφρόνουν, καθέρου κυριότητα τῆς πολι-

τείας (τοῦ ἡγεμόνος) ἐπὶ τῶν δημοσίων ποταμῶν, συγχρόνως δὲ τὴν ἔννοιαν τῆς κυριαρχίας τοῦ ἡγεμόνος πρὸς τὴν ἰδιωτικὴν αὐτοῦ κτήσιν. Ἐντεῦθεν ἡ σφοδρὰ ἰδίᾳ ἀπὸ τῶν χρόνων ἐκείνων ἔμελλε μεταξὺ τῶν νομικῶν περὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἡγεμόνος ἐπὶ τῶν ποταμῶν ὡς καὶ ὁ ἐν νομοθετήμασι λόγος ἔνθεν μὲν περὶ δημοσίων ἢ ἡγεμονικῶν νομημάτων ἐπὶ τῶν ρεόντων ὑδάτων καὶ δὴ τῶν ποταμῶν (3), ἔνθεν δὲ περὶ κυριότητος τῆς Πολιτείας ἐπὶ τούτων. Τὴν σήμερον regalia γενικῶς ὀνομάζονται καὶ ἐννοοῦνται ἐν ταῖς νομοθεσίαις ἀποκλειστικά τινα δικαιώματα τῶν Κυβερνήσεων ὠφέλειαν ἢ ἐπωφελῆ τινα γρήσιν παρέχοντα. Δυνάμενα δὲ ὑπὸ τούτων νὰ μεταβιβασθῶσι καὶ ἰδιώταις (4). Εἰδικῶς δὲ ἐπὶ τῶν ὑδάτων (Wasserregalien) ἐννοοῦνται σήμερον διὰ τούτων δικαιώματα, ἅτινα συμφώνως μὲν πρὸς τὴν νομικὴν φύσιν τῶν ἀενάως ρεόντων ὑδάτων τῇ κοινῇ γρήσει ὑποπίπτουσιν, αἱ Κυβερνήσεις ὅμως ἐξ ἱστορικῶν ἢ οἰκονομικῶν ἢ ἄλλων λόγων, ἐπεφύλαξαν ἑαυταῖς δυνάμεναις νὰ παραχωρήσωσι ταύτας κατ' ἐνάσχησιν ἐπ' ἀνταλλάγματι καὶ τοῖς ἰδιώταις (5). Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην μνημονεύονται καὶ ἐν τῇ νομοθεσίᾳ ἡμῶν Δημόσια ἢ ἡγεμονικά νομήματα, ἐξ ὧν βεβαίως μόνον τὰ διὰ νόμου εἰδικῶς καθιερωθέντα θὰ θεωρηθῶσι παρ' ἡμῶν καὶ πράγματι τοιαῦτα, ὡς τὰ μεταλλεῖα, ὀρυχεῖα, ἄλκα καὶ τὰ ὑδατικά νομήματα, ἅπερ καθιερῶσιν ὁ Νόμος ΣΔ' τοῦ 1853 καὶ Β. Δ. τῆς 23 Μαρτ. 1839 ἐπὶ τῶν παντὸς εἶδους ἰχθυοτρόφων ὑδάτων τοῦ Κράτους, ἐφ' ὧν ἡ ἄλλοις ὑποβάλλεται εἰς τὴν ὁπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐνεργουμένην ἐνδεικίαν, ὁ Νόμος ΠΔ' τῆς 17 Ἀπριλ. 1848, ΤΔΔ' τῆς 5 Ἰουλίου 1856 καὶ λοιποί.

Ὁ Schwab, πραγματευθεὶς ἰδίᾳ τὰ ὑδατικά νομήματα, τίθησιν ἐπὶ τούτων καὶ ἐν γένει ἐπὶ πάντων τῶν νομημάτων, γενικῶς τινος κανόνας διέκοντας ταῦτα (6).

Ὅτι τὸ θέμα περὶ ἀπασχολήσῃ ἡμᾶς ἐν τοῖς ἐπομένοις, διέπεται ἐξ ὀλοκλήρου σχεδὸν ὑπὸ τοῦ Ρ. Δικαίου καὶ περὶ τούτου γενήσεται λόγος μετὰ μνείας μόνον ἐκασταχοῦ τῶν τυχόν νεωτέρων διατάξεων τῆς Νομοθεσίας ἡμῶν.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ ὕδωρ ἐκδηλοῦται ὑπὸ διαφόρους μορφάς, π.χ. ρεῖον ἢ ἡρεμῶν, ἐπιπόλαιον ἢ ὑπόγειον, δμβριον ἢ πηγαῖον, ἄγωγῳ ἑλκόμενον κλπ. ἀνάγκη ὁ λόγος νὰ γείνη ἐφ' ὧν τῶν ἐμφανίσεων τοῦ ὕδατος, αἵτινες παρουσιάζουσι νομικὸν ἐνδιαιφέρον (7).

Ὑδωρ ρεῖον ἐν γένει.

2. Περὶ τοῦ ρεόντος ὕδατος ἀπαντᾷται ἐν ταῖς Πηγαῖς ὁ κανὼν ὅτι ἐκ τοῦ φυσικοῦ δικαίου τοῦτο ὡς καὶ ὁ ἀήρ, ἡ θάλασσα καὶ ὁ αἰγιαλὸς, εἶναι κοινὸν τοῖς πᾶσι, Νόμ. 2 § 1 Πανδ. (1.8). § 1 Εἰσηγ. (2.1). Et quidem naturali jure omnium communia sunt illa : aer, aqua profluens, et mare et per hoc litora maris. Δύο εἰσὶν οἱ λόγοι τοῦ τοιοῦτου χαρακτηρισμοῦ

(3) Πρβλ. Schwab in Arch. Civil. Pr. XXX Beilhf. § 26 ἐκ. Heimbach Rechts lex. XIV σελ. 118 ἐκ.

(4) Schwab § 4^η καὶ σημ. 95 ἐνθα καὶ ταξινόμησις αὐτῶν εἰς νομήματα ἐδαφικά καὶ εἰς συστικόμενα πρὸς ἐνάσχησιν βιομηχανίας, ἐπιτηδεύματος π.χ. νομίσματος, ταχυδρομείων κλπ.

(5) Heimbach σελ. 128, Randa Eigenthums recht σελ. 56, 57, Schwab σελ. 68.

(6) Schwab αὐτ.

(7) Περὶ τῶν ἐμφανίσεων τούτων ὑπὸ τὰ γεωλογ. καὶ νομικὴν ἔκφασιν δρᾷ Peyrer Oesterreich. Wasserrecht (1898) σελ. 7.

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις δικηγόρου Γ. Α. Μπαλῆ.

(1) Ἰδε ταύτας ὑπὸ τὸ ἀρθρ. 226 Πον. Ν. Κώδ. Ράλλ. (2) Β. Δ. 12 Μαρτ. 1882, Β. Δ. 7 Μαρτ. 1872, Β. Δ. 3 Ἀπριλ. 1833 περὶ ὀργάν. Ὑπουργ. Ἑσωτερικ. καὶ Οἰκονομικῶν.

του ρέοντος ύδατος, ἀφ' ἐνός μὲν ὅτι τὸ ὕδωρ εἶναι ἐκ φύσεως εἰς ἐκ τῶν πρώτων παραγόντων τῆς γῆς ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἐξ ἄλλου ὅτι τοῦτο ὡς ρέον καὶ ἐφ' ὅσον ρεῖ εἶναι ἀνεπίδεκτον τῆς ἀνθρωπίνης κυριαρχίας, συγκαίμενον ἐκ μορφῶν, ἅτινα διηλεκτικῶς φεύγουσι μιγνύμενα καὶ ἐναλλάσσοντα θέσιν κατὰ πᾶσαν στιγμήν. Ἀλλ' ὅμως περὶ τούτων δὲν συμφωνοῦσι πάντες. Ὁ Kori ἡρνήθη τὴν ὀρθότητα τοῦ ὑπὸ τοῦ Μαρκιανου λεγομένου εἰς τὰ παρατεθέντα ἄνω χωρία ὅτι aqua profluens res communis omnium est καὶ ἐδέξατο ὀρθοτέραν τὴν ὑπὸ τοῦ Οὐλιανου καὶ Κέλσου ἐν ἄλλοις χωρίοις ἀπαρίθμησην τῶν res com. omnium τὴν ἀποκλείουσιν τὸ ρέον ὕδωρ (1). Ἀλλ' ἡ δόξα αὕτη ὁ θῶς ἀπεκρούσθη διὰ τῆς παρατηρήσεως ὅτι ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις παραδειγματικῶς μνημονεύεται ἡ θάλασσα καὶ ὁ ἄηρ καὶ οὐχὶ ἐξαντλητικῶς (2). Ὁ Dernburg δεχόμενος ὅτι τὸ ρέον ὕδωρ εἶναι κοινὸν τοῖς πᾶσι, ἀρνεῖται (3) ὅτι εἶναι τοῦτο ἀνεπίδεκτον ἐξουσιάζσεως, ἐπικαλούμενος τὸν Νομ. 1 § 4 (43.12) «... si autem flumen privatum sit, cessabit interdium, nihil enim differt a ceteris locis privatis flumen privatum.» καὶ ὅμως αὐτὸς οὗτος, φαίνεται ἠμολογῶν ὅτι τὸ χωρίον ἐννοεῖ τὸ ἔδαφος (τὸν γῶρον), ἐφ' οὗ τὸ ὕδωρ φέρεται καὶ οὐχὶ τὸ ρέον ὕδωρ (4). Ὁ Ossig (5) ἀρνεῖται ἐντελὲς ὅτι τὸ ἐν τοῖς ἄνω νόμοις μνημονευόμενον «aqua profluens» εἶναι δὲ ἐν τῷ ἔδαφει ρέον ὕδωρ, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἀπὸ τούτου ἑλλείπουσιν αἱ δύο προϋποθέσεις αἱ ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς λοιποῖς res com. omnium καὶ χαρακτηρίζονται ταῦτα δὲν ἀληθεύει, λέγει οὗτος, οὐτε ὅτι ἐκ τῆς φύσεως εἶναι προωρισμένον τὸ ὕδωρ πρὸς τὴν κοινὴν πάντων χρῆσιν, οὐτε ὅτι τὸ ρέον ὕδωρ τοῦτο εἶναι ἀνεπίδεκτον ἐξουσιάζσεως (6)· εἶναι ἀληθές, λέγει, ὅτι ἐν τινι ρεύματι ὕδατος κατὰ πᾶσαν στιγμήν ἀνανεύονται τὰ ἀποτελοῦντα τὸ ρεῦμα μόρια ἀλλ' ἡ ἐννοία τῆς κυριότητος δὲν προϋποτίθεται ὅτι ὅλα τὰ συστατικὰ μέρη τοῦ πράγματος, ἐφ' οὗ αὕτη, διαρκῶς ἐξουσιάζονται, ἀρκεῖ νὰ δύνανται ἐκαστοτε νὰ ἐξουσιάζωσι καὶ τὸ δάσος, ἐξακολουθεῖ οὗτος, ὑπάρχει εἰς διαρκὴ ἀνακαινισμόν τῶν συστατικῶν αὐτοῦ στοιχείων· οὐδεὶς ὁ ἀμφισβητῶν ὅμως ὅτι ἡ κυριότης τοῦ δάσους ὑπάρχει διὰ τὴν νὰ μὴ ἰσχύσῃ τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ρεύματος τοῦ ὕδατος; ἐπικαλεῖται περαιτέρω καὶ τὸν Νομ. 76 (5.1). Ἀλλ' ὅμως οὐτε ἡ γνώμη αὕτη εἶναι ὀρθή διὰ δύο κατ' ἐλάχιστον ὅρον λόγους· ὅτι ὁ ἀνακαινισμὸς τῶν συστατικῶν μερῶν τοῦ δάσους λαμβάνει γῶρον οὐχὶ πάντων ὁμοῦ ἀλλὰ βαθμηδὸν καὶ κατὰ μέρος ὅτε τὰ ὑπολείπόμενα μέρη τοῦ δάσους (δένδρα) περισώζονται τὴν ἐννοίαν αὐτοῦ καὶ συνεπῶς καὶ τὴν κυριότητα. Ὅτι πάντα τὰ συνιστάμενα τὸ δάσος μέρη, ἔστω καὶ ὑποκείμενα εἰς ἀνακαινισμόν, ἔχουσι μέχρι τούτου ποιὰν τινα ἡρεμίαν καὶ στασιμότητα ἐν ὁρισμένῳ γῶρῳ καὶ ὑπόκεινται τῇ κυριότητι μέχρις οὗ ἀνακαινισθῶσι. Ἐπὶ τοῦ ὕδατινου ρεύματος τὰ μόρια αὐτοῦ ἐν οὐδεμιᾷ ἡρεμίᾳ τελοῦσι, ἀλλ' οὐτε γῶρον τινα ὅπως δὴποτε σταθερὸν τηροῦσι ὅπως ἐπικαθίστηται κυριότης

ἐπ' αὐτῶν. Ἐν τέλει ὁ Ossig καταλήγει εἰς τὴν γνώμην ὅτι «aqua profluens» ἐννοοῦσιν αἱ ἀνωτέρω ρήσεις οὐχὶ τὸ ἐν τῷ ἔδαφει ρέον ὕδωρ, ἀλλὰ τὸ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν νεφῶν πίπτον (aqua de coelo et de nubibus profluens), ὅπερ πρὶν καταπέσῃ ἐπὶ τοῦ ἔδαφους εἶναι, λέγει, communis omnium! (7)· οὕτως ἐρμηνεύει τὸ aqua profluens καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ χωρίου 1 Eit. (2.1) (8).

Καὶ ὁ Pineles ἐπ' ἐσχάτων παρομοίαν ἐδέξατο γνώμην ὅτι δηλονότι δεκτικὸν κυριότητος τὸ ἐπὶ κοίτης ρέον ὕδωρ (9). Ἐν τούτοις ἡ γνώμη ἡ κατατάσσουσα καὶ τὸ ἑλευθέρως ρέον ὕδωρ ἐν τρις παγκόνοις, δεχομένη ἅμα καὶ τὸ ἀνεπίδεκτον τῆς ἀνθρωπίνης ἐν τῇ οὐχὶ ἐξουσιάζσεως αὐτοῦ, δύναται ἐν γένει νὰ θεωρηθῇ ὀρθότερα καὶ ἡ σήμερον ἐν τῇ ἐπιστήμῃ κρατοῦσα (10). Λέγοντες ἀνεπίδεκτον ἐξουσιάζσεως ἐννοοῦμεν ὁλοκληροῦς ἐξουσιάζσεως (κυριότητος), διότι καὶ τὸ ρέον ὕδωρ καὶ τὰ λοιπὰ res com. omnium δύνανται νὰ ἐρεθισθῶσιν ἐν ποῖᾳ τινι ὑποστάσει εἰς τὴν ἀνθρωπίνην βούλησιν, π. γ. διὰ τῆς χρήσεως αὐτῶν, καθόσον ἄλλως, ἀπὸ στοιχείων τῆς ἐννοίας τοῦ πράγματος εἶναι ἡ ἐπιδεκτικότης τῆς ἀνθρωπίνης ἐξουσιάζσεως, ταῦτα δὲν θὰ ἦσαν πράγματα διὰ καὶ ἐπὶ τοσούτον τὸ ρέον ὕδωρ εἶναι πρᾶγμα, ἐφ' ὅσον ἐπιδέχεται τοιαύτην ὑπόταξιν (11).

3. Ὑπόκειται ὅμως ἀσυμφωνία τις ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον περὶ τοῦ ἂν πᾶν ὅσονδήποτε καὶ ἐν οἰκωδῇποτε γῶρῳ ρέον. ἀρκεῖ ὅτι ρεῖ ἵνα θεωρηθῇ aqua profluens καὶ res com. omnium. Ὁ Hesse ἐξαιρεῖ δύο περιπτώσεις ρέοντος ὕδατος μὴ ἔχοντες τὴν ιδιότητα τοῦ res com. omnium (12)· α') τὸ ρέον ὕδωρ τοῦ παροδικῶς ρέοντος ποταμοῦ ἢ οὐάκος, δηλ. τοῦ χειμάρρου (torrens), ὅν τὸ P. Δ. θεωρεῖ ἰδιωτικὸν ποταμόν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐπὶ τούτου δὲν εἶναι ἄδυνατος ἡ ἀποκλειστικὴ ἐξουσία καὶ διαθεσις· ἐνθα λοιπὸν ὁ νόμος καθιεροῖ τοιαύτην ἀπεριόριστον διάθεσιν τοῦ ρέοντος ὕδατος τῷ ἰδιοκτήτῃ τοῦ ἔδαφους, οὐδεὶς λόγος περὶ aqua profluens· τὸ P. Δ. λαμβάνει τοὺς χειμάρρους, λέγει ὁ συγγραφεὺς οὗτος, ὡς ὁμοῖον ὕδωρ (aqua coelestis—aqua pluvia), ὅπερ δὲν εἶναι μὲν στοιχείον τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ ἔδαφους, ἀλλ' ὅμως οὗτος κέκτηται τὸ δικαίωμα τῆς ἀποκλειστικῆς ἐπισχέσεως καὶ καταχρήσεως ἐν τῷ κτήματί του, μόνον δὲ ἂν οὗτος δὲν ποιήσῃται τοιαύτην ἐπίσχεσιν καὶ χρῆσιν, πᾶς περαιτέρω δυνάμενος νὰ προσπελάσῃ (διὰ δημοσίας ὁδοῦ ἢ δημοσ. κτήματος) τὸ ρέον τοῦτο ὕδωρ, δύναται νὰ τὸ χρησιμοποίησιν καθάπερ καὶ τὸ aqua profluens, ὅτε ὅμως, λέγει θεωρητέον τοῦτο ὡς τυχαῖον ὁφείλημα αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ὡς δικαίωμα προστατευόμενον· ἐπικαλεῖται πρὸς τοῦτο τοὺς N. 1 § 11, 12 21, N. 2 § 9, N. 21 39.3, N. 26 (39.2) καὶ δὴ καὶ τὸν N. 2 § 13H. (4.8) «... aqua quae a te nullo jure defluat» ἐπίσης ἐξαιρεῖ οὗτος τῆς ιδιότητος τοῦ aqua profluens, β') τὸ ἐκ πηγῆς ἐν τῷ κτήματι τινος ὑπαρχούσης ἀνα-

(7) Ossig σελ. 73.

(8) Hesse. Ubbelohde in Glück's Comment. Serie d. Bücher 43 καὶ 44 Theil 4 (1893) σελ. 339 σημ. 17α.

(9) Stan. Pineles in Zeits. f. Priv. und. Oeff. Recht d. Gegenw. XXX (1903) σελ. 458 σημ. 22.

(10) Ἐκ τῶν εἰδικώτερον ἀσχοληθέντων δέχονται τοῦτο οἱ Börter Arch. Civ. Pr. XXXVIII σελ. 175, Randa Wasserrecht σελ. 5 καὶ Eigent. σ. 52, Kappeler σελ. 46 ἐπ. Hesse σ. 206, Ubbelohde αὐτ. σ. 240, Peyrer ἐνθ' ἀνωτ. σελ. 110 ἐπ.

(11) Bekker in Zeits. f. Vergl. R. Wiss. II σ. 34.

(12) Hesse ἐνθ' ἀνωτ. σελ. 209 ἐπ.

(1) Kori in Arch. Civil. Pr. XVIII σελ. 38, 39.

(2) Kappeler, der Rechtsb. d. Oeffentl. Wasserlaufs (1867) σελ. 47 σημ. 1. Hesse in Jahrb. Dogm. VII σελ. 206, Heimbach σελ. 101.

(3) Dernburg, Bürgerl. R. d. deuts. Reichs und Prens. έκδ. I' (1904) II § 136.

(4) Kappeler, σελ. 112, Heimbach σελ. 106, ποδλ. καὶ Hesse σελ. 203.

(5) Alfred Ossig, Röm. Wasserrecht (1898) σελ. 47 ἐκόν.

(6) Ossig σελ. 61—63.

βλῦζον και ὑπὲρ τὸ ἔδαφος αὐτοῦ καταρρόον ὕδωρ, ὅπερ δὲναποτελεῖ δημόσιον. ποταμὸν (ὑπὸ τὴν Ρωμ. ἔννοιαν) ἢ ρύακα· ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κτήματος, ἐν ᾧ ἢ πηγῇ, δύναται, φρονεῖ οὗτος, νὰ κατὰσχῃ τὸ ἐκ ταύτης καταρρόον ἐν τῷ ἔδαφει τοῦ ὕδαρ, διότι τόσον τοῦτο ὅσον και ἡ πηγὴ αὐτὴ εἶναι pars fundi.

Ἡ πρώτη ἐξαιρέσις εἶναι ἐντελῶς ἀδικαιολόγητος, καθόσον και ἐπὶ τοῦ ρέοντος ὕδατος τοῦ χειμάρρου συντρέχουσιν οἱ λόγοι οἱ και ἐπὶ παντὸς ἄλλου ρέοντος ὑφιστάμενοι και καθιστώντες αὐτὸ κοινὸν πᾶσι· και εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς κοινῆς γρῆσεως ἀνταπεξίρχεται και ἀνεπίδεκτον ἐξουσιάζσεως εἶναι· οἱ Νόμ. 1 § 4 (43.12) ἀνω μνημονευθεῖς και ὁ Νόμ. 1 § 10 eod. φαίνονται πως ἐναντιούμενοι, ἡ ἔννοια ὅμως τούτων εἶναι, ὡς και ἄνω ἐροῖσθαι, οὐχὶ νὰ θεωρήσωσιν ἰδιωτικῆς δεσπόσεως ἀντικείμενον τὸ ρέον ὕδωρ τοῦ ἰδιωτικοῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ νὰ ὁρίσωσι μόνον ὅτι ἐν ἀντιθέσει ποδὲς τὸ ὑπὸ τοῦ ἀενάως ὁόντος ὕδατος (flumen perenne) καταλαμβάνόμενον ἔδαφος, τὸ ὑπὸ τοῦ χειμάρρου (flumen privatum, torrens) καταλαμβάνόμενον. ἐξομοιούμενον πρὸς τὸ ὑπὸ ἐκτάχτου πλημμύρας δημ. ποταμοῦ καλυφθῆν (13), ἐξακολουθεῖ ὑποκαίμενον τῇ κυριότητι τοῦ και πρὸς τῆς καταλήψεως ἰδιοκτήτου, ἐπομένως ὅτι ἐπὶ τοῦ ἔδαφους τούτου ἰσχύει, ὅτι ἐπὶ παντὸς ἰδιωτικοῦ κτήματος, πρὸς δὲ τὸ καταληφθῆν ἔδαφος ἐξομοιοῦται· πρόκειται ἐν ἄλλοις λόγοις περὶ τοῦ ἔδαφους και οὐχὶ περὶ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ρέοντος ὕδατος (14)· τοῦτο γίνεσθαι καταδηλότερον ἐν τῇ μνησθείσῃ § 10. Τὸ ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἔδαφους δύναται νὰ κατὰσχῃ και νὰ χρησιμοποίησιν ὁλόκληρον τὸ ρέον τοῦ χειμάρρου ὕδαρ, δὲν ἀντιμάχεται πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ aqua profluens και res communis, διότι ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸ naturali jure δικαίωμα τῆς χρήσεως αὐτοῦ, οὐδαμῶς ἔχει ὁρίσμενὴν ἔκτασιν και ποιεῖσθαι ἀποκλειστικότης τῆς χρήσεως (ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ ἔδαφους) εἶναι πραγματικὴ μόνον και οὐχὶ νομικὴ ἐν ἄλλοις λόγοις, ἂν δύναται νὰ προσπειλῇ εἰς τὸ ὕδωρ (λ. γ. δι' ὁδοῦ δημοσίας) και τοῖτος, δύναται βεβαίως και οὗτος νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτοῦ ἀπολαύων τῆς αὐτῆς νομικῆς προστασίας ἥτις ὡς ρηθῆσεται, δίδεται ἐπὶ τοῦ aqua profluens ὡς communis omnium· περαιτέρω ὁ Νόμ. 2 § 13 (43.8) ἐνεσι διὰ τοῦ «nulle jure» ἀνευ ἰδιαιτέρου δικαιώματος (π. γ. δουλείας) ὅπως οὕτως και οὐχὶ ἄλλως ρεῖ τὸ ὕδωρ και οὐχὶ ὅφ' ἦν ἔννοια τὸν λαμβάνει ὁ Hesse. Οὐδεὶς ὅθεν λόγος νὰ στέρησωμεν τὸ τοῦ χειμάρρου ὕδωρ τῆς ἰδιότητος τοῦ παγκοίνου και τοῦ aqua profluens (15)· ἄλλο τὸ ζήτημα βεβαίως ὅτι δὲν ἀπολαμβάνει τῆς προστασίας, ἦν οἱ δημ. ποταμοὶ (flumina publica) ὡς θέλομεν εἶπῃ. Ὡς πρὸς δὲ τὴν δευτέραν ἐξαιρέσιν, ἦν οὗτος δέχεται, παρατηροῦμεν ὅτι αὕτη, ὡς διατυπώσεται, οὐδαμῶθεν τῶν Πηγῶν ἐξάγεται, οὔτε χαρακτηρίζεται πού τὸ ὑπὲρ τι κτῆμα ρέον ὕδωρ ὡς portio agri. πολλῶ δ' ὀλιγώτερον ἐν τῷ Νόμ. 40 § 1 (8.1) (16).

Πρέπει ἄρα νὰ καταλήξωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὡς aqua profl. r. com. omnium δέον νὰ θεωρη-

σωλεν πᾶν ὕδωρ ρέον ἐλευθέρως ὑπὸ μόνῃν τὴν ἐπιφύλαξιν και ἐξαιρέσιν τοῦ ἐλλομένου ἢ διοχτευσμένου ὕδατος (μὴ ἐλευθέρως ρέοντος), ὅπερ εἰ και ρέον δὲν εἶναι κοινὸν πᾶσι και περὶ οὗ κατωτέρω.

4. Τὴν ἰδιότητα ταύτην τοῦ παγκοίνου κέκτηται τὸ ρέον ὕδωρ, λέγουσιν οἱ Ρωμαῖοι, κατὰ φυσικὸν δίκαιον, jure naturali (17)· τὸν ὁρισμὸν τοῦ φυσικοῦ δικαίου, δίδωσιν ὁ Οὐλπιανὸς ἐν Νόμ. 1 § 3 Π. (1.4) § un. pr. Εἰσηγ. (1.2), θεωρῶν αὐτὸ ὡς διδάγμα τῆς φύσεως κοινὸν ἀνθρώπῳ και ζῴῳ· και ὡς τοιοῦτον διδάγμα λαμβάνεται ἐν προκειμένῳ και εἶναι ἡ τοῦ aqua profl. χρήσις. Τίς ὅμως ἡ φύσις τοῦ δικαιώματος τούτου (ὅπως ἔχει πᾶς τις) ἐπὶ τοῦ ρέοντος ὕδατος; Ὁ Νόμ. 2 § 9 (43.8) δίδωσιν ἡμῖν τὴν λύσιν: «Si quis in mari piscare aut navigare prohibeatur, non habebit interdictum, quemadmodum nec is, qui in campo publico ludere, vel in publico balneo lavare, aut in theatro spectare arceatur; sed in omnibus his casibus injuriarum actione utendum est»· ὁ νόμος οὗτος παρέχει τῷ κωλυθέντι νὰ ἀλιεύῃ ἐν θαλάσσῃ ἢ νὰ λουστῇ ἐν δημ. βαλανείῳ ἢ νὰ θεᾷται ἐν θεάτρῳ κλπ. τὴν περὶ ὕβρεως ἀγωγὴν (18)· ἄρα πρόκειται περὶ τοῦ ἀδικήματος τῆς ὕβρεως, injuria, ἀπευθυνομένης κατὰ τῆς προσωπικότητος τοῦ δικαιούχου· ὡς δικαίωμα δὲ ἐπὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ δικαιούχου και ταύτην ἀμέσως ἀφορῶν εἶναι ἀμεταβίβαστος και φυσικὰ προσωπικὸν ἀλλὰ και ἐστερημένον τῆς προστασίας τοῦ άρθρου 17 τοῦ Συντάγματος, ἂν ποτε ἡ Πολιτεία δι' οἰανδήποτε ἀνάγκην αὐτῆς ἢ ἄλλου ἤθελεν ἀφαιρέσει. Δὲν ἔχει ὅμως τὸ δικαίωμα τοῦτο ὁρισμένον τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ και τὴν ἔκτασιν ἐκτενέμενον ἐπὶ τοσοῦτον ὥς ὅσον φυσικῶς δυνατὴ ἢ ἀσκησις αὐτοῦ (19)· ἀφ' ἐτέρου δύναται τινι νὰ ἐπιβληθῇ δι' ἰδιωτικῆς συμβάσεως περιορισμός ὑπὲρ ἄλλου, δηλ. εἰδος δουλείας· καὶ τοῦτο ὅμως ἐπεικῶς ἐγένετο δεκτὸν, διότι mari quod natura omnibus patet, servitus imponi privata lege non potest (20).

Ταῦτα ὡς πρὸς τὸ ὅσον ὕδωρ ἐν γένει, ἀσχετῶς ἔν ἀποτελῇ ἢ μὴ τοῦτο ποταμὸν.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Α. Γ. Βαρνίτζαν: Κύρις ἐλέησον τῷ ὄντι. Ὁ Νόμος ΒΧΟΓ', ἐν τῇ φορολογικῇ μακροθυμίᾳ του, ἀφῆκε ἀφορολόγητον διὰ κάθε νοικοκύρην ἓνα χοῖρον, ἓνα ἀμνὸν και ἓν ἐρίφιον (και ποῖον νὰ πρωτοκλάψωμεν), διότι ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἦτο πρέπον νὰ φορολογηθῇ, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, και τὸ σῶμα τῶν χωρικῶν. Τώρα πού ἐκφοίτησεν ἡ φαινήν ἰδέα ὅτι πρέπει νὰ μεταβιβῇ ὁ φορολόγος νὰ ζυγιάζῃ πόσον ἔφαγεν ὁ νοικοκύρης διὰ νὰ φορολογηθῇ ὅσῳ ἐπερίσσευσεν! Ἀν ἦτο δυνατόν νὰ κόπητι τις ἀπὸ τὸ ζῶον καθ' ἐκάστην ὅσῳ τῷ χρησιμεύει ποδὲς ἰδίαν χρῆσιν, θὰ ἦτο νοητὴ τοῦλάχιστον ἡ θεωρία τῶν ὑποστηρίζοντων ὅτι δὲν δύναται ὁ ἀπαλλοττόμενος τοῦ φόρου νὰ κάμῃ ἄλλην ἐκτὸς τῆς ἰδίας χρήσιν τοῦ ὑπολοίπου, ἀνευ ἐπιβολῆς φορολογίας ἐπ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ τοιοῦτό τι εἶναι ἀτυχῶς ἀδύνατον καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἀκόμη καθ' ἣν ὁ Ἐξηνταβελόνης ἐξῆτει νὰ κόψῃ μίαν λίτραν χρέατος ἀπὸ τὸν ὀφειλέτην του. Ἀλόγηθητε λοιπὸν παρακαλοῦμεν εἰς ἄλλα ζητήματα, ἐκτὸς ἐὰν καταγίνεσθε διὰ φορολογικὰν τινα διαγωνισμὸν.

(17) Νόμ. 2 § 1 (1.8).

(18) Πρὸς. και Νόμ. 13 § 7 Π. (47.10).

(19) Kappeler σ. 51, Hesse σ. 206, 207.

(20) Νόμ. 13 pr. Π. 8.4, Kappeler σ. 51.

(13) Νόμ. 7 § 6 (41.1).

(14) Ossig σελ. 70, εἰ και ἐναντίος ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ, Kappeler σελ. 112, Heimbach σ. 106.

(15) Τοῦτο δέγνεται, Ubbelohde ἐνθ' ἀνωτ. σ. 312, Endemann Ländl. Wasserrecht (1862) σ. 4, Randa Eigent. σελ. 52 σ. 4, Kappeler σελ. 54, 55, 112, Börner σ. 185, Heimbach σ. 106, πρὸς. και Elvers Themis N. F. I σ. 424, 425.

(16) Ἀλλ' ἴδε Ossig σ. 68 ἰδίᾳ ὡς πρὸς τὸν Νόμ. 11 pr. (43.24).

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΛ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Συνδρομή Έτος α δρ. 5. | Μετά δελτίου δρ. 20. | Καταχωρ. 5 σιγ. λ. 50

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ : Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ
7 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία	Ἀρείου Πάγου	Πολιτική	(1906)
"	"	Ποινική	(1907)
Νομολογία	Ἐφετερίου	Ἀθηνῶν	(1908)
"	"	Πατρῶν	(1905)
"	"	Ναυπλίου	(1906)
"	"	Κρήτης	(1906)
Νομικαὶ σκέψεις ἐπὶ τῶν ὑδάτων ὑπὲρ τοῦ ἐν Ἀθῆναις δικηγέρου Γεωρ. Α. Μπαλῆ.			

Συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ 28ου φύλλου τοῦ Κώδικος 1906.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀριθ. 486 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΛΙΑΔΗΣ

Παραδοχὴ μὴ προδοτικῆς ἰσχυριζομένου ἀνεὺ ἀποδείξεων.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν ἑφετεῖον ἀνεὺ ἀποδείξεων ἐδέχθη ὅτι ὁ ἀναιρεσίω δὲν ἐπρότεινεν ἐγκαίρως τὸν οὐσιώδη ἰσχυρισμὸν του, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἀνεγνώρισεν ὅτι ἡ ἀξία τῶν κατασκευασθέντων ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιζομένου ἔργων ἀνέρχεται εἰς τὸ καταβληθὲν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιζήτου εἰς τὸν ἀναιρεσιζομενὸν χρηματικὸν ποσὸν καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ἀπέρριψεν αὐτὸν ὡς ἀπαράδεκτον, κατ' ἀκολουθίαν παρεδίωκε τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 244 καὶ 248 τῆς Πολιτ. Δικονομίας καὶ ἀναιρετέα ἐστὶ κατὰ τὸ ἀρθρον 807 § 5 τῆς αὐτῆς Δικονομίας.

Ἀριθ. 487 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Μυστικὴ διαθήκη ἰδιόχειρος. — οὐ χρεία ὑπογράφῃς ὑπὸ ἐκάστην σελίδα. — δύο διαθήκαι. — προσβολὴ δευτέρας. — μείωσις καταλειπομένων διὰ πρώτης. — προσβολὴ φαλκιδίου. — ἀναιτιολόγητον ἐπὶ προσβολῆς δευτέρας διαθήκης.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς λογικῆς ἐρμηνείας τοῦ ἀρθρου 21 τοῦ Ψηφίσματος περὶ Διαθηκῶν : « ἡ μυστικὴ διαθήκη πρέπει νὰ φέρῃ τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα, τὸ ἔτος, τὸν τόπον καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ διαθέτου ἢ τοῦ γράψαντος, ἂν εἶναι ἄλλος, εἰς ἐκάστην σελίδα », λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι σκοπὸς τοῦ νόμου ἐστὶν ἵνα ἐξασφαλίσῃ διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ διαθέτου κατὰ πᾶσαν σελίδα τὴν διαθήκην ἐκ πλειόνων σελίδων συγκειμένων ἀπὸ πάσης προσθήκης ἢ ἀλλοιώσεως, ὁ κίνδυνος δὲ οὗτος ὑφίσταται μόνον ὅταν ἡ διαθήκη ἐγράφη ὑπὸ ἄλλου, οὐχὶ δὲ ὅταν ὁ ἴδιος διαθέτης ἐγράψῃ τὴν διαθήκην, ὅτε

οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει νὰ ὑπογράφῃται ἡ διαθήκη ὑπ' αὐτοῦ ἐν ἐκάστη σελίδι καὶ ὅτι ἐπὶ ἰδιογράφου διαθήκης τὸ ἀρθρον 31 τοῦ Ψηφίσματος δὲν ἀπαιτεῖ τὴν ὑπογραφήν τοῦ διαθέτου ἐν ἐκάστη σελίδι, ὡς μὴ ὑφιστάμενου κινδύνου ἀλλοιώσεως αὐτῆς, συναγεται ἡ ἐννοία τοῦ νόμου ὅτι μόνον ὅταν ἡ μυστικὴ διαθήκη ἐγράφη παρ' ἄλλου, ἀπαιτεῖται ἡ ὑπογραφή τοῦ διαθέτου καὶ ἐν ἐκάστη σελίδι αὐτῆς. Τὸ ἑφετεῖον ἄρα, ἀποφηνάμενον ὅτι ἡ ἀπὸ 16 Φεβρουαρίου 1895 μυστικὴ διαθήκη τοῦ Π. Μ^{***}, ἐκ δύο συγκειμένη σελίδων, γεγραμμένη διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς αὐτοῦ, μὴ φέρουσα δὲ τὴν ὑπογραφήν του ἐν ἐκάστη σελίδι, οὐκ ἐστὶν ἀκυρὸς καὶ ἐνεκα τούτου ἀπορρίψαν τὸν σχετικὸν λόγον ἀκυρότητος αὐτῆς, οὐδὲως παρερμήνευσε τὸ ἀνωτέρω ἀρθρον 21 Ψηφίσματος Διαθηκῶν.

Ἐπειδὴ ἡ ἀναιρεσίωσα, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀπὸ 21 Μαΐου 1898 κυρίας παρεμβάσεως αὐτῆς προσέβαλεν, ὡς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμος τοῦ διαθέτου Π. Μ^{***}, καὶ τὸ κύρος τῆς ἀπὸ 12 Δεκεμβρίου 1896 μυστικῆς διαθήκης ἡ κωδικέλλου αὐτοῦ, δι' ἧς ἀφῆρσεν αὐτῇ τὸ διὰ τῆς πρώτης διαθήκης καταλειφθὲν οἰκοπέδον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανδρόσου, ἐπίσθητικῶς δ' ἐν τῇ περιπτώσει ἀμφότεραι αἱ διαθήκαι ἤθελον θεωρηθῇ ἔγκυροι, ἰσχυρίζετο ὅτι ἡ διὰ τῶν διαθηκῶν καταλειπομένη αὐτῇ ὡς κληρονόμος περιουσία δὲν ἔχει τὴν παραμικρὰν ἀξίαν, ὡς ἐκ τούτου δικαιούται νὰ φαλκιδεύσῃ τὴν κληρονομικὴν περιουσίαν καὶ ᾗτήσατο νὰ ἐπιδικασθῇ αὐτῇ τὸ ἐν τέταρτον τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως, ἢ ἐνασκαί ἡ ἀναιρεσίβλητος κληροδόχος. Πλὴν τὸ ἑφετεῖον ἀπέρριψεν ὡς ἀόριστον τὸν περὶ φαλκιδίου τέταρτου ἰσχυρισμὸν τῆς ἀναιρεσιζούσης, διότι δὲν ὀρίζει τὴν ἀξίαν οὔτε τὴν ἔκτασιν τοῦ καταλειφθέντος αὐτῇ οἰκοπέδου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανδρόσου, ὅπερ καὶ μόνον πιθάνον ν' ἀποτελῇ τὸ ὀφειλόμενον αὐτῇ φαλκιδιον τέταρτον, δὲν ἔλαβεν ὅμως ὑπ' ὄψιν καὶ δὲν ἐζήτησε τὸν ἐν τῇ παρεμβάσει αὐτῆς οὐσιώδη ἰσχυρισμὸν περὶ τοῦ κύρους τῆς δευτέρας διαθήκης ἢ κωδικέλλου καὶ τῆς δι' αὐτῆς ἀφαιρέσεως τοῦ οἰκοπέδου τούτου, κατ' ἀκολουθίαν λόγῳ ἀναιτιολογήτου ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις του κατὰ τοῦτο, δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 201 καὶ 807 § 5 Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 488 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ

Ἰόνιος Κώδικες. — κληρονομία ἀδελφῶν. — συνδρομὴ πατρὸς καὶ ἀδελφῶν. — ἀνιόντες μόνον. — νόμιμος μοῖρα.

Ἐπειδὴ ὑπὸ μὲν τῶν ἀρθρῶν 634 καὶ 635 Ἰονίου Ἀστ. Κώδικος, ὀρίζεται ὅτι εἰς τὴν κληρονομίαν

μίαν του άποθανόντος μετά του πατρός συντρέχουσι και οι άδελφοί του κατά κεφαλάς και κατ' ίσομοίριαν, υπό δε του 809 ότι αν ο άποθανών, εν έλλείψει τέκνων, καταλίπη ανιόντας εις οίανδήποτε γραμμήν, αι μεταξύ ζώντων ή ενδιάθηκοι διατάξεις δεν θύνανται να έλαττώσων το ήμισυ της εις αυτούς εξ άδιαθέτου όφειλομένης μερίδος, όθεν εκ τούτων έπεται ότι οι άδελφοί, συνερχόμενοι εις την κληρονομίαν εκείνου μετά του πατρός, δεν έχουσι δικαίωμα νομίμου μοίρας, ου ένεκα το έφετεϊον, άποφανθέν διά της προσβαλλομένης άποφάσεώς του το έναντίον, ήρμήνευσε ψευδώς και έσφαλμένως τας διατάξεις ταύτας του Άστυκού Νόμου, όπερ, κατά το άρθρ. 807 § 7 της Πολ. Δικονομίας, επέγεται την άναίρεσιν της άποφάσεώς του ως προς το μέρος περί ου κατωτέρω ρηθήσεται.

Έπειδή, κατά ταύτα, προσήκοντος τῷ πατρί του άνααιρεσιβλήτου του ήμίσεως της μοίρας εις ήν εξ άδιαθέτου έδικαιούτο, ήτις ήτο το τρίτον της κληρονομίας, καθό καταλείψαντος και έτερον υϊόν, έπεται ότι ο πρωτοδικώς έναγόμενος μετά του άδελφού του δικαιούται έκάτερος εις το 1)12 ταύτης.

Έπειδή κατ' ακολουθίαν βεβαιωμένου όντος ότι τα ύπ' αριθ. 1 και 2 κτήματα παρεχωρήθησαν υπό του πατρός του άνααιρεσιβλήτου κατά το ήμισυ εξ άδαιρέτου εις αυτόν και τον άδελφόν του Ν^{ος}, έπεται ότι το επί του ήμίσεως τούτου δικαίωμα έκάτερος είναι το 1)12 επί του ήμίσεως αὐτῶν και το 1)12 επί του όλου του ύπ' αριθ. 3 ήτοι ότι το όλον του τελευταίου, έπομένως έφόσον το έφετεϊον επέδixας τῷ άνααιρεσειόντι ποσοστὸν έλασσον, πρέπει ή άπόφασίς του ν' άναιρεθῇ και παραπεμφθῇ ή υπόθεσις διά το περιπλέον εις το Βον τμήμα δια την κατάλληλον εφαρμογήν του νόμου.

Άριθ. 489 (1906) Τμ. Α' (*)

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Π. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ

Προικοδύμφωνον πατρός.- άνομολογία ίδοδίου κατοικίας συζύγων εν προικῳφ.- οὐκ άναγκαία παράδοσις της συζύγου εν δουλολαίῳ.

Έπειδή, ως το έφετεϊον δέχεται, έκτιμών το

ύπ' αριθ. 11190 (1856) συμβόλαιον προικός, κατά την σύνταξιν αὐτοῦ συνεφωνήθη όπως επί της επί δικου ρίκίας δικαιούνται να κατοικώσιν ισοβίως άμφοτεροι οι σύζυγοι' έντεῦθεν δ' έπεται ότι ή δια την σύζυγον τοιαύτη συνολογία περί του δικαιώματός της τούτου άπαρτίζει ουχι δωρεάν προς αὐτήν, αλλά σύστασιν προικός προς τὸν σύζυγον της, υπό τὸν όρον της μεταδιδάσεώς της εις εκείνην μετά τὸν θάνατόν του, κατ' ακολουθίαν δε, κατά τούς Νόμους 45 (24.3) Πανθ. και 7 (5.14) Κώδ., καίτοι μη συμπράξασα εις την κατάρτισιν του προικῳφου συμβολαίου, δικαιούται να επικαλεσθῇ τὰ εκ τούτου ώφελήματα.

Άριθ. 490 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΛΑΣ

Άξιωματικός.- διόρθωσις ήλικίας εν υπογράφ 'Υπουργείον Στρατιωτικῶν.- άποδεικτικά μέσα.- άπόφασις δικαστική βεβαιούσα γέννησιν και ληξιαρχική πράξις επ' αὐτῇ.

Έπειδή όρθως ή προσβαλλομένη άπόφασις άπέρριψε την επίδικον άγωγήν του άνααιρεσειόντος περί διορθώσεως της ήλικίας του εν τῷ κρατουμένῳ μητρώῳ του 'Υπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, άφού δέχεται ότι το προς άπόδειξιν του χρόνου της γεννήσεως του άνααιρεσειόντος προσαχθέν ύπ' αὐτοῦ πιστοποιητικὸν του ιερέως του τόπου της γεννήσεώς του δεν είναι ληξιαρχική πράξις συνταχθεῖσα, κατά την όμολογίαν αὐτοῦ, κατά τὰ εν Τουρκία εἰθισμένα. Κατά το έδάφ. 2 του άρθρου 1 του Νόμου 'ΑΟΕ' της 11 Μαρτίου 1883 τὸν αντικαταστήσαντα το άρθρον 4 του Νόμου περί όριου ήλικίας τῶν άξιωματικῶν, ή εν τῷ μητρώῳ του 'Υπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν σημειουμένη ήλικία τῶν άξιωματικῶν δύναται να μεταβληθῇ επί τη βάσει έπισήμου ληξιαρχικής πράξεως, και ο λόγος της άναίρεσεως, ότι παρεδίασε τὰς άρχὰς του Άστυκού Δικαίου και τὰς περί άποδείξεως της Πολ. Δικονομίας άπορριπτέας.

Έπειδή νομίμως ή αὐτή προσβαλλομένη άπόφασις προς άπόδειξιν του έπιβληθέντος θέματος εις τὸν άνααιρεσειόντα, δεν έλαβεν ύπ' όψιν τὰ προσαχθέντα ύπ' αὐτοῦ έγγραφα, ήτοι την ύπ' αριθ. 836 του 1895 άπόφασιν του Πρωτοδικείου Καλαμών και την επί τη βάσει ταύτης συνταχθεῖσαν ληξιαρχικήν πράξιν του εν Καλάμαις ληξιαρχου, διότι ο άνωτέρω νόμος διά της φράσεως έπισήμου ληξιαρχικής πράξεως έννοει την κατά τὰ άρθρ. 62, 63 και 64 του νέου Άστ. Νόμου συνταχθεῖσιν έντός 5 ήμερῶν από της γεννήσεως υπό του ληξιαρχου, άποτελοῦσαν πλήρη άπόδειξιν κατά παντός μέχρις ου άποδειχθῇ ως πλαστή, ουχι δε και την μεταγενεστέραν πιστοποίησιν της γεννήσεως διά δικαστικής άποφάσεως, ής το δεδικασμένον δεν επέκτείνεται πέραν τῶν διαδίκων άρθρ. 51 Άστικού Νόμου και την επί τη βάσει ταύτης συνταχθεῖσαν ληξιαρχικήν πράξιν, διότι ή άνωτέρω διάταξις σκοπὸν είχε ν' αποκλείσῃ την μαρτυρικήν άπόδειξιν, ήτις έπιτρέπεται όταν ζητῇ τις την δι' άποφάσεως πιστοποίησιν του χρόνου της γεννήσεως του μεταγενεστερώς.

(*) Διά του 11190 συμβολαίου μεταξύ προικιδότου και του προς δν ή προίξ συζύγου, παρεσχέθη προίξ ή ισόβιος τῶν συζύγων ληξίσις οίκίας. Άποθανόντος του συζύγου, δανεισται τῶν κληρονόμων του προικιδότου έπεχείρησαν έκτέλεσιν κατά της οίκίας, άνέκοψε δε την έκτέλεσιν ταύτην ή έπιζῶσα σύζυγος, άξιοῦσα ότι ή οίκησις είναι και ύπὲρ αὐτῆς μέχρι του πέρας του βίου της. Κατά της τοιαύτης αξιώσεως άντετάχθη ότι, μη λαβούσης μέρος εν τῷ προικοσυμφώνῳ της συζύγου, δεν ήδύνατο να ισχύσῃ ύπὲρ αὐτῆς, μη συμβληθείσης εν τῷ προικοσυμβολαίῳ και μη άποδειχθείσης αὐτήν, ή ύπὲρ αὐτῆς δωρεὰ της μετά την διάλυσιν του γάμου οίχσεώς της εν τῇ οίκῃ μέχρι πέρας του βίου. Όρθως δέχεται ή άνω άπόφασις ότι δεν πρόκειται περί δωρεᾶς τῇ συζύγῳ χρηζούσης άποδοχῆς, αλλά περί προικός, περιλαβούσης και όρους και ύπὲρ της γυναικός, προς ισχύν τῶν όποίων δεν ήτο άναγκαία εἰμῇ ή προς τὸν προικολήπτην συνολογία και ή δι' αὐτῆς κατάρτισις και τελείωσις της προικός.

Ἀριθ. 491 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΛΑΣ

Ἐντολοδόχος. - δικαίωμα ἀναλήψεως καταβληθέντων κατ'ἐντολὴν. - μὴ δεδικοιολογημένη καταβολή. - καταδικαστικὴ ἀπόφασις. - οὐ δεδικοσμένον. - καταβολὴ τόκου 12 0/0. - ἀνάληψις ὁμοίου.

Ἐπειδὴ, ἀφ'ὃ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 431 (1868) ὀριστικὴ καὶ τελεσιδίκως ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Σπάρτης ἀφώρα μόνον τὸν ἀναιρεσιόντα οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς ἀναιρεσιβλήτους ἐναγομένους, οὐδὲως παρεβίβασε τὸ δεδικοσμένον, ἀποφνημαμένη ὅτι οὗτοι ὑποχρεοῦνται νὰ πληρώσωσιν εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸ ὑπόλοιπον ἐκ τοῦ ἐκδοθέντος ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου αὐτῶν γραμματίου δραχ. 400 καὶ οὐχὶ τὸ ποσὸν δι' ἃ κατεδικάσθη ὁ ἀναιρεσιών διὰ τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως νὰ πληρώσῃ πρὸς ἐξόφλησιν αὐτῆς· διότι ὁ ἐντολοδόχος, κατὰ τὸν νόμον, δικαιούται νὰ ἀπαιτήσῃ, ὅτι νομίμως κατέβαλε διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς καλῇ τῇ πίστει· ἐν προκειμένῳ δὲ τὸ δικαστήριον δέχεται ὅτι κατέβαλε περιπλέον, δὲν κατέβαλε δεδικοιολογημένως.

Ἐπειδὴ οὐχὶ ὀρθῶς ἀποφαίνεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὅτι διὰ τὸ πωληθέν κεφάλαιον ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιόντος, δυνάμει τῆς τελεσιδικίας ὑπ' ἀριθ. 431 ἀποφάσεως εἰς τὸν δανειστὴν τῶν δικαιοπαρέχων του, τῶν ἐναγομένων καὶ ἀναιρεσιόντων, δὲν δικαιούται οὗτος ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τούτων μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ Νόμου τοῦ 1882 περὶ ὑπερμερίας τόκου πρὸς 12 0/0, οὐς ἐπλήρωσε πρὸς τὸν ρηθέντα δανειστὴν, δυνάμει τῆς ρηθείσης τελεσιδικίας ἀποφάσεως, τὸ μὲν διότι οὗτος δυνάμει τῆς κατ' αὐτοῦ τελεσιδικίας ἀποφάσεως νομίμως ἐπλήρωσε τὸν πρὸς 12 0/0 καὶ μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νέου νόμου περὶ ὑπερμερίας τόκου, ὅστις δὲν ἔχει ἀναδρομικὴν δύναμιν ἀπέναντι τοῦ τελεσιδικίου, τὸ δὲ διότι κατὰ τὸν Νόμον 12 § 9 Πανδ. 17.1 ἐδικαιούτο νὰ ζητήσῃ ὅτι νομίμως ἐπλήρωσε τὸν πρὸς τοῦ κεφαλαίου. Κατὰ ταῦτα ὅθεν βάσιμος ὁ τῆς ἀναιρέσεως λόγος ὅτι κακῶς ἐφηρμόσθη ὁ Νόμος τοῦ 1882 περὶ ὑπερμερίας καὶ κατὰ τοῦτο ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 807 § 7 Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 492 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΛΑΣ

Δίκην ἐνώπιον προέδρου προξενικοῦ δικαστηρίου. - ποσὸν ἀνεκκλήτου. - λόγοι ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἐδαφ. 2 τοῦ ἀρθροῦ 138 τοῦ Προξενικοῦ Νόμου, ὀρίζοντος ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου ἐκδιδόμενη ἀνεκκλήτως ἀπόφασις περὶ ποσοῦ ἑλαττον τῶν 600 δραχμῶν, ἀνατρέπεται αὐτοδικαίως, συμφώνως πρὸς τὸ ἀρθρον 482 Πολ. Δικονομίας, σαφῶς προκύπτει ὅτι ὁ πρόεδρος τοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου, δικάζων περὶ ποσοῦ ἑλαττον τῶν 600 δραχμῶν, δικάζει ὡς εἰρηνοδίκης καὶ συνεπῶς ἡ κατὰ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως αἰτήσεις περὶ ἀναιρέσεως ἐπιτρέπεται διὰ δύο λόγους, κατὰ τὸ ἀρθρον 518 Πολ. Δικονομίας,

ἥτοι δι' ὑπέρβασιν καθήκοντος καὶ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, τοιοῦτους δὲ λόγους ἡ ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεις ἀναιρέσεως, ἀπευθυνομένη κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 48 ἀποφάσεως τοῦ προέδρου τοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου Κωνσταντινουπόλεως δικάσαντος ὡς εἰρηνοδίκου, δὲν περιέχει καὶ συνεπῶς εἶναι ἀπορριπτέα (*).

Ἀριθ. 493 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Ἐρημοδικία. - μὴ διορισμὸς ἀντικλήτου οὐδὲ κατοικία ἐν ἔδρῳ. - παρέκτασις προθεσμίας.

Ἐπειδὴ, κατὰ τ' ἀρθρα 1 καὶ 2 τοῦ ἀπὸ 18 Σηβρίου 1836 Β. Διατάγματος, διὰ τὴν ἐνεκὲν ἀποστάσεως ἐπέκτασιν τῆς ὁκταήμερου προθεσμίας πρὸς ἐνάσκησιν τοῦ ἐνδίκου τῇ ἀνακοπῇ μέσου, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ διαφορὰ τῆς κατοικίας τοῦ ἐρήμην δικασθέντος καὶ μὴ διορίσαντος ἐν τῇ καθέδρῳ τοῦ δικαστηρίου ἀντίκλητον ἀπὸ τῆς καθέδρας ταύτης, ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δεχθέν τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 137 τοῦ 1901 ἀποφάσεώς του ὅτι ἡ ἀνακοπτομένη ἀπόφασις αὐτοῦ ἐκοινοποιήθη εἰς αὐτὴν τὴν ἀνακόπτουσαν διάδικον, ὁ δὲ τόπος τῆς κατοικίας αὐτῆς καὶ τῆς ἀντιδικίου τῆς εἶναι διάφορος ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου, συμφώνως πρὸς τὸ εἰρημένον Β. Διάταγμα, ἀπεφάνητο ὅτι πλὴν τῆς νομίμου ὁκταήμερου προθεσμίας πρὸς ἐνάσκησιν τῆς ἐνώπιον αὐτοῦ ἀπευθυνομένης ἀνακοπῆς τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἐχώρει καὶ δεκαπενθήμερος παρέκτασις προθεσμίας, κατὰ τὸ ἀρθρον 195 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ΒΕΚΕ' Νόμου τοῦ 1894, καὶ ἐπὶ τούτοις ὀρθῶς ἀπέρριψε τὴν περὶ ἐκπροθέσμου τῆς ἀνακοπῆς ἐνστάσιν τῆς ἀναιρεσιούσης, ὡς κοινοποιηθείσης αὐτῇ τῆς ἀνακοπῆς τὴν 11ην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως τῆς ἀποφάσεως, καὶ συνεπῶς ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς αἰτήσεως (**).

(*) Πρῶτον δὲν κατανοοῦμεν πῶς γίνεται ἡ ἀνεκκλήτως ἐκδιδόμενη περὶ οἰουδήποτε ποσοῦ ἀπόφασις νὰ ἀνατρέπηται καθ' οἰονδήποτε ἀρθρον. Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι ἡ τοιαύτη ἀπόφασις, οὕσα τελεσιδικία, δὲν ὑπόκειται εἰς οὐδενὸς εἶδους ἀνατροπὴν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν τοιακονταετὴ παραγραφὴν. Ὑποθέτομεν μάλιν ὅτι ἡ ἀπόφασις θέλει νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ δίκη ἐφ' ἧς ὁ πρόεδρος δικάζει ἀνεκκλήτως, ἀνατρέπεται αὐτοδικαίως, τὸ ὅποιον διαφέρει κατὰ πολὺ. Ἐπειτα νὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἀμφιβάλλωμεν περὶ τοῦ ὅτι σαφῶς προκύπτει ἡ ἐκδοχὴ τῆς ἀνω ἀποφάσεως. Ἐκ τοῦ ὅτι συνέπεσε νὰ κανονισθῇ ἐν ταῖς προεδρκαῖς ταύταις δίκαις ἡ ἀνατροπὴ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἐφ' οἷς καὶ ἡ ἐν τῇ εἰρηνοδικεῖα κατὰ διαδικασίαν δροῖς, δὲν βλέπομεν πῶς ἐξάγεται ὅτι ὁ πρόεδρος ἐν ἐκείναις δικάζει ὡς εἰρηνοδίκης, ἵνα συναχθῇ ἐκ τούτου καὶ ὁ περιορισμὸς τῶν λόγων τῆς ἀναιρέσεως. Ἐκ τοῦ ὅτι ὑπάρχουσι δύο κοινὰ σημεῖα ὁμοία, δὲν δύναται νὰ συναχθῇ ἡ ὁμοιότης τοῦ ὅλου, μάλιστα σαφῶς, ὅσον περὶ τούτου καὶ ἂν διαλαλῇ καὶ προηγουμένη ἀπόφασις 506 Α. ἐν σελ. 511 ΧVII.

(**) Γίνεται δεκτὴ ἐκδοχὴ, ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ περιορίζεται φιλοδικαίως μία ἀνακοπὴ ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ καὶ βεβαιώσει τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι ἡ

Ἀριθ. 494 (1906) Τμ. Α΄

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Μετοχή ἐν μετοχικῷ ταμείῳ.- ἀξίωματικός ἀφαιρεθεὶς τοῦ βαθμοῦ ἢ τῆς συντάξεως.- ἐπιστροφὴ.- ἀποκατάστασις.- οὐ καὶ ἐπὶ μετοχῆς.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Νόμου ΒΥΚ' τοῦ 1896, ὁρίζον διὰ τὰ καταβληθέντα ποσὰ τῶν μετοχῶν ἐπιστρέφονται ὑπὸ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου τοῦ κατὰ γῆν στρατοῦ ἄνευ ἀφαιρέσεως τινος εἰς τοὺς ἀξίωματικούς τοὺς διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως στερηθέντας τοῦ βαθμοῦ ἢ τῆς συντάξεως τῶν, ἔχει προδήλως τὴν ἐννοίαν, ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης ἐπιστροφῆς ἀποβάλλουσιν ὁριστικῶς οὗτοι τὴν ιδιότητα τοῦ μετόχου καὶ διαγράφονται ἐκ τοῦ μητρώου τῶν μετόχων, μὴ ποιουμένου δὲ τοῦ νόμου ἐπιφύλαξιν τινα ὡς πρὸς τὸ ἀμετάκλητον τῆς ἐν λόγῳ διαγραφῆς, ἔπεται διὰ οὗτε ἢ διὰ Βασιλ. Διατάγματος κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ἐπελθοῦσα κατόπιν ἀποκατάστασις τοῦ καταδικασθέντος ἀξίωματικοῦ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς συντελεσθείσης διαγραφῆς, οὐδὲ παρέχει κατ' ἀκολουθίαν εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα, ὅπως, ἀντεπιστρέφων εἰς τὸ ταμεῖον τὴν ἀναληφθεῖσαν μετοχὴν του, προσλάβῃ αὖθις τὴν ιδιότητα τοῦ μετόχου, ἀφοῦ μάλιστα ἡ μὲν ἀποκατάστασις αἶρει μὲν τὰ ἀποτελέσματα τῆς ποινῆς, ἀλλὰ δὲν ἐπαναφέρει τὸν στερηθέντα τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀξίωματικοῦ ἐν τῷ στρατῷ, κατὰ δὲ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 3 ἐδ. α' τοῦ Νόμου ΧΟΔ' τοῦ 1861, 1 ἐδ. α' καὶ 17 τοῦ Νόμου ΩΚΓ' τοῦ 1880, ἡ ιδιότης τοῦ μετόχου δὲν ἀποκτᾶται ἢ διὰ τῆς καταθέσεως τοῦ κεφαλαίου τῆς μετοχῆς ἢ τῶν μετοχῶν ὑπὸ τῶν ἐν ἐνέργειᾳ, διαθεσιμότητι ἢ ἀργίᾳ διατελούντων ἀξίωματικῶν, καὶ μοναδικὴν ἐξάρεσιν καθιερωτὴ ἢ τελευταία διάταξις ὡς πρὸς τοὺς αὐτεπαγγέλτως μετατιθεμένους εἰς ἀποστρατεῖαν ἀξίωματικούς, ὅτι δύναται καὶ μετὰ τὴν ἀποστρατευσὶν ἐντὸς ὁρισμένης προθεσμίας νὰ συμπληρω-

τόκος τῆς κατοικίας τῆς ἀνακοπούσης καὶ τοῦ ἀντίδικου τῆς εἶναι διάφορος ἀπὸ τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου. Ἡ ἀνω ἀπόφασις αἰσθάνεται ὅτι ἤδη ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Διατάγματος τοῦ 1836, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν διὰ τοῦ νόμου ΒΣΚΕ' τροπολογίαν τῶν ἄρθρων 195 καὶ 196 τῆς Πολ. Δικονομίας, πρὸς τὴν ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ παρέχασιν τῆς προθεσμίας, εἶναι ἀναγκαῖα καὶ δίδεται τοιαύτη, ἐπὶ τῇ διαφορᾷ τῆς κατοικίας τοῦ ἀνακόπτοντος πρὸς τὴν τοῦ πρὸς δὴν ἢ ἐνέργειαν καθ' οὗ ἢ ἀνακοπῇ. Ἀλλ' ἐπιθυμεῖ νὰ περισώσῃ τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἐπὶ τοῦτο ἐχουμένη τοῦ ξηροῦ γράμματος τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Διατάγματος τοῦ 1836, τοῦ ἀναγράφοντος ἐν τῇ αὐτῇ πρὸς τὸ παλαιὸν ἄρθρον 195 Πολ. Δικονομίας ἀτελεῖα, μόνον τὴν διὰ τὴν ἐμφάνισιν ἐρευνητέαν ἀπὸ τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου ἀπόστασιν, παρέχει τὴν παρέκτασιν, ἀφ' οὗ διὰ τὴν καλύψῃ τὸ χάσμα, σπεύδει νὰ βεβαιώσῃ ὅτι εἶναι διάφορος τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου ἢ κατοικίας τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ τοῦ ἀνακοπτομένου, χωρὶς νὰ βεβαιῇ, ὅπερ ἦτο τὸ ἀπαιτούμενον, ἐὰν ἦσαν διαφοραὶ καὶ αἱ κατοικίαι αὐτῶν τούτων μεταξὺ τῶν, ὅπερ εἶναι τὸ κύριον, διὰ τὴν πρὸς τὴν ἀνακοπὴν ἐνέργειαν. Ἐπάνω κάτω ἐν εἶδος θολώματος πρὸς ἀφανὴ διάβασιν τῆς κινδυνεύουσας ἐν τῇ διαυγείᾳ ἀνακοπῆς.

σῶσι τὸ τυχὸν ἑλλείπον κεφάλαιον τῆς μετοχῆς τῶν. Κατὰ ταῦτα δὲ, καὶ ὁριζομένου ἐν τοῖς ἄρθροις 9 τοῦ Νόμου ΧΟΔ' τοῦ 1861, 7 § 3 ἐδ. β' τοῦ Νόμου ΣΕ' τοῦ 1867 καὶ 18 τοῦ Νόμου ΩΚΓ' τοῦ 1880, ὅτι εἰς λήψιν μὲν μερισμάτων ἐκ τοῦ Ταμείου δικαιοῦνται οἱ μέτοχοι ἀπόστρατοι ἀξιωματικοί, εἰς ὑποτροφίας δὲ λόγῳ ἐκπαιδεύσεως τῶν ἀρρένων τέκνων τῶν οἱ μέτοχοι ἀξιωματικοί, ἀκολουθεῖ ὅτι τὸ ἐφετεῖον, δεξιόμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι ὁ ἀναίρεσίβλητος στερηθεὶς τοῦ βαθμοῦ τοῦ λοχαγοῦ ἔνεκα καταδικῆς εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν καὶ ἀναλαβὼν τὴν μετοχὴν του, ἐπιστραφεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Ταμείου, ἐδικαιοῦτο μετὰ τὴν διὰ Β. Διατάγματος ἀποκατάστασιν του νὰ ἀντεπιστρέψῃ τὴν ἐπιστραφεῖσαν μετοχὴν του, καὶ διὰ τὴν ἀνακτῆσας οὕτω τὴν ιδιότητα τοῦ μετόχου, ἔχει δικαίωμα πρὸς ἀπόληψιν μερισμάτων τῆς μετοχῆς του καὶ διδάκτρων πρὸς ἐκπαιδεύσιν τοῦ υἱοῦ του, ψευδῶς τὰς προμνημονευθείσας σαφεῖς διατάξεις τῶν ἀνωτέρω νόμων ἡρμήνευσε, ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδ. 7 τῆς Πολιτ. Δικονομίας (*).

Ἀριθ. 495 (1906) Τμ. Α΄

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΚΑΨΑΛΗΣ

Μὴ προσαγωγὴ ἐπισδοτηρίου κοινοποιήσεως ἀναίρεσεως ἐν ἐρημοδικίᾳ.- ἀποχή.

Ἐπειδὴ δὲν προσάγει ἡ ἀναίρεσις ὡς ὡφελε ἀποδεικτικὸν δικαστικὸν κλητῆρος. ἐμφαίνον τὴν πρὸς τὸν μὴ ἐμφανιζόμενον σήμερον ἀναίρεσίβλητον κοινοποιῆσιν τῆς προκειμένης αἰτήσεως, χωρὶς δὲ νὰ προηγηθῇ κλήτευσίς δὲν δύναται νὰ προβῇ κατὰ τὰ ἄρθρα 129, 138 καὶ 820 Πολ. Δικονομίας ἡ ἐκδίκασις τῆς υποθέσεως.

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 40 (1907) Τμ. Β' (**)

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΑΤΟΣ
Παραπομπὴ ἐπὶ ἐξαιρέσει.- βεβαίωσις.

Ἀριθ. 41 (1907) Τμ. Β'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΑΕΡ

Πρόταξις πρὸς δικαστήριον.- χρόνος ἀποφάνσεως.- ἔλλειψις ἀκροάσεως.- Μοναί.- ὁρησκευτικὰ καταστήματα.- σύνθεσις δικαστηρίου.- πρόσκλησις ἐπικουρικών προδωπών.- βεβαίωσις δημοδότητος συνεδριάσεως.- διακοπὴ καὶ ἐπανάληψις.- κανονίζων.- ἐκκλησιὰς δικαστηρίῳ.

Ἐπειδὴ τοῦ νόμου μὴ ἀναγράφοντος καὶ δὴ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἐν ταῖς διατάξεσιν αὐτοῦ τὸν χρόνον, ἐντὸς τοῦ οὗ τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν πρὸς ἐκδίκασιν ποινικῆς τινος υποθέσεως διάρκειαν τῆς συνεδριάσεως ὀφείλει νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἐπὶ τῆς υποβαλλομένης ἐκάστοτε ὑπὸ τῶν διαδίκων αἰτήσεως ἢ προτάσεως ἀπόφασιν οὕτου, τοῦ δὲ δικάσαντος δικαστηρίου ἐν προκειμένῳ ἀποφανθέντος διὰ τῆς ὑπ'

(*) Ἀναίρεται ἡ ἐν σελ. 199 XVII 1350 Ε. Α.

(**) Παραλείπεται ὡς ὁμοία τῇ ἐν σελ. 311 παρόντος 30 Α. Π.

ἀριθ. 2842 ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ὑποβληθείσης αὐτῷ προτάσεως ὅτι αἱ Μοναὶ δὲν ὑπάγονται ἐν τῇ κατηγορίᾳ τῶν θρησκευτικῶν καταστημάτων τοῦ ἄρθρ. 493 Ποιν. Νόμου, ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου δι' ἐλλειψιν ἀκροάσεως στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἁρθρῶν Α', ς', ι', θ', ιθ' καὶ ἐκόμ. τοῦ ἀπὸ 28 Ἰουλίου 1858 Β. Διατάγματος περὶ κανονισμοῦ τῶν Μοναστηρίων καὶ τῶν ἁρθρῶν 14, 1, 17 καὶ ἐκόμ. τοῦ περὶ καθηκόντων τῶν Νομαρχῶν Β. Διατάγματος καὶ τοῦ ἁρθρ. θ' τοῦ ΙΓ' τοῦ περὶ ἐπισκοπῶν καὶ ἐπισκόπων Νόμου τοῦ 1852, προκύπτει ἔμφανως ὅτι αἱ Μοναί, ὡς θρησκευτικὸν σκοπὸν ἐξυπηρετοῦνται, καὶ θρησκευτικὴν ἀποστολὴν ἔχουσαι ὑπὸ τὰς διατάξεις δὲ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς διατελοῦσαι καὶ ἀπὸ τοὺς ἱερούς κανόνας ὡς πρὸς τὰ τῆς διοικήσεως τῆς περιουσίας αὐτῶν καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς ἐγκαταβιοῦντα πρόσωπα τῶν μοναχῶν διεκόμεναι, ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν θρησκευτικῶν καταστημάτων, περὶ ὧν προνοεῖ ἡ διάταξις τοῦ ἁρθρ. 439 Ποιν. Νόμου, ὑπὸ τὴν τοιαύτην δὲ κατηγορίαν τῶν διοικητικῶν θρησκευτικῶν καταστημάτων θεωρήσαν ὑποβαλλομένους καὶ τοὺς ἀναιρεσείοντας ὡς ἀποτελοῦντας τὸ ἡγούμενον-βούλιον τῆς Μονῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ διοικητὰς τῆς περιουσίας αὐτῆς ὡς θρησκευτικοῦ καταστήματος, ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὁρθῶς τὴν διάταξιν τοῦ ἁρθρῶν 439 Ποιν. Νόμου ἐφήρμοσε καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου εἰς κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Ποιν. Νόμου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστὶν, ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ, βεβαιούμενου ἐκ τῶν πρακτικῶν συνεδριάσεως τοῦ ὅτι ἐκωλύοντο κατὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου οἱ λοιποὶ δικασταὶ καὶ πάρεδροι, ὁρθῶς καὶ νομίμως συνετέθη τὸ δικάσαν πλημμελειοδικεῖον ὑπὸ τῶν προσληφθέντων κατ' ἐπικουρίαν δικαστικῶν προσώπων Κ. Ε*** παρέδρου καὶ Γ. Σ*** δικηγόρου, οὐδεμία δ' ὑπῆρχεν ἀνάγκη ἐτέρας τινος πληρεστέρας βεβαιώσεως περὶ τοῦ ἂν ὑπῆρχον ἑτεροὶ τακτικοὶ δικασταὶ καὶ τίνες, ἢ καὶ ἂν οὗτοι ἐκωλύοντο ἄλλως.

Ἐπειδὴ προκύπτοντος ἐκ τε τῶν πρακτικῶν συνεδριάσεως καὶ ἐκ τῶν συμπληρουσῶν πᾶσαν ἐν αὐτοῖς ἐλλειψιν ὑπ' ἀριθ. 2841, 2842 καὶ 2841 ἀποφάσεων τοῦ δικάσαντος πλημμελειοδικείου ὅτι ἡ συνεδρίασις ἐγένετο ἐπ' ἀκροατηρίου καὶ μετὰ τὴν γενομένην διακοπὴν κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν ἐπανελήφθη ἡ δημοσία συνεδρίασις, καθ' ἣν ἐπ' ἀκροατηρίου ἀπηγγέλησαν αἱ ὡς ἄνω ἀποφάσεις, ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ὅτι δὲν βεβαιοῦται ἡ ἐπ' ἀκροατηρίου ἐπανάληψις τῆς συνεδριάσεως καὶ ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα τῆς ἐπαναλήψεως αὐτῆς, ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἁρθρῶν 364, 365 καὶ ἐκόμ. 445 Ποιν. Δικονομίας, προκύπτει ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς διακοπῆς τῆς συνεδριάσεως, ὡς ἀναγόμενον εἰς τὴν ἐν γένει διεύθυνσιν τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως καὶ τὴν διαχείρισιν τῆς ἐν

αὐτῷ εὐταξίας, ἀπὸκειται εἰς μόνον τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου, ἐπιτροπομένης προσφυγῆς κατὰ πάσης ἀποφάσεως αὐτοῦ ὡς τὸ δικαστήριον, ὅπερ δι' ἀποφάσεώς του ἀποφαίνεται. Καὶ ἐν προκειμένῳ δὲ, τὸ ἐν ταῖς πρακτικαῖς τῆς συνεδριάσεως σημειούμενον ὅτι τὸ δικαστήριον διέκοψε τὴν συνεδρίαν, ἔχει προφανῶς τὴν ἐννοίαν ὅτι διὰ τοῦ δικαιουμένου εἰς τοῦτο καὶ διευθύνοντος τὸ δικαστήριον προέδρου διεκόπει προσκαίρως ἡ συνεδρίασις, καθὰ ἐξάγεται ἐκ τε τοῦ ὅτι οὐδεμία προεδλήθη κατὰ τῆς τοιαύτης τοῦ προέδρου περὶ διακοπῆς πράξεως ἀντίρρησης, προκαλέσασα τὴν ἐκδοσιν ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐκ τοῦ ὅτι οὐδεμία περὶ τῆς τοιαύτης διακοπῆς ἐξεδόθη ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου, ἥτις βεβαίως, ἂν ἡ διακοπὴ ἀπεφασίζετο ὑπ' αὐτοῦ, ἤθελε διὰ ταύτης βεβαιωθῇ. Κατὰ ταῦτα καὶ ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως, μὴ ὑπαγόμενος ἄλλως καὶ εἰς τινὰ τῶν ἐν ἁρθρῷ 407 Ποιν. Δικονομίας λόγων ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεων πλημμελειοδικῶν, ἀπορριπτέος ἐστὶν, ὡς μὴ βάσιμος.

Ἀριθ. 42 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Ἀντιμωλία ἐπ' ἀνακοπῇ. - ἀνάγνωσις πρακτικῶν. - ἀναφορὰ προανακρίδει καὶ μνησθεῖ. - μὴ ἀνάγνωσις τελευταίας.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 340 Ποιν. Δικονομίας, ἐφαρμοζόμενον καὶ ἐν τῇ ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικῶν διαδικασίᾳ, συμφώνως τῇ διατάξει τοῦ ἁρθρῶν 403 αὐτόθι, κατὰ τὴν ἐπ' ἀνακοπῇ δίκην ἀναγινώσκονται καὶ λαμβάνονται ὑπ' ὄψει αἱ περὶ τῶν ἐν τῇ ἐρήμῃ δίκῃ ἐξετασθέντων μαρτύρων ἐκθέσεις ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, ἀλλ' ἐν προκειμένῳ, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς ἐπ' ἀνακοπῇ δίκης ἀποδεικνύεται, ἀνεγνώσθησαν μὲν τὰ πρακτικὰ τῆς ἐρήμῃ καὶ ἡ κατὰ τὴν προανακρίσιν ληφθεῖσα κατάθεσις τοῦ μάρτυρος Ι'. Κ***, εἰς ἣν οὗτος ἐξεταζόμενος ἐπ' ἀκροατηρίου ἀνεφέρθη, ἀλλὰ δὲν ἀνεγνώσθη καὶ ἡ μήνυσις τοῦ Ι. Διού, εἰς ἣν ἐπίσης ἀνεφέρθη κατὰ τὴν ἐξέτασιν του, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς ἐρήμῃ δίκης προκύπτει, καὶ ἥτις οὕτως ἀπετέλεσεν οὐσιώδεις καὶ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς ἐνόρκου αὐτοῦ μαρτυρίας, θεωρεῖται ἐπομένως ὡς μὴ ἀναγνωσθεῖσα ὁλοσχερῶς ἢ κατὰ τὴν ἐρήμῃ δίκην ληφθεῖσα ἐνόρκος κατάθεσις τοῦ ρηθέντος μάρτυρος, ἢ δὲ παράλειψις τοῦ τύπου τούτου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας διατεταγμένου ἐπάγεται κατὰ τὸ ἄρθρ. 407 ἐδ. 9 Ποιν. Δικονομίας τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως κατὰ τὸν βάσιμον λόγον.

Ἀριθ. 43 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Πενθήμερος προθεσμία πρὸς ἀναίρεσιν. - ἀφ᾽ ἐτηρία ὑπολογισμοῦ.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 359 καὶ 406 Ποιν. Δικονομίας, αἵτησις ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεως πλημμελειοδικῶν δύναται νὰ συζητηθῇ ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της· ἐκ τῆς ἐκφράσεως δὲ ταύτης τοῦ νόμου σαφῶς προκύπτει

ὅτι εἰς τὴν πενθήμερον ταύτην προθεσμίαν πρέπει νὰ ὑπολογίζηται καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, ἐφ' ἧς δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ περὶ τῶν κοινοποιήσεων διάταξις, καθ' ἣν ἡ ἡμέρα ταύτης δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ἀριθ. 46 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Ἐξυδριδὶς μεταξύ συνυπερηρετούντων. - περιστασεῖς.

Ἐπειδὴ, ὥς ἐδέχθη τὸ πλημμελειοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὁ ἀναιρεσίων ἀστυνομικὸς ὑποδιευθυντὴς τυγχάνων ἐν Νάξῳ καθύρρισε δι' ὀνειδιστικῶν λέξεων κινήματων καὶ ἀπειλῶν τὸν περιοδεύοντα ἀνακριτὴν Σύρου Ν. Γ' ἐνῷ ἐξετέλει τὰ καθήκοντά του καὶ ἰδίως πρὸς ἐκδίκησιν ἕνεκα διατάξεως καὶ ἐνεργείας τοῦ ἀνακριτοῦ τοῦτου ἀναγομένης ἐν γένει εἰς τὰ δημόσια καθήκοντά του ἐξ ἧς ἤλθεν εἰς σχέσεις ὁ ἀνακριτὴς πρὸς τὸν κατηγορούμενον, τοῦτέστι διότι εἶχε ζητήσει παρ' αὐτοῦ τὴν συνδρομὴν του ὅπως διὰ τινος χωροφύλακος προσαγάγῃ παρ' αὐτῷ μάρτυρας πρὸς ἐξέτασιν καὶ ζητήσῃ πληροφορίας παρ' αὐτοῦ περὶ τῆς εἰς τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα ἀνατεθείσης ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ ἀνακριτοῦ) ἐνεργείας ταύτης· οὕτω πως δὲ γενομένη ἡ ἐξυδριδὶς δὲν δύναται νὰ λογισθῇ ὡς ὕβρις μεταξύ συνυπερηρετούντων κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρθρ. 31 τοῦ περὶ Ἐξυδρίσεως Νόμου, διότι δὲν ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως ὅτι ὁ ἀναιρεσίων καὶ ὁ παθὼν συνειργάζοντο ἐκτελοῦντες ὑπηρεσίαν ἀναγομένην εἰς τὰ κοινὰ καθήκοντα ἀμφοτέρων, καθ' ὃν χρόνον ἔλαβε χώραν ἡ ἐξυδριδὶς, δι' ἧς ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ ἀναιρεσίων (*).

(*) Συνέβη καὶ εἰς τὴν ἄνω ἀπόφασιν, ὅτι συμβαίνει ὅταν ζητῆται διάκρισις καὶ χωρισμὸς ἀδιαχωρήτων. Ὑπάρχει τῷ ὄντι ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρ. 31, ἡ τιμωροῦσα πειθαρχικὴ ποινὴ τὰς μεταξύ συνυπερηρετούντων ὕβρεις, ἡ ὁποία πολλαχὲς τίθησιν εἰς ἀπόγνωσιν τὸν ζητούντα τὴν ἔννοιάν της καὶ τὴν ἐφαρμογὴν της. εἰς τοιαύτην δὲ εὐρίσκειται ἡ ἄνω ἀπόφασις, διότι στοιχηματίζομεν ὅτι ὅχι μόνον ἡμεῖς ἀλλ' οὐδὲ ἄλλοις τις χριστιανὸς θὰ ἐννόησῃ τὴν διάκρισιν της, διότι, ἀφοῦ αἱ ὕβρεις ἐγένοντο ἕνεκα διατάξεως τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐξ ἧς ἤλθεν εἰς σχέσεις μὲ τὸν κατηγορούμενον ἀστυνομικὸν εἶναι ἀπολύτως ἀκατανόητον πῶς αὐταὶ δὲν λογίζονται μεταξύ συνυπερηρετούντων, διότι τάχα δὲν ἐξάγεται ὅτι ὁ παθὼν καὶ ὁ δράστης συνειργάζοντο, ἐκτελοῦντες ὑπηρεσίαν ἀναγομένην εἰς τὰ κοινὰ καθήκοντα. Ὁ εἰς, ὡς ἀνακριτὴς, διέταξε τῷ ἑτέρῳ ἀστυνόμῳ, τὴν πρόσαγωγήν καὶ τὴν λήψιν πληροφοριῶν. Ἰδοὺ τὰ ζητούμενα κοινὰ καθήκοντα, διότι ἐάν δὲν εἶναι τοιαῦτα, δὲν ἦτο δυνατόν οὐδὲ ἡ διαταγὴ οὕτε ἡ ὑποταγή. Ἡ τέλος πάντων πῶς πρέπει νὰ γίνεται ἡ συνυπερηρεσία αὕτη διὰ τὰ νὰ ᾖ δυνατὴ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἀρθρ. τοῦτου; Πρέπει, ἀρὰ γε, νὰ κρατῶνται ἐν ὑψηλοτάτῃ ἀλληγοροῦσιν, νὰ ᾖναι προσδεδεμένοι δι' ὀμφραλίου λόρου, ὡς οἱ Σιαμαῖοι ἀδελφοί, ἢ νὰ προσεγγίζωσι τὰς γενεάς των, ὅπως ἄλλοτε ποτε ἐγγελοιογραφηθῇ ἡ ἐλληνοτουρκικὴ προσέγγισις; Ἡμεῖς υποθέτομεν ὅτι μᾶλλον ἐπικρατεῖ ἀπροθυμία, ἴσως οὐχὶ ἀδικαιολόγητος, πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθρ. τοῦτου, τὸ ὅποιον ἀληθῶς ἀφίτη πολλὰ κενὰ καὶ ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ὁποίου δύναται νὰ παραλύσῃ ἡ δημοσία

Ἀριθ. 49 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ
Πλείονες κατηγορούμενοι. - διορισμὸς ἐνὸς συνηγόρου ἐξ ἐπαγγέλματος. - σύνθεσις δικαστηρίου δικηγόρου λαβόντι μέρος ὡς συνηγόρου παθόντος. - ἔνορκος συγγενὴς παθόντος.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης ἐμφαίνεται, ὁ πρέεδρος τῶν Συνέδρων δώρισε συνήγορον τῶν κατηγορουμένων στερουμένων τοιοῦτου τὸν Δ. Κ'*, ἀποδεξάμενον καὶ ἀναλαμβάνοντα τὴν ὑπεράσπισιν αὐτῶν, συνωδᾷ τῇ διατάξει τοῦ ἀρθρ. 423 Ποιν. Δικονομίας, δὲν ἀπηρετᾷ τὸν ὁ διορισμὸς ἐδαιτέρου συνηγόρου δι' ἑκάτερον τῶν κατηγορουμένων, ἐφ' ὅσον δὲν βεβαιούται ἐκ τῶν πρακτικῶν δήλωσις ἀντιθέτων μεταξύ αὐτῶν συμφερόντων.

Ἐπειδὴ βεβαίουμένου ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης ὅτι ἐκωλύοντο ὁ τε ἕτερος τῶν συνέδρων, οἱ λοιποὶ πλημμελειοδίκαι καὶ οἱ ἀρμοδιώτεροι ἀναπληρωταί, νομίμως προσελήφθη εἰς συμπλήρωσιν τοῦ δικαστηρίου ὁ δικηγόρος Β. Τ'*, κατὰ τὸ ἀρθρ. 10 τοῦ Νόμου ΒΚΗ' τοῦ 1892, τὸ δὲ προτεινόμενον ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιόντων γεγονός ὅτι ὁ δικηγόρος οὗτος διετέλεσε πληρεξούσιος τῶν παθόντων κατὰ τὴν προδικασίαν καὶ ἐνῆργησε κατὰ τῶν κατηγορουμένων δὲν ἀποτελεῖ κώλυμα, ὅπως οὗτος λάβῃ μέρος ὡς δικαστὴς κατὰ τὸ ἀρθρ. 11 τοῦ αὐτοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ τὸ ἀρθρ. 18 τοῦ Νόμου τοῦτου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ μεταγενεστέρου τοιοῦτου ΒΡΒ' τῆς 11 Δεκεμβρίου 1892 δὲν ἀπαγορεύει νὰ λάβῃ μέρος ὡς ἔνορκος ὁ συγγενὴς τοῦ παθόντος, ὁ λόγος ὅθεν ὅτι κακῶς συνεκροτήθη τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, ὡς μετασχόντος αὐτοῦ τοῦ Ν. Π'*, πρῶτου θεῖου τοῦ παθόντος ἀδάσιμος κρίνεται.

Ἀριθ. 50 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ
Φθορὰ ξένης ιδιοκτησίας ἐν πταισμάτι. - ἀντίθεσις βροχῆ ζῶων ἐπὶ ξένων γαιῶν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἐνώπιον τοῦ πταισματοδικείου συζητήσῃ τῆς ὑποθέσεως προκύψαντα πραγματικὰ γεγονότα, ἅτινα τὸ δικαστήριον ἐν τῇ κυριαρχικῇ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ ἐξετίμησεν, ὁρθῶς ἐφῆρμε τὸ ἀρθρ. 693 Ποιν. Νόμου περὶ φθορᾶς ξένης ιδιοκτησίας, ἐπιβαλὼν τὴν νόμιμον ποινὴν, ἀφοῦ δὲν πρόκειται περὶ τῆς ὑπὸ ζῶων βροσχῆς ἐπὶ ξένων γαιῶν καὶ τῆς ἐκ ταύτης βλάβης εἰς σπαρτὰ, περὶ οὗ ἀδικήματος προνοεῖ τὸ ἀρθρ. 14 τοῦ ἀπὸ 31 Δεβρίου 1836 Β. Διατάγματος καὶ τὸ ἀρθρ. 5 τοῦ ΑΦΟ' 1889, ὁ δὲ περὶ κακῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Ποιν. Νόμου λόγος ἀναίρεσεως ἀπορριπτὸς κρίνεται.

ὑπηρεσία. Καὶ ἀληθῶς συνεργάζεται π. χ. ὁ ὑπουργὸς μὲ τὸν τμηματάρχην καὶ ἐπὶ τῇ ἀπαρσεύῃ ἡ ἀσυμφωνία ἐπὶ διδομένης ὑπουργικῆς ἐντολῆς, ὁ τμηματάρχης προσταγορεύει τὸν ὑπουργὸν ἀμαθέστατον, ἐυλοκῆφalon κτλ. Ἰδοὺ μίαν πλήρη συνεργασίαν καὶ μίαν τρικουδερτή ἐξυδριδὶς, κατὰ τῆς ὁποίας δὲν γνωρίζομεν ὅποιαν ἰσχὺν δύναται νὰ ἔχῃ μίαν κατὰ τὸ ἀρθρ. 31 πειθαρχικὴ τιμωρία, ἐξασφαλίζουσα μόνον τὴν μετὰ τὴν ἐκτίσιν τῆς ἐμφάνισιν τοῦ ὕβριστοῦ ἐνώπιον τοῦ ὑπουργοῦ πρὸς ἐπανάληψιν ἴσως τῆς αὐτῆς ἀβόρροπος συνεργασίας.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Αριθ. 1741 (1906)

Εισηγητής ο έφετης κ. Γ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Θάνατος εκ κακουχιών εν έκστρατειά. - ανώτερον ποδόν δυνατόξεως. - όροι.

Επειδή, ως εκ της άγωγής δεικνυται, αυτή βάσιν έχει τον Νόμον ΒΧΝΙ' του 1899 εν συνδ. προς τας α', β' και γ' του άρθρου 17 του Νόμου ΣΕ' του 1852, δυνάμει των όποίων έξαιτεται ή έναγούσα να χορηγηθῇ αυτή ή ανώτερος όρος της συντάξεως του συζύγου της άξιωματικού, παθόντος κατά την τελευταίαν έκστρατείαν του 1897 τοιαύτας κακουχίας και στερήσεις ως εκ της ύπηρεσίας του, ώστε επήλθεν αυτός ο θάνατος εκ πλευρίτιδος μετατραπείσης εις πνευμονικήν φυματίωσιν. Έκ της όρθης όμως των ανωτέρω νόμων έρμηνείας προκύπτει μὲν ότι και ή χήρα του αποδιώσαντος και μετά την λήξιν της έκστρατείας άξιωματικού έχει τὸ δικαίωμα προς ένασκήσιν τοιαύτης άγωγής, πλην μόνον όταν ή νόσος εξ ἧς ο συζυγός της απέθανεν, έγεννήθη εν τῷ χρόνῳ της έκστρατείας και συντρέχει μία εκ των εν § § α', β' και γ' του άρθρου 17 του Νόμου ΣΕ' του 1852 περιπτώσεων, ή δε β' παράγραφος του άρθρου τούτου, εφ' ἧς ή υπό κρίσιν άγωγή ιδίως στηρίζεται, άπαιτεῖ ἵνα ή νόσος, εξ ἧς επήλθεν ο θάνατος, έγεννήθη εν έκστρατειά και ή λοιμώδης ή ένδημική. Τοιαῦτα όμως πραγματικά γεγονότα λοιμώδους ή ένδημικής νόσου, αποτελουντα στοιχεία του άξιουμένου δικαιώματος της έναγούσης, οὐδόλως αυτή επικαλεῖται εν τῇ άγωγῇ της, αἱ δὲ κακουχίας και στερήσεις, εξ ὧν προήλθεν ή επενεγκούσα τον θάνατον νόσος, εις ουδεμίαν περίπτωση του άρθρου 17 του ΣΕ' Νόμου υπάγεται ἵνα χωρήσῃ προς αὐτήν ή εκ του Νόμου ΒΧΝΙ' (1899) βοήθεια. Κατά ταῦτα οὐχί όρθως ή εκκαλουμένη άπόφασις έδόχθη την υπό κρίσιν άγωγήν ως βάσιμον και δεκτή ή έφεις άποδίνει, ει και ήδύνατό τις άμφιβάλλων να εἴπῃ ότι δια τούς εν τῇ εκκαλουμένη άπόφασι: έκτιθεμένους λόγους όρθως και νομίμως έγένετο δεκτή ή υπό συζήτησιν άγωγή.

Αριθ. 1744 (1906)

Εισηγητής ο έφετης κ. Γ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Δημοτικός εισπράκτωρ. - κατάσχεσις παρά-κατάσχεσις Δημοσίου κατά Δήμον. - νόμος περί έξοφλήσεως χρεών Δήμων. - νόμος περί στοιχειώδους εκπαιδεύσεως. - δώλωδις άποδόσεως Δήμῳ και άνοφλήτου.

Επειδή, ναί μὲν ο δημοτικός εισπράκτωρ συγκαταριθμείται μεταξύ των υπαλλήλων του Δήμου, καθ' ο έντεταλμένος κατά τούς κειμένους δημοτικούς νόμους την εισπραξιν των δημοτικών προσόδων και την πληρωμην των του Δήμου χρεών δια τας διαφόρους αὐτοῦ ανάγκας τῇ έντολῇ του αντιπροσωπεύοντος τὸ νομικόν τοῦτο πρόσωπον δημάρχου, εφ' ᾧ και ή εὐθύνη αὐτοῦ άπέναντι του Δήμου δια πᾶσαν βραδύτητα ή άμέλειαν περί την εισπραξιν κλπ. ἀλλ' εκ τούτων δὲν έπεται ότι και ως προς τὰ εις χεῖρας αὐτοῦ εύρισκόμενα χρήματα εξ

εἰσπράξεων δημοτικών προσόδων δὲν θεωρεῖται ως όφειλέτης του Δήμου και συνεπῶς τρίτος άπέναντι των δανειστών του Δήμου, καθόσον οὗτος εν τῇ τοιαύτῃ ένασκήσει των καθηκόντων αὐτοῦ αποτελεῖ χωριστὸν πρόσωπον πάντῃ διάφορον και ανεξάρτητον μηδόλως συγχωνευόμενον προς τὸ νομικόν του Δήμου. "Οθεν κατά ταῦτα όρθως τὸ πρωτόδοθμον δικαστήριον δια της προσβαλλομένης άποφάσεως του άπέριψε τον περι άκυρότητος του κατασχετηρίου ίσχυρισμὸν του καθ' οῦ ή άνακοπή εκκαλοῦντος ως επιβληθείσης εις χεῖρας του ως τρίτου και τὸ περι του εναντίου σχετικὸν αὐτοῦ παράπονον άπορριπτέον ως άβάσιμον κρίνεται, ει και ήδύνατό τις άμφιβάλλων να εἴπῃ ότι ο δημοτικός εισπράκτωρ δὲν εἶναι τρίτος, καθόσον τρίτος εἶστιν ο θέσιν όφειλέτου ως προς την κατασχετέαν περιουσίαν επέχων άπέναντι του προσώπου καθ' οῦ ή κτέλεισις ενεργεῖται, τοιαύτην όμως θέσιν δὲν επέχει ο δημοτικός εισπράκτωρ άπέναντι του Δήμου, ἀλλὰ τὰ παρ' αὐτοῦ κατεχόμενα χρήματα λογίζονται εύρισκόμενα εις χεῖρας του ιδίου Δήμου και τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εν τῇ σχέσει ταύτῃ της κατοχῆς των χρημάτων του Δήμου συγχωνεύεται προς αὐτὸ τὸ νομικὸν πρόσωπον ὑπὲρ οῦ δέον να ενεργῇται ή κατάσχεσις.

Επειδή τὸ πρωτόδοθμον δικαστήριον, δεξιόμενον δια της προσβαλλομένης άποφάσεως του ότι την εξαιρετικὴν διάταξιν του άρθρου 37 του περι εισπράξεως των δημοσίων εσόδων ΓΑΣΤ' του 1871 Νόμου, καθ' ο τὸ Δημόσιον δικαιούται να κατάσχῃ τὰ παρὰ τρίτων εις τούς όφειλέτας αὐτοῦ όφειλόμενα ή εις χεῖρας αὐτῶν εύρισκόμενα κινητὰ δὲν κατήργησεν οὔτε ο ἀπὸ 24 Ιανουαρίου 1852 Νόμος περί στοιχειώδους δημοτικῆς εκπαιδεύσεως, ως και οἱ τροποποιήσαντες τοῦτον ΒΤΖ' της 8 Ἀπριλίου 1896 και ΒΥΑΣ' της 20 Δεκεμβρίου ιδίου έτους, όρθως άποφάνετο ότι αἱ διατάξεις των εις άνω παρατεθέντων νόμων ουδεμίαν εφαρμογήν εν προκειμένῳ έχουσι και τὸ περι του εναντίου σχετικὸν του εκκαλοῦντος παράπονον άπορριπτέον ως μὴ βάσιμον κρίνεται.

Επειδή ήμαρτημένως τὸ πρωτόδοθμον δικαστήριον δια της προσβαλλομένης άποφάσεως του έδέξατο ότι ο καθ' οῦ ή άνακοπή εκκαλὼν δια της άνακοπτομένης δηλώσεως του δὲν ήρνήθη ἀλλ' ωμολόγησεν ότι τῇ κατασχεθεῖσαν ποσότητα εισέπραξεν ἀλλ' απέδωκεν εις τον Δήμον δι' άλλας αὐτοῦ ανάγκας και ότι προς άπόδειξιν του αὐτοτελοῦς τούτου ίσχυρισμοῦ έδει να επισυνάψῃ τὰ άποδεικτήρια προς τοῦτο έγγραφα κατά τὸ άρθρ. 930 της Πολ. Δικονομίας ως τροποποιήθη ὑπὸ του ΠΚΖ' της 20 Μαρτίου 1880 Νόμου' εν ᾧ ως δηλοῦται εκ της προταγομένης δηλώσεως και των πρωτοδίκως υποβληθεισῶν προτάσεων του καθ' οῦ ή άνακοπή οὗτος ρητῶς ήρνήθη ότι δὲν κατέχει χρήματα του Δήμου, εν τοιαύτῃ επομένως περιπτώσει έδει να διαταχθῇ άπόδειξις έμάρτυρος εις βάρος του Δημοσίου ότι καθ' ον χρόνον επέβλήθη ή κατάσχεσις ὑπῆρχον εις χεῖρας του καθ' οῦ ή άνακοπή χρήματα του Δήμου, μεταρρυθμιστέα όθεν κατά τὸ μέρος τοῦτο ή ως εἴρηται άπόφασις κα-

θίσταται κατὰ τὸ βάσιμον τοῦ ἐκκαλοῦντος παράγονον.

Ἀριθ. 1746 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Δ. ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ

Σιδηροδρόμοι. - τίνοι ἀνήκει ἡ κυριότης; - ἀποζημιώσεις ἐπὶ παροδιότητι διὰ κατάληψιν.

Ἐπειδὴ οἱ σιδηροδρόμοι καταλέγονται μεταξὺ τῶν κατὰ τὴν στενωτέραν ἔννοϊαν δημοσίων πραγμάτων, τῶν προωρισμένων δηλαδὴ εἰς τὴν κοινὴν τῶν πολιτῶν χρῆσιν, εἰσὶ δὲ τῆς κυριότητος τοῦ Κράτους (Demolombe Θ' 341, Dalloz Dom. publ. αρ. 23, Οἰκονομίδ. Στοιχ. § 155 σημ. 13) καὶ ὅταν ἀκόμη παρεχωρήθησαν πρὸς ιδιώτας Aubry et Rau § 169). Συνωδὰ τῷ κανόνι τούτῳ καὶ ὁ σιδηρόδρομος Πειραιῶς-Ἀθηνῶν-Πελοποννήσου ἀνήκει εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, οὐδαμῶς παρεχωρηθείσης ὑπὸ τῆς ἀπὸ 12 Ἀπριλίου 1882 συμβάσεως τῆς μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας καὶ τῆς ἀναδόχου Πιστωτικῆς Τραπεζῆς συνομολογηθείσης, καὶ τοῦ κυρώσαντος αὐτὴν ΑΜΣΤ' Νόμου ἡ τῆς ἀπὸ 7 Ἰουλίου 1882 συγγραφῆς, ἀποτελοῦσης μέρος τῆς συμβάσεως, ἡ ἅλης τινος συμβάσεως ἡ νόμου, κατ' ἐξαίρεσιν δικαιοῦματος κυριότητος εἰς τὴν ἀνάδοχον τοῦ σιδηροδρόμου Πιστωτικὴν Τράπεζαν ἡ εἰς τὴν ἀνώνυμον ἐταιρίαν, ἥτις ἤθελε συσταθῇ παρ' αὐτῆς, ἐπὶ τῶν ὀριζομένων ἐν τῇ συμβάσει σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, διότι, ὡς ὀρίζεται ρητῶς ἐν ἄρθρῳ δευτέρῳ τῆς εἰρημένης συμβάσεως, παρεχωρήθη εἰς τὴν ἀνάδοχον Τράπεζαν τὸ μὲν ἡ κατασκευὴ τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, ὀρισθέντος ἐν τῷ ἄρθρῳ δευτέρῳ τοῦ ΑΜΣΤ' Νόμου ὅτι ὁ σιδηρόδρομος καὶ τὰ ἐξαρτήματα αὐτοῦ εἰσὶν ἔργα δημοσίας ἀνάγκης, ὅτι ἐπομένως τὰ ὑπ' αὐτοῦ καταλαμβανόμενα κτήματα διὰ γραμμὴν εὐρεῖαν καὶ διπλὴν ἀπαλλοτριοῦνται ὑποχρεωτικῶς καὶ ὅτι ἡ ἀξία αὐτῶν εὐρίσκεται κατὰ τὰς ἐν ἰσχύϊ διατάξεις τῶν περὶ ὁδοποιίας Νόμων περὶ ἀπαλλοτριώσεως τῶν καταλαμβανομένων κτημάτων ὑπὸ τῶν ἐπαρχιακῶν καὶ ἐθνικῶν ὁδῶν, τὸ δὲ παρεχωρήθη διὰ τῆς συμβάσεως εἰς τὴν ἀνάδοχον ἡ ἐπὶ ἀποκλειστικῷ προνομίῳ ἐννευμένοντα ἐννέα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ κυροῦντος τὴν σύμβασιν νόμου ἐτῶν χρῆσις τῶν γραμμῶν, χρῆσις ἥτις, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 36 τῆς συγγραφῆς, συνίσταται εἰς εἰσπραξίν, (ἥτις ἠδύνατο νὰ ἐπιτραπῇ χωρὶς νὰ ἀποβάλλῃ ὁ σιδηρόδρομος τὴν ιδιότητα τοῦ κοινοχρήστου πράγματος), διοδίων καὶ κομίστρων, ἣν ρητῶς πάλιν τῇ ἐπιτρέπει ἡ κυβέρνησις διὰ τοῦ ρηθέντος ἄρθρου πρὸς ἀποζημιώσιν, ὡς ἐν αὐτῷ ὀρίζεται, τῆς ἐταιρίας διὰ τὰ ἔργα καὶ τὰ ἐξοδα ἅπερ ὑποχρεοῦται νὰ ἐκτελέσῃ διὰ τῆς συγγραφῆς, καὶ ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅρον ὅτι θὰ ἐκτελέσῃ ἀπάσας τὰς ὑποχρεώσεις τῆς μετ' ἀκριβείας, ποσῶς ὅμως δὲν λέγεται ἐν τῷ ἄρθρῳ δευτέρῳ τῆς συμβάσεως αὐτῆς ἡ ἀλλοῦ που αὐτῆς ὅτι παραχωρεῖται τὸ δικαίωμα τῆς κατασκευῆς ἰδιοκτητῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν. Οὐδὲ δύναται τοῦτο νὰ ἐξαχθῇ ἐκ παροδικῶν τινῶν καὶ κακῶς τεθειμένων φράσεων καὶ δὴ οὐδὲως συνάγεται ὅτι εἰς τὴν ἀνάδοχον καὶ τὴν ἣν αὕτη ἤθελε συστήσει ἐ-

ταιρίαν παρεχωρήθη ἡ ἐπὶ 99 ἐτη ἰδιοκτησία τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν ἐκ τοῦ ἄρθρου 8 τῆς συμβάσεως, καθ' ὃ πάντα τὰ πρὸς ἐγκατάστασιν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ γήπεδα παραχωροῦνται δωρεὰν τῇ ἐταιρίᾳ παρὰ τῆς κυβερνήσεως, ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 25 τῆς συγγραφῆς, ὀρίζοντος ὅτι ἡ ἐταιρία θὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὁροθεσίαν τῶν «κτησέων τῆς ἐταιρίας» καὶ τὴν χωρογραφίαν «τῶν κτημάτων τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ», διότι ἐν τῷ ἄρθρῳ 9 τῆς συμβάσεως διασαφηνίζεται ἀμέσως ὅτι λόγῳ ἐξυηρηθείσεως τῶν ἀναγκῶν τοῦ σιδηροδρόμου παρεχωροῦνται τῇ ἐταιρίᾳ τὰ κτήματα, ἐπομένως τῇ παραχωροῦνται τὸσαῦτα ἐκ' αὐτῶν δικαιώματα, ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα ὅπως ἡ ἐταιρία ἐξυηρητῇ δι' αὐτῶν τὰς ἀνάγκας τοῦ σιδηροδρόμου, οὐδεὶς ὅμως γίνεται λόγος περὶ μεταδιδάσεως τῆς κυριότητος τῶν γηπέδων, τούναντίον μάλιστα ὀρίζεται ὅτι τὰ χάριν τῆς χρήσεως τοῦ σιδηροδρόμου παρεχωρούμενα κτήματα δὲν ἔχει ἡ ἐταιρία τὸ δικαίωμα νὰ ἐκποιήσῃ ἡ ὅπωςδήποτε ἄλλως εἰς ἕτερον νὰ μεταδιδῇ ἀφ' ἑτέρου ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 25 τῆς συγγραφῆς ὀριζομένων ὅτι «τὰ τυχὸν ἀποκτηθέντα γήπεδα ὑπὸ τῆς ἐταιρίας μετὰ τὴν γενικὴν ὁροθεσίαν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ θεραπευθῶσιν ἀνάγκαι τῆς χρήσεως τοῦ σιδηροδρόμου, οὐ θὰ ἀποτελέσωσιν ἐλοκληρωτικὸν μέρος, θὰ προστεθῶσι κατὰ τὴν ἀπόκτησίν των εἰς τὴν ὁροθεσίαν καὶ θὰ προστεθῶσιν εἰς τὸ κτηματολόγιον τῆς ἐταιρίας», καταφαίνεται ὅτι κτήσεις τῆς ἐταιρίας ἐννοοῦνται ἐν τῷ εἰρημένῳ ἄρθρῳ τὰ παρεχωρηθέντα αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου γήπεδα καὶ τὰ κατασκευασθέντα παρ' αὐτῆς ἀδεῖα τοῦ κράτους ἔργα πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ μόνον νὰ ἔχῃ αὕτη τὴν χρῆσιν καὶ τὰς εἰσπράξεις τοῦ σιδηροδρόμου καὶ οὐδὲν πέραν αὐτοῦ. Ὅτι δὲ πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ πληρωτέου ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τῇ ἐταιρίᾳ ποσοῦ τῆς τιμῆς τῆς τυχὸν ἐξαγορᾶς τοῦ σιδηροδρόμου πρὸ τῆς λήξεως τοῦ προνομίου τῆς ἐταιρίας (τούτέστι τῆς ἐξαγορᾶς τῆς παρεχωρουμένης χρήσεως), ἀπομένει, κατὰ τὸ ἄρθρον 4, ὑπέργυος ὁ σιδηρόδρομος καὶ ὅτι πρὸς σύναψιν ὑπὸ τῆς ἐταιρίας τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶν-Ἀθηνῶν-Πελοποννήσου δανείου ἐπὶ ὑποθήκῃ τοῦ σιδηροδρόμου ἀπητήθη ἡ ἀδεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως δοθεῖσα διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου ΑΣΟΒ' κυρωθείσης ἀπὸ 23 Ὀκτωβρίου 1885 συμβάσεως, ἐνισχύουσι τὴν ἐκδοχὴν ὅτι ἰδιοκτησίας δικαίωμα ἐπὶ τοῦ σιδηροδρόμου δὲν ἀπέκτησεν ἡ ἐταιρία, διότι, ἂν οὗτος ἀνῆκεν εἰς αὐτὴν κατὰ κυριότητα, ἔστω καὶ μετακλητὴν, δὲν θὰ ἔμενεν αὐτῇ ὑπέργυον τὸ ἴδιον πρᾶγμα καὶ δὲν θὰ ἔχρηζε τῆς ἀδεῖας τῆς κυβερνήσεως ὅπως τὸν ὑποθηκέυσεν. Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ ἐφεσίβλητος ἐταιρία τοῦ σιδηροδρόμου Πειρ.-Ἀθ.-Πελ. δὲν εἶνε ἰδιοκτήτρια τῶν γραμμῶν τοῦ σιδηροδρόμου τῆς, ὁ δὲ νόμος ἐπιβάλλει τὴν ὑποχρέωσιν πρὸς ἀποζημιώσιν ἐκείνων οἵτινες διὰ τῆς ἀνοίξεως ὁδοῦ τινος ἔχασαν μέρος τοῦ οἰκοπέδου των εἰς τοὺς μένοντας ἰδιοκτήτας τῶν μενόντων γειτονικῶν γηπέδων, ὁρθῶς ἐδέχθη τὸ πρωτοδικεῖον τὴν ὑπὸ συζήτησιν ἀνακοπὴν τῆς ἐφεσιβλήτου ἐταιρίας καὶ ἠκύρωσε τὴν κοινοποιηθεῖσαν αὐτῇ ἐπιταγὴν ὑπὸ

τὴν ἐκθεσιν τῶν πραγματογνῶμων δι' ἧς καθωρίσθη ἡ πληρωτέα παρὰ τῆς ἐφesiδλήτου ἀποζημίωσης διὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἐκατέρωθεν καὶ παραπλεύρως τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς-Ἀθηνῶν-Πελοποννήσου ἀνοιχθεῖσων ὁδῶν καταληφθεῖσαν ἐκτασιν τοῦ γηπέδου τῆς ἐκκαλούσης, ἀπορριπτέα δὲ τυγχάνει ἡ ὑπὸ κρίσιν ἐφesis, τῆς ἐφesiδλήτου μὴ οὐσης ιδιοκτητρίας ὡς διαδόχου τῆς Γ. Πιστωτικῆς Τραπεζῆς, οὔτε δυνάμει τοῦ . . . συμβολαίου· διότι λέγεται μὲν ἐν αὐτῷ ὅτι ἡ ἐκκαλούσα ἀποζημιωθείσα παρὰ τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς παραχωρεῖ εἰς αὐτὴν ὡς ἀνάδοχον καὶ μεταδιδάσκει εἰς τὴν κυριότητά της τὸ καταληφθὲν ὑπὸ τῆς γραμμῆς τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς-Ἀθηνῶν-Πελοποννήσου τμήμα τοῦ γηπέδου τῆς, πλὴν, ἀποζημιωθείσης τῆς νῦν ἐκκαλούσης, τὸ καταληφθὲν ὑπὸ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς γήπεδόν της κατέστη πρᾶγμα δημόσιον καὶ ἐκτὸς συναλλαγῆς καὶ δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ τὸ μεταδιδάσῃ ἢ ἐκκαλοῦσα εἰς τὴν κυριότητα ἄλλου, οὐδὲν δὲ διὰ τοῦτο ἔσχεν ἔννομον ἀποτέλεσμα ἢ γενομένη διὰ τοῦ μνησθέντος συμβολαίου μεταδιδασίς. Εἰ καὶ ἡδύνατο τις νὰ εἴπῃ καὶ ὑποστηρίξῃ, ὅτι ἀληθῶς μὲν ἐκ τοῦ νόμου προκύπτει, ὅτι ἀπόλυτον δικαίωμα κέκτηται μόνον τὸ Δημόσιον πρὸς κατασκευὴν σιδηροδρόμου, πλὴν ἐκ τούτου δὲν συνάγεται ὅτι ἀπαγορεύεται αὐτῷ νὰ μεταδιδάσῃ πρὸς τρίτον, τὸ τοιοῦτον δικαίωμά του· ἄρα ἡ ἀπὸ 23 Ὀκτωβρίου 1885 καταρτισθεῖσα μετὰ τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς ἐφesiδλήτου ἐταιρίας σύμβασις, ἢ κυρωθεῖσα διὰ τοῦ Νόμου ΑΣΟΒ' τοῦ 1885 δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἄκυρος, λόγῳ, τοῦ ὅτι ἀντιβαίνει εἰς τὰς περὶ ἀνακαλλοτριπτῶν, ἰσχυρούσας ἀρχὰς τοῦ Δικαίου. Ὡς προκύπτει δὲ ἐξ αὐτῆς, ὡς ἰδιωνύμου συνάλλαγμα μετὰ τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς ἐφesiδλήτου ἐταιρίας συνίστη, πάρεμπερὲς πρὸς τὴν ἐπικαρπίαν καὶ ἐπιφάνειαν, καθόσον, τὸ μὲν Δημόσιον ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ τὰς ἀναγκαίας γαίας, τὰς καταληφθησομένας ὑπὸ τῆς γραμμῆς τοῦ σιδηροδρόμου, δυνάμενον ταύτας ταύτῃ λόγῳ τῆς κοινῆς χρήσεως, ἢ δὲ ἐταιρία ὅλα τὰ λοιπὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν κατασκευὴν ταύτης, ἢ χρήσις δὲ καὶ ἡ ἐκμετάλλευσ ἀνήκει πρὸς τὴν ἐταιρίαν, ὑποχρεομένην μετὰ 99 ἔτη νὰ μεταδιδάσῃ ταύτην πρὸς τὸ Δημόσιον, χωρὶς νὰ ἔχῃ δικαίωμα πωλήσεως πρὸς τρίτον ἐν τῷ μετὰ 99' διὰ τοῦ τοιούτου δὲ ἰδιωνύμου συναλλάγματος, ὑπὸ τοὺς ἐν αὐτῷ περιορισμοὺς, προφανῶς τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος, τῆς ἐφesiδλήτου ἐταιρίας, ἐπὶ τῶν γηπέδων, τῶν ἀποτελούντων τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν, προκύπτει· ἐνισχύεται δὲ ἔτι μᾶλλον τὸ πραγματικὸν δικαίωμα τῆς ἐφesiδλήτου ἐταιρίας καὶ ὡς παρεχομένου αὐτῇ δικαιώματος, πρὸς σύναψιν δανείου ἐπὶ ὑποθήκῃ τῆς κτήσεως τοῦ σιδηροδρόμου τούτου, ὑποθήκῃ δὲ δίδει μόνον ὁ κύριος καὶ ἔστω καὶ ὑπὸ ἔρρον, ἢ αἵρεσιν· αὐτὸ δὲ τὸ ἄρθρον 2 ἐδ. 3 τῆς συμβάσεως, τὸ ἀπαγορεύον πρὸς τρίτον, τὴν μεταδιδασίν τῆς ιδιοκτησίας τοῦ σιδηροδρόμου ὑπὸ τῆς ἐφesiδλήτου ἐταιρίας κυροῖ ὅτι αὕτη κατέστη κυρία αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τοιοῦτον περιορισμὸν, ἵνα τὸ Δημόσιον ἀνακτήσῃ τὴν κυριότητα τούτου

μετὰ 99 ἔτη καταβάλλον τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, καθόσον ἄλλως ἤθελέ τις ἀγοράσει τὸ ἴδιον πρᾶγμα, ἐὰν ὄντως τὸ Δημόσιον ἐξακολουθεῖ ὢν κύριον, τὸ δὲ τοιοῦτον σύμφωνον περὶ ἐξωνήσεως ἀναγνωρίζεται ἐν τοῖς Νόμοις 75 Πανδ. (45.1) 4 § 3 Πανδ. (18.2) ἄλλως τε δὲ, κἂν ἤθελε θεωρηθῇ, ὅτι διὰ τοῦ οὗτω ἰδιωνύμου συναλλάγματος, δὲν ἐγένετο κυρία ἡ ἐφesiδλήτος ἐταιρία, ἀλλὰ συνίστη δι' αὐτοῦ εἶδος ἐπικαρπίας ἢ ἐπιφανείας ἐπὶ τοῦ σιδηροδρόμου τούτου, ἀφοῦ οὔτε εἰς τέλοςμα οὔτε εἰς κανόνα ὑποχρεοῦται ἡ ἐταιρία ἀπέναντι τοῦ Δημοσίου, πάλιν εἰς βάρος ἀκολουθοῦσι τὰς ὀφειλάς, κατὰ τὸν Νόμον 10 Βασιλικὰ 2.3 Νόμος 7 § 2, Νόμ. 27 § 3 Πανδ. (7.1) ἀφ' οὗ δὲ ἡ ἐταιρία νέμεται ὡς κυρία τοῦ σιδηροδρόμου καὶ καρποῦται τὸ κέρδος αὐτοῦ, αὕτη βαρύνεται μὲ ὅλα τὰ βάρη, τὰ τε ὀδικὰ, πεζοδρομείων, ὑπονόμων καὶ λοιπὰ δημόσια τέλεσματα· ἡ δὲ τοιαύτη εὐθύνη τῆς ἐφesiδλήτου ἐταιρίας ἀπέναντι τῆς ἐκκαλούσης ἐναργεστέρως προκύπτει ἐξ αὐτῆς τῆς ὁμολογίας της ἣν ἐποίησας διὰ τοῦ διορισμοῦ τοῦ πραγματογνῶμονός της, πρὸς κανονισμὸν τῆς ἀξίας, ἐν διορισμῶν δὲν θὰ ἔκαμιν, ἂν δὲν ἦτο παρόδιος ιδιοκτήτης, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι αὕτη ἡγόρασε τὸ περὶ οὗ πρόκειται γήπεδον παρὰ τῆς ἐκκαλούσης, καὶ οὕτω κατέστη δικαιοδότης οὐχὶ τοῦ Δημοσίου, ἀλλὰ ταύτης, καὶ ἐπομένως τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐθεώρησεν, ὅτι κύριον εἶναι τὸ Δημόσιον καὶ οὐχὶ ἡ ἐταιρία, τοῦ περὶ οὗ πρόκειται σιδηροδρόμου, καὶ ἠκύρωσε τὴν ἐπιταγὴν της, δεχθεῖσα τὴν κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴν της (*).

(*) Πολλὰ καὶ ὀλίγα ἡδύνατο τις εἰπεῖν ἐπὶ τοῦ θέματος, τὸ ὁποῖον ματαίως νομίζομεν καταβάλλονται προσπάθειαι νὰ προσαρμόσῃ εἰς κανόνας καὶ ἀρχὰς καταρτισθέντας πρὸ τῆς γεννήσεως τῆς ἰδιαζούσης καὶ ἐπὶ τῇ βᾶσει νέων ἀναγκῶν καὶ νέων ἀπόψεων κοινωνικῆς οἰκονομίας διαπλασθείσης σχέσεως. Ματαίως ἡ πλειοψηφία κάμπτεται ὑπὸ τὴν αἰωνιότητα τῆς κυριότητος διὰ νὰ ἀποκλείσῃ τὴν ἐπὶ ἀποζημιώσεως εὐθύνῃ τῆς ἐταιρίας. διότι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τίποτε δὲν εἶναι, πλὴν τῆς αἰωνιότητος, αἰώνιον καὶ ἡδύνατο νὰ ἀρκέσῃ αὕτῃ ἡ ἐπὶ 99 ἔτη παραχωρούμενη κυριότης διὰ νὰ συνεπιφέρῃ τῷ τοιοῦτῳ 99 ἔτων κυρίῳ ὅλα τὰ βάρη τὰ ἀρμόζοντα τῇ κυριότητι του. Ἐπειτα, ἐὰν ἤθελεν ὑποτεθῇ ὅτι ἐπορε νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ αἱ στενόχωροι ἀρχαί, ἐν ταῖς ὁποῖαις ἐμβάλλεται ἡ περὶ τῆς πρόκειται σχέσις, τότε διὰ τῆς ἀνοίξεως ὁδῶν παραπλεύρως τῆς σιδηροδρομικῆς ὁδοῦ, ἧς ὡς παροδίου πλέον ζητεῖται ἡ εὐθύνη τῆς ἀποζημιώσεως καὶ ἀναζητεῖται ὁ κύριος αὐτῆς διὰ τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν του, θὰ περιέλθωμεν εἰς τὴν ἀποδιδομένην εὐθύνῃ τῆς ἐκμεταλλευτικῆς σιδηροδρομικῆς ἐταιρίας. Διότι διὰ τῶν παραπλευρῶς ἀνοιχθεῖσων ὁδῶν, οὐδὲν ἄλλο ἐγένετο ἢ διεπλατύνθη ἡ κατὰ τὴν ἐκδοχὴν τῆς πλειοψηφίας δημοσία ὁδὸς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπετράπη ὥρισμένη χρῆσις τῆς σιδηροδρομικῆς κινήσεως. Ἀλλὰ τότε τὸ πρὸ τῆς διαπλατύνσεως ταύτης ὑπάρχον μέρος τῆς ὁδοῦ (ἐν προκειμένῳ τὸ ἐφ' οὗ ἡ σιδηρὰ τροχιά), δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ παρόδιον διὰ νὰ ἐρευνηθῇ ποῖος ὁ κύριός του, ποόςκειται δὲ μόνον περὶ διαπλάσεως εὐρυτέρας τῆς ἐφ' ἧς ἡ σιδηρὰ τροχιά συνόλου ὁδοῦ διὰ τὴν ὑπὸ τῆς ὁποίας κατάληψιν εὐθύνεται, δυνάμει τῆς συμβάσεως, ἡ ἐταιρία.

Ἀριθ. 1778 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

Πρόεδρος. - ἐκκαθάρισις πινάκων πραγματογνομόνων.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ σχετικούς λόγους εἰς οὓς ὡς ὁρθοὺς ἀναφέρεται καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο, ἐθεώρησεν ἀρμόδιον τὸν πρόεδρον τοῦ πρωτοδικείου πρὸς ἐκκαθάρσιν τῶν ἐπιδίκων πραγματογνομικῶν δικαιωμάτων καὶ ἀπορριπτέος εἶναι ὁ ἀντίθετος τῆς ἐφέσεως λόγος, ὡς μὴ βάσιμος. Εἰ καὶ ἡ δύνατο νὰ ὑποστηριχθῇ τὸ ἐναντίον, διότι ὁ πρόεδρος ἐξ οὐθενὸς νόμου ἔχει τοιαύτην δικαιοδοτικὴν ἐξουσίαν. οὐδὲ εἶναι ἐφαρμοστέα κατ' ἀναλογίαν αἱ περὶ ἐκκαθαρίσεως τῶν μαρτυρικῶν δικαιωμάτων διατάξεις τῶν νόμων ὡς ἐξαιρετικαὶ καὶ μὴ δεκτικαὶ ἀναλογικῆς ἐφαρμογῆς.

Ἀριθ. 1783 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΣΟΥΤΑΝΗΣ

Εἰδικὸς πάρεδρος. - πρόδληψις ἐν κατασχέσει.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ . . . πιστοποιητικοῦ Δημάρχου Ἀκραφινῶν νομίμως ἐνεργούντος, ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Β. Α*** διωρίσθη κατ' αὐτοῦ συνεπεῖρα προτάσεως τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου εἰδικὸς πάρεδρος τοῦ χωρίου Δ***, νομίμως οὗτος παρέστη κατὰ τὴν ἐνεργηθεῖσαν κατάσχασιν διὰ τῆς ἐκθέσεως, ἥτις διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπῆς τούτῃ τῷ λόγῳ προσβάλλεται, ὡς ὁρθῶς ἀπεφάνετο ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, τῶν τοιοῦτων εἰδικῶν παρέδρων ἐξομοιούμενων ὑπὸ τοῦ περὶ Δήμων Νόμου πρὸς τοὺς λοιποὺς παρέδρους, Ἀρ. Πάγ. 319 τοῦ 1885.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 929 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΒΕΡΡΟΙΟΥΠΟΥΛΟΣ

Ἀνακοπὴ κατὰ πίνακος δικηγορικοῦ. - ἀρμυδιότης. - συμφωνία περὶ ἡθόδου δικηγορικῆς ἀμοιβῆς. - ἐνστάσεις ἀποδεικτέα παραχρῆμα. - ὅρκος παρόντι.

Ἐπειδὴ προκειμένου περὶ ἀνακοπῆς κατὰ πίνακος δικηγορικῶν δικαιωμάτων κηρυχθέντος ἐκτελεστοῦ ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου τούτου, νομίμως καὶ ἀρμόδιως εἰσάγεται τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου ἡ προκειμένη ἀνακοπὴ καὶ λόγῳ τῆς κρατούσης ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Πολ. Δικονομίᾳ ἀρχῆς τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἱεραρχίας τῶν διαφόρων δικαστικῶν ἀρχῶν, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀρθρ. 209, 240, 871 καὶ 945—950 Πολ. Δικονομίας ἄλλως ἐν προκειμένῳ τὸ δικαστήριον τοῦτο δύναται νὰ ἐκτιμῇσθαι κρεῖττον παντὸς ἄλλου τὰ ἀποληπτέα δικαιώματα (*).

Ἐπειδὴ τὰ κανονισθέντα διὰ τοῦ ἐν λόγῳ πίνακος δικαιώματα καὶ ἐξοδα τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ δικηγόρου Α. Μ*** δὲν τυγχάνουσι κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ὑπεροχῆς, ἰσχυριζομένων ὅμως τῶν ἀνακοπόντων ὅτι δι' ἰδιαίτερας συμφωνίας συνε-

φωνήθη μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ νὰ λαμβάνη οὗτος τὸ ἡμισυ τῶν δικαιωμάτων ἀ συνήθως λαμβάνουσιν οἱ δικηγόροι τῶν Πατρῶν (*) καὶ ἀμφισβητουμένου τοῦ αὐτοτελοῦς τούτου ἰσχυρισμοῦ τῶν ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ, ὑπὸχρεοὶ εἰσὶν οὗτοι κατὰ νόμον προκειμένου περὶ τοιαύτης συμφωνίας εἰς τὴν πλὴν μαρτύρων ἀπόδειξιν αὐτοῦ ἐπαγόντων δὲ τούτων πρὸς τὸν καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ παρόντα ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν τῆς προκειμένης συζητήσεως ὅρκον καὶ τῆς ἐπαγωγῆς τούτου ἀσκούσης σκουδαίαν πρὸς λύσιν τῆς προκειμένης ἐπιδίκου διαφορᾶς ἐπιρροὴν, δεόν αὕτη νὰ γίνῃ δεκτὴ, μὴ βασίμου νόμῳ κρινομένης τῆς περὶ ἀνεκκαθαρίστου κατ' αὐτῆς ἐνστάσεως τούτου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι μετὰ τὴν κοινοποίησιν τοῦ ἐν λόγῳ πίνακος ἐπηκολούθησεν ἐκτέλεσις καὶ κατέστη δίκῃ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, διότι, κατὰ τὴν ὁρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἀρθροῦ 872 Πολιτ. Δικονομίας, ἐν τῇ περὶ ἐκτέλεσεως δίκῃ συγχωροῦνται ἐπὶ ποιῇ ἀπαρδέκτου μόνον ἐκκαθαρισμέναι ἐνστάσεις, ἥτοι ἀποδεικνυόμεναι παραχρῆμα καὶ ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ δικαστηρίου συνεδριάσει καὶ ἀνευ διαδικασίας πρὸς ἀπόδειξιν ἄλλως ἐν προκειμένῳ δὲ, παρόντος τυγχάνοντος τοῦ πρὸς δὲν ἐπάγεται ὁ ὅρκος ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ ὀφείλοντος κατὰ νόμον νὰ δηλώσῃ τὴν περὶ παραδοχῆς ἢ ἀντεπαγωγῆς τοῦ ὅρκου θέλησίν του καὶ μὴ δηλώσαντος τοιαύτην ἀλλ' ἐπιφυλαχθέντος, καθίσταται ἡ ἐνστάσις αὕτη δηλ. ἡ ἐπαγωγὴ τοῦ ὅρκου ἐκκαθαρισμένη, ἀφοῦ δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει τὸ δι' αὐτῆς ἐπιδιωκόμενον δηλ. παραχρῆμα καὶ ἀνευ ἄλλης πρὸς τοῦτο διαδικασίας (**).

Ἀριθ. 931 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥΠΟΥΛΟΣ

Πτωχευτικὸς συμβιβασμός. - καταβολὴ ἐξ ἀντιτίμου πωληθησομένης περιουσίας. - διαχειρίζεται. - ἀνακοπὴ δανεισθέντος πρὸς μετὰ ληψιν διανομῶν. - οὐ χρεῖα προθεσμίας πρὸς ἐπαλήθευσιν.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ὡς ἀπλοῦς δικαστικὸς συμβιβασμός ἤθελεν ἐκτιμηθῇ ὁ γινόμενος ὑπὸ τῆς συνελεύσεως τῶν δανειστῶν καὶ τοῦ πτωχοῦ Ν. Σ*** καὶ ἐπικυρωθεὶς τελεσιδίκως ὡς ὑποστηρίζουσιν οἱ ἐκκαλοῦντες διαχειρίζεται, καὶ οὐχὶ ἐπὶ μερικῇ ἐγκαταλείψει ὡς ἐδέξατο ἡ ἐκκαλουμένη, οὐχ ἥττον παραδεκτὴ ἀποβαίνει ἡ αἴτησις τῆς ἐφεσιδλήτου Ἰονικῆς Τραπεζῆς ἀξιούσης νὰ γίνῃ δεκτὸν τὸ πτωγμὰ τῆς καὶ ληφθῇ ὑπ' ὀφει εἰς τὰς γεννησομένας διανομὰς, ἀπευθυνομένη δὲ κατὰ τῶν διὰ τοῦ αὐτοῦ συμβιβασμοῦ διορισθέντων διαχειριστῶν πρὸς ἐκποίησιν τῆς ἀκινήτου περιουσίας του καὶ πληρω-

(*) Ποβλ. 923 Ε. Α. σ. 120 XII καὶ τὴν αὐτὴν παραπομπὴν καὶ ἀντίθετον σημείωσιν μας.

(*) Τὶ θὰ εἴπῃ αὐτὸ δὲν κρίνεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ὑπεροχῆς, ἀφ' οὗ εἶναι κανονισμένα νόμῳ καὶ ὅποιαν σημασίαν ἔχει ἡ ἐνστάσις περὶ συμφωνίας τοῦ λαμβάνειν τὸ ἡμισυ τῶν ὑπὸ τῶν δικηγόρων Πατρῶν συνήθως λαμβανόμενων ;

(**) Πολὺ ὁρθῶς. Τὶ θὰ εἴπῃ ἀνεκκαθάρστον ἐνστάσεως, ἀφ' οὗ αὕτη ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ὅρκου τοῦ παρισταμένου ἄλλ' ἐνισταμένου, καὶ διὰ τῆς ἀρνήσεως τοῦ θολώνοντος τὰ δικονομικὰ νερά ;

μήν του συνομολογηθέντος ποσοστού των 50 0/0, αφού ούτοι οι διαχειριστάι δεν άντέταξαν σαφώς και ώρισμένως ούτε κατά την πρωτόδικον συζήτησιν ούτε και ήδη ότι ή άκίνητος αύτη περιουσία διανεμηθείσα τοίς έκαληθεύσασι έγκύρως, εξέλειπεν τελείως ήδη, ότε και μόνον ήδύνατο νά ύποστηριχθή παρ' αύτών ισχυρώς ότι ή έντολή των περιωρισμένη ούσα έκαυσε πλέον, ύπάρχουσα μετά την διανομήν και ούδεμίαν πλέον έχουσι θέσιν έν τη διαχειρίσει και παραδεκτή κατ' αύτών ή σχετική αίτησις εάν και έφόσον ύφίσταται έτι διανεμητέα περιουσία εκ της εκτεθείσης αίτίας, αφού προς πάντας είναι ύποχρεωτικός ό γονόμενος έγκύρως συμβιβασμός.

Έπειδή μή άμφισβητουμένου του βασίμου του πιστώματος τούτου, όρθώς έγέμετο δεκτόν υπό της έκκαλουμένης απόφασως, ούδ' ήν χρεία προς έκαληθευσιν χορηγίας προθεσμίας και παραπομπής εις ιδιαιτέρην διαδικασίαν, αφού τούτου όντος έμπορικού, επιτρέπεται εις τό δικαστήριον προκαλούμενον έν έλλείψει πλέον συνελεύσεως, νά πράξη έκείνω όπερ τη άνήκει (Lyon-Caen VII § 549) (*).

Άριθ. 937 (1905)

Είσηγητής ό έφότης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Συνέχις πλειστηριασμού μετά προεδρικήν άναστολήν. - συνέχις επί προφορική κηρύξει. - περιόδη δηλοποιήσις. - κοινοποίησις έγκυρος. - άδιάφορος περαιτέρω τύχη δικογράφου. - έξάλειψις ύποθηκών μετά πλειστηριασμών.

Έπειδή ή περαιτέρω ενέργεια του πλειστηριασμού έματαιώθη συνεπεία διατάξεως του προέδρου

(*) *Η Πρωτόδικος 1012 (1905) Πρ. Πατρών, έκδοθείσα τη είσηγήσει του πρωτόδικου κ. Α. Μανρή, έχει δώδε.*

α' Έπειδή οι κατά την συνέλευσιν των πιστωτών παραστάντες δανείσται της πτωχύσεως Ν. Σ*** απέδεχθησαν τον παρά του πτωγέυσαντος προταθέντα συμβιβασμόν. Δι' αύτης ύπεσχέθη ούτος νά παράσχη αύτοίς μέρισμα 50 0/0 επί των πιστώσεων και προς πληρωμήν αυτού συνεφώνησε νά έκποιηθ ή έξωδίκως άπασα ή άκίνητος αυτού περιουσία υπό της προς τούτο διορισθείσης έπιτροπής. Η ως άνω έκτίθεται σύμβασις άποτελεί τον επί μερικη έγκαταλείψει συμβιβασμόν έγκύρως καταρτισθέντα κατά -δ άρθρον 526 και έπόμ. Έμπ. Νόμου. Δι' ό νομίμως ή άνακόπτουσα Τράπεζα άπηύθυσε την έπίδικον άνακοπήν της κατά των διαχειριστών, οίτινες έν προκειμένω έπιτελούντες πάντα των συνδίκων του Γαλλικού Νόμου τά καθήκοντα έκπροσωπούσι την ομάδα των πιστωτών (Lyon-Caen de Failite 11 § 748), ούδε κοινοποίησις της άνακοπής εις τον πτωχόν απαιτείται άφ' ου πάντες οι πιστωτάι μόνον εκ της έγκαταλειφθείσης περιουσίας δικαιούνται νά πληρωθώσι κατά τους όρους του συμβιβασμού.

Έπειδή οι μήπω κατά τας υπό του άρθρ. 492 και έπομ. του Έμπ. Νόμου έκαληθεύσαντες τά πιστώματα των πτωχευτικοί δανείσται δύνανται μέχρι της παύσεως των εργασιών της πτωχύσεως νά άσκήσωσι την εξέλεξιν των πιστώσεων των κατά τους όρους του άρθρου 608 Έμπ. Νόμου, ίνα λάβωσι μέρος εις τας γενησομένας διανομάς.

πρωτοδικών άρθείσης δέ ταύτης συνετελέσθη ούτος την 10 Μαρτίου 1902, έντεϋθεν προκίπτει ότι άφου άπασα ή διαδικασία της άναγκαστικής εκτελέσεως είχε συμπληρωθ ή, δέν ύπελείπετο ή ή κατά τό άρθρον 895 δηλοποιήσις, τούτέστι ή κατά τό άρθρον 895 Πολ. Δικονομίας προφορική κηρύξις κατά την έπιτόπιον συνήθειαν, παρείλκεν ή εκ νέου κοινοποίησις της δηλοποιήσεως και εκ περισσής προνοίας του έπισπεύδοντος έγέμετο, ώστε οι κατά της έπιδόσεως ταύτης άκυρωτικοί λόγοι και και άν άληθείς τυγχάνουσι, δέν άσχοϋσιν ούδεμίαν έπιτροήν εις τό κύρος του πλειστηριασμού.

Έπειδή ως προκύπτει εκ του έν άντιγράφω άντιτεφωνημένω προσαγομένου άποδεικτικού έπιδόσεως, τό πρϋτον πρόγραμμα πλειστηριασμού μετά παραρτημένης κατασχετηρίου έκθέσεως έπεδόθη ταύτη ως ένυποθήκη και ότι έν άπουσία αύτης κατά την ώραν της έπιδόσεως παρεδόθη εις τον υιόν της σύνοικον Α*** προσυπογράψαντα, όθεν έγκύρως ένηργήθη αύτη, ούδε μείοι τό κύρος ταύτης ποσώς τό ότι παρέδωκεν ούτος τό έπιδοθέν εις τον πατέρα του όφειλέτην και δέν έλαβε γνώσιν ή ένάγουσα μήτηρ του δανείστρια, μηδαμώς όντος ύποχρέου του παραγγείλαντος διαδίκου ώστε νά παρακολουθ ή ένδιαφερόντως ίνα περιέλθ η εις χείρας του διαδίκου τό έπιδοθέν, άρκεί ότι τό επιβάλλον αύτ ή υπό της Δικονομίας ένήργησεν, ούδε τό άν ό προς όν ή έπίδοσις υιός έκέκτετο μόνον ήλικίαν 13 έτών και ούχι 14 ως ισχυρίζεται, πειθόμενος ότι και ό μη συμπληρώσας τό 14 έτος έχει συνείδησιν των πράξεών του (Garssonnet 11 § 227) αφού και ό νόμος τον κρίνει τοιούτον (άρθρον 83 Π. Ν.) και όρθώς τά έναντία άπέρριψεν ή έκκαλουμένη, ισχυρώς άποκρουομένου ως τό πρϋτον φερομένου του ότι μετά προηγηθείσαν κοινήν συνεννόησιν κλητήρος, έπισπεύδοντος, και όφειλέτου, ένηργήθησαν ούτως όπως μή λάβ η γνώσιν ή έκκαλούσα (*).

(*) Πρόκειται άγωγή ένυποθήκου συζύγου ζητούσα την άκύρωσιν του κατά του συζύγου της όφειλέτου γενομένου πλειστηριασμού. — *Η πρωτόδικος 2779 (1904) Πρωτ. Πατρών, έκδοθείσα τη είσηγήσει του πρωτόδικου κ. Κ. Α. Παπαδοπούλου, έχει όδε :*

α' Έπειδή ή ένάγουσα διατείνεται ότι άκυρος έστιν ή έπίδοσις του τοιχοκολλήτου γραμματίου όσον και της δηλοποιήσεως περί της νέας του πλειστηριασμού ήμέρας μετά την υπό του προέδρου δοθείσαν άναστολήν, καθόσον τό μόν τοιχοκολλητόν γραμμάτιον έπίδοθέν εις τον υιόν της ένεχειρίσθη παρ' αύτου εις τον όφειλέτην πατέρα του όστις έν συνεννόησει μετά του έπισπεύδοντος τό άπέκρυψε, πλην ό λόγος ούτος άπορριπτέος κρίνεται ό μόν διότι ή εις τον σύνοικον υιόν της έπίδοσις έγέμετο καθ' όλας τας νομίμους διατυπώσεις, άδιαφοροϋντος του νόμου περί της περαιτέρω τύχης του δικογράφου έντός άν ό την έπίδοσιν ένεργήσας κλητήρ διατέλει έν δόλω, ούτως ώστε νά μή ποείλθ η ποσώς τό δικόγραφον εις χείρας του προς όν άπευθύνεται, τούτ ή όπερ έν προκειμένω δέν προτείνεται, ό δέ διότι μετά την υπό του προέδρου χορηγηθείσαν άναστολήν δέν άπαιτείται άλλη τίς διατύπωσις προς έξακολουθησιν του πλειστηριασμού είμή ή δια προφορικής κηρύξεως άμέσως πρό αυτού και κατά την έπιτόπιον συνήθειαν

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

Αριθ. 659 (1906)

Εισηγητής ο έφετης κ. Σ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ

Πιστοποιήσεις ληξιαρχικών γεγονότων αποφάσει. - Ωριμμένον. - πιστοποιήσεις άορίστως ήλικίας.

Έπειδή, κατά τὸ ἄρθρον 57 τοῦ ἡπὸ 28 ὁβρίου 1856 Ἀστικοῦ Νόμου περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων, παρὰ τοῦ ἔχοντος ἔννομον συμφέρον δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ πιστοποίησις γεννήσεως, γάμου ἢ ἀποδιώσεως διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ προφανῶς ἡ ἀπόφασις αὕτη σκοπεῖ τὴν ἀναπλήρωσιν ἐλλειπούσης ληξιαρχικῆς πράξεως, λόγῳ μὴ συντάξεως τοιαύτης τοιοῦτον σκοπὸν ἐπομένως δεῖον νὰ ἔχη ἡ ὑποβαλλομένη τῷ δικαστηρίῳ ἀναφορά, κατὰ τὸ ἄρθρον 55 τοῦ ἰδίου Νόμου, καὶ κατὰ συνέπειαν δεῖον, προκειμένου περὶ γεννήσεως, ν' ἀναφέρῃ καὶ ὀρίξῃ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 64 ἰδίου Νόμου περιστατικά, ἥτοι τὸ ἔτος, τὸν μῆνα, τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν καὶ τὸν τόπον τῆς γεννήσεως, τὸ ὄνομα, ἐπώνυμον, ἐπάγγελμα καὶ κατοικίαν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς νὰ σκοπεῖται δὲ ἡ ἀναπλήρωσις ληξιαρχικῆς πράξεως, μὴ συνταχθείσης. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμως ἄφ' ἑνὸς μὲν ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν αἰτήσῃ δὲν ἀναφέρεται οὔτε ἡ ἡμέρα, οὔτε ἡ ὥρα, οὔτε ὁ τόπος τῆς γεννήσεως, οὔτε τὸ ὄνομα, ἐπώνυμον, ἡ κατοικία καὶ ἐπάγγελμα τῶν γονέων πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς ταυτότητος τούτων καὶ ἐπομένως καὶ τοῦ αἰτούντος, ἄφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς αἰτήσεως δὲν ἐπιδιώκεται ἡ ἀναπλήρωσις ἐλλειπούσης ληξιαρχικῆς πράξεως ὡς ἐκ τοῦ αἰτητικοῦ ταύτης ἐμφαίνεται, ἀλλὰ μόνον ἡ πιστοποίησις, ὅτι ὑπερέβη τὸ ἐξηκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας τοῦ ὁ αἰτῶν, ἢ ποίαν ἡλικίαν ἄγει, καὶ τοῦτο ὅπως ἀντιτάξῃ τὴν πιστοποίησιν ταύτην κατὰ τῶν ἐπιδιωκόντων τὴν προσωπικὴν του κράτησιν δανειστῶν, οὕτως ὁμως ἔχουσα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, ἄφ' ἑνὸς μὲν ἀόριστος ἐστίν, ἄφ' ἑτέρου δὲ δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτιθέμενα, καὶ ἐπομένως ὁρθῶς

γενομένη δηλωποίησις σαφῶς συνάγεται ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἁρθρῶν 313 καὶ 895 Πολ. Δικονομίας (Ἀρ. Πάγος 124 τοῦ 92).

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις τοῦ ἁρθροῦ 997 Πολ. Δικονομίας καθ' ἣν μετὰ τὸν πλειστηριασμὸν ἐξαλείφονται αἱ ἐπὶ τῶν πλειστηριασθέντων κτημάτων ἐγγεγραμμέναι ὑποθήκαι δι' ἀναφορὰς εἰσαγομένης εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν ἐφαρμόζεται ὅταν πλὴν τῶν δανειστῶν δὲν συναινέῃ καὶ ὁ ὑποθηκοφύλαξ πρὸς τοῦτο, ἀλλ' ὅταν ἄνευ ἀντιρρήσεως τούτου γίνεται ἡ ἐξάλειψις οὐδὲν τυμπερον ἔχουσιν οἱ ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ νὰ ζητήσωσι τῆς τοιαύτης ἐξαλείψεως τὴν ἀκύρωσιν, ἐφόσον ὁ υπερβηματιστὴς ἐξπλήρωσεν τὰς ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑποχρεώσεις του καταβαλὼν τὸ ἐκπλειστηρίασμα μεθ' ὃ τὸ κτῆμα περιέρχεται αὐτῷ ἐλεύθερον ὑποθήκης [ἄρθρ. 50 § 5 καὶ 56 Νομ. Ἑποθ].

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικηγόρου κ. Σπ. Γιωσανοῦ.

εἰ καὶ δι' ἄλλον λόγον, ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως (*).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

Αριθ. 140 (1906)

Εισηγητής ο έφετης κ. Κ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

Καταδίκη ὁθωμανοῦ κληρονόμου πληρωμῆς - ὁρος νοούμενος περιελεύσεως κληρονομικῆς περιουσίας - δύνταξις - ἰδία περιουσία.

Ἐπειδὴ τὸ παράκονον τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι ἡμαρτημένως τὸ πρωτόδικον δικαστήριον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν του ὡς ἀβάσιμον, ἐνῶ αὕτη ἐστηρίζετο ἐπὶ ὀριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως καὶ ὑπῆρχε δεδικασμένον καὶ δὲν ἐπεκύρωσε τὴν εἰς χεῖρας τοῦ Κοινοφελοῦς Ταμείου Κρήτης ὡς νομίμου διαδόχου τῶν συντάξεων τῆς παλαιᾶς χωροφυλακῆς γενομένην κατάσχσιν εἶναι ἀβάσιμον, διότι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 150 τοῦ 1890 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου, δύναται καὶ συνεπεία τῆς ὁποίας ἐνηργήθη ἡ κατάσχσεις καὶ ἡγέρθη ἡ περὶ κύρους ταύτης ἐπιδικός ἀγωγὴ καταδικάσθη ἡ ἐφεσίδλητος ὡς κληρονόμος τοῦ πατρὸς τῆς εἰς τὴν πληρωμῇ του χρέους, ἀλλ' ἡ καταδίκη αὕτη περιέχει ἐν ἑαυτῇ νόμῳ τὸν ὅρον τῆς πληρωμῆς, κατὰ τὸ ἰσχύον παρ' Ὁθωμανοῖς κληρονομικὸν δίκαιον, ἐάν καὶ καθόσον καταλπικὴ ὁ κληρονομούμενος περιουσίαν περιελθούσαν εἰς αὐτὴν, καθ' ὃν τρόπον καὶ ὁ ἐξ ἀπογραφῆς χριστιανὸς κληρονόμος καταδικάζεται μὲν ὡς κληρονόμος διὰ τὰ χρέη τοῦ θανόντος ἀλλὰ πληρώνει μόνον ἐάν ὑπάρχη καὶ ἐφ' ὅσον ἐξαρκεῖ ἡ κληρονομικὴ περιουσία.

Ἐπειδὴ ἡ εἰς τὴν ἐναγομένην καὶ νῦν ἐφεσίδλητον ὀφειλομένη καὶ κατασχομένη σύνταξις δὲν περιῆλθεν αὐτῇ ἐκ κληρονομίας τοῦ πατρὸς τῆς Α. Π. τὸ δίκαιον δηλ. τοῦτο δὲν ἀνήρτησε ποτὲ περιουσίαν τοῦ πατρὸς τῆς περιελθούσαν εἰς αὐτὴν διὰ τοῦ θανάτου του, ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς συντάξεως ἐγεννήθη οὐχὶ κληρονομικῇ διαδοχῇ ἀλλὰ νόμῳ, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς τὸ πρῶτον καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κληρονομουμένου ὡς καὶ ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀγωγῆς του ὁμολογεῖ καὶ ὁ τρίτος δηλοῖ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ὑπὸ χρονολ. 29 Νοεμβρίου 1903 δηλώσεώς του ἐπομένως ἀφοῦ ἡ κατασχομένη σύνταξις δὲν ἀποτελεῖ περιουσίαν κληρονομικῇ δι-

(*) Δὲν πιστεύομεν εἰς τὴν ὁρθότητα τῆς ἀποφάσεως. Ὁ ἐνάγων εἶχε καὶ νόμιμον συμφέρον καὶ κατ' ἀκολουθίαν προστατευτὸν τοῦ ἀποδείξει τὴν ἐξηκονταετὴ ἡλικίαν του, καὶ αὕτη δὲν ἦτο ὀποδεικτέα, κατὰ γνωστὸν τινα νόμον, μόνον ληξιαρχικῇ πράξει. Τούτωνθεν ἡ περὶ τούτου ἀξίωσις του τὸ μὲν δὲν ἡδύνατο νὰ κοιθῇ ὡς μὴ νόμιμος, ὅπερ ἐστὶ μὴ καθιερωμένη ὑπὸ τοῦ νόμου, τὸ δὲ δὲν ἡδύνατο νὰ κριθῇ ὡς ἀόριστος, ἅτε μὴ ἐνέχουσα τὸν κατὰ τὴν πιστοποίησιν τῶν ληξιαρχικῶν γεγονότων ἀπαιτούμενον ἔστω προσδιορισμὸν τοῦ χρόνου καθ' ὃν συνέβη τὸ βεβαίωτόν γεγονός, διότι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀνακληρώσεως ἐλλειπούσης ληξιαρχικῆς πράξεως, ὅτε ἡδύνατο νὰ ἀπαιτηθῶσι τοιαῦτα, καθὼς αὐτὰ βεβαιωτέα, ἀλλὰ μόνον περὶ ἀποδείξεως τῆς υπερβάσεως τοῦ 65 ἔτους τῆς ἡλικίας.

καίω περιελθούσαν εἰς τὴν ἐναγομένην ἀλλὰ νόμω κεκτημένην διότι τὰ τέκνα τοῦ στρατιωτικοῦ τὴν σύνταξιν λαμβάνουν ἐξ ἰδίου δικαίου καὶ τοιαύτην λαμβάνουσι μόνον ἐν τῇ ἀνηλικιότητι.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΔΑΡΙΣΗΣ

Ἀριθ. 282 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ πρωτοδίκης κ. Π. ΧΟΪΔΑΣ

Δεδικασμένον ἐπὶ συζυγικῆς διατροφῆς.- Ἐκταδὶς ἐν μέλλοντι.- ἄρτις ὄρου παροχῆς.- πρόδικλινδς πρὸς δυνοίκηνδιν.- ἀληθινότης.

Ἐπειδὴ ὑπὲρ τῆς γυναικὸς, συνοικούσης (ἐν δικαίωματι καὶ καθ' ὑπογνώσιν) μετὰ τοῦ ἀνδρὸς, ὡς ἐκ τῆς ἐν τῷ γάμῳ κειμένης συγκλήρωσεως τοῦ βίου [1 Πανδ. 23, 2, § 1 Εἰσηγ. 1, 9, βλ. καὶ ἄρθρ. 94 Ἀστικοῦ Νόμου καὶ 18 § 1 Πολ. Δικονομίας] καὶ διατρεφόμενης παρ' αὐτοῦ, ἀνακύπτει πρὸς διατροφήν ἰδία ἀξίωσις ἐναντίον τούτου, ὅταν ἡ συνοικησις παύσῃ ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνδρὸς, ἐν ᾧ ἀντιθέτως στερεῖται ἡ γυνὴ τοιαύτης ἀξιώσεως ἐὰν ἡ συνοικησις ἀποβῇ ἐνέφικτος ἐκ λόγων ἀρμοζόντων τῷ πταίσματι τῆς γυναικὸς, μὴ δυναμένη νὰ ὤφληται ἐνταῦθεν. Εἶναι δὲ ὁ χωρισμὸς αἰτία τῆς ἐνεργητικότητος τῆς εἰρημένης ἀξιώσεως, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ πράγματος, καθόσον ἡ παροχὴ τῆς διατροφῆς πραγματοποιεῖται ἐν τῇ συνοικίᾳ τῶν συζύγων, εἰς τὴν ἐπαρκεῖ δ, τὰ βάρη τοῦ γάμου φέρων, ἀνὴρ. Ἐὰν δὲ ἐπιδικασθῇ τελεσιδικίως, διατροφῆς αἰτία, μηνιαία σύνταξις τῇ γυναικὶ μέχρι λύσεως τοῦ γάμου, διὰ τὸν εἰρημένον λόγον [παῦσιν τὸν συνοικεῖν ὑπαιτιότητι τοῦ ἀνδρὸς], δὲν ἐπεται ὅτι τὸ δεδικασμένον τοῦτο προσδιορίζει τῷ ὄντι ἀμεταβλήτως ἐν τῷ μέλλοντι καὶ τὰς σχέσεις τῶν συζύγων, εἰς τρόπον ὥστε, εἴτε νὰ καθίσταται ἀδύνατος εἰς τὸ ἐφεξῆς ἡ συνοικησις, ἢ να παρέχεται ἡ ἐσπέρη ἡ μηνιαία σύνταξις, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς ἰδέας τοῦ δεδικασμένου, εἴτε, ἀποκατασταμένης ταύτης [τῆς συνοικησεως], νὰ ὀφείλεται τῇ γυναικὶ ἡ μηνιαία σύνταξις ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς, ἔχοντος καὶ τὰ βάρη τοῦ γάμου, οἷον διηνεχὲς ποινὴ τοῦ πταίσματος, ὃ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν προσωρινὸν χωρισμὸν καὶ τὴν ἐπιδίκασιν τῆς διατροφῆς, ἐν ᾧ τοιαύτη ποινὴ καὶ ἄδικον κέρδος, οὕτως ἀναγεγραμμένα οὕτως ἀνεκτὰ εἰσὶν ἐν τῷ νόμῳ. Διότι, ἡ αἰτία τῆς διαστάσεως εἶναι δυνατόν νὰ ἐκλήπῃ, καὶ, τῷ ὄντι ἀφανίζεται, ἐπανερχομένων τῶν συζύγων, διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ πταίσματος καὶ τῆς συγγνώμης τοῦ παθόντος μέρους, εἰς ἀρμονικὴν συμβίωσιν καὶ συνοικησίν, ἐν τῇ ὁποίᾳ, ὡς ἐρρήθη, πραγματοποιεῖται ἡ παροχὴ τῆς διατροφῆς [ἥτις διὰ τοῦ δεδικασμένου ἐλάβε τὴν μορφήν μηνιαίας χρηματικῆς συντάξεως. Τὸ δὲ δεδικασμένον τοῦτο δὲν καλύπτει τὴν αἰτίαν τῆς διαστάσεως, εἰμὴ διὰ τὸ παρελθόν, ὡς γεγονός ὑπάρξαν ποτὲ, κοί, ἔκτοτε. Ἐξακολουθητικῶς ἐφ' ὅσον διαρκεῖ [ἡ αἰτία ἐκείνη] καὶ ὀφίσταται ὡς βάσις καὶ προϋπόθεσις τῆς ἐπιδικασθείσης μηνιαίας συντάξεως, παύσεως, εὐθύς ὡς παύσῃ ἡ βάσις αὕτη καὶ ἡ προϋπόθεσις αὕτη, ἀνευ τῶν ὁποίων δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως καὶ ἐκείνη. Ἐν τῇ παροχῇ τῆς διατροφῆς πρόκειται ἀντικείμενον μὴ ἀπαξ ἐξαντλούμενον, ἀλλὰ παριστάνον διαρκῆ τινὰ σχέσιν καὶ συνεχιζομένην κατάστασιν πραγμάτων, καὶ τὸ περὶ διατροφῆς δεδικασμένον [δι' οὗτινος δὲν ἀλλοιοῦται ἐν τῇ φύσει καὶ τῇ οὐσίᾳ τοῦ τὸ ἐπιδικαζόμενον δίκαιον], δὲν εἶναι συνεπῶς ἐξηρημένον τῆς ἐπιδράσεως, ἀλλ' ὑπόκειται εἰς τὴν ἐπιδράσιν, μελλούσης τινὸς καταστάσεως καὶ σχέσεως, ἁλλοίως ἐκείνης, ἣν ὑποθέτει ἡ διατροφή.

Ὅθεν τὸ δεδικασμένον τοῦτο εἶναι συγκεκριμένον, ἐν τῇ ἐννοίᾳ, ὅτι ἡ τελεσιδικία ἀποκλείει μὲν τὴν περαιτέρω διαφιλονέκησιν τῆς προσδιορισθείσης ἀξιώσεως τῇ βάσει τῆς ὑπαρξάσης καταστάσεως πραγμάτων, ἀλλ' ἐπιτρέπει τὴν ἀνανέωσιν τοῦ ἀγῶνος, ὅταν τὸ ἀνυπόστατον τῆς ἀξιώσεως προκύπτῃ ἐκ λόγων μεταγενεστέρων τῆς τελεσιδικίας, ἥτις ἐκτείνεται οὕτως ἀπλῶς εἰς τὴν ὑπογνώσιν τοῦ ἐκτελέσκει καὶ ἐκ ελεῖν τὸ ἔνεκα τῆς εἰρημένης καταστάσεως καὶ σχέσεως ἐπιδεδικασμένον, ὃ, ἐν τούτοις, ἀπὸνεί ἀφ' αὐτοῦ ἅμα ὡς ἐμφιλοχωρήσῃ νέα τις κατάσταση, ἐκ παραλλήλου μὲ τὴν ὁποίαν, δὲν ἦτο, οὕτως ἡδύνατο νὰ εἶναι, ἐν τῷ πνεύματι καὶ τῷ σκοπῷ τῆς τελεσιδικίας ἀποφάσεως, τὸ νὰ ὀρθοῦται ἡ ἐπιδικασθεῖσα ἀξίωσις (μηνιαία σύνταξις). Ἀρα, ἐπανερχομένων τῶν συζύγων εἰς τὸ, πρὸ τοῦ χωρισμοῦ, καθεστῶς, παύει ἡ περαιτέρω λειτουργία τοῦ δεδικασμένου. Τούτου δὲ δεδομένου ὄντος, ἐξεταστέον, ἂν καὶ ἡ, μετὰ τὴν τελεσιδικίαν, πρόσκλησις τῆς χωρισμένης βιώσεως, γυναικὸς, ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς πρὸς συνοικησίν καὶ ἐπανελεύσεσιν εἰς τὸν συζυγικὸν βίον, ἐπιφέρει τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Ἀφοῦ ἐν τῇ συνοικίᾳ πραγματοποιεῖται ἡ διατροφή τῆς γυναικὸς, ἥτις, ὡς ἐρρήθη, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ συνοικῇ μετὰ τοῦ ἀνδρὸς τῆς, οὕτως προσφερόμενος εἰς τὴν ἀνάληψιν τῆς γυναικὸς ἐν τῇ συζυγικῇ οἰκῇ, παύει ὡν ὑπαιτιότης τῆς περαιτέρω διαστάσεως καὶ χωρισμένης βιώσεως, τὸ δὲ πταίσμα μεθίσταται εἰς τὴν, ἀδικαιολογῶς ἀποστέρουσαν τὴν συζυγικὴν συμβίωσιν, γυναικᾶ, ἥτις, ἔνεκα τούτου, κατὰ τὰ προειρημένα, στερεῖται πάσης ἀξιώσεως ἰδίας διατροφῆς εἰς βάρος τοῦ ἀνδρὸς. Ἐπομένως, ἀνατρεπομένων τῶν ὄρων, ὅφ' οὗς ἐλειτουργεῖ τὸ δεδικασμένον, παύει καὶ ἡ λειτουργία τοῦτο. Ἡ ἐμποκτος μετάνοια τοῦ ἀνδρὸς, καὶ ἡ δυστροπία τῆς γυναικὸς, ἐπιφέρουσιν ὑπὲρ τοῦ πρώτου καὶ κατὰ τῆς δευτέρας ὡς πρὸς τὴν ἐπιδεδικασμένην μηνιαίαν σύνταξιν, τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, ὥστε ἀνενεώθη πρᾶγματι ἡ συνοικησις τῶν συζύγων, πρὸς τὴν τὸ μόνον ἐμπόδιον εἶναι, καθαρῶς καὶ ἀπλῶς, ἡ τῆς γυναικὸς ἰδιοτροπία, ἥτις ἀπαρέσκει εἰς τὸν νόμον *Neque maritalis indulgendum est* [βλ. καὶ θέματα ἀνάλογα, ἐν οἷς, κατὰ πλᾶσμα ἐκλαμβάνεται ὡς συμβᾶν τὸ μὴ συμβᾶν, ἐν Ν. Ν. 8 5 § 7 Π. 45, 1—161, Π. 50, 17 καὶ ἄλ. Ὁ σύζυγος προσφερόμενος εἰς ὅτι ὑποχρεοῦται, ἐλευθεροῦται, ἡ δὲ γυνὴ, ἐν ὑπαιτιότητι διὰ τὴν μὴ ἀποδοχὴν καὶ ἐκτέλεσιν τῆς παροχῆς, ἡττηθῆσεται ἐν τῷ ἀγῶνι. Διότι, ἐκ τοῦ προεκτεθέντος προσδιορισμοῦ τῆς ἐκτάσεως τοῦ δεδικασμένου τούτου, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰς ἀμοιβαίας σχέσεις τῶν συζύγων, αἰτινες δὲν εἶναι καθαρῶς περιουσιακαὶ ἀλλὰ πρωτίτως καὶ ἐξόγως ἡθικαὶ, ἀκολουθεῖ ὅτι δὲν ἡρτηται ἐκ τῆς ἀδικαιολογῆτος ἐπιμονῆς τῆς συζύγου ἡ κατάργησις τῶν σχέσεων τούτων διὰ παντός, ὅταν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποκατασταθῶσιν, καὶ, συνεπῶς, ἡ, ἐξ ὑπαιτιότητος ἐκείνης, μὴ ἀποκατάστασις τούτων, δὲν ἐπιτρέπει τὴν περαιτέρω λειτουργίαν τοῦ δεδικασμένου, τὸ ὁποῖον, μολαταῦτα, ἐδράζεται εἰς τὴν εἰρημένην τῶν πραγμάτων κατάστασιν τοῦ χωρισμοῦ, τὴν ὁποίαν κρατεῖ ἐν διαρκείᾳ πλέον ἢ κακὴ τῆς δικαιοῦχου πίστεως. Κατὰ ταῦτα νομίμως ἐνίσταται ὁ ἐναγόμενος, ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν προσεχάλεσε τὴν ἐνάγουσαν σύζυγον τοῦ πρὸς συμβίωσιν, καὶ ἐφεξῆς, δὲν ὑποχρεοῦται εἰς διατροφήν, ἡ δὲ ἀντένστασις περὶ ἀπαρδέκτου τῆς ἐστάσεως ταύτης, ὡς ἀντικειμένης τῷ δεδικασμένῳ, καθ' ὃ ἡ μηνιαία σύνταξις ἐπιδικασθῇ μέχρι λύσεως τοῦ γάμου, εἶναι ἀπορριπτέα. Ἐξεταστέον ὅθεν κατ' οὐσίαν τὸ παραδεκτὸν τῆς εἰρημένης ἐστάσεως.

Ἐπειδὴ ἀληθὲς ὁ ἀνακόπτων διὰ τῆς ἀπὸ τῆς Νοεμβρίου 1906 προσκλήσεώς του, ἐπιδοθείσης τῇ ἐναγούσῃ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος τῇ 17ῃ ἰδίου, προσεκάλεσε ταύτην εἰς συμβίωσιν ἐν τῷ οἴκῳ του. Ἀλλ' ἵνα ἡ τοιαύτη πρόσκλησις ἔχῃ τὰς εἰρημένας συνεπείας, δεόν ἐξ αὐτῆς ταύτης, ἥ, καὶ ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄλλα ἀναμφίβολα στοιχεῖα, νὰ προκύπτῃ ἡ εἰλικρινὴς μετάνοια τοῦ πταίσαντος συζύγου, καὶ ἡ, ὅσον ἐνεστί, πανηγυρικὴ διαβεβαίωσις τῆς ἐκλείψεως τοῦ σκανδάλου, ὃ ἐπήνεγκε τὸν χωρισμὸν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ παρέχῃται ἀμέσως τὸ ἐγγύησον τῆς ἐν τῷ μέλλοντι ἀρμονικῆς τῶν συζύγων κοινωνίας. Διότι δὲν πρόκειται ἀπλῶς περὶ τῆς παροχῆς τοῦ ἄρτου, τῆς στέγης καὶ τοῦ χιτῶνος εἰς τὴν σύζυγον, ἀλλὰ περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς συζυγικῆς ἀγάπης καὶ στοργῆς, ἀνευ τῶν ὁποίων οὐδὲν ἐστὶν ἡ ὕλικὴ συντήρησις, διὰ τὴν ὁποῖαν καὶ μόνην, ἔρα, εὐλόγως ἀποποιεῖται ἡ γυνὴ τὴν ἐπάνοδόν τῆς ἐν τῷ συζυγικῷ οἴκῳ, ἔνθα, ἀντὶ τῆς γαλήνης, ἀσφαλῶς τὴν ἀναμένει ἡ τοκυμῖα. Ἐν τῷ προκειμένῳ δὲ, τὸ δικαστήριον δὲν ἀνευρίσκει εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην τὰ προσόντα, ἅτινα ἐπέκει νὰ ἔχῃ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν. Οὕτως, ἐν ᾧ ἐκ τοῦ δεδικασμένου ἀναντιλέκτως προκύπτει, ὅτι ὁ ἀνακόπτων ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν χωρισμὸν, ἐγκαταλείψας τὴν σύζυγόν του, ἐν τούτοις οὕτως ρητῶς λέγει πρὸς αὐτὴν ὅτι τὴν προσκαλεῖ ἀπαρθελεῖσθαι πάντα λόγον καὶ ἀφορμὴν, τοῦθ' ὅπερ δεικνύει μὲν τὸ ἀτεγκτον τοῦ προσκαλοῦντος νὰ ἔλθῃ εἰς μετάνοιαν, καίτοι πταίστης ἐνέχει δὲ συνάμα καὶ μομφὴν πρὸς τὴν παθοῦσαν, διότι τοιοῦτοτρόπως αὐτὸς ἀξιοῖ ὅτι συγχωρεῖ τὴν ἐνάγκυσαν, οὐλοῖ πταίσαντα. Προσέτι, ὁ προσκαλὼν ἐπιφυλάσσει ἐαυτῷ δικαιώματα, καὶ, περαιτέρω, ἀπειλεῖ δικαστικούς ἀγῶνας, ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ προσκαλουμένη δὲν πειθαρχήσῃ τῇ προσκλήσει, ἐντὸς ὁρισμένης διορίας. Τὸ αὐθεντικὸν καὶ ἐπιτακτικὸν, ὁμολογουμένως, ὕψος, ἐκεῖ ὅπου ἤρμοις τὸ ὕψος τῆς συνδιαλλαγῆς, ἀντίκειται εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς προσκλήσεως, ὅταν ἐξέβηκεν αὐτὴν ἀνωτέρω τὸ δικαστήριον, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀντιταχθῇ ἡ προκειμένη πρόσκλησις μετὰ κύρους καὶ ἀποτελεσματικῆς κατὰ τῆς ἀγωγῆς. Καὶ ταῦτα ἐπιρρῶνυνται καὶ ἐξ ἐτέρων λόγων τοῦ ἀνακόπτοντος, ὅστις, διὰ τῶν προτάσεών του, ἐκθέτει, ὅτι προστίθετο νὰ κάμῃ τὴν περὶ διαζεύξεως δίκην, ἀλλὰ μὴ ἔχων νομίμους λόγους, ἐναγκάσθη νὰ κάμῃ τὴν πρόσκλησιν ταύτην. Τοῦτο δύναται πᾶν ἄλλο νὰ προβῇ, ἀλλ' ἐν τῷ ρήματι τούτῳ, οὐδαμῶς ἐνυπόκειται ἡ *adfectio maritatis*, ἥτις εἶναι αὐθόρμητος καὶ ἀνεπηρέαστος ὑπάρχουσα, διότι ὑπάρχει, ἀσχετῶς ἐτέρων λόγων, ὅστινες, ἐπιβάλλουσιν ἐνίοτε ἐν *modus vivendi* χωρὶς καὶ νὰ μεταβάλλωσιν αὐτὸ εἰς συζυγικὸν βίον. Κατὰ ταῦτα ἀποριπτά εἶναι ἡ ἐνστασις κατ' οὐσίαν, ἅτε τῆς προσκλήσεως μὴ προσκυποῦσης σπουδαίας, ὥς εἶδε ταύτην, γενέσθαι (*).

[*] Σημειοῦται ἡμῖν ἰδιαιτέρως ὅτι ἐν τῇ ἀποφάσει ἀναπτυσσόμεναι ἔννοιαι τῆς ὑποταγῆς τοῦ δεδικασμένου εἰς τὴν τῶν πραγμάτων μεταβεβλημένην κατάσταση, καὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς πρὸς διατροφήν ὑποχρεώσεως ὑπὸ τοῦ ὀφειλόντος ταύτην, διὰ τῆς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἀναλήψεως τοῦ δικαιοῦχος, διατυπώνονται ὡς ἄριστα ἐν τῇ γερμανικῇ νομολογίᾳ, ἐπὶ ἀναλόγων θεμάτων διατροφῆς. (IPr, Reichsgericht Ἀποφ. VIII τῆς 24 Ἀπριλίου 1900, καὶ Kammergericht Ἀποφ. I. Υ. τῆς 12 Φεβρουαρίου 1900 Ἀμστερδ., καταχωριζομένης ἐν τόμῳ V τῶν Deutsche Juristen. Zeitung σελ. 253 καὶ 118.

NOMIKAI ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ(*)

Ἐλκόμενον ὕδωρ (aqua ducta).

5. Τοιοῦτον εἶναι τὸ ὕδωρ, ὅπερ ἐντὸς αὐλακος ὀχετοῦ ἢ σωλῆνος ἐπὶ τούτῳ γενομένου τεθῆν, ἄγεται πρὸς τινα χρῆσιν· καὶ τὸ ἐλκόμενον ὕδωρ εἶναι ρέον ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐλευθέρως ρέον (aqua profluens), ἡ δὲ μεταξύ των διαστολῇ πολλαχῶς μαρτυρεῖται ἐν ταῖς Πηγαῖς· εἶναι μὲν τοῦτο δεκτικὸν ἐξουσιάζσεως, ἐκ τοῦ ὅτι ὁμῶς ἀποχωρισθὲν τῆς πηγῆς, ποταμοῦ κλπ ἐτέθη ἀπλῶς καὶ μόνον ἐν τῷ ἀγωγῷ, δὲν ἔπεται ὅτι συνετελέσθη πάντως ἡ ἐξουσίασις αὐτοῦ· ἐγένετο ἀπλῶς ἐναρξίς τῆς occupatio, ἡ δ' ὀριστικὴ τελείωσις ταύτης καὶ συνεπῶς καὶ τῆς ἐξουσιάζσεως, ἐπέρχεται διὰ τῆς ἐν τῷ τέρματι τοῦ ἀγωγοῦ ἐπισχέσεως τοῦ ὕδατος· ἡ ἐπίσχεσις τελεῖται οὐ μόνον διὰ τῆς ἀποφράξεως τοῦ ἀγωγοῦ ἐν τῷ τέρματι του, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἀμέσους καταναλώσεως τοῦ ὕδατος (πόσεως, ἀρδεύσεως) ἢ ἐὰν ἐκ τοῦ ἀγωγοῦ εἰς δεξαμενὴν ρίπτηται. Ταῦτα συνάγονται ἐκ τῶν περὶ κτήσεως νομῆς καὶ κυριότητος ἰδίᾳ περὶ καταλήψεως ἀεσιπτότων ἀρχῶν τοῦ Ρωμ. Δικαίου· οὕτως, ὁ Γάιος ἐν Νόμ. 5 § 3 Π. (41.1) παρέχει ἡμῖν παρόμοιον θέμα ἐνάρξεως καὶ τελειώσεως τῆς δι' occupatio ἐξουσιάζσεως—feram bestiam vulneratam—τὸ πληγωθὲν ἄγριον θηρίον.

Ἐξ ἐτέρου, ἂν δὲν ἐπέρχεται ἡ τοιαύτη ὀριστικὴ τελείωσις τῆς καταλήψεως καὶ τὸ ὕδωρ ἐν τῷ τέρματι τοῦ ρεῖθρου ἀνακτᾷ τὸν ἐλεύθερον αὐτοῦ ροὴν, τὸ ἐλκόμενον ὕδωρ δὲν κυριεύεται μὲν, ἀλλὰ δὲν ἔπεται καὶ ὅτι δὲν θεωρεῖται (ἐν τῷ ρεῖθρῳ εὐρισκόμενον) ὡς ἐλκόμενον (aqua ducta)· τὸ ζήτημα ἔχει σημασίαν διττὴν: α') ἄγει τις ὕδωρ ἐν ρεῖθρῳ πρὸς χρῆσιν τοιαύτην, ἥτις δὲν ἐπιτέρει ἐν τῷ τέρματι τοῦ ρεῖθρου ἐπίσχεσιν τοῦ ὕδατος τούτου καὶ συνεπῶς τελείωσιν τῆς καταλήψεως αὐτοῦ, τοιοῦτος ὁ ἔλαυστος ὕδατος ὡς κινητηρίου ὃ νάμειος, ὕδρομύλου, ὕδροπρίωνος, ὅτε τὸ ἀγόμενον ὕδωρ μετὰ τὴν γοῆσιν ἀνακτᾷ ἐλεύθερον ροὴν· β') ὡς πρὸς τὸ ἐλκόμενον ὕδωρ (aqua ducta), ὑπάρχουσι πλείστα ὅσα: διατάξεις ἰδιαίτεροι διέπουσαι τοῦτο καὶ ἐντελῶς διαφόροι ἢ τὸ πάγκοινον ρέον ὕδωρ, π.χ. προκειμένου περὶ προστασίας τοῦ ἐλκομένου, χωροῦσιν ἡ act. communi dividundo, τὸ interdictum de aqua quotidiana et aestiva, τὸ interdictum de rivis (ὡς πρὸς τὸ ρεῖθρον).

Ἄν λοιπὸν ἡ ὀριστικὴ ἐν τέλει τοῦ ρεῖθρου ἐπίσχεσις καὶ ἀποκώλυσις τοῦ ἐλευθέρου ροῦ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν τὸ ἐλκόμενον ὕδωρ (aqua ducta), τότε ἐν τῇ μνησθείσῃ πρώτῃ περιπτώσει, καθ' ἣν τοιαύτη ἐπίσχεσις καὶ κυρίευσις δὲν λαμβάνει χώραν, δὲν πρόκειται περὶ aqua ducta καὶ θὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἄλλαι ἀρχαί· ἄλλαι ἀρχαί π.χ. ἐπὶ τοῦ ὕδατος τοῦ αὐλακος ὕδρομύλου ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ αὐλακος.

Ὅντως οἱ πλείστοι οὕτω δέχονται (1)· ὅτι ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἐν τῷ τέρματι τοῦ ρεῖθρου ἐπίσχεσις καὶ κυρίευσις τοῦ ὕδατος, ὡς τοῦτο συμβαίνει, λέγουσιν, ἐπὶ τοῦ ὕδατος αὐλακος ὕδρομύλου, ὅπερ ἀπλῶς διαγράφει ἐλευθέρως χωρὶς ν' ἀπολέσῃ ποτὲ τὸν ἐλεύθερον ροὴν, τότε δὲν πρόκειται περὶ ἐλκομένου ὕδατος ἀλλὰ

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις δικηγόρου Γεωρ. Α. Μπαλῆ (συνέχεια ἐκ τοῦ τελευταίου φύλλου).

(1) Ubbelohde σελ. 338, Kappeler σ. 59, Hesse σ. 196, Randa σ. 68 σημ. 39, Οἰκονομ. Ἐμπρ. § 116 σημ. 18 γ' (α). Börner ἐνθ' ἀνωτ. σελ. 178, Heimbach σελ. 103, Endemann Landl. Wasserr. σελ. 51, 52, Peyrer Oester. Wasserr. σελ. 152 καὶ σημ. 1.

περὶ ἐλευθέρως ρέοντος (aqua profluens) καὶ δὴ περὶ δημοσίου ποταμοῦ (flumen publicum). Οἱ ταῦτα δοξάζοντες στηρίζονται εἰς τὸν Νόμ. 1 § 8 (43.12). «Si fossa manufacta sit per quam fluit flumen publicum, nihilominus publica sit» συνεπεί οὐδὲ πρὸς εαυτοὺς δέχονται ὅτι καὶ τὸ ἔδαφος ὅπερ καταλαμβάνει ὁ ροὺς οὗτος γίνεται δημοσίον. Ἡ γνώμη αὕτη δὲν φαίνεται ἡμῖν ὀρθή· ὁ Νόμ. 1 § 8 (43.12) δὲ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν κατεσκευάσθη τεχνικὴ κοίτη δι' ἐλόκληρον ποταμὸν (2) ἢ καὶ τὴν περιπτώσιν, καθ' ἣν τῇ χειροποίητον τάφρον ἀφ' αὐτοῦ διέρρουσεν ὁ ποταμὸς (sua sponte perfluit) (3), ὅτε ἐν ἀμφοτέραις ταῖς περιπτώσεσι καὶ ἡ χειροποίητος αὕτη κοίτη καθίσταται δημοσία, διότι τὸ ὑπὸ δημοσίου ποταμοῦ καταλαμβάνόμενον ἔδαφος γίνεται καὶ τοῦτο δημοσίον (4). Ἐν προκειμένῳ οἱ ἐπικαλούμενοι ὑπὲρ τῆς γνώμης τῶν τὸν παρατεθέντα νομον, ὅπως ἐπικαλεσθῶσιν αὐτὸν, δέον προηγουμένως νὰ δείξωσιν ὅτι τὸ ὕδωρ, ὅπερ ἐν ρεῖθρῳ διὰ τὸν ἐμὸν ὑδρομύλον ἦδη εἰλκυσα, εἶναι flumen publicum, διότι τοῦτο προϋποτίθεται ὁ νόμος ἔκείνος, δηλ. ὅτι δημοσίου ποταμοῦ (ἐννοεῖται πάντοτε δημοσίου ἐν τῇ κατωτέρῳ ἐννοίᾳ τοῦ Ρ. Δ.) δ' ἀρρεῖ χειροποίητον τάφρον· ἀλλ' ἀκριβῶς τοῦτο δὴ τὸ ζητούμενον, ἐὰν δηλ. το ἐν τῷ ρεῖθρῳ τοῦ ὑδρομύλου εἰσαχθὲν ὕδωρ εἶναι flumen publicum ὥστε οὐδένα νόμον ὑπὲρ αὐτῶν ἐπιδεικνύουσιν. Ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλον λόγον ἡ δόξα αὕτη εἶναι πεπλανημένη· οὐδαμῶς τῶν πηγῶν μνημονεύεται ὡς χαρακτηριστικὸν τοῦ aqua ducta, ἡ ἐν τέλει τοῦ ρεῖθρου κυρίως εἰς τούτου δι' ἐπισχέσεως ἢ καταναλώσεως· τούναντίον μάλιστα μαρτυρεῖται ὅτι δὲν παύει νὰ ἡ aqua ducta δι' οἰανδήποτε γρῆσιν καὶ ἂν ἀγῆται (ἀρα καὶ διὰ γρῆσιν μὴ ἐπάγουσαν ἐπίσχεσιν καὶ κατανάλωσιν αὐτοῦ, οἷα ἡ τοῦ ὑδρομύλου κλπ). Οὕτω προκειμένου λόγου, ἂν τὸ inierd. de aqua quotidiana et aestiva χωρὶ περὶ τοῦ, εἰς οἰανδήποτε γρῆσιν διοργανώμενον ὕδατος, ἀπαντᾷ ὁ Οὐλπιανὸς ἐν Νόμ. 1 § 11 (43.20) «illud quaeritur, utrum ea tantum aqua his interdictis contineatur, quae ad agrum irrigandum pertinet, an vero omnis, etiam ea, quae ad usum quoque et commodum nostrum? Et hoc jure utimur, ut haec quoque contineatur»· ἐπίσης ὁ Νόμ. 3 pr. eod. «Hoc jure utimur, ut etiam, non ad irrigandum, sed pecoris causa vel amoenitatis aqua duci possit». Τέλος ἡ ἀνωτέρω γνώμη, ἐν ταῖς πρακτικαῖς αὐτῆς συνεπείαις, ἃς οἱ ὑποστηρίζονται τῆς ἀντιπαρέρχονται, ἀντιτίθεται πρὸς αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ πράγματος ἀφ' ἐνὸς μὲν ὁ ἀλλὰξ τοῦ ὑδρομύλου μου νὰ καθιστᾷ δημοσίον τὸ ἔδαφος, δι' οὗ διέρχεται, ἐξ ἑτέρου δὲ τὸ ὕδωρ, ὅπερ διὰ τοῦτον ἔγω νὰ ἦναι ὡς τὸ τοῦ δημοσίου ποταμοῦ, δηλ. ἐλευθέρως χρήσεως! Συμπεραίνομεν ἐκ τούτων α') ὅτι τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ aqua ducta εἶναι ἀπλῶς ὁ ἐλκυσμὸς αὐτοῦ δι' ἀνθρωπίνης ἐνεργείας ἐν ἐπὶ τούτῳ γενομένῳ ρεῖθρῳ, δι' οἰανδήποτε γρῆσιν καὶ ἂν περιορίζεται, ἔστω καὶ ἐξ ἰδιοτροπίας ἢ πρὸς τέρεψιν—ad amoenitatem—· β') ὅτι τὸ ἐλκόμενον ὕδωρ δύναται νὰ κυριευθῇ ὀριστικῶς ἐν τῷ τέρεματι τοῦ ρεῖθρου, ὡς εἴρηται· δύναιται μάλιστα βεβαίως οὕτως τῆς τελικῆς ἐπισχέσεως καὶ ἐξουσιάζεσθαι αὐτοῦ κατὰ τὸν ἄνω τρόπον νὰ θεωρηθῇ κυριευθὲν ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς· εἰς τὸν ὅρον (5)· ἀλλὰ

δύναιται καὶ νὰ μὴ συμβῇ οὐδὲν τούτων καὶ νὰ διαρρεύσῃ τὸ ρεῖθρον ἐλευθέρως χωρὶς ὁμῶς καὶ νὰ μὴ θεωρηθῇ ἐν τῷ μεταξύ ἐλκόμενον ὕδωρ διεπόμενον ὑπὸ τῶν περὶ τούτου διατάξεων.

β. Περαιτέρω παρατηροῦμεν ὅτι ἡ διοχέτευσις τοῦ ὕδατος λαμβάνει χώραν εἴτε δυνάμει τῆς δουλείας ὁδραγωγείου (servitus aquae ductus) εἴτε καὶ ἄνευ ταύτης· ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει, περιεχόμενον τῆς δουλείας δύναται νὰ ἦναι ὁ διὰ μέσου ἄλλοτρίου κτήματος ἐλκυσμὸς τοῦ ὕδατος· χωρὶς ἡ πηγὴ αὐτοῦ νὰ εὐρίσκηται ἐν τῷ δουλεύοντι κτήματι· Νόμ. 1 pr. (8.3)—Aqua ducta est jus aquam ducendi per fundum alienum—ἀλλ' ἐπίσης περιεχόμενον δύναται νὰ ἦναι καὶ ἡ διοχέτευσις ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ δουλεύοντος· Νόμ. 4 (43.20)—Lucio Titio ex fonte meo, ut aquam duceret, cessi».—Ὁ ἐλκυσμὸς δύναται νὰ ἦναι διαρκὴς (aqua quotidiana, καθημερινὸν ὕδωρ), ἀλλὰ δύναται καὶ νὰ ἦναι μόνον χειμερινὸς ἢ θερινὸς ἢ φθινοπωρινὸς (aqua hiemalis vel aestiva, vel autumnalis), ἡμερινὸς ἢ νυκτερινὸς, καθ' ὅρισμέναν ἡμέραν, ὥρας (aqua diurna vel nocturna, certis diebus, horis) (6).

Καὶ κοινωνία ἐλκυσμοῦ ὕδατος δύναται νὰ λάβῃ χώραν, ἂν δηλ. τὸ δικαίωμα τῆς διοχέτευσως ὕδατος πλείοσιν ἀνήκῃ, ὅτε ἐν διαφωνίᾳ τῶν κοινωνῶν καὶ ἐλλείψει ἰδίας μεταξὺ αὐτῶν συμφωνίας, λαμβάνει χώραν ἡ ὀφείλιμος περὶ διαιρέσεως κοινῶν ἀγωγῇ (utile communi dividendo judicium)· ἡ διανομὴ γινώσκειται κατὰ χρόνους ἢ ποσοτῆτα τοῦ ὕδατος (aut temporibus aut mensuris), τῆς ἐπιλογῆς ἀφιεμένης εἰς τὸν δικαστὴν ἐν διαφωνίᾳ (7).

Τὸ ρεῖθρον, δι' οὗ ἀγεται κατὰ δουλείαν τὸ ὕδωρ, κατασκευάζεται κατὰ τὰ εἰθισμένα (quod in consuetudine est) καὶ κατ' ἀρίσκειαν τοῦ ἀγοντος, εἴτε δηλονότι γυμνὸν ἐπὶ τοῦ ἔδαφους εἴτε διὰ σωλήνων ἢ ὀχετοῦ, κεκαλυμμένον ἢ μὴ κλπ (8). Ἀμφιβολία τις προβάλλει ἐκ τῶν Νόμ. 17 § 1 (39.3), Ν. 1 § 10, 11, Ν. 3 § 1 (43.21) ὡς πρὸς τὸ λίθινον ὁδραγωγεῖον· οὐχ ἦττον ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν προνοῦμεν τὴν ἐξῆς ἐννοίαν προκύπτουσιν· Ὁ Παῦλος ἐν Νόμ. 17 § 1 τίθησι τὴν ἀρχὴν ὅτι ὡς πρὸς τὸ εἶδος τοῦ ρεῖθρου ἀκολουθεῖται ἡ συνήθεια· συνήθεια ὁμῶς, λέγει, ὅπως ἔλκῃ τις ὕδωρ διὰ λίθινου ὁδραγωγείου δὲν ὑπάρχει καὶ ἐοικένως ὅπως γείνη τοιοῦτον δέον ρητῶς νὰ συμφωνηθῇ (nisi hoc in servitute constituenda comprehensum est)· ἀφ' ἑτέρου ὁ Οὐλπιανὸς ἐν τῷ Ν. 1 § 10, 11, Ν. 3 § 1 (43.21) παραγματευόμενος τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς χωρεῖ τὸ παράγγελμα τῆς ἐπισκευῆς ρεῖθρου, δέχεται ὅτι τότε μόνον χωρεῖ τοῦτο πρὸς μεταβολὴν τοῦ γυμνοῦ ὁδραγωγείου εἰς λίθινον, ἂν ἡ ἐπισκευὴ εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν συνοχὴν τοῦ ὕδατος. Ἡ λύσις τοῦ Οὐλπιανοῦ δὲν εἰσάγει, ὡς ἡδυνάτο τις εἰκάσαι, ἐξαιρέσειν τῆς ἀρχῆς τοῦ Παύλου διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπαραίτητου ἐπισκευῆς πρὸς συνοχὴν τοῦ ὕδατος. Διότι ἐνταῦθα ὁ λόγος περὶ παραγγέλματος προστατεύοντος προσωρινῶς τὴν κατὰ τὸ παραδεδειγμένον ἔτος ἢ θέρους διοχέτευσιν μὴ ἐξεταζομένου τοῦ πρὸς ταύτην δικαίωματος (9), ἣν ὁμῶς προστασίαν δύναιται τις ν' ἀνατρέψῃ διὰ τῆς πραγματικῆς τῶν δουλειῶν ἀγωγῆς καὶ δὴ ἐν προκειμένῳ νὰ ἀνατρέψῃ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς τοῦ Παύλου διὰ τῆς actio ne-

(2) Regelsberger Pand. I σελ. 435 σημ. 15.

(3) Προβλ. καὶ Νόμ. 12 (8.6)

(4) Νόμ. 1 § 7 (43.12), Ν. 30. Ν. 7 § 5 (11.1) κλπ. περὶ ὧν καὶ κατωτέρω.

(5) Κατ' ἀναλ. Ν. 55 § 1 (41.1), Baron in Jahrb. Dogm. VII σελ. 124, Kappeler σελ. 68.

(6) Ν. 1 § 1—4, Ν. 2 (43.20), Ν. 2 § 1, 2 (8.3), Ν. 17 pr. (39.3).

(7) Ν. 4, Ν. 5 (43.20), Ν. 19 § 4 (10.3).

(8) Νόμ. 17 § 1 (39.3), Νόμ. 15 Π. (8.3).

(9) Νόμ. 1 pr. § 9 (43.21).

gatoria τὴν εἰς λίθινον μετασκευὴν τοῦ ὑδραγωγείου.

7. Προσθετόν ἐν τέλει καὶ ταῦτα: α') τὸ ἐλκομένον ὕδωρ οὐτὶν ἀπὸ κρήνης ἢ ἐλευθέρας ροῆς, ἥτοι τὸ ἐξουσιασθὲν δι' ἐπιτήδευσιν, ἐγκαθελομένης ἐν τῷ ὑδραγωγείῳ ἢ ἀμέσου καταναλώσεως. ἀνήκει κατὰ κυριότητα ἐκείνῳ ὅστις καὶ πράγματι ἐκυρίευσεν αὐτὸ, ἀσχετῶς πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐφ' οὗ ἄγεται τὸ ὕδωρ, κυριότητα, ἢ τὴν ἐπὶ τοῦ ὑδραγωγοῦ ἀσχετῶς ἂν ἐδικαιούτο ἢ μὴ πρὸς τὸ ἐλκυσθαι ὕδωρ (10). δ Kappeler δεχόμενος ὅτι κύριος τοῦ ἀνομένου ὕδατος γίνεταί ὁ δικαιούμενος ἔλκειν, ἀντιτίθεται πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς δι' occupatio καταλήψεως ἀδεσπότην (ἀγρίων ζώων), ἀς καὶ οὗτος ἀλλαγῇ ἐδέξατο ἐπαρμυστάς ἐν ποσειμένῳ· κατὰ ταύτας δὲ καὶ διὰ ξένου δικτύου καὶ ἐπὶ ξένου ἐδάφους ῥύναται τις συλλαβεῖν β') ἂν τὸ ρεῖθρον ἦν γυμνὸν ἐν τῷ ἐδαφῇ, οὐδεὶς δ' ἀμφισβάλων ὅτι τοῦτο (τὸ ἐδαφος) ἀνήκει τῷ δεσπότη τοῦ ἰκινήτου· ἀλλ' ἂν ἦν κατεσκευασμένον διὰ σωλήνων, λίθων κλπ. τίνι ἀνήκει ὁ τοιοῦτος ἀγωγός; 'Ο Ubbelohde 11) κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς superficies cedit solo, δέχεται κυριότητα τοῦ κυρίου τοῦ ἐδάφους ἐπὶ τούτων. Ἀλλοίαν καὶ πάντη συγκαχυμένην καὶ ἀτήρητον γνῶμην ἐκφέρει ὁ Hesse (12). 'Ο Kappeler (13) τούναντιον δέχεται ἐνταῦθα ἐξαίρεσιν τῆς ἀρχῆς superficies cedit solo καὶ ἀρνεῖται κυριότητα ἐπὶ τοῦ ἀγωγοῦ τοῦ κυρίου τοῦ ἐδάφους. Τὰ περισσότερα τῶν ἐνταῦθα χρησιμοποιουμένων χωρίων ἀμφιρρέουσιν καὶ λύσιν σαφῆ δὲν παρέχουσι. Καθὰ μνημονεύει ὁ Οὐλπιανὸς ἐν Νόμ. 47, Ν. 48, Ν. 49 (18.1), ὥφειλετο εἰς ἀκίνητον δουλεία ὑδραγωγείου καὶ τὸ ἀκίνητον ἐπωλήθη· λέγει λοιπὸν οὗτος ὅτι οὐ μόνον τὸ τοῦ ὕδατος δικαίωμα συμμετέταται τῷ ἀγοραστῇ καὶ ἂν οὐδὲν περὶ τούτου προνόησαν οἱ συμμαλλόμενοι, ἀλλὰ καὶ οἱ σωλήνες, δι' ὧν τὸ ὕδωρ ἔλκεται (et ipsae fistulae per quas aqua ducitur)· ἐκ τούτου ἔπεται, νομιζόμεν, ὅτι ὁ ἀγωγὸς ἀνήκει εἰς τὸν δικαιούμενον ἔχειν τὸ ὑδραγωγεῖον (14). γ') Κλοπὴ ἐπὶ τοῦ ἐλκομένου ὕδατος ἐν τῇ Ρωμ. ἐννοίᾳ, ὡς ἐκ τῆς εὐρύτητος αὐτῆς, δύναται νὰ λάβῃ χώραν καὶ ἂν τὸ ὕδωρ δὲν ἐκυριεύθη (15). Ἄλλως ὅμως περὶ κλοπῆς ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ Ποινικοῦ ἡμῶν Νόμου (ἄρθρον 371) ἀπαιτοῦντος πρᾶγμα ξένον ὅτε ἂν καὶ ἐφ' ὅσον νομῇ ἡ κυριότης τοῦ ἐλκομένου ὕδατος δὲν ἔλαβε χώραν, καθ' ὃν ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν τρόπον, ἀξιοποίνους κλοπὴ δὲν ὑπάρχει. δ') Τὸ ὕδωρ, ὅπερ ἀναδρῦει ἐν τῷ ρεῖθρῳ, σιωπηρῶς ἀποκαρδαίνει ὁ ἔλκων διὰ τοῦ ρεῖθρου κατὰ τὸν Νόμ. 3 § 3 (43.20)—Aqua quae in rivo nascitur, tacite lucritur ab eo, qui ducit· λέγων ὁ νόμος σιωπηρῶς (tacite), δὲν ἐννοεῖ ἀπλῶς μόνον de facto δηλ. ἐκ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων καὶ διότι τὸ ἀναδρῦζον ἐν τῷ ρεῖθρῳ συναναμύγνεται μετὰ τοῦ ἐλκομένου, ἀλλὰ καὶ de jure, δηλ. ἂν ἄλλο τι δὲν ὤρισθη. ὁ ἔλκων ὑποτίθεται ἔλκων καὶ τὸ δικαίωμα τοῦτο. Τὸ χωρίον προϋποτίθεται βεβαίως γυμνὸν ρεῖθρον διότι τότε nascitur aqua in rivo· συνεπῶς ἂν ὁ ἔλκων δὲν δύναται νὰ διοχετεύῃ ἐν γυμνῷ ρεῖθρῳ, δὲν ὑποτίθεται λαβὼν καὶ τὸ περὶ τὸ ρεῖθρον ἀναδρῦζον ὕδωρ. ε') Πρὸς προστασίαν τοῦ ἐλκομένου ὕδατος ὁρίζεται τὸ interdictum de aqua quotidiana et aestiva, δι' οὗ ποσστατεύεται ὁ ἀποδει-

κνὸν μόνον τὴν κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος (ἂν περὶ καθήμερινον ὕδατος ὁ λόγος) ἢ τὸ τελευταῖον θέρος (ἂν περὶ θερινοῦ) ἀνεπίληπτον διοχετεύει· καθ' ὃ λεπτομερῶς ἐκτίθεται ἐν Πανδ. 43.20. ἔνθα καὶ ποῖον τὸ καθήμερινον ὕδωρ, θερινὸν ἢ χειμερινόν (16· περὶ τοῦ χειμερινοῦ δὲ, ἀρμόζει τὸ περὶ θερινοῦ ὕδατος παράγγελμα ὡς ὠφέλιμον (17). Συνεπῶς πρὸς τὸ παράγγελμα τοῦτο εἶναι καὶ τὸ interdictum de rivis πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ ρεῖθρου Πανδ. 43.21, ἐφ' ὅσον διοχετεύεται τὸ ὕδωρ τοῦ τελευταίου ἔτους ἢ θέρους· ἐπίσης δίδοται ἡ actio confessoria ἢ ἐπὶ πάσης δουλείας ἀρμόζουσα, ἂν ὁ ἐλκυσμὸς βᾷσιν ἐκ χειρὸς ἐπὶ τῆς ἀκουσίᾳ ἀγωγῇ (ἐπὶ φθορᾷ τοῦ ἀγωγοῦ), ἢ actio in factum πρὸς ἀποζημίωσιν κατ' ἀναλογίαν τοῦ Νόμ. 55 Π. (41.1), ὅσας τις ἤναι τις τὸ ὑδραγωγεῖον οὐχὶ πρὸς ἀφαίρεσιν ὕδατος ἐπ' ἰδίᾳ ὠφελείᾳ, ἀλλ' ἀπλῶς ὅπως ἐκρεύσῃ τοῦτο πρὸς ζημίαν τοῦ ἐλκοντος· ἐπίσης ἢ ἐκ τῆς κλοπῆς ἀγωγῇ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει τοιαύτη ὥσαύτως τὸ interdictum quod vi aut clam, ἂν ὑπάρχωσι τὰ στοιχεῖα αὐτοῦ.

Κατὰ τὸ ἀρθ. 490 ἐδ. 2, ε' (περὶ οὗ καὶ περαιτέρω) ὁ εἰρηνοδίκης δικάζει ἀνεὺ διακρίσεως ἀξίας περὶ διαφορῶν ἀναγομένων εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ὁρίοντος ὕδατος. τὴν κώλυσιν ἢ μεταβολὴν ὑδραγωγείων, ποτιστ. ὀρεγμάτων, ἐκροῶν κλπ. "Ἀν λάβῃ τις ὑπ' ὄψεϊ τὸ ἀρθ. 10 tit. III τοῦ Ν. τῆς 16—24 Αὐγούστου 1790 τῆς Γαλλίας, ὅπερ ἐλήφθη ὡς βᾷσις τῆς παρ' ἡμῖν Εἰρηνοδικαστικῆς ἀρμοδιότητος (18), θέλει περὶ τῆς δὲ σκοπῆς τῆς ἀνω περιοχῆς εἶναι νὰ περιλάβῃ ἀπάσας τὰς περὶ νομῆς ἢ μᾶλλον (ὅρα κατωτ.) οἰονοίας νομῆς τοῦ ὕδατος διαφορὰς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Γαλλικὸν τοῦτον Νόμον. ὅστις ὑπέβαλεν εἰς τὸν Εἰρηνοδίκην οὐ μόνον τὰς ἐπὶ τῆς νομῆς τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ αὐτὰς les actions possessoires. Συνεπῶς, τὰ ὡς ἄνω μνησθέντα παραγγέλματα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀρμοδιότητα, ἀναπληρωτικῶς ὑπάρχοντες σήμερον εἰς τὸν Εἰρηνοδίκην, κατ' οὐσίαν ἡμῶς διέπονται ὑπὸ τοῦ Ρωμ. Δ. "Ἀλλὰ καὶ τὰς ἐντεῦθεν ἀποζημιώσεις ὡς καὶ ἀπάσας τὰς ὡς ἄνω λοιπὰς προσωπικὰς ἀγωγὰς (οὐχὶ βεβαίως καὶ τὴν actio confessoria) καὶ ἂν εἴη αὐταὶ αἰτιῶσιν ἀποζημιώσιν πέραν τῶν 300 δραχ., ἀρμοδίως δικάζει ὁ εἰρηνοδίκης, διότι καὶ αὐταὶ εἶναι «*διαφοραὶ ἀναγόμεναι εἰς τὴν χρῆσιν...* κώλυσιν ἢ μεταβολὴν ὑδραγωγείων κλπ»· εἶναι τόσον γενικὴ ἡ διάταξις, ὥστε ἀδύνατον νὰ ὑποθέσῃ τις τὸ ἐναντίον (19). "Ὡσαύτως λέγων ὁ νόμος διαφορὰν περὶ τὴν κώλυσιν ἢ μεταβολὴν περιλαμβάνει καὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ ἀδικοῦ καὶ ἐν γένει τοῦ ἀγωγοῦ ὡς καὶ τὴν μετακίνησιν αὐτοῦ (20.)

[Ἔπεται συνεχῆς]

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Τῆς ὑπ' ἀριθ. 1738 (1906) ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἀποφάσεως Ἐφ. Ἀθ. εἰσηγητῆς δὲν εἶναι ὁ ἐφέτης κ. Δ. Δεληγιώργης, ἀλλ' ὁ ἐφέτης κ. Π. Βερροϊόπουλος.

(16) Ν. 1 pr. § 2, 3, 4, 22, 29—35 (43.20) δὲ καὶ τὴν σημ. 6 τῆς § ταύτης.

(17) Νόμ. 1 § 35 (43.20).

(18) Τὸ Βαυαρ. Νομοσχ. ὅπερ ὡσαύτως ὡς πρὸς τοῦτο ἐλήφθη ὡς βᾷσις, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψεϊ· ἐν Γαλλίᾳ πλὴν τοῦ Ν. τοῦ 1838 ὡς πρὸς τοὺς εἰρηνοδικὰς ἐπικυροῦσιν καὶ νεώτερ. τοῦ 1905.

(19) Ἰδε καὶ Carré lois de l'Organis. jud. IV No 399 σελ. 25 καὶ τὴν ἐν σημ. 45 παραπομπήν.

(20) Carré αὐτ. σελ. 17 σημ. 37 No 1—8. Ἐναντίος ὡς πρὸς τὴν μετακίνησιν Οἰκονομ. καὶ Λιθαδᾶς Ἰεολ. Δικ. § 154 σ. 8 ἀνεὺ αἰτιολογίας τινέας.

(10) Ubbelohde σελ. 331.—(11) σ. 332 σημ. 4c.

(12) Hesse σελ. 212, 213.

(13) Kappeler σελ. 73 σημ. 1.

(14) Πρβλ. καὶ Ν. 27 § 32 (9.2), Ν. 13 (8.5), Ν. 78 pr. (18.1), Ν. 45 (19.1), Ν. 30 § 1 (39.1).

(15) Kappeler σελ. 70, Ubbelohde σελ. 338 πρβλ. καὶ Banda Eig. σελ. 71 σημ. 47.

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΛ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Συνδρομή Ετησίαν Δρ. 15. § Μετά Δελτίου Δρ. 20. § Καταχωρ. 6 σελ. 1 50

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Β. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία	Ἀρείου Πάγου	Πολιτική	(1906)
„	„	Ποινική	(1907)
Νομολογία	Ἐφετερίου	Ἀθηνῶν	(1906)
„	„	Πατρῶν	(1905)
„	„	Ναυπλίου	(1906)
„	„	Κρήτης	(1906)
Νομικαὶ ὁχέσεις ἐπὶ τῶν ὑδάτων ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθῆναις δικηγόρου Γεωρ. Α. Μπαλῆ [συνέχεια].			

Δὲν συνοδεύεται ὑπὸ φύλλον Κώδικος

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀριθ. 496 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΤΑΛΗΣ

Ἐνωδὶς ἀπαιτήσεων μὴ ὑπαγομένων τῇ αὐτῇ διαδικασίᾳ. — οὐκ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξεταστέα. — ἐμποροδικεῖα. — μίσθωσις ἐργασίας. — παρ' ἐμπορικῆς ἐταιρίας. — ἀρμοδιότης. — μὴ προβολὴ ἐνστάσεως. — πληρότης ἀποδεικτικοῦ θέματος. — ἀγωγή διαλύσεως ἐταιρίας. — προβολὴ ὑπαιτιότητος ἐνάγοντος. — οὐκ ἰδιαίτερον θέμα. — ἀτέλεια περιόδου θέματος. — οὐκ ἀναγκαίᾳ εἰδικῇ μνηστειογραφικῶν καταθέσεων. — δόσις ὁρκου. — ἀμύχνητον τεκμήριον. — λογοδοσία. — ὁμολογίαι ἐκ. — περιδὴ αἰτιολογία. — ὁρκος. — διαδόφησις. — βεβαίωσις ἀποφάσεως περὶ μὴ ὑποβολῆς ἰσχυρισμοῦ. — διατύπωσις παραπόνου ἐπὶ τούτου. — τόκοι ἐπὶ ληφθέντων ἐπὶ ἐταιρικοῦ κεφαλαίου. — συμφωνία. — ἐπιδίκασις πλέον αἰτηθέντος. — ἀπόδειξις ἐξ ὁμολογίας ἀναγωγῆς καὶ λογοδοσίας. — οὐ περαιτέρω. — ἀρνησις καὶ διαδόφησις. — ἀντίθεσις ἰσχυρισμοῦ. — διαίρεσις ὁρκου ἐπὶ ἀπαράδεκτο. — ἐπιδίκασις ὠρισμένου ἀντικειμένου ἢ ἀξίας. — ἐπιλογὴ. — τόκοι. — ἀφετηρία. — κοινοποίησις προδότηων.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνστάσις περὶ κακῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ συνένωσεως ἀπαιτήσεων, μὴ ὑπαγομένων εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος τῆς διαδικασίας καὶ μὴ κοινῶν εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ἐνάγοντας, ἢ ἐκ τῶν ἀρθρῶν 535, 70 καὶ 537 Πολ. Δικονομίας ἀπορρέουσα, δὲν ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν, ὥστε νὰ ὀφείλῃ νὰ ἐξετάζῃ ταύτην ὁ δικαστὴς καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἀλλ' ὡς ἀκυρωτικὴ τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς δέον νὰ προβάλλῃται, κατὰ τὰ ἀρθρα 202, 563 § 1 καὶ 582 § 3 Πολ. Δικονομίας, ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἀμέσως μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως. Ἐφ' ὅσον ἄρα δὲν διατείνεται ὁ ἀναιρεσείων διὰ τοῦ πρώτου λόγου τοῦ ἀναιρετηρίου τοῦ ὅτι ὑπέβαλεν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν τοιαύτην ἀκυρωτικὴν τῆς ἀγωγῆς τῶν ἀναιρε-

σιβλήτων ἐνστάσιν, ὁ λόγος οὗτος καθίσταται ἀπαράδεκτος, κατὰ τὸ ἀρθρ. 811 Πολ. Δικονομίας, ὡς τὸ πρῶτον εἰσαγόμενος ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου.

Ἐπειδὴ, κατὰ μὲν τὸ ἀρθρ. 718 Πολ. Δικονομίας, ἡ ἀρμοδιότης τῶν ἐμποροδικῶν κανονίζεται κατὰ τὰ ἐν τῷ Ἐμπορικῷ Νόμῳ ὠρισμένα, κατὰ δὲ τὸ ἀρθρον 1 ἐδ. 6' τοῦ περὶ Ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικείων Νόμου, τὰ ἐμποροδικεῖα κρίνουσι πᾶσαν μεταξὺ οἰωνδήποτε διαφορὰν ἀφορώσαν πρᾶξιν ἐμπορικὴν. Συνομολογουμένου ἄρα ἐν προκειμένῳ ὅτι οἱ διάδικοι εἶχον συστήσει ὁμόρρυθμον ἐταιρίαν πρὸς ἐπιχείρησιν τυπογραφικῶν ἐργασιῶν καὶ ὅτι διὰ τὴν τοιαύτην ἐταιρίαν ἐμίσθωσεν ὁ εἰς τῶν ἀναιρεσιβλήτων τὰς ὑπηρεσίας τοῦ πρὸς τὸν ἀναιρεσείοντα ἐπὶ μισθῷ μηνιαίῳ ἀνελθόντι εἰς δραχ. 540, κατὰ τὴν ἀγωγὴν, ἔπεται ὅτι τὸ πρωτοδικεῖον ὡς ἐμποροδικεῖον, εἰς ὃ κατὰ τὸ 1873 εἰσήχθη αὕτη, δὲν ἦτο λόγος ὕλης ἀναρμόδιον καὶ κατ' ἀκολουσίαν, ἂν ὁ ἐναγόμενος δὲν ἀνέταξεν ἐνστάσιν ἀναρμόδιότητος, ὡς ὑπαγομένης τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ εἰρηοδικείου, κατὰ τὸ ἀρθρον 490 ἐδ. η' Πολ. Δικονομίας, θεωρεῖται καθυποβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν πρωτοδικῶν ὡς ἐμποροδικῶν, κατὰ τὰ ἀρθρα 24 καὶ 529 § 3 Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν καὶ ἐπὶ τὸ δικαστηρίον τῶν πρωτοδικῶν κρίνῃ ὡς ἐμποροδικεῖον. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον δὲν ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσείων διὰ τοῦ αὐτοῦ πρώτου λόγου τοῦ ἀναιρετηρίου ὅτι ἐφεσίμως ὑπέβαλε τοιαύτην ἐνστάσιν, ἀπαράδεκτως προτείνει ταύτην τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰ τὴν ἀμέσως προηγηθεῖσαν σκέψιν.

Ἐπειδὴ ὁ τρίτος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος εἶναι ἐν μέρει μὲν ἀόριστος, διότι δὲν διακρίβει ὁ ἀναιρεσείων ποῦ καὶ τίνι τρόπῳ ὡμολόγησαν οἱ διάδικοι ὅτι διελύθη ἡ ἐταιρία των, ἐν μέρει δὲ ἀβάσιμος, διότι τὸ θέμα ὅπερ ἔταξεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 980 (1888) προσβαλλομένη ἀπόφασις εἰς βάρος τῶν ἐναγόντων περὶ τῆς μονομεροῦς ὑπὸ τῶν ἐναγομένων διαλύσεως τῆς ἐταιρίας, περιέχει, ὡς ἐξ αὐτῶν συνάγεται, πάντα τὰ κατὰ τὸ ἀρθρον 249 Πολ. Δικονομίας ἀπαιτούμενα προσόντα.

Ἐπειδὴ ὁ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἰσχυρισμὸς, καθ' ὃν οἱ ἐνάγοντες ἐγένοντο ὑπαίτιοι τῆς διαλύσεως τῆς ἐταιρίας, ἦτο ἀρνησις τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος ἀποδίδοντος τὴν ὑπαιτιότητα τῆς διαλύσεως εἰς τὸν ἐναγόμενον· οὐδεμία ἄρα ὑπῆρχεν ἀνάγκη νὰ ταχθῇ περὶ αὐτοῦ ἰδιαίτερον θέμα, ὡς ἀπεφάναντο ὀρθῶς αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις καὶ κατ' ἐπακολουθήσιν οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ ἐννοίαν ἡ ἀτέλεια τοιοῦτου θέματος.

Ἐπειδὴ, ὡς πιστοῦται ἐκ τῆς αὐτῆς σκέψεως,

τὸ ἐφετεῖον ἀναφέρει τὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν ἐμόρφωσε τὴν κρίσιν τοῦ περὶ τῆς σφοδρᾶς πιθανότητος τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν ἐναγόντων καὶ ὧν ἕνεκα θεωρεῖ ἐπιβλητέον ὅρκον ἀναπληρωτικόν. Δὲν ὑπεχρεοῦτο δὲ νὰ μνημονεύσῃ εἰδικώτερον τὰς καταθέσεις ἐνὸς ἐκάστου μάρτυρος.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 357 Πολ. Δικονομίας, ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ διαδίκου ὅρκος ἀποτελεῖ πλήρη ἀποδείξιν ἀποκλείουσαν πᾶσαν ἀνταπόδειξιν. Ὁρθῶς ἄρα ἠρνήθη τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς δευτέρας αἰτιολογίας τῆς ὑπ' ἀριθ. 938 (1898) ἀποφάσεως τοῦ νὰ προβῇ εἰς νέαν ἐκτίμησιν τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων μετὰ τὸν ὅρκον, ἐν ὧμοσαν περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ τοῦ ποσοῦ τῆς ζημίας οἱ ἐνάγοντες.

Ἐπειδὴ, ὡς μαρτυρεῖται ἐκ τῆς τετάρτης αἰτιολογίας τῆς ὑπ' ἀριθ. 397 τοῦ 1893, τὸ ἐφετεῖον ἐπέσθη περὶ τοῦ ὅτι δὲν ἐγένετο τῇ 11 Φεβρουαρίου 1892, ἕνεκα τῆς παρεμπεισοῦσης ἀπόκρεω, συνεδριάσεως ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τοῦ δικαστηρίου, ἅτινα, κατὰ τὰ ἄρθρα 174, 175, 252 § 7 Πολ. Δικονομίας καὶ 126 Ὁργαν. Δικαστηρίων, εἶναι ἀποδεικτικὸν μέσον τῶν ἐργασιῶν τῶν δικαστηρίων (*).

Ἐπειδὴ, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν αἰτιολογιῶν 19, 42 καὶ 46 τῆς ὑπ' ἀριθ. 587 (1903) ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον δέχεται ὡς ἀποδεικνυόμενον ἐκ τῆς λογοδοσίας τοῦ ἐναγομένου, τῆς εἰς τὸ δικαστήριον ὑποβληθείσης, ὅτι χρεοὶ μὲν τοὺς ἀναιρεσιδλήτους μὲ τὴν καθυστεροῦσαν ἐταιρικὴν καταβολὴν τῶν ἐκ δραχ. 1400 καὶ τοὺς τόκους αὐτῶν, πιστοὶ δὲ τοὺς μὲ τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας τῶν ἐταιρικῶν τυπογραφικῶν ὕλικῶν. Ἡ τοιαύτη δὲ πίστωσις οὐδὲν ἕτερον ἐστίν, εἰμὴ ἀναγνώρισις τῆς κυριότητος τῶν ἐναγόντων ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως τοῦ ἐταιρικοῦ τυπογραφείου. Ἀφοῦ ἄρα τὴν τοιαύτην ἀναγνώρισιν συνήγαγε τὸ ἐφετεῖον ἐκ τῆς λογοδοσίας, ἥτοι τῆς ὁμολογίας τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, στερεῖται πάσης ἀξίας ὁ εἰκοστὸς τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, δι' οὗ μέμφεται τὸ ἐφετεῖον ὡς μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὰς προτάσεις του, ἐν αἷς ἐπεκαλεῖτο τὸ ἀντίθετον περιέχον συμφωνίαν καταστατικῶν τῆς ἐταιρίας ἢ ὡς παραμορφῶσαν αὐτάς ταύτας τὰς προτάσεις, τὸ καταστατικὸν καὶ τὴν ἀνταγωγὴν του.

Ἐπειδὴ, ἵνα τὸ ἐφετεῖον ἀπορρίψῃ τὰς δύο τοῦ ἐναγομένου ἀπαιτήσεις ἐκ δραχ. 3678, ἐστηρίχθη προσέτι αὐτοτελῶς καὶ κεχωρισμένως καὶ εἰς τὰς πρωτοδικούς προτάσεις τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, ἐξ ὧν συνήγαγε παραίτησιν τοῦ ἐναγομένου ἀπὸ τῶν τοιούτων ἀξιώσεων. Ἡ τοιαύτη δ' ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου ἐγγράφου, μὴ δένα δικαίου κανόνα προσβάλλουσα, διαφεύγει τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸν ἐλεγχον. Ἀρκούντος δὲ τοῦ αὐθυπάρχοντος τούτου ἐρείσματος πρὸς στήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως, ματαία ἀποβαίνει ἡ ἐξέτασις τοῦ αὐτοῦ λόγου, ἐφ' ὅσον προσβάλλει ἐπικουρικὴν σκέψιν, δι' ἧς καὶ ἐξ ἄλλων ἐγγράφων καὶ δὴ ἐκ τῶν ἐφεσίμων

προτάσεων τοῦ ἀναιρεσιδλήτου συνάγει τὸ αὐτὸ περὶ τῆς παραιτήσεως πόρισμα, διότι τὸ ἡμαρτημένον τυχὸν τῆς τοιαύτης σκέψεως οὐδὲως ἐπιβρᾷ ἐπὶ τὴν ὀρθότητα τοῦ διατακτικοῦ.

Ἐπειδὴ, ὡς δὴλον γίνεται ἐκ τῆς ἐνάτης αἰτιολογίας τῆς τελευταίας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τὸ ἐφετεῖον δέχεται ὡς ἀποδεικνυόμενον ἐκ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐναγόντων δοθέντος ὅρκου ὅτι μόνον δραχμαὶ τετρακόσαι τριάκοντα ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου σταλέντων χρημάτων βαρύνουσι τὴν ἐταιρίαν, ὡς χρησιμεύσασαι εἰς ἀγορὰν στοιχείων τοῦ ἐταιρικοῦ τυπογραφείου. Καὶ ἂν ἄρα προσέθεσαν οἱ ὁμόσαντες ὅτι τὰς ὑπολοίπους (μέχρι τῶν χιλίων ἐπτακοσίων), ἥτοι τὰς 1270, διέθεσαν εἰς ἀγορὰν βιβλίων διὰ τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ ἐναγομένου, ὡς διατείνεται οὗτος, ἡ τοιαύτη προσθήκη δὲν ἦτο νέος ἰσχυρισμὸς ἀλλὰ διασάφησις τοῦ ὅρκου, διατὶ ὀφείλουσι μόνον τὰς δραχμὰς 430· ὥστε καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἀληθὲς ὅτι προσέβαλεν ἐφεσίμως ὁ ἀναιρεσιδλὴς τὴν τοιαύτην προσθήκην ὡς ἀπαράδεκτον, ἢ ἑλλειψὶς ἀπαντήσεως, ἐπὶ τοιοῦτου ἰσχυρισμοῦ ἀχρήστου, δὲν δίδει χώραν εἰς ἀναιρέσιν.

Ἐπειδὴ, ὡς βεβαίον τὸ ἐφετεῖον ἐν τῇ 24ῃ αἰτιολογίᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 587 (1903) ἀποφάσεως, διὰ τοῦ δοθέντος ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὅρκου, ἀπεδείχθη ὅτι εἰς τὸ ἐταιρικὸν τυπογραφεῖον ἐξετυπώθησαν τὰ ἐν αὐτῇ διάφορα ἔργα ἀξίας δραχμῶν ἐξακοσίων δέκα ἐπτὰ, αἵτινες ἀποτελοῦσιν οὕτω ἔσοδον τῆς ἐταιρίας, ὥστε ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσιδλήτου ὅτι κατέβαλε τὰς δραχμὰς ταύτας εἰς τοὺς ἀντιδίκους, ἦτο ἔνστασις ἐξοφλήσεως τοῦ ἐταιρικοῦ τούτου κονδυλίου. Ἀλλ' ἀφοῦ, ὡς δέχεται τὸ ἐφετεῖον, δὲν ἡμφισθέτησεν ὁ ἐναγόμενος τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἐναγόντων, καθ' ὃν ἡ ἀνωτέρω ἔνστασις τὸν πρῶτον ἤδη προϋτάθη, νομίμως ἀπέρριψεν αὐτὴν ὡς ἀπαράδεκτον καὶ οὐδαμῶς παρεδίασε τὰς περὶ ἀδιαιρέτου τῆς ἐνὸρκου ὁμολογίας διατάξεις τοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ ὁ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ ἰσχυρισμὸς ὅτι προϋτάθη πρωτοδικῶς ἢ προσεκτεθεῖσα ἔνστασις καὶ ὅτι προεβλήθη καὶ κατὰ τὰς βραδυτέρας συζητήσεις, χωρὶς ν' ἀπόκρουσθῇ ὡς ἀπαράδεκτος, στερεῖται οἰασθήποτε σημασίας ἀπέναντι τῆς διαληφθείσης βεβαιώσεως τοῦ ἐφετείου, ἐφ' ὅσον δὲν παραπονεῖται συνάμα ὅτι δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν αἱ τὴν ἡμφισθέτησιν ταύτην περιέχουσαι τυχὸν προτάσεις τοῦ ἢ ὅτι δὲν ἐξετιμήθησαν ἐν τῷ συνόλῳ.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς 44ης αἰτιολογίας τῆς τελευταίας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τὸ ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ ἐναγομένου τοῦ νὰ ὑπολογισθῶσι τόκοι ἐπὶ τῶν ποσῶν, ἅτινα οἱ ἐνάγοντες ἔλαβον παρ' αὐτοῦ ἢ ἐκ τοῦ ἐταιρικοῦ κεφαλαίου, διαρκούσης τῆς ἐταιρίας, διότι δὲν ὑπῆρξεν ἢ δὲν προεβλήθη τοιαύτη συμφωνία. Ἄρα ὁ 25ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, δι' οὗ ὑποστηρίζει ὁ ἀναιρεσιδλὴς ὅτι εἰσὶν ὑπεύθυνοι οἱ ἐνάγοντες εἰς πληρωμὴν τόκων, θυνάμει τῆς ἐν τῷ καταστατικῷ συμφωνίας, ἐστίν, ὡς διατυπῶνται, κενὸς ἐννοίας.

Ἐπειδὴ καὶ ἀληθὲς ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ τελευταία τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ἐπεδίκασεν τοὺς ἐνάγουσιν ὡς ἀξίαν τοῦ ἐταιρικοῦ τυπογραφείου ποσὸν ἀνώτερον ἐκείνου, ὅπερ ᾔτησαν διὰ τῆς ἀ-

(*) Πῶς ἐπέσθη ἐκ πρακτικῶν τοῦ δικαστηρίου περὶ τῆς ἀνυπαρξίας συνεδριάσεως, ἀφ' οὗ, ἕνεκα τῆς ἀνυπαρξίας ταύτης, δὲν ἤδυνάτο νὰ ὑπάρχωσι πρακτικά; Ποῖος συνέταξε τὰ πρακτικά αὐτὰ τῆς ἀνυπαρξίας συνεδριάσεως;

γωγής, τὸ τοιοῦτον ἀμάρτημα παράγει λόγον ἀναψηλαφήσεως καὶ οὐχὶ ἀναιρέσεως κατὰ τὰ ἄρθρα 785 § 1, 812 καὶ 807 Πολ. Δικ.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἐδέχθη ὡς ἀξίαν τοῦ ἐταιρικοῦ τυπογραφείου καὶ ἐν γένει τῶν ἐταιρικῶν ὑλικῶν, ἐκείνην ἦν ὡμολόγησεν ὁ ἐναγόμενος ἐν τῇ ἀνταγωγῇ του καὶ ἐν τῇ λογοδοσίᾳ του, αἵτινες εἶναι μεταγενέστεραι τῆς διαλύσεως τῆς ἐταιρίας. Ὑπαρχούσης δὲ οὕτω δικαστικῆς ὁμολογίας, δὲν ὑπερχεοῦτο νὰ διατάξῃ ἄλλην ἀπόδειξιν. Ὁ λόγος ἄρα ἀναιρέσεως, ὅτι ἀναποδείκτως προσδιωρίσθη ἡ ἀξία τοῦ ἐταιρικοῦ τυπογραφείου, ἐν ᾧ ἔδει νὰ ἐξευρεθῇ οἷα ἦτο αὕτη κατὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἐταιρίας εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ, ἐν ᾧ δέχεται τὸ ἐφετεῖον ὅτι ὥμοσεν ὁ ἐναγόμενος ὅρκος, καθ' ὃν ἡ ἀξία τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ Βου τόμου τῶν Ἀποστέλων, τοῦ Κυριακοδρομίου ἐκ τριάκοντα πέντε τυπογραφικῶν φύλλων ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς χιλίας ἑκατὸν εἴκοσι καὶ ὅτι ἐξ αὐτῶν εἰσέπραξε μόνον δραχμὰς ἐξακοσίας τεσσαράκοντα, ἐπιδικάζει οὐδὲν ἥττον τὸ ὅλον ποσὸν ὡς εἰσπραχθὲν ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς τὸ πρῶτον ἐνώπιον αὐτοῦ προταθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὁ ἰσχυρισμὸς, καθ' ὃν δὲν εἰσέπραχθη τὸ ἥμισυ τῆς ἀνωτέρω ἀξίας ἀπὸ τὸν ὑπόχρεων Α. Π^α, καὶ καθ' ὃν τὰ ἐκτυπωθέντα δέκα πέντε τυπογραφικά φύλλα τῶν ἐκτυπωθέντων σωμάτων Κυριακοδρομίου δὲν παρεδόθησαν αὐτῷ ὑπὸ τῶν ἐναγόντων πρὸς τῆς ἀποχωρήσεώς του ἐκ τῆς ἐταιρίας οὕτως ὅμως πρᾶξαν τὸ ἐφετεῖον ἐξέλαβε τὴν μὲν ἄρνησιν τοῦ ἐναγομένου περὶ εἰσπράξεως, ἧς καὶ μόνης ὤφειλε τὸ ἥμισυ, ὡς ἰσχυρισμὸν, τὴν δὲ διασάφηναι δι' ἣν καὶ ἐν τῇ λογοδοσίᾳ του σημειῖται ὡς εἰσπραχθεῖσας μόνον δραχμὰς 640, ὡς προσθήκην ἀπαράδεκτον, ἅτε μὴ γενομένην ἐμπροθέσμως καὶ κατέληξεν ὡς τὴν διαιρέσιν τοῦ ὅρκου παρὰ τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἄρθρ. 160, 551, 545 καὶ 264 Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῶν συνδυασμένων ἄρθρ. 880, 882, 862, 863 καὶ 866 Πολ. Δικονομίας σαφῶς συνάγεται, ὁσάκις ἐκτελεστέα τις ἀπόφασις καταδικάζει τὸν ὀφειλέτην ν' ἀποδώσῃ ὠρισμένον κινήττον ἀντικειμένον ἢ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ. ἦν προσδιόριζαι, ὁ ὀφειλέτης ἔχει δικαίωμα ἐπιλογῆς, ἧς ἡ προθεσμία συνίσταται εἰς τρεῖς ἢ ὀκτὼ ἡμέρας, ἀναλόγως τοῦ ἐκτελεστέου τίτλου, ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιταγῆς πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ πράγματος. Μετὰ τὴν ἐκκένωσιν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης ὀφείλει ὡς ὑπερήμερος τὸν νόμιμον τόκον ἐπὶ τῆς προσδιορισθείσης ἀξίας τοῦ ἀποδοτέου ἀντικειμένου Ἀλλ' ἐν προκειμένῳ, ἐν ᾧ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς τελευταίας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεών του ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον ν' ἀποδώσῃ εἰς τοὺς ἐνάγοντας τὸ ἥμισυ τῶν τυπογραφικῶν ἐργαλείων καὶ ὑλικῶν, ἢ τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἐκ δραχμῶν 2792, ἐπιδικάζει οὐδὲν ἥττον ἐναντίον τῶν ἀνωτέρω διατάξεων καὶ τόκον 12 0/0 ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τούτου ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς (*). Ἡ ἀπόφασίς του

ἄρα εἶναι ἀναιρετέα, ὡς δυνάμει τοῦ ἄρθρου 807 § 5 Πολ. Δικον. κατὰ τὸν 27ον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἐπειδὴ οἱ διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσιένοντος ὑποβαλλόμενοι νέοι λόγοι ἀναιρέσεως δὲν δύνανται νὰ ἐξετασθῶσιν, ὡς μὴ κοινοποιηθέντες εἰς τοὺς ἀντιδίκους τοῦ ἀφοῦ δὲν προσάγεται ἐπιδοτήριο (*).

Ἀριθ. 497 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Νόμος ὀθωμανικὸς μετὰ προσάρτησιν Θεσσαλίας. - ἀπαγόρευσις τόκων ὑπὲρ τὸ κεφάλαιον. - ἀνεξάρητος. - νεώτεροι νόμοι.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τοὺς ὑπερβάλλοντας τὸ ποσὸν τοῦ κεφαλαίου τόκους, στηριχθὲν εἰς τὸν ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1304 (22 Μαρτίου 1303) Νόμον τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, ἥτοι νόμον δημοσιευθέντα κατὰ τὸ 1886 καὶ ἀπαγορεύοντα τὴν λήψιν τόκων ὑπερβαίνοντων τὸ κεφάλαιον, ἀλλὰ ὁ νόμος οὗτος, δημοσιευθεὶς μετὰ τὴν προσάρτησιν τῆς Θεσσαλίας εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Βασίλειον, δὲν ἠδύνατο νὰ ἰσχύσῃ καὶ ἐφαρμοσθῇ ὑπὸ τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων, οὔτε διὰ τὰς πρὸ τῆς προσάρτησεως τῆς Θεσσαλίας, οὔτε τὰς μετ' αὐτὴν νομικὰς σχέσεις, τούναντίον δὲ πρᾶξαν τὸ ἐφετεῖον ἡμαρτε περὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ προσήκοντος νόμου καὶ κατέστησεν ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ (ἄρθρ. 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας), ἧς τὸ διατακτικὸν δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπὶ ἄλλης νομικῆς διατάξεως, καθόσον καὶ ὁ πρὸς τοῦ Νόμου τῆς 9 Σεπτεμβρίου 1304 (23 Μαρτίου 1303—1886) χριστιαν. ἔτους ἰσχύων ἐν Θεσσαλίᾳ Νόμος ἀπὸ 16 Σεβ. 1280—1866 Ὀθωμανικὸς Νόμος οὐδένα περιορισμὸν τῶν τόκων μὲν τοῦ ποσοῦ τοῦ κεφαλαίου καθιεροῖ, ὡς καὶ οἱ μετὰ τὴν προσάρτησιν τῆς Θεσσαλίας ἰσχύοντες ἐν ταύτῃ ἐλληνικοὶ νόμοι, αἱ δὲ περὶ τόκων ἐν γένει διατάξεις τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἐν αἷς καὶ περὶ περιορισμοῦ τούτων μέχρι τοῦ ποσοῦ τοῦ κεφαλαίου, δὲν ἰσχύον οὐδέποτε ἐν Ἑλλάδι, ὡς καταργηθεῖσαι ὑπὸ τῆς Νεαρᾶς τοῦ Βασιλείου, ἧτις ὡσαύτως κατηργήθη ὑπὸ τῶν νεωτέρων νόμων, ἐπιτρεπόντων ἄνευ περιορισμοῦ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ τὴν λήψιν τόκων τοιοῦτοι δὲ νόμοι εἰσὶ πλὴν ἄλλων καὶ οἱ ἀπὸ 26 Μαΐου 1835 καὶ 13 Νοεμβρίου 1836 Νόμοι περὶ προικοδοτήσεως τῶν ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν, 2) τὸ ἀπὸ 22 Ἰουνίου 1843 καταστατικὸν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, κυρωθὲν διὰ τοῦ ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου 1843 Β.Διατάγματος, 3) ὁ ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου 1852 Νόμος περὶ πληρωμῆς τῶν χρεῶν τῶν Δήμων, 4) τὸ ἀπὸ 22 Νοεμβρίου 1862 Ψήφισμα τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως περὶ τοῦ ἐθνι-

ἡ ὀκταήμερος προθεσμία δὲν εἶναι ἀφετηρία ὑπερημερίας. Ἐάν ἡ ἐκδοχὴ τῆς ἀποφάσεως ἐτίθετο εἰς ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 156 Πολ. Δικονομίας διεγρόφετο, διότι ἀπ' οὗ ὁ καταδικασθεὶς γίνεται ὑπερήμερος ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἐκτέλεσιν προθεσμίας, καὶ οὐχὶ πλέον ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, μόνον ἀπ' αὐτῆς ἐπρεπε πίνυτε νὰ ἀρχίζῃ ἡ τοκοδοσία.

[*] Ἀξιοθαύμαστος ἐπιμονὴ εἰς μίαν παρανομίαν. Πρβλ. 330, 367, 501 Α. Π. σ. 401, 146, 341 ΧΥΙ.

(*) Ἀπολύτως ἀμύδιολα. Ὁρθῶς ἠδύνατο νὰ προσδιορίσῃ τὴν ἀξίαν τὸ δικαστήριον καὶ ἐν τῷ ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς τόκῳ. Ἡ πρὸς ἐκτέλεσιν δεδομένη τριήμερος

κοῦ δανείου τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων, 5) ὁ ἀπὸ 12 Ἀπριλίου 1867 Νόμος περὶ ἐθνικοῦ δανείου, 6) ὁ ΧΛ' καὶ ἀπὸ 27 Ἰουνίου 1877 περὶ ὑπερμερίας τοῦ Δημοσίου, 7) τὸ ἄρθρον 156 τῆς Πολ. Δικονομίας κλπ.

Ἀριθ. 499 (1906) Τμ. Β' [*]

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ι. ΤΣΑΤΣΟΣ

Δημόσιον. - ἄδικοι πράξεις καὶ παραλείψεις προεδρώτων.- πλουσιώτερον.- χρησιμοποιοῦν ἀνάγκαις στρατοῦ.- ἀνήλικοι.- ἀγωγή.- ἄδεια συγγενικοῦ συμβουλίου.- ζημία ἐκ πανικοῦ.

Ἐπειδὴ ναι μὲν, καθ' ἃ ἐδέχθη τὸ Α' τμήμα, κατὰ τοὺς ἐν τῇ προσημειωθείσῃ ἀποφάσει παρατεθειμένους νόμους, τὸ Δημόσιον δὲν εὐθύνεται διὰ τὰς ἀδικούς πράξεις καὶ παραλείψεις τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, ἐξ ὧν ἐπῆλθον τοῖς ἰδιωταῖς ζημίαι, ἀλλὰ κατὰ τοὺς αὐτοὺς νόμους ὕφίσταται ἡ εὐθύνη αὐτοῦ ἔαν κατέστη πλουσιώτερον ἐκ τῶν τοιούτων πράξεων ἢ παραλείψεων, καὶ τοιαύτην δὲ βάσιν περιέχει ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ρητῶς ἀναφέρουσα ὅτι ἡ βλάβη καὶ ἀφαίρεσις τῆς ἐν αὐτῇ περιγραφομένης περιουσίας τῆς ἐναγούσης, ἤτοι σιτοσπορᾶς καὶ ἀραβοσίτου, ἐχρησιμοποιήθη εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν κτηνῶν αὐτοῦ, ὃ ἐστὶ ταυτόσημον τοῦ ὅτι τὸ Δημόσιον, εἰς ὃ ἀνήκει ἡ τοῦ στρατοῦ συντήρησις, κατέστη διὰ τῆς περιουσίας τῆς ἐναγούσης πλουσιώτερον, καὶ ἐπὶ τῆς τοιαύτης βάσεως τῆς ἀγωγῆς ὀρθῶς διατάχθησαν ἀποδείξεις.

Ἐπειδὴ διὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς ἐλήφθη ἡ γνωμοδότησις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ἐπομένως τὸ παράκονον τοῦ Δημοσίου ὅτι δὲν ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγή ὡς ἀπαράδεκτος διὰ τοιαύτην ἑλλειψιν εἶναι ἀβάσιμον.

Ἐπειδὴ τὸ παράκονον τοῦ Δημοσίου ὅτι ἔδει ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή διότι αἱ περὶ ὧν αὕτη ζημίαι προήλθον ἐξ ἀνωτέρας βίας ἤτοι τοῦ καταλαβόντος τὸν στρατὸν πανικοῦ, περὶ οὗ γεγονότος διατάρχη ἀπόδειξις ἐστὶν ἀβάσιμον, διότι τὸ Δημόσιον δὲν ἀπέδειξε τοῦτο, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ληφθεῖσων μαρτυριῶν (**).

Ἀριθ. 501 (1906) Τμ. Β' [***]

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Γάμος κεκωλυμένος ἐκ συγγενείας. - δύναψις ἐν ἀγνοίᾳ.- δυνέπειαι ἐκ.

Ἐπειδὴ, κατὰ τοὺς Νόμους 38 § 7 Πανδ. 48.5, 57 § 1 Πανδ. 23.2 καὶ τὴν διάταξιν 39 Βασιλ. 60.37, ὑπάρχοντος βαθμοῦ συγγενείας κωλύοντος κατὰ νόμον τὴν σύναψιν γάμου, οἱ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ κωλύματος τοῦτου συνάπτοντες γάμον καὶ ἐν καλῇ

[*] Μετὰ τὴν ἐν σελ. 85 παρόντος τόμου 225 τοῦ α' τμήματος.

[**] Δὲν ἀπεδείχθη ὁ πανικός! Δὲν τὸ πιστεύομεν. Πιστεύομεν μᾶλλον ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποδείχθῃ ὅτι ἐκ τοῦ πανικοῦ κατέφαγον καὶ τὸν σῖτον καὶ τὸν ἀραβοσίτον τῆς ἐναγούσης. Ὁ πανικός εἶναι ἀρρώστια τῶν ποδῶν καὶ ὄχι τοῦ στόματος καὶ τοῦ στομάχου.

[***] Μετὰ τὴν ἐν σελ. 52 παρ. τόμου 194 Α. Π.

τῇ πίστει ὄντες (matrimonium putativum), δὲν στεροῦνται τῶν ἐκ νομίμου γάμου ἐπερχομένων ἀποτελεσμάτων· ἀλλὰ τόσον οἱ ἐν καλῇ πίστει εὐρισκόμενοι σύζυγοι ὅσον καὶ τὰ τέκνα τὰ ἐκ τοιοῦτου γάμου γεννώμενα ἀπολαύουσι τῶν δικαιωμάτων ὅσα ἐκ τοῦ νομίμου γάμου παράγονται, ἐπὶ τούτοις δὲ ὁ ἐφεσίδλητος καὶ κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν προέτεινε καὶ ἤδη ἐπαναλαμβάνει τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ἀμφότεροι οἱ σύζυγοι διετέλουν κατὰ τὴν σύναψιν τοῦ μεταξὺ αὐτοῦ γάμου ἐν καλῇ τῇ πίστει, ἐν ἀγνοίᾳ δηλαδὴ τοῦ βαθμοῦ τῆς μεταξὺ αὐτῶν ὑπαρχούσης συγγενείας ἄκυρον τὸν γάμον καθιστώσης· τὸν ἰσχυρισμὸν δὲ τοῦτον οὐσιώδη ἀσκοῦντα ἐπιρροὴν εἰς τὴν ὑπὸ κρίσιν διαφορὰν καὶ ἀμφισβητούμενον παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος, μηδαμῶς δ' ἐξ ὁμολογίας τῶν μερῶν βεβαιούμενον, ὀφείλει ὁ προτείνων τὴν τοιαύτην ἀγνοίαν τοῦ κωλύματος ν' ἀποδείξῃ, χρώμενος διὰ τὸ ἀνέφικτον τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως καὶ τῶ τῶν μαρτύρων μέσῳ.

Ἀριθ. 503 (1906) Τμ. Β' [*]

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἰονικὴ Τράπεζα. - δυνωμολογία ποδοδοτοῦ τόκου μεθ' ὑπερμερίαν.- οὐ δυνατὸν ἄνω 7 0/0 ἐπέκτασις ἰσχυρόντων ἐπὶ ἐθνικῇ.- τόκοι τοιοῦτοι πρὸ ἐπεκτάσεως.

Ἐπειδὴ τὸ πρωτοδικεῖον, δεχθὲν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης αὐτοῦ ἀποφάσεως ὅτι ἡ Ἰονικὴ Τράπεζα δὲν ἐδικαιούτο νὰ λάβῃ ἐπὶ τῆς ἀπαιτήσεως δι' ἣν κατεπάχθη τόκον ἀνώτερον τῶν 7 0/0, περιόρισε τὴν κατὰ τὴν αὐτῆς ὡς πρὸς τὸ ὑπερβαῖνον τὸ μέτρον τοῦτο ποσὸν τῶν τόκων.

Ἐπειδὴ, ὡς καὶ τὸ πρῶτον τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπεφάνθη διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως, αἱ ὀρίζουσαι τὸν ἀνώτατον ὅρον τῶν ἐκ συμβάσεως τόκων ἐπὶ τῶν χορηγουμένων ὑπὸ τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς δανείων διατάξεις ἰσχύουσαι καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐν τῷ Κράτει ἀναγνωρισμένας Τραπεζάς, εἰς αἷς διὰ τοῦ ἀπὸ 31 Μαΐου 1882 Νόμου ἐπεξετάθησαν αἱ ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς δυνάμει εἰδικῶν συμβάσεων καὶ νόμων εὐεργετικαὶ διατάξεις, ὡς πρὸς τὰς ἀναγκαστικὰς ἐκτελέσεις κλπ., ἔπεται ἄρα ἐκ τούτων ὅτι δὲν ἐδικαιούτο ἡ Ἰον. Τράπεζα νὰ συμφωνήσῃ, ὡς ἔπραξε διὰ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ συμβολαίου, ἵνα ὁ ὀφειλὴντος ὑποχρεωθῇ μετὰ τὴν λήξιν τῆς πρὸς καταβολὴν τοῦ δανείου χορηγηθείσης αὐτῷ προθεσμίας νὰ καταβάλῃ εἰς αὐτὴν τόκον πρὸς 12 0/0 ἐτησίως, ὑπερβαίνοντα τὸν ὀριζόμενον ὑπὸ τῶν Νόμων ΦΚΣΤ' τοῦ 1859, ΕΖ' τοῦ 1864 καὶ ΩΕΖ' τοῦ 1880 ἀνώτατον ὅρον τῶν χορηγουμένων ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐνυποθήκων δανείων, διότι καὶ ὁ τοιοῦτος διὰ τῆς περὶ δανείου συμβάσεως συμφωνηθείς διὰ τὸν μετὰ τὴν λήξιν τῆς ταχθείσης ὑπ' αὐτῆς προθεσμίας πρὸς πληρωμὴν τοῦ κεφαλαίου τόκος, ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν συμβατικῶν τόκων τῶν ἐκ τῆς θελήσεως τῶν συμβαλλομένων ἀρυσόμενων τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν καὶ δὲν δύναται νὰ λογισθῇ ὡς τόκος νόμι-

[*] Μετὰ τὴν ἐν σελ. 67 παρόντος τόμου 244 τοῦ α' τμήματος.

μος δυνάμει διατάξεως του νόμου λόγω της υπερμερίας του οφειλέτου οφειλόμενος, και αποτελών ως τοιούτος, κατά την ρητὴν διαταξίν του Π.Ε. Νόμου του 1882, τὴν οφειλομένην εἰς τὸν δανειστὴν διὰ τὴν μὴ ἔγκαιρον ἐκτέλεσιν τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ οφειλέτου ἀποζημιώσιν (*). Τοιαύτην δὲ ἔχων ιδιότητα, ἥτοι ὡς συμβατικός τόκος, διέπεται προδήλως ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν προειρημένων νόμων, δι' ὧν ὀρίζεται τὸ ἀνώτατον αὐτοῦ ὅριον καὶ ὁρθῶς ἔκρινε τὸ πρωτοδικεῖον ὅτι ἡ Ἰονικὴ Τράπεζα κοκῶς κατετάχθη διὰ ποσὸν τόκων πρὸς 12 0/0, ἔσφαλεν ὁμως δεχθὲν ὅτι εἰς μόνον 7 0/0 ἡδύνατο ν' ἀνέλθῃ ὁ τόκος τῆς ἐκ δρχ. 16412 ἀπαιτήσεως αὐτῆς, δν ἐδικαιούτο νὰ ἀπαιτήσῃ, διότι συνολογηθείσης τῆς περὶ ἧς πρόκειται συμβάσεως πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1892, ἡδύνατο κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ Ω.Ε.Ζ. Νόμου νὰ συνολογηθῇ τόκος μέχρι 8 0/0 (**). Ἡ τῆς Τραπεζῆς ἄρα κατὰτάξις ἦτο περιοριστέα μόνον ὡς πρὸς τὸ ὑπερβαίνειν τὸ 8 0/0 καὶ οὐχὶ τὸ 7 0/0, ὡς ἐδέχθη τὸ πρωτοδικεῖον, ποσὸν τῶν τόκων τῆς ἐκ δραχμῶν 16412 ἀπαιτήσεως αὐτῆς διὰ τὸν προειρημένον ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1891 μέχρι 23 Σεπτεμβρίου 1895 χρόνον καὶ ὡς πρὸς μόνον τὸ μέρος τοῦτο τυγχάνει δεκτὴ ἡ ἔφεσις τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς καὶ μεταρρυθμιστέα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ περιορισθῇ ἡ κατὰτάξις τῆς Τραπεζῆς ὡς πρὸς τοὺς τόκους δι' οὓς κατετάχθη ἐν τῷ ἀνακοπτομένῳ πίνακι μόνον κατὰ τὸ ὑπερβαίνειν τὸ 8 0/0 ποσοστὸν αὐτῶν καὶ κατὰταχθῇ εἰς αὐτὸ ἡ Φ. Μ***.

* Αριθ. 504 (1906) Τ.μ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΤΣΟΣ

Λογοδοσία. - ἐνοίκια καταστήματος ἐν ᾧ ἐταιρικά μηχανήματα. - ἔμπορος. - βιβλία. - χρόνος ὑποχρεωτικῆς τηρήσεως. - ὑπαρξίς πέραν. - βιβλίον ἰδιόχειρον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν δοθεῖσαν ὡς βεβαιούται ἐκ τῆς ... ἐκθέσεως τοῦ διορισθέντος εἰσηγητοῦ, κατὰ τὴν προηγουμένην ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τούτου λογοδοσίαν, συνεφώνησαν οἱ διάδικοι (χωρὶς νὰ τηρηθῶσιν αἱ περὶ βιαιᾶς λογοδοσίας διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας) νὰ φέρῃ ὁ δεξιόλογος τὰς ἐπὶ τῆς λογοδοσίας ταύτης παρατηρήσεις του ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, νομίμως ἄρα εἰσήχθη ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἀφοῦ μάλιστα, μεταρρυθμισθείσης τῆς πρωτοδικίου ἀποφάσεως, δὲν παρεκέμφθη ἡ ὑπόθεσις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν ἐνώπιον

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ κατὰ τὸ ἐταιρικὸν συμβόλαιον, τὸ κατὰστημα ἐν ᾧ ἐτοποθετήθησαν τὰ τῆς ἐταιρίας κλαστικά μηχανήματα ἀνῆκεν ὡς ἰδιοκτησία εἰς τὸν πατέρα τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀφοῦ δὲν ἰσχυρίζεται ὁ ἐνάγων ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ κτήματος τούτου παρεωρήθη δωρεὰν εἰς τὴν ἐταιρίαν, ἔπεται ὅτι δι-

καίως ὀφείλεται ἐνοίκιον ἢ ἀποζημιώσις διὰ τὴν χρῆσιν αὐτοῦ πρὸς ὄφελος τῆς ἐταιρικῆς ἐπιχειρήσεως ὥστε δέον νὰ ἀποδείχθῃ μόνον τὸ μέγεθος τῆς ἀποζημιώσεως, ὅπερ ὁ ἐνάγων ἀμφισβήτησε.

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος δέον νὰ προσάξῃ τὸ βιβλίον, ὅπερ ἐπικαλεῖται πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν του ὡς γραφέν καὶ ὑπογραφέν ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ ἐναγόντος.

Ἐπειδὴ δὲν ὑποχρεοῦται ὁ ἔμπορος, κατὰ τὸ ἄρθρ. 11 τοῦ Ἐμπ. Νόμου νὰ διατηρῇ τὰ βιβλία τοῦ πέραν τῶν δέκα ἐτῶν. ἀλλ' ἐὰν διετηρήθησαν καὶ σῶζονται ταῦτα καὶ κατόπιν, δέον νὰ προσαχθῶσιν ὡς θεωρούμενα γρήσιμα πρὸς διευκρίνισιν τῶν ἀμφισβητούμενων ἐν τῇ ὑποθέσει γεγονότων, ἰσχυριζομένου ὁμως τοῦ ἐναγομένου, ὅτι δὲν κατέχει πλέον ταῦτα, δέον νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐνάγων νὰ ἀποδείξῃ τὴν παρὰ τῷ ἐναγομένῳ ὑπαρξίν αὐτῶν.

ΠΟΙΝΙΚΗ

* Αριθ. 53 (1907) Τ.μ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Συνέργεια ἄνευ προηγουμένης συνενόησεως καὶ χωρὶς ἰδιοτελεῖ σκοπὸν δι' ἀποκρύψεως ἀπὸ ἀρχῆς. - βεβαιωδὶς στοιχείων κυρίας πράξεως. - ἀναιρέσις. - παραπομπή.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, οἱ ἀναιρεσιόντες ἐκηρύχθησαν ἐνοχοί

(*) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελὸς κ. Α. Τσιβανόπουλος, ἔλεξε τάδε :

«Ὁ ἀναιρεσιών ἐκηρύχθη ἐνοχος ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐπίτηδες συνήργησεν εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ Μ. Μ*** τελεσθέντας πέντε φόνους τὴν 27 Ἰουλίου 1906 μετὰ τὴν τέλεσιν αὐτῶν, ἥτοι ἐν γνώσει καὶ ἐπίτηδες, ἀλλ' ἄνευ προηγουμένης συνενόησεως καὶ χωρὶς ἰδιοτελεῖ σκοπὸν, ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ πρῶτον 10ήμερον καὶ δεύτερον 10ήμερον τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἀπέκρυψεν αὐτὸν τὸν πράξαντα ἀπὸ τὰς ἐρεῦνας τῆς ἀρχῆς, καὶ κατεδίκασεν εἰς φυλάκισιν ἐνδὲς καὶ ἡμίσεος ἔτους.

Ὡς λόγος ἀναιρέσεως προτείνεται, ὅτι ἐν τῇ ἀποφάσει δὲν ἀναφέρονται τὰ τοῦ νόμου στοιχεῖα, ἥτοι τὰ τοῦ ἄρθρου 288 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἥτοι δὲν ἀναφέρονται τὰ στοιχεῖα τῆς κυρίας πράξεως, δι' ἣν κατεδικάσθη ὡς συνεργός. Ἡ συνέργεια, λέγει ὁ ἀναιρεσιών, εἶναι συμμετοχὴ εἰς ἀδίκημα, ἀκατανόητος δ' ἀποβαίνει ἡ συμμετοχὴ ἄνευ πιστοποιήσεως τοῦ ἀδικήματος. Ἐν πρώτοις παρατηρῶ ὅτι ἐν τῇ πρακτικῇ παρ' ἡμῖν ἐπὶ συνεργείας τοῦ ἄρθρου 74 ἐδαφ. 1 καὶ 2. τῆς ἄνευ ἰδιοτελείας δηλ., δὲν ἀπαιτεῖται νὰ βεβαιῶνται ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς κυρίας πράξεως ὡς πρὸς τὸν τοιοῦτον συνεργόν.

«Ἀπαντῶν δ' εἰς τὸν λόγον τοῦτον τῆς ἀναιρέσεως λέγω τὰ ἑξῆς. Προδήλως ἡ παρεχόμενη ἀρωγὴ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀδικήματος, ὅταν χορηγῇται μετὰ προηγουμένην ὑπόσχεσιν, ἀποτελεῖ συνέργειαν, διότι ἡ προηγουμένη ὑπόσχεσις, ἂν καὶ ἐπηκολούθησεν εἰς τὴν τέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος ἢ ἐκτέλεσις αὐτῆς ἥτοι ἡ ἀπόκρυψις τοῦ πράξαντος ἢ τῶν κλοπιμαίων, ἔσχε δυνάμει τῆς συμφωνίας προηγουμένην ὑπαρξίν νοερῶς, καὶ αὕτη ἐπέδρασεν ἢ ἡδύνατο νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς ἐγκληματικῆς ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦργου. Ὅταν ὁμως δὲν ὑπῆρξε προϋπόσχεσις, ἀλλ' ἐπηκολούθησεν εἰς τὸ ἐγκλημα ἢ ἀπόκρυψις τοῦ ἐνόχου κλπ., πρόκειται

[*] Ἀκριβῶς δ,τι ἐσημειώσαμεν ἐν σελ. 68 παρόντος τόμου ὑπὸ τὴν ἀναιρετικὴν 211 τοῦ α' τμήματος.

[**] Διότι ὁ νόμος οὗτος καθώριζε τὸ συμβατικὸν ποσοστὸν 7 0/0 διὰ τὰ μετὰ τὴν 1 Ἰανουαρίου 1891 συνολογηθητόμενα δάνεια.

δτι ἐν γνώσει καὶ ἐπιτήδεας, ἀλλ' ἄνευ προηγουμένης συνεννοήσεως καὶ χωρὶς ἰδιοτελέῃ σκοπὸν, συνήργησαν εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ Μ. Μ^{***} κατὰ τὴν 27 Ἰουλίου 1906 ἐν Μενιδίῳ τελεσθέντας φόνους, διὰ τῆς ἀποκρύψεως τούτου ἀπὸ τῶν ἐρευνῶν τῆς ἀρχῆς, ἀλλ' ἵνα κηρυχθῇ τις ἐνοχος συνεργείας εἰς ἀξιόποινον πρᾶξιν καὶ ἐπιβληθῇ αὐτῷ κατὰ νόμον

περὶ συνεργείας ἢ περὶ εἰδικῶν ἀδικημάτων ; Οἱ ὑποστηρίζοντες δτι πρόκειται περὶ συνεργείας ἔλεγον δτι αἱ τοιαῦται πράξεις φαίνονται ὡς εἶδος μεταγενεστέρας συνεργείας σκοπούσης τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ ἐγκλήματος. Οἱ ἀντιφρονούντες δμως ἀπήντησαν δτι ἔχομεν αὐτοτελὲς ἀδικήμα καὶ οὐχὶ συνεργείαν, τὸ δὲ προσβαλλόμενον δι' αὐτοῦ δίκαιον εἶναι ἡ ὀρθὴ ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης. Ἀναντιρρήτως ὁμοτέρως εἶναι ἡ δευτέρα αὕτη γνώμη, διότι ἡ μεταγενεστέρα αὕτη ἀρωγὴ διὰ τῆς ἀποκρύψεως τοῦ κακούργου ἢ τῶν κλοπιμαίων ἄνευ προηγουμένης συμφωνίας δὲν δύναται νὰ συγχυσθῇ μετὰ τὴν συνέργειαν, ἀφοῦ ἡ συνδρομὴ αὕτη ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος. Κυρίως ἡ συνέργεια αὕτη προσβάλλει τὴν διαχείρισιν τῆς δικαιοσύνης, διότι συντελεῖ εἰς τὸ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἐνοχον εἰς τὸ νὰ διαφύγῃ τὴν ἀναζήτησιν τῆς ἀρχῆς καὶ ν' ἀποφυγῇ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς καταδίκης. Ὁ σκοπὸς τοῦ παρέχοντος τοιαύτην συνδρομὴν δὲν ἀπυθύνεται εἰς παραγωγὴν τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ, ἀλλ' εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ ἀδικήσαντος εἰς τὴν ἀπόκρυψιν τῶν προϋόντων τοῦ ἐγκλήματος. Διὰ τοῦτο αἱ νεώτεροι νομοθεσίαι ὡς ὁ Γερμανικὸς Ποινικὸς Νόμος ἄρθρον 257 καὶ ὁ Ἰταλικὸς ἄρθρον 225 διακρίνουσι τὴν τοιαύτην ἀρωγὴν ἀπὸ τῆς συνεργείας καὶ δέχονται δτι ἀποτελεῖ ἰδιαίτερον καὶ αὐτοτελὲς ἐγκλήμα, ἐνῶ ὁ ἡμέτερος νομοθέτης χαρακτηρίζει αὐτὴν ὡς συνέργειαν.

• Ὁ Carrara κατακρίνει σφοδρῶς τὴν κατατάξιν ταύτην. Ἡ πλάνη, λέγει τ. 5 § 2823, τῆς κατατάξεως τῆς ὕλης ταύτης εἰς τὴν συνέργειαν εἶναι μεγίστη, διότι οὐδεὶς δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπεύθυνος δι' ἐγκλήμα, οὕτινος δὲν ὑπῆρξεν ἡ στίξις καὶ ἐπειδὴ δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ ὅτι μεταγενέστερον γεγονὸς εἶναι αἰτία προγενεστέρου, ἡ εὐθύνη δι' αὐτὸ ἐστηρίχθη ἐπὶ ὑπερβολῇ, ἐπὶ ἐνὸς ἀδυνάτου νομικῶς, ὅπερ εἶναι ἀνυπόφορον ἐν ταῖς ποινικαῖς δίκαις. Κατακρίνει δὲ ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς τὴν γνώμην αὐστριακοῦ ποινικολόγου ὑποστηρίζαντος τὴν τοιαύτην συνέργειαν καὶ ἂν δὲν προϋπῆρξεν ὑπόσχεσις τῆς τοιαύτης μεταγενεστέρας συνδρομῆς ἐπὶ τῷ λόγῳ, δτι ὁ αὐτουργὸς τῆς πράξεως ἐστηρίχθη εἰς τὴν ἐλπίδα τῆς συνδρομῆς μου, καὶ τοιαύτη ἐλπίς ἐπήνεγκε τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ Carrara ὀρθῶς ἀπαντᾷ εἰς τοῦτο ὅτι τὸ ἐλάττωμα τοῦ ἐπιχειρήματος συνίσταται εἰς τὸ δτι θέτει εἰς βῆρος τοῦ παρασχόντος τὴν μεταγενεστέραν συνδρομὴν τὰς ἐλπίδας τοῦ αὐτουργοῦ, αἰτίνας δὲν εἶναι πράξεις τοῦ ἀποκρύψαντος, καὶ οὕτω καθίσταται ὑπεύθυνος διὰ τοὺς στοχασμοὺς ἄλλου μὴ προκληθέντας ὑπ' αὐτοῦ. Ἐν τέλει δὲ ὁ Carrara ἐν § 2834 προχωρεῖ λέγων οὐδὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ ἐξ ἰδιοτελείας ἀποκρύψας, οὗτος οὐδὲν εὐγενὲς ἐν τῇ προαιρέσει τοῦ ἔχει καὶ εἶναι ἐπικίνδυνος. Ἀλλὰς ὅμως ἔχει τὸ πρᾶγμα ὡς πρὸς τὸ ἐλαττήριον τῆς φιλίας ἢ τῆς εὐσπλαχνίας, ὅπερ ἐπικρατήσαν ἐπεσχίσαν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ τὸ αἶσθημα τοῦ καθήκοντος τοῦ πολίτου καὶ τὸ συμφέρον τῆς δικαιοσύνης τοῦ ὅτε δὲν ἔδωκεν ἐνώπιόν του ἡ ἀτυχὲς πλῆγμα ἐκτεθειμένον εἰς μέγαν κίνδυνον. Ἐπὶ τὴν ἐποψὴν ταύτην ἔρχεται εἰς σύγ-

κοινῇ, ἀπαραίτητόν ἐστιν ἵνα ἐν τῇ καταδικαστικῇ ἀποφάσει ἀναφέρονται οὐ μόνον τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τοῦ ἀδικήματος τῆς συνεργείας, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀδικήματος τῆς κυρίας πράξεως, εἰς ἣν οὗτος συνήργησε, καθ' ὅσον ἄνευ μὲν τῆς ὑπάρξεως κυρίας πράξεως ἀξιόποινον δὲν δύναται νὰ νοηθῇ καὶ συνέργεια ἀξιόποινος, ἄνευ δὲ τῆς βεβαιώσεως τῶν

κρουσιν τὸ ἥθικόν αἶσθημα πρὸς τὸ πολιτικὸν κριτήριον. Ἐὰν ὁ σωθεὶς ὑπεβάλλετο εἰς θανατικὴν ποινὴν, ὁ ἀποκρύψας εἶναι ἐνοχος πολιτικῶς εἰς μέγιστον βαθμόν. Ἀλλ' ὑπὸ ἥθικὴν ἐποψὴν εἶναι ἰδικαιολόγητος, ὅταν προσεπάθῃ νὰ σώσῃ φίλον τοῦ ἀποχρηματικῆς ποινῆς ἢ ἄλλην ποινῆς ἐλαφροτάτην.

« Καὶ ὁ Γαλλικὸς Νόμος ὡς καὶ ὁ ἡμέτερος εἰς τὴν συνέργειαν κατατάσσει τὴν ἀπόκρυψιν τῆς ἐγκληματικῆς προελεύσεως πραγμάτων. Ἡ ἐξῆς δὲ διαφορὰ ὑπάρχει μετὰ τοῦ ἡμετέρου Ποινικοῦ Νόμου καὶ τοῦ Γαλλικοῦ· δτι ἡ ἀπόκρυψις τῶν πράξαντων κατατάσσεται καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου νόμου εἰς τὴν συνέργειαν, ἐνῶ αὕτη ἀναγράφεται οὐχὶ ὡς συνέργεια, ἀλλὰ ὡς ἰδιαίτερον καὶ αὐτοτελὲς ἐγκλήμα ὑπὸ τοῦ ἁρθροῦ 248 τοῦ Γαλλικοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἔχοντος ὡς ἐξῆς· « ὅστις ἀπέκρυψεν πρόσωπα τὰ ὅποια ἐγνωρίζον δτι ἐπράξαν πρᾶξιν ἀξιόποινον τιμωρουμέναι κλπ. »

« Ἀλλὰ πῶς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διαφορᾶς τοῦ ἰδιωνύμου ἐγκλήματος ἀπὸ τῆς συνεργείας ; Ἡ συνέργεια οὐδόλως δύναται νὰ ἐννοηθῇ διὰ πρᾶξιν ἥτις δὲν εἶναι ἀξιόποινος ἐν γένει διὰ τὸν αὐτουργόν. Ἐπὶ τῆς συνεργείας δὲν ἀπαλλάσσεται τῆς καταδιώξεως ὁ συνεργὸς μόνον ὅταν ὁ αὐτουργὸς διαφύγῃ τὴν τιμωρίαν ἕνεκα λόγων ἁλλοτρίων τοῦ ἀξιόποινου τῆς πράξεως καὶ πηγαζόντων ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ προσωπικότητος, οἷον ὅταν ἀποδειχθῇ ἀνεπίδεκτος καταλογισμοῦ ἢ ἂν ἀπεβίωσε πρὸ τῆς εἰς δίκην εἰσαγωγῆς τούτου συνεργοῦ Chauveau Hélie Τόμος 1 no 700.

« Εἰς ὅλας δὲ τὰς ἄλλας περιστάσεις ὅταν ἡ πρᾶξις δὲν εἶναι ἀξιόποινος ἐν γένει διὰ τὸν αὐτουργόν, ἀπαλλάσσεται τῆς καταδίωξεως καὶ ὁ συνεργός. Ὅταν ὅμως πρόκηται περὶ ἰδιωνύμου ἀδικήματος, ἀποτελοῦντος δηλονότι ἀδικήμα ἁλλότριον τοῦ ὑπὸ τοῦ αὐτουργοῦ τελεσθέντος καὶ ἔχοντος ἴδια στοιχεῖα, τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀδικήματος τούτου θ' ἀναζητήσωμεν μόνον ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ προβλέποντι ἁρθρῳ, καὶ δὲν θὰ ἀναζητήσωμεν ἕτερον συστατικὸν στοιχεῖον πλὴν αὐτῶν εὐρισκόμενον ἐν τῷ ἁρθρῳ περὶ συνεργείας εἰς κυρίαν ἀξιόποινον πρᾶξιν. Ἐπὶ αὐτοτελοῦς ἀδικήματος ἐρευνῶνται μόνον τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὸ στοιχεῖα τὸ τοιοῦτον δὲ ἀδικήμα ὑπόκειται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ὡς πρὸς τὴν ἀπόσβεσιν τῆς ποινῆς διὰ παραγραφῆς κλπ., ἐφαρμοζομένας εἰς αὐτὸ ἀνεξαρτήτως τῆς ἐφαρμογῆς τῶν αὐτῶν διατάξεων ἐπὶ τῆς κυρίας πράξεως. Τὸ ἰδιωνύμου ἀδικήμα ἔχει προσέτι ἰδίαν ἀρμοδιότητα. Διὰ τοῦτο ὁ Carrara ἐν τόμ. 2 σελ. 681 ἐξετάζων τὸ ζήτημα ἂν ὀρθῶς κατετάχθῃ ἡ ἀπόκρυψις τῶν κλοπιμαίων εἰς τὴν συνέργειαν ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ Νόμου ἀποφαίνεται, δτι ὑπὸ νομικὴν μὲν ἐποψὴν δὲν εἶναι συνέργεια, διότι διὰ νὰ ὑπάρχῃ συμμετοχὴ εἰς τὸ ἰδικήμα, πρέπει ἡ πρᾶξις τῆς συμμετοχῆς νὰ εἶναι προγενεστέρα ἢ σύγχρονος μετὰ τὸ ἐγκλήμα, ἐνῶ ἡ ἀπόκρυψις ἐπέρχεται ὅταν ἡ πρᾶξις τῆς κλοπῆς εἶναι τετελεσμένη, ὑπὸ τὴν ἐποψὴν δὲ τῆς ἀνάγκης τῆς πεποιστοῦς ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς λέγει· « ὅτι ἡ ἀντίληψις αὕτη τῆς ἀποκρύψεως τῶν κλοπιμαίων ὡς τύπου συνεργείας παρέχει εἰς τοὺς ἀποκρύπτοντας τὰ κλοπιμαῖα τὸ μέσον τῆς ἀποφυγῆς τῆς

πραγματικῶν στοιχείων τῆς κυρίας ἀξιοποίνου πράξεως ἐν τῇ καταδικαζούσῃ τὸν συνεργὸν ἀποφάσει δὲν δύναται νὰ ἐξελεγχθῇ ἡν πράγματι ὑφίσταται καὶ διὰ ταῦτα ἀξιοποίνος συνέργεια καὶ ἐφαρμοσθῇ ὁρθῶς ὁ Ποινικὸς Νόμος.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ προκειμένου, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ πλημμελειοδικείου κηρύττει γενικῶς

ποινῆς ὡς αἰεὶ τὸ κύριον ἔγκλημα δὲν εἶναι ἢ δὲν εἶναι πλέον ἀξιοποίνον εἴτε ἐνεκεν παραγραφῆς εἴτε διότι διεπράχθη ἐν ξένῳ τόπῳ ὑπὸ ὁρους μὴ ἐπιτρέποντας τὴν καταδίωξιν ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ αὐτὸς δὲ Garrand τόμος 4 σελὶς 309 ἐξηγεῖται τὸ ἄρθρον 248 τοῦ Γαλλικοῦ Νόμου λέγει ὅτι ὁ νόμος τιμωρεῖ τὸ ἔμποδιον τὸ παρεντιθέμενον εἰς τὰ ἔργα τῆς δικαιοσύνης, καὶ ὀλίγον ἐνδιαφέρει ἐνεκα τούτου διὰ τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἔγκληματος τῆς ἀποκρύψεως ἐὰν τὸ πρόσωπον τὸ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης καθ' ἣν στιγμὴν κατεδικάσθητο ἡρώδῃ βραδύτερον. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καταδίωξης πρέπει νὰ μὴν ἀνευ ἐπιρροῆς ἐπὶ τοῦ ἀξιοποίνου χαρακτῆρος τῆς πράξεως. Καὶ τὸ Ἀκυρωτικὸν τῆς Γαλλίας λέγει ὅτι οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει ὅπως ὡς πράξαντα ἡ κακοῦργον, δὲν ἀποκρύπτει τις, χαρακτηριζόμενος ἐκείνῳ μόνον, καθ' οὗ προεβδόθη ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου καταδικάσας αὐτόν. Ἀποφάσεις Ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλίας τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1853 καὶ 27 Ἰουλίου 1867. Ἐξέτινα. κύριοι, τὸν λόγον ὡς πρὸς τοῦτο, διότι ὁ κ. συνήγορος τοῦ ἀναιρεσιέντος ὑπεστήριξε ἐνώπιον ὁμῶν ὅτι ἐν Γαλλίᾳ ἐδέχθησαν τὸ ἀξιοποίνον τῆς πράξεως ἐπὶ ἀποκρύψεως καταδικῶν μόνον. Ὁ αὐτὸς δὲ Garrand ἐν τόμῳ 2 σελὶς 684 ὡς πρὸς τὴν ἀποκρύψιν τῶν κλοπιμαίων, ἦν ἐπίσης χαρακτηρίζεται ὡς συνέργειαν ὁ Γαλλικὸς Νόμος ὡς ὁ ἡμέτερος χαρακτηρίζει ταύτην, εἰς ἣν κατὰ διαφορὰν πρὸς τὸν Γαλλικὸν Νόμον κατατάσσεται καὶ τὴν ἀποκρύψιν τοῦ προσώπου, λέγει τὰ ἑξῆς: «πρέπει ὁ ἀποκρύπτων νὰ ἔχῃ εἰδικὴν γνῶσιν τοῦ ἔγκληματος, ἐξ οὗ προήλθεν τὸ ἀποκρυπτόμενον πρᾶγμα ἢ ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃ ἀπλῶς ὅτι προέρχεται ἀπὸ ἀξιοποίνου πράξιν; Κατὰ τὸ ἄρθρον 63 § 2, λέγει, ὁ ἀποκρύπτων δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ ὅλας τὰς περιστάσεις τοῦ ἔγκληματος, ἀρκεῖ νὰ εἴχῃ τὴν πρόθεσιν νὰ διευκολύνῃ ἀξιοποίνον πράξιν. Κατὰ τὰ διδασκόμενα ἐπομένως ἐν Γαλλίᾳ ὡς πρὸς τὴν ἀποκρύψιν τῶν κλοπιμαίων ἐφαρμοζόμενα παρ' ἡμῶν καὶ ἐπὶ τῆς ἀποκρύψεως προσώπων, δὲν εἶναι ἀνάγκη ὁ ἀποκρύπτων τὸν πράξαντα νὰ ἔχῃ εἰδικὴν γνῶσιν τῶν στοιχείων τῆς κυρίας πράξεως, δι' ἣν κατεδικάσθη ὡς συνεργός, οὕτως εἶναι ἀνάγκη ἐπομένως νὰ ἀναφέρονται τὰ στοιχεῖα τῆς κυρίας πράξεως λεπτομερῶς ἐν τῇ ἀποφάσει ὡς διαλαμβάνει ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ἥτοι τὰ στοιχεῖα τοῦ φόνου περὶ οὗ διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον 258 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Ἀφοῦ διὰ νὰ κηρυχθῇ ἔνοχος δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γνωρίζῃ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποκρύψεως τὰ στοιχεῖα τῆς κυρίας πράξεως, δὲν εἶναι ποσῶς ἀνάγκη ἐν τῇ ἀποφάσει νὰ βεβαιῶνται τὰ στοιχεῖα ταῦτα. Τὸ σπουδαῖον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἥτοι ἡ γνῶσις ὅτι ὁ πρὸς δὲν ἐχορηγῆθῃ ἡ βοήθεια διὰ τῆς ἀποκρύψεως ἐγένετο ἔνοχος ἀδικήματος, διότι ἀναντιρρήτως δὲν ὑπάρχει τοιαύτη συνέργεια ἐὰν τις διατελῶν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ παχθέντος ἀδικήματος, δεχθῇ τὸν ἔνοχον ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ ἢ καὶ ἀποκρύψῃ αὐτὸν ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ ψευδῶν παραστάσεων ὅτι ἀναζητεῖται διὰ λόγον ὅπως ἀλλότρινον πρὸς τὴν ἐπέλεσιν οἰασθήποτε ἀξιοποίνου πράξεως. Ἀπαιτεῖται ἐν ἄλλαις λέξεσι ὡς ὅρος τοῦ ἔγκληματος παρὰ τὸ ἀποκρύπτοντι ἢ γνῶσις τῆς καταδικῆς ἢ τῆς

καὶ ἀορίστως τοὺς κατηγορουμένους ἐνόχους συνεργείας φόνων καὶ ἐπιβαλοῦσα τούτοις ποινὴν, χωρὶς συγχρόνως νὰ βεβαιῇ τὴν ὑπαρξίν τῶν συστατικῶν στοιχείων τοῦ φόνου, ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τ' ἄρθρα 71, 72 § 5, 74 §§ 1 καὶ 2 καὶ 288 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ κατέστη ἀναιρετέα, συμφῶνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 407 ἐδ. 11 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

καταδίωξης τοῦ ἀποκρυπτόμενου καὶ ἡ θέλησις νὰ ὑπαρξῇ τὸ πρόσωπον τοῦτο ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς δικαιοσύνης. Ἀπαιτεῖται ἐν μιᾷ λέξει ὁ ἀποκρύπτων νὰ ἐνῆργησεν ἐν γνῶσει, τοῦτο δὲ, ὅπερ εἶναι ἐφαρμογὴ τοῦ κοινοῦ δικαίου, δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις λέγουσα. ὅτι ἐν γνῶσει τῶν ὑπὸ τοῦ Μ. Μ.*** τελεσθέντων πέντε ὁρισμένων φόνων ἀπέκρυψεν αὐτὸν ἀπὸ τὰς ἐρεῦνας τῆς ἀρχῆς. Ὁ νόμος ἡμῶν ἐν ἄρθρῳ 72, § 5 καὶ 74 § 2 ὡς πράξαντα ἀποκρυπτόμενον δὲν ἐννοεῖ μόνον τὸν κατάδικον, ἀλλὰ καὶ τὸν καταδικαζόμενον δι' ἀξιοποίνου πράξιν καθὼς ἐπίσης ὡς κακοῦργον, οὕτως διευκολύνει τὴν δραπετεύσιν ἐννοητέον κατὰ τὴν εὐρυτέραν τῆς λέξεως σημασίαν τὸν γινόμενον ἔνοχον ἀδικήματος, δι' ὃ εἴτε κατεδικάσθη εἴτε ἐπὶ δόκιμος ἐτι διατελεῖ. Ἐπιβαλλομένης δὲ ὑπὸ τοῦ ἐφαρμοσθέντος ἄρθρ. 74 § 1 φυλακίσεως μὴ ὑπερβαίνουσας τὰ δύο ἔτη καὶ μὴ κανονιζομένης ποσῶς τῆς ποινῆς κατὰ τὴν ποινὴν τῆς κυρίας πράξεως ὅπως παρείλετο ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς ἡ παραπομπὴ εἰς τὸ ἄρθρ. 288 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἥτις ἐγένετο ἐν τῇ ἀποφάσει. Ἀπορριπτέος δὲ καθίσταται καὶ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι γίνεται παραπομπὴ εἰς τὸ ἄρθρον 288, ἐνῶ οἱ φόνοι δύνανται ν' ἀναφέρονται ἢ εἰς ἀνθρωποκτονίαν τοῦ ἄρθρ. 288 ἢ εἰς ἀναιρέσιν τοῦ ἄρθρου 293 ἢ εἰς ἀνθρωποκτονίαν ἐξ ἀμελείας τοῦ ἄρθρ. 300, διότι δεχθέντων τῶν πλημμελειοδικῶν φόνους διαπραχθέντας ὑπὸ τοῦ Μ.*** προβλεπομένους ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 288, προδήλως ἀποκλείεται ἡ ἀπρομελέτητος ἀνθρωποκτονία, ὡς καὶ ἡ ἐξ ἀμελείας. Ἡ παραπομπὴ αὕτη ἐν τῇ ἀποφάσει, ἐπαναλαμβάνω νὰ εἴπω, δὲν ἐγερσίμους ποσῶς εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς. Ὡς εἶναι συντεταγμένον τὸ ἐφαρμοσθῆναι ἄρθρ. 74 § 1 καὶ 2 ἐπιβάλλεται ποινὴ φυλακίσεως οὐχὶ ἀνωτέρα τῶν δύο ἐτῶν, ἢ διατάξει δι' αὐτὴ τοῦ ἡμετέρου νόμου εὐλόγως κατακρίνεται, διότι ἡ ἐλάττωσις αὕτη τῆς ποινῆς δὲν εἶναι ἀρκούσα ὅπως δικαιολογηθῇ ἡ διατάξις αὕτη, ἥτις μετ' ἐπιστάσεως ἐξεταζομένη παρίσταται ἀντικρὺς ἀντιβαίνουσα πρὸς τὰς κρατούσας κοινωνικὰς ἰδέας καὶ ἐπιζητούσα νὰ διαρρήξῃ βιαίως πάντα δεσμὸν συμπάθειας πρὸς τὸν ἀδικήσαντα, δὲν ὡς ἐπικεκχυμένον κακοῦργον ἐκλαμβάνει. Κατὰ τὸν Κωστὴν Τόμος Α'. σελὶς 383 ὑπόσημ. κατὰ τὸ γράμμα τοῦ ἡμετέρου νόμου, ἐὰν τις τὸν ὑπαίτιον οἰασθῇποτε ἔγκληματικῆς πράξεως κινδυνεύοντα ἢ ἐκ τοῦ φόβου ἢ ἐξ ἀσυνεχίᾳ ἢ ἐκ νόσου ν' ἀποθάνῃ, δεχθῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ καὶ ἐκ φιλανθρωπίας παράσχῃ αὐτῷ τὴν δέουσαν περίθαλψιν, διστρέχει τὸν κίνδυνον νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς συνεργός αὐτοῦ. Ὅθεν περὶ οἰασθῇποτε ἔγκληματικῆς πράξεως ἐὰν ἐπρόκειτο, ὁ δεχόμενος τὸν ἔνοχον αὐτῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρι δύο ἐτῶν, ὥστε καὶ περὶ ἀνθρωποκτονίας ἐξ ἀμελείας ἐὰν ἐπρόκειτο, πάλιν ἡ αὕτη ποινὴ ἠθέλην ἐπιβληθῇ προκειμένου περὶ ἀποκρύψεως τοῦ ἐνόχου μετὰ τὴν πράξιν ἥτοι περὶ πράξεως ἀσχετοῦ πρὸς τὴν ἐπέλεσιν τῆς κυρίας πράξεως, καταχρηστικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου χαρακτηριζομένης ὡς συνέργειας εἰς τὴν κυρίαν πράξιν, ἐνῶ εἶναι ὅπως αὐτοτελὴς, ἀποτελοῦσα τρόπον τινα ἴδιον ἀδικήμα, ὡς ἐχαρακτήρι-

Ἐπειδὴ ἀναιρεσιμὴς τῆς ἀποφάσεως ταύτης, δὲν δύνανται ὁ Ἀρείου Πάγου δὲ φαρμάκῃ ὀρθῶς τὸν Ποιν. Νόμον, καθ' ὅσον, ἐνῶ οἱ κατηγορούμενοι ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι συνεργείας εἰς ἀξιοποίνου

σαν αὐτὴν αἱ νεώτεροι νομοθεσίαι. Τὸ μόνον, ὅπερ ἡδύνατο ὁ ἀναιρεσιμὸς νὰ προτείνῃ ὑπὲρ ἐαυτοῦ, ἦτο ὅτι ἡ κυρία πρᾶξις δὲν περιέχει πᾶν ὅ,τι κατὰ τὸν Ποινικὸν Νόμον ἀπαρτίζει τὴν ἔννοιαν ὡρισμένης ἀξιοποίνου πράξεως ἥτοι ὅτι ἡ κυρία πρᾶξις δὲν εἶναι ἀξιοποίνος. Ὁ ἀναιρεσιμὸς ὅμως διὰ τοῦ υποβληθέντος λόγου ἀναιρέσεως δὲν ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ κυρία πρᾶξις εἶναι μὴ ἀξιοποίνος καὶ ὅτι πρόκειται περὶ τυχαίων θανάτων. Μόνον ἐπὶ ἰδιοτελείας, ἐξ ἧς ὁμαίνεται ὁ ἐν γνώσει δεχόμενος τὸν ἔνοχον ἀξιοποίνου πράξεως ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, ἔχουσαν συνεργῶν τιμωρητὴν διὰ τῆς ἐν ἄρθρ. 71 ὁριζομένης ποινῆς ἥτοι τῆς ἀποπέρας τῆς κυρίας πράξεως, ἡ τοιαύτη δὲ συνέργεια συνδέεται ἀναποσπᾶστως μὲ τὴν κυρίαν πρᾶξιν πρὸς ἐπιβολὴν τῆς νομίμου ποινῆς, ὅτε ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως πρέπει νὰ περιέχωνται οὐ μόνον τὰ στοιχεῖα τῆς συνεργείας, ἀλλὰ πάντα τὰ κατὰ μέρος πραγματικὰ περιστατικὰ τὰ διὰ τὸν αὐτουργὸν τῆς πράξεως ἀποτελοῦντα τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τοῦ ἀδικήματος, διότι ἡ πρᾶξις τοῦ τοιούτου συνεργῶν τιμωρεῖται ἐν σχέσει πρὸς τὴν πρᾶξιν τοῦ αὐτουργοῦ μὲ τὴν ποινὴν τῆς ἀποπέρας. Ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην οὕτως ἐξεδόθησαν αἱ ὑπ' ἄρθρ. 200 τοῦ 1904 καὶ 18 τοῦ 1905 ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου, διότι κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ νόμου ἐπιβάλλοντος τὴν ποινὴν κατὰ τὴν διὰ τὴν κυρίαν πρᾶξιν, εἶναι ἀναγκαῖα ἡ πραγματικὴ ἐνοχὴ τοῦ ἀποκρυβέντος. Μεγίστη ὅμως διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῆς περιπτώσεως τῆς ἐξ ἰδιοτελείας συνεργείας καὶ τῆς ἀνεξιδιοτελείας, εἰς ἣν ἐπιβάλλεται ἡ ποινὴ ὅπως ἀνεξάρτητος πρὸς τὴν ποινὴν τῆς κυρίας πράξεως, ὅτε ὡς λόγος ἀναιρέσεως δύναται νὰ προταθῇ μόνον ὅτι ἡ κυρία πρᾶξις δὲν ἀποτελεῖ ποσῶς ἀδίκημα. Ἀλλ' ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως διαλαμβάνοντος ὅτι ὁ κηρυχθεὶς ἔνοχος διατελὼν ἐν γνώσει τῶν διαπραχθέντων ὑπὸ τοῦ Μ^α πέντε φόνων τῶν ρητῶς ἐν τῷ διατακτικῷ τούτῳ κατονομαζομένων προσώπων ἀπέκρυψε τὸν πράξαντα ἀπὸ τῶν ἐρευνῶν τῆς ἀρχῆς, δὲν ὑπάρχει ἀτέλεια καὶ ἑλλειψίς ὡς πρὸς τὸν πραγματικὸν βαθμὸν τῆς ἐνοχῆς, οὔτε ἐγένετο ἐφαρμογὴ τῆς ποινῆς ἐπὶ ἀθεταίας ἐνοχῆς, ὅπως ἐπέβη ἀναιρέσις τῆς ἀποφάσεως. Ἡδύνατο μόνον ὁ ἀκριβὴς χαρακτηρισμὸς τῶν φόνων ἢ ἀναιρέσεων νὰ ἐπιδράσῃ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας ὡς πρὸς τὴν ἐπιεικεσέραν ἢ αὐστηροτέραν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς μέτρη τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου τῆς φυλακίσεως τῶν δύο ἐτῶν, τοῦτο ὅμως δὲν καθίσταται ποσῶς ἀβεβαίαν τὴν ἐνοχὴν τοῦ ἀποκρυψάντος, ἥτις κατὰ τ' ἀνωτέρω ὑφίσταται ἀναμφισβητήτως καὶ ἐπομένως δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως.

»Τὸ ζωτικώτερον ζήτημα, λέγει καὶ ὁ Carrara § 2834 εἶναι ἐν τῇ πρακτικῇ ἐπὶ τοιαύτης κατηγορίας ἡ γνώσις. Ἐπὶ τῶν στοιχείων τοῦ δόλου δὲν ὑπάρχει συμβιβασμὸς· ἀμφισβολία, ὑποψία τις ὅτι τὸ ἄτομον, πρὸς τὸν παρέσχον ἄστυλόν, καταδιώκεται ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν βεβαιότητα, ἥτις εἶναι ἀναγκαῖα διὰ νὰ κηρυχθῇ τις ἔνοχος ἀποκρυψέως τοῦ πράξαντος. Οὔτε ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο ἡ γνώσις τοῦ ἐγκλήματος διὰ τῆς κοινῆς φήμης, ἐὰν δὲν συντρέχῃ πρὸς τούτους καὶ προσωπικὴ γνώσις. Πρέπει δὲ, προσθέτει, νὰ σημειωθῇ καλῶς ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται ἡ γνώσις τοῦ ἀδικήματος, ἀλλὰ ἀρκεῖ ἡ γνώσις τῆς ἐ-

πρᾶξιν, δὲν ἀναφέρονται τὰ πραγματικὰ στοιχεῖα τῆς ἀξιοποίνου ταύτης πράξεως, ἵνα ὀρθῶς οὗτος ἐφαρμοσθῇ τὸν Ποιν. Νόμον καὶ δέον ἢ ὑπόθεσις μὴ ἐξαντληθεῖσα νὰ παραπεμφθῇ εἰς ἄλλο ὁμοειδὲς καὶ

νεργείας τῆς δικαιοσύνης κατ' αὐτοῦ, καὶ ὁ σκοπὸς νὰ παρακωλύσῃ τὴν τοιαύτην ἐνέργειαν.

»Ἐπαναλαμβάνω δὲ νὰ εἶπω ὅτι ἀφοῦ στοιχεῖον τῆς ἀξιοποίνου πράξεως δὲν εἶναι νὰ γνωρίζῃ ὁ ἀποκρύπτων τὰ πραγματικὰ στοιχεῖα τῆς κυρίας πράξεως, δὲν εἶναι ποσῶς ἀναγκαῖον ἐν τῇ καταδικαστικῇ αὐτὸν ἀποφάσει νὰ γίνῃ βεβαίωσις τούτων. Ἀρκεῖ ἡ βεβαίωσις τῆς ὑλικῆς ὑπάρξεως τοῦ γεγονότος. Ἀπορριπτός δὲ εἶναι καὶ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἐν τῇ ἀποφάσει γίνεται παραπομπὴ εἰς τὰ ἄρθρα 74 § 1 καὶ 74 § 2, καὶ οὕτω δὲν καταδηλοῦται ἂν κατεδικάσθη ἀναμφιβόλως ὁ ἀναιρεσιμὸς διὰ παραβίασιν τοῦ ἐνὸς ἐδαφίου ἢ τοῦ ἑτέρου. Τὰ ἐφαρμοσθέντα δύο ταῦτα ἐδάφια δὲν ἀντιφάσκουσι πρὸς ἄλληλα, διότι ὁ δεχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀποκρύπτων τὴν πράξαντα οὕτω πως δύναται νὰ διευκολύνῃ ἐνταυτῷ ἐν γνώσει τὴν δραπέτευσιν τοῦ κακούργου.

»Συγκεφαλαιῶν λέγω ὅτι ἀφοῦ τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐδέχθη ὅτι ὁ ἀποκρύψας εἶχε γνώσιν τῆς καταδιώξεως τοῦ ἀποκρυβέντος ὑπ' αὐτοῦ διὰ τοὺς διαπραχθέντας ὑπ' αὐτοῦ ὠρισμένους φόνους, συνέτρεχον οἱ ὅροι τῆς ἀξιοποίνου πράξεως, δι' ἣν κατεδικάσθη. Δὲν ἦτο ἀνάγκη ὁ ἀποκρύπτων νὰ γνωρίζῃ ἐπακριβῶς ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς κυρίας πράξεως, δι' ἣν κατεδιώκετο ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἀποκρυβείς. Δὲν ἦτο ἀνάγκη ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσιμὸς ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ πλημμελειοδικείου, δι' ἧς ἐπεβλήθη ποινὴ φυλακίσεως ἐνδὲς καὶ ἡμίσεος ἔτους, νὰ ἀναφέρωνται τὰ στοιχεῖα τῆς κυρίας πράξεως τοῦ φόνου. Ἐπεὶ δὲ μᾶλλον δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐπέβη καταδικὴ τοῦ αὐτουργοῦ τῆς κυρίας πράξεως, ἥτις μόνη καθίσταται τὴν ἐνοχὴν βεβαίαν. Ἦκεῖ ἡ γνώσις ὅτι διέπραξε τοὺς πέντε τούτους φόνους καὶ κατεδιώκετο δι' αὐτοὺς, ἵνα ἀρνηθῇ ἄστυλόν εἰς αὐτόν. Καὶ κατὰ τὸν Κωστὴν σελίς 324 τόμ. 1 συνέργεια εἶναι ὅταν τις δέχεται τὸν ἔνοχον ἀδικήματος ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. Ἄν ἡ πρᾶξις, δι' ἣν καταδιώκεται συνεπάγεται τὴν προφυλακίσιν αὐτοῦ ἢ μὴ δὲν γίνεται μνηστὴς ἐν τῷ νόμῳ, ὥστε κατὰ τὸ γράμμα τοῦ ἡμετέρου νόμου ὁ ὑποδεχόμενος μόνον τὸν ἔνοχον οἰουδὴ ποτε ἀδικήματος χαρακτηρίζεται ὡς συνεργός, ὅπερ ἐμφανίει ὑπερμετρον αὐστηρότητα. Τὰ δὲ ὑπὸ τοῦ Κωστάν-οπούλου ἐν § 1164 Ποιν. Δικονομίας λεγόμενα ὅτι οἱ ἔνοχοι δικαζομένου μόνου τοῦ συνεργῶν θέλουσιν ἐρωτηθῇ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀξιοποίνου γεγονότος (τοῦ κυρίου ἀδικήματος) μεθ' ὧν τῶν ἐν τῷ Ποινικῷ Νόμῳ ὁριζομένων στοιχείων, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ τῆς ἐνοχῆς, καθὼς καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Nougier ἐν § 2353 ὑποστηριζόμενα ἐπίσης ἀναγονται εἰς τὴν καθ' αὐτὸ συνέργειαν. οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν συνέργειαν τοῦ ἄρθρου 74 § 1 Ποιν. Νόμου, ἥτις καταχρηστικῶς λέγεται συνέργεια καὶ υποβάλλεται εἰς ποινὴν ὁριζομένην ὅπως ἀνεξαρτήτως τῆς διὰ τὴν κυρίαν πρᾶξιν ἐπιβαλλομένης ποινῆς. Ὁ Ποινικὸς Νόμος, τιμωρῶν ἐγκλημὰ τι, καθορίζει τὰ συστατικὰ αὐτοῦ στοιχεῖα. Τοιαῦτα δὲ ἐπὶ τοῦ προκαίμενου εἶναι ἡ γνώσις ὅτι ὁ ἀποκρυφθεὶς διέπραξεν ἀξιοποίνου πράξεις καὶ οὐχὶ ὅτι εἶναι πράγματι ἔνοχος αὐτῶν, διότι ὁ νόμος ὁμιλεῖ περὶ πράξαντος καὶ οὐχὶ περὶ ἐνόχου.

»Ὡς πρὸς τὴν καθ' αὐτὸ συνέργειαν ἐγένετο δεκτὴν, ὅταν ὁ συνεργός δικάζεται μόνος, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου συνδῆ, ὅτι εἶναι ἀδιόφορον ἂν κατεδικάσθη

ισοβάθμιον δικαστήριον, ἵνα ἐκ νέου ἐξετασθῇ ἡ εἰς ἡ εἰς τοὺς ἀναιρεσεύοντας ἐπὶ συνεργείᾳ φόνων κατηγορία (*).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1784 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΕΑΣ

Ἀνακοπὴ πίνακος κατατάξεως. - δικαστικὸς πληρεξούσιος. - πληρεξούσιος δικηγόρος παρασταθεὶς ὡς ἔμπορος. - ἀνταποκριτὴς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. - τρόπος διορισμοῦ.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 132, 133, § 4, 158, 949 καὶ 950 τῆς Πολ. Δικονομίας, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ κατὰ τοῦ πίνακος κατατάξεως ἀνακοπὴ, ἀποτελοῦσα τὴν ἔγγραφον προδικασίαν, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασία, εἶναι πρᾶξις δικαστικὴ καὶ ὡς τοιαύτη δὲν δύναται κατὰ τὸ ἄρθρον 91 τῆς Πολ. Δικονομίας νὰ ἐπιχειρηθῇ διὰ πληρεξουσίου μὴ ὄντος ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ κατονομαζομένων προσώπων ὡς δὲ προκύπτει ἐκ τῆς ἀνακοπῆς, ὁ ἀνακόπτων ὡς πληρεξούσιος τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς I. Γ^α παρέστη ὡς ἔμπορος καὶ οὐχὶ ὡς δικηγόρος, ὥστε καὶ ἂν ᾔθελεν ὑποτεθῇ ὅτι καὶ δικηγόρος ἂν ἦτο

οὐδεμίαν νομικὴν συνέπειαν δύναται νὰ ἔχη, ἀφ' οὗ ὡς εἴρηται δὲν παρέστη ὡς τοιοῦτος οὐδὲ δύναται νὰ νομιμοποιηθῇ ἡ τοιαύτη πληρεξουσιότης διὰ τῆς προβαλλομένης ὅλως ἀορίστως ἰδιότητος τοῦ ἀνακόπτοντος, ὡς πράκτορος καὶ ἀνταποκριτοῦ αὐτῆς, τὸ μὲν, διότι δὲν παρέστη ὡς εἴρηται ὡς τοιοῦτος, τὸ δὲ διότι δὲν ὀρίζεται οὔτε ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐγένετο τοιοῦτος διορισμός, οὐδὲ ἡ ἀπόφασις τοῦ συμβουλίου, δι' ἧς διωρίσθη τοιοῦτος. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἀληθῶς ἦτο τοιοῦτος πράκτωρ ἢ ἀνταποκριτὴς τῆς ἐκκαλοῦσης, πάλιν δὲν νομιμοποιεῖται, διότι ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἰσχύον νόμου ἐπέχοντος, τῶν μὲν ἀνταποκριτῶν τὰ καθήκοντα, ὡς γίνεται ὅθλον ἐκ τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου 97 § 2 τοῦ εἰρημένου καταστατικοῦ, δὲν ὀρίζονται, ἀλλ' ἐκάστοτε διαγράφονται ταῦτα δι' ἰδιατέρων κανονισμῶν ὑπὸ τοῦ συμβουλίου συντασσομένων, τοιοῦτον δὲ κανονισμόν καὶ ἐὰν ἐν αὐτῷ περιλαμβάνηται μεταξὺ τῶν καθηκόντων τῶν ἀνταποκριτῶν καὶ ἡ τοιαύτη ἐντολή, οὐδὲ ὅλως ἐπικαλεῖται ἡ ἐκκαλοῦσα, τῶν δὲ πρακτῶρων τὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα, διαγραφόμενα ἐν τῷ ἄρθρ. 92 τοῦ καταστατικοῦ, δὲν περιλαμβάνουσιν καὶ τὴν εἰρημένην πληρεξουσιότητα.

Ἀριθ. 1787 [1906] (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΕΑΣ

Εἰσπράξεις Δήμου. - μόνον αἱ ἐν προϋπολογισμῷ ἀναγεγραμμέναι.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ρητὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρου 103 τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου, ὁ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἄλλας εἰσπράξεις πλὴν ἐκεί-

δ αὐτοῦργος, διότι ὁ συνεργὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀμειψθῇ τὴν ὑπαρξίν τῆς κυρίας πράξεως, καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ βεβαιωθῇ ἡ πρᾶξις καὶ ἀπέναντι αὐτοῦ, ὡς ἐβεβαιώθη ἀπέναντι τοῦ αὐτοῦργου Ὁ Dalloz λέγει ἐν § 2482 ind. crim. ὅτι οἱ ἔνορκοι πρέπει νὰ ἐρωτῶνται περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἰδίας τῶν πεποιθήσεως. ὁ δὲν δύναται νὰ ἐρωτηθῶσιν ἐν ἐάν γεγόνος τι ἀνεγνωρίσθῃ ὡς βέβαιον ὑπὸ ἄλλων ἐνόρκων, ἀλλὰ πρέπει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ τεθῇ αὐτοῖς τὸ ζήτημα ἂν τὸ γεγόνος τοῦτο ἦτο βέβαιον καὶ κατὰ τὰς νέας συζητήσεις, ὁ δὲ Nouguiet ἐν ἀριθ. 2753 λέγει ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ γίνῃ μὲν βεβαίωσις τῆς ὕλικῆς ὑπάρξεως τοῦ γεγονότος, δὲν θὰ ἐρωτηθῶσιν ὅμως οἱ ἔνορκοι περὶ τῆς ἐνοχῆς. Ὅσον ὅμως ἀφορᾷ τὴν συνέργειαν δι' ἀπόκρυψιν κλοπῆμαίον recel, αὕτη ἀποτελεῖ ἐξαιρετικὸν θέμα, οἱ δὲ ἔνορκοι ἐρωτῶνται ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἀπέκρυψεν ἐν γνώσει κλοπῆματα, ἂν δὲ οἱ ἔνορκοι δὲν ἀπῆντήσαν ὅτι ἐν γνώσει ἀπέκρυψεν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ περὶ συνεργείας ἄρθρον, διότι τὸ παραλειφθὲν γεγονός εἶναι στοιχεῖον τοῦ ἀδικήματος Dalloz τόμ. 11 § 2 ἀριθ. 225. Δὲν ἔρκει νὰ ἐρωτηθῶσιν, ἂν ἡ ἀποκρυψίσα περιουσία προήρχετο ἐκ τῆς διαβιβάσεως, ἣν διέπραξέ τις, διότι καταφατικὴ ἀπάντησις δὲν περιλαμβάνει καὶ τὴν γνώσιν. Ὅθεν τὸ συστατικὸν στοιχεῖον εἶναι ἡ γνώσις, ἡ λέξις δὲ αὕτη, ὡς ἐδόχθησαν, δὲν εἶναι πανηγυρικὴ. Dalloz code de i'ints. crimin. ἀριθ. 1032 καὶ 1037. Διὰ ταῦτα προτείνω τὴν ἀπόριψιν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως.

[*] Τὸ αἰώνιον ζήτημα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 500 τὸ ὁποῖον ὁ Ἀρειος Πάγος ἐρμηνεύει κατὰ τὰς περιστάσεις. Ἀφ' οὗ οἱ ἀναιρεσεύοντες ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι συνεργείας, μὴ ἀποτελούσης ἀξιοποιήσιν τινος πράξεως, κατ' αὐτὴν τὴν ἐκδοχὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου. Διὰ τὴν μὴ ἀναφορὰν ἐν ποίᾳ ἀξιοποιήσῃ πράξει (ταῦτὸν εἶπεν ἐν μὴ τοιαύτῃ) συνήρῃσαν, ἔπρεπε νὰ ἀπολυθῶσι. Αὐτὸ τὸ ὅτι δὲν ἐξηγητήθη ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἀπολύτως ξενοτόκον. Πρὸς 151 Α. Π. σελ. 104. παρόντος.

[*] Ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἐν σελ. 344 XVII 1:84 Ε. Α. καὶ περιπίπτει ἀτυχῶς εἰς τὸ αὐτὸ χονδροειδέτατον λάθος. Βεβαίως ὁ εἰσπράκτωρ δὲν δύναται νὰ διώξῃ τὴν εἰσπράξιν εἰμὴ τῶν ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἢ δι' ἰδιατέρων διαταγμάτων ἐπιτραπέντων αὐτῷ. Ἀλλ' ἡ διάταξις αὕτη εἶναι σχετικὴ καὶ συμπολιτεύεται ταῖς διατάξεσι τοῦ δημοτικοῦ Νόμου, κατὰ τὰς ὁποίας τὸ δημοτικὸν συμβούλιον διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ καθορίζει τὰς διὰ τῶν ἄρθρων 27 καὶ 28 κανονιζομένας εἰσπράξεις πρὸς ἐπάρκειαν τῶν ἀναγκῶν τοῦ Δήμου. αἱ ὁποῖαι, ἀναγόμεναι εἰς φορολογίαν, δὲν ἠδύνατο εἰμὴ μόνον διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἐπιτρέψεως νὰ πραγματοποιηθῶσιν ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἀνευ τῆς τῆς ἐπιτοῆσεως αὐτῆς, δὲν ὑπῆρχε χρέος πρὸς εἰσπράξιν. Ἀλλ' ἐν τῷ θέματι τῆς ἀνω ἀποφάσεως ἐπρόκειτο περὶ παρὰ ἐγγυητοῦ εἰσπράξεως τοῦ βεβαιωθέντος ἐλλείμματος τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ ἐγγύσις ὑπολόγου καὶ εἰναι ἀδύνατον οἰαδήποτε ἐναντία διαβεβαίωσις νὰ πείσῃ οἰωνδήποτε ὅτι ἀπαιτεῖται οἰαδήποτε ἀδεια ἢ ἀναγραφὴ ἐν τῷ προϋπολογισμῷ διὰ τὴν εἰσπράξιν τῶν πρὸς τὸν Δήμον οἰωνδήποτε ὑποχρεώσεων, αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουσιν αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς καὶ εἶναι ἀνεξάρτητοι τῆς περὶ αὐτῶν συνυποχέσεως τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, οἷαι αἱ ἐξ ἀστυκῶν λόγων ὀφείλει πρὸς τὸν Δήμον, ἢ καὶ ἐξ ἄλλων, αἱ περὶ ὧν ἐν τῷ θέματι τῆς ἀποφάσεως πρόκειται. Ὑπὸ τὸ θαυμάσιον σύστημα, τὸ ὁποῖον τίθησιν ἡ ἐκδοχὴ τῶν δύο ἀποφά-

νων αΐτινες εἰσὶν ἐγγεγραμμέναι ἐν τῷ ἐγκριθέντι σχετικῷ προϋπολογισμῷ ὡς ἔσοδον τοῦ Δήμου, ἢ περὶ ὧν διαταχθῇ ὑπὸ τοῦ δημάρχου, κατὰ συνέπειαν ἰδιαιτέρων νομίμων διαταγμάτων τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου. Κατ' ἀκολουθίαν ὁρθῶς διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως ὑποχρεώθη ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ Δήμος εἰς τὴν ὡς εἴρηται οὐσιώδη ἀπόδειξιν, καὶ οὐδένα λόγον εὕρισκε τὸ δικαστήριον ὅπως ἀπομακρυνθῇ ταύτης, καθ' ὅσον ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἐτέθη μόνον πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Δήμου, καὶ διὰ τὴν εὐχερεστέραν ἐξέλεξις τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ὑπευθύνων δημάρχου καὶ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν φορολογουμένων καὶ ἐν γένει τῶν ὁφειλετῶν αὐτοῦ φερομένων ἐν τῷ προϋπολογισμῷ, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἄρθρου τούτου (103) πρὸς τὸ ἄρθρον 106 τοῦ ἰδίου νόμου, καθ' ὃ ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ τὸν συντασσόμενον ὑπ' αὐτῆς προϋπολογισμόν ἐκάστου ἔτους, ὁφείλει ἐπὶ ὁκτὼ ἡμέρας νὰ ἐκθέσῃ ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ καὶ καλῶσι πάντας τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅπως λάβωσι γνῶσιν αὐτοῦ, ἐξ οὗ ἐπεταί ὅτι χορηγεῖται καὶ δικαίωμα ἀντιρρήσεων καὶ παραπόνων ἐνώπιον τῆς ἀνωτέρας διοικητικῆς ἀρχῆς, δικαιουμένης νὰ ἐγκρίνῃ ἢ μὴ τὸν ὑπὸ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς καταρτισθέντα προϋπολογισμόν κατὰ τὸ ἄρθρον 107 τοῦ ἰδίου νόμου.

Ἀριθ. 1788 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφ' ἑτῆς x. β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀγωγὴ διαζυγίου ἐπὶ μοιχείᾳ. - ἀπόρριψις ἐπ' ἀναποδείκτω. - ἀρκούν ἔρεσθια ἀγωγῆς τῆς συζύγου ἐπὶ ψευδῆ ἐγκλησίᾳ.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῆς Νεαρᾶς τοῦ Ἰουστινιανοῦ ὑπ' ἀριθ. 117 κεφ. 4 § 2 αἰ περὶ μοιχείας ὁ ἀνὴρ νομίσοι δύνασθαι τὴν ἑαυτοῦ γαμετὴν ἐλεγχθῆναι, προσήκει τὸν ἄνδρα ἐγγράφεισθαι πρότερον τὴν γυναῖκα καὶ εἴπερ ἡ τοιαύτη κατηγορία ἀληθοῦς ἀποδειχθῇ, τῆς αὐτῆς ἀποδείξεως, ἔχειν τὸν ἄνδρα τὴν προῖκα κλπ καὶ κεφ. 9 § 4 αἰὰν ὁ ἀνὴρ περὶ μοιχείας ἐγγράφῃται τὴν γυναῖκα καὶ τὴν μοιχείαν μὴ ἀποδείξῃ ἐξελθῆναι τῇ γυναικὶ βουλομένη καὶ ὑπὲρ ταύτης τῆς αἰτίας ρεπούδιον πέμπειν τῷ ἀνδρὶ (Ἀρμενοπ. Δ' ἐ' 14), προκύπτει σαφῶς ὅτι, ἐάν ὁ ἀνὴρ μετῇθε προηγουμένως κατ' αὐτῆς δίκην περὶ διαζεύξεως, βάσιν ἔχουσαν τὴν μοιχείαν, ἣν ὁμοῦ δὲν ἀπέδειξεν, ἡ τοιαύτη πρᾶξις τοῦ ἀνδρὸς χορηγεῖ κατὰ τὴν ἀνω διάταξιν τῇ γυναικὶ τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ διαζύγιον καὶ δὲν εἶναι ἀπαραίτητον πρὸς τοῦτο ἵνα προηγουμένως ἐγχειρισθῇ ἐγκλησίς

σεων, δύνανται οἱ ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως τοῦ φόρου τῶν ὠνίων καὶ ἐμπορευμάτων ν' ἀνηθῶσι νὰ παραδώσωσι τῷ Δήμῳ τὰ παρ' αὐτῶν εἰσπραθέντα ποσά, οὐδέ μία δὲ καταδωξίς ἐπὶ πληρωμῇ θὰ εἶναι δυνατὴ ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τοιαύτη εἰσπραξις, βεβαίως μὴ οὕσα ἀναγεγραμμένη ἐν τῷ κοινῷ προϋπολογισμῷ, διότι οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ προῖδῃ τὴν καθυστέρησιν ταύτην, θὰ εἶναι ἀδύνατος. Πιστεύομεν ὅτι οὐδέποτε ἐκδοχὴ θὰ συνέλξει περισσώτερα μειδήματα.

τῇ ἀρμοδίᾳ ἀρχῇ καὶ διεξαχθῇ δίκη περὶ μοιχείας ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου κοινικοῦ δικαστηρίου καὶ ἐλεγχθῇ ψευδὴς ἡ ἀποδοιμένη κατηγορία. Καθόσον ἡ διάταξις «προσῆκει τὸν ἄνδρα ἐγγράφεισθαι πρότερον κλπ» συνδέεται μὲ τὸ παρὰ Ρωμαίοις ἰσχύον διαδικαστικὸν σύστημα περὶ διαζυγίου* παρ' ἡμῶν δὲ εἶναι ἀδιάφορον ἐάν ἡ περὶ μοιχείας κατηγορία ἀποδειχθῇ ψευδὴς ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ ἢ τοῦ κοινικοῦ δικαστηρίου, διότι εἰς ἑκατέραν τῶν περιπτώσεων δύναται ἡ ἐλεγχομένη ψευδὴς ἐπὶ μοιχείᾳ αἰτίας νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφορμὴ διαζυγίου* ὁ λόγος δὲ τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι ὅτι ὁ ἀνὴρ ὁ τοσοῦτον δεινῶς περιυβρίσας τὴν τιμὴν τῆς συζύγου του, ὥστε νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν δικαστικὴν ἀρχὴν καὶ νὰ προσάψῃ αὐτῇ τὸ βαρύντατον τῶν οἰκογενειακῶν ἐγκλημάτων ψευδῶς, δὲν δύναται πλέον ν' ἀξιώσῃ νὰ ἔχῃ σύζυγον ἐκείνην, ἣν ἐπὶ τοσοῦτον διαπόμπευσεν διὰ τῆς τοιαύτης δὲ τοῦ ἀνδρὸς πράξεως καθίσταται ἀδύνατος ἡ περαιτέρω ἀρμονικὴ συμβίωσις τῶν συζύγων* ἐπομένως ὁ λόγος τοῦ διαζυγίου παράγεται εἴτε πρὸς τὸ πολιτικὸν εἴτε πρὸς τὸ κοινικὸν δικαστήριον ἐγένετο ἡ ψευδὴς προσφυγὴ* ἐν προκειμένῳ δὲ ἀποδεικνυομένου ἐκ τῶν προσαγομένων ἐγγράφων ὅτι ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἐφεσιδλήτου περὶ διαζεύξεως, ἡ βάσιν ἔχουσα τὴν μοιχείαν, ἀἀπερρίφθη διὰ τῆς... ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἐπικυρωθείσης καὶ διὰ τῆς... αποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀποδειχθείσης ψευδοῦς τῆς περὶ μοιχείας αἰτιάσεως, ἡ πρώτη βάσις τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς ἐλέγχεται ἀποδεδειγμένη καὶ νόμιμος* ὅθεν οὐκ ὁρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπερρίψε ταύτην ὡς μὴ στηριζομένην εἰς τὸν νόμον (*).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 939 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφ' ἑτῆς x. x. ΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ

Δίκη ἐκ γραμματίου. - διπλῆ πρωτόδικος ἐρημοδικία. - παρτέλευσις δετίας. - ἐφέσις.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου ὅτι ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς τελευταίας ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου μέχρι τῆς κοινοποιήσεως τῆς καὶ τῆς κατ' αὐτῆς ἐφέσεως ἐμεσολάβησε πλήρης πενταετία καὶ οὕτω τὸ γραμματίον ὑπέκυψεν εἰς τὴν παραγραφὴν κατὰ τὸ ἄρθρ. 189 τοῦ Ἐμπορικοῦ Κώδικος, δὲν εἶναι βάσιμος, διότι ἡ τελευταία ἀπόφασις τοῦ πρωτοδικείου, ὀριστικὴ οὕσα μετὰ διπλῆν ἐρημοδικίαν, διακόπτει τὴν παραγραφὴν, τοῦτο μὲν διότι ὁ νόμος δὲν ὀρίζει ἂν ἡ ἀπόφασις πρέπη νὰ ᾖ τελεσίδικος, ἐκεῖνο δὲ διότι ἡ κατ' αὐτῆς ἐφεσις δὲν ἔχει ματαρρυθμιστικὰ ἀποτελέσματα, ἀφοῦ οὐδὲλως ἤμαρτε τὸ Πρωτοδικεῖον δις δικάσαν ἐρήμην τὸν ἐκκαλοῦντα, οὕτω δὲ ἡ ἀπόφασις ὀρίζεται καὶ διακόπτει τὴν παραγραφὴν, μέχρις οὗ ἀποδειχθῇ ἀδικος κατ' οὐσίαν. Εἰ καὶ κατ' ἀσθενεστέραν γνώμην

[*] Ἡ παροῦσα ἀπόφασις ἐπικυρώθη καὶ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου δημοσιευθεῖσας ἐν καιρῷ μετὰ τῶν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου πεπραγμένων μας.

ή τοιαύτη απόφασις δὲν διακόπτει τὴν παραγραφὴν, τοῦτο μὲν διότι δὲν εἶναι τελεσίδικος, ὡς εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ ἄρθρ. 189 τοῦ Ἑμπορικοῦ Κώδικος, ἐκείνο δὲ διότι ἡ ἔφεσις, τύποις δεκτὴ γενομένη, ἔχει καὶ ὡς πρὸς τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν μεταρρυθμιστικὰ ἀποτελέσματα καὶ ἂν τυπικῶς δὲν εἶναι ἐσφαλμένη αὕτη, κατὰ τὸ ἄρθρ. 778 ἐδ. 2 Πολ. Δικ. (Ἄρ. Πάγ. 15 τοῦ 1887), ἀφοῦ καὶ ἰδιασφάλματα ὁ διαδίκος δύναται δι' ἐφέσεως νὰ διορθώσῃ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔδει νὰ ἐπιβληθῇ ὁ ἐπαγόμενος ὄρκος ἂν ὀφείλεται ἢ οὐ τὸ χρέος (*).

Ἀριθ. 940 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἑρημοδικία.- ἀνακοπή.- ἐπέλευσις ἀποφάσεως.- παθαίνουσι ἀνακοπῆς.- τροπὴ προδημιώσεως.- ὑποθήκη.- προθεσμία.

Ἐπειδὴ ἄλλως καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὡς νόμιμος ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλοῦσης ἐταιρίας ὅτι συναινέσει τῶν διαδίκων καὶ διὰ τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένου πρακτικοῦ ἐπανήλθεν ἐν ἰσχύϊ ἡ 1453 (1895) ἀπόφασις τοῦ πρωτοδικείου διὰ μόνης τῆς δηλώσεως τοῦ ἐναγομένου ὅτι παραιτεῖται τῆς ἀνακοπῆς, ἡ ἰσχὺς τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἄρχεται ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγένετο τὸ πρακτικόν, καθ' ὅσον ἡ εἰρημένη ἐρήμην ἀπόφασιν ἔχει ἐξαφανισθῇ μεθ' ὧν αὐτῆς τὸν συνεπειῶν δι' ἐτέρας ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ἦτοι τῆς 1997 (1895), ἥτις ἐπανεφερε τοὺς διαδίκους εἰς τὴν ἦσαν στάσιν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, ἀλλ' ἡ τῇ ἀμοιβαίᾳ συναινέσει τῶν διαδίκων ἐπανισχύασα τοιαύτη ἐξηφανισμένη δικαστικὴ ἀπόφασις, ὁριστικὴ μόνον οὖσα, δὲν εἶναι ἐπαρκὴς πρὸς μετατροπὴν τῆς προσημειώσεως εἰς ὑποθήκην, καθόσον ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἀπόφασιν τελεσίδικον (ἄρθρ. 83 τοῦ περὶ Ἰποθηκῶν Νόμου), τελεσίδικος δὲ ἐγένετο ἡ εἰρημένη ἀπόφασις ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεώς της μετὰ τὴν σύνταξιν τοῦ πρακτικοῦ, καθόσον τὰ πρὸ τοῦ πρακτικοῦ, ἦτοι ἦτε ἀπόφασιν καὶ αἱ κοινοποιήσεις αὐτῆς, εἶχον ματαιωθῇ διὰ τῆς 1997 ἀποφάσεως καὶ δὲν ἐπανήλθον τῇ συναινέσει τῶν διαδίκων εἰμὴ μόνον τὸ διατακτικόν τῆς ἐξηφανισμένης ἀποφάσεως, οὐχὶ δὲ πρὸ τῆς κοινοποιήσεως, διότι ὁ ἐναγόμενος καὶ καταδικασθεὶς δὲν παρητήθη τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας, οὔτε ἄλλως τε συνήνεσεν ὁπωσδήποτε ἡ καὶ διὰ τοῦ πρακτικοῦ ἀνεγνώρισε ταύτην ὡς τελεσίδικον καθ' οἷονδήποτε τρόπον γενομένην, δὲν ἤρκει δὲ διὰ τελεσιδικίαν ἡ ἀποδοχὴ τοῦ δανειστοῦ ἢ δι' ἐφεσιβλήτου, ἀλλὰ καὶ ἐκείνη τοῦ καταδικασθέντος ὀφειλέτου, ὅστις ὡς ἂν εἰρηται δὲν συνήνεσεν οὐδ' ἄλλως ἀνεγνώρισεν ὡς τελεσίδικον τὴν ἀπόφασιν, ἀπὸ δὲ τῆς κοινοποιήσεως τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως μετὰ τοῦ πρακτικοῦ δὲν παρήλθε κτλ. (**).

() Ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις τοῦ πρωτοδικείου εἶναι ἡ καταδικαστικὴ τοῦ ἄρθρ. 189 τοῦ Ἑμπ. Ν. Οὐδαμῶς εἶναι ἀναγεγραμμένον ὅτι ὁ δι' αὐτῆς ἀσφαλιζόμενος κατὰ τῆς παραγραφῆς πρέπει νὰ ἐκκεντρίξῃ τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀντιδίκου του.

(**) Ἀλλὰ ἐὰν παρήλθον ἡ 30ήμερος προθεσμία ἀπὸ τοῦ πρακτικοῦ; Ἡδύνατο, ἀρὰ γὰρ, ὁ τῷ πρακτικῷ ἐπαναγαγὼν τὴν ἀπόφασιν νὰ προσβάλλῃ αὐτὴν ἐφίσει.

Ἀριθ. 942 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἰόνιος Κώδικς.- κλοπή.- ἀγωγαί.- παραγραφή.- ἀντίταξις ἰδίας κυριότητος.- κληρονομικὰ κινητὰ.

Ἐπειδὴ κατ' οὐδεμίαν διάταξιν τοῦ Ἰονίου Κώδικος ὁ κλαπείν ὡς ἐπὶ ὁποῦν ὡς ἐπὶ τὴν περὶ διεκδικήσεως κινήτων, ἐφ' ὅσον ταῦτα ὑφίστανται παρὰ τῷ κλέπτῃ ἢ τρίτῳ τινὶ διακατόχῳ καὶ ἐντὸς ἀκρόμῃ τῶν ἐξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀπωλείας, διότι καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει δικαίωμα μόνον ἔχει, οὐχὶ καὶ ὑποχρέωσιν (ἄρθρ. 2110 Ἰον. Κώδικος), τοῦναντίον κατὰ τὸ ἄρθρον 1298 Ἰον. Κώδικος, ὁ ὁπωσδήποτε ζημιωθείς διὰ πράξεως ἄλλου δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν ζημίαν ἐπομένως ὁρθῶς ἡγέρθη ἡ περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγή καὶ καλῶς αἰτεῖται ἡ εἰς χρήματα καταδίκη τῆς ἐναγομένης λόγῳ τῆς κλοπῆς.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγή παραγράφεται μετὰ τριακονταετίαν (ἄρθρ. 2092 Ἰονίου Κώδικος), αἱ δὲ διατάξεις τῶν ἄρθρων 2109 καὶ 2110 δὲν ἀφορῶσι τὸ προκείμενον θέμα, ἀλλὰ μόνον τὴν διεκδικήσιν κινήτων κατὰ τῶν καλῇ τῇ πίστει κατόχων.

Ἐπειδὴ ὁ περὶ ἰδίας κυριότητος τῶν ὡς κλαπέντων φερομένων πραγμάτων ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλοῦσης δὲν ἐχρῆζεν ἰδίου ἀποδεικτικοῦ θέματος, διότι ὡς ἀποτελῶν ἄρνησιν τῆς ἀγωγῆς, βάσιν ἐχοῦσης κυριότητα τοῦ ἐνάγοντος ἐκ κληρονομίας, ἡδύνατο νὰ ἐξετασθῇ κατ' ἀνταπόδειξιν.

Ἐπειδὴ ὡρισμένη ἐστὶν ἡ ἀγωγή ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ τῶν κλαπέντων τυχόν κινήτων, ἀφοῦ ἐν αὐτῇ φέρεται ὅτι ταῦτα κατεῖχοντο διανοίᾳ κυρίου μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ παρ' αὐτοῦ κληρονομηθέντος T^{***}, διότι ἡ τοιαύτη αὐτοῦ διακατοχὴ ἰσχύει ὡς δικαιόγραφον κατὰ τὸ ἄρθρον 2109 τοῦ Ἰονίου Κώδικος καὶ παρέχει τῷ ἐνάγοντι κληρονόμῳ, ὡς ἀποκτήσαντι αὐτοδικαίως (ἄρθρ. 606 τοῦ Ἰονίου Κώδικος) τὴν διακατοχὴν τῶν κτημάτων, τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν ἀγωγῶν τοῦ ἀποδιδώσαντος, νὰ ἐγείρῃ πᾶσαν ἀγωγήν κατὰ τοῦ ἄρπαγος τῶν κληρονομικῶν πραγμάτων.

Ἀριθ. 943 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἰόνιος Κώδικς.- σύστασις προκίους ὑπὸ δικαστηρίου.- ποσὸν καὶ εἶδος.- τόκοι.- ποσὸν δότῶν.- ἐπικαρπία.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων καὶ τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων προσαγομένων ἐγγράφων καὶ προικοσυμβολαίων, δυναμένων νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ὡς τεκμηρίων, ἀφοῦ ἐπιτρέπεται ἡ ἐμμάρτυρος, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς καταστάσεως τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλόντος τὴν προίκα κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου τῆς ἐναγοῦσης, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν υἱῶν καὶ θυγατέρων καὶ ὧν τῶν ἄλλων προσηκουσῶν περιστάσεων, τὸ δικαστήριον εὐρίσκει ὅτι ἡ προήκουσα προίξ, ἥτις δέον νὰ προσδιορισθῇ εἰς τὴν ἐνάγουσαν, εἶναι ἡ τῶν τριῶν χιλιάδων κατὰ ποσό-

ἵνα μὴ θεωρῆται τελεσίδικος πρὸ τῆς κοινοποιήσεως τῶν πρακτικῶν.

τητα, κατὰ ποιότητα δὲ ἐκ μετρητῶν 1000 καὶ ἐκ τῶν ἐξῆς κτημάτων, ἤτοι ἐνὸς ἀγροῦ, κειμένου εἰς θέσιν «Ἀχούρια», μετ' ἐλαιοδένδρων τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἔκτον τοιοῦτον ἀξίας δρ. 500 κατὰ τὴν ἀγωγὴν, καὶ μιᾶς σταφιδαμπέλου εἰς θέσιν «Φουρεζά», μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ ἐλαιοδένδρων ἐκτάσεως τσαπίων δέκα καὶ ἀξίας δρ. 1500, κατεχούσης ἀριθμὸν ὄγδρον ἐν τῇ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῇ, μεταρρυθμιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἅτε ὁρισάσης μείζονα προίκα καὶ ἕτερον κτήμα, οἱ δὲ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐφεσιδλήτου α') ὅτι: ἀντὶ τῶν μετρητῶν δέον νὰ ὁρισθῇ ἱματισμὸς καὶ β') ὅτι εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῶν τέκνων δέον νὰ ὑπολογισθῇ καὶ ἡ μήτηρ καὶ αὐτὸς οὗτος, δὲν εἶναι βάσιμος. ὁ μὲν πρῶτος διέτι δικαίωμα τοῦ δικαστηρίου εἶναι νὰ ὁρίσῃ τὸ εἶδος τῆς προικὸς (ἄρθρ. 1325 τοῦ Ἰον. Κώδικος), τοιοῦτον δὲ κρίνει τὰ μετρητὰ ἀντὶ κινήτων ἐκ ρουχισμοῦ, ἅτινα ἤθελον καταστῇ πηγὴ νέων δικαστικῶν καὶ ἀτελευτήτων ἐρίδων, ὁ δὲ δεύτερος διότι ἐν τῇ εἰρημένῳ ἄρθρῳ 1325 δὲν ἀναφέρεται καὶ ἡ μήτηρ ἢ ὁ πατήρ, ἀλλὰ καὶ τούτων λαμβανομένων ὑπ' ὄψει ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου ὡς πρὸς τὸ ποσὸν καὶ τὸ ποῖόν τῆς προικὸς δὲν μεταβάλλεται τὸ παράπαν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1332 τοῦ Ἰον. Κώδικος, οἱ τόκοι τῆς προικὸς τρέχουσιν αὐτοδικαίως ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ γάμου, οἰοσθῆκοτε καὶ ἂν εἴνε ὁ τρόπος τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς προικὸς, ἀλλὰ μόνον πρὸς 6 0/0, καὶ τοιοῦτος δέον νὰ ἐπιδικασθῇ ὡς πρὸς τὰς δραχ. χιλίας.

Ἐπειδὴ τὰς ἐπικαρπίας ὀφείλει ὁ ἐναγόμενος ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ γάμου καὶ ἐφ' ὅσον συνέλεξε ταύτας, συμφωνῶς πρὸς τὸ ἄρθρ. 1332 τοῦ Ἰον. Κώδικος καὶ δέον νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν ἀπόδοσιν αὐτῶν, ἐξευρεθησομένην διὰ τῶν νομίμων μέσων.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΝΑΥΠΛΙΟΥ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

Ἀριθ. 669 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΣΑΒΒΑΣ

Σταφιδικὴ Τράπεζα.— οὐκ αἰτησὶς θεραπείας. ἀποζημιώσις διὰ μὴ παραδόσιν ἀποδείξεων ἀποταμιεύσεως. — εὐθύναι προεδρώτος καὶ προστεταμένου.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου αὐτοῦ, ἡ Σταφιδικὴ Τράπεζα δὲν δύναται νὰ καταταχθῇ μετὰ τῶν δημοσίων ἐκείνων καθιδρυμάτων, περὶ ὧν προνοεῖ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ Διατάγματος τῆς 12 Μαΐου 1835, ἐπομένως οὐδεμία ἀνάγκη ὑπῆρχεν ὅπως ὁ ἐνάγων πρὸς τῆς ἐγέρσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ὑποβάλλῃ αἰτησὶν θεραπείας τῆς ἀδικίας αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ τὰ νομικὰ πρόσωπα εὐθύνονται κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς προστήσεως ἐκ τῶν νομικῶν σχέσεων, ἅς οἱ ἀντιπρόσωποι αὐτῶν συνάπτουσι δι' αὐτὰ, διὰ τε τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν δυνάμει αὐτῶν ἀναλαμβανομένων ὑποχρεώσεων, ὡς καὶ διὰ τὰς

συνεπείας, τὰς πηγαζούσας ἐκ τοῦ δόλου καὶ τῆς κακῆς πίστεως τῶν ἀντιπροσώπων των κατὰ τὴν σύναψιν τῶν σχέσεων ἐκείνων. Ἀμφισβητεῖται μόνον τὸ ζήτημα ἐὰν ταῦτα εὐθύνωνται γενικῶς ἐκ τῶν δολίων πράξεων ἢ παραλείψεων τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐνεργούντων ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν ἀνατεθειμένων αὐτοῖς καθηκόντων, ἢ μόνον ἐφ' ὅσον ἐκ τούτων κατέστησαν πλουσιώτερα. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμως, ἀφοῦ ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ ἐκτίθεται ὅτι εἰσαγαγόντος τοῦ ἐνάγοντος πρὸς τὸν ἐν τοῖς ἄρθρ. 28 καὶ 9 τοῦ μνησθέντος Νόμου, περὶ συστάσεως Σταφιδικῆς Τραπεζῆς, ἐκτιθέμενον σκοπὸν εἰς τὰς ἐν Καλάμαις ἀποθήκας αὐτῆς τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ποσὸν σταφιδοκάρπου, ὁ ἐναγόμενος διαχειριστὴς τῶν ἀποθηκῶν τούτων ἡρνήθη ἅμα τῇ παραδόσει αὐτοῦ νὰ ἐκδώσῃ, καθ' ἣν ἐκ τῶν ἄρθρων ἐκείνων τοῦ νόμου εἶχεν ὑποχρέωσιν, τὰς σχετικὰς ἀποδείξεις ἀποταμιεύσεως τοῦ παραδοθέντος σταφιδοκάρπου, νομίμως διὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ζητεῖται παρὰ τε τῆς Σταφιδικῆς Τραπεζῆς καὶ τοῦ διαχειριστοῦ τῆς εἰς ἣν εἰσῆχθη ὁ σταφιδοκάρπος ἀποθήκης, παρὰ τούτου μὲν, ὡς ἀμέσου ὑποχρέου καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Τραπεζῆς, παρὰ ταύτης δὲ ὡς προστησάσης ἐκείνον, ἢ εἰς τὸν ἐνάγοντα παράδοσις τῶν ἀποδείξεων τῆς ἀποταμιεύσεως, διότι δὲν πρόκειται περὶ εὐθύνης τῆς Τραπεζῆς δι' ἀδίκημα τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς διαχειριστοῦ τῆς ἀποθήκης, διαπραχθέν ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, ἀλλὰ περὶ ὑποχρεώσεως πηγαζούσης ἐκ συναφθείσης δι' αὐτὴν νομικῆς σχέσεως μετὰ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ ἐναγομένου ἀντιπροσώπου τῆς. Νομίμως δὲ ἐπίσης ὁ ἐνάγων ζητεῖ διὰ τῆς ἀγωγῆς του παρ' ἀμφοτέρων ἀποζημιώσιν διὰ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀποθηκευθέντος σταφιδοκάρπου του, ἐν ἀρνήσει, ἐννοεῖται, ἡ ἀδυναμία τῆς παραδόσεως τῶν ἀποδείξεων τῆς ἀποταμιεύσεώς του, διότι διὰ τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν τῆς κυρίας αὐτῶν ταύτης ὑποχρεώσεως πρὸς τὸν ἐνάγοντα, εὐθύνονται ἀμφοτέροι εἰς ἀποζημιώσιν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ναὶ μὲν ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀγωγῆς του αἰτεῖται κατὰ κύριον μὲν λόγον τὴν ἀποζημιώσιν, κατὰ δεύτερον δὲ τὴν παράδοσιν τῶν ἀποδείξεων τῆς ἀποταμιεύσεως, ἀλλὰ τοῦτο δὲ, ἔχει σημασίαν διὰ τὸ παραδεχτὸν τῆς ἀγωγῆς, δυναμένου τοῦ δικαστηρίου νὰ δεχθῇ τὰς αἰτήσεις τῆς ἀγωγῆς, καθ' ἣν ὁ νόμος ὁρίζει τὰς.

Ἀριθ. 696 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΣΑΡΡΙΩΑΝΝΗΣ

Ἀπόφαισις ἐπὶ αἰτήσεως περὶ παρατάσεως. — σχετικῇ ἀποδείξει. — ἔφεσις.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις, ἐπὶ αἰτήσεως παρατάσεως προθεσμίας πρὸς ἀπόδειξιν ἐκδιδομένη, ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀπόδειξιν, ἀφοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 249 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ περὶ ἀποδείξεως παρεμπόπτουσα ἀπόφασις ὁρίζει ἐν § 3 τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον τῆς ἀποδείξεως, ἐπομένως διὰ τὴν ἀνεπάρκειαν τῆς προθεσμίας πρὸς ἀπόδειξιν δύναται νὰ παρακονεθῇ ὁ διάδικος δι' ἐφέσεως καὶ πρὸς τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὰ ἄρθρα 181, 515 καὶ 749 τῆς Πολ. Δικονομίας.

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικηγόρου κ. Σπ. Γιαννοπούλου.

ΚΡΗΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΦΕΤΕΙΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

'Αριθ. 3 [1907]

Εισηγητής ο πρόεδρος κ. Σ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ

Δικαιοπραξία καλύπτουσα αischροκέρδειαν. - άποδεικτικά μέσα. - δόσις πράγματος δανείφ επιτευχθιδόμενον τιμήματος.

Ἐπειδὴ ὁσάκις εἶναι ἀποδεδειγμένως ἀδύνατον νὰ προμηθευθῇ τις ἔγγραφον κατὰ τὸ ἄρθρον 299 Πολ. Δικονομίας, τότε ἐπιτρέπεται ἡ ἐμμέρτυρος ἀπόδειξις καὶ ἐναντίον τοῦ περιεχομένου ἔγγραφου τινος. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, συναφθέντος δανείου ὑπὸ τὸν τύπον πωλήσεως ἐλαίου κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐφεσίβλητου Τ^{***}, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀπολαύσῃ περιουσιακὰ πλεονεκτήματα, ἤτοι τόκους ὑπερβαίνοντας τοὺς νομίμους, παρὰ τὴν διάταξιν τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τοῦ ἁρθροῦ 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 153 νόμου περὶ αἰσχροκερδῶν πιστωτῶν, τὴν κολλάζουσιν ποινικῶς τοὺς λαμβάνοντας τοιοῦτους τόκους, ὁ ἐφεσίβλητος δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἔγγραφον ἀποδείξιν τῆς εἰκονικότητος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13991 τοῦ 1904 συμβολαίου, ἐφ' οὗ ἡ ἐπίδικος ἐπιταγὴ βασιζέται, διότι δὲν ὑποτίθεται ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἠδύνατο νὰ παράσχῃ τοιαύτην, μαρτυροῦσαν τὴν κατ' αὐτοῦ τελεθεῖσαν καταστρατήγησιν τοῦ νόμου, καὶ ποινικὴν παράδασιν, ἐπομένως ὀρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς πρώτης τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεώς του ἐπέτρεψε τὴν ἐμμέρτυρον ἀπόδειξιν τῷ ἐφεσίβλητῳ Τ^{***}, τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ὅτι τὸ εἰρημένον ὑπ' ἀριθ. 13991 ἀγοραπωλησίας συμβόλαιον εἶναι εἰκονικὸν καλύπτον δάνειον καὶ τόκους ἀθεμίτους, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἐφέσεως, ἀπορριπτέος ἐστίν, ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ προκύπτει καὶ ἀπεδείχθη, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ἐκ τῶν μαρτύρων ἐν γένει ὅτι ὁ παρεμβαίνων, ὑποδηματοποιὸς τὸ ἐπάγγελμα, μὴ ἐμπορευόμενος ἐλαίον, εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων καὶ ἐζήτησε δάνειον παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος, οὗτος ἔμῳς ἀντὶ νὰ τῷ δώσῃ χρήματα δανειακὰ τῷ παρέδωκεν ἐλαίον ὅπως πωλῶν τοῦτο εὖρη χρήματα, ἤτοι τὸ ἀντίτιμον τῷ χρησιμεύσῃ ὡς δάνειον, ἀποδοτέον μετὰ ἐν ἔτος κατὰ τὸ εἰρημένον συμβόλαιον, ἤτοι πράγματι κατηρτίσθη οὐχὶ ἀγοραπωλησία ἐλαίου ἀλλὰ δάνειον, διότι καὶ κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον Νόμ. 11 Πανδ. (12.1) Βασ. ΚΓ'. α'. 11. 52, Νόμ. 8 Cod. (4.2) καὶ τὰς ἀναλόγους διατάξεις τοῦ Ἀστικῷ Κώδικος ἄρθρ. 1157 καὶ ἐπόμεν., ὅτε ἀντὶ χρημάτων δίδεται πρᾶγμα, ὅπως ἐκποιηθῇ καὶ τὸ τίμημα χρησιμεύσῃ ὡς δάνειον, συνιστᾶται δάνειον Καλλ. Γ' § 148, Dernburg Γ' § 86, παράνομοι δὲ τῶν ἀπεδείχθη ἐκ τῶν μαρτύρων ὅτι συνωμολογήθησαν, διότι τὸ ἐλαίον ἐτίματο ὅτε παρεδόθη 62 1)2—63 λεπτὰ καὶ οὐχὶ 75 ὡς συνωμολογήθη, δὲν ἔχει δὲ σημασίαν τινὰ τὸ ὅτι τίμημα ἢ μᾶλλον τὸ δάνειον συνεφωνήθη νὰ ἐπιστραφῇ μετὰ ἐν ἔτος, διότι τὸ ἐλαίον ἀρχικῶς παρεδόθη καὶ ἡ τότε τιμὴ θέλει ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, οὐχὶ δὲ ἡ τυχὸν μεταγενεστέρᾳ ἐντὸς τοῦ ἔτους μείζων τιμὴ.

ΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ(*)

Ποταμοὶ καὶ ῥυάκες.

8. Ποταμοὶς ἡ ρυαξ ὑπάρχει εὐθὺς ὡς ποσότης ὕδατος ρέοντος συγκεντωθῇ ἐν φυσικῇ κοίτῃ καὶ ἀποτελέσῃ ρεῦμα μικρὸν ἢ μέγα. Περὶ ποταμοῦ καὶ ρυάκος καὶ τῆς διακρίσεως τούτων ὁμιλεῖ ὁ Οὐλπιανὸς ἐν Νόμ. 1 § 1, 2, 3, II. (43.12). διακρίνων κατὰ πρῶτον τὸν ποταμὸν ἀπὸ τοῦ ρυάκος καὶ εἰς τὰ διατελέων διττῶς τοὺς ποταμούς· ἐξ ἐνὸς μὲν εἰς ἀεννάως ρέοντας (flumina perennia) καὶ ὡς παρεδικῶς ρέοντας (torrentia) καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς δημοσίους ποταμούς (fl. publica), οἱ οἱ ἀεννάως ρέοντες καὶ ὡς ἰδιωτικούς (fl. privata) οἱ οἱ χεῖμαςοι. Ἐν τῇ ἐξηγήσει δὲ τοῦ νόμου τούτου ἐρίζουσι σφόδρα καὶ σήμερον ἐτι οἱ ἐρμηνευταί. Κυρίως εἰς δύο θέματα στρέφεται ἡ ἐρις αὕτη· πρῶτον μὲν, ἂν ἐν τῇ μνησθείσῃ διαστολῇ τῶν ποταμῶν ὡς δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν περιλαμβάνονται καὶ οἱ ῥυάκες (rivi), καὶ δεύτερον τίς ἡ ἐννοία τῆς δημοσιότητος· εἰς τὰ δύο ταῦτα ἐρίζοντα θέματα, προσθετέον καὶ τὸ θέμα ἂν ἡ κοίτη τοῦ δημοσίου ποταμοῦ τελῇ ὑπὸ κυριότητα καὶ δὴ τίς. Ταῦτα δὲν εἶναι ἄμοιρα πρακτικῆς σημασίας παρ' ἡμῖν, παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ νεωτέρου Νόμου διακρίσ. κτημάτων, δι' 8 καὶ ὡς ἐν παρόδῳ ἐνταῦθα μνημονεύομεν ἀπλῶς τὴν κοινῶς κρατήσαντα περὶ τούτων δόξαν.

9. Σήμερον δύναται τις νὰ εἰπῇ ὅτι ἐπεκράτησεν ὡς ὀρθὴ ἡ θεωρία τοῦ Börner ὅτι ἐν τοῖς flumina τοῦ § 2 καὶ 3 τοῦ ἄνω Νόμου περιλαμβάνονται καὶ οἱ ῥυάκες, διακρινόμενοι συνεπῶς καὶ οὗτοι εἰς δημοσίους καὶ ἰδιωτικούς· τὰ σπουδαιότερα ἐπιχειρήματα τῆς δόξης ταύτης εἶναι· α') ὅτι ὁ Οὐλπιανὸς ἐν τῇ § 1 ἐποίησατο μνείαν ἀπλῶς τῆς οὐχὶ νομικῶς ἀλλὰ κοινῶς καὶ ἐν τῇ λαϊκῇ ἀντιλήψει κρατούσης διακρίσεως ποταμῶν καὶ ρυάκων, ἣν ὅμως ἐν τοῖς ἐπομένοις ἐγκατέλειπεν, ὡς μὴ παρέχουσιν ἀκριβὲς γνῶσιμα· β') ὅτι ἄλλως δὲν ἦτο δυνατόν ὁ Οὐλπιανὸς νὰ ἐμμένῃ εἰς τοιαῦτα ἴλαν ἀσαφῆ καὶ δυσλειτουργικὰ μεταξὺ ποταμοῦ καὶ ρυάκος· γ') ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, γεννᾶται εὐλόγως ἡ ἀπορία καὶ τὸ ἐντεῦθεν νομοθετικὸν χάσμα, περὶ τοῦ πῶς ἐρρυθμίζοντο παρὰ Ρωμαίους τὰ τῶν ρυάκων ἀφοῦ οὗτοι δὲν περιλαμβάνονται ἐν τοῖς flumina τοῦ ἀνωτέρου δόξισμου. Ὁ Ossig νομίζει ὅτι αἶρει τὴν ἀπορίαν ταύτην ἀποδίδων εἰς τὸν ὅρον fons (πηγὴ) τοῦ Ρ. Δ. τὴν ἐννοιαν τοῦ ρυάκος (1)· ὁ δὲ Baron ἐξηγεῖ τὴν περὶ ρυάκων σιγὴν τοῦ Ρωμ. Δ. ἐκ τοῦ ὅτι τοῦτο ἐξομοιεῖ τοὺς πρὸς τὰ δμβρία ὕδατα (2)· ἀμφότεραι αἱ γνώμαι εἶναι πάντῃ ἀπίθανοι καὶ ἀπτήριχοι. Κατὰ τὴν κρατούσαν δθεν ταύτην θεωρίαν (3) καὶ ὁ ρυαξ ὡς ρεῦμα ὕδατος ἀέναον (flumen perenne) ἐν κανονικῇ κοίτῃ περρέονον, δέον νὰ νοηθῇ περιλαμβανόμενος ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ flumen publicum τῆς παρατεθείσης Οὐλπιανείου ρήσεως. Καὶ πέραν τοῦ ρυάκος δυνατόν νὰ

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις δικηγόρου Γεωρ. Α. Μπαλῆ (συνέχεια ἐκ τοῦ τελευταίου φύλλου).

(1) Ossig σελ. 17 ἐπ. ἐναντίον τούτου δὲ τὸν Ermann in Krit. Viertljst XLII (1900) σελ. 1 ἐπ.

(2) Baron in Zeits. Vergl. Wiss. I σελ. 278.

(3) Τὴν ἐναντίαν δόξαν ὑπερῆρπυσεν ὁ Gesterding Arch. Civ. Pr. III σ. 60 καὶ συν' αὐτῷ Funke αὐτ. XII σ. 275, Schwab αὐτ. XXX § 15, Elvers ἐνδ' ἀνωτ. σ. 428 ὡσαύτως καὶ Winds. II § 146 σημ. 7.

προβῶμεν καὶ νὰ δεχθῶμεν *flumen publicum* καὶ ῥεῦμα μικρότερον ῥέοντα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ὅσον προέβη ὁ Kappeler (4)· ποσότης ὕδατος μικρὰ ἐλ· τινος πηγῆς καταρρέουσα, ἥτις κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ καὶ τὴν ἀντιλήψιν τῶν περιοίκων (*existimatione circumcolentium*) οὔτε ῥύακα ἀποτελεῖ, οὔτε εἶναι τοιαύτη ὥστε νὰ ἐξισωθῇ τῆς πολλαπλῆς μερίμνης τῆς ἐν ταῖς Πηγαῖς ἀπαντώσης περὶ τῶν *flumina publica*, δέον νὰ ἐξαίρεθῇ τῆς ἐννοίας τούτων.

Πρόδηλον ὅτι *aqua perennis* (ἀένναον ὕδωρ) καὶ *flumen perenne* (ἀένναον ῥεῦμα, ποταμὸς) εἶναι δύο διάφορα, ὡς ἐπίσης διάφορος ἀμφοτέρων εἶναι ἡ ἐννοία τοῦ *aqua profluens*· τὸ ἀένναον ὕδωρ δυνατόν νὰ μὴ ᾖ καὶ *perenne* (*flumen perenne*) ὡς π.χ. τὸ τοῦ φρέατος (5)· ὡσαύτως τὸ *aqua profluens* δυνατόν νὰ μὴ ᾖ καὶ *flumen perenne* π.χ. ὁ γαίμαρρος. Ἡ ἐννοία τοῦ *flumen perenne* δὲν ἀλλοιοῦται ἐὰν ἔξ ἐκτάκτου τινὸς λόγου ἐξηρανθῇ ποταμός—*«si tamen aliqua æstate exaruerit, quod alioquin perenne fluebat, non ideo minus perenne est»* (6).

Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν δημόσιον ποταμὸν ἔχομεν τὸν ἰδιωτικόν, ἥτοι τὸν μὴ ἀενάως ἀλλὰ παροδικῶς ῥέοντα (7· οὗτος μὴ ἀνταποκρινόμενος εἰς τὴν δημοσίαν χρῆσιν ὡς μὴ κακτημένος τὴν ιδιότητα τοῦ ἀνεξαντλήτου καὶ ἀενάου, δὲν ἤξιοιτο τῆς ἐντόνου προστασίας, ἥς ἐτύγχανεν ὁ δημόσιος ποταμός.

10. Ἀλλὰ τίς ἡ ἐννοία τῆς ἐν τῇ ἄνω ρήσει δημοσιότητος τοῦ *flumen publicum*; πρόκειται ἄρ' ὅγε περὶ κυριότητος τῆς πολιτείας; ἀσφαλῶς περὶ τοιούτου τινὸς δὲν πρόκειται· ὁ δημόσιος ποταμὸς κατατάσσεται ἐν ταῖς P. Πηγαῖς μεταξὺ τῶν καλουμένων δημοσίων πραγμάτων—*res publicæ*—ἀλλ' οὐχὶ τῶν ἀποτελούμενων τὴν περιουσίαν τῆς Πολιτείας (*quæ fisci sunt*) ἀλλὰ τῶν προωρισμένων τῇ δημοσίᾳ χρήσεσι (*publico usui destinatæ*)· τοιαῦτα π.χ. ποταμοί, ἀγοραί, στάδια, ὁδοί, πλατεῖαι (8) κλπ. Πάντα ταῦτα εἶναι *res publicæ* καθὼς παραδεδομένα τῇ δημοσίᾳ χρήσεσι· ἀλλ', ὡς ἀπέδειξαν οἱ Wappäus καὶ Kappeler, οὐδαμῶς ἔπεται ὅτι πάντως ταῦτα ἀνήκουσι τινὶ καὶ δὴ τῇ Πολιτείᾳ, καθόσον δυνατόν καὶ νὰ ἀνήκωσι καὶ εἰς κοινότητα ἢ ἰδιώτην ἢ καὶ οὐδενί, συγχρόνως ὅμως νὰ ὑπηρετῶσι τὴν κοινὴν χρῆσιν· ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἡ ἐννοία *publicus* εἶναι πολυσήμαντος (9)· ἀλλ' ἐν τοῖς ἄνω *res publicæ* ἡ ἐννοία αὐτοῦ οὔτε τὴν μετὰ τῆς δημοσίας χρήσεως συνύπαρξιν τῆς ἰδιωτικῆς κυριότητος ἢ ἰδιωτικοῦ δικαιώματος ἐπ' αὐτῶν ἀποκλείει, οὔτε πάντως ὑποτίθησι κυριότητά τινος καὶ δὴ τῆς Πολιτείας (10). Συμφώνως πρὸς τὴν ἀρχὴν ταύτην ἡ Ῥωμαϊκὴ ἐννοία τοῦ *flumen publicum* εἶναι ἀπλῶς ὅτι τὸ ῥέον ὕδωρ εἶναι μὲν κοινὸν τοῖς πᾶσι καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀμέτρως ἑκαστὸς τις τὴν χρῆσιν (*communis usus*), ἀλλ' ἐν πλείονι πρόκειται οὐχὶ περὶ ἀπλῶς ῥέοντος, ἀλλ' *ἀενάως* ῥέοντος ἐν τινὶ κοίτῃ ὕδατος, ἢ ἐπ' αὐτοῦ χρήσις ἀπὸ *communis*

καθίσταται *publicus usus*—δημοσία χρῆσις—ῥυθμίζεται δηλονότι καὶ ἐποπτεύεται πλείον ὑπὸ τῆς Πολιτείας, ἥτις ὀφείλει χάριν τῶν ἰδίων αὐτῆς ὑπηκόων νὰ μὴ ἐγκαταλήπῃ ἄμετρον καὶ ἀνεπιτήρητον τὴν χρῆσιν ταύτην τῶν ἀενάως ῥέοντων ποταμῶν, ἀλλὰ νὰ ρυθμίσῃ καὶ καταστήσῃ ταύτην ἐφικτὴν πᾶσιν ἀναλόγως (*usus innoxius*). Τοῦτο πράττουσα ἡ πολιτεία ἐνεργεῖ *jure gentium*, ἥτοι ὑπείκουσα εἰς τὴν παρ' ἁπασί τοῖς ἔθνεσι χάριν τῶν συμφερόντων τῶν ἰδίων αὐτῶν πολιτῶν κρατοῦσαν *naturalis ratio* (11). Ἐντεῦθεν τὰ ῥέοντα ὕδατα τὰ ἀπαρτίζοντα δημοσίους ποταμούς (ὡς καὶ τὰ ἄλλα πάγκοινα μὲν, ὧν ὅμως ἡ γρῆσις ὑποβάλλεται τῇ πολιτειακῇ ἐποπτείᾳ π.χ. ἡ θάλασσα) καλοῦνται *res publicæ* καὶ δὴ *jure gentium publicæ* (12). Δὲν πρόκειται ὅθεν περὶ ἰδιωτικῆς κυριότητος τῆς Πολιτείας, ἀλλὰ περὶ ἀπλῶς κυριαρχικῆς ἐξουσίας αὐτῆς ἐπὶ τῶν ποταμῶν· οὔτε ἥτοι δυνατόν νὰ πρόκηται περὶ κυριότητος· ἐν ἀληθείᾳ, καθὰ ἤδη ἐρέθη, ὅτι τὸ ῥέον ὕδωρ ἐν τῇ τῆς ῥοῆς καταστάσει εἶναι φύσει ἀνεπίδεκτον κυριότητος ἐν τῇ νομικῇ ἐννοίᾳ, πῶς τάχα ὁ ποταμὸς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπαχθῇ εἰς τοιαύτην κυριότητα; (13)

11. Ἄν ἤδη ἔλθωμεν εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ, παρατηροῦμεν ὅτι ἡ μὲν τοῦ ἰδιωτικοῦ, κατ' οὐδὲν διαφέρει τῶν ἄλλων κτημάτων ἥτοι λόγῳ τῆς ποσωτινότητος τῆς ὑπὸ τοῦ ὕδατος καταλήψεως, οὐδεμίαν ὀφίσταται τὸ ἔδαφος ἐπιρροὴν ἐκ τοῦ ῥέοντος ὕδατος παραμένον ἰδιωτικόν—*nihil enim differt a ceteris locis privatis flumen privatum* (14). Ἡ δὲ τοῦ δημοσίου ποταμοῦ ἡ ῥύακος καταλαμβάνομένη ὑπὸ τοῦ ἀενάου ὕδατος καὶ προοριζομένη ὅπως χρησιμεύσῃ αὐτῷ διαρκῶς ὡς φορέας ἀπαραίτητος, οὐ ἀνευ δὲν δύναται ὁ ποταμὸς νὰ νοηθῇ, μεταλαμβάνει κατὰ πάντα τῆς ιδιότητος τοῦ ἐπ' αὐτῆς ἀενάου δημοσίας χρήσεως ὕδατος καὶ θεωρεῖται ἐπομένως *res publica*, ὅς ᾗ καὶ ὁ ποταμὸς αὐτὸς ἐννοίαν, καὶ πᾶσα ἐπὶ τοῦ ἔδαφους αὐτῆς προϋπάρχουσα κυριότης ἀποσβέννεται ὁριστικῶς (καὶ τῇ Πολιτείᾳ ἐν ἀντικρὺ N. 38 Π. 41.1) μὴ ἀναδίοῦσα ἐν περιπτώσει ἐγκαταλείψει τῆς κοίτης ταύτης ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, ὡς θὰ ἀνέβλου αὕτη ἐπὶ καταλήψεως ἔδαφους ὑπὸ προσωρινῆς πλημμύρας αὐτοῦ Nόμ. 1 § 7 Π. 43.12 *Ille alvens, quem sibi flumen fecit et si privatus ante fuit, incipit tamen esse publicus quia impossibile est, ut alvens fluminis publici non sit publicus* (15).

Ἡ κοινὴ (δημοσία) χρῆσις δημοδ. ποταμῶν.

12. Εἴρηται ἤδη ὅτι ἐπὶ τῶν ἀπλῶς καὶ μὴ ἀενάως ῥέοντων ὕδατων, ἡ χρῆσις εἶναι μὲν κοινὴ (*com-*

(4) Kappeler σ. 95, ἄλλως ἐν μέρει ὁ Hesse σελ. 241 σημ. 136, Randa Eig. σελ. 54 σημ. 7.

(5) N. 1 § 6 (43.20), N. μον. § 4 (34.22).

(6) Nόμ. 1 § 2 (43.12).

(7) ἼΙ ἐν Nόμ. 4 § 1 (1.8) καὶ § 2 Εἰσ. (2.1) φαίνεται ἀπαίρεσις δὲν εἶναι σπουδαία· ἴδε τὸν λόγον ἐν Kappeler σ. 94, 95, Hesse σ. 195, Ossig σ. 40, 41.

(8) Nόμ. 6 § 1 (1.8) § 2, 6 Εἰσ. (2.1), Nόμ. 2 § 3, 21, 22 (43.8).

(9) Πρ6λ. Hesse σελ. 182.

(10) Wappäus von den dem Rechtsverkehr entz. Sachen (1867) σελ. 18—34, 73 ἐκ., Kappeler σελ. 5, Ossig σ. 80, Windscheid § 146.

(11) Kappeler σελ. 79 ἐκ., Hesse σελ. 185.

(12) Nόμ. 5 pr. 1 8), § 2, 5 Εἰσῃ. (2.1).

(13) K. Peyrer, Oester. Wasserrecht σελ. 112, Heimbach Rechts lex. σ. 101, 102, Wappäus αὐτ. Hesse σ. 182. Ubbelohde ἐνδ' ἀν. σ. 330, Kappeler σ. 84, Randa Eig. σελ. 52, 53 καὶ § 3, ὁμοίως καὶ Windscheid II § 146 σελ. 11, Regelsberger I σελ. 424, Κρατσᾶς I § 132, ἐπικαλούμενοι κυρίως τὴν ποταμὸν νῆσον καὶ τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν κοίτην ἀνηκούσας τοῖς παροχθίοις· ἀλλ' ἴδρα κατὰ τοῦ ἐπιχειρήματος Dernburg Pand. I § 73 σ. 4 καὶ Bturg. R. III (1904) § 36 σ. 4, Ossig σ. 88, Randa σ. 54 σημ. 6.

(14) N. 1 § 4, 10 Π. (43.12), ἀνωτ. § 3 σημ. 13.

(15) ἼΙε καὶ Nόμ. 7 § 5, 6 (41.1), N. 1 § 8, 9 (43.12), Nόμ. 23, 24 (7.4), Nόμ. 30 § 1, 2 (41.1), Hesse σ. 198, Kappeler σ. 103 ἐκ. Regelsb. I σελ. 425 σημ. 22.

munis) ἀλλ' οὐχὶ καὶ δημοσία (publicus). Τοῦτο ἐν τῷ Ρ. Δ. ἐννοιοῦν ἔχει ἐν τῇ προστασίᾳ τῆς χρήσεως ταύτης· ἡ communis usus οὕσα ἀπὸ τοῦ καὶ ἀσχετοῦς πρὸς τὴν καὶ ὅφ' ἐτέρου χρήσιν δὲν ἀξιοῦται ἀλλ' ἡ προστασία ἀλλὰ μόνος τῆς διὰ τῆς actio injuriarum ἐγειρομένης ὑπὸ πολιτῶν καὶ μὴ τοιούτων (ἀλλοδαπῶν)· ἄλλο τὸ ζήτημα, ἐν ἐκ τῆς communis usus ἐν τινι περιπτώσει ἐβλάθη ἑτερόν τι ἰδιωτικὸν δικαίωμα τινος, ὅτε ἔχει βεβαίως ὁ ζημιωθεὶς τὰς σχετικὰς πρὸς τὴν ζημίαν ἀγωγὰς π. χ. τὴν ἐκουσίαν, actio negatoria. Ἀλλως ὅμως ἔχει ἐπὶ τῆς χρήσεως τοῦ ἀενάου ἐπὶ κοίτης ῥέοντος ὕδατος (Flumen publicum)· ἡ χρῆσις αὕτη ὑπὲρ τῶν ἰδίων τῆς πολιτείας πολιτῶν ὑπάρχουσα καὶ ὑπὸ τούτων ρυθμιζομένη καὶ καθισταμένη οὕτω publicus α') ἀπολαμβάνει ἐντονωτέρας προστασίας, ὥς μαρτυροῦσι τὰ ἐνδίκῃ μέσα (παρὰγγέλματα interdicta), ἅτινα παρέχονται τοῖς πολιταῖς γενικῶς μὲν διὰ τὴν κοινὴν ἀπολαυσιν τῶν δημ. πραγμάτων ἀλλὰ καὶ εἰδικῶς τῶν flumina publica· β') δὲν μένει ἀσχετος πρὸς τὴν ὅφ' ἐτέρων πολιτῶν σύγκρουσιν χρῆσιν, καθόσον ἐν τῇ τοιαύτῃ χρῆσει τῶν δημ. ποταμῶν ἐπὶ τοσούτον τις δικαιούται ad publicum usum, ἐφ' ὅσον δικαιούται καὶ ἑτέρος καὶ ἐφ' ὅσον τις χρώμενος δὲν περιποιεῖ ἑτέρῳ ζημίαν ἐκ τῆς τοιαύτης χρήσεως καὶ δὲν ἔμποδίζει αὐτῷ αὐτὴν Νόμ. 2 § 2 (43.8), Νόμ. 24 pr. (39.2). «Fluminum publicorum communis est usus; in his igitur publice licet cuilibet aedificare et destruere, dum tamen hoc sine incommodo cuiusquam fiat» (1)· ἀφ' ἐτέρου δὲν ἔπεται ὅτι ἀποκλείονται οἱ ἀλλοδαποὶ τῆς κοινῆς χρήσεως τοῦ δημ. ποταμοῦ· τοιοῦτό τι οὐδαμοῦ τοῦ Ρ. Δ. ἀπαντᾷται· βεβαίως δοθέντος ὅτι ἡ χρῆσις τῶν δημ. ποταμῶν προστατεύεται καὶ ρυθμιζέται ἐντονωτέρως κατὰ τὰ ἀναχάριν τῶν πολιτῶν μόνον τῆς Πολιτείας, οἱ ἀλλοδαποὶ δὲν ἔχουσι τὴν χρῆσιν τὴν περιβεβλημένην τὴν τοιαύτην προστασίαν καὶ ρύθμισιν, ἀπομένει ὅμως αὐτοῖς ἡ διὰ τῆς γενικῆς actio injuriarum προστασία (2). Καὶ ἡ ἀντιθέσις ὅμως αὕτη ἐν ταῖς νεωτέραις Πολιτεῖαις καὶ δὴ καὶ παρ' ἡμῖν ἐξέλιπε, τῶν ἀλλοδαπῶν ἀπολαμβάνοντων κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς νομοθεσίας ἡμῶν τῶν αὐτῶν τοῖς ἡμεδαποῖς ἀστικῶν δικαιωμάτων πλὴν τινῶν ἐξαιρέσεων (3).

13. Ἡ δημοσία χρῆσις προσήκει πᾶσιν ἐξ ἴσου ἐπὶ τῶν flumina publica· συνίσταται δι' αὕτη εἰς τὴν δι' αὐτοῦ ἀρδευσιν, ὕδρευσιν, πλοῦν, μεταγωγὴν ἀντικειμένων, εἰς τὴν χρῆσιν ὡς κινητηρίου δυνάμεως καὶ κλπ. Ἡ χρῆσις τοῦ ποταμοῦ δύναται νὰ συνίσταται καὶ εἰς τὴν ἀποχέτευσιν ἐν αὐτῷ διαφόρων ὑδάτων, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν πάντοτε νὰ μὴ βλάπτεται ἐντεῦθεν ἡ χρῆσις ἑτέροις ἢ ἡ δημοσία ὕγεια ἢ ἀλλότριον πρᾶγμα, διότι τότε χώρα τῷ παραγγέλματι ne quid in loco publico καὶ quod vi aut clam (4). Ἰδιαιτέρως καὶ ἐν τῷ Ρ. Δ. καὶ ἐν ταῖς νεωτέραις νομοθεσίαις προστατεύεται κατὰ προτίμησιν ὁ πλοῦς τοῦ ποταμοῦ, ἐφ' ᾧ καὶ ἀπαγορεύεται ὁ ἐλκυσμὸς ὕδατος ἐκ πλωτοῦ ποταμοῦ ἢ ἐξ ἐκείνου ὅστις καθίσταται ἑτερον πλωτόν (5). Ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη δὲν εἶναι ἀπόλυτος, ὥς τινες νομίζουσιν, ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὅσον ἐκ

τῆς διοχετεύσεως ταύτης ἡ πλωμότης καθίσταται προβληματικὴ β), ὅπερ εἶναι πραγματικὸν ζήτημα. Ἡ χρῆσις δὲν ἀνήκει μόνον τοῖς παροχθίοις ἀλλὰ πᾶσι καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀπωτέροις ἰδιοκτηταῖς, ἐφ' ὅσον ἐννοεῖται οὗτοι δύνανται καὶ de facto νὰ προσπελάσῃσι πρὸς ἐνάσκησιν τῆς χρήσεως· διότι π.χ. διοχέτευσιν, ἐὰν μὴ συνέστησαν ὑπὲρ ἐαυτῶν συμβάσει ἢ παραγραφῇ δουλείαν σχετικὴν (servitus aquaeductus) μετὰ τῶν ἐφ' ὧν διοχετευθήσεται τὸ ὕδωρ, δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσωσιν οἱ ἀπώτεροι, ἐξ οὗ δύναται νὰ ἐπέλθῃ ὥστε δημοσίος ποταμὸς νὰ μὴ ᾖ de facto γρήσεως κοινῆς ἀλλὰ μόνον τῶν παροχθίων (7). Δικαίωμα διοχετεύσεως τοιοῦτης δύναται νὰ κτήσεται ἐνοχικῇ συμβάσει παρὰ τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν ἐφ' ὧν διελύσεται τὸ ὕδωρ ἀκινήτων πᾶς τις προσωπικῶς καὶ ἀσχετῶς πρὸς ἀκίνητον ἰδιοκτησίαν. Ὁ Baron ὡς ἐκ τῆς συγῆς τῶν πηγῶν φαίνεται ἀπορρίπτων τὴν τοιαύτην ἀσχετίαν πρὸς ἀκίνητον ἐνοχικὴν σύμβασιν (8)· ἀλλ' ἀκριβῶς διότι σιγῶσιν αἱ πηγαί, οὐδὲς λόγος ν' ἀποκλεισθῇ σύμβασιν τοιοῦτου περιεχομένου. Οὐ μόνον δὲ ὡς ἐνοχικὸν δικαίωμα δύναται νὰ συστηθῇ ἡ διοχέτευσις ὕδατος ὑπεράνω ἀλλοτρίων ἀκινήτων καὶ ὑπὲρ τοῦ μὴ ἰδιοκτήτου τοιούτου, ἀλλὰ κατὰ ρῆσιν τοῦ Πάλλου (9) ἐπὶ παρεμπερούς θέματος δηλ. τῆς πραγματικῆς δουλείας τοῦ ἀντλεῖν ὕδωρ (serv. aquae haustus), ἣν δέχεται οὗτος ὡς συνιστωμένη καὶ ὡς προσωπικῇ· δύναται τὸ μνησθὲν δικαίωμα διοχετεύσεως ὑπὲρ μὴ ἰδιοκτήτου. νὰ συστηθῇ καὶ ὡς πραγματικὸν δικαίωμα προσωπικῆς δουλείας.

14. Ἐν τῇ κοινῇ τοῦ ποταμοῦ χρῆσει παρατηρούμενον καὶ ταῦτα : α') Ἡ κοινὴ χρῆσις τῶν ἀτόμων ὑποχωρεῖ ἐναντί τῆς γρήσεως γενικωτέρου σκοποῦ καὶ ἀφελείας· τοῦτο συνάγεται ἐκ τῆς προτιμήσεως, ἣν, ὡς εἴρηται, παρέχουσιν οἱ νόμοι εἰς τὴν ποδὶ πλοῦν χρῆσιν ἀπέναντι τῆς πρὸς παροχέτευσιν· ἀλλὰ καὶ ὁ Πομπωνίου τοῦτο ἐννοεῖ λέγων ὅτι ἡ διοχέτευσις ἐκ δημοσίου ποταμοῦ ἐπιτρέπεται «si ea aqua in usu publico non erit» Νόμ. 2 (43.12), ὅπερ ἄλλως δὲν ἔχει ἐννοίαν (10). β') Ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης συνάγεται ὅτι ἐν συγκρούσει πλειονῶν ἐν τῇ χρῆσει καὶ δὴ ἀλλοῖς ἐκάστου (π.χ. ὁ εἰς πρὸς κίνησιν ὑδρομύλου, ὁ ἑτερος πρὸς ἀρδευσιν), παρεμβάλλει μὲν πρὸς κανονισμὸν ἢ ἀρμοδίαν ἀρχή (διοικητικὴ ἢ δικαστικὴ) (11) ἀλλ' ἐν τῇ κρίσει καὶ τῷ κανονισμῷ, αὕτη λαμβάνει ὅπ' ὅφει, τίς χρῆσις δέον ἐκαστοῦ νὰ ἔχῃ τὴν προήγησιν. Τὸ Ρ. Δ. πλὴν τῆς πρὸς πλοῦν χρήσεως, ἣν, ὡς εἴρηται, προτάσσει, οὐδεμίαν λύσιν παρέχει προκειμένου περὶ ἄλλων χρήσεων καὶ συγκρούσεων καὶ δὴ περὶ τῆς κινητηρίου δυνάμεως τοῦ ὕδατος, ἥτις οὐδαμοῦ μνημονευομένη, ἣν εἰσέτι ἀγνωστος (12). Προκειμένου περὶ συγκρούσεων ἐν δημοσίοις χρῆσει λόγῳ ἀνεπαρκείας τοῦ ὕδατος (π.χ. μεταξὺ ὑπερέτερου ὑδρομύλου καὶ κατωτέρου), γενήσεται διανομή· αὕτη γίνεται εἴτ' κατὰ χρόνους εἴτε κατὰ ποσὸν «non solum temporibus sed etiam mensuris aqua dividi potest» Νόμ. 5 Π. (43.20). Ἐν περιπτώσει συγκρούσεων ἐν τῇ ἀρδεύσει, ἡ διανομὴ γίνεται καὶ κατὰ λόγον τοῦ κτήματος ἐκάστου (pro modo possessio-

(1) Ἰδὲ καὶ Νόμ. 17 (8.3), Νόμ. 5 § 15 (43.6), Νόμ. 3 (43.8).

(2) Kappeler σελ. 81 ἐκ. ἐναντίως ὡς πρὸς τοῦ ἀλλοδαποῦς ὁ Heise σελ. 185.

(3) Κρατσᾶ I § 91.

(4) Ν. 2 pr. 2, 11, 26, 29 (43.8), Νόμ. 20 § 5, Ν. 7 § 8, Ν. 11 pr. (43.24).

(5) Νόμ. 2 (43.12), Νόμ. 10 § 2 (39.3).

(6) Baron in Zeits. Vergl. Wiss. I σελ. 272.

(7) Pröl. Ubbelohde σ 355, Ossig σ. 113.

(8) Baron σελ. 273.

(9) Ν. 37 (8.3) πρὸς Π. Dernburg II σελ. 329.

(10) Ossig σελ. 111 σημ. 1.

(11) Νόμ. 2 Π. (50.13), Νόμ. 17 (8.3).

(12) Μνεία τις τούτου γίνεται ἐν τινι διατάξει τοῦ Ἀρχαίου καὶ Ὁνωρίου ἐν Θεοδ. Κώδ. ἐπαναληφθεῖσα δ' ὑπὸ Ζήνωνος περιελήφθη ἐν Ν. 10 Κώδ. (11.43).

nium) (13) 'Εν δὲ συγκρούσεσιν ἐπὶ ἐταροειδῶν χρήσεων, κατ' ἀκολουθίαν τῆς τεθείσης ἀρχῆς τοῦ P. Δ. οἱ προηγείται ἡ γενικωτέρου σκοποῦ καὶ ὠφελείας χρήσις, δέον νὰ δεχθῶμεν ὅτι ὁ δικαστὴς ἔχει νὰ κρίνῃ τίς ἡ τριαυτὴ ἐκάστοτε χρήσις, ἢ προσήκει ἡ προήγησις, ἢν δηλ. ἡ γεωργία (ἄρδευσις), βιομηχανία (κίνησις ἐργοστασίου, μύλου) κλπ. 'Αν δ' οὐδὲμία προήγησις δικαιολογῆται, γενήσεται διανομὴ πᾶσιν aut temporibus aut mensuris, ἄνευ προτιμήσεως π. χ. τῶν ὑδρομύλων (13α).

'Εν Γαλλίᾳ πιθανώτεραι εἶναι αἱ συγκρούσεις ἐπὶ τῶν μὴ πλευσίμων ρέοντων ὕδατων, διότι ἐπὶ τῶν πλευσίμων, ὁ Νόμος τῆς 8 'Απριλίου 1898 ἄρθρ. 40 ἐπ. ἀπαιτεῖ διοικητικὴν ἀδειαν πρὸς εἰδικὴν χρῆσιν τοῦ ὕδατος τούτων εἴτε διὰ τὴν γεωργίαν εἴτε διὰ τῆς βιομηχανίας· δυναμένης δὲ τῆς ἀδείας ταύτης κατὰ κανόνα ν' ἀνακληθῇ ἡ περιορισθῇ κατὰ βούλησιν, αἱ συγκρούσεις ἀποφεύγονται (14). 'Επὶ δὲ τῶν μὴ πλευσίμων, τὸ ἄρθρον 644 c. civ. (καὶ ἄρθρ. 2 τοῦ προμηθεύοντος νόμου) παρέχει τὸ δικαίωμα τῆς χρήσεως τοῖς παροχθεῖσι ἀδιαίρετως· διατάξεις εἰδικαὶ διαγορεύονται· σερὰν εἰς τὰ εἶδη τῆς χρήσεως ἐλλείπουσι· μόνον τὸ ἄρθρον 645 c. civ. ἐν συνδ. μὲ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ εἰρημένου Νόμου τοῦ 1898 ἐπιβάλλει τῷ δικαστῇ (ἀλλὰ καὶ τῇ κανονίζουσῃ τὴν χρῆσιν Διοικητ. ἀρχῇ) νὰ συμβιβάζῃ τὸ συμφέρον τῆς γεωργίας καὶ βιομηχανίας πρὸς τὴν ἰδιοκτησίαν καὶ τὰ προϋπάρχοντα δικαιώματα ἢ χρήσεις (15).

Εἰδικωτέρας διατάξεις ἀπαντῶμεν ἐν τῷ Αὐστρ. Δικαίω. Κατὰ τοὺς ἐπὶ τοῦ Reichsgesetz τῆς 30 Μαΐου 1869 στηρισμένους νόμους τῶν κατ' ἰδίαν Αὐστρ. χωρῶν (τῶν πλείστων δὲ Νόμ. τῆς 28 Αὐγ. 1870 καὶ παρόμοιοι τῶν λοιπῶν), ἐγείρουμένης συγκρούσεως α') μεταξύ ὁσισταμένης ἤδη χρήσεως καὶ νῦν τὸ πρῶτον ἐπιχειρουμένης, προτιμᾶται ἡ ὁσισταμένη· β') μεταξύ τῶν νεωστὶ ἐπιχειρουμένων χρήσεων, προτιμᾶται ἡ οἰκονομολογικῶς σπουδαιότερα· ἐν ἀμφιβολίᾳ γίνεται διανομὴ aut mensura aut temporibus· ἀλλὰ καὶ πάλιν, ἢν μὴ δύνωνται νὰ μετὰσχῃ πάντες οἱ ἀξιοῦντες, προτιμᾶται ἡ πληρέστερον μέλλουσα νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν τῆς χρήσεως καὶ ἀβλαβέστερα τοῖς τρίτοις· γ') αἱ αὗται ἀρχαὶ ἐφαρμόζονται ἐν συγκρούσει μεταξύ ὁσισταμένων ἤδη χρήσεων· ἀλλὰ καὶ πάλιν προτιμῶνται κακτημένα δίκαια καὶ ἐν συγκρούσει μεταξύ τούτων κρίνει ὁ δικαστὴς (16).

15. Καὶ αἱ δῆθαι τοῦ δημοσίου ποταμοῦ εἰσὶ κοινῆς χρήσεως, ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὅσον εὐεραίνουσιν τὴν τοῦ ποταμοῦ χρῆσιν (17) Νόμ. 5 (1. 8) «Riparium usus publicus est jure gentium, sicut ipsius fluminis etc».

Κοινὴ χρῆσις ἰδιωτικῶν ποταμῶν.

16. 'Ερρέθη ἤδη ὅτι ἡ κοίτη τούτων κατ' οὐδὲν διαφέρει τῶν ἄλλων ἰδιωτικῶν τόπων, ὑποκειμένη ἔρα τῇ κυριότητι τοῦ ἀτόμου· τὸ δὲ ρέον (παροδικῶς, ὕδωρ αὐτῶν, οὐδαίς λόγος ὑπάρχει νὰ μὴ θεω-

ρηθῇ καὶ τοῦτο aqua profluens καὶ ἐπομένως νὰ ἰσχύσῃ καὶ ἐπὶ τούτου ὁ κανὼν «aqua profluens res communis omnium est» [18]. 'Αλλ' ἐπὶ τοῦ ρέοντος ὕδατος τοῦ ἰδιωτικοῦ τούτου ποταμοῦ ἡ χρῆσις εἶναι μὲν κοινὴ (communis usus) ἀλλ' οὐχὶ καὶ δημοσία (publicus), ὅφ' ἦν ἔνοιαν ἐδέχθημεν ἄνω τὴν δημοσιότητα· ἐκ τοῦ ὅτι δὲ ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι ἀπλῶς κοινὴ μὴ τυγχάνουσα τῆς αὐτῆς πρὸς τὴν δημοσίαν χρῆσιν πολιτειακῆς προστασίας καὶ ρυθμίσεως, ἔπεται ὅτι εἶναι ἄμετρος [2], δυναμένου παντὸς νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τούτου χωρὶς νὰ λάβῃ ἐπ' ὅψει ἄλλους (εἰ μὴ ἐξ εἰδικοῦ λόγου)· δύναται τις συνεπῶς νὰ στρέψῃ τὸν χεῖμαρρον δόγκληρον ἐπὶ τὸν ἴδιον ἄγρον ἀδιαφορῶν περὶ τῶν λοιπῶν ἰδιοκτητῶν [3]. 'Ο Funke ἐμιλεῖ περὶ κυριότητος τῶν παροχθίων ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ποταμῶν (ἐν οἷς οὗτος περιλαμβάνει καὶ ρύακας ἀννώμας ρέοντας), κυριότητος δὲ μὴ περιωρισμένης χάριν ὅλων τῶν παροχθίων [4]. Περὶ κυριότητος τοῦ ἰδιοκτητοῦ τοῦ ἑδάφους ἐπὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ ποταμοῦ φαίνεται διμύλων καὶ ὁ Hesse, συγκρουόμενος οὕτω πρὸς τὴν καὶ ὑπ' αὐτοῦ δεδεδειγμένην ἀρχὴν ὅτι τὸ ρέον ὕδωρ ἀνεπίδεκτον ἐξουσιασεως [5]. 'Ο Gesterding καὶ ὁ Baron δέχονται ἀπεριόριστον χρῆσιν τῶν παροχθίων μόνον [6]. Κοινὴν τῶν παροχθίων τοῦ ἰδιωτικοῦ ποταμοῦ χρῆσιν ἀναλόγως τῆς ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ συμμετοχῆς των, δέχονται οἱ Regelsberger καὶ Κρασσᾶς [7].

'Αλλ' ὡς ἄνω εἰρηται, περὶ κυριότητος μὲν ἐπὶ ρέοντος ὕδατος εἴτε ὡς μορίου εἴτε ὡς συνόλου οὐδαίς δύναται νὰ γείνη λόγος. 'Η δὲ ἀποκλειστικὴ χρῆσις τῶν παροχθίων ἐπὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ ποταμοῦ, πλην τοῦ ὅτι οὐδαμοῦ τῶν πηγῶν μαρτυρεῖται, ἀντιστρατεύεται εἰς τὴν ἰδιότητα τοῦ ρέοντος ὕδατος τούτων ὡς res com. omnium, οἷον ἐν τρις πρόσθεν τὸ ἐδέχθημεν. Δύναται νὰ συμβῇ καὶ συμβαίνει βεβαίως τὴν χρῆσιν τοῦ ἰδιωτικοῦ ποταμοῦ νὰ ἔγῃ κατὰ τὸ πλείστον οἱ παροχθιοὶ, ἀλλὰ τοῦτο οὐχὶ de jure ἀλλὰ de facto ἔχει ἐκ πραγματικῶν λόγων, διότι ἀδύνατος παντὶ μὴ παροχθίῳ ἡ προσέγγισις τῷ ποταμῷ, καθάπερ τοῦτο, ὡς ἐρρέθη, καὶ ἐπὶ δημοσίων ποταμῶν συμβαίνει.

[*Ἐπεται συνέχεια]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Κ. Κόρνητον.—Κατὰ τὸν Νόμον ΒΤ' Β' τοῦ 1896, κατὰσχέσις κατὰ Δήμου ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι μόνον ἐπὶ τοῦ πεμπτημορίου καὶ ὑπὸ διαφόρους προϋποθέσεις εἶναι δυνατὴ γίνεται μόνον παρὰ τῷ δημοτικῷ εἰσπρακτορὶ, ἄνευ τῆς παραμικρᾶς διακρίσεως προϋπολογισθέντων ἢ μὴ. 'Αφίνομεν ὅτι δὲν πιστεύομεν ὅτι δὲν θὰ εἶναι προϋπολογισμένον ἔσθον ἐκ προστίμων, ἐν τῷ ὁποίῳ βεβαίως περιλαμβάνονται καὶ τὰ ἐκ τοῦ νόμου τῆς ζυθοκλοπῆς.

[1] Ubbelohde σελ. 341 ἐπ. Randa σ. 52 σημ. 4.

[2] Kappeler σ. 51.

[3] Νόμ. 2 § 9 (39.3). 'Η ἀστυνομ. ἀρχὴ δύναται σήμερον νὰ προλαμβάνῃ καὶ αἵρῃ ἐπικινδύνους συγκρούσεις.

[4] Funke Arch. civ. Pr. XII σελ. 285 ἐπ.

[5] Σελ. 201.

[6] Gesterding Arch. civ. Pr. III σελ. 350, Baron ἐν' ἄνωτ. σελ. 276.

[7] Regelsberger I σ. 434, Κρασσᾶς I § 131.

'Εκ τοῦ Τυπογραφείου «Νέαι Ἰδέαι»
'Ὀδὸς Ἀριστοτέλους Ἀπρ. 19 5'

(13) Νόμ. 17 (8.3) ἄνωτ. § 6 σημ. 7.

(13α) Seuffert arch. V. 140 XXVI, 225.

(14) Hauriou dr. administr. (1904) σελ. 667.

(15) Hauriou σελ. 577, Berthélemy dr. admin. (1906) σελ. 494, Dalloz Rec. Per. 1898, 4, 136.

(16) Ilzsl. καὶ Peyrer Oester. Wasserrecht σελ. 715, Randa Eig. σελ. 78 σημ. 63.

(17) 'Ο Kappeler σ. 111 ἐπ. καὶ Randa σελ. 53 σημ. 6 μόνον ὡς πρὸς τὰς δρχας τῶν πλωτῶν πρὸς Heimbach σελ. 184, Hesse σ. 197, Börner σ. 172. 370, Onsig σελ. 94 ἐκπ.

21 OKTOBRIOR 1907

(*) Μετὰ τὴν ἐν σελ., 73 παρόντος τόμου 219 τοῦ α' τεύχους.

δημοπρασία.- μεταρρυθμιδς αποφάσεως.-
περαιτέρω εκδίκαιδς.- **μάρτυρες** υπάλλη-
λοι.- εξάρτηδς.

Επειδή και τὸ τμήμα τοῦτο τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀναφερόμενον εἰς τὰς σχέσεις τῆς προμνησθείσης ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως, σύμφωνον ἔχει γνώμην πρὸς τὴν τοῦ ἀκυρωτικοῦ τμήματος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν λύσιν τοῦ νομικοῦ ζητήματος «ὅτι τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Νόμου ΧΗ' τοῦ 1861, ἀπαγορεύον τὴν ἐπὶ δέκα ἔτη καλλιέργειαν εἰς κεκαυμένα δάση, δημόσια ἢ ἰδιωτικά, ἐννοεῖ τὴν τοῦ ἐδάφους αὐτῶν καλλιέργειαν, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἀποκοπὴν τῶν κεκαυμένων δένδρων», ἥτις δὲν ἀποτελεῖ καλλιέργειαν τοῦ δάσους.

Επειδὴ προφανῶς ἐσφαλε τὸ πρωτοδικεῖον, ἀποφνηάμενον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τοῦ ὅτι οὐδεμίαν εὐθύνην πρὸς ἀποζημίωσιν δύναται νὰ ὑπέχη τὸ Δημόσιον ἀπέναντι τοῦ ἐνάγοντος καὶ νῦν ἐκκαλοῦντος, ζητήσαντος τὴν ἀδειαν ὑλοτομίας παρ' ἀναρμοδίων ὑπαλλήλων, ἥτοι τοῦ δασάρχου Ἀττικῆς, Τμηματάρχου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, Νομάρχου Ἀττικῆς καὶ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, καὶ οὐχὶ παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, ἥτοι τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου Ἀττικῆς, ἔχοντος κατὰ νόμον τὸ πρὸς ἔκδοσιν ἀδειῶν ὑλοτομίας δικαίωμα, καὶ ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἐσφαλμένη ἐκδοχῇ, ἀπορρίψαν ὡς ἀπαράδεκτον καὶ μὴ βάσιμον τὴν ἀγωγὴν τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος, διότι προκειμένου περὶ ἀποκοπῆς κεκαυμένων κορυμῶν δένδρων ἰδιωτικοῦ δάσους, πωληθέντων ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης εἰς τὸν νῦν ἐκκαλοῦντα, καὶ οὐχὶ περὶ ὑλοτομίας δάσους ὑφισταμένου, οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν οἱ σχετικοὶ περὶ ἀδείας ὑλοτομίας νόμοι, καὶ τὰ σχετικὰ Βασίλ. Διατάγματα, τὰ ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει ἀναφερόμενα, ἅτινα τὸ ἐφεσβλητὸν Δημόσιον ἐπικαλεῖται, καὶ συνεπῶς δὲν ἀπητεῖτο ἡ ἀδεία τοῦ οἰκονομ. ἐφόρου διὰ τὴν τοιαύτην ἀποκοπὴν καὶ μεταφορὰν τῶν κεκαυμένων ξύλων, ἄλλως, ἀφοῦ κατὰ νόμον, ἄρθρ. 3 τοῦ Βασ. Διατάγματος τῆς 3 Ἀπριλίου 1833 περὶ τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τῶν καθηκόντων τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας», καὶ ἄρθρ. 1 καὶ 3 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 27 Ἰουνίου 1858 περὶ καθηκόντων τῶν οἰκονομικῶν ἐφόρων καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπαλλήλων, οἱ τὴν ἔκδοσιν ἀδειῶν ὑλοτομίας ἐπιτετραμμένοι οἰκονομικοὶ ἔφοροι διαπελοῦσιν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, τὸ ὅποῖον προΐσταται αὐτῶν, καὶ τὸ ὅποῖον ἐν προκειμένῳ ρητῶς ἀπηγόρευσε τῷ νῦν ἐκκαλοῦντι, καθ' ὃ δὲν ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τὴν ἀποκοπὴν καὶ μεταφορὰν τῶν κεκαυμένων δένδρων ἐκ τοῦ δάσους, ἡ ἀπαγόρευσις δ' αὕτη ἦτον ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸν ὑφιστάμενον ἔφορον Ἀττικῆς, ἀρμοδίως ὑπεβλήθη ὑπὸ τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος ἀπ' εὐθείας καὶ διὰ τοῦ Ὑπουργ. τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἢ περὶ ἀδείας ὑλοτομίας αἰτήσεις πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ δασάρχου Ἀττικῆς ἀπαγόρευσιν τῆς ξυλείας, πάντα δὲ τὰ ἐκτεθέντα γεγονότα, ἥτοι ὅτι ὁ νῦν ἐκκαλὼν ὑπέβαλεν αἰτησιν εἰς τὸ δασάρχην Ἀττικῆς, ὅστις ἤρνηθη αὐτῷ τὴν ζητηθεῖσαν ἀδειαν ὑλοτομίας καὶ

μεταφορᾶς τῶν πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης, πωληθέντων καυσοξύλων», καὶ ἔτι μετὰ τὴν ἀρνήσιν ταύτην προσέφυγεν οὗτος ἐγγράφως καὶ προφορικῶς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, τὸ ὅποῖον ἀπηγόρευσεν εἰς τὸν δασάρχην Ἀττικῆς τὴν ἔκδοσιν τῆς ζητηθείσης ἀδείας» περιέχονται ἐν αὐτῷ τῷ ἐγγράφῳ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος.

Επειδὴ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς, βάσιν ἐχούσης τὴν εὐθύνην τοῦ ἐναγομένου Δημοσίου, διὰ τὴν, ἐνεκα τῆς στερήσεως τοῦ ἐν αὐτῇ ἀναφερομένου βεβαίου κέρδους προξενηθεῖσαν τῷ νῦν ἐκκαλοῦντι πραγματικὴν ζημίαν, ἣν ὑπέστη οὗτος ἐκ τῆς ἀμελείας τῶν ἀρμοδίων ὑπαλλήλων τοῦ Δημοσίου, ἐνεργησάντων παρανόμως ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ὑπὸ τῶν νόμων ἀνατεθειμένης αὐτοῖς ἐξουσίας, καὶ τῶν ὁρίων τῆς ἀρμοδιότητός των, δι' ἣν ἀμέλειαν, μὴ ὑπαρχούσης ἐν τῷ δημοσίῳ δικαίῳ διατάξεώς τινος, καθοριζούσης τὴν εὐθύνην ἢ τὸ ἀνεύθυνον τοῦ Κράτους, εὐθύνεται τὸ Δημόσιον εἰς ἀποζημίωσιν, κατὰ τοὺς κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμοζόμενας περὶ προστήσεως ἀρχᾶς, καὶ εἰδικὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, καθ' ὅς ὁ προστήσας εὐθύνεται διὰ τὰς παρανόμους πράξεις ἢ παραλείψεις τῶν ὑπαλλήλων του, ἐφ' ὅσον αὐταὶ ἐνηργήθησαν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐξουσίας αὐτῶν, ἡ παρελείθησαν νὰ ἐνεργηθῶσι, καίτοι περιλαμβανόμεναι ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων των, ὑποχρεούμενοι εἰς ἀνθρώπιν πάσης ζημίας, θετικῆς ἢ ἀποθετικῆς, ἀποτελούσης τὸ διαφέρον.

Επειδὴ ὁ τοῦ ἐφεσιδλήτου Δημοσίου ἰσχυρισμὸς «ὅτι, ἂν ὁ Νομάρχης Ἀττικῆς καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διετάξαν, καὶ ἐνέκριναν τὴν δημοπρασίαν τῶν περὶ ὧν πρόκειται καυσοξύλων, ἄνευ προηγουμένης συνεννοήσεως μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομ. Ὑπουργοῦ, εἰς προσωπικῶς ὑπεύθυνοι, ὡς ἐνεργήσαντες πέραν τῶν ὁρίων τῆς νομίμου ἐντολῆς, οὐδεμίαν δ' εὐθύνην ὑπέχει τὸ Δημόσιον ἐκ τῶν πράξεων των τούτων», στερεῖται βασιμότητος, διότι προκειμένου περὶ δάσους, ἀνήκοντος εἰς τὴν Μονὴν, ἥτοι ἰδιωτικοῦ, δὲν ἀπητεῖτο κατὰ νόμον διὰ τὸ κύρος τῆς δημοπρασίας νὰ προηγηθῇ τοιαύτη σύμβασις.

Επειδὴ, μεταρρυθμιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, δύναται τὸ δικαστήριον τοῦτο κατὰ τὸ ἄρθρον 780 Πολιτικῆς Δικονομίας νὰ κρατήσῃ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, καὶ νὰ ἐξετάσῃ αὐτὴν μετὰ τὴν μὴ μεταρρυθμιζομένην ὑπ' ἀριθ. 1977 (1902) ἀφάσιν τοῦ πρωτοδικείου καὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν δι' αὐτῆς διαταχθεῖσων ἀποδείξεων.

Επειδὴ αἱ ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ ὑποβληθεῖσαι καὶ ἡδὴ ἐπαναλαμβανόμεναι ἐνστάσεις τοῦ ἐνάγοντος «περὶ ἐξαιρέσεως τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως...», ὡς διατελούντων εἰς σχέσιν ἐξαρτήσεως, ἀπορριπτεῖται εἰσὶν, ὡς μὴ βάσιμοι, διότι οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι, ὧν τὰ καθήκοντα εἰς διαγεγραμμένα ὑπὸ τῶν νόμων, δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἐξαρτώμενοι παρὰ τοῦ Δημοσίου κατὰ τὴν ἀληθῆ ἐννοιαν τοῦ ἁρθρου 324 § 9 Πολ. Δικονομίας, τὸ ὅποῖον ὡς λόγον ἐξαιρέσεως ἀναγράφει τὴν ἰδιόζουσαν σχέσιν ὑπηρεσίας ἢ ἐξαρτήσεως παρὰ τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν.

Αριθ. 507 (1906) Τμ. Β' (*)

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Τόκοι.- άναστολή ένεκεν υπάρξεως υποθή-
 κης.- έναρξίς από γνώσεως εξαλείψεως.-
 αποδεικτικά μέσα.

Έπειδή, αφού κατά την προμνησθείσαν από-
 φασιν της όλομελείας του Άρείου Πάγου, ύσαν
 υποχρεωτικήν διά τó τμήμα τούτο, «έπί της προ-
 κειμένης υποθέσεως, καθ' ήν άνεστάλη ή κατα-
 βολή του τιμήματος μέχρις ου εξαλειφθή ή τó πω-
 ληθέν ακίνητον βαρύνουσα προσημείωσις, οι τόκοι
 άρχονται άφ' ής ό άγοραστής έλαβε γνώσιν της
 εξόδου του όρου τούτου, ήτοι της εξαλείψεως της
 προσημείωσης». έσφαλε τó πρωτοβάθμιον δικα-
 στήριον επιδικάσαν τοίς νυν έκκαλούσι, διά της έκ-
 καλουμένης αποφάσεώς του, τόκους του όφειλομέ-
 νου τιμήματος από της ημέρας της εξαλείψεως
 της προσημείωσης, ήτοι της 20 Νέβριου 1886,
 και ουχι από της ημέρας καθ' ήν ό άγοραστής έ-
 λαβε γνώσιν της τοιαύτης εξαλείψεως.

Έπειδή οι ήδη έφεισδλητοι ένάγοντες, ισχυρίζο-
 μενοι ότι ό πατήρ και δικαιοπάροχος των νυν έκ-
 καλούντων έναγομένων Δ. Μ^{***} έλαβε γνώσιν της
 εξαλείψεως της βαρυνούσης τά προς αυτόν πωλη-
 θέντα ακίνητα προσημείωσης την ιδίαν ημέραν,
 καθ' ήν αύτη έγένετο, όφείλουσι νά αποδείξωσι
 τόν ισχυρισμόν των τούτων, ρητώς υπό των έναγο-
 μένων άμφισβητούμενον, χρώμενοι προς τούτο
 και τώ έμμαρτύρῳ μέσω, άνεφίχτου ούσης της έ-
 γράφου αποδείξεως ως έκ της φύσεως του αποδει-
 κτέου θέματος (**).

Αριθ. 509 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΑΙΑΔΗΣ

Επισπεύδων δανειστής.- κατάθεσις τίτλων.-
 άρνησις.- απόδειξις.

Έπειδή ό έκ του νόμου υπόχρεως νά πράξη τι
 δέν έκεται και ότι τó έπραξε, υπαρχούσης άμα
 περι τούτου άμφισβήτησεως δέον νά διαταχθῇ από-
 δειξις κατ' ακολουθίαν έν προκειμένῳ του άναιρε-
 σείοντος άμφισβητήσαντος ένώπιον του δικάσαντος
 έφετείου διά των έγγράφων, προτάσεών του, ως εξ
 αυτών αποδεικνύεται, ότι ό άναιρεσίβλητος είχε
 καταθέσει τούς τίτλους της απαιτήσεώς του παρά
 τώ επί του πλειστηριασμού υπαλλήλῳ, τώ συντά-
 ζαντι τόν πίνακα της κατατάξεως, τó έφετεϊόν ω-
 φείλε νά διατάξη περί του άμφισβητηθέντος τούτου
 γεγονότος απόδειξιν, μή διατάξαν δέ, αλλά δεχθέν
 άνευ αποδείξεως, ότι είχαν κατατεθῇ οι τίτλοι,
 διότι ό άναιρεσίβλητος ως έπισπεύδων δανειστής
 ήτο έκ του νόμου υπόχρεως νά τούς καταθέσῃ, πα-
 ρεδίασε τās περί αποδείξεως ουσιώδεις διατάξεις
 των άρθρων 244 και έκομ. της Πολ. Δικον. (**).

(*) Μετά την έν σελ. 371 ΧVII 120 της όλομελείας.

(**) Περίεργον. Θά αποδειχθῇ τάχα ότι τó ήκουσεν
 εις τó καφενεϊόν; Τότε ή προηγουμένη επί του θέ-
 ματος διάφωνία των τμημάτων και ή παρέμβασις της
 όλομελείας έγινοντο άπλοῦν άθυμα, ένῳ άφ' έτέρου
 ήτο έπικριτοτάτη ή διά κοινοποίησεως γνώτις και ά-
 πόδειξις.

(***) Άναιρείται ή έν σελ. 206 παρόντος τόμου 851

Αριθ. 510 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΑΙΑΔΗΣ

Απορριψίς ένστάσεως.- ούκ ένέργεια έφέ-
 σεως.- ούκ αποδοχή.- παραγραφή Λογιστι-
 κοῦ Νόμου.- έναρξίς από άρχής χρήσεως.

Έπειδή ή μη προσβολή δι' έφέσεως ής παρεμ-
 πιπούσης αποφάσεως του πρωτοδικείου, δι' ής ά-
 περρίβη ή ένστασις του Δημοσίου περί παραγρα-
 φής της κατ' αυτόν επιδικίου απαιτήσεως, έκ του
 νόμου εξαίχεται ότι δέν αποτελεῖ γεγονός έμφαίνον
 άποδοχήν της ρηθείσης διατάξεως της αποφάσεως,
 διότι ή απόφασις αύτη, ως παρεμπίπτουσα, ήδύ-
 νατο νά εκκληθῇ συγχρόνως μέ την όριστικήν,
 άρθρον 181 Πολ. Δικονομίας, τó άνατιτολόγητον
 άρα της νόμῳ μή βασίμου ταύτης ένστάσεως δέν
 καθιστά άναιρετέαν την προσβαλλομένην άπόφασιν.

Έπειδή τó άρθρ. 69 του Λογιστικ. Νόμ. σαφώς
 όρίζει ότι ή δι' αυτού καθιερουμένη πενταετής πα-
 ραγραφή άρχεται από της άρχής της χρήσεως,
 κατά δέ τó άρθρον 3 του αυτού νόμου, εις τήν αυ-
 τήν άνήκουσι χρήσιν αι γενόμεναι ύπηρεσίαι και τά
 παρά του Κράτους και των πιστωτών αυτού άπαι-
 τηθέντα δικαιώματα έντός του έτους του όποιου τó
 όνομα φέρει ή χρήσις. Της απαιτήσεως άρα του δι-
 καιοπαρόχου των άναιρεσιόντων, καιπερ γεννηθεί-
 σης μετά την 1 Ιανουαρίου 1873, ή παραγραφή
 αύτης άρχεται από 1 Ιανουαρίου του ρηθέντος έ-
 τους, μή εφαρμολζομένου επί του προκειμένου του
 μεταγενεστέρου Νόμου ΧΑ', καθ' έν ή παραγραφή
 του άρθρου 69 του Λογιστικού Νόμου άρχεται από

Ε. Π.. ή όποία ειρήσθῳ έν παρέδῳ ήμλει περί μή
 προς άναγγελίαν υποχρεώσεως του έπισπεύδοντος και
 ουχι περί μή όμοίας προς κατάθεσιν τίτλων, όπου ά-
 πολύτως διάφορον. Άλλά και από τοιαύτης απόψεως,
 πολύ επιθυμούμεν νά μάθωμεν τί έννοεῖ ή απόφασις.
 Έάν έννοῇ ν' άποταχθῇ τῇ άλλοτε άποπειραθείσῃ έκ-
 δοχῇ (πρβλ. 1728 Ε. Α. σ. 317 XV και αύτόθι πα-
 ραπομπήν), ότι ό έπισπεύδων δανειστής δέν έχει άνάγ-
 κην, ως οι λοιποι άναγγελθέντες, νά κάμῃ πράξιν κα-
 ταθέσεως των τίτλων, τῇ ύποστηριζομένην έκ του λό-
 γου ότι ούτοι άναγκάτως είναι προκατατεθειμένοι
 πρὸς τῷ συμβολαιογράφῳ διά την ένέργειαν του πλει-
 στηριασμοῦ, και τάσσεται τῇ ισχυούσῃ έκδογῇ της
 άναγκῆς έτέρας ιδίας καταθέσεως, τότε εὔρηται έν
 τῷ δικαίῳ, άλλ' όχι έκ της εις βάρος της άναιρεθεί-
 τής αποφάσεως άναγραφείσης πομπώδους διακηρύξεως
 ότι ή υποχρέωσις του ποιῆσαι τι δέν αποδεικνύει και
 την ένέργειαν αυτού, την όποιαν οὔδεις ποτε έπιλο-
 νείχσεν οὔδ' αύτή ή άναιρεθείσα, δεγθεῖσα οὔγ' την
 απόδειξιν της ένεργείας, άλλὰ τó άνυπόγραφον αύτης,
 διά τó όποιον και μόνον έπρεπε ν' άναιρεθῇ. Έάν έν-
 νοῇ άλλως ότι και έν τῇ έκδοχῇ του περιττοῦ της
 χωριτῆς καταθέσεως, πρέπει νά διατάσσεται από-
 δειξις και περί της άναγκαίας ταύτης ποδς τόν πλει-
 στηριασμόν προκαταθέσεως των τίτλων, τότε εὔρηται
 έν δικαίῳ ή άτυχῆς άναιρεθείσα, διότι ή ένέργεια του
 πλειστηριασμοῦ, άδύνατος άνευ ταύτης οὔσα, έσταται
 κολοσσαία απόδειξις, και αύθις δέν ύπήρχεν έδαφος έ-
 φαρμογῆς της πομπώδους διακηρύξεως, διότι ή περί
 τούτου απόδειξις δέν συνήχθη εξ άπλῆς υποχρεώσεως
 προς ένέργειαν, άλλ' εξ άπολύτως βεβαίας ένεργείας
 της υποχρεώσεως. Καταλήξις: Έν όμφοτέραις ταῖς
 περιπτώσεσιν, ή άνω απόφασις δέν εύρίσκει έν-ή
 άκριβολογίαν.

της γεννήσεως του δικαιώματος· τούτο δὲ δεχθὲν καὶ τὸ δικάσαν ἐφετεῖον ὁρθῶς τὰ ἄρθρα 3 καὶ 69 τοῦ Λογ. Νόμ. ἤρμηνευσεν καὶ ἐφήρμοσεν (*).

*Αριθ. 511 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΑΙΔΑΣ

Αἰτεσις ἀναιρέσεως ἀποφάσεως παραπομπῆς ἐπὶ τῷ αὐτῷ λόγῳ.-ὁλομέλεια.- οὐμφωνία Δημοδίου ἀνευ διαγωνισμοῦ.- παραδοχὴ ἀνευ ἀποδείξεων.

Ἐπειδὴ τὸ ἀναιρεσεῖον Δημοσίον ζητεῖ τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ διότι τὸ κατὰ παραπομπὴν δικάσαν Ἐφετεῖον Πατρῶν ἐδέχθη ἀνευ ἀποδείξεως, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι συνέτρεχεν ἐν τῇ προκειμένῃ διαφορᾷ ἡ περιπτώσις τοῦ ἁρθροῦ 34 ἐδάφ. θ' τοῦ Λογιστ. Νόμου, καθ' ἣν ἐνεκεν ἀνάγκης κατεπευγούσης, πρὸς ἐλθούσης ἀπὸ περιστάσεως ἀπροόπτους, ἐπιτρέπεται ἡ ἀνευ δημοσίου διαγωνισμοῦ συμφωνία καὶ τοῦτω τῷ λόγῳ ἀνετέθη τῷ ἀναιρεσίδῳ τῷ ἀνευ δημοσίου συναγωνισμοῦ ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθεμένη ἐργασία· ἥτοι ζητεῖ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως δι' ὃν λόγον ἀνῆρθε ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως καὶ μετὰ τῶν αὐτῶν διαδίκων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 245 τοῦ 1903 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 549 τοῦ 1898 ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ παρεκέμφθη ἡ δίκη πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος οὗτος τῆς ἀναίρεσεως ὑπάγεται κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 ἐδάφ. γ' τοῦ ΧΜΖ' Νόμου εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ προηγεῖται ἡ ἐξέτασις ἐκ τοῦ ἁρθροῦ 7 τοῦ αὐτοῦ νόμου (**).

ΠΟΙΝΙΚΗ

*Αριθ. 54 (1907) Τμ. Β'

Εισηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ι. ΤΣΑΤΣΟΣ

Καταδίκη ἐπὶ ἐξυβρίσει.- Ἐλεγχρὸς ὑβριστικῶν θεωρηθεισῶν φράσεων.- ὑποβολὴ παραπόνου ἐπὶ προσβολῆς δικαιώματος.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσεῖων ἐκνήρυχθη ἔνοχος καὶ κατεδικάσθη, διότι κατὰ τὴν 9 Ἰανουαρίου ἐ.ε. ἐν τῷ ὑποβλήθέντι πίνακι ἀνακριτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων τῆς δ' τριμηνίας τοῦ 1906 καθύβρισεν ἐγγράφως δι' ὀνειδιστικῶν λέξεων τὴν εἰσαγγελικὴν ἀρχὴν Κορίνθου, διὰ τὰ ἔργα τῆς ὑπηρεσίας τῆς κλ., ἀναγράφας ἐν τῷ πίνακι ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀδίκως καὶ ἐναντίον τοῦ νόμου περιώρισεν εἰς τὸ ἡμισυ τὸ αἰτήθην παρ' αὐτοῦ διὰ προηγουμένων καταστάσεων ποσὸν κλ., διὰ τῶν φράσεων ὅπως τούτων, ὁ ἀναιρεσεῖων οὐδὲν ἄλλο κυρίως ἐπραξεν εἰμὴ νὰ διατυπώσῃ συνοπτικώτατα τὸ παράπονόν του, ὡς ἐὰν ἔλεγεν ἀναλυτικώτερον ὅτι ἡδικήθη διότι ὁ εἰσαγγελεὺς ἐσφαλμένως ἠρμήνευσεν καὶ ψευδῶς ἐφήρμοσεν τὰ περὶ ποινικ. διατιμῆσεως Β. Διατάγματα τοῦ 1834 καὶ 1835. Ἐπομένως δὲν δύνανται καθ' ἑαυτὰς αἱ φράσεις αὗται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἐνέχουσαι πρόθεσιν ἐξυβρίσεως ἢ ὀνειδισμοῦ τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς, ἐν ὅσῳ δὲν συντρέχει ἕτερόν τι

περιστατικὸν συντελοῦν ὅπως προσδοθῇ εἰς αὐτὰς ἐξυβριστικὸς χαρακτήρ· βásiμος ἐπομένως θεωρεῖται ὁ περὶ ἐσφαλμένης ἐρμηνείας καὶ ψευδοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ ἁρθροῦ 21 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως καὶ τύπου Νόμου καὶ ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ ἐφαρμῶσῃ ὁ Ἀρειος Πάγος ὁρθῶς τὸν Ποινικὸν Νόμον καὶ μὴ ὑπαρχούσης κατὰ τ' ἀνωτέρω κολασίμου πρᾶξεως ν' ἀπολύσῃ ἐντελῶς τὸν ἀναιρεσεῖοντα κατὰ τὸ ἄρθρον 500 Ποιν. Δικονομίας (*).

(*) Ἐνάσκησις σωτηρίου ἐλέγχου ἐπὶ τῆς ἐνίοτε ὑποφαινομένης αὐθαρεσίας τῶν οὐσιαστικῶν δικαστηρίων, ἡ ὁποία ἐν προκειμένῳ ὑπερέβη πᾶν μέτρον. Καταδίκη ἐπὶ παραπόνῳ δι' ἐπιγεννημένην, κατὰ τὴν ἔστω καὶ σφαλερὴν κρίσιν τοῦ παραπονουμένου, ἀδικίαν ἔχει τι τοσούτω πρᾶγμωριστικὴν στοιχειωδῶν δικαιωμάτων, ὥστε ἀρκεῖ τις τῷ ὄντι πῶς ἐσφοίτησεν. Πρὸς. περὶ τούτων 138 Α. Π. σελ. 37 ΧVII καὶ τὴν αὐτόθι σημείωσιν καὶ ἀγόρευσιν τοῦ εἰσαγγελέως τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν 42 Α. Π. ἐν σελ. 178 Χ καὶ τὴν αὐτόθι σημείωσιν. Καὶ αὐθις δὲ ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Τσανόπουλος κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀεροατηρίῳ συζήτησιν ἔλεξε τάδε.

«Ὁ ἀναιρεσεῖων κατεδικάσθη ἐπὶ ἐξυβρίσει εἰς δύο ἔδοματων φυλάκισιν.

»Ὡς λόγος ἀναίρεσεως προ-εἰνεται ὅτι ἐσφαλμένως ἠρμήνευθη ὁ Ποινικὸς Νόμος, διότι αἱ φράσεις, ὡς ὡς ἐξυβριστικὰς ἐχαρακτήρισεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δὲν εἶναι οὐτὲ ἐξυβριστικαί, οὐτὲ σκοπὸν ἐξυβρίσεως ἐνέχουσιν, ἀλλ' ἀπλῶς ἐκφράζουσι παράπονον κατὰ τοῦ εἰσαγγελέως διὰ τὴν περιοχὴν τῶν ἀνακριτικῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀναιρεσεῖοντος.

»Ὁ λόγος τῆς ἀναίρεσεως εἶναι βásiμος ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ ἀναιρεσεῖων ἐκνήρυχθη ἔνοχος ὅτι αὐτῷ ὑποβληθέντι πίνακι ἀνακριτικῶν τοῦ δικαιωμάτων τῆς δ' τριμηνίας 1906 καθύβρισεν ἐγγράφως δι' ὀνειδιστικῶν λέξεων τὴν εἰσαγγελικὴν ἀρχὴν Κορίνθου διὰ τὰ ἔργα τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἐξ ἀπειθείας πρὸς ταύτην ἀναγράφας ἐν τῷ πίνακι τῶν ἀνακριτικῶν δικαιωμάτων ὅτι ὁ ἐνταῦθα εἰσαγγελεὺς ἀδίκως καὶ ἐναντίον τοῦ νόμου περιώρισεν εἰς τὸ ἡμισυ τὸ αἰτήθην παρ' αὐτοῦ διὰ προγενεστέρων καταστάσεων ποσὸν κλπ. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ δικάσαν πλημμελειοδικεῖον ἐστηρίχθη εἰς τὰς λέξεις ἀδίκως καὶ παρὰ τὸν νόμον ὁ εἰσαγγελεὺς ταύτας δὲ ὡς ὑβριστικὰς θεωρήσαν· ἐπέβαλε τὴν ποινὴν. Αἱ φράσεις ὅμως αὗται προφανῶς δὲν εἶναι ὑβριστικαί, ἀλλ' ἀπλῶς ἐκφράζουσι παράπονον, ὅπερ ἔξεστι παντὶ ἐκφράζειν καὶ κατ' ἀποφάσεων μάλιστα τῶν δικαστηρίων δι' ἐνδίκων μέσων ἥτοι ἐφέσεων καὶ αἰτήσεων ἀναίρεσεως, ἐν αἷς πάντοτε σχεδὸν ἀναγράφονται αἱ λέξεις καὶ φράσεις· ἐκκακῶς τὸ δικαστήριον συνεκροτήθη, ἐναντίον τοῦ νόμου περιώρισεν τὴν ἀγωγὴν, ἐσφαλμένως ἐφήρμοσεν καὶ ψευδῶς ἠρμήνευσεν τὸν νόμον κλπ. ὡς αὗται νὰ θεωρῶνται ὡς ὑβριστικαί. Οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσεῖων διὰ τῶν λέξεων «ἀδίκως καὶ ἐναντίον τοῦ νόμου» ἀπλῶς παράπονον ἐξέφρασε κατὰ τὸ εἰσαγγελέως, ἡ τοιαύτη δὲ ἐκφρασις παραπόνου οὐδόλως ἐνέχει πρόθεσιν ἐξυβρίσεως. Ἐὰν ὡς ἐξυβριστικαὶ χαρακτηρίζονται τοιαῦται ἐκφράσεις, ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου ἐκλείπει.

»Ἀπόκειται εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ ἐσχωριώσῃ ἐν δικαίῳ, ἐὰν τὰ βεβαιούμενα γεγονότα ἀποτελῶσιν ἢ ὄχι ἐξυβρίσει κατὰ τοὺς ὁρους

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ἐν σελ 463 XVI 421 Ε. Α.

(**) Πρόκειται αἰτήσεις ἀναίρεσεως τῆς ἐν σελ. 220 ΧVII 992 Ε. II. Ὅρα τὴν αὐτόθι σημείωσιν ἡμῶν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1789 (1906)

Εισηγητής: ο ἐφέτης κ. Ι. ΚΑΓΚΑΛΗΣ

Ναοί. — ἐκκλησιαστικά συμβούλια. — δικαστική εκπροσώπησης ὑπὸ Δημάρχου ὡς προέδρου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ἄρθρα 3, 4 καὶ 17 τοῦ ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος, ὁ Δήμαρχος θεωρεῖται διευθύνων τὸ συμβούλιον (ἀδελφάτον) τῶν ἀγαθοεργῶν ἰδρυμάτων, κατὰ δὲ τ' ἄρθρα 15 ἐδ. γ' καὶ 114 ἐδαφ. β' ἡ διοίκησις τῶν τοπικῶν ἐκκλησιαστικῶν καταστημάτων ἐνεργεῖται ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν συμβουλίων, ὧν προΐσταται ὁ Δήμαρχος, ὅστις κατὰ τὰ ἄρθρα 1 ἐδ. δ' καὶ 5 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Β. Διατάγματος παρίστησι ταῦτα ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ὡς προϊστάμενος νόμιμος αὐτῶν (Ἐφ. Ἀθηνῶν 349 τοῦ 1904), ἐπομένως ἡ αἰτίασις τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων, ὡς ἐσφαλμένως ἀπορριψαῶν τὴν ἔνστασιν αὐτοῦ περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἐνεργηθείσης πρὸς αὐτὸν μόνον κοινοποιήσεως τῆς ἀνακοπῆς καὶ τοῦ κατασχετηρίου τῆς ἐφεσιδλήτου ἀπορριπτέα τυγχάνει ὡς ἀβάσιμος, ἀφοῦ, ἄλλως, καὶ ἡ ἀνακοπὴ τῆς δηλώσεως, ὡς ἐκ τοῦ προσαγομένου δικογράφου αὐτῆς, τοῦ ἐπιδοτηρίου καὶ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 616 τοῦ 1905 τοῦ Πρωτο-

τοῦ νόμου. Ὅλα τὰ ζητήματα τοῦ χαρακτηρισμοῦ εἶναι ἄλλοθι ζητήματα δικαίου, ὑποκαίμενα ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην εἰς τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅστις δὲν δύναται νὰ ἐξελέγξῃ καὶ τοποποιήσῃ ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς βεβαιώσεως τῶν γεγονότων τὴν ἐκτίμησιν τοῦ δικαίου τῆς οὐσίας, ἀναγνωρισθέντων δόμων τῶν γεγονότων καὶ ἐκτιθέντων, ὁ Ἄρειος Πάγος δύναται καὶ ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ τὰς νομίμους συναπειάς, ἃς ἐδέχθη ὁ δικαστὴς τῆς οὐσίας καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτάς, ἐὰν παρεγνωρίσθησαν, εἰς τὸν προσήκοντα κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου χαρακτηρισμόν. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου αὐταὶ καὶ ἑαυτὰς αἱ ἐκφράσεις ἐν τῷ ἐγγράφῳ, ἐνὸς μὲν συνοδεύονται ὑπὸ ἄλλων περιστάσεων δὲν εἶναι ὕβριστικαί, διότι ἀφορῶσιν εἰς διατύπωσιν ἀπλοῦ παραπόνου, καὶ οὐχὶ εἰς ὕβριν, καὶ εἶναι ὡς προεῖπον, αἱ ἐν χρήσει λέξεις κατὰ τὴν διατύπωσιν τῶν παροισμένων, ἃς μάλιστα καὶ δὲν δύναται τις ν' ἀποφύγῃ. Ἐὰν προέκειτο περὶ τῶν φράσεων τούτων ἐν προφορικῷ λόγῳ καὶ συνοδεύοντο διὰ κινήματων ἢ ἀπειλῶν, ἡδύνατο νὰ δικαιολογηθῇ ὁ ἀξιόποινος χαρακτὴρ τῆς πράξεως, ἀλλ' ἐπὶ τῶν φράσεων τούτων ἐν ἐγγράφῳ οὐδεὶς λόγος δύναται νὰ γίνῃ περὶ τοιούτων συνοδευουσῶν αὐτάς περιστάσεων. Ὅπως δὲ ὅταν γίνεται χροῆσις φράσεως προδήλως ὕβριστικῆς, ὡς π. χ. ὅταν ἀποκαλέσῃ τις τὸν ἄλλον χοῖρον, δὲν δύναται τὸ πλημμελεῖοδικεῖον νὰ ἀρνηθῇ πρὸς τὴν ἐξουδεύσεως, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχῃ σχέσις μεγάλῃς οικειότητος, καὶ ἡ ἀπόφασίς του ὑπόκειται εἰς τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, οὕτω καὶ ἐὰν παραδεχθῇ τὴν δολίαν προαίρεσιν ἐπὶ ἀνωτατῆς φράσεως. ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ πρέπει νὰ ὑποκύψῃ εἰς ἀναίρεσιν ἐνεκα τοῦ ἐσφαλμένου νομικοῦ χαρακτηρισμοῦ, οὐδὲ μεταβάλλει τὰ πράγματα ὁ δημόσιος χαρακτὴρ τοῦ προσώπου εἰς ὃν ἀπηυθύνοντο αἱ φράσεις.

Ἄπρωτείνω ὅθεν ν' ἀναιρεθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ κηρυχθῇ ἄθως ἡ ἀναιρεσίαν τῆς πράξεως δι' ἣν κατεδικάσθη.

δικαίου Ἀθηνῶν ἀποφάσεως σαφῶς προκύπτει, ἀναγράφει τὸν τε ἐκκαλοῦντα ὡς πρόεδρον καὶ τὰ σὺν αὐτῷ ἀποτελοῦντα τὸ ἐκκλησιαστικὸν συμβούλιον 4 μέλη ὀνομαστικῶς καὶ ὁ ἐκκαλὼν μόνος, ὑπὸ τὴν ιδιότητα τούτην, προσέβη εἰς τὴν ἀπὸ 16 Ἰουνίου 1904 καὶ ὑπ' ἀριθ. 314 δήλωσιν αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, δηλώσας ὅτι ὁ Ναὸς τῆς Ἀγίας Εἰρήνης οὐδὲν ἀπολύτως ὀφείλει πρὸς τὸν Ν, Δ^{***}, οὔτε ἐκ τῆς ἐν τῇ κατασχετηρίῳ τῆς ἐφεσιδλήτου αἰτίας, οὔτε ἐξ ἄλλου τινὸς λόγου (*).

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 616 τοῦ 1905 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικαίου Ἀθηνῶν ὑπεχρεώθη ἡ

(*) Τὸ ἐρώτημα εἶναι, ἐὰν οἱ Ναοὶ ἐκπροσωποῦνται ἐν ταῖς δικαστικαῖς παραστάσεσι διὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου ἢ διὰ τοῦ Δημάρχου ὡς προέδρου. Καὶ ἡ ἀνω ἀπόφασις τὸ λύει διὰ περιέργου συστήματος αἰτιολογίας, κατὰ τὸ ὅποιον αὐθαίρετως δίδεται τῷ ὑπὸ ἐρμηνείαν ἄρθρῳ ἡ ποθητὴ ἐρμηνεία, καὶ ἂν θέλατε, καὶ ἡ ποθητὴ φρασολογία καὶ ἔτσι πληροῦνται τὰ πάντα. Λοιπὸν, κατὰ τὰ ἄρθρα 3 καὶ 4 τοῦ Δ. τοῦ 1836 ὁ Δήμαρχος θεωρεῖται διευθύνων, κατὰ δὲ τ' ἄρθρα 15 ἐδ. γ' καὶ 114 ἐδ. β', ἡ διοίκησις τῶν τοπικῶν ἐκκλησιαστικῶν καταστημάτων ἐνεργεῖται ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων, ὧν προΐσταται ὁ Δήμαρχος. Ταῦτα λέγει ἡ ἀπόφασις. Ἀλλ' ὅταν ἀναγνωσθῶσι τὰ ἄρθρα, θὰ εὐρεθῇ ὅτι τὰ μὲν ἄρθρα 3 καὶ 4 τοῦ Δ. τοῦ 1836 καὶ τὸ ἄρθρ. 15 τοῦ Δ. τοῦ 1833 οὐδεμίαν ἀπολύτως ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὸ θέμα, κανονίζοντα μόνον τὴν συμμετοχὴν τοῦ ἀρμοδίου Δημάρχου ἐν πεποιτώσει καθ' ἣν τὸ κατὰ τὴν ἀνήκει εἰς πλειοψηφίαν Δήμου. ἐνῷ ἀπ' ἐτέρου τὰ ἄρθρα 1 τοῦ Δ. τοῦ 1838 καὶ τὸ ἄρθρ. 114 τοῦ Δ. τοῦ 1833 ἀναγράφουσι δι' ὅλους τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἀναγινώσκουσιν εὐθέως ὅτι: τὰ καταστήματα ταῦτα διευθύνονται ἀπὸ ἀδελφάτα, συγκεκριμένα ἀπὸ τὸν Δήμαρχον καὶ δύο ἢ περισσότερους δημώτας, χωρὶς οὐδεμία ἐν τούτῳ νὰ διδῇται εἰς οἰονδήποτε πρωτοκαθεδρία καὶ περαιτέρω διὰ νὰ ἀρθῇ καὶ ἡ τελευταία ἀμφιβολία, τὸ ἄρθρ. 116 ἀναγράφει ὅτι ἡ δόσις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου, ἐν τῷ ὅποιῳ τὸ πέμπτον ἀποτελεῖ ὁ Δήμαρχος, ἔχει πρὸς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ὃν λόγον ἔχει μόνος ὁ Δήμαρχος διὰ τὴν δημοτικὴν περιουσίαν. Δὲν πιστεύομεν νὰ ὑπάρχῃ τι ἐναργέστερον, καθὼς παρατηρήσαμεν πάντοτε καὶ δὴ ἐν σ. 183, 522, 660 XV ὑπὸ τὰς 477 Α, 349 Β. 660 Π. — Αὕτη ἡ ἀντιπαραθεσις τῆς δόσεως τοῦ Συμβουλίου, ἐν ἣ καὶ ὁ Δήμαρχος, πρὸς τὸν Δήμαρχον ὁμιλεῖ πλέον ἢ ἐναργῶς. Καὶ προβαίνει περαιτέρω ἡ ἀπόφασις. Παρατηρεῖ ὅτι καὶ ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐπὶ τῆς εἰς χεῖρας τοῦ Ναοῦ ὑπὸ ἐκπροσώπησιν ὑπὸ μόνου τοῦ Δημάρχου γενομένης κατασχέσεως δηλώσεως τοῦ Ναοῦ, ἐγένετο καὶ ἀπηυθύνθη κατ' ἄκρατον πλέον τοῦ Συμβουλίου καὶ ἡ ἀνακοπὴ μὲν δὴλωσις τοῦ Ναοῦ ἐγένετο ὑπὸ μόνου τοῦ Δημάρχου. Λυπούμεθα βεβαιούντας ὅτι τὰ ἐπιχειρήματα εἶναι χεῖρονα τῆς ἐρμηνείας τῶν ἄρθρων. Διότι τὸ ὅτι μὲν ἡ ἀνακοπὴ, γενομένη βεβαίως ὑπὸ τοῦ κατασχόντος, ἐγένετο πλήρως καθ' ὅλου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου, εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς ἐκδοχῆς ὅτι καλῶς ἐγένετο ἡ κατασχέσις κατὰ μόνου τοῦ μὴ ἐκπροσωποῦντος τὸν Ναὸν Δημάρχου, τὸ ὅτι δὲ ἡ δὴλωσις τοῦ Ναοῦ ἐγένετο ὑπὸ μόνου τοῦ Δημάρχου εἶναι ἀπολύτως ἑλὼν, διότι οὗτος ὥφειλε νὰ ἐνεργήσῃ τὴν δὴλωσιν, καθ' ὃν τρόπον καὶ ιδιότητα τῷ ἐπεβλήθη ἡ κατάσχεσις.

έκκαλοῦσα καὶ κατασχοῦσα εἰς ἀποδείξιν διὰ προσαγωγῆς ἐγγράφων ὠρισμένων, ἤτοι πράξεως τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ ἐγκριτικῆς διαταγῆς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς, ὅτι ὁ εἰρημένος ναὸς ὤφειλε τῷ ὀφειλέτῃ τῆς ἐφesiδλήτου καὶ κατασχοῦσης Ν. Δ^{***}, ὡς ἐπιτρέπω τοῦ ναοῦ ὑπάρξαντι, ὀκτακισχιλίας δραχμὰς ἐκ δαπανῶν καὶ δανείων (οὐχὶ μόνον δανείου ὡς ἀνυποστάτως προβάλλει ὁ ἐκκαλῶν) (*) πρὸς τὸν ναὸν τοῦτον ὑπ' αὐτοῦ γενομένων, ἀδασίμως ἐπομένως ὁ ἐκκαλῶν διατείνεται ὅτι ἄνευ ἀποφάσεως διαταξάσης ἀποδείξεις ἐκρίθησαν καὶ ἐξετιμήθησαν ὑπὸ τῆς δευτέρας τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων 5153 τοῦ 1905 τὰ προσαχθέντα ἔγγραφα ὑπὸ τῆς ἐφesiδλήτου, ἅτινα ὁρθῶς ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὡς σφόδρα πιθανολογοῦντα τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῆς ἐφesiδλήτου, εἰς ἣν ἐπεβλήθη ἀναπληρωτικὸς ὅρκος, καθ' ὅσον ἐκ τῶν ἐπιστῆμων τούτων ἐγγράφων ἄτινα δὲν ὁρῶσιν ἀπλῶς τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ Δήμου ὑπηρεσίαν ἢ ὑπόθεσιν τοῦ Δήμου, ὡς ὁ ἐκκαλῶν Δήμαρχος ἀνυποστάτως προβάλλει, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑπὲρ αὐτῶν ἐγένοντο καὶ τοὺς ἔχοντας παρ' αὐτῶν λαμβάνειν (ἄρθρ. 1022 Πολ. Δικονομίας) καθιστῶντα σφόδρα πιθανὸν τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς κατασχούσης ἐφesiδλήτου περὶ τῆς ὑπάρξεως ὀφειλῆς τοῦ ναοῦ πρὸς τὸν ὀφειλέτην αὐτῆς Ν. Δ^{***} ἐκ δαπανῶν αὐτοῦ καὶ δανείων πρὸς τὸν ναὸν, καθ' ὃν χρόνον εἶχαν ἀνάγκην ἐπισκευῆς καὶ διακοσμήσεως ἐσωτερικῆς οὗτος καὶ πρὸς πραγματοποίησιν τῶν ὁποίων ἐχρησιμοποιήθησαν τὰ δαπανηθέντα καὶ δανεισθέντα, ὡς ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου δια πράξεως λεπτομερεστάτης, καὶ τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς, κατὰ τὰ προσαγόμενα ἔγγραφα 1186 καὶ 7174, 17 Ἀπριλ. καὶ 14 Ἰουν. 1893 ὁ ἔλεγχος δὲ τῆς ἐντὸς τῆς σφαίρας τῶν καθηκόντων τοῦ Νομάρχου γενομένης, μετ' ἐρευνᾶν τῶν σχετικῶν ἐγγράφων καὶ περιστάσεων, ἐγκρίσεως, διαφεύγει τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων (**).

(*) Φαίνεται ὅτι ἡ ὀφειλὴ τινος ἐκ δαπανῶν δὲν ἀποτελεῖ δάνειον.

(**) Ἀπολύτως ἐσφαλμένα. Ἡ ἀρχοντεία τοῦ Δήμου διακρίνεται εἰς δύο διακεκριμένας κατηγορίας. Τὴν μὲν συμβουλευτικὴν καὶ ἀποφασίζουσαν, ἣτοι τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, τὴν δὲ ἐκτελεστικὴν, ἣτοι τὸν Δήμαρχον. Ἐτέρωθεν ὁ Δήμος εἶναι καὶ ἀνάπληρον νομικὸν πρόσωπον, μὴ δυνάμενον νὰ διαπράξῃ ἐλευθέρως τὰ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ δεόμενον ἀναγκαίων τινῶν προϋποθέσεων πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀτελείας του ταύτης. Αἱ προϋποθέσεις αὗται εἰναι πρῶξις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἐπιτρέπουσα ὠρισμένην ἐνέργειαν καὶ ἡ πρόσθετος ἐγκρίσις τοῦ Νομάρχου. Συμπληρωθεὶς αὐτῶν, τὸ νομικὸν πρόσωπον τοῦ Δήμου εἶναι μὲν ἀπλῶς ἑτοιμὸν πρὸς ἐνέργειαν, ἀλλὰ δὲν ἐνήργησεν ἐτι, πρὶν ἢ ὁ Δήμαρχος, χωρὶς μὲν τῇ χρηρηγηθείσῃ ἀδείᾳ, προδῇ καὶ ἐκτέλεσῃ τὴν ἐπιτραπέισαν ἐνέργειαν. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ ἀνηλίκων, τὸ συγγεν. συμβούλιον καὶ τὸ δικαστήριον (τὸ συμβουλευτικὸν σῶμα) ἐπιτρέπουσιν, ἀλλὰ βεβαίως δὲν ἔχει ἐπέλθει ἡ ἐπιτραπέισα ἐνέργεια, πρὶν ἢ συντελέσῃ αὐτὴν ὁ ἐπίτροπος (τὸ ἐκτελεστικὸν σῶμα). Εἶναι πλέον ἢ πρόδηλα τὰ δύο ταῦτα κεχωρισμένα στάδια, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ παραβληθῶν ἀξίολογα πρὸς τὸ ἐν τῷ νῷ ἐν πλήρει προσωπικότητι ἀτόμου ἐνδείχθαι τὸ στάδιον περὶ ἐνέργειας

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἐφέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ ἐσφαλμένης μὴ ἐπιτρέψεως αὐτῷ τῆς ἀποδείξεως τῆς ἐξοφλήσεως τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ Ν. Δ^{***} ὑπὸ τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων, ἀπορριπτέος κρίνεται, καθ' ὅσον τοῦ ἐκκαλοῦντος δηλώσαντος ἀπεριφράστως καὶ μετὰ περισσῆς σαφηνείας ἐν τῇ δηλώσει αὐτοῦ ὅτι οὐδὲν ἀπολύτως ὤφειλεν ὁ ναὸς τῆς Ἀγίας Εἰρήνης τῷ Ν. Δ^{***}, εἴτε ἐκ τῆς ἐν τῷ κατασχετηρίῳ τῆς ἐφesiδλήτου φερομένης αἰτίας (δαπανῶν καὶ δανείου) εἴτ' ἐξ ἄλλης οἰασθήποτε, ἐπερίττειεν ὅλως ἢ τῆς μὴ ὑπάρξεως, κατὰ τὸν ἐκκαλοῦντα, χρέους διατάξεις ἀποδείξεως ματαίας περὶ ἐξοφλήσεως, ἣτοι ἐπὶ ἰσχυρισμοῦ ἀποτελοῦντος τελείαν ἀρνητικὴν δήλωσιν (Οἶκον. Ἐγγ. § 270 σημ. 7 ἐκδ. ε') καίτοι ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι ἐν τῇ τοιαύτῃ δηλώσει περιελαμβάνετο ἰσχυρισμὸς περὶ ἐξοφλήσεως τῆς τοῦ Ν. Δ^{***} κατὰ τοῦ ναοῦ Ἀγίας Εἰρήνης ἀπαιτήσεως καὶ ὅτι ἔδει νὰ διαταχθῇ ἀπόδειξις περὶ αὐτῆς, εἰς βάρος τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ προβαλόντος τὴν ἐξοφλήσιν ἀποδείξεως, πλὴν μαρτύρων, τοῦ ποσοῦ ὑπερβαίνοντος τὰς 50 δρ. κατὰ πολὺ (*).

τινος καὶ τὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐν τῷ νῷ οὕτω ἀποφασισθείσης ἐνέργειας. Ἐκ τῆς ἀναμφισβήτητου ταύτης διακρίσεως προάγεται τὸ ἀκλόνητον συμπέρασμα, ὅτι εἶναι ἀπολύτως σόλοικον νὰ ἐπικαλεσθῇ τις εἰς ἀπόδειξιν ἔστω καὶ τακμηρίωσιν τῆς ὑπὸ τοῦ Δήμου ἢ οἰουδὴποτε ἀτελοῦς προσώπου δικαιοπραξίας, τὴν πρὸς ἐνέργειαν αὐτῆς παρασχεθείσαν τῷ ἐκπροσωποῦντι ἄδειαν, χωρὶς νὰ βεβαιῶται συγχρόνως ὅτι καὶ πράγματι ἐπῆλθεν ἡ κατὰ τὴν ἐπιτραπέισαν ταύτην ἄδειαν ἐνέργεια. Θὰ ἦτο αὐτόχρονα ἀστείον νὰ ἐλεγέ τις τῷ αὐτάρκει ἀτόμῳ ἢ τῷ προϋποθέσαντος αὐτάρκειαν δεόμενῳ νομικῷ προσώπῳ, ὅτι ἀνεγνώρισεν ἀπαίτησιν, ὅτι ἐδέξατο συμβιβασμὸν, διότι ἐκεῖνο μὲν ἐσκέφθη ἐν τῷ νῷ, ταῦτα δὲ διότι ἐν τῇ συμβουλευτικῇ αὐτῶν ἐκπροσωπήσει ἐσκέφθησαν καὶ ἀπεφάτισαν νὰ ἐπιτρέψωσι τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀναγνωρίσεως ἢ τοῦ συμβιβασμοῦ, πρὶν ἢ ἀμφότερα προδῶσιν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐν τῷ νῷ συλληφθεῖσθαι καὶ ἐπιτραπέισαν δικαιοπραξιῶν. Καὶ διὰ τὰ εἰρησά ἀπιοτεροί. Δὲν δύναται τις νὰ ἐπικαλεσθῇ ὡς συντελεσθεῖσαν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀγοραπωλησίαν ἢ συμβιβασμὸν ἢ ἄλλο προσόμοιον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐπέτρεψε ταύτην τὸ συγγενικὸν συμβούλιον καὶ τὴν ἄδειαν ταύτην ἐπεκύρωσε ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου. Ἐσφαλτο λοιπὸν ἀπολύτως ἡ ἄνω ἀπόφασις δεχθεῖσα ὅτι ἡ πρῆξις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ὅτι πρέπει ν' ἀναγνωρισθῇ τὸ πρὸς Ν. Δ^{***} χρέος καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς ἐγκρίσις τοῦ Νομάρχου ἀποδεικνύουσιν ἡ τακμηριοῦσι καὶ τὴν συγχρότησιν τῆς ἀναγνωρίσεως ταύτης, χωρὶς νὰ βεβαιῶσθαι ὅτι ἐπῆλθε καὶ ἡ ἐπιτραπέισα συγχρότησις τῆς ἀναγνωρίσεως ὑπὲρ τῆς ἐκτελεστικῆς ἀρχῆς. Ἐὰν τεθῇ εἰς ἐνέργειαν ἡ ἐκδοχὴ τῆς ἄνω ἀποφάσεως, θὰ εἶναι ἀδύνατος πλέον ἢ ἐν τοῖς συμβουλευτικοῖς σῶμασι τῶν ἀτελῶν νομικῶν προσώπων λῆψις οἰασθήποτε ἀποφάσεως, διότι θὰ ἐπικλήται ὁ κίνδυνος τῆς ὑπὸ τρίτων ἐνδιαφερομένων ἐπικλήσεως, μάλιστα κατ' ἀρχοῦντος παράδοχον τρόπον ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ἀπολύτως ἀθώου τοῦ ἐγκλήματος τούτου ἄρθρου 1025 Πολ. Δικονομίας

(*) Περιέργον τῷ ὄντι. Ἐὰν κατασχεθῇ παρὰ τινι χρηματικῶν ποσῶν, τὸ ὅπεσον ἄλλοτε ποτε καὶ πρὸ ἐτῶν ὤφειλε μὲν ἀλλὰ καὶ πρὸ ἐτῶν ἐξοφλήσεως πρὸς τὸν καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις, δὲν ἀρκεῖ νὰ δηλώσῃ ὅτι οὐ-

Αριθ 1796 (1906)

Εισηγητής ο ἐφέτης κ. Μ. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Προσφορά υπηρεσιῶν Δήμου.- οὐκ ἀνώνυμον συνάλλαγμα.- υπηρεσία ὑπὸ δημοτικοῦ συμβούλου.

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγή τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὡς ἐξάγεται ἐξ αὐτῆς, ἐρείδεται ἐπὶ τοῦ συναλλάγματος τῆς παροχῆς τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων υπηρεσιῶν, γενομένων ἀποδεκτῶν ἐπὶ προθέσει δικαίας καὶ εὐλόγου ἀποζημιώσεως, ἐπὶ τοιαύτης ὁμως βάσεως στηριζομένη ἡ ἀγωγή οὐχὶ ὀρθῶς δὲν ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου ἐνασκουμένη κατὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος Δήμου, ἀφ' ἐνὸς μὲν διότι δὲν ὀρίζεται ἐν αὐτῇ ὅτι ἀνεγράφη δαπάνη διὰ τὰς υπηρεσίας τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐν τῷ προϋπολογισμῷ, συμφώνως τοῖς ἀρθροῖς 105 καὶ 50 § 1 τοῦ δημοτικοῦ Νόμου, δι' ὧν θεωρεῖται κατηργημένη ἡ ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει ἀναφερομένη διάταξις τοῦ νόμου Πανδ. 21 (19.5), καθ' ἣν χορηγεῖται ὠφέλιμος ἀγωγή εἰς τὴν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένην περίπτωσιν καὶ ἀφοῦ τὴν τοιαύτην βᾶσιν οὐδὲ νὰ μεταβάλῃ δύναται ὁ ἐφεσιβλήτης, διατεινόμενος διὰ τῶν προτάσεων του ὅτι ὑπῆρχεν ἀναγεγραμμένον τοιοῦτο κονδύλιον, ὅπερ ἄλλως καὶ ἀρίστως προτείνει, μὴ ὀρίζων οὕτε τὸ ψήφισμα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου οὔτε τὸ ὀρισθὲν ποσὸν ὥπως χρησιμεύσῃ δι' ἀποζημιώσιν αὐτοῦ (*), καὶ ἀφ' ἑτέρου, διότι κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 60 τοῦ περὶ δήμων Νόμου, τὰ μέλη τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ὑπηρετοῦσιν ἀμισθὶ καὶ μόνον δι' ὑπηρεσίαν παρεχομένην ἐκτὸς τῆς περιφέρειας τοῦ Δήμου δύναται νὰ χορηγηθῇ αὐτοῖς ἀντιμισθία, δὲν δύναται δὲ νὰ γείνη δεκτὴν ὅτι οἱ δημοτικοὶ

δὲν ἀπολύτως ὀφείλει, ἀλλὰ πρέπει νὰ καταβιβάτῃ ὅλα τὰ μύπρα του καὶ τοὺς λογαριασμούς του, νὰ ἀναμνησθῇ τι ἀπέγεινεν ἐκεῖνος ὁ παλαιὸς λογαριασμός, νὰ ἐρωτήσῃ τὴν γυναῖκα του, τὰ παιδιὰ του, τὴν ὑπηρεσίαν του, τὰ σκυλιὰ του, μήτοι τυχὸν ὤφειλε πρὸς τὸν καθ' οὗ ἡ κατάσχες, διὰ νὰ δηλώσῃ ὅχι ὅτι δὲν ὀφείλει τι, ἀλλ' ὅτι τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον ὤφειλε πρὸ δέκα, εἰκοσι, τριάκοντα ἐτῶν ἐξώφλησεν Διοτί, εἰάν τυχὸν δηλώσῃ ὅτι δὲν ὀφείλει καὶ τῷ ἀντιταχθῇ διὰ τῆς ἀνακοπῆς λησμονημένη παλαιὰ τις ὀφειλὴ, εἶναι χαμένος ἄνθρωπος, διότι δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ πλέον τὴν ἐξώφλησιν τῆς. Καὶ διατὶ ὅχι τὸ αὐτὸ καὶ δι' ἀπαίτησιν πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν, ἣν ὤφειλεν ὁ μακαρίτης πατὴρ του, οἷοτι καὶ ἡ παραγραφή ἐνστασις εἶναι, ὅπως ἡ τῆς ἐξοφλήσεως, καὶ τὰ αὐτὰ παρὰ γι ἀποτελέσματα καὶ πρέπει καὶ αὐτὴ ἐγκαίρως νὰ προτείνηται. Καὶ ὅλα αὐτὰ διατὶ; Διότι κατ' ἀγνωστον τινα κανόνα ἡ θεωρίαν, ὁ ἐξοφλήσας ἡ παραγράφας δὲν δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ὀφείλει, ἀλλ' ὅτι ἐπαύσατο ὀφείλων καὶ ἐν ἐλλείψει τοιαύτης ἀκριβολογίας, πρὸς συνέτισίν του φαίνεται, πρέπει νὰ πληρώσῃ δις καὶ διατὶ ὅχι καὶ τρίς καὶ οὕτω καθεξῆς. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐκχύλισμα τῆς ἐκδοχῆς τῆς πλειοψηφίας. Ἄς φαντασθῇ τις ὅποσα κατάστιχα καὶ σημειώσεις πρέπει νὰ κρατῶσιν οἱ ἐν συναλλαγῇ πολυάχολοι πρὸς προφύλαξιν κατὰ τοῦ κινδύνου τῶν εἰς χεῖρας των κατασχέσεων.

(*) Καὶ εἰάν ὑπῆρχεν ἐπὶ κονδύλιον ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τοιαύτης δαπάνης, δὲν εἶδικο οἰοσθήποτε τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδούλου παροχῆς τῶν υπηρεσιῶν τούτων.

σύμβουλοι μόνον ἐφ' ὅσον λαμβάνουσι μέρος εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ὑπηρετοῦσιν ἀμισθί, ὡς μὴ νομίμως ὑποστηρίξει ὁ ἐφεσιβλήτης, καθ' ὅσον ἡ ρηθεῖσα διάταξις τοῦ δημοτικοῦ Νόμου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἀρθρ. 49, καθ' ὃ εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου περιλαμβάνεται καὶ ἐκεῖνο τῆς ἐπαγρυπνήσεως παρ' αὐτοῦ ὅπως ὠφελῇται ὁ Δήμος καὶ ἀπομακρύνεται πᾶσα ζημία, ἐννοεῖ καὶ τὴν παρὰ τῶν δημοτικῶν συμβούλων περὶ τὴν εἰσπραξίν τῶν φόρων ἐνεργουμένην ἐποπτεῖαν, οἷα ἐστὶ καὶ ἡ ἐνεργηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου, συμφώνως τῇ ἀγωγῇ του, κατὰ τὸ ἔτος 1904.

Ἀριθ. 1799 (1906)

Εισηγητής ο ἐφέτης κ. Μ. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐκτελεσθῇ διαθήκης.- ἀνάθεσις ἐντολῆς.- ἀγώγιμον.- ἀρνησὶς ἀποδοχῆς.

Ἐπειδὴ ἐκ πῆς Νεαρᾶς 68 Α ἐόντος ἐξάγεται ὅτι ὁ διαθέτης δύναται νὰ διορίσῃ ἓνα ἢ πλείονας ἐκτελεστὰς τῶν διατάξεων τῆς διαθήκης του, καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὡς πρὸς τὰ ὅρια τῆς ἐξουσίας τῶν ἐκτελεστῶν δὲν ὑπάρχουσι σαφεῖς καὶ ρηταὶ διατάξεις ἐν τοῖς ισχύουσι νόμοις, ὡς πρὸς ταῦτα ὁμως ἐφαρμοστέαι καὶ αἱ περὶ ἐντολῆς ἀρχαὶ τοῦ δικαίου καὶ τῶν νόμων Πανδ. 12 § 17, 13 καὶ 27 § 1 (17.1), καθ' οὓς ὁ διαθέτης δύναται ν' ἀναθέσῃ ἐντολὴν ἐκτελεσθησομένην μετὰ θάνατον αὐτοῦ, καὶ ὀρθῶς μὲν τούτου ἕνεκα τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἀπεφάνητο ὅτι προκύπτοντος ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένης διαθήκης ὅτι οἱ ἐκκαλοῦντες διωρίσθησαν ἐκτελεσταὶ τῶν διατάξεων τοῦ διαθέτου Σ. Σ*** καὶ ὅτι εἰς τούτους ἀνετίθη ἡ εἰσπραξὶς τῶν ἀπαιτήσεών του, τῶν εἰσοδημάτων του καὶ ἐν γένει ἡ διαχείρισις καὶ κατοχὴ τῆς περιουσίας του, νομίμως ἀσκεῖται κατ' αὐτῶν ἡ προκειμένη ἀγωγή, οὐχὶ ὀρθῶς ὁμως προέβη καὶ ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν τῆς ἐφεσιβλήτου καὶ δὲν διετάξεν ἀπόδειξιν ἐπὶ τοῦ ἀμφισβητηθέντος ισχυρισμοῦ τῆς ἐφεσιβλήτου ὅτι οἱ ἐκκαλοῦντες καὶ ἀνέλαβον τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτοῖς ἐντολὴν καὶ ὅτι κατέχουσι καὶ διαχειρίζονται ὡς διορισθέντες ἐκτελεσταὶ τὴν περιουσίαν τοῦ ὡς ἄνω διαθέτου.

Ἀριθ. 1804 (1906)

Εισηγητής ο ἐφέτης κ. Γ. ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Ἐρκοδοσία νομικοῦ προσώπου.- οὐ πάντως εἰδήσεως ἔρκος.

Ἐπειδὴ προκειμένου περὶ ἔρκοδοσίας νομικοῦ προσώπου, ὡς εἶναι ὁ ἐναγόμενος σύλλογος, ἀδιάφορον εἶναι ἂν τὰ νῦν παριστῶντα τὴν θέλησιν αὐτοῦ πρόσωπα δὲν τυγχάνουσι τὰ αὐτὰ πρὸς τὰ κατὰ τὴν σύσχεψιν τῆς δικαιοπραξίας οὐδὲ δικαιολογεῖ τοῦτο τὴν διατύπωσιν ἔρκου εἰδήσεως καὶ οὐχὶ προσωπικοῦ, διότι οὐχὶ τὰ διοικούντα αὐτὸ πρόσωπα συμβάλλονται καὶ ὁμῶν ἄλλα τὸ σωματεῖον, ὅπερ ποιεῖται τὴν ἔρκοδοσίαν διὰ τῶν κατὰ τὸ καταστατικόν του ἐκἄστοτε παριστῶντων αὐτό (*).

(*) Ὁ θῶς, ὡς πάνποτε παρετηρήσαμεν. Πρὸβλ. 1144 Ε. Α. σελ. 219 XII καὶ τὰς αὐτοῖσι παραπομπάς.

Ἀριθ. 1806 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗΣ
Μήτηρ δευτερόγαμος. ἐπιτροπεία. - ἐξακο-
λουθούσας δικῶν.

Ἐπειδὴ, ὡς πρὸ τὴν κυρίαν δίκην, οὐδεμία κατὰ
τῆς ἐκπροσωπήσεως τῶν ἀνηλίκων ὑπὸ τῆς μητρός
τῶν, ἐλθούσης εἰς δεύτερον γάμον, προβάλλεται
ἐνστάσις, ἀλλῶς τε καίτοι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει
παύσασα κατὰ νόμον αὐτοδικαίως ἀπὸ τοῦ νὰ ἡ ἐ-
πίτροπος, οὐχ ἦττον νομίμως, μέχρις ἐπανα-
διορισμοῦ αὐτῆς, εἴτε διορισμοῦ ἐτέρου ἐπιτρόπου, ἐ-
ξαιρουμένη τὰς ἐκπρεμίας δίκας καὶ ἀποτρέπει
πάντα τῶν ἀνηλίκων κίνδυνον ἡ ἐπίτροπος μήτηρ (*).

Ἀριθ. 1808 (1906) (**)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀποζημιώσεις ἐπὶ παρανόμῳ ἀπολύσει δικα-
στακοῦ ὑπαλλήλου κατὰ Δημοσίου καὶ ὑ-
πουργοῦ. - ἀνεύθυνον Δημοσίου. - ἑλλειψίς
ὁμοδικίας. - στοιχεῖα προδικτικῆς εὐθύνης
ὑπουργοῦ.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἀγωγῆς
ἐκτιθεμένων πραγματικῶν περιστατικῶν ὅτι ἐκ
τῶν ἐναγομένων ὁ Κ. Τ***, προεστὼς τοῦ ἐτέρου

(*) Δυσχερὴς ἡ ἐκδοχὴ. Πῶς δύναται ἐξακολουθεῖν
δίκας ἡ αὐτοδικαίως πεπαυμένη τῆς ἐπιτροπείας;

(**) Ἡ πρωτόδικος 4445 (1903) Πρωτ. Ἀθηνῶν, ἐκ-
δοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Α. Ζηλήμονος,
εἶπε ὅδε:

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρ-
θρου 537 § 1 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, συνδυαζομένων
πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου 70, ἡ καθ' ὑποκείμενον σώρευ-
σις ἀγωγῶν εἰς ἐν ἑγγραφοῦ, ὅποταν τοῦτέστιν ἀσχεί-
ται καὶ μία ἐκ τῶν ἐξώσεων, ὡς κοινὴ ἢ ἐκ κοινῆς ἱστο-
ρικῆς αἰτίας προκύπτουσα κατὰ πλείονων προσώπων,
ὡς υποχρεῶν εἰς ἱκανοποίησιν αὐτῆς, συγχωρεῖται ἐὰν
ταῦτα ἔχωσι πρὸς ἀλληλῆα τὸν τῆς ὁμοδικίας δεσμὸν.
τοῦτέστιν ὅποταν προβάλλεται ἐν τῇ ἀγωγῇ εἴτε κοι-
νὴ, εἴτε ὡς ἐκ κοινῆς ἱστορικῆς καὶ νομικῆς αἰτίας,
δυναμένη ὁμῶς καθ' ὅλων νὰ ὑποστηριχθῇ κατὰ νό-
μον ὑποχρεώσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ὅποταν ἡ κατὰ πλειό-
νων προβαλλομένη ἀξίωσις δὲν ἀναγνωρίζεται, ὅλλ'
ἀποκλείεται ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπολύτως ὡς πρὸς τι τῶν
συνεναχθέντων προσώπων, τοῦτέστιν ἡ ἀγωγή στε-
ρεῖται ὡς πρὸς τοῦτο νομικῆς βάσεως, εἴτε ἡ πραγ-
ματικὴ αὐτῆς βῆσις ἐκληφθῇ ὡς ἀληθὴς, εἴτε μὴ,
διότι δὲν δικαιολογεῖ ὡς συμπέρασμα τὴν ὑπαρξίν ὑ-
ποχρεώσεως καὶ τούτου, ἐνῷ τοιαύτη δὲν ἀποκρούε-
ται κατ' ἀρχὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς,
καθ' ὅσον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐλλείπουσιν οἱ ὅροι
τῆς ὁμοδικίας καὶ τὸ ἑγγραφοῦ τῆς ἀγωγῆς ἐστὶν ὡς
πρὸς πάντας τοὺς ἐναχθέντας ἄκυρον, οὐχὶ δὲ μόνον
ὡς πρὸς τὸ μὴ δυνάμενον νὰ ὑπέχη κατὰ νόμον εὐθύ-
νην πρόσωπον. Τούτου τεθέντος, καὶ ἀφοῦ κατὰ τὴν
ἐννοίαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ ΧΞΕ' Νό-
μου τοῦ 1877, τῆς ἡ ἰσχύς δὲν ἔπαυε διὰ τῶν ὀρι-
σμῶν τῶν μεταγενεστέρων Νόμων Β1Η' τοῦ 1892
καὶ ΒΤΚΗ' τοῦ 1895, δι' ὧν ἀπλῶς ἐτροποποιήθη-
σαν ἄλλαι διατάξεις τοῦ μνησθέντος ΧΞΤ' παγίου
περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων Νόμου,
διετηρήθη δὲ καὶ δι' αὐτῶν ἐπαναληφθεῖσα ὁμοίως
κατὰ τὰς αἰτίας, ὡς εἶχεν ἐν τούτῳ ἡ περίπτωσις
τοῦ ἄρθρου 20 § 8 ὡς λόγος ὁριστικῆς παύσεως τῶν
αὐτῶν ὀριζομένων δικαστικῶν προσώπων, οὐδ' ἀντί-

ἐναγομένου Δημοσίου, Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης,
ἐπιθυμῶν νὰ ἐπωφεληθῇ δολίως καὶ νὰ διανοίξῃ
μὴν ἐπὶ θέσιν πρὸς τοποθέτησιν φίλα φρονούντος
αὐτῷ εἰρηνοδίκου, ἐξεμεταλλεύθη τὴν περίστασιν
ταύτην ἐπίτηδες καὶ ἀπὸ σκοποῦ ἀπετάθη πρὸς τοὺς
ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ὁποίας ὁ ἐνάγων διατέ-
λει εἰρηνοδικῆς Μάσσητος, παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ
Πρωτοδικαῖς καὶ Ἐφέταις Εἰσαγγελεῖς, καὶ ἐξή-

καίται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Συντάγ-
ματος, δι' οὗ δὲν περιορίζεται ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία,
τιθεμένη ὀργανικὸν τινα νόμον, συνάμα ἐν αὐτῷ, διὰ
τὴν περίπτωσιν τῆς ἀθετήσεως τῶν ὀρισμῶν του, ν'
ἀποκλείσῃ τὴν τῆς ἀποζημιώσεως ἐκ μέρους τῆς πο-
λιτείας εὐθύνην αὐτῆς, ἥτις ἡδύνατο ἄλλως νὰ ἐλ-
πειτο κατὰ τοὺς προϋφαστώτας κανόνες τοῦ δικαίου
ὑπὲρ τῶν ἐκ τοῦ νόμου τούτου ἀρρομένων δικαιώματα
ὑπαλλήλων τῆς, τὸ Δημοσίον δὲν ὑπέχει εὐθύνην ἀ-
ποζημιώσεως ἐν περιπτώσει παραβιάσεως τῶν περὶ
παύσεως ὀρισμῶν αὐτοῦ ἀνέναντι τοῦ ἐκ αὐτῆς ζη-
μιωθέντος ὑπαλλήλου (Ἐφ. Ἀθην. 1624 (1894), ἐπὶ
τοῦ προκειμένου δὲ τοιαύτῃ εὐθύνῃ διὰ τῆς ἀγωγῆς
ζητεῖται καὶ κατὰ τοῦ Δημοσίου ἅμα μετὰ τοῦ συ-
νεναγομένου Κ. Τ*** ἐνεκὴν πράξεως τούτου, ἣν ἐπι-
χείρησε διαχειριζόμενος τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐπὶ τῆς
Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ, καὶ ἐπομένως στερεῖται ἡ ἀ-
γωγή αὕτη νομικῆς βάσεως κατὰ τοῦ Δημοσίου, δυ-
νάμει τῆς μνησθείσης διατάξεως, ἔπειτα ὅτι ὡς προ-
βάλλεται τὸ ἑγγραφοῦ αὐτῆς ἐστὶν, ἐλλείψει δεσμοῦ
ὁμοδικίας, ἄκυρον καὶ ἀπορριπτόν αὐτῇ ὡς πρὸς ἀμ-
φοτέρους τοὺς ἐναγομένους. Καὶ τοῦ λόγου ὁμῶς τού-
του θεωρουμένου ὡς μὴ δικαιολογούντος τὴν ἀπόρ-
ριψιν αὐτῆς, οὐδὲν ἦττον δὲν περισσῶς αὕτη τὸ πα-
ραδεκτὸν αὐτῆς, ἐξισταζομένη καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως
τοῦ νόμου ὑποστατοῦ τῆς δι' αὐτῆς ἐπιδιωκομένης
ἀξιώσεως. ἰδίᾳ δι' ἕκαστον τῶν ἐναγομένων, ὅσον μὲν
ἀφορᾷ τὸ Δημοσίον, ἀφοῦ ὡς προεῖρηται καὶ ἀληθοῦς
ὑποτιθεμένου ὅτι κατὰ παράβασιν τῶν ὀρισμῶν τοῦ
περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων Νόμου
περὶ ὁριστικῆς ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἀπολύσεως τῶν εἰ-
ρηνοδικῶν, ἐστερήθη ὁ ἐνάγων τῆς ἣν κατεῖχε θέ-
σεως τοῦ εἰρηνοδίκου Μάσσητος, ἐστὶν ἀπολύτως ἀ-
πηλλαγμένον πάσης εὐθύνης ἀποζημιώσεως, ἐνεκὴν
τῆς ἀποδιδεμένης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος τῷ συνεναγομέ-
νω Κ. Τ*** πράξεως τῆς παρανόμου, ὡς διατείνεται,
ἀτολυσέως του, ἀδιαφόρου τοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς, ὡς
εἰς τὸν δόλον ἢ τὴν ἀσύγγνωστον ραθυμίαν αὐτοῦ δυ-
ναμένης ν' ἀποδοθῇ, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν τελευταῖον
τούτου, διότι ἐνῷ οἱ ὀπουργοί, κατὰ τὴν ἐννοίαν τῆς
διατάξεως τοῦ ἄρθρου 61 τοῦ Νόμου ΦΙΓ' τῆς 23
Δεκεμβρίου 1876, ὡς οὗτος μετερρυθμίσθη διὰ τοῦ Νό-
μου ΧΕ' τῆς 11ης Μαρτίου 1877 καὶ ἀνεξαρτήτως
τῆς ἐγέρσεως κατ' αὐτῶν τῆς δημοσίας ἀγωγῆς, δύ-
νανται μὲν ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων νὰ ἐ-
ναχθῶσι πρὸς ἀνὸρθωσιν τῆς ζημίας, ἣν προῦξέναν
εἰς ἰδιωτὴν δι' ἐνεργείας σχέσιν ἐχούσης πρὸς τὰ ἐαυ-
τῶν καθήκοντα, ἀλλὰ μόνον ὑπὸ τοὺς καθ' ὑποκείμε-
νον ὅρους καὶ τὰς ἐξ ἀντικειμένου περιστάσεις, δι' ὧν
δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ ὡς παράνομος προσβαλλομένη
πρᾶξις αὐτῶν, ὡς δυναμένη νὰ προκαλέσῃ κατ' αὐ-
τῶν κατηγορίαν, ὑπαγομένην εἰς τὴν ἰδιάζουσαν δι-
καιοδοσίαν τοῦ διὰ τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀρισθέντος πρὸς
ἐκδίκασιν αὐτῶν εἰδικοῦ δικαστηρίου, τοῦτέστιν ἐὰν
ἐκ δόλου ἢ μεγάλης ραθυμίας ὀνέπεσαν εἰς τινα τῶν
δι' αὐτοῦ προβλεπομένων παραβάσεων. ἀποκλειομένων
τῶν ὀρισμῶν τοῦ κοινοῦ δικαίου, καὶ τοῦτο ὡς ἐκ τοῦ
εἰδους τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν καὶ ἐκ λόγων ἀνωτέρας

τησε παρ' αὐτῶν γνωμοδότησιν ἵνα ἀπολυθῇ τῆς ὑπηρεσίας, ἀλλ' ἀποτυχὼν εἰς τὴν ἐλπίδα του ταύτην, ἀμφοτέρων τῶν εἰσαγγελέων τούτων γνωμοδοτήσαντων ὅτι δὲν ἐθεώρουν αὐτὸν ἀπολυτέον, ἀφοῦ διὰ βουλευματος ἀπηλλάγη τῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ κατηγορίας, ἀλλὰ τὸ πολὺ πειθαρχικῶς καταδικαστέον, προσέδωκεν, κατὰ τὸν νόμον περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων εἰς τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ,

πολιτικῆς ἀνάγκης δικαιολογούντων ἐπαρκῶς μίαν τοιαύτην παρέκκλισιν ἐκ τῶν γενικῶν τῆς νομοθεσίας ἀρχῶν (Ἐφ. Ἀθην. 1299 (1885), 87 (1894) καὶ ἐνῶ διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς αὐτοῦ ὁ ἐνάγων, τὴν ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ εἰρηνοδίκου, ἣν κατεῖχεν, ὀριστικῶν ἀπολύσιν αὐτοῦ διὰ Β. Διατάγματος, ὅπερ ὑπέγραψε καὶ ἐξετέλεσεν ὁ Κ. Τῆς ὡς Ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, προσβάλλει ὡς παράνομον, καθ' ὃ μὴ προσηγυριστῆς γνωμοδοτήσεως περὶ τούτου τῶν ἀρμοδίων εἰσαγγελέων τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικῶν καὶ Ἐφετῶν, εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν ὁποίων ὑπηρετεῖ, ὅτι ὑπεδλήθη ἡ περὶ ἀπολύσεως του πρότασις, ἀφ' ἑτέρου δὲ διατείνεται ὅτι εἰς τὴν παράθεσιν ταύτην τὸν καθηκόντων αὐτοῦ δυνάμεν ἡ ὑπαχθῇ εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 1 § α' τοῦ ΦΠΓ' Νόμου ὑπέπεσεν ἐκ δόλου, οὐδὲν ἤττον δὲν ἐπικαλεῖται ὡς ἔδωκε ὠρισμένα γεγονότα ὑποδεικνύοντα ἢ πιθανολογούντα τεύλαχιστον τὸν δόλον αὐτοῦ, οἷον ἀπαιτεῖ ὁ νόμος, δὲν ἀρκεῖ δὲ ὁ ἀπλὸς ἰσχυρισμὸς ὅτι ἐβούλετο νὰ διανοίξῃ μίαν ἐτι θέσιν πρὸς τοποθέτησιν φίλα αὐτῷ φρονούντος εἰρηνοδίκου, μὴ ὀριζομένου τοῦ τοιοῦτου προσώπου, οὐδὲ προβαλλομένου ὅτι ὄντως προέβη καὶ εἰς τὸν διορισμὸν αὐτοῦ ἅμα τῇ ἀπολύσει τοῦ ἐνάγοντος, ἐπὶ πλεον δὲ, ἀφοῦ κατὰ νόμον ἡ ἐκ δολίας προαιρέσεως παράβασις συνίσταται εἰς τὸ ὅτι καὶ περ διατελεῖ τις ἐν γνώσει οὐ μόνον τῶν ἐποτελεσμάτων, ἀλλὰ καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς πράξεως τοῦ ὡς παρανόμου, δὲν ἀρκεῖ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς, ἐλλείψει δ' ἐπομένως συνειδήσεως τοῦ παρανόμου τῆς πράξεως, ἥτοι καλὴ πίστις, ἥτις δύναται νὰ ὀφείλῃται καὶ εἰς πλάνην περὶ τὸν νόμον ἀποκλείει τὸν δόλον (Windscheid § 104 N. 4 Regelsberger I § 179 I) σημ. 1 § 32 47 Πανδ. (10.3) Νόμ. 46 § 7 καὶ Νόμ. 62 § 3 Π. (47.2) τοῦθ' ὅπερ ἰδιαίτητα προκαίμενου περὶ ἀστικῆς εὐθύνης τῶν ὑπουργῶν, ἥτις ὡς εἴρηται παρακολουθεῖ καθ' ἅπαντα τὴν ποινικὴν, ἐρρίζεται ἐν τῷ ἀρθρῷ 2 τοῦ ΧΕ' Νόμου, καθ' ὃ οὗτοι δὲν ὑπέχοντο εὐθύναν διὰ τὰς ὀριζομένας ἐν τῷ ἀρθρῷ 1 τοῦ μνησθέντος ΦΠΓ' Νόμου παραβάσεις, ἐὰν αὗται προήλθον ἐκ συγγνωστῆς καὶ δεδικοιολογημένης πλάνης περὶ τὴν ἐννοίαν τοῦ παραβιασθέντος νόμου. Ἐν προκαίμενῳ δὲ τοῦ ἐναγομένου διατεινομένου καὶ ἀποδεικνύοντος διὰ τῶν προσαγομένων ὑπ' ἀριθ. 7649 τῆς 10 Ἰουλίου 1902 καὶ 5166 τῆς 17 Ἰουλίου ἰδίου ἔτους γνωμοδοτήσεων ὅτι ὑπὲρ τῆς ὀριστικῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐνάγοντος εἶχον προηγουμένως γνωμοδοτήσει οἱ εἰσαγγελεῖς τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν καὶ ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν, τοῦ δ' ἐνάγοντος ἀποδίδοντος διὰ τῶν προτάσεων του τὸ παράνομον τῆς πράξεως τοῦ ἐναγομένου ὑπουργοῦ εἰς τὸ κατὰ νόμον ἀναρμόδιον τῶν ἀνωτέρω εἰσαγγελέων ὅπως ἀποφηνωνται γνώμην περὶ ἀπολύσεως αὐτοῦ, ἀφοῦ καθ' ὃν χρόνον προεκλήθησαν νὰ γνωμοδοτήσῃ καὶ ἐγγνωμοδοτήσαν δὲν ὑπέγετο εἰς τὴν πειθαρχικὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν, ἀλλὰ τῶν παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικαῖς καὶ Ἐφεταῖς Εἰσαγγελέων, διότι ὑπηρετεῖ ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῶν, τὸ δικαστήριον ἐκ τοῦ λόγου τῆς ἀναρμόδιότητος τῶν εἰσαγγελέων, ὡς τὴν γνώμην

προκαλέσας Β. Δ., κοινοποιηθὲν αὐτῷ εἰς τὸ τέλος Αὐγούστου 1902, καὶ οὕτως ἀμφοτέροι οὐ μὲν ὡς προεστῶς, τὸ δὲ Δημόσιον, ὡς προστέσαν, διὰ τῆς παρανόμου ταύτης ἀπολύσεως, ἐστέρησαν αὐτὸν οὐ μόνον τῆς μισθοδοσίας καὶ τῶν λοιπῶν ἀποδοχῶν, ἀς ὡς εἰρηνοδίκης δευτέρας τάξεως ἀπελάμβανεν, ἀλλὰ καὶ τῆς συντάξεως, ἣν μετὰ παρέλευσιν πέντε μηνῶν θὰ συνεπλήρου· σαφῶς προκύπτει ὅτι ἡ ἀ-

ὡς εἴρηται εἶχεν ὁ ἐναγόμενος, δὲν ἀποδέχεται ὡς ὑπισταμένην παρ' αὐτῷ συνειδητὴν περὶ τοῦ παρανόμου τῆς πράξεώς του, τοῦθ' ὅπερ ἄλλως οὐδ' ὁ ἐνάγων προσβάλλει ἐν τούτῳ τὸν δόλον θεμελιῶν, οὔτε ἐξ ἀσυγγνώστου ἄλλως ἀμελείας ἀγνοία αὐτοῦ, διότι ἡ ἐννοία τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 8 τοῦ Νόμου ΒΤΚΗ' τοῦ 1895, δι' ἣς ἐτροποποιήθη ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 14 § 1 τοῦ Β. Γ. Η' Νόμου τοῦ 1892 καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως, δὲν προκύπτει σαφῶς καὶ κατὰ τρόπον μὴ δυνάμενον νὰ καταλήπῃ ἀμφιβολίαν καὶ εἰς νομογνώστην ἐτι ἐκ τοῦ γράμματος αὐτῆς ἐπὶ πλέον δὲ καὶ διότι ἀφοῦ ὁ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ Πρωτοδικαῖς Εἰσαγγελεῖς καὶ παρ' Ἐφεταῖς ἐν Ἀθῆναις, μολοντί ἐν ταῖς ἐπικαλουμέναις γνωμοδοτήσεσιν αὐτῶν βεβαιοῦσιν ὅτι αὗται ἀφορῶσιν εἰρηνοδικὴν μὴ ὑπαγόμενον εἰς τὴν πειθαρχικὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν, οἷος ὁ ἐνάγων, διότι ἐν αὐταῖς ρητῶς σέρεται ὅτι τὴν γνώμην αὐτῶν ἐκφέρουσιν περὶ τούτου, οὐδὲν ἤττον προέβησαν εἰς ταύτας, ἐξ οὗ ἔπεται ὅτι ἔκριναν σιωπηρῶς καὶ ἐθεώρησαν ἑαυτοὺς ἀρμοδίους κατὰ νόμον ὅπως γνωμοδοτήσωσι, καὶ ἐπομένως ἀφοῦ τὰ πρόσωπα ταῦτα, καθ' ὃ δικαστικὰ καὶ καταλληλότερα νὰ κρίνωσιν περὶ τῆς προσηκούσης ἐννοίας τοῦ νόμου ὑπέλαβον καὶ ταῦτα ὅτι αὕτη δὲν εἶναι οἷαν ὑποστηρίζει ὁ ἐνάγων, πολλῶν μᾶλλον ὡς πρὸς τὸν ἐναγόμενον, δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ, ὡς νομίμως οὗτος διατείνεται ὅτι οὐχὶ ἐκ μεγάλης ἀμελείας ἤγνοε τὴν ἐννοίαν αὐτοῦ καὶ ἂν αὕτη ἤθελεν θεωρηθῇ ὅτι ἐστὶν οἷαν ὑποστηρίζει ὁ ἐνάγων, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐν τῇ συνειδήσει ἐτι τοῦ δικαστηρίου δὲν εἶναι ἀναμφίβολον, λαμβανομένης ὑπ' ὅψις ἰδίᾳ τῆς διατάξεως ὡς εἶχεν αὕτη διατυπωθῇ ἐν τῷ ἀρθρῷ 20 § δ' τοῦ ΧΕ' Νόμου, καθ' ὃ ἀπητεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως τῶν πρωτοδικῶν νὰ βεβαιωθῇ δι' ἐκθέσεώς του ἡ παράβασις γνωμοδοτήσεως δὲ περὶ τῆς παύσεως καὶ ὁ ἀρμοδῖος Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν, ὡς καὶ τοῦ ἀρθροῦ 98 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρ. (*).

(*) Ἐν τῇ ἀληθείᾳ ἐπιμελελημένην διονυχίσει τῆς ἐπὶ τῇ ἀπολύσει ἐπὶ τῇ βίσει γνωμοδοτικῶν ἐκθέσεων ἀναρμόδιων εἰσαγγελέων εὐθύνης τοῦ ὑπουργοῦ, ὑποφαίνεται, ἐκ τοῦ ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ ἐφεταίου ἱστορικοῦ τῆς ἀγωγῆς, μέγα χάσμα, τὸ ὑποῖον δὲν βλέπομεν νὰ πληροῦται ἐκ τῶν λεπτολόγων αἰτιολογιῶν τῆς πρωτοδικῆς, ἴσως διότι αὗται ὑπάρχουσιν εἰς ὑπερβολὴν λεπτολόγοι. Οὐδεὶς λόγος γίνεται, ἐν τῇ δικαιολογίᾳ τῆς μὴ ἐν ἀμελείᾳ ὑπουργικῆς ἀγνοίας τῆς ἐννοίας τοῦ νόμου, περὶ τοῦ σημαντικοῦ γεγονότος ὅτι πρὸ τῆς προκλήσεως τῆς ὑπὲρ τῆς ἀπολύσεως γνώμης τῶν ἀναρμόδιων ἐν Σύρῳ καὶ Ἀθῆναις εἰσαγγελέων, εἶχε ζητηθῇ ὑπὸ τοῦ δεδικοιολογημένου κατὰ τὴν ἀπόφασιν, ἀγνοήσαντος τὸν νόμον Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, per Basso, ἡ γνώμη τῶν ἀρμοδίων εἰσαγγελέων τοῦ Ναυπλίου, ἡ ὁποία ὑπῆρξε κατὰ τῆς ἀπολύσεως. Ἀπὸ πότε, ἀρά γε, ὁ ὑπουργὸς ἤρξατο δεδικοιολογημένως ἀγνοῶν τὸν νόμον; Μήπως ἀφ' ἧς οἱ κατὰ τὴν πρώτην ἐρμηνείαν τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελεῖς ἐγνωμοδοτήσαν κατὰ τῆς ἀπολύσεως, ἐπεχύθη αὐτῷ

γωγή αὐτὴ ἐρεῖδεται ἐπὶ τοῦ ἀδικήματος τῆς παρανομίας ἀπολύσεως, καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῆς προστασίας. Καθ' ὅσον ὅμως κατὰ τὸ ἄρθρον 24 τοῦ Νόμου ΧΕΣΤ' τῆς 31 Δεβρίου 1877 ἰσχύον ἐτι, καθ' ὃ μὴ καταργηθὲν διὰ τῶν μεταγενεστέρων Νόμων Β' Η' τῆς 18 Δεβρίου 1892 καὶ ΒΤΚΗ' τῆς 27 Ἰουλίου 1895, δι' ὧν ἀπλῶς μεταρρυθμίσθησαν καὶ συνεπληρώθησαν ἄλλαι διατάξεις τοῦ προγενεστέρου ΧΕΣΤ' Νόμου περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, διατηρηθείσης οὕτω καὶ δι' αὐτῶν τῆς ἰσχύος τοῦ 24 ἁρθρου, καθ' ὃ αὐδὲν ἐκ τῶν περὶ παύσεων ὁρισμῶν τοῦ παρόντος νόμου δύναται νὰ πηγᾷ δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ Δημοσίου, διὰ δὲ τῆς τοιαύτης διατάξεως σκοπούσης τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ Δημοσίου ἀπὸ τῆς εὐθύνης δι' ἐνδεχομένης παρατυπίας κατὰ τὴν ἀπόλυσιν : ρητῶς ἀπεκλείσθη πᾶσα πρὸς ἀποζημιώσιν εὐθύνη τοῦ Δημοσίου διὰ πᾶσαν περίπτωσιν τῆς ὑπὸ τοῦ Ἰπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης ἀθετήσεως τῶν τεθέντων ὡς πρὸς τὰς παύσεις τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων περιορισμῶν, οὐδ' ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως τοῦ ἁρθρ. 24 δύναται νὰ εἶναι, καθ' ὃ ἰσχυρίζεται, ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων, ὅτι ὁ παυόμενος κατὰ τοὺς ὁρισμούς τοῦ νόμου τούτου δικαστικὸς ὑπάλληλος δὲν διατηρεῖ δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ Δημοσίου, διότι τὸ ἐκδηλοῦν τὰ αὐτόθλα δὲν εἶναι ἄξιον τῆς περιωπῆς καὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ νομοθέτου, καθότι δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἔχει ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος ὁ κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου τούτου ἀπολυόμενος καὶ οὐχὶ ὁ συμφῶνως πρὸς τὰς διατάξεις αὐτοῦ. Τούτων τεθέντων, ἀφοῦ ὡς πρὸς τὸν ἕτερον τῶν διὰ τοῦ αὐτοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς συνεαχθέντων, τὸ Δημόσιον, οὐ μόνον δὲν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀλλὰ τούναντίον καὶ ρητῶς ἀποκλείεται ἡ προσβάλλομένη περὶ ἀποζημιώσεως ἀξίωσις, δὲν συντρέχουσιν ἐν προκειμένῳ οἱ ὑπὸ τοῦ ἁρθρου 70 Πολ. Δικονομίας ἀπαιτούμενοι ὁροι : τῆς παθητικῆς ὁμοδικίας, οἱ τῆς κοινῆς ὑποχρεώσεως, τῶν ὅρων δὲ τούτων ἐλλειπόντων, δὲν συγχωρεῖται κατὰ τὸν νόμον (ἁρθρ. 537 § 1 Πολ. Δικονομίας) ἡ ἔνστασις πολλῶν ἀγωγῶν ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ, ἐκ δὲ τῆς παραβιάσεως τῆς ἀπαγορευτικῆς ταύτης διατάξεως τοῦ νόμου τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς ἀκυροῦται ὡς πρὸς πάντας τοὺς ἐναχθέντας, καὶ οὐχὶ μόνον ὡς πρὸς τὸν μὴ δυναμένον νὰ ὑπέχη εὐθύνην διάδικον, καθ' ὅσον τοιαύτη διάκρισις ἐν τῷ νόμῳ δὲν γίνεται : συνεπῶς ὁρθῶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καὶ διὰ

ὡς οὐκ ἔλαττον ἀγνοία τοῦ νόμου, ὥστε νὰ ἰπευθυνθῇ κατὰ δευτέραν δεδικαιογογημένην ἐρμηνείαν τοῖς ἀναρμοδίαις εἰς γγελεύσιν ; Καὶ τὰ ἐρωτηματικά θὰ πολλαπλασιασθῶσιν, ὅταν ἡ δεδικαιολογημένη αὕτη ἀγνοία τεθῇ ἐν τῷ σκόρῳ ὅτι ὁ ἀγνοήσας τὸν νόμον ἢ το Ἰπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης καὶ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν νομοθέτης, ὁ ὁποῖος δὲν γνωρίζομεν ἐὰν ὀφείλῃ χάριτας τῇ ἑαυτοῦ ἀποφάσει ; ἤτις διὰ τὴν περιστάσιν τὴν εὐθύνην του, τὸν ἐκάλυψεν αἰδημόνως ὑπὸ τὸ πάθημα τῆς παπαδικίας, ὅτι καὶ πολλοὶ κάρρωνες αὐτοῦ νομογνώσταί, οἱ οἱ ἐν Σύρον καὶ Ἀθήναις εἰσαγγελεῖς καὶ αὐτὸ τὸ δικαστήριον τὴν ἔπαυαν. Ὁ τλήμων γὰρ τρον τοῦ Ἰπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης !

τὰς ἐν αὐτῇ ὁρθὰς καὶ νομίμους σκέψεις, ἃς καθ' ὁλοκληρίαν καὶ τὸ ἐφετεῖον ἀποδέχεται, ἀπερρίφθη αὕτη.

Ἀριθ. 1809 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁπισθογράφους ἐν λευκῷ. = ἔκτασις ἐντολῆς. = ὑπερβάσις. = βάρος ἀποδείξεως. = ἀποδεικτικά μέσα. = καταβολὴ ὑπὸ ἐτέρου δύναμιος. = ἀποδεικτικά μέσα.

Ἐπειδὴ ἡ ἐν λευκῷ ὀπισθογραφίς χορηγεῖ εἰς τὸν κομιστὴν τὸ δικαίωμα νὰ συμπληρώσῃ ταύτην συμφῶνως πρὸς τοὺς ὁρους τοῦ ἁρθρ. 137 τοῦ Ἐμπ. Νόμου, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ προσθέσῃ καὶ ἄλλους ὁρους, οἷον παραιτήσεως ἀπὸ διαμαρτυρικοῦ κ.λ.π. ἀσχετοὺς πρὸς τὰ στοιχεῖα τῆς ὀπισθογραφίσεως, καθόσον περὶ τοιούτων ἐξαιρετικῶν ὁρων, μὴ συναφῶν πρὸς τὸ περιεχόμενον τοῦ ἁρθρ. 187 τοῦ Ἐμπ. Νόμου, ἔδει θὰ γείνη ἐιδικὴ συμφωνία (Lyon Caen τόμ. 4. σελ. 149 ὑποσ. 2, Α. Π. 24 τοῦ 1887). Ὅθεν ὁρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένη ἀποφάσει λόγους ἔταξε τὰς δεούσας ἀποδείξεις περὶ τῆς ἐιδικῆς ταύτης συμφωνίας.

Ἐπειδὴ εἰ καὶ ἡδυναντοῖ τινες νὰ ὑποστηρίξωσιν ὅτι ὁ τελευταῖος κομιστὴς τῆς συναλλαγματικῆς διὰ τακτικῆς ὀπισθογραφίσεως, ἐπικαλούμενος τὴν δικαιοπραξίαν τῆς ὀπισθογραφίσεως, ἀποδεικνύει ὅτι ἔλαβε χώραν αὕτη κατὰ τὰ οὐσιώδη καὶ κύρια αὐτῆς στοιχεῖα ὡς πρὸς τὸ σύνολον τοῦ περιεχομένου αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ὁ ὀπισθογράφος δὲν ἀρνεῖται τὴν γνησιότητα τῆς ὑπ' αὐτὴν ὑπογραφῆς του, ὁ δὲ προσάλλων τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς δικαιοπραξίας ταύτης, ἤτοι ὁ ἰσχυριζόμενος ὅτι ἔδωκε τὴν ὑπογραφὴν του ἐν λευκῷ καὶ ὅτι ἀνεῦ τῆς συναινέσεώς του ἐτέθη ἐν τῇ ὀπισθογραφίσει ἡ παραίτησις ἀπὸ τῆς διαμαρτυρίας καὶ ἀγωγῆς, ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὸν αὐτοτελὴ ἰσχυρισμὸν του καὶ οὐχὶ ὁρθῶς ὑπεχρεώθη εἰς ἀπόδειξιν ὁ ἐπικαλούμενος τὴν ὀπισθογραφίαν, συντετογμένην καθ' ὅλους τοὺς νομίμους τύπους καὶ ἔδει ὡς πρὸς τοῦτο νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἔφεσις καὶ ν' ἀπαλλαγῇ ὁ ἐκκαλῶν τοῦ βάρους τῆς ἀποδείξεως ἐν τούτοις, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς πλειοψηφίας, ἀφοῦ περὶ τῆς παραίτησεως ταύτης ἀπαιτεῖται ἐιδικὴ σύμβασις, ὁρθῶς διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένη ἀποφάσει λόγους, εἰς οὓς καὶ τὸ ἐφετεῖον ἀναφέρεται, ὑπεχρεώθη εἰς ἀπόδειξιν ὁ τελευταῖος κομιστὴς.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον δὲν ἐπέτρεψε μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν περὶ τῆς ἐιδικῆς ταύτης συμφωνίας, καθ' ὅσον οὐδεμία ἐξαιρετικὴ περίπτωσις συνέτρεχε πρὸς ἐπίτρεψιν αὐτῶν, μὴ ὄντος ἐμπόρου τοῦ ἐνίσταμένου, καθ' ὃ συνομολογεῖται διὰ τῶν προτάσεων ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων. Οὕτε δύνανται ν' ἀποτελέσωσιν ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως ἄλλαι ὁμοίας φύσεως ὀπισθογραφίσεις, ὡς ἀξιοῖ ὁ ἐκκαλῶν, ὑπάρχουσιν εἰς ἄλλας συναλλαγματικὰς ἐντελῶς ἀσχετοὺς πρὸς τὴν ἐπίδικον καὶ ἀφορώσας ἄλλας ἀπαιτήσεις καὶ οὐχὶ τὴν προκειμένην, καὶ αἵτινες μόνον ὡς δικαστικὰ τεκμήρια ἡδυναντοῦ νὰ χρησιμεύσωσιν ἐὰν ἐπιτρέπετο ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις : διότι καὶ τὸ χρησιμεῖον ὡς ἀρχὴ

εγγράφου αποδείξεως έγγραφον πρέπει να ἦναι συντεταγμένον κατ' αποδεικτικόν τύπον, ὅπως καὶ τὸ παρέχον πλήρη ἀπόδειξιν· τὰ δὲ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐπικαλούμενα έγγραφα οὐδεμίαν δύναται ν' ἀποτελέσωσιν ἡ ἀπόδειξιν διὰ τὴν προκειμένην δίκην.

Ἐπειδὴ περὶ τῆς ἐξοφλήσεως τῆς ἐπιδόκου συναλλαγματικῆς ἰσχυρίσθη ὁ ἐφεσιβλήτος κατὰ τὴν κυρίαν δίκην, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ προσαγομένων πρωτοδικῶν προτάσεων του, ὅτι ἐπλήρωσε ταύτην ὁ ἀποδέκτης Ν. Γ^{***} κατὰ τὴν λήξιν· ἐπομένως περὶ τοῦ γεγονότος τούτου, ὡς τρίτος, δὲν ἠδύνατο νὰ προμηθευθῇ έγγραφον ἀπόδειξιν ὅθεν ὀρθῶς, εἰ καὶ δι' ἄλλον λόγον ἐπετράπη αὐτῷ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις.

Ἐπειδὴ τὸ πρωτοδικεῖον δὲν ἐξεδίκασεν εἰσέτι ὀριστικῶς τὴν προκειμένην διαφορὰν ἐπομένως δύναται ἐὰν κρίνῃ ἀνγκάζον νὰ διατάξῃ τὴν προσήκουσαν ἀπόδειξιν περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι ὑπῆρξε συμφωνία μετὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου, παρακαλέσαντος νὰ μὴ ἐγερθῇ ἡ ἀγωγή ἐντός τῶν 15 ἡμερῶν καὶ ὅτι ἤθελεν ἀνανεώσει ταύτην πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς 15 ἡμέρου διορίας.

Ἀριθ. 1810 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Ἐπιτροπεία.— παραχώρησις μισθοδοσίας ἐπὶ διαχειρίσει.

Ἐπειδὴ, ἐκ τῶν προσαγομένων εγγράφων καὶ τῆς γνωμοδότησεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, καθίσταται ὅτι πρόκειται περὶ διαχείρισεως μεγάλῃς περιουσίας ἐκ πολλῶν ἀκινήτων συγχευμένης, τῆς ὁποίας ἡ καλὴ καὶ σύμφωνος πρὸς τὰ συμφέροντα τῆς δικαιούχου διαχείρισις καὶ ἀπασχόλησις ἀπὸ τῶν ἔργων τοῦ διαχειριζομένου ἀναγκαῖως ἐπιφέρει καὶ χρόνου πολλοῦ ἀπώλειαν καὶ κόπους ἐπιβάλλει, ἔνεκα τῶν ὁποίων εὐλογον κρίνεται τὸ δικαστήριον τοῦτο τὴν γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου περὶ χορηγήσεως τῷ αἰτούντι ἐπιτρόπῳ ἀντιμισθίας δραχμῶν 150 κατὰ μῆνα κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐπιτροπείας αὐτοῦ, τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ δεκτὸς ὁ σχετικὸς λόγος τῆς ἐφέσεως καὶ μεταρρυθμιστέα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, καθόσον οὐχὶ ὀρθῶς ἀπέριψε κατὰ τοῦτο τὴν αἴτησιν, δεκτὴ δὲ αὕτη κατὰ τοῦτο καὶ ἐπικυρωτέον κατὰ τοῦτο τὸ διάσκημμα τοῦ οἰκογενειακοῦ συμβουλίου.

Ἀριθ. 1817 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΒΑΛΤΙΝΟΣ

Προϊκτὰ ὑποθήκη.— συμφωνία ἐξαλειψέως.— ἀνίσχυρον.— πλειστηριασμός.— παράστασις τῆς συζύγου.— ἀποδοτικὴ παρατέμπουδα ἰδιαιτέρα συζητήσια.

Ἐπειδὴ τὸ ὑπ' ἀριθ. 61 § 4 τοῦ Νόμου περὶ ὑποθηκῶν χορηγουμένον δικαίωμα εἰς τὴν σύζυγον νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἡ ἐν αὐτῷ ἀναφερομένη ἀπαγόρευσις πάσης συμφωνίας μεταξὺ τῶν συζύγων περὶ μὴ ἐγγραφῆς τῆς προικτός, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρ. 11. § 4 τοῦ ἰδίου νόμου, δι' οὗ ἀνεγνωρίσθη δικαίωμα ἐγγραφῆς ὑποθήκης ὑπὲρ τῆς προικτός, καταδηλοῦσι τὸν

σκοπὸν τοῦ νομοθέτου πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς προικτός, οὗσης δημοσίας τάξεως· ἀλλ' ὁ σκοπὸς οὗτος ἤθελεν ἀποτύχει ἐν τῇ περιπτώσει ἐπιτρέπετο ἡ κατὰ συμφωνίαν ἐξαλειψίς τῆς ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης κατ' ἀκολουθίαν εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς συμφωνίας περὶ μὴ ἐγγραφῆς ὑποθήκης ὑπὲρ τῆς προικτός ἐνυπάρχει καὶ ἡ συμφωνία περὶ μὴ ἐξαλειψέως τῆς ἤδη ἐγγεγραμμένης· πᾶσα δὲ τοιαύτη κατὰ συμφωνίαν ἐξαλειψίς λογίζεται ἄκυρος καὶ ἡ ἐγγεγραμμένη ὑποθήκη θεωρεῖται ὑφισταμένη ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς τῆς· τὸ τοιοῦτο δὲ δὲν προσκρούει εἰς τὸν θεσμὸν τῆς δημοσιότητος, διότι ὁ νόμος ἠνόησε τὰς ἐγκύρως ἐξαλειφθείσας ὑποθήκας ὡς ἀποσδενυμμένας, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς ἀκύρους, αἵτινες θεωροῦνται ὑπάρχουσαι καὶ μετὰ τὴν ἐξαλειψίν, ἔνεκα τῆς ὁποίας, ὡς ἀκύρου, δὲν δύναται νὰ παραχθῶσι δικαίωματα, κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἔκρινεν ὡς ἄκυρον τὴν γενομένην ἐξαλειψίν καὶ ὑφισταμένην τὴν ὑπὲρ τῆς προικτός τῆς ἐφεσιβλήτου ὑποθήκην καὶ κατέταξε ταύτην ὡς πρώτην ἐνυπόθηκον, προηγουμένην τοῦ ἐκκαλοῦντος.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν μνησθεισῶν διατάξεων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρ. 48 τοῦ Νόμου περὶ ὑποθηκῶν καὶ 991 καὶ 993 Πολ. Δικον., ἐξάγεται ὅτι εἰς τὴν σύζυγον ἐδόθη τὸ δικαίωμα τῆς παραστάσεως κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκτελέσεως πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ ἐξασφάλισιν τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐκ τῆς προικτός τῆς ἀπορρέοντων, συνεπεί τοῦ γενομένου πλειστηριασμοῦ τῶν ἐνυποθηκῶν κτημάτων τοῦ ἀνδρὸς, ἐκτὸς ὅμως τούτου αὕτη ἔχει ὑπὲρ ἑαυτῆς καὶ ἀπόφασιν διατάττουσαν τὸν χωρισμὸν τῆς προικτός, ἥτις ἰσχυρὰ ἐστὶν ἐφόσον δὲν προσεδιλήθη κατ' ἀκολουθίαν τούτων νομίμως αὕτη ἀνηγγέλθη καὶ ἐμπροθέσμῳ καὶ ἐντός τοῦ ὁριστημένου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς προσκλήσεως ἐπέφερε τὰς ἀντιρρήσεις τῆς καὶ ὀρθῶς αὕτη κατετάχθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως διὰ τὸ ποσὸν δραχμῶν 6,000 ἀποδεικνυόμενον ἐκ τοῦ προικοσυμβολαίου, ὡς ἀποτελοῦν τὴν ὑπὲρ αὐτῆς συστάσαν καὶ δοθεῖσαν προῖκα· οὐδεμίαν δὲ ἐπιρροὴν ἔχει ὁ εἰς τὴν ἐφεσιβλήτην ἀποδιδόμενος ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος δόλος κατὰ τὴν γενομένην ἐξαλειψίν, καθόσον ἡ πρὸς ἐξαλειψίν τῆς προικτός δεδομένη ὑπὸ τῆς συζύγου συναίνεσις, ὅπως δὲ ποτε γενομένη εἶνε ἄκυρος καὶ τοῦτο καθόσον πρόκειται περὶ προστασίας τῆς προικτός ἐν διαφερούσης τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ μὴ ἀποτελούσης περιουσίαν ἀνήκουσαν εἰς τὴν σύζυγον, ἀλλὰ χρησιμεύουσαν διὰ τὰ βάρη τοῦ γάμου.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐφ' ὅσον παρέμεινε τὰς προσεπιλήψεις τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ τοῦ ἐφεσιβλήτου Κ. Κ^{***} καὶ τὴν τούτου παρέμβασιν εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, δὲν εἶναι οὔτε ὀριστικὴ οὔτε προδικαστικὴ περὶ ἀποδείξεως, καθόσον οὔτε τῆς διαφορᾶς ἀπεκδύεται οὔτε ἀποδείξεις διατάσσει, ἀλλ' εἶναι ἀπλῶς προκατασκευαστικὴ καθ' ὃ κανονίζουσα τὴν συζήτησιν· ὡς τοιαύτη ὅθεν δὲν ὑπόκειται εἰς ἐφεσιν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 180, 181 515 § 2 καὶ 749 Πολ. Δικον., καθ' ὅς εἰς ἐφεσιν ὑπόκεινται μόνον αἱ ὀριστικαὶ περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις, κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἐφεσις, καθ' ὅσον ἀπευθύνεται κατὰ τῆς τοι-

αύτης προπαρασκευαστικής διατάξεως της απόφασως είναι अपараδέκτος και ως τοιαύτη απορριπτέα κρίνεται (*).

Ἀριθ. 1818 (1906)

Εἰσηγητής ὁ ἐφέτης κ. Α. ΒΑΛΤΙΝΟΣ

Ἀνακοπὴ ἐπ' ἀνακοπῆς.— ὁμοί ἀπαραδέκτου. ἀναδουζήτησις ἀνευ ἐγγραφῆς πινακίῳ. — ἐρημοδικία δι' ἐλλείψιν πληρεξουσίου. — ἐκχώρησις. — παρεμβάσις. — ἔννοια προδικασίας.

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 507 Πολ. Δικονομίας, δι' ἧς ἀπαγορεύεται ἡ ἀνακοπὴ ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς, ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν ἔχει ὅτι ἡ ἀπορριφθεῖσα ἀνακοπὴ εἰσῆχθη τακτικῶς πρὸς συζήτησιν, τοιούτῃ διὰ τακτικῆς αὐτῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸ πινακίον τοῦ δικαστηρίου, ἐν προκειμένῳ ὅμως, ἀφοῦ ὡς ὁμολογεῖται ὑπὸ τῶν διαδίκων, ἡ διὰ τῆς ἀνακοπτομένης ἀποφασεως ἀπορριφθεῖσα ἀνακοπὴ δὲν ἦτο ἐγγεγραμμένη εἰς τὸ πινακίον, ἡ δὲ συζήτησις ταύτης ἐγένετο ἀνευ εἰσαγωγῆς καὶ ἐκφωνήσεως ταύτης ἐκ τοῦ πινακίου, ἄκυρος ἐστὶν αὕτη, καθ' ὃ μὴ τηρηθεῖς τῆς διὰ τὴν νόμιμον εἰσαγωγὴν ταύτης ἀπαιτουμένης προδικασίας, ὁρώσης μάλιστα τὴν δημοσίαν τάξιν· δὲν ἔχει δὲ οὐδεμίαν ἐπιρροὴν τὸ ὑπὸ τῶν καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ ὑποστηρίζομενον γεγονός ὅτι ἡ ἀνακοπὴ, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἡδη ἀνακοπτομένη ὑπ' ἀριθ. 255 ἀπόφασις, εἰσῆχθη πρὸς συζήτησιν μετ' ἀνασυζήτησιν καὶ ὅτι κατὰ ταύτην παρέστη ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος, ἀλλὰ δὲν προσήγαγε πληρεξούσιον καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐδέδικασθη ἐρήμην· διότι καὶ ὅταν ἡ ὑπόθεσις εἰσάγεται πρὸς ἀναζήτησιν καὶ ἀπολείπεται ὁ εἰς τῶν διαδίκων, ἐρημοδικία δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ ἀνευ εἰσαγωγῆς καὶ ἐκφωνήσεως τῆς ὑποθέσεως ἐκ τοῦ οἰκείου πινακίου· ἡ ἐρημοδικία δ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶναι ἄκυρος, ἀνεξαρτήτως τοῦ πῶς προσελήθη αὕτη, τοιούτῃ ἀνέγενετο διότι δὲν ἐνεφανίσθη ὁ διάδικος ἢ διότι παρέστη μὲν διὰ πληρεξουσίου δικηγόρου δὲν προσήγαγεν ὅμως οὗτος πληρεξούσιον.

Ἐπειδὴ τὴν προδικασίαν τῆς παρεμβάσεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 158 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀποτελεῖ τὸ δικόγραφον τῆς παρεμβάσεως οὐχὶ δὲ καὶ ἡ κοινοποίησις αὐτοῦ, ἐπομένως ἐφ' ὅσον ὁ ἐκκαλῶν καὶ καθ' οὗ ἡ παρέμβασις ἰσχυρίζεται ὅτι τοιοῦτο δικόγραφον παρεμβάσεως κατὰ τοὺς νόμικους τύπους συντεταγμένον δὲν ἐγένετο, νομίμως προβάλλει τὸν τοιοῦτον ἰσχυρισμὸν τοῦ καὶ κατὰ τὴν παρούσαν συζήτησιν, καθὼ ἀναγόμενον εἰς τὴν τήρησιν καὶ τὸ κύρος τῆς προδικασίας καὶ θυνάμενον καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἐξετασθῇ· μὴ προσαγομένου δὲ τοιοῦτου δικογράφου δέον νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐφεσίβλητοι εἰς τὴν προσαγωγὴν τοῦ ἀπαραίτητου ὄντος διὰ τὴν νόμιμον ὑπεισέλευσιν των ὡς ἐκδοχέων εἰς τὴν δίκην, τὴν ὑφισταμένην ἐκκρεμῇ μεταξὺ τῆς ἐκχωρητρίας καὶ τοῦ ἀντιδίκου τῆς, καθόσον κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 89, 90 231 καὶ 233 τῆς Πολ. Δικονομίας, πᾶς τρίτος, μὴ ὦν ἀρχικὸς διάδικος, μόνον διὰ παρεμβάσεως κυρίας ἢ προσθέ-

του, τοιούτῃ διὰ δικογράφου φέροντος τὰ προσόντα τῆς ἀγωγῆς δύναται νὰ ὑπεισέλθῃ εἰς τὴν μεταξὺ τῶν ἀρχικῶν διαδίκων ὑφισταμένην ἐκκρεμῇ δίκην, ἡ δὲ ἐκχώρησις μεταδιβάλλει μὲν τὸ δικαίωμα δὲν μεταβάλλει ὅμως ἀνευ δικογράφου παρεμβάσεως καὶ τὸ δικαστικὸν συνάλλαγμα τὸ μεταξὺ τῶν ἀρχικῶν διαδίκων συναφθὲν, ἐφ' ὅσον δὲ ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ δικόγραφον τῆς παρεμβάσεως δὲν ἐκοινοποιήθη πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους τῆς κυρίας, δίκης, τὸν τοιοῦτον ἰσχυρισμὸν τοῦ, ὡς μὴ ἀναγόμενον εἰς τὴν προδικασίαν, μόνον κατὰ τὴν συζήτησιν καθ' ἣν παρενέβη οὗτος ἡδύνατο νὰ προτείνῃ κατ' ἀκολουθίαν τῶν παρεμβαίνοντων καὶ ἐφεσιβλήτων προβαλλόντων τὸ ἀπαραδέκτον τοῦ τοιοῦτου ἰσχυρισμοῦ ὡς μὴ προταθέντος κατὰ τὴν συζήτησιν καθ' ἣν παρενέβησαν οὗτοι, τούτου δὲ ἀποκροῖοντος τοῦτον, ὑπόχρεός ἐστιν ὁ μὲν καθ' οὗ ἡ παρέμβασις ἐκκαλῶν νὰ προσαγάγῃ τὰς προτάσεις τῆς συζήτησεως ἐκείνης, οἱ δὲ παρεμβαίνοντες τὰ ἀποδεικτικά τῆς γενομένης κοινοποιήσεως πρὸς ἐκτίμησιν, διὰ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ τοιαύτη ἐνστάσις ἐγκαίρως ὑπεβλήθη, τὴν ἀκυρότητα δὲ τὴν ἐπερχομένην ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῆς παρεμβάσεως ἢ τῆς μὴ νομίμου κοινοποιήσεως ταύτης, δὲν ἰσχυροποιεῖ ἡ κατὰ τὴν παρούσαν συζήτησιν καράστασις τῆς ἐκχωρητρίας, τοσοῦτ' ἄλλων καθόσον αὕτη παρίσταται ὑπὸ τὴν ιδιότητα τῆς κληρονόμου ἐνός τῶν ἐκδοχέων καὶ ἐπομένως ἀπαραιτήτως ἀναγκαία εἶναι ἡ προσαγωγὴ τῶν προμνημονευθέντων ἐγγράφων.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 947 (1905)

Εἰσηγητής ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΒΕΛΛΙΝΗΣ

Χρονολογία παραγγελίας πρὸς κατάσχεσιν. — δύνταξις ἐκθέσεως. — τόπος. — προβολὴ ἀκυροτήτων πρώτης.

Ἐπειδὴ ἐξεταστέαι εἰσὶν αἱ κατὰ τῆς πρώτης κατασχέσεως ἐνστάσεις τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ, ὡς τείνουσαι εἰς ἐνίσχυσιν τῆς δευτέρας κατασχέσεώς του.

Ἐπειδὴ ἡ ἐλλείψις τῆς χρονολογίας, καθ' ἑαυτὴν καὶ μόνη, δὲν καθιστᾷ ταύτην ἄκυρον, εὐθενὸς νόμου ἐπιτάσσοντος διὰ τὸ κύρος τῆς παραγγελίας τὴν ὑπαρξίν χρονολογίας, ἀφοῦ δὲ ἡ παντελής ἐλλείψις αὐτῆς δὲν ἐπηρεάζει τὸ κύρος τῆς παραγγελίας, ἄσκοπος εἶναι καὶ ἀνευ νομικῆς σημασίας ἡ ἐπικαλουμένη ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου πλαστότης αὐτῆς.

Ἐπειδὴ, καίτοι ἡ σύνταξις τῆς ἐκθέσεως δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γείνῃ ἐπιτοπίως ἐπὶ κατασχέσεως πολλῶν ἀκινήτων, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τῆς ἰδίας περιφέρειας, ὅτε ἀναγκαία καθίσταται ἡ εἰς διάφορα ἐγγύς μέρη περιέλευσις τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος· ἐν τοῖς τοῖς ἢ θέσις «Κούτσουρα ἢ Ἐτλὰ» τῆς περιφέρειας Ἀλυσούμπαση τοῦ Δήμου Δύμης, ἐνθα τὸ πρῶτον κατασχεθὲν κτῆμα, καὶ εἰς πλησίον ἄλλα κτήματα τῆς ἰδίας περιφέρειας ἐφ' ὧν ἐπεβλήθη κατάσχεσις καὶ ἐπερατώθη ἡ ἐκθεσις ἐπὶ τοῦ τελευταίου κτήματος τῆς αὐτῆς περιφέρειας, ὥστε δὲν

*) Contra ἡ μετ' ὀλίγον δημοσιευθεμένη 515 Α. Π.

υφίσταται ή έκτός του τόπου των κατασχεθέντων σύμβασις της έκθέσεως, ως μη έρρωδς ισχυρίζεται ο έφεσίβλητος (*).

Έπειδή ο έφεσίβλητος προσβάλλει τους τίτλους, δυνάμει των όποιων ένηργήθη ή πρώτη κατάσχεσις, ως εικονικούς, δέον να υποχρεωθί είς απόδειξιν της άρνούμενης εικονικότητας δια παντός νομίμου μέσου και μαρτύρων και τουτο καθόσον ή εικονικότης των τίτλων καθιστά άκυρον την άνευ νομίμων τίτλων κατάσχεσιν.

Έπειδή συγχρόνως ο έφεσίβλητος ισχυρίζεται ότι εικονικός και έκ συμπαίγνιας μεταξύ του όφειλέτου και του Α. ΙΙ^{***} έπεβλήθη ή πρώτη κατάσχεσις, έπως έμποδισθώσιν άλλαι κατασχέσεις παρά των άλλων άληθών δανειστών, δέον να υποχρεωθί επίσης είς απόδειξιν της εικονικότητας και της συμπαίγνιας, επί τη άρνήσει του έκκαλούντος, δια παντός νομίμου μέσου.

*Αριθ. 950 (1905) (**)

Εισηγητής ο έφέτης κ. Ι. ΒΕΛΛΙΝΗΣ

Δίκη μεταξύ έκδοχέως και όφειλέτου. - προσεπικληθείς έκχωρητού.

Έπειδή ο έκχωρών άπαιτήσιν έξοφληθείσαν, υπόκειται είς απόζημίωσιν άπέναντι του όφειλέτου, εάν ούτος έξαναγκασθί να πληρώσθι προς τόν έκδο-

(*) Προβλ. περί τούτου την έν σελ. 143 XII γνώμοσίνην και την ύπ' αυτήν σημείωσιν μας.

(**) Έπιγίνεται σύγχυσις άκατανόητος. συμβάλλοντος είς τούτο και του δυσχερούς ζητήματος τίς έστι τρίτος. Και πρώτον μόν είναι άπολύτως έπαλημένη ή έξ ής όρμώνται αι σκέψεις της άποφάσεως άφετηρία, ότι ο έκχωρητής, έκχωρήσας άπαιτήσιν έξοφλημένην, υπόκειται είς απόζημίωσιν άπέναντι του όφειλέτου, έξαναγκασθέντος να πληρώσθι και τώ έκδοχέ. Αυτό είναι άπολύτως άκατανόητον. Προς ίδρυσιν του δικαιώματος τούτου άπηρείτο ή έκχώρησις να άπετέλει φραγμόν τινά άνυπερέβλητον άπείργοντα τόν όφειλέτην της άνασχέσεως των άμυντικών αυτού δικαιωμάτων, όσον έξόχως ή έξόφλησις, άλλ' είναι βέβαιον ότι τοιοῦτον δέν άποτελεί, και ο όφειλέτης είναι και άπέναντι του έκδοχέως είς όλαν θέσιν ήτο και άπέναντι του έκχωρητού. Έάν δέν επρόβαλε κατά του έκδοχέως ή δέν απέδειξεν (ίδου ή ούρά του ζητήματος τίς είναι τρίτος) άπέναντι του έκδοχέως την προεργονύσαν τώ έκχωρητή έξόφλησιν, δέν βλέπομεν διά τινε λόγον δύναται να αποδοθί τούτο είς υπαιτιότητα του έκχωρητού δια να γένηται υπεύθυνος είς απόζημίωσιν. Τούτ' αυτό ήδύνατο παθείν ο όφειλέτης και άπέναντι αυτού του έκχωρήσαντος δανειστού. Διότι και εάν άπέναντι αυτού, έναύγοντος αυτόν μετά γενομένην προς αυτόν έξόφλησιν, δέν επρόβαλε ή δέν άπεδείκνυε την έξόφλησιν, ούδεμίαν θά ήδύνατο έχειν άπαιτήσιν απόζημιώσεως δια την έκ δευτέρου πληρωμήν. Τό δεδικασμένον θά τόν απέκλειεν έντελώς. Αλλά και εάν ήθελεν ύποτεθί τó αντίθετον, τότε ή άγωγή θά ήρμοζε κατά του λαδόντος την δευτέραν πληρωμήν έκδοχέως, ο όποιος δέν είναι ή συνέχεια του έκχωρητού. Και άκολουθοῦσιν άλλα άτοπα, τά όποια έπεδείξαμεν πάντοτε, καταπολειμούντες τό είς ύποστήριξιν του συμφέροντος της προβολής εικονικότητας της έκχωρήσεως επικαλούμενον συμφέρον της επαγωγής όρκου τώ έκχωρητή. Έάν ο προσεπικληθείς έκχωρητής έν συνενόήσει μετά του έκχωρηθέντος

χέα την αυτήν άπαιτήσιν, μη στερούμενος του τούτου επί απόζημιώτει δικαιώματος αυτού έκ του ότι ούτος ήδύνατο να άντιτάξθι κατά του έκδοχέως όσας είχε κατά του έκχωρητού ένστάσεις' άφού λοιπόν ο έκχωρητής είναι έκ του προσώπου του προς απόζημίωσιν ύπόχρεως, νόμιμως δύναται ο όφειλέτης να προσεπικαλέσθι είς την δίκην τόν έκχωρητήν, όταν μάλιστα, ως δηλοί ο προσεπικαλών, πρόκειται να επαγάγη προς αυτόν όρκον περί της έξοφλήσεως, έκ της μη δόσεως του όποιου έξαρτάται ή προς απόζημίωσιν ύποχρέωσις του έκχωρητού, καθ' ήν περίπτωσιν ο έκδοχέως, ο και κυρίως διάδικος, δώσθι τόν επί μη έξοφλήσει όρκον. Ούδ' έχει έννομον συμφέρον ο έκδοχέως ν' άποκρούσθι την

όφειλέτου άποδεχθί και δώσθι τόν όρκον ότι τό χρέος έξοφλήθη. δια να χαντακωθί απλώς τό δικαίωμα του έκδοχέως και τώ άντιταχθί έν καιρώ ύπό του καταδικωθέντος επί άποδοσει του τιμήματος της έκχωρήσεως έκχωρητού ή ένστάσις του Μανίπου; Δύνανται πράξις του έκχωρητού μεταγενεστέρως της έκχωρήσεως, όλος θά είναι ο παρ' αυτού δοθησέμενος όρκος, να επηρεάσθι τά κτηθέντα δικαιώματα του έκδοχέως; Απολύτως άδύνατον. Τούτο κατανόει ή άπάφαισις και σπεύδει να προσθέσθι ότι δεδικασμένον κατά του όφειλέτου θά επιφέρη ο του έκδοχέως και ούχι ο του έκχωρητού περί έξοφλήσεως όρκος. Τούτο κορυφώνει την σύγχυσιν είς τόν υπέρτατον βαθμόν. Έπό την δύν ταύτην προσεπικαλείται είς την δίκην ο έκχωρητής όχι δια να συμμετέλθι αυτής προς οίσονδήποτε σκοπόν, άλλα δια να προσδοποιηθί ή έν τώ μέλλοντι επί απόζημιώτει δίκη του τώ έκδοχέι πληρώνοντος όφειλέτου, διότι είτε δώσθι τόν περί έξοφλήσεως όρκον και γείνη άναπόδεικτος ή έξόφλησις, είτε δέν τόν δώσθι και αποδεχθί ή έξόφλησις, ούδαμώς επηρεάζεται ή παρούσα δίκη, διότι ο όφειλέτης πάντως θά υποχρεωθί να πληρώσθι τώ έκδοχέ. Τοιούτοτρόπως ύποτελείται δικονομικόν τερατούργημα, ενώπιον του όποιου ο μυθολογούμενος τραγέλαφος είναι τό άρμονικώτερον των πλατμάτων. — Η πρωτόδικος 140 (1905) Πρωτ. Ζακίνου, έκδοθείσα τη εισηγήσει του πρωτόδικου κ. Α. Λαμασκηνοῦ, έχει φάσι :

α' Έπειδή ή του προσεπικληθέντος έκχωρητού Χ. Ι. Δ^{***} ένστασις άπαραδέχτου της προσεπικλήσεως των άναχοπόντων όφειλετών ως μη νομιμοποιημένης κατ' αυτού, καθ' όλαν έχει βάσιν, είναι βάσιμος, καθόσον των προσεπικαλούντων ζώντων όφειλετών της περί ής πρόκειται άπαιτήσεως, και του προσεπικαλούμενου άξιουμένου ως έκχωρητού, ούδεμία των έν άρθρ. 232 Πολ. Δικ. έν συνδυασμῷ τοίς αυτόθι παρατιθεμένοις περιπτώσεσιν μεταξύ μη όμοδίκων, καθ' ός δύναται να ύπαρξθι δικαίωμα προσεπικλήσεως και ύποχρέωσις προς παρέμβασιν, Μη άποδεικνύοντας έν προκειμένω οι προσεπικαλούντες την άξιουμένην παρ' αυτών έξόφλησιν και καταβάλλοντες τά όφειλόμενα δέν δικαιούνται είς απόζημίωσιν κατά του έκχωρητού και επί τη έκδοχῇ ότι άληθώς είχαν καταβάλει αύτά, πρό της έκχωρήσεως τά όφειλόμενα, διότι τό δεδικασμένον αντί άληθείας έκλαμβάνεται και ούτοι έδικάσθησαν μετά του άληθούς διαδίκου του ένεστώτος δικαιούχου της άπαιτήσεως' δέν θά δικαιούται δ' άφ' έτέρου ο έκχωρητής, μη προσεπικαλούμενος, είς τριτανακοπήν, ούδέν έννομον έχων συμφέρον επί τούτω, ήτηθέντων των όφειλετών, έτέρα περίπτωση καθ' ήν ύπάρχει δικαίωμα προσεπικλήσεως και ύποχρέωσις προς παρέμβασιν.

προσεπύκλῃσιν καὶ τὴν ἐνταῦθα παρέμβασιν τοῦ ἐκχωρητοῦ, οὗτινος ὁ ἐπαχθισόμενος ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ὄρκος δὲν ἐπηρεάζει τὸ μεταξὺ αὐτοῦ (ἐκδοχέως) καὶ τοῦ ὀφειλέτου δεδικασμένον, ὅπερ θὰ ἐπιφέρῃ ὁ τοῦ ἐκδοχέως καὶ οὐχὶ τοῦ ἐκχωρητοῦ ὄρκος. Ἐντεῦθεν ἐσφαλὲν ἡ ἐκκαλουμένη 140 (1905) ἀποφάσεις τῶν ἐν Ζακύνθῳ Πρωτοδικῶν, θεωρήσασα ἀπαράδεκτον τὴν προσεπύκλῃσιν, καὶ κατὰ τοῦτο μεταρρυθμιστέα καθίσταται, δεκτὴς γινομένης τῆς ἐφέσεως τῶν ἐκκαλουτῶν ὀφειλετῶν.

Ἐπειδὴ γενομένης δεκτῆς τῆς ἀνακοπῆς τῶν ὀφειλετῶν κατὰ τῆς ἐπιταγῆς τοῦ ἐρημοδικούντος ἐκδοχέως, καὶ ἀκυρουμένης ταύτης γενομένης τὴν 29 Σεπτεμβρίου 1899 παρὰ πόδας τῆς 280 (1876) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ζακύνθου, οὐδεὶς λόγος ὑφίσταται νὰ ἐξετασθῇ κατὰ οὐσίαν ἡ κατὰ τοῦ ἐκχωρητοῦ προσεπύκλῃσις, ἥτις ἔχει ἐπικυρικὸν χαρακτήρα, καθ' ἣν περίπτωσιν ὑπερχρεοῦντο οἱ προσεπικαλουντες εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐπιταχθέντος χρέους τυγχόν ἀπορριπτομένης τῆς περὶ ἐξοφλήσεως ἐνστάσεως τῶν.

Ἀριθ. 958 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀνακοίνωσις δίκης μετὰ προδικαστικῆς - χρόνος ἐνεργείας.

Ἐπειδὴ ἡ πρὸς τὴν λιμενικὴν ἐπιτροπὴν ἀνακοίνωσις τῆς δίκης, εἰς ἣν προσεπικλήθη εἰς ἀναγκαστικὴν παρέμβασιν παρὰ τῶν ἐναγομένων καὶ ἐκκαλούντων, ἐκοινοποιήθη πρὸς αὐτὴν μετὰ τὴν ἐκδοσιν τριῶν ἐπὶ τῆς δίκης ταύτης ἀποφάσεων, ἐνῷ ἔδει κατὰ τὴν προδικασίαν νὰ κοινοποιηθῇ τὸ δικόγραφον τοῦτο κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 561 Πολ. Δικ. ἐντὸς τῶν ὀριζομένων ἐν αὐτῷ προθεσμιῶν, ἐπομένως εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἐκπροθέσμως γενομένη, διὸ καὶ ἀπαράδεκτος, κατὰ τὴν βάσιμον περὶ τούτου ἔνστασιν τῆς λιμενικῆς ἐπιτροπῆς Πατρῶν.

Ἀριθ. 962 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρνητικὴ δουλεία - στοιχεῖα.

Ἐπειδὴ, κατὰ τ' ἀρθρα 412 καὶ 430 τοῦ Ἰονίου Κώδικος, ἡ περὶ ἀρνήσεως δουλείας ἀγωγὴ εἶναι αὐτὴ ἡ περὶ διεκδικήσεως κυριότητος ἀκινήτου, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, κατὰ τὸ ἀρθρ. 533 τῆς Πολ. Δικον. ὁ ἐνάγων διὰ τῆς τοιαύτης ἀγωγῆς δεόν νὰ περιλάβῃ αὐτὴ οὐ μόνον τὸ γεγονός ὅτι εἶναι κύριος, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ ἐφ' ὧν στηρίζει τὰς ἀξιώσεις του, ἥτοι τίνι τρόπον ἐγένετο τοιοῦτος, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἐνάγων Δημόσιον ἐκτίθησι μὲν ἐν τῇ ἐπιδίκῳ ἀγωγῇ του ὅτι «κυριεύει καὶ κατέχει» τὸ κτῆμα, ἐφ' οὗ ὁ ἐναγόμενος ζητεῖ νὰ ἀσκήσῃ δουλείαν φωτὸς, οὐδένα ὅμως τρόπον κτήσεως τῆς κυριότητος του ὀρίζει καὶ μόνον κατ' ἐρεσιν τὸ πρῶτον ὀρίζει τοιοῦτον, ἐπομένως ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον Ζακύνθου ἀπέρριψεν ὡς ἀρίστον τὴν ἀγωγὴν καὶ τὸ ἐναντίον καὶ μόνον παρὰπανον τῆς ἐφέσεως ἀπορριπτέον. Εἰ καὶ κατ' ἀσθενεστέραν γνώμην, τῆς ἀρνητικῆς ἀγωγῆς κύριον ἐχούσης αἵτημα τὴν παρεμπόδισιν τοῦ ἐνα-

γομένου τοῦ ἐπιχειρεῖν πράξεις περιορίζουσας τὴν ἀπόλυτον κυριότητα τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ ὀρισμένου κτήματος, τοῦτο καὶ μόνον ἔδει νὰ ἐκτίθεται ἐν τῇ ἀγωγῇ, ὁ δὲ τρόπος τῆς κτήσεως τῆς κυριότητος ἡδύνατο νὰ ὀρισθῇ καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἐκ' ἀκροατηρίου συζήτησιν ἐφ' ὅσον κατ' αὐτὴν ἤθελεν ἀμφισβητηθῇ αὕτη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐπομένως, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀφοῦ δὲν ἡμφισβητήθη αὕτη, οὐκ ὀρθῶς ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγὴ ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἥτις τῷ λόγῳ τούτῳ ἔδει νὰ μεταρρυθμισθῇ.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚ. ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ

Ἀριθ. 516 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ πρωτοδίκης κ. Ι. ΠΕΤΡΟΥΝΑΚΟΣ

Ἐκτέλεσις. - προϋποθέσεις. - μισθωτήριο. - προαποδείξεις χρήσεως.

Ἐπειδὴ τὰ ἀρθρα 854, 862 καὶ 863 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ὀρίζουσιν ὅτι τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν ἐγγράφου τινος προπαιτούμενα εἶναι 1) τὸ ἐκτελεστὸν τοῦ ἐγγράφου τούτου, 2) τὸ βέβαιον καὶ τὸ κατὰ ποσὸν καὶ ποῖον προσδιωρισμένον τῆς ἐκτελεστέας ἀποδόσεως καὶ 3) ἡ προεπίδοσις τοῦ ἐγγράφου μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν.

Ἐπειδὴ ἐν προκειμένῳ ὑφίσταται μὲν ἐκτελεστὸν ἐγγράφον (τὸ μισθωτήριο. συμβόλαιον καὶ ποιετικὸν τοῦτο μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, πλην ὅμως ἡ ἐκτελεστὰ ἀπόδοσις δὲν εἶναι βεβαία, ἀφοῦ ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τῶν ἐπιτασσομένων μισθωτῶν καὶ δὲν βεβαιουται. Ἄλλοθεν ἡ ἐκπλήρωσις τῶν τοῖς ἐκμισθωταῖς ὑπὸ τῆς συμβάσεως ἐπιβεβλημένων ὑποχρεώσεων, ἥτις (ἐκπλήρωσις) ἐστὶν ἡ προϋπόθεσις τῆς διὰ τῆς ἐπιταγῆς ἐπιδιωκομένης ἀξιώσεως αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ δρου, ἐξ οὗ ἐξαρτᾶται ἡ ἐκτελεστὰ ἀπόδοσις δὲν εἶναι ἱκανοποιήτως ἀναγκαῖον ν' ἀποδεικνύεται ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐκτελουμένου ἐγγράφου (ποῦμα ἄλλως τε ἀδύνατον ἐν προκειμένῳ, ἀφοῦ πρόκειται περὶ γεγονότος μεταγενεστέρου τῆς συντάξεως αὐτοῦ) ἀλλὰ δύναται ν' ἀποδειχθῇ καὶ ἄλλοθεν, πάντως ὅμως ἡ τοιαύτη ἀπόδειξις δεόν νὰ προηγήται τῆς ἐπιταγῆς, διότι ἐν ἐναντίᾳ πεισιπτώσει ἐλλείπει τὸ κατὰ τὸ ἀρθρ. 854 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπαραίτητον προπαιτούμενον τῆς ἐκτελέσεως, τὸ βέβαιον τῆς ἐκτελεστέας ἀποδόσεως. Ἀμφισβητουμένης δὲ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ ρηθέντος δρου, δεόν νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ βεβαίωσις αὐτῆς διὰ κυρίας ἀγωγῆς. Κατ' ἀκολουθίαν, δεκτῆς καθισταμένης τῆς ὅπῃ κρίσιν ἀνακοπῆς, ἀκυρωτέα ἐστὶν ἡ παρὰ πόδας τοῦ ἀνωτέρω συμβολαίου ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν.

ΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ(*)

Προσταδία καὶ νομικὴ φύσις τῆς κοινῆς χρήσεως τῶν ρεόντων ὑδάτων.

17. Καθ' ὃ ἄρτι διαλάβομεν, ἡ ἐξουσία τοῦ ἀτόμου πρὸς τὴν κοινὴν χρῆσιν τοῦ ἐλευθέρως ρέοντος ὕδατος εἶναι δικαίωμα ἐκ τοῦ φυσικοῦ δικαίου ἀπορρέον

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις δικηγόρου Γεωρ. Α. Μπαλῆ (συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου).

και συναφές προς την προσωπικότητα του ατόμου, εἰς ᾧ και οὐδεὶς ἄλλης προστασίας τυγχάνει ἐν τῷ Ρ. Δ. εἰμὴ τῆς διὰ τῆς περὶ ὕδρευς ἀγωγῆς, ἥτις ἐμμέσως οὕτω ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ ῥέοντος ὕδατος και προστατεύει ταύτην [1]. ἀναμφιβόλως οἱ ἐφ' ὅσον τις κωλύσει ἐν τῇ χρῆσει τοῦ ἐλευθέρως ῥέοντος ὕδατος ὑπέστη περιουσιακὴν ζημίαν, ἡ ἀγωγή αὕτη χωρεῖ και σήμερον παρ' ἡμῖν ὡς ἀγωγή ἐξ ἀδικήματος ἀστικού· ἀλλ' ἐν και ὁ μὴ δεικνύων βλάβην περιουσιακὴν ἐγείρει ταύτην σήμερον. εἶναι ἴσως ἀμφιβόλως παρ' ἡμῖν [2].

Πρὸς προστασίαν ὁμοῦ τῆς κοινῆς ἡ δημοσίας χρήσεως ἐπὶ τῶν ῥέοντων τῶν ἀποτελούντων δημοσίον ποταμὸν (fl. publicum) παρέχονται ὑπὸ τοῦ Ρ. Δ. τὰ ἐξῆς ἐνδικα μέσα [3]: α') παράγγελμα ἀπαγορευτικὸν σκοποῦν ν' ἀποκωλύσῃ τινὰ νὰ ποιῇ ἢ ἐμβάλλῃ τι εἰς πλωτὸν ποταμὸν ἢ τὴν δὲχθην τούτου καθιστῶν χεῖρωνα τὴν πρὸς πλοὺν χρῆσιν τοῦ Νόμ. 1 pr. (43.12). β') παράγγελμα ἀποκαταστατικὸν σκοποῦν ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν προτέραν κανονικὴν κατ' ἰσχύαν τοῦ πλωτοῦ ποταμοῦ κατὰ τοῦ ποιήσαντος ἢ ἐμβάλλοντος ἤδη τι εἰς αὐτὸν ἢ τὴν δὲχθην αὐτοῦ ἀποκωλύων τὴν πρὸς πλοὺν χρῆσιν τοῦ ἐναντίον τῶν διατάξεων τοῦ προηγουμένου παραγγέλματος Νόμ. 1 § 19 αὐτ. Κατὰ τὴν μνημονευομένην ἐν Νόμ. 1 § 12, 17, 18 (43.12) γνώμην τοῦ Λαβιάνου, καίτοι τὰ παραγγέλματα ταῦτα εἰσέχθησαν διὰ τοὺς πλωτοὺς ποταμοὺς, δύνανται νὰ χωρήσωσιν ὡς ὠφέλιμα (interdictum utile) και ἐν παντὶ ἄλλω δημοσίῳ ποταμῷ οὐκ ὁρθῶς δὲ οἱ Ubbelohde και Ossig [4] τὰ χωρὰ ταῦτα ἐρμηνεύουσιν ἐναντίον τοῦ γράμματος αὐτῶν ὡς ἐννοοῦντα ἐκείνους τοὺς μὴ πλωτοὺς ποταμοὺς, οἵτινες καθιστῶν ἐτέρους πλωτοὺς γ') παράγγελμα ἀπαγορευτικὸν και ἀποκαταστατικὸν ὅπως εἰς δημοσίον ἐν γένει ποταμὸν ἢ τὴν δὲχθην αὐτοῦ, μὴ ποιήσῃ ἢ ἐμβάλλῃ τι τι ἐξ οὗ τ' ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ νὰ ῥέῃ ἄλλως ἢ ὡς κατὰ τὸ προηγουμένον θέρος Νόμ. 1 pr. § 14 (43.13). ἡ προηγούμενη διὰ τῶν ἔργων τούτων μεταβολὴ εἰς τὸν ροὴν τοῦ ποταμοῦ ἐνταῦθα ἀναφέρεται οὐχ εἰς τὴν ποσότητα τοῦ ῥέοντος ὕδατος (οἷα π.χ. ἐπέρχεται συντεταγμένη παροχέτευσις τοῦ παροχθίου) ἀλλ' εἰς τὸν ῥόον τῆς ῥοῆς και τὴν δομὴν αὐτῆς (ad modum et ad rigorem cursus aquae) καθισταμένου λ.χ. δομητικωτέρου τοῦ ροῦ [5]. Ὁ Νόμ. 1 § 8 αὐτ. ὁρθεῖ σαφῶς ποῖον τὸ «προηγουμένον θέρος (prior aestas)». Κατὰ τοῦ παραγγέλματος τούτου ὁ ἐναγόμενος δύναται νὰ φέρῃ τὴν ἐνστάσιν equod ejus ripae muniendae causa non fiet ἢ ἂν, ὅτι πᾶν τὸ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ἢ τῆς δὲχθης ποιηθὲν, ἐγένετο πρὸς ὀφελὸς αὐτῆς και ἀποτροπὴν βλάβης τοῦ ποιήσαντος ἢ και πρὸς ὠφέλειαν τούτου ἐφ' ὅσον ἡ ἐντεῦθεν βλάβη τῶν ἄλλων περιο-

κῶν δὲν ὑπερβαίνει τὴν τοῦ ἐνισταμένου [6]. Ἄν παῖσαι αἱ ἄνω διατάξεις ἐπὶ τῶν μνησθέντων παραγγέλματων ὁρῶσι και τὴν πηγὴν αὐτὴν και ἐν χωρῶσι και κατὰ τοῦ ιδιοκτήτου τοῦ ἐν ᾧ ἡ πηγὴ κτήματος τοῦ ποιοῦντος ἢ ἐμβάλλοντός τι κατὰ τὰ ἄνωτέρω, ὁ λόγος κατωτέρω ἐνθα περὶ πηγῆς δ') παράγγελμα πρὸς προστασίαν τοῦ ἐλευθέρου πλοῦ τῶν πλωτῶν ποταμῶν Νόμ. 1 pr. II. (43.14). Ἄπαντα τὰ παραγγέλματα ταῦτα δύνανται νὰ ἔχωσιν ὡς παρεπόμενα και τὴν πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐναγομένου. οἱ ἢ ὑπέστη ζημίαν ὁ ἐνάγων [7]. α') ἡ actio injuriarum — ἀγωγή περὶ ὕβρεως αὕτη εἶναι ἐπιδοθητικὴ και δίδεται ἐν ἀπορίᾳ ἄλλου ἐνδίκου μέσου (τῆς προσβολῆς θεωρουμένης ἐνταῦθα ὡς ἀπευθυνόμενης κατὰ τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ πολλοῦ) ἰδίᾳ δίδεται αὕτη ἐν προκειμένῳ ὅσας δὲν κωλύεται μὲν ἡ κοινὴ χρῆσις ἐξ ἐπιχειρήσεως ἔργου τινος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἄνω παραγγέλματιν (opera manufacta) ἀλλὰ κωλύεται τινὲς ἡ χρῆσις διὰ προσωπικῆς προσβολῆς και διὰ πράξεων ἀναφερομένων εἰς τὸ πρόσσωπον τοῦ ἐπιχειροῦντος χρῆσιν τοῦ ποταμοῦ, κωλυτικῶν δὲ ταύτης και ἀσχετῶν πρὸς χειροποίητον τι ἔργον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ἢ τῆς δὲχθης [8]. π. γ. κωλύεται τις ὑπὸ τινος προσωπικῶς καὶ ἄμεσως, ἢ ἐμμέσως, ἐάν τις τελῶν ἀκολάστους πράξεις παρὰ τὴν δὲχθην ἢ λουόμενος ἐπιδειντικῶς ἐν ἀδαμναίᾳ περιβολῇ παρ' αὐτὴν, καθιστᾷ ἀπρόσιτον τὸν ποταμὸν. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν ταῖς περιπτώσεσι, καθ' ὅς χωρεῖ ἐν τῷ Ρ. Δ. ἡ actio injuriarum, συμπέπτει νὰ συντελῇται παρ' ἡμῖν πράξις ἀξιοποινος ἐκ τοῦ Ποιν. Νόμου [9] και ἐντεῦθεν παέπεται και ἀγωγή πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ κωλυθέντος ἐν τῇ χρῆσει· ἀλλὰ και πάλιν δὲν ἔπεται ὅτι ἐτέθη ἐκποδὸν ἢ ἀγωγή αὕτη παρ' ἡμῖν, ἰδίᾳ ἐν τῇ περιπτώσει, καθ' ἣν ἀξιοποινος μὲν πράξις ὑπὸ τὴν ἐννοίαν τοῦ Ποιν. Νόμου δὲν ὑπάρχει, ὑπάρχει ὁμοῦ ἀστική injuria [10]. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι πρόκειται περὶ περιουσιακῆς ζημίας. Τὰ παραγγέλματα ταῦτα παρὰ Ῥωμαίους ἦσαν δημοτικά (interdicta popularia) ἀσκούμενα jure civitatis ὑπὸ παντός Ῥωμαίου πολλοῦ καὶ μέλους τοῦ λαοῦ (Populus) χάριν τοῦ δημοῦ (ad utilitatem publicam) και παρείχοντο [11]. Οἱ ἄλλοι δὲ, μὴ ὑφιστάμενοι προσβολῇ τῆς civitas δὲν εἶχον αὐτὰ [12] ἀλλὰ μόνην actio injuriarum.

18. Ἄλλ' ἡ τοιαύτη ἐξουσία τοῦ ατόμου πρὸς χρῆσιν τῶν δημοσίων ποταμῶν (και γενικῶς τῶν res publicae in publico usu) οἷα ἐξετέθη, εἶναι δικαίωμα αὐτοῦ ἴδιον και τίνος εἰδὸς δικαίωμα και τίς ἐστὶν αὐτοῦ; Ὁ Jhering [13] θεωρεῖ τὴν τοιαύτην ἐξουσίαν ὡς δικαίωμα ἴδιον ἐκαστοῦ και δὴ ἐμπράγματον οὐχὶ ὁμοῦ και ἀποκλειστικὸν αὐτοῦ διακρίνει οὗτος τὸ κοινὸν δικαίωμα ἢ δικαίωμα συνόλου προσώπων (Gemeinrecht, Gesamtrecht), ὅπερ δικαίωμα

[1] Νόμ. 2 § 4 (43.8), Νόμ. 13 § 7 (47.10).

[2] Πρὸς. πορείας Κρασσά I § 69, Πα-αο. Ένοχ. Α' σελ. 300 ἐκ. Δουβουινώτην ἐν Dernburg Ένοχ. σελ. 484 σημ. 20, κλπ. κλπ. Ἦε ὅπ' ἄλλην ὁφιν παρὰ Γερμανοῖς Davidson der Rechtschutz d. Gem. gebr. in d. Off. Sachen (1889) και τὰς αὐτόθι παραπομπάς.

[3] Ἀνάπτυξιν τούτων εὑρίσκει τις ἐν Ubbelohde ἐνθ' ἄνωγ. και ἐν τῷ παρατεθέντι πονήματι τοῦ Davidson ὡς και τοῖς αὐτόθι, ἐν Ossig Röm. Wasserrecht σελ. 98 ἐκ.

[4] Ubbelohde σελ. 496. Ossig σελ. 104. Τὴν ἐναντίαν και ὁρθὴν δόξαν οἱ Unterholzner Schuldverhältnisse II σελ. 493, Hesse σ. 258, Davidson σελ. 55 Endemann Wasserr. σελ. 84.

[5] Νόμ. 1 § 3 Π. (43.13).

[6] Νόμ. 1 § 6, 7 αὐτ.

[7] Πρὸς. Ν. 2 § 43 (43.8) Ubbelohde σελ. 513, Davidson σελ. ...

[8] Jhering Jahrb. Dogm. XXIII σ. 270 ἐκ. Hesse σ. 259, Ubbelohde σ. 171, Davidson σ. 24. 114 ἐκ.

[9] Αὐθρ. 272 ἐκ. 330, 589, 591, 559, 660, τὰ περὶ ἐξουσίας ἄρθρα τοῦ Ποιν. Νόμ., ἀστυνομ. διατάξεις κλπ.

[10] Παρὰ Γερμανοῖς ἀμφισβητεῖται ἡ ἰσχὺς τῆς act. injur. μετὰ τὸν Ποιν. Νόμον.

[11] Νόμ. 2 § 1 (43.1), Νόμ. 2 § 34 (43.8), Ν. 1 § 9 (43.13), Νόμ. 1 (47.23)

[12] Ὁ Jhering Geist III σελ. 346 χορηγεῖ ταῦτα ὡς ὠφέλιμα.

[13] Jhering αὐτ.

έχει τις και αποκτᾷ εἰσιρχόμενος εἰς ὠρισμένην ἐνότητα προσώπων, καὶ τὸ ἀτομικὸν δικαίωμα (Individualrecht)· χαρακτηρ τοῦ πρώτου, τὸ ἀδιαίρετον, τοῦ δευτέρου ἡ ἀποκλειστικότητα· ἐν τοῖς πρώτοις κατατάσσεται καὶ τὴν ἐξουσίαν τῆς κοινῆς χρήσεως. Ὁ Bekker δέχεται καὶ οὗτος ἐμπράγματον δικαίωμα οὐχὶ ὅμως ἴδιον τοῦ ἀτόμου ἀλλὰ πάντων, ἔχον χρηματικὴν ἀξίαν ἀλλὰ μὴ περιουσιακόν· ἐπὶ πλέον οὗτος χορηγεῖ πρὸς προστασίαν αὐτοῦ ἐπὶ παρακωλύσεως μὲν τῆς κοινῆς χρήσεως τὴν actio quasi confessoria, ἐπὶ ὑπερβάσεως δὲ ταύτης τὴν quasi negatoria [14]. Ὁ Ubbelohde δικαίωμα ἴδιον τοῦ ἀτόμου ἐν τῇ κοινῇ γρήσει δὲν ἀποδέχεται, ἀλλὰ δικαίωμα δουλείας τινὸς προσωπικῆς διὰ τοῦ κοινοῦ, ὅπου εἶναι καὶ τὸ ὑποκείμενον τοῦ δικαιώματος [15]. Σημειωτέον ὅτι ὁ συγγραφεὺς οὗτος ὡς καὶ ὁ προηγούμενος, φρονεῖσιν ὅτι σήμερον λόγῳ τοῦ ὅτι μετεβλήθη ἡ φύσις τῶν παραγγελμάτων, δέον νὰ δεχθῶμεν ἴδιον δικαίωμα τοῦ προσώπου. Ὁ Neuner χαρακτηρίζει τὴν πρὸς τὴν κοινὴν γρήσιν ἐξουσίαν τοῦ προσώπου ὡς ἴδιον δικαίωμα τοῦτου ἄλλ' ὑπαγόμενον εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ Δημοσίου δικαίου καὶ οὐχὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ [16]. Ὁ Regelsberger διδάσκει ὅτι διὰ τὸ ἄτομον ἡ κοινὴ γρήσις ἀποτελεῖ δικαίωμα ἐμπράγματον, ἰδιόρρυθμον ὅμως, καὶ μὴ ἀποτελεῖν στοιχεῖον περιουσίας, εἰ καὶ ἡ προσβολὴ τοῦ δυνάται νὰ ἀποτελέσῃ ζημίαν περιουσίας ἀνορθωτέαν· ἐν συνόλῳ (im ganzen) ὅμως ἐξεταζομένη, ἀποτελεῖ νομικὴν ἐπιβάρυνσιν (Belastung) τοῦ πράγματος, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἀντίστοιχον δικαίωμα καὶ χωρὶς ἡ Πολιτεία ἢ τὸ ἄτομον νὰ θεωρῶνται οἱ φορεῖς τοῦ τοιούτου δικαιώματος, ἡ μὲν, διότι ἐν πολλοῖς αὕτη εἶναι ἡ κυρία τοῦ βεβαρημένου πράγματος, τὸ δὲ διότι τὴν κοινὴν γρήσιν ἔχει κατὰ μεταβίβασιν τῆς Πολιτείας [17].

Οἰανδήποτε ἐκ τῶν πολλῶν περὶ τοῦτου γνωμῶν καὶ θεωριῶν δεχθῇ τις, οὐχ ἥττον βέβαιον α' ὅτι ἡ νομικὴ πχέσις τοῦ ἀτόμου πρὸς τὸ κοινῆς χρήσεως πρᾶγμα, ἐν προκειμένῳ τὸν δημόσιον ποταμόν, καὶ ἡ νομικὴ δύναμις καὶ ἐξουσία πρὸς τὴν γρήσιν αὐτοῦ, δὲν εἶναι κατὰ τὸ P. Δ. γέσις ἐντελῶς τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀλλ' οὕτε καὶ ὡς φρονεῖ ὁ Neuner, τοῦ δημοσίου δικαίου· μετέχει καὶ τῶν δύο· πόδερος ἀποδείξεις τοῦ ὅτι μετέχει καὶ τοῦ δημοσίου δικαίου, εἶναι τοῦτο μὲν ἡ προστασία πρωτίστως ἐκ μέρους τῶν Διοικητικῶν ἀρχῶν, ἡς ἀπελάμβανεν ἡ κοινὴ γρήσις [18], τοῦτο δὲ ἡ ἐκ μέρους παντὸς πολίτου (ζημιωθέντος ἢ μὴ, κωλυθέντος ἢ μὴ ἐν τῇ γρήσει) ἐνάσκησις τῶν παραγγελμάτων, χάριν τοῦ δημοσίου συμφέροντος ἀτχέτως πρὸς τὸ ἰδιωτικόν· ἄλλως ἔχει ἐν ταῖς νεωτέραις νομοθεσίαις, καθ' ἃς ἡ κοινὴ γρήσις εἶναι σχέσις σχεδὸν ἐντελῶς τοῦ Δημοσίου δικαίου, ἐφ' ᾧ καὶ ἡ προστασία ταύτης καὶ αἱ ἐκ ταύτης διαφοραὶ ὑπάγονται εἰς τὰς Διοικητικὰς ἀρχάς [19]. β' ὅτι ἡ νομικὴ αὕτη δύναμις τοῦ ἀτόμου πρὸς τὴν γρήσιν τῶν res publicae in publico

usu, δὲν εἶναι δικαίωμα αὐτοῦ ἴδιον καὶ δὴ περιουσιακόν (εἰ καὶ ἐνέχει χρηματικὴν ἀξίαν)· τοῦτο σαφῶς συνάγεται ἐκ τῶν πηγῶν· συνήθως ἐπικαλοῦνται τὸν Νόμ. 2 § 2 (43.8) «non quasi propria cuius que», ὅστις ὄντως ρητῶς τοῦτο δηλοῖ· ἀλλὰ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ προστασία τῆς ἐξουσίας ταύτης γίνεται διὰ δημοτικῶν παραγγελμάτων, τοῦτο μαρτυρεῖ, καθόσον διὰ τῶν δημοτικῶν ἐνδίκων μέσων (actiones populares, interdicta popularia), οὐχὶ ἴδιον τοῦ ἀτόμου δικαίωμα κατάγεται ἐπὶ δικαστηρίου, ἀλλὰ «jux populi tuetur» [20]. γ' ὅτι ἡ ἐξουσία αὕτη πρὸς ἀπολαυσιν τῶν res publicae εἶναι ἀμεταβίβαστος [21], ἀγορησίᾳ δὲ ἡ παραιτήσις οὐκ ἀπόλλυται [22], ἀλλ' οὐδὲ παραγραφῇ ἡ χρησιμότης ἐτέρου ἀπόλλυται· ἐπὶ τὴν γρήσιν ἐξουσία τῶν res publicae in publico usu καὶ δὴ τῶν ποταμῶν Νόμ. 45 (41.3) «Praescriptio longae possessionis ad obtinenda loca juris gentium publica concedi non solet; quod ita procedit, si quis quod in fluminis publici diverticulo solus pluribus annis piscatus sit, alterum eodem jure prohibeat» [23]. ἄλλως ἔχει ἐννοεῖται περὶ τῶν προνομιακῶν δικαίων (jura propria), ἅτινα ἀποκτῶνται ἐπὶ κοινῆς χρήσεως πράγματος νόμῳ ἢ ἀνηνυμονεύτῳ χρόνῳ. δ' ὅτι ἡ Πολιτεία δύναται νὰ ἀποστερήσῃ τινὰ ἢ πάντας τῆς κοινῆς ταύτης γρήσεως [24] ἀφαιρούσα τὴν ἰδιότητα τοῦ πράγματος ὡς κοινῆς χρήσεως ἢ περιορίζουσα ταύτην, χωρὶς ἐν τοῦτοις νὰ ὑπόχεται εἰς ἀποζημίωσιν, καθὼς μὴ προσβάλλουσά τινος τὸ κατηγόμενον περιουσιακὸν δικαίον καὶ δὴ τὸ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 17 τοῦ Συντάγματος προστατευόμενον [25].

[*Ἐπταὶ συνέχειαι]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μ.Σ. -- Ἀπαγορεύσθε ματαίως. Διότι θυοῖν θάτερον ἢ ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ υπερθεματιστοῦ θὰ ἀκυρωθῶσιν οἱ ἀναπλειστηριασμὸς καὶ ὁ πλειστηριασμὸς διὰ τὸν στασιαστὴν τῆς κυριότητος καὶ τότε οὐδεὶς λόγος δύναται γενέσθαι περὶ οἰασθῆναι ποτε εὐθύνης καὶ τοῦ ἔστω ἀναγνωρίσαντος τὸν πλειστηριασμὸν πρώτου υπερθεματιστοῦ, ἢ θὰ ἐπικυρωθῶσιν ἀμφότεροι καὶ τότε ἡ εὐθύνη τοῦ πρώτου υπερθεματιστοῦ εἶναι ἀκεραία, πηγάζουσα ἐκ τῆς ὑπέρθεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀνευ ἀνάγκης ἐπικουρίας ἐκ τῆς ἀναγνωρίσεώς του, ἡ ὅποια τοῦτο μόνον δύναται, ὅτι τῷ ἀφαιρεῖ τὸ δικαίωμα τοῦ τοῦ παρεμβῆναι πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ δευτέρου υπερθεματιστοῦ ἐν τῇ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐπισπεύδοντος τὸν ἀναπλειστηριασμὸν δίκη καὶ τοῦ προσβάλλειν τὸ ἐξ αὐτῆς δεδίκασμένον. Μὴ παρασύρῃ ὅμως ἡ ἰδέα ὅτι ὁ ἀναγνωρίσας τὸν πλειστηριασμὸν πρῶτος υπερθεματιστὴς ἔνεκεν τῆς ἀναγνωρίσεώς του, εἶναι ὑπόχρεως διὰ τὴν ἐκνίκησιν τοῦ ἀναπλειστηριασθέντος, διότι τοιοῦτο τι εἶναι ἀνύπαρκτον.

[14] Bekker Pand. I § 78 σελ. 342.

[15] Ubbelohde σελ. 52, 125, 127 ἐκ.

[16] Neuner, Wesen und Arten d. Privatverhältnisse (1868) σελ. 131 σημ. 1, Seuffert Arch. XXII 213, XXIV.81.

[17] Regelsb. I σελ. 421 ἐκ.

[18] Νόμ. 2 § 17, 24, 25 (43.8). Νόμ. 17 (8.3), Ν. 2 (50.13), Seuffert Arch. XXX. 144, Mommsen Röm. Staatsr. II σελ. 505.

[19] Ἠρβλ. Peyrer Wasserrecht. σ. 228, Randa σελ. 38 σημ. 21, Seuffert Arch. XXII.213, XXIV.81, καὶ τὸ ἡμέτερον B. Δ. τῆς 7 Μαΐου 1887.

[20] Ν. 1 (47.23), Ν. 7 § 1 eod. Ν. 42 (3.3), Ν. 3 § 9 (47.12), Ν. 6 (47.23), ἀλλ' ἰδίᾳ τὴν διάκρισιν ἐν Ν. 2 § 1 (43.1), Ubbelohde σ. 52, Randa σ. 38, Hesse σ. 254, Seuffert Arch. XXII.213, XXVII.6.

[21] Νόμ. 3 § 3 (8.3).

[22] Nanner ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 131 σημ. 1 καὶ Νόμ. 13 pr. (8.4) περὶ οὗ ἄνωτ. § 4 σημ. 20.

[23] Νόμ. 9 (41.3), Νόμ. 6 Κώδ. (8.11).

[24] Νόμ. 2 pr. (43.8), Νόμ. 2 (43.12).

[25] Bekker Pand. I § 78 σ. 343, Ubbelohde σ. σελ. 175, Seuffert Arch. XXXIX. 243, XXX. 150, XXXIV. 277, L. 75.

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΣ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Συνδρομή Έτη α δρ. 15. § Μετά δελτίου δρ. 20. § Καταχωρ. 6 στίχ. λ δ'

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία	Ἀρείου Πάγου	Πολιτική	(1906)
		Ποινική	(1907)
Νομολογία	Ἐφετερίου	Ἀθηνῶν	(1906)
		Πατρῶν	(1908)
		Ναυπλίου	(1906)
		Κρήτης	(1906)
Νομολογία	Νομικοῦ Συμβουλίου		(1907)
Μικτὴ Νομολογία	Αἰγύπτου		(1902)
Νομικαὶ ὁχέσεις ἐπὶ τῶν ὑδάτων ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθῆναις δικηγόρου Γεωρ. Α. Μπαλῆ. [συνέχεια].			
Ἀλληλογραφία.			

Δὲν συνοδεύεται ὑπὸ φύλλου Κώδικος

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀριθ. 512 (1906) Τμ. Α'

Ἐισηγητῆς ὁ ἀνοπαγίτης κ. Μ. ΝΑΙΔΑΔΗΣ

Ἐπίτροφίς ὑποβολῆς προτάσεων μετὰ διζήτησιν. — οὐ νωότερα γεγονότα. — δευτέρᾳ ἀγωγῇ. — ἀνυπαρξία πληρεξουσίου τοῦ πρὸς παραίτησιν ἀπὸ πρώτης.

Ἐπειδὴ, ὡς δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐπετρέπη ὑπο τοῦ προέδρου τοῦ πρωτοδικείου τοῖς διαδίκοις ἡ ὑποβολὴ προτάσεων μετὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ἀλλ' οὐχὶ γεγονότων μεταγενεστέρων ταύτης, ἐπομένως ὀρθῶς ἔκρινεν ὅτι τὸ μετὰ τὴν συζήτησιν συνταχθέν πληρεξούσιον ἔγγραφον, δι' οὗ ἐδίδοτο τοῖς πληρεξουσίοις τοῦ ἀναίρεσειοντος τὸ δικαίωμα νὰ παραιτηθῶσι τῆς πρώτης ἀγωγῆς, ὡς καὶ ἡ προσυπογραφὴ τῶν κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν προτάσεων ὑπ' αὐτοῦ, ὅστις δὲν παρέστη κατ' αὐτὴν αὐτοπροσώπως καὶ δι' ὧν προτάσεων ἐγένετο ρητὴ ἀπὸ τῆς πρώτης ἀγωγῆς παραίτησις, δὲν καθίστα τὴν παραίτησιν ταύτην ἰσχυράν, διότι, ὡς δέχεται, τὰ γεγονότα ταῦτα ἦσαν μεταγενέστερα τῆς συζήτησεως (*).

(*) Μία ἀποφίς τῆς πρακτικῆς τῆς ἐπιτρέψεως τῆς παραδόσεως τῶν προτάσεων μετὰ τὴν συζήτησιν, ἡ ὁποία δὲν βλέπομεν νὰ ἔχῃ λόγους εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν δεδομένην λύσιν. Διότι βεβαίως δὲν δύναται τις πλάσαι, μάλιστα δὲ νὰ ἀναγνωρίζεται καὶ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, δικαίωμα τοῦ προέδρου νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν μετὰ τὴν συζήτησιν παράδοσιν τῶν προτάσεων, ἐναντίον τῆς διατάξεως τοῦ νόμου τῆς ἐπιβαλλούσης τὴν κατὰ τὴν συζήτησιν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν κατ' αὐτὴν παράδοσιν αὐτῶν. Μᾶλλον δύναται τις εἰπεῖν ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης ἐπιτρέψεως παρατείνεται ἡ συζήτησις μέχρι τῆς παραδόσεως αὐτῶν, καθ' ὃ διάστημα δυσχερῶς δύναται τις δεγθῆναι ὅτι εἶναι ἀδιάφορα τὰ ἐν αὐτῷ ἐπισυμβαίνοντα, ἰδίως ἡ ὑπογραφή τῶν βραδύτερον δεδομένων προτάσεων πρὸς

Ἐπειδὴ, ὡς ὀρθῶς δέχεται, τὸ ἐφετέιον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀναφερόμενον εἰς τὰς αἰτιολογίας τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδικίου, ἡ γενομένη παραίτησις κατὰ τὴν δευτέραν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου, καὶ ἡ κατ' αὐτὴν ἔγκρισις τῆς γενομένης πρότερον παραίτησεως, ἀνευ εἰδικῆς ἐντολῆς ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων αὐτοῦ, εἶναι ἀνίσχυρος, ὡς γενομένη, καθ' ἃ δέχεται, μετὰ τὴν ἔνστασιν περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἀγωγῆς δύναται τοῦ άρθρου 475 § 1 Πολ. Δικονομίας ὑπὸ τοῦ ἀναίρεσειβλήτου, καὶ δικαιουμένου ἐπομένως ν' ἀποκρούσῃ τὴν παραίτησιν, κεκτημένον αὐτοῦ δικαίωμα προσβάλλουσιν (*).

ἢ δὲν βλέπομεν ν' ἀπαιτῆται ἡ ἐπ' ἀκροατηρίου παρουσία, ἀφοῦ δύναται αὐταὶ νὰ ὦσιν ὑπογεγραμμέναι καὶ πρὸ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησεως.

(*) Ὑποθέτομεν ὅτι θὰ ἐκινήθῃ δευτέρα ἀγωγή, καθ' ἣς προϋβλήθῃ τὸ ἐκ τῆς ὑπάρξεως πρώτης ἀπαράδεκτον, πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ ἐποίου ἀντιπροϋβλήθη παραίτησις, ἀτελὴς δι' ἑλλειψιν πληρεξουσίου κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν, ἀποπειραθεῖσα συμπληρώσιν διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ διαδίκου ὑπὸ τὰς ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ προέδρου παρὰσθεντί μετὰ τὴν συζήτησιν χρονικῷ διαστήματι ὑποβληθείσας προτάσεις καὶ τῆς ἐν τῷ αὐτῷ διαστήματι συντάξεως πληρεξουσίου, καὶ τελειωθείσα διὰ τῆς ἐν τῇ δευτέρᾳ συζήτησει ἔγκρισεως ὑπὸ τοῦ ἐντολέως. Αὐτὸ δὲ τιποτένιον ἱστορικὸν εἶναι ὁ ἄξων, περὶ ὃν στρέφεται ἡ μέγιστος τοῦ Ἀρείου Πάγου προβᾶσα δίκη. Δὲν ἐγένετο δεκτὴ ἡ βραδύτερον ἔγκριθεῖσα παραίτησις, διότι αὕτη προσέβαλλε τὸ κεκτημένον δικαίωμα τοῦ κατ' οὐ ἡ παραίτησις, τοῦ ἀποκοοῦσαι τὴν δευτέραν ἀγωγὴν ὡς ἀπαράδεκτον. Καρὰ τὸ δὲ κεκτημένον δικαίωμα! Δὲν γνωρίζομεν διατὶ αἰσθανόμεθα ἀκράτητον ὄρεξιν πρὸς γέλωτα, δταν ἄλλοτε μὲν ὁ Ἀρειος Πάγος διὰ τῶν ἐν τῇ κἀτωθὶ παραπομπῇ ἀποφάσεων καὶ τὴν ἐνώπιον ἐπὶ δικαστηρίου ἀνευ ἐντολῆς γενομένην παράστασιν καὶ συζήτησιν καὶ ἐπὶ τοῦτο προσβαλλομένην, ἐθεώρησεν ἔγκυρον δι' ἐπιγενομένην ἔγκρισιν, ἀδιαφορήσας πρὸς τὸ ὅρος τοῦ σοβαρωτάτου συμφέροντος, ἡδὴ δὲ ἀποδυσπετεῖ νὰ ἐγγίσῃ τὸ διὰ τὴν ἑλλειψιν πληρεξουσίου τοῦ πρὸς παραίτησιν κτηθέν ἀδιόρατον δικαίωμα τοῦ ἀποβαλεῖν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν δευτέραν ἀγωγὴν, ὀρωδήσας πρὸ μικροσκοπικοῦ κάρφους συμφέροντος. Ἐργάζονται μοιραίως εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν οἱ Φαρισαῖοι, οἱ ὁποῖοι κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν ἐπεθεώρουσαν τὰ ἐποδηματὰ αὐτῶν μῆτοι ἐπάτησαν κανὲν μυρμηγκί. Τὸ μόνον προσβαλλόμενον τῆς δῆθεν πρωτοπραξίας τῆς προσβολῆς τοῦ ἀπαράδεκτου ἢ τῆς παραίτησεως εἶναι ἀπολύτως ἀσήμαντον, ἂν οὐ ἡ radihalitio mandati equiparatur καὶ ἀναγκαιῶς ἀνατρέχῃ εἰς τὸν χρόνον τῆς ἀνευ ἐντολῆς ἐνεογηθείσης πράξεως, ὁ ὁποῖος προηγείται τοῦ τῆς προσβολῆς τοῦ ἀπαράδεκτου. Πρὸς τὴν ἐν σελ. 428 X.V ὑπὸ τὴν 860 Ε. Α. σημειώσιν μας. Πρὸς τὴν ἐπίσης 308 Ε. Κ. σελ. 190 X.VII.

Ἀριθ. 513 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Ἐπιδοθητικὴ αἰτησις ἀναιρέσεως ἐπὶ ἀπορρίψῃ ἢ παραιτῇ ἐφέσεως.- ἐρημοδικία ἐπ' ἐφέσεως.- παραιτῆς ἀπὸ ἀνακοπῆς.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις ἐνησκήθη ἐπιδοθητικῶς, ἦτοι ἐὰν ἡ κατὰ τῶν δι' αὐτῆς προσβαλλομένων ἀποφάσεων ἔφαιεν τῶν ἀναιρεσιόντων ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἔφαιεν ἀπορρίψῃ ἢ ἐὰν παραιτῇ τῶν ἀπὸ ταύτης· πλὴν ὁ μὲν πρῶτος ὅρος οὐκ ἔστι νόμιμος, διότι ὤφειλον οἱ ἀναιρεσιόντες νὰ ζητήσωσι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀπορρίψεως τὴν ἑφῆς τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐφετῶν, ἀποτελούσης τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων τελεσιδικίαν, ὁ δὲ δεύτερος ὅρος δὲν ἐξηλθε, διότι ἡ ἑφῆς τῶν ἀναιρεσιόντων ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου καὶ ἀπὸ τῆς κατ' αὐτῶν ἀνακοπῆς τῶν, ἐνασκηθείσης πρὸ τῆς προκειμένης αἰτήσεως τῶν, παρητήθησαν κατὰ τὴν διὰ πρακτικοῦ τοῦ ἐφετείου, διὰ δὲ τῆς παραιτήσεως ταύτης κατέστη ὁριστικὴ ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ ἐφετείου, βάσιμος ἀρα ἡ τοῦ ἀπαράδεκτου ἔνστασις (*).

(*) Ἀπεκλείσθη ἀδικώτατα ἐνὸς ἐνδίκου μέσου ὁ ἀναιρεσιὼν καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον διαγραφόντα τὴν ἀναγνωρισμένην ἀρχὴν ὅτι, ἐνασκηθέντων πλείονων ἐνδίκων μέσων, τὰ ἀπώτερα θεωροῦνται ἐπιδοθητικῶς γενομένα. Διότι εἰς αὐτὸ καὶ μόνον ἄγει ἡ ἄλλως ἐν τῇ γενικότητι τῆς παραδόξης αἰτιολογία ὅτι δὲν ἤδυνάτο νὰ ἐνασκήσῃ ἀναίρεσιν ἐπιδοθητικὴν τῇ ἀπορρίψει τῆς ἐφέσεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὤφειλεν ἐνεργῆσαι ἀναίρεσιν κατὰ τῆς ἐπὶ τῇ ἐφέσει μελλούσης νὰ ἐκδοθῇ ἀποφάσεως. Πρὸ εἶναι ἀναγνωρισμένη ἡ ἀρχὴ αὕτη; Καὶ ἐὰν ἀφῆθῃ κατὰ μέρος ἡ ἐκδογῇ, τὴν ὅποιαν καὶ ἄλλοτε ὑπεστήριξαμεν, ὅτι διὰ τῆς ἐκδόσεως ὁριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου γίνεταί ἐπίτης τελεσιδικίος ἡ ἀπόφασις τοῦ πρωτοδικείου καὶ ὁρθότατα δύναται καὶ αὕτη νὰ προσβληθῇ δι' ἀναίρεσιν, καὶ οὕτω νὰ καθίσταται ψευδὴς ὁ διὰ τῆς ἀνω ἀποφάσεως τεθεὶς κανὼν, πάλιν ἐὰν ἡ πρωτόδικος εἶναι ἀνέκκλητος καὶ ὁ διάδικος ἐκ προφυλάξεως ἢ ἀμφιβολίας, ὅπερ ὑποθέτομεν θὰ ἐγένετο ἐν προκειμένῳ, ἐνήσκει καὶ ἔφαιεν, θὰ μὲν ἄκατανόητον τῷ ὄντι, ἵνα τι ἡ ἄχρηστος ἐκείνη πρὸς τὸ ἐφετεῖον ἐνέργεια θὰ παρεκώλυε τὴν νομίμως ἐνεργηθεῖσαν ἀναίρεσιν, ἐπὶ τῷ παραδόξῳ, ἐπαναλαμβάνομεν, λόγῳ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐνεργηθῇ αὕτη κατὰ τῆς ἐπὶ τῇ ἐφέσει ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως. Καὶ ἀκολουθεῖ τὸ δεύτερον μέρος τῆς αἰτιολογίας, μυριάκις χωλότερον τοῦ πρώτου. Δὲν ἐξηλθεν ὁ ὅρος τῆς ἐπὶ παραιτῇ τῆς ἐφέσεως ἐνεργείας τῆς ἀναίρεσεως. Διατί; Διότι οἱ ἀναιρεσιόντες δὲν παρητήθησαν τῆς ἐφέσεως, ἀλλὰ τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐρήμην αὐτῶν ἀπορρίψεως τὴν ἑφῆς τῶν ἀποφάσεων. Ὁμολογοῦμεν ἀληθῆ κατὰ πλῆξιν. Ἡ παραιτῆς ἀπὸ ἀνακοπῆς κατὰ ἐρήμην ἀπορρίψεως ἑφῆς δὲν ἀποτελεῖ παραιτῆς ἀπὸ ἐφέσεως! Δυνάμεθα νὰ τὸ ἐπαναλάβωμεν χιλιάκις, χωρὶς νὰ πεισθῶμεν ὅτι εἶναι ἀναγεγραμμένον ἐν ἀποφάσει τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἀμ ἐκεῖνο τὸ δύστυχο ἄρθρον 507, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ 598, τὸ ὅποιον ἐξαγγέλλει ὅτι ἡ ἀνακοπὴ ἐπιφέρει ἐὰν τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν, ὅπερ βῶξ καὶ ὀδύρεται διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἀνακοπῆς παραιτῆς οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ παραιτῆς τῆς νέας, ἐν προκειμένῳ τῆς ἐφέσεως, συζήτησεως; Ἀπορίας τῷ ὄντι ἔστιν ὅπως ἐπὶ τοιαύταις αἰτιολογίαις ἀπωλέσῃ ἐν δικαίῳ.

Ἀριθ. 514 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Διάφοροι πίνακες δικηγορικοί. - αὐτοτελεῖς ἀπαιτήσεις. - ἐκκλητόν. - ἀρμοδιότης ἀνακοπῆς κατὰ πίνακος. - ἀπόφασις ἀνέκκλητος πρωτοδικείου. - προθεσμία ἀναιρέσεως. - ἀδιάφορος ἐνέργεια ἐφέσεως. - κοινοποιήσις ὡς πληρεξουσίῳ. - βεβαίωσις πληρεξουσίῳ. - ὁρκω. - ὑποχρέωσις ἐπίδειξιν. - μὴ ἐπίδειξις. - δυνέπειαι.

Ἐπειδὴ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐφετείου, ἀφοῦ τὸ ἐφετεῖον δέχεται ὅτι ἕκαστος τῶν τριῶν πινάκων, προσβληθέντων διὰ τῶν τριῶν συνεκδικασθεῖσιν ἀνακοπῶν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, αὐτοτελεῖς ἐστὶ καὶ ἀποτελεῖ ἰδίαν ἀπαίτησιν καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ἀναλογεῖν ἐκάστῳ τῶν ἀναιρεσιόντων μέρος δὲν ὑπερβαίνει τὸ κοσὸν τῶν πεντακοσίων δραχμῶν, ὁρθῶς ἔκρινε βάσιμον τὴν περὶ ἀνεκκλήτου τῶν ἐπὶ τῶν ἀνακοπῶν ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, συνωδὰ τῷ ἄρθρῳ 530 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας (*).

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ὁρθῶς ἀπέρριψε τὴν λόγῳ κοσὸν περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ πρωτοδικείου πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ἀνακοπῶν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τῶν πινάκων περὶ δικηγορικῶν δικαιωμάτων καὶ δαπανῶν, κηρυχθέντων ἐκτελεστῶν ὑπὸ τοῦ προέδρου αὐτοῦ ἔνστασιν, διότι ἐκ τῶν ἁρθρῶν 209 § 2 καὶ 218 τῆς Πολ. Δικ., καθ' ἃ τὰ δικαστικά ἐξοδα ἐκκαθαρίζονται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου τῆς κυρίας δίκης, προκύπτει ὅτι καὶ ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς πράξεως τοῦ προέδρου, τῆς κηρυξάσης ἐκτελεστὸν τὸν πίνακα δικηγορικῶν δικαιωμάτων, δυνάμει τοῦ ἁρθρ. 242 Ὁργαν. Δικαστηρίων ὑπάγεται οὐχὶ εἰς τὸ λόγῳ κοσὸν ἀρμόδιον δικαστήριον, ἀλλ' εἰς ἐκείνην ἡ κηρύξασα τὸν πίνακα ἐκτελεστὸν δικαστικὴ ἀρχή (**).

Ἐπειδὴ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικείου καὶ τὸν ἀναιρεσιόντα Π.Κ^{***}, τὸ προσβαλλόμενον ἀπαράδεκτον τῆς αἰτήσεως λόγῳ ἐκπρόθεσμου βásiμόν ἐστι, διότι αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις τῶν πρωτοδικῶν ἀπηγγέλησαν ἀνεκκλήτως, ἦτοι τελεσιδίκαι ἐξεδόθησαν, ὡς εἴρηται, ἡ δὲ ὁριστικὴ ἐκοινοποιήθη αὐτῷ τὴν 17 Μαΐου 1905, ἐνῷ ἡ προκειμένη αἴτησις ἐκοινοποιήθη τῇ 21 Δεκεμβρίου 1905, οὐδεμίαν δὲ ἀσκειῖ ἐπὶ τῇ ὅτι οἱ ἀναιρεσιόντες ἐνήσκησαν ἑφῆς κατ' αὐτῶν λόγῳ ἀναρμοδιότητος (***).

Ἐπειδὴ, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς λοιποὺς ἀναιρεσιόντας, ἡ αἴτησις οὐκ ἔστιν ἐκπρόθεσμος, διότι ἡ γενομένη ἐπίδοσις τῆς προσβαλλομένης ὁριστικῆς ἀποφάσεως τῷ Π.Κ^{***} ὡς πληρεξουσίῳ καὶ ἀντικλήτῳ αὐτῶν, ἄκυρος ἐστὶ, μὴ ἀποδεικνύοντος τοῦ

(*) Ἐνθυμούμεθα τὸν χρησμὸν Ἰεῖς-ἀφῆεις-οὐ-θνή-ξεις ἐν πολέμῳ. Ὁ Ἀρείος Πάγος ὁπότερον ποιεῖ: ἐγκρίνει τὸ ἀνέκκλητον, ἀφ' οὗ τὸ ἐφετεῖον ἐδέξατο τὴν αὐτοτελείαν τῶν πινάκων ἢ ἐγκρίνει τὴν ὑπὸ τοῦ ἐφετείου δεκτὴν γενομένην αὐτοτελείαν;

(**) Πρὸς τὸν τούτου τὴν ἐν σελ. 117 IX ὑπὸ τὴν 15 Α Π. σημειώσιν ἡμῶν.

(***) Ὅτι ἀκριβῶς παρετηρήσαμεν πρὸ ὀλίγου ὑπὸ τὴν 613 ἀπόφασιν ἐν τῇ παρεκκειμένη στήλῃ.

ἀναιρεσιδλήτου διὰ προσαγωγῆς πληρεξουσίου ἐγγράφου, ὅτι ὁ εἰρημένος ἦν ἀντίκλητος, τοῦ δ' ἐπαγομένου ὅρκου περὶ τούτου ἀπαράδεκτου ὄντος (ἄρθρον 93 Πολιτ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ τὸ πρωτοδικεῖον μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1681 ἀπόφασίν του, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τοὺς ἀναιρεσιόντας νὰ προσαγάγῃσι τὸν ὑπ' αὐτῶν κατεχόμενον προηγούμενον πίνακα τοῦ πατρὸς των Γ. Κ^{***} κηρυχθέντα ἐκτελεστὸν ὑπὸ τοῦ προέδρου, οὗ τὴν ἐπίδειξιν ἤτιστα ὁ ἀναιρεσιδλήτος, ὡς ἀφωρῶντος τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον, ὅπερ καὶ οἱ προσβαλλόμενοι πίνακες, ἀποφηνάμενον διὰ τῆς δευτέρας ὑπ' ἀριθ. 526 ὀριστικῆς ἀποφάσεώς του ὅτι ἐκ μόνης τῆς μὴ προσαγωγῆς τοῦ ἐν λόγῳ πίνακος ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιόντων ἀποδεικνύεται ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσιδλήτου ὅτι οὗτος περιέχει τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον, παρέδωκε τὸ ἄρθρον 430 § 2 Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ὀρίζει, ὅτι, ἐάν τις ἀρνήται ἀνεὺ λόγου τὴν ἐπίδειξιν τοῦ ἐγγράφου, δύναται νὰ βιασθῇ πρὸς τοῦτο διὰ κρατήσεως καὶ προστίμου, ἐάν δὲ καὶ τὰ μέσα ταῦτα μείνῃσι ἀτελεσφόρητα, πράττονται τότε κατὰ τοῦ ἀρνούμενου τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 315 ὡρισμένα, ἡγουν θεωρεῖται τὸ ἐγγράφον ὡς ἔχον τὸ περιεχόμενον, ὅπερ ἰσχυρίζεται ὁ ζητήσας τὴν ἐπίδειξιν, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἡ ἀπόφασις αὕτη ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν δυνάμει τῶν ἄρθρων 201 καὶ 807 § 5 Πολ. Δικονομίας, τῆς ἐτέρας ὑπ' ἀριθ. 1681 προδικαστικῆς οὐσίας, καὶ δυναμένης ν' ἀνακληθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς παραπομπῆς. (*)

Ἀριθ. 515 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Ἀπόφασις παραπέμπουσα ἰδιαίτερα συζητηθεῖ ἐνστάσεις. ὀριστικότης. - ἀναίρεσις.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις, ἣν, δικάζον τὰς ἐνστάσεις τοῦ ἐναγομένου, παραπεμφθεῖσας εἰς ἰδιαίτεραν συζήτησιν ὡς ἀνεκκαθαρίστους, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 729 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐλθίδει τὸ δικαστήριον δεχόμενον ἢ ἀπορρίπτον αὐτάς, ὀριστικὴ ἐστίν, ὡς περατοῦσα τὴν ἐντεῦθεν ἐκκρεμῇ δίκην (ἄρθρ. 180 Πολ. Δικονομίας) ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου, ἀπορρίψασα τὰς ἐνστάσεις τοῦ ἐναγομένου τριτεγγυητοῦ τοῦ γραμματίου εἰς διαταγήν, ὡς ἡ ὑπ' ἀριθ. 840 τοῦ 1901 ἀπόφασις τῶν πρωτοδικῶν παρέπεμψεν εἰς ἰδιαίτεραν συζήτησιν, ὀριστικὴ οὕσα ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 812 τῆς Πολ. Δικονομίας, κατ' ἀκολουθίαν τὸ προσβαλλόμενον ἀπαράδεκτον τῆς αἰτήσεως οὐκ ἐστὶ βάσιμον (**).

(*) Διότι τότε, ὑποθέτομεν, ἐξετασθήσεται καὶ τὸ ζήτημα κατὰ πόσον δύναται τις νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ προσκομίσῃ τὴν ἢν ὑπεχρεώθη ὁ ἀντίδικος του προσαγαγεῖν ἀποδείξιν. Κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο θὰ δύναται τις προβαλεῖν κατὰ πάσης ἀγωγῆς ἐνστασιν ἐξωφλήσεως, δι' ἀγωγῆς του δὲ περὶ ἐπίδειξιν καὶ ζητήσῃ παρὰ τοῦ δανειστοῦ του τὴν προσαγωγὴν τῆς παρ' αὐτῷ ὑπαρχούσης τοιαύτης ἀποδείξεως καὶ ἐπὶ τῇ μὴ παρ' αὐτοῦ προσαγωγῇ νὰ κηρυχθῇ ἐξωφλημένη ἡ ἀπαίτησις. Μεγάλῃ ἐξωφλητικῇ ἀπλοποιήσας.

(**) Εἶναι ἡ ἐν σελ. 396 τοῦ τελευταίου φυλλαδίου ὑπὸ τὴν 187 Ε. Α. ὑποχρεώσις, ἀλλ' ὡς ἤδη παρατηρούμεν οὐκ ἔχουσα τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιδλήτου καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 840 τοῦ 1901 ἀποφάσεως τῶν πρωτοδικῶν, αὕτη ἐπέδωκε τὴν ἀγωγὴν ταύτην κατὰ τοῦ ἀναιρεσιόντος ὡς τριτεγγυητοῦ, βάσιν ἔχουσαν ὅτι ὁ Ν. Α^{***} ἐξέδωτο τὸ ἀπὸ 24 Νοεμβρίου 1899 γραμμάτιον εἰς διαταγήν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν διὰ δραχμὰς δέκα χιλιάδας, ἀποδοτέας μετὰ ἐξ μηνῶν δι' ἄλλας τόσας, ὡς ἔλαβε παρ' αὐτῆς τοῖς μετρητοῖς, τὸ δὲ γραμμάτιον τοῦτο συνυπέγραψαν ὅτε ἀναιρεσιδλήτος καὶ ὁ ἀναιρεσιών, ἀμφότεροι ὡς τριτεγγυηταί, καὶ ὅτι, παρελθούσης τῆς προθεσμίας χωρὶς νὰ πληρώσωσιν ὁ ἐκδότης καὶ ὁ ἀναιρεσιών τριτεγγυηταί, ἐπλήρωσεν ὁ ἀναιρεσιδλήτος πρὸς τὴν Τράπεζαν Ἀθηνῶν ὁλόκληρον τὴν ἐκ τοῦ γραμματίου ἀπαίτησιν, οὕτω δὲ ὑποκατέστη εἰς τὰ δικαιώματα τῆς Τραπεζῆς καὶ ἐγένετο κομιστὴς τοῦ γραμματίου δι' ἐπισθογραφῆσεως ὑπ' αὐτῆς γενομένης, ἐνεκα δὲ τούτου ὑποχρεοῦται ὁ ἀναιρεσιών συνεγγυητὴς νὰ πληρώσῃ αὐτῷ τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ ἡμισυ τοῦ χρέους ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἐπισύσης τῆς λήξεως τοῦ γραμματίου, καὶ παρέπεμψεν εἰς ἰδιαίτεραν συζήτησιν ὡς ἀνεκκαθαρίστους τὰς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιόντος ἐναγομένου προταθείσας κατὰ τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσεις, ἧτοι, ὡς δέχεται τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι τὸ γραμμάτιον ἀνίσχυρόν ἐστὶ δι' ἑλλειψίν ἀντιτίμου (αἰτίας) καὶ ὅτι ἡ τριτεγγύησις τοῦ ἀναιρεσιόντος δὲν ἰσχύει, διότι ἐγένετο ὑπὸ τὸν ἔρον νὰ λάβῃ ὁ Ν. Α^{***} τὸ ἀντίτιμον τοῦ γραμματίου παρὰ τοῦ Π. Γ^{***} καὶ συμπληρώσῃ τοῦτο ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλ' οὗτος ἤρνηθη νὰ δώσῃ τὸ ἀντίτιμον τῷ Ν. Α^{***}. Τὸ δ' ἐφετεῖον δεχθὲν, ὅτι τὸ ἀντίτιμον τοῦ γραμματίου ὁ ἐκδότης Ν. Α^{***} ἔλαβε προηγούμενως διὰ συμψηφισμοῦ εἰς χρέος αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀναιρεσιδλήτον ἐναγοντα καὶ ἤδη κομιστὴν τοῦ γραμματίου, ἀδιάφορον δὲ ἂν τὰ χρήματα κατέβαλεν ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν ἢ ἄλλος τις, ὡς ἐκ τούτου τὸ γραμμάτιον ἔχον αἰτίαν θεμιτὴν, ἧτοι τὸν συμψηφισμόν χρέους τοῦ ἐκδότη Ν. Α^{***}, ἔγκυρόν ἐστὶ, μετερρύθμισε τὴν ὑπ' ἀριθ. 684 τοῦ 1902 ἀπόφασιν τῶν πρωτοδικῶν, ἧτις ὑπεχρέωσε τὸν ἀναιρεσιόντα ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ ἐκδότης Ν. Α^{***} δὲν ἔλαβε παρὰ τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν τὸ ἀντίτιμον τοῦ γραμματίου, καὶ ἀπέρριψε τὰς ἐνστάσεις τοῦ ἀναιρεσιόντος οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον προδήλως μετέβαλε τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, καθ' ἧς ὁ ἀναιρεσιών ἀντέταξε τὰς ἀνωτέρω ἐνστάσεις του, ἧτις βάσιν ἔχει ὅτι ὁ ἐκδότης Ν. Α^{***} ἔλαβε τὸ ἀντίτιμον τοῦ γραμματίου καὶ ὁ ἀναιρεσιδλήτος ἐνάγων ὡς τριτεγγυητὴς κατέβαλε τὸ ἐν αὐτῷ ποσὸν τῇ Τραπεζῇ Ἀθηνῶν, οὐχὶ δὲ ὅτι τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ ἐλήφθη διὰ συμψηφισμοῦ τοῦ χρέους τοῦ ἐκδότη Ν. Α^{***} πρὸς τὸν ἀναιρεσιδλήτον, κατὰ παράθεσιν τῶν ἄρθρων 158 καὶ 160 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεώς του, δυνάμει τῶν ἄρθρων 201 καὶ 807 § 5 αὐτῆς (*).

(*) Ἀμφιβάλλομεν ἀπολύτως. Τὸ οὐσιώδες εἶναι τοῦτο καὶ μόνον ὅτι ὁ ἀναιρεσιδλήτος (ἀρχικῶς ἐναγγυών) συνεγγυητὴς ὦν μετὰ τοῦ ἀναιρεσιόντος, ἐπλήρωσεν ἀντὶ τοῦ μὴ καταβαλόντος κοινοῦ πρωτο-

Ἀριθ. 516 (1906) Τμ. Α΄

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Σύνθεσις ἀνακριτικοῦ συμβουλίου.— οὐ χρεία γνωμοδοτήσεως γενικῆς διοικήσεως.— ὑποστρατήγῳ ἀναπληροῦντι γενικὸν διοικητήν.— προέδρῳ στρατοδικείου.— ὑποβολὴ ἐγγράφων πλῆρων.

Ἐπειδὴ τὸ δικαίωμα, ὅπερ ἔχει ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν παραπέμπων δι' εἰδικῆς διαταγῆς τὸν ἀξιωματικὸν ἐνώπιον ἀνακριτικοῦ συμβουλίου κατ' ἰδίαν αὐτοβουλίαν, τηρῶν μόνον τοὺς περὶ συγκαρτήσεως αὐτοῦ νενομοθετημένους τύπους, νὰ διορίσῃ τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὸ μέλη (ἄρθρ. 18 καὶ 23 Βασιλ. Διατάγματος τῆς 9 Νοεμβρίου 1864 περὶ τροποποιήσεως τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1852 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ Νόμου ΡΟΗ' τῆς 7 Μαρτίου 1851), οὐδὲως περιώρισεν ὁ Νόμος ΠΟΖ' τῆς 11 Ἰουλίου 1903 περὶ τροποποιήσεως τοῦ Νόμου ΒΨ' τῆς 25 Μαρτίου 1900 περὶ Γενικῆς Διοικήσεως τοῦ στρατοῦ ἐν ἄρθρῳ 4 ὀρίζων ὅτι αἱ τοποθετήσεις, μεταθέσεις καὶ ἀποσπάσεις ἀξιωματικῶν, ὑπηρετούντων εἰς τὰ ὑπὸ τὴν Γενικὴν Διοίκησιν ὑπαγόμενα σώματα, γίνονται τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν. στηριζομένη ἐπὶ προτάσεως τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ τοῦ Στρατοῦ, διότι εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ ὁ διορισμὸς ἀξιωματικοῦ ὡς μέλους ἀνακριτικοῦ συμβουλίου, τὸ δὲ ἄρθρον 1 τοῦ Β. Διατάγματος 30 Ἰουλίου 1903, περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 7 Σεπτεμβρίου 1900 Β. Δ. πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ΒΨ' τοῦ 1900 Νόμου, δὲν ἔχει ἐναντίαν ἔννοιαν, ἄλλως τε δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβάλλῃ τὸν νόμον. Τὸ ἐφετεῖον ἄρα ἀποφηνάμενον ὅτι ὁ ἐν τῇ ἀγωγῇ τοῦ ἀναιρεσείοντος λόγος, ὅτι παρανόμως ἐγένετο ὁ διορισμὸς τῶν μελῶν τοῦ ἀνακριτικοῦ συμβουλίου δι' ἀπλῆς διαταγῆς ἀπὸ 13 Ὀκτωβρίου 1903 τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ὑπουργοῦ ἄνευ προτάσεως τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ τοῦ Στρατοῦ οὐκ ἔστι βᾶσιμος, ὀρθῶς ἠρμήνευσε τὸν εἰρημένον νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ Τ. Β*** ὑποστράτηγος ἔχων τὴν ιδιότητα τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ τοῦ Στρατοῦ, καθ' ὃ ἀναπληρῶν τὸν Διάδοχον τοῦ Θρόνου κωλύμενον ὡς Ἀντιβασιλέα, ἠδύνατο νὰ διορισθῇ πρόεδρος τοῦ ἀνακριτικοῦ συμβουλίου, μὴ ἀπαγορευόντος τοῦτο τοῦ Νόμου περὶ Γενικῆς Διοικήσεως τοῦ Στρατοῦ καὶ τοῦ Β. Διατάγματος πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἔνομιμος συνεκροτήθη τὸ ἀνακριτικὸν συμβούλιον ἡ ὑπὸ ἀνωτέρου βαθμοῦ ἀξιωματικῶν, νεωτέρων κατ' ἀρχαιότητα τοῦ ἀναιρεσείοντος, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 9 Νοεμβρίου 1854, καθ' ὃ μόνον οἱ ισόβαθμοι τοῦ ἀνακρινόμενου ἀξιωματικοῦ πρέπει νὰ ὦσιν ἀρχαί-

φιέτου τὸ ἀντίτιμον τοῦ ἐν ᾧ ἡ συνεγγύησις γραμματίου καὶ ἕνεκα τούτου ζητεῖ ἀπὸ τὸν συνεγγυητὴν τοῦ ἀναγόμενου (ἡδὴ ἀναιρεσείοντα) τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ ἤμισυ. Ἐὰν τοῦτο εἶναι τὸ οὐσιώδες, τοῦτο καὶ ἔρκει διὰ τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς του, τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ἐπιλήρωσεβλ. παρελκόν ἀπολύτως καὶ δὲν βλέπομεν διατὶ ἡ παραλλαγὴ των θὰ ἀποτελεῖ μεταβολὴν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς.

ταροί, τοῦ δὲ Νόμου ΑΥΚΣΤ' τῆς 16 Μαΐου 1887 ὀρίζοντος ὅτι καρευρίσκεται εἰς τὸ συμβούλιον ἔχων συμβουλευτικὴν γνώμην ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἐν τῇ φρουρᾷ ὑπηρετούντων ὑγειονομικῶν ἀξιωματικῶν.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος δὲν ἀπαγορεύει εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ στρατοδικείου νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ ἀνακριτικὸν συμβούλιον, κατ' ἀκολουθίαν τὸ ἐφετεῖον ἀναιτιολογήτως ἀπορρίψαν τὸν λόγον τῆς ἀγωγῆς ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μετάσχῃ τοῦ ἀνακριτικοῦ συμβουλίου ὁ συνταγματάρχης Ε. Π*** ὡς διατελὼν πρόεδρος τοῦ Β' Διαρκοῦς Στρατοδικείου, μὴ νόμιμον ὄντα, δὲν παρεβίασε τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὸν λόγον τῆς ἀγωγῆς ὅτι τὸ φύλλον τῆς ποιότητος τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὅπερ ὑπεβλήθη εἰς τὸ ἀνακριτικὸν συμβούλιον ἦν ἐλλιπὲς καὶ παραμυροφωμένον, σκεφθὲν ὅτι κατὰ νόμον ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν εἰς οὐδένα ὑπόκειται περιορισμὸν ὡς πρὸς τὰ ὑποβλητέα εἰς τὸ συμβούλιον ἔγγραφα, ἐπομένως ἠδύνατο νὰ ἀποστείλῃ καὶ ἀτελὲς τὸ φύλλον τῆς ποιότητος. Πλὴν οὕτως ἀποφηνάμενον ψευδῶς ἠρμήνευσε τὰ ἄρθρα 26 τοῦ Β. Διατάγματος 26 Σεπτεμβρίου 1852 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ Νόμου ΡΟΗ' τοῦ 1851 καὶ 16 τοῦ Β. Διατάγματος 9 Δεκεμβρίου 1864 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ Νόμου ΗΑ' τοῦ 1864, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ ὁποίου δὲν ὑποχρεοῦται μὲν ὁ ὑπουργὸς νὰ πέμπῃ εἰς τὸ συμβούλιον τὸ φύλλον ποιότητος τοῦ ἐγκαλουμένου ἀξιωματικοῦ, ἀλλ' εἰς τὴν κρίσιν του ἀπόκειται ἡ ἀποστολὴ ἢ μὴ οἰουδήποτε ἔγγραφου σχεῖσιν ἔχοντος πρὸς τὴν ικανότητα καὶ διαγωγὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἀφοῦ ὅμως ὁ ἀρμόδιος ὑπουργὸς ἐδήλωσε τὴν βούλησιν αὐτοῦ νὰ ἀποστείλῃ τοῦτο, δέον νὰ ᾗ πληρὲς, ἐλλειποῦς δὲ τούτου ὄντος, ἡ τοιαύτη ἐλαττωματικὴ ἀποστολὴ συντέινει εἰς μείωσιν τῶν μέσων τῆς ὑπερασπίσεως τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ τὸν ἐπηρεασμὸν τῆς γνώμης τοῦ συμβουλίου, ὡς ἐκ τούτου ἡ ἀπόφασίς του ἀναιρετέα ἐστὶν ὡς πρὸς τὸν λόγον τοῦτον δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 201 καὶ 807 § 7 Πολ. Δικονομίας. (*)

Ἀριθ. 517 (1906) Τμ. Α΄

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΛΑΣ

Ἀποδείξεις ἐπὶ διαφόρων κονδυλίων.— ἐπαγωγὴ ὀρκου.— μὴ ἐπιβολή.

Ἐπειδὴ, κατὰ μὲν τὸ ἄρθρ. 351 Πολ. Δικονομίας, πᾶς ὁ ἔχων δικαίωμα πρὸς διεξαγωγὴν δίκης τινος δύναται εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, εἰς ἰδιαίτερον νόμιμον ὅρισμον δὲν διαγράφουσι ρητῶς τὸ ἐναντίον, νὰ ἐπάγῃ ὀρκον εἰς τὸν ἀντίδικόν του κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης περὶ παντὸς πράγματος καὶ κατ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν δημοσίων ἐγγράφων, εἴτε ὑπάρχουσιν εἴτε μὴ ἄλλαι ἀποδείξεις, ἐκ δὲ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐπήγαγεν ὀρκον εἰς τὸ ἀντίδικόν του Δημοσίον περὶ τῶν θεμάτων, περὶ ὧν διετάχθησαν ἀποδείξεις, ἀλλὰ τὸ δικάσαν ἐφετεῖον διὰ τῆς προσάλλομένης ἀποφάσεώς

(*) Ἀναιρεῖ τὴν ἐν σελ. 298 ΣΥΝΕ 1814 Ε. Δ

του, ἐνῶ ἐξετίμησε τὰς προσκομισθείσας ἀποδείξεις καὶ ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν μόνον καθ' ὅσον ἀφεώρα τὸ κοινὸν τὸ σχέσιν ἔχον πρὸς τὴν κρανόμενως ἐνεργηθείσαν προσωπικὴν κράτησιν καὶ ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὰ λοιπὰ αὐτῆς κεφάλαια, ἐν τούτοις δὲν ἐπέβαλε τὸν ἐπαχθέντα ὅρκον πρὸς ἀπόδειξιν καὶ τῶν ἐτέρων κοινῶν καὶ οὕτω κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του ἀναιρετέαν, διὰ παραβίασιν δικονομικῆς διατάξεως ἐπὶ κοινῇ ἀκυρότητος διαταγμένης (ἄρθρ. 807 § 5 Πολ. Δικονομίας).

Ἀριθ. 519 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεσπαγίτης κ. Χ. ΚΑΥΑΛΗΣ
Κοινότηπας ἐν Θεσσαλίᾳ. - μέλ.η. - κατοικία ἐν. - μεταβολή. - οὐκ ἀναγκαία δόλωσις.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν πρωτοδικεῖον, καίτοι δέχεται ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἀπέκτησεν ἀπὸ ἐτῶν ἐν Χιλιάδῳ, ἥτοι ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς κοινότητος Γούρας, περὶ ἧς πρόκειται οἰκίαν ἐνθα καὶ μένει, ἀποφαίνεται οὐδὲν ἥττον ὅτι δικαιούται νὰ βόσκη δωρεὰν τὰ ἴδια αὐτοῦ ζῶα περὶ ὧν ἡγέρθη ἡ ἐπίδικος ἀγωγὴ ἐν τῇ κοινοτικῇ περιφερείᾳ Γούρας, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι διετήρησεν ἐν αὐτῇ τὸ κέντρον τῶν κοινωρικῶν αὐτοῦ ὑποθέσεων καὶ συμφερόντων καὶ οὐδέποτε ἔκαμε δόλωσιν περὶ μεταβολῆς κατοικίας κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἁρθρῶν 91 καὶ 92 τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου τοῦ 1856. Οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον ψευδὴς ἡρμήνευσεν τὸ ἄρθρ. 23 τοῦ Νόμου ΨΜΕ' τῆς 20 Δεκεμβρίου 1878, ὅπερ ὀρίζει ἐιδικῶς ποτεὶ δημόται λογίζονται κάτοικοι τῆς κοινότητος πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ τῆς βοσκῆς δικαιώματος, ἀπαιτεῖ ὡς στοιχεῖον διὰ τὴν ιδιότητα ταύτην τὴν σταθερὰν οἰκήσιν, ἥτοι τὴν σταθερὰν ἐν τῇ κοινότητι διαμονήν. Ἡ δὲ παραβίασις τοῦ νόμου τούτου διέποντος καὶ τὰς βοσκὰς τῶν κοινοτικῶν περιφερειῶν τῶν Κοινοτήτων Θεσσαλίας κατὰ τὸν Νόμον ΑΠΙ' τοῦ 1884 συνεπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως του (ἄρθρ. 807 § 7 Πολ. Δικονομίας).

Ἀριθ. 520 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεσπαγίτης κ. Χ. ΚΑΥΑΛΗΣ
Φορτωσις. - ζημία ἐκ κακῆς ἀποφράξεως θυρίδων κύτους. - χαρακτήρ ἀδαρείας. - ἀσφάλεια ζώωνος φορτίου ἐκ κλεισίματος. - ἀσφάλεια. - περιορισμὸς γενικαῖς ἀδαρείας. - ἀνεξέλεγκτον ἐκτιμῆσεως ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ, ἐκ τοῦ ἁρθρ. 405 Ἐμπορικοῦ Νόμου, χαρακτηρίζοντος ὡς ἰδιαιτέραν ἀδαρίαν τὴν εἰς τὰς πραγματείας τοῦ φορτωτοῦ προξενηθεῖσαν βλάβην ἐκ τοῦ ὅτι ὁ πλοίαρχος δὲν ἔκλεισε καλῶς ἐν καιρῷ τρικυμίας τὸ στόμα τοῦ καταστρώματος, κάτωθι τοῦ ὁποίου ἦσαν αὗται τεθειμέναι, συνάγεται ἔπαρκως ὅτι τὸ κλείσιμον τῶν ὁπῶν τοῦ καταστρώματος δὲν εἶναι μέτρον βυσίας ἔκτακτον καὶ ἀπρόοπτον, εἰς ὃ ἐξ ἀκαταμαχῆτου ἀνάγκης δύναται νὰ προσφύγῃ ὁ πλοίαρχος πρὸς ἀποσώθῃν ἐπακτινολοῦντος τὸ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον κινδύνῳ, ἀλλ' εἶναι συνήθης τοῦ πλοίου χειρισμὸς ὑπὸ τῶν ναυτικῶν κανονισμῶν ἐπιβαλλόμενος· τούτου δ' ἕνεκα τὰ ἐπιζήμια τοῦ τοιοῦτου χειρισμοῦ ἀποτελέσματα,

ἐφ' ὅσον ἤθελον ἐπακολουθήσει τοιαῦτα, φέρεται κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον ὁ κύριος τῶν πραγματειῶν, δικαιούμενος νὰ στραφῇ κατὰ τοῦ πλοιάρχου, ἂν τυχόν ἀπρονοήτως ἐνήργησεν αὗτος. Καὶ ἐὰν ἄρα τὸ τοιοῦτον μέτρον, ἥτοι ἡ κατάκλεισις τῶν ὁπῶν τοῦ καταστρώματος, ἀπεφασίσθη ἐκουσίως ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ πληρώματος πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐσπληθήσεως τῶν κυμάτων ἐν τῷ κύτει, ἐπαπειλούντων τὸ τε φορτίον καὶ τὸ πλοῖον καὶ ἂν προέβλεπεν ὁ πλοίαρχος καὶ τὸ πλήρωμα, ὅτι ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ μέτρου τούτου ἠδύναντο νὰ πάθωσιν ἐξ ἀσφυξίας τὰ εἰς τὸ κύτος τοῦ πλοίου φορτωθέντα ζῶα, ὡς ἀξιοὶ ὁ ἐνάγων, ἐκ τῆς τήρησεως τῶν τοιοῦτων διατυπώσεων καὶ ἐκ τῆς τοιαύτης κρίσεως τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ πληρώματος δὲν δύναται νὰ μεταβληθῇ ὁ χαρακτήρ τῆς κατακλείσεως τῶν θυρίδων ὡς συνήθους τοῦ πλοίου χειρισμοῦ καὶ ἐκτελέσεως τῶν ναυτικῶν κανονισμῶν καὶ νὰ μετατρέπῃ κατ' ἐπακολούθῃαν ἡ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ μέτρου τούτου προξενηθεῖσα εἰς τὰ ζῶα βλάβη ἀπὸ μερικῆς ἁδαρείας εἰς γενικὴν. Οὕτω δὲ κρίναν καὶ τὸ ἐφετεῖον οὐτε τὰς περὶ ἀδαρίων ἐν γένει διατάξεις τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου παρεβίασεν, οὐτε τὸ περιεχόμενον τῆς τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἀγωγῆς ἡλλόλωσεν.

Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει ἐκτιθέμενα περὶ ἀμελείας τοῦ πλοιάρχου, ὡς μὴ προνοήσαντος ἐγκαίρως περὶ ἀερισμοῦ τῶν ἐν τῷ κύτει τοῦ πλοίου ζώων κατ' ἄλλον τρόπον ἢ διὰ τοῦ στόματος τοῦ καταστρώματος, παρέλκουσιν ἐντελῶς, διότι ἡ πρόνοια ἢ ἡ ἀπρονοήσια τοῦ πλοιάρχου περὶ ἀερισμοῦ δύναται, ὡς εἴρηται, νὰ ἔχῃ σημασίαν μόνον διὰ τὴν εὐθύνην τοῦ πλοιάρχου ἀπέναντι τοῦ φορτωτοῦ τῶν ζώων, περὶ ἧς νῦν δὲν πρόκειται.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ἀληθῶς ἰσχυρίσθη ἐφεσίμως ὁ ἀναιρεσεύων, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος σχετικῶς μὲ τὸ πλοῖον, ἐφ' οὗ ἐγένετο ἡ ἀσφάλεια ἐγνώριζεν 1) ὅτι ἡ φόρτωσις ἐγένετο ὑπὸ τὸ κατὰστρωμα 2) ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀερισθῇ τὸ πλοῖον ἄλλοθεν ὡς μὴ ἔχον ἄλλας ὁπὰς, 3) ὅτι δὲν ἦτο ἐφικτὸν νὰ κατασκευασθῶσιν ἐιδικαὶ ὁπαὶ πρὸς ἀερισμὸν ἐν καιρῷ τρικυμίας καὶ ὅτι 4) δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀπεβλεψεν ἡ ἀναιρεσίβλητος εἰς τὰ ἀδύνατα ἀλλὰ θεωρεῖται ἀποδεξάμενη καὶ ἀπεδέξατο ὅλας τὰς συνεπείας τὰς δυναμένας νὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς φορτώσεως τοῦ τοιοῦτου πλοίου ὅπερ ἐγνώριζεν οἱ ἰσχυρισμοὶ οὗτοι δὲν ἦσαν ἐξεταστέοι ὡς μεταβάλλοντες τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, ἐρειδομένης εἰς σύμβασιν ἀσφαλείας, δι' ἧς ἡ ἀναιρεσίβλητος ἀνεδέχθη μόνον τὰς ἐκ γενικῆς ἀδαρείας προξενηθησόμενας εἰς τὰ ζῶα βλάβας, ὡς ἐκατέρωθεν ὡμολογήθη, καθ' ἃ δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις (*).

Ἐπειδὴ ἡ ἐπιβοηθητικὴ τῆς ἀγωγῆς βάσις, ἡ τῆς (*). Πλανᾶται ἐλαφρὰ ἀμφιβολία. Τὸ ἐκ τρικυμίας πλέον ἐπιβληθὲν κλείσιμον τῶν ὁπῶν τοῦ καταστρώματος τοιοῦτου καὶ οὕτως ἔχοντος, γνωστοῦ δὲ τῷ ἀσφαλιστῇ ὄντος πλοίου, ἀπετέλει οὐχὶ χειρισμὸν ἐπιβληθέν, ἢ κακὴ τοῦ ὁποίου ἐκτελέσει θὰ ἐδάρυνε μόνον τὸν πλοίαρχον, ἀλλὰ μέτρον κοινῆς σωτηρίας τῶν ἐν τοιοῦτῳ πλοίῳ συνενωθέντων καὶ τούντεθεν κοινὴν ἀδαρίαν, καὶ κατ' ἐπακολούθησιν οἱ περὶ τούτου ἰσχυρισμοὶ δὲν ἀπετέλουν μεταβολὴν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς.

αναγνωρίσεως, είναι ανεπίδεκτος δικαστικής εκτίμησης, διότι ενώ εφ' ενός δεν όρίζει πότε, πώς και προς ποίον ύπεσχήθη ό τής αναιρεσιδλήτου πράκτωρ άποζημίωσιν νόμιμον, άφ' έτέρου δεν διασαφίζει άν ή ύπόσχεσις έγένετο απολύτως ή ύπό την προϋπόθεσιν τής εκ Μελίτης άπαντήσεως του άνταποκριτού της περί του χαρακτήρος τής άδαρίας ως γενικής. Ούτω δε έκλαβόν και τό έφετεϊόν την άγωγήν, έν συνόλφ ταύτην έξετίμησε, και άδάσιμος ό περί του έναντίου λόγος αναιρέσεως (*).

ΠΟΙΝΙΚΗ

Άριθ. 56 (1907) Τμ. Β΄

Εισηγητής ό άρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ
"Ορκιδίς μάρτυρος κατά προανάκριδιν. - άναφορά διαταπωθέντος όρκου. - μη βεβαίω-
δις πάντων όρων νόμου. - άναίρεσις.

Έπειδή εκ των πρακτικών προκύπτει ότι κατά την εκ' άχροατηρίου δίκην άνεγνώσθη ή έν τη δικογραφία ύπάρχουσα ένορκος κατάθεσις του καθόντος Θ¹ Α² ή Χ³, έν ή αναφέρεται ότι ούτος, 31' ένδεχόμενον κίνδυνον ζωής, ώρκίσθη κατά τά άρθρα 121 και 124 τής Ποινικ. Δικονομίας ότι θέλει είπει την άλήθειαν εις ό,τι έρωτηθί άφόδως και άπαθώς, παραλειφθεϊσών εκ του δοθέντος όρκου των λέξεων «όλην την άλήθειαν και μόνην την άλήθειαν», άς περιέχει ό δια του άρθρου 121 Ποινικ. Δικονομίας τύπος του όρκου των μαρτύρων, ή δε παράλειψις των λέξεων τούτων είνε ουσιώδης, καθιστώσα τον δοθέντα όρκον άτελή και έπομένως άκυρον, μη έπαγόμενον νόμιμα άποτελέσματα, άφού ό νόμος όρίζει ρητώς και πανηγυρικώς τάς λέξεις, άς δέον ν' άπαγγείλῃ έκαστος έξεταζόμενος μάρτυς, ίνα ή πλήρης και κύρος έχων ό διδόμενος όρκος, ή δε μνεία των ειρηνέμων άρθρων δεν άνακληροί την έλλειψιν, διότι σημειωθείσών ρητώς των άπαγγελθεισών λέξεων, έπεται ότι παρελείφθησαν αι μη άπαγγελθείσαι. Κατά ταύτα άκύρως όρκισθείς ό μάρτυς θεωρεΐται ούτος ως μη δόλως όρκισθείς και έπομένως αναιρετέα καθίσταται ή προσβαλλομένη άπόφασις, παραπεμπτέα δε ή ύπόθεσις προς νέαν συζήτησιν εις έτερον όμοειδές και ίσοβάθμιον δικαστήριον (άρθρον 498 Ποιν. Δικ.

Άριθ. 57 (1907) Τμ. Β΄

Εισηγητής ό άρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ
Μεταβολή κατηγορίας παρά πλημμελειοδικαις. - άκριβέστερος νομικός προσδιορισμός.

Έπειδή πλην του ότι ή μεταβολή τής κατηγορίας δεν περιλαμβάνεται μεταξύ των έν άρθρ. 407 Ποιν. Δικονομίας αναγραφόμενων λόγων αναιρέσεως κατ' άποφάσεων των Πλημμελειοδικών(**) ούδέ δύναται νά θεωρηθί ως ύποβαλλομένη ύπό την περίπτωσιν του έδ. 1 άρθρ. 407 τής άναρμοδιότητος του πλημμελειοδικείου, καθόσον αύτη άνάγεται εις μόνον την § 2 του άρθρ. 373 Ποιν. Δικονομίας,

(*) Έπικυρούται ή έν σελ. 330 παρόντος τόμου 909 Ε. Π.

(**) Πρβλ. έν τούτοις 29 Α. Π. σ. 55 ΧVII και την αύτόθι άγόρευσιν του είσαγγελέως κ. Δ. Τσιδανοπούλου

περί τής ούδαμώς ήδη πρόκειται, ούδεμία έν προκειμένφ επήλθε μεταβολή τής κατηγορίας δια του ύπό του δικάσαντος πλημμελειοδικείου δοθέντος έν τφ δικαιώματι αυτού άκριβεστέρου νομικού τής πράξεως χαρακτηρισμού, άφού τά κύρια και ουσιώδη τής αποδιδομένης δια του κατηγορητηρίου πράξεως πραγματικά περιστατικά βεβαιούνται και έν τη άποφάσει ως συντρέχοντα έν τη πράξει, ής οι αναιρεσειόντες εκηρύχθησαν ένοχοι, και ούδολως κατ' αύτην μετεβλήθησαν, του παραλειφθέντος, καθό μη συντρέχοντος κατά την ανεξέλεγκτον επί τής ουσίας κρίσιν του δικάσαντος δικαστηρίου, γεγονότος, τής μη φυλακίσεως των καθ' ών ή έπίθεσις, άφορώντος εις τον νομικόν τής πράξεως προσδιορισμόν, έν έδικαιοϋτο τό δικαστήριον νά δώσῃ άκριβέστερον (*).

Άριθ. 61 (1907) Τμ. Β΄

Εισηγητής ό άρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Είσαγγελία παρά Συνέδρους. - άναπλήρωσις ύπό δικηγόρου μη παρ' έφέταις. - κώλυμα είδικού γραμματέως. - άναπλήρωσις τίνος. - έπιβολή ποινής άποπειράς. - έλαττωδής μείς ήμέρας.

Έπειδή τό άρθρ. 12 του Νόμου ΒΚΗ' τής 2 'Ιουλίου 1902 περί Κακουργιοδικών, προνοούν περί του έκπληρουόντος καθήκοντα δημοσίου κατηγορού παρ ά τφ κακουργιοδικείφ και όρίζον ότι ταύτα έκπληροί ό παρ' έφέταις είσαγγελεϋς ή ό ύπ' αυτού ύποκατασταθείς είσαγγελεϋς δικαστηρίου τινος πλημμελειοδικών, δεν καθήργησε την γενικήν διάταξιν του άρθρου 278 του 'Οργανισμού των Δικαστηρίων περί τής κατ' έπικουρίαν προσλήψεως δικηγόρων και ειρηνοδικών προς άναπλήρωσιν τούτων άνευ διακρίσεως τινος ως προς τους δικηγόρους, είτε ούτοι δηλα δή τυγχάνωσι διωρισμένοι και παρ ά τφ έφετείφ είτε μη, έπομένως ό σχετικός λόγος τής αίτήσεως αναιρέσεως περί κακής συνθέσεως του δικαστηρίου των Συνέδρων, επί τφ λόγω ότι ό άναπληρώσας τον είσαγγελέα των έφετών, τον καθήκοντα δημοσίου κατηγορού έκπληρουόντα παρ ά τφ κακουργιοδικείφ, δικηγόρος Φ. Τ¹ δεν ήτο διωρισμένος τοιοϋτος και παρ' έφέταις, άπορριπτέος έστίν ως μη στηριζόμενος εις τον νόμον.

Έπειδή κατά τό άρθρον 13 του αύτου Νόμου ΒΚΗ', εάν ό 'Υπουργός τής Δικαιοσύνης δεν διορίση είδικόν γραμματέα, κατά τό άρθρον 7, ό γραμματεϋς των έφετών έκπληροί καθήκοντα γραμματέως των κακουργιοδικών, όταν τό δικαστήριον έδρεύη όπου και τό έφετεϊόν, αλλά με έλλειψιν διορισμού ίσοδυναμεί και τό κώλυμα του είδικού γραμματέως προς έκπλήρωσιν των καθήκόντων του, έπομένως προς άναπλήρωσιν τούτου, προκειμένου περί δικαστηρίου κακουργιοδικών έδρεύοντος όπου και τό έφετεϊόν, καλούνται ό γραμματεϋς του έφετείου και τουτου κωλυομένου ό ύπογραμματεΐς του

(*) Έπρόκειτο περί κατηγορίας επί τη ύπό του άρθρου 473 Ποιν. Ν. προβλεπομένου άδικήματος, ήτις κατέληξεν εις καταδίκην επί έπιθέσει άνευ τής περιστάσεως τής έν φυλακίσει εδρέσεως του καθ' οϋ ή έπίθεσις.

ἐφετείου οὐχὶ δὲ οἱ ὑπογραμματοῖς τοῦ πρωτοδικαίου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ εἰδικὸς γραμματεὺς ἐτύγγανε γραμματεὺς τοῦ πρωτοδικαίου, ἐπομένως ὁ σχετικὸς λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὅτι ὁ εἰδικὸς γραμματεὺς ἀνεπληρώθη ὑπὸ ὑπογραμματοῦς ἐφετείου ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ στηριζόμενος εἰς τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ ἀναιρέσειον ἐκηρύχθη ἔνοχος ἀναιρέσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 293 ἐδαφ. θ' καὶ ὑπὸ τὰς περιστάσεις τοῦ ἄρθρου 87 τοῦ Ποινικ. Νόμου, ἐπομένως νομίμως ἠδύνατο νὰ ἐπιβληθῇ καὶ ἐπεβλήθη αὐτῷ ἡ ποινὴ τῆς εἰρκτῆς 9 ἐτῶν 11 μηνῶν καὶ 29 ἡμερῶν, ἥτοι ἐλάσσων κατὰ μίαν ἡμέραν τῆς πλήρους ποινῆς (10 ἐτῶν εἰρκτῆς) ἣν ἠδύνατο νὰ ἐπισύρῃ τὸ τετελεσμένον κακούρηγμα, συμφώνως πρὸς τ' ἄρθρα 49 ἐδαφ. 4 καὶ 87 τοῦ Ποιν. Νόμου, διότι καὶ ἡ κατὰ μίαν μόνον ἡμέραν μείωσις τῆς εἰς τὸ τετελεσμένον κακούρηγμα ἐπιβαλλομένης ποινῆς ἀποτελεῖ μείωσιν ταύτης, ἔστω καὶ ἐλαχίστην, ἐπομένως ὁ σχετικὸς λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὅτι διὰ τοιαύτης ἐφαρμογῆς τοῦ Ποιν. Νόμου ψευδῶς ἡρμηνεύθη τὸ πνεῦμα τούτου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος μὴ ἀναγνωρίζων φυλάκισιν μιᾶς ἡμέρας δὲν ἐπιτρέπει ἐλάττωσιν τῆς εἰς τὸ τετελεσμένον κακούρηγμα ἐπιβαλλομένης ποινῆς κατὰ μίαν μόνον ἡμέραν, ἀπορριπτέος ἐστὶν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1831 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΕΑΣ

Ρυμοτομία. - ἀπώλεια γηπέδων. - ἀποζημιώσεις παρὰ κυρίων μενόντων γηπέδων. - πραγματουγνώμονες καὶ μηχανικὸς. - δριμύτης δικαιοδοσίας. - οὐχ ὑποκατάστασις ὑπὸ καταβαλόντων ἐν μεταρρυθμίσει.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 22 τοῦ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος ἰσχύον νόμου ἐ-έχοντος, ἡ ἀποζημιώσις ὅλων ἐκείνων, οἵτινες διὰ τῆς ἀνοίξεως ἢ πλατύνσεως ἀγυῶς τινος ἔχασαν μέρος ἢ ὁλόκληρον τὸ γήπεδόν των, θέλει γίνεσθαι παρὰ τῶν ιδιοκτητῶν τῶν μενόντων γειτονικῶν γηπέδων, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 25 τοῦ ἰδίου νόμου, ἡ ἐκτίμησις θέλει γίνεσθαι ἀπὸ δύο πραγματουγνώμονας καὶ ἂν οὗτοι ἀμφιβάλλωσι περὶ τῆς ἀκριβείας τοῦ μέτρου, θέλει ὡς πρὸς τοῦτο ἀποφασίζῃ ὁ μηχανικὸς τῆς πόλεως. Ἐντεῦθεν δὲ ἔπεται ὅτι ὑπόχρεοι πρὸς ἀποζημιώσιν τῶν ιδιοκτητῶν, ὧν τὰ χτήματα καταλαμβάνονται, εἰσὶν οἱ μένοντες γείτονες, κατ' ἀνάλογίαν τῆς κατὰ μέτρον ἐκτάσεως τοῦ προσώπου τοῦ γηπέδου αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ρυμοτομηθέντος γηπέδου, δικαιούμενοι εἰς ταύτην οἱ ιδιοκτῆται τῶν καταλαμβανομένων γηπέδων καὶ ὅτι ὁ μηχανικὸς τῆς πόλεως ἀποφαίνεται περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς ρυμοτομουμένης καὶ ἀποζημιωτέας ἐκτάσεως, ὡς καὶ περὶ τῆς ἀντιστοιχούσης πρὸς τὸ ρυμοτομούμενον κατὰ μέτρον τοῦ προσώπου τῶν γειτονικῶν γηπέδων ἐκτάσεως. Ὅρθως ἐπομένως τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἐδέξατο ὅτι ὁ

μηχανικὸς τῆς πόλεως δὲν ἔχει δικαίωμα καὶ ἀρμοδιότητα ὅπως ἀποφασίζῃ περὶ τῶν ἐκ ρυμοτομίας δικαιουμένων καὶ ὑποχρέων εἰς ἀποζημιώσιν καὶ ἐθεώρησεν ὡς πρὸς τοῦτο ἄκυρον τὴν σχετικὴν αὐτοῦ ἀπόφασιν, ἥτις ἄλλως οὐ μόνον καθ' ὑπέρβασιν ἀρμοδιότητος ἐγένετο κατὰ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τοῦ εἰρημένου νόμου (ἄρθρ. 22) ἐδέξατο ὅτι δικαιοῦχος, πρὸς ἀποζημιώσιν τῆς ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτοῦ ἀναφερομένης ἀποζημιωτέας ἐκτάσεως, εἶναι ἡ καθ' ἧς ἡ ἀνακοπή, διότι, ἀφοῦ διὰ τῆς ἀποφάσεώς του ὁρίζεται ὅτι ἡ καταληφθεῖσα πρὸς ἀνοίξιν τῆς ὁδοῦ ἐκτασις ἀνήκει εἰς τὸν Ἰω. Β^{***}, ἐκεῖνος εἶναι κατὰ τὸν νόμον ὁ δικαιοῦχος, τῆς ἀποζημιώσεως ὀφειλομένης πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τῶν ιδιοκτητῶν τῶν μενόντων γειτονικῶν γηπέδων, κατὰ τὰς ἄνω εἰρημένας ἀναλογίας, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ καθ' ἧς ἀνακοπή καὶ ἐκκαλοῦσα, ἥτις δὲν εἶναι τοιαύτη, καὶ ἡ ὅποια μὴ ἀπομένουσα ιδιοκτητικὴ γειτονικοῦ γηπέδου κατὰ τὴν νέαν μεταρρυθμίσιν τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως, καὶ μὴ ὑποχρεουμένη ἤδη εἰς ἀποζημιώσιν ὡς ἐκ τῆς καταργήσεως τῆς πλατείας, ἔχει μόνον δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν καταβληθέντων εἰς τὸν Ι. Β^{***} ἕνεκα τῆς μὴ ὑφισταμένης ἤδη πλατείας, καθ' ὅσον ἡ αἰτία δι' ἣν ἐγένετο ἡ καταβολὴ δὲν ἐπηκολούθησεν. Δὲν διακαίεται ὅμως νὰ ζητήσῃ τὰ καταβληθέντα πρὸς τὸν Ι. Β^{***} παρὰ τῶν ἀνακοπτόντων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αὕτη ἐπλήρωσεν ἀποζημιώσιν εἰς ἣν οὗτοι εἶναι ἤδη μετὰ τὴν νέαν μεταρρυθμίσιν τοῦ σχεδίου ὑπόχρεοι, καθόσον ἐντεῦθεν οὐδεμία πρὸς τοῦτο ἔννομος σχέσις ὑφίσταται μεταξὺ τῶν ἀνακοπτόντων καὶ τῆς καθ' ἧς ἡ ἀνακοπή, ἀφ' οὗ δὲν ἰσχυρίζεται ὅτι εἰς αὐτὴν ἀνήκει ἡ ρυμοτομηθεῖσα ἐκτασις, καὶ δὲν ἐπικαλεῖται ἄλλην τινα νόμιμον αἰτίαν ἐξ ἧς νὰ πηγάζῃ τοιοῦτον ὑπὲρ αὐτῆς δικαίωμα καὶ ὑποχρέωσις τῶν ἀνακοπτόντων πρὸς καταβολὴν (*).

Ἀριθ. 1832 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΕΑΣ

Ὑπερημερία ὀφειλόμενης. - ὅροι ὑπάρξεως. - λυμενικὴ ἐπιστροφὴ. - προοδικοῦ ὀφειλόμενου ὑπὸ ὑπουργείου. - ἐναρξὶς τόκων ἀπὸ γνώσεως.

Ἐπειδὴ ἐκτὸς ἄλλων νόμων, κατὰ τοὺς Νόμους 54 Πανδ. (2. 14), Νόμ. 14, Νόμ. 127 καὶ

(*) Καθ' ὃ φαίνεται, τότε τὸ ἀντικείμενον. Κατὰ σχέδιον προηγούμενον καταλαμβάνετο γήπεδον τοῦ Ι. Β^{***} καὶ ἐπὶ τῇ καταλήψει ταύτῃ ὑπεχρεώθη καὶ ἀποζημιώσιν ἡ παροδία ἐπὶ τῇ τότε καταλήψει ἐκκαλοῦσα. Ἀλλὰ κατόπιν, γενομένης μεταβολῆς, καταλαμβάνετο μὲν αὐτὸς γήπεδον τοῦ Ι. Β^{***}, ἀλλὰ κατ' ἄλλον τρόπον, καθιστῶντα παροδίους ἐτέρους, ὑποχρέους εἰς ἀποζημιώσιν, ἣν ἡξίου λαβεῖν πλέον καθ' ὅποια ἀποζημιώσασα τὸν Ι. Β^{***}, ἥδη ἐκκαλοῦσα, διότι αὕτη μὴ οὐσα ὑπόχρεως εἰς ἀποζημιώσιν κατὰ τὴν νέαν διαρρυθμίσιν τοῦ σχεδίου, εἶγεν οὐχ ἥττον ἀποζημιώσιν τὸν Ι. Β^{***} διὰ τὸ καὶ ἥδη καταλαμβανόμενον γήπεδόν του. Μπέρδεμα διοικητικόν, τὸ ὅποιον ἐπέτρεψε τῷ Ι. Β^{***} δύο βυζᾶξαι μαννάδας, ἀλλ' ἐν τῷ ὅποιῳ ἡ ἀπόφασις εὐρίσκεται ἐν τῷ ὁρθῷ.

Νόμ. 137 § 2 Πανθ. (45. 1) και Νόμ. 88 Πανθ. (50. 17), ίνα χωρήση ή υπερημερία κατά του όφειλέτου πρέπει ή προς καταβολήν υποχρέωσις αυτού να είναι ώρισμένη και ανεξάρτητος από πάσαν ένστασιν και άπαιτητή, προς τούτοις δέ να είναι ώρισμένος ό προς καταβολήν χρόνος και να γνωρίζη ούτος την ύπαρξιν της όφειλης του κατά ποσότητα, ως και τόν χρόνον, καθ' όν ώφειλε να καταβάλη ταύτην, ν' άφ' ης δέ ύπαιτίως να παρέλθη άπρακτος, ήτοι άνευ καταβολής και παροχής, ή προς καταβολήν προθεσμία. Έν προκειμένω, ό άνάγων διά της άγωγής του όμολογεί, ισχυρίζεται δέ και ή έναγομένη, ότι τό Έπουργείον τών Έσωτερικών, καθ' ό είχε δικαίωμα κατά τά άρθρα 29 και 42 του από 20 Μαρτίου 1884, Β. Δ. και τό από 8 Ιανουαρίου 1890 ως και τό από 16 Δεκεμβρίου 1891 έτερον Β. Δ. περί έκτελέσεως τών δημοσίων έργων έν γένει, και εις τās διατάξεις τών όποιων διά του άρθρ. 19 της έργοληπτικής συμβάσεως ύπεβλήθη ό έργολήπτης άνάγων, διά της ύπ' αριθ. 16244 της 4 Σεπτεμβρίου 1903 απόφασεώς του, ώρισε τό όφειλόμενον υπό της έργοδότιδος Λιμ. Έπιτροπής χρηματικόν ποσόν προς τόν άνάγοντα έργολήπτην, μη άποδεχθέντα τό υπό του άρμοδίου μηχανικού όρισθέν τοιοῦτον, και έθεώρησε την κατά την 29 Ιανουαρίου 1903 προσωρινήν παραλαβήν του έκτελεσθέντος έργου, ως όριστικήν τοιαύτην. Διά δέ της ύπ' αριθ. 16320 της 5 Σεπτεμβρίου έτέρας διαταγής του αυτού ύπουργείου άνεκοινώθη ή τοιαύτη αυτού απόφασις προς την έφεσιδλήτον και έναγομένην Λιμ. Έπιτροπήν, υποχρεουμένην, κατά τό άρθρ. 48 του από 20 Μαρτίου 1884 Β. Διατάγματος να καταβάλη τό ποσόν τούτο έντός τριών μηνών από της όριστικής παραδόσεως του έργου. Έπομένως όρθως τό πρωτόδικόν διά της έκκαλουμένης απόφασεώς του έθεώρησεν ότι ή προς καταβολήν προθεσμία ήρξατο άφ' ής έγνωστοποιήθη προς την Λιμ. Έπιτροπήν ή απόφασις του Έπουργείου τών Έσωτερικών περί του όφειλομένου χρηματικού ποσού, διότι έκτοτε αυτή ήδύνατο και ώφειλε να έκτελέσῃ την υποχρέωσίν της, έντός της διά του άρθρ. 48 όριζομένης προθεσμίας, από της όριστικής παραδόσεως του έργου, ένφ' πρό της γνώσεως της απόφασεως του ύπουργείου ούτε έγνώριζε την όφειλήν αυτής, ούτε τόν χρόνον καθ' όν ώφειλε να καταβάλη ταύτην. Έκ του ότι δέ τό Έπουργείον διά της ειρημένης απόφασεώς του ώρισεν αναδρομικώς ως χρόνον όριστικής παραδόσεως του έκτελεσθέντος έργου την 29 Ιανουαρίου 1903, ότε προσωρινώς παρεδόθη τούτο κατά τό σχετικόν πρωτόκολλον, δέν έπεται εκ τούτου και ότι έκτοτε άρχεται ή προς πληρωμήν υποχρέωσις της Λιμ. Έπιτροπής, διότι δέν συντρέχουσιν αι άνωτέρω ειρημέναι αναγκαίαι προϋποθέσεις του νόμου, ούδέ δύναται να θεωρηθῇ ότι έξ ύπαιτιότητος της έναγομένης και έφεσιδλήτου παρήλθεν άπρακτος ή προθεσμία από της 29 Απριλίου 1903, ως άξιολόγόν άνάγων και ότι έκτοτε όφείλονται οι συμπεφωνημένοι τόκοι, άφού κατά την ιδίαν αυτού όμολογίαν δέν είχε τότε ούτος ούτε ώρισμένην άπαιτήσιν

κατά της έναγομένης έφεσιδλήτου, ούτε ή έναγομένη είχε γνώσιν αυτής, και έπομένως δέν ήδύνατο να γείνη καταβολή. Άλλ' ούδὲ έπηρεάζονται διά της τοιαύτης όπισθενεργού έγκρίσεως υπό του ύπουργείου τά συμφέροντα και τά δικαιώματα της Λιμ. Έπιτροπής Windcheid § 74 Dernbourg 1 § 119. Εί και ήδύνατό τις να είπῃ ότι έχει ισχύν και ως προς την έναγομένην ή αναδρομική έγκρισις του Έπουργείου τών Έσωτερικών και ότι τούτω τῷ λόγω έκτοτε άρχεται ή προς καταβολήν της όφειλομένης άπαιτήσεως προθεσμία (*).

Αριθ. 1834 (1906) .

Είστηγητης ό έφ' ης κ. Ι. ΚΑΓΚΑΛΗΣ

Κατάδικος είρκης. - νόμιμος άπαγόρευσις. - διάρκεια. - επιδόσεις κατά και μετά. - περαίωσις δίκης ως προς τινας όμολόκους. - ού δυνατή άνατροπή ως προς μη έκδικασθέντας.

Έπειδή, κατά την άληθή έννοιαν τών άρθρων 25 και 26 του Ποιν. Νόμου, ό εις είρκην καταδικασθείς (οίος και ό ανάκωπτων, διά της ύπ' αριθ. 41 του 1898 απόφασεως τών Συνόδων Χαλκίδος καταδικασθείς και κατά την όμολογίαν αυτού επί άναίρεσις εις 5 έτών και ένδς μηνός είρκην), μόνον έφ' όσον διαρκεί ή ποινή εύρίσκεται εις την της νομίμου άπαγορεύσεως κατάστασιν, αίρομένης ταύτης έκτιθέσης ή ληξάσης, προκύπτοντος ό' εκ... ότι κατά τόν χρόνον της επιδόσεως της περί άνατροπής άγωγής είχεν έκτίσει ταύτην έντελώς, άβάσιμος έστιν ό ισχυρισμός αυτού άκυρότητος της επιδόσεως της άγωγής προς αυτόν άτομικώς και ούχι' προς τόν έπίτροπον αυτού, της καταστάσεως της άπαγορεύσεως καυσάσης, άμα τῇ έκτίσει της ποινής.

Έπειδή εκ της ύπ' αριθ. 494 του 1904 απόφασεως του Άρείου Πάγου προκύπτει ότι ή προς ακύρωσιν τών . . . συμβολαίων περί δωρεάς έν ζωῇ τών έν αυτοίς κτημάτων υπό της αρχικώς έναγού-

(*) Δέν πιστεύομεν όρθήν την έκδοχήν. Πρώτον διότι τά λιμενικά έργα ούδέν άλλο είναι ή δημόσια και τό δημόσιον άφορῶσιν, υπό μόνον την διαφοράν ότι είσιν υποβεβλημένα υπό διάφορον ή τά έν γένει δημόσια συμφέροντα παράστασιν, της λιμενικής ήτοι έπιτροπής. Είναί λοιπόν άτοπον να άντιτίθεται ή λιμενική έπιτροπή τῷ ύπουργείω, ίνα δῃθεν επέλθωσι τά αποτελέσματα τών πράξεων τούτου από της γνώσεως εκείνης. Η λιμενική έπιτροπή δέν είναι είμή προσετώς έκπροσωπών και δέν δύναται έχειν δικαιώματα πλείονα του κυρίου. Πρβλ. περί τούτου και την έν σελ. 302 XV υπό την 1717 Ε. Α. σημείωσιν ήμῶν, ως και την έν σελ. 12 XIII υπό την 498 Ε. Α. Δεύτερον, διότι και αν ήθελε θεωρηθῇ ότι τό Δημόσιον διά του ύπουργού έπρεπε να καθορίσῃ ως τρίτον πρόσωπον τό πληρωτέον υπό της λιμενικής έπιτροπής ποσόν, δέν βλέπομεν κατά τι τούτο άνήκει την έννοιαν της έν τῷ προσδιορισμένῳ χρόνῳ όφειλης και της από τούτου τοκοδοσίας. Κατά τόν αυτόν τότε τρόπον, ό επί αποζημιώσεις όφειλέτης θά ήδύνατο να άντιτάξῃ ότι δέν όφείλει τόκους πριν ή τό δικαστήριο καθορίσῃ τό όφειλόμενον.

σης, (μητρός της θνυν έναγούσης ἐκ' ἀνατροπῇ) πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτῆς, καὶ νῦν ἐνάγουσαν, ἐγερθεῖσα τῷ 1894 ἀγωγή ἐγένετο, μετὰ μακρότατον ἀγῶνα δικαστικόν, δεκτὴ καὶ ἐπεδικάσθη τὸ ἀνήκον ἐκάστω τῶν δικαιοδόχων τῆς ἀποδιωσάσης διαρκούσης τῆς δίκης έναγούσης ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ τοῖς συμβολαίοις περιγραφόμενων κτημάτων, κατὰ τὴν ἀναλογοῦσαν τοῦτέστιν ἐκάστω κληρονομικὴν μερίδα καὶ κατὰ κληρονομικὴν διαδοχῆς τάξιν, ἀκυρωθέντων συγχρόνως τῶν ἀνωτέρω συμβολαίων, παρατωθείσης δ' οὕτω ὀριστικῶς τῆς δίκης ταύτης, δὲν δύναται, κατὰ τὴν κρατήσανσαν τοῦ δικαστηρίου γνώμην, νὰ ἐξακολουθήσῃ αὕτη διὰ τὸν νῦν ἐναγόμενον ἐκ' ἀνατροπῇ, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι εἰς διαιρετὸν ὁρᾷ δίκαιον, τῆς διαδικασίας οὗσης ἀδιαιρέτου ἐκ' ἀνατροπῆς καὶ μὴ δυναμένης τούτου ἐνεκεν τῆς αὐτῆς δίκης νὰ ἡ ὁλοσχερῶς ἀπεσθεσμένης διὰ τινος τῶν διαδίκων, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου διὰ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ νὰ ἐξακολουθῇ ὑφισταμένη διὰ τὸν καθ' οὗ ἡ ἀγωγή περὶ ἀνατροπῆς ἐνεκα τῆς ἀποχῆς αὐτοῦ καὶ ἀργίας ἐπὶ τῆς δίκης μετὰ τὴν δῆλωσιν καὶ αὐτοῦ τῆς 30ης Μαΐου 1900 περὶ δέσεως τοῦ ὅρκου τῆς ὑπ' ἀριθ. 845 ἀποφάσεως τοῦ 1900 τοῦ ἐφετάου τούτου (Α. Π. 226 τοῦ 1886 καὶ 163 τοῦ 1890). Ἐν τῇ τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἡ προκειμένη ἀγωγή, σκοποῦσα τὴν τῆς δίκης ἀνατροπὴν ὡς πρὸς τὸν ἐναγόμενον διάδικον, κρίνεται ἀπορριπτία (*), καίτοι κατὰ τὴν ἀσθενεστέραν τοῦ δικαστηρίου γνώμην, διαιρετοῦ ὄντος τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης, ὡς καὶ ἐκάνειλημμένως ἐν τῷ αἰτιολογικῷ ἀπεφάνετο ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 494 τοῦ 1904 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἐν τῷ διατακτικῷ ἀνεγνώρισεν δι' ὀρισμοῦ τῶν μερίδων ἐκάστου τῶν διαδίκων ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν ἐν τοῖς ἀκυρωθεῖσι συμβολαίοις περιλαμβανομένων, ἡ δύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ δίκη ὑφισταμένη καὶ βασιμῶς νὰ αἰτηθῇ ἡ ἀνατροπὴ κατὰ τινος τῶν διαδίκων, ὡς ἐν προκειμένῳ τοῦ ἀπρακτήσαντος ἐπὶ μακρὸν ἐναγόμενου, καθ' οὗ ἐτρεχεν ἡ προθεσμία πρὸς ἀνατροπὴν (ἄρθρον 480 Πολ. Δικονομίας) καὶ ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἰσχύος τῆς ἀπαγορεύσεως, καθόσον ἐν τῷ ἄρθρῳ 483 τῆς Πολ. Δικονομίας οὐδεμία ἐνάρχει διάκρισις ἂν πρόκηται δι' ἑνα ἢ πλείονας διαδίκους, ὁμοδίκους ὄντας, καὶ ἐφαρμοστέαι οὕτω τυγχάνουσιν αἱ περὶ ὁμοδικίας ἰσχύουσαι ἀρχαί, καθ' ἃς ἡ διεξαγωγή τῆς δίκης ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ πλείονων προσώπων ὡς διαδίκων ἐπιτρέπομένη μόνον ἐνεκα τῆς προσφορωτέρας καὶ ταχυτέρας ἐκδικάσεως τῆς διαφορᾶς, δταν αὕτη ὁρᾷ εἰς διαιρετὸν δίκαιον, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, κατὰ τὰ προειρημένα, οὔτε εἰς τὴν κατ' οὐσίαν θέσιν τῶν διαδίκων ἐν τῇ δίκῃ ἀσχετὴν ἐπίδρασιν, οὔτε τὴν ὑπεράσπισιν ταυτίζει, μὴ ὑπαρχούσης διατάξεως ρητῶς τοῦτο ρυθμιζούσης (ἄρθρον 782 Πολ. Δικονομίας) ἐκάστου δὲ τῶν ὁμοδίκων ἡ παράλειψις ἢ

(*) Ἀπίστευτος καταντῆ ἡ ἐκδοχὴ τῆς πλειοψηφίας, ἡ ὁποία ἐν ὀνόματι τοῦ ἀδιαιρέτου τῆς διαδικασίας ἐπλάσσει τὸν δεσμὸν τῆς ὁμοδικίας ἀλυτότερον ἀφορισμοῦ. Ἡ ἀρχικῶς ἐναγαγούσα, ἐκ' ἀκυρότητι διατεθῆς ἀκινήτου, ἀποθίσει καὶ τὴν δίκην ἐξαλειού-

ἡ πρᾶξις μῆτε βλάβην τοῖς λοιποῖς ὁμοδίκους μῆτε κέρδος συνεπάγεται καὶ ἐπομένως ἡ δίκη εἶναι ἐπιμεριστὴ μεταξὺ τῶν διαδίκων εἴτε τῷ αὐτῷ ἢ καὶ διαφόρῳ διαδικαστικῷ βαθμῷ καὶ ἀνατρεπτέα ὑπὲρ τινος ἢ κατὰ τινος ἐκ τούτων.

Αριθ. 1838 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Μ. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Κληρονομία.— παραιτησὶς ἐξ εὐνοίας τρίτου.— τύχαι κληροδόχων.— ὅροι.— δόλος τρίτου.— προβολὴ προβολῆς νομίμου μοίρας καὶ φαλκιδίου.— βάρος ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ ἐννοία τοῦ Νόμου Πανδ. 4 (29. 4) προφανῶς εἶναι ὅτι ἡ δι' αὐτοῦ χορηγούμενη τοῖς κληροδόχοις ὠφέλιμος ἀγωγή κατὰ τοῦ τρίτου τοῦ νεομένου τὴν κληρονομίαν, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἐνεκα μεγάλης εὐνοίας ὁ ἐν διαθήκῃ κληρονόμος δολίως παρητήθη τῶν ἐκ τῆς διαθήκης δικαιωμάτων του, χωρεῖ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ νεόμενος τὴν κληρονομίαν τρίτος ὡς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμος δὲν κοινωνεῖ τοῦ δόλου τοῦ παραιτηθέντος, ἡ τοιαύτη δὲ τοῦ ὡς εἴρηται νόμου ἐννοία προκύπτει οὐ μόνον ἐκ τοῦ γράμματος αὐτοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ οὐδεὶς γίνεται λόγος περὶ δόλου τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ παραιτησις, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ πρὸς αὐτὸν καὶ τῶν λοιπῶν διατάξεων ἐν τίτλῳ Πανδ. (29. 4), τοῦ πραιτωρικοῦ ἐδίκτου προνοοῦντος καὶ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ νεόμενος καλεῖται εἰς τὴν κληρονομίαν μετὰ τὸν ἐγκατάστατον ὡς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμος καὶ ἰδίως τοῦ Νόμου 27 § 2 (29. 4), συμφῶνως τῷ ὁποίῳ χορηγεῖται ἀγωγή τοῖς ἐν τῇ διαθήκῃ κληροδόχοις κατὰ τοῦ κοινωνήσαντος τοῦ δόλου τοῦ παραιτηθέντος ἐν ᾧ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ Νόμῳ Πανδ. 4 (29. 4), καίτοι δὲν γίνεται λόγος περὶ δόλου τοῦ νεομένου τὴν κληρονομίαν, χορηγεῖται ἐν τούτοις καὶ κατ' αὐτοῦ ἡ ὠφέλιμος ἀγωγή, δταν ἡ παράιτησις ἐκ μεγάλης πρὸς αὐτὸν εὐνοίας γίνηται, συνεπῶς ὁρθῶς ἡ ἐκ-

θησαν πλείονες κληρονόμοι αὐτῆς, ἐκ τῶν ὁποίων τινες, ἀποχωρήσαντες τῶν λοιπῶν, προχωρήσαντες αὐτὴν μόνον, ἐπεραίωσαν ἀμετακλήτως, ἐπιδικασθέντος αὐτοῖς, καθ' ἃ καὶ ἡ ἀνω ἀπόφασις διαβεβαίει ἀποκαλύπτως, τοῦ κατὰ τὸν κληρονομικὸν βαθμὸν προσήκοντος αὐτοῖς ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου, ἐνῷ οἱ λοιποὶ κατέλειπον ἀνεπέργητον τὴν δίκην καὶ κατ' αὐτῶν ἡ ἀρχικῶς ἐναγόμενη ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἀνατροπῆς, παρελθούσης τριετίας ἀπὸ τῆς ἐγκαταλείψεως. Τώρα τί ἐννοεῖ ἡ πλειοψηφία τῆς ἀποφάσεως; Ὅτι ἡ ἀμετάκλητος περαίωσις τῆς δίκης, ὡς πρὸς τοὺς τινὰς ἐκείνους κληρονόμους, δύναται νὰ ὠφελήσῃ ἢ νὰ βλάψῃ τοὺς μὴ συνεχίσαντας τὴν δίκην κληρονόμους; Ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἐννοεῖ ὅτι τὸ ὑπὲρ ἢ κατὰ δι' ἐκείνους δεδικασμένον θὰ ἰσχύῃ καὶ ὑπὲρ ἢ κατὰ τῶν μὴ μετασχόντων τῆς δίκης ἄλλοτε ὁμοδίκων των; Δὲν τὴν ἀδικουμένη ἐπὶ τοσούτον, ὥστε νὰ τῇ ἀποδώσωμεν τοιοῦτον σολοικισμόν. Ἡ μὴπως τάχα ἐννοεῖ ὅτι διὰ τοὺς παραμελήσαντας τὴν δίκην καὶ μὴ περαιώσαντας αὐτὴν μετὰ τῶν περαιωσάντων αὐτήν, ἡ δίκη ἐγένετο ἀνεπίδεκτος ἀνατροπῆς; Πολὺ ὀλιγώτερον δυνάμεθα νὰ τὴν ἀδικήσωμεν ἀποδίδοντες αὐτῇ τόσῳ χονδρικοῦ δὲν λάθος. Ἀλλὰ τότε τί ἐννοεῖ, διὰ τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Θεοῦ;

καλουμένη απόφασις διέταξε τὰς δεούσας ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ἀποδείξεις, καίτοι ἐν αὐτῇ δὲν ἀναφέρει ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος ὅτι οἱ ἐκκαλοῦντες μετείχον τοῦ δόλου τῆς παραιτηθείσης τῶν ἐκ τῆς διαθήκης δικαιωμάτων τῆς μητρὸς των καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς ἐφέσεως, δέον ν' ἀπορριφθῇ.

Ἐπειδὴ ἐνστασις ἀποτελεῖ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι διὰ τῶν κληροδοσιῶν τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένης διαθήκης μειοῦται ἡ νόμιμος μοῖρα τῶν ἐφ' ὧν ἐξασκεῖ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν τέκνων του, ἃ ἐκπροσωπεῖ, καὶ τὸ ἐκ τοῦ Φαλκιδίου Νόμου τέταρτον, ἐπομένως ὀρθῶς ἐπεβλήθη αὐτῷ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τὸ τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς περιουσίας καὶ τῶν χρεῶν βάρος, συμφώνως πρὸς τοὺς ὑποβληθέντας ἰσχυρισμούς του καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς ἐφέσεως, ἦτοι ὅτι ἔδει νὰ βαρυνθῇ εἰς τὴν ἀποδείξιν τοῦ ἐνεργητικοῦ ὁ ἐφεσίβλητος, δέον ν' ἀπορριφθῇ.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 965 (1905) (*)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΜΕΡΜΗΡΑΣ

Πλειστηριασμὸς καθ' ὅρια. - κατάληψις μέσων ὑπὸ τρίτου κυρίου. - γνῶσις πλειστηριαδαντος ἐνυποθήκων. - προγνωστοποίησης ἀνευθύνου.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ προσεπικλήσει ἀναφέρει ὅτι ἀπέκτησε τὴν κατοχὴν τοῦ καθ' ὠρισμένα ὅρια πλειστηριασθέντος καὶ κατακυρωθέντος αὐτῷ κτήματος, ἐξ οὗ ὁ ἐναγόμενος κατέλαβε

(*) Ἡ πρωτόδικος 2055 (1902) Πρωτ. Πατρῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Α. Μουστακοπούλου, ἔχει ὅδε :

«Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὴν προσεπικληθεῖσαν καὶ παρεμβάσαν Ἑθνικὴν Τράπεζαν, εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι ἡ ἐνστασις ταύτης περὶ τοῦ ἀνευθύνου αὐτῆς ἐν τῇ περιπτώσει τὸ ἐπισπεύσει τῆς Τραπεζῆς πλειστηριασθῆν καὶ κατακυρωθῆν τῷ ἐναγοντι κτῆμα εἶναι τυχὸν ἐλάσσονος ἐκτάσεως κατὰ τὰ ἐπίδικα 142. 46]00 τετραγωνικὰ Β. μέτρα, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ Τράπεζα διὰ τῶν σχετικῶν προγραμμάτων πλειστηριασμῷ ρητῶς ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἐγγυᾶται διὰ τὴν ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ κτήματος ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν, τυχάνει νόμιμος, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 969 Πολ. Δικονομίας ὁ καταδιώκων δανειστῆς δύναται νὰ θέσῃ ἐν τοῖς προγράμμασιν, οὓς κρίνει ὠφελίμους ὁρους πωλήσεως (πρόβλ. Ἑγχειρ. Οἰκονομ. ἐκδ. ε' σελ. 923 σημ. 16). συνεπῶς περιλαμβανομένου ἐν τοῖς προγράμμασι τοῦ πλειστηριασμοῦ τοῦ εἰρημένου ὁρου οὐδεμίαν προφανῶς εὐθύνην ὑπέχει ἡ προσεπικαλουμένη Τράπεζα, διότι τὸ κατακυρωθῆν τῷ ἐναγοντι κτῆμα εἶναι τυχὸν μικροτέρας ἐκτάσεως, οὔτε δὲ ὁ ὅρος οὗτος ἀντίκειται εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, οὔτε ἔχει νομικὴν ἀξίαν τὸ γεγονός ὅτι ἡ Τράπεζα ἐγνώριζε τυχὸν τὴν ἐλάσσονα ἔκτασιν τοῦ ἐπισπεύσει αὐτῆς πλειστηριασθέντος κτήματος, οὔτε ἐκ τοῦ περιστατικοῦ τῆς γνῶσεως περὶ τῆς ἐλάσσονος ἐκτάσεως τοῦ κτήματος τούτου, συνάγεται δόλος τῆς Τραπεζῆς ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν παρενέβαλεν λάθρα ἐν τοῖς προγράμμασι τὸν ὅρον περὶ τοῦ ἀνευθύνου αὐτῆς διὰ τὴν ἐ-

μέρος, ἐκτάσεως 142 καὶ 46]00 τετραγωνικῶν μέτρων, οὕτω δὲ κατὰ τὴν ἀγωγὴν δὲν πρόκειται ζήτημα, ἀν τὸ κτῆμα εὐρήθῃ ἡσσονος ἐκτάσεως (ὅτε ἡδυνάτο καὶ ὁ ὑπερθεματιστὴς νὰ λάβῃ ἀτομικὴν γνῶσιν τῆς πραγματικῆς ἐκτάσεως, ἀλλ' ὅτι μέρος τοῦ (καθ' ὅρια) πλειστηριασθέντος κτήματος ἀνήκει εἰς ἄλλοτριαν κυριότητα.

Ἐπειδὴ ρητῶς κατὰ τὸν Νόμον 11 § 6 Πανδ. (19. 1), ὁ ἐκποιῶν τὸ ὑποτεθὲν αὐτῷ δανειστῆς εὐθύνεται ἐπὶ ἐκνικήσει πρὸς τὸν ἀγοραστὴν διὰ τὸν δόλον αὐτοῦ, ἦτοι διὰ τὴν γνῶσιν ὅτι τὸ πωλούμενον δὲν ἀνήκει εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ὀφειλέτου του. Νόμιμος κατὰ ταῦτα καὶ παραδεκτὴ εἶναι ἡ κατὰ τῆς ἐκκαλούσης ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ προσεπικλήσις τοῦ ἐναγοντος καὶ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη 2055

σφαλμένην τυχὸν περιγραφὴν ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν τοῦ κτήματος (πρόβλ. Dernburg III § 99 δ') ἀφοῦ ἔλαβε γνῶσιν ὁ ἐνάγων τοῦ ὁρου τούτου, ὁ δὲ εἰς ἀντίκρουσιν παρὰ τοῦ ἐναγοντος προτεινόμενος ἰσχυρισμὸς ὅτι δηλαδὴ δὲν ἔλαβε γνῶσιν τοῦ ἐν τοῖς προγράμμασιν εἰρημένου ὁρου, τυχάνει μὴ νόμιμος καὶ ἀβάσιμος, διότι τὰ προγράμματα ταῦτα, ἐν οἷς καταχωρίζονται οἱ ὅροι πωλήσεως, δημοσιεύονται ὅπως λαμβάνωσι γνῶσιν πάντες οἱ ἐνδιαφερόμενοι καὶ προτιθέμενοι νὰ ὑπερθεματίσωσιν. μετὰ δὲ τὸν πλειστηριασμὸν ὑποτίθεται ὅτι ὁ ὑπερθεματιστὴς ἔλαβε γνῶσιν πάντων τῶν ὁρων τῆς πωλήσεως, ὑποκαίμενος εἰς αὐτούς, ἡ δὲ ἀντένστασις τοῦ ἐναγοντος ὅτι ὠφελήθη ἡ Τράπεζα πληρωθεῖσα τὴν ἀπαίτησιν αὐτῆς ἀπὸ ἐκπλειστηριασμοῦ ἀνυπάρχοντος κτήματος ἐλέγχεται ἀβάσιμος καὶ μὴ νόμιμος, τὸ μὲν διότι οὐχὶ κυρίως ἡ Τράπεζα ὠφελήθη ἀλλ' ὁ ὀφειλέτης, οὕτινος τὸ χρέος ἐκωφλήθη πλειστηριασθέντος ἀνυπάρχοντος κτήματος, τὸ δὲ διότι ἀνευ εὐθύνης τῆς Τραπεζῆς ἐγένετο ὁ πλειστηριασμὸς ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ὀφείλει ὁ καταδιώκων δανειστῆς ν' ἀποδώσῃ τὸ τυχὸν ληφθῆν τίμημα (πρόβλ. καὶ στοιχ. Οἰκονομ. § 159 σημ. 13 α') ἄλλως δὲ καὶ κατὰ τὰς περὶ ἐκνικήσεως ἀρχὰς (αἵτινες καὶ ἐν προκειμένῳ κατ' ἀναλογικὴν ἔρμηνειαν εἶναι ἐφαρμοστέαι διότι ὁ αὐτὸς λόγος ὑπάρχει εἴτε δηλαδὴ ἐκνικήθῃ τὸ πωληθὲν κτῆμα, εἴτε τοῦτο εἶναι ἀνυπάρχον ἢ ἐλάσσονος ἐκτάσεως Arndts § 303 σημ. 7), διὰ τὴν ἐκνικήσιν τοῦ πωληθέντος πράγματος τοῦ ὀφειλέτου ἐνέχεται οὐχὶ ὁ ἐπισπεύδων δανειστῆς ἀλλ' ὁ ὀφειλέτης καθ' οὗ γίνεται ἡ πώλησις καὶ ὅστις κατὰ τὰς ἀναγκαστικὰς ἐκποιήσεις θεωρεῖται πωλητῆς, ὑπέχων εὐθύναν ἀπέναντι τοῦ ὑπερθεματιστοῦ ὅταν τὸ πλειστηριασθῆν ἐκνικήθῃ παρὰ τρίτου τινος (Α. Π. 60 καὶ 227 (1885), 398 (1896) καὶ ἄλλαι ἐν Νομολογίᾳ Μπαλάνου-Γαίην Α' ἐκδοσις β' σελ. 884), ἐκτὸς ἐὰν ὁ ἐπισπεύδων δανειστῆς διελέγῃ ἐν δόλῳ ἀλλὰ ἀναντιρροῦτως δόλος δὲν συνάγεται ἐκ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐναγοντος ἐπικαλουμένου περιστατικοῦ ὅτι ἡ Τράπεζα ἐγίνωσκε τὴν ἄλλοτριαν κυριότητα ἐπὶ τοῦ πλειστηριαζομένου, ἀφοῦ, ὡς ἐρρήθη, ρητῶς ἀπηλλᾶγη, αὕτη πάσης εὐθύνης δι' ἐνδεχομένην ἐκνικήσιν ὡς ἐκ τῆς ἐλάσσονος ἐκτάσεως τοῦ κτήματος, ὁ δὲ ὅρος οὗτος τεθεῖς ἐν τῷ πλειστηριασμῷ ἐγένετο γνωστός τῷ ἐναγοντι. μᾶλλον ταῦτα τὸ δικαστήριον δέχεται ὅτι ὁ ἐπισπεύδων δανειστῆς, ἐν περιπτώσει ἐκνικήσεως τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος πράγματος, εὐθύνεται λόγῳ δόλου, ἐὰν ἐγίνωσκεν τὴν ἄλλοτριαν κυριότητα ἐπὶ τοῦ πλειστηριαζομένου (Ν. 2 Κωδ. (8. 46) Α. Π. 227 (1885) ἐν Νομολογίᾳ Μπαλάνου-Γαίην Α' αὐτ.)».

(1902) απόφασις διάταξε περί του ισχυρισμού τούτου του ἐνάγοντος ἀποδείξιν κατὰ τῆς ἐπισκευασίας τὸν πλειστηριασμὸν καὶ προσεπικληθείσης Ἐθν. Τραπεζῆς, ὅτι καίτοι γινώσκουσα ὅτι μέρος τοῦ κτήματος (τὸ διεκδικούμενον) δὲν ἀνήκεν εἰς τὸν ὀφειλέτην, ἐπώλησε καὶ τοῦτο, ὡς ἀνήκον εἰς αὐτὸν καὶ οὐδὲν σημαίνει, ὑπαρχούσης τῆς εἰρημένης γνώσεως, ὁ ισχυρισμὸς αὐτῆς ὅτι προσεγνωστοποίησεν ὅτι οὐδεμίαν ἀναλαμβάνει εὐθύνην καὶ ὅτι δὲν εἶναι διὰ τοῦτο ὑπόχρεως διὰ τὴν ἐκνίκησιν του ἐπιδίκου μέρους (περιλαμβανομένου κατὰ τὰ ἄνω εἰς τὰ συμφωνηθέντα τοῦ κτήματος δρια) (Ν. 11 § 18 (19.1) Ν. 69 § 5 (21. 2)), διότι δὲν δύναται τις διὰ τῶν ιδίων αὐτοῦ δηλώσεων καὶ ισχυρισμῶν ν' ἀπαλλάσσεται τοῦ δόλου του. Μείζων δὲ εἶναι ὁ δόλος του γινώσκοντος καὶ ἐν τοσοῦτῳ προγνωστοποιούντος τὸ ἀνεύθυνον, ἀπὸ τοῦ γινώσκοντος πιστωτοῦ ἀλλὰ σωπῶντος.

Ἀριθ. 967 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Δημόσιον ἔγγραφον ἄκυρον. - ὑπογραφή ὑπὸ συμβαλλομένων. - ἰδρυθὲν ὡς ἰδιωτικόν. - ἀμοιβαίαι ὑποσχέσεις.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν διαταξὴν τοῦ ἄρθρ. 402 Πολ. Δικ. ἔγγραφον μὴ συντεταγμένον νομίμως (ἄρθ. 398 Πολ. Δ.) δὲν ἔχει ἀποδεικτικὴν ἰσχύον, οὐδ' ὡς ἀρχὴ ἔγγραφου ἀποδείξεως δύναται νὰ θεωρηθῇ, ἐν περιπτώσει ὅμως καθ' ἣν οἱ διαφερόμενοι ὑπέγραψαν τοῦτο ἰσχύει ὡς ἰδιωτικὸν κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρ. 409 Πολ. Δικονομίας διατεταγμένα, κατὰ δὲ τὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρ. 410 διὰ τὸ κύρος τοῦ ἰδιωτικοῦ ἔγγραφου, περιέχοντος ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν, ἀπαιτεῖται πρὸς τοὺς ἄλλους (περὶ ὧν διαλαμβάνουν τὰ προηγούμενα ἄρθρα) νὰ συνταχθῶσι τόσα πρωτότυπα ἔγγραφα ὅσοι εἰσὶν οἱ συναλλασσόμενοι.

Ἀριθ. 968 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Θάνατος ἀντικλήτου μετ' ἐρημοδικίαν. - ἀνακοπή. - οὐ διακοπή.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προβαλλομένου ἀπαρδέκτου τῆς συζητήσεως ταύτης, λόγῳ βιαίας διακοπῆς ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ἀντικλήτου δικηγόρου τοῦ ἐκ καλοῦντος Γ. Ζ^{***} τοῦ καὶ τὸ ἐφετῆριον ὑπογράφαντος, ἀλλὰ μὴ παραστάντος κατὰ τὴν συζήτησιν αὐτοῦ, ἡδυνάτο τις ἐνδοιάζων νὰ εἴπῃ ὅτι αὕτη ὄντως μὲν ἔλαβε χώραν, ὡς γενομένη ἐν ᾧ χρόνῳ ἐκκρεμεί ἔτι ἡ δίκη καὶ ἀδιαφόρως τοῦ ἀνμετ' ἐρημοδικίαν του δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἔφεσις ὡς ἀνυποστήρικτος, ἀφοῦ διὰ μὲν τῆς ἀνακοπῆς ἐπέρχεται νέα τῆς ὑποθέσεως συζήτησις, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 469 Πολ. Δικονομίας ὀρίζεται πότε ἡ δίκη λογίζεται ὥριμος, ὥστε νὰ ᾗ περιττὴ ἡ ἐπανάληψις τῆς, πλὴν ἔδει νὰ γείνη δεκτὸν ὅτι ἐπῆλθεν αὐθόρμητος ἐπανάληψις τῆς δίκης διὰ διορισμοῦ νέου ἀντικλήτου καὶ τὴν ἐννοίαν ταύτην ἀποδοτέον εἰς τὸ ὅτι ὁ διάδικος, εἰς οὗ τὸ πρόσωπον συνέβη ἡ διακοπή, διὰ τοῦ καὶ ἤδη παρισταμένου δικηγόρου του Γ. Α^{***} προέβη εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ἐπίδοσιν ἀνακοπῆς κατ' αὐτῆς, συζητουμένης ἤδη, οὕτω δ' ἤρθη πᾶν ἐμπόδιον πρὸς περαιτέρω ἐξακολούθησιν

τῆς δίκης (ἄρθρ. 463, 468, 470 § 2 ἐδ. β' Πολ. Δικονομίας). Μῶλα ταῦτα κατὰ τὴν κρατήσασαν γνώμην, τοῦ γεγονότος τούτου τοῦ θανάτου λαβόντος χώραν μετὰ τὴν δι' ὀριστικῆς (ἐρήμην) ἀποφάσεως τερμάτισιν τῆς δίκης καὶ πρὶν τῆς κατ' αὐτῆς ἀνακοπῆς, περιπτώσεως ἀναγκαίως διακοπῆς τῆς δίκης δὲν συνέτρεξε, καθόσον ὅταν ἔλαβε χώραν ὁ θάνατος ἐκκρεμῆς δίκης παρὰ δικαστηρίῳ δὲν ὑφίστατο, ἐπομένως ὁ λόγος οὗτος, νόμῳ ἀνυπόστατος, ἀπορριπτέος ἐστίν (*).

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΝΑΥΠΑΙΟΥ (**)

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΝΑΥΠΑΙΟΥ

Ἀριθ. 697 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΡΜΟΤΑΚΗΣ

Προσωρινὴ διατροφὴ ὡς συντηρητ. μέτρον.

Ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ τῇ τυχόν ἐκδοχῇ ὅτι ἡ προσωρινὴ διατροφὴ ὑπὲρ τῆς συζύγου πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου, ἐν αὐτῇ διατρέχει ἐκ τῆς στερήσεως ταύτης, περιλαμβάνεται μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 1027 Πολ. Δικονομίας ἀναγραφόμενων συντηρητικῶν μέτρων, χωρὶς ἐν ταῦτῳ νὰ συντρέξωσι καὶ αἱ ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 686 καὶ 683 § 5 Πολ. Δικονομίας διαλαμβανόμεναι προϋποθέσεις, οὐκ ὁρθῶς τὸ πρωτόδικον δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἐχαρκτήρισε τὴν ἐπιδίκον ἀγωγὴν ὡς αἰτησὶν τοιοῦτου μέτρου, ὅπερ ἐν μέρει καὶ ἐπέδικασεν προσωρινῶς, καθ' ὅσον τὸ συντηρητικὸν μέτρον, καθὰ ἐκ τῶν ἄρθρ. 1027 καὶ ἐπομ. καὶ 618 Πολ. Δικονομίας ἐξάγεται, ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως καὶ τὴν ἀνατροπὴν ἐν γένει τοῦ κινδύνου, ἐν διατρέχει ὁ αἰτῶν αὐτὸ δανειστής. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἐὰν θεωρήσωμεν, ὡς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐδέχθη, ὅτι αὕτη ἡ ἐν τῇ ἐπιδίκῳ ἀγωγῇ ἀπαίτησις περὶ διατροφῆς εἶναι τὸ αἰτούμενον συντηρητικὸν μέτρον, δὲν παραμένει πλέον ἐτέρα τις ἀπαίτησις ἵνα ἐντεθῇ θεωρηθῇ ὅτι ἐπιδιώκεται ἡ ἐξασφάλισις ταύτης διὰ τοῦ ρηθέντος συντηρητικοῦ μέτρου, οὔτε τοιαύτην πρωτοδικῶς ἐπεκαλέσθη ἡ ἐνάγουσα ἢ ἕτερα πραγματικὰ περιστατικά, ἵνα ἐξ αὐτῶν ἐξαχθῇ ὁ κίνδυνος, ἐν αὐτῇ διατρέχει. Μὴ προκειμένου ἄρα περὶ αἰτήσεως συντηρητικοῦ μέτρου, ἀλλὰ καθαρῶς περὶ κυρίας ἀγωγῆς περὶ διατροφῆς, οὕτω χαρακτηριζομένης τῆς ἐπιδίκου, πολλῶ μᾶλλον διότι ἡ ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐκδοχὴ καὶ ἡ κατὰ συνέπειαν ταύτης ἐπιδίκασις τοῦ ἐν αὐτῇ ποσοῦ προσωρινῶς, ἐφ' ὅσον δηλ. χρόνον ἤθελε παραμένει ἐκκρεμῆς ἡ κυρία περὶ διατροφῆς ἀγωγὴ, ἥθελον ἀγάγει εἰς τὸ ἄτοπον τοῦ νὰ θεωρηθῇ ὀριστικῶς ἐπιδικασθὲν τὸ ποσόν, δεδομένου

(*) Καὶ πλειοψηφία καὶ μειοψηφία καταλήγουσιν εἰς τὸ αὐτὸ πρακτικὸν συμπέρασμα, τῆς ἀνυπαρξίας κωλύματος ἐκ διακοπῆς, ἀλλὰ δικονομικωτέραν νομίζομεν τὴν κρατήσασαν γνώμην ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε διακοπή.

(**) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικηγόρου κ. Σπ. Γιαννακοῦ.

δντος ὅτι δὲν ὑφίσταται ἤδη τοιαύτη ἀγωγή περὶ διατροφῆς, οὔτε καὶ ἡ ἐνάγουσα προδήλως θὰ ἡγείρε τοιαύτην, ἀρκουμένη τυχὸν εἰς τὸ ἐπιδικασθὲν ὑπὲρ αὐτῆς ποσὸν, οὐκ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀποφασίς καὶ κατὰ παράδασιν τῶν περὶ ἀποδείξεως κανόνων ἐδέχθη ταύτην ἐν μέρει, ἀρκεσθεῖσα εἰς ἀπλὴν βεβαίωσιν τῆς δάσεως αὐτῆς, ἐν ᾧ ἔδει νὰ τάξη ἀτόδειξιν περὶ αὐτῆς (*).

*Αριθ. 743 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΣΑΒΒΑΣ

***Ανθήτικοι συμβάσεις. - ὄρια ἐκτάσεως. - δανεισμός πρὸς χρῆσιν ἀνθήτικον.**

Ἐπειδὴ, εἰ καὶ ἡδύνατό τινες νὰ εἰπωσιν 1) ὅτι ἀληθῶς κατὰ τὸ παρ' ἡμῖν ἰσχύον δίκαιον (Ν. 26. 27 πρ. Π. (41. 1), Ν. 25. 26 Βασιλικῶν (43. 1), Ν. 67 Βασιλ. (11. 1), Ν. 8 Π. (12. 5), Ν. 15 Π. (28. 7) κλπ.), ἀνίσχυροί εἰσιν αἱ ἀθέμιτοι συμβάσεις, ἥτοι αἱ συμβάσεις αἱ προσκρούουσιν εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη· μεταξὺ δὲ τούτων κατατακτέαι καὶ αἱ προκαλοῦσαι, ἐνθαρρύνουσαι ἢ διευκολύνουσαι τὴν ἀνηθικότητα. Ἀλλὰ διὰ νὰ κρίνη τις κατὰ πόσον ἡ σύμβασις εἶναι ἀνθήτικος, δεόν ν' ἀποδέλψη εἰς τὰ ἐλατήρια, ἐξ ὧν οἱ συμβαλλόμενοι ἐκινήθησαν πρὸς κατάρτισιν αὐτῆς, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς σκοποὺς ἀπομεμακρυσμένους, διότι οὕτω θὰ περιωρίζοντο καὶ θὰ προσέκοπτον κατὰ πολὺ αἱ συναλλαγαί. Ἐπὶ τῇ βάσει ὅθεν τούτων, ἐάν τις δανείσῃ τινὰ, ἐν γνώσει ὅτι ὁ δανειζόμενος θέλει ποιῆσαι χρῆσιν τοῦ δανείου δι' αἰσχυροὺς σκοποὺς, δὲν δύναται ἡ τοιαύτη σύμβασις νὰ χαρακτηρισθῇ ἀθέμιτος ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι διευκολύνει τὴν αἰσχυρότητα, καθόσον καίτοι ὁ δανειστής διατελεῖ ἐν γνώσει τῆς τοιοῦτης κακῆς χρήσεως τοῦ δανειζομένου ποσοῦ, δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὅτι εἰς τὴν κατάρτισιν τῆς συμβάσεως προσέθη ἀπλῶς καὶ μόνον ἐξ αἰσχυροῦ ἐλατηρίου κινούμενος, διότι ὁ κύριος καὶ ἐγγὺς σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι ἡ διαχείρισις τῆς περιουσίας του, οὐχὶ δὲ ἡ αἰσχυρότης, διότι μεταξὺ δανείζοντος καὶ τοῦ λαμβάνοντος τὰ ἐκ τοῦ δανείου χρήματα διὰ νὰ ποιῇ τι αἰσχυρὸν (λ. χ. μεταξὺ δανείζοντος καὶ τοῦ δικαστοῦ τοῦ μέλλοντος νὰ δωροδοκηθῇ διὰ τῶν δανειζομένων χρημάτων) μεσολαβεῖ ἕτερον πρόσωπον, ὁ δανειζόμενος, ἡ αἰσχυρότης ἐπομένως δὲν ὑφίσταται μεταξὺ δανειστοῦ καὶ δανειζομένου, ἀλλὰ μεταξὺ τοῦ δανειζομένου καὶ τοῦ μέλλοντος νὰ λάβῃ τὰ ἐκ τοῦ δανείου χρήματα δι' αἰσχυρὰν αἰτίαν (ἴδε περὶ τούτου Καλλιγᾶ ἐνοχ. § 276 ἐν τέλει, Windscheid ἐνοχ. § 420 σημ. 7, Dernburg ἐνοχικ. § 16 σημ. 15). 2) ὅτι τὴν λύσιν ταύτην ἐνισχύει καὶ ὁ Ν. 3 § 6 Π. (15. 3), Βασιλ. Ν. 9 § 6 καὶ 9 (18. 7), εἰς δὲν παραπέμπει ὁ σχολιαστὴς τοῦ Νόμου 12 § 1 Βασιλ. (14. 1), ἐφ' οὗ στηριζόμενοι τινες φρονοῦσιν ὅτι καὶ τὸ δάνειον τὸ χάριν ἀπηγορευμένου κατ' ἐνόμιον δοθὲν εἶναι ἀθέμιτον, καθ' ὃν νόμον ἀκαὶ ἐκεῖνο κατηναλώθη εἰς ὄφελος τοῦ κυρίου (καὶ ἐπομένως ζητεῖ-

ται παρ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ διὰ τῆς de in rem verso ἀγωγῆς), ὅπερ δανεισθεὶς ὁ δοῦλος διὰ τὸν κύριον θέλοντα εἰς εἴδη πολυτελείας ἐδαπάνησε λ. χ. εἰς μῦρα, ἢ ἐάν τι εἰς ἡδονὰς ἢ ἐάν τι εἰς αἰσχυρὰς δαπάνας διέθεσε, διότι δὲν ἐξετάζομεν ἂν εἰς καλὸν τοῦ κυρίου κατήντησε τὸ καταναλωθὲν, ἀλλ' ἐάν εἰς ὑπόθεσιν τοῦ κυρίου. Ἐνισχύει δὲ τὴν ἀνωτέρω λύσιν ὁ νόμος οὗτος, διότι ἐάν τὸ δάνειον, ὅπερ ὁ δοῦλος συνήψε καὶ εἰς αἰσχυρὰς δαπάνας τοῦ κυρίου θέλοντος διαθέσει ἦτο ἀθέμιτον καὶ ἀνίσχυρον, δὲν θὰ ἡδύνατο ὁ δανειστής νὰ ἐναγάγῃ τὸν κύριον εἰς πληρωμὴν τοῦ δανείου του, ἐν γνώσει διατελῶν τῆς μελλούσης εἰς αἰσχυρὰς δαπάνας διαθέσεως αὐτοῦ, ἀφοῦ κατὰ τὸν Ν. 3 § 9 Π. (15.3) ἀφροντίζειν ὀφείλει ὁ δανειστής τοῦ δανειζομένου· 3) ὅτι, τούτων οὕτως ἐχόντων, ἔγκυρον εἶναι καὶ τὸ ἐφ' οὗ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή στηρίζεται δάνειον, καὶ ἐάν ὑποτεθῇ ἀληθὴς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου ὅτι τὸ δάνειον τοῦτο ἐδανείσθη ὁ ὀφειλέτης, ὅπως διὰ τῶν χρημάτων αὐτοῦ δωροδοκῆσθαι τοὺς ἐνόρκους δικαστὰς, τοὺς μέλλοντας νὰ δικάσωσι τὸν υἱὸν του, κατηγορούμενον ἐπὶ φόνῳ, τοῦ σκοποῦ δὲ τούτου ἦτο ἐν γνώσει ὁ δανειστής κατὰ τὴν συναψιν τοῦ δανείου, καθόσον ἡ σύμβασις αὕτη δὲν εἶναι ἀθέμιτος, ἀφοῦ ἡ αἰσχυρότης ὑφίσταται μεταξὺ δανειζομένου καὶ τῶν δωροδοκούμενων δικαστῶν, οὐχὶ δὲ μεταξὺ δανειζοντος καὶ δανειζομένου. Ἐπομένως ἔδει, ἀνακαλυφμένης τῆς προεκδοθείσης καὶ τὰ ἐναντία ἀποφανθείσης ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἔρεσις τοῦ ἐνάγοντος καὶ μεταρρυθμισθῶσιν αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ ν' ἀπορριφθῇ ὁ ἀνωτέρω ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου. Μ' ὅλα ταῦτα, ἀφοῦ ἀθέμιτοι καὶ συνεπῶς ἄκυροι εἶναι καὶ αἱ συμβάσεις αἱ ἐμμέσως ἀνθήτικόν τι ἐνέχουσιν καὶ προκαλοῦσαι ἢ διευκολύνουσαι τὴν ἀνηθικότητα, ὀρθῶς καὶ τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων του καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς προεκδοθείσης ἀποφάσεώς του ἔκριναν, ὅτι ἀθέμιτος καὶ ἄκυρος εἶναι καὶ ἡ ἐφ' ἧς ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή στηρίζεται σύμβασις δανείου, ἐάν ὑποτεθῇ ἀληθὴς ὁ μνησθεὶς ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου, διότι καὶ διὰ τῆς συμβάσεως ταύτης, προσκρουούσης εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη, ἐνθαρρύνεται καὶ διευκολύνεται ἡ ἀνηθικότης.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

*Αριθ. 192 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Κ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

***Ἐντολὴ πρὸς μεταβίβασιν ἀκινήτου. - οὐκ ἀναγκαῖον συμβολαιογραφικῶς.**

Ἐπειδὴ ἡ πρὸς τὸν προσεπικαλούμενον δοθεῖσα ὑπὸ τῶν κυρίων τοῦ διεκδικουμένου κτήματος πρὸς μεταβίβασιν τούτου ἐντολὴ δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀποδεικνύται διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, διότι κατὰ νόμον μόνον ἡ πρᾶξις δι' ἧς μεταβιβάζεται ἡ κυριότης ἀκινήτων δεόν νὰ γίνηται παρὰ συμβολαιογράφου καὶ νὰ ἀποδεικνύται διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, ἡ διδομένη ἐκ τῆς ἐντολῆς πρὸς τὸν

(*) Πρὸβλ. τὰς συμφωνοὺς σημειώσεις μας ἐν σελ. 400 ὑπὸ τὴν 39 τοῦ Προξενικοῦ Δικαστηρίου Σμύρνης καὶ τὴν κάτωθι περαιτέρω παραπομπήν.

ἵνα ἐνεργήσῃ τὴν πρᾶξιν ταύτην δύναται νὰ ἀποδειχθῇ διὰ τῶν νομίμων μέσων. (Ἀποφ. Ἀρείου Πάγου 374 (1880) 28 (1881)).

Ἀριθ. 197 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ πρόεδρος κ. Δ. ΔΑΜΠΡΗΣ

Δωρεὰ ἐν Κρήτῃ. - ρυθμίσεις τίνι νόμῳ.

Ἐπειδὴ οὐκ ὀρθῶς ἰσχυρίζεται ὁ ἐκκαλῶν ὅτι εἶναι ἐφαρμοστέος ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ Ὀθωμανικὸς Ἀστικὸς Κώδικς, καθ' ὅσον προκειμένου περὶ δωρεᾶς, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς Εἰδικῆς Διονομίας ἀρθρ. 3, 41 καὶ 169—174, τὰς ἰσχυοῦσας καθ' ὃν χρόνον συνέστη ἡ προκειμένη, αὐταὶ ρυθμίζονται ἐν γένει ἀπὸ τὰς διατάξεις τῶν Βυζαντινῶν Νόμων, τῶν Βασιλικῶν καὶ τῆς ἐπιτομῆς τοῦ Ἀρμενοπούλου καὶ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Οὐδὲ εἶναι ἀκριβὲς ἡ ἐκδοχὴ ὅτι μόνον αἱ δωρεαὶ, αἱ ἔχουσαι σχέσιν πρὸς τὸ οἰκογενειακὸν καὶ κληρονομικὸν δίκαιον τῶν χριστιανῶν, ρυθμίζονται ὑπὸ τῶν βυζαντινῶν νόμων, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ἀπλᾶς δωρεαὶ, καθ' ὅσον τοιαύτη διαστολὴ δὲν συνάγεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω παρατεθεισῶν διατάξεων, ἥτις μόνον ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ εἰσαγωγικοῦ τῆς δικαστικῆς νομοθεσίας νόμου ὑπ' ἀριθμ. 10, δυνάμει τῶν ἀρθρ. 5 καὶ 9 αὐτοῦ, καθιερώθη. Καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀνάκλησιν δὲ τῶν δωρεῶν ἐφαρμοστέαι εἰσὶν αἱ διατάξεις αἱ ἰσχύουσαι ἐπὶ τῆς συστάσεώς των, συνεπῶς καὶ ἂν διὰ τοῦ ἀρθρου 9 τοῦ νόμου 10 περὶ εἰσαγωγῆς τῆς δικαστικῆς νομοθεσίας ἡ ἰσχὺς τῶν βυζαντινῶν νόμων τῶν Βασιλικῶν κεραιωρίσθῃ εἰς τὰς σχέσεις τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ κληρονομικοῦ δικαίου, ἐν ᾧ αἱ λοιπαὶ σχέσεις τοῦ ἀστικοῦ δικαίου διέπονται ὑπὸ τοῦ Ὀθωμ. Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ εἰσαγωγικῷ νόμῳ ἐξαίρεσεων, πάλιν αἱ περὶ ἀνακλήσεως τῶν δωρεῶν διατάξεις, αἱ περιεχόμεναι εἰς τοὺς βυζαντινοὺς νόμους θὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐν προκειμένῳ, καθ' ὅσον κατὰ τὰς γενικὰς τοῦ δικαίου ἀρχὰς καὶ ἡ διάλυσις ἢ ἀνάκλησις τῶν συμβάσεων κρίνονται κατὰ τοὺς νόμους τοὺς ἰσχύοντας καθ' ὃν χρόνον συνέστησαν καὶ ἐν προκειμένῳ δὲ ἡ ἀνάκλησις τῆς δωρεᾶς κριθήσεται κατὰ τὸν νόμον τὸν ἰσχύοντα καθ' ὃν χρόνον συνέστη, ἥτοι τὸν Ρωμαϊκὸν καὶ Βυζαντινὸν (Καλλ. Α' § 23).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Ἀριθ. 76 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ νομ. σύμβ. κ. Δ. Ν. ΠΑΠΑΜΙΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
Κατοχὴ σιγαρογράφου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀρθρὸν 5 § 2 τοῦ Νόμου ΑΤΗΤ' τοῦ 1887, δὲν τιμωρεῖται ὁ κάτοχος πρὸς χρῆσιν τοῦ σιγαρογράφου, ἐὰν δὲν ὑπερβαίῃ τὰ 5 φυλλάδια, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ ὁ ἐκκαλῶν κατεῖχε 4 μόνον φυλλάδια, ἐπομένως ἡ ἔφεσις τοῦ κρίνεται κατὰ νόμον δεκτὴ.

Ἀριθ. 81 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ νομ. σύμβ. κ. Δ. Ν. ΠΑΠΑΜΙΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Λαθρομπορτεὶα - σύλληψις ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Ἐπειδὴ πρόστιον στοιχείον πάσης λαθρομπορικῆς

πράξεως, κατὰ τὸν Τελωνειακὸν Νόμον, εἶναι ἡ ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψις καὶ βεβαίωσις αὐτῆς, συμφώνως πρὸς τὸ ἀρθρ. 168 τῆς Ποιν. Διονομίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οὐδὲν ἔχει ἡ περίπτωσις τοῦ αὐτοφώρου καθόσον ἐξ αὐτοῦ τοῦ πρωτοκόλλου τῆς κατασχέσεως προκύπτει ὅτι ἡ πρᾶξις, ἡ δὴθεν λαθρομπορικὴ, ἔλαβε γῶραν τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1906, ἡ δὲ βεβαίωσις ἐγένετο τὸν Φεβρουάριον 1907· ἐπομένως ἡ ἔφεσις κρίνεται δεκτὴ.

ΜΙΚΤΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΕΦΕΤΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ (*)

Ἀπόφασις τῆς 23ης Δεκεμβρίου 1902.

Δωρεαὶ μεταξὺ συζύγων ὑπὸ κώδων Ἑλλήνων. - ἀπαγορευτικὴ καὶ ἀκυρότης. - Μουκτιανὸν τεκμήριον. - κυριότης κτηθέντων. - ἀπόδοσις χρημάτων. - ἀνεξάρηστος διατάξεων Ἑμπ. Νόμου ἐν μὴ πτωχεύσει.

Ἐπειδὴ οἱ σύζυγοι Α*** εἶναι ὑπήκοοι Ἑλλήνες, κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν δὲ δίκαιον, περὶ ὅποιοινας τροποποιήσεις ἐπενεχθείσας διὰ νεωτέρων νόμων ἰσχύει ἐν Ἑλλάδι ὡς ἀστυκὸν δίκαιον, αἱ μεταξὺ συζύγων δωρεαὶ ἀπαγορεύονται, οὐσαὶ αὐτοδικαίως ἀκυροῦσι, ὡς ἀσποαίτητον δὲ συμπλήρωμα καὶ ἀναγκαίαν συνέπεια τῆς ἀρχῆς ταύτης, ὁ μουκτιανὸς νόμος δρῖζει ὅτι «ἐὰν δ,τι ἡ γυνὴ κτᾶται συνεστῶτος τοῦ γάμου τεκμαίρεται, μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου, ὡς προσερχόμενον ἐκ χρημάτων τοῦ ἀνδρός».

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις αὕτη τοῦ Μουκίου ἔχει ἰσχὺν νόμου ἐν Ἑλλάδι ἐκτὸς τῆς διὰ τοῦ ἀπὸ 29 Ὀκτωβρίου τοῦ 1856 Νόμου ἐπελευθέρσεως τροποποιήσεως, καθ' ἣν καταργεῖται τὸ δικαίωμα τοῦ διεκδικεῖν τὰ διὰ χρημάτων δωρηθέντων μεταξὺ συζύγων κτηθέντα, συνεπῶς ἡ τε ἐρμηνεία καὶ ἡ νομολογία ὁμοφώνως ἀποδέχονται ἐν Ἑλλάδι ὅτι ἡ σύζυγος διατηρεῖ τὴν κυριότητα τῶν οὕτω κτηθέντων, ὑπόχρεως μόνον εἰς ἀπόδοσιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνδρός δωρηθέντων χρημάτων· κατὰ ταῦτα, ἡ κατὰ τῆς συζύγου διεκδικήσεως εἶναι ἀπαράδεκτος νόμος.

Ἐπειδὴ αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 372 καὶ ἐπ. τοῦ Μικτοῦ Ἑμπ. Κώδικος (565 καὶ ἐπ. Ἑλλ. Ἑμπ. Νόμου) πραγματευόμεναι περὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς πτωχεύσαντος, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ, ἅτε τοῦ συζύγου Α*** μὴ διατελοῦντος εἰς κατὰστασιν πτωχεύσεως.

ΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ (*)

Νεώτεραι διατάξεις περὶ ρεγόντων ὑδάτων.

19. Ἰδωμεν ἤδη τίνες διατάξεις νεωτέρας ἔχει ἡ νομοθεσία ἡμῶν. Ὁ Νόμος περὶ διακρίσεως κτημάτων τῆς 21 ὀνίου 1837 δρῖζει τὰ ἑξῆς: ἀρθρ. 13 «Τὰ κτήματα εἶναι εἴτε δημόσια εἴτε ἰδιωτικά», ἀρθρ. 14 «Δημόσια κτήματα εἶναι ὅσα ἀνήκουν εἰς τὴν ἐπικράτειαν». ἀρθρ. 15. «Αἱ ἕδραι καὶ ἀγυαὶ οἱ δυνάμενοι νὰ καταστῶσι πλευστοὶ ποταμοὶ μὲ τὰς ὄχθας των θεωροῦνται ὡς κτήματα δημόσια ...». Ἐν σχέσει πρὸς τὰς διατάξεις ταύτας, δύο τινα ἐνταῦθα θέον νὰ ἐξηρθῶσιν: α') ὅτι παρὰ τὴν ἔκφρα-

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθῆναις δικηγόρου Γεωρ. Α. Μικαλῆ (συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου).

σιν του Ν. ότι αἱ ὁδοί, ποταμοί, κλπ εἶναι δημόσια καὶ συνεπῶς ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἐπικράτειαν», οὐδεὶς δύναται νὰ γείνη λόγος περὶ κυριότητος ποταμῶν 6') ὅτι εἰπὼν ὁ νόμος οὗτος ὅτι οἱ πλωτοὶ ποταμοὶ εἶναι δημόσιοι, οὐδεμίαν ἀντιδιαστολὴν ἐνέητε νὰ δημιουργήσῃ ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς (μὲν πλωτοὺς) ποταμοὺς, τροποποιήσαν τὴν οὐσιαστικὴν νομικὴν θέσιν τούτων (ὅσα ἄνω ἐξετέθη αὕτη) ἐν τῷ Ρ. Δικαίῳ.

1. Τὸ ἄρθρον 15 τοῦ Νόμου διακρ. κτημ. εἶναι ὁμοιον πρὸς τὸ ἄρθρ. 538 Γαλλ. Κώδικος· οὔτε τοῦτο ποιεῖται λόγον περὶ κυριότητος τῆς Πολιτείας, οὔτε ἕτερον ἄρθρον τοῦ Γαλλ. Κώδ. προσόμοιον πρὸς τὸ ἡμέτερον ἄρθρον 14 Νέμ. διακρ. κτημ. Τὸ ἄρθρον 538 Γ. Κ. κατατάσσει ἀπλῶς πράγματι τινὰ (ἐν οἷς καὶ τοὺς ποταμοὺς) εἰς τὸν domaine public de l'Etat· οἱ δ' ἐρμηνεύσαντες τὸν Γαλλ. Νόμον, τοῦλάχιστον οἱ ἐπιστημότεροι τούτων, λέγουσιν ὅτι ἐπὶ τῶν πραγμάτων τῶν ὑπαγομένων εἰς τὸν domaine public de l'Etat, ὁ νόμος αὐτῶν δὲν καθιεροῖ κυριότητα τῆς Πολιτείας [1], ἀλλὰ μόνον ἐποπτεῖαν καὶ ἀνωτέραν ἐπιμέλειαν ταύτης. Βεβαίως, δεχόμενοι οὗτοι ἀνυπαρξίαν κυριότητος τῆς Πολιτείας ἐπὶ ὅλων τῶν ἀποτελούμενων τῶν dom. public πραγμάτων, δέχονται καὶ ἐπὶ τῶν πλωτῶν ποταμῶν· ἀλλ' ἐπὶ τῶν τελευταίων τούτων κατὰ μείζονα λόγον, ἀφοῦ πρόκειται περὶ ρέοντος ὕδατος ἀνεπιδέκτου ἐξουσιάζσεως.

Ὁ Αὐστριακὸς Κώδικξ, ὅστις ἐνέπνευσεν εἰς τὸν συντάκτην τοῦ ἡμετέρου Νόμου διακρ. κτημ. τὴν διακρίσιν τῆς δημοσίας καὶ ιδιωτικῆς κτήσεως, ὁμοίον ἀκριβῶς διάταξιν πρὸς τὴν τοῦ ἡμετέρου ἄρθρου 14 δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ, ἀλλὰ δύναται τις ἀκόπως νὰ συναγάγῃ τοιαύτην ἐκ τῶν ἄρθρων 286 καὶ 287 αὐτοῦ· τὸ ἄρθρον 287 τοῦτο εἶναι τὸ ἀπαριθμοῦν τὰ δημόσια πράγματα καὶ δὴ τὰς ὁδοὺς, λιμένας, ποταμοὺς κλπ. ἅτινα ὀνομάζει δημόσιον κτήμα (offentliches gut)· οὕτω χαρακτηρίζει τοὺς πλωτοὺς ποταμοὺς εἰδικῶς καὶ ὁ Αὐστρ. Νόμος τῆς 30 Μαΐου 1869 (ἄρθρ. 2) καὶ οἱ τῶν κατ' ἰδίαν αὐστριακῶν χωρῶν δέχονται δὲ οἱ ἐρμηνευταὶ τοῦ Αὐστρ. Δικαίου, κυριότητα μὲν τῆς Πολιτείας ἐπὶ ὅλων τούτων (περιοριζομένην ὑπὸ τῆς κοινῆς χρήσεως), οὐχὶ ὅμως ἐπὶ τῶν ποταμῶν. Καὶ τὸ Πρωσικὸν ἐγγώριον δίκαιον (Ν. τῆς 28 Φεβρουαρίου 1843) περὶ κυριότητος τῆς Πολιτείας ἐπὶ τῶν πλωτῶν ποταμῶν ὁμοίως καὶ ὁ Βαυαρικὸς Νόμος τοῦ 1852 ὡς δημόσιον κτήμα θεωρεῖ τούτους· ἀλλ' ἐνῷ οὗτοι καὶ ἄλλοι νόμοι ἄλλων χωρῶν χαρακτηρίζουσι τοὺς πλωτοὺς ποταμοὺς ὡς κτήμα τῆς Πολιτείας (Offentliches gut, Staatsgut ein Gemeines Eigentum des Staats), οἱ ἐρμηνεύοντες ὅμως τούτους, σχεδὸν ὁμοφώνως ἀποφαίνονται ὅτι ὁ νόμος δὲν κυριολεκτεῖ καὶ ὅτι περὶ κυριότητος τῶν ποταμῶν δὲν πρόκειται [2]· τὸσον ἢ διακρίσεις πλωτῶν ποταμῶν καὶ μὴ ὅσον καὶ ἡ τῶν δημοσίων καὶ ιδιωτικῶν ἐξηγεῖται ἱστορικῶς· κατὰ τὸν μεσαίωνα οἱ Γερμανοὶ ἡγεμόνες ἐπὶ τῶν μεγαλειτέρων ποταμῶν καὶ δὴ τῶν πλωτῶν, ἐπεφύλαττον πρὸς ἰδίαν τὴν ὠφέλειαν τὴν ἐνάσκησιν πονομιακῶν τιμῶν δικαίων ἐπ' αὐτῶν, π. χ. ἀλίειας, εἰσπράξεως τελῶν κλπ. Τὰ τοιαῦτα δικαιώματα, νομήματα (regalia) καλούμενα, μετεβιβάζοντο βραδύτερον τοῖς χωροδеспόταις μετ' ἄλ-

λων καὶ ἐρρυθμίζοντο ὑπὸ τοῦ ιδιωτικοῦ ἐγγωρίου δικαίου· εἴτα τὴν ἐννοιαν τῶν νομημάτων ἀντικατέστησεν ἡ κυριαρχικὴ ἐξουσία καὶ ἐποπτεία τῆς Πολιτείας [3], ἡ σφαῖρα τῆς ἐνεργείας τῆς Διοικήσεως δηλ. ἡῤῥησε καὶ ἐπεξέτεινε τὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἐποπτεῖαν αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῶν σπουδαιότερων καὶ μεγαλειτέρων ρέοντων ὕδατων καὶ δὴ πρωτίστως ἐπὶ τῶν πλωτῶν ποταμῶν, οἵτινες καὶ ἐκλήθησαν ἐκ τούτου *δημόσιοι ποταμοί*· τούτου ἐνεκὴν νομοθεσία· νεώτεραι καὶ παλαιότεραι, χαρακτηρίζουσι τοὺς πλωτοὺς ποταμοὺς αἱ μὲν ὡς *ἡγεμονικά νομήματα*, αἱ δὲ ὡς τῆς Πολιτείας. Ὅπως δὲ ποτε ὅμως καὶ ἂν χαρακτηρίζωνται, εἶναι σήμερον παραδεδεγμένον ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ὅτι *κυριότης* ὑπὸ τὴν ἐννοιαν τοῦ ιδιωτικοῦ δικαίου ἐπὶ τῶν ποταμῶν (πλωτῶν ἢ μὴ), δὲν δύναται νὰ νοηθῇ [4], καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ρέοντος ὕδατος ἐν γένει (ὅρα ἄνωτ. § 2)· διότι τὸ ρέον ὕδωρ, ἐν τῇ καταστάσει τῆς ροῆς, δὲν δύναται νὰ ὑποστῇ ἐξουσίασιν, οἷα αὕτη ἐν τῇ κυριότητι νοεῖται, λόγῳ τῆς ἀενάου καὶ διηνεκοῦς αὐτοῦ φυγῆς καὶ τῆς συνεχοῦς ἀνανεώσεως τῶν μορίων αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐνῷ τοῦτο πάντες ἀποδέχονται, ἐνίοι λέγουσιν ὅτι καὶ μὲν τὰ ὑδάτινα μόρια ρέοντα δὲν τελοῦσι κατ' ἀνάγκην ὑπὸ κυριότητι, ἀλλ' ὁ ποταμὸς ἢ ἡ ρύαξ ὡς τοιοῦτος, ὡς σύνολον [5], ἢ ὁ δι' αὐτοῦ πληρούμενος χώρος [6], εἶναι δεκτικὸς κυριότητος. Τὶ ἐννοοῦσι διὰ τούτου οὗτοι δὲν εἶναι εὐχερὲς νὰ ἐνεύρη τις· βεβαίως περὶ ἰδανικοτήτων δὲν δύναται τις νὰ ὁμιλῇ προκειμένου περὶ τοῦ κατ' ἐξοχὴν πραγματικοῦ δικαιώματος τῆς κυριότητος· δὲν λέγομεν ὅτι κυριότης ἐπὶ συνόλου χωρὶς καὶ τῆς ἐπὶ τῶν συστατικῶν του μερῶν κυριότητος, ἢ χωρὶς τῆς κυριότητος ἐπὶ τῶν τούτων τοῦλάχιστον συστατικῶν του μερῶν, ὅσα δύναται νὰ περισσώσῃ τὴν ἐννοιαν τοῦ συνόλου, δὲν εἶναι δυνατὴ, ἀλλὰ λέγομεν ὅτι κυριότης ἐπὶ συνόλου, χωρὶς νὰ ὑπόκεινται εἰς φυσικὴν ἐξουσίασιν καὶ κατοχὴν τὰ συστατικά τοῦ συνόλου μέρος (ὅσα ἀκούσι διὰ τὴν ἐννοιαν τούτου), δὲν εἶναι κυριότης· συμβαίνει τοιοῦτό τι ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ· ἐκτὸς τοῦ εἶναι ἐν τῷ συνόλῳ οὐδεμίαν οὕτος ὑφίσταται ἐξουσίασιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν συστατικῶν του μερῶν (δηλονοῖ τῶν μορίων ρέοντος ὕδατος), δὲν ὑπάρχει οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν φυσικὴ ἐξουσίασις καὶ σταθερὰ θέσις. Μάλιστα οὕτε περὶ νομῆς τοῦ ρέοντος ὕδατος (ποταμοῦ, ρύακος) δύναται νὰ γείνη λόγος, ὅτι ἡ μὲλλον περὶ οἰκονομίας ἢ χρήσεως αὐτοῦ, καθορῶνται καὶ ἡ νομὴ πράγματός τινος προϋποτίθῃται ἐξουσίασιν φυσικὴν μὲν πλὴν κατ' ὅλην τὴν ἔκτασιν καὶ τὰς σχέσεις τοῦ πράγματος τούτου [7].

Ἐτεροι φρονοῦσιν ὅτι ὁ νόμος λέγων ὅτι οἱ πλωτοὶ ποταμοὶ εἶναι τῆς κυριότητος τῆς Πολιτείας, ἐννοεῖ κυριότητα ἐπὶ τῆς κοίτης [8]· ὁ Randa μάλιστα ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ κυριότης αὕτη ἐκδηλοῦται ἐν τῇ ἀπολαύσει τῶν ἐνῶντων φυτῶν, τοῦ πληροῦ, τῆς ἄμμου, τῶν λίθων, τοῦ πάγου κλπ. καὶ ἐν τῇ κυριότητι τῆς

[3] Ἰδε περὶ τῆς συγχύσεως κυριαρχ. δικαιωμάτων καὶ νομημάτων καὶ τῆς διακρίσεως τούτων Gerber, deuts. Privatr. § 67 καὶ σημ. 4.

[4] Wappaus σ. ..., Peyrer σ. 112, 114, Kappeler σ. 84, Regelsb. I σ. 424, Randa σ. 52, Stobbe deut. Privatr. § 64.

[5] Unger System d. Allg. Oester. Privatr. I σ. 364, Ossig σελ. 79, 83.

[6] Dernburg Burg. R. d. Deuts. u. Preuss. (1904) III § 436.

[7] Πρβλ. Senffert Arch. XXVII.6.

[8] Gerber System d. deuts. Privatr. § 64, Randa Eig. σελ. 39, 79, 88.

1) Laurent dr. civ. VI No 54, Demolombe IX No 457, 453, Aubry et Rau ἔκδ. 4η II § 169, ἴδε ὁμοῦ καὶ Berthélemy dr. admin. σελ. 416.

[2] Peyrer Oesterr. Wasserrecht σελ. 110 ἐπὶ μ. Randa Eig. σ. 39, 52, 57 καὶ Wasserrecht σελ. 5, Nieberding-Frank Preuss. Wasserr. σ. 67. Pözl die Rayer. Wassergesetze σ. 64 ἐπ., Ubbelohde σ. 347.

ἀναφανείσης νήσου· τούτο δύναιται νὰ ἔχη ὑπόστασιν καὶ δὲν εἶναι ἀποκρουστίον.

II. Ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Νόμ. διακρ. κτημάτων. (ἄρθρ. 14, 15) κατέταξε τοὺς πλωτοὺς ποταμοὺς μεταξὺ τῶν «ἀνηκούστων εἰς τὴν Ἐπικρατείαν», δὲν εἴπεται ὅτι πάντες οἱ λοιποὶ, ἤτοι οἱ μὴ πλωτοὶ, «ἀνήκουσιν» εἰς ἰδιώτας ἢ ὅτι εἶναι ἰδιωτικοὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ἀποκλείεται ἐκ αὐτῶν ἡ κοινὴ χρῆσις· ἀφοῦ ὁ νόμος λέγει ὅτι οἱ πλωτοὶ ποταμοὶ «ἀνήκουσιν» δηλ. εἶναι τῆς ἰδιοκτησίας τῆς Ἐπικρατείας, ἡ μόνη δυνατὴ ἀντιδιαστολὴ θὰ ᾔην ὅτι οἱ λοιποὶ εἶναι τῆς κυριότητος τῶν ἰδιωτῶν· ἀλλ' εἴρηται ὅτι οὗτε ὁ νόμος εἶχε σκοπὸν νὰ ἀκριβολογήσῃ ὁμιλῶν περὶ κυριότητος ποταμῶν [9], οὗτε ἂν εἶχε τοιοῦτον σκοπὸν θὰ ἐγίνετο πιστευτὸς, ἀφοῦ τοιοῦτόν τι θὰ ἀνταστρατεύετο πρὸς τὴν νομικὴν ἔννοιαν τῆς κυριότητος· ὁ νόμος κατετάξας εἰς τὰ δημόσια πράγματα τοὺς πλωτοὺς ποταμούς, οὐδένα ἄλλον σκοπὸν εἶχεν, εἰμὴ ὅν καὶ ἐκεῖνος, ἐξ οὗ ἠντλήθη· εἶχε σκοπὸν νὰ ἐξάρῃ ἀπλῶς τὸν πρὸς πλοῦν προορισμὸν τούτων, νὰ ἐξάρῃ δηλ. τὸν προορισμὸν αὐτῶν διὰ τὴν κοινὴν μὲν χρῆσιν, ἀλλὰ χρῆσιν ἀνωτέρας σπουδαιότητος τῶν ἄλλων χρήσεων, ὧν ἔστιν ἐπιδεκτικὸς ὁ ποταμὸς καὶ προσέτι νὰ καθιερώσῃ ἐπιμέλειαν καὶ ἐποπτείαν τοῦ Κράτους· ἐκ αὐτῶν ἰσχυροτέραν ἢ ἐπὶ τῶν λοιπῶν, λαμβάνουσιν δὲ νὰ περιφρουρήσῃ τὸν τοιοῦτον αὐτῶν προορισμὸν· ὧν τῶν δὲ ὑπάρχουσιν ἱκαναὶ διατάξεις μαρτυροῦσαι τούτο, οἷαι π.χ. αἱ τῶν ἄρθρ. 589, 590 Π.δ.Ν. χάριν τῆς ἐλευθεροπολείας, ὡς καὶ αἱ τῶν ἄρθρ. 73—82 τοῦ Δ. τῆς 31 Δεκεμβρ. 1836 περὶ Δημ. Αστυνομίας, ἡ τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ Δ. 5 Δεκεμβρ. 1845 περὶ καθηκόντων τῶν Νομαρχῶν, προνοοῦσαι περὶ τῆς ἀποτροπῆς ἢ μειώσεως ἢ μεταβολῆς τοῦ ροῦ, τῆς ἐξουσίας ἡμῶν καὶ λίθων, περὶ τῆς ἀνυψώσεως τῶν ὑδάτων ὑπὸ τῶν ἐχόντων μύλον ἢ τεχνουργεῖον, περὶ τῆς κατασκευῆς γαφύρας, τεχνουργεῖου ἢ μύλου, κλπ. κλπ. παρ' αὐτοῖς, σταχυολογηθεῖσαι ἐκ τῆς Γαλλικῆς Νομοθεσίας κατὰ τὸ πλεῖστον [10].

Συνεπῶς πρὸς ταῦτα, οὐδὲν ἐπιχείρημα δυνάμεθα ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Νόμ. διακρ. κτημ. τούτων ν' ἀρυσθῶμεν τόσον διὰ νὰ δεχθῶμεν ὅτι τὰ ρέοντα ὕδατα εἶναι δεκτικὰ ἰδιοκτησίας [11], ὅσον καὶ ὅτι αἱ Ρωμ. Διατάξεις αἰτῖνας κατ' οὐσίαν διέκουναι τὰ ἀενάως ἢ παροδικὰς ρέοντα ὕδατα (flumen publicum sive privatum), ὡς ἐν συντόμῳ ἀνωτέρω ἐξετέθησαν. ἔτροποποιήθησαν ἐκ τῶν διατάξεων τούτων· αὗται ἔχουσι πλήρη τὴν ἰσχύον των καὶ παρ' ἡμῖν, καὶ μόνον ἐφ' ὅσον εἴτε ἀμέσως συνέχονται μὲ τὸ Δημόσιον Ρ. Δ., εἴτε ἐξ ἄλλου εἰδικοῦ λόγου ἐν τοῖς καθ' ἑκάστον ἐκτεθέντος θὰ θεωρηθῶσιν ἀρροῦσαι· οὕτω, αἱ διατάξεις τοῦ Ρ. Δ. αἱ καθιεροῦσαι ἀρμοδιότητα τῶν Διοικητικῶν Ἀρχῶν, δὲν ἰσχύουσιν παρ' ἡμῖν· ἐπίσης αἱ διατάξεις, καθ' ὅς πᾶς τις ἐκ τοῦ λαοῦ, ζημιούμενος ἢ μὴ, ἐδικαιοῦτο νὰ ἐγείρῃ τὰ προστατευτικὰ τῆς χρήσεως παραγγέλματα χάριν τοῦ δημοσίου συμφέροντος.

Καὶ ἐν Γαλλίᾳ τὸ ἄρθρον 538 σ. οἰν. ἐγέννησεν ἀμφισβήτησιν ἄλλοτε περὶ τῆς νομικῆς θέσεως τῶν μὴ πλωτῶν ποταμῶν καὶ ἐμορφώθησαν τέσσαρες θεωρίαι, ὧν μία ἐδέξατο argumentum a contrario ἐκ τοῦ 538 ἄρθρου, ὅτι δηλ. οἱ μὴ πλωτοὶ τελοῦσιν ὑπὸ τὴν κυριότητα τῶν παροχθίων· ἐν τούτοις πρὸς πολ-

λοῦ ἐκράτησεν ἡ ὀρθὴ γνώμη ὅτι οὐδεμία ἀντιδιαστολὴ ἐπιτρέπεται καὶ ὅτι εἰ μὴ πλωτοὶ ὑπ' οὐδενὸς τῆν ἐξουσίαν τελοῦσιν, ὅλλ' ὅτι εἶναι κοινῆς γρήσεως. τηρουμένου μόνον τοῦ ὑπὸ τῆς εἰδικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 644 Γαλλ. Κ. παρεχομένου δικαιώματος τοῖς παροχθίοις [12]. Ἐὰν ἐν Γαλλίᾳ δὲν ἐδέξαντο ἐπιχείρημα ἐκ τοῦ ἄρθρ. 538 περὶ κυριότητος τινος καὶ δὴ ἰδιωτικῆς ἐπὶ τῶν μὴ πλωτῶν, πολλῶν μᾶλλον δὲν θὰ δεχθῶμεν ἡμεῖς τοιοῦτο, παρ' οἷς τὸ προσισχυθὲν καὶ κρατοῦν ἤδη κατὰ τὸν χρόνον τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Ν. διακρ. κτημ. Ρωμ. Δίκαιον, περιέχει ὀρισμένον σύστημα ἐπὶ τῶν ρέοντων ὑδάτων, ὅπου οὐδαμῶθεν ἐξάγεται ὅτι ἐσκόπει νὰ τροποποιήσῃ ὁ μνησθεὶς νόμος πλὴν τῆς οὐχὶ καὶ τόσον οὐσιώδους καινοτομίας ὡς πρὸς τοὺς πλωτοὺς ποταμούς.

Οἱ Γάλλοι δέχονται καὶ τοὺς βραχίονας τοῦ πλωτοῦ ποταμοῦ τοὺς καθιστῶντας αὐτὸν τοιοῦτον, ὡς δημοσίους [13]· τούτο δέον καὶ ἡμεῖς νὰ δεχθῶμεν, ἀφοῦ ἄλλως καὶ τὸ Ρ. Δ. ἀρκούντως συμφωνεῖ περὶ τούτου [14].

Κοτ' ἀκολουθίαν τούτων δεῖν νὰ δεχθῶμεν α') ὅτι οὐδαμῶς μετεβλήθησαν τὰ ὡς ἄνω ἐκτεθέντα περὶ τῆς κοινῆς χρήσεως τῶν ρέοντων ὑδάτων, εἴτε ὡς δημοσίων ποταμῶν, εἴτε ὡς ἰδιωτικῶν κατὰ τὸ Ρ. Δ. ἰσχύοντα. εἰμὴ ὅτι διὰ τοὺς πλωτοὺς ποταμούς προσατέθη ὑπὸ τῆς νεωτέρας ἡμῶν Νομοθεσίας ἐντονωτέρα τις Διοικητικὴ ἐπιμέλεια· β') ὅτι τὸ εἶδος καὶ τὸ μέτρον τῆς κοινῆς γρήσεως ὡς καὶ ἡ προστασία αὐτῆς διὰ τῶν ἄνω ἐνδίκων μέσων ἰσχύος καὶ παρ' ἡμῖν. Ἔστω καὶ ἂν αὗται συνδέονται πρὸς τοὺς κατὰ τὴν Ρωμ. ἔννοιαν δημοσίους ποταμούς, διότι ἡ ἔννοια αὕτη, ἐν ἣ ἐξάγεται ἀπλῶς ἢ διὰ τὴν δημοσίαν χρῆσιν ἐπιμέλεια τῆς Πολιτείας, δὲν ἐξέλιπεν, ὡς εἴρηται, διὰ τοῦ νεωτέρου Νόμ. διακρ. κτημ. μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι τὰ ὡς ἄνω ἐνδίκων μέσα ὁρῶντα (ἐφ' ὅσον ὁρῶσι) διαφορὰς ἐπὶ τῆς χρήσεως ρέοντων ὑδάτων εἰσάγονται εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον, καθὰ ἀμέσως οἰσθῆται· αἱ προϋποθέσεις ὅμως τῆς προστασίας καὶ αἱ οὐσιαστικαὶ ἐν γένει περὶ τούτων ὧν διατάξεις παρέμειναν ἐν ἰσχύϊ.

20. Ἄλλη διάταξις τῆς νεωτέρας ἡμῶν νομοθεσίας ἐν σχέσει πρὸς τὰ ρέοντα ὕδατα εἶναι ἡ τοῦ ἄρθρου 490 ἐδ. 2, α' Πολ. Δίκον. ἡ καθιερούσα τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδίκου ἐπὶ διαφορῶν ἀναγομένων εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ρέοντος ὕδατος· ἡ διάταξις εἶναι γυνικὴ καὶ περιλαμβάνει πᾶσαν μὲν διαφορὰν ἐπὶ παρόντος ρέοντος ὕδατος ἀλλ' ἀναγομένην εἰς τὴν χρῆσιν καὶ τὴν ὁλοκλήρην αὐτοῦ· ἐνταῦθα ὁ νόμος εἰπὼν «διαφορὰν ἀναγομένην εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ρέοντος ὕδατος», ἐνόησε νὰ περιλάβῃ καὶ τὴν χρῆσιν τῆς πηγῆς ἢ τοῦ ἐκ ταύτης ἐκρέοντος ὕδατος, εἰ καὶ τὴν πηγὴν καὶ τὸ ἐκ ταύτης ἐκρέον ὕδωρ (κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκροῆς καὶ πρὶν ἢ ἀφῇθῃ ἐλεύθερον ὥστε ν' ἀποτελέσῃ τὸ aqua profluens ὅφ' ἣν ἄνω ἔννοιαν)· τὸ Ρ. Δ. δὲν ἐξομοίει ἐντελῶς πρὸς τὸ ρέον ὕδωρ (aqua profluens) ὡς ρηθῆσεται κατωτέρω.

[12] Aubry et Rau II § 168, Dufour traité du dr. admin. IV No 598, Demolombe II No 498, Zachariæ Exd. 7 § 175 σ. 6, Boulé et Lescuyer Code des cours d' eau (1893) σελ. ..., Dalloz Eaux No 208s., contra Laurent VI No 18, Bathie dr. publ. et admin. V No 416, Eα καὶ τὸν νέον Γαλλ. Νόμον τῆς 8 Ἀπριλίου 1898 ἐνθ' ἄνω.

[13] Laurent VI No 10, Dalloz Eaux No 52, Suppl. No 35.

[14] Ἀνωτ. § 43, N. 2 (43.12), N. 10 § 2. (39.2) Baron Zeits. Vergl. Wiss. I σελ. 272.

[9] Πρ6λ. καὶ Ubbelohde σ.λ. 347.

[10] Arrêté du directoire du 19 vent. an 6, Ordonnance de 1669 tit. 27 art. 42, 44, tit. 28 art. 7 etc. πρ6λ. Dalloz Eaux No 74 ἐκ.

[11] Ὡς φρονεῖ ὁ Οἰκονομίδης Ἐμπο.Δ. § 155 σ. 49

Ἀφ' ἐτέρου λέγων ὁ νόμος «χοῆσιν» πειολαμβάνει καὶ τὴν κοινὴν χρῆσιν (publicus usus, communis usus) καὶ μάλιστα, θεθέντος ὅτι ἡ ἀρμοδιότης τοῦ εἰρηνοδίκου περιορίζεται μόνον εἰς τὴν χρῆσιν οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ὅπισθεν ταύτης τυχόν παραμονεῦον δικαίωμα (ἐμπράγματον, ἐνοχικόν) ἐξ οὗ αὕτη ἀπορρέει [15] καὶ θεθέντος ἐπίσης, ὡς ἄνω ἐρρήθη, ὅτι κατὰ τὴν ἐκ τοῦ Ρωμ. Δ. ἐξαγομένην ἔννοιαν, ὁ τὴν προστασίαν τῆς κοινῆς χρήσεως ἀπαιτῶν οὐδὲν ἴδιον δικαίωμα (jus proprium) κατάγει ἐπὶ δικαστηρίου, ἡ ἀρμοδιότης τοῦ εἰρηνοδίκου ἔσται μᾶλλον ἐλευθέρα καὶ ἡ ἀποφασίς μᾶλλον ὁριστική. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων, πάντα τὰ ὡς ἄνω παραγγέλματα τὰ προστατευτικὰ τῆς κοινῆς χρήσεως καὶ τὴν ἐντεῦθεν ἀποζημιώσιν (καὶ ὑπερβαίνουσιν τὰς 300 δρ.) δικάζουσιν οἱ εἰρηνοδίκαι· διεπόμενα ὅμως κατ' οὐσίαν ὑπὸ τοῦ Ρ. Δ. ὁμοίως καὶ ἡ act. injuriarum ζητοῦσα ἀποζημιώσιν οὐδὲν ποσοῦ διὰ τὴν παρεμπόδισιν τῆς κοινῆς χρήσεως τῶν ρεόντων ὑδάτων, ὑπάγεται καὶ αὕτη εἰς τὸ ἄρθρ. 490, 2 ε' Π. Δ. καθὼς ὁρῶσα ἀδιαφορὰν ἐπὶ τῆς χρήσεως τῶν ρεόντων ὑδάτων [16].

Ἐπὶ τῇ διατάγματι τῆς 7 Μαΐου 1837, ὅπερ ἐν ἄρθρῳ 1 ἐδ. 7 ἔφερον ὅτι ἐπ' αὐτῇ μεταξὺ ιδιωτῶν διαφορά περὶ τῆς χρήσεως τρεχόντων ὑδάτων ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει ἀποκτημένος δικαίωμα, ἀποφασίζεται ἀπὸ τὰς Διοικητικὰς ἀρχάς. Τοῦτο, ἐκδοθὲν πρὸ τοῦ Νόμ. διακρ. κτημάτων ὑπ' ὅσων εἶχε βεβαίως τὸ Ρωμ. Δ. περὶ τῶν ὑδάτων ὁμιλοῦν δὲ περὶ ρεόντων ὑδάτων, ἐφ' ὧν ὑπάρχει κεκτημένος ιδιωτικὸν δικαίωμα, ἔννοσι βεβαίως τοὺς ιδιωτικοὺς ποταμοὺς τοῦ Ρωμ. Δικαίου (flumina privata), οὓς, ὡς φαίνεται, ἐθεώρει τῆς ἀποκλειστικῆς χρήσεως τῶν παροχθίων, ὡς καὶ συγγραφῆς: τινες, ἄνω παρατεθέντες, ἐδέξαντο. Ὅπως δὲ ποτε τὸ διάταγμα τοῦτο κατηγορήθη διὰ τοῦ Γ' Ψηφίσματος τῆς Α' ἐν Ἀθήναις Συνελεύσεως καὶ τοῦ ἄρθρου 101 τοῦ παλαιότερου Συντάγματος καὶ ὑπεβλήθησαν αἱ ἐν τῷ Διατάγματι διαφοραὶ εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια. Ἐντεῦθεν δοξάζουσι τινες ὅτι τὸ Εἰρηνοδικεῖον δὲν εἶναι πλέον ἀρμόδιον νὰ ἐπιληφθῇ τῶν διαφορῶν τοῦ κοινῆς χρήσεως ρεόντος ὕδατος διότι, λέγουσιν, ἀπαιτεῖται ρητὴ διάταξις ὅπως ὁ εἰρηνοδικὴς καταστήτῃ ἀρμόδιος ἐπὶ τούτων [17]. ὁποθέτομεν δὲ διὰ τούτου ἔννοεσι νὰ ὑποβάλλωσι τὰς τοιαύτας διαφορὰς τῆς χρήσεως τῶν κοινῆς χρήσεως ρεόντων ὑδάτων εἰς τὰ Πρωτοδικεῖα, καθὼς γενικῆς δικαιοδοσίας. Ἀλλ' ἡ γνώμη αὕτη δὲν φαίνεται ἡμῖν ὀρθή· ἀφοῦ κατὰ τὴν πρὸ τοῦ Δ. τῆς 7 Μαΐου 1837 ὑφισταμένην καὶ νῦν ἰσχύουσιν Πολ. Δικονομίαν ἡμῶν, ἀπῶς τὰς ἐπὶ τῆς χρήσεως παντὸς εἶδους ρεόντων ὑδάτων διαφορὰς, ἐδίκαζον οἱ εἰρηνοδίκαι, ἔπεται ὅτι τὸ Δ. τοῦτο ὑπαγαγόν τινος τούτων εἰς τὰς Διοικητικὰς ἀρχάς, εἰσήγαγε βεβαίως ἐξαίρεσιν τῆς ἐξαιρετικῆς δικαιοδοσίας τῶν Εἰρηνοδικῶν· καταργηθείσης δὲ τῆς ἐξαίρεσεως ταύτης βραδύτερον, ἀνέκτησεν ἅπασαν τὴν προτέραν αὐτοῦ δύναμιν ὁ κανὼν τοῦ ἄρθρου 490 ἐδ. 2, ε', περιλαβὼν, ὡς καὶ πρότερον. καὶ τὰς διαφορὰς τοῦ καταργηθέντος ἐκείνου διατάγματος· ἐν ἄλλοις λόγοις, ὡς ἡ γενικὴ δικαιοδοσία τῶν Πρωτοδικείων ὑπέστη τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ ἄρθρου 490 δηλ. τῆς δικαιοδοσίας τῶν Εἰρηνοδικῶν, οὕτω καὶ ἡ δικαιοδοσία αὕτη τῶν εἰρη-

νοδικῶν ὑπέστη τὴν ἐξαίρεσιν τῶν διαφορῶν τοῦ Δ. τοῦ 1837, οὐτινος καταργηθέντος, ἀνέκυψεν ὁ κανὼν τοῦ ἄρθρου 490 ἐδ. 2 ε'.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τ. Π. Λαμίας :—Αἱ κοινοποιήσεις ἐπὶ ἀστυνομικῶν γίνονται τῷ προϊσταμένῳ τῆς ἀστυνομικῆς περιφέρειας, ὥστε ποιεῖ νὰ γνωρίζηται τὴν ἀστυνομικὴν περὶ φέρεσιν διὰ νὰ εὑρητὲ τὸν προσητάμενον, πρὸς δὲν πρέπει νὰ κοινοποιήσῃ δι' ὅλους τοὺς ἐν τῇ περιφέρειᾳ τοῦ ὑπαγομένου. — Ἐπὶ ἐοήμην ἀποφάσεως εἶτε πρὸ, εἶτε μετὰ τὴν ἀνακοπὴν, οὐδεμίᾳ ἐγκυρὸς ἐπιταγὴ δύναται γενέσθαι, διότι τοιαύτη γίνεται μόνον ἐπὶ τῶν τελεσιδικίων ἀποφάσεων, τοιαύτη δὲ δὲν εἶναι ἡ ἐρήμην, ἡ ἐπὶ τῶν πρωτορινῶς ἐκτελεστῶν (δὲ μόνον εἶναι δυνατὴ διέκρισις ἐπιταγῶν γενομένων πρὸ ἢ μετὰ τὴν ἀνακοπὴν) Μὴ συγχύζεσθε ἐκ τῆς πρακτικῆς ἢ ὁποῖα ἀσυνειδήτως καὶ ἀδιακρίτως κάμνει ἐπιταγὰς.

Ζ. Γ. Ζ. Λοσιόρων :—Οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει νὰ ἐξαίρωνται τοῦ ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων ὧν καὶ ἐμπορευμάτων δασμοῦ τὰ μεγάλα ζῶα, πλὴν ἐὰν τυχὼν ὑπάρχῃ εἰδικὴ τις ἐν ὠρισμένῳ Δήμῳ ἐξαίρεσις, περὶ οὗ δὲν πρόκειται κατὰ τὴν ἐρώτησιν.

Γ. Π. Λομβραίναν :—Διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμένοντας, κατὰ κανόνα, ἡ κοινοποιήσις γίνεται τῷ εἰσαγγελεῖ, ἐνεκεν τοῦ ἄρθρου 145 § 6 Πολ. Δικον., ἀνεξαρτήτως τῆς παραμονῆς κατοικίας ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἡ ὁποία πάντοτε παραμένει, διότι κατὰ νόμιμον τεκμήριον, οἱ εἰς ἀλλοδαπὴν ἀποδημοῦντες ποιῶσι τοῦτο ἐπὶ παλινστῆσι. Οὐχ ἥττον ἐξενίκησεν ἡ ὀρθὴ ἐρμηνεία ὅτι ἡ ἀρχὴ αὕτη δὲν δύναται νὰ ἰσχύσῃ καὶ ἐν περιπτώσει ἀπολύτως παροδικῆς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ μεταβάσεως, ὅτε καλῶς γίνονται αἱ κοινοποιήσεις εἰς τὴν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ κατοικίαν. Πρὸλ. 516 Α. Π. ἐν. τελ. 403 XVI. Ἐννοεῖται ὅτι τοῦτο εἶναι ἀνεφάρμοστον ἐπὶ μετανασταστῶν μεταβαίνόντων πρὸς μονοουχὶ ὁριστικὴν ἐγκατάστασιν. — Ὁ ἐκχωρητὴς ἀπαλλαγῆς τῆς εὐθύνης διὰ τὴν φερεγγυότητα τοῦ ὀφειλέτου, βεβαίως δὲν δύναται νὰ εὐθύνηται διὰ τὸ ἐκ τῆς τυχὼν ἀποδειχθείσης ἀλλοτριότητος τῶν τῇ ἀπαιτήσεϊ ἐνυποθήκων ἀδύνατον τῆς εἰσπράξεως, πλὴν ἐννοεῖται ἐν περιπτώσει δόλου.

† ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Ἀπροσδοκῆτως κατέλιπε τὴν ζωὴν, ἐν πλήρει ἀκμῇ αὐτῆς, μία ἀπὸ τὰς συμπαθεστέρας τοῦ ἐν γένει δικαστικοῦ κόσμου φυσιογνωμίας, ὁ συμβολαιογράφος Ἀθηνῶν Ἰωάννης Σταμάτης. Νομιμονέστατος, χρηστότατος, μετριοπαθὴς, πιστότατος τοῦ καθήκοντος στρατιώτης καὶ ἐν ἀφιλοκερδείᾳ προθυμότητος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν πρὸς αὐτὸν προσερχομένων, εἶχεν ἐξασφαλίσαι ἑαυτῷ τὴν κοινὴν ἀγάπην καὶ ὑπόληψιν, αἱ ὁποῖαι, ἀντὶ νὰ ἴδωσιν αὐτὸν προβιβαζόμενον ἐν τῷ πολλαπλῇ ἔχοντι ἀνάγκην ἀνδρῶν, ὡς ὁ Ι. Σταμάτης, συμβολαιογραφικῶν σταδίων, ἔσχον τὴν στυγνὴν ἀτυχίαν νὰ συνοδεύσῃ τὴν κηδείαν αὐτοῦ.

Ἐκ τοῦ Ἱ. Τυπογραφείου «Νέαι» Ἰδέαις
Ἰδέαις Ἀποστολῆς ἀπὸ 10 ε'

[15] Οἰκονομ. Πολ. Δικ. § 154 σημ. 7.

[16] Ὅρα περὶ τούτου καὶ ἀνωτ. § 7 in f. καὶ τὰς αὐτόθι παραπομπάς.

[17] Ἰδε Λιβαδῶν ἐν Οἰκονομ. Πολ. Δικ. ἐκδ. 6η § 154 σ. 7 καὶ τὴν αὐτόθι γνώμην τοῦ Ψαῦ.

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΛ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Ευδόκη Ιεροία δρ. 15. § Μετὰ δελτίου δρ. 20. § Καταχωρ. ό σελ. 2. δι

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ : Β. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία	Άρειου Πάγου Πολιτική	(1906)
"	" Ποινική	(1907)
Νομολογία	Εφετείου Αθηνών	(1906)
"	Πατρών	(1905)
"	Ναυπλίου	(1906)
"	Κρήτης	(1906)
Νομολογία	Νομικού Συμβουλίου	(1907)
Νομικαί σχόσεις επί των υδάτων	υπό του έν 'Αθήναις δικηγόρου Γεωρ. Α. Μπαλή. [συνέχεια].	
Διάφορα.	Βιβλιογραφικών Δελτίων.	

Δεν συνοδεύεται υπό φύλλον Κώδικος

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Άριθ. 521 (1906) Τμ. Β' (*)

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΘΕΡΡΑΤΟΣ

Οικονομικοί έπιθεωρηταί. - άποζημιώσις δι' έκτος έδρας ύπηρεσίαν. - άποδοχαί. - διετής παραγραφή. - έναρξίς. - ού παρέκτασις προθεσμίας.

Έπειδή και τὸ τμήμα τοῦτο συμφωνεῖν πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Αου τμήματος ὅτι ἡ εἰς τοὺς οἰκονομικοὺς ἐπιθεωρητὰς διδομένη ἀποζημιώσις ἐπὶ πλείον τοῦ μισθοῦ αὐτῶν διὰ τὰς ἐκτὸς τῆς ἑδρας ὑπηρεσίας εἶναι ἀποδοχή καὶ καθ' ὃ τοιαύτη ὑπάγεται εἰς τὴν διετὴ παραγραφὴν τοῦ Νόμου ΧΛ' τοῦ 1887.

Έπειδή, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ὁμολογούμενα, ἡ ἐργασία τῆς ἐκδικάσεως ὡν κατὰ τοῦ καταλόγου τῶν ἐπιτηδευματιῶν τῆς Τριπόλεως ἐνστάσεων ἐπερατώθη μέχρις τῆς 9 Δεκεμβρίου 1896, ἀπὸ τῆς χρονολογίας ἄρα ταύτης, καθ' ἣν ἔληξεν ἡ ἐργασία, δι' ἣν διαταχθεὶς ὁ ἐνάγων μετέβη εἰς Τρίπολιν, δέον νὰ ὑπολογισθῇ ὁ διετής χρόνος τῆς παραγραφῆς, διότι ἐκτοτε ἐγεννήθη τὸ πρὸς ἀγωγὴν δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος νὰ ζητήσῃ νὰ πληρωθῇ τὴν ἀποζημιώσιν τοῦ διὰ τὰς ἐκτὸς τῆς ἑδρας ἡμέρας ὑπηρεσίας γεννηθέντος ἐπομένως τοῦ πρὸς ἀγωγὴν δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος τὴν 9 Δεκεμβρίου 1896, ἡ διετὴς παραγραφὴ συνεπληρώθη τὴν 9 Δεκεμβρίου 1898 καὶ ἡ ἀγωγὴ, ἐγερθεῖσα τὴν 5 Ἰανουαρίου 1899, ἐστὶν ἀπορριπτέα ὡς παραγεγραμμένη.

Έπειδή παρέκτασις τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς δυνάμει τοῦ Νόμου ΒΥ' τῆς 14 Μαρτίου 1897 δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἂν ἡ προθεσμία πρὸς ἐνάσκησιν τοῦ δικαιώματος εἶχε γεννηθῇ πρὸ τοῦ νόμου τούτου καὶ ἔληξε μετὰ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ.

(*) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 505 ΧVII 482 (1905) τοῦ Α' τμήματος.

Άριθ. 522 (1906) Τμ. Β'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Έκχώρησις ἀπαιτήσεως κατὰ Δημοδίου. - γνωστοποίησις δι' αἰτήσεως θεραπείας ὑπουργῶ.

Έπειδὴ ἐκ τῶν ἀπὸ ... δύο ἐπιδοτηρίων ἀποδεικνύεται ὅτι ἐκοινοποιήθησαν νομίμως πρὸς τε τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ τὸν κεντρικὸν ταμιὰν ἀντίγραφα τοῦ ἐκχωρητηρίου συμβολαίου.

Έπειδὴ ἡ ἀπὸ ... αἰτήσεις θεραπείας, κοινοποιήθησα ὑπὸ τῆς ἡδὴ ἐφεσιδλήτου πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν τὴν 2 Ἰανουαρίου 1893, καὶ περιέχουσα τὴν δῆλωσιν τῆς ἡδὴ ἐφεσιδλήτου, περὶ τοῦ ὅτι διὰ τοῦ ... συμβολαίου ἐξεχωρήθησαν αὐτῇ ὑπὸ τῶν ὀφειλετῶν τῆς αἰ κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀπαιτήσεις αὐτῶν, αἱ προσερχόμεναι ἐκ τῶν μισθωμάτων τῶν ἐν Πειραιεὶ ἀποθηκῶν των, ἐπέχει τόπον εἰδοποιήσεως πρὸς τὸν ἀρμόδιον Ὑπουργὸν τῶν Στρατ. περὶ τῆς γενομένης ἐκχωρήσεως, καθ' ὅσον δὲν διατάσσεται ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 86 τοῦ Λογισ. Ν. προηγουμένη τῆς αἰτήσεως θεραπείας γνωστοποίησις αὐτῆς διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος, καὶ διότι σκοπὸς τῆς διατάξεως τοῦ μνησθέντος ἀρθρου εἶναι νὰ ἐμποδισθῇ ἡ εἰς τὸν ἐκχωρητὴν ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου πληρωμὴ τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως, ὁ σκοπὸς δ' οὗτος πληροῦται διὰ τῆς κοινοποιήσεως τῆς αἰτήσεως θεραπείας, περιεχούσης καὶ γνωστοποίησιν τῆς ἐκχωρήσεως.

Άριθ. 523 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Α. ΓΚΙΩΝ

Μισθώσις. - ἐκτίμησις μισθωτηρίου. - μὴ περιλήψεως παραιτήσεως ἀπὸ ἀπαλλαγῆς ἐν καταλήψει ὑπὸ πολέμων. - ἐπιδρομή. - ἀπαλλαγὴ. - ἀπόδειξις μὴ καρπώσεως ἐξ ἐπιδρομῆς. - ἀπαλλαγὴ ἐπὶ ὀλοκληρῶν γεωργικῶν ἔτος. - οὐχ ὁμοίως ἐπὶ ἀστυκῶν. - προβολὴ περὶ καρπώσεως ἐν περιορισμένῳ χρόνῳ. - οὐ στοιχεῖον ἀγωγῆς ἐκ μισθώσεως.

Έπειδή, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τὸ κατ' ἐφεσιν δικάσαν πρωτοδικεῖον ἐξετίμησε σὺν τῷ δεκάτῳ πέμπτῳ ὄρφ αὐτοῦ τὸ περιεχόμενον τοῦ μνημονευομένου ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐπισήμου μισθωτηρίου συμβολαίου, καὶ ἐδέχθη ὅτι δὲν προκύπτει ἐξ αὐτοῦ ὅτι οἱ ἐναγόμενοι νῦν ἀναρσιδλήτοι ἐσκόπουν νὰ παραιτηθῶσι τοῦ δικαιώματος ν' ἀρνηθῶσι τὴν πληρωμὴν τοῦ μισθώματος, καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν κατελαμβάνετο ἡ χώρα, ἔνθα κεῖται τὸ μίσθιον χωρίον, ὑπὸ τῶν πολεμίων, καὶ ἀφῆρθε παρ' αὐτῶν ἡ χρῆσις καὶ κάρπως αὐτοῦ.

Έπειδή, κατὰ τοὺς Νομ. 15. 2 Πανδ. (19.2)

καὶ 15. 6'. Βασιλ. (Κ. 1), ὁ μισθωτὴς ἀπαλλάσσεται τοῦ μισθώματος, ἂν δι' ἐπιδρομῆς πολεμίων στερηθῇ τῆς χρήσεως τοῦ μισθωθέντος, ἀρνηθείσης δὲ τῆς ἀναιρεσιούσης, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς πρώτης τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τὴν παραλούσαν τὴν ἀγωγὴν περὶ τοῦ ἐπιδίκου μισθώματος ἐνστάσιν τῆς ἀναιρεσιδλήτου, περὶ βιαίας καταλήψεως καὶ καρπώσεως τοῦ ρηθέντος χωρίου παρὰ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ κατὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον, ὁρθῶς διετάχθησαν διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἀποδείξεις περὶ τούτου, καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ κορίσματος αὐτῶν ἡ δευτέρα προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ὅτι τὸν Μάϊον τοῦ 1897 διὰ τοῦ εἰσβαλόντος εἰς Θεσσαλίαν τουρκικοῦ στρατοῦ αἰτία πολέμου κατέλαβε βίᾳ τὸ τουρκικὸν δημόσιον τὸ χωρίον αὐτὸ, καὶ συλλέξαν ἀφῆρσε τοὺς καρπούς αὐτοῦ τοῦ γεωργικοῦ ἐκείνου ἔτους.

Ἐπειδὴ, καίτοι τὸ δικαστήριον δέχεται ὅτι ἡ κατάληψις τοῦ χωρίου ἐγένετο τὸν Μάϊον τοῦ 1897, ὁρθῶς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν καὶ διὰ τὸ μίσθωμα ἀπὸ 1ης Νερίου 1896 μέχρι τοῦ Μαΐου 1897, ὡς πρὸς ἀπάσας τὰς ἀγροτικὰς ἐκτάσεις τοῦ ὑπὸ μίσθωσι χωρίου, διότι ἵνα παραχθῶσιν οἱ ἐτήσιοι καρποὶ αὐτῶν καὶ συγκομισθῶσι, προηγήθησαν κατὰ τὸν πρὸ τῆς καταλήψεως χρόνον τοῦ αὐτοῦ γεωργικοῦ ἔτους καλλιέργεια καὶ σπορὰ καὶ θάψαναι, ὡς ἀπαραίτητα προκαπιτούμενα διὰ τὴν κάρκωσιν, καθ' ἃ δέχεται διὰ τῆς δευτέρας προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ πρωτοδικεῖον, τῆς καρπώσεως δὲ ἀφαιρέσεως ὡς εἴρηται ὑπὸ τῶν πολεμίων, χρήσις τοῦ μισθωθέντος δὲν λογίζεται συντρέξασα ὑπὲρ τῶν μισθωτῶν καθ' ἔξον τὸ γεωργικὸν αὐτὸ ἔτος, καὶ οἱ Νόμοι 33 καὶ 34 Πανδ. (19. 2) καὶ 28 Κώδ. (4. 65), καθ' οὓς ἀφαιρουμένης διὰ βιαίας ἐπιδρομῆς τῆς χρήσεως τοῦ μισθίου, ἀπαλλάσσεται τοῦ μισθώματος ἀπὸ τοῦ γεγονότος τούτου ὁ μισθωτὴς, οὐδὲν ὡς χωροῦσιν εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸ μίσθωμα ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1896 μέχρι τοῦ Μαΐου 1897 τῶν ὑπαρχόντων ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ αὐτοῦ χωρίου ἀστυκῶν κτημάτων, τούτεστιν ὑδρομύλων, ἀποθηκῶν καὶ διαφόρων κτιρίων, οἱ ἀναιρεσιδλήτοι ἐκαρπώθησαν ταῦτα, ποιήσαντες αὐτῶν χρήσιν κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἀκωλύτως, ἀφοῦ ὡς ἐδέχθη τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν πρωτοδικεῖον, ἡ βιαία κατάληψις τοῦ χωρίου ἐγένετο τὸν Μάϊον τοῦ 1897, καὶ κατὰ τοὺς προμνησθέντας νόμους ἐνέχονται εἰς τὴν πληρωμὴν ἀναλόγου διὰ τὸν χρόνον τοῦτον μισθώματος δι' αὐτὰ, πλην τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς δευτέρας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ἀπέρριψε καὶ κατὰ τοῦτο τὴν ἀγωγὴν, τὸ μὲν διότι δὲν περιέχεται ἐν αὐτῇ ὁ ἰσχυρισμὸς περὶ τῶν ἀστυκῶν τούτων κτημάτων, τὸ δὲ καθ' ὅσον τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον προέβαλεν ἡ ἀναιρεσιούσα ἐφεσίμωσ τὸ πρῶτον, καὶ εἶναι ἀπαράδεκτος, ἀλλ' οὕτως ἀποφηνάμενον, παρὰ τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀρθρ. 170 καὶ 533 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ κατὰ παραβάσιν αὐτῶν ἐδίκασεν, διότι ὁ ἰσχυρισμὸς περὶ τοῦ μισθώματος τῶν ἐν τῷ μισθίῳ ἀστυκῶν κτημάτων προεβλήθη ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιούσης, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς δευτέρας τῶν προσβαλλομένων

ἀποφάσεων, ὡς ἀρνήσις τῆς ἐνστάσεως τῶν ἀναιρεσιδλήτων περὶ τῆς βιαίας καταλήψεως τοῦ χωρίου ὑπὸ τῶν πολεμίων, καὶ στοιχεῖον δὲν ἀποτελεῖ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ὁρώσης τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐτησίου μισθώματος, ἐνστάσιν δὲ περὶ ἀπαράδεκτου τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου οὐδὲν ὡς προέβαλον οἱ ἀναιρεσιδλήτοι, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐφεσίμων προτάσεων τῶν, καὶ αὐτεπαγγέλτως τὸ πρωτοδικεῖον τὸ ἀπαράδεκτον αὐτὸ ἀπεφάνετο· ὁθεν ἀναιρετέα κατὰ τὸ μέρος τοῦτο συνωδὰ τοῖς ἀρθρ. 201 καὶ 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Ἀριθ. 524 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΤΑΝΗΣ
Δίκη ἐπ' ἀνακοπῆς πίνακος κατατάξεως.-ἐκ-
κλητόν.- κανονισμὸς ἐξ ἀμφισβητήσεως ἀ-
παιτήσεως ἢ θέσεως.

Ἐπειδὴ ἐπὶ δίκης περὶ κατατάξεως μεταξὺ τῶν δανειστῶν τὸ ἐκκλητόν τῆς διαφορᾶς ρυθμίζεται ὅταν μὲν ἀμφισβητῆται ἡ ὑπαρξίς τῆς ἀναγγελθείσης ἀπαιτήσεως ἐκ τοῦ μεγέθους ταύτης, ὅταν δὲ ἀμφισβητῆται ἡ τοποθέτησις αὐτῆς ἐκ τοῦ ποσοῦ τῶν διανεμητέων χρημάτων, διότι τοῦτο ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης κατὰ τὸ ἀρθρ. 530 Πολ. Δικονομίας. Τὸ ἐφετεῖον ἄρα ἀποφηνάμενον ὅτι τὸ ἐκκλητόν κανονίζεται ἐκ τοῦ μεγέθους τῆς ἀπαιτήσεως, ἀδιακρίτως ἐὰν αὕτη ἀμφισβητῆται ἢ μὴ, ὡς ἐκ τούτου, ἀφ' οὗ οἱ ἐκκαλοῦντες ἀναιρεσιδλήτοι διὰ τῆς ἀναγγελίας τῶν ἡτήσαντο, ὅπως ἐπὶ τοῦ ἐκ δραχ. 2,200 πλειστηριασματος καταταχθῶσι διὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν δραχ. 7,900 ἐντόκως, ἡ προβληθεῖσα ἐνστάσις ἀνεκκλήτου τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως οὐκ ἔστι βάσιμος, παρεδίασε τὴν εἰρημνὴν διατάξιν, ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν κτλ.

Ἀριθ. 525 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ
Δήλωσις ὑπὸ ταμίου.- ἀνακοπῇ.- ἀρμεοδιότης ἐκ τόπου.

Ἐπειδὴ τὴν δήλωσιν ἐποίησεν οὐχὶ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ἀλλ' ὁ ταμίας Λαρίσης καὶ δὴ ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου τοῦ τόπου ἐκείνου, ὡς τὸ ἐφετεῖον δέχεται, ἐπομένως ὁφείλει ἡ ἀνακοπὴ ἀπευθύνεται κατ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον οὗτος ἐνήργησεν ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου, ἔπρεπε τὰ εἰσαχθῇ ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου τῆς Ἑδρας του, καὶ οὐχὶ τοῦ τῶν Ἀθηνῶν, δι' ὃ ὁ λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου εἶναι ἀπορριπτέος (*).

Ἀριθ. 526 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ
Παραίτησις ἀπ' ἀνακοπῆς κατ' ἐφεσίμωσ.- ἐ-
νέργεια δευτέρας.- ἀπαράδεκτον διωγρόνον
ἀναιρέσεως κατὰ πρωτοδίκου.

Ἐπειδὴ καὶ ὑποτιθεμένου ὅτι κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1567 τοῦ 1903 ἐρήμην ἀποφάσεως τῶν ἐν-

(*) Ἀπολύτως ἀκατανόητα. Νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἔδρα τοῦ ὡς ἀντιπροσώπου ἐνεργήσαντος ; !

ταῦθα Ἐφετών, μετὰ τὴν παραίτησίν της ἀπὸ τοῦ δικογράφου τῆς ἀπὸ 6 Δεκεμβρίου 1903 ἤσκησεν ἡ ἀναρρεσίουσα ἐπιτροπὴ δευτέραν ἀνακοπὴν, ἀφοῦ ἡ δίκη ἦτο ἐκκρεμὴς ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου συνεκεία τῆς ἀνακοπῆς, ἡ ὑπὸ δίκην αἰτησις κατὰ τῆς πρωτοδίκου ὑπ' ἀριθ. 387 ἦτο ἀπαράδεκτος, κατὰ τὸ ἄρθρον 812 τῆς Πολ. Δικονομίας(*).

Ἀριθ. 527 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ

Ἑλλήνες ἐν ἀλλοδαπή.- δυνάμεις δικαιοπραξιῶν.- τόκοι.- δικαιοπραξία μεταξὺ ἐλλήνων καὶ ἀλλοδαπῶν.- τύπος.

Ἐπειδὴ, ναὶ μὲν κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀπὸ 29 Ὀκτωβρίου 1856 Ἀστικοῦ Νόμου, αἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπὸ Ἑλλήνων ἐπιχειρούμεναι νομικαὶ πράξεις, ἔχουσι κατὰ τὸν τύπον αὐτῶν κύρος ἐν Ἑλλάδι, καταρτιζόμεναι εἴτε κατὰ τὸν ἐλληνικὸν νόμον, εἴτε κατὰ τὰς ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῶν ἰσχυοῦσας διατυπώσεις, ἀλλ' αὕτη, κατὰ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, προϋπόθεσιν ἔχει ὅτι ἀμφότεροι οἱ συμβλῆθέντες ἦσαν Ἑλλήνες, ἐν προκειμένῳ ὅμως δεκτοῦ γενομένου ὑπὸ τοῦ ἐφετείου ὅτι μία τούτων ἦτο Ἀμερικανὴς, ἐφαρμογὴν δὲν εἶχεν ἡ ἀνωτέρω διάταξις τοῦ νόμου, ὡς πρὸς τὴν ἐπιλογὴν ἀλλ' ἢ τοῦ νόμου τοῦ τόπου τῆς καταρτίσεώς της δι' ὃ τοῦτο ἐπὶ τῇ ἐναντίᾳ ἐκδοχῇ κρίναν ὅτι ἡ σύναψις καὶ ἀποδείξεις τῆς ἐπιδίκου μισθώσεως ἔκρεπε νὰ ἐξετασθῇ οὐχὶ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἐγγωρίου ὠθωμανικοῦ νόμου(**), καθ' οὓς, ὡς ὁ ἐνάγων ἰσχυρίζεται, διὰ ταύτας ἀπαιτεῖται ἔγγραφον δημόσιον ἀλλὰ κατὰ τοὺς τῶν ἐλλήνων, ἡρμηνευσε ψευδῶς καὶ ἐρμήμοσεν ἐσφαλμένως τὴν ἄνω παρατεθεῖσαν διάταξιν τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου, ὅπερ κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς τελευταίας τῶν ἀποφάσεών του.

Ἀριθ. 528 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΑΣ

Ἑπαρχεὶς διαθήκης.- ἐναγώγιμος κληρονόμος.- οὐχ ὁμοδικία κληροδόχῳ.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, αὕτη ἐδέχθη τὴν ἀγωγὴν τῆς ἀναρρεσίᾳ, καθόσον ἀκηρύνθη κατὰ τῶν ἀναρρεσιόντων ὡς κληροδόχων, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς ἐκτελεστῶν τῆς διαθήκης, πάντες οἱ τῆς ἀναρρέσεως λόγοι οἱ σχεῖσιν ἔχοντες πρὸς τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς καὶ ὑπὸ τὴν ἐτέραν αὐτῶν ιδιότητα τῶν ἐκτελεστῶν δὲν εἶναι ἐξεταστέοι, ὡς στηριζόμενοι ἐπὶ ἀναληθοῦς προϋποθέσεως.

Ἐπειδὴ, ὑφισταμένης διαθήκης, δικαιούχος τῆς

κληρονομίας εἶναι ὁ δι' αὐτῆς ἐγκατασταθεὶς κληρονόμος, οὐχὶ δὲ ὁ τιμηθεὶς διὰ κληροδοτήματος, ὅστις μόνον κατὰ τοῦ ἐγκατασταθέντος κληρονόμου ἔχει ἀγωγὴν προσωπικὴν ἢ πραγματικὴν, κατὰ τὸν Νόμον 3. 2 (Κ. Δ. 43) 2 Εἰσηγ. (2. 29) περὶ παραδόσεως τοῦ κληροδοτήματος. Κατὰ ταῦτα ὅθεν ὁ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμος ἐγείρων ἀγωγὴν περὶ ἀκυρώσεως τῆς διαθήκης, διὰ τυπικὸν λόγον, μόνον κατὰ τοῦ ἐγκατασταθέντος διὰ τῆς διαθήκης κληρονόμου δικαιούται νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τοῦ κληροδόχου, μεθ' οὗ δὲν εὐρίσκεται εἰς παθητικὴν νομιμοποίησιν, τούναντιον δὲ ἀποφανθεῖσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ δεχθεῖσα τὴν ἐπιδίκον ἀγωγὴν κατὰ τῶν ἀναρρεσιόντων ὡς κληροδόχων, ψευδῶς ἡρμήνευσε τὰς ἄνω διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου, ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν συνωδᾶ τῷ ἄρθρῳ 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας(*).

Ἀριθ. 529 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Διατροφή συζύγου.- ἀνεξαρτήτως εὐπορίας ἢ ἀπορίας.- χρόνος ἐκτιμήσεως περιουσίας τοῦ συζύγου καὶ τῆς προικός.- ἐνστάσεις ἐξαιρέσεως μαρτύρων.- καθορισμὸς.- τόκοι ὑπερμερίας ἀπὸ ἐκάστης μηνιαίας ὀδῶς.- ἔννοια καὶ ἀφετηρία ὑπερμερίας ἐν διατροφῇ.

Ἐπειδὴ, κατὰ τοὺς Νόμους 5 § 7 καὶ 10 Πανδ. (25. 3), 1 § 19 Πανδ. (37. 9) 43 καὶ 44 Πανδ. (50. 16) καὶ Βασιλ. Ν. 41 (2. 2), ἡ πρὸς διατροφὴν ὑποχρέωσις τοῦ ἀνδρὸς κανονίζεται ἀναλόγως τῆς περιουσίας αὐτοῦ καὶ κατὰ τὴν κοινωνικὴν τάξιν τῆς δικαιουμένης εἰς ταύτην συζύγου του, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀπορίας αὐτῆς, περιλαμβάνει δὲ ἅπαντα τὰ πρὸς συντήρησιν αὐτῆς ἀπαραίτητα. Ὅθεν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, κανόνισαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω νομίμων στοιχείων τὴν προκειμένην διατροφὴν, ὁρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τοὺς ἀνωτέρω παρατεθέντας νόμους καὶ συνεπῶς ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος, ὁ λόγος τῆς αἰτήσεως ὅτι ἡ προκειμένη διατροφή ἔδει κατὰ νόμον νὰ κανονισθῇ ἀναλόγως τῆς ἐκτάσεως τῶν πραγματικῶν ἀναγκῶν τῆς ἀναρρεσίᾳ.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον οὐ μόνον ἐξετίμησε τὰς μαρτυρικὰς ἀποδείξεις καὶ τὴν ἔκθεσιν τῆς πραγματογνωμοσύνης, αἵτινες διεξήχθησαν συνεκείᾳ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτῆς, περὶ τοῦ μεγέθους τῆς περιουσίας τοῦ ἀναρρεσιόντος κατὰ τὸν χρόνον τῆς κατάρξεως τῆς δίκης, ἀλλ' ἔλαβεν ὑπ' ὄψει καὶ ἐξετίμησε τὰ προσκομισθέντα ἐνώπιον αὐτοῦ ἔγγραφα καὶ αὐτοὺς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀναρρεσιόντος περὶ τῆς καταστάσεως τῆς περιουσίας του, τοὺς προταθέντας κατὰ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ συζήτησιν

(*) Καὶ ἐὰν ἡ ἀνακοπὴ ἦτο ἐκπρόθεσμος :

(**) Ἡ ἀπόφασις ἔννοεῖ ἐγγώριον νόμον τὸν ὠθωμανικὸν διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς παρουσίας ἀμερικανοῦ ὑπηκόου ἢ τάχα θεωρεῖ γενικῶς καὶ ἐν περιπτώσει δικαιοπραξίας μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ δι' αὐτοὺς ἐγγώριον τὸν ὠθωμανικόν, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου ; Ἐὰν καὶ τὸ τελευταῖον, τότε παραβλήθητω ἡ ἐν σελ. 623 XV ὑπὸ τὴν 719 Ε. Α. σημείωσίς μας καὶ ἡ περαιτέρω αὐτῇ παραπομπή.

(*) Ἀναίρεῖται ἡ ἐν σελ. 186 XV 1360 Ε. Α. ὑποθέτομεν ὅτι πολὺ θὰ συνέβαλεν εἰς τὴν ἀντίρρυσιν τῆς καὶ ἡ ἐπιδειχθεῖσα αὐτηγόρησις, περὶ ἧς ἡ αὐτῇ σημείωσίς μας.

της υποθέσεως και ἀφορώντας τὴν μετ' ἀπόδειξιν κατὰστασιν αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῇ βάσει πάντων τῶν ἀνωτέρω στοιχείων κρίνει περὶ τῆς ἀξίας τῆς περιουσίας τοῦ ἀναιρεσειόντος, δεχόμενον ὅτι καὶ ἂν ὑπολογισθῶσι τὰ παρὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος φερόμενα ὡς ὀφειλόμενα καὶ παρὰ τῆς ἀντιδίκου του ἀμφισβητούμενα, κατ' οὐδὲν δύνανται νὰ μειώσωσι τὸ ποσὸν τῆς ἐπιδικάζομένης κατὰ νόμον διατροφῆς, οὕτω δὲ κρίναν τὸ ἐφετεῖον προδήλως ἀποφαίνεται περὶ τοῦ μεγέθους τῆς περιουσίας τοῦ ἀναιρεσειόντος, οὐ μόνον κατὰ τὸν χρόνον τῆς κατάρξεως τῆς δίκης, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν μετ' ἀπόδειξιν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως. "Ὅθεν ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως ὅτι ἡ προκείμενη διατροφή ἐπεδικάσθη χωρὶς νὰ δηλωθῇ ἐν τῇ ἀποφάσει τὸ χρονικὸν σημεῖον, καθ' ὃ ἡ περιουσία τοῦ ἀναιρεσειόντος εἶχε τὴν ἀποδιδόμενην εἰς αὐτὴν ἀξίαν, ὡς καὶ ὁ ἕτερος τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων ὅτι δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὸ ἐφετεῖον, οὐδὲ ἡτιολόγησε τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀναιρεσειόντος περὶ τῆς μετὰ τὴν ἀγωγὴν ἐλαττώσεως τῆς περιουσίας του, εἰσὶν ἀπορριπτέοι ὡς στηριζόμενοι ἐπὶ ψευδοῦς προϋποθέσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον ὑπολόγισαν τὴν ἀξίαν τῆς ἐκ πατρικῆς κληρονομίας ὑφισταμένης περιουσίας τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὴν ἀξίαν τῆς παρ' αὐτοῦ ληφθείσης προικὸς, ἀφοῦ ἀφῆρσεν ἐξ αὐτῶν τὰ ἀποδειχθέντα ὡς βαρύνοντα αὐτὸν χρεὴ καὶ τὰς ἀπαιτούμενας πρὸς συντήρησιν αὐτῶν δαπάνας, πρὸς δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος φερόμενα ὡς ὀφειλόμενα καὶ ὑπὸ τῆς ἀντιδίκου του ἀμφισβητούμενα, κατέληξεν εἰς ἐπιδίκασιν τῆς προκείμενης διατροφῆς, κριθείσης ὡς πολὺ ἥσσονος τῆς μερίδος τῆς ἀπολιπομένης εἰς τὸν ἀναιρεσειόντα ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ συνόλου τῆς περιουσίας. "Ὅθεν οἱ λόγοι τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων ὅτι δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει, οὐδὲ ἡτιολογήθησαν οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἀναιρεσειόντος, ὅτι ἐκ τῆς δοθείσης αὐτῇ προικὸς ἐδαπανήθη μέγα μέρος, εἰς ἐπισκευὴν τῶν οἰκιῶν του καὶ πληρωμὴν χρεῶν ἐκ χρηματιστικῶν ζημιῶν, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἐπιδίκασιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ποσοῦ δὲν ὑπολείπεται αὐτῷ ἱκανὴ πρόσδοσις πρὸς συντήρησιν, εἰσὶν ἀπορριπτέοι ὡς μὴ βάσιμοι.

Ἐπειδὴ οἱ λόγοι τῆς αἰτήσεως, τὸ μὲν ὅτι οὐχὶ νομίμως ἀπερρίφθησαν, τὸ δὲ ὅτι δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει αἱ προταθεῖσαι παρὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος βάσιμοι ἐνστάσεις ἐξαιρέσεως κατὰ τῶν μαρτύρων τῆς ἀναιρεσιδλήτου, καὶ ὅτι μὴ νομίμως ἐκρίθη ἐξαιρετέος ὁ μάρτυς τοῦ ἀναιρεσειόντος Ν.Β., εἰσὶν ἀόριστοι, διότι οὔτε τοὺς λόγους τῆς ἐξαιρέσεως ἀναφέρει κατὰ τῶν μαρτύρων τῆς ἀντιδίκου του, οὔτε ποῖαν διάταξιν παρεβίασεν ἢ ἀποφασίς ὡς πρὸς τὸν μάρτυρα αὐτοῦ, ὅπως κρίνῃ ὁ Ἄρειος Πάγος περὶ τῆς νομικῆς ἀξίας τῶν λόγων τούτων.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐπεδικάσθησαν τόκοι ὑπερῆμερίας ἀπὸ τοῦ τέλους ἐκάστου μηνὸς, ἅτε μὴ οὕσης ἀπαιτητῆς διατροφῆς πρὸ τῆς παρόδου ἐκάστου μηνὸς, ἐστὶν ἀπορριπτέος ὡς μὴ

βάσιμος, διότι ἡ αἰτουμένη διατροφή γενεσιουργὸν λόγον ἔχει τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς ἀναιρεσειούσης ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου συζύγου της, λαβοῦσαν χώραν πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ ἤδη ὑφισταμένην, ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως δὲ αὐτῆς ὁ ἀναιρεσειὼν διατελεῖ ἐν ὑπερθέσει, κατὰ τὰς περὶ ὑπερῆμερίας διατάξεις τοῦ νόμου, καθ' ἃς δὲν ἀπαγορεύεται ἐπὶ μνηναιῶν πάροχων ἢ μετὰ τὴν πάροδον ἐκάστου μηνὸς ὑπερῆμερία τοῦ ὀφειλέτου, ὡς ἀποτελούσης τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς τὴν πρὸς τοῦτο ὁχλήσιν τοῦ ὀφειλέτου (*).

Ἀριθ. 530 (1906) Ἰ.μ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Ἐπερῆμερία πιστωτοῦ. - δικαιώματα παρεχόμενα ὀφειλέτῃ. - ἐγκατάλειψις. - προσηγυμένη περὶ τούτου εἰδοποιήσις. - ἐξανάγκασις ἐπιστροφῆς τῶν πρὸς ἐξόφλησιν ληφθέντων.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν Νόμον 1 § 3 Πανδ. (18. 6) καὶ Ν. 8 Πανδ. (33. 6), ἡ ὑπερῆμερία τοῦ πιστωτοῦ δὲν προσδίδει ἀπολύτως εἰς τὸν ὀφειλέτην τὸ δικαίωμα πρὸς ἀκαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ ὀφειλομένου πράγματος, καὶ δὴ δι' ἐγκαταλείψεως αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπιβάλλεται τῷ ὀφειλέτῃ, πρὶν ἢ προβῇ εἰς τὸ ἐσχατὸν τοῦτο μέσον, πλὴν τῆς χρήσεως ἀνωτέρων μέσων πρὸς ἀκαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ πράγματος, εἰδοποιήσις αὐτοῦ πρὸς τὸν ὑπερῆμερον γενόμενον πιστωτὴν μετ' ἀπειλῆς ὅτι θέλει ἐγκαταλίπει τὸ ὀφειλόμενον, ὅθεν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ἀποφηνάμενον ἀπορριπτέαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς ζητεῖται ἀποζημίωσις διὰ τὴν ἀξίαν τῆς καταστραφείσης φορτηγίδος τοῦ ἐξ ὑκαιτιότητος τῶν ἐργῶν τοῦ Δημοσίου, ἐπὶ ταῖς σκέψεσιν ὅτι ἐκ τῶν διεξαχθεισῶν ἀποδείξεων ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ φορεία τοῦ ὕλικου τοῦ πολέμου τὴν περὶ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσειόντος φορτηγίδα, καθοῦσαν βλάβην ἐκ τῆς συνήθους χρήσεως κατὰ τὴν μεταφορὰν ὕλικου, ἡ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία ἐρυμούλησεν εἰς τὴν ξηρὰν, ἐνθα κατεστράφη, καὶ ὅτι ὁ ἀναιρεσειὼν εἰδοποιηθεὶς παρὰ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν ὅπως τὴν παραλάβῃ μετὰ τὴν ρυμούλησιν, παρέλιπε νὰ πράξῃ τοῦτο, χωρὶς ν' ἀπαιτήσῃ πρὸς ἀκαλλαγὴν τῆς εὐθύνης τοῦ Δημοσίου καὶ τὸ ἕτερον νόμιμον στοιχεῖον, ἐὰν μετὰ τὴν ὑπερῆμεριαν ὁ ἀναιρεσειὼν οὗτος εἰδοποιήθῃ καὶ ἡπειλήθῃ ὅτι ἡ ρηθεῖσα φορτηγὶς θέλει ἐγκαταλειφθῇ, παρεβίασε τὰς ἀνωτέρω παρατεθείσας διατάξεις τῶν νόμων, διὰ τὰς ἐπάγεται ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας (**).

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προτάσεων τῶν ὑποδληθεισῶν παρὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, οὗτος πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐνστάσεως τοῦ Δημοσίου περὶ ἐξοφλήσεως τῆς αἰτουμένης ἀποζημιώσεως διὰ τὴν παρ' αὐτοῦ χρήσιν τῆς αὐτῆς φορτηγίδος ἀπὸ 14 Ἀπριλίου 1897 μέχρι τῆς 1 Σε-

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ἐν σελ. 282 ΧVII 1548 Ε. Α.

(**) Πρβλ. καὶ 115 ὁλομ. ἐν σ. 148 ΧVII καὶ αὐτόθι ἀγόρευσιν εἰσαγγελέως.

πτεμβρίου του αὐτοῦ ἔτους ἰσχυρίσατο ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς ἐφορείας ὑλικοῦ πολέμου, τὸ καταβληθέν αὐτῷ ποσὸν πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ ἀνταλλάγματος τῆς ρηθείσης χρήσεως ἠνάγκασαν αὐτὸν δι' ἐκδόσεων νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Δημόσιον ταμεῖον καὶ προσήγαγε σχετικὴν ἀπόδειξιν παραλαβῆς τοῦ ἐπιστραφέντος ποσοῦ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ταμείου, τὸ δὲ ἐφετεῖον, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως οὐδόλως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν οὐδὲ ἡτιολόγησε τοὺς ἀνωτέρω ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀναιρεσιόντος, ὄντας οὐσιώδεις, ὡς ἀνατρεπτικοὺς τῆς περὶ ἐξοφλήσεως ἐνστάσεως τοῦ Δημοσίου, ὅθεν ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ κατὰ τοῦτο δι' ἔλλειψιν αἰτιολογικοῦ τῶν οὐσιωδῶν τούτων ἰσχυρισμῶν, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 5 τῆς Πολ. Δικ.

Ἀριθ. 514 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΚΑΤΖΑΚΟΣ

Διεκδικήσεις ἀνταλλαγέντων προικῶν. - προσβολὴ ἀνταλλαγῆς ἐπὶ εἰκονικότητι. - παρὰδοχὴ ἐκ τεκμηρίου ἀναγγελίας εἰς πίνακα δι' ὀλόκληρον προῖκα ἄνευ διατάξεως ἀποδείξεων.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἐκ τῶν ἐν τῇ τετάρτῃ αἰτιολογίᾳ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀναφερομένων ἐγγράφων καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν προκύπτοντων γεγονότων, ὅτι ἡ ἀναιρεσιούσα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς ἐνέγραψεν ἐπὶ κτημάτων αὐτοῦ ὑποθήκην πρὸς ἐξασφάλισιν ὀλοκληρίου τῆς προικῶς ἀπαιτήσεώς της, ὡσαύτως δ' ἀνηγγέλθη καὶ δι' ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ σχετικοῦ πίνακος ἡζήσας νὰ καταταχθῇ, ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἐκποιθέντων κτημάτων τοῦ συζύγου της, δι' ὀλόκληρον τὴν προικῶν αὐτῆς ἀπαίτησιν, ἄνευ ἐκπτώσεως τοῦ ποσοῦ τῆς χρηματικῆς προικὸς, ἥτις κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 6379 τοῦ 1875 συμβόλαιον ἐνηλλάγη δι' ὠρισμένων ἀκινήτων, δοθέντων ὑπὸ τοῦ συζύγου της πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς χρηματικῆς προικὸς της, ἐκ τῶν γεγονότων τούτων, προδήλως ἐκτιμηθέντων ὡς δικαστικῶν τεκμηρίων, συνήγαγε τὸ ἐφετεῖον ὅτι ἀποδεικνύεται ἡ τῶν ἀναιρεσιβλήτων περὶ εἰκονικότητος τοῦ ὡς εἴρηται περὶ ἐναλλαγῆς προικὸς συμβολαίου ἐνστάσις καὶ ἀπέρριψε τὴν προκειμένην περὶ διεκδικήσεως ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσιούσης, ὡς ἐπὶ τοῦ συμβολαίου τούτου βασιζούσης τὴν κυριότητά της. Ἀλλ' οὕτω πρᾶξαν τὸ ἐφετεῖον, ἥτοι βασισθὲν εἰς δικαστικὰ τεκμήρια, κατὰ προαποδείξιν ὑπὸ τῶν ἐναγομένων προσαχθέντα, ὅπως δεχθῇ τὸν περὶ εἰκονικότητος ἰσχυρισμὸν τῶν καὶ ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν, παρεδίασεν οὐ μόνον τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 276 καὶ 306 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐξ ὧν προκύπτει ὅτι τὰ δικαστικὰ τεκμήρια, δεκτὰ ὄντα ὅπου καὶ οἱ μάρτυρες, δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν, ἄνευ προηγουμένης ἀποφάσεως διατασσούσης ἀποδείξιν καὶ διὰ τοῦ μέσου τῶν μαρτύρων, ἀλλὰ καὶ τὰς διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 250 καὶ 251 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ὡς στερήσαν τὴν ἀναιρεσιούσαν τὸ δικαίωμα τῆς ἀνταποδείξεως, ἣν δὲν ἦτο ὑπόχρεως νὰ φέρῃ κατὰ προαποδείξιν. Ὅθεν ἀναιρετέα καθίσταται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, συνφθὰ τῷ ἁρθρῷ 807 ἐδ. 5 τῆς Πολ. Δικον.

Ἀριθ. 532 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΚΑΤΖΑΚΟΣ

Ἐκδοχὴ δεδिकाσμένου ἐξ ἀποφάσεως ὑπὸ ὄρκον καὶ δόσεως ὄρκου. - ἐκκρεμότης ἀντιρρήσεων ἐνώπιον ἐφετείου. - ἀναστόλῃ κρίσεως πρωτοδικείου ἐπὶ.

Ἐπειδὴ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν πρωτοδικεῖον, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅπως ἀρυσθῇ δεδικασμένον περὶ τῆς εἰκονικότητος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 703 μισθωτηρίου συμβολαίου, ἐστηρίχθη εἰς τὴν ἐπὶ ἐτέρας δίκης ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 563 τοῦ 1905 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐπιβαλοῦσαν ὄρκον εἰς τὴν ἀναιρεσιβλήτον Α. Ν^{***} καὶ ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς δόσεως αὐτοῦ ἀποφνηναμένην ὀριστικῶς, καὶ εἰς τὸ περὶ τῆς δόσεως τοῦ ὄρκου τούτου πρακτικὸν τοῦ ἐφετείου, συνάμα δὲ προέβη ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν κρίσιν, ὅτι ὁ ὄρκος οὕτω ἐδόθη νομίμως καὶ ἐγκύρως καὶ οὐχὶ τυχαίως ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς ἐκδικάσεως τῶν σχετικῶν ἀντιρρήσεων· ἀλλ' ὁ ἀναιρεσιών ἰσχυρίσθη, ὡς ἐκ τῶν προσαγομένων ἐγγράφων προτάσεων αὐτοῦ τῆς ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου συζητήσεως ἀποδεικνύεται, ὅτι τὸ κύρος τῆς ὀρκοδοσίας προσέβαλεν ὁ Ν. Π^{***} δι' ἀντιρρήσεων κοινοποιηθεῖσων τῇ ἀναιρεσιβλήτῃ Α. Ν^{***} καὶ ἐκκρεμῶν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐπακτοῦ ὄντος τοῦ ἐπιβληθέντος ὄρκου, εἶχε πρὸ τῆς δόσεως αὐτοῦ ἀνακαλέσει τὴν γενομένην ἐπαγωγὴν, καὶ ὅτι, ἀφοῦ τὸ ζήτημα περὶ τοῦ κύρους τῆς ὀρκοδοσίας, ἐξ οὗ ἤρτητο ἡ ὀριστικότης τῆς ὑπ' ἀριθ. 563 ἀποφάσεως, ἦν ἐκκρεμὲς ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου συνεπεία τῶν ἀντιρρήσεων, τὸ πρωτοδικεῖον δὲν ἠδύνατο νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὑπαγομένου εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐφετείου λόγῳ τῆς συναφείας (ἄρθρ. 21 καὶ 553 ἐδ. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας). Τὸ πρωτοδικεῖον ὅμως, κατὰ τὰ εἰρημένα, ἐκρίνεν αὐτὸ περὶ τοῦ κύρους τῆς ὀρκοδοσίας, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸν προεκτεθέντα οὐσιωδὴ ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιόντος, οὕτω δ' ὑπέπεσαν εἰς ἀναιτιολόγητον, ἐπαγόμενον κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδ. 6 τῆς Πολ. Δικονομίας τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως κατὰ τὸ ὀριστικὸν αὐτῆς μέρος, καθ' ὃ διὰ τῆς προκειμένης αἰτήσεως προσβάλλεται (*).

(*) Ἡ ἀπόφασις ἀναίρει διὰ τὸ ἀναιτιολόγητον, ἀλλὰ διὰ νὰ κρίνῃ οὐσιωδῇ τὸν ἀναιτιολόγητον ἰσχυρισμὸν, ἀποδίδει βεβαίως εἰς αὐτὸν σημασίαν, καὶ διὰ νὰ πρᾶττῃ τοῦτο φαίνεται τασσομένη τῇ ἐκδοχῇ ὅτι τὸ πρωτοδικεῖον δὲν ἠδύνατο νὰ κρίνῃ περὶ τῶν στοιχείων τοῦ ἐξ ἄλλης ἐν ἄλλῃ δίκῃ ἀποφάσεως προσβαλλομένου δεδικασμένου, τῆς ὀριστικότητος ἥτοι αὐτῆς, ὅπερ εἶναι λίαν ἀμφίβολον. Διότι τὸ μεταδιδαστικὸν ἀποτέλεσμα τοῦ ἁρθροῦ 762 Πολ. Δικον. ὑφίσταται μόνον προκειμένου λόγου περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς δίκης, ἐν τῇ ὁποίᾳ περιστασεὶ σκόπιμον ἦτο νὰ ἀνασταλῇ ἡ ἐνέργεια τοῦ κατωτέρου δικαστοῦ μέχρι οὗ ἀποφανθῇ ὁ τὸν ἐλεγχον κατετημένος ἀνώτερος. Ἀλλὰ προκειμένου περὶ ἀναζητήσεως τῶν στοιχείων ἐν ἄλλοτῃ τῇ ὑφισταμένῃ δίκῃ ἀπόφασι, τοιοῦτό τι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ζητηθῇ, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, διότι, ἂν οὐχὶ πάντοτε, πλειστάκις ὅμως ἡ ἐνστάσις τοῦ δεδικασμένου θὰ παρέλκε διὰ τῆς προχειροτέρας ἐνεργείας κατὰ τῆς στηριζού-

ΠΟΙΝΙΚΗ

'Αριθ. 62 (1907) Τμ. Β'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

***Εξαιρέσις δικαστοῦ.-** ἀνεπάρκεια ὑπολειπομένων.- παραπομπή. - ἐξαιρέσις ἐπὶ ἔχθρα διὰ προηγουμένην ἐξαιρέσιν. - βεβαίωσις ἐξαιρουμένου.

Ἐπειδὴ, δηλώσαντος τοῦ πρωτοδίκου Γ. Χ^{***} ὅτι αἰσθάνεται κώλυμα ὅπως λάβῃ μέρος ὡς δικαστὴς εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς κατὰ τοῦ αἰτοῦντος ἐπὶ ἐξυδρίσει τοῦ ἀστυνόμου Σ. Κ^{***} κατηγορίας, λόγῳ τοῦ ὅτι ἐνήργησεν ὡς εἰσαγγελεὺς διαφόρους πράξεις ἐν τῇ τοιαύτῃ κατηγορίᾳ, καὶ συντρέχοντος ἐκ τούτου λόγου ἐξαιρέσεως τοῦ δικαστοῦ τούτου (ἄρθρ. 51 Ποιν. Δικονομίας) (*), μὴ ὑπολειπομένου δὲ ὡς ἐκ τῆς τοιαύτης περιστάσεως ἐπαρκoῦς ἀριθμοῦ δικαστῶν παρὰ τῷ δικαστηρίῳ Ἄρτης πρὸς συγκρότησιν πλημμελειοδικείου, διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὡς ἀνωτέρω πράξεως, βάσιμος ἐστὶ καὶ παραδεκτὴ κατὰ τοῦτο ἡ τοῦ αἰτοῦντος αἴτησις περὶ τῆς λόγῳ ἐξαιρέσεως τοῦ δικαστοῦ Χ^{***} παραπομπῆς τῆς πράξεως ταύτης εἰς ἕτερον πλημμελειοδικεῖον πρὸς ἐκδίκασιν.

Ἐπειδὴ ἡ ἑτέρα τοῦ αὐτοῦ αἴτησις, περὶ τῆς λόγῳ ἐξαιρέσεως τοῦ προέδρου Π^{***}, παραπομπῆς τῆς ἐκδίκασεως τῆς ἐτέρας ἐπὶ ἐξυδρίσει τοῦ εἰρηνοδίκου Ἄρτης Σ. Μ^{***} κατηγορίας κατὰ τοῦ αὐτοῦ αἰτοῦντος, λόγῳ ἐξαιρέσεως τοῦ ὡς ἀνω προέ-

δρου αὐτὸ ἀποφάσας. Τοιοῦτοτρόπως πρωτόδικος ἀποφάσις οὐδέποτε θὰ ἦδύνατο νὰ βασίσῃ δεδικασμένων, διότι θὰ ἦτο δυνατόν ν' ἀποτραπῇ ἡ παραδοχὴ τοῦ διὰ τῆς ἐνεργείας ἐπανειλημμένων ἐφέσεων, ὧν τὸ παραδεκτὸν ἔπρεπε νὰ κρίνῃ τὸ ἐφετεῖον κατὰ τὴν ἀντίθετον ἐκδοχὴν. Τὸ αὐτὸ θὰ ἐπισυνέβαιναν καὶ ἐπὶ ἐρήμῃ ἐν γένει ἀποφάσεων καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ ὄρον ὀριστικῶν, αἱ κατὰ τῶν ὁποίων ἀνακοπᾶι καὶ ἀντιρρήσεις δὲν θὰ ἦδύνατο νὰ εὐρωσι τέλος, ἐὰν ὁ δικαστὴς, εἰς τὸν ὑποβάλλεται τὸ ἐξ αὐτῶν δεδικασμένον, δὲν θὰ ἦδύνατο νὰ κρίνῃ περὶ τῶν ἀπὸ τῆς ὀριστικότητος τῆς ἀποφάσεως ἀποτελεσμάτων αὐτῶν.

(*) Πρὸλ. καὶ 148 Α. σελ. 182 XVII. Sententiae docent ὅτι οὐχὶ ἡ ἐκπλήρωσις εἰσαγγελικῶν καθηκόντων, ἡ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην καὶ ἐν τῷ ἄρθρ. 51 § 5 Ποιν. Δ. ἀποκρυσταλωθεῖσαν ἀντὶληψιν, διὰ προκαταλήψεως δυναμένη νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιζητουμένην ἀνεπισκίαστον συνειδήσιν καὶ κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, ἀλλ' ἡ κρίσις τοῦ εἰσαγγελεῦσαντος δικαστοῦ, ἐὰν ἐκ τῆς ἐνεργείας ἐκείνης δύναται νὰ φοβῆται τὴν ἐπισκίασιν ταύτην ἀποτελεῖ λόγον ἐξαιρέσεως. Τὶ περίεργα τῷ ὄντι δεδομένα. Διὰ νὰ ὑπογράψῃ εἰς εἰσαγγελεῶν δικαστῆς εἰς τὴν κατηγορητήριον. δυοῖν ἄτερον. Ἡ πιστεύει ἐπὶ τὴν βασιμότητα τῆς κατηγορίας καὶ τότε ἀναντιρρήτως δὲν εἶναι κατάλληλος ὡς δικαστὴς καὶ ψεύδεται ὅταν βεβαίῃ ὅτι δὲν αἰσθάνεται ἐν αὐτῷ αἰτίαν ἐξαιρέσεως ἐκ τούτου. Ἡ ὑπεγράψεν αὐτὸ, ἃς ἐπιτραπῇ ἡμῖν ἡ ἔκφρασις, ὅσο βρόντο, διότι τῷ τὸ παρούσῃ ἐστιν ὁ τὰδε ὑπάλλῃλος τῆς εἰσαγγελίας καὶ τότε ἃς ἐπιτραπῇ πάλιν νὰ σιωπήσωμεν, διότι ἡ κρίσις θὰ εἶναι πολὺ βαρεία, τῆς ἐξαιρέσεως ἐπιβαλλομένης διὰ διαφορὸν καὶ λίαν νοητὴν αἰτίαν. Πάντως ὅμως ἐν ἀμφοτέροις ταῖς περιστάσεσιν ἡ περὶ τούτου ἀπόφασις τοῦ Α. Πάγου δὲν εἶναι ἐν τῷ ὀρθῷ.

δρου ἕνεκα ἔχθρας πρὸς τὸν δικαζόμενον, ὡς αἰτησάμενον καὶ ἄλλοτε τὴν ἐξαιρέσιν αὐτοῦ, ἀπορριπτέα ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος, καθόσον οὐδεμία ὑπάρχει βεβαίωσις τοῦ τοιούτου λόγου τῆς προβαλλομένης ἕνεκα τῆς ὡς ἀνω αἰτίας ἔχθρας τοῦ καθ' οὗ ἡ ἐξαιρέσις, ἐκ τούναντιού δὲ, διὰ τῆς προσγομένης δηλώσεως τούτου, βεβαιούται ὅτι οὐδένα αἰσθάνεται οὗτος λόγον ἐξαιρέσεως.

'Αριθ. 63 (1907) Τμ. Β'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Αἴτησις περὶ διατάξεως κρείσθδων ἀποδείξεων.- μὴ ἀπόφανσις.- μὴ ἀκρόασις.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης ἀποδεικνύεται, ἡ ἀναιρεσεῖσα ρητὴν πρὸς τὸ δικαστήριον ὑπέβαλεν αἴτησιν, ὅπως διαταχθῶσιν κρείσσονες ἀποδείξεις, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ ἐνεργηθῇ πραγματογνωμοσύνη πρὸς διασάφησιν τῆς υποθέσεως, τὸ δὲ δικαστήριον, ἐπιφυλαχθὲν νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης τῆς ἀναιρεσεῖσός, παρέλιπε μέχρι πέρατος τῆς συζητήσεως νὰ πράξῃ τοῦτο, ἐν ᾧ μάλιστα ἡ ἀναιρεσεῖσα ἐπανελάβε τὴν τοιαύτην αἴτησιν κατὰ τὴν ἀγόρευσιν τοῦ συνηγόρου αὐτῆς, οὕτω δὲ, παραλιπὼν νὰ δώσῃ ἀκρόασιν εἰς τὴν κατηγορουμένην καὶ τὸν συνηγρόν της, κατέστησεν ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του, συνωδὰ τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρ. 407 ἐδ. 8 Ποιν. Δικονομίας κατὰ τὸν βάσιμον λόγον.

'Αριθ. 64 (1907) Τμ. Β' (*)

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Ἀθωωτικὴ ἀπόφασις.- δικαιούμενοι προέδβαλzin.- δημόσιος κατήγορος.

'Αριθ. 65 (1907) Τμ. Β'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Ι. ΤΣΑΤΣΟΣ

***Απόφασις ἀθωωτικὴ.-** ἀναιρέσις.- περιστάσεις.- ἐσφαλμένη ἐρμηνεία νόμου.

Ἐπειδὴ τοὺς λόγους ἀναιρέσεως κατ' ἀθωωτικῶν ἀποφάσεων τῶν ποινικῶν δικαστηρίων ὀρίζει τὸ ἄρθρον 480 Ποιν. Δικονομίας, κατ' αὐτὸ δὲ (ἐδάφ. 1) ἐπιτρέπεται εἰς τὸν εἰσαγγελεῖα ἡ δι' αἰτήσεως ἀναιρέσεως προσβολὴ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἐγένετο ἀθώωσις κατὰ λάθος, ὡς μὴ ὑπάρχοντος δηθεν δρου τινὸς τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἐν ᾧ τοιοῦτος ὅρος ὑπάρχει τοιαύτη ὅμως περίπτωσις δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι ὁ λόγος ἀναιρέσεως ἀνάγεται εἰς ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν καὶ ψευδὴ ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 99 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ ἐπομένως ἡ αἴτησις ἐστὶν ἀπορριπτέα (**).

(*) Παραλείπεται ὡς ὁμοία τῇ ἐν σελ. 38 XIV 73 Α.Π. καὶ ἄλλαις πολλαῖς τοιαύταις, ὅσων καὶ 71 Α.Π. ἐν σελ. 405 XII.

(**) Πρὸλ. καὶ 133 Α.Π. ἐν σελ. 487 XVI, ἐπὶ πλείον δὲ καὶ τὴν καθόλου ἀντίθετον τῇ ἀνω 66 ἐν σελ. 405 XII. Ποῖον τὸ ὀρθότερον;

Ἀριθ. 66 (1907) Τμ. Β'

Εισηγητής ὁ ἀρειοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ
Μὴ παρὰθεσίς ἀρθρου ἐν ἐγκλητηρίῳ. - μετα-
βολὴ κατηγορίας ἐν πλημμελειοδικείῳ. -
κλοπὴ ἱπποῦ. - ποινὴ μετ' ἐπιβαρυντικῆς
αἰτίας βρογχίτιδος, αὐτισμοῦ ἢ ἐλάσεως. - μὴ
βεβαίως. - ἐφαρμογὴ ὑπὸ Ἀρ. Πάγου.

Ἐπειδὴ ἡ ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ ἔλλειψις τῆς
παρὰθέσεως τοῦ παραβιασθέντος ἀρθρου τοῦ Ποιν.
Νόμου δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως ἐκ τῶν τοῦ
ἀρθρου 407 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ὅτε μὴ δια-
τασσομένου τούτου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

Ἐπειδὴ ὁ τέταρτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου ὅτι
ἐν ᾧ τῷ ἀπεδόθη ἡ κατηγορία καὶ εἰσῆχθη ἵνα δι-
κασθῇ ἐπὶ ζυροκλοπῇ, κατεδικάσθη ὡς λαδὼν λύ-
τρα πρὸς ἀπελευθέρωσιν κλοπιμαίων, εἶναι ἀπορ-
ριπτέος, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ μεταβολὴ τῆς κατη-
γορίας ἐπὶ πλημμελημάτων δὲν ἀποτελεῖ λόγον
ἀναιρέσεως (*), δὲν εἶναι καὶ ἀληθὴς, διότι ἐκ τῆς
παραβολῆς τοῦ κατηγορητηρίου πρὸς τὴν καταδι-
καστικὴν ἀπόφασιν ἐξάγεται ὅτι διὰ τὴν αὐτὴν
πρᾶξιν, δι' ἣν εἰσῆχθη νὰ δικασθῇ διὰ τὴν ἰδίαν
καὶ κατεδικάσθη.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως
προκύπτει ὅτι ὁ ἀναιρέσιον ἐκηρύχθη ἐνογος κλο-
πῆς μὲς φορβάδος, διαπραχθείσης ἐκ συστάσεως
μετ' ἄλλου, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδι-
κῶν ἐπέβαλεν αὐτῷ τὴν ποινὴν τῶν τριῶν ἐτῶν
φυλακίσεως, δεχθὲν ὅτι ὑπάρχει ἡ ἰδιαιτέρα ἐπι-
βαρυντικὴ αἰτία τοῦ ἀρθρου 376 § 2 τοῦ Ποιν.
Νόμου, ὅτι δηλ. ἡ κλοπὴ ἐπράχθη εἰς ζῶα βόσκον-
τα, αὐλιζόμενα ἢ ἐλαυνόμενα, ἐνᾧ οὐδαμῶς ἐν τῇ
ἀποφάσει βεβαιούται ἡ ὑπαρξίς ταύτης (**). ὅθεν ἐ-
χόντος ἐπιτροπὴν τοῦ περιστάτικου τούτου εἰς τὴν
ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς καὶ ληφθέντος ὑπ' ὄψει
κατ' αὐτὴν, ἀναιρετέα ἐστὶν ἡ προσβαλλομένη ἀ-
πόφασις, δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 407 § 9 τῆς Ποιν.
Δικονομίας, διὰ ψευδοῦ ἐρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐ-
φαρμογὴν τοῦ Ποιν. Νόμου.

Ἐπειδὴ ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως διὰ τοιοῦ-
τον λόγον, ὁ Ἀρειος Πάγος ἐφαρμόζει ὁρθῶς τὸν
νόμον μὴ παραπέμπων τὴν δίκην εἰς ἕτερον δικα-
στήριον (ἀρθρ. 500 Ποιν. Δικονομίας (***)).

(*) Πρὸβλ. ἐν τούτοις ἀντιθετον ὁρθότεραν 29 Α. Π.
σ 55 XVII καὶ σὺντάθι ἀγόρευσιν τοῦ εἰσαγγελέως.

(**) Φαίνονται ἡμῖν πειστικά ταῦτα. Πῶς ἐνᾧ ἡ ἀ-
πόφασις δέχεται, κατὰ τὴν ἄνω ἀπόφασιν, ὅτι ὑπάρ-
χει ἡ ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ περίπτωσις τοῦ ἀρθρου
316 § 9, οὐχ' ἦρτον δὲν βεβαιούται ἐν αὐτῇ ἡ ὑπαρ-
ξίς αὐτῆς.

(***) Καὶ ἐξακολουθοῦμεν. Πῶς ἀφ' οὗ ἡ ἀπόφασις
δέχεται, ἀλλὰ δὲν βεβαιούται ἐν αὐτῇ ἡ ὑπαρξίς τῆς
περιστάσεως τούτης, οὐχ' ἦρτον ὁ Ἀρειος Πάγος
παρὰ τὸ ἕτερον σκέλος τῆς ἐπαμφοτερίζουσας ἐπὶ
τούτου νομολογίας του, ἐθεώρησε ἐξηγητὴν κατὰ
τὸ στοιχείον τούτου τὴν κατηγορίαν καὶ δὲν ἀνέ-
κειν πρὸς βεβαίωσιν τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ τοῦ στοι-
χείου τούτου; Πρὸβλ. 39 Α. Π. σελ. 343 παρόντος
καὶ 19 Α. Π. ἐν σελ. 249 παρόντος καὶ τὴν αὐτὴν
παραπομπήν. Δὲν βλέπομεν εὐθείαν τὴν ἐφαρμογὴν
τοῦ νόμου

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1841 (1906)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. Μ. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐνέργεια ἔργου κατ' ἐντολὴν δημάρχου ἀνευ
ἐγκρίσεως δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ νο-
μάρχου.

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς ἐξάγεται
ἐξ αὐτῆς, ἐρεῖδεται ἐπὶ τοῦ λόγου ὅτι κατ' ἐντολὴν
τοῦ δημάρχου καὶ κατόπιν δημοκρασίας μὴ ἐγκρι-
θείσης ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ τῆς προί-
σταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς, ἐνήργησε τὴν καθα-
ριότητα τῆς πόλεως διὰ κάρρων πληρωνομένων
καρ' αὐτοῦ, κατὰ τὸ ἔτος 1904, καὶ ὅτι ἀπέναντι
τῆς ἐργασίας ἦν παρέσχευ ἐλαβε δραχ. 18800 καὶ
ὑπολείπεται νὰ λάβῃ δραχ. 15075 πρὸς δραχ. 150
ἕκαστον κάρρον κατὰ μῆνα καὶ ὅτι, καίτοι μὴ ἐγ-
κριθείσης τῆς δημοκρασίας, εὐθύνεται ὁ Δήμος, μὴ
δυνάμενος νὰ καταστῇ πλουσιώτερος καὶ ὠφεληθῇ
ἐπὶ ζημίᾳ του, ἡ ἀγωγὴ ὅμως ἐν ᾗ ἀναφέρει οὗτος
ὅτι ἐλαβε τὴν ὡς ἄνω ἐντολὴν ὅπως ἐξακολουθῇ
τὴν καθαριότητα καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1904, ἔχων
ἀναδεχθῇ ταύτην καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1903 πρὸς 94
δραχ. τὸ κάρρον, δὲν ἀναφέρει ἂν ἐδόθη συμφώνως
πρὸς τὴν διὰ τὸ ἔτος 1904 γενομένην καὶ μὴ ἐγ-
κριθείσαν μειοδοτικὴν δημοκρασίαν ἢ κατὰ τὴν
διὰ τὸ ἔτος 1903 ἐνεργηθείσαν, ὡς ἐκ τούτου δὲ
ὁρθῶς ἀπεφάνητο τὸ πρωτοδικεῖον ὅτι ἡ ἀγωγὴ εἴ-
ναι ἀόριστος, μὴ καθοριζομένου ἂν ἐνετάλῃ ὁ ἐκκα-
λὼν ὑπὸ τοῦ δημάρχου νὰ ἐνεργήσῃ τὴν καθαριό-
τητα, συμφώνως πρὸς τὴν μὴ ἐγκριθείσαν δημο-
κρασίαν, ἢ τὴν τοῦ προηγουμένου ἔτους, καὶ εἶναι
μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ ἀγωγὴ ἀπορρίπτεται ὑπὸ τοῦ
πρωτοδικείου καὶ ὡς μὴ βάσιμος, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι
ὁ ἐκκαλὼν ἐλαβεν ἀνευ ἐπιφυλάξεως δραχ. 18800
διὰ τὴν κατὰ τὸ ἔτος 1904 καθαριότητα καὶ οὕτω
διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου ἀπεσδέσθη ἡ ἐνοχὴ τοῦ ἐφεσι-
βλήτου Δήμου, ἐνᾧ, ὑπολογιζομένου τοῦ κάρρου καὶ
πρὸς δραχ. 94 τὸν μῆνα, τὸ ληφθὲν ὡς ἄνω ποσὸν
κατὰ τὴν ἀγωγὴν, δι' ἧς ὁ ἐκκαλὼν ὑποστηρίζει
ὅτι ἔκαμε χρῆσιν 25 κάρρων, ἀναλογεῖ μόνον διὰ
τούς μῆνας ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου μέχρι τέλους Αὐ-
γούστου 1904 καὶ οὐ ἕνεκα δι' αὐτοῦ δὲν ἀπεσδέ-
σθη δι' ἐξοφλήσεως ὅθεν ἡ ἀπαίτησις αὐτοῦ, ἂν ὑ-
ποτεθῇ ὡς ἀληθὲς ὅτι ἐνήργησε τὴν καθαριότητα
μέχρις 27 Σεπτεμβρίου 1904, τῆς μερικῆς κατα-
βολῆς μὴ συνεπαγομένης τὴν ἀπόσβεσιν τῆς ὅλης
ἐνοχῆς, ὅταν ρητῶς δὲν ἐκδηλοῦται ἡ περὶ τούτου
βούλησις, δοθέντος ὅμως καὶ ἐξαγομένου ἐξ αὐτῆς
τῆς ἀγωγῆς ὅτι ἡ ἐνεργηθεῖσα μειοδοτικὴ δημο-
κρασία τοῦ 1904 δὲν ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ
συμβουλίου καὶ ὅτι οὕτε ὑπεγράφησαν τὰ περὶ αὐ-
τῆς πρακτικὰ ὑπὸ τοῦ ἐνεργήσαντος ταύτης δημο-
τικοῦ παρέδρου, αὕτη, ὡς ἐρεῖδομένη οὐχὶ εἰς σύμ-
βασιν ἀλλ' εἰς τὸ γεγονὸς τῆς ἐκ τῆς ἐνεργηθεί-
σης καθαριότητος ὠφελείας τοῦ ἐφεσιβλήτου Δήμου,
ἀπορριπτέα καθίσταται ἐκ τοῦ λόγου ὅτι τοιαύτη
ἀγωγὴ δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ κατὰ τοῦ Δήμου,
ἀφοῦ κατὰ μὲν τὸ ἀρθρ. 50 § 9 τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου
ἀπαιτεῖται πάντοτε σύσκεψις καὶ ἀπόφασις τοῦ δη-
μοτικοῦ συμβουλίου, προκειμένου περὶ συμφωνιών

και ἀποκοπῶν ἀναγομένων εἰς τὴν ἀνάθεσιν τῶν δημοτικῶν ἐργασίῶν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 112 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, πάντα τὰ ἐπὶ μισθῷ γενόμενα ἔργα καὶ ὅλαι αἱ προμηθεύσεις θέλουν γίνεσθαι ἐπὶ δημοκρασίας ἐπὶ τῇ βάσει προϋπολογισμοῦ καταστρωμένου παρ' εἰδημόνων, καὶ ἀποῦ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγωγῆς βεβαιούται ὅτι δὲν ἐτηρήθησαν αἱ ὡς ἄνω διατυπώσεις, αἵτινες εἰσὶν ἐπιτακτικοί, μὴ ἐγκριθείσης τῆς δημοκρασίας ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου οὐδὲ ὑπὸ τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς, συμφώνως καὶ πρὸς τὴν προσαγομένην διακήρυξιν καὶ αἵτινες κατήγγησαν πάσας τὰς διατάξεις τῶν ρωμαϊκῶν νόμων περὶ ὠφελίμου ἀγωγῆς ὡς πρὸς τοὺς Δήμους ἕνεκεν ἀδίκου αὐτῶν πλουτισμοῦ καὶ ἐκείνην τοῦ Νόμου Πανδ. 27 (12.1), καθ' ἣν εὐθύνονται αἱ πόλεις ἐὰν γίνῃ αὐταῖς ἡ παροχὴ δανείου καὶ ἐκ τούτου ὠφελήθησαν, συνεπῶς ὁρθῶς ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγή διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς ἐφέσεως δέον ν' ἀπορριφθῇ, εἰ καὶ ἡδυνάτο τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ ὅτι διὰ τῶν διατάξεων τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου δὲν κατηγγήθησαν ὡς πρὸς τοὺς Δήμους αἱ διατάξεις τοῦ ρωμαϊκοῦ Νόμου, περὶ ἀδίκου πλουτισμοῦ καὶ ὅτι τούτου ἕνεκα εὐθύνεται ὁ ἐφesiδλήτος Δήμος ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελεν ἀποδεῖχθῇ ὅτι ὠφελήθη οὗτος, συμφώνως πρὸς τὴν ἀγωγήν τοῦ ἐκκαλυπτοῦ ἐκ τῆς ἐνεργηθείσης παρ' αὐτοῦ καθαριότητος κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἔτος. (*)

* Ἀριθ. 1842 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Μ. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Κατάληψις δημοσίου ἀνάγκης. - τόκοι. - ἀφεικτῆρια. - Κηφισοδία. - κατασκευὴ ἄλδων. - κατάθεσις. - κατάπανθες τόκων. - ὄροι.

Ἐπειδὴ ἡ ἀφαίρεσις ἰδιωτικῆς περιουσίας χάριν δημοσίας ἀνάγκης δὲν χαρακτηρίζεται ὡς ἀγοραπωλησία, καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν εἶναι ἐφαρμοστέαι αἱ σχετικαὶ περὶ αὐτῆς διατάξεις, ἥτοι αἱ τῶν Νόμων 13 § 20 (19. 1) 18 § 1 (22. 1), καθ' ὅς ἀπὸ τῆς παραδόσεως ὀφείλονται τόκοι τοῦ μὴ καταβληθέντος τιμήματος, ἀλλὰ κατ' αὐτὴν τίκεται ἐνοχὴ ἐκ τοῦ νόμου (obligatio ex lege) καὶ καθ' ἣν ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς ἀφαιρέσεως τῆς ἰδιοκτησίας πηγάζει δικαίωμα ἀποζημιώσεως ὑπὲρ τοῦ ἰδιοκτῆτου.

Ἐπειδὴ οὐδεὶς λόγος ἀνακλήσεως τῆς πρόηγουμένης ἀποφάσεως συντρέχει, ἐφ' ὅσον ἀπεφάνητο αὕτη ὅτι τὸν τρόπον τῆς καταβολῆς τῆς καταβληθισμένης ἀποζημιώσεως διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἄλλους κανονίζει ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ κυρωθεῖσα διὰ τοῦ Νόμου ΒΩΚΕ' ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1901 σύμβασις, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Νόμος ΑΧΜΒ' τοῦ 1888, καθ' οὗς ἀπὸ τῆς καταβολῆς τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως, εἰς τὸ κεντρικὸν ἢ ἄλλο τοῦ Κράτους ταμεῖον καὶ τῆς περὶ τούτου εἰδοποιήσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα ἐκκαλοῦντος νὰ λάβῃ τὴν ἀποζημιώσιν, ἀπηλλογῇ ἡ ἐφesiδλήτος πάσης ἄλλης υποχρεώσεως, ὅτι ἡ οὕτω γενομένη

(*) Πρὸς. καὶ τὴν ἐν σελ. 391 παρόντος: τόμου ὑπὸ τὴν σύμφωνον τῇ ἄνω 1796 Ε. Α. σημειώσιν. Ὁμοίως τὴν ἐν σελ. 251 XVI ὑπὸ τὴν 1790 Ε. Α.

κατάθεσις ἐπέχει τόπον καταβολῆς καὶ ὅτι δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν, οὔτε αἱ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος παρατιθέμεναι ρωμαϊκαὶ διατάξεις, καθ' ὅς μετὰ προηγουμένην μόνον προσφορὰν καὶ ἄρνησιν νὰ λάβῃ ὁ δικαιούμενος τὸ ποσὸν τῆς ὀφειλῆς ἐλευθεροῦται ὁ ὀφειλέτης διὰ τῆς καταβολῆς, οὔτε αἱ ἐν τῇ ἐκκαλουμένη ἀποφάσει παρατιθέμεναι, καθ' ὅς ἀκαλλάσσεται ὁ ὀφειλέτης τῶν συνεπειῶν τῆς ὑπερημερίας, ὅταν δεικαιολογημένως ἀμφιβάλλῃ περὶ τοῦ προσώπου τοῦ δικαιουμένου, καὶ ὁρθῶς τούτου ἕνεκεν διατάχθῃ ἀπόδειξις περὶ τοῦ χρόνου τῆς καταβολῆς τοῦ ὀρισθέντος ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως καὶ τῆς περὶ τούτου εἰδοποιήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος.

* Ἀριθ. 1843 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΣΟΥΤΑΝΗΣ

Δανεισμός συζύγου ὑπὲρ συζύγου. - ὄροι ἐμπώσεως ἐν ἀναδοχῇ.

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγή τῆς ἐφesiδλήτου λόγον ἀκυρότητος τοῦ συμβολαίου ἔχει ὅτι αὐτὸ τὴν φαινομένην ἐν τούτῳ σύμβασιν, ἑτέρα καλύπτεται τοιαύτη, ἡ τοῦ δανεισμοῦ χρημάτων χάριν τοῦ συζύγου μου, λαβόντος τὸ ποσὸν δραχμῶν (3500) τριῶν χιλιάδων πεντακοσίων καὶ ὀκτὼ ἐκ τοῦ νόμου ἀπαγορεύεται, ἀκύρου οὐσης τῆς συμβάσεως τῆς συζύγου, καὶ ὡς διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τῆς ἐναγούσης ἀναπτύσσεται ὁ λόγος αὐτός, ὅτι «καλύπτει ἄλλην πρᾶξιν τὸ συμβόλαιον, τὴν ἀναδοχὴν χρέους τοῦ συζύγου μου, ἡ δανεισμὸν πρὸς χρῆσιν τοῦ δι' ἰδίας του ἀνάγκας, ἥτοι τῆς συστάσεως καφενείου, καὶ οὐ ἐν γνώσει διετελεῖ ὁ ἀντίδικος».

Ἐπειδὴ δὲν ἀναδέχεται ἄλλοτρίαν ἐνοχὴν ἢ ἀπ' εὐθείας δανειζομένη, χορηγοῦσα δὲ, καὶ ἐν γνώσει τοῦ δανειστοῦ, τὰ δανεισθέντα εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἰδιοῦ ἀνδρὸς Νόμ. 13 Κώδ. 4. 29 Βασιλ. 26. 7. 77 καὶ δὲν βοηθεῖται ὑπὸ τοῦ Βαλλειανίου Δόγματος Νόμ. 2 § 1 Πανδ. 16. 1, κατὰ συνέπειαν δὲ καὶ ὑπὸ τῆς Νεαρᾶς 134 κεφάλ. ἡ, διότι ὑπολαμβάνουσα ἡ γυνὴ ἑαυτὴν ὑπόχρεων νὰ συντελέσῃ εἰς τὰ τοῦ οἴκου ἡ σκοποῦσα δωρεάν, δὲν προτίθεται νὰ καταστήσῃ διὰ τῆς καταβολῆς τὸν ἄνδρα πρὸς ἑαυτὴν ἐνοχον. Ἄλλ' ὅταν ἡ γυνή, ἐν γνώσει τοῦ δανειζόντος, λαμβάνῃ τὸ δάνειον ὅπως πληρῶσθαι χρεὴ τοῦ ἀνδρὸς, ἡ καὶ νὰ δανείσῃ αὐτὸν, προσδοκᾷ ὅτι οὗτος θέλει ἀποδώσει αὐτῇ τὰ καταβληθέντα, τότε ὑπεισίρχεται κατ' οὐσίαν ἄλλοτρίαν ἐνοχὴν καὶ βοηθεῖται, Νόμ. 28 Πανδ. 16. 1 Βασιλ. 26. 7. 59.

* Ἀριθ. 1854 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΣΑΠΟΤΝΤΖΑΚΗΣ

Ὁρκος. - δόσις πρὸς τεταγμένης προθεσμίας. - παράστασις ἀντιδίκου.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 27 Ἀπριλίου 1905 πρακτικοῦ συνεδριάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀταλάντης, ἐγκύρως ἐδόθη ὁ εἰς τὴν ἐνάγουσαν ἐπιβληθεὶς ὄρκος καὶ ἀποδεδειγμένον τελείως καθίσταται τὸ σπουδαῖον τοῦ τίτλου τῆς ἐφ' οὗ στηρίζεται τὴν ἀγωγήν τῆς.

Ἐπειδὴ ὁ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου πιστοποιισμὸς τῆς

πρὸς δόσιν τοῦ ὅρκου προθεσμίας πρὸς τὸ συμφέρον τῶν διαδίκων γίνεται, δὲν ἀφορᾷ δὲ τὴν δημοσίαν τάξιν. "Ὅθεν καὶ πρὸ τῆς τεταγμένης προθεσμίας ἂν ἤθελε δοθῇ, μὴ ἀντιλέγοντος τοῦ παρισταμένου ἀντιδίκου τοῦ ὁμνύοντος, ἐγκύρως θεωρεῖται δοθεὶς ὁ ὅρκος, ἀπαράδεκτος ἢ ἐν ἄλλῃ συνεδριάσει προβολῇ ἀκυρωτικῆς ἐνστάσεως ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ (ἄρθρ. 202. 345 Πολ. Δικονομίας). Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὁ ἐκκαλὼν προσήλθεν πρὸ τῆς τεταγμένης δικασίμου ὅπως ὁμώση τὸν ἐπιβληθέντα αὐτῷ ἐπακτὸν ὅρκον, παρέστη δὲ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τῶν ὀνομάτων τῶν διαδίκων ἢ ἐνάγουσα διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς δικηγόρου, ὅστις ἀντέστη εἰς τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου, ἀλλὰ δι' ὠρισμένον λόγον, ἀναγραφόμενον ἐν τῷ πρακτικῷ, ἥτοι ἐδίδετο ὁ ὅρκος τροποποιημένος, ἐπεφυλάχθη δὲ τὰς ἀντιρρήσεις του ταύτας νὰ φέρῃ ἐν καιρῷ, χωρὶς τότε νὰ προβάλῃ τὸ ἄκυρον τῆς ὀρκοδοσίας λόγῳ προώρου αὐτῆς (*).

Ἀριθ. 1855 (1906)

Ἐισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Σύνταξις στρατιωτικῆς - γάμος ἄνευ ἀδείας - σύμπτωσις ἐν χρόνῳ ἐκτὸς τάξεων στρατοῦ.

Ἐπειδὴ ναὶ μὲν κατὰ τὸ ἄρθρον 17 ἐδάφιον τελευταῖον τοῦ Νόμου ΣΕ' τῆς 19 Αὐγούστου 1852 περὶ συντάξεων τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς αὐδαὶς γάμος στρατιωτικοῦ παράγει τὸ δικαίωμα πρὸς σύνταξιν, ἐὰν δὲν ἐξετελέσθησαν αἱ ἀφορῶσαι τοὺς τοιοῦτους γάμους εἰδικαὶ διατυπώσεις ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 29 ἐδ. α' τοῦ ἀπὸ ὧ Σεπτεμβρίου 1852 Β. Διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ΣΕ' Νόμου, καθ' ὃ, πρὸς ἀπόδειξιν τῶν περὶ συντάξεως αἰτήσεων χηρῶν καὶ ὀρφανῶν, θέλει προσάγεσθαι καὶ ἀντίγραφον προσεπικυρωμένον παρὰ τῆς ἀρμοδίας πολιτικῆς ἀρχῆς τοῦ Διατάγματος ἢ τῆς ὑπουργικῆς διαταγῆς, δι' ἧς ἐδόθη ἡ ἀδεία τοῦ γάμου κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 256 Φ' Β' 19 Μαΐου 1860 περὶ στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας, ὡς στρατιωτικὸς, ὅστις συνέλθει εἰς γάμον ἄνευ ἀδείας τῆς ἀρμοδίας στρατιωτικῆς ἀρχῆς τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν ἕως ἐξ μηνῶν, ὁ δὲ γάμος αὐτοῦ δὲν παράγει δικαίωμα πρὸς σύνταξιν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 19 Αὐγούστου 1852 περὶ συντάξεων Νόμου· δικαιολογητικὸς δὲ λόγος τῶν νομικῶν τούτων διατάξεων, τῶν ὑποχρεουσῶν τὸν στρατιωτικὸν εἰς αἵτησιν ἀδείας πρὸς νύμφευσιν, ἐστὶν ὅτι ἡ εὐταξία καὶ ἡ εὐπρέπεια τοῦ στρατοῦ

(*) Ἡ ἔννοια ὑποθέτομεν τῆς ἀποφάσεως εἶναι ὅτι τὸ ἀπαιτούμενον εἶναι ἡ παράστασις τοῦ ἀντιδίκου κατὰ τὴν ὀρκοδοσίαν, ἣν ἀναπληροῖ καὶ ἐν ἀπουσίᾳ του, ἡ πρὸς τοῦτο κλήτευσίς του. Ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι οὐδὲ παριστάμενος δύναται νὰ παρακωλύσῃ τὴν ἐγκύρως γενομένην πρὸ τῆς τεταγμένης διὰ τῆς ἀποφάσεως προθεσμίας ὀρκοδοσίαν. Τὸ οὐσιῶδες τῷ ὄντι εἶναι ἡ παράστασις καὶ ἡ πρὸς ταύτην κλήτευσίς τοῦ ἀντιδίκου, κατὰ τὴν ὀρκοδοσίαν, οὐχὶ δὲ ἡ ἀντίστασις εἰς ταύτην, διότι ἡ προθεσμία μὴ ἀναγομένη εἰς δημοσίαν τάξιν, ὡς ὀρθῶς δέχεται ἡ ἀπόφασις, καλῶς μεταβάλλεται διὰ τῆς ἐναντίας δηλώσεως τοῦ ὁμνύοντος.

καὶ τὸ συμφέρον τοῦ Κράτους ἀπαιτοῦσι νὰ μὴ συνάπτῃ ὁ στρατιωτικὸς γάμον ἀνάρμοστον καὶ ἐπιβλαβῆ ἢ εἰς τὴν τιμὴν, ἢ εἰς τὴν ἀκρίβη ἐκπλήρωσιν τῶν σπουδαίων στρατιωτικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, καθ' ὅτι ὁ στερούμενος τῶν μέσων, ὅπως φέρῃ τὰ βάρη τοῦ γάμου στρατιωτικῶς, ἢ τὰ καθήκοντα τοῦ οικογενειάρχου ἢ τὰ τοῦ στρατιώτου θέλει παραμελήσει. Καθ' ὅσον ὅμως κατὰ τὸν νόμον στρατιωτικὸς λογίζεται ὁ ἐγγεγραμμένος εἰς τοὺς ἐλέγχους τοῦ στρατοῦ ὡς παρὼν, καὶ ὡς τοιοῦτος ὑποκείμενος εἰς ἀπάσας τὰς ἐκ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ὑποχρεώσεις, προδήλως ἔπεται ὅτι οὗτος, προτιθέμενος νὰ συνάψῃ γάμον, ὀφείλει νὰ λάβῃ πρὸ τῆς τελέσεως αὐτοῦ τὴν νενομισμένην ἀδειαν παρὰ τῆς ἀρμοδίας προϊσταμένης στρατιωτικῆς ἀρχῆς, καθόσον, ἐπὶ τοῦ τοιαύτην ιδιότητος ἔχοντος προσώπου, σκοπὸν ἔχει ἡ προηγουμένη ὑπὸ τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς ἔρευνα πρὸς χορήγησιν ἢ μὴ τῆς αἰτουμένης ἀδείας πρὸς νύμφευσιν. Ὅταν ὅμως ὁ στρατιωτικὸς, διαγραφὴς τῶν ἐλέγχων τοῦ στρατοῦ, εἴτε αὐτεπαγγέλτως διοικητικῶς, εἴτε συνεκείᾳ καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, καὶ μετὰ τὴν τοιαύτην διαγραφὴν παύσῃ νὰ εἶναι τοιοῦτος, οὐδόλως χρήζει τοιαύτης ἀδείας, καθ' ὅτι οὔτε προϊσταμένην ἀρμοδίαν ἀρχὴν ἔχει, οὔτε νομικὴ τις διάταξις ὑποχρεοῖ αὐτὸν εἰς τοῦτο. Τοῦθ' ἐνεκεν καὶ ὁ ἥδη νυμφευόμενος τὸ πρῶτον ἢ ἐκ νέου ἐγγραφόμενος εἰς τοὺς ἐλέγχους τοῦ στρατοῦ, δὲν ὀφείλει νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ γάμου αὐτοῦ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας προϊσταμένης στρατιωτικῆς ἀρχῆς, διότι οὔτε αὐτῇ ὑπὸ τοῦ νόμου τοιοῦτον δικαίωμα χορηγεῖται, οὔτε ἐκείνῳ τοιοῦτον καθήκον ἐπιβάλλεται, κατ' ἀπολοῦθιαν ἐν προκειμένῳ, ἀφοῦ καὶ τὸ ἐκκαλοῦν Δημόσιον ὡμολόγησε, καὶ ὁμολογεῖ, ὅτι ὁ τῶν ἐναγουσῶν κατὴρ Κ. Α'***, ὑπηρετῶν εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1858, καὶ λιποτακτῆσας εἰς τὸ ἐξωτερικὸν κατὰ τὸ ἔτος 1869, διεγράφη τῶν ἐλέγχων τοῦ στρατοῦ ὡς λιποτάκτης, καταδικασθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου ἐρήμην εἰς 10 ἐτῶν καὶ 6 μηνῶν πρόσκαιρα δεσμῶ, καὶ κατ' ἀντιμωλίαν δικασθεὶς ἠθώθη, καὶ ἐκ νέου ἐνεγράφη εἰς τοὺς ἐλέγχους τοῦ στρατοῦ τὴν 11 Μαρτίου 1877, ὁ δὲ γάμος αὐτοῦ, καθ' ὃ καὶ τὸ Δημόσιον ὁμολογεῖ καὶ ἐκ τῶν προσαγομένων σχετικῶν ἐγγράφων ἀποδεικνύεται, ἐτελέσθη τὴν 20 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1875, ἥτοι μετὰ τὴν ἐκ τῶν ἐλέγχων τοῦ στρατοῦ διαγραφὴν αὐτοῦ καὶ πρὸ τῆς ἐκ νέου ἐν αὐτοῖς ἐγγραφῆς αὐτοῦ, οὐδεμία περίπτωσις συνέτρεχεν ὅπως αἰτηθῇ ἀδεία νυμφεύσεως, οὐδὲ αἱ ἐκ τῆς ἀθωοτικῆς ἀποφάσεως, συνεκείᾳ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ καταδικασθέντος, προελθοῦσαι ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκωφελεῖς συνέπειαι, δύνανται νὰ στραφῶσι κατ' αὐτοῦ, καθ' ὃ ἀδασίμως ἰσχυρίζεται τὸ Δημόσιον, διατεινόμενον ὅτι ἀφοῦ διὰ τῆς ἀθωοτικῆς ἀποφάσεως ὁ χρόνος, καθ' ὃν διετέλεσεν ὁ κατὴρ τῶν ἐναγουσῶν διαγεγραμμένος ἐλογίσθη ὡς ἐν συνεχεῖ ὑπηρεσίᾳ, ἔδει νὰ ζητηθῇ ἡ ἔγκρισις τοῦ γάμου, ὡς συναφθέντος ἐν χρόνῳ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας. Εἰ καὶ ἀμφιβάλλων ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ἀφοῦ ὁμολογεῖται ὅτι ὁ γάμος οὗτος συνέστη ἄνευ ἀδείας νυμφεύσεως, οὐδ' ὅτι μετὰ τὴν τέλεσιν αὐτοῦ ἐζητήθη καὶ ἐχορηγή-

θη ή έγκρισις, ούδέν δικαίωμα συντάξεως παράγεται ύπερ τών έναγούσων, κατά τās έπιτακτικές σχετικές διατάξεις του νόμου, και δεκτής τῷ λόγῳ τούτου γενομένης τῆς έφέσεως του Δημοσίου ή ύπὸ κρίσιν άγωγή έδει ν' άπορριφθῇ ως άπαράδεκτος.

Έπειδή ὁρθως ή έγκαλουμένη άπόφασις, έν μέρει δεχθεΐσα τήν περί παραγραφῆς ένστασιν του Δημοσίου, άπεφάνετο παραγεγραμμένης έκ τών άπαιτήσεων τών έναγούσων, τών άναγομένων εις έποχήν πέντε έτών άναδρομινῶς τρεχούσας πρό τῆς άγωγῆς, συμφώνως πρός τὸ άρθρον 69 του Λογιστικού Νόμου, καθ' ὃ, παραγράφεται πρός ὄφελος του Κράτους και εξαλείφεται πᾶν χρέος δημόσιον, άν δέν άνεγνωρίσθῃ, δέν διατάχθη ή πληρωμή αὐτου και δέν έπληρώθη έντός πέντε έτών από τῆς άρχῆς τῆς χρήσεως, και ούχι συμφώνως πρός τὸ άρθρ. 79 του αὐτου Νόμου, ως άβασίμως διατείνεται τὸ Δημόσιον, καθ' ὃ αἱ συντάξεις τών ὁποίων ή πληρωμή δέν ζητηθῇ έπί τρία κατά συνέχειαν έτη, λογιζόμενα από τῆς τελευταίας πληρωμῆς, διαγράφονται, καθ' ὅσον ή διατάξις αὐτή προφανώς έννοεῖ τοὺς συνταξιούχους, οἱς ή σύνταξις άπενεμήθη ήδη και ἤς ή πληρωμή δέν έζητήθη έπί τρία έτη, αλλά τοιαύτη περίπτωσις έν προκειμένῳ δέν συντρέχει, αφού νῦν δια τῆς άγωγῆς αἱ ένάγουσαι αίτούνται ίνα άπονενμηθῇ αὐταῖς ή προσήκουσα σύνταξις τὸ δέ άρθρ. 69 του Λογιστ. Νόμου καθιερώσαν τήν πενταετή παραγραφήν οὐδὼς έτροποποίησε τήν νομικήν διατάξιν, καθ' ἣν αἱ περιοδικαί χορηγίαι ὑπόκεινται έκάστη εις ίδίαν παραγραφήν, άφ' ὅπου έγέγοντο άπαιτηταί, ως έκτοτε άποχωρισθεΐσαι, και ή παραγραφῇ αὐτῶν οὐδὼς έπηρεάζει και τὸ τās περιοδικὰς ταύτας χορηγίας παράγον δικαίωμα, όπερ, ως γενεσιουργὸς αὐτῶν αίτία, ὑφίσταται άκέραιον, έφ' ὅσον αὐτὸ τοῦτο δέν παραγράφη (*).

*Αριθ. 1856 (1906)

Εισηγητής ὁ έρέτης κ. Δ. ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ

*Αρχαιότητες. - άνευρέσις πρό νέου νόμου. - έπιβολή διπλώσεως έντός εξαμήνου. - περιουτή έν κατοχή ύπὸ Δημοσίου. - κυριότης κριτέα κατά παλαιόν νόμον. - ὄροι κτήσεως.

Έπειδή, κατά τὰ άρθρα 63, 64 και 80 του ισχύον νόμου έπέχοντος Βασιλ. Διατάγματος τῆς 10)22 Μαΐου 1834 περί έπιστημονικῶν και τεχνολογικῶν συλλογῶν και περί άνακαλύψεως και διατηρήσεως τών αρχαιοτήτων και τῆς χρήσεως αὐτῶν, τών έπί ιδιοκτητοῦ γῆς ή ὑπ' αὐτὴν κρυπτομένων και μετά τήν έποχήν καθ' ἣν ὁ εἰρημένος νόμος έμβήκεν εις ένέργειαν άνακαλυφθησομένων αρχαιοτή-

των, ή ιδιοκτησία άνήκει εξ ήμισείας εις τὸ Κράτος και εξ ήμισείας εις τὸν ιδιοκτήτην του έν ᾧ άνευρέθησαν κτήματος, κατά τὸν νόμον έπομένως τουτον, ισχύοντα τήν 20 Μαρτίου 1899, ὅτε, κατά τήν άγωγήν, άνεύρεν ή δικαιοπάροχος του ένάγοντος έν τῷ ιδιοκτήτῳ άγρῷ τῆς τās έπιδίκους αρχαίας πλάκας, ή ιδιοκτησία αὐτῶν περιήλθε δια τῆς άνακαλύψεως των εξ ήμισείας εις τήν δικαιοπάροχον του ένάγοντος και εξ ήμισείας εις τὸ Κράτος. Έκδοθέντος ὁμως βραδύτερον, και πρό τῆς συντάξεως του. . . συμβολαίου, του περί αρχαιοτήτων ΒΧΜΣ' Νόμου τῆς 24 'Ιουλίου 1899, τὸ κύρος τῆς γενομένης, κατά τὸν ένάγοντα, πρός αὐτὸν πωλήσεως των έπιδίκων πλακῶν και τῆς έκχωρήσεως τῆς διεκδικητικῆς άγωγῆς δια του εἰρημένου συμβολαίου θέλει κριθῇ κατά τὸν νόμον ταῦτον, κατά δέ τὸ άρθρον 25 στοιχ. γ' αὐτου, ὑπὸ ιδιωτῶν έντός του Κράτους διατίθενται, πωλοῦνται και αγοράζονται τὰ άργαῖα, τὰ εὑρεθέντα πρό τῆς ισχύος του νόμου, ως πρός τὰ ὁποῖα έφηρμόσθησαν και ισχύουσιν αἱ διατάξεις του άρθρου 32, κατά τὸ ὁποῖον έντός εξ μηνῶν από τῆς ισχύος του νέου νόμου οἱ πρό αὐτου κεκτημένοι κινήτὰ άρχαῖα ὀφείλουσι νά δηλωσωσιν αὐτὰ εις τὸν γενικὸν έφορον, ὀρίζοντος του μέν έδαφίου δευτέρου του αὐτου άρθρου ὅτι ως πρός τὰ οὕτω δηλωθέντα άργαῖα ισχύουσιν αἱ διατάξεις του από 10)22 Μαΐου 1834 Νόμου, του δέ άρθρου 33 ὅτι παρελθούσης τῆς εξαμήνου προθεσμίας πάντα τὰ μὴ δηλωθέντα άρχαῖα θεωροῦνται ως εὑρεθέντα μετά τήν ισχύν του ΒΧΜΣ' Νόμου και κατ' άκολουθίαν ὑπάγονται εις τās έν αὐτῷ διατάξεις. Έκ των έν έδαφίῳ α' του άρθρου 32 ὁμως περαιτέρω ὀριζομένων, ὅτι εις τὸν γενικὸν έφορον ὑποβάλλεται έν διπλῷ ακριβῆς περιγραφικὸς κατάλογος των δηλουμένων κινήτων άρχαίων, ὧν ὁ μὲν εις μένει έν τῷ άρχείῳ τῆς Γενικῆς Έφορείας, ὁ δέ έτερος τεθεωρημένος ὑπὸ του γενικοῦ έφόρου έπιστρέφεται τῷ ποιῶντι τήν δήλωσιν κατόχῳ των άργαίων, συνάγεται ὅτι τήν έντός 6 μηνῶν από τῆς ισχύος του νέου νόμου δήλωσιν έπιβάλλει τὸ άρθρον 32, έπί άπειλῇ τῆς του άρθρου 33 έκπτώσεως, εις τοὺς πρό του νόμου κεκτημένους κινήτὰ άρχαῖα, καθ' ὅσον και κατέχουσι ταῦτα, ούχι δέ και ὅταν κάτοχος τούτων κατ' τήν δημοσίευσιν του νόμου ἦν τὸ Δημόσιον, και τοῦτο διότι τὸ Δημόσιον έγίνωσκεν έν τοιαύτῃ περιστάσει τήν άνακάλυψιν αὐτῶν και ή περί τούτων δήλωσις δέν θά είχε λόγον. Αφου λοιπόν, κατά τήν άγωγήν, αἱ έπιδίκαι πλάκες αφηρέθησαν τήν 20 Μαΐου 1899 βία ὑπὸ του Δημοσίου έκ τῆς κατοχῆς τῆς δικαιοπαρέχου του ένάγοντος και μεταφέρθησαν έκτοτε εις τὸ έν 'Αθήναις 'Αρχαιολογικὸν Μουσεῖον, και άφ' οὗ οὕτω κατεῖχοντο ὑπὸ του Δημοσίου αὐται κατά τήν δημοσίευσιν του ΒΧΜΣ' Νόμου, δέν άπηρεῖτο ή δήλωσις αὐτῶν κατά τὸ άρθρον 32 του Νόμου (περί ἤς δηλώσεως οὐδέν ὀρίζει ή άγωγή), και άν έπομένως δέν δηλώθησαν τυχόν αὐταί έμπροθέσμως, δέν θεωροῦνται εὑρεθεῖσαι μετά τήν ισχύν του νέου νόμου και δέν ὑπάγονται εις τās διατάξεις αὐτου, ως ὀρίζει τὸ άρθρ. 33 περί των αρχαιοτήτων εκείνων, αἵτινες, ὀφεί-

(*) 'Αμφιβάλλομεν άπολύτως. Αὐτή ή διάκρισις πρός μὴ έπαρκογὴν του ειδικου άρθρ. 79 δύναται νά εἶναι έπισεική, αλλά προδήλως άσπῆρικτος, τοσούτω μάλλον και άνευ αὐτου, καθώς πάντοτε ὑπεστηρίζαμεν, αὐτὸ τὸ άπαράγραπτον του πρός σύνταξιν δικαίωμα, τοῦ εἶναι πανταχόθεν άμαρτύρητον. Πρὸς τὴν έν σ. 346 XV ὑπὸ τήν 1848 Ε. Α. σημείωσιν και περαιτέρω παραπομπήν.

λουσαι να δηλωθῶσι, δὲν ἐδηλώθησαν, ἀλλὰ διέπονται αἱ ἐπίδικοι πλάκες ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 10)22 Μαΐου 1834 Νόμου, ὅπως καὶ τὰ ἀρχαῖα ἐκεῖνα, ἅτινα, ὑποβαλλόμενα εἰς δῆλωσιν ἐδηλώθησαν, καθ' ἃ ὀρίζει τὸ ἄρθρον 32 ἐν ἐδαφίῳ δευτέρῳ, διότι μόνον τὰς μὴ δηλωθείσας, ὡς ὠφείλον, ἀρχαιότητας, ὑπάγει τὸ ἄρθρον 33 ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νέου νόμου, ἐξ οὗ ἐπεται ὅτι πᾶσαι αἱ λοιπαὶ, αἱ πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νέου νόμου εὐρεθεῖσαι, διέπονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ παλαιοῦ. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 80 τοῦ Νόμου τῆς 10)22 Μαΐου 1834, ἂν ἰδιώτης θελήσῃ νὰ ἐκποιήσῃ τὰς ἐπὶ τοῦ κτήματός του εὐρεθείσας ἀρχαιότητας, ἐπειδὴ τὸ Δημόσιον εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ ἰδιοκτῆτης αὐτῶν, χρεωστῇ οὗτος νὰ τηρήσῃ τοὺς ἐξῆς ὅρους: α') νὰ δώσῃ κατὰ προτίμησιν εἰς τὴν Ἐπικράτειαν τὸ δικαίωμα τῆς ἀγορᾶς αὐτῶν, β') μὴ συμβιβασθεῖς περὶ τῆς τιμῆς μετὰ τὴν κυβέρνησιν, δύναται νὰ τὰς πωλήσῃ εἰς ἄλλον ἀγοραστήν, ἀλλὰ τότε τὸ ἥμισυ τῆς τιμῆς θέλει δίδεσθαι εἰς τὸ διὰ τὸ Μουσεῖον τῆς Ἐπικρατείας προωρισμένον ταμεῖον καὶ γ') ἂν τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τῆς ἀρχαιότητος εἶναι τόσον ἀσήμενον, ὥστε ἡ κυβέρνησις κρίνῃ συμφέρον νὰ μὴ προσφέρῃ πρὸς πρόσκτησιν αὐτοῦ τίποτε, ἢ ἂν ὁ γενικὸς ἔφορος δώσῃ περὶ αὐτοῦ ἐγγράφως γνώμην κατὰ τὸ ἄρθρον 79, τότε μένει αὐτὸ ἐντελὲς τοῦ ἔχοντος αὐτὸ ἰδιοκτησίαν καὶ δύναται νὰ χαρίσῃ παρ' αὐτοῦ, νὰ ἀφελῇ ὡς κληρονομία, νὰ πωληθῇ, ἢ ὅπως ἄλλως νὰ ἐκποιήθῃ, χωρὶς νὰ δοθῇ οὐδὲν μέρος τῆς τιμῆς αὐτοῦ εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ἐκ τοῦ ἐπιτακτικοῦ δὲ γράμματος τῶν ἀνωτέρω διατάξεων προκύπτει σαφὲς ὅτι τὴν κατὰ παράβασιν αὐτῶν γενομένην ὑπὸ τοῦ ἀνευρόντος ἐν ἰδιοκτίτῳ γῇ ἀρχαιότητος ἐκποιήσιν αὐτῶν θεωρεῖ ὁ νόμος ἄκυρον. Ὁ ἐνάγων ἐπομένως καὶ ἤδη ἐκκαλῶν, ἀρνούμενος, κατὰ τὴν ἀγωγὴν, τὸ ἐπὶ τῶν ἐπιδίκων ἀρχαίων, ἅτινα παρὰ τοῦ Δημοσίου διεκδικεῖ, δικαίωμα κυριότητος ἐκ τοῦ μνησθέντος ὑπ' ἀριθ. 5550 συμβολαίου, δι' οὗ ἡ ἀνευροῦσα αὐτὰ ἐν τῇ ἰδιοκτίτῳ ἀγρῷ τῆς Π. Π*** τῷ ἐπώλησε ταῦτα, ὡς ἀποκλειστικὴ δῆθεν αὐτῶν κυρία, ὥφειλε νὰ ὀρίσῃ ἐν τῇ ἀγωγῇ του ὅτι αὕτη προσήνεγκεν εἰς τὸ Δημόσιον ταῦτα πρὸς ἀγορὰν κατὰ προτίμησιν καὶ τοῦτο δὲν συνεβιβάσθη μετ' αὐτῆς περὶ τῆς τιμῆς, ὅτι δὲ ἔδωκε τὸ ἥμισυ τοῦ ἐκ τῆς πρὸς τὸν ἐνάγοντα πωλήσεως τιμήματος ἢ δικαιοπάροχος τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὸ διὰ τὸ Μουσεῖον εἰδικὸν ταμεῖον ἢ ὅτι οὐδεμίαν προσήνεγκεν ἡ Κυβέρνησις πρὸς ἀγορὰν τῶν ἐπιδίκων πλακῶν, λόγῳ τοῦ ἀσημάντου αὐτῶν, τιμῆν, ἢ τέλος ὅτι ἔδωκεν ὁ γενικὸς ἔφορος τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 79 τοῦ Νόμου γνωμοδότησιν. Μὴ ὀριζομένων ἐπομένως ἐν τῇ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῇ τῶν ἀναγκαίων τούτων στοιχείων διὰ τὸ κύρος τῆς πρὸς τὸν ἐνάγοντα πωλήσεως τῶν ἐπιδίκων ἀρχαιοτήτων καὶ διὰ τὴν νομιμοποίησιν του ὡς κυρίου καὶ δικαιουμένου εἰς διεκδίκησιν αὐτῶν παρὰ τοῦ Δημοσίου, ἡ ἀγωγὴ ἀποβαίνει ἀόριστος, ὁρθῶς δ' ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ πρωτοδικαίου καὶ δεόν ν' ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις, οὐδὲν ἄρθεισδων τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ ἄρθρου 80 τοῦ Νόμου, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ Δημόσιον κατεῖχε

τὰς ἐπιδίκους ἀρχαιότητας, καθ' ὅν καιρὸν αὐταὶ ἐπωλήθησαν πρὸς τὸν ἐνάγοντα καὶ τῷ ἐξεχωρήθη ἡ διεκδικητικὴ ἀγωγὴ.

Ἀριθ. 1857 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀποδείξεις γνησιότητος ὑπογραφῆς.-πραγματογνωμοδύνη.-ἀποδεικτικὴ δύναμις.

Ἐπειδὴ, εἰ καὶ ἡδυναντό τινες νὰ ὑποστηρίξωσιν ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 447 τῆς Πολ. Δικονομίας εἰς τὴν διὰ συμπαραβολῆς ἐγγράφων ἀπόδειξιν τῆς ἀμφισθητουμένης γραφῆς ἢ ὑπογραφῆς ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 278—286, 288—291 καὶ ἐπομ. περὶ ἐμπειροτεχνῶν ὠρισμένα κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 291 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀποδείξεις δι' ἐμπειροτεχνῶν καὶ πραγματογνωμόνων διατάσσεται, ὅταν ἀπαιτῆται ἀντίληψις δι' αἰσθήσεων ἐπιστηριζομένη εἰς κανόνας τέχνης ἢ ἐπιστήμης, ἐν προκειμένῳ δὲ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς μειοψηφίας πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀμφισθητηθείσης γραφῆς ἢ ὑπογραφῆς τῆς ὑποδίκου διαθήκης ἀπαιτεῖτο ἰδιόζουσα ἐμπειρία καὶ γνώσις ἰδιαιτέρας τέχνης καὶ ἐπιστήμης, καθόσον ἔδει διὰ φωτογραφικῆς τέχνης νὰ σμικρυνθῶσι τὰ γράμματα τῆς ἐπιδίκου διαθήκης, ὄντα πολὺ μεγαλείτερα τῆς συνήθους καὶ ἀναμφισθητήτου γραφῆς τοῦ διαθέτου, ὅπως ἰσοφαρίζωσι κατὰ τὸ μέγεθος πρὸς τὰ γράμματα τῶν ἀναμφισθητήτων ἐγγράφων, προσέτι δὲ ἔδει νὰ γείνη καὶ χρήσις μεγασκοπίου τοῦ ἐργαστηρίου τῆς φυσικῆς πρὸς μεγέθυνσιν διὰ προβολῆς τῶν γραμμάτων τῶν ἀναμφισθητήτων ἐγγράφων καὶ οὕτω κατορθωθῇ εὐκολώτερον ἢ συμπαραβολὴ αὐτῶν πρὸς τὴν ἐπιδίκον διαθήκην, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κατὰ τὸ ἄρθρ. 298 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ ἀπόφασις τῶν πραγματογνωμόνων, συνταχθεῖσα καθ' ὅλους τοὺς διαγεγραμμένους τύπους, τυγχάνει ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ δικαστήριον, ἀποτελοῦσα τελείαν ἀπόδειξιν καὶ ἔδει ἡ προκειμένη διαθήκη νὰ θεωρηθῇ ὡς μὴ γνησία (Οἶκον. Ἐγχ. Πολ. Δικον. § 165 σημ. 13). Ἐν τούτοις, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς πλειοψηφίας ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως τῆς ἀμφισθητουμένης γνησιότητος ἐγγράφου τινος διὰ συμπαραβολῆς πρὸς τὴν γραφὴν καὶ ὑπογραφὴν ἄλλων ἀναμφισθητήτων ἐγγράφων, δὲν ἀπαιτεῖται ἀντίληψις δι' αἰσθήσεων ἐπιστηριζομένη εἰς κανόνας τέχνης ἢ ἐπιστήμης, οὔτε ἀπαιτοῦνται εἰδικαὶ γνώσεις ἢ ἰδιόζουσα ἐμπειρία, ἀλλὰ δύναται νὰ βεβαιωθῇ ἡ ὁμοιότης ἢ ἀνομοιότης τῆς γραφῆς δι' ἀπλῆς συμπαραβολῆς τῶν ἐγγράφων, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ καὶ αὐτὸ τὸ δικαστήριον, ἄνευ τῆς βοηθείας ἐμπειροτεχνῶν, οὔτε εἶναι ἀπαραίτητος ἡ χρήσις τεχνικῶν ἐργαλείων πρὸς σμίκρυνσιν τῶν γραμμάτων τῆς ἀμφισθητουμένης διαθήκης ἐπομένως ἡ ἀπόφασις τῶν πραγματογνωμόνων θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὡς ἀπλὴ γνωμοδότησις καὶ ἐν συναφείᾳ μετὰ τῶν ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὁποίων προβαίνει ἡδὴ τὸ δικαστήριον (*).

(*) Ποῖον τὸ χρῆζον ἢ μὴ ἰδιαιτέρας τέχνης; Ἀρὰ γε τὸ μεγεθύνειν ἢ τὸ σμικρύνειν πρὸς θεωρήσιν ἢ ἡ μετὰ ταῦτα θεώρησις καὶ κρίσις; Τὸ πρῶτον ἴσως χρῆζει τοιαύτης. Τὸ δεύτερον βεβαίως οὐχί.

Ἀριθ. 1858 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΡΟΥΦΗΣ

Πτωχευσίς. - κρίσις παύσεως πληρωμῶν. - μεταγενεστέρᾳ ἐξόφλησις.

Ἐπειδὴ, ναί μὲν κατὰ τὸ ἄρθρον 437 τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου, πᾶς ἔμπορος παύων τὰς πληρωμὰς του διατελεῖ ἐν καταστάσει πτωχεύσεως, τότε ὅμως ὑφίσταται ἡ παύσις τῶν πληρωμῶν δὲν ὥρισεν εἰδικῶς ὁ νόμος, ἀλλὰ τοῦτο ἐπαφῆκεν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅπως ἐκτιμήσῃ τὰς ἐκάστοτε περιστάσεις, ἐξ ὧν συνάγεται ἡ μὴ αὐτὴ. Ἐπὶ δὲ τῆς ὑπὸ κρίσιν διαφορᾶς ὁμολογήσαντος πρωτοδίκου τοῦ ἐφεσιβλήτου προσωρινοῦ συνδίκου τῆς πτωχεύσεως, κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς τῆς ἐκκαλοῦσης, καὶ ἤδη ὁμολογούντος ὅτι μετὰ τὴν συζήτησιν τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ, ὅπως ἡ ἐκκαλοῦσα κηρυχθῇ εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως, καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1775 ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, εἶχεν αὕτη ἐξοφλήσει πάντα τὰ ἐκ συναλλαγματικῶν χρῆς τῆς, καὶ εἶχε λάβει διὰ ἀνανεώσεως νέαν προθεσμίαν παρὰ τῶν λοιπῶν δανειστῶν αὐτῆς πρὸς πληρωμὴν τῶν ὑπολοίπων χρεῶν τῆς, τῆς δὲ ὁμολογίας ταύτης ποιουμένης ὑπὸ τοῦ συνδίκου τῆς πτωχεύσεως, ἀντιπροσώπου τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν, συνομολογούντων δὲ ταῦτα καὶ τῶν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου παρεμβαινόντων δανειστῶν καὶ αἰτούμενων τὴν παραδοχὴν τῆς ἐφέσεως τῆς ἐκκαλοῦσης, δὲν συντρέχει περίπτωσις παύσεως τῶν πληρωμῶν καὶ ἔδει ἵνα δεκτὴ γένηται ἡ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1775 ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀνακοπὴ τῆς ἐκκαλοῦσης, ἡμαρτημένως δὲ τὸ πρωτοδικεῖον, ἀντὶ να δεχθῇ τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἀνακαλέσῃ τὴν προηγουμένην ἀπόφασίν του, ἀπέρριψε ταύτην ὡς μὴ βάσιμον διὰ τῆς δευτέρας τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων του, ἐπὶ τῷ ἀορίστῳ καὶ δικαστικῆς ἐκτιμήσεως ἀνεπιδέκτῳ ἰσχυρισμῷ τοῦ παρεμβαίνοντος πρωτοδίκου Θ. Ζ' ὅτι δὲν ἐκλήρωσεν ἡ ἐκκαλοῦσα ἅπαντας τοὺς δανειστὰς αὐτῆς. Τὸ παράκονον ἄρα τῆς ἐκκαλοῦσης βάσιμον κρίνεται καὶ δέον μεταρρυθμιζομένων τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων να γείνη δεκτὴ ἡ ἀνακοπὴ (Πρβλ. Lyon Caen V. 7 § 66 «Il y a un cas qui semble ne devoir soulever aucune difficulté, c'est celui où la cessation de paiements disparaît par une cause quelconque. Le faillit s'est libéré ou s'est arrangé avec tous les créanciers; la faillite n'a plus raison d'être.»

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 964 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΜΕΡΜΗΡΑΣ

Ἀνακοπή. - παρέκτασις προθεσμίας ἐξ ἀποστάσεως ἔδρας δικαστηρίου. - ὥρεα ἐπὶ περιγραφῇ δανειστῶν. - ἄγνοια λαβόντος. - ὄρια ὑποχρεώσεως.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν νόμιμον προθεσμίαν τῆς ἀνακοπῆς προστίθεται καὶ ἡ τῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τῆς κατοικίας τοῦ διαδίκου μέχρι τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου. Εἰ καὶ ἡδυναντο τις εἰπεῖν ὅτι τῶν διαδίκων

κατοικοῦντων ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ (χωρὶς Μαχαλᾶ), προθεσμία ἀποστάσεως ἐν προκειμένῳ δὲν ἐχώρει.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν Νόμων 6 § 11 Πανδ. (42. 8) καὶ Νομ. 10 αὐτόθι καὶ Βασιλ. Θ'. ἡ. 6 § 7 καὶ αὐτοῦ. 10 «Εἰ ἀπὸ περιγράφοντος λάβω ὥρεαν, κἂν ἡγνέουν ὅτι βλάπτονται οἱ δανεισταί, ἐφ' ὅσον γέγονα πλουσιώτερος ὑπόκειμαι, ἐσθ' ὅτε δὲ κἂν μὴ ἔγνων, ὑπόκεισαι ἱμαρτημένως ἀγωγῇ», προκύπτει ὅτι καὶ ὁ ἐξ ἐλευθεριότητος λαβὼν παρὰ τοῦ πρὸς καταβολίευσιν τῶν πιστωτῶν δίδοντος ὀφειλέτου, ἐν ἄγνοίᾳ δὲ τῆς καταβολιεύσεως διατελὼν ὑπόκειται τῇ περὶ τοῦ γεγονότος ἀγωγῇ, ἐφ' ὅσον εἶναι πλουσιώτερος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀγωγῆς, δὲν ἐξετάζεται τούτεστι τί πραγματικῶς ἔλαβε παρὰ τοῦ ὀφειλέτου, ἀλλὰ ποίαν ἤδη κέκτηται ἐκ τῆς πράξεως ὠφέλειαν. Κατὰ ταῦτα ὀρθῶς ἡ ἐκκαλοῦσά μὲν ἀπεφάνητο ὅτι ἡ ἀγωγὴ, μὴ ἀναφέρουσα γνῶσιν τῆς ἐναγομένης ἐφεσιβλήτου ὅτι ἐκ τῆς πρὸς αὐτὴν ὥρεας βλάπτονται δανεισταί τοῦ δωρητοῦ, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀόριστος καὶ ἀστήρικτος νόμος, μὴ ἐπίσης ἀναφέρουσα τί ἤδη ἡ ἐναγομένη κέκτηται ἐκ τῆς ἐν λόγῳ ὥρεας, ὅπερ να ἐπαναφέρῃ, διότι κατὰ τοσοῦτον εἶναι αὕτη, κατὰ τὰ ἄνω, ὑπεύθυνος. Τὸ ἂν εἶναι δὲ τις ὑπεύθυνος καὶ κατὰ πόσον, εἶναι στοιχεῖον τοῦ δικαιώματος τοῦ ἀντιδίκου του, καὶ δέον να ἀναφερῇται ἐν τῇ ἀγωγῇ του. Δὲν ὑφίσταται κατὰ ταῦτα λόγος μεταρρυθμίσεως τῆς ἀποφάσεως καὶ ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἐφασίς, ὡς μὴ νόμιμος, καθίσταται ἀπορριπτέα. Εἰ καὶ ἡδυναντο τις εἰπεῖν, ὅτι τὸ κατὰ πόσον εἶναι ὁ λαβὼν πλουσιώτερος ἐκ τῆς πράξεως τοῦ δολίου ὀφειλέτου, ἀποτελεῖ ἐνστασιν παρὰ τοῦ ἐναγομένου ἀποδεικτέαν καὶ οὐχὶ στοιχεῖον τῆς ἀγωγῆς.

Ἀριθ. 969 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Δόσις ὄρκου. - ἀδιάφορος ὑπαρξίς ἐγγράφου ἐπιδεικνυμένου. - ὁμολογία. - περιστάσεις ἀδαισιγέτου.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 357 Πολ. Δικονομίας, ὁ δοθεὶς ὄρκος ἀποτελεῖ ἐν τῇ δίκῃ πλήρη ἀπόδειξιν ἀποκλείουσιν πᾶσαν ἀνταπόδειξιν, ἐπεταί ὅτι ὀρθῶς ἡ ἐκκαλοῦσά μὲν ἔλαβε ποσῶς ὑπὸ ὄψεως τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐνάγοντος ὅτι ἐκ τῆς κατὰ τὴν ὁρκοδοσίαν ἐπιδειχθείσης καὶ ἀναγνωρισθείσης ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐντολῆς του ἀπεδεικνύετο τελείως ἡ βάσις τῆς ἀγωγῆς του, καὶ ἂν τοῦτο ἦ ἀληθές, καὶ οὐχὶ βασίμως διὰ τῆς ἐφέσεώς του ὑποστηρίξῃ ἤδη ὅτι κατόπιν τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἐπιστολῆς καὶ συνεπῶς διὰ ταύτης τῆς ἀπαίτησεως τὰ ἀποτελέσματα ἐκ τῆς δόσεως τοῦ ὄρκου ἦρθαν καὶ ὁ ἐναντίος ἐφέσεως λόγος ἀπορριπτέος.

Ἐπειδὴ ὁ συμφάσκων ὅτι ἔλαβε τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ δι' ἄλλην ὁμως αἰτίαν καὶ οὐχὶ τὴν ἐν αὐτῇ ἱστορουμένην, δὲν ποιεῖ ποσῶς ὁμολογίαν ἀδαισιγέτου, διότι δὲν πρόκειται περὶ ἐνστάσεως μόνον διὰ τὴν ἀγωγὴν χρησίμου, ἀλλ' ἀπλῶς ἀρνεῖται τὴν ἀγωγὴν, ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι ἡ γενομένη προσηλίκῃ τῷ ὄρκῳ ὅτι τὰς 300 δραχ. ἔδωκεν ὁ ἐνάγων οὐχὶ κατ' ἐντολὴν καὶ διὰ λ)σμὸν τοῦ ἐναγομένου ὁμνύοντος, ὡς διατυπῶται ἐν τῇ ἀγωγῇ, ἀλλ' ὡς τα-

μίας και διαχειριστής της μεταξύ των και του Γ. Μ^{***} συστάσης εν έτει 1903 εταιρείας προς άνθρακεμπορίαν, τὸ μὲν ἡδύνατο και νὰ παραλειφθῇ ἀδλαδῶς, ἀφοῦ ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ ὅρκου μέρει ὤμωσε, καθ' ἃ διετυγῶθη, ἤτοι ὅτι δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐμέτρησε διὰ λογαριασμὸν τοῦ δραχ. 300 τῷ κλοιάρχῳ Σ^{***} τὸ δὲ δὲν ἦν χρεῖα ν' ἀναζητηθῇ ἐὰν ἡ προσθήκη αὐτῇ εἶχε και ἐγκαίρως ὑποβληθῇ, καθόσον ἀπλῶς ἐπεξηγήσιν ἐποιήσατο τοῦ διὰ τί δὲν ὀφείλει και οὐδὲν πλεόν (*).

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ (**)

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ

Ἀριθ. 759 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ πρόεδρος κ. Α. ΓΡΙΜΑΝΗΣ

Διακοπὴ δίκης θανάτου.- αἰτησις περὶ ἐπαναλήψεως και πρὸ γνωστοποιήσεως.

Ἐπειδὴ και ἂν τυχὸν δὲν ἐδηλοποιήθη ἐκ μέρους τῶν καθ' ὧν ἡ αἴτησις ἦ τοῦ κληρεξουσίου των ὁ θάνατος τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν ἀνακοπόντων διαδίκου Γ^{***} ἢ ὑπὸ τοῦ κληρεξουσίου τούτου, ἢ ὑπὸ τῶν κληρονόμων του ἢ τοῦ κληρεξουσίου των, δὲν ἐκωλύετο ὁ αἰτῶν οὗτος ν' ἀπευθύνῃ τὴν προκειμένην περὶ ἐπαναλήψεως τῆς δίκης αἴτησιν ἐπελθούσης διακοπῆς αὐτῆς διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐνὸς τῶν διαδίκων, ἤτοι τοῦ Γ^{***} κατὰ τῶν κληρονόμων τούτων, και τῶν λοιπῶν ὁμοδίκων του, καθόσον ἀφοῦ ἐπῆλθεν ὁ θάνατος τούτου, δὲν ὑπεχρεοῦτο οὔτε νὰ ἐγκαταλίπῃ ἐπ' ἀπειρον ἐκχερμῇ τὴν δίκην, μὴ γιγνομένης ποτὲ πρὸς αὐτὸν δηλοποιήσεως τοῦ θανάτου τοῦ ἀντιδίκου του, οὔτε νὰ ἐνεργῇ δικαστικὰς πράξεις κατὰ τοῦ θανόντος διαδίκου ἐν γνώσει τοῦ θανάτου αὐτοῦ, οὐδὲ δύναται τὸ ἀρθρ. 363 § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας νὰ ἐχῇ ἀλλοίαν ἔννοιαν, ἤτοι ὅτι δὲν δύναται ὁ ἀντιδίκος τοῦ θανόντος νὰ δηλοποιήσῃ πρὸς τοὺς ἀντιδίκους του τὸν θάνατον τούτου και νὰ ζητήσῃ τὴν ἐκανάληψιν τῆς δίκης δικαστικῶς ἐπ' ὀνόματι τῶν κληρονόμων του, και ὁρθῶς ὁ αἰτῶν ἀπηύθυνε τὴν ὑπὸ συζήτησιν αἴτησιν περὶ ἐπαναλήψεως, δηλοποιήσας διὰ ταύτης πρὸς τοὺς καθ' ὧν ἡ αἴτησις τὸν θάνατον τοῦ ἐτέρου διαδίκου Γ^{***} διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης (**).

(*) Ἀπολύτως ὁρθῶς και σαφῶς.

(**) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικηγόρου κ. Σκ. Γιαννοπούλου.

(***) Ἡ ἀλήθεια τῆς ἀνω ἐκδοχῆς ἀπαξ μόνον ἐτέθη ὑπὸ ἀμφισβήτησιν, διότι ἐπρεπε νὰ ἐξευρεθῇ τρόπος ἀναίρεσως μιᾶς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ κεκοιμημένου ἀρεοπαγίτου ὁ ὁποῖος πρὸς τὴν δόξαν τῆς λογοκλοπίας τῆς ἐνεργηθείσης εἰς βάρος τοῦ μακαρίτου Ρουσσοπούλου, προσέθηκεν εἰς τὴν κεφαλὴν του και τὸν στέφανον τῆς ἐφευρέσεως ἐνὸς λόγου πρὸς ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ἐκείνης. ἢ ὁποῖα ἐδάρυνε τὸν τράχηλον τοῦ ἐπίσης κεκοιμημένου ἄλυσμονήτου και πολυκλάστου δικαστικοῦ συμβούλου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν. Πρὸς περὶ τούτων πάντων τας ἐν σελ. 170 XIII ὑπὸ τὴν 1053 Ε. Α. σημειώσεις μας και σὺντόμῳ περαιτέρω παραπομπάς.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

Ἀριθ. 223 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Μ. ΚΟΚΟΛΑΚΗΣ

Πλειστηριασμὸς.- αὐτοδικαῖα ἀκύρωσις ἐν περιπτώσει καταβολῆς ὀφειλέτου ἐντὸς εἰκοσαήμερου.- προθεσμία καταβολῆς ὑπὸ ὑπερθεματιστοῦ.- ἔγερσις ἀνακοπῶν.- ἀναστολὴ ὑποχρεώσεων ὑπερθεματιστοῦ.- ἐναρξὶς ἀποτελεσμάτων πλειστηριασμοῦ.- καταστροφὴ ἀντικειμένου.- ρωμαϊκὸς και ὁθωμανικὸς νόμος.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀρθρ. 370 και 375 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁρίζοντων ὅτι ὁ πλειστηριασμὸς ἀκυροῦται αὐτοδικαίως ἐὰν ἐντὸς εἰκοσιν ἡμερῶν ἀπ' αὐτοῦ καταβάλλῃ ὁ ὀφειλέτης τὸ ὀφειλόμενον και ὅτι ὁ ὑπερθεματιστὴς ἀπολαύει τριακονθημέρου προθεσμίας πρὸς καταβολὴν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, μὴ ὑποχρεούμενος πρὸς τοῦτο, ἐὰν ἐγένοντο ἀνακοπῶν πρὸ τῆς τελεσιδίκου ἀπαιτήσεως αὐτῶν, σαφῶς προκύπτει ὅτι τὸ συνάλλαγμα τοῦτο καταρτίζεται ὑπὸ μόνας τὰς ἀνατρεπτικὰς αἱρέσεις τῆς καταβολῆς ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ ὀφειλομένου και τῆς παραδοχῆς τῶν τυχόν ἐγερθεῖσιν ἀνακοπῶν, ὅπως δ' ἐπὶ παντὸς συναλλάγματος, ἀπὸ τῆς καταρτίσεως αὐτοῦ. χωρεῖ ἡ ζητούμενη νομικὴ ἐνέργεια, ἐκτὸς ἂν νόμῳ ἢ συμβάσει ἐναντία δηλωτῇ βούλησις, οὕτω και ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀφ' οὗ οὐδεὶς ἀντίθετος λόγος ὑπάρχει. ἡ σκοπούμενη νομικὴ ἐνέργεια θέλει χωρῆσαι ἀπὸ τῆς τελέσεως αὐτοῦ, ἤτοι ἀπὸ τῆς κατακυρώσεως και τῆς συγτάξεως τῆς περὶ ταύτης ἐκθέσεως, ὅτι δὲ ἀπὸ τότε χωροῦσιν αἱ νόμιμοι συνέπειαι, προκύπτει καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ νόμου, ὁρίζοντος ὅτι ὁ πλειστηριασμὸς ἀκυροῦται αὐτοδικαίως, ἐὰν ὁ ὀφειλέτης καταβάλλῃ, διότι ἄλλως ἂν δὲν ἐχώρουν ἀμέσως αἱ συνέπειαι, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ καταβολῆς τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, οὐδεμία παρίστατο ἀνάγκη νὰ ὁρισθῇ τὸ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα, ἀφ' οὗ οὐδεμία θὰ ἐχώρησεν νομικὴ ἐνέργεια μὴ γενομένης καταβολῆς ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ και τὰ γενόμενάς μὴ γεγνημένα λογίζονται και οὐδεμίαν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ ὁριζόμενον θὰ εἶχεν ἔννοιαν, οὕτω δὲν δύναται νὰ ἐχῇ σημασίαν τὸ ὅτι ὑπερθεματιστὴς γίνεται κύριος τοῦ ἐκποιήθεντος μόνον διὰ τῆς καταβολῆς τοῦ ἐκπλειστηριάσματος καθ' ὅσον οὐδὲν κωλύει νὰ ἰσχύῃ μὲν ὁ πλειστηριασμὸς και νὰ χωρήσῃσι τὰ ἔννομα αὐτοῦ ἀποτελέσματα ἀπὸ τῆς τελέσεως αὐτοῦ, νὰ γένηται δὲ ὁ ὑπερθεματιστὴς κύριος μόνον ἀπὸ τῆς καταβολῆς, ὡς τοῦτο δύναται νὰ συνομολογηθῇ και εἰς τὴν ἐκουσίαν ἀγοραπωλησίαν, ὁ δὲ νόμος ὁρίζων ὅτι ὁ ὑπερθεματιστὴς γίνεται κύριος, ἐὰν καταβάλλῃ, ἡθέλησεν ἀκριδῶς νὰ καταδείξῃ ὅτι αἱ μὲν συνέπειαι χωροῦσιν ἀμέσως ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀλλ' ἡ μεταβίβασις τῆς κυριότητος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ πρὶν ἢ καταβληθῇ τὸ τίμημα, και τοῦτο ἵνα προστατευθῶσιν τόσον ὁ ὀφειλέτης ὅσον και οἱ θανεισταὶ αὐτοῦ ἐκ τοῦ δόλου και τῆς ἀφεργγυότητος τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, δυναμένου ἄλλως νὰ ἐκποιήσῃ τὰ ἀγορασθέντα τούτου δ' ἕνεκα και μετὰ τὴν πάροδον τῆς τριακονθημέρου προθεσμίας, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ, καταβαλὼν

ὁ ὑπερθεματιστής γίνεται κύριος τοῦ ἀγορασθέντος, ὡς ἀπεφάνθη τὸ δικαστήριον τοῦτοῦ ἐκλειπόμενου δι' ἀποφάσεων, εἰς ὧν τὰς σκέψεις καὶ αὐτὴς ἀναφέρεται, δεδομένου δ' ὄντος κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὅτι ὁ πλειστηριασμός διατελεῖ ὑπὸ τὰς ἀνατρεπτικὰς αἰρέσεις τῆς ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου καταβολῆς τοῦ ὀφειλομένου καὶ τῆς παραδοχῆς τῶν κατὰ τούτου ἀνακοπῶν, κατ' ἀνάγκην ἐκτετακτοῦ ὅτι μὴ πληρωθεῖσιν τῶν αἰρέσεων ὁ πλειστηριασμός ἀνακύπτει τέλειος καὶ ὁ ὑπερθεματιστής τυγχάνει ὑπόχρεως εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐκλειπόμενου, τοῦ ἐπισκευασαντος θανέοντος θαναμένου, εἴτε ἀναπλειστηριασμὸν εἰς βάρος αὐτοῦ νὰ ἐνεργήσῃ, εἴτε ἀγωγὴν κατὰ τούτου νὰ ἐγείρῃ, πρὸς καταβολὴν τοῦ ἐκλειπόμενου, ἐφαρμοζομένης καὶ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ τῆς ἐπὶ παντός συναλλάγματος κρατούσης ἀρχῆς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Δικαίου, καθ' ἣν ἀγωγὴ χωρεῖ κατὰ παντός ὑποχρέου πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀναληφθείσης ὑποχρεώσεώς του· ὅτι δὲ ὁ ἀναπλειστηριασμός προφανῶς δὲν σκοπεῖ τὴν λύσιν τοῦ συναλλάγματος ἀλλ' ἐνομοθετήθη πρὸς ἀσφαλεστέραν ἐξανάγκασιν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ προκύπτει ἐκ τούτου ὅτι, ἵνα ἀνατραπῶσι διατάξεις ἐτέρου νόμου, μὴ ἀντικειμένου πρὸς τὴν Δικονομίαν, καὶ ἀνατραπῶσι τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πλειστηριασμοῦ, τὰ ἅμα τῇ τελεσίσει αὐτοῦ χωροῦνται, ἔδει ρητῇ καὶ σαφῶς νὰ ὑπάρχῃ περὶ τούτου διάταξις, ἥτις ἐν προκειμένῳ δὲν ὑφίσταται, κατὰ γενικὴν δ' ἀρχὴν τοῦ δικαίου τὸ μὴ ἀπαγορευόμενον ἐπιτρέπεται, τὴν δὲ λύσιν ταύτην διδούσι γενικῶς καὶ οἱ ἐρμηνευταὶ καὶ τὰ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Γαλλίᾳ δικαστήρια, ἐνθα ἡ αὐτὴ περὶ ἀναπλειστηριασμοῦ διάταξις ὑπάρχει. Κατὰ ταῦτα, ὁρθῶς τὸ πρωτόδικον δικαστήριον ἐκρίνε περὶ τοῦ ζητήματος τούτου διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, καὶ τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου ἀπακονον τῆς ἐφέσεως ὡς ἀδόσιμον τυγχάνει ἀπορριπτόν.

Ἐπειδὴ ναὶ μὲν κατὰ τὴν ἀνωτέρω σκέψιν χωρεῖ ἀγωγή κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ πρὸς καταβολὴν τοῦ ἐκλειπόμενου, ἀλλ' ἂν οὐ ὁ ἐναγομένος διὰ τῆς ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1905 πρωτοδίκου ἀνταπολογίας του ἰσχυρίσθῃ ὅτι τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀγορασθέντα ἐν τῷ πλειστηριασμῷ κτήματα κατεστράφησαν, ἀνευ πταίσματος αὐτοῦ καὶ συνεκεία ἐπαναστάσεων, πρὸ τῆς εἰς αὐτὸν γνωστοποιήσεως τῶν ἀποφάσεων, δι' ὧν ἀπερρίφθησαν αἱ κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀνακοπαὶ, κακῶς τὸ πρωτόδικον δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἀπέρριψεν ἀμέσως τὸν οὐσιώδη τοῦτον ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐναγομένου ἐφαρμόσαν τὸ μὴ ἐνταῦθα ἐφαρμογὴν ἔχον Ρωμαϊκὸν Δίκαιον, καθ' ὃ ἐπὶ τῆς ὑπὸ ἀνατρεπτικὴν αἵρεσιν πωλήσεως τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς τοῦ πωληθέντος φέρει ὁ ἀγοραστής ἅμα τῷ καταρτισμῷ τῆς πωλήσεως καὶ πρὸ τῆς παραδόσεως, ἐν ᾧ ἔδει ἐφαρμόζον τὸν ἐν Κρήτῃ ἰσχύοντα καὶ ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ ἔχοντα Ὁθωμανικὸν Ἀστυκὸν Κώδικα (ἄτε τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τῆς ἀπορρίψεως τῶν ἀνακοπῶν συντελεσθέντων πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Νέου Ἀστυνομικοῦ Κώδικος), καθ' ὃν ὁ κίνδυνος τῆς καταστροφῆς τοῦ πωληθέντος ὁρᾷ τὸν πωλητὴν μέχρι τῆς παραδό-

σεως αὐτοῦ εἰς τὸν ἀγοραστήν, νὰ τὰξῃ ἀποδείξει τῷ ἐναγομένῳ περὶ τοῦ εἰρημένου οὐσιώδους ἰσχυρισμοῦ του· καὶ ναὶ μὲν μετὰ τὸν περὶ μεταγραφῆς νόμον δὲν ἀπαιτεῖται καὶ παραδόσις τῶν πωληθέντων εἰς τὸν ἀγοραστήν κτημάτων, ἀλλ' ἀναντιρρήτως, οὐδενὸς ἀντιθέτου λόγου ὑπάρχοντος, καὶ ἐν προκειμένῳ θέλει ἐφαρμοσθῇ ἀναλόγως ὁ εἰρημένος νόμος καὶ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς τῶν ἐν πλειστηριασμῷ πωληθέντων θέλει φέρει ὁ μὲν πωλητὴς (ὀφειλέτης) μέχρι τῶν εἴκοσι ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐντὸς τῶν ὁποίων διακαίουται, καταβάλλων τὸ ὀφειλόμενον, νὰ ἀκυρώσῃ τὸν πλειστηριασμὸν ἢ ἐὰν ἐγένοντο ἀνακοπαὶ κατὰ τούτου μέχρι τῆς τελεσιδίκου ἀπορρίψεως τῶν ἀνακοπῶν, ὁ δὲ ὑπερθεματιστής ἀφ' ἧς ἡδύνατο καὶ ὑπερρεούτο, καταβάλλων τὸ ὑπέρθεμα νὰ παραλάβῃ τὰ ἀγορασθέντα, ἥτοι ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς εἰς τὸν ὀφειλέτην δεδομένης, πρὸς καταβολὴν τοῦ ὀφειλομένου, εἰκοστημέρου προθεσμίας ἢ ἐὰν ἐγένοντο καὶ ἀνακοπαὶ κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν γνωστοποιήσεως τῶν ἀποφάσεων, δι' ὧν ἀπερρίφθησαν τελεσιδικίως αἱ κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀνακοπαὶ ὅτε πλέον εὐρίσκεται ἐν ὑπερθέσει.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Ἀριθ. 86 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ νομ. σύμβ. κ. Δ. Ν. ΠΑΠΑΜΙΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
Χρηματοδόματα.— τελωνειακαὶ διατυπώσεις.

Ἐπειδὴ τὰ χρηματοδόματα οὐτε ἐν τῷ δηλωτικῷ πρέπει ν' ἀναγράφονται, οὐτε ἐν τῷ τελωνεῖῳ νὰ παραδίδονται, καθόσον δὲν εἶναι ἐμπορεύματα ὅπως ὁπάζονται εἰς τὰς τελωνειακὰς διατυπώσεις. Ἐπομένως ἡ ἔφεσις κρίνεται δεκτή.

ΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ(*)

Υδωρ ὁμβριον (aqua coelestis-aqua pluvia)

21. Τὸ ὁμβριον ὕδωρ πρὶν ἢ καταπίσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εἶναι res nullius καὶ πᾶς τις δύναται διὰ τῆς occupatio νὰ κυριεύσῃ τοῦτο καὶ ἐν ἄλλοτρίῳ ἔτι ἐδάφει [1]· ὁ κύριος τοῦ ἐδάφους, ἐπ' οὗ τοῦτο κατέπεσε, δὲν γίνεται παραχρήμα ἐκ τούτου καὶ μόνου κύριος καὶ ἂν ἔτι τοῦτο εἰς κοιλότητα ἢ λάκκον ἐμπεσὼν εἰμινεν ἐν τῷ κτήματι αὐτοῦ, ἐκτὸς ἂν εἴτα κατέλαβεν αὐτὸ ἢ ἐὰν ὁ λάκκος ἢ τὰφος ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τοῦ ιδιοκτήτου κατωρύχθῃ. ἵνα δηλονότι τὸ ὕδωρ συλλάβῃ, διότι οὕτω μόνον συντελεῖται ἡ occupatio τοῦ κυρίου τοῦ ἐδάφους [2]. Ἀλλὰ καὶ πάλιν οὕτω κατασχεθὲν ἐν τῇ τάφῳ δὲν ἀποτελεῖ portio fundi— συστατικὸν τοῦ ἐδάφους [3]—ἀλλ' ἂν μὴ ἄλλος τις προορισμὸς αὐτῷ ἐδόθῃ, ἀποτελεῖ πρᾶγμα αὐθύπαρ-

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις δικηγόρου Γεωρ. Α. Μπαλῆ (συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου).

[1] Νόμ. 3 § 1 (41.1).

[2] Ν. 55 eod. ἄλλως οἱ Γάλλοι, ἀρθρ. 552 Γαλ. Κώδ. Laurent dr. civ. VII No 223. καὶ ὁ Αὐστρ. Reichsg. τῆς 30 Μαΐου 1869 ἀρθρ. 4, 6'.

κτον κινήτην ἀποτεθειμένον ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ πᾶσα ἀφαίρεσις τούτου ἀποτελεῖ κλοπὴν ἀξιοποιον.

Καταπίπτον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐπέρχεται ὡς τυχαία ὠφέλεια ἢ ζημία (commodum, damnum) διὰ τὴν ἰδιοκτητήν τούτου. Τὸ κανονικὸν θὰ ᾔην, ὁ ἰδιοκτήτης χρώμενος τῷ δικαίωματι τῆς κυριότητός του, νὰ δύναται παντὶ τρόπῳ ν' ἀποτρέψῃ τὴν εἰς τὸ ἔδαφος αὐτοῦ εἰσβολὴν τοῦ ὑετίου ὕδατος, εἴτε ἐξ οὐρανοῦ ἀπευθείας εἴτε ἐκ τῶν ὑπερχειμένων ἀκινήτων προέρχεται· νὰ δύναται ἐπίσης τὸ ἀπαξ οὗτω εἰσβαλὼν ν' ἀποδώκῃ παντὶ τρόπῳ ἐκ τοῦ ἰδίου ἐδάφους, καὶ ταῦτα πάντα ἔστω καὶ ἐπὶ ζημίᾳ ἄλλων. Ἐν τούτοις τὴν σχέσιν τῶν γειτνιαζόντων ἀκινήτων ὡς πρὸς τὸν ροὴν τῶν ὁμβρίων ὑδάτων εὐρίσκομεν κανονισμένην οὕτως ὥστε ὁ τε ὑπερχειμένος καὶ ὁ χθαμαλωτέρως ἰδιοκτήτης ὑφίστανται περιορισμούς ἐν τῷ δικαίωματι τῆς κυριότητος αὐτῶν. Ὁ Παῦλος ἐν Ν. 2 pr. (39.3) λέγει «In summa tria sunt per quae inferior locus superiori servit: lex, natura loci, vetustas, quae semper per lege habetur, minuentur scilicet litium causa», καὶ ὁ Οὐλπιανὸς τίθησι κανόνα ἐν Νόμ. 1 § 22 eod. «semper hanc esse servitutem inferiorum praediorum ut natura profluentem aquam excipiant». Κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας, τρία τινὰ κανονίζουσι τοὺς γειτνιαζόντας ἰδιοκτήτας ὡς πρὸς τὸν ὁμβριον ροὴν: α') ἡ lex. Κατὰ Savigny οὗτη ἐνταῦθα ἀρχικῶς εἶνε· τὴν ἔννοian τῆς διαταγῆς τῆς ἐκδοθείσης ὑπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐνταλείσεως τὴν ἰδρυσιν πόλεως ἢ ἀποικίας (lex colonica), εἴτα δὲ διαταγῆς ἀνωτέρων ἀρχῶν (Αὐτοκράτορος, Συγκλήτου) [4]. Κατὰ Dernburg εἰς τὴν θέσιν ταύτης δύναται σήμερον νὰ τίθῃ ἡ τοπικὴ συνήθεια [5]. β') ἡ vetustas, ἡ τοῦ ἀμνημονεύτου χρόνου ἀρχαιότης, ἥτις semper pro lege habetur· καταστάσεις, καὶ χειροποιήτω ἐπὶ ἔργῳ ἐπελθούσαι, ἐπιδιδόμεναι ὁμῶς ἐπὶ τῆς lex ἢ τῆς vetustas, εἶναι ἀπρόσβλητοι.

22. Ἐν ἑλλείψει τούτων ἀμφοτέρων ἔργεται κατὰ τρίτον λόγον ἡ natura agri· συμφώνως πρὸς τὴν φύσιν τοῦ ἀγροῦ, ὁ χθαμαλωτέρως δουλεύει τῷ ὑπερχειμένῳ καὶ εἰσδέχεται τὰ φύσει ρέοντα ὁμβρία ὕδατα· τοῦτο ἐκφράζει μετὰ τῶν ἄλλων ἐμνησθεὶς Νόμ. 1 § 22, 23 αὐτ. «aqui naturam esse servandam et semper inferiorem superiori servire»· ὁ περιορισμὸς δὲν ἀπευθύνεται μόνον εἰς τὸν χθαμαλωτέρως ἰδιοκτήτην ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ὑπέρτερον· ὥστε ἔχει διττὴν τὴν κατεύθυνσιν: α') ἵνα μὴ ὁ τοῦ χθαμαλωτέρου κύριος τὸ κατὰ φύσιν ρέον ὑδάτιον ὕδωρ διὰ χειροποίητου ἔργου, κωλύῃ ὅπως κατέρχεται εἰς τὸν ἑ-

διον ἀγρὸν—ne inferior aquam quae natura fluat, opere facto intiheat per suum agrum decurrere—β) ἵνα μὴ ὁ τοῦ ὑψηλοτέρου κύριος καταπέμψῃ τὸ ὕδωρ ἄλλως ἢ ὡς ἐκ φύσεως συνήθως ρεῖ, ne superior aliter aquam mittat, quam fluere natura solet [6]. Ἐὰν δι' ἔργων χειροποιήτων ἐναντίον τῶν περιορισμῶν τούτων γινομένων ἀπειληθῇ ζημία, δίδεται τῷ ὑπερχειμένῳ ἡ γθαμαλωτέρῳ ἰδιοκτήτῃ ἡ περὶ πλησμονῆς ὕδατος ἀγωγή (actio aquae pluviae arcendae) περὶ ἧς ἴδιος τίτλος ἐν Πανδέκταις 39.3 [7]. Γενικῶς δ' ἐπὶ ταύτης ἰσχύουσιν αἱ ἐπόμεναι ἀρχαί: α') Καίτοι αὕτη κυρίως ἐγείρεται ἐπὶ ἐκ χειροποίητου ἔργου πλησμονῆς ὕδατος, ἐν τούτοις ἐγείρεται ὡς ὠφέλιμος καὶ εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς τὸ ἔργον μὲν τοῦτο ἐξ εἰδικῶν λόγων ἐπιτρέπεται, ἐνεκα φυσικῆς ὁμῶς ἐπενεργείας ἀπευλαίεται πλησμονὴ ὕδατος [8]· π.χ. κατάπτωσης (ἐπιτραπομένην) προχώματος ἐκ τῆς τοῦ ὕδατος ἰσχύος (vis aquae aggerem dejecit) β') ὁ ἐντὶ ὕδεν κίνδυνος τῆς πλησμονῆς νὰ προέρχεται ἐξ ὁμβρίου ὕδατος· τοιοῦτον δὲ θεωρεῖται οὐ μόνον τὸ ἐξ οὐρανοῦ καταπίπτον ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξ οὐρανοῦ μὲν ἀλλὰ μετ' ἄλλου μειγνύμενον καὶ πλησμονὴν οὕτω ἐπ' αὐτὸν—aquam pluviam dicimus quae de coelo cadit, atque imbre excrescit, sive per se haec aqua coelestis noceat. ut Tubero ait, sive cum alia mixta sit [9]—ἀρα καὶ τὸ ἐνούμενον μετὰ ὕδατος ἀκινήτου ὕδατος ἢ ρέοντος, μετὰ τέλματος, λίμνης, πηγῆς, ποταμοῦ [10]· οὐχὶ δὲ μόνον ἐξ ὕδατος ποταμοῦ ἢ οὐάκος, πηγῆς, αὐτοτελῶς ἄνευ ἀναμίξεως μετ' ὁμβρίου. διότι τότε ἄλλαι ἀγωγαὶ χώραν ἔχουσι· γ') ἡ προκειμένη ἀγωγή ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ ἀγροτικῶν κτημάτων οὐχὶ καὶ οἰκοδομημάτων· εἰν ἡ τοῦ οὐδελου ὕδατος πλησμονὴ ζημιοὶ οἰκοδομῆν, ἡ εἰν ἡ πλησμονὴ λαμβάνει χώραν ἐξ οἰκοδομῆς, εἴτε ἀγρὸν εἴτε ἀγροτικὴν οἰκοδομὴν ζημιοί, δὲν ἐγείρεται ἡ προκειμένη ἀγωγή, ἀλλ' ἡ ἀρνητικὴ ἀγωγή περὶ τῆς δουλείας σταλαγμῶν ἢ κρουνῶν (servitus stillicidii, fluminis) [11]. δ') Ἐὰν τὸ ἔργον τὸ ἐπαγαγόν τὴν πλησμονὴν ἢ ἀπειλοῦν τοιαύτην, λάθῃ χώραν ἐν δημοσίῳ τόπῳ—in publico loco—δὲν λαμβάνει χώραν ἡ προκειμένη ἀγωγή [12]. Ὡς λόγον τούτου φέρει ὁ Νόμ. 18 eod. ὅτι διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς μόνος ὁ κύριος ἐνάγεται—causa ejus rei haec est, quod ea actione non tenetur nisi dominus solus.—Ὁ Schneider καὶ ὁ Brinz [13] θεωροῦσι τοῦτο συνεπὲς καὶ φυσικόν, ἀφοῦ τὰ res publicae δὲν ἀνήκουσι κατὰ κυριότητα, λέγονσι, τῇ Πολιτείᾳ. Τοῦτο ὁμῶς εἶναι ἀνακριδὲς διότι ὁ νόμος ὁρίζει γενικῶς δημόσιον τόπον, ὑπάρχουσι δὲ καὶ δημόσια ἀνήκοντα τῇ Πολιτείᾳ. Ὁρρότερον ἐρμηνεύει τὸ χωρίον ὁ Burckhard δεχόμενος ὅτι ὁ νομικὸς λόγος, δι' ὃν ἡ προκειμένη ἀγωγή δὲν χωρεῖ, ἔν τῷ χειροπ. ἔργον ἐγένετο ἐν δημοσίῳ τόπῳ, εἶναι ὅτι ἡ Πολιτεία κατὰ τὸ Ρωμ. Δ ὡς ἀνωτάτη ἀρχή, ἐξ ἧς πᾶσα δικαιοδοσία ἀπέρρεε, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναγῇ καὶ ὑποβληθῇ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ὁργάνων αὐτῆς Νόμ. 14 Πανδ. (2.1). Ὡστε ἡ ἀνωτέρω περικοπὴ τοῦ Ν. 18 eod. τίθησι τοῦτο ὡς ἐννοούμενον καὶ λέγει ὅτι ἡ προκειμένη ἀγωγή

[3] Ὡς φρονεῖ ὁ Hesse ἐνθ' ἀνωτ. σ. 216 ἐφαλμῶς, διότι portio fundi γαιοκτηρίζεται μόνον τὸ ζῶν ὕδωρ (aqua viva, ποῖο οὐ κατωτέρω) Ν. 11 pr. (43. 24), ἐνῷ τὸ ὁμβριον δὲν εἶνε τοιοῦτον Ν. 1 § 4 (43. 22).

[4] Savigny System IV σελ. 488, Burckhard, in Gluck's Comment. Ser. der Bücher 39, 40 Theil III (1881) σελ. 352 ἐκ. Hesse σ. 224 σημ. 100 καὶ Ν. 1 § 23, Ν. 2 pr., 3, 7. Νόμ. 23 pr. (39.3)· ἄλλην ἔννοιαν δίδωσιν εἰς τὴν lex ὁ Elvers Themis N. F. I σελ. 484, 488 ὅτι σημαίνει δουλείαν τοῦ Πολ. Δ. τῶν Ρωμαίων· ἀσχετῶς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς lex, δὲν ἀποκλείεται βεβαίως ὁ διὰ δουλείας κανονισμὸς τῶν ἄνω σχέσεων τοῦ ὁμβρίου ροῦ εἰ καὶ δὲν ἀναφέρεται αὐτόθι καὶ αὕτη. Savigny IV σελ. 490.

[5] Dernburg Ἐμπρ. § 232 σημ. 3· ἄλλη πρακτικὴ ἰσχύς τῆς lex agrorum ἀμφίβολος παρ' ἡμῖν· οἱ Burckhard σελ. 362 καὶ Dernburg αὐτ. θεωροῦσι τοιαύτην τὰς διατάξεις τῶν σημερινῶν ἀρχῶν ἐπὶ τῆς διανομῆς καὶ διευθετήσεως τῶν ὁδάτων.

[6] Νόμ. 1 § 13 (39.3).—[7] Οὐτινος δρᾷ τὴν ἐρμηνείαν ἐν τῷ προμνησθέντι ἔργῳ τοῦ Burckhard.

[8] Ν. 2 § 1, 5, 7 (39.3), Burckhard σ. 571.

[9] Ν. 1 pr. § 15 αὐτ.—[10] Buckhard σ. 145.

[11] Ν. 1 § 17, 19, 20 39.3, Burckhard σ. 258· ἀλλ' ἴδε καὶ ἀρθρ. 4 τοῦ Ν. τῆς 20 Ἀπριλ. 1867.

[12] Νόμ. 3 § 3, Νόμ. 18 αὐτ.

[13] Schneider in Zeitsch. f. Civilr. u. Proc. V σελ. 356, Brinz Pand. I σελ. 687.

δὲν ἀρμόζει ἐπὶ δημοσίου τόπου διότι δὲν ἐνάγεται ὁ κατασκευαστὴς ἀλλὰ μόνος ὁ κύριος ἤτοι ἡ Πολιτεία, ἥτις ὅμως πάλιν δι' ἄλ' ὃν λόγον (τὸν ρηθέντα) δὲν ἐνάγεται. Σήμερον ἐπομένως παρ' ἡμῖν, ἐκλιπόντος τοῦ νομικοῦ λόγου, οὐτινος συνέπεια ἦν ἡ μὲν ἐφαρμογὴ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς ἐπὶ ἔργου ἐν δημοσίῳ τόπῳ, καὶ δυναμένης καὶ τῆς Πολιτείας νὰ ἐναγθῇ ὡς πᾶν ἄλλο πρόσωπον, οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει νὰ μὴ ἐφαρμοσθῇ ἡ ἀγωγή καὶ ἐπὶ δημοσίῳ τόπου [14]. Τὴν μὴ ἰσχύον πλέον τῆς διατάξεως ταύτης δέχεται καὶ ὁ Dernburg [15]. Ἀλλὰ καὶ τὴν δόξαν τῶν Schneider καὶ Brinz ἂν δεχθῇ τις, καταλήγει καὶ πάλιν εἰς τὴν μὴ ἰσχύον τῆς διατάξεως παρ' ἡμῖν, διότι τὸ ἀρθρ. 13, 14 Ν. διακρ. κτμ. δοῖται ὅτι πάντα τὰ δημόσια πράγματα ἀνήκουν τῇ Πολιτείᾳ. ε') ἐνάγον εἶναι ὁ κύριος τοῦ βλαπτομένου κτήματος ἢ ὁ ἐμφυτευτής, ἐπιφανειούχος, ἀνεχυρούχος ὁ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ οὐχὶ τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ ἔργου [16]. ἐναγόμενος δὲ ὁ κύριος τοῦ κτήματος, ἐφ' οὗ τὸ χειροποίητον ἔργον ἢ καὶ ὁ ἐμφυτευτής καὶ ἐπικαρπωτής [17], ἀδιαφύτως ἂν ὁ ἐναγόμενος οὗτος ἦν ὁ κατασκευαστὴς τοῦ ἔργου ἢ μὴ, μὲ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι ἂν αὐτὸς ὁ ἐναγόμενος κατασκευάσῃ τὸ ἔργον, ἐξαναγκάζεται ἰδίῳις αὐτοῦ ἀναλώμασιν νὰ ἄρῃ τοῦτο, ἂν δὲ μὴ, ἐξαναγκάζεται ἀπλῶς νὰ ἀνεγθῇ τὴν ἀναλώμασι τοῦ ἐναγόντος ἄρσιν ὑπὸ τούτου [18]. ζ') διὰ ταύτης αἰτεῖται ἡ ἄρσις τῆς τὴν πληρωμὴν ἐπαγοῦσας καταστάσεως, ἅμα δὲ καὶ ἀποζημιώσιν, ἀλλὰ διὰ τὸν μετὰ τὴν κατάρξιν τῆς δίκης χρόνον [19]. ἰ-περιλαμβανόμενης ζημίας εἰς τὸν μετὰ τὴν δικαστικὴν ὁ-πόρσιν χρόνον αἰτεῖται ἀσφάλεια [20]. Ω: πρὸς δὲ τὴν ζημίαν, ἥτις ἐπῆλθεν ἤδη πρὸ τῆς κατάρξεως τῆς δίκης, αὕτη δὲν ζητεῖται διὰ τῆς παρούσης ἀγωγῆς ἀλλὰ δι' ὅσας δὴποτε ἄλλης, ἥς συντρέχουσι τ' στοιχεῖα, π.χ. *intdictum quod di aut clam, actio voli, actio ex lege aquilia* [21], κλπ. ζ') Ἐκ τῶν ἀρθρ. 490, 2, ε' Πολ. Δικ. φέροντο ἀπερὶ διαφορῶν ἀναγομένων ... εἰς τὴν κώλυσιν ἢ μεταβολὴν ὑδραγωγείων, ποτιστικῶν ὁχευτῶν, ἐκροῶν κλπ. (*Streitigkeiten über die Hinderung oder Aenderung von Wasserleitungen Wasserungslagen, Abflüssen etc.*), κατέστη ἀρμόδιος παρ' ἡμῖν ἐπὶ τῆς act. a. pl. arcendens ὁ Εἰρηνοδίκης, ὅστις ἐπιδικάζει ἅμα καὶ ἀποζημιώσιν διὰ τὸν μετὰ τὴν κατάρξιν χρόνον καὶ ἂν ἔτι αὕτη ὑπερβαίνει τὰς 300 δρ. διότι καὶ τότε πρόνεται περὶ διαφορᾶς ἀναγομένης εἰς τὴν κώλυσιν ἢ μεταβολὴν ἐκροῶν κλπ. (ἀνωτ. § 7 in f καὶ § 20) ἰ-πιναπομένης δὲ σήμερον τῆς ἐνώσεως ἀγωγῶν, δύναται μετὰ ταύτης νὰ ἐνωθῇ καὶ ἀγωγή περὶ τῆς ζημίας διὰ τὸν πρὸ τῆς κατάρξεως χρόνον, διότι καὶ περὶ τῆς τοιαύτης πρὸ τῆς κατάρξεως ζημίας ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἔργων ἀρμόδιος δικάζει ὁ εἰρηνοδίκης καὶ πέραν τῶν 300 δραχ. καθὼ ἀναγομένης τῆς διαφορᾶς εἰς τὴν κώλυσιν ἐκροῶν [22].

[*Ἐπεται συνέχεια]

- [14] Burekhard ἐνθ' ἀνωτ. σ. 200 ἐπ. 204 σημ. 84.
[15] Dernburg II § 232 σημ. 4' ἐν τούτοις δ' Ἀρ. Πάρος ἐθεώρησεν ἰσχύουσιν τὴν διάταξιν Ἀρ Π. 436 (1906) Θέμ. XVIII σελ. 278.
[16] Ν. 6 § 4 αὐτ., Ν. 5 § 2 (47.7), Ν. 22 (39.3).
[17] Ν. 4 § 2, Ν. 18, Ν. 22, 23 § 1 (39.3).
[18] Νόμ. 6 § 7 αὐτ. — [19] Νόμ. 6 § 6 αὐτ.
[20] Νόμ. 14 § 3, Νόμ. 6 § 6 αὐτ.
[21] Νόμ. 13, 14 pr. § 3, Ν. 16 αὐτ.
[22] Caré Luis ole l'argan. jur. IV No 399 σελ. 17 σημ. 37 No 3 καὶ σελ. 25 σημ. 45.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ τελευταία ἀκαταλληλότης τοῦ ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου μισθωθέντος Πύργου Ἀίφελ πρὸς χρῆσιν τοῦ φερεοῦκου πρωτοδικείου, ἐδικαιολόγησε τὴν ἐνεργητικωτέραν δικηγορικὴν ἀπαρέσκεψιν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ βήματος ἡμῶν ἐννοοῦμεν νὰ διαμαρτυρηθῶμεν κατὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ Τύπου δοθέντος εἰς ταύτην χαρακτηρίσμου τῆς ἀπεργίης, πρὸς ἐπιτυχίαν ἄλλων καὶ δὴ ὑπὸ πλείστων ἀποκρουομένων σκοπῶν, τῆς ὁποίας καὶ τὸ δογμα μόνον καταρρίπτει τὸ γόητρον τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ δικαίου, ἀφαιρούσα δὲ τὴν αἴγλην αὐτοῦ. Ἡ ἀπεργία προσήκει εἰς τοὺς ὑπὸ οἰκονομικὴν δυναστείαν ὑποκειμένους καὶ ἐπ' ἀνταλλάγματι τὴν ἐργασίαν αὐτῶν παρέχοντας καὶ εἰς τὴν καλλιτέρευσιν τῶν ἐργατικῶν αὐτῶν τυχῶν ἀποβλέποντας καὶ σωματικῶς κάμνοντας, ἀλλ' οὐδαμῶς καὶ οὐδέποτε εἰς τοὺς ἄνδρας, οἱ ὅποιοι, λαμβάνοντες τὸ τελευταῖον χρίσμα τῆς ἐπιστήμης, ὠρρίσθησαν νὰ φυλάξωσιν ἄσπιλον τὸν ἐμπιστευθέντα αὐτοῖς βωμὸν τῆς εὐρανοδόχου Θεᾶς, ἡ ἀπὸ τοῦ ὁποίου, πρὸς πραγμάτων οἰουδὴποτε σκοποῦ, ἀπόστησις θὰ ἐμαρτύρει πένθιμον ἀνταλλαγὴν τῆς ἐπιστημονικῆς τηβέννου πρὸς τὴν πατατοῦκαν τῆς χειρωναξίας.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ποινικὸν Δίκαιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ Κωνσταντίνου Μ. Ράλλη, διδάκτορος τῆς Θεολογίας καὶ τῆς Νομικῆς, ὑφηγητοῦ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, πρώην Γενικοῦ Γραμματέως παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Τόμος εἰς 8ον σελίδας 628. Τιμᾶται δρ. 20.

Πρόκειται περὶ ἀορίας καὶ εὐρώστου μελέτης ἐπὶ τοῦ, δὲν εἶναι ἀτυχῶς φόβος νὰ διαψευσθῶμεν, ἀγνώστου τούτου ὑπὸ τῶν πλείστων κλάδου τοῦ δικαίου, τοῦ ἀφορῶντος εἰς ἕνα τῶν κυριωτάτων κοινωνικῶν πασαγόντων, τὸ ἱερατεῖον. Ἰδιαιτέρα περὶ τοῦ ἔργου τούτου χρίσις περιτεύει καθόλου, διότι ἤδη ὑπεβλήθη εἰς πολλὴ ἀρμοδιωτέραν βάσανον καὶ ἐξονύχισιν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κατὰ τὸν ὅπ' αὐτῆς προκηρυχθέντα ἐπὶ τῷ κληροδοτήματι τοῦ ἀειμνήστου ἁγιοπισκόπου Πατρῶν καὶ Ἡλείας Κυρίλλου τοῦ Χαριωνίδου διαγωνισμῶν καὶ ἔτυχε καὶ τῆς ἐγκρίσεως καὶ τοῦ βραβεῖου αὐτῆς. Καὶ οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι, διότι ἐν τῷ ὅπ' ὅψιν ὀγκώδεις τόμῳ περισυνελέχθη ἐν βαθείᾳ καὶ ἀσφαλεῖ ἐπιγνώσει. σύμπασα ἢ ἐπὶ τοῦ εὐρέος θέματος ὕλη, διαιρεθεῖσα ὡς εἰκὸς εἰς δύο μέρη. Ἐν μὲν τῷ πρῶτῳ, τῷ ἱερολογικῷ ποινικῷ νόμῳ, ἐταξινομήθησαν τὰ κατ' αὐτὸν ἱερατικά ἀδικήματα καὶ αἱ κατ' αὐτῶν ποιναι, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, τῇ ἱερολογικῇ ποινικῇ δικονομίᾳ, ἀνεγράφησαν ἐν γένει τὰ περὶ τὴν δικαιοδοσίαν καὶ διαδικασίαν τῶν ἱεροδικαστηρίων, ἐν ἀμφοτέροις δὲ κατὰ τρόπον τοιοῦτον σαφῆ. διὰ τῆς ἐπικλήσεως τῶν πηγῶν καὶ τῆς ἐπ' αὐτῆς ἐπιστημονικῆς ἐπεξεργασίας ἀσφαλὴ καὶ εὐλόγητον τρόπον, ὥστε νὰ ἀνοιχθῇ δι' ὅλους ἡ τέως ἀποκαλεισμένη καὶ ἄγνωστος κατὰ τοῦτο ἱερολογικὴ πυξίς. Ἐπὶ τούτοις δὲν διστάζομεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ μακρὰ μελέτη τοῦ δοκίμου καὶ ἀκαμάτου συγγραφέως θέλει ἀποδῇ ἀπαραίτητος σύντροφος οὐ μόνον δλων τῶν κληρικῶν, ἀλλὰ καὶ δλων τῶν νομικῶν, οἱ ὅποιοι δὲν πιστεύουσιν ὅτι τὸ ἐπιστημονικὸν στάδιον περικλείεται ἐντὸς μόνων τῶν τοίχων τῶν ἀρχαίων τῶν δικαστηρίων.

11 NOEMBRIOR 1907

(*) Ἐκείνο τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀντιληπτὸν εἶναι πῶς ἐγένετο ἡ ἀναδοχὴ τοῦ χρέους τοῦ συζύγου διὰ τῆς συμπαραστάσεως τῆς συζύγου καὶ τῆς παραδο-
χῆς τῆς εἰκονικῆς καὶ ἐξασφάλισιν δανείου τοῦ συ-
ζύγου σκοποῦσης ἐκμισθώσεως, ἀφ' οὗ τὸν δὲ ἐξασφαλι-
στικὴν ταύτην ἐκμίσθωσιν καὶ τὴν πρὸς τὸν ἐν σκοπῶν
δανείου προκαταβολικὴν παροχὴν τῶν μισθωμάτων
ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ ἀπολύτως καλῶς καὶ ὁ σύζυγος
ἐν τῷ δικαιώματί του ὡς προικολῆπτου Ἡ τάχα ἡ
ἐννοια τῆς ἄνω ἀποφάσεως εἶναι ὅτι τὸ ἐξεταστὸν
ἦτο μόνον ἐὰν καλῶς ἢ κακῶς ἐπετράπη τὸ ἐμμάρ-
τυρον μέσον καὶ οὐδὲν πλεόν.

ἐκδοχὴν ταύτην τὸ ἄρθρον 404 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ὁρίζον ὅτι ἡ τῆς μεταβολῆς ἢ εἰκονικότητος τοῦ δημοσίου ἐγγράφου ἀποδείξεις δύναται νὰ γενῇ μόνον κατὰ τὸν ἐν τοῖς ἄρθροις 300 καὶ 303 ὡρίσμενον τρόπον, διότι ἡ διάταξις αὕτη, ὑποκειμένης εἰκονικότητος μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων, ἀναφέρεται εἰς τὸν κανόνα ὅτι δὲν ἐπιτρέπονται μάρτυρες ἐναντίον ἢ ἐκτὸς τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐγγράφου, χωρὶς νὰ θίγῃ τὸ παράπαν τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 304 ἐδ. 2 ἐξαιρέσιν ἐπὶ ἀδυναμίας πρὸς ἀπόκτησιν ἐγγράφου, ἥτις εἶναι γενικὴ καὶ ἐφαρμόζεται εἰς πάσας τὰς περιπτώσεις.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον κατὰ τὰ προεκτεθέντα, δὲν ἐδέχθη ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἦν ὅτι ἔλαβεν οὕτῃ τὰ πᾶσα τῶν μισθωμάτων καὶ ἔδωκε ταῦτα εἰς τὸν σύζυγόν της, ἀλλ' ὅτι τὰ μισθωτήρια συμβόλαια ἦσαν εἰκονικὰ κατὰ τὴν φαινομένην μίσθωσιν καὶ λήψιν τῶν μισθωμάτων, ὡς ὑποκρύπτοντα δάνεια μέλλοντα δοθῆναι τῷ ἀνδρὶ ὑπὸ τὴν ἀναδοχὴν τῆς γυναικὸς, ἀλλὰ μὴ δοθέντα.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 563 ἀποφάσεως, δέχεται ἀφ' ἐνὸς μὲν ὅτι ἐν τῷ θέματι τῆς διαταχθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1385 ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου ἀποδείξεως περιέχονται τὰ ἐναγόμενα εἰς τὴν εἰκονικότητα πραγματικὰ στοιχεῖα οὐ μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπὸ τοῦ Ζ. Ν^{***} ἐκμίσθωσιν καὶ λήψιν τῶν μισθωμάτων, ἀλλὰ καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν τῆς ἀναιρεσιβλήτου παράστασιν ἐν τοῖς συμβολαίοις, ὡς ἐπίσης ἐκμίσθωσάσης καὶ λαβούσης τὰ μισθώματα, ἀφ' ἑτέρου δ' ὅτι ἐκ τῶν διεξαχθεισῶν ἀποδείξεων σφόδρα πιθανὸν ἀπέβη τὸ ἐπιβληθὲν τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ περὶ τῆς ἐν λόγῳ εἰκονικότητος θέμα καὶ ὅτι ἦν ἐπιβλητέος αὕτη ἀναπληρωτικὸς ὅρκος, ἀνθ' οὗ ὅμως ἐπιβάλλει τὸν ἐπακτὸν ὡς προτιμώμενον κατὰ νόμον τούτων τεθέντων, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ ἀναιρεσιβλήτων δὲν ἐπήγαγε τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ ὅρκον ἐπὶ τοῦ μέρους τοῦ τῆς ἀποδείξεως θέματος, τοῦ ἀναγομένου εἰς τὴν εἰκονικότητα τῆς καὶ ὑπὸ ταύτης μισθώσεως καὶ ὁμολογίας λήψεως τῶν μισθωμάτων, οὐδὲν ἔχει συμφέρον ὅπως ζήτησιν τὴν ἀναιρέσιν τῆς ἀποφάσεως, ὡς ἐπιβαλλομένη κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἐπακτὸν ὅρκον ἀνευ ἐπαγωγῆς, διότι οὕτω πρᾶξαν τὸ ἐφετεῖον καὶ ἐπιβαλὼν τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ ἐπακτὸν ὅρκον ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ πῶρισμα τῶν ἀποδείξεων ἐπιβλητέου ἀναπληρωτικοῦ, οὐ μόνον δὲν ἔδωκε τὸν ἀναιρεσιβλήτων, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐναντίας ἐβεβαίωσε τὴν θέσιν τοῦ διὰ τὸ ἐνδεχόμενον τῆς ἀντεπαγωγῆς, ἥτις εἶναι δεκτὴ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐπακτοῦ ὅρκου (ἄρθρ. 352 καὶ 353 τῆς Πολ. Δικονομίας), κατ' ἀκολουθίαν οἱ σχετικοὶ λόγοι ἀναιρέσεως ἀπωθοῦνται δι' ἑλλειψίν νομίμου συμφέροντος, κατὰ τὸ ἄρθρον 813 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας).

Ἐπειδὴ, οὔτε ἐκ τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ ΑΧΚΕ' τοῦ 1887 περὶ Χαρτοσήμου Νόμου, ὁρίζοντος ὅτι τὰ δικαστήρια καὶ πᾶσα δημοσία ἀρχὴ ἔχουσι δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσωσι πρὸ πάσης ἐνεργείας παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων τὴν προκαταβολὴν τοῦ νομίμου τέλους χαρτοσήμου διὰ τὰ εἰς τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν ἀναγκαῖα ἐγγράφα, οὔτε ἐκ τοῦ ἄρθρου 208 τῆς Πολ.

Δικονομίας, ὁρίζοντος ὅτι, διαρκούσης τῆς διαδικασίας. προκαταβάλλει ὁ προκαλὼν δικαστικὴν τινα πρᾶξιν διάδικος τὰ ἐξῆς, συνάγεται ὅτι εἶναι ἄκυρος ἡ γενομένη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου συζήτησις τῆς ὑποθέσεως ἀνευ προκαταβολῆς τῶν διὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἀποφάσεως καὶ τῶν πρακτικῶν ἀπαιτούμενων τελῶν χαρτοσήμου· τούναντίον μάλιστα, ἦτοι τὸ κύρος τῆς συζητήσεως, προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 6 Δ)βρίου 1837 Β. Διατάγματος, καθ' ὃ οἱ δικαστικοὶ γραμματεῖς ὑποχρεοῦνται ἐπὶ ἰδίᾳ αὐτῶν εὐθύνη νὰ ἀπαιτῶσι καὶ νὰ λαμβάνωσι τὴν προκαταβολὴν τῶν τελῶν τούτων, καθιστάμενοι ἐνεκα τούτου ὑπόλογοι πρὸς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, καὶ ἐκ τῶν ἄρθρων 240—243 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, δι' ὧν, ἀρ' ἐνὸς μὲν παρέχεται τῷ γραμματεῖ δικαίωμα ἐπισχέσεως τῶν ἐγγράφων μέχρις ἀποτίσεως τῶν τελῶν, ἀρ' ἑτέρου δὲ ὁρίζεται ἡ διαδικασία, καθ' ἣν ταῦτα κηρύττονται εἰσπράξιμα καὶ δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς πληρωμὴν ὁ χρεώστης παρσυθὺς διὰ τῆς βίας· οὕτω δ' ἀποφηνάμενον καὶ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 563 ἀποφάσεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν προσημειωθεῖσαν ἐρημοδικίαν, ἐφ' ἧς ἡ ὑπ' ἀριθ. 312 ἀπόφασις ἐξεδόθη, οὐδὲως ἡμάρτεν.

Ἐπειδὴ ἡ δευτέρα τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 1868 δὲν ἔκρινεν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πρῶτην ὅτι ἡ συζήτησις τῆς ὑποθέσεως εἶναι ἄκυρος, ἂν μὴ προκαταβληθῶσι τὰ τέλη, ἀλλ' ὅπως ἀπορρίψῃ τὰς κατὰ τῆς ὁρκοδοσίας ἀντιρρήσεις, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἔκρινεν ὅτι ὁ ἐπιβληθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 563 ἀποφάσεως ὅρκος, ἐκ τῆς δόσεως τοῦ ὁποίου ἠρτήθη ἡ ὁριστικότης αὐτῆς, ἐδόθη κατὰ τύπου, ἀφ' ἑτέρου δὲ βεβαίωσεν ὅτι πρὸ τῆς δόσεως αὐτοῦ δὲν ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἐφετείου ἀπόφασις ἀναστέλλουσα τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὁρκοδοσίας μέχρις ἐκδικάσεως τῶν ἀντιρρήσεων, παρέλκει δ' ὅπως ἡ μνεῖα τοῦ λόγου, δι' οὗ τὸ ἐφετεῖον δικαιολογεῖ τὴν μὴ ἐκδοσιν ἀποφάσεως, τῆς ἀλλείψεως τούτεστι προκαταβολῆς ἢ ἄλλης αἰτίας, ἀφοῦ ἀρκεῖ ἡ ἀρνητικὴ βεβαίωσις ὅτι ἀπόφασις δὲν ἐξεδόθη, ὅπως στηρίξῃ τὴν κρίσιν τοῦ ἐφετείου.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1868 ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον δὲν ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὁρκοδοσίας, ὅπως ἐξαγάγῃ ἐξ αὐτοῦ, ὅτι ἐξεδόθη πρὸ ταύτης ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου ἀναβαλοῦσα ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τῶν ἀντιρρήσεων, ἀλλ' ἐκ τούναντιοῦ ὅπως ἐξαγάγῃ ὅτι τὸ ἐφετεῖον δὲν προέβη τὸ παράπαν εἰς τὴν ἐκδοσιν ἀποφάσεως, δι' ἧς νὰ κρίνῃ ὅπωςδὴποτε καὶ ἰδίως νὰ διατάξῃ τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐπελεύσεως τῶν ἐκ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου συνεπειῶν, ἐπὶ ψευδοῦς ἢ ἀπροϋποθέσεως ἐρείδεται ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τελευταῖος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἀριθ. 534 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΚΑΤΖΑΚΟΣ

Δημοπρασία προμηθείας ὑπὸ ἔγκρισιν ὑπουργοῦ. — Ἐγκρίσις ὑπὸ νεωτέρους ὄρους. — ἰσοδύναμος ἀρνήσει. — ἀδιάφορος ἐδφαλμένη γνωστοποιήσις ἐγκρίσεως ὑπὸ νομάρχου.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον δὲν δέχεται ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ.

6194 έγγραφον του Υπουργού της Δικαιοσύνης, τὸ διαλαμβάνον περὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐγκρίσεως τῶν πρακτικῶν τῆς δημοπρασίας, ἐγνωστοποιήθη τῷ ἀναιρεσεύοντι καὶ ἔλαβεν οὗτος γνῶσιν αὐτοῦ πρὸς τῆς κοινοποιήσεως ἢ ἅμα τῇ κοινοποιήσει τῆς ἐγκρίσεως, εἰς τὴν προέβη ὁ Νομάρχης πρὸς αὐτὸν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2302 ἐγγράφου του, ἀλλ' ἀπλῶς ὅτι ἔλαβεν ὁ ἀναιρεσεύων γνῶσιν τῆς ἐγκρίσεως, ὡς διὰ τοῦ εἰρημένου ὑπ' ἀριθ. 6194 ἐγγράφου διετυπώθη καὶ τῶν ἐν αὐτῷ περιλαμβανομένων ὥρων, συμφῶνως καὶ πρὸς τὰ ἐν αὐτῇ τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ τοῦ ἀναιρεσεύοντος ἐκτιθέμενα, ἥτοι μετὰ τὴν κοινοποίησιν τοῦ ἐγγράφου τοῦ Νομάρχου τοῦτο δὲ κατάδηλον καθίσταται ἐκ τῶν ἐν τέλει τῆς δευτέρας αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπιφερομένων ὅτι ἡ ἐσφαλμένη ὑπὸ τοῦ Νομάρχου γνωστοποιήσις δὲν συνεπάγεται τὴν ὑπουργικὴν ἐγκρίσιν. Ἀδᾶσιμος ἄρα ἐλέγχεται ὁ ἐπὶ τῆς ἐναντίας ἐκδοχῆς ἐρεϊδόμενος λόγος ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον δεχθὲν, συμφῶνως πρὸς τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσεύοντος, ὅτι ἡ περὶ τῆς πράξεως αἰτιολογία τῆς προμηθείας ἄρτου θὰ ἐτελείτο κατὰ τοὺς προδηλωθέντας ἐν τῇ διακηρύξει ὅρους διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Υπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης ἐγκρίσεως τῶν πρακτικῶν τῆς δημοπρασίας, συνάμα δὲ κρίναν ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς γνωστοποιήσις τῷ ἀναιρεσεύοντι περὶ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ ὑπουργοῦ, ὡς ἀπολύτως ἐπελθούσης δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων, προέβη εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ὑπουργὸς, δυνάμενος νὰ ἐγκρίνῃ ἢ νὰ ἀρνήσῃ τὴν ἐγκρίσιν, εἶχε τὴν ἐξουσίαν καὶ νὰ διατυπώσῃ τὴν ἀρνήσιν αὐτοῦ διὰ τῆς ἀντιπροτάσεως νέων ὥρων μὴ περιεχομένων ἐν τῇ διακηρύξει καὶ ἀποκρουομένων ὑπὸ τοῦ ἀντισυμβαλλομένου, ἐξ ὧν ἤρτησε τὴν περὶ τῆς ἐγκρίσεως δῆλωσιν, διότι καὶ τοῦτο οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ἀρνήσις τῆς ἐγκρίσεως· οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον τὸ ἐφετεῖον οὐδένα νόμον παρεδίωκε καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι ἀναίρεσεως καταπίπτουσιν ὡς καὶ ὁ ἕτερος ὅτι ἐσφαλμένως ἐξετιμήθη τὸ περιεχόμενον τῆς διακηρύξεως, τοῦθ' ὅπερ ἄλλως, ὡς ἀναγόμενον εἰς τὴν ἐρμηνείαν ἐγγράφου, διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρ. Πάγου (ἄρθρ. 810 ἐδ. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας),

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναίρεσεως ὅτι τὸ ἐφετεῖον ἀφῆκεν ἀναιτιολόγητον ἢ δὲν κατέστησεν ἀντικείμενον ἀποδείξεως τὸν διὰ τῶν ἐνώπιον αὐτοῦ προτάσεων ὑποβληθέντα ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσεύοντος, ὅτι τὸ πρὸς τὸν Νομάρχην ἐγγραφον τοῦ ὑπουργοῦ δὲν περιείχεν ὅρους ὡς πρὸς τὴν ἐγκρίσιν, οὔτε ἰσχυρίσθη τοῦτο πρωτοδικῶς τὸ Δημόσιον καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀπαράδεκτως ἐπραττε τοῦτο ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου τὸ πρῶτον, καὶ ὅτι κατόπιν προσετέθησαν ἐν τῷ διαληφθέντι ἐγγράφῳ οἱ ἐν λόγῳ ὅροι, ἀντιστρατεύεται πρὸς τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, ἥτις δὲν δύναται νὰ μεταβληθῇ διὰ τῶν προτάσεων (ἄρθρον 158 Πολ. Δικονομίας)· πράγματι, ὡς ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς ἀποδεικνύεται, αὕτη ἐρείζεται εἰς τὴν σύμβασιν τῆς προμηθείας, ὡς τελεσθεῖσαν διὰ τῆς ἐγκρίσεως, ἥτις ἀνεκοινώθη μὲν τῷ ἀναιρεσεύοντι ὑπὸ τοῦ Νομάρχου, ὡς ἄνευ ὁ-

ρων ἐπελθούσα, ἀλλ' ἐν ᾧ κατ' ἀλήθειαν ἐν τῷ περὶ αὐτῆς ἐγγράφῳ τοῦ ὑπουργοῦ ὑπ' ἀριθ. 6194 περιέχοντο δύο νέοι ὅροι ἀλλότριον πρὸς τὴν διακηρύξιν, οἵτινες ἔδει κατὰ τὴν ἀξιολογίαν τοῦ ὑπουργοῦ νὰ περιληφθῶσιν ἐν τῷ συνταχθησομένῳ συμβολαίῳ· πρὶν ὅμως εἶναι, ὅτι μέρος τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ἀποτελεῖ ἡ ἐγκρίσις, τῆς ὁποίας ἀπλὴν ἀρνήσιν καὶ οὐχὶ ἰσχυρισμὸν τοῦ Δημοσίου ἐνέχει ἢ ἐν τῇ σχετικῇ δηλώσει διατύπωσις νέων ὥρων, ἐξ ὧν ἤρτηθη ἡ ἐγκρίσις· καὶ ἀνεξαρτήτως δὲ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς, τὸ ἐφετεῖον ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6194 ἐγγράφου ἐπέισθη ὅτι ὁ ὑπουργὸς ἐδήλωσεν ἐν αὐτῷ τὴν ἐγκρίσιν καὶ ἀποδοχὴν τοῦ ὑπὸ νέους ὅρους, τὸ δὲ ἐγγραφον τοῦτο ὡς δημόσιον, παρείχε κατὰ νόμον τελείαν ἀπόδειξιν, μὴ δυνάμενον νὰ πολεμηθῇ ἢ διὰ τῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ προσβολῆς (ἄρθρα 400, 403, 436 καὶ 453 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον δὲν ἐδέχθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι ὁ ὑπουργὸς εἶχε δικαίωμα ἐγκρίνῃ νὰ προσθέσῃ ἐν τῇ περὶ τούτου δηλώσει νέους ὅρους ὑποχρεωτικούς διὰ τὸν ἀναιρεσεύοντα, ἀλλ' ὅτι ὡς ἡδύνατο ν' ἀρνήσῃ τὴν ἐγκρίσιν, οὕτως ἡδύνατο νὰ ἐξαρτήσῃ αὐτὴν ἐκ νέων ὥρων ἀλλοτρίων πρὸς τὴν διακηρύξιν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ἐγένετο ἡ δημοπρασία καὶ ἀποκρουομένων ὑπὸ τοῦ ἀντισυμβαλλομένου, διότι τοῦτο ἰσχυρὰ πρὸς ἀρνήσιν τῆς ἐγκρίσεως ἐπὶ ψευδοῦς ἢ ἀπροϋποθέσεως ἐρεϊδονται οἱ ἐναντίοι λόγοι ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ οὐδεμία ἀντίφασις ὑπάρχει ἐν ταῖς σχέσεσι τοῦ ἐφετείου, ὡς δεχομένου δῆθεν καὶ μὴ δεχομένου τὴν ἐγκρίσιν, διότι σαφὲς εἶναι τὸ αἰτιολογικὸν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι ἐγκρίσις δὲν ὑπάρχει, ὡς δηλωθεῖσα ὑπὸ ὅρους, ὅπερ ἰσχυρὰ πρὸς ἀρνήσιν ἐγκρίσεως, πρὸς τὴν ὁ ὑπουργὸς εἶχε πλήρως δικαίωμα.

Ἀριθ. 535 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Μισθωτήριο. - ἀνὸθεσις διεκδικήσεως ἀνακαλυπτομένων ἀκινήτων καὶ χρῆσις ἐπὶ μισθώσει. - οὐ μεταγραφικὰ παραχώρησις διεκδικητικῆς ἀγωγῆς. - περίσθῃ στερήματα ἀποφάσεως. - βάσις κατοχῆς ἐπὶ ὠριμμένον χρόνον. - ἀντίθεσις ἀμνημονεύτων χρόνων. - ἐκτίμησις θέματος. - ἐπαγωγή ὁρκου ἐν ἐφετείῳ. - μετὰ δόδιν πρωτοδικῶς μετ' ἐκτίμησιν ἀποδείξεων καὶ ὑπὸ ἐφετείου. - ἐπαγωγή ὁρκου περὶ ἡδύονος διαρκείας παραγραφῶν. - περιττὴ μετὰ δόδιν περὶ μεζονος διαρκείας τοιούτων.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέχεται ὅτι κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ μισθωτηρίου συμβολαίου μεταξὺ τῆς ἐκμισθωτρίας Μονῆς Φανερωμένης καὶ τοῦ μισθωτοῦ ἐνάγοντος Α. Κ^τ ἀπέκτησε οὗτος τὸ δικαίωμα καὶ ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν, ἵνα ἀνακαλύπτων τυχὸν ἀκίνητα κατὰ τῆς Μονῆς ἐκ τῶν ἐν τῇ μισθώσει περιληφθέντων, ἅτινα κατεκατήθησαν ὑπὸ τρίτων, διεκδικῇ αὐτὰ ἰδίᾳ δαπάνῃ κατὰ τῶν κατ' ἔργον καὶ ἐγκαθιστάμενος ἐν τῇ κατοχῇ αὐτῶν ἀνταρτάνει

τοὺς καρπούς αὐτῶν ὡς μισθώτης καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς μισθώσεως· ἐπὶ τῇ βάσει δὲ ταύτῃ, προδάντος τοῦ ἐφετείου εἰς τὴν ἐρευναν καὶ ἐπίδικασιν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς τοῦ Α. Κ^{***}, ὡς δικαιούσης τὴν ἀναγνώρισιν τῆς κυριότητος τῆς Μονῆς ἐπὶ τοῦ ἐν αὐτῇ ἀναφερομένου τεμαχίου δάσους τοῦ ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιόντων κατεχομένου, τὴν ἀπόδοσιν αὐτοῦ εἰς τὸν ἐνάγοντα ὡς μισθωτὴν, προσέτι δὲ καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ εἰσοδημάτων ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς μισθώσεως, προδήλως ἐκεταί ὅτι ὁ νομικὸς χαρακτηρισμὸς, ὅστις προσήκει εἰς τὴν τοιαύτην ὑπὸ τοῦ Α. Κ^{***} ἀσκήσιν τῆς ἀγωγῆς, εἶναι ὁ τῆς ἐκχώρησεως τῆς ἐμπραγμάτου ἀξιώσεως ὅτι τοῦτέστι νομιμοποιεῖται οὗτος ὡς ἐκδοχέως τῆς περὶ διεκδικήσεως ἀγωγῆς, ἀσκῶν ἀλλότριον μὲν δικαίωμα ἀλλ' ἐν ἰδίῳ συμφέροντι· πράγματι ἐκ τῶν Νόμ. 8 καὶ 9 Κώδ. (4.39) καὶ 21 in fine II. (18.4) σαφῶς προκύπτει ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ ἐκχώρησις τῆς ἀξιώσεως, τῆς ἐκ τῆς προσβολῆς ἐμπραγμάτου δικαιώματος γεννηθείσης, καὶ ὅτι ἡ ἐκχώρησις αὕτη παρέχει εἰς τὸν ἐκδοχέα τὴν ἐξουσίαν τῆς ἐνασκήσεως τῆς ἀξιώσεως, μὴ μεταβιβάζουσα τὸ δικαίωμα αὐτὸ, ἀλλὰ σκοποῦσα κατὰ τὰς περιστάσεις εἶτε τὴν διὰ τῆς λήψεως τῆς κατοχῆς τοῦ πράγματος, εἰς τὴν παροχὴν τοῦ ὁποίου ἀφορᾷ ἡ ἀξίωσις, κτήσιν τοῦ δικαιώματος, εἶτε τὴν διὰ τῆς λήψεως τοῦ πράγματος ἀσκήσιν ἐτέρου ἐπ' αὐτοῦ δικαιώματος, ἢ τῶν καὶ προσωπικοῦ ἐν συμβάσεως μεταξὺ τοῦ ἐκχωρητοῦ καὶ τοῦ ἐκδοχέως. Ἐντεῦθεν δ' ἐκεταί ὅτι ἐνὸς μὲν ὅτι διὰ τῆς παραδοχῆς τῆς προκειμένης ἀγωγῆς οὐδαμῶς παρεβιάσθησαν αἱ προμνημονευθεῖσαι διατάξεις τοῦ ἀστυνομικοῦ δικαίου, ἀφ' ἐτέρου δ' ὅτι τῆς ἐκχώρησεως τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς γενομένης ἐπὶ τοῦ προκειμένου κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ ἐφετείου δεκτὰ γενόμενα, οὐχὶ ὅπως ὁ μισθωτὴς διὰ τῆς λήψεως τοῦ ἀκινήτου καταστῇ κύριος αὐτοῦ, ἀλλ' ὅπως ἀσκήσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἐκ τῆς μισθώσεως δικαίωματα καὶ συλλέξῃ τοὺς καρπούς, οὐδαμῶς ἀπετέλει στοιχεῖον τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, οὐδ' ἀντικείμενον ἐρεύνης τοῦ ἐφετείου, ἀντὶ τὸ περιέχον τὴν ἐκχώρησιν τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς μισθωτῆριον συμβόλαιον μετεγγραφή, διότι τὰ ἀρθρὰ 1 καὶ 4 τοῦ περὶ Μεταγραφῆς Νόμου, ἀπαιτοῦντα πρὸς μεταβίβασιν τῆς κυριότητος τῶν ἀκινήτων τὴν μεταγραφὴν τῆς περὶ μεταβιβάσεως μεταξὺ ζώντων πράξεως, περιλαμβάνουσι καὶ τὴν διεκδικητικὴν ἀκινήτου κτήματος ἀγωγὴν, θεωρουμένου, κατὰ τὸ ἀρθρ. 12 τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων Νόμου, ὡς ἀκινήτου, μόνον ὡς ἀπὸ σκοπὸς τῆς μεταβιβάσεως τῆς ἐν λόγῳ ἀγωγῆς εἶναι ἡ διὰ τῆς λήψεως τοῦ κτήματος κτήσις τῆς κυριότητος αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἐκδοχέως.

Ἐπειδὴ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκ τῶν διδομένων τοῦ ἐφετείου προκυπτούσης ἐκχώρησεως ἀρκούσης πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι δεκτὴ ἐστὶν ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἐνάγοντος ἐκδοχέως, ἐκεταί ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ ἐφετείου ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει περισσῶς λεγόμενα περὶ ἀσκήσεως τῆς ἀγωγῆς ὑπὸ τοῦ Α. Κ^{***} ὡς ἐντολοδόχου τῆς Μονῆς καὶ ἐν ὀνόματι αὐτῆς καὶ ἐπαιρμένα ἂν ὦσι, δὲν ἀσκούσιν ἐπιρροὴν τινα ἐπὶ τοῦ

διατακτικοῦ καὶ οἱ εἰς αὐτὰ ἀναγόμενοι δεύτερος καὶ τρίτος λόγος τοῦ προσθέτου δικηγράφου εἶναι μάταιον νὰ ἐξετασθῶσιν.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς ὀγδόης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται, τὸ ἐφετεῖον δέχεται ὅτι καὶ βάσις τῆς ἀγωγῆς καὶ περιεχόμενον τοῦ ταχθέντος διὰ τῆς πρωτοδίκου ὑπ' ἀριθ. 7783 ἀποφάσεως καὶ τῆς ἐρεσίμου ὑπ' ἀριθ. 806 θέματος ἀποδείξεως, εἶναι ὅτι τὸ ἐπίδικον κτῆμα κατέχει ἡ Μονὴ διανοίᾳ κυρίου καὶ καλῇ τῇ πίστει πρὸ δύο αἰώνων, ἐπὶ ψευδοῦς ἄρα προϋποθέσεως ἐρείδεται ὁ ἐναντίος λόγος ἀναιρέσεως ὅτι τὸ ἐφετεῖον ἐξέλαβεν ὡς βάσιν τῆς ἀγωγῆς ἡ περιεχόμενον τοῦ ἐν λόγῳ θέματος τὴν ἀμνημονεύτον κατοχὴν, ἐν ᾧ ἀφ' ἐτέρου ἡ ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει κρίσις ὅτι ἡ παρατηρουμένη ἐν τῇ διατυπώσει τοῦ θέματος τοῦ διὰ τῆς πρωτοδίκου ὑπ' ἀριθ. 2351 ἀποφάσεως ἐπιβληθέντος ἀναπληρωτικοῦ ὅρκου παραλλαγὴ ἐστὶ ἡ Μονὴ κατεῖχε διανοίᾳ κυρίου καὶ καλῇ τῇ πίστει πρὸ ἀμνημονεύτων ἐτών, ἀντὶ πρὸ δύο αἰώνων, ὡς εἶχε τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως, οὐδόλως καθιστᾷ ἀλλοίον τὸ τοῦ ὅρκου θέμα, καθόσον ἐν τῇ περὶ ἀμνημονεύτων ἐτών ρήσει περιλαμβάνεται ὅπως ἄν ποτε χρονικὸν διάστημα ἀνώτερον τῆς τριακονταετίας πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἐναγομένων καταλήψεως, ἡ κρίσις αὕτη ἀναγομένη εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ διατυπωθέντος ὅρκου ἐν σχέσει πρὸς τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρ. Πάγου (ἀρθρ. 810 ἐδ. 2 Πολ. Δικ.).

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν προσαγομένων ἐγγράφων προτάσεων τῶν ἀναιρεσιόντων τῆς ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου συζητήσεως, οὐδόλως ἀποδεικνύεται ὅτι ὑπέβαλον οὗτοι παράπονον κατὰ τῆς πρωτοδίκου ὑπ' ἀριθ. 2351 ἀποφάσεως ἡ τῶν μετ' αὐτὴν ἐκδοθεισῶν διὰ παράλειψιν ἐπιβολῆς ἐπ' αὐτοῦ ὅρκου, ἢ τοῦ ἐπιβληθέντος τῷ ἐνάγοντι καὶ τῇ Μονῇ θέματος πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ἐπιβληθέντος τοῖς ἰδίοις περὶ τούτου ἀναγκαίου ὅρκου, ἡ δὲ ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ἐπαγωγὴ, ἀφοῦ τοῦτο διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπεκύρωσε τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2351 ἀποφάσεως ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων καὶ ἐπιβολὴν τοῦ ἀναγκαίου ὅρκου καὶ ἐδέξατο ὅτι εἶχεν ἡδὴ οὗτος δοθῇ, ἢν προδήλως ἀπαράδεκτος, ἀποκρουομένη ἐκ τοῦ ἀμαχῆτου τεκμηρίου τοῦ ἐκ τῶν ἀρθρ. 357 καὶ 382 τῆς Πολ. Δικονομίας προκύπτοντος καὶ δὲν εἶχεν ὑποχρέωσιν τὸ ἐφετεῖον νὰ σκεφθῇ περὶ αὐτῆς· καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐπαγωγὴν ὅρκου ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιόντων ἐπὶ τῶν ἐπιβληθέντων αὐτοῖς θεμάτων ἀποδείξεως περὶ τσσακονταετοῦς, ἢ τριακονταετοῦς, ἢ δεκαετοῦς διανοίᾳ κυρίου καὶ καλῇ τῇ πίστει ὑπ' αὐτῶν καὶ τῶν δικαιοπαρόχων τῶν πρὸ τῆς ἀγωγῆς κατοχῆς καὶ περὶ ἐθίμου, καθ' ὃ ἴσχυεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐναντίον τῆς Μονῆς ἡ τριακονταετής καὶ ἡ δεκαετής παραγραφὴ, ἀφ' οὗ τὸ ἐφετεῖον ἐκ τοῦ ἐπιβληθέντος τῷ ἐνάγοντι καὶ τῇ Μονῇ καὶ δοθέντος ὑπὸ ταύτης καὶ τῶν κληρονόμων ἐκείνων ἀναγκαίου ὅρκου, ἐθεώρησεν ὡς τελείως ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ Μονὴ κατεῖχε τὸ

ἐπίδικον κτῆμα διανοία κυρίου καὶ καλῇ τῇ πίστει ἐπὶ τριάκοντα καὶ πλέον ἔτη μέχρι χρονικοῦ σημείου κατὰ ἐννέα μόνον ἔτη προηγουμένου τῆς ἀγωγῆς, ὅτε κατελήφθη ὑπὸ τῶν ἐναγομένων, ἔπεται ὅτι ἐρῶς οὐδ' εἰς τοῦ ὅρκου τούτου τὴν ἐπίδολὴν προέβη οὐδ' εἶχεν ἀνάγκην νὰ σκεφθῇ περὶ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ, ἀφ' οὗ πᾶσαι αἱ ρηθεῖσαι παραγραφαί, ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς κατοχῆς τῶν ἐναγομένων, συνέπιπτον κατὰ τοιοῦτον τρόπον πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς τῆς Μονῆς, τὴν ἀποδειχθεῖσαν διὰ τῆς δόσεως τοῦ περὶ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ἀναγκαίου ὅρκου, ὥστε ἀποκρούονται πᾶσαι ἐξ αὐτοῦ, ἡ δὲ ἀπαγωγὴ ὅρκου περὶ αὐτῶν ἔτεινε προδήλως εἰς ἀνατροπὴν τοῦ ἐκ τῆς δόσεως τοῦ ἀναγκαίου ὅρκου προκύψαντος τεκμηρίου.

Ἐπειδὴ ἐκ μὲν τῆς πρώτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ ἐφετεῖον ἐδέχθη ὅτι ἡ Μονὴ συνεπεία προσεπικλήσεως παρενέβη ἐν τῇ δίκῃ πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἐνάγοντος, ἥτοι προσθέτως, οὐδαμῶς δ' ὅτι ἡ Μονὴ ἀνέλαβε τὸν ἀγῶνα, ἡ ὅτι ἡ παρέμβασις αὐτῆς ἡδύνατο νὰ ἀναπληρώσῃ ἐλλείψεις τῆς ἀγωγῆς, ὥστε ὁ ἐπὶ τῶν ἐναντίων προυποθέσεων ἐρειδόμενος λόγος ἀναιρέσεως καταπίπτει, ἐκ δὲ τῶν αἰτιολογικῶν ἐδδόμενης καὶ ἐννάτης τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ ἐφετεῖον ἐδέχθη ὅτι ὁ περὶ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς δικαστικὸς ὅρκος ἐπεβλήθη ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου εἰς τε τὸν ἐνάγοντα καὶ τὴν παρεμβάσαν Μονὴν καὶ ἐδόθη ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου ὑπὸ τε τῶν κληρονόμων τοῦ ἐνάγοντος καὶ τῆς Μονῆς, κατ' ἀκολουθίαν καὶ ὁ τελευταῖος λόγος τοῦ προσθέντος δικογράφου ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς ἐκδοχῆς ὅτι τὸ ἐφετεῖον ἐθεώρησεν ἀποδεδειγμένην τὴν ἀγωγὴν ἐπὶ τῇ βάσει δικαστικοῦ ὅρκου ἐπίδελθέντος εἰς μὴν τὴν Μονὴν ἐλέγχεται ἀνυπόστατος.

Ἀριθ. 536 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ
Καταβολὴ τελῶν διὰ εἰσαχθῆνόμενα. - μὴ εἰσαγωγή. - αἰτησὶς ἐπιστροφῆς. - ἀπόφαισις μὴ συγχωρητοῦ. - ἀνυμίζεις νομοθετικοὶ καθήκοιν. - ὀλομέλεια.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος τῶν ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγος ὡς διατυπῶνται ὅτι τὸ ἐφετεῖον δεχθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι οὐδεμία μὲν ἀναγράφεται ἐν τοῖς νόμοις ρητὴ διάταξις περὶ μὴ ἐπιστροφῆς τῶν καταβαλλομένων τῷ Δημοσίῳ τελωνειακῶν φόρων ἐξαγωγῆς ἐν ἣ περιπτώσει τὰ ἐμπορεύματα περὶ ὧν ἐδόθη διασάφησις ὡς μελλόντων νὰ ἐξαχθῶσι δὲν ἐξήχθησαν πράγματι εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, ἀλλὰ τὸ μὴ συγχωρητὸν τῆς ἐπιστροφῆς συνάγεται ἐκ τῆς ἰδιαζούσης φύσεως τῶν εἰρηφώνων φόρων καὶ τῆς ὅλης οἰκονομίας τοῦ Τελωνειακοῦ Ὁργανισμοῦ, ἐδημιούργησε νόμον μὴ ὑπάρχοντα καὶ ἀνέμιξεν ἐαυτὸ εἰς ἐντελῶς ἕνα καὶ δὴ εἰς νομοθετικὰ καθήκοντα, ὁ λόγος οὗτος ὡς ἐκτίθεται ἐνέχει ὑπέρβασιν καθηκόντων κατὰ τὸ ἄρθρ. 808 ἐδ. 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, κατ' ἀκολουθίαν συνωδὰ τῷ ἄρθρῳ 4 ἐδ. 2 τοῦ Νόμ. ΧΜΖ' τοῦ 1877 δὲν εἶναι ἀρμόδιον ν' ἀποφανθῇ περὶ αὐ-

τοῦ τὸ Α' τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀλλ' ἡ ὀλομέλεια αὐτοῦ εἰς τὴν δέον νὰ παραπεμφθῇ ἢ προκειμένη αἰτησὶς ἀναιρέσεως (*).

Ἀριθ. 537 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Γ. ΦΑΣΙΑΛΑΚΗΣ

Διαφέρον. - μὴ ὑπέρβασις διπλασίου. - ἐφαρμογὴ ἐν πάσαις τοῖς ὀριζόμενῃν παροχῇν ἐχουσί συναλλάγμασιν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν Νόμον 1 Κῶδ. 7.47 Βασιλ. 87 (9.1) ἡ ἔκτασις τοῦ διαφέροντος διὰ τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν ἢ ἀτελῆ ἐκπλήρωσιν τῆς συμβάσεως δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίῃ τὸ διπλάσιον τῆς ἀξίας τῆς ἐν πᾶσι τοῖς συναλλάγμασι ἐκπεφρασμένης ρητῆς ποσότητος εἴτε ἐκ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῶν προσδιοριζομένης εἴτε ἐκ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῶν, τῆς ἀντιπαροχῆς. Τούτο δὲ συμβαίνει ἐν τοῖς συναλλάγμασι τῆς ἀγοραπωλησίας καὶ μισθώσεως, ἅπερ ρητῶς μνημονεύει ἡ ἀνωτέρω διάταξις, ἐν αἷς τὸ διαφέρον δὲν ἐκτείνεται πλέον τοῦ διπλασίου τοῦ τιμήματος ἢ μισθώματος* ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, δεχόμενον τὸ ἐφετεῖον ὅτι τὸ μίσθωμα τῆς παρὰ τοῦ Δημοσίου ἐνοικιασθείσης βοτῆς τῶν ἰνδιάνων ἐπὶ τῆς ἐξώθεν τοῦ στρατῶνος τοῦ ἰππικοῦ ἐναποθεθειμένης κόπρου τῶν ἵππων συνεφωνήθη ἐπὶ ἐξ μῆνας διὰ δραχμὰς ἐνενήκοντα ἐν ὄλῳ, ἐπεδίκασε δὲ τῷ ἐνάγοντι διὰ τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπὶ τούτῳ μισθώσεως πεντακοσίας τεσσαράκοντα (540) ἥτοι πλέον τοῦ ἐκ δραχ. ἑκατὸν ὀγδοήκοντα διπλασίου τοῦ ὀρισθέντος μισθώματος, προσέκρουσεν εἰς τὴν ἄνω διάταξιν (1 Κῶδ. 7.47), ἣν ὤφειλεν οἰκῶν καὶ ἐξ ἀπαγγέλματος νὰ ἐφαρμόσῃ κατὰ τὰ παρ' αὐτοῦ παραδεδεγμένα πραγματικά περιστατικά, οὕτω δὲ πρᾶξαν ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασιν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 807 § 5 Πολ. Δικ.

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 67 (1907) Τμ. Β' (**)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΑΤΟΣ

Παραπομπὴ ἐπὶ δυνάτουργια φόνου. - καταδίκη ἐπὶ ἄνευ λόγου καὶ ἀνάγκης δυνεντεύξει μετὰ ληπτοῦ. - δυνέργεια. - οὐ με-

(*) Ὅσον δὴποτε καὶ ἂν ἀσχυλῆθῃ τις, ἀδύνατον νὰ πεισθῇ ὅτι ἡ τοιαύτη ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἀποτελεῖ ἐπέμβασιν εἰς ἀλλότρια καὶ δὴ νομοθετικὰ καθήκοντα, διότι εἶναι ἀδύνατος οἰαδήποτε ἔννοια ἀτόπου ἐπεμβάσεως ἐκεῖ ὅπου τὸ δικαστήριον, ὡς συνέβη ἐν προκειμένῳ, ἐξ ἐρμηνείας νόμου ἔκρινεν ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐπιδικᾷ τὸ αἰτούμενον. Δυνατὸν ἐν τούτῳ νὰ ὑπῆρξε σφαλὲρὰ ἐρμηνεία τοῦ νόμου, ἀλλ' ἡ τοιαύτη προδήλως ἀνήγγο εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ πρώτου τμήματος, τὸ ὁποῖον ἀδίκως καὶ αὐθις ἐρυμολυκῆθη ἐκ τῆς διατυπώσεως τοῦ λόγου τῆς ἀναιρέσεως, πρὸς ἐπανάληψιν τῶν ἀτόπων, τὰ ὁποῖα ἐγένοντο κατὰδῆλα κατὰ τὴν ἐν σελ. 281 ΧV καταγεγραμμένην 582 Α. II. (δρα αὐτόθι σημείωσιν), καὶ ἀπὸ τῶν ὁποίων προσωρινῶς φαίνεται ἀπέστη ὁ Ἀρειος Πάγος διὰ τῆς ἐν σελ. 465 ΧVI 536 ἀποφάσεως του.

(**) Ἐν τῇ ἀπόφασιν ὑπάρχει ἂν χάσμα: Εἰσῆχθη ὅτι παρεκλήθη τοὺς φυσικοὺς αὐτουργούς (συναυτουργία) καταδικάσθαι δὲ ἐπὶ συναρμῇ, ἡ δ' ἀλλαγὴ συν-

ταβολή. = παραδοχή μετρίας ουγκχύδεως εκ φόβου. = ούκ αντίφασις μη δεδικοιολογημένη αιτία. = συνέργεια άνευ προηγουμένης συννεοήδεως και χωρίς ιδιοτελή σκοπόν. = ανάγκη αναφοράς και στοιχείων κυρίας πράξεως. = εφαρμογή νόμου υπό Α. Πάγου.

Επειδή παρεπέμφθη μὲν ὁ ἀναιρεσίωv διὰ τοῦ ἐγκλητηρίου σύμφωνα πρὸς τὸ βούλευμα τῆς παραιομπῆς, ἵνα δικασθῇ ὡς ὑκαίτιος ὅτι ἐκ τροθέσεως παρεκίνησε τοὺς φυσικοὺς αὐτουργοὺς Κ.Κ^{***} κ.λ. εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ φόνου τοῦ ἱερομονάχου Χ^{***}, κατεδικάσθη δὲ ἐπὶ τῷ εἰδικῷ ἀδικήματι συνεργείας τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ Νόμου ΤΟΔ' τοῦ 1871 περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας, ἥτοι ὅτι ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου καὶ δεδικοιολογημένης ἀνάγκης

αργείας δὲν ἀποτελεῖ μεταβολήν! Ὡς τυχῶς τὸ χάσμα πληροῦται διὰ τῆς κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν ἀγροθέσεως τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελίως κ. Α. Τσιβανοπούλου, ὅστις ἐλεξε τάδε :

«Πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως προτείνεται ὅτι, ἐνῷ παρεπέμφθη νὰ δικασθῇ ὡς ἡθικὸς αὐτουργὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ ληστοῦ Κ^{***} διαπραχθέντος φόνου τοῦ ἱερομονάχου Χ. Δ^{***}, ἐν τούτοις ἐκηρύχθη ἔνοχος διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων καὶ κατεδικάσθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπὶ τῷ εἰδικῷ ἀδικήματι τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ Νόμου ΤΟΔ' περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας, τοῦθ' ὅπερ συνεπάγεται ἀναίρεσιν, κατὰ τὸ ἄρθρον 458 § 1 Ποιν. Δικονομίας. Ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνυπόστατος. Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐγκλητηρίου, τῶν ζητημάτων καὶ τῆς ἐτυμηγορίας, ὁ ἱναίρεσις κατηγορεῖτο καὶ ἐπὶ ἡθικῇ αὐτουργίᾳ τοῦ ὑπὸ τοῦ Κ^{***} διαπραχθέντος φόνου τοῦ ἱερομονάχου Χ. Δ^{***}, ἀλλ' ἐπὶ τῇ πράξει ταύτῃ ἐκηρύχθη ἄθως. Ἡ δὲ καταδική ἐπὶ τῷ ἀδικήματι τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ Νόμου ΤΟΔ' ἐπὶ συναντεύει μετὰ ληστοῦ Χ^{***} εἶναι ἄσχετος μὲν πρὸς τὴν ἀνωτέρω κατηγορίαν, σχετικὴ ὅμως ἐν γένει πρὸς τὴν συνέργειαν ληστείας, δι' ἣν διὰ τοῦ ἐγκλητηρίου ὁ ἀναιρεσίωv εἰσῆλθε προσέτι νὰ δικασθῇ. Ἐπομένως δὲν πρόκειται περὶ καταδικῆς δι' ἄλλην πράξιν ἢ τὴν δι' ἣν κατηγορεῖτο. Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐγκλητηρίου, ὁ ἀναιρεσίωv ἐκτὸς τῆς ἡθικῆς αὐτουργίας τοῦ φόνου, δι' ἣν ἐκηρύχθη ἄθως, κατηγορεῖτο καὶ ἐπὶ συνεργείᾳ ληστείας δι' ἀποκρύψεως τῶν ληστῶν, συνέργειαν δὲ ληστείας εἶναι καὶ ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 7 τοῦ Νόμου ΤΟΔ' περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας πράξις, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι οὕτω χαρακτηρίζεται αὐτὴν ὁ νόμος οὗτος διὰ τῆς ἐπικεφαλίδος τοῦ Κεφ. Α' ἐν ᾧ περιλαμβάνεται ἡ πράξις αὕτη, ἐχούσης ὡς ἐξῆς : «ἐπικηρύξεις καὶ ποινὰι ληστῶν καὶ συνεογών»· ἀλλὰ καὶ αὕτη καθ' ἑαυτὴν συνέργεια εἶναι, ἀφοῦ προϋπόθεσιν ἔχει συνέντευξιν μετὰ ληστοῦ ἢ ληστρικῆς συμμορίας. Τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου τούτου ἔχει ὡς ἐξῆς : «Ὁ ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου καὶ δικαιολογημένης αἰτίας ἐρχόμενος εἰς συνέντευξιν μετὰ ληστοῦ ἢ ληστρικῆς συμμορίας, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχιστον ἐνδὲς ἑτους». Προκειμένου ὅθεν περὶ συνεργείας, δὲν μεταβάλλεται ἡ κατηγορία, ὅταν, συμφώνως πρὸς τὸ ἐξαγόμενον τῆς συζήτησεως, τεθῇ καὶ ἄλλος τρόπος συνεργείας παρὰ τὸν ἐν τῷ βουλευματι καὶ τῷ ἐγκλητηρίῳ ἐρσιθέντα, οὕτω δὲ δὲν παραβιάζονται τ' ἄρθρα 424 καὶ 458 § 1 Ποιν. Δικονομίας, διότι διὰ τοῦ ἀκριβεστέρου προσδιορισμοῦ τοῦ τρόπου τῆς συνεργείας, οὐδόλως μεταβάλλεται ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἀναφερομένης ἀξιοποίνου πράξεως, οὐδὲ περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῆς δύνανται νὰ ἐγερθῶσιν ἀμφιβολαί, ἀφοῦ βάσις τῆς ἐπὶ συνερ-

ἦλθεν εἰς συνέντευξιν μετὰ τοῦ ληστοῦ Χ^{***} ἐπικεκληρωμένου διὰ Β. Διατάγματος, ἀλλ' ὡς ἐκ τούτου δὲν μετεβλήθη ἡ κατηγορία, διότι ὁ νόμος οὗτος καθιερώνει νέον εἶδος συνεργείας, ἢ δ' ἀλλαγὴ τῆς συνεργείας δὲν ἀποτελεῖ μεταβολὴν τῆς κατηγορίας. Κατὰ ταῦτα οἱ σχετικοὶ περὶ μεταβολῆς τῆς κατηγορίας καὶ ἐλλείψεως ἀκροάσεως λόγοι ἀναιρέσεως εἰσὶν ἀπορριπτέοι.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἡ ἐτυμηγορία εἶναι ἀντιφατικὴ, διότι τῶν ἐνόρκων ἀποφαινομένων διὰ τῆς καταφατικῆς λύσεως τοῦ ζητήματος μετρίας συγχύσεως, ὅτι ὁ ἀναιρεσίωv κατείχτο ὑπὸ φόβου ἐμπνευσθέντος αὐτῷ ἐκ τῆς ὠμότητος καὶ ἡθικῆς πείσεως τοῦ ληστοῦ Χ^{***}, ἔπεται ὅτι ὑπῆρχεν ἀποχρῶν λόγος καὶ δεδικοιολογημένη ἀ-

γεία κατηγορίας εἶναι πάντοτε ἡ κυρία πρᾶξις καὶ ταύτης μενούσης ἀμεταβλήτου, ὡς ἐκτὸς τρεποποιήσις πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἡ συμπλήρωσις τοῦ τρόπου τῆς συμμετοχῆς. Κατὰ ταῦτα ἐπομένως ὀρθῶς τὸ δικάσαν δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ, ὀδηγηθὲν ἐκ τῆς συζητήσεως, διώρθωσεν ἀτελείας καὶ παραλείψεις γεγονότων οὐσιωδῶν καὶ ἔθετε τοῖς ἐνόρκοις τὸ ζήτημα τῆς συνεργείας τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Νόμου ΤΟΔ', ἢς τὰ στοιχεῖα προέκυψαν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐκ τῆς συζήτησεως. Μὴ μεταβληθείσης κατὰ τὰ ἐκτεθέντα τῆς κατηγορίας, ἀπορριπτέος ἀποδοῖναι καὶ ὁ ἕτερος λόγος ἀναιρέσεως ὅτι οἱ δικασταὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ δώσωσιν ἀκρόασιν ἐπὶ τῇ πράξει τῆς συνεργείας τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ΤΟΔ' Νόμου, διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὁ ἀναιρεσίωv ἀπελογήθη δι' ἣν ποᾶξιν διὰ τοῦ ἐγκλητηρίου κατηγορεῖτο, ἀφοῦ δὲ ἀπλὴ τροποποιήσις τῆς κυρίας ταύτης πράξεως εἶναι καὶ ἡ συνέργεια αὕτη, ἡ ἀπολογία ἀναφέρτετο καὶ εἰς αὐτὴν.

«Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως προτείνεται ὅτι ἀναγκαῖον στοιχεῖον τῆς πράξεως τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ Νόμου ΤΟΔ', ἢς ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ ἀναιρεσίωv, εἶναι τὸ ὅτι ἡ συνέντευξις μετὰ τοῦ ληστοῦ πρέπει νὰ γίνηται ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου καὶ δικαιολογημένης ἀνάγκης, τὰ στοιχεῖα ὅμως ταῦτα αἰρῶνται, λέγει ὁ ἀναιρεσίωv, διὰ τῆς ὑπὸ τῶν ἐνόρκων παραδοχῆς τῆς μετρίας συγχύσεως, ἔνεκα τοῦ φόβου, ὃν ἐνέπνευεν ὁ ληστὴς Χ^{***}, ἔπεται δ' ἐκ οὗτου ὅτι ὑπῆρχε παρ' αὐτῷ ἀποχρῶν λόγος καὶ δικαιολογημένη ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ εἰς συνέντευξιν μετ' αὐτοῦ.

«Καὶ ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνυπόστατος. Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας, οἱ ἐνόρκοι ἔλυσαν καταφατικῶς τὸ ζήτημα ὅτι ὁ ἀναιρεσίωv ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου καὶ δικαιολογημένης ἀνάγκης ἦλθεν εἰς συνέντευξιν μετὰ τοῦ ληστοῦ, οὕτω δὲ ἀποφαινόμενος, ἐδέχθησαν ὅτι οὔτε ἀποχρῶν λόγος ὑπῆρχεν, οὔτε δικαιολογημένη ἀνάγκη διὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην, ἣν ποᾶς δὲν δικαιολογεῖ ἡ παραδοχὴ τῆς μετρίας συγχύσεως, ἥτις μόνον τὴν ἐλάττωσιν τῆς ποινῆς ἐπιφέρει. Ἄν οἱ ἐνόρκοι ἐδέχοντο ὅτι ὑπῆρχεν ἀποχρῶν λόγος καὶ δικαιολογημένη αἰτία διὰ τὴν μετὰ ληστοῦ συνέντευξιν, ἦθελον λύσει ἀποφατικῶς τὸ ζήτημα καὶ κηρύξει ἄθωον τὸν ἀναιρεσίωv τῆς πράξεως ταύτης. Ἡ καταφατικὴ λύσις τοῦ ζητήματος, τοῦτέστιν ἡ παραδοχὴ τῆς ἐνοχῆς τοῦ ἀναιρεσίωv, ἐπέκλεισε πᾶσαν δικαιολογίαν διὰ τὴν συνέντευξιν μετὰ τοῦ ληστοῦ, πρὸς τὴν καταφατικὴν δὲ ταύτην λύσιν δὲν ἀντίκειται ἡ ἐπίσης καταφατικὴ λύσις τοῦ ζητήματος τῆς μετρίας συγχύσεως, ἥτις, ὡς εἶρηται, μόνον τὴν ἐλάττωσιν τῆς ποινῆς συνεπάγεται».

νάγκη νὰ ἔλθῃ εἰς συνέντευξιν, δὲν εἶναι βάσιμος, διότι ἐν μέρει ἀποφαίνονται οἱ ἔνορκοι ὅτι ὁ ἀναιρεσιῶν κατείχετο ὑπὸ τοῦ φόβου τοῦ ἐμπνευσθέντος αὐτῷ ἐκ τῆς ὠμότητος καὶ ἡθικῆς πίεσεως τοῦ ληστοῦ, δὲν εἶναι δὲ ἀληθές ὅτι καὶ ἐν μέρει ἂν ὑπάρχῃ ἀποκρῶν λόγος καὶ δεδικαιολογημένη ἡ νάγκη δὲν ὑπάρχει ἀξιοποινόν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐτυμολογίας προκύπτει ὅτι ὁ ἀναιρεσιῶν ἐκνήρυχθη ἐπίσης ἔνοχος τῆς συνεργείας τοῦ ἄρθρ. 74 § 1 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὅτι ἄνευ προηγουμένης συναννοήσεως μετὰ τῶν αὐτουργῶν καὶ χωρὶς ἰδιοτελῆ σκοπὸν ἐδέχθη εἰς τὴν ἀγροτικὴν οἰκίαν τοῦ καὶ ἀπέκρυψε τοὺς Β. Χ^{***} καὶ Κ.Κ^{***} κατηγορουμένους ἐπὶ διαφοροῖς ἀξιοποινοῖς πράξεσι, ἥτοι φόνῳ, ἀποκείρᾳ φόνου, ληστείαις καὶ ζωοκλοπαίς, ἡ δὲ συνεργεία αὕτη κατὰ τὸ ἄρθρ. 109 τοῦ Ποιν. Νόμου ἐθεωρήθη ὡς ἰδιαίτερα ἐπιβαρυντικὴ περίπτωσις διὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ΤΟΔ' Νόμου περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας, τὸ ὅποσον περιέχει ἀξιοποινοὺς πράξεις βαρύτερον τιμωρουμένην, ἀλλ' ἵνα κατασταθῇ κατὰ νόμον τιμωρητὴ πράξις τοῦ συνεργοῦ δέον νὰ περιέχωνται ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ οὐ μόνον τὰ στοιχεῖα τῆς συνεργείας, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ στοιχεῖα τῆς κυρίας πράξεως, ἣν ἐξετέλεσεν ὁ αὐτουργός, διότι ἡ πράξις τοῦ συνεργοῦ εἶναι τιμωρητὴ μόνον ἐφ' ὅσον καὶ ἡ τοῦ αὐτουργοῦ εἶναι τοιαύτη ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ, οὔτε ἐν τῇ ἐτυμολογίᾳ, οὔτε ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ, οὔτε ἐν τῷ βουλευμάτι τῆς παραπομπῆς περιέχονται τὰ στοιχεῖα τῶν κυρίων ἀδικημάτων, τὰ ὅποια ἐξετέλεσαν οἱ αὐτουργοί, κλῆν ἐνός, τὸ ὅποσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ληστείαν τὴν διπραγηθεῖσαν κατὰ τοῦ παθόντος Ι. Π^{***}. Ἡ ἑλλειψὶς δὲ αὕτη, ἡ ἐνυπάρχουσα εἰς τὰ κύρια ἀδικήματα τῶν αὐτουργῶν, ἥτις δὲν ἀνακληροῦται ἐξ ἄλλων μερῶν τῆς ἐτυμολογίας, ὡς μὴ εἰσαχθείσης κατ' αὐτῶν τῶν αὐτουργῶν κατηγορίας ἐπ' αὐταῖς, ἀποτελεῖ ψευδῆ ἐρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 74 § 1 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ καθίστησιν ἀναιρετέαν τὴν ὑπόφασιν (*).

Ἐπειδὴ ἀφοῦ ὁ ἀναιρεσιῶν κατὰ τὰ εἰρημένα ἐκνήρυχθη διὰ τῆς ἐτυμολογίας ἔνοχος τῆς συνεργείας τοῦ ἄρθρ. 74 § 1 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ ἡ συνεργεία αὕτη, κατὰ τὸ ἄρθρ. 109 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐθεωρήθη ὡς ἰδιαίτερα ἐπιβαρυντικὴ περίπτωσις διὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς τῆς πράξεως δι' ἣν ἐκνήρυχθη ἔνοχος τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ ΤΟΔ' Νόμου περὶ καταδιώξεως τῆς ληστείας, τὸ ὅποσον περιέχει ἀξιοποινοὺς πράξεις βαρύτερον τιμωρουμένην, ὁ Ἄρειος Πάγος, ἀναιρῶν καὶ ἐφαρμόζων τὸν νόμον κατὰ τὸ ἄρθρον 500 τῆς Ποιν. Δικονομίας, δέον ν' ἀναιρέσῃ, τὴν καταδίκην διὰ τὰς πράξεις τῆς συνεργείας, τὰς μὴ περιεχούσας κατὰ τὰ εἰρημένα τὰ στοιχεῖα τῶν ἀδικημάτων τῶν ὑπὸ τῶν αὐτουργῶν τελεσθέντων, τὰς ὡς ἐπιβαρυντικὰς πε-

(*) Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου προβλ. τὴν ἐν σελ. 373 παρόντος ὑπὸ τὴν 53 Α. Π. μακρὰν ἀγόρευσιν τοῦ εἰσαγγελέως Δ. Τσιβανοπούλου, εἰς ἣν οὗτος ἀνεσθέρθη καὶ κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ἡ ἀνω ἀπόφασις.

πτώσεις ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων διὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς θεωρηθείσας καὶ μετρίασθαι τὴν ποινὴν τῆς βαρύτερον τιμωρουμένης πράξεως, περὶ ἧς εἴρηται, θεωρῶν ὡς ἐπιβαρυντικὴν περίπτωσιν αὐτῆς μόνον τὴν πράξιν τῆς συνεργείας τοῦ ἀναιρεσιῶντος τῆς κατὰ τοῦ Κ. Π. διαπραχθείσης ληστείας, ἥτις συνεργεία ἐστὶ κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν ἀξιοποινος, ὡς περιέχουσα πᾶν ὅ,τι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ, τὴν δὲ ποινὴν κρίνει περιοριστέαν εἰς φυλάκισιν τριῶν ἐτῶν (*).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1859 (1906)

Εἰσηγητὴς δ' ἐφέτης κ. Χ. ΡΟΥΘΗΣ

Ὁμόρρυθμος ἑταιρία. - διάλυσις. - ἑλλειψὶς ἐκκαθαριστοῦ. - ἐξακολούθησις δικῶν. - διακοπὴ.

Ἐπειδὴ προκειμένου περὶ ὁμόρρυθμου ἐμπορικῆς ἑταιρίας ἀποτελουμένης ὑπὸ τῶν αὐτῶν δύο φυσικῶν προσώπων τῆς ἐταιρικῆς αὐτῆς ἐκωνυμίας, περὶ οὗ οὐδεμίᾳ ἐγένετο ἀμφισβήτησις, καὶ μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν διάλυσιν αὐτῆς ἐξακολουθεῖ αὕτη κατὰ νομικὸν πλάσμα ὑφισταμένη ὡς ἡθικὸν πρόσωπον διὰ τὸ παρελθὼν εἰς προστασίαν τῶν κεκτημένων δικαιωμάτων μέχρι τῆς ἐκκαθαρίσεως αὐτῆς, μὴ ὑπάρχοντος διωρισμένου ἐκκαθαριστοῦ διατοῦ καταστατικῆς τῆς ἑταιρίας, μηδὲ ζητηθέντος τοιοῦτου παρὰ τοῦ δικαστηρίου τὴν ιδιότητα ταύτην κέκτηνται οἱ ὁμόρρυθμοι συνέταιροι, αἱ δὲ ἐπιχειρηθεῖσαι

*) Καὶ πάλιν ἡ νομολογικὴ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου παλαιοτέρα, ἣν ἐσημειώσαμεν ἡδὴ καὶ ὑπὸ τὴν ἐν σελ. 423 παρόντος τόμου 66 Α. Π. καὶ τὰς αὐτοῖς παραπομπάς, μὲ μόνην τὴν παραλλαγὴν ὅτι αὕτη εὐρίσκεται ἐν καταφανεῖ ἀντιφάσει ἐν ταῖς δύο ὑπαρρέκτοις περιστάσεσι τῆς ἀνω ἀποφάσεως καὶ τῆς ἐν σελ. 373 παρόντος τόμου 53. Ἐν ἀμφοτέραις ἐκρίθη ὅτι ἡ εἰδικὴ αὕτη συνέργεια ἀπαιτεῖ καὶ τὴν ἀναφορὰν τῶν στοιχείων τῆς κυρίας πράξεως καὶ ἐπὶ τοῦτο ἀνηρέθησαν αἱ προβαλλόμεναι ἀποφάσεις. Ἀλλ' ἐνῷ κατ' ἐκείνην, ἔνεκεν τῆς ἑλλείψεως τῆς βεβαιώσεως τῶν στοιχείων τούτων, ἐκρίθη ὅτι πρέπει νὰ ἀναπαμφοθῇ ἡ ὑπόθεσις διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἡ ὑπαρξὶς τῶν, διότι ἐν τῇ ἑλλείψει ταύτῃ δὲν ἡνοίγετο τῷ Ἀρ. Πάγῳ τὸ στάδιον τοῦ ἄρθρ. 500 πρὸς ἀμεσον ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου, κατὰ ταύτην, ἔνεκεν τῆς αὐτῆς ἑλλείψεως τῶν αὐτῶν στοιχείων, ἀνοιχθέντος τοῦ σταδίου τοῦ ἄρθρου 500, ἀποκαρπύονται καθόλου, ἄνευ βεβαιώσεως τῆς ὑπάρξεως τῶν στοιχείων, ἡ τοιαύτη συνέργεια καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς ὡς ἐπιβαρυντικῆς αἰτίας ἐπιβάρυνσις τῆς ποινῆς, καὶ ἀρκεῖται ὁ Ἄρειος Πάγος εἰς τὴν μόνον ἐκ τῆς ἄλλης ἐπιβαρυντικῆς αἰτίας μόνης ἀξιοποινοῦ ἐπιβάρυνσιν. Καὶ ταῦτα διατρίβει; Διότι ὑποθέτομεν, ἐν ἐκείνῃ μὲν τῇ περιστάσει, ἐὰν ἐφηρμόζετο ὁρθῶς ὁ νόμος, ὁ ἀναιρεσιῶν ἔπρεπε ν' ἀπολυθῇ, ἐν δὲ τῇ ἀνω, δὲν ὑπῆρχε τοιοῦτος κίνδυνος, διότι ὡς οὐδέποτε καὶ ἐν τῇ ὁρθῇ ἐφαρμογῇ τοῦ νόμου, κρατεῖται πλέον διὰ τὴν ἄλλην ἐκείνην αἰτίαν. Ἀλλ' ἡ ἐξοικονόμησις τῶν περιστάσεων εἶναι ἀπολύτως ἀλλοτρίᾳ τῆς ὁρθῆς ἐρμηνείας καὶ πιστῆς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων, ἡ ὅποια εἶναι ἐκ τῶν κυριωτάτων ἀποστολῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

και υπάρχουσαι έκχρεμεις δίκαι συνεχίζονται παρά τῷ αὐτῷ ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ τοῦ ἡθικοῦ προσώπου τῆς ὑπὸ ἐκκαθάρισιν ἐταιρίας (Lyon Caen et Benauli N 2 § 366 και ἐκ.). Καί εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι διὰ τῆς διαλύσεως τῆς ἐταιρίας εὐρισκομένης ἐν ἐπιδίξι, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐπέρχεται μεταβολή ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ μεταβολή αὐτῇ δὲν δηλοποιεῖται τῷ ἀντιδίκῳ αὐτῆς, συνωδὰ τῷ ἄρθρῳ 363 § 3 Πολ. Δικονομίας, δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ ἀναγκαίᾳ τῆς δίκης διακοπή, ἣν ἐγκύρως ἐξακολουθεῖ ἡ ἐταιρία παρισταμένη διὰ τῶν πληρεξουσίων αὐτῆς, ἡ δὲ τυχὸν ἐξώδικος γνῶσις τῆς μεταβολῆς ταύτης κατ' οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν παρέχει δικαίωμα τῷ ἀντιδίκῳ αὐτῆς, ὅπως αἰτήσῃται οὗτος τὴν βίαιαν τῆς δίκης διακοπὴν καὶ ὁ λόγος τούτου ἐνδηλος, καθ' ὅσον ὁ, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποίου ἐπέρχεται ἡ μεταβολή, διάδικος δὲν δύναται νὰ ὑποστῇ βλάβην ἐκ τῆς ἐξακολουθήσεως τοῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος καὶ συμφέρον ἔχει νὰ δηλώσῃ τῷ ἀντιδίκῳ αὐτοῦ τὴν ἐπελθούσαν μεταβολὴν καὶ ἐπέλθῃ ἀναγκαίᾳ τῆς δίκης διακοπῇ τοιοῦτον ὅμως συμφέρον δὲν ὑφίσταται ὑπὲρ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ δυναμένου νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀβλαβῶς τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα (Πρβλ. Ποταμιάν. Ἑρμην. Πολ. Δικον. Βιβλ. 3ον § 1233). Οἱ περὶ ἀπαρδέκτου ἄρα τῆς ἐφέσεως ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ ἐφεσιβλήτου περὶ ἀκύρου παραστάσεως τῆς ἐκκαλοῦσης διὰ τῶν πληρεξουσίων αὐτῆς, ἅτε τῆς ἐταιρίας, διαλυθείσης καὶ ἐπελθούσης βίαιας διακοπῆς τῆς δίκης, ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς μὴ βάσιμος (*).

* Ἀριθ. 1864 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΡΟΥΦΗΣ

Συναλλαγματικὴ.- ἀναπληρωμὴ ὀπιθιογράφου.- ἀγώγιμον ἀποδέκτου.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἐλλείψεως ἐνεργητικῆς νομιμο-

(*) Διὰ τῆς ἀπὸ τῆς διαλύσεως τῆς ἐταιρίας ἐπερχομένης διαχειρίσεως τῶν ἐκκαθαριστῶν (τρίτων ἢ τῶν ἐταίρων ἀδιάφορον), δὲν προκύπτει οὐδεμίαν διακοπὴν, διότι καὶ οἱ διαχειρισταὶ συνεχίζουσι τὴν προσωποικότητα τῆς ἐταιρίας. Αὐτὴ ἦτο ἡ ὁμαλὴ λύσις, οὐχὶ δὲ ἡ ἀνατεθειμένη εἰς τὴν οἶοναί ἐπίσημον ἐν τῷ δικαστηρίῳ σιωπὴν τῶν ὡς ἐκκαθαριστῶν παρισταμένων ἐταίρων, ἡ ὁποία ἐξηνάχασε καὶ εἰς τὴν ἀπολύτως ἀδόκιμον ἐκδοχὴν ὅτι δὲν δύναται ὁ ἀντίδικος τοῦ διαδίκου παρ' ὃ ἡ διακοπὴ νὰ προβῇ αὐτὴν, ὑποχρεούμενος νὰ παῖξῃ τὸν κρυφτούλη μὲ τὸν ἀντίδικόν του, προσποιούμενος ὅτι ἀγνοεῖ τὴν μεταβολὴν. Πᾶς ἔχει συμφέρον νὰ δικάζηται μὲ τὸν ἔχοντα δικαίωμα νὰ δικάζηται μετ' αὐτοῦ, διότι ἄνευ αὐτοῦ οὐτε δεδικασμένον δύναται νὰ κτηθῇ κατὰ τοῦ προσήκοντος. Ἡ διάταξις τῆς ὑπάρξεως τῆς διακοπῆς ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως, ὡς παρετηρήσαμεν ἐν σελ. 243 XII ὑπὸ τὴν 306 Ε.Ν., δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ καλύψῃ ἐν δικαστικῷ ψεύδος, ὡς ἐξέλαθεν ἡ ἀνω ἀπόφασις, ἀλλὰ μόνον νὰ προφυλάξῃ τὸν ἀντίδικον τοῦ παρ' ὃ τὸ γεγονός τῆς διακοπῆς συνέβη διαδίκου ἀπὸ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐν ἀγνοίᾳ συνεχίσεως ἀγῶνος κατὰ τοῦ μετὰ τὴν μεταβολὴν μὴ προσήκοντος. Ἡ ἐξαιρετικὴ αὕτη πρόνοια τοῦ νομοθέτου, τὴν ὁποίαν ἐπέβαλλεν ἡ φύσις τῶν πραγμάτων, δὲν δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς κανόνα, ὡς ἐξέλαθεν ἡ ἀνω ἀπόφασις.

ποιήσεως ἐνστάσις τοῦ ἐκκαλοῦντος, λόγῳ ὅτι ὁ ἐφεσιβλήτος ἐκδότης ὢν τῆς ἐν λόγῳ συναλλαγματικῆς καὶ εἰς ἀν κατέβαλε τὸ τίμημα πρὸς τὸν τελευταῖον κομιστὴν ἐξώφλησεν ἴδιον αὐτοῦ χρέος, ἀποσβεθείσης οὕτω τῆς ἐνοχῆς, ἀπορριπτέα κρίνεται ὡς μὴ βάσιμος, τὸ μὲν καθ' ὅσον ὁ ἐκκαλὼν ἀποδεχθεὶς τὴν συναλλαγματικὴν καὶ γενόμενος οὕτως ὁ κυρίως ὀφειλέτης αὐτῆς ἐνέχεται εἰς τὴν πληρωμὴν αὐτῆς καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ἐκδότην, ὅστις πληρώσας πρὸς τὸν τελευταῖον κομιστὴν καθίσταται κομιστὴς τῆς συναλλαγματικῆς ἀπέναντι τοῦ ἀποδέκτου κατὰ τὴν ὁρθὴν ἐννοίαν τοῦ ἁρθροῦ 140 συνδυαζομένου πρὸς τὸ ἁρθρον 148 τοῦ Ἑμπορ. Νόμου, τὸ δὲ καὶ διότι ἡ ἀγωγή ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει ἐρεῖδεται καὶ ἐπὶ τῆς ἐντολῆς ἣν ὁ ἐκκαλὼν ἀποδεχθεὶς δὲν ἐξεπλήρωσε καὶ συνεπῶς ἐνέχεται ἐξ αὐτῆς.

* Ἀριθ. 1865 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΡΟΥΦΗΣ

Πτωχεύσις.- ἀγορὰ ὑπὸ πτωχεύσαντος.- ἀποδοχὴ συναλλαγματικῆς.- ἀποστολή.- παραμονὴ ἐν τελωνεῖῳ εἰς διάθεσιν πτωχεύσαντος.- διεκδικησις.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνόλου τῆς ἀπὸ 16 Ὀκτωβρίου 1905 ἀγωγῆς τῆς ὑπὸ τῶν προσωρινῶν συνδίκων τῆς πτωχεύσεως ἐγερθείσης, ἐν αὐτῇ ρητῶς ἐκτίθεται ὅτι τὰ περὶ ὧν πρόκειται ἐμπορεύματα ἡγοράσθησαν παρὰ τοῦ πτωχεύσαντος καὶ ἀπεστάλησαν πρὸς αὐτὸν εἰς Σύρον πρὸς πώλου ἐντὸς 8 δεμάτων ὑπὸ τὰ σημεῖα CAZ' καὶ εὐρίσκονται ἐναποθεθειμένα ἐν τῷ Τελωνεῖῳ Σύρου, ὅτι ἀπέναντι τοῦ συμφωνηθέντος τιμήματος ἀπεπεδέχθη δύο συναλλαγματικᾶς, ἐναντι τῶν ὁποίων κατέβαλε φράγκ. χρυσ. 1000 καὶ ὅτι κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς πτωχεύσεως αὐτοῦ ὁ ἐφεσιβλήτος διὰ τοῦ ἐν Σύρῳ πληρεξουσίου οὗτοῦ δόλω ἔλαβε τὰς φορτωτικὰς τῶν ἐν λόγῳ ἐμπορευμάτων παρὰ τοῦ πτωχεύσαντος, οὕτω δὲ διατυπωμένη ἡ ἀγωγή φέρει ἅπαντα τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τῆς διεκδικήσεως, καθ' ὅσον διὰ τῆς ἀποστολῆς τῶν φορτωτικῶν καὶ τῶν ἐμπορευμάτων πρὸς τὸν ἐκκαλοῦντα καὶ παραδόσεως αὐτῶν εἰς τὸ Τελωνεῖον Πειραιῶς, ἦτοι ἐν δημοσίαις ἀποθήκαις, ἐν αἷς εὐρίσκοντο εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ, ἅτε ἐκ τῆς θελήσεως αὐτοῦ καὶ μόνον ἐξηρητημένης τῆς παραλαβῆς αὐτῶν καὶ ἐκ τῆς ἀποδοχῆς τῶν συναλλαγματικῶν, ἐξ ὧν καταφαίνεται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ὅτι ἐπιστῶθη τὸ τίμημα, ὁ ἐκκαλὼν κατέστη κύριος τῶν ἐμπορευμάτων (Νομ. 19 Πανθ. (18.1) 441 Εἰσηγ. 2.1) καὶ οὐδεμίαν ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἁρθρον 582 τοῦ Ἑμπορ. Νόμου, ὡς πρὸς τὴν διεκδικήσιν τοῦ ἀποστολέως, τὸ ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐπικαλούμενον, διὰ δὲ τῆς κατοχῆς τῶν φορτωτικῶν παρεδόθη ἡ νομὴ τῶν ἐμπορευμάτων, καθόσον ὁ κομιστὴς τῆς φορτωτικῆς κτᾶται τὴν νομὴν δι' ἀντιπροσώπου, ἦτοι διὰ τοῦ πλοιάρχου, ὅστις κατέχει τὰ ἐμπορεύματα σωματικῶς δι' αὐτὸν, ὑποχρεὼς ὢν νὰ δώσῃ ταῦτα εἰς τὸν κομιστὴν ἅμα φθάσασιν εἰς τὸν λιμένα τοῦ προορισμοῦ αὐτῶν (Lyon-Caen et Renault V. 5 § 713 «Anssi pour

parler exactement, doit on dire que le capitain détient les marchandises pour le compte de qui il appartiendra, c'est-à-dire de la personne inconnue par avance qui sera porteur lors de l'arrivée à destination . . . » Dernburg I § 178), η δὲ ἐκδοχὴ αὕτη ἰσχυρὸν αὐτῆς ἔρεισμα ἔχει ἐξ ἀναλογίας καὶ τὸν Νόμον 1 Κώδ. (8.64) καὶ τὸν ἀντίστοιχον Βασιλ. XLVIII Α' λε' αὐτῶν καὶ αὐτοὺς τοὺς δούλους δοκαῖ παραδεδομένοι. Δύναται οὖν κατὰ τοῦ δωρησαμένου τὴν τὰ ἴδια διεκδικούσαν ἀγωγὴν κινεῖν» (Πρόβλ. Dernburg σημ. 13 αὐτόθι), οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐφειδλήτου, ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν δοθῇ εἰς τὸν κομιστὴν τῆς φορτωτικῆς ἄδεια παραλαβῆς ὑπὸ τοῦ πρακτορείου τῆς ἀποστολῆς των καὶ δὲν χωρισθῶσι τὰ ἐν ταῖς δημοσίαις ἀποθήκαις κατατεθειμένα ἐμπορεύματα καὶ τεθῶσιν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀγοραστοῦ καὶ πληρώσῃ τὰ εἰσγωγικὰ τέλη, οὐδὲν οὗτος κτᾶται δικαίωμα ἐκ τῆς φορτωτικῆς, ἀλλὰ κύριος τῶν ἐμπορευμάτων διαμένει ὁ ἀποστολεὺς, ἀπορριπτεῖο κρίνονται ὡς μὴ βάσιμοι, καθ' ὅσον ἐκτὸς τοῦ ὅτι τοιαύτη ἔννοια οὐδαμῶς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἐπικαλουμένου ἄρθρου 282 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου, ἐκ μόνης τῆς βουλήσεως τοῦ κομιστοῦ ἡρτῆται ἢ τε τοῦ πρακτορείου ἄδεια καὶ ἡ παραλαβὴ τῶν ἐμπορευμάτων, μηδεμιᾶς ἐτέρου προσώπου συναινέσεως προαπαιτούμενης πρὸς τοῦτο (Πρόβλ. Alauzet No 2836). Τούτων τεθέντων ὁρθῶς οἱ προσωρινοὶ σύνδικοι τῆς πτωχεύσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος ἤγειραν τὴν προκειμένην ἀγωγὴν ὡς νομίμῃς, καθ' ὅσον διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐπιστροφῆς τῶν φορτωτικῶν πρὸς τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἐφειδλήτου Β*** κατέστη οὗτος καὶ αὐθις νομεὺς, καθ' ὃ ἀνωτέρω ἐρρήθη καὶ νομίμως αἰτοῦνται τὴν παράδοσιν τῶν τε φορτωτικῶν καὶ ἀποδεικτικῶν μέσων καὶ τῶν περὶ ὧν πρόκειται ἐμπορευμάτων.

Ἀριθ. 1866 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ
Σύγκρουσις ἀμφοτέρων πρὸς ἰδιοφύρον
μετὰ φανῶν ἀνημμένων - ὑπαιτιότης ἀμφοτέρων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 407 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου ἐπὶ συγκρούσεως πλοίων ἐξ ὑπαιτιότητος, κατὰ τοῦ ὑπαιτίου γεννᾶται ἀγωγὴ ὑπὲρ τοῦ ζημιωθέντος διὰ δὲ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ὡς πραγματικὴ βάσις αὐτῆς ἐκτίθεται ὅτι τὸ ἀτμόπλοιον τῆς ἐναγομένης κατὰ τὴν νύκτα τῆς 20—21 Αὐγούστου 1902 περὶ ὧραν 11 καὶ 1) 2) περὶ τὸ ἀκρωτήριο Κάλαμος τοῦ Ὠρωκοῦ ἐν τῇ θαλάσῃ νηνεμίας οὐσης, συνεκρούσθη πρὸς τὸ ὑπὸ τῶν ἐναγομένων ναυλωθὲν ἰστιοφόρον βρατζέραν, φορτωμένον, ὅπερ καὶ ἐδύθισεν ἐνῶ τοῦτο εἶχεν ἀνημμένους τοὺς φανούς αὐτοῦ τῶν πλευρῶν καὶ καταφανεῖς πρὸς τὸ ἀτμόπλοιον, ἢ τοιαύτη δὲ ἐξιστόρησις τῶν πραγμάτων ἀποτελεῖ πταίσμα τῶν κυβερνώντων τὸ ἀτμόπλοιον.

Ἀριθ. 1868 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ
Ἐκλινεῖς ἀποδείξεις πρὸς ἀποδόξιν - ληψέ-

νικὸς φόρος. - οὐκ ἐμπορικότης. - ἔταιρεία ἐπὶ.

Ἐπειδὴ ἡ ἀγορὰ προσόδων δημοσίων, οἷος εἶναι καὶ ὁ λιμενικὸς φόρος, ἡ γενομένη δύναμις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Ν. ΡΚΘ' (1865), δὲν εἶναι πράξις ἐμπορικῆς, μὴ δυναμένη νὰ ὑπαχθῇ εἰς οὐδεμίαν περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος ἐμποροδικείων ἰσχύον νόμου ἔχοντος Β. Δ. τῆς 19 Ἀπριλίου 1835 περιοριστικῶς ἀναγραφόμενων, οὔτε εἰς τὴν ἐπὶ μεταπωλῆσει ἢ μισθώσει γενομένην ἀγορὰν, ὡς ἄξιοι ὁ ἐκκαλῶν, διότι ὁ λιμενικὸς φόρος, κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ ρηθέντος Νόμου ΡΚΘ' εἰσπράττεται εἰς χρήματα, ἀγορὰ δὲ χρημάτων ἐπὶ μεταπωλῆσει ἢ μισθώσει δὲν δύναται νὰ νοηθῇ, οὔτε εἰς τὴν πρακτορίαν, ὡς ἐπίσης ἄξιοι ὁ ἐκκαλῶν, διότι ὑπάρχει τοιαύτη, δταν τις ἐκ' ἀμοιβῇ ἀναλαμβάνει τὴν διαφρόντισιν ἄλλοτρίων ὑποθέσεων, μάλιστα δὲ δταν τοῦτο πράττει ἂν ὄχι κατ' ἐπαγγέλμα πάντως ὅμως συχνάκις καὶ συνήθως, τοῦθ' ὅπερ ἐκφράζεται διὰ τῆς ἐν ἄρθρ. 2 τοῦ αὐτοῦ Β. Διατ. λέξεως «ἐπιχειρήσις», ἐν ᾧ ἐπὶ τοῦ προκειμένου πρόκειται περὶ μιᾶς μόνον πράξεως, ἥτις δὲν συνίσταται εἰς τὴν διεξαγωγὴν ὑποθέσεως ἀλλοτρίας, καθ' ὅσον ὁ ἀγοραστής φόρου δημοσίου, εἰς χρήματα καταβαλλομένου, πληρώνει ποσὸν ὠρισμένον ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἀποκτᾷ τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ παρὰ τῶν φορολογουμένων τὰ παρ' αὐτῶν καταβλητέα ποσά, ἅτινα ἀνήκουσι πλέον οὐχὶ εἰς ἄλλο πρόσωπον ἀλλ' εἰς αὐτόν, ἐπομένως μετοχικὴ ἑταιρία συστάσα διὰ τὴν ἀγορὰν ἢ τὴν ἐκμετάλλευσιν ἀγορᾶς λιμενικοῦ φόρου δὲν εἶναι ἑταιρία ἐμπορικῆς, ὥστε ἀφοῦ λόγος τις καθιστῶν ὑποχρεωτικὴν τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν δὲν ὑφίσταται ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθ' ὅσον οὔτε ἡ ἀξιουμένη μεταξὺ τῶν συμβληθέντων συγγενικὴ σχέσις, καὶ μάλιστα οὐχὶ ἐκ στενῆς συγγενείας, εἶναι ἀδυναμία κτήσεως ἐγγράφου ἀποδείξεως οὔτε τὸ προτεινόμενον ὡς ὑπάρχον ἐν Νάξῳ ἔθιμον ἢ συνήθεια τῆς μὴ καταρτίσεως ἐγγράφων ἀποδείξεων διὰ συναπτομένης συμβάσεως καὶ ἂν εἶναι ἀληθές, διότι τὰ μὲν ἔθιμα εἶναι ἐπικρατέστερα μόνων τῶν διατάξεων τῶν ρωμαίων καὶ βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας, αἱ δὲ περὶ ἀποδείξεως τοπικαὶ συνήθειαι οὐδεμίαν ἔχουσιν ἰσχύον, ὁρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, καίτοι ἐπὶ ἄλλοις λόγοις, δὲν ἐπέτρεψε τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν συστάσεως, συμβάσεως ἢ τὸ ἀντικείμενον ὑπερβαίνει τὰς 50 δραχμάς (*).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 970 (1905) (**)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ
Διατακτικόν. - σκοπεύειν ἐν τῷ συνδυασμῷ

(*) Πρόβλ. τὴν ἐν σελ. 471 XI ὑπὸ τὴν 180 Ε. σημείωσιν καὶ τὴν αὐτόθι παραπομπήν.

(**) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 149 XV 432 Α. Π.—Ἡ δὲ πρωτόδικος 9852 (1899) Πρωτ. Ἀθηνῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Ι. Βελιμίτση, ἔχει οὕτως :
«Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς καὶ ἐν τῇ

πρὸς τὸ σκεπτικόν. - ἀγωγή ἀγνήδεως δουλείας. - καθορισμὸς μέτρου ὑπαρχούσης. - συμβατική δουλεία μὴ ἐμποδίδαι τῷ ὧτι. - ἀντιθεδὸς τῇ μὴ ὑπόθῃ. - καθορισμὸς ἀποστάσεως. - ἀνίδχυρον ῥωμαϊκῶν διατάξεων.

Ἐπειδὴ τὸ πρῶτον παράπονον ὅτι ἀντιφατικῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐνῶ διὰ τοῦ διατακτικοῦ

σεως δουλείας ἀγωγῆς, ἰσχυρίζεται ὁ ἐνάγων ὅτι ὁ δόλων καὶ ἐπιχειρήσας νὰ οἰκοδομήσῃ καὶ στηρίξῃ οἰκίαν ἐπὶ τοῦ διαχωρίζοντος τὸ κτῆμά του (ὡς ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγράφεται) κατὰ τὸ ἀρκτικὸν ὅριον ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ ἐναγομένου μεσοτοίχου, ὁ ἐναγόμενος διαμαρτυρήθη κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἡμῶσις νὰ ἀνεγείρῃ τοίχον ἢ ἀνυψώσῃ τὸν ὑπάρχοντα πλέον τῶν δύο μέτρων πλὴν ἐπὶ ἐπτά μέτρων καὶ 90)00 ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Αἰσχύλου, ἰσχυρισθεὶς καὶ ἀξιών ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ αὐτοῦ στηρίζεται εἰς δικαίωμα δουλείας παραθύρων, ἣν κέκτηται πρὸς τὸ βάθος τῆς οἰκίας του εἰς βάρος τῆς τοῦ ἐνάγοντος γειτονικῆς ιδιοκτησίας (οἰκίαν πεδὸν τοῦ ἐνάγοντος) καὶ ὅτι δυνάμει τῆς δουλείας ταύτης ἀπαγορεύεται ἡ ἐπὶ τοῦ ἀρκτικοῦ ὁρίου τοῦ κτήματος τοῦ ἐνάγοντος, κατὰ τὴν μνησθείσαν ἔκτασίν του, ἵνα μὴ ἐπισκιάξῃ τὸ φῶς τῶν παραθύρων του. Καταλήγει δ' ὁ ἐνάγων αἰτῶν ν' ἀναγνωρισθῇ ἡ ἐπὶ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφομένης ιδιοκτησίας του κυριότης του ἀπόλυτος, ἀπεριόριστος καὶ ἐλευθέρα τῆς ἀξιοῦμένης ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου δουλείας παραθύρων ἡ οἰασθήποτε ἄλλης δουλείας φωτός· οὕτως δ' ἐχούσης τῆς ἀγωγῆς δυνάμει, σήμερον νὰ ζητήσῃ ὁ ἐνάγων ἐν περιπτώσει ἀποδείξεως ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου οἰασθήποτε δουλείας φωτός, νὰ ἐρισθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἡ ἔκτασις αὐτοῦ, τὸ μὲν διότι ἐμμέσως ἐξυπακούεται ἐν τῇ ἀγωγῇ ἡ αἰτησις αὕτη, τὸ δὲ καὶ ἐκ τοῦ νόμου ἐξυπακούομένου ὅτι ἐν τῷ δικαίωματι τῷ ἀξιοῦμένῳ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ὅπερ ἐστὶ τὸ κύριον ἀντικείμενον ἐν τῇ ἐξετάσει τῆς ἀγωγῆς, ἔγκειται καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἐκτάσεως τούτου, ἥτοι ἡ ἔκτασις τῆς ἀποδειχθησομένης δουλείας τυχόν, ἣν ὀφείλει νὰ ἀποδείξῃ ὁ ἐναγόμενος, ὡς ὀφείλει νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὑπαρξὴν τοῦ δικαιώματός του. Ὅθεν κατὰ ταῦτα. καὶ ἂν ἀποδειχθῇ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἡ ὑπαρξὴς δουλείας, θέλει ἐξετασθῇ καὶ χριθῇ μέχρι τίνος σημείου ἔκτείνεται αὕτη, ὥστε νομίμως νὰ ἐμποδίζεται ὁ ἐνάγων ἀπὸ τῆς ἐνασκήσεως τῆς ἀπεριόριστου καὶ ἐλευθέρας ἐνασκήσεως τῶν δικαιομάτων τῆς κυριότητός του καὶ ὅθεν θέλει ἀπορριθῇ ἡ μείσως ἡ ἀπλῶς ἐκ τοῦ λόγου τῆς ὑπαρξέως δουλείας, ἡ ἀγωγή τοῦ ἐνάγοντος καὶ οἱ ἐναντίοι ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐναγομένου εἰσὶ νόμῳ ἀστήρικτοι. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι ἡ περὶ περιπτώσεως τῆς ἐκτάσεως τῆς δουλείας τοῦ ἐναγομένου ἐπιδοθητικὴ αἰτησις τοῦ ἐνάγοντος δὲν ἐξυπακούεται καὶ εἶναι ἀπαράδεκτος ἄλλεῖψι νομίμου ποδοκασίας, καθ' ὃ μεταβάλλουσα τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ διὰ δικαιοπραξίας νομίμως μεταγραφομένης συνιστᾶται δουλεία, ὁ δ' ἐναγόμενος ἀξιών τοιαύτην δυνάμει τοῦ... συμβολαίου ἀγορᾶς παρὰ τοῦ πωλητοῦ Δ. Μ^{***} (ἀρχικοῦ ιδιοκτήτου τοῦ ἐφ' οὗ ἡ ἀξιοῦμένη δουλεία κτήματος τοῦ ἐνάγοντος) νομίμως καθ' ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ νόμου (ἀρθρ. 533 Πολ. Δικονομίας) ἐκτίθησι διὰ τῶν προτάσεων του τὸ ἀξιοῦμενον καὶ ἀμφισβητούμενον δικαίωμα του καὶ ἡ σχετικὴ ἔνστασις τοῦ ἐνάγοντος ἀπορριπτεῖται ὡς ἀνυπόστατος. Πραγματικὴ δὲ οὖσα ἡ παραχωρηθεῖσα παρὰ τοῦ Δ. Μ^{***} τῷ ἐναγομένῳ ὑπὲρ τοῦ κτήματος του καὶ εἰς βάρος τοῦ περιελθόντος τῷ ἐνάγοντι γειτονικῷ κτήματος δουλεία παρακολουθεῖ τὸ ἀκίνητον.

ἀπορρίπτεται ὁλοσχερῶς τὴν ἀγωγήν, οὐχ' ἦτοον δέχεται εἰτα αὐτὴν ἐν μέρει, περιορίζουσα τὴν ἀξιοῦμένην τοῦ ἐκκαλοῦντος (ἐναγομένου) δουλείαν, δὲν εἶναι βάσιμον, διότι ἡ ἐν τῷ διατακτικῷ ἀπορριψίς τῆς ἀγωγῆς ἐγένετο ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ σκεπτικόν, ὡς φέρεται ὠρισμένως ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει, ἐν δὲ τῷ σκεπτικῷ ἡ ἀγωγή μόνον ἐν

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ εἰρημένου συμβολαίου ὁρίζεται ὅτι παραχωροῦνται τῷ ἐναγομένῳ Α. Γ. Κ^{***} ὑπὸ τοῦ Δ. Μ^{***} (ἀρχικοῦ δικαιοπαρόχου καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐνάγοντος) τὸ δικαίωμα δουλείας παραθύρων πρὸς τὸ βάθος ὑπὲρ τοῦ πωλουμένου κτήματος καὶ εἰς βάρος τοῦ ἤδη περιελθόντος τῷ ἐνάγοντι κτήματι (τεμαχίῳ), ἐν τέλει δὲ τοῦ συμβολαίου τούτου προσετέθη ἀπαγορεύεται τῷ πωλητῇ Δ. Μ^{***} ἡ τῷ διαδόχῳ αὐτοῦ νὰ ἐγείρῃ ἐπὶ τοῦ δουλεύοντος γειτονικοῦ κτήματος (τοῦ ἤδη ἐνάγοντος) τοίχον ὕψους ἀπὸ τὴν πλακώστρωσιν πλέον τῶν δύο μέτρων εἰς τὸ μέρος τὸ διαχωρίζον τὸ πωλητὴν αὐτὸ μέρος ἀπὸ τὸ ἕτερον τεμαχίον τοῦ ἴδιου (πωλητοῦ) πλὴν ἐπὶ 7 καὶ 90)00 μέτρων ἀπὸ τῆς ὁδοῦ (Αἰσχύλου).

Ἐπειδὴ τὸ τοιοῦτον εἶδος τοῦ συννομολογουμένου περιορισμοῦ, χαρακτηριζομένου σαφῶς ὑπὸ τῶν συμβολομένων ὡς δουλείας παραθύρων (servitus luminum), δὲν δύναται κατὰ Νόμ. 4 Π. (8.9) νὰ ὀφίσταται, καθ' ὅσον ἡ κυρίως δουλεία παραθύρων ὑπάρχει ἐν ἡ περιπτώσει κτᾶται καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἔχειν παράθυρα ἐπὶ τοίχου ἄλλοτρίου ἡ μεσοτοίχου, ἐνῶ τὰ παράθυρα, περὶ ὧν πρόκειται εἰσὶ κατασκευασμένα ἐπὶ τοίχου ἀνήκοντος εἰς τὸ δεσπάζον κτῆμα. Ἀλλ' ἐπίσης οὕτε τὴν εὐρυτέραν δουλείαν ἀπόψεως (servitus ne prospectu officiat) ἠγνόησαν οἱ συμβαλλόμενοι διὰ τῶν εἰρημένων ρήσεων νὰ συστήσωσιν, ἀπαλειπομένων καὶ ἐκ τῶν πραγματικῶν ἀναμνησθητέων περιστάσεων τῆς ἀπόψεως τοῦ δεσπάζοντος κτήματος ἐπὶ τοῦ δουλεύοντος ὄντος ἀπλοῦ οἰκοπέδου καὶ μὴ περιέχοντος τερπνὴν ἢ χαρίεσσαν ἀσπίν Π. 15 (8. 2). Ὅθεν προφανῶς οἱ συμβαλλόμενοι διὰ τῶν ὁρων τούτων τοῦ συμβολαίου ἠθέλησαν νὰ περιορίσωσι τὸ ἐκ τῆς κυριότητος τοῦ Δ. Μ^{***} ἀπορρῶν δικαίωμα τοῦ ὑψῶσαι δι' οἰκοδομῆς οἰκίας ἡ καὶ χωρὶς τοιαύτης τὸν μεσοτοίχον ἀντικρὺ τῶν παραθύρων εἰς ὕψος ἀποφράσσουν τὸ φῶς αὐτῶν (servitus ne luminibus officiat) ὡς τοῦτο προδήλως προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ διασφαθητικοῦ ἐν τῷ τέλει ποδὲς ἐξήγησιν τοῦ παραχωρουμένου δικαιώματος τῆς δουλείας τεθεισῶν ράσεων ἐν' ἀπαγορεύεται τῷ Δ. Μ^{***} καὶ τοῖς διαδόχοις (δικαιοδοχοι) αὐτοῦ τοῦ νὰ ἐγείρωσι τοίχον (ὑπὲρ τὴν πλακώστρωσιν) πλέον τῶν δύο μέτρων εἰς τὸ μέρος τὸ διαχωρίζον τὸ πωλητὴν αὐτὸ μέρος ἀπὸ τὸ ἕτερον τεμαχίον. Συνεπῶς τοιαύτη δουλεία, παρέχουσα τὸ δικαίωμα εἰς τὸν ἐναγόμενον Α. Κ^{***} τοῦ μὴ ἐπηρρεάζεσθαι τὸ φῶς τῶν παραθύρων τῆς ἀγορασθείσης οἰκίας διὰ τῆς ὑψώσεως ἡ ἀνεγέρσεως τοίχου ἐν τῷ γειτονικῷ ὑπολειφθέντι τῷ πωλητῇ Δ. Μ^{***} ὑπὸ τούτου ἡ ὑπὸ τῶν διαδόχων του εἰς ὕψος πλέον τῶν δύο μέτρων καὶ ἐγγυτέρω τῆς νομίμου ἀποστάσεως, συνιστᾶται διὰ τοῦ εἰρημένου συμβολαίου καὶ οὐδὲν πλέον, ἀφοῦ δὲν ὥρσθη ἐν αὐτῷ τὸ ποσὸν τῶν μέτρων τῆς τηρητέας ἀποστάσεως ἀφ' ἧς ὁ κύριος τοῦ δουλεύοντος κτήματος ἡδύνατο ἀκωλύτως ὑψηλότερον τοίχον νὰ οἰκοδομήσῃ καθ' ὅσον ἡ ἐν τῷ συμβολαίῳ ὁριζομένη ἀπόστασις ἀφ' ἧς τὸν λαμβάνει τὴν ὁδὸν Αἰσχύλου ἥτις ὁδὸς δὲν εἶναι ἀναντιρρήτως παράλληλος πρὸς τὰ παράθυρα ἀλλὰ κάθετος ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῶν παραθύρων καὶ

μέρει έθιωρήθη άπορριπτέα και έν μέρει δεκτή και συμφώνως πρὸς τὸ διατακτικὸν αὐτῆς, και εἰναι μὲν ἀλλήθες ὅτι δὲν διευκλώθη ὁρθῶς τὸ διατακτικόν, τοῦθ' ὅπερ δίδει λόγον εἰς μεταρρυθμίσειν, εἰς τοῦτο ὁμῶς θέλει προβῆναι τὸ δικαστήριον, ἐφ' ὅσον δι' ἄλλον λόγον δὲν μεταρρυθμίσει οὐσιαστικῶς τὴν ἀπόφασιν, περὶ οὗ κατωτέρω ρηθῆσεται.

Ἐπειδὴ και τὸ δεύτερον παράκονον τοῦ ἐκκαλουμένου ὅτι ἀποδειχθείσης ὁκωσδήποτε δουλείας, ἔδει ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή και οὐχὶ νὰ καθορισθῇ τὸ μέτρον τῆς δουλείας τῆς βαρυνούσης τὸ κτῆμα

συνεπῶς δὲν λύει τὸ ζήτημα τῆς τηρητέας ἀποστάσεως.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον κρίνει ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου και βυζαντινοῦ Ν. 14 Πανθ. (8.2), Νόμ. 12 § 2 Κῶδ. (8.10), Ν. 10 § 1 Βασιλ. (58.14), Προχ. ηδξ. § 4' § 21, Ἑπαν. § 8' § 2, Ἀρμ. Β' Δ' § 45, 55, 23, 28, 29 περὶ τηρητέας ἀποστάσεως τῶν ἐγειρομένων γειτονικῶν ἐπ' ἀλλήλας οἰκισῶν, ἰσχύουσι παρ' ἡμῖν και ἐφαρμοστέαι (δρα Οἰκονομ. Πραγμ. § 147 σημ. 10.8') μὴ ἔχουσαι ἀστυνομικὸν χαρακτῆρα και συνηγοροῦντος ἄλλως ὑπὲρ τῆς ἰσχύος τῶν νόμων τούτων τοῦ ἀξιώματος ὅτι δὲν παύει ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου διὰ τῆς παύσεως τοῦ λόγου αὐτοῦ (cessante ratione legis non cessat lex).

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰς εἰρημένους διατάξεις, ἡ ὀριζομένη τηρητέα ἀπόστασις ὅπως μὴ ἐπηρεάζεται τὸ φῶς τῶν παραθύρων τῶν γειτονικῶν ἐντεκρῶ οἰκῶν, ἐστὶν 12 ποδῶν ἀπ' ἀλλήλων, ἥτοι ἐν προκειμένῳ ὡς ἐκτίθεται ἀναντιρρήτως αἱ πραγματικαὶ περιστάσεις τῶν ἰδιοκτησιῶν ὅπως μὴ ἐπηρεάζεται τὸ φῶς τῶν παραθύρων τῆς οἰκίας τοῦ ἐναγομένου Α. Κ^{αα} δι' ὑψώσεως τοίχου πρὸς οἰκοδομὴν ἄνω τῶν δύο μέτρων ἐν τῷ δουλεύοντι κτήματι (τεμαχίῳ) τοῦ ἐνάγοντος, ἡ τηρητέα νόμιμος ἀπόστασις ἐστὶν 24 ποδῶν, κατ' ἀκολουθίαν δ' ἐναγομένου κύριος τοῦ δεσπύζοντος κτήματος (οἰκίας) δικαιούται νὰ ἐμποδίσῃ τὸν κύριον τοῦ δουλεύοντος κτήματος (οἰκοπέδου) Δ. Μ^{αα} ἥδη Χ. Ρ^{αα} τοῦ νὰ ὑψώσῃ τὸν μεσότοιχον ἡ τοίχον πλεόν τῶν δύο μέτρων, ἐκτὸς ἐὰν ὁ κύριος τοῦ δουλεύοντος κτήματος, ὑψῶν τοίχον ἡ οἰκοδομήν, ἀφήσῃ κενὸν χωρὸν 24 ποδῶν μεταξὺ τῆς γραμμῆς τῶν παραθύρων τῆς οἰκίας τοῦ ἐναγομένου και γραμμῆς παραλλήλου ταύτης ἐν τῷ δουλεύοντι τεμαχίῳ τοῦ ἐνάγοντος χαρασσομένης ὡς λεηγοῦσης καθέτως πρὸς τὴν ὁδὸν Αἰσχύλου μέχρις ἀποστάσεως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης ἐκτὰ μέτρων και 90)00 και ἐφ' ἧς γραμμῆς παραλλήλου ἐν τῷ δουλεύοντι κτήματι τοῦ ἐνάγοντος δύνανται ἐφ' οἷωνδήποτε σημείων τοῦ κτήματος οὕτως ἀπολύτως νὰ ὑψώσῃ τοίχον οἰκοδομῶν ἐφ' οἷωνδήποτε ὕψους. Κατὰ ταῦτα ὅθεν, δεκτοῦ γενομένου ὅτι διὰ τοῦ εἰρημένου συμβολαίου συνέστη ὑπὲρ τοῦ κτήματος τοῦ ἐναγομένου δουλεία τοῦ μὴ ἐπηρεάζεσθαι τὸ φῶς τῶν παραθύρων εἰς βάρος τοῦ κτήματος τοῦ ἐνάγοντος, και ὅτι μὴ ὀριζομένης ἐν τῷ συμβολαίῳ τῆς ἀποστάσεως ἀφ' ἧς ἀρξεται ἀκόλουτον τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ δουλεύοντος κτήματος εἰς τὸ ὑψῶσαι και πλεόν τῶν δύο μέτρων τοίχον ἡ οἰκοδομήν, τοιαύτη εἶναι ἡ νόμιμος ἀπόστασις, ἔπειτα ὅτι ἡ ὑπὸ κρίσει ἀγωγῇ ἐστὶν ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμος κατὰ τὴν κυρίαν βάσιν αὐτῆς περὶ μὴ ὑπάρξεως οἰασδήποτε δουλείας και ὡς πρὸς τὴν ἐπιβοηθητικὴν περὶ περιορισμοῦ τῆς ἐκτάσεως τοῦ ἀξιουμένου δικαίωματος τοῦ ἐναγομένου, καθ' ὅσον οὗτος, ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐπιβο-

τοῦ ἐνάγοντος, δὲν εἶναι βάσιμον διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει λόγους, εἰς οὓς και τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ . . . συμβολαίου, ἐξ οὗ προκύπτει ὅτι μεταξύ τοῦ ἐκκαλουμένου και τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν ἐφεσιδλήτων καθρητίσθη ἀγοραπωλησία τῆς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένης οἰκίας, συνεφωνήθη δὲ μεταξύ τῶν συμβαλλομένων ὅτι ὁ μὲν ἀγοραστής θὰ ἔχῃ δουλείαν παραθύρων πρὸς τὸ βάθος τῆς οἰκίας, ὁ δὲ πωλητὴς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὑψῇ πέραν τῶν δύο μέ-

θητικῆν τοῦ ἐνάγοντος ταύτην αἴτησιν, ὁμολογῶν ὅτι δὲν ἤξιωσε νὰ ἐμποδίσῃ ὑψώσιν τοίχου ὑπὲρ τὰ δύο μέτρα ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας πέραν τῆς νομίμου ἀποστάσεως ἀπὸ τῆς γραμμῆς τῶν παραθύρων τοῦ ἐγειρόμενου. Ἐφ' ὅσον δὲ ὁ ἐνάγων δὲν ὥρισε διὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ εἰς τίνα ἀπόστασιν εὐρίσκατο ὁ μεσότοιχος ἡ ὁ τοίχος ἀπὸ τῶν παραθύρων τῶν ἐναγομένων, ὅν τοίχον ἐπιειρήσας νὰ ἀνυψώσῃ ἡμποδίσεν ὁ ἐναγόμενος, κατὰ τοῦτο εἶναι ἀκριβὲς ἡ ἀγωγή τοῦ και δέον νὰ καταδικασθῇ εἰς πάσας τοῦ δικαστηρίου δαπάνας τοῦ ἐναγομένου μετριαζομένης εἰς δραχ. 25 και τὰ τέλη.

Ἐπειδὴ, ἐὰν διὰ τοῦ εἰρημένου συμβολαίου δὲν συνιστᾶτο ἡ ὡς εἴρηται ἀνωτέρω δουλεία και δὴ ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου και κατ' ἔκτασιν κριθεῖσα ἐπὶ τοῦ κτήματος τοῦ προσεπικαλουμένου (ἐνάγοντος) Χ. Ρ^{αα}, οὗτος, δυνάμει τοῦ δικαίωματος τῆς κυριότητος, κατὰ τὰς ρητὰς διατάξεις Ν. 8 Π. (8 2) Κῶδ. 8 (3.34), θὰ ἠδύνατο νὰ οἰκοδομήσῃ ἀκωλύτως ἐπὶ τοῦ μεσοτοίχου ὑψῶν αὐτὸν ἡ ἔτερον και πέραν τοῦ ὑπάρχοντος βάρους μὴ ἐνεχόμενος ἐκ τοῦ σκοτισμοῦ τῶν παραθύρων τοῦ γείτονος Α. Κ^{αα}. Ἀποδειχθείσης ὁμῶς τῆς εἰρημένης δουλείας, ὁ προσεπικαλούμενος Θ. Γ^{αα} πωλήσας τῷ προσεπικαλούντι και καταδικασθέντι ἐνάγοντι Χ. Ρ^{αα} δυνάμει τοῦ ἀπροσβλήτου 87134 (1896) συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Η. Γ^{αα} τὸ δουλεύον ἐν λόγῳ κτῆμα ἐλεύθερον πάσης ὑποχρεώσεως, ἐν ᾧ εὐρυτάτῳ ὅρῳ συμπεριλαμβάνεται κατὰ τὴν δεδομένην ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐρμηνείαν τοῦ συμβολαίου τούτου ἐν συνόλῳ και ἡ ρητὴ ὑπόσχεσις ἐλεύθερον δουλείας, ἐστὶν ὑπόχρεως εἰς ἀποκατάστασιν τῆς ἐκ τοῦ βάρους τούτου προσγυγνομένης τῷ ἀγοραστῇ προσεπικαλοῦντι ζημίας, ἀνεξαρτήτως τῆς καλῆς ἡ κακῆς πίστεως τοῦ ἀγοραστήου περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ βάρους τούτου και συνεπῶς και τῶν πρὸ τῆς ἀγορᾶς διαπραγματεύσεων ὅθεν ἀπορριπτέοι πάντες οἱ σχετικοὶ και ἐναντίοι πρὸς ταῦτα ἰσχυρισμοὶ τοῦ προσεπικαλουμένου πωλητοῦ.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκρίθη, ἡ εὐρισκόμενη δουλεία και ἐκανονίσθη ἡ ἔκτασις αὐτῆς ἐπὶ τοῦ δουλεύοντος κτήματος τοῦ πωληθέντος τῷ προσεπικαλοῦντι Χ. Ρ^{αα}, οὗτος δύνανται νὰ οἰκοδομήσῃ ἐπ' αὐτοῦ και δὲν τῷ καθιστᾶ ἡ δουλεία ἀχρηστον πρὸς οἰκοδομήν και συνεπῶς ἡ πρώτη βάσις και αἰτήσις τῆς ἀποζημιώσεως τῷ λόγῳ τούτῳ ἀποβαίνει ἀπορριπτέα ὡς ἀνυπόστατος, ἐξαιστέα ὁμῶς ἡ ἐπιβοηθητικὴ αἴτησις τῆς ἀποζημιώσεως, ἔν δὲ ὅσον ὅτι διὰ τῆς ὑπάρξεως τῆς εἰρημένης ἀναγνωρισθείσης και δικαστικῶς δουλείας ρητῶς (servitus ne luminibus officiatur) ἐλαττωταὶ και κατὰ πόσον ἡ ἀξία τοῦ κτήματος, και δέον ἀμφισβητουμένου τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου τοῦ προσεπικαλουμένου, νὰ ὑποχρεωθῇ οὗτος νομίμως εἰς ἀπόδειξιν ἥτοι και διὰ μαρτύρων ἐπιτοπίως ἐξεταστέων».

τρων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους (πλακόστρωσιν) τὸν χωρίζοντα τὰ δύο παραλλήλως κείμενα γήπεδα τοῦ τε ἀσκεποῦς, ἀνήκοντος τῷ πωλητῇ, καὶ τοῦ ὑπὸ τῆς πωληθείσης οἰκίας κατεχομένου καὶ ἀνήκοντος τῷ ἀγοραστῇ, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ τῶν ἀνωτέρω καὶ τοῦ γεγονότος ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς συμφωνίας τὰ παράθυρα ὑπῆρχον καὶ μάλιστα ἐπὶ τοίχου ἐκτισμένου ἐπὶ ἐδάφους ἀνήκοντος τῇ ἀγορασθείσῃ οἰκίᾳ καὶ ἐνδότερον τῇ γραμμῇ τῇ χωρίζουσῃ τὰ δύο κτήματα, καὶ τοῦ συμβολαίου τούτου, ἐν τῷ συνόλῳ τοῦ ἐκτιμωμένου, ἀνεκδοιάτως προκύπτει ὅτι ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων συσταθεῖσα δουλεία ἦτο δουλεία τοῦ μὴ ἐμποδίσαι τῷ φῶτι, εἴτε δι' ἀνυψώσεως τοῦ χωρίζοντος τὰ δύο οἰκόπεδα τοίχου, εἴτε δι' ἄλλου πρὸς τὸ βάθος τοῦ γηπέδου καὶ εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν παραθύρων τοιαύτην ὥστε νὰ μὴ βλάπτηται τὸ φῶς τῆς οἰκίας, τὸ διὰ τῶν ὡς εἰρηται παραθύρων εἰς αὐτὴν εἰσερχόμενον (Εἰσηγ. § 1 (2.3). Πανδ. Νόμ. 15 κλπ. (8. 2), ἐπομένως ὀρθῶς μὲν κατὰ ταῦτα τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἐξετίμησε τὸ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐπικληθὲν συμβόλαιον, οὐκ ὀρθῶς ὅμως δὲν διέταξε τὰς δεούσας ἀποδείξεις περὶ τῆς ἐξευρέσεως τῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τῶν παραθύρων, εἰς ἣν ὁ ἐγειρόμενος τοίχος τοῦ ἐνάγοντος ἠδύνατο νὰ βλάψῃ καὶ καταστήσῃ σκοτεινότερον τὸ φῶς, καὶ κατὰ τοῦτο δεκτὸν τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλούντος καὶ μεταρρυθμιτέα ἡ ἀπόφασις, ἐφ' ὅσον αὕτη ἐταξε τὴν ἀπόστασιν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ Ἀρμενοπούλου, αἵτινες, ὡς ἀφορῶσαι τὰ σχέδια τῶν τότε πόλεων καὶ τὰς μεταξὺ τῶν οἰκιῶν ὑπαρχούσας ὁδοὺς καὶ ἀποστάσεις, δὲν ἰσχύουσιν ἤδη, καταργηγεῖσαι ὑπὸ τῶν νεωτέρων περὶ οἰκοδομῆς τῶν πόλεων νόμων. Εἰ καὶ κατ' ἀσθενεστέραν γνώμην ἠδύνατο τις εἰπεῖν ὅτι τοῦ εἰρημένου συμβολαίου διαλαμβάνοντος σχετικῶς περὶ δουλείας μόνον τὰς ἐξῆς φράσεις ἀπαρεχώρησεν ἐν τεμάχιον μετὰ τοῦ δικαιώματος τῆς δουλείας τῶν παραθύρων, καὶ κατωτέρω ἀπαγορεύεται τῷ πωλητῇ καὶ τοῖς διαδόχοις αὐτοῦ νὰ ἐγείρῃ τοίχον ὕψους ἀπὸ τὴν πλακόστρωσιν πλεον τῶν δύο μέτρων εἰς τὸ μέρος τὸ διαχωρίζον τὸ πωληθὲν μέρος ἀπὸ τὸ ἕτερον τεμάχιον τοῦ ἰδίου, συνάγεται ἐξ αὐτοῦ ὅτι ἡ δι' αὐτοῦ συσταθεῖσα δουλεία εἶνε 1) ἡ τῶν παραθύρων, συνισταμένη κατὰ τὸν νόμον εἰς τὸ ἔχειν τὸν ἀγοραστὴν ἐναγόμενον παράθυρα ἐν τῷ μεσοτοίχῳ ἢ καὶ ἐν τῷ ἰδιοκτήτη κτήματι, καθ' ὑπερβάσιν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένης ἀποστάσεως καὶ 2) ἡ τοῦ μὴ ὑψοῦν εἰς τὸ ὠρισμένον ἐν τῷ συμβολαίῳ μέρος τοῦ μεσοτοίχου πλεον τῶν δύο μέτρων, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ δουλεία τοῦ μὴ βλάπτειν τὸ φῶς, ἥτις εἶναι ἐντελὲς διάφορος κατὰ τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν ἀνω μνησθεισῶν δουλειῶν, ἐπομένως ματαία εἶναι κατὰ τὴν μειονοψηφίαν ἡ πραγματογνωμοσύνη.

Ἐπειδὴ, καθὰ ἀνωτέρω προεῖρηται, τῆς οἰκίας μετὰ τῶν παραθύρων ὑπαρχούσης κατὰ τὸν χρόνον τῆς συστάσεως τῆς δουλείας, ἀπὸ τοῦ τοίχου τούτου τοῦ ἔχοντος τὰ παράθυρα δεόν νὰ ἐξευρεθῇ ἡ ἀπόστασις, ἥτις δεόν νὰ μείνῃ ἐλευθέρα οἰκοδομῆς, ὅπως μὴ βλάπτηται τὸ φῶς τῆς οἰκίας, τοιαύτης οὐσῆς μεταξὺ τῶν συμβληθέντων

συμφωνίας κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου τοῦ συμβολαίου, καὶ οὐχὶ τὸ μεταξὺ τῶν δύο οἰκοπέδων ὄριον. Εἰ καὶ κατ' ἀσθενεστέραν γνώμην, ὡς ἀφετηρία τῆς ἐκτιμήσεως τῆς ἀποστάσεως δεόν νὰ ληθῇ ἡ τὰ οἰκόπεδα ὀρίζουσα γραμμὴ, ἀφοῦ μέχρις αὐτῆς ἠδύνατο ἐν δικαιώματι νὰ οἰκοδομήσῃ ὁ ἀγοραστὴς καὶ ἐκεῖθεν νὰ ἐξασκήσῃ τὴν συμφωνηθεῖσαν δουλείαν.

Ἀριθ. 974 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ

Διεκδικηδὶς ἐπὶ νομῇ. - ἀπόφασις περὶ νομῆς προηγουμένη. - ἔκτασις δεδικασμένου. - χοῖδρις ἀποδεικτικῆς μέσῳ. - ἐνστάσις παραγραφῆς ἐν χρόνῳ συμπίπτουσι ἀγωγῇ. - οὐκ ἴδιον θέμα.

Ἐπειδὴ τὸ πρῶτον παράπονον τῶν ἐκκαλούντων ὅτι μάταια διετάχθησαν ἀποδείξεις, ἀφοῦ διὰ τῆς ὑπ' αὐτῶν ἐπικαλούμενης καὶ προσαγομένης ἀποφάσεως τῶν ἐν Κερκύρᾳ Ἐφετῶν 80 (1893) καὶ τελεσιδίκου, ἐδικάσθη ἀμετακλήτως μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων καὶ ὑπὲρ τῶν ἐκκαλούντων ἡ νομὴ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος καὶ ἐπομένως ἡ περὶ κυριότητος ἀγωγὴ τῆς ἐφεσιδλήτου, στηριζομένης εἰς νομὴν ἐπιδικασθεῖσαν τοῖς ἐναγομένοις ἀνυποστατος τυγχάνει λόγῳ δεδικασμένου, δὲν εἶναι βάσιμος δι' ἑλλειψιν ταυτοτήτος ἀντικειμένου (πράγματος), καθόσον ἡ μὲν ἀπόφασις 80 (1893) ἀπεφάνετο ὑπὲρ τῶν ἐκκαλούντων ὅτι τὴν νομὴν τοῦ ἐπιδίκου κτήματος δὲν εἶχεν ἡ ἐνάγουσα μέχρι τοῦ Νοεμβρίου 1891, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ διατακτικοῦ τῆς προσαγομένης ἀποφάσεως, ἐν συνόλῳ ἄλλως τε λαμβανομένης καὶ ἐκτιμωμένης χωρὶς νὰ ὀρίξῃ καὶ ἐπὶ πόσον χρόνον πρὸ τοῦ ἔτους 1891 καὶ καθόσον ὁ τότε δικαστικὸς ἀγὼν ἦτο περὶ τοῦ τίς εἶχε τὴν τελευταίαν νομὴν τοῦ κτήματος κατὰ τὴν ἐγερσιν τῆς ἀγωγῆς τὸ 1891, ἐνῶ ἡ ἐπιδίκος ἀγωγὴ στηρίζεται εἰς διανοίαν κυρίου καλῶπιστον κατοχὴν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1846 καὶ ἐφεξῆς μέχρι τῆς ἀγωγῆς, ἐπομένως τὸ δεδικασμένον τῆς νομῆς τῶν ἐναγομένων ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος κατὰ τὸ ἔτος 1891, δὲν ἐπηρεάζει τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένην κυριότητα ἥτις ἠδύνατο νὰ κτηθῇ καὶ πρὸ τοῦ χρόνου τούτου, ἐφ' ὅσον τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα περιστατικὰ εἶναι ἀληθῆ, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζηται ἐκ τῆς μετὰ τὴν κτήσιν τοῦ δικαιώματος κυριότητος κατάληψιν τοῦ κτήματος ὑπὸ τῶν ἐναγομένων καὶ αἵτινες ἄλλως τε ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου Κεφαλληνίας καὶ Ἐφετείου, ἐφ' ὅσον διακρίνουν περὶ τῆς νομῆς, ἔστω καὶ ἐν τῷ τελευταίῳ χρόνῳ, θέλουσι ληθῇ ὑπ' ὅψιν ὡς ἀποδεικτικὰ μέσα μετὰ τῶν ἄλλων ἀποδείξεων ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων περὶ τῆς ἐκατέρωθεν 30ετοῦς ἢ 10ετοῦς νομῆς.

Ἐπειδὴ οἱ ἐκκαλοῦντες ἐναγόμενοι ἰσχυρίσαντο ὅτι παρέγραψαν πᾶν δικαίωμα τῆς ἐναγωγῆς, ἅτε κατέγοντος διανοίᾳ κυρίου καὶ δυνάμει τίτλου ἀπὸ τοῦ 1852 καὶ ἐφεξῆς, διὰ τοιοῦτου δὲ ἰσχυρισμοῦ τῶν δὲν διετύπωσαν αἴτησιν ἐπιδικάσεως ἰδίας κυριότητος ἀλλ' ἐνστάσιν παραγραφῆς ἐπὶ διακατοχῆς συμπίπτουσας κατὰ τὸν χρόνον μὲ ἐκεῖνον καθ'

δν ἡ ἐνάγουσα ἰσχυρίζεται ὅτι ἤσκησε τὴν διανοία κυρίου κατοχὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου, καὶ ἐφ' ἧς στηρίζει τὴν κυριότητά της, ἐπομένως ὀρθῶς δὲν ἐτάχθη περὶ ταύτης ἴδιον θέμα ἀποδείξεως, διότι ἀφοῦ διετάχθη τοιοῦτον εἰς βάρος τῆς ἐναγούσης, ἡ δύναντο οἱ ἐναγόμενοι ἀρνητικῶς καὶ κατ' ἀνταπόδειξιν ν' ἀποδείξωσιν ὅτι καθ' ὅλον αὐτὸν τὸν χρόνον αὐτοὶ κατεῖχον διανοία κυρίου τὸ ἐπιδίκον καὶ οὐχὶ ἡ ἐνάγουσα, τοῦθ' ὅπερ ἤθελεν ἐκτιμηθῆ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

Ἀριθ. 972 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Δ. ΣΚΟΥΦΟΣ

Συμβόλαιον μέλους ἐταιρείας. - ἀποδεικτικὰ μέσα ἐνεργείας ὡς διαχειριστῆς. - ὁρκος περὶ ἐννοίας ἐγγράφων. - ἀνανέωσις. - στοιχεῖα.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς τὸ πρωτοβάθμιον δικαστήριον ἐπέβαλε τὸν ἐπαχθέντα ὁρκον ὅτι ὁ παραστάς κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ 5064 συμβολαίου ἐνήργει ὡς διαχειριστῆς τῆς ὁμορρυθμοῦ ἐταιρείας ἀδελ. Κ^{αδ} διότι μὴ ἀποδεικνυμένου ἐκ τοῦ διαληφθέντος συμβολαίου ὅτι ὁ συναλλαζάμενος ὁμορρυθμος ἐταῖρος ἐχρήσατο τῇ ἐταιρικῇ ἐκωνυμίᾳ ἔδει νὰ ἐπιτραπῇ τοῖς τρίτοις ἡ δι' ἄλλοιου μέσου ἀπόδειξις ὅτι ἐταιρικὴν ἐνοχὴν συνῆψε, τῆς ἐταιρικῆς ἐκωνυμίας μὴ ἀποτελούσης τύπον πανηγυρικὸν κατέναντι τρίτων.

Ἐπειδὴ οὐχὶ ὀρθῶς ἐν τῷ ἀποδεικτέῳ θέματι περιελήφθη ὅτι τὸ ἀνωτέρω συμβόλαιον περιέχει ἀνανέωσιν, διότι ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου τῶν ἐγγράφων ὑπόκειται εἰς τὴν διακριτικὴν τοῦ δικαστηρίου ἐξουσίαν καὶ δὲν ἐπιτρέπεται περὶ τῆς ἐννοίας αὐτοῦ ὁρκου ἐπαγωγῇ, διότι ἀποτελεῖ ἀπαλλοτριώσιν δικαιώματος προσήκοντος τῷ δικαστηρίῳ πρὸς τοὺς διαδίκους, εἰς τὸ πρωτοδικεῖον δὲ (εἰς ὃ ἀναπέμπεται ἡ διαφορά), ἀπόκειται ἵνα καὶ αὐτὸς μετὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ πρώτου θέματος τοῦ ὁρκου ἐκτιμησῇ τὸ περιεχόμενον τῶν ἐγγράφων καὶ κρίνῃ ἂν ἀνανέωσις ἐπῆλθεν, δι' ἣν δὲν ἀπαιτεῖται ρητὴ δηλώσις, ἀλλὰ σαφὴς καὶ ἀναμφίβολος ἡ μερικὴ ἄφεσις τοῦ χρέους (*).

Ἀριθ. 974 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Δ. ΣΚΟΥΦΟΣ

Μονομερὴς παροχὴ ὑποθήκης. - κτηδὶς ἀποδοχῆ. - χρόνος καὶ στοιχεῖα ἐνεργείας. - πρόγαμος δωρεά. - ἀνεπίδεκτος ἐκποιήσεως. - ὁψιγενεὶς ἐνστάσεις.

Ἐπειδὴ ἡ κτήσις τοῦ ἐμπραγμάτου δικαιώματος τῆς ὑποθήκης παραχωρουμένης διὰ πράξεως ἐν ζωῇ τελιοῦται διὰ τῆς ἀποδοχῆς ἐκείνου ὑπὲρ τοῦ ὁποίου παρεχωρήθη, καὶ πρὸ ταύτης ὑφίσταται ἀπλὴ πρότασις, ἥτις καὶ ἀνακαλεῖται. Καὶ δύναται μὲν καὶ δι' ὑστερας πράξεως νὰ δηλωθῇ ἡ ἀποδοχὴ καὶ δὴ εἰδικῶς καὶ ἐπὶ ὑποθήκης καὶ ἀνευ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν ἄρθρων 5 καὶ 19 τοῦ Νόμου περὶ Ὑποθηκῶν, ἀλλ' ἀπαιτεῖται πάντοτε κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποδοχῆς

νὰ συντρέχωσι παρὰ τῷ προτείναντι οἱ ὅροι τῆς ἱκανότητος πρὸς παραχώρησιν τῆς ὑποθήκης ἐν προκειμένῳ ὁ ἐκκαλὼν διὰ τῆς δωρεᾶς τῆς οἰκίας, ἐφ' ἧς μονομερῶς παρεχώρησεν ὑποθήκην, ἣν καὶ ἐνέγραψε, δὲν ἀνεκάλεσε μὲν τὴν πρότασιν αὐτοῦ, διότι καὶ τῶν ἐνυποθήκων πραγμάτων διατηρεῖ ὁ κύριος τὸ πρὸς ἀπαλλοτριώσιν καὶ διάθεσιν δικαίωμα, κατέστησεν ὅμως ἀδύνατον, ἀποτελεσματικὴν ἐν τῷ μέλλοντι ἀποδοχὴν, διότι εἰ καὶ δὲν ἐπαύσατο ὦν κύριος αὐτῆς ἐστερηθῇ ὅμως τῆς πρὸς παραχώρησιν ὑποθήκης ἱκανότητος, τοῦ συζύγου, συνεστώτος τοῦ γάμου, κωλυομένου ἐκ τοῦ νόμου ἀπαλλοτριώσαι τ' ἀκίνητα τῆς προγάμου δωρεᾶς (Νεαρά 61 καὶ 1).

Ἐπειδὴ ἡ δωρεὰ ἐγένετο μετὰ τὰ ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν πρωτοδικῶν ὑποβληθείσας ἀντιρρήσεις, ὀρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον δὲν ἐθεώρησεν ἀπαράδεκτον τὴν ἐκ ταύτης ἐνστάσιν, διότι τὸ ἄρθρον 160 τῆς Πολ. Δικονομίας πραγματεύεται περὶ τῶν προγεγεννημένων ἐνστάσεων, καὶ οὐχὶ τῶν ὁψιγενῶν, αἵτινες μετὰ τὴν πρώτην συζήτησιν ἐπ' ἀκροατηρίου κτηθεῖσαι, δι' ἃς πρώτη συζήτησις ἡ μετὰ τὴν γένεσιν αὐτῶν ἐπαρχομένη, εἰσι δεκταί.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΝΑΥΠΑΙΟΥ (*)

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΝΑΥΠΑΙΟΥ

Ἀριθ. 795 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ

Ἀνακοπὴ. - λόγοι διὰ μεταγενεστέρου δικογράφου. - οὐ διὰ προτάσεων. - προσβολὴ ἀναπλειοστηριασμοῦ ἀνακοπῆ. - τίνι ἀπευθυντέα.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 237 Πολ. Δικονομίας, τὸ πρὸς ἀνακοπὴν ἐγγράφον πρέπει νὰ περιέχῃ τοὺς λόγους τῆς ἀνακοπῆς, δύναται ὅμως καὶ διὰ ἐγγράφου μεταγενεστέρου νὰ ἐπενεχθῶσι νέοι λόγοι ἀνακοπῆς ἐγγράφον ὅμως ἐννοεῖ ὁ νόμος ἐν τῇ προδικασίᾳ κοινοποιούμενον, διότι ἐὰν ἐνδοίε τὰς κατὰ τὴν συζήτησιν προτάσεις, θὰ ὠνόμαζε τοῦτο ἐγγράφον πρότασιν, καθ' ἃ ἀποκαλεῖ τὰς προτάσεις ἐν τοῖς ἄρθροις 580 καὶ 581 Πολ. Δικονομίας, ἐνῷ ἀπ' ἐναντίας τὸν ὅρον ἐγγράφου μεταχειρίζεται διὰ τὰ κατὰ τὴν προδικασίαν κοινοποιούμενα δικόγραφα, ὡς λ. χ. ἐν ἄρθρῳ 533 ἀγωγῆς ἐγγράφον ἄρθρ. 543 ἀπολογητήριον ἐγγράφον, ἄρθρ. 568 ἐγγράφον ἀνταπολογίας κλπ. Ἐκτὸς τούτων κατὰ τὸ τρίτον ἐξάφιον τοῦ ἄρθρου τούτου, τὸ ἐγγράφον τοῦτο, ἥτοι τὸ τε τῆς ἀνακοπῆς καὶ τὸ μεταγενέστερον τῶν προσθέτων λόγων, δέον ὅπως κοινοποιῆται κατὰ τὰ περὶ ἐπιδόσεων ἐν γένει ὠρισμένα, ἥτοι κατὰ τὰ ἄρθρα 138 καὶ ἐπόμενα Πολ. Δικονομίας, ἐνῷ ἐὰν ἐνδοίε ὅτι νέοι λόγοι ἀνακοπῆς ἡδύναντο νὰ προταθῶσι καὶ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων κατὰ τὴν συζήτησιν τὸ πρῶτον, ἤθελε παραπέμψει εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 555 Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ ἡ κοινοποίησις τῶν

(*) Contra ἡ 190 (1898) Α. Π. ἐν σελ. 612 ΙΧ.

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ναυκλίῳ δικηγόρου κ. Σα. Γιαννοπούλου.

προτάσεων γίνεται και διά καταθέσεως παρά τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου καὶ οὐχὶ διὰ μόνης ἐπίδοσεως, ἐπομένως ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς πρώτης τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων τοῦ ἐκρίνεν ἀπαράδεκτον τὸν λόγον τῆς ἀνακοπῆς τῆς ἀκυρότητος ἐπιδόσεως τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου εἰς τὸν πατέρα τοῦ ἀνηλίκου Δ^{***}, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὰ συμφέροντα τοῦ πατρὸς συνεκρούοντο πρὸς τὰ τοῦ ἀνηλίκου, διότι τοιοῦτον λόγον ἀκυρότητος δὲν ἐπρότεινεν ὁ ἀνακόπτων διὰ τῆς ἀνακοπῆς του κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀλλὰ δεχόμενος ὡς ἔγκυρον τὴν κοινοποίησιν πρὸς τὸν πατέρα, ἐπρότεινε τὸ ἐκπρόθεσμον τῆς κοινοποιήσεως, ἥτοι ὅτι δὲν ἐγένετο πρὸ ἐξ ἑβδομάδων κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀνακοπῇ του ἐκτιθέμενα (Οἰκονομ. Ἐγγειρ. § 285 σελ. 4, Α. Π. 204 τοῦ 57, 59 τοῦ 66, 228 τοῦ 72).

Ἐπειδὴ ἐγκύρως ἀπηύθυνεν ὁ ἐκκαλὼν τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπὴν κατὰ τῆς ἐπισπευδούσης, δὲν ἦν δὲ ἐπ' ἀνάγκης κατὰ νόμον ν' ἀπευθύνῃ ταύτην καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, διότι μόνον κατὰ τῆς ἐπισπευδούσης, προβαίνουσας εἰς πράξεις ἀναπλειστηριασμοῦ, ἔχει συμφέρον καὶ δικαίωμα ὁ ἀνακόπτων ὑπερθεματιστῆς ν' ἀπευθύνῃ τὴν ἀνακοπὴν του καὶ ζητήσῃ νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος ὁ πλειστηριασμός, ἀπαλλάσσων τὸν ἀνακόπτοντα τῆς πληρωμῆς τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ.

ΜΙΚΤΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΕΦΕΤΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ (*)

Ἀπόφασις τῆς 17ης Μαΐου 1907.

Ἐνοχή.- Ἀθέμιτος αἰτία.- γυνὴ ἔγγαμος.- ἀναγνώρισις χρέους ἐπὶ μοιχείᾳ.- ἄκυρος.- ὄρωρα ὑπὸ εἰκονικὴν ἐτέραν σύμβασιν.- προσβολὴ ὑπὸ πιστωτῶν ἐπὶ βλάβῃ.

Ἐπειδὴ ἡ Σ^{***} ζητεῖ νὰ καταταχθῇ εἰς τὸν παρόντα πίνακα κατατάξεως ὡς ἐκδοχὸς τῶν δικαιοματίων τοῦ Ι^{***} δυνάμει τοῦ ἀπὸ . . δημοσίου συμβολαίου δι' οὗ οὗτος ἀναγνωρίζει ἑαυτὸν ὀφειλέτην πρὸς τὴν Σ^{***} 100 χιλιάδων φράγκων ληφθέντων λόγῳ δανείου κατὰ διαφόρους ἐποχάς.

Ἐπειδὴ δεκτῆς γενομένης ταύτης κατὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ προσωρινοῦ πίνακος, ὁ κηδεμὼν τοῦ ἀπηγορευμένου Ι^{***} ἀμφισβητεῖ ἡδὴ τὴν κατὰ τὴν τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης, ἰσχυριζόμενος ὅτι τὸ ρηθὲν χρεωστικὸν συμβόλαιον εἶναι ἄκυρον, καθ' ὅσον στερεῖται αἰτίας, ἥ καὶ ἂν τυχὸν ἔχῃ τοιαύτην ἡ αἰτία αὕτη εἶναι παράνομος καὶ ἀνήθικος ἅτε πηγάζουσα ἐκ μοιχικῶν σχέσεων τοῦ Ι^{***} πρὸς τὴν Σ^{***} ἐν γνώσει καὶ τοῦ συζύγου τῆς τελευταίας ταύτης.

Ἐπειδὴ οἱ πιστωταὶ τοῦ Ι^{***} παρεμβαίνοντες προσθέτουσιν ὅτι τὸ ὡς εἴρηται χρεωστικὸν συμβόλαιον εἶναι εἰκονικόν, καὶ θεμιτὴν δὲ εἶναι δωρεάν ἂν καλύπτῃ, αὕτη οὐδὲν δύνανται νὰ ἀντιταχθῇ κατ' αὐτῶν, ἅτε ἀπαγορευομένων τῶν πρὸς βλάβην τῶν προϋπαρχόντων δανειστῶν δωρεῶν.

Ἐπειδὴ ἡ Σ^{***} διατείνεται ὅτι ἡ κατὰ τοῦ Ι^{***} ἀπαίτησις τῆς προηλθούσης ἐκ διαφόρων ποσῶν, ἄτινα κατὰ διαφόρους ἐποχάς κατέβαλε τούτῳ ἀναγνωρίζουσα ὅμως καὶ ἡ ἰδία ὅτι ἐν τινὶ μέτρῳ οἱ γενόμενοι παρ' αὐτῆς προκαταβολαὶ δύνανται νὰ ἀμφισβη-

τηθῶσι, προστίθεται ἐπ' ἀκρατηρίου ὅτι τὸ ἀπὸ . . χρεωστικὸν συμβόλαιον ἔχει ὡς αἰτίαν φυσικὴν ἐνοχλήν, ὑπερτέραν πάσης ἀμφισβήτησεως, καθ' ὅσον ἐκ τῶν ἐνόγων σχέσεων τῆς μετὰ τοῦ Ι^{***}, ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1902 τέκνον, ὅπερ ὁ Ι^{***} ἀνεγνώρισεν, οὗτος ἀναλαβὼν εἰς βάρος του δια τὰ ἔξοδα διατροφῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως.

Ἐπειδὴ ὁ κηδεμὼν τοῦ ἀπηγορευμένου ἀμφισβητεῖ τὴν ὑπὸ τῆς Σ^{***} καταβολὴν χρημάτων τῷ Ι^{***}, ὅπερ ἄλλως τε συνάγεται καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφων, ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν εἰκονικότητα τοῦ συμβολαίου οὐδὲ σκιὰ ἀμφιβολίας ὑπολείπεται, διότι αὕτη ἡ Σ^{***} ἀνομολογεῖ ὅτι ἡ ἐκχώρησις ὡς αἰτίαν ἔχει φυσικὴν ὑποχρέωσιν τοῦ Ι^{***} πρὸς συντήρησιν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἀναγνωρισθέντος τέκνου.

Ἐπειδὴ ματαίᾳ ἀποδοίνει ἡ ἐξέτασις τοῦ ζητήματος ἂν ἡ τοιαύτη φυσικὴ ὑποχρέωσις τοῦ Ι^{***} εἴναι ἢ οὐ ἔγκυρος, ἀφ' οὗ ἡ ἐκχώρησις ἐγένετο οὐχὶ ὑπὲρ τοῦ τέκνου ἀλλὰ τῆς ἰδίας Σ^{***}, ὡς συνάγεται ἐκ τῆς προσαγομένης ἐπιστολῆς, ἥτις φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ Ι^{***}, ἐγγραφή δὲ, ὡς φαίνεται, ἀπὸ τὸν σύζυγον τῆς Σ^{***} ἰδιοχείρως, καὶ ἐν ἡ ἐπιστολῇ ἀναφέρεται ὅτι πλὴν τῶν 100 χιλιάδων φράγκων τῶν πρὸς τὴν Σ^{***} δωρουμένων, ὁ Ι^{***} ἀναλαμβάνει ἰδιαιτέρως καὶ τὴν ἰδίαις δαπάναις συντήρησιν καὶ ἐκπαιδευσιν τοῦ τέκνου.

Ἐπειδὴ, κατὰ ταῦτα, ἡ ἀθέμιτος αἰτία τοῦ συμβολαίου εἶναι κατάδηλος, ἀλλὰ καὶ ἂν εἴτι ὑπέτιθετο ὅτι ὑπάρχει φυσικὴ ἐνοχλή καὶ ἔγκυρος ἡ σύμβασις ὡς πρὸς τοὺς συναλλαχθέντας ὁρθῶς οἱ δανεισταὶ ἐπικαλοῦνται ὅτι τοιαύτη σύμβασις, καλύπτουσα ἐλευθεριότητα ὑπὸ τύπον ἐπαχθοῦς συμβάσεως, δὲν δύνανται νὰ ἀντιταχθῇ κατ' αὐτῶν, κεκτημένων ἀπαιτήσεως προγενεστέρας τῆς δωρεᾶς (*).

ΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ (*)

Ἐποχρώδεις χθαμαλωτέρου πρὸς τὸ εἰδῆσθαι τὸ καταρρέον μὴ ὑδροῖον ὕδωρ.

23. Περὶ τοῦ ὁμβρίου ροῦ εἴρηται ὅτι ὁ χθαμαλότερος αἰεὶ δουλεῖται τῷ ὑπερκειμένῳ κατὰ τὰς ἐκτεθείσας γενικὰς ἀρχάς. Ἐρωτᾶται ὅμως πᾶς ρυθμιστὴν τὰς μεταξὺ ὑπερκειμένου καὶ χθαμαλωτέρου ἰδιοκτήτου σχέσεις ἐπὶ τοῦ οὐχὶ ὁμβρίου ἀλλὰ ποταμοῦ ἢ πηγᾶς καὶ δὴ ἂν καὶ ἐνταῦθα βαρύνῃ τὸν χθαμαλωτέρου ὁμοίᾳ ὑποχρέωσιν πρὸς τὸ δουλεῖναι τῷ ὑπερκειμένῳ. Τινὲς ἐφαρμόζουσι τοὺς ἀνωτέρω περὶ ὁμβρίου ὕδατος νόμους καὶ ἰδίᾳ τὸν Νόμον 1 § 13, 22, 23 Νόμ. 2 pr. (39. 3) γενικῶς καὶ ἐπὶ ρυάκων καὶ δὴ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκ πηγῆς καταρρέοντος ὕδατος τοῦ μὴ ἀποτελοῦντος ποταμὸν ἢ ρύακα, ἀποφαίνονται δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκ μικρῆς πηγῆς ὕδατος τοῦ μὴ ἀποτελοῦντος ποταμὸν ἢ ρύακα, ὁ χθαμαλότερος ἰδιοκτήτης ἀδιακρίτως ὀφείλει νὰ εἰσδέχεται τὸ κατὰ φύσιν καταρρέον ὕδωρ καὶ οὐτε οὗτος οὐτε ὁ

(*) Σημ. Α. Κ.—Ἰδε τὸ θέμα περὶ τοῦ θεμιτοῦ ἢ μὴ τῆς αἰτίας ἐν ἀποφ. Πρωτοδ. Ἀθηνῶν 2542 (1902) ἐν Θεμ. τόμ. 14 σελ. 399 καὶ τὰς ὑπὸ ταύτην σημειώσεως, ὅπου ὅμως τὸ ζήτημα ἐξετάζεται οὐχὶ ἐν σχέσει πρὸς ἔγγαμον γυναικα ἀλλὰ πόρνην.

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις δικηγόρου Γεωρ. Α. Μουλῆ (συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου).

(α) Ὑπὸ τοῦ ἐν Καίρῳ δικηγόρου κ. Α. Κουμανταράκη.

υπερκαίμενος δύνανται *opere manufacto* διὰ χειροποίητου έργου να ἐπαγάγῃσι μεταβολὴν εἰς τὸν ροὺν ζημιούσαν τὸν γείτονα· ἐρείδονται εἰς τοὺς Ν. 1 § 15 καὶ 3 pr. § 2 eod. [1]. Ὁ Hesse ἀπέδειξεν ὅτι ἡ φύσις τοῦ πράγματος καὶ τὸ σύνολον τῶν περὶ ὑδάτων Ρωμ. διατάξεων ἀντίκεινται εἰς τὴν τοιαύτην ἐννοίαν λύσιν [2]. Ὑπὲρ τῆς ὀρθότητος ταύτης γνώμης συντρέχουσι τὰ ἐξῆς σπουδαιότερα ἐπιχειρήματα: α') ὅτι ἂν αἱ τοῦ βιβλ. 39. 3 Π. διατάξεις περὶ τῆς *actio pluv. arcendae* καὶ ἰδίᾳ αἱ μνησθεῖσαι 1 § 13, 22, 23 Νόμ. 2 pr. eod. ἀφεώρων πᾶν ὕδωρ καταρρέον πηγῆς ἢ ρύακος, τὴν ὅλως περιττὸς ὁ ἐν Νόμ. 1 pr. eod. καταλείπτει προσδιορισμὸς ὅτι ἡ ἀγωγή αὐτῇ χωρεῖ ἐπὶ ὕδατος *δμβρίου* καὶ ὅτι *δμβριον* θεωρεῖται οὐ μόνον τὸ ἐξ οὐρανοῦ καταπίπτον ἀλλὰ καὶ τὸ *ἀναμυχθὲν* μετ' ἄλλου β') ὅτι λόγος τῆς ὑποχρέωσης ἣτις βαρύνει τὸν χθαμαλωτέρου ἀγρὸν εἶναι τὸ *ἀντιστάθμισμα*, ὅπερ οὗτος καρποῦται ἥτοι ἡ πιμείλεια τοῦ ὑπερκαίμενου ἀγροῦ ἣτις παρασύρεται ὑπὸ τοῦ ὕδατος εἰς τὸν ἴδιον Νόμ. 1 § 23 αὐτ. «*sicut omnis pinguitudo terrae ad eum decurrit, ita etiam aquae incommodum ad eum defluere*» τοῦτο ὅμως δὲν δύναται νὰ λαμβάνῃ γώσιν αἱ τοῦ καταρρέοντος ὕδατος τῆς πηγῆς γ') ὅτι καὶ ὁ Νόμ. 2 § 28 (43.8) πᾶν ὕδωρ καταρρέον περιλαμβανών, ἀφοῦ δὲν ποιεῖται διαστολήν, ἐκφράζει σαφῶς ὅτι δύναται νὰ ὑπάρχῃ ὕδωρ καταρρέον χωρὶς νὰ ᾖ ὑπόχρεως ὁ χθαμαλωτέρου νὰ τὸ ὑποδεχθῇ· ἐκείδῃ δ' ἐνταῦθα ἐννοεῖ τὸ χωρίον ὑποχρέωσιν ἐκ τοῦ νόμου (οὐχι ἐκ δουλείας ἢ συμβάσεως διότι τότε οὐδεὶς λόγος ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ αὐτόθι παραγγέλματος, ἀφοῦ οἰκεία βουλήσει παρεσκεύασε τὴν κατάστασιν) ἔπειτα ὅτι προδήλως ὑπονοεῖται τὸ τῆς πηγῆς καταρρέον ὕδωρ, ὅπερ δυνάμεν καὶ θὰ μὴ ᾔνε ὑπόχρεως νὰ ὑποδεχθῇ δ') ὅτι τέλος, οὐ μόνον αἱ φράσεις τῶν Νόμ. 3 pr. (39. 3) ...«*conrivat*» καὶ Νόμ. 3 § 2 eod. «*complanavit*» οὐδὲν ἀπολύτως ἐναντίον ἀποδεικνύουσιν [3] ἢ ὁ Νόμ. 1 § 15 eod. [4] ἀλλὰ καὶ ρητῶς ὁπωσδήποτε ὁ Νόμ. 3 pr. § 1 αὐτ. διαγορεύει ὅτι *neque aquae calidae fluentes aquae pluviae arcendae sunt*, ὅτι τὰ ρέοντα θερμὰ ὕδατα δὲν εἶναι *δμβρία* καὶ ὅτι ἡ *act. pl. arc.* δὲν χωρεῖ ἐπὶ καταρρέουσας πηγῆς. Ὁ σύνδεσμος τῆς ἀγωγῆς ταύτης πρὸς τὸν ροὺν *δμβρίου* ὑδάτων καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ χθαμαλωτέρου πρὸς τὸ εἰσδέχεσθαι τὸν κατὰ φύσιν τοῦτον ροὺν εἶναι ἀδιάσπαστος, δὲν δύναται δὲ τις ἐκ τῆς συνοχῆς ἔστω μόνου τοῦ Νόμ. 1 αὐτ. ἀφορίζων τὸ «*semper enim hanc esse servitutem inferiorum praediorum, ut natura profluentem aquam excipiant*» ὡς γενικὴν ἐπὶ παντὸς καταρρέοντος ὕδατος κανόνα, νὰ περιορίσῃ τὴν *act. pl. arc.* εἰς τὸ *δμβριον* ὕδωρ τοῦ Νόμ. 1 pr. αὐτ.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἔλλαι θὰ ἰσχύσωσιν ἀρχαὶ ἐπὶ τοῦ καταρρέοντος ὕδατος ποταμοῦ, ρύακος ἢ πηγῆς (ἥς τὸ ὕδωρ δὲν ἀπο εἰσὶ ρύακα ἢ ποταμὸν) ὅσον ἀφορᾷ τοὺς γειτνιάζοντας ὑπερκαίμενον ἢ χθαμαλωτέρου ἀγρὸν. Ἐλλείψει δὲ εἰδικῶν ἐπὶ τοῦ θέματος διατάξεων, θὰ πορισθῶμεν τὴν λύσιν ἐκ γενικῶν διατάξεων τοῦ Ρ. Δ. ἰδίᾳ τῶν περὶ ὑδάτων καὶ συνοχῶν ἀκινήτων τοιούτων.

[1] Funke Arch. Civ. Pr. XII σ. 288, Kori αὐτ. XVIII σ. 41 ἐκ., Heimbach Rechts lex. XIV σ. 189 σημ. 251, πρβλ. καὶ Elvers Themis I σ. 492, Ba-gon ἐνθ' ἀνωτ. I σ. 278.

[2] Hesse σελ. 220 ἐκ.

[3] Ὡς φρονεῖ ὁ Kori αὐτ. σελ. 41.

[4] Ὡς ὁ Heimbach αὐτ.

24. Τὸ ἐκ πηγῆς καταρρέον ὕδωρ τριττὴν δύναται νὰ προσλάβῃ μορφήν· α') ν' ἀποτελῇ ποταμὸν ἢ ρύακα· β') νὰ μὴ ἀποτελῇ ὅπωςδήποτε ροὺν τινα ἀλλ' ἀπλῶς νὰ διασκαδάννυται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐμποτίζον καὶ καθιστῶν τοῦτο ἐλώδες· γ') νὰ προσλάβῃ ροὺν τινα ἀλλὰ χωρὶς οὗτος καὶ νὰ ἀποτελῇ ποταμὸν ἢ ρύακα.

I. Ἐὰν τὸ καταρρέον ἐκ πηγῆς ὕδωρ εἶναι τόσον ὥστε ἀφεθὲν ἐλευθέρου καὶ λαβὼν κανονικὴν τινα κοίτην ἀπετέλῃ ποταμὸν ἢ ρύακα, οὐδὲν ζήτημα γεννᾶται ὥς πρὸς τὰς σχέσεις ὑπερκαίμενων καὶ χθαμαλωτέρων εἰμὴ τὰ περὶ ποταμῶν ἐν γένει προσκτεθέντα· ἀνωτέρω (§ 9) ἐν τοῖς δημοσίοις ποταμοῖς τοῦ Ρ. Δ. (*flumina perennia*) περιελαβόμεν ἀκολουθοῦντες τὴν κρατοῦσαν ὀρθὴν γνώμην, καὶ τοὺς ρύακας· ἐξέχθημεν ἐπίσης (§ 11) ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ ρεύματος τούτων καταλαμβανόμενον ἔδαφος δηλ. ἡ κοίτη καθίσταται *publicum* ὡς καὶ τὸ ρεῦμα αὐτό· ἡ ιδιότης τοῦ δημοσίου ποταμοῦ ὑπάρχει μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου πρὸς τὴν πηγὴν, μέχρι οὗ δύνανται νὰ διακριθῶσιν ὄχθαι καὶ κοίτη τούτου [5]. Κατ' ἀκολουθίαν. ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει α') οὐδεὶς λόγος δύναται γενέσθαι περὶ ὑποχρέωσης τοῦ ταπεινότερου ιδιοκτήτου πρὸς τὸ εἰσδέχεσθαι εἰς τὸν ἴδιον ἀγρὸν τὰ καταρρέοντα ὕδατα, καθόσον τὸ ὑπὸ τοῦ ἀενοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ καταληφθὲν ἔδαφος ἐοῖπε ἰγένετο δημόσιον· β') οὐδεὶς λόγος ιδιαίτερος ὅπως μὴ χειροποιήτῳ ἔργῳ περιποιῇται ζημία τῷ χθαμαλωτέρῳ γείτονι διὰ τοῦ ρέοντος ὕδατος καθόσον περὶ τούτου θὰ ἰσχύσωσιν αἱ ἀνω ἐκτεθεῖσαι περὶ ποταμῶν ἀρχαὶ καὶ τὰ σχετικὰ παραγγέλματα, ἅτινα ἀρκούντως ἀποσοδοῦσι τὴν τοιαύτην ζημίαν, ἐκτὸς ἂν χειροποιήτῳ ἔργῳ *δμβριος* ροὺς ἀνεμίγῃ μετὰ ποταμοῦ καὶ ἐντεῦθεν ἐπάγεται ζημία. ὅτε χώρα κατὰ τὰ ἀνωτέρω τῇ *act. a. pl. arcendae*.

II. Ἐὰν τὸ ἐκ πηγῆς ἐκρέον ὕδωρ μὴ ἀποτελῇ ροὺν τινα, ἀλλ' ἀπλούμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐμποτίζον τοῦτο τὸ καθιστᾷ ἐλώδες καὶ ἐντεῦθεν βλάπτεται ὁ ταπεινότερος ἀγρὸς, διακρίτεον ἂν αὐτομάτως ἀνέβλυσεν ἡ πηγὴ ἢ μετὰ προηγουμένην ἀναζήτησιν καὶ ταχνικὴν ἐργασίαν (*opere manufacto*)· ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει πρόκειται ἀπλῶς φυσικὸν ἐλάττωμα τοῦ κτήματος, ἐξ οὗ τὸ ὕδωρ ἀναβλύζει καὶ ἡ ἐντεῦθεν προσγιγνομένη τῷ ταπειντέρῳ ἐδάφει ζημία δὲν δίδωσι χώραν οὔτε τῇ *actio negatoria* κατὰ τοῦ ὑπερκαίμενου, ἐφ' οὗ ἡ πηγὴ ιδιοκτήτου ἢ τοῦ διαμέσου, οὔτε τῇ *cautio damni infecti*, Ν. 24 pr. (39.2): «*ceterum si ex loci vitio damnum timeatur minime dicendum est, damni infecti stipulationem interponi oportere. Quis enim dubitat, neminem esse, a quo stipuletur, quum nemine nihil faciente, locus ipse publicus damnum inferat sui natura*» Νόμ. 24 § 2 eod. «*denique nemo dixit, palustris loci vel arenosi nomine, quasi vitiosi, committi stipulationem, quia naturale vitium est.*» Ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι ὁ ὑποκαίμενος ιδιοκτήτης ὀφείλει ἀγογγύστως νὰ ὑπομείνῃ τὸ ἐλάττωμα καὶ νὰ παραλήπῃ τὴν λῆψιν μέτρων ἀποσοδοῦντων τὴν βλάβην τοῦ ἰδίου κτήματος· οὗτος οὐδαμῶς κωλύεται διὰ κατασκευασμάτων ἐν τῷ ἰδίῳ ἐδάφει νὰ προστατεύσῃ δυνάμει τῆς κυριότητος αὐτοῦ τὸ ἴδιον κτῆμα. Τοῦτο ρητῶς μαρτυρεῖται ἐν ταῖς Ρωμ. πηγαῖς, ἐνθεν μὲν διότι οὐδαμοῦ ἐπάρχει ἀγωγή ἰδιώτους χορηγομένη τῷ ὑπερκαίμενῳ κατὰ τοῦ χθαμαλωτέρου ἀποκρούσαντος δι' ἔργου τὴν εἰς τὸν ἴδιον ἀγρὸν καταρροὴν τοῦ ὕδατος τῆς πηγῆς τοῦ ὑπερκαίμενου, ἐνθεν δὲ διότι ρητῶς ἐν

[5] Hesse σ. 238.

Νόμ. 1 § 2 (39. 2) ἐπὶ ἔργου ἐμποδίζοντος τὴν κά-
θοδον τοῦ ἐν λίμνης προερχομένου ὕδατος, *μόνον ἂν ἐξ*
δυσχερούς ὕδατος ὑπερχείλιση αὕτη παρέχεται ἀγωγή
κατὰ τοῦ κατασκευάσαντος χθαμαλωτέρου. Καὶ ἐπὶ
τοῦ καταπίπτοντος καὶ καταρρέοντος ὁμβρίου ὕδατος
οὐδεὶς ὁ ἀμφιδάλλων ἐστὶ πρόκειται *naturale vitium*
τοῦ ὑπερχειμένου ἀγροῦ [6], ἀλλ' ἡ διαφορά εἶναι
ὅτι, ὡς ἐκ τῶν εἰδικῶν ἀνωτέρω περὶ ὁμβρίου ὕδατος
διατάξεων, οὐ μόνον ἀγωγὴν τινα κατὰ τοῦ ὑπερχει-
μένου δὲν ἔχει ὁ ταπεινότερος διὰ τὸ φυσικὸν αὐτὸ ἐ-
λάττωμα ἦτοί τὸν κατὰ φύσιν ὁμβρίον ροὴν καὶ τὴν
προσγιννομένην βλάβην ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπομένη τοῖτον
εισρέοντα εἰς τὸν ἴδιον ἀγρὸν ὁφείλει, μὴ δυνάμενος νὰ
ἀμυνθῇ κατὰ τοῦ τοιοῦτου ροῦ διὰ κατασκευάσμα-
τός τινος.

Ἄλλ' ἂν τὸ ὕδωρ ἀνέδιδυσεν ἐν τῷ ὑπερχειμένῳ
μετὰ τεχνικὴν ἐργασίαν καὶ ἀναζήτησιν. ἢ ἂν, αὐτο-
μάτως μὲν, ἀλλὰ διὰ τεχνικῶν ἔργων ὁρῶντων τὴν
καταρροὴν αὐτοῦ, τοῦτο ἐμποιῇ βλάβην τῷ χθαμα-
λωτέρῳ ἰδιοκτήτῃ, μὴ προκειμένου πλέον περὶ συνε-
πειας φυσικοῦ τοῦ τόπου ἐλαττώματος ἀλλὰ περὶ συ-
νεπειας ἔργου χειρουργήτου τοῦ ὑπερχειμένου, δίδεται
τῷ χθαμαλωτέρῳ ἡ *actio negatoria*, ἢ τὸ παρὰ
γέλωμα περὶ διαταράξεως ἢ τὴν *cautio damni infecti* [7].

III. Ἐὰν τὸ ἐκρέον τῆς πηγῆς ὕδωρ ἀποταλῇ μὲν
ροὴν τινα ἀλλ' οὗτος δὲν ἀποτελεῖ καὶ δημόσιον πο-
ταμὸν καθ' ἣν ἀνωτέρω (§ 9) ἔδεξαμεθα γνώμην,
θὰ ἰσχύσῃ ὡς πρὸς τὰς σχέσεις ὑπερχειμένων καὶ
χθαμαλωτέρων ἰδιοκτητῶν ὅτι ἐν τῇ προηγουμένη
περιπτώσει, καθ' ἣν τὸ ἐκρέον ὕδωρ καθίσταται τὸν τό-
πον ἀπλῶς ἐλώδη θὰ γείνη δηλονότι ἡ διάκρισις ἂν
τὸ ὕδωρ ἀναβλύζει αὐτομάτως ἢ διὰ τεχνικῆς ἐργα-
σίας καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἐρρέθῃ ἐν τῇ II περι-
πτώσει.

Ἐποχρῶδις τοῦ ὑπερχειμένου πρὸς τὸ
καταπέμπειν καὶ δικαίωμα τοῦ χθα-
μαλωτέρου πρὸς τὸ ὑποδέχεσθαι
τὸ καταρρέον ὕδωρ [1].

25. Ὁ κανὼν εἶναι ὅτι τὸ ἐπὶ τοῦ ἐμοῦ κτήματος
ρέον ὕδωρ (ἐπομένως οὐχὶ τὸ τοῦ *flumen publicum*),
δύναμαι νὰ συγκρατήσω ἅπαν καὶ διαθέσω κατὰ βού-
λησιν, ἔστω καὶ ἐν ἐντεῦθεν βλάβηται ἕτερος ἰδιο-
κτήτης [2]. ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις περιπτώσεις, καθ'
ἃς ὁ ταπεινότερος ἰδιοκτήτης ἀπαίτει *δικαιωματικῶς*
κατὰ τοῦ ὑπερχειμένου τὸν εἰς τὸν ἴδιον ἀγρὸν ροὴν :

I. Ἐὰν ὁ ὑπερχειμένος *animo vicino nocendi*, ἀπὸ
προθέσεως ὅπως βλάβῃ τὸν χθαμαλωτέρον συνεκρά-
τησῃ τὸ ὕδωρ καὶ οὐχὶ πρὸς ἴδιον αὐτοῦ ὠφέλειαν
τότε ὁ χθαμαλωτέρος ἐνάγει αὐτὸν διὰ τῆς τοῦ δό-
λου ἀγωγῆς [3].

II. Ἐὰν ὁ χθαμαλωτέρος ἐκτῆσται δικαίωμα δου-
δείας, ὅπως ὁ ὑπερχειμένος καταπέμπῃ τὸ ὕδωρ ἢ
μᾶλλον μὴ ἐμποδίσῃ τὸν εἰς τὸν ἴδιον ἀγρὸν ροὴν
τὴν τοιοῦτην βλάβειαν κτῆται καὶ διὰ χρησικτησίας
ὁ χθαμαλωτέρος· ἀλλ' ὅμως, μένος ἐπὶ χρόνον χρη-
σικτησίας φυσικὸς ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ροὴς,
δὲν μαρτυρεῖ κατάστασιν οἰοῦναι νομῆς τῆς τοιαύτης
δουλείας ἐκ μέρους τοῦ χθαμαλωτέρου· ἢ τοιαύτη

οἰοῦναι νομῆ ἐκδηλοῦται ἐν τῇ προκειμένη δουλείᾳ :
α') ἐὰν ὁ ὑπερχειμένος ἐπιχειρήσας τὴν μεταστροφήν
τοῦ φυσικοῦ πρὸς τὸν χθαμαλωτέρον ροῦ, ἐκωλύθῃ ὑπὸ
τούτου, ὁ δὲ κωλυθεὶς ἐφησυχάσῃ κατὰ τὸν χρόνον
τῆς χρησικτησίας, β') ἐὰν κατὰ τὸν χρόνον τῆς χρη-
σικτησίας ἐπιχειρήθῃσιν καὶ διστηρήθῃσιν ἐκ μέρους
τοῦ χθαμαλωτέρου ἐπὶ τοῦ δουλεύοντος ὑπερχειμένου ἐ-
δάφους, τεχνικαὶ ἐργασίαι πρὸς τὸ ἔλκειν τὸ ὕδωρ.

III. Ἐὰν ἐξ ἀμνημονεύτου χρόνου διὰ χειροποιή-
του ἔργου ἔλκεται ὕδωρ ἐκ τοῦ ἄνω ἀγροῦ πρὸς τὸν
κάτω τότε τὴν κατάστασιν ταύτην τοῦ ἀμνημονεύ-
νου χρόνου, ἐκωφελοῦνται ἀμφοτέρω δὲ τὸ ὑπερχειμέ-
νος καὶ ὁ χθαμαλωτέρος ἀγρὸς, Νόμ. 3 § 4 (43.20)
«Ductus aquae, cuius origo memoriam excessit, jure constituti loco habetur»—Βασίλ. 34 (58.20)
αὐτὸ ἐξ ἀμνημονεύτου χρόνου ἐλκόμενον ὕδωρ ἐννόμως
δοκεῖ συστήναι [4]. Ὁ Hesse ἀνέμειξε ἐνταῦθα καὶ
τὰς διατάξεις 6, 7, Κώδ. 3.34 δεξιόμενος ὡς τρίτην
περίπτωσιν οὐχὶ τὴν ἀμνημονεύτου χρόνου κατάστα-
σιν, ἀλλὰ τὴν κατὰ πολυετή συνήθειαν ἀσκήσιν χορή-
σεως τοῦ καταρρέοντος ὕδατος ὑπὸ τοῦ χθαμαλωτέ-
ρου [5]. Ἄλλοι, ἄλλην ἔδωκαν ἐρμηνείαν εἰς τὰς δια-
τάξεις ταύτας [6]. Ὅπως δὲ ὅποτε ὅμως, ἐπεκράτησεν
ἡ γνώμη ἢ μὴ δεχομένη σχέσιν τινα τῶν ἄνω δια-
τάξεων πρὸς τὸ προκειμένον θέμα [7].

Ἀφ' ἑτέρου τὰ ἀνωτέρω ἐφαρμόζονται ἀδιακρί-
τως [8], ἐπὶ τε ὁμβρίου ὕδατος καὶ τοῦ ἐκ πηγῆς
καταρρομένου (ἐν ὅσῳ τοῦτο δὲν ἀπο-ελεῖ *fl. publi-
cum* δὲν ἐφαρμοστέαι αἱ ἀρχαὶ τούτου), διότι ἐκ τῶν
παρατιθεμένων ἄνω νόμων τινὲς μὲν ἔχουσιν ὅτι ὅψει
ἄλλο ὕδωρ πλὴν τοῦ ὁμβρίου (Νόμ. 1 § 12, 21 Π.
39. 3), ἄλλοι δὲ οὐδαμῶς ποιοῦνται διαταλῆν (Νόμ.
26 Π. 32. 3, Νόμ. 3 § 4 Π. 43. 20).

[Ἔπεται συνέχεια]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

II. Γ. *Αἰόλωνα* : Οὐδαμῶς δύναται ἄνευ τῆς συνα-
νέσεως τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ νὰ περιορισθῇ τὸ
ἐπὶ ἐξ ἀδιαίρετου μέρους κτηθὲν ὑποθηκικὸν δικαίωμα
εἰς τὸ δι' ἐκουσίας μεταξὺ τῶν συνιδιοκτητῶν δια-
νομῆς λαχόν τῷ ἐνυποθήκῳ ὀφειλέτῃ ἀποκικριμένον
μέρος. Τοῦτο ἀντίκειται καὶ τῷ ἄρθρῳ 1088 Πολ.
Δικονομίας καὶ τῇ ἀρχῇ ὅτι τὸ ὑποθηκικὸν ἐμποσό-
ματον δικαίωμα παρακολουθεῖ τὸ ὑποκείμενον, εἰς οἴου-
δήποτε χεῖρας καὶ ἐν μεταβολῇ, κατ'ἀκολουθίαν εἰς τὰς
τοῦ συγκοινωνοῦ. Καὶ τοῦτο ἀπολύτως ὀρθόν, διότι
ἄλλως θὰ ἦτο δυνατόν διὰ διανομῆς νὰ καταδικασθῇ
εἰς ὁλεθρὸν τὸ ὑποθηκικὸν δικαίωμα διὰ τῆς περιε-
λειψέως του εἰς μηδαμινὸν μέρος. Μόνον διὰ δικαστι-
κῆς διανομῆς, ἀσφαλιζούσης διὰ τῶν ἐπ' αὐτῆς δια-
ταγμάτων ἡδύνατο νὰ ὑποστηριχθῇ τοιοῦτο τι,
μὴλα ταῦτα καὶ ἐπὶ ταύτης δὲν ἐγένετο δεκτόν. Προβλ.
509 Ε. σ. 56 XIII, 259 Ε. σ. 630 XH καὶ 434 Ε.
σ. 470 IV καὶ τὰς ἀετόθι σημειώσεις μας.

[4] Ὅρα καὶ Νόμ. 26 (39. 3), Νόμ. 1 § 23,
Νόμ. 2 pr. § 1 αὐτ.

[5] Hesse σελ. 244 ἐκ.

[6] Περί τῶν διαφορῶν ἐρμηνειῶν ἴδε Savigny Sys-
tem IV σ. 502, Funke Arch. Civ. Pr. XII σ. 445,
294, Kori αὐτ. XVIII σ. 44, ἴδια διὰ τὸν Ν. 6 Κώδ.
3.34 ἴδε τὸν Stan. Pineles in Zeits. Priv. off. Recht
XXX (1903) σελ. 424 καὶ σημ. 2.

[7] Burckhard σελ. 251, Κρασσᾶς I § 127.

[8] Τοῦτο φαίνεται δεχόμενος καὶ ὁ Burckhard
σελ. 243.

[6] Νόμ. 1 § 14, Ν. 2 § 6 (39. 3).

[7] Ν. 24 § 2, 6, 12 39. 2) καὶ κατ' ἀναλ. Νόμ.
20 § 1 (8. 3), Hesse σ. 236, 242, 231.

[4] Burckhard σελ. 239, 242, Hesse σελ. 243,
Kori Arch. Civ. Pr. XVIII σελ. 42, I. Εὐκλείδου
Θέμ. Ἰ. Ἀγγέλ. I σελ. 35, Κρασσᾶς I § 127.

[2] Νόμ. 1 § 11, 12, 21, Νόμ. 21 (39.3).

[3] Νόμ. 1 § 12, Νόμ. 2 § 9 αὐτ.

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΛΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΣ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Συνδρομή Ετησία Δρ. 15. § Μετά διημέριον Δρ. 20. § Καταχωρ. 6 στίχ. 2 50

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

18 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία	Ἀρείου Πάγου Πολιτική	(1906)
"	"	Ποινική (1907)
Νομολογία	Ἐφετερίου Ἀθηνῶν	(1906)
"	Πατρῶν	(1908)
"	Ναυπλίου	(1908)
Νομολογία	Νομικοῦ Συμβουλίου	(1907)
Γνωμοδοτήσεις	Νομομαθῶν	
Νομικαὶ ὁχέσεις	ἐπὶ τῶν ὑδάτων ὑπὲρ τοῦ ἐν Ἀθῆναις δικηγόρου Γεωρ. Α. Μπαλῆ. [συνέχεια].	
Ἀλληλογραφία.		

Συνεδεῖται ὑπὸ τοῦ 1ου φύλλου τοῦ Κώδικος 1907.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀριθ. 538 (1906) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἱεροπαγίτης κ. Γ. ΦΑΣΙΛΑΚΗΣ

Ἀγωγή ἀποζημιώσεως ἐπὶ κατακρημνίδει κτισμάτων καὶ ἀποβολῆς ἀπὸ νομῆς. — ἀνεξάρτητον ἀλλήλων. — ἀπορριψίς ἐφέσεως ἐπὶ πρώτης δι' ἐκπρόθεσμον. — τοῦτο προδλητέον Ἀρείῳ Πάγῳ. — ἐνάδκνιδις δευτέρας καὶ κατὰ μὴ ἀξιοῦντος νομῆν. — κατάληψις δημοδία ἀνάγκη. — οὐκ ἀπώλεια κυριότητος.

Ἐπειδὴ, ἀπορριψίσεως τῆς κατὰ τῶν κληρονόμων τῆς ἀρχικῶς ἐναγοῦσης χήρας Ε' ἐφέσεως ὡς ἐκπρόθεσμου, ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως, μὴ περιέχουσα λόγον ἀναγόμενον εἰς τὸ ἐκπρόθεσμον τοῦτο, ἀποβαίνει ὡς πρὸς τούτους ἀπορριπτεία ἀνευ ἄλλης ἐρεύνης.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον δέχεται ὅτι οἱ ἐνάγοντες ἀναιρεσιβλήτοι ἀπεδλήθησαν ἐκ τοῦ ἐπιδίκου, ὡς ἔχει δεχθῆ καὶ τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐπικυρωθείσης ὑπ' αὐτοῦ ἀποφάσεως ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ τεθέντος θέματος τῶν διαταχθεισῶν ἀποδείξεων ὑπὸ τῆς προηγουμένης αὐτῶν ἀποφάσεως. Τοῦτο συνάγει καὶ ἐκ τῆς μὴ ὑποβολῆς παρακόνου δι' ἐφέσεως περὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, τὸ δὲ Δημόσιον δὲν διατυκοῖ λόγον ἀναιρέσεως ὅτι ὑπέβαλε τοιοῦτο παράκονον, καὶ παρὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 170 Πολ. Δικονομίας δὲν ἀπεφάνητο περὶ αὐτοῦ. Τὴν ἀποβολὴν δὲ ἐκ τοῦ ἐπιδίκου δέχεται καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς διὰ τῶν ὀργάνων τοῦ Δημορίου τελεσθείσης κατεδαφίσεως τοῦ ἐργαστηρίου κατὰ τὸ ἔτος 1888, ἐξ ἧς κατεδαφίσεως πηγάζει ἡ περὶ ἀποζημιώσεως αἴτησις ἐκ τῆς στερήσεως τῶν εἰσοδημάτων αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀπολεσθέντος ὀλικοῦ, ἣν ἐπιδιώκουσιν οἱ κληρονόμοι τῆς Μ. χήρας Ε' ὡς ἐπικαρπωτρίας ἐκ διαθήκης τοῦ ἀρχικῶς κυρίου τοῦ ὅλου κτήματος, μέρος τοῦ ὁποίου κατελήθη ὑπὸ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, παρέμεινε δὲ τὸ ἐπιδίκον, ἐφ' οὗ τὸ ἐργαστήριον καὶ περὶ τῆς (ἀποζη-

μιώσεως) ἀπερρίφθη ἡ ἔφεσις, ὡς ἐκπρόθεσμος κατὰ τὴν πρώτην σκέψιν τῆς παρούσης ἀποφάσεως. Συνέπεια δὲ τῆς κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν ἀποδεδειγμένης ἀποβολῆς τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ἡ διάταξις τῆς ἀποφάσεως περὶ ἐγκαταστάσεως τῶν ἀναιρεσιβλήτων εἰς τὴν νομὴν τοῦ ἐπιδίκου, καὶ ἡ ἀπειλὴ χρηματικῆς ποινῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐν περιπτώσει παρακωλύσεως εἶναι ἀπαραίτητος, καὶ ἂν μὴ τὸ ἀποβαλὼν Δημόσιον δὲν εὐρίσκεται ἐν τῇ νομῇ τοῦ ἐφ' οὗ ἡ ἀποβολὴ κτήματος, συμφώνως καὶ πρὸς τὸν Νόμον 4 § 22 Πανδ. (41. 3) καὶ Βασ. 4 § 22 (50. 3) αἰ ἐκβάλλεις με ἐξ ἀγροῦ καὶ μὴ νεμηθέντος ὑπόκειται μοι τῷ περὶ βίας παραγγέλματι. Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων ὁ μὲν πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως, στρεφόμενος ὅτι δὲν ἀπέβαλε τὸ Δημόσιον τοὺς ἐνάγοντας ἐρεσιβλήτους ἀπὸ τοῦ ἐπιδίκου, ἀλλ' ὅτι ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ κατεδάφισε τὸ ἐργαστήριον πέραν τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως πεπηγμένον, στηρίζεται ἐπὶ ψευδοῦς προϋποθέσεως, ὁ δὲ τρίτος συναφῆς μετὰ τοῦ πρώτου ὅτι δὲν ἀρμόζει ἡ περὶ ἀποβολῆς ἀγωγή κατὰ τοῦ μὴ ἀξιῶσαντος νομῆν, μὴδὲ εὐρισκομένου ἐν αὐτῇ. ἵνα διαταχθῇ ἡ ἐγκατάστασις καὶ ἡ ἀπειλὴ χρηματικῆς ποινῆς ἐν περιπτώσει παρακωλύσεως ἀποβαίνει νόμος ἀστήρικτος.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν διάταξιν 13 § 1 Πανδ. (8.4) Ν. Βασ. Ν. 53 (ΝΑ'. 8'), ὁ ἰδιοκτήτης καὶ ἐκ δημοσίου λόγου, ὅπερ ταῦτόν, ἐκ δημοσίας ἀνάγκης δὲν στερεῖται τῆς ἰδιοκτησίας αὐτοῦ, ἀνευ προηγουμένης ἱκανοποιήσεως ἐπομένως ἐπὶ αὐθαίρετου καταλήψεως αὐτῆς παραμένουσιν αἱ προστατευτικαὶ περὶ νομῆς ἀγωγαί, ἀπαράλλακτα ὡς ἐθεσπίσθη διὰ τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1864' ὅθεν καὶ ἂν ἡ κατάληψις τοῦ ὅλου οἰκοπέδου τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἐγένετο ἐν ἔτει 1834 ὑπὸ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου καὶ παρέμεινε μόνον τὸ κατὰ τὸ 1888 κατεδαφισθὲν ἐργαστήριον, ὡς πέραν τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως πεπηγμένον, ἡ ἀγωγή περὶ ἀνακτήσεως τοῦ ἀνευ προηγουμένης ἀποζημιώσεως ἀφαιρεθέντος οἰκοπέδου νομίμως ἐνησκήθη, ὡς ἔκρινε καὶ ἡ ἀναιρεσιβλημένη ἀπόφασις, καὶ ὁ περὶ τοῦτο στρεφόμενος λόγος ἀναιρέσεως καταπίπτει (*).

(*) Ἐπὶ τοῦ ὅλου ἐν μόνον ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν. Ὑπῆρχον ἐν Ἀθῆναις δύο γυναικες, ἑλληνίδες καὶ εἰς Χριστὸν πιστεύουσαι, ἔχουσαι δύο παρακείμενα ἀλλήλοις καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου κείμενα μαγαζία. Τῷ 1888 ἡ ἀστυνομία ἐκομήμινεν ἀμφότερα ὡς ἐκτισμένα παρὰ τὸ σχέδιον καὶ καταλαμβάνοντα τὸ ἴδιον τῆς ὁδοῦ. Καὶ αἱ δύο κατέφυγον εἰς τὴν δικαιοσύνην. Καὶ ἡ μὲν μία ἐδέχθη μίαν φάπαν ἐπὶ τοῦ τραχήλου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 430 τοῦ 1904 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, καταχωρημένης ἐν σελ.

Ἀριθ. 539 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΥΑΛΗΣ
Κατακύρωσις.- μὲνέτι δύνταξις ἐκθέσεως.-
ἐπέλευσις ἀναστολῆς μεταξὺ.

Ἐπειδὴ, κατὰ μὲν τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 913 καὶ 985 τῆς Πολ. Δικονομίας, δεκτικὸς ἀναβολῆς εἶναι ὁ μὴ ὀλοσχερῶς συμπληρωθεὶς πλειστηριασμὸς, ὡς ὑπολειπομένης ἐστὶ πράξεως ἢ διατυπώσεως, ἥς ἡ ἐνέργεια εἶναι ἀναγκαία δια τὸν καταρτισμὸν αὐτοῦ, κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 916, 979, 899 καὶ 974 Πολ. Δικονομίας, ὁ πλειστηριασμὸς τελειοῦται καὶ ἡ δι' αὐτοῦ πώλησις καθίσταται ὀριστικὴ διὰ τῆς κατακυρώσεως τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος εἰς τὸν τὰ πλείονα προσεγγιζόντα, τούτου δ' ἕνεκα, πρὸ τῆς κατακυρώσεως, ὁ μὲν ὑπερθεματιστὴς δύναται νὰ ὑπαναχωρήσῃ, ὁ δὲ ὀφειλέτης νὰ ματαιώσῃ τὸν πλειστηριασμὸν καταβάλλων τὰ ὀφειλόμενα. Ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι μετὰ τὴν κατακύρωσιν, ὁ πλειστηριασμὸς δὲν εἶναι δεκτικὸς ἀναβολῆς, ὡς περατωθεὶς πλέον ὀριστικῶς. Ἀποφινόμενον ἄρα τὸ ἐφετεῖον, διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, ὅτι ὁ πλειστηριασμὸς περατοῦται μόνον διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τὸν πλειστηριασμὸν ὑπαλλήλου, τῶν συμπραξάντων μαρτύρων καὶ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ καὶ οὐχὶ διὰ τῆς κατακυρώσεως, καὶ ὅτι δύναται νὰ ἀναδληθῇ διὰ πράξεως τοῦ προέδρου κοινοποιουμένης μετὰ τὴν κατακύρωσιν μὲν, ἀλλὰ πρὸ τῆς ὑπογραφῆς τῆς ἐκθέσεως, παρεβίασε τὰς ἀνωτέρω οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ δὲ παραβίασις αὕτη συνεπάγεται δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 807 § 5 Πολ. Δικονομίας τὴν ἀναίρεσιν τῶν αποφάσεων του, κατὰ τὸν σχετικὸν βάσιμον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἀριθ. 541 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Ὁμόρρυθμος ἑταιρία.- ἀποχώρησις μέλους.-
συνέχισις μεταξὺ λοιπῶν.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς δευτέρας σχέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ Ἐφ. Πατρῶν, τοῦτο ἐδέξατο τὴν διάλυσιν τῆς ἑταιρίας Α. Φ^{***} καὶ Σα ἐκ φωνῆς τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ ἐνὸς μέλους αὐτῆς Φ^{***}, καίτοι ἂν ἑτέρου δέχεται ὅτι ἡ ἀποχώρησις αὕτη ἐγένετο τῇ συναινέσει καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν καὶ ὅτι τὰ ἐναπολειπόμενα μέλη τῆς ἑταιρίας συνεφώνησαν τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ὑφισταμένης ἑταιρίας, ἀλλ' οὕτω ἀποφανθὲν τὸ ἐφετεῖον παρεβίασε τὸ Νόμον 65 § 9 Πανδ. 17.3, κατὰ τὸν ὁποῖον δύναται οἱ συνεταῖροι νὰ συμφωνήσωσι τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἑταιρίας μεταξὺ τῶν ἐναπολειπομένων συνεταίρων μετὰ θάνατον ἑτέρου μέλους τῆς ἑταιρίας καὶ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 46 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου, ἐξ ἧς προκύπτει

258 τοῦ XVI τόμου, ἡ δὲ ἑτέρα ἐδέχθη μίαν χαϊδευτικὴν διὰ τῶν δύο δακτύλων θωπεῖαν ἐπὶ τῶν παρειῶν διὰ τῆς ἄνω ἀποφάσεως. Καὶ ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ Συντάγματος ὅτι ὅλοι εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου, ὅπερ εἶναι ἐντελὴς διάφορον τοῦ νὰ εἶναι ἴσοι καὶ ἀπέναντι τῆς τύχης.

σαφῶς ὅτι ἑταιρία τις ὁμόρρυθμος δύναται νὰ ὑφίσταται καὶ μετὰ τὴν ἀλλαγὴν ἢ παραίτησιν ἐνὸς τῶν συνεταίρων καὶ κατέστησεν ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδ. 7 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἀριθ. 542 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Ἐγερσις ἀγωγῆς.- τόκος.- συμφωνία μὴ ἐνάρξεως.- ἀδράνεια τόκων ἐνεκεν ἀμφιβολίας δικαιοῦχου.- παραλαβὴ ἔργου.- συμφωνία τοκοδοσίας ἀπὸ ἀνεπιφύλακτου παραλαβῆς.- ἰσχυρισμὸς αὐθαιρέτου ἀρνήσεως.- ἀοριστία.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν σχέψεων τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου, τοῦτο ἀπέριψε τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ αἴτησιν τῶν ἀναιρεσιέντων περὶ πληρωμῆς τόκων ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς τῶν ἐπιδικασθέντων ποσῶν, ἃ τὸ Πανεπιστήμιον ἐκράτει λόγῳ ἐγγυήσεως, στηριχθέν ἂν ἑνὸς μὲν εἰς συμφωνίαν μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων, καθ' ἣν τὸ Πανεπιστήμιον δὲν ὑποχρεοῦται εἰς πληρωμὴν τόκων πρὸ τῆς ἀνεπιφύλακτου παραλαβῆς τῶν ἔργων τοῦ νοσοκομείου, ἂν ἑτέρου δὲ εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι τοιαύτη ἀνεπιφύλακτος παραλαβὴ δὲν ἐγένετο οὔτε πρὸ τῆς ἀγωγῆς, οὔτε μετὰ ταύτην.

Ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη συμφωνία ὅπως μὴ πληρόνη τις τόκους καὶ μετὰ τὴν ἔγερσιν ἐστὶ τῆς ἀγωγῆς, εἶναι ἰσχυρά, ὡς μὴ ἀντικειμένη εἰς ἀπαγορευτικὴν ἢ δημοσίας τάξεως διάταξιν, ἀφοῦ καὶ ἄνευ τοιαύτης συμφωνίας καὶ αὕτη ἡ ἔγερσις τῆς ἀγωγῆς δὲν συνεπάγεται ἀναγκαιῶς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ὀφειλέτου πρὸς πληρωμὴν τόκων, ἐὰν ὁ ἐναγόμενος ὀφειλέτης εὐλόγως ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ὀφειλῆς τοῦ Νόμου 63 Π. 50.17 καὶ Νόμ. 24 Βασιλ. (23.3), ἐπομένως οἱ σχετικοὶ λόγοι τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως περὶ παραβιάσεως τοῦ Ἀστ. Νόμ. ἢ τοῦ ἄρθρ. 156 τῆς Πολ. Δικον. ἀπορριπτέοι εἰσὶν ὡς ἀβάσιμοι.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὅτι ἐν ᾧ τὸ ἐφετεῖον παραδέχεται ὅτι τὸ Πανεπιστήμιον παρέλαβε τὸ Ἀρεταίειον Νοσοκομεῖον καὶ ἐποιήσατο χρῆσιν τούτου, ἐν τούτοις δὲν ἐπαδέχασε τόκους τῶν κρατουμένων ποσῶν, ἐναντίον τῶν περὶ ἀγοραπωλησίας ἰσχυουσῶν διατάξεων, αἵτινες ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀπορριπτέος ἐστὶ, καθ' ὅσον τὸ ἐφετεῖον δὲν ἐδέξατο ἀνεπιφύλακτον παραλαβὴν τοῦ νοσοκομείου ἐκ μέρους τοῦ Πανεπιστημίου, ἂν ἦς ἡρξάτο καὶ ἡ περὶ πληρωμῆς τόκων ὑποχρέωσις.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὅτι ἐν ᾧ οἱ ἀναιρεσιέντες ἰσχυρίσθησαν διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ναυκλίου προτάσεων τῶν αὐτῶν ἡ μετὰ τοῦ Πανεπιστημίου σχετικὴ συμφωνία δὲν δίδει εἰς τοῦτο τὸ δικαίωμα ν' ἀρνήται αὐθαιρέτως καὶ ἐπ' ἄπειρον τὴν παραλαβὴν τοῦ ἔργου, ἐν τούτοις τὸ ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον, ἀπορριπτέος ἐστὶ, διότι ὡς διατυποῦται ὁ λόγος οὗτος ἐν τῇ αἰτήσει καὶ ὡς οἱ σχετικοὶ ἰσχυρισμοὶ ὅλως ἀορίστως ἀναφέρονται ἐν ταῖς προτάσεσιν αὐτῇ τὸ Πανεπιστήμιον ἀδικαιολο-

γήτως ἀρνεῖται τὴν ἀνεπιφύλακτον παραλαβὴν», αποτελοῦσι μόνον ἀμφισβήτησιν τῶν νομικῶν συνεπειῶν τῆς ἰδιαιτέρας συμφωνίας μετὰ τοῦ Πανεπιστημίου, οὐχὶ δὲ καὶ πρότασιν πραγματικοῦ ἰσχυρισμοῦ οὐσιώδους καὶ νομικὴν ἐπιρροὴν ἔχοντος, οἷος θὰ ἦτο ἐὰν οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἀπέδιδον τὴν μὴ ἀνεπιφύλακτον παραλαβὴν τοῦ ἔργου εἰς δόλον καὶ κακοδουλίαν ἐκ μέρους τοῦ Πανεπιστημίου, ἅτινα δὲν ἐμπεριέχονται εἰς τὰς γενικὰς ἐκφράσεις «αὐθαριέτως καὶ ἀδικαιολογῆτως», ἡ μὴ ἐπίκλησις δὲ τοιούτων στοιχείων προκύπτει ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς ταύτης τῆς αἰτήσεως, ἐν ᾗ συνομολογεῖται ὅτι ὑπῆρχον κακοτεχνίαι ἐν τῷ κατασκευασθέντι ἔργῳ, ἀλλὰ πρὸς διόρθωσιν αὐτῶν ἀπητεῖτο μικρότερα δαπάνη(*)).

Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἕτερος λόγος τῆς αἰτήσεως ἐστὶ, ἀφοῦ τὸ ἐφετεῖον ἐδέξατο ὡς ἀνυποστάτους τοὺς ἰσχυρισμούς τοῦ Πανεπιστημίου, πάντως ὤφειλε νὰ ἐπιδικάσῃ τόκους ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἀπορριπτέος ἐστὶ διὰ τὰ ἐν ταῖς προηγουμέναις σκέψεσιν ἐκτεθέντα, κατὰ τὰς ὁποίας δύναται νὰ συμφωνήσῃ ἵνα ἡ ὑποχρεώσις πρὸς πληρωμὴν τόκων μὴ ἄρχῃται ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' ἐξ ἐτέρου γεγονότος, ἥτοι τῆς ἀνεπιφύλακτου παραλαβῆς τῶν ἔργων, ὡς παρεδέχθη τὸ ἐφετεῖον ἐπὶ τοῦ προκειμένου (**).

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 70 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

Ἰερωμμένος.- ὀρκισθὶς κατὰ τὸν κοινὸν τύπον.
- ἀκυρότης.

(*) Περιέργον coup d' oeil ἐπὶ τῆς οὐσίας.

(**) Δὲν βλέπομεν πῶς ἡ συμφωνία περὶ ἀνεπιφύλακτον παραλαβῆς, παρέλυσεν τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι οἱ ἰσχυρισμοί, ὅφ' οὓς ἡ ἐπιφύλαξις, ἐκρίθησαν ἀνυπόστατοι ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ὥστε ὑπὸ τὴν συμφωνίαν ταύτην νὰ παροραθῇ καὶ ἡ νόμιμος ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς τοκοδοσία. Διότι ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου δεκτὴ γενομένη ἐκδοχὴ ἐστὶ οἱ ἰσχυρισμοί, ὅφ' ὧς ἡ ἐπιφύλαξις ἦσαν ἀνυπόστατοι, καθίστα ἀνυπαρκτον τὴν ἐπιφύλαξιν καὶ ἄνευ τοιαύτης τὴν παραλαβὴν, καθ' ὅσον οὐδαμῶς καὶ οὐδέποτε ἀνγνωρίσθη ὡς δικαίωμα παραγωγῶν δικαιολογικῶν συνεπειῶν τὸ ἀπλοῦν κῆρυξ τοῦ ὑπογρέου. Καθόσον δυνατόν νὰ ἐνθυμηθῶμεν, τὸ μόνον παράδειγμα, παραγωγῆς τοιούτων δικαιωμάτων ἀπὸ ἀπλοῦ κηρύξ, ἀναφέρεται εἰς ἓνα γνωστὸν δημῶδη ἥρωα δημῶδους μύθου, ὁ ὁποῖος ἔσωσε τὴν ζωὴν του, διὰ τῆς ἀφειδίτης αὐτῷ ἀδείας τοῦ ἐκλέξαι τὸ ἀπὸ τοῦ ὁποίου θὰ ἐκρεμᾶτο δένδρον, καὶ τὸ ὁποῖον, ἐννοεῖται, δὲν κατάρθωσε ν' ἀνέυρῃ μέχρι σήμερον. Καὶ ἀληθῶς, ἐὰν ἡλῆθαιεν ἡ θεωρία τῆς ἀποφάσεως, οὐδέποτε ἡ δύνατο νὰ ὑπάρξῃ ὑπερῆμερία, διότι οἰαδήποτε αἰτιολογία τοῦ ὀφειλέτου, καίτοι ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου θεωρουμένη ἀνυπόστατος, ἔπρεπε νὰ κρίνεται ὡς εὐλογος ἀφορμὴ ἀντιρρήσεως, παραλύουσα τὴν ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς τοκοδοσίαν. Τότε ἐπὶ ἐναγομένου ἐπὶ ἀποζημιώσεις, φιλονεικούντος σπουδαίως καὶ τὴν ζημιώδη αἰτίαν καὶ τὴν ἐπὶ ταύτῃ εὐθύνην καὶ τὸ ἐπὶ ταύτῃ αἰτούμενον ποσόν, δὲν θὰ ἦδυνάτο νὰ ἐπιδικασθῇ ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς τόκος ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐπιδικαζομένου μικροτέρου τοῦ αἰτηθέντος ποσοῦ, ἀφοῦ μέγιστα διὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐπενεχθέντος μετριάσμου θὰ ἀπεδεικνύετο ὅτι ἐν δικαίῳ ὁ ἐναγόμενος δὲν κατέβαλε τὸ αἰτηθὲν τότε πλεόντερον.

Ἐπειδὴ ὁ διὰ τοῦ ἄρθρου 121 Ποιν. Δικονομίας καθοριζόμενος τύπος τοῦ ὄρκου ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου ΚΓ' τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Νόμου, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἱερεῖς καὶ τὰλλα ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα πρόσωπα, μόνον ὡς πρὸς τὴν λέξιν «ὀρκίζομαι», ἀντικατασταθεῖσαν διὰ τῆς φράσεως «διαβεβαίω ἐπὶ τῇ ἱερῳσύνῃ σου», διετηρήθη δὲ καὶ δι' αὐτοὺς κατὰ τὰ λοιπὰ ὁ ὄρκος ὡς οὐσιώδης διατύπωσις, ἀσφαλίζουσα τὴν εἰλικρίνειαν τῆς καταθέσεως* πᾶσα ἐπομένως ἀπὸ τοῦ τύπου τούτου ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ἱερωμένων διδομένου ὄρκου παρέκκλισις, ἡ μειοῦσα τὴν ἐγγύησιν τῆς ἀξιοπιστίας τοῦ μάρτυρος, ἐκάγεται τὴν ἀκυρότητα τοῦ ὄρκου, ὅστις θεωρεῖται ὡς μὴ δοθείς. Ἐν προκειμένῳ δὲ, βεβαιουμένου ἐκ μὲν τοῦ προσαγομένου ἀπὸ 23 Μαρτίου ἐ. ἔ. ὑπ' ἀριθ. 5687 πιστοποιητικοῦ τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν ὅτι ὁ Κ. Ι^α ἐχειροτονήθη ἱερεὺς τὸν Ἰούλιον 1883, ἐκ δὲ τῶν πρακτικῶν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι ὁ μάρτυς οὗτος, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου βεβαίωσιν, ἦτο ἡγούμενος τῆς Μονῆς Πετράκης, ἱερεὺς ὢν κατὰ τὸ ἀνωτέρω πιστοποιητικόν, ἐσφαλμένως τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων προέβη εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 121 Ποιν. Δικονομίας ὀρκισιν αὐτοῦ, κατὰ παράβασιν τοῦ διὰ τοῦ ἄρθρου ΚΓ' τοῦ ἄνω Καταστατικοῦ Νόμου διαγραφομένου ὡς πρὸς τοὺς ἱερεῖς τύπου τῆς ἐνόρκου διαβεβαιώσεως τούτων ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ἡ δὲ οὕτω γενομένη ὀρκισις τοῦ ὡς ἄνω μάρτυρος ἀκύρως ἐγένετο καὶ οὗτος θεωρεῖται ὡς παντάπασι μὴ ὀρκισθείς, συνεπῶς δὲ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς στηριζομένη καὶ εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ τοιούτου ὀρκιστέου μὲν κατὰ νόμον, ἀλλὰ μὴ ὀρκισθέντος προσηγόντως καὶ ἐγκύρως μάρτυρος, ἀναιρετέα ἐστὶ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 458 ἐδ. 14 Ποιν. Δικονομίας καὶ τὸν σχετικὸν περὶ τούτου βᾶσιμον λόγον ἀναίρεσεως, παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς ἕτερον ὁμοείδες καὶ ἰσοβάθμιον δικαστήριον κακουργιοδικῶν.

Ἀριθ. 72 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ
Κληρωδὸς δικαστηρίου ἐνόρκων. - ὀκλήωδης ἀσθενείας.- ἀκύρως καὶ ἐπανακλήρωδης θέσεως ὀνόματος ἀσθενούντος ἐν κληρωτικῇ.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν διαρκούσης τῆς διαδικασίας τῆς συγκροτήσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, ὁ κληρωθεὶς τοιοῦτος Δ. Κ^α ἐδήλωσεν ὅτι, ἀσθενῶν δὲν δύναται νὰ παραμείνῃ καὶ παρακολουθήσῃ τὴν διαδικασίαν, τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ, ἀδυνατοῦντος τοῦ κληρωθέντος ἐνόρκου νὰ παραμείνῃ μέχρι πέρας τῆς διαδικασίας, νομίμως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων προέβη εἰς τὴν ἀκύρωσιν μὲν τῆς γενομένης κληρώσεως καὶ τῆς μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου διαδικασίας, εἰς νέαν δὲ συγκροτήσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, μηδαμῶς ἀντιλέξαντος τοῦ κατηγορουμένου, μηδὲ πρότασιν τινα πρὸς τὸ δικαστήριον ὑποβαλόντος, ὡς οὗτος ἤδη ἀναληθῶς ἰσχυρίζεται, ὑποστηρίζων λόγον ἀναίρεσεως ἐκ παραλείψεως τοῦ δικαστηρίου νὰ δώσῃ ἀκράσιν.

Ἐπειδὴ μετὰ τὴν, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἀκύρωσιν τῆς πρώτης κληρώσεως τῶν ἐνόρκων, νομίμως κατὰ τὴν δευτέραν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐτέθη ἐν τῇ κληρωτίδι τὸ ὄνομα τοῦ αὐτοῦ ἐνόρκου Δ. Κ*** παρόντος κατὰ τὴν κληρώσιν, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν ἀποδεικνύεται, ἀφοῦ δὲν προτείνεται οὐδ' ἀποδεικνύεται διαρκῆς ἢ πρόσκαιρος ἀνικανότης ἐκ τῶν ἐν τῷ Νόμῳ ΒΚΗ' τοῦ 1892 ἀναφερομένων, εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν τοῦ ἐνόρκου καθηκόντων. Κατὰ ταῦτα, ὁ εἰς τὴν κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων ἀναγόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται.

Ἀριθ. 75 (1907) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεσπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Ποινὴ.- μετριάσις βασιλικῆ χάριτι.- ὑπολογισμὸς προφυλακίσεως.- ἐφαρμογὴ νόμου ὑπὸ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων, αὕτη, καί-

(*) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου τυζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Ταϊσανόπουλος εἰλεῖς τὰδε :

«Ὁ ἀναιρέσιον δι' αἰτήσεώς του πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Συνέδρων ἐξέθηκεν ὅτι, κατηγορηθεὶς ἐπὶ ἀναιρέσει καὶ ἀποπειρᾶ ἀναιρέσεως, προφυλακίσθη τὴν 18 Ἰουλίου 1905, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 24 τῆς ... Ὀκτωβρίου 1906 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Χαλκίδι Συνέδρων καταδικάσθη ἐπὶ συνεργείᾳ τῶν ἀνωτέρω πράξεων εἰς φυλάκισιν 3 ἐτῶν καὶ 10 μηνῶν, ἀφαιρεθέντος δὲ ἐκ ταύτης τοῦ χρόνου τῆς προφυλακίσεως, ὥρισθη χρόνος διαρκείας τῆς ποινῆς αὐτοῦ 2 ἔτη, 7 μῆνες καὶ 11 ἡμέραι· ὅτι διὰ Β. Χάριτος ἡ ἐπιβληθεῖσα αὐτῷ ποινὴ ἐμετριάσθη εἰς φυλάκισιν ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους καὶ ἠτήσαστο τὴν ἀποφυλάκισίν του, καθόσον ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς προφυλακίσεως του παρῆλθεν ἔν καὶ ἡμισυ ἔτος.

«Τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18 τῆς 7 Μαρτίου ἐ. ε. ἀπέριψε τὴν αἴτησιν ταύτην, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς διὰ τῆς χάριτος ἤνοιε ὅτι ὁ αἰτῶν ἴδει νὰ ἐκτίσῃ πάντως ποινὴν ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους ἀπὸ τῆς καταδίκης του, ἂντι τῆς διὰ τῆς ἀποφάσεως ὁρισθείσης τῶν 2 ἐτῶν, 7 μηνῶν καὶ 11 ἡμερῶν

«Ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως στηρίζεται εἰς τὸ ὅτι κακῶς ἠρμηνεύθη ὁ Νόμος ΒΙΔ' τοῦ 1892 περὶ προφυλακίσεως, μὴ ὑπολογισθέντος τοῦ χρόνου τῆς προφυλακίσεως τοῦ αἰτούντος εἰς τὴν καταγνωσθεῖσαν αὐτῷ καὶ διὰ Β. χάριτος μετριάσθεισαν ποινὴν του.

«Ὁ λόγος οὗτος εἶναι βάσιμος. Ὁ ἀναιρέσιον διὰ τῆς μνηθείσης ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκίδι Συνέδρων καταδικάσθη εἰς φυλάκισιν τριῶν ἐτῶν καὶ δέκα μηνῶν, ἡ ποινὴ δὲ αὕτη ἐμετριάσθη διὰ τοῦ ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου 1907 Β. Δ. εἰς φυλάκισιν ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους. Ὁ μετριάσας δὲ οὗτος προφανῶς ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐπιβληθεῖσαν ποινὴν τῶν τριῶν ἐτῶν καὶ δέκα μηνῶν καὶ οὐχὶ εἰς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ὑπολογισμένου χρόνου τῆς διαρκείας τῆς ποινῆς μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ χρόνου τῆς προφυλακίσεως, ὅστις δὲν ἦτο ἡ ἐπιβληθεῖσα ποινὴ καὶ τὸν ὅποιον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ΒΙΔ' Νόμου, εἶναι ὑπόχρεωσιν τὸ δικαστήριον νὰ κάμῃ, καθόσον κατὰ τὸ ἄρθρ. 39 τοῦ Συντάγματος, ὁ Βασιλεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ χαρίζῃ, μεταβάλλῃ καὶ ἐλαττώῃ τὰς παρὰ τῶν δικαστηρίων ἐπιβαλλομένας ποινάς. Καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅθεν τὸ

τοὶ δέχεται ὅτι ἡ ἐπιβληθεῖσα τῷ ἀναιρέσειντι ποινὴ φυλακίσεως τριῶν ἐτῶν καὶ δέκα μηνῶν διὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκίδι Συνέδρων, ἐμετριάσθη διὰ Β. Δ. εἰς φυλάκισιν μόνον ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους, ἐν τούτοις ἀπέριψε τὴν αἴτησιν τοῦ ἀναιρέσειντος περὶ ἀπολύσεώς του ἐκ τῶν φυλάκων, καίτοι, ὑπολογιζομένου καὶ τοῦ χρόνου τῆς προφυλακίσεώς του, εἶχε παραμείνει ἐν ταῖς φυλάκασι πλέον τοῦ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ Β. Διάταγμα ἐνόησε νὰ μὴ ἀφαιρεθῇ ὁ χρόνος τῆς προφυλακίσεως ἐκ τῆς ἐλαττωθείσης ποινῆς, ἀλλ' οὕτω κρίνασα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, παρεβίασε καὶ τὸν Νόμον ΒΙΔ' τῆς 13ης Ἰουλίου 1892 περὶ ὑπολογισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς προφυλακίσεως ἐν τῇ καταγινωσκομένῃ ποινῇ, κατὰ τὸν ὅποιον, μετὰ τὴν διὰ τῆς ἀποφάσεως κατάγνωσιν τῆς ποινῆς, ἥτις ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι ἡ διὰ τοῦ Β. Δ. μετριάσθεισα, ἀφαίρει τὸν χρόνον τῆς προφυλακίσεως, καὶ τὸ ἄρθρ. 39 τοῦ Συντάγματος, κατὰ τὸ ὅποιον ὁ Βασιλεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα μόνον νὰ χαρίζῃ, μεταβάλλῃ καὶ ἐλαττώῃ τὰς παρὰ τῶν δικαστηρίων καταγινωσκομένας ποινάς, οὐχὶ δὲ νὰ μεταβάλλῃ καὶ τοὺς περὶ ὑπολογισμοῦ τῶν ποινῶν νομικοὺς ὁρισμούς, ἀποδοῦσα οὕτω εἰς τὸ περὶ χάριτος Β. Διάταγμα ἐννοίαν ἀντικειμένην καὶ εἰς τὸ Σύνταγμα καὶ εἰς τὸν νόμον, ἣν προδήλως δὲν εἶχεν.

Ἐπειδὴ, ἀναιρετίας οὐσης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δι' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν καὶ ψευδῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ Ποιν. Νόμου, ὁ Ἀρειος Πάγος δὲν ἀποφαίνεται τὴν παραπομπὴν εἰς ἄλλο δικαστήριον, ἀλλ' ἐφαρμόζει αὐτὸς τὸν Ποιν. Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, προκύπτοντος ὅτι ὁ αἰτῶν προφυλακισθεὶς τὴν 18 Ἰουλίου 1905 ἐκρατεῖτο εἰσέτι ἐν ταῖς φυλάκασι τῶν καταδικῶν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως (7 Μαρτίου 1907), ἦτοι πλέον τοῦ ἐνὸς

προμνησθῆν Β. Δ. τὴν ἐπιβληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ποινὴν ἐμετριάσαν, ἐπιβληθεῖσα δὲ ποινὴ εἶναι ἡ τῶν 3 ἐτῶν καὶ 10 μηνῶν καὶ οὐχὶ τὸ ὁρισθὲν διὰ τῆς ἀποφάσεως χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ἴδει νὰ παραμείνῃ ἐν τῇ φυλακῇ ὁ ἀναιρέσειν μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ χρόνου τῆς προφυλακίσεώς του. Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ χρόνου τῆς προφυλακίσεως ἀπὸ τῆς καταγνωσθείσης ποινῆς εἶναι δικαίωμα τοῦ καταδικασθέντος, χορηγούμενον ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΙΔ' τοῦ 1892 καὶ δὲν εἶναι ἀναγκαῖα Β. χάρις πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ δικαιώματος τούτου. Ὅθεν διὰ τοῦ μετριάσματος τῆς ποινῆς συνετελεῖται τῆς Β. χάριτος, δὲν ἠδύνατο ποσῶς νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ὁ ἀναιρέσειν ἴδει νὰ ἐκτίσῃ πάντως τὴν μετριάσθεισαν ποινὴν τοῦ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους ἀπὸ τῆς καταδίκης του, διότι ἡ τοιαύτη ἐκδοχὴ ἀντίκειται προφανῶς εἰς τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ΒΙΔ' τοῦ 1892 Νόμου περὶ ὑπολογισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς προφυλακίσεως ἐν τῇ καταγινωσκομένῃ ποινῇ, καθ' ὃ ὁ χρόνος τῆς προφυλακίσεως ὑπολογίζεται ὑπὲρ τοῦ καταδικασθέντος εἰς φυλάκισιν, εἰρηκτὴν ἢ ποδοκαίρα δεσμά.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τάναντία παραδείξιμένη, παρεβίασε τὴν μνησθεῖσαν διάταξιν τοῦ Νόμου ΒΙΔ', ὅπερ συνεπάγεται ἀναίρεσιν, διότι ἡ διάταξις αὕτη πραγματευομένη περὶ ποινῆς ἀνάγεται εἰς τὸν Ποινικὸν Νόμον, οὗ ἡ παραβίασις ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 458 § 19 Ποιν. Δικ.,

και ημίσεος έτους, εις όσον έμετριάσθη δια του Β. Διοτάγματος ή καταγνωσθείσα αυτώ ποινη, δέον ο Άρειος Πάγος, έρμηνεύων ορθώς τον νόμον, να διατάξη την εκ των φυλακων άπόλυσιν του αιτούντος, εάν ούτος δεν κρατῆται εν αύταις δι' άλλην νόμιμον αίτιαν.

Άριθ. 76 (1907) Τμ. Β'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Ι. ΤΣΑΤΣΟΣ
Λόγος άναιρέσεως επί έλλείψει άκροάσεως.-
βεβαιώδης μη αντίλογίας.

Έπειδή ο λόγος ότι οι δικασται δεν ήθέλησαν να δώσωσιν εις τους άναιρεσειόντας άκρόασιν επί της προτάσεως του εισαγγελέως περί χωρισμού της δίκης του άπόντος κατηγορουμένου, ως μη δόντος τον λόγον εις αυτούς, είναι άπορριπτέος, διότι, κατά μεν τα πρακτικά της συνεδριάσεως, ο συνήγορος των άναιρεσειόντων επί της προτάσεως ταύτης του εισαγγελέως «δεν άντέλεξεν», δ έστιν ότι άπεδέχθη αυτήν, κατά δε τον νόμον, άρνησις άκροάσεως θα ύφίστατο εάν είχεν υποβάλλει ο κατηγορούμενος εις τὸ δικαστήριον πρότασιν τινα νόμιμον και τουτο ήρνεϊτο ν' άπαντήση δι' άποφάσεώς του, τοιούτο τι όμως δεν συνέβη επί του προκειμένου.

Άριθ. 97 (1907) Τμ. Β' (**)

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΑΤΟΣ
Αίτησις άναιρέσεως.- κράτησις εν φυλακαίς
και εν βουλεύμασι.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Άριθ. 1869 (1906)

Εισηγητής ο έφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Λογοδοσία. - όρια μέχρις άπώλειας άντικειμένου.-ού κατανεκτέα ευθύνη επί άπώλειας έκδιαδισ δοσιλόγου. - μέθα.

Έπειδή τὸ δια της άποφάσεως 605 ταχθὲν θέμα άποδείξεως έτάχθη συμφώνως προς την άγωγήν, ορθώς έκρινεν ή άπόφασις αυτή ότι λογοδοσία όφείλεται μέχρι της κατασχέσεως του πλοίου, διότι μετά την κατ'άσχεσιν ή διαχείρισιν έπαυσε, δια τους εν αυτή ορθούς και νομίμους λόγους. εις ους αναφέρεται και τὸ δικαστήριον τουτο, και διότι ή διαχείρισις πλοίου συνίσταται εις την χρῆσιν αυτού, μετακόμισιν δηλ. ανθρώπων ή πραγμάτων και την εκ τούτου εισπραξιν χρημάτων ή άπαιτήσεων κατά τρίτων ως και των δαπανων ή υποχρεώσεων προς τρίτους, των προσερχομένων εκ της χρήσεως του πλοίου, μισθον δηλ. ναυτων, έξόδων συντηρήσεως και κινήσεως του πλοίου κτλ, δεν ανάγεται δε εις την λογοδοσίαν την εκ της διαχείρισεως πλοίου τὸ αν τουτο έξέλειπεν ούτως ή άλλως, ή αν έξέλειπεν εκ δόλου ή άμελείας του πλοιάρχου (διαχειριστοῦ), τούτων πάντων δυναμένων ν' άφορώσιν ευθύνην του διαχειριστοῦ, δια την παῦσιν της διαχείρισεως και την άπώλειαν του πλοίου, μη όντων όμως στοιχείων λογοδοσίας, ουδ' έχει σημασίαν

τινα τὸ ότι δύναται να ύφίστανται και μετά την άπώλειαν του πλοίου έκκρεμεις άπαιτήσεις ή δικαιώματα, διότι και ταῦτα, καθόσον πρό της παύσεως της διαχείρισεως ως έξ αυτής έγγενήθησαν, είναι άντικείμενα της λογοδοσίας των σχετικων παρατηρήσεων του δεξιλόγου, είναι όμως άσχετα προς την άπώλειαν του πλοίου και την αίτιαν αυτής. Εις ταῦτα δεν άντίκειται ο Νόμ. 2 Π. (3.5) εν επικαλείται ο ένάγων, όστις ουδεν άλλο όρίζει ή ότι, ως είναι δίκαιον, εάν τις χρησίμως έδιοίκησεν, άναλαμβάνει, δι,τι χάριν της διαχείρισεως κατέβαλεν ή είναι υπόχρεως να καταβάλῃ, ούτως έπίσης είναι δίκαιον να καταδικάζηται εάν δεν έδιοίκησέ τι ως έπρεπε, ή παρακρατεί τι εκ της διοικήσεως περιελθὼν αυτώ, και ή εν τῷ όποιῳ φράσις «εάν δεν έδιοίκησέ τι ως έπρεπε», σημαίνει εάν παρέλειψε να εισπράξῃ, ότι ήδύνατο, ή ένήργησε δαπάνας άδικαιολογήτους, άνάγεται δηλ. εις την παρὰ του διαχειριστοῦ έπιδειχθείσαν περί τας εισπράξεις, ήτοι την αύξησιν εν γένει της διαχειρισθείσης περιουσίας, έπιμέλειαν και τὸ σκόπιμον των δαπανων, έπομένως ορθώς ή έκκαλουμένη άπόφασις έκρινεν ότι λογοδοσία όφείλεται μέχρι του χρόνου, καθ' δν έπαυσεν ή διαχείρισις, τὰ δε άφορώντα την άπώλειαν του πλοίου και την αίτιαν ταύτης δεν είναι άντικείμενα λογοδοσίας, ο δε περί του εναντίου λόγος της έφέσεως είναι άπορριπτέος ως άβάσιμος.

Έπειδή τὸ άρθρον 702 της Πολ. Δικονομίας όρίζει ότι εν περιπτώσει άπειθείας του δοσιλόγου να δώσῃ λόγον της διαχείρισεώς του διατάσσεται εν εκ των εν τῷ άρθρ. 695 της αυτής Δικονομίας αναφερομένων έκτελεστικων μέσων, δηλ. κατασχέσεως και κρατήσεως, κατά τὸ δοκοῦν τῷ δικαστορίῳ, εκ τούτων δ' έπεται ότι δεν δύναται τὸ δικαστήριον να διατάξῃ άμφοτέρα, άλλ' ή θα όρίσῃ εικάζόμενον έλλειμα, και εν τοιαύτη περιπτώσει θα διατάξῃ την εν άπειθεία του δοσιλόγου, κατάσχεσιν της περιουσίας αυτού μέχρι του ποσού του έλλείματος τούτου του εικάζομένου, της διατάξεως ταύτης αποτελούσης όριστικην εις τὸ ποσὸν τουλάχιστον τουτο καταψηφισιν του δοσιλόγου, αν άπειθῇ να δώσῃ λόγον, (χωρίς εκ τούτου ο ένάγων να κωλύηται, άποδεικνύων, δι' άγωγῆς περί του αποτελέσματος, ότι πράγματι ο δοσιλόγος τῷ όφείλει εκ της διαχείρισεως ποσὸν μεῖζον ή τὸ του όρισθέντος εικάζομένου έλλείματος, να ζητήσῃ και λάβῃ και τουτο), ή θα άπαγγείλῃ προσωπικην κράτησιν κατά του δοσιλόγου, αν άπειθῇ να δώσῃ λόγον. Εν ή όμως περιπτώσει δεν όρισθῇ εικάζόμενον έλλειμα, ως τουτο σαφώς συνάγεται εκ του άρθρ. 703 της Πολ. Δικονομίας, καθ' ήν αν διαταχθῇ ή κατάσχεσις και πώλησις της περιουσίας του δοσιλόγου προσδιορίζει τότε τὸ δικαστήριον, κατά τὸ εικάζόμενον έλλειμα του λογαριασμοῦ, ποσότητά τινα, της όποιας τον όρον δεν δύναται να υπερβῇ τὸ κατασχευθόσμενον και πωληθησόμενον μέρος της περιουσίας' βάσιμος έπομένως είναι ο λόγος της άντεφέσεως, καθ' ήν ουχί ορθώς ή άντεκκαλουμένη άπόφασις και εικάζόμενον έλλειμα ώρισε και προσωπικην κράτησιν κατά του άντεκκαλούντος ά-

(*) Παραλείπεται ως ήμοια πλείσταις άλλαις.

πήγγειλε, και δεκτός, μεταρρυθμιστέα δὲ ἡ ἀπόφασις αὕτη καὶ κατὰ τοῦτο, διατασσομένης μόνον τῆς προσωπικῆς κρατήσεως τοῦ δοσιλόγου ἐν ἀκείβειᾳ λογοδοτήσεως.

Ἀριθ. 1871 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Ἀποφασίς ἐπὶ αἰτήσεως παρατάξεως προθεσμίας.- παραδεκτὸν ἐφέδεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ μὲν τὸ ἄρθρ. 181 τῆς Πολ. Δικονομίας εἰς τὰς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις ἐξήρτηται ἀπὸ τὴν κρίσιν τῶν διαδίκων ἂν θέλουν νὰ τὰς ἐκκαλέσουν συγχρόνως μὲ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν ἢ πρότερον καὶ μόνας, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 249 ἡ περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις ὀρίζει τὸν χρόνον τῆς ἀποδείξεως καὶ τὸν δικαστὴν ἐνώπιον τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ διεξαχθῶσι τὰ πρὸς ἀπόδειξιν, ὥστε ἀποφασίς περὶ ἀποδείξεως εἶναι ἡ διατάττουσα περὶ τούτων, ἐξ οὗ ἔκπεται ὅτι τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν, εἴτε ἐν αὐτῇ διατυπώται καὶ τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως, εἴτε μόνον περὶ αὐτῶν διατάσσει τι, δύνανται νὰ ἐκκαλέσωσιν οἱ διάδικοι καὶ πρὸ τῆς ὀριστικῆς.

Ἀριθ. 1873 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Βλάβη ἐλευθέρου δώματος.- ἀποζημιώσις.- ἐργασία ἐν μέλλοντι.- πρόσθετις ἡνιόχου.- βλάβαι ἐξ ἀμελείας.- εὐθύναι προδότησαντος.- μέθος ὅρος ζωῆς.

Ἐπειδὴ, κατὰ τοὺς Νόμ. 7 πρ. Πανδ. (9.2) Β. (Ἐ'.γ') 7. Πανδ. 3 (9.1) Βασ. (Ἐ'.β') 3, Πανδ. 7 (9.3) Βασίλ. (Ἐ'.θ') 7. ἐὰν βλάβη σῶμα ἐλευθέρου ἢ καταδίκῃ γίνεται καὶ εἰς τὴν δαπάνην τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς ἰατρείας καὶ εἰς τὴν ἀποτίμησιν τῆς ἐργασίας, ἥς ἐστέρηται καὶ μέλλει στερεῖσθαι ὁ βλαβείς, μὴ δυνάμενος ἐργάζεσθαι· δηλονότι ἐπιτρέπεται νὰ ζητηθῇ καὶ ἡ ἀποτίμησις τῆς μελλούσης ζημίας ὡς ἐκ τῆς ἐπελθούσης ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, ἀρκεῖ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δι' ἐργασίας, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι παρασχεθισομένης, ἡ παθοῦσα ἤθελε κορισθῇ μισθόν, ἂν μὴ διὰ τοῦ ἐπιβλαβοῦς γεγονότος καθίστατο ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν. Ὅθεν βασίμως ὁ ἐνάγων, ὡς ἐνασκῶν τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς ἀνηλίκου θυγατρὸς του, ἐζήτησε νὰ τῷ ἐπιδικασθῶσι καὶ μισθὸς ταύτης διὰ τὸ μέλλον, ὡς καταστάσεως ἀνικάνου πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν, ἀποκοπέντος τοῦ δεξιῦ ποδὸς κατὰ τὴν ταρσοκνημικὴν χώραν, ἐνεκα ἀσυγγνώστου ὑπαιτιότητος τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἐναγομένης· ὁρθῶς δὲ τὸ πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν ἐνστασιν τῆς ἐναγομένης ἐταιρίας περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἦτο εἰσέτι κεκτημένον καὶ ἀπαιτητὸν τὸ δικαίωμα τῆς παθούσης.

Ἐπειδὴ, κατ' ἀνάλογον ἐφαρμογὴν τῶν περὶ προστάσαντος διατάξεων τοῦ Ἀστυνομικοῦ Δικαίου Ἀρμ. (Β'.ΙΑ' § 6) Βασίλ. (LIII α') 15 καὶ 16 Εἰσηγ. § 3 (4.5) Νομ. 1 § 2 Πανδ. (14.1) Ν. 8 καὶ 27 § 11 (9.2), ἡ ἐναγομένη ἐταιρία εὐθύνεται διὰ τὰς ἐξ ἀμελείας ἐπιβλαβεῖς πράξεις καὶ παραλείψεις τῶν παρ' αὐτῆς ἐκλεγέντων καὶ διωρισμέ-

νων ὑπαλλήλων· ἐν προκειμένῳ δὲ ὁ ἐνάγων διατείνεται ὅτι ἐκ βαρείας ραθυμίας τοῦ ἀμαξηλάτου αὐτῆς παρεσύρθη τὸ ἐπταετὲς θυγάτριον αὐτοῦ, ὁδηγούμενον παρὰ τῆς μητρὸς του, καὶ ἀπεκόπη ὁ δεξιὸς ποὺς· ἐνῷ ὁ ἡνιόχος, ἐὰν δὲν εἶχε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ θριάμβου τῆς ἀρματοδρομίας, ἡδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τοὺς ἵππους καὶ νὰ προλάβῃ τὸ ἐπελθὸν δυστύχημα· ἀποδεικνυόμενων δὲ ἀληθῶν τῶν γεγονότων τούτων, ὡς κατωτέρω ρηθῆσεται, ἀνακύπτει πρόδηλος ἡ εὐθύνη τῆς ἐκκαλοῦσης ἐταιρίας, οἱ δὲ νόμοι, οὓς ἐπικαλεῖται, ἀφορῶσι τὴν εὐθύνην διὰ τὰς ἐνεκα δόλου ἐπιζημίους πράξεις τῶν ἐκπροσωποῦντων τὰ νομικὰ πρόσωπα καὶ δὲν ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴν, καθ' ὅσον ὁ ἐνάγων δὲν ἀποδίδει δόλον, ἀλλ' ἰσχυρίζεται ὅτι ἐξ ἀσυγγνώστου ραθυμίας καὶ ἐκ περιφρονήσεως τῆς ζωῆς τῶν διαβατῶν, ἐκ μέρους τῶν ἀμαξηλατῶν τῆς ἐκκαλοῦσης, προήλθε τὸ δυστύχημα· ἐπομένως ἀπορριπτέα τυγχάνει, ὡς νόμῳ ἀστήρικτος, ἡ περὶ ἀνευθύνου ἐνστασις ἢ περὶ εὐθύνης μόνον εἰς τὸ περὶελθόν.

Ἐπειδὴ, κατ' ἀνάλογον ἐφαρμογὴν τῶν περὶ κληροδοτημάτων διατροφῆς ἰσοδύως παρεχομένων διατάξεων τῶν Νόμων Βασ. 67 (41.1) 68 Πανδ. (35.2), λογίζεται ὡς πιθανὴ διάρκεια τῆς ζωῆς τοῦ ἔχοντος ἡλικίαν ἐνὸς μέχρι εἴκοσιν ἐτῶν χρονικὸν προσέτι διάστημα τριάκοντα ἐτῶν, ἐν προκειμένῳ δὲ, ἀφοῦ ἡ παθοῦσα δικαιοῦται εἰς ἀποζημίωσιν ἀπὸ τοῦ δωδεκάτου ἔτους, κατὰ τὰ ἀνω εἰρημένα, λογισθῆσεται ὡς πιθανὴ διάρκεια τὸ 42 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῆς, μέχρι τοῦ ὁποίου δέον νὰ ἐπιδικασθῇ ἡ αἰτουμένη ἀποζημιώσις, εἰς τὴν ὑποχρεοῦται ἡ ἐναγομένη ἐταιρία ἐνεκα ὑπαιτιότητος τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς, καθ' ὅσον ἐκ θετικῆς πράξεως καὶ παραλείψεως τοῦ ἡνιόχου μιᾶς τῶν ἀμαζῶν τῆς ἐκκαλοῦσης, ὡς γενεσιουργοῦ αἰτίας, ἐπῆλθε τὸ ἐπιβλαβὲς ἀποτελέσμα.

Ἀριθ. 1875 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Κατάσχεσις χειρὸς τρίτου.- ἀνακοπή.- ἀρμοδιότης.- ἀκατάσχετον χρέος ἐκ συναλλαγματικῆς.- παῦσις κυκλοφορίας.- τριακονθήμερος προθεσμία πρὸς ἀνακοπήν.- μὴ ὑπολογισμὸς ἡμέρας δηλώσεως.

Ἐπειδὴ ἡ κατὰ τῆς δηλώσεως τοῦ τρίτου ἀνακοπὴ τοῦ κατασχόντος ἐπέχει τὸν τόπον τῆς ἀγωγῆς, ἣν ἤθελεν ἐνασκήσει ὁ ἀρχικὸς δανειστής, ἀφοῦ δὲ ἡ κατασχεθεῖσα ἀπαιτήσις στηρίζεται ἐπὶ συναλλαγματικῆς, ἀρμοδίως ἡ κατὰ τῆς δηλώσεως ἀνακοπὴ εἰσῆχθη διὰ τοῦ πινακίου τῶν ἐμπορικῶν.

Ἐπειδὴ ναὶ μὲν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 920 § 3 καὶ 149 τοῦ Ἑμπ. Νόμου, χρέος ἐκ συναλλαγματικῆς δὲν δύναται νὰ κατασχεθῇ, διότι ὡς ἐκ τῆς κυκλοφορίας αὐτῆς καὶ τοῦ εὐκόλου τῆς μεταβιβάσεως ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον δὲν εἶναι γνωστὸς ὁ κομιστὴς δανειστής· ἀλλ' ὅταν καὶ ἡ κυκλοφορία αὐτῆς, ἀποθνήσκοντος τοῦ κομιστοῦ καὶ σημειοῦται ἐν τῇ ἀπογραφῇ τῶν κληρονομιαίων, ὡς ἐν προκειμένῳ συμβαίνει, ἀποδιώσαντος τοῦ κατόχου αὐτῆς Ν. Δ^α, καὶ σημειωθείσης τῆς ρηθείσης συ-

ναλλαγματικής ἐν τῇ ἀπογραφῇ, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ ἐφεσίβλητοι, δὲν ὑφίσταται πλέον ὁ λόγος τοῦ ἀκατασχέτου (*).

Ἐπειδὴ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν συντάσσεται ἡ δήλωσις τοῦ τρίτου περὶ τῆς ἐνεργηθείσης εἰς χεῖρας τοῦ κατασχέσεως, δὲν ὑπολογίζεται εἰς τὴν προθεσμίαν τῶν 30 ἡμερῶν τοῦ ἀρθροῦ 932 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐντὸς τῶν ὁποίων ὀφείλει ὁ κατασχών ν' ἀνακόψῃ τὴν γενομένην δήλωσιν, καθόσον ἡ ἡμέρα εἶναι ἀδιαίρετος καὶ δικαιούται ὁ δηλῶν μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τοῦ δικαιώματός του· ἐπομένως ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς δηλώσεως ὑπολογισθῆσεται ἡ 30 ἡμερῶν προθεσμία καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς δηλώσεως· ἐν προκειμένῳ δὲ, μὴ ὑπολογιζομένης τῆς ἡμέρας τῆς δηλώσεως (27 Μαΐου 1896), ἐμπροθέσμως ἐγένετο ἡ κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴ τὴν 26 Ἰουνίου 1896, ἥτοι τὴν τριακοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς δηλώσεως.

* Ἀριθ. 1880 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

*** Ἀνατροπὴ ἀνατροπῆς.- ἀγωγή προηγουμένη. ἀγωγή δευτέρα. - οὐ παραιτηθεὶς ἀπὸ πρώτης.- τελεσιδίκως ἀποδίκως δευτέρας.- ἀνατροπὴ πρώτης πρωτοδίκως. - ἐφέσις. - ἀνατροπὴ ἐφέσεως.**

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν νόμον (ἀρθρ. 479 Πολ. Δικονομίας), καθ' ὃν πᾶσα δίκη ἐξαλείφεται δι' ἀνατροπῆς, ἐὰν ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν δὲν ἐξηκολούθησεν, ἐννοεῖται προδήλως δίκη ἐκκρεμῆς εἰσέτι, ἐνεκα δὲ τῆς γενικότητος τοῦ νόμου, εἰς ἀνατροπὴν ὑπόκειται καὶ ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή, ἥτις ἐνεκα τοῦτου ἔχει ἰδίαν ὑπαρξίν ἀνεξάρτητον τῆς κυρίας δίκης, καὶ οὐχὶ ἀποπερατωθεῖσαν ἤδη κατ' ἄλλον νόμιμον τρόπον κατὰ τὸ ἀρθρ. 476 Πολ. Δικονομίας, νόμιμος δὲ τρόπος καταργήσεως ἡ ἀποπερατώσεως κατὰ τὸ ἀρθρ. τοῦτο ἐδ. 7 εἶναι καὶ ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ καταργήσις τῆς δίκης, διὰ παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἵνα χωρῆς ἀπαιτεῖται (ἀρθρ. 487 Πολ. Δικονομίας) ρητῶς νὰ συνταχθῇ ἔγγραφον ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ εἰδικοῦ πληρεξουσίου του, καὶ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸν ἀντίδικον, ἀποκλειομένης οὕτω τῆς σιωπηρᾶς παραιτήσεως. Κατ' ἀκολουθίαν, ἐν προκειμένῳ, καὶ δεδομένου ὅτι τὸ Δημόσιον μετὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀπὸ 25 Ὀκτωβρίου 1866 διεκδικητικῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ 3576 τοῦ 1867 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, μεταγενεστέρως τὸ Δημόσιον ἤγειρε κατὰ τοῦ δικαιοπαρόχου αὐτῶν τὴν ἀπὸ

(*) Λόγος τῆς ἀπαγορεύσεως δὲν εἶναι μόνον ὁ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ἀναφερόμενος, μάλιστα οὗτος δὲν εἶναι διόλου ὁ λόγος τῆς ἀπαγορεύσεως εἶναι νὰ μὴ εἶναι δυνατόν νὰ τεθῇ ποτὲ εἰς ἀμφιβολίαν τὸ ἐλευθερόν τῆς μεταβιβάσεως, ὅπου θὰ ἐπηρέαζε λίαν τὴν πίστιν, ἡ ὁποία εἶναι τὸ βάθρον τῶν εἰς διαταγὴν τίτλων. Ἐὰν λοιπὸν ἡ ἀπαγόρευσις ἀναφέρεται εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἐκ τῆς συναλλαγματικῆς ὑποχρεώσεως, κάμπτουςα τὸ γόνυ μόνον ἐν ταῖς δυοὶ περιπτώσεσι τοῦ ἀρθροῦ 149 Ἐ.μ.κ. Νόμου, δὲν βλέπομεν δυνατόν οὐδεμίαν διάκοσιν, ὡς παρατηρήσαμεν ἐν σελ. 586 VI ὑπὸ τὴν 771 Ε. Α., ἥτις καὶ ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς ἐν σελ. 534 XII 132 Α. Π.

8 Μαρτίου 1884 ἀγωγήν περὶ διεκδικήσεως τῶν αὐτῶν κτημάτων, τῶν διὰ τῆς προτέρας ἀγωγῆς διεκδικουμένων, καὶ ἡ δευτέρα αὕτη ἀγωγή ἀπερρίφθη τελεσιδικῶς ὡς ἀβάσιμος, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 589 τοῦ ἔτους 1891 τοῦ ἐφετείου τοῦτου, ἀφοῦ οἱ ἀνακόπτοντες ἐναγόμενοι δὲν διατείνονται ὅτι τὸ Δημόσιον παρητήθη τῆς προτέρας ἀπὸ 25 Ὀκτωβρίου 1866 ἀγωγῆς αὐτοῦ, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 487, ἡ ὅτι ἡ συνεπεία τῆς ἀγωγῆς ταύτης, τῆς 25 Ὀκτωβρίου 1866, ἀρξάμενη δίκη κατηγορήθη κατὰ τινὰ τῶν περιπτώσεων τοῦ ἀρθροῦ 476 Πολ. Δικονομίας, ἀλλ' εἶναι εἰσέτι ἐκκρεμῆς, ἀφοῦ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν ἀνακοπόντων ἐζητήθη ἡ ἀνατροπὴ, καὶ τῆς περὶ ταύτης ἀγωγῆς ἀπορριφθείσης, ἐγένετο ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἔφεσις κατὰ τῆς ἀπορριψάσης ταύτην πρωτοδίκου ἀποφάσεως, καὶ ἡς ἐφέσεως νῦν ὑπὸ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου καὶ Δημοσίου ἡ ἀνατροπὴ αἰτεῖται, τῆς ἐφέσεως δὲ ταύτης οὔτε παρητήθησαν, οὔτε παραιτοῦνται οἱ ἀνακόπτοντες ἐναγόμενοι, ἡ ἐνστάσις αὐτῶν περὶ ἀπαράδεκτου ἐκτέρας τῶν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῶν, ὡς καταργηθείσης τῆς δίκης, ἧς ἡ ἀνατροπὴ αἰτεῖται διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως καὶ σιωπηρᾶς παραιτήσεως, οὐκ ἔστι βάσιμος, καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορρίπτεται. Εἰ καὶ κατὰ τὴν ἀσθενεστέραν γνώμην τοῦ δικαστηρίου τοῦτου, ἀμφισβητουμένου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου τοῦ περὶ τελεσιδικίας ἰσχυρισμοῦ τῶν ἐναγομένων, ἔδει νὰ διαταχθῇ ἡ προσαγωγή τῆς ὑπ' ἀριθ. 589 τοῦ 1891 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τοῦτου, ἵνα τοῦτο κρίνῃ περὶ τῆς σιωπηρᾶς παραιτήσεως ἐκ τῆς προτέρας ἀγωγῆς (*).

(*) Ἐμπλέκεται ἡ διαδικασία περιέργως καὶ ἀτυχῶς. Ὑπῆρξε μία ἀγωγή τοῦ Δημοσίου διεκδικητικὴ κινήτων καὶ μετ' αὐτὴν δευτέρα ὁμοία κατὰ τοῦ αὐτοῦ περὶ τῶν αὐτῶν, ἀποδικοσταθεῖσα τελεσιδικῶς. Μετὰ τὴν τελεσιδικίαν ταυτην ἀποδίκωσιν τῆς δευτέρας ἀγωγῆς. ὁ ἐναγόμενος ἐκίνησε ἀκατανοήτως κατὰ τῆς πρῶτης διεκδικητικῆς ἀγωγῆς περὶ ἀνατροπῆς, ἡ ὁποία ἀπερρίφθη πρωτοδίκως. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἀπορριψάσης τὴν ἀγωγήν περὶ ἀνατροπῆς τῆς πρώτης διεκδικητικῆς ἀγωγῆς ἐγένετο ἔφεσις, τῆς ἐφέσεως δὲ ταύτης ἤδη ζητεῖται ἡ ἀνατροπὴ, ἐφ' ἧς ἡ ἀνω ἀπόφασις. Αὐτὸ φαίνεται τὸ πολυτελὲς ἐπὶ αὐτόχρημα *τεπούνιον* ἀντικειμένου διαδικαστικῶν ἱστορικῶν, τὸ ὁποῖον ὑπενθυμίζει τὸν ὑψηλὸν μεταξωτὸν πῖλον, τὰ δερμάτινα γκλανσὲ γάντια, τὰ θυματογυῶλια καὶ τὴν μαύρην ρεδιγκόταν, ἐν τοῖς ὁποίοις περιεφέρτετο ἐγκυροδουλῆμένος ὁ κατὰ τὰς καθημερινὰς ὁδηγῶν ἀνὰ τὰς συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν τὸν κανάταις καὶ κανάτια πεφρωτωμένον ὄνον αὐτοῦ Μπαρμπαγιάννην τὸν κανατῶν, τοῦ ὁποίου τὸ κλέος ἀπεμνημόνευσεν ἡ δημοτικὴ μουσα διὰ τῆς ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐπαναλήψεως τοῦ μονοτονίου ἔσματος τοῦ :

*Πρόσεξε μὴ σὲ γελᾷ, καμμιὰ εὐμορφὴ κυρὰ,
Καὶ σ' ἀρίστη τὸ καπέλο, καὶ σοὺ φάη τὰ λεπτὰ,
Ἡ σοὺ φάη τὸν γαῖδαρό σου, καὶ σ' ἀρίστη τὴν οὐρὰ,
Μάδρυπα-γιάννη μὲ καπέλο, μάδρυπα-γιάννη μὲ γαλιὰ
Νὰ χαρῆς τὸν γαῖδαρό σου, καὶ τὰ μαδρα γάντια σου.*

Δυστυχῶς ἡ ἀπόφασις οὐδὲν λέγει περὶ τοῦ λόγου τῆς ἀποδίκσεως τῆς δευτέρας ἀγωγῆς, οὐδὲ περὶ τοῦ λόγου τῆς ἀπορρίψεως τῆς κατὰ τῆς πρώτης ἐγεθείσης ἀγωγῆς περὶ ἀνατροπῆς, ἀπερ θὰ ἐνέχον σημασίαν

Ἀριθ. 1881 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Ὅρκος.- ἀντιρρήσεις.- ἐπιθύλαξις δικαστηρίου ἀνατολικῆς συνεπειῶν.

Ἐπειδὴ, πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὁρκου, ἐδήλωσεν ὁ καθ' οὗ ὁ ὅρκος Ν. Μ^{αα} ὅτι ἐπέδωκεν εἰς τὸν ἀντίδικόν του δικόγραφον περιέχον ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς ὁρκοδοσίας καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς συζήτησιν, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τοῦ ὁμολογούντος, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει εὐλογον κρίνει τὸ δικαστήριον ν' ἀναστῇ τὴν συνέπειαν, ἣν ἡ ρηθεῖσα ἀπόφασις διέταξε νὰ ἐπέλθῃ ἅμα ὁ ὅρκος δοθῇ, μὲχρις ὅτου ἀποφασίσῃ τὸ δικαστήριον περὶ τῶν ἀντιρρήσεων τούτων, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ μὲν μερικὴν ἀνάκλησιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, δύναται ὁμως νὰ γείνη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἀφοῦ ὁ ὅρκος δὲν ἐδόθη ἔτι καὶ συνεπῶς ἡ ρηθεῖσα ἀπόφασις δὲν κατέστη ὁριστικὴ.

Ἀριθ. 1889 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΚΑΓΚΑΔΗΣ

Ἐκληπτορία φόρων.- χαρακτήρ.- πλάνη περὶ τὴν ἐδαφικὴν ἑκταδιν.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀπὸ 15 8)βρίου 1898 ἀγωγὴ τοῦ Δ. Μ^{αα}, κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ συνόλου τοῦ περιεχομένου τοῦ δικογράφου αὐτῆς κρίσιν καὶ ἐκτίμησιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἐπιδιώκουσα τὴν ἀκύρωσιν τοῦ συναλλάγματος τῆς ἀγοραπωλησίας τοῦ ἐγγείου φόρου καὶ δικαιώματος ἐπικαρπίας ἐπὶ τῆς ρητίνης, τῆς ἐκ τῶν πευκῶν τοῦ Πάρνωνος παραχθισμένης κατὰ τὸ ἔτος 1894, ἡ δὲ παραχώρησις τοῦ τῆς ἐπικρατείας ἢ τοῦ δήμου κυριαρχικοῦ δικαιώματος φορολογίας μετὰ τῶν αὐτῶν καταναλωτικῶν μέσων πρὸς εἰσπραξίν ἀποτελεῖ ἀγοραπωλησίαν πράγματος ἐλπιζομένου, ὡς πρὸς τὴν πρώτην καὶ κυρίαν αὐτῆς βάσιν ἐρεῖδεται ἐπὶ τῆς

τινὰ. Διότι ἐὰν, ὡς μᾶλλον φαίνεται πιθανώτερον, ἡ τελεσίδικος ἀποδίκασις τῆς δευτέρας ἀγωγῆς εἴχῃ γείναι ἐπὶ οὐσιαστικοῖς λόγοις, τότε ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀκατανόητος, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, ἐγερθεῖσα ἀγωγὴ ἦτο ἀπαράδεκτος, ἐν οὐχὶ διὰ τὴν ἐκ τῆς ἐγέρσεως τῆς δευτέρας μὴ ὑπάρχουσαν τῷ ὄντι ἀπὸ τῆς πρώτης, ἥς ἡ ἀνατροπὴ ἐζητεῖτο, παραίτησιν, ἀλλὰ διὰ τὴν πάντως ἐπελθούσαν ὡς ἐκ τῆς οὐσιαστικῆς ἀποδίκασεως ἔλλειψιν ἀντικειμένου αὐτῆς. Ἄλλ' ἀφοῦ ὅπωςδὴποτε ὑπῆρξεν ἀπόφασις ἀπορρίψασα τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν ταύτην, κατὰ τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης ὑπῆρξε μία ἔφεσις, καλῶς ἐζητεῖτο πλέον ἡ ἀνατροπὴ αὐτῆς, διότι αὕτη ἀπετέλει πλέον χωριστὴν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν δίκην, ἢ ὅποια ὑπόκειται κατὰ τὴν Δικονομίαν εἰς χωριστὴν ἀνατροπὴν καὶ οὐχὶ διὰ τὸν περὶ οὗ οὐδὲ πόρῳθεν ἐπρόκειτο ἐν τῇ περιστάσει λόγον ὅτι ἐπιτρέπεται ἀνατροπὴ τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς. Ἀφίνομεν κατὰ μέρος ὅτι καὶ ἡ θεωρία αὕτη ὅτι ἐπιτρέπεται ἀνατροπὴ τῆς περὶ ἀνατροπῆς δίκης, μὲθ' ἧλθον τὴν ἐπ' αὐτῆς πατρότητα τοῦ ἀειμνήστου Οἰκονομίδου, εἶναι ἱπολύτως ἐσφαλμένη, διότι εἶναι πρόδηλον ὅτι ἡ περὶ ἀνατροπῆς δίκη δὲν εἶναι εἰμὴ παρεμπύπτον καὶ συνέχεια τῆς κυρίας δίκης, ἀποτελούσα μετ' αὐτῆς ἓν σύνολον, τοῦ ὁποῖου συνόλου τὴν ἀνατροπὴν ἐπιβάλλει τὸ ἄρθρ. 483 Πολ. Δικ.

συγγνωστῆς πλάνης τοῦ ἐνάγοντος ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον καὶ τὴν ἑκταδιν τοῦ πωληθέντος αὐτῷ φορολογικοῦ δικαιώματος, φρονούντος ὅτι ἀφοῦ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς φορολογίας τῆς ρητίνης, παρ' οὐδενὸς ἐγεννήθη ποτε ἀμφιβολία περὶ τοῦ ὅτι τὰ ὅρια τοῦ Δήμου Θεραπνῶν καὶ Οἰνούντος δὲν ἐκτείνονται ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν κλιτύων τοῦ Πάρνωνος, καὶ ὅτι δὲν δικαιούται ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ ἐκ τῆς ρητίνης φόρου τῶν Δήμων Θεραπνῶν καὶ Οἰνούντος τῆς Λακεδαιμόνος νὰ εἰσπράξῃ τοιοῦτον ἐκ τῆς ρητίνης τῆς παραγομένης ἐκ πευκῶν, κειμένων ἐν ταῖς πρὸς τοὺς Δήμους Πρασινῶν καὶ Γλυκίας τῆς Κυνουρίας κλιτύων τοῦ Πάρνωνος, ἀφοῦ πάντοτε καὶ ἀνέκαθεν εἰσπράττετο φόρος ὑπὸ τῶν κατὰ καιροὺς ἐνοικιαστῶν καὶ ἐκεῖνων, ὑπὸ τὰς ὀφείας καὶ τὴν προστασίαν καὶ σκέπην τῶν ἀρχῶν ἀπασῶν, καὶ ἐπὶ τῇ πλάνῃ ταύτῃ προσέφερεν ὡς τίμημα δραχ. 8663, ἐνῷ ἐὰν ἐγίγνωσκεν ὅτι ἡ φορολογία περιορίζετο ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς δήμους Θεραπνῶν καὶ Οἰνούντος θὰ προσέφερεν ὀλιγώτερον κατὰ 4000 δραχ. : ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγὴ ἐρεῖδεται ἐπὶ νομίμου βάσεως, ἀληθῆς ἀποδεικνυομένη κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἐκτιθέμενα πραγματικά, καὶ ὀρθῶς, ὡς τοιαύτης ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου σιωπηρῶς καὶ ἐμμέσως χαρακτηρισθείσης, διατάχθησαν αἱ προσήκουσαι ἀποδείξεις, καὶ ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμος ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου αἰτίας τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐναγομένου Δημοσίου, καθ' ὅτι κατὰ τὸν Νόμον (ν ε Πανδ. § 1. 2 (18.1) Βασιλ. 10 Α' 8 Ἀρμ. 5. Γ.Γ.) ἡ τοιαύτη περὶ οὐσιῶδες τοῦ συναλλάγματος, ἥτοι τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ, περιστρεφόμενη πλάνη, τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ ἐπάγεται, ἅτε τῆς συμβάσεως μὴ περιεχομένης ἀληθῆς ἐκφρασίς τῆς ἐν τῷ νῷ τῶν συμβαλλομένων βουλήσεως, ἀλλ' ἀσυμφωνίαν ταύτης περὶ τὸ κύριον τῆς δικαιοπραξίας ἀντικείμενον, περὶ δ ἡ σύμπτωσις τῆς ἐλευθέρας καὶ πλήρους αὐτῶν συναινέσεως ἀπαιτεῖται.

Ἀριθ. 1890 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Δημοδιδασκάλισθα.- παύσις.- γνωμοδότησις ἐποπτικοῦ συμβουλίου.- ἀνεξέλεγκτον.- ἀναιτιολόγητον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν νόμον (ἄρθρ. 26 Νόμ. ΒΤΜΘ' τῆς 3ης Σ)βρίου 1895 περὶ στοιχειώδους ἢ δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως) ἡ καῦσις τῆς δημοδιδασκαλίας ἐπιτρέπεται μόνον, ἂν αὕτη ἀπεφασίσθῃ ὑπὸ τοῦ ἐποπτικοῦ συμβουλίου τοῦ νομοῦ, κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ παρ' αὐτῷ ἐπιθεωρητοῦ ὑποβληθέν εἰς τὸ ὑπουργεῖον πρακτικὸν αὐτοῦ γίνεσθαι δὲ ἡ καῦσις διὰ Β. Διατάγματος τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργοῦ ἐν τῷ συνόλῳ δὲ τοῦ νόμου τούτου καὶ δὴ ἐν τῷ εἰδικῶς περὶ τῆς καύσεως πραγματευομένῳ ἄρθρ. 26 αὐτοῦ, μὴ ἀναγραφόμενων τῶν περιπτώσεων καὶ τῶν ὁρῶν ὑφ' οὓς ἡ τοιαύτη καῦσις ἐπιτρέπεται καὶ τὸ ἐποπτικὸν συμβούλιον δέον νὰ ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῆς, προδήλως ἔπεται ὅτι ὁ νομοθέτης ἀφῆκεν εἰς τὴν κυριαρχικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν νὰ κρίνῃ ἂν συντρέχῃ περίστασις καύσεως, ἢ

δὲ τοιαύτη τοῦ ἐποπτικοῦ συμβουλίου ἀπόφασις, ὡς πρᾶξις τῆς καθαρᾶς διοικήσεως, διαφεύγει τὸν ἐλεγχὸν τοῦ δικαστηρίου, κατ' ἀκολουθίαν, ἐν προκειμένῳ, ἀφοῦ ἡ ἐκκαλοῦσα καὶ διὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτῆς προτάσεων ὁμολογεῖ ὅτι διὰ τὴν παῦσιν αὐτῆς ἐτηρήθησαν οἱ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 26 ἀπαιτούμενοι ὅροι, ὁρθῶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀρ. 6733 ἐ. ἐ. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, καὶ διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ὁρθὰς καὶ νομίμως σκέψεις, ἃς καὶ τὸ ἐφετεῖον ἀποδέχεται, ἀπερρίψα τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν, τὴν ἐρειδομένην εἰς τὸν λόγον ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ ἐποπτικοῦ συμβουλίου, ἡ ἀπολύσασα αὐτὴν, στηριζομένη εἰς τὸν λόγον τῆς ἀνεπαρκείας αὐτῆς, ὡς καταγινομένης εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα μᾶλλον ἢ εἰς τὴν διδασκαλίαν, ἣν ἐσφαλμένη, ἄτε τῆς δικαιολογίας αὐτῆς ἀποδεικνυομένης ἀνακριβοῦς ἐξ ὀστέρου Διατάγματος, δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 170 τῆς 16 Ἰουλίου 1903 φυλλοῦ τῆς Ἐφημερίδος Κυβερνήσεως, δι' οὗ αὐτὴς διωρίσθη εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἐξ ἧς ἀπελύθη, καὶ ἡ σχετικὴ τῆς ἐκκαλοῦσης αἰτίας ὡς μὴ βάσιμος ἀπορριπτέα.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν αὐτὴν διάταξιν τοῦ ἄρθ. 26 τοῦ αὐτοῦ νόμου, τὴν περὶ παύσεως πραγματευομένην, οὐδόλως ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ τῆς ἀποφάσεως ἀπολογία, ἡ πρόσκλησις πρὸς τοιαύτην τοῦ ἀπολυτέου, προκειμένου μόνον περὶ πειθαρχικῆς τιμωρίας, κατὰ τὸ ἄρθρ. 32 αὐτοῦ καλεῖται πάντοτε εἰς ἀπολογίαν ὁ διδασκαλός, ὁριζομένης πρὸς τοῦτο προθεσμίας, ἡ δὲ πειθαρχικὴ ἀπόφασις ἐκδίδεται μετὰ τὴν ἀπολογίαν αὐτοῦ, ἢ μετὰ τὴν λήξιν τῆς πρὸς ἀπολογίαν ταχθείσης αὐτῷ προθεσμίας· συνεπῶς τοῦ νόμου μὴ ἀπαιτήσαντος διὰ τὴν περικύπτωσιν τῆς παύσεως τὴν ἀπολογίαν τοῦ ἀπολυτέου, ὁρθῶς ἀπερρίφθη, διὰ τῆς αὐτῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀρ. 6733 ἐ. ἐ. ἀποφάσεως καὶ διὰ τὰς ἐν αὐτῇ σκέψεις, ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ καὶ κατὰ τὴν δευτέραν αὐτῆς βάσιν, τὴν ἐρειδομένην εἰς τὸν λόγον ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ ἐποπτικοῦ συμβουλίου τοῦ Νομοῦ Λευκάδος εἶναι ἄκυρος, καθ' ὅσον ἡ ἐνάγουσα οὐδόλως ἐκλήθη εἰς ἀπολογίαν κατὰ τὸν νόμον, καὶ ἡ δευτέρα τῆς ἐκκαλοῦσης αἰτίας ὡς μὴ βάσιμος ἀπορριπτέα· οὕτω δὲ ἀπορριπτέα καθ' ὅλοκληρίαν ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἔφεσις μηδετέρου λόγου πρὸς ἐξέτασιν ὑφίσταμένου.

Ἀριθ. 1920 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης-κ. Μ. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Πατήρ.- ἀπροσπορίστον χρημάτων.- ἐλευθέρα διαχειρίσις.- οὐ χρεῖα διατυπώσεων Νόμου Ἐπιτροπείας.- ἀνήλικος συμπληρώσας 14ον ἔτος.- ἔκτασις ἰδίας διαχειρίσεως.- κηδὺς ἀπροσπορίστου.- συναινέσις ἀνηλίκου.- ἡλικία.

Ἐπειδὴ νομίμως ἐνασχεῖ τὴν προκειμένην ἔφεσιν ὁ ἐκκαλῶν, καὶ ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ υἱοῦ του, ἐφ' οὗ ἐνασχεῖ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, καθόσον ὡς πρὸς μὲν τὸ μητρικὸν χρημάτιον ρητῶς ὀρίζεται ἐν Νόμῳ 1 Κώδ. (6.60) ὅτι ὁ πατήρ διεξάγει πᾶσαν δίκην ὥσει ἦτο ἀπόλυτος κύριος αὐτοῦ, καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι δὲν πρόκειται ἤδη περὶ διεκδικήσεως μητρικοῦ χρηματίου, ἀλλὰ περὶ ἀπρο-

σπορίστου δυνάμει δωρεᾶς παρὰ τρίτου προσώπου, ἀλλὰ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ συναίνεσις τοῦ ὑπεξουσίου δὲν ἀπαιτεῖται, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὴν διάταξιν 9 (45.4) τῶν Βασιλικῶν καὶ τῶν σχετικῶν ἐν Νόμῳ Κ. 6 § 2 (6.61), καθ' ἣν αὐτὸς πατήρ ἔχει πληρεστάτην ἐξουσίαν χρήσεως, καρπώσεως καὶ διοικήσεως καὶ μηδενὶ τρόπῳ τολμήσει ὁ ὑπεξούσιος τὰ αὐτὰ πράγματα κατέχειν ἢ ὡς βούλεται διοικεῖν, οὐδαμῶς δὲ συντελεῖ πρὸς παραδοχὴν τῆς ἐναντίας ἀρχῆς ὁ Νόμ. Κώδ. 8 § 3 (6.61), καθόσον οὗτος ἐννοεῖ τὰς ἀγωγὰς ἐνεκα κληρονομίας καὶ εὐλόγως ἀπαιτεῖται ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ τοῦ υἱοῦ συναίνεσις, ἀφοῦ τὸ χρημάτιον δὲν εἶναι κεκτημένον ἀλλὰ μέλλει διὰ τῆς ἀγωγῆς νὰ συμπληρωθῇ ἡ κτῆσις τῆς δι' αὐτῆς ἐπιδιωκομένης κληρονομίας.

Ἐπειδὴ τήρησις διατυπώσεων πρὸς ἔγερσιν ἀγωγῶν ἐκ μέρους πατρὸς, ὡς ἐνασχοῦντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ τέκνου του, ἥτοι ἡ πρὸς τούτων γνωμοδότησις συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ δικηγόρου, δὲν ἀπαιτεῖται, καθόσον τοιαύτας διατυπώσεις δὲν ἀναφέρει ὁ Νόμος περὶ Ἐπιτροπείας ὅτι ἀπαιτοῦνται ὡς πρὸς τὴν ἐνάσκησιν ἀγωγῶν ἐκ μέρους πατρὸς, ἀλλ' ὅτι ὡς πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους προαπαιτοῦνται τοιαῦται, ὡς ἐν ἄρθρῳ 75 τοῦ περὶ Ἐπιτροπείας Νόμου· ἐνὸς μὲν δὲν ἐκανονίσθη διὰ νεωτέρου νόμου ἡ τήρησις τῶν ἄνω διατυπώσεων καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ πατρικὴν ἐξουσίαν διατελούντων, ἐφαρμογὴν ἔχουσιν ὡς πρὸς τὴν ἐκ μέρους πατρὸς ἐνάσκησιν τῶν ἀγωγῶν αἱ τοῦ ρωμαϊκοῦ νόμου διατάξεις, καθ' ἃς δὲν ἀπαιτεῖται γνωμοδότησις συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ δικηγόρου.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ Νόμου περὶ Ἐπιτροπείας ὁμιλεῖ περὶ ἀνηλίκου συμπληρώσαντος τὸ 14 ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ὅτι οὗτος ἔχει τὸ δικαίωμα, ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ πατρὸς, νὰ διαθέσῃ πᾶν ὅ,τι κερδαίνει διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐργασίας ἢ τῇ ἐδόθη πρὸς χρῆσιν του, περὶ τοιαύτης ὁμῶς περικυπώσεως δὲν πρόκειται ἤδη, ἀλλὰ περὶ διεκδικήσεως ἀπροσπορίστου χρηματίου, τὴν περὶ τοῦ ὁποίου ἀγωγὴν νομίμως ἐνασχεῖ ὁ πατήρ. ὡς ἐνασκῶν τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον, διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένους νομίμους καὶ ἰσχυροὺς λόγους, ἐπεφάνητο ὅτι ἰσχύουσιν αἱ ρωμαϊκαὶ διατάξεις, ὅσον ἀφορᾷ τὴν συναίνεσιν τοῦ ὑπεξουσίου πρὸς κτῆσιν ἀπροσπορίστου χρηματίου καὶ ὅτι δὲν ἀντίκειται εἰς αὐτοὺς ὁ νεώτερος περὶ Ἐπιτροπείας Νόμος.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνστάσις τοῦ ἐφεσιδλήτου ὅτι δὲν συνήνεσεν ὁ ὑπὸ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐκκαλοῦντος υἱὸς του κατὰ τὴν κτῆσιν τῆς ἐν τῇ ἀνακοπῇ ἀναφερομένης δωρεᾶς, ὁρθῶς δὲν ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ἐκ τούτου ἀκυρότης εἶναι σχετικὴ, καθόσον δὲν πρόκειται περὶ ἀπολύτου ἢ περὶ σχετικῆς ἀκυρότητος πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἀνηλίκου καθιερωθείσης, ἀλλὰ περὶ ἐνστάσεως ἀναγομένης εἰς αὐτὴν τὴν νομιμοποίησιν αὐτοῦ καὶ τοῦ κύρους τοῦ τίτλου ὃν ἐπικαλεῖται, ἥτοι τοῦ δωρητηρίου συμβολαίου, δυνάμει τοῦ ὁποίου ὑποστηρίζει ὅτι ἐγένετο κύριος τῶν κατα-

σχεθέντων, ἐφ' ὧν ζητεῖ ν' ἀναγνωρισθῇ ἡ κυρίως αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν Νόμων Κώδ. 18 (6.30) 8 § 1, 23 καὶ 6 (6.61) καὶ τὴν ἐν Βασιλ. ΙΑ' (45. 4) διατάξιν, προδήλως συνάγονται, κατὰ τὴν ἐπικρατήσαν γνώμην, τὰ ἑξῆς: ὅτι ὁ μὲν Νόμ. Κώδ. 18 (6.30) ἀφορᾷ μόνον τὴν περίπτωσιν τῆς παρὰ τοῦ ἀνηλίκου κτήσεως κληρονομίας, ἥτις καθίσταται ἀπροσπόριστον αὐτοῦ χρημάτιον καὶ ἐπομένως ἐκ τούτου δὲν δύναται νὰ κριθῇ ἂν ἀπηρτίτο ἡ συναίνεσις τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ κατὰ τὴν προκειμένην περίπτωσιν, καθ' ἣν βάσις τῆς ἀνακοπῆς του εἶναι ὅτι δυνάμει δωρεᾶς παρὰ τῆς ὀφειλέτιδος ἐγένετο κύριος τῶν κατασχεθέντων ὁ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενος υἱὸς του καὶ ἐν τῇ περιπτώσει εἶχεν οὗτος συμπληρώσει τὸ ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ δὲν εἶχεν ὑπερβῇ τὸ 14ον ἔτος, δὲν ἦτα ἐφηβὸς κατὰ τὸν χρόνον τῆς δωρεᾶς, ἐκ δὲ τῶν ἄλλων καὶ ὡς ἄνω παρατιθεμένων νόμων ὅτι ἀπαιτεῖται ἡ ἐν λόγῳ συναίνεσις τοῦ ὑπεξουσίου, ὅταν ἡ εἶναι τελείας ἡλικίας ἡ ἐφηβός, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν εἶναι ἀνήβος, ρητῶς μάλιστα ἐν τῇ ἀνωτέρῳ παρατεθείσῃ διατάξει τῶν Βασιλ. εἰρηται ὅτι «ὅτε δὲ ὁ παῖς ἀνήβος ἐστὶν» καταδέχεται ὁ πατήρ τὸ πρᾶγμα καὶ μὴ συναίνουντος αὐτοῦ» καὶ ὅπερ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἐφαρμογὴν ἔχει, ἀφοῦ ἡ διατάξις ὁμιλεῖ οὐ μόνον περὶ κληρονομίας, ἀλλὰ καὶ περὶ πάσης αἰτίας κτήσεως τοῦ ἀπροσπορίστου χρηματίου. Τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐν γένει διατάξεως καὶ ἰδίᾳ ὅτι γίνεται λόγος περὶ δωρηθέντων, ἐν τοιαύτῃ ὅθεν περιπτώσει καὶ ἀφοῦ ἀνήβον ἐννοεῖ ἡ παρατεθείσα διατάξις τῶν Βασιλικῶν οὐχὶ τὸν μὴ συμπληρώσαντα τὸ ἑβδομον ἔτος, ἀλλὰ τὸν μὴ φθάσαντα τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐφήβου, οἷός ἐστιν ὁ ἔχων ἡλικίαν 14ων ἐτῶν, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ παρατιθεμένων ὅτι ὁ ὑπεξούσιος συναίνει ἡ ὅταν τελείας ἐστὶν ἡλικίας ἡ ὅταν εἶναι ἐφηβός. καὶ οὐδαμῶς ὁμιλεῖ περὶ μὴ συμπληρώσαντος τὸ ἑβδομον ἔτος, ἀλλὰ ἐν γένει περὶ ἀνήβου καὶ δὲν ἔχουσι σημασίαν αἱ παρὰ τοῦ ἐφεσιδλήτου παρατιθέμεναι γενικαὶ διατάξεις καὶ γινώμει πρὸς ὑποστήριξιν ὅτι ὁ τὸ ἑβδομον ἔτος ὑπερβάς εἶναι ἱκανὸς πρὸς κτήσιν. ἐνὸς, ἐν τῷ ὡς ἄνω εἰδικῷ θέματι κτήσεως δωρεᾶς, ἡ συναίνεσις τοῦ ὑπεξουσίου ἀπαιτεῖται ὅταν οὗτος εἶναι τελείας ἡλικίας ἡ ἐφηβός καὶ περὶ οὗ, ἥτοι περὶ ἐφήβου, δεόν νὰ θεωρηθῇ ὅτι ὁμιλεῖ καὶ ἡ ἐν Κώδ. Νόμ. 8 § 1 (6.61) ρῆσις in secunda aetate, οὐχὶ ὁρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέριψε τὴν ἀνακοπὴν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δι' αὐτῆς δὲν ὑποστηρίζει ὁ ἀνακόπτων καὶ ἤδη ἐκκαλῶν ὅτι ὁ υἱὸς του δὲν εἶχε συμπληρώσει τὸ ἑβδομον ἔτος, ἐν ᾧ ἔδει νὰ γείνη ἀντικείμενον ἐρεύνης παρ' αὐτῆς ἂν ἐπροτάθη παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι δὲν ἦτο ἐφηβός ἡ ἂν προταθέντος παρὰ τοῦ ἐφεσιδλήτου, ὡς ἰσχυρίζεται οὗτος ὅτι εἶχεν ὑπερβῇ τὸ 14 ἔτος ὁ ἐν λόγῳ ὑπεξούσιος, δὲν ἡρνήθη τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον ὁ ἐκκαλῶν καὶ μεταρρυθμιστέα τούτου ἐνεκεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δεκτικῆς γενομένης κατὰ τοῦτο τῆς ἐφ' ἑσέως. Ἄν καὶ ἡδυνάτο τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ ὅτι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀνωτέρων νόμων πρὸς ἀλλήλους, ἔπεται ὅτι ὁ ὑπερβάς

τὸ ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀπαιτεῖται νὰ συναίνεσθαι διὰ τὴν κτήσιν καὶ ὅταν πρόκηται περὶ δωρεᾶς καὶ ὅτι τούτου ἐνεκεν, ὁρθῶς ἀπερρίφθη ἡ ἀνακοπὴ, ἐνὸς, ὁ ἐκκαλῶν δὲν ἰσχυρίζεται ὅτι ἦτο κατωτέρας ἡλικίας τοῦ ἑβδομου ἔτους ὁ ἐν λόγῳ υἱὸς του.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 916 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφίτης κ. Δ. ΣΚΟΥΦΟΣ

Ἀνακοπὴ ἐκτελέσεως. - δικονομικὴ θέσις.

Ἐπειδὴ ὁ ἀνακόπτων ἐκτέλεσιν τινα ἐπέχει τὸν ἐνισταμένου κατὰ τῆς δίκης, ἣν ἐπιχειρεῖ ὁ ἐκτελῶν (ἄρθρ. 864 καὶ 871 Πολ. Δικον.) ὅθεν ἡ ἀπορρίπτουσα λόγους τινὰς ἀνακοπῆς ἀποφασίς εἶναι προδικαστικὴ, τοιαύτη δὲ εἶναι καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὡς πρὸς τὸν ἀπορριφθέντα λόγον.

Ἀριθ. 977 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφίτης κ. Δ. ΣΚΟΥΦΟΣ

Ἐκχώρησις ἢ κατάσχεσις μελλουσῶν ἀπαιτήσεων. - ἡμερομίσθια.

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς Ν. 11.17 Πανδεκτῶν (18.4.) ἐπιτρέπεται ἡ ἐκούσια ἐκχώρησις ἀπαιτήσεως μελλούσης, ὑπὸ αἵρεσιν, ἀόριστου κατὰ τὸ μέγεθος ἡ μήκῃ ἀπαιτητῆς, ὁ δὲ ἐκδοχέυς ὑποκαθιστάμενος εἰς τὰ τοῦ ἐκχωρητοῦ δίκαια καθίσταται κύριος τῆς ἐκχωρουμένης ἀπαιτήσεως ὑπὸ τοὺς περιορισμοὺς ὑφ' οὓς αὐτὴ ὑπῆρχε παρὰ τῷ ἐκχωροῦντι· τ' ἀποτελέσματα δὲ ταῦτα λαμβάνουσιν ἐπίσης χώραν ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἐκχωρήσεως στηριζομένης εἰς δικαστικὴν ἀπόφασιν τελεσιδικίαν, ἐπικυροῦσαν τὴν παρὰ τρίτῳ τινὶ κατάσχεσιν καὶ καθιστῶσαν κύριον τοῦ ὑπὸ αἵρεσιν δικαιώματος τὸν κατασχόντα (Α. Π. 31 τοῦ 1871).

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ὁρθῶς ἐκρίναν ἡ προεκδοθεῖσα 61 ἀπόφασις (*) ὅτι νόμιμος ὑπῆρξεν ἡ κατάσχεσις τῶν ἡμερομισθίων ὅσα ἐμελλε νὰ ὀφείλῃ ὁ τρίτος καὶ ἤδη καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ πρὸς τὸν καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις, ἐνεκα μελλούσης ἐργασίας του, ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ ὅτι προκατέβαλε τὰ ἡμερομίσθια δὲν εἶναι νόμιμος, διότι μετὰ τὴν κατάσχεσιν ὁ τρίτος δὲν δύναται πλέον νὰ δώσῃ τὰ κατασχεθέντα χρήματα· ὁ δὲ ἕτερος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἰδίου ὅτι: «ἂν δὲν ἐδίδα τὰ ἡμερομίσθια προκαταβολικῶς δὲν θὰ εἰργάζετο ὁ ὀφειλέτης», ἐπίσης δὲν ἂν ἴσχυον τὴν εὐθύνην του, ἂν εἰργάσθῃ ὁ ὀφειλέτης (καὶ περὶ τούτου ἡ ἀπόδειξις) τότε ἐγεννᾶτο ὑποχρέωσις τοῦ τρίτου ἐξ ἡμερομισθίων, τὴν ὁποίαν δὲν ἡδύνατο ν' ἀποσδέσῃ πρὸς τὸν ὀφειλέτην καταβάλλων λόγῳ τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ ἀρθροῦ 927 Πολ. Δικον. οὐδὲ βλάπτεται ὁ κατασχὼν ἐκ τῆς γενομένης τῷ ὀφειλέτῃ πληρωμῆς, ἂν ὁ τελευταῖος δὲν εἰργάζετο τότε οὔτε ἐναντι τοῦ ὀφειλέτου οὔτε ἐναντι τοῦ κατασχόντος θὰ ἐγεννᾶτο ὑποχρέωσις τις τοῦ τρίτου (Garsonnet traité de procedure τὸμ.

(*) Πρὸς αὐτὴν ἐν σελ. 141 XVI.

Δ' σελ. 361 § 1404 και την αὐτόθι ἀπόφασιν τοῦ Ἀκυρωτικοῦ) πάντως δὲ νομίμως ἐγένετο ἡ κατά- σχεσις καὶ τάναντία ἀδόσιμα καὶ ἀπορριπτέα.

Ἀριθ. 978 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Δ. ΣΚΟΥΦΟΣ

Ὁρκος ἀποδίδειν καταβολὴς Δημοσίου. - ἀπο- δόματα χρηματικῶν καταλόγων. - ἀπο- δεικτικὴ δύναμις.

Ἐπειδὴ αὕτη οὐδεμίαν προσαγάγει ἀποδίδειν διὰ διπλοτύπων, ἐπάγει δ' ὅρκον ἐπὶ τοῦ εἰρημένου θέ- ματος τῆς ἐξοφλήσεως, ἀλλὰ κατὰ μὲν τὰ ἄρθρα 6 καὶ 144 τοῦ Νόμου «περὶ Δημοσίου λογιστικοῦ» πᾶσα πρὸς τὸ Δημόσιον πληρωμὴ ἀποδεικνύεται διὰ διπλοτύπων εἰσπράξεως, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 351 τῆς Πολ. Δικ. ὅρκος ἐπάγεται ἐπὶ παντὸς πράγματος, ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων καθ' ἃς εἰδικοί τοῦ νόμου ὁρισμοὶ διαγράφουν τὸ ἐναντίον, θέν ἀπαράδεκτος ἐστὶν ἡ ἐπαγωγὴ ὅρκου περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς ἐ- ξοφλήσεως. Δὲν ἐπάγεται δ' ὅρκος ὅτι διὰ διπλο- τύπων νομίμως συντεταγμένων καὶ τεθεωρημένων ἐγένετο ἡ ἐξοφλήσις, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς ἐξοφλήσεως.

Ἐπειδὴ τὸ ἀπόσπασμα τῶν χρηματικῶν κατα- λόγων, ὡς δημοσίον ἔγγραφον ὑπὸ δημοσίου ὑπαλ- λήλου ἐκδεδωμένον καὶ ἐξηγμένον ἐκ τῶν ἐν Τα- μείῳ εὐρισκομένων ἔγγραφων, ὁλοσχερῶς τὴν ἐπι- διωχθεῖσαν ἀκαίτησιν τοῦ Δημοσίου ἀποδεικνύει.

Ἀριθ. 979 (1905) (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Δ. ΣΚΟΥΦΟΣ

Ὁρκος ἀντιπροσώπου νομικοῦ προσώπου. - τύπος. - ἀπαιτήσεις εὐαγῶν οἰκῶν. - παρα- γραφὴ τεσσαρακονταετῆς. - παραίτησις ἀπὸ κληρονομίας. - ἐνοχὴ κληροδοτήμασιν. - ὄροι. - κατοχὴ εἰδικῶν τίτλων. - προσβολὴ ἐπὶ εἰκονικότητι. - μεταβιβάσις ἀγωγῆς κληρονόμοις. - τόκοι μεθ' ἐξάμηνον. - κλη- ροδότημα εὐαγεῖ. - ἀπαλλαγὴ φαλκιδίου.

Ἐπειδὴ ὁ ὁμόςων Δήμαρχος Πατρίων ἀντιπρό- σωπος τοῦ ἐνάγοντος Ναοῦ Παντανάσεως δὲν ἡδύ-

(*) Ἡ πρωτόδικος 722 (1896) Πρωτ. Πατρῶν, ἐκδο- θείσα ἐπὶ ἐισηγήσει τοῦ ἐμμέθου παρόδρου κ. Δ. Παπα- χαΐ, ἔχει φθε :

«Ἐπειδὴ κατὰ τὰς Νεαράς 141 καὶ 131 κεφ. ΣΤ', αἱ ἀπαιτήσεις τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ εὐαγῶν οἰκῶν παραγράφονται μετὰ 40ετίαν.

Ἐπειδὴ κατ' ἐξάφρῃσιν ὁ κληρονόμος καίτοι παραι- τηθεὶς τῆς ἐκ διαθήκης κληρονομίας ὑποχρεοῦται εἰς τὴν τῶν κληροδοτημάτων καταβολὴν ὅταν ἡ παραι- τησις ἐγένετο βολίως πρὸς ματαίωσιν τῶν κληροδο- τημάτων καὶ οὐχὶ ἐξ εὐλόγου αἰτίας (L. 1 § 8) ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δίδεται κατὰ νόμον (L. 6 § 9. Lex. 23) εἰς τοὺς κληροδόχους ἀγωγὴ κατὰ τοῦ παραλειψάντος μόνον ἐὰν δι' ἄλλου τρόπου κατέχει τὴν κληρονομίαν ἢ μέρος αὐτῆς ἢ κληρονο- μικά πρᾶγματα, καταλαβὼν ταύτην εἴτε ὡς ἐξ ἀδια- θέτου κληρονόμος εἴτε ὡς vacantia bona (L. 6. § 7) δὲν ἐγγίρεται δὲ κατὰ τοῦ δυνάμει εἰδικοῦ τίτλου κατέ- χοντος οὐδὲ κατὰ τοῦ μὴ θατόχου, ἐκτὸς ἐὰν δόλω ἐπαύσατο νέμεισθαι.

Ἐπειδὴ τὴν ἐπίδικον κληρονομίαν κατέλαβε μὲν δυνάμει εἰδικοῦ τίτλου, ἤτοι δυνάμει συμβολαίου, ὁ

νατο νὰ ἔχῃ ἰδίαν γνώσιν τῶν περιστατικῶν περὶ ὧν ὁ ὅρκος, καθόσον ταῦτα ἔλαβον χώραν πρὸ τρι- ακονταετίας, ὁ δὲ ὁμόςων νῦν Δήμαρχος Πατρίων δὲν ὑπῆρχε τοιοῦτος τότε, ὁρθῶς συνεπῶς κατὰ τὸ ἄρθρ. 363 Πολ. Δικ. ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις διε- τύπωσε τὸν ὅρκον ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ τρίτου (*)

Ἀριθ. 983 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΒΕΛΛΙΝΗΣ

Ὁριστικὴ πρωτόδικος ἀπόφασις. - κοινοποιή- τεα ἀντικλήτω πρωτοδίκῳ

κληρονομηθεὶς παρὰ τῆς ἐναγομένης (καθ' ἣς ἐπίσης ἐπιτυχῶς δύναται κατὰ νόμον νὰ ἐγερθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ μὴ ἀποσβενομένη διὰ τοῦ θανάτου τοῦ τὴν κληρονομίαν ἀποκοινηθέντος (L. 12 (29, 4) ἀλλ' ὁ τίτλος οὗτος προσβάλλεται ὡς εἰκονικὸς παρὰ τοῦ ἐνάγοντος, ἰσχυριζομένου ὅτι τὸ μνησθὲν συμβόλαιον ἐγένετο μεταξὺ τοῦ Χ. Τ^α καὶ τῶν ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμων τῆς διαθήκης Τ. Τ^α εἰκονικῶς. πρὸς καταδολίευσιν τῶν δικαιωμάτων τῶν κληροδόχων, ἤτοι ὅπως περιέλαθῃ ἡ κληρονομία εἰς τὸν Χ. Τ^α οὐχὶ ἐξ ἀδιαθέτου, ἀλλὰ δυνάμει τοῦ εἰκονικοῦ τοῦ- του τίτλου καὶ ἀτονήσασιν οὕτω τὰ κληροδοτή- ματα, δυνάμει δὲ δικαιοπραξίας μὴ ἐγκύρου δὲν δό- νатаι τις οὐδὲ δικαιώματα οὐδὲ ὑποχρεώσεις νὰ ἀποκτήσῃ. Τοῦτο ἐνεκεν δέον νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐνά- γων ν' ἀποδείξῃ ἀμφότερα ταῦτα ἀμφισβητούμενα».

Ἡ δὲ 151 (1902) Πρωτ. Πατρῶν, ἐκδοθείσα ἐπὶ ἐισηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Δ. Λουκάκου, ἔχει φθε :

«Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον 1 § 9 Πανδ. (29, 4) ἡ ἐκ τοῦ εἰδικτοῦ τοῦ πραιτορος τοῖς ληγαταρίοις προσήκουσα ἀγωγὴ ἀρμόζει αὐτοῖς κατὰ τοῦ δό- λου πρὸς ματαίωσιν τῶν κληροδοτημάτων ἀποκοινο- μένου τὴν ἐκ διαθήκης διαδοχὴν οὐ μόνον ὅταν ἐξ ἀδιαθέτου τὴν κληρονομίαν κατέχῃ, ἀλλ' ὡς καθ' ὁσονδήποτε ἄλλο δίκαιον ἢ ὡς ἄρπαξ νέμεται αὐτὴν. Μόνον δὲ ἐὰν ἡ κατοχὴ ἐπὶ εἰδικῆς θεμελιούται αι- τίας ἀργεῖ ἢ ἐκ τοῦ δόγματος si quis omnis causa testamenti ἀγωγὴ (Καλλιγ. Κληρον. § 318) Arntids Κληρον. § 553. Dernburg Κληρ. § 105. Winds § 642).

Ἐπειδὴ κατὰ ρητὴν τοῦ Ἰουστινιανοῦ διάταξιν (Νεαρά 131 κεφ. 12) ἡν οὐδαμῶς ἀνέλε ἡ διάτα- ξις τοῦ ἄρθρου 156 τῆς Πολ. Δικ. ὁ βαρβαρὴν μὴ ἐκτελέσας εἰσω μηνῶν 2 ἔξ ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς διαθήκης τὰς κληροδοσίας ὀφείλει τὸν τοῦκος ἢ ἐπὶ τοῖς οἰο ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Διαθέτου.

Προδήλως δὲ ὁ τόκος κανονισθῆσεται ἀπὸ τοῦ 1882 κατὰ τὸν νεώτερον περὶ αὐτοῦ Νόμον 23Ε' ὁρίσαντα τὸ μέγεθος οὐ μόνον τοῦ ἐξ ὑπερβίσεως, ἀλλὰ καὶ τοῦ νομίμου τόκου. Πλὴν τοῦ ἐνάγοντος ζητοῦντος μόνον ὁ οἰο τόκον μέχρι τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ ἐπιδι- κάσῃ μεῖζω ὑπὲρ τὴν αἰτήσιν αὐτοῦ.

»Ἐπειδὴ τὸ ἐπίδικον κληροδότημα οὐχ' ὑπόκειται τῇ παρακρατήσει τοῦ τετάχτου οὐ μόνον διότι αἱ ὑπὲρ εὐσεβῶν αἰτιῶν καταληφθεῖσαι κληροδοσίαι, δια- ζόντως ὑπὸ τοῦ νόμου εὐνοοῦμεναι, τυγχάνουσιν ἀπηλλαγμέναι τῆς φαλκιδεύσεως (Νεαρά 131) ἀλλὰ καὶ διότι ὁ δόλω ἐπιζητήσα· τὴν ματαίωσιν τοῦ κληροδοτήματος ἐκπλῖπει τοῦ Φαλκιδίου εὐεργετή- ματος κατὰ ρητὴν τοῦ Νόμου διάταξιν (59 Πανδ. (35, 2). — Κρασσᾶ Κληρον. § 446, καὶ 447 Arntids 1 § 47 Dernb. § 101).

(*) Πρβλ. τὰς ἐν σελ. 220 XII ὅπου τὴν 1144 Ε. Α. σημειώσεις.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἄρθρου 752 § 2 Πολ. Δικον.) ἐξάγεται ὅτι ἡ ὀρίστικὴ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου δύναται νὰ κοινοποιηθῇ καὶ εἰς τὸν κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην ἀντίκλητον, συνεπῶς νόμιμος εἶναι ἡ γενομένη πρὸς τὸν ἀντίκλητον τοῦ ἐκκαλοῦντος πληρεξούσιον δικηγόρον Α. Α*** κοινοποιήσις τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἡ δὲ γενομένη κοινοποίησις τῆς ἐφέσεως ἐγένετο ἐκπροθέσμως μετὰ πάροδον 30 ἡμερῶν ἐκ τῆς κοινοποιήσεως ταύτης.

Ἀριθ. 984 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΒΕΛΛΙΝΗΣ

Κατάσχεσις χειρῶν τρίτου. - προθεσμία ἀγωγῆς. - ἐπέκτασις ἐκ κατοικίας τρίτου. - οὐ καὶ ὀφειλέτου.

Ἐπειδὴ ἐσφαλμένως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, παρὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 925 Πολ. Δικον. ἐπιτρέπουσαν παρέκτασιν προθεσμίας ἐὰν ἡ κατοικία τοῦ τρίτου ἀπέχῃ τῆς τοῦ δανειστοῦ, ἐθεώρησεν ὅτι ἐπιτρέπεται ἐπέκτασις καὶ ὅταν ἡ κατοικία τοῦ ὀφειλέτου εἶναι διάφορος τῆς τοῦ κατασχόντος, ἐνῶ περὶ τοιαύτης ἐπέκτασεως δὲν λαλεῖ τὸ ἄρθρ. 925, καὶ ὅπου ρητῶς δὲν ἀναφέρεται ἐπέκτασις προθεσμίας δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν τὰ ἄρθρα 195 καὶ 196 Πολ. Δικον. ὡς ἐτροποιοήθησαν διὰ τοῦ νόμου ΒΣΚΕ' (1894), ὁμολογουμένου δὲ ὑπὸ τῶν διαδίκων ὅτι ἡ ἀγωγή περὶ κύρους κατασχέσεως ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν ὀφειλέτην μετὰ τὴν πάροδον τῶν 8 ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ κατασχετηρίου, ἡ κατάσχεσις αὕτη εἶναι ἄκυρος καὶ ἔχει συμφέρον νὰ προτείνῃ ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ τὴν ἀκυρότητα πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεώς του, δι' ὃ ἀκύρου θεωρουμένης τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως, ἦν ἐπικαλεῖται ὁ προσωποκρατεῖς, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ αὕτη ὡς κώλυμα τῆς προσωποκρατήσεως.

Ἀριθ. 986 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΜΕΡΜΗΡΑΣ

Ἀγωγή ἐξ ἀδιαθέτου καὶ ἐκ διαθήκης. - οὐκ ἐνωδία.

Ἐπειδὴ ὁ Νόμος 39 (29.2) 7 (50.17), ὀρίζων ὅτι ὑπαρχούσης διαθήκης δὲν ἐπέρχεται ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχὴ καὶ ὅτι οὐδεὶς δύναται ἐκ τῆς διαθήκης καὶ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομεῖσθαι διακρίνει καὶ παραδέχεται ὡς ὅλως ἰδιαιτέρας καὶ ἀντιθέτους τὰς δύο ταύτας αἰτίας τῆς διαδοχῆς εἰς τὴν κληρονομίαν τινος, ἀποτελούσας νομικὸν καὶ ἱστορικὸν λόγον διάφορον, ἐξ οὗ ἔπεται ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπάρξῃσι καὶ νὰ γείνωσι δεκταὶ συγχρόνως ὡς βάσεις τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς. Ἐν προκειμένῳ δὲ, ζητήσεως τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ κληρονομίας ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχῆς, νομίμως διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγή, κριθέντος ὅτι ὑφίσταται ἔγκυρος διαθήκη, καὶ μὴ νομίμος διὰ τοῦτο τυγχάνει ἡ ἐπίδικος ἐφesis, κατὰ τὸν περὶ τοῦτου βásiμνον λόγον τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐναγομένου καὶ ἤδη ἀνακόπτοντος, μὴ ὀρθῶς δὲ ἡ προεκδοθεῖσα

678 (1904)(*) ἀπόφασις θεωρήσασα ὅτι δὲν μεταβάλλεται ἡ βάσις τῆς ἀγωγῆς, ἀφοῦ αὕτη ἡ ἀγωγή, παραδεχομένη ἀδιαθετον τὴν κληρονομηθεῖσαν, ἀποκρούει τὴν ἐκ διαθήκης διαδοχὴν, παρεδέχθη ἐν μέρει καὶ ἐζήτησε ταύτην ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐκ διαθήκης τίτλου, ἐνῶ ἐξ ἄλλου τούναντιον, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ αὐτοῦ (τῆς διαθήκης) τίτλου, ἀπέρριψε κατ' ἄλλο μέρος αὐτὴν (ὡς πρὸς τὸ ἀφεθὲν διὰ τῆς διαθήκης τῷ ἐναγομένῳ κληροδότῃ) καὶ τυγχάνει ἡ ρηθεῖσα ἀπόφασις ἀνακλητέα ὡς πρὸς τὸ ἐξετασθὲν μέρος. Ἡ ἀντίθεσις δὲ τῶν εἰρημένων δύο αἰτιῶν διαδοχῆς κατάδηλος εἶναι ἐν προκειμένῳ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἐξηκολούθησεν ἡ ἀγωγή δικαζομένη καὶ ἐξεταζομένη καὶ διὰ τὴν ἐναγαγοῦσαν Θ. χήραν Γ. Ν***, τῆς ὁποίας ὡς κληρονόμος ἐξ ἀδιαθέτου ἐπανελάβε τὴν δίκην ἡ ἡδὴ ἐνάγουσα, ἐν ᾧ ἡ κληρονόμος δὲν ὑπῆρξεν οὔτε ἐξ ἀδιαθέτου ὡς ὑπαρχούσης διαθήκης, οὔτε ἐκ τῆς διαθήκης, καὶ ἐνῶ τυγχάνει ἀπορριπτέα δι' αὐτὴν ἡ ἀγωγή, δὲν δύναται νὰ γείνη δεκτὴ διὰ τὴν ἡδὴ ἐνάγουσαν διὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἐκείνη λόγον συνάμα ἐναγαγοῦσαν. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι τοῦ κυρίως προέχοντος καὶ μόνον ἀναγκαίου πρὸς νομιμοποίησιν τῶν ἐναγόντων στοιχείου συνισταμένου εἰς τὸ ὅτι αἰεῖναι κληρ. ονόμοι τῆς ἀποβιώσασας ἀδελφῆς των καὶ θυγατρὸς Εὐτέρπης» ὁ προσδιορισμὸς τοῦ ἀν ἐκ διαθήκης ἢ ἐξ ἀδιαθέτου τοιοῦτοι εἰσὶν, ἐπουσιῶδεις εἶναι καὶ νὰ παραλειφθῇ ἀδελφῶς ἡδυνάτο, ἐπομένως ἡ ἐπιτυχία τῆς ἀποδείξεως περὶ ἐγκύρου τῆς διαθήκης, δι' ἧς αὕτη ἡ ἐνάγουσα καὶ ὁ ὑπ' αὐτῆς κληρονομηθεὶς ἀδελφὸς ἐγράφησαν κληρονόμοι, οὐδόλως ἀναιρεῖ τὴν νομικὴν τῆς ἀγωγῆς βάσιν καὶ δὲν ἔκρεπε νὰ θεωρηθῇ ὡς γεγονός, ἐπαγαγὸν οὐσιώδη μεταβολὴν τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐπιφέρει τὴν ἀπορρίψιν αὐτῆς (παραβ. καὶ τὴν 78 (1891) Α. Π. καθ' ἣν τῇ ἀγωγῇ τῆς συζύγου ἀπλῶς ὡς κληρονόμου αὐτοῦ, ἡ προσθήκη βραδύτερον, ὅτι ἐνάγει ὡς ἄπορος καὶ ἄπροικος χήρα αὐτοῦ δὲν ἐθεωρήθη ὡς μεταβάλλουσα τὴν βάσιν πρὸς δὲ τῷ ἐναγαγόντι ὡς ἐξ ἀδιαθέτου τέκνῳ τῷ αποθανόντος ἡ ἐπιψήφισις τοῦ ὅτι εἶναι θετὸς υἱὸς ἐκείνου).

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΝΑΥΠΛΙΟΥ (*)

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

Ἀριθ. 799 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ

Κοινοποιήσις Δημοδίου. - μόνον ὑπουργῶ. - κοινοποιήσις ἐξώδικος. - γνωστοποιήσις ἐκχωρήσεως. - μὴ δὲ συγχρονος ὑπουργῶ.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθ. 2 τοῦ ΩΛΖ' Νόμου τοῦ 1880 εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν δέον νὰ γίνηται ἡ κοινοποιήσις οἰουδὴποτε δικηγόρου ἐπὶ δικῶν τοῦ Δημοσίου, ἤτοι ἡ διάταξις αὕτη προϋποθέτει ὑπαρξίν δίκης καὶ ἀφορᾷ τὴν κατὰ ταύτην κοινοποίησιν τῶν δικηγόρων, ἐπομένως εἰς τὴν διάταξιν ταύτην δὲν ὑπάγεται ἡ ἐξώδικος κοινοποίησις

(*) Πρβλ. αὐτὴν ἐν σελ. 74 ΧVII καὶ τὴν αὐτόθι σημειώσιν ἡμῶν.

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικηγόρου κ. Σπ. Γιαννοπούλου.

ἐκχωρήσεως ἀπαιτήσεως ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ὀφειλομένης, ἡ περὶ ἀκυρότητος ἐπομένως τῆς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. . . . συμβολαίου γενομένης ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου Δ^{***} πρὸς τὸν Α^{***} ἐκχωρήσεως τῆς κατασχεθείσης ἀπαιτήσεως, ὡς μὴ κοινοποιηθείσης τῆς ἐκχωρήσεως πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν κατὰ τὸν ΩΔΖ' Νόμον τοῦ 1880, ἐνστάσις τῆς ἐκκαλοῦσης, ὁρθῶς ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 86 τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου, πᾶσα δὴλωσις παραχωρήσεως χρημάτων, ὀφειλομένων ἀπὸ τὸ Δημοσίον, πρέπει νὰ γίνηται παρὰ τοῖς ταμίαις ἐκείνοις, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐκδίδονται τὰ περὶ πληρωμῆς τῶν χρημάτων ἐντάλματα, ἀλλ' εἰδοποιεῖται συγχρόνως καὶ τὸ Ὑπουργεῖον, εἰς τὸ ὅποιον ὑπάγεται ἡ δαπάνη, κατὰ τὸ δευτέρον δὲ ἐδάφιον τοῦ ἰδίου ἁρθρου ἡ δὴλωσις γενομένη κατ' ἄλλον τρόπον εἶναι ἄκυρος καὶ θεωρεῖται ὡς μηδὲποτε λαβοῦσα χώραν ἐπομένως κατὰ τὴν ἐπιτακτικὴν ταύτην διάταξιν τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου ἐκχώρησις χρημάτων θεωρεῖται μὴ γενομένη καὶ ἄκυρος, ἐφ' ὅσον δὲν κοινοποιεῖται καὶ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον, εἰς δὲ ὑπάγεται ἡ δαπάνη, ἡ ἀκυρότης δὲ αὕτη κατὰ τὸ γράμμα τοῦ νόμου εἶναι ἀπόλυτος καὶ οὐχὶ σχετικὴ ὑπὲρ μόνου τοῦ Δημοσίου, ὡς οὐχὶ ὁρθῶς ἐδέχθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις (Ἄρ. Παγ. 52 τοῦ 1902 καὶ 426 τοῦ 1903).

ΝΟΜΟΔΟΓΙΑ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Ἄριθ. 99 (1907)

Εἰσηγητῆς ὁ νομ. σύμβ. κ. Δ. Ν. ΠΑΠΑΜΙΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
Σίτος μεταποιούμενος. - ἐπανεξαγωγή. - ἀτέλεια. - ταυτότης.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς δλης οἰκονομίας τοῦ Νόμου ΥΜΒ' τοῦ 1871 περὶ ἀτελείας τοῦ μεταποιούμενου σίτου εἰς ἄλευρον πρὸς ἐπανεξαγωγὴν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν καὶ τοῦ συνεπέφ τοῦ νόμου τούτου ἐκδοθέντος Β. Δ. τῆς 11 Ἰουλίου 1906 ποσῶς δὲν προκύπτει ὅτι ὁ νομοθέτης ἀπότησε ταυτότητα τοῦ εξαγομένου ἀλεύρου, τὸ μὲν διότι ὁ νόμος οὐδεμίαν ἀσφάλειαν ἢ διατύπωσιν ἐθέσπισε πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ταυτότητος, τὸ δὲ διότι σκοπὸς τοῦ νόμου ἦτο νὰ ἐνισχύσῃ καὶ ἀναπτύξῃ τὴν ἐν τῷ τόπῳ ἀλευροδιομηχανίαν, ἄνευ τοῦ περιορισμοῦ τούτου, συνεπαγομένου διατυπώσεις ἐξουδετερούσας σχεδὸν τὸν διὰ τῆς ἀτελείας ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν τοῦ νόμου, ὅτι δὲ δὲν προέβλετο τὴν ταυτότητα ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ ἁρθρου 4 τοῦ κατ' ἐντολὴν τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας ἐκδοθέντος Β. Δ., κατὰ τὸ ὅποιον ἐδ παραλαμβάνων σίτον ὀφείλει νὰ ἐπαναφέρῃ πρὸς ἐξαγωγὴν ἀκαθάριστον 98 τοῖς 0,0 ἢ ἄλευρον καθαρὸν 81 τοῖς 0,0 καὶ πίτυρα 17 τοῖς 0,0, ἐπομένως κατὰ τὸν νόμον τούτον μόνον αἱ ἀναλογίαι τῶν συστατικῶν τοῦ ἀλεύρου πρέπει νὰ ὑπάρχωσι διὰ τὴν ἀτελὴ ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου ἥτοι τὸ ἀντίστοιχον αὐτοῦ εἰς ἄλευρον. Οὕτω ἐρμηνευομένου τοῦ νόμου, ἐν ᾧ οὐδεμία βλάβη ἐπέσχεται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, διότι προφανὲς εἶναι ὅτι ὁ δασμὸς θὰ εἰσπραχθῇ πάντοτε διὰ τὸν πρᾶγμα ἐν τῷ τόπῳ καταναλισκόμενον σίτον, δι' ὃν λόγῳ ποιότητος δὲν ὑπάρχει διαφορὰ εἰς τὸν τελωνειακὸν δασμὸν, ἀφ' ἑτέρου παρέχεται ἡ ἀπαιτούμενη ἐλευθερία εἰς τὴν ἀλευροδιομηχανίαν διὰ τὴν πρόδον αὐτῆς.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ τελώνης διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δὲν ἀμφισβητεῖ οὔτε τὸ ἐμπρόθεσμον τῆς ἐξαγωγῆς. οὔτε τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα συστατικά τοῦ ἀλεύρου, ἀλλὰ μόνον τὴν φυσικὴν ταυτότητα αὐτοῦ. ἢν, ὡς ἀνωτέρω ἀνεπτύχθη, δὲν ἀπαιτεῖ ὁ νόμος, ἐπομένως ἡ ἔφεσις κρίνεται δεκτὴ καὶ ἐξαφανιστέα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις.

Ἄριθ. 111 (1907)

Εἰσηγητῆς ὁ νομ. σύμβ. κ. Δ. Ν. ΠΑΠΑΜΙΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
Τουμπεκίον. - οὐχ ὑπερβάσις δύο ὀκάδων. - ποινὴ ἐπιβλητέα.

Ἐπειδὴ ἡ παράβασις τοῦ νόμου εἶναι ἀποδεδειγμένη ἐκ τε τοῦ πρωτοκόλλου καὶ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων. Ἐπειδὴ ἐσαλμένως ὁ τελώνης διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐφήρμοσε τὰς λαθρεμπορικὰς ποινὰς, καθόσον κατὰ τὸν Νόμον ΑΨΑ' τοῦ 1889 ἄρθρον 5, ἡ ποινὴ τοῦ λαθρεμπορίου ἐπιβάλλεται ὅταν τὸ κατασχέθῃ τουμπεκὶ ὑπερβαίνῃ τὰς 2 ὀκάδας, ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως ἡ κατασχεθεῖσα ποσότης ἦτο 240 δράμια καὶ ἐπομένως δὲν νὰ ἐπιβληθῇ πρᾶξιμον ὁριζόμενον ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἰς δραγμὰς τριᾶκοντα.

Ἄριθ. 112 (1907)

Εἰσηγητῆς ὁ νομ. σύμβ. κ. Δ. ΠΑΠΑΜΙΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
Λαθρεμπόριον. - αὐτόφωρον.

Ἐπειδὴ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς λαθρεμπορικῆς πράξεως κατὰ νόμον εἶναι καὶ τὸ αὐτόφωρον αὐτῆς, ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου λείπει καθόσον ἡ ζάχαρις κατεπλήθη ἐντὸς τοῦ καφενείου τοῦ ἐκκαλοῦντος χωρί: νὰ συντρέχουν οἱ ὅροι τοῦ ἁρθ. 168 τῆς Ποιν. Δικονομίας. εἰς δὲ παραπέμπει ὁ Τελωνειακὸς Νόμος. Ἐπομένως ἡ ἔφεσις κρίνεται δεκτὴ.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ

Ο Α ἔλαβεν ὡς προῖκα διατετιμημένην λόγῳ πωλήσεως μίαν οἰκίαν, συνεφωνήθη ὅμως διὰ τοῦ προικοσυμφώνου ὅτι ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ Α ἤθελεν ἐκποιήσῃ τὴν οἰκίαν ταύτην, ὀφχρεοῦται ν' ἀγοράσῃ ἐκ τοῦ τιμήματος αὐτῆς ἀκίνητον ἐντὸς τῆς πόλεως Ἀθηνῶν καίμενον, ἀξίας εἰκοσιν ἕως τριάκοντα χιλιάδων δραχμῶν ἐκ' ὀνόματι τῆς σύζυγος τοῦ, ὅπερ θέλει θεωρεῖσθαι ὡς ἀδιατίμητος προῖξ αὐτῆς. μετατρεπομένης οὕτω, ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τοῦτο, τῆς διατετιμημένης προικὸς εἰς ἀδιατίμητον. Ἡ οὕτω δοθεῖσα εἰς προῖκα οἰκία εἰσέτι δὲν ἐξεποιήθη παρὰ τοῦ προικολήπτου Α, ἀλλὰ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἀπεβίωσε καὶ διὰ τοῦ θανάτου τούτου ὁ γάμος ἐλύθη. Ἐρωτᾶται :

Ι.—Ἐχει ὁ Α δικαίωμα ἀνωλύτου ἐκποιήσεως τῆς οἰκίας τῆς δοθείσης εἰς προῖκα διατετιμημένην, ἢ ἡ οἰκία αὕτη ἐστὶν ἀνεκποιήτος, περιήλθε δὲ διὰ τοῦ θανάτου τῆς Β εἰς τὴν κυριότητα τῶν ἐκ τοῦ γάμου τούτου τέκνων ;

Ι.—Κατὰ τὴν ρητὴν καὶ σαφὴ ἔννοιαν τοῦ προικοσυμφώνου ἡ δοθεῖσα τῷ Α προῖξ ἐδόθη διατετιμημένην λόγῳ πωλήσεως. Κατ' ἀκολουθίαν καὶ κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων Π. (23.3) καὶ Κώδ. (5.12) ὁ προικολήπτης σύζυγος, ὀφείλων τὴν τῆς προικὸς διατίμησιν, καθίσταται ἀπόλυτος κύριος τῆς οἰκίας καὶ δικαιούται εἰς ἐκποίησιν αὐτῆς. Καὶ ἀλλήλως μὲν διὰ τοῦ προικοσυμφώνου ἀνάλαβε τὴν ὀφχρέωσιν ὁ προικολήπτης σύζυγος, ὅπως μέρος τοῦ τιμήματος

λέγει ότι ὁ ἀποκλειστικὸς ἰδιοκτητὴς τοῦ ἑδάφους ἔχει καὶ τὴν ἀποκλειστικὴν κυριότητα ἐπὶ τοῦ ὑπογείου κοιτάζοντος ὕδατος· ἐν μάλιστα τοῦτο εὐρίσκειται ἐν τῇ μορφῇ τοῦ ρέοντος, κατὰ μεζῶνα λογόν, ἕνεκα τῆς ἀρχῆς (ἀναλλοιώτου τηρουμένης καὶ ἐπὶ ὑπογείου ρέοντος ὕδατος) ὅτι ἐπὶ τοῦ ὁέοντος ὕδατος ἀδύνατος κυριότης ὑπὸ νομικὴν ἔννοϊαν· ἀλλὰ καὶ ἐν μὴ πρόκειται περὶ ρέοντος ἀλλ' ἡρεμούντος ὑπογείου ὕδατος, πάλιν ἀποκλειστικὴ κυριότης τοῦ κυρίου τοῦ ἑδάφους ἐπὶ τούτου (ἐκτος ἐν τῷ ὑπερβαίνῃ τὴν ἔκτασιν τοῦ ἀκινήτου ὁ ὅγκος αὐτοῦ) δὲν δύναται νὰ νοηθῇ· μᾶλλον δικαίωμα τι χρήσεως διὰ καταστέσεως ἀντλήσεως κλπ. τοῦ ὑπογείου ὕδατος ἔχει ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ὕψ' ὃ διαρρέει τούτο κτήματός, ἀλλὰ καὶ τὸ τοιοῦτο αὐτοῦ δικαίωμα, ἐκπηγάζον ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου κυριότητος, πᾶσχει τὸν οὐσιώδη περιορισμὸν ὅτι δύναται ἕτερος, ἀνорύσσων ἐν τῷ ἰδίῳ ἑδάφει νὰ προσελκύσῃ εἰς αὐτὸν τὸ ὑπογείον ὕδωρ κατὰ τρόπον ἀποστεροῦντα ἐντελῶς τούτου τὸν πρῶτον· κατ' ἄλλοιαν δὲ διατύπωσιν δυνάμεθα νὰ δεγθῶμεν ὅτι πρόκειται δικαίωμα χρήσεως τοῦ ὑπογείου ὕδατος ἀνήκον παντὶ ἰδιοκτήτῃ, ὅψ' οὗ τὸ κτήμα· τοῦτο κοιτάζει, παρακολουθούμενον ὅμως ὅμα ἀπὸ τὸν περιορισμὸν ὅτι ἐν συγκρούσει πλειόνων ἀγωνιζομένων διὰ τὴν χρήσιν, (π. χ. πλειόνων ἀνорύσσων φράετα) προτιμᾶται βεβαίως φυσικῶς καὶ νομικῶς ἐκείνος, ὃν ὑνόησεν ἡ γεωλογικὴ διαμόρφωσις τοῦ ἑδάφους καὶ τῶν ὑπογείων ὑδατίνων φλεβῶν.

27. Τὸ Ρ. Δ. εἶνα καὶ μόνον περιορισμὸν τίθησιν εἰς τὴν ἀρχὴν ὅτι ἕκαστος ἰδιοκτήτης ἀκωλύτως ἀνорύσσει ἐν τῷ ἰδίῳ ἑδάφει καὶ ἀποκόπτει τὰς γειτονικάς φλέδας φράετος, πηγῆς κλπ. Ὁ περιορισμὸς εἶναι ὅτι ἐ τοιοῦτος ἰδιοκτήτης δὲν δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο κακοβουλῆα παραγόμενος—*animo vicino nocendi*—περιορισμὸς δὲν πολλοὶ (οὐχὶ πάντες) γενικεύουσιν εἰς πᾶσαν ἐνίστασιν δικαιοματός Νόμ. 1 § 12 (39.3). «Denique Marcellus scribit cum eo, qui in suo fodiens, vicini fontem avertit, nihil posse agi, nec de dolo actionem; et sane non debet habere, si non animo vicino nocendi. sed suum agrum meliorem faciendi id fecit» κατὰ τὸν νόμον τοῦτον διδοται κατὰ τοῦ ἀνорύξαντος ἐν τῷ ἰδίῳ κτήματι καὶ ἀποκόψαντος τὴν γειτονικὴν πηγὴν ἐκ κακοβουλίας καὶ οὐχὶ πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν, ἢ τοῦ δόλου ἀγωγῇ.

Ἐνταῦθα δέον νὰ μνησθῶμεν νεαρᾶς τινος θεωρίας, ἥτις εἰσάγει καὶ ἕτερον περιορισμὸν. Ὁ Pineles ἠχυρίζεται ὅτι ἐκ τοῦ Ρ. Δ. ἐξάγεται πλὴν τοῦ ἄνω περιορισμοῦ τῆς κακοβουλίου ἐνεργείας, καὶ ἕτερος, ὅτι δηλ. ὁ ἀνорύσσων ἐν τῷ ἰδίῳ ἀγρῷ καὶ ἀποξηραίνων τὴν ἄλλοτρίαν πηγὴν δέον νὰ ἐπράξῃ τοῦτο πρὸς πλήρωσιν ἀνάγκης τοῦ ἰδίου ἀγροῦ· δέον ἡ νέα πηγὴ νὰ ᾖ ἀναγκαία πρὸς βελτίωσιν τοῦ ἰδίου ἀγροῦ, εἴτε διὰ τὴν πόσιν εἴτε διὰ τὴν ἄρδυσιν [4]. Τὴν γνώμην ταύτην στηρίζει ὁ Pineles κυρίως: α' εἰς τὴν περικοπὴν τοῦ παρατεθέντος ἄνω Νόμου 1 § 12 eod.—*si non animo vicino nocendi, sed suum agrum meliorem faciendi id fecit*—β' εἰς τὸν Νόμ. 6 Κώδ. 3.34. ὅστις κατ' αὐτὸν ὁρᾷ τὸ ὑπόγειον ὕδωρ ἢ τοῦλάχιστον καὶ τοῦτο· ἢ φράσις τοῦ νόμου τούτου—*ad aliorum usum vicinorum*—ὁρᾷ κατ' αὐτὸν τὴν ἐκ μέριμνας τῶν γειτόνων χρῆσιν ὑπογείου ὕδατος δι' ἀνорύξεως καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἀποκοπῆς τῶν φλεβῶν τῆς ἄλλοτρίας πηγῆς ἢ γνώμην αὕτη δὲν εἶναι βεβαίως ὀρθή. Τὸ ἐκ τοῦ Νόμ. 6 Κώδ. ἐπιχείρημα εἶναι πάντῃ ἀνεπιτυχές, διότι ἀπλῆ καὶ ἀπροκατάληπτος

ἀνάγκη μαρτυρεῖ ὅτι δὲν ἀποβλέπει εἰς ὑπογείου ὕδατος χρῆσιν· ἀληθὲς ὅτι περὶ τὴν ἐομνησίαν τούτου ὑπάρχει ἔρις (ἀνωτ. § 25 σημ. 6) ἀλλ' οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐριζόντων προέβαλε τοιαύτην ἐομνησίαν. Καὶ τὸ ἕτερον ὅμως ἐπιχείρημα τὸ ἐκ τῆς περικοπῆς τοῦ Νόμ. 1 § 12 δὲν φαίνεται σπουδαῖον διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: α' ἡ βελτίωσις τοῦ ἀγροῦ, ἥτις μνημονεύεται ἐν αὐτῷ, δὲν εἶναι ἕτερος περιορισμὸς τοῦ ἀνорύσσοντος ἀλλὰ τυχαίως μνημονεύεται αὐτόθι· πρόχει δὲ μόνον ἡ κακοβουλία· ἀπεδείξει ὅτι ἐν ἄλλοις λόγοις περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος [5], οὐδαμῶς γίνεται λόγος περὶ βελτιώσεως τοῦ ἀγροῦ· β' ἐν ὁ Pineles ἐνοῇ ὅτι κακοβουλία ἦτοι δόλος εἶναι κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην πᾶσα πρὸς ἄλλον σκοπὸν ἀνόουσις πλὴν τῆς πρὸς βελτίωσιν τοῦ ἰδίου ἀγροῦ, βεβαίως σφίλλεται καθόσον ὅτε παραιτᾶται διὰ τῆς προκειμένης διατάξεως λαθραίως πῶς νέα ἔννοια τοῦ δόλου ὑπεράγαν αὐστηρά· ὥς δὲ γνωστὸν, ἐκ τῆς προκειμένης διατάξεως πολλοὶ συγγραφεῖς συνάγουσι νανόνα περὶ μὴ κακοβουλίου ἀσκήσεως τοῦ ἰδίου δικαιομάτος—*maliciis non est indulgendum*—καὶ αἱ συνέπειαι μὲν τοιαύτης ἔννομιας τῆς κακοβουλίας καὶ τὸν δόλου εἶναι σπουδαῖαι, διότι οὕτω κακοβουλίαν καὶ δόλον θεωροῦμεν οὐχὶ τὴν ἐνεργὸν βούλησιν τὴν τείνουσαν εἰς τὴν τοῦ ἄλλοτρίου δικαιομάτος παράνομον προσβολὴν ἀλλὰ τὴν ὑπερβολικὴν ἐπιμέλειαν καὶ προσήλωσιν εἰς τὸ ἰδίον συμφέρον· γ' ὁ Pineles λέγει περαιτέρω ὅτι βελτίωσις τοῦ ἰδίου ἀγροῦ εἶναι μόνον ὅταν τὸ ὕδωρ μέλλῃ νὰ διατεθῇ ἀποκλειστικῶς χάρις αὐτοῦ τοῦ ἀγροῦ πρὸς βελτίωσιν τούτου π. χ. δι' ἄρδυσιν· ἐν ὅμως ὁ ὀρύξας προέχεται π. χ. νὰ πωλῇ τὸ ὕδωρ τρῖτοις καὶ δὴ τῷ ἰδίῳ γείτονι, τότε δὲν εἶναι βελτίωσις ἀλλὰ κακοβουλία. Ἐν τούτοις βελτίων γίνεται ὁ ἑμὲς ἀγρὸς οὐ μόνον εἰς τὴν πρῶτην ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν διότι καὶ τότε καθίσταται μᾶλλον προσοδοφόρος καὶ τιμωτέος ὥς καὶ εἰς τὴν πρῶτην. Πόθεν θὰ ἐξαγάγωμεν ὅτι βελτίωσις εἶναι τάχα μόνον τὸ πρῶτον ὅταν πᾶς τις κοινῶς τὸν ἀγρὸν, ἐν ᾧ ἀναδύει ὕδωρ πρὸς πώλησιν, θεωρῇ βελτίωνα τοῦ μὴ ἔχοντος ὕδωρ; δ' ἐν παραδεγόμενοι τὸν περιορισμὸν τοῦ Pineles καθιερούμεν ἀδικίαν, διότι θὰ ᾖ οὗτος μονομερὴς καὶ μόνον διὰ τὸν ὀρύσσοντα πῶν, ἐνῷ δυνατόν ὁ γείτων (οὐτινος ἀποκόπτεται ἤδη τὸ ὕδωρ) νὰ τὸ ἐκρητιμοποιεῖ καὶ αὐτὸς πρὸς πώλησιν καὶ οὐχὶ ὅπως ἔχει βελτίωνα ἀγρὸν, καθ' ἣν ἔννοϊαν ἐνοεῖ τούτον ὁ Pineles. Τώρα, δυνατόν νὰ εὐρίσκηται ἐν κακοβουλῇ ὁ ἀποκόπτων τὰς φλέδας ἄλλου ὅπως ὀρύξῃ ὕδωρ πρὸς πώλησιν· ἀλλὰ καθ' αὐτὸ μόνον τὸ γεγονός ὅτι ὀρύσσει ἵνα εὖρη ὕδωρ καὶ τὸ πωλήσῃ ἔστω καὶ εἰς τὸν μέγρι τοῦδε ἔχοντα τοῦτο ἐν τῷ ἰδίῳ ἀγρῷ γείτονα, δὲν εἶναι κακοβουλία.

Συμπεραίνομεν ἐντεῦθεν ὅτι εἰς τὴν ἀνόρυξιν ὕδατος, οὐδεὶς ἕτερος περιορισμὸς πλὴν τῆς κακοβουλίας ὑπάρχει· ἡ ὑπάρξις δὲ ταύτης εἶναι ζήτημα πραγματικόν.

28. Αἱ νεώτεραι νομοθεσίαι ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὑπόγεια ὕδατα καὶ τὴν ἐν τῷ ἰδίῳ ἑδάφει ἐλευθερίαν τοῦ ἰδιοκτητοῦ πρὸς ἀνόρυξιν ὕδατος, δὲν προσεκολλήθησαν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Ρωμ. Δ. Ἐν Γερμανίᾳ συγγραφεῖς τινες ἔδειξαν τάσιν ἀποστήσεως ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω Ρωμ. ἀρχῶν [6]. Νεαρὰ τις

[5] N, 24 (39.3) N. 24 § 12, N. 26 (39, 2).

[6] Blunschli dents. Privatrecht (1864) σ. 229, Endemann Ländl. Wasserrecht σ. 83, Dernburg Pand. ἐκδ. 7 (1902) I σ. 168. Σημειωτέον ὅτι ἐν Γερμανίᾳ καὶ μετὰ τὸν Ἀστικὸν Κώδικα τὸ ὕδατι-

[4] Pineles σ. 422 ἐπ. καὶ σημ. 2.

ἀπόφασιν τοῦ Ἐφεταίου Ἀμβούργου [7]. ἰδεώρησε τὸ ὑπόγειον ὕδωρ οὐχὶ ὡς σφραγματικὸν τοῦ ἐδάφους ἀλλ' ὡς ἀδόξαστον, ἐνῷ τὸν ἀντίον ἀπεφάνετο τὸ Ἀκρωτικὸν [8] δεξιόμενον τοῦτο ὡς καὶ τὸ ἐκ πηγῆς ἐκρεῖον ὡς pars fundi.

Ὁ περὶ ὑδάτων νόμος τῆς Βυρτεμβέργης τῆς 4 Δεκεμβρίου 1900 ἄρθρ. 3 παρέχει κατ' ἀρχὴν πλήρως δικαίωμα εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ν' ἀνορύξῃ καὶ ἐλκύσῃ ὑπόγειον ὕδωρ, περιορίζει ὁμως τοῦτο παρέχων τῇ Διοικητ. Ἀρχῇ τὴν ἐξουσίαν ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν τοιαύτην ἐκβολὴν τοῦ ὑπογείου ὕδατος, εἰς τὴν ταύτης βλάβηται τὸ δημόσιον συμφέρον ἢ ἀποκοπῇται κοινότητι τινὶ τὸ ἀναγκαῖον αὐτῇ ὕδωρ ἢ ἐπέρχεται μεταβολὴ τῆς εἰς δημόσια ὕδατα ἐπιβλαβῆς τοῖς περικειμένω ἔχουσιν τὴν χρῆσιν τούτου καὶ ἢ ἀπαγορεύσῃ τῆς Διοικητ. Ἀρχῆς ὁμως παύει διὰ παροχῆς ἀναλόγου ἀποζημιώσεως τῷ ἐντεῦθεν ζημιουμένῳ.

Ὁ τῆς Βάδης Νόμος τῆς 26 Ἰουνίου 1899 περὶ ὑδάτων ἐν § 4 ἐκτείνει τὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἰδιοκτησίαν καὶ ἐπὶ τῶν ὑπογείων ὑδάτων καὶ πηγῶν μὲ τὸν περιορισμὸν ὅτι ἡ Διοικητικὴ Ἀρχὴ δύναται ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν περιορίσῃ χρῆσιν ἐπάγουσαν βλάβην σπουδαίαν εἰς τὸ κοινὸν συμφέρον ἢ ἀφαιρέσιν τοῦ ἀναγκασιούτου ὕδατος εἰς κύκλον κοινῶν τούτου ἢ μείωσιν.

Ἐξ ἐναντίας οὐδένα περιορισμὸν τίθουσιν ὁ τῆς Ἀλσατίας καὶ Λωρραίνης Νόμος τῆς 17 Ἀπριλίου 1899 ἐπὶ τῶν ὑπογείων ὑδάτων διὰ τὸν ἰδιοκτήτην.

Τὸ νέον Σαξωνικὸν νομοσχέδιον τοῦ 1899 περὶ ὑδάτων ἐν § 14 ἀπαιτεῖ δι' ὁλονδύπου διοικητικὴν ἄδειαν πρὸς ἐλκυσμὸν ὑπογείου ὕδατος ἢ πηγαίου, ἀλλαχοῦ ἢ ἐνθα φυσικῶς ρεῖαι τοῦτο, ἢ πρὸς ἐγκατάστασιν ἔργων εἰς δημόσια ὕδατα κατὰ τὸν ἐπιβλαβὴ εἰς τὴν κοινὴν χρῆσιν ἢ εἰς τὰ ἰδιαιτέα δικαιώματα τρίτων ἢ ἄδεια δὲν παρέχεται ἐφ' ὅσον κινδυνεύει τὸ δημόσιον συμφέρον ἢ ἀπειλοῦνται σπουδαίαι ζημίαι ἢ ἐπιβαρύνσεις τῶν ἀτόμων.

Ὁ Αὐστριακὸς Νόμος τῆς 30 Μαΐου 1869 ἄρθρ. 4 α, ὁρίζει ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ ἀκινήτου ἐκτὸς περιεχόμενον ἐν τῷ ἀκινήτῳ ὑπόγειον καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀναβρῦον ὕδωρ, οἱ δ' ἐρμηνεύονται φρονούντες ὅτι ἐν τῇ ἐκφράσει ταύτῃ τοῦ νόμου δὲν γίνεται λόγος καὶ περὶ τοῦ ὑπογείου ὕδατος ἀλλὰ τοῦ ἀναβρύνοντος τοιοῦτου ἐκ πηγῆς, διίστανται περὶ τῆς νομικῆς φύσεως τοῦ ὑπογείου ὕδατος ὁ Randa [9] εἶναι τῆς γνώμης ἰγνώμη ἥτις, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ εἶναι ἐντελὺς ἀστήρικτος, μάλιστα διὰ τὸ Αὐστρ. Δ.) ὅτι σιωπῶντος τοῦ νόμου τὸ ὑπόγειον εἶναι res communis omnium, ἥτοι, λέγει, res nullius περικειμένῳ δεχόμενος ὁ Randa ταῦτα, συμπεραίνει ὅτι εἰς οὐδένα περιορισμὸν ὑπόκειται ὁ ἐκβάλλων ὕδωρ ἐν τῷ ἰδίῳ ἐδάφει, εἰ μὴ ἀπὸ δουλείας τινός. Ὁ Peyrer [10] τούναντιον ἐρεϊδόμενος εἰς τὴν γενικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ μνησθέντος Αὐστρ. Ν. θεωρεῖ τὸ ὑπόγειον ὕδωρ δημόσιον κτῆμα (Oeffentliches Gut) συνεπῆς δὲ πρὸς τὴν γνώμην του, δέχεται ἐκ τοῦ

κὸν δίκαιον δὲν μεταβλήθῃ, ἄρθρ. 65 τοῦ Einführungs-gesetz τῆς 18 Αὐγούστου 1896, Planck Bürgerl. R. (1904) τόμ. VI σελ. 149, Dernburg Bürgerl. R. III (1904) § 135.—[7] Τῆς 11 Ἰουλ. 1905 ἐν Senffert Arch. LXII (N. dr. F. VII). 85.—[8] Τῆς 3 Ὀκτωβρίου 1884, Senffert Arch. XL. 181.—[9] Randa Oesterr. Wasserrecht (1891) σ. 39, Eigent. σ. 70, 71.—[10] Peyrer Oesterr. Wasserrecht (1898) σελ. 145, 189 ἐκ. Ὁ Pineles σελ. 489 ἐκ. δέχεται ἐν τῷ ἄρθρ. 4 α τοῦ Αὐστρ. Ν. ποιεῖται ἀνεκτικὸν καὶ τὸ ὑπόγειον,

Αὐστρ. τούτου νόμου συναγόμενον περιορισμὸν τινα διὰ τὸ ὑπόγειον ὕδωρ ὅτι ἡ ἐκβολὴ τοιοῦτου ἐν τῷ ἰδίῳ κτῆματι εἶναι ἐλευθέρη υποβαλλομένη μόνον εἰς διοικητικὴν ἄδειαν ἐφ' ὅσον ἐπηρεάζει δικαιώματα τρίτων ἢ ἀπὸ ἀπόψεως δημοσίου συμφέροντος.

29. Ἐπανερχόμενοι νῦν εἰς τὸ Ρ. Δ παρατηροῦμεν ὅτι τοῦτο παρέχει μέσον τι, εἰ καὶ ἀτελεὲς ὡς οὖν, δι' οὗ ὁ γείτων νὰ μὴ στερηθῇ τῶν ὑπογείων φλεβῶν δι' ἀνορύξεως ὕδατος ἐκ μέρους ἐτέρου ἐν τῷ ἰδίῳ κτῆματι· πρόκειται περὶ τῆς ἐπιβαλλομένης κτῆματι τινὶ δουλείας τῆς μὴ ὑπαίρεσσεως καὶ ἀποκοπῆς τοῦ ὑπογείου ὕδατος (servitus aquae non intercipiendae nec praesoidendae) [11] ἥτις δουλεία εἶναι πραγματικὴ, ἀπαιτοῦσα συνεπῶς ὅπως τό τε δουλεύον καὶ τὸ δεσπότην κτῆμα γειτνιάζουσιν ἀλλήλοις· δύναται ὁμως ἀναμφισβότως νὰ συστηθῇ καὶ ὡς προσωπικῇ τοῦ αὐτοῦ περιεχομένου δηλ. οὐχὶ ὑπὲρ ὀρίσμένου ἀκινήτου ἀλλ' ὑπὲρ προσώπου ὅτε περιττὴ ἢ γειτνίασις.

Ἀντιθέτως πάλιν, δύναται τινὶ νὰ συστηθῇ δουλεία ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου ἀκινήτου πρὸς διερεύνησιν καὶ ἀναζήτησιν ὕδατος ὑπογείου ἐν τῷ ἀκινήτῳ αὐτοῦ (cedi potest, ut aquam quaereres) ἢ τοιαύτη δουλεία μάλιστα ἀναφέρεται συνιστωμένη μετὰ τῆς δουλείας ὑδραγωγείου [12], διότι ἀφανοῦς ἐστὶ ὄντος τοῦ ὑπογείου ὕδατος, μόνῃ ἡ σύστασις δουλείας ὑδραγωγείου ἀδύνατος· οὐδεμία ὁμως ἀμφιβολία ὅτι καὶ αὐτοτελῶς μόνῃ ἡ δουλεία διερευνητικῆς καὶ ἀναζήτησεως ὑπογείου ὕδατος δύναται νὰ συστηθῇ καὶ δι' εἴτε ὡς προσωπικῇ εἴτε ὡς πραγματικῇ [13].

[Ἐπεται συνέχεια]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Π. Α. Γ. Βιτρινίτζαν.—Τὸ ἄρθρον 480, ὅπερ προστίθεται τῇ ἐπὶ βίαιᾳ διακοπῇ ἐξάμηναν παράτασιν, ἔπεται τοῦ ἄρθρου 479, τοῦ κανονίζοντος τὴν πρὸς ἀνατροπὴν τριετίαν ἢ ἐξαμηνίαν. Ἀναγκαιῶς λοιπὸν ἡ προσθήκη ἀναφέρεται καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις. Περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου εἶχε γράψῃ ποτὲ, ἐν δὲν ἀπατώμεθα, συνάδελφος ὅμων.—Τῷ ἐν τῇ δίκῃ ἀπλῶς πληρεξουσίῳ καὶ ἐκ τούτου καὶ ἀντικλήτῳ, καλῶς κοινοποιοῦνται τὰ κατὰ τὴν δίκην δικόγραφα, ἐν οἷς καὶ αἱ κατ' αὐτὴν ἀποφάσεις, μετὰ πλήρων ἀποτελεσμάτων, ὧν ἐν ἡ διακοπῇ τῆς ἀνατροπῆς.

Δ. Ε. Δ. Λαμίαν.—Ἐν τῇ τετάρτῃ κληρονομικῇ τάξει οὐδεμία διάδοσις γίνεται μετὰ ἀμφιθαλῶν καὶ ἑτεροθαλῶν θείων καὶ μοναδικῶς κατ' αὐτὴν κανὼν ισχύει ὅτι ὁ ἐγγύτερος ἀποκλείει τὸν ἀπώτερον, περιστάσις μὴ ὑφισταμένη ἐν τῷ ὁματέρῳ θέματι, διότι καὶ ὁ ἀμφιθαλὴς τοῦ πατρὸς ἀδελφὸς καὶ ὁ ἑτεροθαλὴς τῆς μητρὸς ἀδελφὸς ἔχουσιν τὸν αὐτὸν συγγενικὸν βαθμὸν πρὸς τὸν κληρονομούμενον ἀνεψιόν. Ἡ παρατήρησις ὅμων ὅτι ἐν τῇ Νσαρᾷ 118 ἐπικρατεῖ ἡ ἐξ αἵματος συγγένεια εἶναι ἀσήμενος, τὸ μὲν διότι ἡ ρήτρα τῆς Νσαρᾶς εἶναι σαφής, τὸ δὲ διότι καὶ οἱ ἀμφιθαλεῖς καὶ ἑτεροθαλεῖς θεοὶ ἐξ αἵματος συγγενεῖς εἶναι πρὸς τὸν ἀνεψιόν.

[11] Ν. 21 (39.3) Ν. 45 pr. (8.1).

[12] Ν. 10 (8.3) Ν. 21 (8.5).

[13] Τοιαύτην ἀλλὰ νόμιμον δουλείαν εἶδε ἐν Νόμῳ τῆς 10 Ἀπριλίου 1900 (καὶ ὁμοίους παλαιότερους νόμους ΑΨΞΓ) τῆς 3 Ἀπριλίου 1889 καὶ ΒΟΔ' τῆς 30 Ἰουλίου 1892) ὑπὲρ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων καὶ τοῦ Δημοσίου.

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΣ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Συνδρομή έτησια δρ. 15. § Μετά δελτίου δρ. 20. § Καταχωρ. δ αντί. 2 δι

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία	Άρειου Πάγου	Πολιτική	(1906)
"	"	Ποινική	(1907)
Νομολογία	Έφετείου	Αθηνών	(1906)
"	"	Πατρών	(1908)
"	"	Ναυπλίου	(1908)
Νομικά	σχέσεις	έπί των υδάτων	υπό του εν Αθήναις δικηγόρου Γεωρ. Α. Μπαλή. [συνέχεια και τέλος].

Δεν συνοδεύεται υπό φύλλου Κώδικος

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Άριθ. 543 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρειοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Πλοίων.- κτήσις κυριότητας.- μεταβιβάσις.- διατυπώσεις.- τρίτοι.

Έπειδή, ως προκύπτει εκ του άρθρου 8 του από 15 Δεκεμβρίου 1836 Β. Δ. περί άστυνομίας της έμπορικης ναυτιλίας, ισχύον νόμου έχοντος, ιδιοκτηται έλληνικών έμπορικών πλοίων αναγνωρίζονται μόνον όσοι, εκπληρώσαντες τους όρους των άρθρ. 6 και 12 του από 14 Νοεμβρίου 1836 Β. Δ., νατεγράψαν ως τοιούτοι εις τὸ νηολόγιον του άρμοδίου λιμένος και εις τὸ έγγραφον της ιδιοκτησίας, ή διατύπωσης δὲ αὕτη απαιτείται οὐ μόνον χάριν του δημοσίου συμφέροντος, αλλά και του ιδιωτικού, ιδίως χάριν των τρίτων, άπέναντι των οποίων ή πώλησις, ήν δὲν έπηκολούθησαν αὐτήν άνωτέρω διατυπώσεις, θεωρείται ως μὴ γενομένη και δὲν δύναται νά βλάβη τούτους. Άλλ' ως άπέναντι τούτων τοιαύτη πώλησις δὲν δύναται νά άντιταχθῇ, οὕτω και οἱ τρίτοι, τοιαύτην άτελή πώλησιν, μηδόλως βλάπτουσιν αὐτούς και θεωρουμένην υπό του νόμου ως μὴ οὔσαν, δὲν δύναται άνευ συμφέροντος νά επικαλεσθώσιν. Έπὶ του προκειμένου ὅθεν τὸ δικάσαν έφετεῖον, άπορρίψαν τήν άγωγήν του ενάγοντος, έπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος έπαυσεν ὡν ιδιοκτητῆς του ήσφαλισμένου πλοίου άπλῶς και μόνον διότι είχε πωλήσει τοῦτο εις τήν σύζυγόν του, εν ᾧ άφ' ετέρου δέχεται ὅτι δὲν είχαν έπακολουθήσει αὐτήν διατυπώσεις των άρθρων 6 και 12 του από 14 Νοεμ. 1836 Β. Δ. ψευδῶς ήρμήνευσεν τὸν άρθρον 8 του από 15 Δεκ. 1836, ισχύον νόμου έχοντος, Β. Διστάγματος και άνααιρετέαν κατέστησεν τήν προσβαλλομένην άπόφασιν, συμφώνως πρὸς τὸν σχετικὸν λόγον της αίτήσεως άναίρεσεως (*).

(*) Άναίρεται ή εν σελ. 56 XII 693 Ε. Α. Πρωβλ. αὐτοῦ σημείωσιν και παραπομπὰς εις σχετικά θέματα.

Άριθ. 544 (1906) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρειοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Άνακοπή διεκδικητική επί νομῆς. - μὴ άναφορὰ τρόπου κτήσεως. - προσβολή άγνοίας μαρτύρων εξ ήλικίας. - άνεξέλεγκτον. - έπικλησὶς συντηρητικῶν μαρτυριῶν. - τρόπος προσδιορισμοῦ. - έπαγωγή όρκου μετά δόσιν δικαστικοῦ.

Έπειδή ὁ λόγος της αίτήσεως άναίρεσεως ὅτι ή έπίδικος άνακοπή έτύγχανεν άπορριπτέα, καθόσον, εν ᾧ είναι διεκδικητική δὲν αναφέρει τὸν τρόπον της κτήσεως της κυριότητος, δια δὲ των προτάσεων δὲν ήδύνατο νά βελτιωθῇ, άπορριπτέος έστὶ, διότι τὸ έφετεῖον δια της προσβαλλομένης άποφάσεως του εξετίμησε ταύτην οὐχὶ επί τη βάσει της κυριότητος, αλλά της νομῆς του άνακόπτοντος, ής δυνάμει ήδύνατο ν' άνακόψῃ τήν κατάσχισιν, κατὰ τὸν άρθρ. 235 της Πολ. Δικονομίας, ως έδέξατο και τὸ έφετεῖον.

Έπειδή ὁ έτερος λόγος της αίτήσεως άναίρεσεως ὅτι, προκειμένου περί της έκτίμησεως των καταθέσεων των υπό του άναίρεσιβλήτου προταθέντων και εξετασθέντων μαρτύρων επί του θέματος της άποδείξεως, εν ᾧ ὁ αὐτῶν ισχυρίσθη ὅτι οἱ μάρτυρες ήσαν νέοι τήν ήλικίαν και δὲν ήδύνατο νά έχωσι γνώσιν των άποδεικτέων γεγονότων, εν τούτοις τὸ δικαστήριον δὲν έλαβε τὸν ισχυρισμὸν τοῦτον ὑπ' ὄψιν, άπορριπτέος έστὶ, διότι τοῦτο άνάγεται εις τήν άξιοπιστίαν του μάρτυρος, ήν δὲν ὀφείλει νά δικαιολογήσῃ τὸ δικαστήριον, διότι τυχόν αὕτη άμφισβητεῖται.

Έπειδή ὁ έτερος λόγος ὅτι εν ᾧ ὁ αὐτῶν δια των ενώπιον του έφετείου ὑποβληθεισῶν προτάσεων του εξήτησεν νά ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει πρὸς έκτίμησιν και μαρτυρία συντηρητικῶς ληφθείσαι, ὥς ὅμως τὸ έφετεῖον οὐδόλως έλαβεν ὑπ' ὄψιν, άπορριπτέος έστὶν, ως ὅλως άορίστως ὑποβληθείς, καθ' ὅσον οὔτε τὸν δικαστὴν τὸν διεξαγαγόντα τήν συντηρητικὴν πραγματογνωμοσύνην, οὔτε τὸν άπόφασιν τήν έπιτρέψαντα ταύτην, οὔτε τὸν χρόνον της διεξαγωγῆς μνημονεύει δια των ενώπιον του έφετείου προτάσεων του, άλλως, ως εξάγεται εκ της προσβαλλομένης άποφάσεως, αὕτη έλαβεν ὑπ' ὄψει τα ὑποβληθέντα και προσαχθέντα ὑπὸ του άναίρεσιόντος έγγραφα, ὁμολογίας και τεκμήρια, εν αὐτοῖς δὲ συμπεριλαμβάνοντα βεβαίως και αὐ τυχόν συντηρητικῶς ληφθείσαι μαρτυρία.

Έπειδή ὁ έτερος λόγος ὅτι εν ᾧ έπήγαγεν ενώπιον του έφετείου ὅρκον έπαχτὸν εις τὸν αντίδικόν του, αντί του άναπληρωτικοῦ, εν είχαν έπιβάλλει τὸ πρωτοδικεῖον, εν τούτοις τὸ έφετεῖον έσιώπησεν επί του ισχυρισμοῦ του τούτου, άπορριπτέος έστὶ,

καθ' όσον τὸ ἐφετεῖον δέχεται ὅτι ὁ ἐπιβληθεὶς ἀναπληρωτικὸς ὅρκος εἶχε δοθῇ ὑπὸ τοῦ διαδίκου, τούτου δὲ δεδομένου ὄντος, ἀφ' ἑτέρου δὲ παραδεξαμένου τοῦ ἐφετείου ὅτι καλῶς εἶχεν ἐπιβληθῇ ἀναπληρωτικὸς ὅρκος, δὲν ὑπῆρχε περίπτωσις ἐπιβολῆς τοῦ ἐπακτοῦ, ὡς ἐκ τοῦ παραχθέντος ἀμαχῆτου νομίμου τεκμηρίου περὶ τοῦ δι' ὅρκου βεβαιωθέντος γεγονότος (ἄρθρ. 273 § 2 Πολ. Δικονομίας), ἡ σιωπὴ τοῦ ἐπομένως ἐπὶ ἰσχυρισμοῦ μὴ ἔχοντος νομικὴν ἐπιρροήν, δὲν χορηγεῖ δικαίωμα πρὸς ἀναίρεσιν.

Ἀριθ. 545 (1906) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεσπαγίτης κ. Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Συγκώννευσις εἰρηνοδικείου. — δόσις ὅρκου ἐνώπιον. — Κοινότης ἐν Θεσσαλίᾳ. — ὅρκος. — ἀποδοχὴ καὶ δόσις. — ὑπὸ τινῶν. — διακρίσεις. — δόσις ὅρκου ἔγκυρος. — οὐ δυνατὴ νέα ἐκτίμησις.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ δύο πρακτικῶν ὁρκοδοσίας, ὁ ἐπιβληθεὶς εἰς τὴν Κοινότητα Καστανέας, διὰ τῆς προεκδοθείσης ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου, ὅρκος ἐδόθη συμφώνως πρὸς τὸ ταχθέν θέμα ὑπὸ τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου, τοῦ ἀπαρτιζομένου ὑπὸ τοῦ προέδρου Γ. Μ^{***} καὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ Χ. Π^{***}, Φ. Μ^{***}, Π. Α^{***} καὶ Β. Κ^{***} ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου Καλαμπάκας, εἰς ὃ συνεγωνεύθη, κατὰ τοὺς συμφώνους ἰσχυρισμοὺς τῶν διαδίκων, τὸ Εἰρηνοδικεῖον Καστανέας, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εἶχεν ἡ προεκδοθεῖσα ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου διατάξει νὰ δοθῇ ὁ ὅρκος οὗτος τῇ 12 Αὐγούστου καὶ τῇ 14 Ὀκτωβρίου 1906.

Ἐπειδὴ, κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου τῆς ἐκκαλοῦσης Κοινότητος γενομένης δηλώσεως περὶ ἀποδοχῆς τοῦ ὅρκου, δὲν ἡ προηγηθεῖσα ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἐπέβαλεν εἰς αὐτήν, ἀπηύθυνεν ὁ ἐφεσιβλητὸς ἀντιρρήσεις, δι' ὧν ἐζήτησε νὰ μὴ ἐπιτραπῇ εἰς τὸ κοινοτικὸν συμβούλιον νὰ δοθῇ ὑπ' αὐτοῦ ὁ ὅρκος, ἀλλ' ὑπὸ τῆς Κοινότητος, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 364—367 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν, καθ' ἃ ἔκρινεν ἡ προεκδοθεῖσα ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου, ὅταν ἐπάγεται ὁ ὅρκος εἰς κοινότητα, ἡ περὶ ἀποδοχῆς δήλωσις καὶ ἡ δόσις αὐτοῦ γίνεται κατὰ τὰς εἰδικῶς ὀριζούσας τὰ τῆς ὁρκοδοσίας τῶν Κοινοτήτων διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 364—367 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃ ὁμοῦ ρητῶς ὀρίζει τὸ ἄρθρον 365, ἐὰν τὸ ἀντικείμενον τοῦ ὅρκου ἀποτελῶσι πράξεις εἴτε τῶν διοικούντων τὴν περιουσίαν τῶν κοινοτήτων φυσικῶν προσώπων, εἴτε τῶν νομίμων αὐτῶν ἀντιπροσώπων, καὶ τοιαῦται πράξεις πρόκειται διὰ τοῦ ἐπαγομένου ὅρκου νὰ βεβαιωθῶσιν, ἐγκύρως δίδεται οὗτος ὑπ' αὐτῶν, κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα τοῦ ἁρθροῦ 351.

Ἐπειδὴ, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθ' ἃ κρίνει τὸ δικαστήριον, τὰ γεγονότα ἄτινα ἐπρόκειτο διὰ τοῦ ἐπαχθέντος τῇ Κοινότητι Καστανέας ὅρκου νὰ βεβαιωθῶσιν, ἀποτελοῦσι πράξεις τῶν κατὰ τ' ἄρθρα 2 καὶ 13 τοῦ περὶ Κοινοτήτων Νόμου ΑΡΙ' τοῦ

1884 διοικούντων καὶ διαχειριζομένων τὴν περιουσίαν αὐτῶν μελῶν τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου, διότι θέμα τοῦ ὅρκου, ἐν κατὰ τὴν προηγουμένην αἰτιολογίαν ἔδωκαν τὰ μέλη τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου Καστανέας, ἦτο ἐὰν ἡ Κοινότης αὕτη διὰ πράξεων, ἃς μᾶλλον τὰ διοικοῦντα τὴν περιουσίαν αὐτῆς πρόσωπα ἐδικαιοῦντο νὰ ἐξασκήσωσι καὶ ἰδίως δι' ἐκμισθώσεως τοῦ δικαίωματος τῆς ὑλοτομίας ἢ τῆς ξυλεύσεως, ἢ ἄλλων παραπλησίων, εἶχε τὴν διανοίαν κυρίου νομὴν τῶν ἐπιδίκων δασῶν καὶ διετήρει ταύτην, καθ' ὃν χρόνον ὁ ἐφεσιβλητὸς ἐπεχείρησε νὰ διαταράξῃ αὐτὴν διὰ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ τῆς Κοινότητος ἀναφερομένων πράξεων του. Ὅρθως ἄρα ἰσχυρίζεται ἡ Κοινότης ὅτι ἐγκύρως ὁ τοιοῦτον ἔχων ἀντικείμενον ὅρκος ἐδόθη ὑπὸ τῶν ἐπιτετραμμένων, κατὰ τὸν προειρημένον ΑΡΙ' Νόμον, τὴν διοίκησιν τῆς κοινοτικῆς περιουσίας μελῶν τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου, οἵτινες ἰδίως ἐαυτῶν, ὡς τοιοῦτων, πράξεις ἐβεβαίωσαν, καὶ ἡ τοῦ ἐφεσιβλή-ἐνστασις ὅτι ὁ δοθεὶς τῇ 12 Αὐγούστου 1906 καὶ ἐπαναληφθεὶς τῇ 14 Ὀκτωβρίου ἰδίου ἔτους ὅρκος οὐδεμίαν ἔχουσι συνέπειαν, κατὰ τ' ἄρθρα 365—367 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ τε περὶ ἀποδοχῆς δήλωσις καὶ ἡ δόσις αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου ἐγένετο πλημμελῶς, χωρὶς νὰ τηρηθῶσιν οἱ οὐσιώδεις τύποι, οὓς ὀρίζει τὸ ἄρθρον 366, εἶναι ἀπορριπτέα, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ὡς ἀνυπόστατα.

Ἐπειδὴ, ἐὰν τὰ γεγονότα, ἄτινα διὰ τοῦ ἐπιβληθέντος εἰς τὴν Κοινότητα ὅρκου ἐβεβαιώθησαν, ἀποτελοῦσιν ἢ μὴ πράξεις τῶν ἀντιπροσώπων, ἢ διοικητῶν, ἢ τινῶν ἐκ τῶν ἰδίων μελῶν αὐτῆς, ἀπικεῖται εἰς τὸ ἐπίβαλον τὸν ὅρκον, ἢ μέλλον νὰ κρίνῃ περὶ τῶν συνεπειῶν αὐτοῦ, δικαστήριον νὰ ἐκτιμῇ, ἀνεξαρτήτως τῶν περὶ τούτου ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων. Καὶ ἐὰν ἄρα δὲν ἰσχυρίσθῃ ρητῶς ἐν τῇ προηγουμένη συζητήσει ἡ ἐκκαλοῦσα Κοινότης ὅτι αἱ ἐν τῇ ἀγωγῇ αὐτῆς ἀναφερόμεναι πράξεις, αἱ τὴν διανοίαν κυρίου νομὴν αὐτῆς ἐμφαίνουσαι, ἐνηργήθησαν ὑπὸ τῶν διοικούντων κατὰ τὸν νόμον τὴν περιουσίαν αὐτῆς μελῶν τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι δὲν δικαιούται τὸ δικαστήριον νὰ κρίνῃ ὅτι αἱ πράξεις αὗται, καθ' ἃ διὰ τοῦ δοθέντος ὅρκου ἐβεβαιώθησαν, πρέπει νὰ λογισθῶσιν ὡς ἀτομικαὶ αὐτῶν πράξεις καὶ ὅτι ἐγκύρως ὁ ὅρκος οὗτος, τοιοῦτον ἔχων θέμα, ἐδόθη ὑπ' αὐτῶν, καὶ αἱ περὶ τοῦ ἐναντίου ἀντιρρήσεις τοῦ ἐφεσιβλήτου, αἱ εἰς τὸ κύρος τοῦ δοθέντος ὅρκου ἀναγόμεναι, εἶναι ὡς ἀνυπόστατοι ἀπορριπτέαι.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ δοθέντος ὑπὸ τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου ὅρκου ἐπρόκειτο νὰ βεβαιωθῶσιν καὶ ἐβεβαιώθησαν πράξεις νομῆς, ὑπὸ τῶν διοικούντων κατὰ νόμον τὴν περιουσίαν τῆς Κοινότητος προσώπων ἐνηργηθεῖσαι, οὐδὲν ἄρα σημαίνει ἂν αἱ διὰ τοῦ ὅρκου βεβαιωθεῖσαι ἐπεχειρήθησαν ὑπὸ τῶν ὀκισθέντων, ὑπὸ τὴν ιδιότητα αὐτῶν ὡς μελῶν τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου, ἢ ὑπὸ τῶν προκατόχων αὐτῶν, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἐφεσιβλητὸς, καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ λόγου τούτου στηριζομένη ἐνστασις αὐτοῦ περὶ ἀκυρότητος δοθέντος ὅρκου ἐλέγχεται ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ἀπορριπτομένων, κατὰ τὰ ἐν ταῖς προη-

(*) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 570 ΣΥΝ 41 Α. Π.

γουμεναις σκέψιν εκτεθέντα, τῶν ἀντιρρήσεων ἃς ἐπάγει κατὰ τοῦ κύρους τοῦ δοθέντος ὑπὸ τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου τῆς Κοινότητος Καστανέας ὄρκου, λογίζεται οὗτος ὡς καλῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὸν νόμον δοθείς, ἐπιφέρων, ὡς τοιοῦτος, τὰς τοῦ ἄρθρου 357 τῆς Πολ. Δικονομίας συνεπειάς, καὶ ὡς ἀπαράδεκτος εἶναι ἀπορριπτέα ἡ τοῦ ἐφεσιδλήτου ἐπικουρική αἴτησις, ἡ ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν ἀναθεώρησιν τῆς προεκδοθείσης ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου καὶ τὴν ἐκ νέου ἐκτίμησιν τῶν ἐκτιμηθεῖσων ἤδη ὑπ' αὐτοῦ ἀποδείξεων, εἰς ἣν ἄλλως ἐμμένει ὡς καλῶς γενομένην.

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 81 (1907) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΑΞ

Σύνεδρος.— πρόεδρος εἰσαγγελεύσας.— οὐ κακὴ σύνθεσις ἀλλὰ λόγος ἐξαίρεσεως.— διακοπὴ συνεδριάσεως.— παρότασις διακοπῆς.— πρότασις ἀναβολῆς ἐπὶ ἐκκρεμότητι ἀναίρεσεως.— ἀναπλήρωσις εἰσαγγελέως ὑπὸ παρόδρου ἢ δικηγόρου.— πρόεδρος.— διευθυνσις συνεδριάσεως.— δόσις καὶ ἀφαίρεσις λόγου.— προσφύγῃ δικαστηρίῳ.— ἔλλειψις ἀκροάσεως.— περιστάσεις.— ὑποβολὴ ὠρισμένης αἰτήσεως ἐντὸς ὁρίων δικαιώματος.— ἀδύνατος παρατήρησις εἰσαγγελεῖ.— μὴ ἀπάντησις μάρτυρος ἐνὸρκῳ.— ἔγγραφα παραδοτέα ἐνόρκους.— ποταὶ ἐξαιρούμεναι καταθέσεις.— κατάθεσις κατηγορουμένου ἐν ἄλλῃ δίκῃ.— ζητήματα.— ρητὴ πρότασις κατηγορουμένου.— κατάθεσις ἐπὶ ἄνθρωποκτονίας ἐκ προμελέτης.— κατάθεσις καὶ ἐπὶ τοῖς ἄνθρωποκτόνους τραυματισμοῦ.— προδωπικὴ κράτησις ἀπὸ ἐνυλικιώσεως.

Ἐπειδὴ ὁ εἰς κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἔλαβε μέρος ὡς πρόεδρος τῶν συνέδρων ὁ εἰσαγγελεύσας ἐν τῇ δίκῃ καὶ ὡς τοιοῦτος ὑπογράφας τὸ ἐγκλητήριον ἐφέτης Τ.Α^{***}, στηρι-

ζόμενος λόγος ἀναιρέσεως, ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος, καθὼ ἀναληθὴς ἐλεγχόμενος ἐκ τοῦ προσαγομένου ἐν τῇ δικογραφίᾳ ὑπ' ἀριθ. 5934 (1906) ἐγκλητηρίου, ὅπερ ὑπογεγραμμένον ἐστὶν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελέως, καὶ καθόσον καὶ ἀληθεύων ὁ λόγος οὗτος δὲν ἀποτελεῖ κακὴν τοῦ δικαστηρίου συγκρότησιν, ἀλλὰ δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἐξάφρεσιν, μὴ πῶ ἐν καιρῷ προβληθεῖσαν, ἐν προκειμένῳ, οὔτε ὑπὸ τοῦ δικάσαντος δικαστοῦ, οὔτε ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιόντων (*).

Ἐπειδὴ βεβαιουμένου ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης ὅτι κατὰ τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων τὴν ἐσπέραν τῆς 22 Νοεμβρίου 1906 διακοπὴν τῆς συζήτησεως τῆς ὑποθέσεως καὶ τὸν ὑπ' αὐτοῦ προσδιορισμὸν τῆς ὥρας τῆς ἐπαναλή-

ἀναγκαίας ἐρωτήσεις. Κατὰ ταῦτα ἐπομένως, ἐν τῷ νόμῳ ἀναγραφόμενα, δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη τὸ δικαστήριον δι' ἀποφάσεώς του νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν ὅρισμὸν τοῦ νόμου. Πρὸς ὑπαρξιν τοῦ λόγου τῆς ἀναιρέσεως κατὰ τὸ ἐδάφ. 7 τοῦ ἄρθρου 458 ἀπαιτεῖται ν' ἀποδεικνύηται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως ὅτι ὑπὸ τῶν διαδίκων ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ δικαστήριον ρητῶς διατετυπωμέναι προτάσεις καὶ αἰτήσεις, τηριζόμεναι ἐπὶ τῶν προσυκόντων αὐτοῖς δικαιωμάτων κατὰ τὰ ἀνωτέρω παρατεθειμένα ἄρθρα, καὶ ὅτι αὐταὶ δὲν ἐλήφθησαν τὸ παράπαν ὑπ' ὄψιν. Ἀποφ. 15 καὶ 118 τοῦ 1890 καὶ 99 τοῦ 1895. Ὡς τοιαῦται προτάσεις δὲν ἐκλαμβάνονται αἱ παρατηρήσεις, δι' ὧν ἀπλῶς προκαλεῖ τις τῶν διαδίκων τὴν προσοχὴν τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τινος θέματος. Ἀποφ. 34 τοῦ 1882. Προϋπόθεσις τοῦ λόγου τούτου τῆς ἀναιρέσεως εἶναι ὁδῶς παρελείφθη ἀπόφασις, νὰ ἐξετασθῇ ἐὰν ἡ αἰτήσις τοῦ κατηγορουμένου ἢ τοῦ εἰσαγγελέως ὑπῆλθοι εἰς τὰ προσήκοντα αὐτοῖς κατὰ τὸν νόμον δικαιώματα, καὶ εἶναι ἀδιάφορον ἐὰν ὁ νόμος ἀπειλῇ ἀκυρότητα διὰ τὴν ἔλλειψιν τούτων. Ἀπαιτεῖται λέγει ὁ Hélie ἀριθ. 3347 ἡ πρότασις νὰ ᾖ ρητὴ καὶ ὠρισμένη καὶ ν' ἀφορᾷ εἰς ἐξέσχεσιν δικαιώματος χορηγούμενου ὑπὸ τοῦ νόμου.

Ἄλλο σύστημα ἴσχυεν ἐν Γαλλίᾳ πρὸ τοῦ νέου κώδικος τοῦ περὶ λαθόντος ἐν ταῖς διατάξεσιν τοῦ τῆν τοῦ ἄρθρου 408 δημοῖαν πρὸς τὴν τοῦ ἰδιοῦ μας. Κατὰ τὸ σύστημα ἐκεῖνο ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ αἴτησις τοῦ κατηγορουμένου ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, ἡ παράλειψις τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου ἔδιδε χώραν εἰς ἀναίρεσιν. Ἡ αἰτιολογικὴ ὁμως ἔκθεσις ὡς πρὸς τὸ ἄρθρον 408 ἐδ. 6 διελάμβανε τὰ ἐξῆς εὐπὸ τοιοῦτο σύστημα ἦτο εὐκολον, καθὼς ἕκαστος τὸ ἐν νοεῖ, νὰ πλάττῃ τις λόγους ἀναιρέσεως ἐπ' ἀπειρον, καὶ νὰ ἐπιφορτίξῃ τὸ ἀνώτατον δικαστήριον μὲ αἰτήσεις ἀναιρέσεων τόσῳ πολυαριθμούς, ὅσῳ καὶ ἀνυποστάτους. Ὁ νεώτερος νομοθέτης ἀπέφυγε τὸν σκόπελον τοῦτον, ὑποχρεώσας τὸν δικαστὴν νὰ ἀποφαίνηται μόνον, ὅταν ἡ αἴτησις τοῦ κατηγορουμένου ἢ

(*) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Τσιβανόπουλος εἰλεξε ἰάδε :

«Κατὰ τὸ ἄρθρον 458 ἐδάφ. 7 λόγος ἀναιρέσεως ὑπάρχει ἐὰν ἐναντίον τῶν διὰ τῶν ἄρθρων 394, 395, 401, 420, 425, 448—452 διατεταγμένων, οἱ δικασταὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ δώσουν ἀκρόασιν. Ὡς λόγος δ' ἀναιρέσεως προτείνεται ὅτι, ἐνῷ ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν πρόεδρον νὰ μὴ ἐπιτραπῇ εἰς τὸν εἰσαγγελέα νὰ ἐξελέγχῃ τὸν μάρτυρα καὶ νὰ κανονισθῶσιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τὰ δικαιώματα τῶν διαδίκων, ὁ πρόεδρος ἀφῆρεσε τὸν λόγον καὶ οὐδεμίαν ἐδόθη ἀπάντησις ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

«Ὁ νόμος διὰ τοῦ ἄρθρου 388 ὁρίζει ὅτι ὁ πρόεδρος ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀπαίτησιν ἀπὸ τὸν μάρτυρα ὅλας τὰς διασαφήσεις, τὰς ὁποίας φρονεῖ ἀναγκαίας καὶ ὠφελίμους πρὸς ἔρευναν καὶ διασαφήσιν τῆς ἀληθείας. Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχουν ὁ εἰσαγγελεὺς, οἱ δικασταὶ, ὁ ἰδιώτης κατήγορος καὶ ὁ πολιτικὸς ἐνάγων. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 386 ὁ κατηγορούμενος καὶ ὁ συνήγορός του ἔχουν τὸ δικαίωμα 1) νὰ ἀπαγγέλλωσι κατὰ τοῦ μάρτυρος αὐτοῦ ἢ κατὰ τῶν μαρτυριῶν του πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ὁρίσῃ ἀκριβέστερον τὸ ἀξιώπιστον αὐτῶν καὶ συντελεῖται πρὸς ὑπερέσπισίν του, 2) ν' ἀποταίνωσιν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν μάρτυρα ὅλας τὰς πρὸς τὸν σκοπὸν

(*) Ἡ ἀπόφασις ἀποφαίνεται καὶ δὴ ὀρθῶς μόνον ὅτι δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις καὶ ὅτι μόνον περὶ ἐξαιρέσεως ἡδύνατο γενέσθαι λόγος, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ὡς διαχομένη ὅτι καὶ πράγματι ἡ υποβαλλομένη περίστασις ἀποτελεῖ λόγον ἐξαιρέσεως βάσιμον, διότι περὶ τούτου δὲν τῇ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ ἀποφανθῇ. Ἐκ τοῦ ἐναντίου, ὑπομνησκόμεν τὴν ἐν σελ. 182 ΧVII 148 Α. Π., ἥτις ἐδέξατο ὅτι δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἐξαιρέσεως τοῦ δικαστοῦ ἡ τυχὼν ὑπ' αὐτοῦ ὑπογραφή τοῦ κατηγορητηρίου.

φως, κατόπιν δηλώσεως δύο ενόρκων περί της ανάγκης μεγαλειτέρου χρόνου διακοπής, ένεκα κοινώσεως, ο πρόεδρος εκάλεσε τους ενόρκους και συνέδρους παραχρήμα και ανήγγειλεν ότι διακόπτει την συνεδρίασιν μέχρι της 9 ώρας π. μ. της επάυριον, ουδεμία συντρέχει περίπτωσης μη άδιακόπου παρουσίας των δικαστών κατά πάσας τας επ' ακροατηρίου συζητήσεις, αφού, κατά τα πρακτικά, παρουσιάζονται πάντων των μελών του δικαστηρίου των ενόρκων και συνέδρων έγγενετο ή διακοπή της συζήτησεως, ουδεμία δε κατά τον χρόνον ταύτης έγγενετο εν τω ακροατηρίω συζητήσεις της εκδικαζομένης υποθέσεως, της διακοπής δε της συνεδριάσεως περιλαμβανομένης μεταξύ των εις την δικαιοδοσίαν του προέδρου αποκλειστικώς ανηκόντων κατά

την διεύθυνσιν της δίκης μέτρων και μη αποτελούσης πράξιν τινά συζητήσεως επ' ακροατηρίου, της δε παραβάσεως, της αναγραφούσης το τοιοῦτο του προέδρου δικαίωμα διατάξεως του άρθρου 445 Πν. Δικονομίας, μη περιλαμβανομένης μεταξύ των λόγων αναίρέσεως του άρθρου 458 Ποιν. Δικον. οὐδ' επί ποινή ακυρότητος αναγραφομένης, ο επί του εναντίου εις την διάταξιν του άρθρου 16 του άρθρου τούτου στηριζόμενος λόγος αναίρέσεως, άπορριπτός εστιν, ως μη βάσιμος (*).

Επειδή, άποφανθέντος του δικαστηρίου των συνέδρων διά της υπ' αριθ. 69 άποφασεώς του επί της υποβληθείσης αυτώ περί άναβολής της δίκης, ένεκα της γενομένης κατά του περί παραπομπής βουλεύματος αναίρέσεως αίτήσεως των ανααιρεσιών-

του εισαγγελέως τείνη εις την εξάσκησιν νομίμου δικαιώματος». Dalloz cassation No 1492. "Οθεν κατά ταῦτα επέρχεται άναίρεσις και αν έζητήθη ή τρησις διατυπώσεως μη διατασσομένης επί ποινῇ ακυρότητος, όταν το δικαστηριον παρέλειπε ν' άποφανθῇ αν δε άπεράνθη, λόγος αναίρέσεως υπάρχει, αν διά της άποφάσεως παρεδιάθη διάταξις τις, επί ποινῇ κυριότητος τεθείσα. "Ο νόμος υποχρεώνει τους δικαστάς νά άποφαίνονται επ' όλων των παρεμπιπτούσων τοιούτων αίτήσεων, καθίστησιν άδύνατον την άρνησιν της δικαιοσύνης, διότι και άπλη παράλειψις της άπαντήσεως επιφέρει την ακύρωσιν της κυρίας άποφάσεως. "Ο δικαστής άλλως υπερβαίνει την έξουσίαν του και φαίνεται μερολήπτης άπέναντι του κατηγορουμένου ή του εισαγγελέως, άρνούμενος ν' άποφανθῇ επί αίτήσεως τεινούσης εις την εξάσκησιν νομίμου δικαιώματος. "Οταν όμως ο δικαστής άποφανθῇ καθ' ολονδήποτε τρόπον επί της αίτήσεως, δεγόμενος ή άπορρίπτων αυτήν, ή άπόφασις δεν προσβάλλεται διά λόγου αναίρέσεως κατά τό άρθρον 458 εδάρ. 7. Οὕτω, κατά τον Dalloz, ή υποχρέωσις ή επιβάλλομένη εις τον δικαστήν νά άποφαίνεται επ' όλων των αίτήσεων των τεινουσών εις εξάσκησιν δικαιώματος έγγυωμένου υπό του νόμου πρέπει νά εκλαμβάνηται υπό την έννοιαν ότι ο δικαστής είναι ελεύθερος νά δεχθῇ ή άπορρίψῃ την αίτησιν, άρκεί νά δικαιολογῇ την άπόφασιν του, κατά τόν αυτόν δε Dalloz αριθ. 1500 απαιτείται ρητή πρότασις και οὐχι άπλαι παρατηρήσεις. "Αλλ' επί του προκειμένου ως εξάγεται εκ των πρακτικῶν, ουδεμία πρότασις αναγομένη εις εξάσκησιν δικαιώματος υπεβλήθη υπό του συνηγόρου, άλλ' έζητήθη παρά του δικαστηρίου νά τιμωρήσῃ τόν παρεκρεπόμενον δῆθεν κατά τας έρωτήσεις του πρὸς τόν μάρτυρα εισαγγελέα. Τοῦτο όμως οὐχι μόνον δέν είναι εξάσκησις δικαιώματος άλλά και πειθαρχικόν παράπτωμα ως έχαρακτήρισε τοῦτο ο πορὰ τοίς εν Πάτραις έφέταις εισαγγελέας. Καί περί τούτου μὲν θέλω διμιλῆσαι κατόπιν, ἤδη δε λέγω ότι οὔτε ο πρόεδρος οὔτε το δικαστηριον εδικαιοῦντο νά υποβάλλωσι τόν εισαγγελέα εις λογοκρισίαν, και νά παραγνωρίζωσιν οὔτω την ανεξαρτησίαν του χαρακτηρος και των καθηκόντων αυτού, έτι δε μᾶλλον δέν εδικαιοῦτο ο συνηγορος νά ζητήσῃ παρά του δικαστηρίου νά πράξῃ, ότι δέν εδικαιοῦτο νά πράξῃ. "Η ανεξαρτησία του εισαγγελέως είναι έγγύησις της δημοσίας τάξεως και της καλής διαχειρίσεως της δικαιοσύνης, το "Ακυρωτικόν δε της Γαλλίας έλαβε πούνοιν εν πάσῃ περιπτώσει νά διακηρύξῃ την ανεξαρτησίαν ταύτην, και νά αναίρῃσῃ επί υπερβάσει καθηκόντων διας τας δικαστικὰς πράξεις, αἵτινες ή-

θελον περιλαμβάνει μομφήν κατά της διαγωγῆς του εισαγγελέως, έστω και εν τῷ αιτιολογικῷ μόνον. Πάντοτε λέγει ο Dupin, διτηρήθη ή ανεξαρτησία της εισαγγελικῆς αρχῆς, ανσφέρει δε παραδίασιν της αρχῆς ταύτης υπό του πταισματοδίκου άπέναντι δημοσίου κατηγορου και την γενομένην επί τούτω άναίρεσιν, λέγων ότι και εν τῇ έλαχίστῃ ταύτῃ δικαιοδοσίᾳ εδρεύει τό μεγαλειόν της δικαιοσύνης, όπερ ποέπει νά επιβάλλῃ εις πάντας σεδασμόν. Το "Ακυρωτικόν της Γαλλίας ιδίως δι' άποφάσεως της 5 Αυγούστου 1886 έκρινεν ότι άπόφασις δικαστική περιλαμβάνει υπερβάσιν έξουσίας και πρέπει ν' αναίρηται δὲ τὰς αιτιολογίας της κατ' αἴτησιν του εισαγγελέως παρά τῷ "Αρειῷ Πάγῳ, όταν, έστω και εν ταίς αιτιολογίαις αὐτῆς, περιλαμβάνῃ μομφήν κατά των π.άξεων ή παραλείψων της εισαγγελικῆς αρχῆς (Dalloz No 216). "Ο πρόεδρος πρὸς τόν εισαγγελέα είναι ίσος πρὸς ἑσόν (αριθ. 224 "Οργανισμοῦ των Δικαστηρίων). λέγει ο εισαγγελέας του "Αρείου Πάγου κ. Παπαδιαμαντόπουλος και οὐδέτερος έχει κατά του έτέρου πειθαρχικὴν ή και άπλῶν παρατηρήσεων έξουσίαν, κατά ρητήν δε διάταξιν του άρθρου 116 του "Οργανισμοῦ των Δικαστηρίων δέν δύνανται τὰ δικαστήρια, έπομένως και ο πρόεδρος, νά διακόπτωσιν αὐτὸν αγορεύοντα ή νά αφαιρῶσι τόν δοθέντα λόγον, διότι τοῦτο άποδοκιμασίας τόπος είναι.

«Εκτός δε της ρητῆς διατάξεως του άρθρου 116 του "Οργανισμοῦ των Δικαστηρίων, ο πρόεδρος ήδύνετο νά αφαιρέσῃ τόν λόγον τῷ συνηγῳ και κατά τό άρθρον 876 Ποιν. Δικονομίας. Κατά τό άρθρον τοῦτο ο πρόεδρος ένθυμίζει τοὺς συνηγόρους νά μή λέγωσι τι αντίβαινον εις την συνειδησίαν των και εις τό πρὸς τοὺς νόμους οφειλόμενον σέβας, και νά φυλάττωσι την προσήκουσαν κοσμιότητα και μετριότητα των εκφράσεων, δέν είναι δε λόγος αναίρέσεως διότι ο πρόεδρος των συνέδρων, ως άποδεικνύεται εκ των της συνεδριάσεως πρακτικῶν, άφῆρεσε τόν λόγον εκ του συνηγόρου των κατηγορουμένων, καθόσον οὔτος παρεξέτραπη του καθήκοντός του κατά παρέδωκιν του

(*) "Η παράτασις της διακοπῆς επί πλέον δέν άποτελεῖ ολανθήποτε επ' ακροατηρίου συζήτησιν (άλλ' εκ του εναντίου έλλειψιν τοιαύτης), ώστε ν' απαιτηται ή κατ' αυτήν αδιάπτωτος παρουσία των μελών του δικαστηρίου. Τάχα εάν τις των ενόρκων καταλαμβάνετο από εξαιρετικὴν παροδικήν νόσον, οἷν εντερικὰς ένοχλήσεις, και δέν ήτο δυνατόν νά προσέλθῃ κατά την προσδιορισθεϊσαν ώραν της επαναλήψεως, δέν ήτο δυνατόν νά παραταθῇ ένεκα της άπουσίας του ή συνεδριάσεως διά την επάυριον ; Βεβαίως ναί.

των, και ἀπορριψάντος τὴν τοιαύτην αἴτησιν ἐκ τοῦ ὀρθοῦ καὶ νομίμου λόγου ὅτι ἡ ἀναίρεσις κατὰ βουλευμάτων δὲν ἀνατέλλει τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον, μὴ ἀναγραφόμενου ἐν τῷ νόμῳ τοιοῦτου ἀνασταλτικοῦ ἀποτελέσματος ὡς πρὸς τὴν κατὰ βουλευμάτων ἀναίρεσιν, ἐδόθη ὅθεν εἰς τὴν τοιαύτην τῶν ἀναιρεσιόντων αἴτησιν ἀκρόασις ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου· μὴ ἀναγραφόμενης δὲ ἄλλως τῆς παραδόσεως τοῦ τοιοῦτου τῆς διαδικασίας τύπου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος καὶ μὴ περιλαμβανομένου μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἐν ἄρθρῳ 458 Ποιν. Δικον. λόγων ἀναιρέσεως, ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος τοιοῦτος πρὸς ἀναίρεσιν λόγος, ἀπορριπτός καθίσταται, ὡς μὴ βάσιμος (*).

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἁρθρου 51 τοῦ

ἁρθρου 164 τοῦ Δικαστικοῦ Ὁργανισμοῦ καὶ 376 Ποινικῆς Δικονομίας, καὶ οὐχὶ καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν κατηγορουμένων. Οὕτω ὁ πρόεδρος ἐνήργησεν ἐντὸς τοῦ δικαιώματός του καὶ παραβίασις τοῦ νόμου δὲν ἐγένετο (ἀποφ. 37 τοῦ 1870). Ἀναντιρρήτως κύριοι τὸ δικαίωμα τῆς ὑπεράσψεως εἶναι ἱερῶν. Οἱ δικηγόροι ἔχουσι τὸ ἀναμφισβήτητον δικαίωμα νὰ ὑπερασπίζωσιν ἐλευθέρως τοὺς κατηγορουμένους, ἡ δὲ ἐλευθέρω ὑπεράσπισις πρέπει πάντοτε νὰ διατηρῆται ἐν τῷ συμφέροντι τῶν κατηγορουμένων, ἀπειλουμένων ὑπὸ ποινῶν, καὶ ἐν τῷ συμφέροντι αὐτῆς τῆς δικαιοσύνης, ἐνδιαφερομένης νὰ φωτισθῇ ἐντελῶς πρὶν ἡ ἀποφασίσῃ. Ἡ ὑπεράσπισις περιβάλλεται διπλοῦν χαρακτῆρα· ἀπέναντι τῶν κατηγορουμένων εἶναι δικαίωμα, τὸ ὅποιον αὐτὴ ἐξασκεῖ ἐλευθέρως· καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν συζητήσεων καὶ μὲχρι τῆς ἀποφάσεως, ἀπέναντι δὲ τῆς δικαιοσύνης εἶναι μέσον πληροφωρίων, μία τῶν πηγῶν τῆς ἀληθείας, τύπος οὐτιώδους τῆς Δικονομίας. Αὕτη ἰδούθη πρὸς τὸ συμφέρον τῶν κατηγορουμένων, ὃ ἀ νὰ δύνανται οὕτοι νὰ προτείνωσιν ὅλας τὰς ἐνστάσεις, ὅλας τὰς δικαιολογίας, ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα πρακτικὰ καὶ νομικὰ, ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς αὐτὴν καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς κοινωνίας, διότι ἡ πρώτη ἀνάγκη τῆς κοινωνίας εἶναι ἡ δικαιοσύνη, καὶ δὲν ὁπάρχει δικαιοσύνη ὅπου ἡ ὑπεράσπισις δὲν εἶναι ἀκεραία, διότι δὲν ὑπάρχει βεβαιότης τῆς ἀληθείας. Ἡ ὑπεράσπισις δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀναγκαία εἰς τὸν δικαστὴν παρὰ εἰς τὸν κατηγορούμενον αὐτόν. Ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τῆς ὑπεράσψεως δὲν ἐπιφέρει τὸ δικαίωμα τῆς προσβολῆς. Καὶ τοῦτο ὁμως δὲν πρέπει νὰ ἐννοηθῇ κατ' ἀπόλυτον τρόπον, διότι ἐὰν ἡ ὑπεράσπισις δὲν ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ λέγει πᾶν ὅ,τι εἶναι ὠφέλιμον εἰς αὐτὴν, ποῦ δύναται νὰ εὐρίσκηται ἡ ἀντίρρησης τῆς συζητήσεως; Μήπως εἰς τὰς ἐναντίας βεβαιώσεις, εἰς τὰς αἰφνιδίας ἀρνήσεις, αἵτινες συγκρούονται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀκροατηρίου, δὲν ἀναλαμβάνει ἡ ἀλήθεια; Λοιπὸν ἐν τῇ ἄλλῃ ταύτῃ τῶν δύο διαδίκων ποῦ ἐκπνέει ἡ ἀντίκρουσις, πόθεν ἀρχίζει ἡ προσβολή; Πῶς δύναται νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ὀφείλει τις ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἁρθρων τῆς Ποιν. Δικονομίας νὰ μάχηται ἄνευ ἐπιθέσεως, νὰ ἀπωθῇ τὰ κτυπήματα χωρὶς οὐδὲν νὰ ἐπιφέρῃ; Ἀλλ' ἡ ἐννοια τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλίας τῆς 7ης Ἀπριλίου 1860 εἶναι ὅτι ἡ προσβολὴ πρέπει ἰδιαιτέρως νὰ ἀπαγορευῆται εἰς τοὺς συνηγούρους, ὅταν αὕτη ἀπειθύνεται κατὰ τοῦ εἰσαγγελέως, ὅτι

ὑπὸ στοιχ. ΒΚΗ' περὶ δικαστηρίου Κακουργιοδικῶν Νόμου τοῦ 1892, διὰ τούτου κατηργήθησαν μόνον τ' ἄρθρα 34-80 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ περὶ ἀναπληρώσεως τῶν εἰσαγγελέων διατάξεις τῶν ἁρθρων 27 καὶ 278 αὐτοῦ, αἵτινες καὶ ἤδη διατελοῦσιν ἐν ἰσχύϊ, κατὰ ταύτας δὲ, πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ εἰσαγγελέως, τὰ δικαστήρια ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ προσλαμβάνωσιν εἰς τὴν συνεδρίαν κατ' ἐπικουρίαν καὶ δικηγόρους. Ἐν προκειμένῳ δὲ, ἀφοῦ, κατὰ τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης, ὁ νόμιμος καὶ ἄνευ κωλύματός τινος ἀναπληρωτὴς τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐφετῶν ἀντεισαγγελεὺς παρ' ἐφέταις, ὁ κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ἄνω ΒΚΗ' Νόμου ἐκπληρῶν παρὰ κακουργιοδικαίς καθήκοντα δημοσίου κατηγοροῦ, νομίμως,

δύνανται ἐν τῇ συζητήσει ν' ἀντιτάξωσι μετὰ πλήρους εὐρύτητος εἰς τὰ ἐπιχειρήματα τῆς κατηγορίας τὰ ἐναντία ἐπιχειρήματα, ἀλλὰ δὲν τοῖς ἐπιτρέπεται ποσῶς νὰ αἰτιῶνται τὸν εἰσαγγελέα, νὰ γίνωνται κριταὶ τῆς διαγωγῆς του, νὰ ἐπικρίνωσι τὰς πράξεις καὶ τοὺς λόγους του καὶ νὰ ἐπιρρίπτωσι μομφὴν κατὰ τῶν πράξεών του. Ἰδοὺ ἡ αἰτιολογία τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀκυρωτικοῦ. «Ἐπειδὴ τὸ δικαίωμα τῆς ὑπεράσψεως δὲν ἐπιφέρει τὸ δικαίωμα τῆς προσβολῆς, τοιαύτη δὲ δὲν εἶναι ἐκείνη, ἥτις καταξεδέχεται τὰ ἐπιχειρήματα, ἀλλ' ἐκείνη, ἥτις αἰτιᾶται τὸ πρόσωπον· εἶναι ἡ ἐπικρίσις τῆς διαγωγῆς τοῦ εἰσαγγελέως, εἶναι ἡ μομφὴ ἡ ἐπιρριπτομένη κατὰ τῶν πράξεών του, οὕτω δὲ ἐξηγουμένη ἡ ταθεῖσα διάκρισις ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως δὲν ἀφαίρει ἀπὸ τὴν ὑπεράσπισιν οὐδὲν μέρος τῶν δικαίων, ὃ ἔχει ἐκ τοῦ νόμου».

Αἱ αἰτιολογίαι αὗται τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀκυρωτικοῦ ἀπέβλεπον εἰς τὴν φράσιν τῆς ὑπεράσψεως, δι' ἧς κατελόγιζεν εἰς τὸν εἰσαγγελέα ὅτι παρώργισε τοὺς δικαστὰς κατὰ τοῦ κατηγορουμένου καὶ ἐχαρακτήριζε τοῦτο ὡς κακὸν, συνεπῆς τοῦ ὁποίου ἐπεβλήθη πειθαρχικὴ ποινὴ καὶ ἐξήτθη ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως. Ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως ἐστηρίζετο εἰς τὸ ὅτι ἐδόθη κακὸς νομικὸς χαρακτηρισμὸς εἰς τὴν φράσιν ταύτην, τὸ δὲ ἀκυρωτικὸν ἀπέριψε τὸν λόγον τῆς ἀναιρέσεως διὰ τῆς ἀνωτέρω αἰτιολογίας. Ταῦτα δὲ πάντα κατ' ἰσχυρότερον λόγον ἐφαρμόζονται ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅπου δὲν ἐπεβλήθη πειθαρχικὴ ποινὴ, ἀλλ' ἀφῆρθη ὁ λόγος δι' ἀποφάσεως τοῦ προέδρου, διότι αἱ ἀποφάσεις τοῦ προέδρου εἰς οὐδὲν ἐνδίκον μέσον ὑπόκεινται. Ἀφαιρέσαντος τοῦ προέδρου τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ συνηγούρου, ἔδικαιοντο οὗτος νὰ ἀνενοχθῇ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ὅλου, τοῦτο δὲ μὴ πράξας, δὲν ἔχει δικαίωμα παραπόνου (ἀποφ. 23 τοῦ 1876). Ὁρθῶς δὲ δὲν γίνεται δεκτὸς λόγος ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεως τοῦ προέδρου ἀφαιρουμένου τὸν λόγον ἡ ἔνεκεν ἐκφράσεως ἀπρεπῶς πρὸς τὸν εἰσαγγελέα ἡ τὸ δικαστήριον, διότι τοιαῦται ἐκφράσεις δὲν εἶναι ἀντικείμενον νομοθετικῆς προσδιορισμοῦ, διότι εἶναι ποικίλαι ἐπ' ἀπειρον ἄνευ γαρακτῆρος σταθεροῦ καὶ ἀπολύτου. Ἡ ἐκτίμησις αὐτῶν εἶναι ὑπεράνω πάσης νομοθετικῆς προνοίας καὶ ὁ νομοθέτης ἐγκατέλειπεν αὐτὴν εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ προέδρου, ἐπιτροπεμένης κατὰ τῆς ἀποφάσεως τούτου προσφυγῆς εἰς ἐλόκληρον τὸ δικαστήριον. Δὲν δύναται λοιπὸν νὰ στηριχθῇ λόγος ἀναιρέσεως ἐπὶ τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ λόγου ὑπὸ τοῦ προέδρου.

Ἄπορριπτός εἶναι καὶ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν ἐδόθη ἀκρόασις εἰς τὴν ἐρώτησιν ἐνόρκου ἁ-

(*) Ἐν τούτοις πρὸβλ. τὴν ἐν σελ. 260 II 35 Α. Π. καὶ αὐτόθι σημειώσιν.

καθ' ὃ εἶχεν ἐκ τοῦ νόμου δικαίωμα, ὑποκατέστησε διαρκούσης τῆς δίκης τὸν ἀντισταγγελέα τῶν πλημμελειοδικῶν ἐμμισθον πάρεδρον Σ. Μ^α εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ, ὡς καὶ κατόπιν τὸν δικηγόρον Α. Λ^α, συμφώνως τῇ διατάξει τοῦ ἀρθροῦ 278 Ὁργανισμοῦ Δικαστηρίων, νομίμως ἐγένετο διὰ τούτων ἡ ἀναπλήρωσις τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐφετῶν, κατὰ τὸν χρόνον τοῦ κωλύματος αὐτῶν, καὶ οὐδεμία ἐνεπιλοχώρησεν ἐκ τούτου κακὴ τοῦ δικαστηρίου, διαρκούσης τῆς δίκης, συγκρότησις, καθόσον καὶ ἀπ' ἐυθείας, λόγῳ τοῦ ἀδιαιρέτου τῆς εἰσαγγελικῆς, ἀρχῆς δύναται νὰ ὑποκαταστήσῃ τὸν ἀντισταγγελέα τῶν πλημμελειοδικῶν ὁ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελεὺς, καὶ ἡ τοῦ δικηγόρου ὑποκατάστασις γενομένη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, σιωπηρῶς ἐγκρίνοντος καὶ

πυθύνθησαν πρὸς μάρτυρα, διότι ὁ κατηγορούμενος δύναται μὲν νὰ προτείνῃ τὴν μὴ ἀκρόασιν τοῦ εἰσαγγελέως, ἀν τὸ ὑπὲρ τούτου προταθὲν μέτρον ἡδύνατο νὰ στραφῇ πρὸς ὠφελειάν του, ἀλλ' ὡς πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τῶν ἐνόρκων καὶ τὴν παράλειψιν τοῦ δικαστηρίου ν' ὁποφανθῇ ἐπὶ αἰτήσεως τινὸς ἐνόρκου ὁ νόμος οὐδὲν διαλαμβάνει. Ὁ νόμος ἰννοεῖ αἰτήσεις ὑποβαλλομένας ὑπὸ τῶν διαδίκων, προφανῶς δὲ διὰ δικὸς δὲν εἶναι ὁ ἔνορκος.

«Ἄλλος λόγος ἀναιρέσεως προτείνεται ὅτι ἐδόθη εἰς τοὺς ἐνόρκους ἡ κατάθεσις τοῦ κατηγορουμένου, χρησιμεύσαντος ὡς μάρτυρος εἰς ἄλλην ποινικὴν δίκην, ἐνῷ ἡ κατάθεσις αὐτῇ δὲν ἦτο ἔνορκος. Ὁ λόγος οὗτος εἶναι σπουδαίотατος. Ἐν Γαλλίᾳ (Dalloz repert. No 2984 et sui.) ἐπειδὴ ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ ἀρθροῦ 441, ἀντιστοιχοῦντος εἰς τὸ ἡμέτερον σχετικὸν ἀρθρον στρεφίται κυρώσεως, ἡ νομολογία ἐδέχθη ὅτι ἡ παράδοσις εἰς τοὺς ἐνόρκους μαρτυριῶν καταθέσεων δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως. Nougier 3078, Hélie No 3789. Τὸ Ἀκυρωτικὸν λέγει ὁ Hélie ἐσκέφθη ὅτι ἐν τῇ πρακτικῇ οἱ ἔνοργοι ὀλίγον ζητοῦσι τὰ στοιχεῖα τῆς πεποιθήσεώς των εἰς τὰ ἔγγραφα τῆς δίκης, καὶ δὲν πρέπει ἐπομένως νὰ ἐξαρχαίτῃται ἡ τύχη τῶν διαδικασιῶν ἐκ τῆς τύχης ἢ ἐκ τῆς ἡμελείας, ἐνεκα τῆς ὁποίας ἐδρεύει μαρτυρικὴ τις κατάθεσις μεταξὺ τῶν παραδοθέντων εἰς τοὺς ἐνόρκους ἐγγράφων. Προβάλλω ἤδη εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος ἂν καὶ παρ' ἡμῖν δὲν ἀποτελῇ λόγον ἀναιρέσεως.

«Ἡ παράβασις τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 431 Ποιν. Δικονομίας δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, διότι δὲν ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἐν τῷ ἀρθρῳ 458 Ποιν. Δικονομίας ἀπριθυμνημένους λόγους. Οὕτω πως ἀπεφάνθη ὁ Ἀρεος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 110 τοῦ 1868 ἀποφάσεως καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 159 τοῦ 1867. Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 431 ἀληθῶς δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὅπερ λαμβάνει γώραν μόνον κατὰ τὸ ἀρθρον 458 § 14 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ὅταν τις τῶν ἐπ' ἀκροατηρίῳ ἐξετασθέντων μαρτύρων δὲν ὀρκισθῇ, ἢ ὅταν κατὰ τὸ ἀρθρον 384 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἀναγνωσθῇ ἐπὶ ἀκροατηρίου κατάθεσις ληφθεῖσα ἐν τῇ προανακρίσει καὶ ληπτέα ὑπ' ὅψιν μάρτυρος τινος, ὅστις δὲν ὠρκισθῇ, τοιοῦτόν τι δὲ δὲν λαμβάνει χώραν, ὅταν παραδίδεται ἀνώμοτος μαρτυρία εἰς τοὺς ἐνόρκους. Ὑπάρχει ὁμοῦ καὶ ἀντίθετος γνώμη. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν γνώμην ταύτην ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὴν ἀνάγνωσιν τῆς καταθέσεως μάρτυρος μὴ ὀρκισθέντος ὡς μὴ οὕσης ἀξιόπιστου διὰ τὴν παράλειψιν τοῦ ὁρκου, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιβλαβοῦς οὕσης εἰς τὸ δημόσιον συμφέρον, ὅπερ ἀ-

ἀποδεχομένου ταύτην. θεωρεῖται ὡς ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ δικαστηρίου, κατὰ τὸ ἄνω ἀρθρον τοῦ Ὁργανισμοῦ, γενομένη. Κατὰ ταῦτα καὶ ὁ εἰς κακὴν, ἐνεκα τῶν ἄνω λόγων, συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστίν, ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ, καθὰ προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρων 417 ἐδ. 2 καὶ 363, 364—369 καὶ ἐπόμεν. Ποιν. Δικονομίας, εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου, ὡς διευθύνοντα τὴν ὅλην διαδικασίαν, ἀνήκει ἀποκλειστικῶς τὸ δικαίωμα τοῦ διδῆναι, συνεπῶς δὲ καὶ τοῦ ἀφαιρεῖν τὴν ἀδειαν εἰς τοὺς βουλομένους ἀγορεύειν ἢ ἐνάσκησις δὲ τοῦ τοιοῦτου δικαίωματος εἶναι ἀνεξέλεγκτος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως ἢ παράβασις τῶν

παιτεῖ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας. Ὁ νόμος ἐν δυοὶ λέξεισι τὴν ἀνώμοτον μαρτυρίαν ἐσκόπει ν' ἀπομακρύνῃ τῆς συζητήσεως. Δὲν εἶναι ὁμοῦ κατὰθεσις τοῦ μάρτυρος ἢ ἀφορώσα τὴν ταυτότητα τοῦ. Ἡ ἐξέτασις τῆς ταυτότητος τοῦ μάρτυρος γίνεται ὅπως γνωσθῇ ἡ ἀνικανότης ἢ ἐξαίρεσις του, ἥτοι λόγοι ἀντιτιθέμενοι εἰς τὴν κατάθεσιν του. Οἱ μάρτυρες ὀφείλουσι κατὰ πρῶτον νὰ καταστήτῃσι γνωστὴν τὴν ἀτομικότητά των, τοῦτο δ' ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 125, καθ' ὃ ὁ μάρτυς πρὶν μαρτυρῆσαι ἐρωτᾶται περὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ἐπωνύμου, τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως, τῆς κατοικίας, τῆς ἡλικίας καὶ τῆς θρησκείας του, τὸ δὲ ἀρθρον 121 ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐναρξιν τῆς ἐξετάσεως, διότι κατὰ τὸ ἀρθρον τοῦτο οἱ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετασθησόμενοι μάρτυρες φρευστοῦν πρὶν ἢ ἀορίστη ἢ ἐξέτασις νὰ ὀρκισθῶσιν. Τὰ ἀρθρα ταῦτα τοῦ ἡμετέρου νόμου ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸ ἀρθρον 317 τῆς Γαλλικῆς Ποιν. Δικονομίας, οἱ ἐρμηνεύονται δὲ τοῦ ἀρθροῦ τούτου Hélie No 3503 καὶ ἄλλοι ὡς καὶ ἡ νομολογία (ἀποφ. Ἀκυρωτικοῦ 26 Ἀπριλίου 1838: ἐδέχθησαν ὅτι οἱ μάρτυρες πρέπει πρῶτον νὰ γνωρίζωσι τὴν ἀτομικότητά των καὶ ἔπειτα ἀμέσως νὰ ὀρκίζονται πρὸς τῆς καταθέσεως, καὶ ὅτι ἡ ἐκφρασις τοῦ μάρτυρος περὶ τῶν ἀτομικῶν του περιστάσεων καὶ ἡ κατάθεσις του περὶ τῆς ὑποθέσεως εἶναι δύο πράγματα διακεκριμένα, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται. Διὰ τοῦτο ἐὰν ὁ μάρτυς ἐξεταζόμενος περὶ τῆς ταυτότητος αὐτοῦ, δηλώσῃ ψευδὲς ἄλλο ὄνομα ἢ ἡλικίαν ἢ ἐπάγγελμα, ἢ πράξις αὐτῇ κατὰ τὴν γνώμην τῶν συγγραφῶν δὲν ἀποτελεῖ ψευδορκίαν, διότι ὁ ὅρκος τοῦ μάρτυρος ἐπόμενος τῇ περὶ ταυτότητος ἐξετάσει (Ποιν. Δικονομίας ἀρθρ. 121) δὲν ἀναφέρεται εἰμὴ εἰς ὅσα ἀφορῶσιν εἰς τὴν κατάθεσιν αὐτοῦ. Chauveau—Hélie No 3055.—Olshausen Commentar ἀρθρ. 154 No 9.—Ἀλλ' ὁμοῦ ἐὰν μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐξετάσεως τοῦ μάρτυρος ζητηθῶσι πληροφορίαι ἀναφερόμεναι πρὸς τὴν ταυτότητα αὐτοῦ καὶ χρησιμεύουσαι πρὸς ἔρευναν καὶ διασάφηνσιν τῆς ἀληθείας (ἀρθρ. 388 Ποιν. Δικονομίας), πᾶσα ψευδὴς περὶ αὐτῶν κατάθεσις ἀποτελεῖ ψευδορκίαν. Ἰδε καὶ Κωστῆν σελ. 325 σημείωσις 2. Ὁ Chauveau ἰδίως λέγει τὰ ἐξῆς: «ὁ νόμος διακρίνει μεταξὺ τῶν προεισαγωγικῶν ἐρωτήσεων καὶ τῆς καταθέσεως, δὲν συγχέει αὐτάς, ἐν ταῖς διατάξεσι του ἀποχωρίζει αὐτάς, ὅπως εἶναι χωρίζεται ἐν τῇ φύσει τῶν πραγμάτων. Εἰς ποῖαν λοιπὸν ἐξ αὐτῶν ἐφαρμόζοντα: αἱ ποινὰι τῆς ψευδομαρτυρίας; Βεβαίως ὁ Ποινικὸς Νόμος ἀπέδωκεν εἰς τὴν οὐσίαν τῆς καταθέσεως. Ὁ νόμος τιμωρεῖ τὴν κατάθεσιν τὴν ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου. Τίνι τρόπῳ λοιπὸν δύνα-

περί τούτου διατάξεων, επιτρέποντος του νόμου, (άρθρ. 365 εδ. 2 Ποιν. Δικ.), εις τους διαδίκους προσφυγήν εις τὸ δικαστήριον, κατὰ παντὸς ὑπὸ τοῦ προέδρου ἐν τῇ διευθύνσει τῆς διαδικασίας λαμβανόμενου καὶ μὴ εὐχαριστοῦντος αὐτοὺς μέτρου. Κατὰ τὴν ἐννοίαν δὲ τοῦ άρθρου 458 εδ. 7 Ποιν. Δικονομίας, ἔλλειψις ἀκροάσεως τοῦ δικαστηρίου, κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ περιγραφόμενας περιπτώσεις, δίδουσα χώραν εἰς ἀναίρεσιν, ὑπάρχει ὡς αἰς ρητὴ ὑποβληθῇ καὶ ὠρισμένη πρὸς τὸ δικαστήριον αἰτησις ἢ πρότασις καὶ αὕτη ἀνάγεται εἰς ἐξάσκησιν νομίμου καὶ ἐν τοῖς καθωρισμένοις ἄρθροις τοῦ νόμου ἀναφερομένου δικαιώματος τῶν διαδίκων. Κατὰ ταῦτα δὲ, καὶ προκύπτοντος ἐν προκειμένῳ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συζητήσεως ὅτι οἱ συνήγοροι τῶν

ταί τις νὰ περιλάβῃ εἰς τοὺς ὅρους τούτους τὸ ψεῦδος τοῦ μάρτυρος, ἀποκρινόμενοι εἰς τὰς ἐρωτήσεις τὰς σχετικὰς πρὸς τὸ ὄνομα, τὴν ἡλικίαν του κτλ. ; Ἐπιτρέπεται νὰ ἐπεκτείνῃ τις τὸν Ποινικὸν Νόμον πέραν τῶν ὅρων αὐτοῦ ; Ἀναμφιδόλως ἡ ἀλήθεια ἐπὶ τῶν ἐρωτήσεων τῶν ἀφορώσων τὴν προσωπικὴν ιδιότητα εἶναι σπουδαία, διότι αἱ ἀπαντήσεις τοῦ μάρτυρος ἐπὶ τούτων προσδιορίζουσι τὴν θέσιν του πρὸς τὸν κατηγορούμενον καὶ τὸν βαθμὸν τῆς ἐμπιστοσύνης τὸν ὁποῖον ἀξίζουν. Ἄλλ' ἐκ τούτου δὲν ἐπιτεταί ὅτι αἱ προεισαγωγικαὶ αὗται ἀπαντήσεις ἀποτελοῦσι μέρος τῆς καταθέσεως· αὗται εἶναι ἀπλῶς πληροφορίαι ὡφελίμοι ἀλλὰ ξέναι εἰς τὴν κατάθεσιν. Ἡ κατάθεσις σύγκειται ἐξ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ὁ μάρτυς εἶδεν ἢ ἔμαθεν σχετικῶς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ μόνον ἢ ἀλλοίωσις τῆς ἀληθείας ἢ ἀφορώσα εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ γεγονότος τούτου δύναται ν' ἀποτελέσῃ τὸ ἔγκλημα τῆς ψευδομαρτυρίας. Καὶ ἀληθῶς αἱ ψευδεῖς ἀπαντήσεις, αἱ ἀφορῶνται ζήτημα θρησκείας δὲν ἐπιφέρουσι τὴν αὐτὴν ζημίαν, οὐδὲ ἐμφαίνουσι τὴν αὐτὴν ἀνηθικότητα μὲν τὰς ἀφορώσας τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως. Εἰς τὴν πρώτην περιπτῶσιν ἡ δικαιοσύνη πληγνύται ὡς πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς ἀξιοπιστίας τοῦ μάρτυρος. εἰς δὲ τὴν ἑτέραν ὡς πρὸς αὐτὰ τὰ γεγονότα, ἅτινα σχηματίζουν τὰ στοιχεῖα τῆς κρίσεως τῆς. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ συνομολογήσωμεν ὅτι αἱ σχετικαὶ πρὸς τὴν ιδιότητα τοῦ μάρτυρος ἐρωτήσεις εἶναι ξέναι πρὸς τὴν κατάθεσιν αὐτοῦ. καὶ ὅτι ἐὰν αὐταὶ ἀποτελῶσι μέρος τῆς καταθέσεως, οὐχ ἦττον εἶναι περιστάσεις δευτεροῦσας καὶ ἐπιδοθητικαί, ἐκ τούτων δ' ἐπιτεταί ὅτι τὸ ψεῦδος τῶν ἀπαντήσεων τοῦ μάρτυρος ἐπὶ τοιούτων ἐρωτήσεων δὲν δίδει χώραν εἰς ποινικὴν καταδίωξιν ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ. Τούτων δὲ δεδομένων ὄντων, ἦτοι ὅτι εἴτε ἐν τῇ ἀνακρίσει ὡς αἰς ὁ μάρτυς ἐξετάζεται ἐν ὁρκῶς εἴτε ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ γίνεται ἡ ἐν ὁρκῶς ἐξετάσις τοῦ μάρτυρος, ἡ ἐκφρασις τοῦ μάρτυρος περὶ τῆς ἡλικίας του καὶ τῶν ἀτομικῶν του περιστάσεων εἶναι ἐντελῶς διακεκριμένη ἀπὸ τὴν κατάθεσιν του, καὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ συγχέηται πρὸς αὐτὴν, καὶ ὅτι τὸ μέρος τοῦτο τῆς μαρτυρίας οὐδέποτε περιβάλλεται μὲν τὴν ἐγγύησιν τοῦ ὁρκου, δὲν ἐνεκεν δὲν δύναται νὰ γένηται ποινικὴ καταδίωξις ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ διὰ ψεῦδος ἐπὶ τοιούτων ἀτομικῶν περιστάσεων, ἐπιτεταί ὅτι τὸ τεμάχιον τῆς καταθέσεως ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν - οὐ κατηγορουμένου, ἢν ἐδήλωσε ἐξετάσθαι ὡς μάρτυς ἐν ἄλλῃ ποινικῇ δίκῃ, δὲν ἀποτελεῖ ἀνύμωτον μαρτυρίαν, τὴν ὁποίαν ἐκτόπει ὁ νομοθέτης ν' ἀπομακρύνῃ τῆς συζητήσεως. Καὶ ἂν ὁ μάρτυς ἐξητάζετο ἐν ἀκροατηρίᾳ ἐν ὁρκῶς κατὰ τὴν δίκην ἐκείνην, τὸ μέρος

ἀναιρεσιόντων Δ. Γ^{***} καὶ Α. Μ^{***}, μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων ἀφαίρεσιν τοῦ λόγου ἀπ' αὐτῶν, οὐδαμῶς ἀνεφέρθησαν εἰς τὸ δικαστήριον, καθὼς εἶχον κατὰ τὸ ἄρθρον 266 εδ. 2 Ποιν. Δικον. δικαίωμα, κατὰ τῆς τοιαύτης τοῦ προέδρου ἐνεργείας, εὐχαριστηθέντες εἰς αὐτὴν καὶ ὅτι κατόπιν τούτου ἐξηκολούθησαν παρέχοντες τὴν ὑπεράσπισιν εἰς τοὺς ἀναιρεσιόντας πλήρη καὶ ἀνελλιπὴ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δίκης μέχρι πέρας αὐτῆς, καὶ βεβαιουμένου προσέτι ἐκ τῶν αὐτῶν πρακτικῶν τοῦ ὅτι ὁ μὲν συνήγορος Α. Μ^{***} οὐδεμίαν ρητὴν καὶ ὠρισμένην ὑπέβαλε πρὸς τὸ δικαστήριον αἰτησιν, δηλώσας μόνον ἀπλῶς ὅτι θέλει νὰ ὑποβάλῃ τοιαύτην, ὁ δὲ συνήγορος Δ. Γ^{***} ὑπέβαλε πρότασιν, ἵνα ἀποφασίσῃ τὸ δικαστήριον

τῆς καταθέσεώς του, τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν ταυτότητά του, δὲν θὰ περιεβάλλετο μὲν τὴν ἐγγύησιν τῆς ὁρκωδοσίας 'Ο ὁρκὸς ἀπ' αὐτοῦ εἶναι στοιχεῖον ἡθικὸν τῆς εἰλικρινείας. 'Ο ὁρκὸς δίδει πλειοτέραν βαρύτητα εἰς τὴν κατάθεσιν, καὶ δι' αὐτοῦ ἡ κατάθεσις ἀποκτᾷ τὴν ἀξίαν νομίμου ἀποδείξεως. Δὲν ἔχομεν ὅμως μαρτυρικὴν κατάθεσιν ἰνύμωτον.

«Καίτοι δὲ φρονούντες ὅτι δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως ἢ παραβάσεως τῆς διατάξεως τοῦ άρθρου 431, οὐχ' ἦττον κρίνομεν καθήκον ἡμῶν νὰ ἐρμηνεύσωμεν μετὰ μεγάλῃς ἐπιστασίας τὴν διάταξιν ταύτην, διότι ὁ νόμος πρέπει νὰ τηρηταί ἀκριβῶς, καὶ ἐν δὲν ἐπέρχηται ἀναιρέσις ἐκ τῆς παραβάσεώς του. Δὲν δικαιολογούνται δὲ τὰ δικαστήρια ἐπιστῶντα τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν τηρησιν μόνον τῶν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατάξεων, ἀδιαφοροῦντα δὲ διὰ τὰς λοιπὰς τοῦ νόμου διατάξεις. Μέχρι τοῦδε ὑπεστήριξα ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἀνυμώτου μαρτυρίας, ἀλλὰ περὶ μέρους τῆς καταθέσεως ἀναγομένου εἰς τὰς ἀτομικὰς περιστάσεις τοῦ μάρτυρος καὶ οὐχ' εἰς τὴν κατάθεσιν αὐτοῦ περὶ τῆς ὑποθέσεως. Ἰδὼν δὲ προβαίνω εἰς εὐρυτέραν ἐρμηνείαν τῆς διατάξεως, κρίνω δὲ εὐλογον νὰ ἐπικαλεσθῶ καὶ τὰς γνώμας ξένων συγγραφέων ὡς καὶ τὴν νομολογίαν τῶν ἡμετέρων δικαστηρίων ὡς καὶ τῶν γαλλικῶν κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τῆς διατάξεως ταύτης.

«Τὸ ἄρθρον 431 διατάσσει τὴν εἰς τοὺς ἐν ὁρκῶς παραδόσιν τοῦ ἐγκλητηρίου καὶ ὅλων τῶν ἐγγράφων, ἐκ τῶν ὁποίων ὅπως ἐξαιροῦνται αἱ ἐν τῇ προανακρίσει ἐγγράφως γινόμεναι ἐξετάσεις μαρτύρων, ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 116, 120, 124 καὶ 129 διαλαμβανόμενων περιπτώσεων, καθ' ἃς οἱ μάρτυρες ἐξετάζονται ἐν ὁρκῶς. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ ἄρθρον 311 τῆς Γαλλικῆς Ποινικῆς Δικονομίας, καθ' ὃ «ὁ πρόεδρος παραδίδει εἰς τοὺς ἐν ὁρκῶς τὸ ἐγκλητηρίον καὶ ὅλα τὰ ἐγγράφα τῆς δίκης ἐκτὸς τῶν γραπτῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων». Ἡ παράδοσις ὅλων τῶν ἐγγράφων, λέγει ὁ Hélie, γίνεται, ἵνα οἱ ἐνοεκοί, ἀφοῦ ἤκουσαν τὴν προφορικὴν συζήτησιν, δυνηθῶσι νὰ ἐξελέγξωσι διὰ τῶν ἰδίων των ὀφθαλμῶν τὰ ἐγγράφα καὶ τὰ πρακτικά, καὶ σχηματίσωσι τὴν πεποιθήσιν των ἐκ τῶν ἐγγράφων τούτων καθὼς καὶ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων, γίνεται προσέτι, ἵνα ἡ ἐξετάσις, ἥτις προηγείται τῆς ψήφου των, περιλάβῃ ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς δίκης, ἐπὶ τέλους γίνεται ἡ παράδοσις αὐτῇ. διότι ὁ νομοθέτης δὲν ἠγνόησε, ὅτι καὶ καταστήσας τὴν προφορικὴν συζήτησιν βάσιν τῆς κρίσεως τῶν ἐν ὁρκῶς, νὰ ἀποκλείσῃ τὰς γραπτὰς ἀποδείξεις, ὅταν αὗται συνεζητήθησαν ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ». Ὁ αὐτὸς Hélie ἐξετάζει κατόπιν τὸν λόγον

ἐὰν ἐπιτρέπηται εἰς τὸν εἰσαγγελέα νὰ ποτῇ τοὺς μάρτυρας, μεθ' ὃ τῷ ἀφηρεῖθι ὁ λόγος ὑπὸ τοῦ προέδρου ἐνεκεν τῆς διὰ τῆς προτάσεως ταύτης ἐπιμελέσεως εἰς τὰ καθήκοντα τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς, οὐδεμία μὲν ἐχώρησεν ἑλλειψις ἀκροάσεως τοῦ δικαστηρίου εἰς ρητὴν καὶ κατ' ἐνάσκησιν νομίμου δικαιώματος ὑποβληθεῖσαν αἰτησὶν τῶν ἀναιρεσιόντων, ἀφοῦ ἡ ὑπὸ μόνου τοῦ συνηγόρου Δ. Γ^{***} ρητῶς ὑποβληθεῖσα ὡς ἄνω αἰτήσεις καὶ εἰς ἐνάσκησιν νομίμου τινὸς δικαιώματος τῶν κατηγορουμένων δὲν ἀνάγεται, καὶ ὡς ἀφορῶσα εἰς τὸν τρόπον τῆς ἐνασκήσεως τῶν καθηκόντων τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς καὶ τὸν ἑλεγχον ταύτης, ἀντιτίθεται εἰς τὴν ἐκ τοῦ νόμου (ἄρθρ. 116 Ὁργαν. τῶν Δικαστ.) ἀνεγνωρισμένην ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς,

τῆς διατάξεως ὡς πρὸς τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς παραδόσεως τῶν μαρτυριῶν καὶ λέγει τὰ ἐξῆς: «ὁ λόγος τῆς ἐξαιρέσεως ταύτης εἶναι ὅτι ἐκ τῆς προφορικῆς συζητήσεως ὁ ἐνορκος πρέπει ν' ἀντλήσῃ τὰ στοιχεῖα τῆς πεποιθήσεώς του καὶ οὐχὶ ἐκτὸς τῆς συζητήσεως ταύτης» διὰ ἐπὶ τῶν προφορικῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων καὶ ἐπὶ ἑγγράφων προσαχθέντων καὶ συζητηθέντων ὁφείλει νὰ στηρίξῃ αὐτὴν, καὶ οὐχὶ ἐπὶ καταθέσεων ληφθεισῶν ἀπόντων τῶν διαδίκων καὶ μὴ ὑποβληθεισῶν εἰς τὴν δοκιμασίαν τῆς ἀντιρρήσεως» διὰ ἐπὶ τέλους ἡ ἀνάγνωσις τῶν γραπτῶν καταθέσεων δὲν πρέπει ν' ἀλλοιωσῇ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησαν εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἐνόρκων αἱ προφορικαὶ καταθέσεις. «Ὅσα λοιπὸν τὰ ἑγγράφα τῆς δίκης πρέπει νὰ παραδίδωνται εἰς τοὺς ἐνόρκους, ἐκτὸς ἐκείνων, ἃ ἡ συζήτησις κατέστησεν ἀνωφελῆ ἀντικαταστήσασα αὐτά. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁρισθῇ ἡ διάκρισις μεταξὺ τῶν παραδοτέων καὶ μὴ. Ἐν γένει διὰ τὰ ἑγγράφα τῆς δικογραφίας πρέπει νὰ παραδίδωνται, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ἔχῃσι τὸν χαρακτῆρα μαρτυρικῆς καταθέσεως. Κατ' ἐφαρμογὴν δὲ τῆς ἀρχῆς ταύτης ἀπεφασίσθη νὰ παραδίδωνται τὸ ἐγκλητήριον, αἱ ἐπιστολαὶ αἱ καταστρεβείσαι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κατηγορουμένου. τὰ ἐμπορικὰ βιβλία, ἀνώνυμοι ἐπιστολαὶ ἀναγνωσθεῖσαι κατὰ τὴν συζήτησιν. Τὰ ἑγγράφα τὰ ἐξηρημένα τῆς παραδόσεως, ἐξακολουθεῖ λέγων, εἶναι α') ἐκεῖνα, ἅτινα δὲν εἶναι ἑγγράφα τῆς δίκης καὶ β') αἱ γραπτὰι καταθέσεις τῶν μαρτύρων. Τὰ ἑγγράφα, ἅτινα δὲν εἶναι ἑγγράφα τῆς δίκης, ἀποκλείονται τῆς παραδόσεως, διότι ὁ κατηγορούμενος δὲν πρέπει νὰ κρίνῃται εἰμὴ ἐξ ἀποδείξεων κατ' ἀντιμετώλιαν συζητουμένων καὶ δεκτῶν γενομένων, καὶ οὐχὶ ἐξ ἑγγράφων, ἅτινα δὲν ἐγνώρισεν, τὰ ὅποια δὲν ἡδυνήθη νὰ συζητήσῃ, καὶ ἅτινα οἱ δικασταὶ θέλουσιν ἐκτιμῆσαι ἀπόντος αὐτοῦ. Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον ἐν τούτοις προστεῖναι, ὥστε διὰ τὰ παραδοθέντα ἑγγράφα ν' ἀνεγνωσθῇσαν, ἀρκεῖ ὅτι ἦσαν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κατηγορουμένου καὶ νὰ ἡδύνατο νὰ τὰ ἐξετάσῃ. Ἀποκλείονται αἱ γραπτὰι καταθέσεις τῶν μαρτύρων. Ἀλλὰ τί πρέπει, λέγει, νὰ ἐννοήσωμεν διὰ τῆς ἀκροάσεως ταύτης τοῦ νόμου; Ἡ νομολογία ἀδικαίως ἐστεινεν εἰς τὸ νὰ περιορίσῃ τὴν ἐφαρμογὴν. Οὕτως ὑπεράνθη διὰ δὲν εἶναι ἀπηγορευμένη ἡ παραδόσις ἐπιστολῶν προσερχομένων ἀπὸ μάρτυρα, ὅταν ὁ μάρτυς ἐξητάσῃ ἐνόρκως νὰ παραδίδῃται πρακτικὸν περιέχον τὴν ἀντιπαράστασιν τοῦ μάρτυρος πρὸς τὸν κατηγορούμενον» τὸ ἐγκλητήριον, καὶ ὅταν τοῦτο περιλαμβάνῃ καὶ καταθέσεις πλείστον μαρτύρων τὰς ἀπολογίας συγκατηγορουμένων, ἃν καὶ οὐδὲν ἀντίκειται εἰς τὸ νὰ μὴ παραδοθῶσιν αὐταί, ἐκλαμβανόμε-

ἀπὸ πάσης ἄλλης ἀρχῆς, καὶ αὐτῶν ἐπὶ τῶν δικαστηρίων, μὴ δυναμένων ν' ἀποδοκιμάσωσι ταύτην καθ' οἰονδήποτε τρόπον, καὶ ἀντέκειτο συνεπῶς εἰς τὰς ἐκ τοῦ ἄρθρ. 376 Ποιν. Δικονομίας καὶ τῶν σχετικῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 147—149 τοῦ Δικαστ. Ὁργανισμοῦ ἐπιβαλλομένης εἰς τοὺς συνηγόρους ὑποχρεώσεις, οὐδεμία δὲ κατὰ τ' ἀνωτέρω ἐχώρησεν ἑλλειψις συνηγόρου τῶν κατηγορουμένων, λόγῳ τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ λόγου ἀπ' αὐτοῦ. ἀφοῦ τὸ ἄρθρ. 458 ἐδ. 6 Ποιν. Δικονομίας τὴν παντελῆ ἑλλειψιν συνηγόρου ἀναγράφει ὡς λόγον ἀναιρέσεως, ἐν προκειμένῳ δὲ, ἡ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δίκης παρουσία τῶν ἄνω συνηγόρων τῶν ἀναιρεσιόντων καὶ ἡ δι' αὐτῶν πλήρης ὑπεράσπισις αὐτῶν κατ' αὐτὴν, βεβαιοῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης συνεπῶς οἱ ἐπὶ τῶν ἐναντίων ἡλίων ἑλλείψεως ἀκροάσεως καὶ ἑλλείψεως συνηγόρου στηριζόμενοι λόγοι ἀναιρέσεως ἀπορριπτεῖσι εἰσὶν ὡς μὴ βάσιμοι.

Ἐπειδὴ τὸ ἐδάφ. 7 τοῦ ἄρθρ. 458 Ποιν. Δικονομίας ἀναγράφει ὡς λόγον ἀναιρέσεως τὴν ἐκ μέρους τῶν δικαστῶν ἑλλειψιν ἀκροάσεως εἰς νομίμους αἰτήσεις τῶν διαδίκων, εἰς τοῦτον δὲ δὲν ὑποβάλλεται προδήλως ἡ ὑπὸ μάρτυρος μὴ ἀπάν-

ναι ὡς μαρτυρία. Ἐντεῦθεν ἐπεται ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ νόμου δὲν ἐφαρμόζεται εἰμὴ εἰς τὰ πρακτικὰ τῶν ἀνακρίσεων, δηλονότι εἰς τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων ἐν τῇ γραπτῇ διαδικασίᾳ, εἴτε οἱ μάρτυρες ἡκούσθησαν εἴτε μὴ ἐν τῇ προφορικῇ συζητήσει. Καὶ ὁ Κωνσταντόπουλος ἐν § 1189, λέγει ὡς ἑγγράφα τῆς ὑποθέσεως πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν οὐ μόνον τὰ ἐν τῇ δικογραφίᾳ μέγροι τῆς εἰσαγωγῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον κατατεθέντα, ἀλλὰ καὶ τὰ κατὰ τὴν συζήτησιν ὑπὸ τῶν διαδίκων προσαχθέντα. Ὁ Ἀρειος Πάγος ἐνέκρινε τὴν εἰς τοὺς ἐνόρκους παράδοσιν ἐπιστολῶν τοῦ κατηγορουμένου προσαχθεισῶν κατ' τὴν συζήτησιν ὑπὸ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος. Ἀπόφ. 87 τοῦ 1849. Δὲν δύναται ὁμοῦς ὁ ποῦδρος νὰ παραδώσῃ εἰς τοὺς ἐνόρκους καὶ ἑγγράφα μὴ ὑποβληθέντα εἰς τὸν ἑλεγχον τῆς δημοσίας συζητήσεως. Στενῶς δὲ ἐρμηνεύεται καὶ ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς νομολογίας ἡ ἐξαιρέσις τῆς παραδόσεως τῶν ἀνωμότων μαρτυριῶν, περιορισάσης αὐτὴν εἰς μόνας τὰς κυρίως περὶ ἐξετάσεως μαρτύρων συντασσομένας ἐκθέσεις, καὶ μὴ ἐπεκτείνάσης αὐτὴν εἰς τὰς ἀπολογίας τῶν κατηγορουμένων, εἰς τὰς ἐκ μαρτύρων πληροφορίας, τὰς περιεχομένας εἰς ἄλλας ἐκθέσεις αὐτοψιῶν (ἀπόφ. 6 τοῦ 1864 καὶ 91 τοῦ 1870 Α. Π.) ἢ πραγματογνωμόνων (ἀπόφ. 42 τοῦ 1865), εἰς τὰς ἐκθέσεις ἐξετάσεως μαρτύρων κατ' ἀντιπαράστασιν πρὸς τὸν κατηγορούμενον, εἰς ἐπιστολάς κτλ. Ἀπαντα τὰ ἑγγράφα ταῦτα δύναται νὰ ἀναγνωσθῶσι κατὰ τὴν συζήτησιν, ὅθεν κατὰ μέγζονα λόγον δύναται νὰ δοθῶσιν εἰς τοὺς ἐνόρκους. Κατὰ ταῦτα ἐπομένως δεκτικῆς γιγνομένης τῆς στενῆς ἐρμηνείας τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 431, δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὴν ἐξαιρέσιν τῆς παραδόσεως τῶν ἀνωμότων μαρτυριῶν τὸ παραδοθὲν εἰς τοὺς ἐνόρκους τεμάχιον καταθέσεως τοῦ κατηγορουμένου ὡς μάρτυρος ἐν ἄλλῃ δίκῃ καὶ ἀφορῶν μόνον εἰς τὴν ταυτότητα αὐτοῦ, ἥτοι εἰς τὰς ἀτομικὰς περιστάσεις τοῦ μάρτυρος. διότι ἡ ἐξαιρέσις περιορίζεται εἰς μόνας τὰς κυρίως περὶ ἐξετάσεως μαρτύρων ἐκθέσεις καὶ τοιαύτη δὲν ἦτο τὸ παραδοθὲν τεμάχιον περὶ τῆς ταυτότητος».

τησις εἰς ὑποβληθεῖσαν ὑπὸ ἐνόρκου ἐρώτησιν, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ τελευταίου τούτου λόγου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτός ἐστίν, ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 384 ἐδ. 2 καὶ 434 Ποιν. Δικονομίας, ἐξάγεται ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ ἀνάγνωσις καὶ εἰς τοὺς ἐνόρκους παράδοσις τῶν ἐν τῇ ἐκδικαζομένῃ δίκῃ ληφθεῖσων ἀνωμότων καταθέσεων τῶν μαρτύρων, εἰς τὴν ἐξαίρεσιν δὲ ταύτην δὲν ὑποβάλλονται τόσον αἱ ἀπολογίαι τῶν κατηγορουμένων, ὡς καὶ αἱ ἐν ἐτέρᾳ δίκῃ ληφθεῖσαι τοιαῦται καταθέσεις, ὧν, ὡς ἀπλῶν ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων ἐν τῇ ποινικῇ διαδικασίᾳ, ἡ χρῆσις καὶ ἀνάγνωσις κατὰ νόμον ἐπιτρέπεται. Τῆς ἐν ἄλλῃ δίκῃ ἐπομένως ληφθείσης μαρτυρικῆς ἐκθέσεως ἡ ἀπολογία τοῦ ἐγκαλουμένου καὶ μάλιστα σχετικῶς πρὸς τὸ εἰς τὴν ταυτότητα κλπ τοῦ ἐξεταζομένου καὶ οὐχὶ τὴν οὐσιαστικὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ ἀναγόμενον μέρος αὐτῆς, ἀποτελούσης ἀπλοῦν τῆς δικογραφίας ἐγγραφον καὶ οὐχὶ ἀνώμοτον τῆς ἐκδικαζομένης ὑποθέσεως μαρτυρίαν, ὁρθῶς ἐν προκειμένῳ ἐπετρέπη ἡ ἀνάγνωσις ἀποσπάσματος τῆς κατὰ τὴν 7 Μαρτίου 1906 ληφθείσης ἐν ἐτέρᾳ δίκῃ ἐξετάσεως τοῦ κατηγορουμένου Ν. Π^{***} καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτός ἐστίν, ὡς μὴ βάσιμος, ἀφοῦ καὶ ἄλλως, ἡ μὲν παράδοσις τῆς ἀνω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 431, μὴ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀναγεγραμμένος, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ τοῦ ἄρθρ. 458 ἐδ. 14 Πν. Δικ. τῆς ἀναγνώσεως ἀνωμότου ἐν τῇ δίκῃ μαρτυρίας, προφανῶς ὁ ὡς ἀνω λόγος δὲν ὑποβάλλεται.

Ἐπειδὴ προκύπτοντος ἐκ τῶν πρακτικῶν ὅτι οὐδεμία ἐγένετο κατὰ τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων ὑπὸ τῶν κατηγορουμένων ἢ τῶν συνηγόρων αὐτῶν ἀντίρρησης, ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὁ στηριζόμενος εἰς τὸ ὅτι δὲν ἐτέθη ζήτημα πλήρους ἀκαταλογίστου τῶν κατηγορουμένων, ἔνεκα νοσηρᾶς αὐτῶν διανοητικῆς καταστάσεως, ἣν ὁ ἕτερος τῶν συνηγόρων αὐτῶν ἐπεκαλέσθη, ἀπορριπτός ἐστίν ὡς μὴ βάσιμος, καθόσον κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 430 Ποιν. Δικονομίας τίθενται μὲν πάντοτε ζητήματα ἰδιαίτερα, ἐὰν ὁ ἐγκαλούμενος ἀνέφερε περὶ ἑαυτοῦ πράγματα ἔχοντα ἐπιρροὴν εἰς τὸν καταλογισμόν καὶ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, ἀλλ' ἀπαιτεῖται ρητὴ νὰ ὑποβληθῇ ἐπὶ τούτῳ ὑπ' αὐτοῦ αἰτήσεις, τοιαύτη δὲ ἐν προκειμένῳ οὐδαμῶς ὑπὸ τῶν κατηγορουμένων ἢ τῶν συνηγόρων τῶν ὑπεβλήθη κατὰ τὴν θέσιν τῶν ζητημάτων, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν βεβαιοῦται.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἐτυμηγορίας προκύπτει σαφῶς ὅτι οἱ ἐνόρκοι καταφατικῶς ἀποφαινόμενοι ἐπὶ τοῦ τεθέντος αὐτοῖς κυρίου ζητήματος τῆς ἐκ προμελέτης ἀνθρωποκτονίας, ταύτην ὡς ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιόντων διαπραχθεῖσαν ἐδέχθησαν ἢ δ' ἐν τέλει τοῦ κυρίου τούτου ζητήματος ὑπάρχουσα περὶ τοῦ ἐπενεχθέντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἀνθρωποκτονίας τραυματισμοῦ τοῦ παθόντος προσθήκη, περιλαμβάνουσα ἀπλῆν καὶ παρέλκουσαν ἀναγραφὴν τῆς ἐπελθούσης συνεπείᾳ τῆς κυρίας πράξεως τοῦ φόνου καὶ διασάφησιν περὶ τοῦ

τρόπου τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ, ἐν καθαρῶς ἐξάγει ὅτι ἐδέχθησαν οἱ ἐνόρκοι, οὐδεμίαν περιέχει τῆς ἐτυμηγορίας ἀσάφειαν ἢ ἀντίφασιν, καὶ ὁ ἐπὶ ἐναντίου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτός ἐστίν, ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ δὲν δύναται μὲν, κατὰ τὸ ἄρθ. 3 ἐδ. 1 τοῦ ΒΧΟΣ' Νόμου τοῦ 1900, ν' ἀπαγγελθῇ κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν προσωπικῇ κράτησις κατ' ἀνηλίκων, ἀλλὰ τῆς ἀνηλικιότητος λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν μόνον ὅταν ὑφίσταται αὕτη κατὰ τὸν χρόνον τῆς δίκης, ὡς τοῦ νόμου σκοποῦντος ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προσωπικῆς κρατήσεως κατὰ τῶν ἀνηλίκων, οὐδαμῶς ἀπάδει πρὸς τὴν ὡς ἀνω διάταξιν τοῦ νόμου καὶ τὸ πνεῦμα αὐτῆς ἡ ἀπαγγελία τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐνηλικιότητος, καθ' ἣ καὶ ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς προσδαλλομένης ἀποφάσεως ἐγένετο, ὡς ἀναφερομένη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς τοιαύτης διατάξεως κατὰ χρόνον, καθ' ὃν τὸ τοιοῦτον μέσον τῆς ἐκτελέσεως δὲν ἀπαγορεύεται ἐκ τοῦ νόμου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1922 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Μ. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Σύγχρονος διατάξεως ἀποδείξεως βάσεως ἀγωγῆς καὶ ἐνστάσεως ἐπὶ παραγραφαῖς. - ἔννοια.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καὶ ὁ ἐκκαλὼν καὶ ὁ ἐφεσίβλητος ὑπεχρεώθησαν ν' ἀποδείξωσιν, ὁ μὲν τὰς ἐνστάσεις του ὅτι ἐγένετο κύριος διὰ παραγραφῆς, ἥτοι διὰ κατοχῆς τοῦ ἐπιδικίου διανοῖα κυρίου, πλεόν τῶν τριάκοντα ἐτῶν, ὁ δὲ τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του, στηριζομένην εἰς κατοχὴν διανοῖα κυρίου καὶ καλῇ τῇ πίστει, πλεόν τῶν τριάκοντα ἐτῶν, δὲν ἀντίκειται δὲ τοῦτο εἰς τὸν δικονομικὸν κανόνα ὅτι πρὸ παντὸς ὁ ἐνάγων δέον ν' ἀποδείκνῃ τὴν ἀγωγὴν του, καθόσον ὁ ἐκκαλὼν ἐν προκειμένῳ οὐδαμῶς βλάβεται ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἐδάρυνθη τῇ ἀποδείξει τὸν περὶ κυριότητος ἰσχυρισμὸν του, ἀφοῦ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀγωγή θέλει ἀπορριφθῇ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ ἐφεσίβλητος δὲν ἤθελε πρὸ παντὸς ἀποδείξει τὴν ἀγωγὴν του, οὐδ' ἔχει ἐπιρροὴν ὅτι ἐν τῷ αἰτιολογικῷ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως γίνεται λόγος ὅτι ἐν περιπτώσει ἀποδείξεως τῶν περὶ παραγραφῆς ἐνστάσεων τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἡ ἀγωγή καθίσταται ἀπορριπτέα καὶ ὅτι ἐπιδοθητικῶς ὑποχρεοῦται ὁ ἐφεσίβλητος εἰς ἀπόδειξιν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς του, καθόσον κατὰ τοῦτο ἡ αἰτιολογία τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν ὅτι πρὸ παντὸς ὁ ἐφεσίβλητος δὲν εἶνε ὑπόχρεως εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀγωγῆς του, οὐδ' ὅτι ὁ ἐκκαλὼν πρὸ παντὸς ὑποχρεοῦται εἰς ἀπόδειξιν τῶν ἐνστάσεων του, ἀλλ' ἀπλῶς ἔννοεῖ τοῦτο ὅτι ἀποδειχθσομένων τῶν ἐνστάσεων, ἡ ἀγωγή καθίσταται ἀπορριπτέα, συνεπῶς ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς ἐφέσεως δέον νὰ ἀπορριφθῇ.

Ἀριθ. 1925 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΣΟΥΛΤΑΝΗΣ

Νομὴ κινήτων.-διδόμοις.-ἀγωγή.

Ἐπειδὴ ὁ στερηθεὶς τῆς νομῆς κινήτων ἄνευ νομίμου λόγου προστατεύεται διὰ τῆς ἀπαιτήσεως (condictio κατὰ τὰς Πηγὰς τοῦ Ρωμ. Δικαίου) ἢ ἀγωγῆς νομῆς (Νομ. 6' Πανδ. 19.5, Νόμ. 1.8.3 Πανδ. 2.7). «Τὸ αὐτὸ ἀδίκου αἰτίας ὃν παρὰ τινι ἀπαιτεῖται», Νόμ. 1 § 4 Πανδ. 43.17 περικ. «Εἴτε δι' ἀγωγῆς». Ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς δ' ἐκτίθενται τὰ ἀποτελοῦντα κατὰ νόμον τὴν βάσιν τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης πραγματικά γεγονότα, ἡ νομὴ τοῦ ἐνάγοντος, ἡ νομὴ τοῦ πράγματος παρὰ τῷ ἐναγομένῳ, ὅστις ἔλαβεν αὐτὴν παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἐνάγοντος κλπ.

Ἀριθ. 1926 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΤΡΑΜΟΥΤΑΝΑΣ

Ἀγοραπωλησία ἀκινήτου.-δάρυνος ρυμοτομίας.-ἀγορανομικὸν δόγμα.-ἐλλείψεις συνομολογηθείσης ιδιότητος.- ἀντίθεσις γνώσεως ἐλλείψεως.- πώλησις ἀπλῶς ἐλευθέρου.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ὡς ἐκ τοῦ δικογράφου αὐτῆς εὐκρινῶς συνάγεται, μίαν καὶ μόνην ἔχει βάσιν τὴν ἐκ τοῦ ἀγορανομικοῦ δόγματος περὶ ἀναστροφῆς τῆς διὰ τοῦ συμβολαίου γενομένης ἀγοραπωλησίας δι' ἐλλείψιν συνομολογηθείσης ιδιότητος τοῦ κτήματος ἐλευθέρου ρυμοτομίας, οὕτως δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ αὕτη, ὡς περιέχουσα καὶ ἑτέραν βάσιν τῆς ἐκ τοῦ δόλου ἀγωγῆς, ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ ρήτρας ὅτι οἱ ἐναγόμενοι διετέλουν ἐν γνώσει τῆς ἐλλείψεως ταύτης.

Ἐπειδὴ, εἰ καὶ κατὰ τὴν ἀσθενεστέραν γνώμην τοῦ δικαστηρίου, δεκτὴ ἐτύγχανεν ἡ προκειμένη ἐφεσις καὶ μεταρρυθμιστέα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, διότι ἐκ τῆς ἐν τῷ διαληφθέντι συμβολαίῳ ρήτρας αἰκόπεδον κείμενον ἐντὸς τοῦ ἐγχεκριμένου σχεδίου τῆς κωμοπόλεως Κηφισσίας, ἐλευθέρον παντὸς ἐν γένει δάρους κλπ. φιλονεικίας καὶ διενέξεως οἰασθήποτε», προκύπτει ὅτι τὸ ἐπίδικον οἰκόπεδον ἐπώληθη ἐλευθέρον ρυμοτομίας καὶ νομίμως ἡγέρθη ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή περὶ ἀναστροφῆς τοῦ πραθέντος, ἐν τούτοις, κατὰ τὴν κρατήσανσαν γνώμην, ὁρθῶς τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἀπέριψε τὴν ἀγωγήν, διότι ὡς ἐξ αὐτοῦ τοῦ διαληφθέντος συμβολαίου προκύπτει, δὲν ἀναφέρεται ρητῶς ἐν αὐτῷ ἡ συνομολογηθεῖσα ιδιότης τοῦ πραθέντος ἐλευθέρου ρυμοτομίας, ἀλλῶς τε καὶ ἐν τῇ ἀγωγῇ ὁμολογεῖ ὁ ἐνάγων ὅτι τὰ δύο μικρότερα οἰκόπεδα τὰ διαιρεθέντα διὰ τῆς ρυμοτομίας, ἔχοντα ἐμβαδὸν μείζον τῶν 200 πηχ., εἰσὶν οἰκοδομήσιμα, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει δὲν χωρεῖ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή περὶ ἀναστροφῆς τοῦ πραθέντος, ἀλλ' ἄλλη τις, ὡς ἡ τῆς μειώσεως τοῦ τμήματος, καὶ διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει λόγους.*).

(*) Ἐπίσης καὶ κατασκευαστὴς σκούρων κατασκεύασε πέντε το·ούτους ἀντὶ ἐνὸς παραγγελθέντος, μὲ μόνην τὴν διαφοράν ὅτι ἀντὶ ἐνὸς καλύμματος κεφαλῆς παρέδωκε πέντε καλοματάκια, δονάμενα νὰ τεθῶσιν μόνον ἐπὶ τῶν πέντε δακτύλων τῆς χειρὸς.

Ἀριθ. 1932 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Καταβολαὶ τρίτοις.-ἀπόδειξις ἀπέναντι συμβαλλομένου.

Ἐπειδὴ, προκειμένου περὶ ἀποδείξεως δικαιοπραξίας οὐχὶ μετὰ τῶν διαδίκων ἀλλὰ καταβολῶν τοῦ ἐνάγοντος πρὸς τρίτους, εὐλόγως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐπέτρεφεν αὐτῷ ἵνα καὶ διὰ μαρτύρων ἀποδείξῃ ταύτας, καὶ τοὶ ὑπερβαίνουσας τὰς 50 δραχμὰς, διότι προδήλως ἀσθαλεστέρα ἀπόδειξις εἶναι ἡ ἐκ τῆς ἐνὸρκου καταθέσεως τῶν τρίτων πηγάζουσα τῆς ἀπλῆς ἐγχειρογράφου βεβαιώσεως των (*).

Ἀριθ. 1933 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΠΑΠΑΠΑΝΟΣ

Ἀποδεδειγμένη ἀπουσία πραγματογνώμονος.-περιττὴ κλήτευσις πρὸς ἀντικατάστασιν.

Ἐπειδὴ μὴ ἐμφανισθέντος ἐνεκα ἀνυπερβλήτου κωλύματος, ὅπερ ἀμφότεροι οἱ διάδικοι ὁμολογοῦσι, τοῦ πραγματογνώμονος Δ^α κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὀρκίσεως τῶν πραγματογνώμωνων, ὡς διατρίβοντος καὶ πρὸ αὐτῆς καὶ μέχρι σήμερον εἰς Αὐστρίαν κατὰ διαταγὴν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν δι' ἐκτέλεσιν ἐιδικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Κράτους, ἀπαιτούσης τὴν ἐπὶ τινα χρόνον ἀποδημίαν αὐτοῦ, ἀρμόδιως καὶ νομίμως ὁ εἰσηγητὴς, προέβη εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ διὰ τοῦ νομομηχανικοῦ Δ. Α^α, οὔσης δὲ δεδαιωμένης τῆς ἀπουσίας τοῦ πραγματογνώμονος τούτου ἐκτὸς τοῦ κράτους, περιττὴ ἀποβαίνει ἡ κλήτευσις αὐτοῦ, διὰ τὸ ἀπολύτως ἀνέφικτον τῆς προσελεύσεώς του.

Ἀριθ. 1936 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Δ. ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ

Ὑπομίσθωται λίμνης.-βλάβαι ὑπὸ τρεῶν.-ἀγωγή ἀκουλίου.-καρποὶ λίμνης.

Ἐπειδὴ οἱ ἐνάγοντες ὑπενοικιάσται τῶν ἰχθυοτρόφων ὑδάτων τῆς λίμνης Στεφάνι, ἐνοικιασθείσης ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ ἀπὸ τὸ Δημόσιον, ἐκθέτουσιν ἐν τῇ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῇ των ὅτι οἱ ἐναγόμενοι ὑποδόμησαν παρὰ τὴν λίμνην ταύτην ὑδρόμυλον καὶ, ὅπως δώσωσι δύναμιν τοῦ ὕδατος διὰ τῆς ἀνυψώσεως, καταστήσωσι δὲ αὐτὸν εὐχερῇ καὶ συμφέροντα πρὸς ἀλεσμόν, τὸ μὲν ἐκλείσαν διὰ λίθων τὰς τρεῖς ὁπὰς, δι' ὧν συνεκoinώνουν τὰ

(*) Ἀμφιβάλλομεν ἀπολύτως. Τὸ ὅτι ἡ ἐνορκος καταθέσις τῶν τρίτων εἶναι προκριτότερα τῆς ἐκ τῶν ἀπλῶν χειρογράφων αὐτῶν ἀποδείξεων παρεχομένης ἀποδείξεως, δὲν ἐπάγεται ὡς συμπέρασμα ὅτι πρέπει νὰ γείνη δεκτὴ ἡ πρώτη πρὸς προφανῇ κατάργησιν τῆς ἐπιβλητικῆς διατάξεως ὅτι ἀντικείμενα ἄνω τῶν δραχμ. 50 ἀποδεικνύονται μόνον ἐγγράφως. Τὸ ὅτι τὸ ἐν εἶναι προκριτότερον τοῦ ἑτέρου δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ἀμφότεροι δὲν εἶναι ἄχρηστα τῷ νόμῳ. Ἐὰν ταυτὴ εἰς ἐνέργειαν ἡ ἐκδοχὴ τῆς ἀποφάσεως, καταργεῖται σχεδὸν τέλει ἡ ἀπαγόρευσις τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως διὰ τῆς ἀποδείξεως καταβολῶν τρίτοις, ἐὰν αὕτη ἐπετρέπετο νὰ γείνη διὰ τῶν ἐνὸρκων καταθέσεων τῶν τρίτων τούτων καὶ οὐχὶ διὰ περὶ αὐτῶν ἐγγράφων, πηγαζόντων ἐξ αὐτοῦ τοῦ κατὰ τὸν ἀπόδειξις.

ιχθυοτρόφα ύδατα μετά της παρακειμένης θαλάσσης, ἐλάμβανον ἐκάστοτε τοὺς ἰχθύς καὶ ἐτελείτο ἡ ἄγρᾳ, τὸ δὲ ἀνύψωσαν διὰ νέου ἐπιπροσθέτου κτιρίου τὸν παλαιὸν φραγμὸν τῶν ὑδάτων καθ' ὅλην τὴν ἀρκτικήν ἑκτασιν, ὅστις ἔφερε τὰ ὕδατα εἰς ἀνάλογον θέσιν πρὸς ἄγρᾳν, ὅτι συνεπεία τῶν πράξεων τούτων τῶν ἐναγομένων ἔπαυσε πᾶσα μετὰ της θαλάσσης συγκατοικία τῶν ἐνοικιασθέντων ἰχθυοτρόφων ὑδάτων καὶ ἐξέλειπεν ἐντελῶς ἡ ἐν αὐτοῖς ἄγρᾳ, ζητοῦσι δὲ οἱ ἐνάγοντες ὅπως ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι νὰ τοῖς ἀνυψώσων τὴν προσγενομένην αὐτοῖς συνεπεία τῆς ἀδίκου ταύτης καταστάσεως καὶ ἐξ ὑπαιτιότητος τῶν ἐναγομένων ζημίαν, οὕτω δὲ διατυπωμένη ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή περιέχει πάντα τὰ στοιχεῖα τῆς ἐκ τοῦ ἀκουσίου νόμου ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος ἡ ὠφελίμου ἀγωγῆς (acti in factum, actio utilis) παρεχομένης, κατὰ τὴν γενομένην βραδύτερον εὐρυτέραν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τούτου, ἐπὶ πάσης ἐμμέσως ἐπενεχθείσης καὶ μὴ σωματικῆς τοῦ πράγματος βλάβης, κατὰ τοὺς Νόμ. 27 § 20 καὶ 21, Ν. 30 § 2 Π. 9.2, Ν. 7 § 17 Π. 4.2, Ν. 14 § 2, Ν. 23 Π. 19.5, Ν. 55 Π. 41.1, Νόμ. 55 § 4 Π. 47.2, νομίμως δ' ἐνασχοῦσι τὴν ἀγωγήν ταύτην οἱ ἐνάγοντες ὑπονοικισταὶ διὰ τὴν ζημίαν ἐκ τῆς ἀπωλείας τῶν ἰχθύων, διότι ἡ ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος ἀγωγή χορηγεῖται ἐξαιρετικῶς καὶ εἰς τὸν μισθωτὴν ὡς πρὸς τοὺς βλαβέντας καρπούς, κατὰ τὸν Νόμον 22 § 14 Π. 9.2, καρποὶ δὲ τῆς λίμνης καὶ τῶν ἰχθυοτρόφων ὑδάτων εἶναι οἱ ἰχθύς, κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἀστοικοῦ δικαίου ὡς καὶ κατὰ τὸ γράμμα τοῦ ἀπὸ 23 Μαρτίου 1839 περὶ ἐνοικιάσεως τῶν ἰχθυοτροφείων Νόμου, ὁρίζοντος μὲν ἐν ἄρθρῳ 7 ὅτι εἰς τὸν ἐνοικιαστήν τῶν ἰχθυοτροφείων, θυννείων κλπ δὲν ἀνήκει ἄλλη πρόσδοδος παρὰ ἡ πρόσδοδος τῶν ἰχθύων καὶ λοιπῶν θαλασσίων ἢ λιμναίων καρπῶν, ἐν δὲ ἄρθρῳ 9 ὅτι τὰ ἐκ τῶν ἐνοικιασμένων ἰχθυοτροφείων, θυννείων, λιμνῶν κλπ. προερχόμενα ὀψάρια, αὐτοτάραχα καὶ ἄλλοι θαλάσσιοι ἢ λιμναῖοι καρποὶ, ἀποτελοῦντες τὴν πρόσδοδον τῶν ἰχθυοτροφείων, δὲν ὑπόκεινται εἰς τὴν ἀγορανομικὴν διατίμησιν, ἀλλὰ πωλοῦνται ἐλευθέρως παρὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ.

Ἀριθ. 1942 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπιβολὴ καὶ δόσις ὄρκου μετὰ πρωτόδικον καὶ ἐφέσιμον ἐκτίμησιν ἀποδείξεων. - τεκμήριον. - συμμετοχὴ ἐν λαθρεμπορίῳ. - ἀδύνατος ἀναγωγῆς.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ προηγουμένης ἀποφάσεως ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ αὐτοῦ ἐκκαλοῦντος προέβη εἰς τὴν ἐκτίμησιν ἀπασῶν τῶν προσκομισθεισῶν ἀποδείξεων ἐγγράφων τε καὶ ἐμμαρτύρων ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς ὑπ' ἀρ. 338 τοῦ 1899 πρωτοδίκου ἀποφάσεως καὶ κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι σφόδρα πιθανὸς κατέστη ὁ ισχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου ὁ παραλῶν τὴν ἀγωγήν, ὅτι ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐκκαλὼν διετέλει ἐν γνῶσει τῆς πλαστότητος τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένων τελωνιακῶν ἀποδείξεων καὶ ἐπεκύρωσε τὴν ἀναπληρωματικὴν εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐπιβαλοῦσαν ὄρκον ὑπ' ἀριθ. 493

πρωτόδικον ἀπόφασιν· ὁ ὄρκος δὲ οὗτος ἐδόθη καὶ θεωρεῖται ἐπιβληθεὶς διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου· ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κατὰ τὰ ἄρθρα 273, 357 καὶ 382 τῆς Πολ. Διοικονομίας ὁ δοθεὶς ὄρκος ἀποτελεῖ τελείαν ἀπόδειξιν, καθ' ἣς πᾶσα ἀνταπόδειξις ἀπαγορεύεται καὶ ἐκ τῆς δόσεως αὐτοῦ παρήχθη νόμιμον ἀμάχητον τεκμήριον ἀνεπίδεκτον ἀνταποδείξεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν δύναται τὸ δικαστήριον, ἐνεκα τοῦ λόγου τούτου νὰ προβῇ εἰς νέαν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων (Α. Π. 31) τοῦ 1901, 262 τοῦ 1900).

Ἐπειδὴ ἀποδείχθέντος κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα ὅτι ὁ ἐναγόμενος καὶ ἤδη ἐκκαλὼν διετέλει ἐν γνῶσει τῆς πλαστότητος τῶν ἀποδείξεων (τεσκερέδων) τῆς τελωνιακῆς ὁθωμανικῆς ἀρχῆς καὶ ὅτι ἦτο συμμετοχὸς τοῦ λαθρεμπορίου ἐνεκα τοῦ ὁποίου ὑπέστη τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ ζημίας, ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἔκρινεν ὅτι δὲν χωρεῖ πλέον ἀγωγή κατὰ τοῦ συνεχόχου, διότι ἐπὶ τῶν ἐξ ἀθεμίτων πράξεων ἐνοχλῶν δὲν δίδεται ἀναγωγή κατὰ τοῦ συνυπεθόνου Ν. 1 § 14 Π. (27.3). Βεβαίως ἐὰν ἐκ δόλου κοινοῦ ἐναχθεὶς κατέβαλεν οὔτε νὰ ἐκχωρῶνται αἱ ἀγωγαὶ πρέπει, οὔτε ὠφελίμος ἀρμόζει, καθόσον ἰδίου ἐγκλήματος τὴν ποινὴν ὑφίσταται, τοῦτο δὲ ἐποίησεν αὐτὸν ἀνάξιον τοῦ νὰ ἐπιτύχῃ τι παρὰ τῶν λοιπῶν μετόχων τοῦ δόλου, διότι οὔτε τις ἐταιρία κοινοπραξιῶν ὑπάρχει οὔτε εὐλογος συμμετοχὴ τῆς ἐκ τῆς κοινοπραξίας ζημίας· καὶ Β. Ν. 1 βιβλ. 38 τίτλ. 3 αὐτοῦ μὴν καὶ ἀπὸ κοινοῦ δόλου ἐναχθεὶς δέδωκεν, οὐκ ἔστι γὰρ κοινωνία τῶν ἀμαρτημάτων» Νόμ. 203 Πανδ. (50.17).

Ἀριθ. 1943 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Ἐθιμον. - θέμα ἀποδείξεως. - ὄρκος. - τί βεβαιωτέον.

Ἐπειδὴ, καὶ ἂν γείνη δεκτὸν ὅτι τὰ παραδείγματα ἐφαρμογῆς ἐθίμου δὲν ἀποτελοῦσι μόνον αὐτὰ τὸ ἐθιμον, τὸ ὅποιον συνίσταται εἰς τὴν ὑπὸ τῆς κοινῆς συνειδήσεως ἀναγνώρισιν καὶ διὰ μακρᾶς ὁμοιομόρφου ἐφαρμογῆς καθιέρωσιν κανόνος δικαίου, καὶ ἐνεκα τούτου δὲν εἶναι ἀνάγκη πρὸς ἀπόδειξιν ἐθίμου νὰ προτείνωνται παραδείγματα ἐφαρμογῆς αὐτοῦ καὶ τούτων νὰ διατάσσεται ἡ ἀπόδειξις, ἀλλὰ δύναται ἀπ' εὐθείας νὰ διατάσσεται ἀπόδειξις περὶ ἐθίμου, οὐχ' ἥττον τὸ δικαστήριον ὅπως θεωρήσῃ ἀποδεδειγμένον ἐθιμον, πρέπει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅρισμένας περιπτώσεις ἐφαρμογῆς αὐτοῦ ὡς κανόνος δικαίου, αἵτινες ἐκ τῶν διαταχθεισῶν περὶ ὑπάρξεως τοῦ ἐθίμου ἀποδείξεων ὑποβάλλονται ἐνώπιον αὐτοῦ, ὥστε καὶ ἂν ὁρθῶς διατάσσεται ἀπλῶς ἀπόδειξις περὶ τοῦ ἐθίμου, ἐπαγομένου ὅμως ὄρκου περὶ τούτου, ὁ ὄρκος δὲν δύναται νὰ περιέχῃ ὡς θέμα μόνον τὴν ὑπαρξιν ἐθίμου ἀλλ' ὀρισμένας περιστάσεις ἐφαρμογῆς, ἐξ ὧν ἡ ὑπαρξὶς του προκύπτει, διότι ἄλλως τὴν περὶ τούτου κρίσιν τοῦ δικαστηρίου θ' ἀντικαταστήσῃ ἡ κρίσις τοῦ ὁμόσαντος, μὴ βεβαιουμένου διὰ τοῦ ὄρκου πραγματικόν τι περιστάτικόν περὶ ὑπάρξεως τοῦ ἐθίμου, ἀλλὰ βεβαιουμένου διὰ τοῦ ὄρκου τοῦ τὴν περὶ ὑπάρξεως ἡ μὴ αὐτοῦ κεκοιτησίν του, κατὰ ταῦτα δὲ οὐχὶ ὄρ-

Ἀριθ. 1925 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΣΟΥΛΤΑΝΗΣ

Νομὴ κινήτων.-δέσποδος.-ἀγωγή.

Ἐπειδὴ ὁ στερηθεὶς τῆς νομῆς κινήτων ἄνευ νομίμου λόγου προστατεύεται διὰ τῆς ἀπαιτήσεως (condictio κατὰ τὰς Πηγὰς τοῦ Ρωμ. Δικαίου) ἢ ἀγωγῆς νομῆς (Νομ. 6' Πανδ. 19.5, Νόμ. 1.8.3 Πανδ. 2.7). Ἐπὶ αὐτὸ ἀδίκου αἰτίας ὃν παρά τινι ἀπαιτεῖται, Νόμ. 1 § 4 Πανδ. 43.17 περικ. «Εἴτε δε' ἀγωγῆς». Ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς δ' ἐκτίθενται τὰ ἀποτελοῦντα κατὰ νόμον τὴν βάσιν τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης πραγματικὰ γεγονότα, ἡ νομὴ τοῦ ἐνάγοντος, ἡ νομὴ τοῦ πράγματος παρὰ τῷ ἐναγομένῳ, ὅστις ἔλαβεν αὐτὴν παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἐνάγοντος κλπ.

Ἀριθ. 1926 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΤΡΑΜΟΥΤΑΝΑΣ

Ἀγοραπωλησία ἀκινήτου.-δάρυνδος ρυμοτομίας.-ἀγορανομικὸν δόγμα.-ἐλλείψεις δυνωμοτολογηθείσης ιδιότητος.-ἀντίθεσις γνώσεως ἐλλείψεως.-πώλησις ἀπλῶς ἐλευθέρου.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ὡς ἐκ τοῦ δικογράφου αὐτῆς εὐκρινῶς συνάγεται, μίαν καὶ μόνην ἔχει βάσιν τὴν ἐκ τοῦ ἀγορανομικοῦ δόγματος περὶ ἀναστροφῆς τῆς διὰ τοῦ ... συμβολαίου γενομένης ἀγοραπωλησίας δι' ἐλλείψιν συνομολογηθείσης ιδιότητος τοῦ κτήματος ἐλευθέρου ρυμοτομίας, οὔτε δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ αὕτη, ὡς περιέχουσα καὶ ἑτέραν βάσιν τῆς ἐκ τοῦ δόλου ἀγωγῆς, ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ ρήτρας ὅτι οἱ ἐναγόμενοι διετέλουν ἐν γνώσει τῆς ἐλλείψεως ταύτης.

Ἐπειδὴ, εἰ καὶ κατὰ τὴν ἀσθενεστέραν γνώμην τοῦ δικαστηρίου, δεκτὴ ἐτύγχανεν ἡ προκειμένη ἔφεσις καὶ μεταρρυθμιστέα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, διότι ἐκ τῆς ἐν τῷ διαληφθέντι συμβολαίῳ ρήτρας αὐτότερον καίμενον ἐντὸς τοῦ ἐγκεκριμένου σχεδίου τῆς κωμοπόλεως Κηφισίας, ἐλευθέρον πάντως ἐν γένει δάρους κλπ. φιλονεικίας καὶ διενέξεως οἰασθήποτε», προκύπτει ὅτι τὸ ἐπίδικον οἰκόπεδον ἐπωλήθη ἐλευθέρου ρυμοτομίας καὶ νομίμως ἡγέρθη ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή περὶ ἀναστροφῆς τοῦ πραθέντος, ἐν τούτοις, κατὰ τὴν κρατήσαν γνώμην, ὁρθῶς τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν, διότι ὡς ἐξ αὐτοῦ τοῦ διαληφθέντος συμβολαίου προκύπτει, δὲν ἀναφέρεται ρητῶς ἐν αὐτῷ ἡ συνομολογηθεῖσα ιδιότης τοῦ πραθέντος ἐλευθέρου ρυμοτομίας, ἀλλ' ὡς καὶ ἐν τῇ ἀγωγῇ ὁμολογεῖ ὁ ἐνάγων ὅτι τὰ δύο μικρότερα οἰκόπεδα τὰ διαιρεθέντα διὰ τῆς ρυμοτομίας, ἔχοντα ἐμβαδὸν μετ' ὧν 200 πηχ., εἰσὶν οἰκοδομήσιμα, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει δὲν χωρεῖ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή περὶ ἀναστροφῆς τοῦ πραθέντος, ἀλλ' ἄλλη τις, ὡς ἡ τῆς μειώσεως τοῦ τμημάτος, καὶ διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένη ἀποφάσει λόγους (*).

(*) Ἐπίσης καὶ κατασκευαστῆς σκούφῳ κατασκεύασε πέντε τοσοῦτους ἀντὶ ἐνδὲ παραγγελθέντος, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἀντὶ ἐνδὲ καλύμματος κεφαλῆς παρέδωκε πέντε καλυμμάτια, δυνάμενα νὰ τεθῶσιν μόνον ἐπὶ τῶν πέντε δακτύλων τῆς χειρὸς.

Ἀριθ. 1932 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Καταβολαὶ τρίτοις.-ἀπόδειξις ἀπέναντι θυμβαλλομένου.

Ἐπειδὴ, προκειμένου περὶ ἀποδείξεως δικαιοπραξίας οὐχὶ μεταξὺ τῶν διαδίκων ἀλλὰ καταβολῶν τοῦ ἐνάγοντος πρὸς τρίτους, εὐλόγως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐπέτρεφεν αὐτῷ ἵνα καὶ διὰ μαρτύρων ἀποδείξῃ ταύτας, καὶ τοὶ ὑπερβαίνουσας τὰς 50 δραχμὰς, διότι προδήλως ἀσφαλεστέρᾳ ἀπόδειξις εἶναι ἡ ἐκ τῆς ἐνόρκου καταθέσεως τῶν τρίτων πηγάζουσα τῆς ἀπλῆς ἐγχειρογράφου βεβαιώσεως τῶν (*).

Ἀριθ. 1933 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΠΑΠΑΠΑΝΟΣ

Ἀποδεδειγμένη ἀπουσία πραγματογνώμονος.-περιττὴ κλήτευσις πρὸς ἀντικατάστασιν.

Ἐπειδὴ μὴ ἐμφανισθέντος ἐνεκα ἀνυπερβλήτου καλύματος, ὅπερ ἀμφότεροι οἱ διάδικοι ὁμολογοῦσι, τοῦ πραγματογνώμονος Δ^α κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὁρίσεως τῶν πραγματογνώμωνων, ὡς διατρίβοντος καὶ πρὸ αὐτῆς καὶ μέχρι σήμερον εἰς Αὐστρίαν κατὰ διαταγὴν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν δι' ἐκτέλεσιν εἰδικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Κράτους, ἀπειτούσης τὴν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀποδημίαν αὐτοῦ, ἀρμοδίως καὶ νομίμως ὁ εἰσηγητὴς, προέβη εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ διὰ τοῦ νομομηχανικοῦ Δ. Α^α, οὔσης δὲ βεβαιωμένης τῆς ἀπουσίας τοῦ πραγματογνώμονος τούτου ἐκτὸς τοῦ κράτους, περιττὴ ἀποβαίνει ἡ κλήτευσις αὐτοῦ, διὰ τὸ ἀπολύτως ἀνέφικτον τῆς προσελεύσεώς του.

Ἀριθ. 1936 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Δ. ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ

Ὑπομειθωταὶ λίμνης.-βλάβαι ὑπὸ τρίτων.-ἀγωγή ἀκουλίου.-καρποὶ λίμνης.

Ἐπειδὴ οἱ ἐνάγοντες ὑπενοικιάσθησαν τῶν ἰχθυοτρόφων ὑδάτων τῆς λίμνης Στεφάνι, ἐνοικιασθείσης ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ ἀπὸ τὸ Δημόσιον, ἐκθέτουν ἐν τῇ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῇ τῶν ὅτι οἱ ἐναγόμενοι ὑποδόμησαν παρὰ τὴν λίμνην ταύτην ὑδρόμυλον καὶ, ὅπως δώσωσι δύναμιν τοῦ ὑδάτος διὰ τῆς ἀνυψώσεως, καταστήσωσι δὲ αὐτὸν εὐχερῇ καὶ συμφέροντα πρὸς ἀλεσμόν, τὸ μὲν ἐκλείσαν διὰ λίθων τὰς τρεῖς ὁπὰς, δι' ὧν συνεκινῶνουν τὰ

(*) Ἀμφιβάλλομεν ἀπολύτως. Τὸ ὅτι ἡ ἐνόρκος καταθέσις τῶν τρίτων εἶναι προκρίτοτέρα τῆς ἐκ τῶν ἀπλῶν χειρογράφων αὐτῶν ἀποδείξεων παρεχομένης ἀποδείξεως, δὲν ἐπάγεται ὡς συμπέρασμα ὅτι πρέπει νὰ γείνη δεκτὴ ἡ πρώτη πρὸς προφανῆ κατάργησιν τῆς ἐπιβλητικῆς διατάξεως ὅτι ἀντικείμενα ἔσω τῶν δραχμ. 50 ἀποδεικνύονται μόνον ἐγγράφως. Τὸ ὅτι τὸ ἐν εἶναι προκρίτοτερον τοῦ ἑτέρου δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ἀμφότερα δὲν εἶναι ἄχρηστα τῷ νόμῳ. Ἐὰν τεθῇ εἰς ἐνέργειαν ἡ ἐκδοχὴ τῆς ἀποφάσεως, καταργεῖται σχεδὸν τέλος ἡ ἀπαγόρευσις τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως διὰ τῆς ἀποδείξεως καταβολῶν τρίτοις, ἐὰν αὕτη ἐπετρέπετο νὰ γείνη διὰ τῶν ἐνόρκων καταθέσεων τῶν τρίτων τούτων καὶ οὐχὶ διὰ περὶ αὐτῶν ἐγγράφων, πηγαζόντων ἐξ αὐτοῦ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀπόδειξις.

ιχθυοτρόφα ύδατα μετά της παρακειμένης θαλάσσης, ἐλάμβανον ἐκάστοτε τοὺς ἰχθύς καὶ ἐτελεῖτο ἡ ἄγρᾳ, τὸ δὲ ἀνυψώσαν διὰ νέου ἐπιπροσθέτου κτιρίου τὸν παλαιὸν φραγμὸν τῶν ὑδάτων καθ' ὅλην τὴν ἀρκτικήν ἑκτασιν, ὅστις ἔφερε τὰ ὕδατα εἰς ἀνάλογον θέσιν πρὸς ἄγρᾳ, ὅτι συνεπεία τῶν πράξεων τούτων τῶν ἐναγομένων ἔπαυσε πᾶσα μετὰ της θαλάσσης συγκοινωνία τῶν ἐνοικιασθέντων ἰχθυοτρόφων ὑδάτων καὶ ἐξέλειπεν ἐντελῶς ἡ ἐν αὐτοῖς ἄγρᾳ, ζητοῦσι δὲ οἱ ἐνάγοντες ὅπως ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι νὰ τοῖς ἀνορθώσωσι τὴν προσγενομένην αὐτοῖς συνεπεία της ἀδίκου ταύτης καταστάσεως καὶ ἐξ ὑπαιτιότητος τῶν ἐναγομένων ζημίαν, οὕτω δὲ διατυπωμένη ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή περιέχει πάντα τὰ στοιχεῖα της ἐκ τοῦ ἀκουλίου νόμου ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος ἡ ὠφελίμου ἀγωγῆς (acti in factum, actio utilis) παρεχομένης, κατὰ τὴν γενομένην βραδύτερον εὐρύτεραν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τούτου, ἐπὶ πάσης ἐμμέσως ἐπενεχθείσης καὶ μὴ σωματικῆς τοῦ πράγματος δλάβης, κατὰ τοὺς Νόμ. 27 § 20 καὶ 21, Ν. 30 § 2 Π. 9.2, Ν. 7 § 17 Π. 4.2, Ν. 14 § 2, Ν. 23 Π. 19.5, Ν. 55 Π. 41.1, Νόμ. 55 § 4 Π. 47.2, νομίμως δ' ἐνασχοῦσι τὴν ἀγωγήν ταύτην οἱ ἐνάγοντες ὑπενοικιασται διὰ τὴν ζημίαν ἐκ της ἀπωλείας τῶν ἰχθύων, διότι ἡ ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος ἀγωγή χορηγεῖται ἐξαιρετικῶς καὶ εἰς τὸν μισθωτὴν ὡς πρὸς τοὺς δλαθέντας καρπούς, κατὰ τὸν Νόμον 22 § 14 Π. 9.2, καρποὶ δὲ της λίμνης καὶ τῶν ἰχθυοτρόφων ὑδάτων εἶναι οἱ ἰχθύς, κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἀστυκοῦ δικαίου ὡς καὶ κατὰ τὸ γράμμα τοῦ ἀπὸ 23 Μαρτίου 1839 περὶ ἐνοικιάσεως τῶν ἰχθυοτροφείων Νόμου, ὁρίζοντος μὲν ἐν ἄρθρῳ 7 ὅτι εἰς τὸν ἐνοικιαστὴν τῶν ἰχθυοτροφείων, θυννείων κλπ δὲν ἀνήκει ἄλλη πρόσδοδος παρὰ ἡ πρόσδοδος τῶν ἰχθύων καὶ λοιπῶν θαλασσίων ἢ λιμναίων καρπῶν, ἐν δὲ ἄρθρῳ 9 ὅτι τὰ ἐκ τῶν ἐνοικιασμένων ἰχθυοτροφείων, θυννείων, λιμνῶν κλπ. προσερχόμενα ὀψάρια, αὐγοτάραχα καὶ ἄλλοι θαλάσσιοι ἢ λιμναῖοι καρποὶ, ἀποτελοῦντας τὴν πρόσδοδον τῶν ἰχθυοτροφείων, δὲν ὑπὸκεινται εἰς τὴν ἀγορανομικὴν διατίμησιν, ἀλλὰ πωλοῦνται ἐλευθέρως παρὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ.

Ἀριθ. 1942 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

***Επιβολὴ καὶ δόσις ὄρκου μετὰ πρωτόδικον καὶ ἐφέσιμον ἐκτίμησιν ἀποδείξεων. - τεκμήριον. - συμμετοχὴ ἐν λαθρεμπορίῳ. - ἀδύνατος ἀναγωγῆς.**

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ προηγουμένης ἀποφάσεως ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ αὐτοῦ ἐκκαλοῦντος προέβη εἰς τὴν ἐκτίμησιν ἀπασῶν τῶν προσκομισθεισῶν ἀποδείξεων ἐγγράφων τε καὶ ἐμμαρτύρων ἐπὶ τῶν θεμάτων της ὑπ' ἀρ. 338 τοῦ 1899 πρωτοδίκου ἀποφάσεως καὶ κατέστη ἐν τῇ συμπεράσματι, ὅτι σφόδρα πιθανὸς κατέστη ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου ὁ παραλῶν τὴν ἀγωγήν, ὅτι ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐκκαλῶν διετέλει ἐν γνώσει της πλαστότητος τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένων τελωνιακῶν ἀποδείξεων καὶ ἐπεκύρωσε τὴν ἀναπληρωματικὴν εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐπιβαλοῦσαν ὄρκον ὑπ' ἀριθ. 493

πρωτόδικον ἀπόφασιν· ὁ ὄρκος δὲ οὗτος ἐδόθη καὶ θεωρεῖται ἐπιβληθεὶς διὰ της προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου· ἀλλ' ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει κατὰ τὰ ἄρθρα 273, 357 καὶ 382 της Πολ. Δικονομίας ὁ δοθεὶς ὄρκος ἀποτελεῖ τελείαν ἀπόδειξιν, καθ' ἣς πᾶσα ἀνταπόδειξις ἀπαγορεύεται καὶ ἐκ της δόσεως αὐτοῦ παρήχθη νόμιμον ἀμάχητον τεκμήριον ἀνεπίδεκτον ἀνταποδείξεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν δύναται τὸ δικαστήριον, ἐνεκα τοῦ λόγου τούτου νὰ προβῇ εἰς νέαν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων (Α. Π. 31) τοῦ 1901, 262 τοῦ 1900).

Ἐπειδὴ ἀποδειχθέντος κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα ὅτι ὁ ἐνάγομενος καὶ ἤδη ἐκκαλῶν διετέλει ἐν γνώσει της πλαστότητος τῶν ἀποδείξεων (τεσκερέδων) της τελωνιακῆς ὁθωμανικῆς ἀρχῆς καὶ ὅτι ἦτο συμμετοχὸς τοῦ λαθρεμπορίου ἐνεκα τοῦ ὁποίου ὑπέστη τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ ζημίας, ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἔκρινεν ὅτι δὲν χωρεῖ πλέον ἀγωγή κατὰ τοῦ συνενόχου, διότι ἐπὶ τῶν ἐξ ἀθεμίτων πράξεων ἐνοχῶν δὲν δίδεται ἀναγωγή κατὰ τοῦ συνυπεκθένου Ν. 1 § 14 Π. (27.3). Βεβαίως ἐὰν ἐκ δόλου κοινῶν ἐναχθεὶς κατέβαλεν οὔτε νὰ ἐκχωρῶνται αἱ ἀγωγαὶ πρέπει, οὔτε ὠφελίμος ἀρμόζει, καθόσον ἰδίου ἐγκλήματος τὴν ποινὴν ὑφίσταται, τοῦτο δὲ ἐποίησεν αὐτὸν ἀνάξιον τοῦ νὰ ἐπιτύχῃ τι παρὰ τῶν λοιπῶν μετόχων τοῦ δόλου, διότι οὔτε τις ἐταιρία κοινοπραξιῶν ὑπάρχει οὔτε εὐλογος συμμετοχὴ της ἐκ της κοινοπραξίας ζημίας· καὶ Β. Ν. 1 βιβλ. 38 τίτλ. 3 αὐτὸ μὴν καὶ ἀπὸ κοινῶν δόλου ἐναχθεὶς δίδωκεν, οὐκ ἔστι γὰρ κοινωνία τῶν ἀμαρτημάτων» Νόμ. 203 Πανδ. (50.17).

Ἀριθ. 1943 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

***Ἐθιμον. - θέμα ἀποδείξεως. - ὄρκος. - τί βεβαιωτέον.**

Ἐπειδὴ, καὶ ἂν γείνη δεκτὸν ὅτι τὰ παραδείγματα ἐφαρμογῆς ἐθίμου δὲν ἀποτελοῦσι μόνον αὐτὰ τὸ ἔθιμον, τὸ ὅποσον συνίσταται εἰς τὴν ὑπὸ της κοινῆς συνειδήσεως ἀναγνώρισιν καὶ διὰ μακρᾶς ὁμοιομόρφου ἐφαρμογῆς καθιέρωσιν κανόνος δικαίου, καὶ ἐνεκα τούτου δὲν εἶναι ἀνάγκη πρὸς ἀπόδειξιν ἐθίμου νὰ προτείνωνται παραδείγματα ἐφαρμογῆς αὐτοῦ καὶ τούτων νὰ διατάσσεται ἡ ἀπόδειξις, ἀλλὰ δύναται ἀπ' εὐθείας νὰ διατάσσεται ἀπόδειξις περὶ ἐθίμου, οὐχ' ἥττον τὸ δικαστήριον ὅπως θεωρήσῃ ἀποδεδειγμένον ἔθιμον, πρέπει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὠρισμένας περιπτώσεις ἐφαρμογῆς αὐτοῦ ὡς κανόνος δικαίου, αἵτινες ἐκ τῶν διαταχθεισῶν περὶ ὑπάρξεως τοῦ ἐθίμου ἀποδείξεων ὑποβάλλονται ἐνώπιον αὐτοῦ, ὥστε καὶ ἂν ὁρθῶς διατάσσεται ἀπλῶς ἀποδείξις περὶ τοῦ ἐθίμου, ἐπαγομένου ὅμως ὄρκου περὶ τούτου, ὁ ὄρκος δὲν δύναται νὰ περιέχῃ ὡς θέμα μόνον τὴν ὑπαρξιν ἐθίμου ἀλλ' ὠρισμένας περιστάσεις ἐφαρμογῆς, ἐξ ὧν ἡ ὑπαρξίς του προκύπτει, διότι ἄλλως τὴν περὶ τούτου κρίσιν τοῦ δικαστηρίου θ' ἀντικαταστήσῃ ἡ κρίσις τοῦ ὁμόσποντος, μὴ βεβαιωμένου διὰ τοῦ ὄρκου πραγματικὸν τι περιστάτικὸν περὶ ὑπάρξεως τοῦ ἐθίμου, ἀλλὰ βεβαιωμένου διὰ τοῦ ὄρκου τοῦ τὴν περὶ ὑπάρξεως ἡ μὴ αὐτοῦ πεποιθήσιν του, κατὰ ταῦτα δὲ οὐχὶ ὁρ-

θώς ή εκκαλουμένη 1051 απόφασις επέβαλε τὸν ἐν αὐτῇ ὅρκον περὶ τοῦ ἐθίμου ἀπλῶς, ἄλλως δὲ οὕτε καὶ ἀσθενῆ τεκμήρια προέκυψαν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου περὶ ὑπάρξεως ἐθίμου ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων, διότι μόνον ἐν ὠρισμένον παράδειγμα, τοῦ πλοιάρχου Μ^{***} ἀναφέρεται εἰς αὐτάς ἀλλὰ καὶ τούτου δὲν διευκρινίζεται ἂν ἀφορᾷ περίστασιν οἷα ἡ προκειμένη, ἡ δὲ ὑπὸ τῶν μαρτύρων ἀναφερομένη ταρίφα τοῦ Φ^{***} δὲν διευκρινίζει τί ὠρισμένως περιέχει, δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τεκμήριον, εἰς τὴν ἀπόδειξιν ἐθίμου.

Ἀριθ. 1944 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Διαχειρίσις. - ἄγωγὴ περὶ ὠρισμένου ὑπολοίπου καὶ λογοδοσίας. - κατάσχεσις ἐπὶ εἰκαζομένῳ ἔλλειμματι. - ἀντιθεσίς ἔλλειψαι ἐγγράφου. - ἀκυρότης κατασχέσεως. - προβολὴ ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἐφέσεως, καθ' ὃν, ἐγερθεῖσάν ὑπὸ τοῦ ἀρχικῶς ἐνάγοντος δύο ἀγωγῶν κατὰ τοῦ ἀρχικῶς ἐναγομένου, τῆς μὲν περὶ πληρωμῆς τοῦ ἐκ τῆς τοῦ ἐναγομένου διαχειρίσεως περιουσίας τοῦ ἐνάγοντος ὑπολοίπου, τῆς δὲ περὶ λογοδοσίας περὶ τῆς διαχειρίσεως ταύτης, κακῶς τὸ πρωτοδικεῖον, ἀφοῦ εἶναι συρρέουσαι αἱ δύο ἀγωγαί, δὲν ἐκήρυξεν ἀπαράδεκτον τὴν συζήτησιν αὐτῶν μέχρις οὗτοῦ ὅ ἐνάγων περιορίσῃ τὴν ἐκλογὴν τοῦ εἰς τὴν μίαν καὶ παραιτηθῇ τῆς ἄλλης, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος διὰ τοὺς ἐν προηγουμένῃ ἀποφάσει λόγους καὶ διότι ἅπαντα τὰ ποσὰ ἅτινα προτείνονται διὰ τῆς πρώτης ἀγωγῆς ὅτι ἐκ τῆς διαχειρίσεως περιήλθον εἰς τὸν ἐναγόμενον, προτείνονται διὰ τῆς δευτέρας ὅτι εἶναι, μετὰ καὶ ἄλλων, ἐκεῖνα δι' αἷ αἱ πράξεις αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν διαχείρισιν, δι' ἣν ζητεῖται λόγος· οὕτω δὲ ἡ πρώτη ἀγωγή συγχωνεύεται εἰς τὴν δευτέραν, ἥς τὴν τύχην κατ' ἀνάγκην θέλει ἀκολουθήσει, εἰσαγομένων μὲν πρὸς συζήτησιν ἀμφοτέρων τῶν ἀγωγῶν, χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξετάζηται ἰδιαιτέρως ἡ πρώτη, ἥτις θὰ κριθῇ μετὰ τῆς δευτέρας, τῆς περὶ λογοδοσίας, ἐκδιδομένης μιᾶς μόνης ἀποφάσεως ὑποχρεούσης τὸν ἐναγόμενον νὰ πληρῶσῃ τὸ προκαταρκτικῶς ὀριζόμενον ἔλλειμμα, ἂν δὲν δοθῇ λόγος τῆς διαχείρισεως ἣ, ἂν δοθῇ, τὸ ἐξ αὐτῆς προκύπτον τυχὸν ὀριστικὸν ἔλλειμμα ἐκ τῆς ὅλης διαχείρισεως, εἰς ἣν συμπεριλαμβάνονται καὶ αἱ πράξεις ἐξ ὧν, κατὰ τὴν πρώτην ἀγωγήν, εἰσέπραξεν ὁ ἐναγόμενος τὸ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενον ὠρισμένον ποσόν, δυνάμενων τῶν δεξιλόγων, ἂν δὲν δοθῇ λογοδοσία, νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι καὶ πλέον τοῦ ὀρισθέντος εἰκαζομένου ἔλλειματος τοῖς ὀφείλεται.

Ἐπειδὴ αἱ παρὰ τοῖς Σ^{***} καὶ Τ^{***} κατασχέσεις καὶ αἱ περὶ κύρους τῶν κατασχέσεων τούτων δύο ἀγωγαί ἐγιναν πρὸς ἐξασφάλισιν οὐ μόνον τοῦ ποσοῦ ὅπερ ζητεῖται διὰ τῆς πρώτης ἀγωγῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ἐν τῇ δευτέρᾳ ἀναφερομένου εἰκαζομένου ἔλλειματος, οὐδεὶς δὲ νόμος ἀπαγορεύει νὰ γίνῃ κατάσχεσις παρὰ τρίτῳ πρὸς ἐξασφάλισιν ἐν ἀγωγῇ ὀριζόμενου εἰκαζομένου ἔλλειματος, οὕτε τὸ ἄρθρον 922 τῆς Πολ. Δικονομίας ὅπερ ἐπικαλεῖται ἡ ἐκκα-

λοῦσα, ὡς μὴ οὔσης ἐκκαθαρισμένης τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ δεξιλόγου ἐνάγοντος, ἀλλὰ μελλούσης νὰ προκύψῃ πόση εἶναι ἐκ τῆς μελλούσης λογοδοσίας, διότι ἐκκαθαρισμένην ἀπαιτήσιν ἐννοεῖ τὸ ἄρθρ. 122 τὴν κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν ἁρθρῶν 854 καὶ 855 τῆς Πολ. Δικονομίας τοιαύτην, εἰς ἣ καὶ ἐντὸς τοῦ κειμένου αὐτῶν παραπέμπει, κατὰ τὴν ἐννοίαν δὲ τῶν ἁρθρῶν αὐτῶν ἐκκαθαρισμένη ἀπαιτήσις εἶναι ἡ μὴ ἐξηρητημένη ἐκ συμφωνίας ἡ ὠρισμένη κατὰ ποσὸν καὶ ποῖον, τοιαύτη δὲ εἶναι ἡ ὡς εἰκαζόμενον ἔλλειμμα ὀριζομένη εἰς τὴν ἀγωγὴν εἰς ἣν τὸ ποσὸν τῆς ἐκ τῆς διαχείρισεως ἀπαιτήσεως ὀρίζεται, ἀδιάφορον δὲ εἶναι ἂν ἀνυποστάτως ζητῇ τοῦτο ὁ δεξιλόγος ἡ πλεοναστική εἶναι ἡ αἰτησίς του, διότι στοιχεῖον τοῦ ἐκκαθαρισμένου τῆς ἀπαιτήσεως, δι' ἣν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ κατάσχεσις παρὰ τρίτῳ εἶναι μόνον τὸ νὰ εἶναι κατὰ ποσὸν ὠρισμένη, ἂν δὲ εἶναι ἀληθὴς ἡ πλεοναστικὴ θὰ προκύψῃ ἐκ τῆς περὶ τῆς λογοδοσίας ἀποφάσεως, ὅπως εἰς τὰς ἄλλας περιπτώσεις τῆς παρὰ τρίτῳ κατασχέσεως ἐκ τῆς ἐκδικάσεως τῆς περὶ κύρους τῆς ἀπαιτήσεως δι' ἣν γίνεται ἀγωγῆς, ἐγκύρως δὲ γίνεται ἡ τοιαύτη κατάσχεσις οὐ μόνον διὰ τὸ εἰκαζόμενον ἔλλειμμα, ὅσον ὥρισεν αὐτὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ τοῦ ὁ ἐνάγων δεξιλόγος, ἀλλ' εἶναι ἰσχυρὰ καὶ διὰ τὸ εἰκαζόμενον ἔλλειμμα, τὸ ὅποῖον ἤθελε τυχὸν ὀρίσει τὸ δικαστήριον καὶ τὸ ὅποῖον ὀριστικῶς ἐπιδικάζεται εἰς τὸν ἐνάγοντα διὰ τῆς ὀριζούσης αὐτὸ ἀποφάσεως ἂν ὁ δοσίλογος ἀπειθῇ νὰ δώσῃ λόγον τῆς διαχείρισεώς του. Πρὸς τὸ ζήτημα δὲ ἂν εἶναι ἐγκυρὸς ἡ οὗ ἡ παρὰ τρίτῳ κατάσχεσις, ἡ γενομένη πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ὑπὸ τοῦ δεξιλόγου ὀριζομένου διὰ τῆς ἀγωγῆς εἰκαζομένου ἔλλειματος, εἶναι ἀσχετον τὸ ζήτημα τῆς ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως δι' ἔλλειψιν ἐγγράφου, δυνάμει τοῦ ὁποῖου (ἂν δὲν ὑπάρχει ἄδεια τοῦ ἀρμοδίου προέδρου) γίνεται, διότι δὲν εἶναι μὲν ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ ἐγγραφοὶ καθιστῶν πιθανὸν ὅτι ἐκ τῆς διαχείρισεως μῆναι ὀφείλεται ὁ διαχειρισθεὶς τοῦ εἰκαζομένου ἔλλειματος, ἐν ἔλλειψι δὲ τοιοῦτου ἐγγράφου καθίσταται ἄκυρος ἡ κατάσχεσις, οὐχὶ διότι ἐγένετο πρὸς ἐξασφάλισιν εἰκαζομένου ἔλλειματος, ἀλλὰ διότι δὲν ὑπάρχει ἐγγραφοὶ, δυνάμει τοῦ ὁποῖου νὰ δύναται νὰ γίνῃ.

Ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἀπαράδεκτοι οἱ περὶ ἀκυρότητος τῶν κατασχέσεων ἰσχυρισμοὶ προτεινόμενοι ὑπὸ τῆς καθ' ἧς αὐταί, διότι ὁ καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις καὶ δικαίωμα καὶ συμφέρον ἔχει νὰ προτείνῃ τὴν ἐξ οἰουδήποτε λόγου ἀκυρότητα κατασχέσεως κατ' αὐτοῦ παρὰ τρίτῳ γενομένης (Garnoppet ἐκδ. Β'. τόμ. 4 § 1443 καὶ σημ. 8), καὶ καθόσον ἂν ὑφίσταται, καὶ ἄκυρος ἂν εἶναι ἡ παρὰ τρίτῳ κατάσχεσις, δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν εἰς χεῖράς του κατασχεθεῖσαν ἀπαιτήσιν του.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 987 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΜΕΡΜΗΡΑΣ

Γραμματεῖον εἰς διαταγὴν. - ἀναπληρωμὴ ὑπὸ

όπισθογράφου. - ού δυνατή περαιτέρω όπισθογράφους. - άγωγαί.

Έπειδή όρθως άπεφάνθη ή έκκληθείσα του Πρωτοδικείου Πατρών 2607 (1902) άπόφαισις, ως και ή προεκδοθείσα του δικαστηρίου τούτου ότι ό έναγων δέν κέκτηται άγωγήν έκ του έπίδικου γραμματίου και έκ της έπικαλουμένης όπισθογραφήσεως αυτού δια τους έν αυτάς λόγους και καθόσον γενομένης υπό της όπισθογράφου έταιρίας α' Αδελφοί Σ. Α^{***}» (άρχιτης κομιστρίας) πληρωμής του γραμματίου προς την τελευταίαν κομιστρίαν Ιονικήν, έπαισεν ύφιστάμενος ό έκ γραμματίου τίτλος και έπαισεν ή κυκλοφορία αυτού και τδ μεταβιβάσιμον δι' όπισθογραφήσεως. Άν δέ κατά την έννοίαν των διατάξεων του Έμπορικου Νέμου (άρθρ. 163, 164, 167, 169) ό πληρώσας όπισθογράφος έχει τδ δικαίωμα νά κινήση άγωγήν (είδικήν) περί έγγυήσεως (άναγωγήν) κατά των πρδ αυτής και του κυρίως όφειλέτου και ότι ή άγωγή αυτή θεωρείται ένασκουμένη δυνάμει νομίμου έκχωρήσεως του πληρωθέντος κομιστοϋ, τούτο σημαίνει ότι ό πληρώσας δύναται δά θεωρηθῇ ως έκδοχός της άγωγής του κομιστοϋ, ούχι δά ότι γίνεται και κομιστής και κύριος του τίτλου, ώστε (άνευ εις έαυτόν μεταβιβάσεως) νά μεταβιβάση αυτόν δια νέας πάλιν όπισθογραφήσεως, άφου δια της πληρωμής μόνης διακόπη πάσα μεταβιβάσις και ή κυκλοφορία του γραμματίου. Συνεπώς την ως είρηται έκ της έγγυήσεως άγωγήν (μή μεταβιβαζομένην δι' όπισθογραφήσεως) ή όπισθογράφος έταιρία α' Αδελφοί Α^{***}», ή πληρώσασα κατά τόν ισχυρισμόν του έναγοντος την τελευταίαν κομιστρίαν του γραμματίου Τράπεζαν, μόνον δι' έκχωρήσεως ήδύνατο νά μεταβιβάση αυτήν, ή δέ παρά ταύτης, μή γενομένης κυρίας του γραμματίου, όπισθογράφεσις πάλιν προς τόν έναγοντα δέν κέκτηται νομικήν τινα ισχύν, ούτε την σημασίαν της έκχωρήσεως δύναται νά λάβη, ως μή βασίμως ύποστηρίζει ό έναγων, τδ μὲν διότι ή όπισθογράφεσις και κατ' αυτήν την άγωγήν ένγένετο δια την μεταβιβάσιν της κυριότητος του γραμματίου και ως μεταβιβαθείσης της κυριότητος ταύτης, και ούχι δια την έκχώρησιν και μεταβιβάσιν της είρημένης άγωγής, τδ δέ διότι ή περί πληρωμής λόγω έγγυήσεως άγωγή, ήν μόνον έκτήσατε ή πληρώσασα έταιρία α' Αδελφοί Α^{***}», δέν τυγχάνει ως έρρέθη μεταβιβάσιμος, δι' όπισθογραφήσεως. Τούτοις τοις λόγοις μή νομίμως ύποστηρίζει ό έκκαλών έναγων ότι έδει νά γίνη δεκτή ή άγωγή του έκ του τίτλου του γραμματίου και δυνάμει της έν τη άγωγή άναφερομένης όπισθογραφήσεως αυτού. Άλλως δέ ή άγωγή δέν στηρίζεται επί του γεγονότος όπερ ό έναγων νυν ισχυρίζεται ότι δηλ. τδ γραμμάτιον έπληρώθη άπό τους δικαιιοπαρόχους του έναγοντος α' Αδελφούς Α^{***}» προς την τελευταίαν δι' όπισθογραφήσεως κυρίαν του γραμματίου Ιονικήν Τράπεζαν και τδ γεγονός τούτο μεταβάλλει έντελώς την βάσιν της άγωγής. Εί και ήδύνατο τις είπειν ότι άφου ως ύποστηρίζεται οι α' Αδελφοί Α^{***}» ύπέρ ών ή έκδοσις του έπίδικου γραμματίου και όπισθογράφοι, κατέβαλον κατά την ληξίν του τη τελευ-

ταία κομιστρία Τραπέζη και έλαβον τούτο και συνεπώς ήδύνατο δυνάμει του άρθρ. 164 Έμπορ. Νέμου νά στραφώσιν άμέσως κατά του έκδότου έναγομένου, άνευ προς τούτο έκχωρήσεως τινος και έπιζήτησιν την πληρωμήν της δια του γραμματίου άποδεικνυομένης άπαιτήσεως, τδ δικαίωμα των δέ τούτο έξ ουδεμιās των νόμων διατάξεως ήμποδίζοντο άπό του νά μεταβιβάσωσι προς τρίτον, είτε έκχωροῦντες συμβολαιογραφικώς, είτε και λόγω της έν αὐτῷ ρήτρας αείς διαταγῆν δια μόνης όπισθογραφήσεως, όπερ ούδαμῶς κωλύει άν τούτο έγένητο και μετά την ληξίν του, όπερ και έπραξαν έν προκειμένῳ, μεταβιβάσαντες τῷ ήδη έναγοντι, έστις αξίων δια της άγωγής του ότι αείνε κύριος και κάτοχος του έπίδικου γραμματίου ως μεταβιβαθέντος παρά των ύπέρ ών ή άρχική έκδοσις και όπισθογράφων α' Αδελφών Α^{***}», καλῶς άπευθύνεται κατά του όφειλέτου έκδότου προς πληρωμήν του, άρκούσης της προς τούτο άπαιτήσεως του άρθρου 533 Πολ. Δικ. χωρίς έντεῦθεν νά έχη άνάγκη έν τῷ ιστορικῷ της άγωγής νά έκθέσῃ ότι παρά των α' Αδελφών Α^{***}» μετεβιβάσθη προς τόν Β και τούτου παρά τῷ Γ και τούτου τη Τραπέζῃ, έξ ής τδ ανέλαβον οι πρῶτοι παρά όπισθογράφοι α' Αδελ. Α^{***}» κλ. άτινα πάντα και κατά νόμιμον βελτίωσιν ύποστηρίζει τδ πρῶτον έχύρως ένώπιον των Πρωτοδικών, ώστε τδ άποδεικτέον προς νομιμοποίησιν του έναγοντος και όπερ έχαιρώς ήμφοισθητήθη έν και μόνον ήτον, εάν οι α' Αδελφοί Α^{***}» κατέβαλον τη τελευταία κομιστρία Τραπέζῃ, και ούχι ν' άπορρίψῃ την άγωγήν ως άπαράδεκτον δι' έλλειψιν άγωγής, έκ της αίτίας ταύτης, ώστε άσας αι προγενέστεροι άποφάσεις του δικαστηρίου τούτου, μή έμμείνασαι τη έκδοχῇ ταύτῃ, άλλ' έξετάσασαι την άγωγήν επί τῷ έπισηθητικῷ ισχυρισμῷ αὐτῆς ότι άνεγνώρισεν ό έναγόμενος την όφειλήν του ταύτην, καταβαλὼν τῷ έναγοντι ποσόν τι άνακλητέα απέδαινον.

Έπειδή ή άγωγή, καθά βασίμως ύποστηρίζει ή έφεσιβλητος και έναγομένη έταιρία α' Γ και Δ» και παρεδέχθη ή έφεσιβληθείσα άπόφασις, δέν περιέχει και βάσιν περί άναγνώρισεως όφειλής ή άπαιτήσεως του γραμματίου έκ μέρους της έναγομένης προς τόν έναγοντα, ούτε δύναται νά σημαίνῃ άναγνώρισιν ή έν αὐτῇ φράσει αὐτι έμετρήθησαν υπό των έναγομένων άπέναντι του γραμματίου τόν 8)βριον 1897 δραχ. 200 και μένει νά μοϋ όφείλουν κλ.» (άορίτως άλλως, μή όριζομένου, άν εις τόν έναγοντα έγένητο ή πληρωμή αὐτῇ) και μή όρθως αι προεκδοθείσαι του δικαστηρίου άποφάσεις έδέχθησαν, τδ μὲν ότι ό ισχυρισμός οὗτος περί πληρωμής έμφαίνει άναγνώρισιν, τδ δέ ότι ισχυρίσθη πρωτοδικῶς δια των προτάσεων ό έναγων άναγνώρισιν του χρέους, άφου τοιοῦτος περί άναγνώρισεως ισχυρισμός (γενόμενος μάλιστα εις δευτέραν συζήτησιν μετ' άνακοπήν της έναγομένης έταιρίας) άποτελὼν νέαν βάσιν, δέν ήτο δεκτός, δια των προτάσεων γενόμενος, μή όρθως δέ έπίσης έγένητο δεκτόν ότι έπιθανολογήθη τοιαύτη βάσις άναγνώρισεως έκ πράξεων πολὺ μεταγενεστέρων της άγωγής (αίτινες άλλως και γενόμεναι δέν

ἀποτελοῦσιν ἐνοχὴν ἐξ ἀναγνωρίσεως), δι' ὅπερ ἀνακλητέαι τυγχάνουσιν αἱ ρηθεῖσαι τρεῖς παρεμπιπτουσαι ἀποφάσεις, ἀπορριπτέα δὲ ἡ ἐπίδικος ἐφ' ἧς τοῦ ἐνάγοντος ὡς μὴ νόμιμος καὶ βάσιμος, ὁρθῶς ἀποφηνάμενης τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως 2607 (1902) τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν καὶ ἀπορριψάσης τὴν ἐπίδικον ἀγωγὴν διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ καὶ ἀνωτέρω ἀναφερομένους λόγους. Εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ὁρθῶς τὸ δικαστήριον διὰ τῶν προηγουμένων ἀποφάσεων τοῦ ἀπεφάνθη καὶ δὲν ὑπῆρχε λόγος ἀνακλήσεως τῶν ἀποφάσεων τούτων(*)).

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ (**)

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ

Ἀριθ. 802 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΜΩΡΑΙΤΗΣ

Πίναξ κατατάξεως.-Ἀδελφεία προδδιορισμοῦ ἐκκλητοῦ.-πλειόνες δανεισθῆναι καὶ πλειόνες ὀφείλεται,-καταμεριδμός.

Ἐπειδὴ ἐπὶ πίνακος κατατάξεως διὰ τὸν προδιορισμὸν τοῦ ἐκκλητοῦ ἢ μὴ τῆς διαφορᾶς λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ ἐν τῷ ἀναγγελητρίῳ ἀναφερόμενον ποσόν, δι' ὃ ἡτήσατο τὴν κατάταξιν τοῦ ὁ δανειστής, οὐ ἀμφισβητεῖται ἡ κατάταξις. δι' ὅπερ ποσὸν κατετάχθη, καθόσον ἡ τοῦ ἀναγγελητρίου αἰτήσεις ἀποτελεῖ τὴν πρώτην αἴτησιν, καθ' ἣν, κατὰ τὸ ἄρθρον 530 § 1 ρυθμίζεται τὸ λόγω ποσοῦ ἐκκλητὸν ἢ μὴ. Ἐν προκειμένῳ ὅθεν τῶν καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ (ἐφεσιδλήτων δανειστῶν) ὄντων τεσσάρων καὶ ἀναγγεληθέντων ὡς ἐκ τοῦ ἀπὸ 21 Ἰανουαρίου 1900 ἀναγγελητρίου τῶν ἀποδεικνύεται, αἰτουμένων δὲ νὰ καταταχῶσι 1) δι' ἔξοδα ἐκτελέσεως δραχ. 600. 2) διὰ τὴν ἀπαίτησιν τῶν ἥς ἐνεκα ἡ κατάσχεσις δραχ. 3207 καὶ 3) ἔξοδα ἀναγγεληίας δραχ. 100 ἐν ὅλῳ δραχ. 3907, τῶν δὲ ἀνακοπτόντων, ὡς ὀφειλετῶν, ὄντων ἐπτά κληρονόμων τοῦ ἀρχικοῦ ὀφειλέτου, οὗσης δὲ διαιρητῆς τῆς ἀπαιτήσεως, τὸ παρ' ἐκάστου τῶν ὀφειλετῶν εἰς ἓνα ἕκαστον δανειστήν ὀφειλόμενον ποσὸν δὲν ὑπερβαίνει τὴν ποσότητα τῶν δραχ. 500, διότι τὸ

(*) Ἡ προκειμένη ἀπόφασις ἐπέρχεται μετὰ τὴν 340 Ε. Π. καταχωρημένην ἐν σελ. 337 ΧΥ, ἐνθα δὲ τὴν μακρὰν σημείωσιν ἡμῶν. Διὰ τῆς ἀνω ἀποφάσεως συμπληροῦται ἡ εὐτυχία τοῦ ἀναπληρώσαντος τὸ γραμματίον καὶ ἡ ἐπιθυμία τὴν ὁποῖαν ἔσχεν ὁ φιλοπάτρις αὐτὸς ἀνὴρ νὰ λύσῃ ἀδραῖς αὐτοῦ δαπάναις δύο μεγάλα νομολογικὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα πολλὰν θὰ περιποιήσωσιν αὐτῷ τιμὴν, τοσοῦτω μᾶλλον μεγαλειτέραν, ὅσῳ καὶ ἡ λύσις ἐγένετο μετὰ πολλῆς μεγαλοπρεπείας καὶ κλιμακῆδόν, διὰ διαδοχικῶν ἀποφάσεων, ἵνα παραταθῇ, κατὰ τὸ σύστημα τῶν μικρῶν παιδιῶν, ἅτινα τρώγουσι τῆς λιχουδιαῖς ἄλλο ἄλλο διὰ νὰ ἔχουν πολλὴν ὥραν, ὅσον ὅλον τὸ πλεόντερον ἢ εὐεργετικὴ θερμὴ τοῦ ἀνδρός. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ φιλογενεῖά του δὲν θὰ ἐπιλείψῃ καὶ θὰ φέρῃ τὰ ζητήματα ταῦτα καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτῷ ἀντὶ τοῦ ποσοῦ ὅπερ κατέβαλε τὸν ἀρβύτου δόξης νομολογικὸν στέφανον.

(**) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικηγόρου κ. Σπ. Γιαννοπούλου.

παρ' ἐκάστου τῶν δανειστῶν ἀπαιτούμενον ποσὸν ἀνέρχεται εἰς δραχ. 970, ὧν τὴν πληρωμὴν ὀφείλουν συμμέτρως οἱ ἐπτά ὀφείλεται, ἥτοι τὸ παρ' ἐκάστου τῶν δανειστῶν ἀπαιτούμενον παρ' ἑνὸς ἐκάστου τῶν ὀφειλετῶν ποσὸν ἀνέρχεται εἰς δραχ. 138 70/100, τὸ ἀτομικὸν ἄρα συμφέρον ἐκάστου δανειστοῦ ἐναντίον ἐκάστου τῶν ὀφειλετῶν, καὶ οὐχὶ τὸ καὶσύνολον, ὅπερ ρυθμίζει τὸ ἐκκλητὸν ἢ μὴ (Ν. 11 § 2 Πανδ. (2.1) Ἀρ. II. 21 τοῦ 82 καὶ Ἐρ. Πατρ. 752 τοῦ 903 «Θέμις» Τόμ. 16.) δὲν ὑπερβαίνει τὰς 500 δραχμάς καὶ βάσιμος κατ' ἀκολουθίαν ἐξελέγχεται ἡ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἐφέσεως ἔνστασις τῶν ἐφεσιδλήτων ὡς ἀνεκκλήτου, λόγω ποσοῦ, τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως,

ΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ(*)

Πηγή (fons, caput)

30. Πηγή, ὡς κοινῶς αὕτη νοεῖται, εἶναι ἡ ἐμφάνισις καὶ ἐκδήλωσις ὑπογείου ὕδατος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, ὡς εἶναι καὶ τὸ φεῖαρ, τὸ τέλμα. Τὸ οὕτως ἀενάως ἐκδηλούμενον ὑπόγειον ὕδωρ καλεῖται ἐν τῷ Ρ. Δ. ζῶν ὕδωρ (aqua viva) καὶ χαρακτηρίζεται ὡς συστατικὸν μέρος τοῦ ἐδάφους—portio enim agri aqua viva videtur Ν. 11 pr. (43.20) δυνάμενον νὰ διατεθῇ κατὰ βούλησιν τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ ἀκινήτου τὴν ἀντίθεσιν τοῦ aqua viva ἀποτελεῖ τὸ θύμβριον ὕδωρ. νομ. μον. § 4 (43.22). ὥστε συστατικὸν μέρος τοῦ ἀκινήτου, ὡς καὶ τὸ ὑπόγειον ὕδωρ ἐν γένει, ἀποτελεῖ καὶ τὸ ἐκ πηγῆς ἢ ἐν φεῖατι ἀναβρῦον, διὸ καὶ ἀπολαμβάνει τῆς προστασίας, ἥς καὶ τὸ ἀκίνητον αὐτὸ [12], ὑπὸ τοὺς σπουδαίους περιορισμοὺς, οὓς ἀνωτέρω διὰ τὸ ὑπόγειον ἐξετάσαμεν ταῦτα ἐννοεῖται, ὡς πρὸς τὸ ἀναβρῦον ὑπόγειον ὕδωρ ἐν τῷ χρόνῳ καθ' ὃν ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἐδάφους ἢ καὶ ἐξελθὼν χρησιμοποιοῖται ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου καὶ δὲν ἀφῆθη ἐλεύθερον νὰ καταρρεύσῃ. διότι ἐὰν ἐπέλθῃ τοιοῦτό τι δηλ. ἀφῆθ' ἐλεύθερον νὰ καταρρεύσῃ, τότε πλέον καθίσταται aqua profluens ἢ flumen publicum καὶ θὰ ἰσχύσωσιν αἱ περὶ τούτων ἀρχαί.

Ὁ δρος πηγῆς (fons, caput) ἔχει πολλὰ πλὴν ἔννοιαν [13]· πηγὴ καλοῦνται οἱ ὑπογείως κεκρυμμένοι ὄγκοι ὕδατος· πηγὴ ἐπίσης καλεῖται καὶ τὸ μέρος τοῦ ἐδάφους, ἐξ οὗ ἀναβρῦει ὑπόγειον ὕδωρ (ὅτε πάντως δέον ν' ἀναβρῦ ἔκ τοῦ μέρους τούτου ὕδωρ ἵνα κληθῇ πηγὴ) Νόμ. 1 § 8 (43.20).—Caput aquae illud est, unde aqua nascitur; si ex fonte nascatur, ipsa fons.—Ἀλλὰ πηγὴ εἶναι ἐπίσης καὶ αὐτὸ τὸ ἀναβρῦον ὕδωρ, ἐν ᾧ χρόνῳ ἀναβρῦει, περὶ οὗ εἴπομεν ὅτι εἶναι συστατικὸν μέρος τοῦ ἀκινήτου—portio fundi.

Συχνάκις ἀπαντᾷται ἡ ἔκφρασις «ἰδιοκτητῆς πηγῆς, ἰδιοκτησία, κυριότης πηγῆς»· αὕτη εἶναι ἀκριβής, ἐὰν ἀποβλέπωμεν εἰς τὴν πηγὴν ὡς μέρος, ἐξ οὗ ἀναβρῦει ὕδωρ· ἂν δὲ ἀποβλέπωμεν εἰς τὴν πηγὴν ὡς τὸ ἐκ τούτου ἐκρχόμενον ὕδωρ, δὲν ἔχεται ἀκριβείας· διότι καὶ τὸ ὑπόγειως ρέον καὶ ἐκ τοῦ ἐδά-

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις δικηγόρου Γεωρ. Α. Μπαλῆ (συνέγραψεν τὸν προηγουμένον φύλλον καὶ τέλος).

[12] Ν. 11 pr. (43.20).

[13] Πρὸς δὲ Ossig Röm. Wasserrecht σ. 21 ἐκδοῖς δὲ ὡς εἴρηται (ἀνωτ. § 9), εἰς τὸν δρον fons ἀποδίδει τὴν ἔννοιαν τοῦ ρύακος.

φους ἐκρέον ὕδωρ εἶναι ρέον καὶ κατ' ἀκολουθίαν περὶ κυριότητος οὐδεὶς λόγος· ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ τοιαύτη ἔκφρασις ἀποβλέπει συνήθως καὶ ἐννοεῖ κυρίως οὐχὶ κυριότητα ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ ἐδάφους ὅπως κατὰσχῃ καὶ χρησιμοποίησιν τὸ ἐκ τούτου ἀναδρύνον ὕδωρ.

Δοθέντος ὅτι ἡ πηγὴ εἶναι συστατικὸν μέρος τοῦ ἐδάφους καὶ ὅτι αὐτοτέλειαν δὲν ἔχει, ἔπεται ὅτι δικαιοπραξία ὡς πρὸς τὴν πηγὴν αὐτοτελῶς καὶ δὴ πᾶσι καὶ αὐτῆς δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν ἐκ μέρους τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ ἐδάφους· ἐντεῦθεν δὲν ἔπεται ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ διαθέσῃ τὸ πηγαῖον ὕδωρ ὁ ἰδιοκτῆτης· τοῦτο δύναται μὲν νὰ πράξῃ ἀλλ' ἡ τοιαύτη πράξις δὲν θὰ γείνη διὰ πωλήσεως τῆς πηγῆς ἀλλὰ διὰ συστάσεως ὁδοιτικῆς δουλείας ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου [14].

31. Εἰς τὸ δικαίωμα τῆς κατὰ βούλησιν διαθέσεως τοῦ τῆς πηγῆς ὕδατος ἐκ μέρους τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ ἐδάφους, πλὴν τοῦ ἀνωτέρω καὶ ἐπὶ τῶν ὑπογεγώνων ὁδῶν περιορισμοῦ (τῆς ὁρ' ἑτέρου ἐν τῷ ἐδάφει αὐτοῦ ἀποκοπῆς τῶν ὑδροφλεβῶν) τέσσονται καὶ δύο ἑτεροί :

I. 'Ο ἰδιοκτῆτης τοῦ, ἐν ᾧ ἀναδρύνει ὕδωρ, πηγάματος, δύναται, ὡς εἴκομεν νὰ διαθέσῃ τοῦτο κατὰ βούλησιν· δύναται ἐπομένως νὰ κατὰσχῃ τοῦτο ἐξερχόμενον καὶ χρησιμοποίησιν κατὰ βούλησιν· ἀλλ' ἐάν δὲν ἔπραξε τοῦτο καὶ ἀφήκε τὸ ἐκρέον τῆς πηγῆς ὕδωρ νὰ καταρρεύσῃ περαιτέρω καὶ νὰ προσλάβῃ ὁ ροὴς αὐτοῦ κανονικὴν τινὰ κοίτην· καὶ νὰ σχηματισθῇ ἐπομένως *flumen publicum*, καὶ πλέον τὸ δικαίωμα τῆς κατὰ βούλησιν διαθέσεως καὶ μεταστροφῆς αὐτοῦ, (οὐχὶ ἐννοεῖται καὶ ἡ ἐξουσία τῆς χρήσεως, ἣν ἔχει πᾶς τις καὶ δὴ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ καταρρέοντος ὕδατος ὡς δημ. ποταμοῦ), διότι ἀνεκύπτουσιν οἱ περὶ τῶν *flumina publica* κανόνες καὶ περιορισμοὶ καὶ πάντα τὰ περὶ τούτων παραγγέλματα, ἅτινα ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐφαρμογὴν ἔχουσι καὶ ἐπὶ τῆς πηγῆς αὐτῆς, ἥτις πλέον ἀποτελεῖ μέρος τοῦ δημοσίου ποταμοῦ καὶ δὴ τὴν ἀρχήν αὐτοῦ καὶ κατ' ἀκολουθίαν πᾶν ὅτι θὰ ἐπεχειρεῖτο ἐπὶ τῆς πηγῆς ὑπὸ οὐδὲν ὅπως, θὰ ἐθεωρεῖτο ἐπιχειρηθὲν ἐν αὐτῷ εἰς δημοσίον ποταμὸν καὶ θὰ συνεπήγετο τὴν ἐφαρμογὴν τῶν προστατευτικῶν τοῦ δημ. ποταμοῦ παραγγεγμένων ἐφ' ὅσον βεβαίως συντρέχουσι καὶ αἱ ἄλλαι αὐτῶν προϋποθέσεις [15] (ἀνωτ. § 17 ἐκ.)· ρητῶς δὲν μαρτυρεῖται ὁ τοιοῦτος περιορισμὸς ἐπὶ τῆς πηγῆς ἐν τῷ P. Δ. ἀλλὰ ραδίως συνάγεται ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν δύο ἀρχῶν, ἀφ' ἑνὸς ὅτι ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ ἀκινήτου, ἐν ᾧ ἡ πηγὴ, ἔχει πλήρη διάθεσιν τοῦ ὕδατος αὐτῆς, καθὼς συστατικὸν μέρος τοῦ κτήματος τοῦ καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι ἡ χρῆσις τῶν ποταμῶν ὑποκαίεται εἰς πολλοὺς περιορισμοὺς καὶ ἐν αὐτοῖς παντοῖαι ἐπιχειρήσεις κωλύονται διὰ τῶν ἄνω παραγγεγμένων· ἀλλὰ καὶ ἡ σκέψις ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ διὰ τῶν παραγγεγμένων πολλαπλὴ προστασία τοῦ P. Δ. οὐδεμίαν θὰ εἶχεν ἀξίαν καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἀπολύτου καὶ ἀπεριόριστου δικαιώματος τοῦ ἰδιοκτῆτου θὰ ἐκινδύνευον νὰ καταστραφῶσιν ἀρδευτικαὶ παρασκευαὶ πολυχρόνιοι καὶ κινήτηροι θυνάμεις ἐγκατεστημένων ἐργοστασίων, καὶ ἡ σκέψις λέγομεν αὕτη, ἀγεί ὁμοίως εἰς τὸν ἄνω περιορισμόν. Τώρα, πότε τὸ ἐκ τῆς πηγῆς ὕδωρ καταρρεύσας ἐ-

λευθέρως ἀπετέλσει ποταμὸν (ἡ ρύακα ἀνωτ. § 9) οὕτως ὥστε νὰ κατὰσχῃ καὶ ἡ πηγὴ τοῦ τῆς ιδιότητος αὐτῆς, εἶναι βεβαίως ζήτημα πραγματικόν, δι' ὃ θὰ ἐρευνηθῇ ἰδίᾳ ἡ ὑπαρξίς κοίτης κανονικῆς ὁποῦν αὐτοῦ καὶ ἡ περὶ τούτου ὑπόληψις τῶν περιορίων (*existimatio circumcolentium*) [16]. δύνατον τὸ τῆς πηγῆς ὕδωρ ἐντὸς τοῦ ἀκινήτου τοῦ ἰδιοκτῆτου εὐρισκόμενον νὰ ᾖ καὶ ἰκανῆς ποσότητος καὶ νὰ προσέλαβε κανονικὴν τινὰ κοίτην, οὕτως ὥστε ἂν ἀφίετο νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἀκινήτου καὶ καταρρεύσῃ, θὰ ἔπεται ἀναμφιβόλως ποταμὸν δημόσιον· ἐν τούτοις ἐνόςω τοῦτο δὲν ἐγένετο καὶ ρεῖ ἀενάως ἐν τῷ ἀκινήτῳ (ἐπὶ κοίτης τινος) χρησιμοποιοῦμενον ὅμως (ἡ καταπινόμενον ὑπὸ τοῦ ἐδάφους) καὶ μὴ ἀνιόνμενον ἐλευθερόν, δὲν ἀπετέλσει δημ. ποταμὸν οὔτε ἡ ἐλευθερία τοῦ ἰδιοκτῆτου ἐπὶ τῆς πηγῆς ἡλλοιωθῇ, διότι σὺν τοῖς ἄλλοις ἀνάγκῃ νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ ἀκινήτου τοῦ ἰδιοκτῆτου ἐλευθερόν [17].

Διάφορον εἶναι τὸ ζήτημα, πότε τὸ τῆς πηγῆς ὕδωρ, καθίσταται *aqua profluens* καὶ συναπὸς κοινὸν τοῖς πᾶσι [18]· ὡς πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ ἡ μὴ χρησιμοποίησις αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ ἐδάφους, ἐν ᾧ ἀναδρύνει, καὶ ὁ ἐλευθερὸς ροὴς αὐτοῦ ἔστω καὶ ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ ἐδάφει· ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει διατηρεῖ ὁ ἰδιοκτῆτης τὸ ἐπὶ τῆς πηγῆς καὶ τοῦ ὕδατος αὐτῆς πλήρως ὡς ἄνω δικαίωμα τοῦ.

Δεχόμενοι τὴν ἐφαρμογὴν τῶν προστατευτικῶν παραγγεγμάτων τῶν δημ. ποταμῶν (*flum. publica*) καὶ ἐπὶ τῆς πηγῆς αὐτῶν, δὲν προβαίνομεν καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ περιλαβῶμεν καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἔργα, ἅτινα γινόμενα πέραν τῆς πηγῆς ἦτοι ἐπὶ τοῦ ὑπογείου ὕδατος, ἐπάγονται μείωσιν ἢ στερεύσιν ἢ βλάβῃν τοῦ δημοσίου ποταμοῦ· δὲν περιλαμβάνομεν λοιπὸν καὶ τὴν ἀνόρυξιν ἐν τῷ ἐμῷ κτήματι ὕδατος τὴν ἐπάγουσαν στερεύσιν τῆς πηγῆς δημ. ποταμοῦ ἢ καὶ αὐτοῦ τούτου [19]. Τὰ παραγγέλματα χάριν τῆς χρήσεως τῶν δημ. ποταμῶν (*fl. publica*) διδόμενα, ἀπαιτοῦσιν ἔργον γινόμενον *in flumine publico* ἢ *in ripa ejus*· καὶ τὸ μὲν γινόμενον ἐν τῇ ἐμφανεῖ πηγῇ αὐτοῦ, βεβαίως ἐγένετο *in flumine publico* διότι καὶ αὕτη ὡς ἀρχὴ τούτου εἶναι *fl. publicum*· ἀλλὰ τὸ γινόμενον πέραν τῆς πηγῆς ἐπὶ ὑπογείου καὶ ἀφανοῦς ρεύματος, δὲν ἐγένετο *in flum. publico*, καθόσον ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐκ τοῦ συνόλου τῶν σχετικῶν Ρωμ. διατάξεων δὲν φαίνονται ἀνεγνωρίζομενοι *ὁπόσοι δημόσιοι ποταμοί, εἰς τὰ ὁπόσια καὶ ἀφανῆ ρεύματα δὲν ἀνευρίσκονται καὶ πάντα τὰ στοιχεῖα τῶν δημοσίων ποταμῶν (π. χ. αἱ ὄχθαι), καὶ δὲν συντρέχουσι καὶ οἱ λόγοι ἵνα τὰ ρεύματα τὰῦτα θεωρηθῶσι δημόσιοι ποταμοί*· ἐλλείπει ἡ εὐχέρεια πρὸς τὴν κοινὴν αὐτῶν χρῆσιν.

32. II. Κατὰ τὸ ἀρθρ. 79 τοῦ Β. Δ. τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836 περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας, ὁ ἰδιοκτῆτης πηγῆς δὲν δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς ὅταν χορηγῇ εἰς τοὺς κατοικοὺς δήμου, χωρίου ἢ γωριδίου τὸ ἀναγκαῖον ὕδωρ. Τὸ ἀρθρον τοῦτο εἶναι ἀντιγραφὴ (ἐν μέρει ὅμως) τοῦ παλαιοῦ ἀρθρου 843 (νῦν τοῦ ἀρθρ. 642 ἀδ. 3) Γαλλ. Κώδ. [20] ἔχοντος

[16] 'Ο Regelsb. σελ. 432 ἀπαιτεῖ διὰ τὸν ἄνω περιορισμὸν τῆς πηγῆς δημ. ποταμοῦ καὶ χρῆσιν τοῦτο πρὸ ἀμνημονεύτου χρόνου.

[17] Seuffert Arch. XLVII 261.

[18] Διότι δύναται καὶ ἡ τοιοῦτον ἀπλῶς χωρεῖ καὶ ν' ἀποτελῇ *flumen publicum*, καθ' ἣν ἀνωτ. § 3, 9 ἐδεξάμεθα γνώμην.

[19] Ubbelohde σ. 518.

[20] 'Εν Γαλλίᾳ μεταρρυθμισθῶσαν ἐν μέρει τὰ

[14] Regelsberger I σ. 432.

[15] Ubbelohde in Glück's Comment. ἐνθ' ἀνωτ. σ. 517, 488, Regelsberger σ. 432, Hesse σ. 238 ἐκ Funke Arch. Civ. Pr. XII σ. 287 ἐκ Ossig σ. 23, 94, 103, Seuffert Arch. XLVII. 261, LII. 145, XL. 181.

οὕτω: «le propriétaire de la source ne peut en changer le cours, lorsqu'il fournit aux habitants d'une commune, village ou hameau, l'eau, qu'il est nécessaire; mais si les habitants n'en ont pas acquis ou prescrit l'usage, le propriétaire peut réclamer une indemnité, laquelle est réglée par experts»· ἐπομένως θὰ ἐρμηνευθῇ ὡς ἐρμηνεύεται καὶ ἐν Γαλλίᾳ.

Ἐὰν τὸ τῆς πηγῆς ὕδωρ ἐκρεῦσαν ἀπετέλεσε κατὰ τὰ ἄνω ποταμὸν δημόσιον (fl. publicum), ἡ προκειμένη διάταξις δὲν ἔχει καὶ τόσῃ σπουδαιότητα καθ' ἃ ἀνωτέρω ἐδεξάμεθα ἐπὶ τοιαύτης πηγῆς.

Ὁ νόμος λέγων εἰδιοκτήτην πηγῆς δὲν ἐννοεῖ μόνον τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ ἐδάφους, ἐν ᾧ ἡ πηγὴ, ἀλλὰ καὶ πάντα ἐπ' αὐτῆς, δικαιοῦχον· ἐξ ἑτέρου ἡ διάταξις εἶναι ὑπὲρ δήμου, χωρίου, χωριδίου, ὥστε μεμονωμένοι κάτοικοι μὴ ἀποτελοῦντες τοῦλάχιστον χωριδίον δὲν ἐπικαλοῦνται αὐτήν [21]· πότε ὑπάρχει τοιοῦτο εἶναι ζήτημα πραγματικόν.

Ὅπως ἐπικαλεσθῶσι τὴν διάταξιν οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου, δίδον τὸ ὑπὸ τῆς πηγῆς χορηγουμένον ὕδωρ νὰ ᾔναι ἀναγκαῖον αὐτοῖς ἥτοι ἀπαραίτητον διὰ τὰς οἰκιακὰς τῶν ἀνάγκας καὶ οὐχὶ ἀπλῶς χρήσιμον· οὐχὶ ἀναγκαῖον πρὸς ἄρδυσιν ἢ βιομηχανίαν ἢ πρὸς θεραπευτικὸν μέσον ἢ κίνησιν ὑδρομύλων ἔστω καὶ ἂν οἱ μύλοι χορηγῶσι τοῖς κατοικοῖς τὰ ἀναγκαζοῦντα τροφίμα [22]· δὲν ἐπικαλεῖνται τοῦτο ἐπίσης ἐὰν δύνωνται νὰ προμηθευθῶσιν ἀλλαγῇ τὸ ἀναγκαῖον ὕδωρ εἰ καὶ μετὰ τινας δυσχερείας [23]· τὴν ἀνάγκην τοῦ ὕδατος κρίνει ὁ δικαστής.

Ἐνταῦθεν δὲν ἔπεται ὅτι χάριν προμηθείας τοῦ ἀναγκαζοῦντος ὕδατος οἱ ἐν λέγῳ κάτοικοι δύνανται ν' ἀπαιτήσωσι καὶ δίδον εἰς τὸ κτῆμα τοῦ ἰδιοκτήτου ἡ ἐγκατάστασιν ὁδωγαγείου.

Δὲν ἔπεται ἐπίσης ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης οὗτος ἢ ἕτερος δὲν δύνανται ν' ἀνορύξῃ ἐν τῷ ἰδίῳ κτῆματι ὑπόγειον ὕδωρ ἔστω καὶ ἂν ἀποκόπτονται αἱ φλέβες τῆς προμηθευομένης τὸ χωρίον πηγῆς· ἐκτὸς ἂν κοκοδοιῶν τοῦτο ἐτελέσθῃ [24].

Ὁ ἀνωτέρω περιορισμὸς ἀναφέρεται οὐ μόνον εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ ἐδάφους, ἐν ᾧ ἡ πηγὴ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐνδιαιμέτους ἰδιοκτήτας μέχρι τοῦ χωρίου· ὥστε καὶ flumen publicum ἂν ἀπετέλεσε τὸ τῆς πηγῆς ὕδωρ, οἱ ἐνδιαιμέτοι περιορίζονται ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦτου ὥστε νὰ μὴ ἐπενέγκωσι στέρησιν τοῦ ἀναγκαζοῦντος ὕδατος τοῖς κατοικοῖς τοῦ χωρίου.

Τὸ ἄρθρον προϋποτίθεισι πηγὴν, ἥς τὸ ὕδωρ κατέρρευσε ἐλευθέρως καὶ ἀπετέλεσε ρεῦμα τι (un cours) [25] διότι ἂν τοῦτο δὲν ἐγένετο, ὁ ἰδιοκτήτης διατιθεῖσιν ἐλευθέρως αὐτό.

Τὸ δημοῖον ἄρθρον 643 (νῦν 642) Γαλλ. Κώδ. περιορίζον τὸ ἐπὶ τῆς πηγῆς δικαίωμα, παρέσχε τῷ δικαιοῦχῳ, ἀποζημιῶσιν κατ' ἐκτίμησιν πραγματογω-

μόνων, ἐκτὸς ἂν οἱ κάτοικοι διὰ 30ετοῦς παραγραφῆς ἐκτήσαντο τὸ ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς πηγῆς δικαίωμα ὅτε δὲν ὀφείλεται ἀποζημιῶσις. Τὸ ἡμέτερον ἄρθρον δὲν ποιεῖται λόγον περὶ ἀποζημιώσεως καὶ γεννᾶται ἡ ἀπορία μῆτοι προσκρούει εἰς τὸ ἄρθρ. 17 τοῦ Συντάγματος καὶ συνεπῶς κατηργήθη ἡ μὴ ὁ ἰδιοκτήτης δύνανται δυνάμει τούτου ν' ἀπαιτήσῃ ἀποζημιώσιν.

Ὁ Thonissen [26] ὁ ὑπερμηματίας τὸ Βελγικὸν Σύνταγμα· ὁπόθεν τὸ ἡμέτερον ἐν τῷ ἀντιστοίχῳ ἄρθρῳ 11 τούτου, ποιούμενος λόγον περὶ τῶν νομίμων περιορισμῶν ἐν γένει τῆς ἰδιοκτησίας, οὗς οἱ Γάλλοι ὀνομάζουσι νομίμους δουλείας (servitudes legales), διδάσκει ὅτι ὁ νόμος δύνανται νὰ δημιουργῇ τοιούτους περιορισμούς· α') διότι τὸ Σύνταγμα δὲν σκοπεῖ νὰ ὀρίσῃ αὐτὸ τὴν ἰδιοκτησίαν, ἀλλὰ τὴν λαμβάνει ὅλα αὕτη νοεῖται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν καίμενων νόμων καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὴν λαμβάνει μὲ τούς συμφωνεῖς αὐτῇ περιορισμούς (πρὸλ. ἄρθρ. 537 καὶ 544 Γαλλ. Κ.) καὶ β') διότι ἐν τοῖς νομίμοις αὐτοῖς περιορισμοῖς, δὲν ἀφαιρεῖται ἡ ἰδιοκτησία ἀλλ' ἀπλῶς ἡ χρῆσις αὐτῆς τροποποιεῖται (son usage se trouve modifié) πρὸς τὸ δημόσιον συμφέρον. Ταῦτα καὶ παρόμοια διδάσκει καὶ ὁ Laurent [27] καὶ μάλιστα ad hoc ἐπὶ τοῦ ἀπασχολοῦντος ἡμᾶς περιορισμοῦ, προστιθέμενος ὅτι δύνανται ὁ νόμος, εἰ καὶ ὁ περιορισμὸς, ὃν εἰσάγει, δὲν προσκρούει εἰς τὸ Σύνταγμα, νὰ ὀρίσῃ ἀποζημιώσιν ὡς καὶ ἐν προκειμένῳ τὸ ἄρθρ. 643 Γαλλ. Κ. (οὐχὶ διωκὼς τὸ ἡμέτερον, ὡς εἴρηται)· ἐπραξε· ἀμφοτέρω ἐπικαλοῦνται καὶ ἀποφάσεις τοῦ Γαλλικοῦ καὶ Βελγικοῦ Ἀκυρωτικοῦ συμφώνως.

Συνεπῶς πρὸς τὴν γνώμην ταύτην δεόν νὰ συμπεράνωμεν ὅτι δύνανται ἐκάστοτε ὁ νομοθέτης νὰ δημιουργῇ περιορισμούς τῆς κυριότητος ἢ καὶ δουλείας ἐπὶ ταύτης ἔστω καὶ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου συμφέροντος χωρὶς ποτε νὰ προσκρούῃ εἰς τὸ Σύνταγμα, διότι τοῦτο τὴν ἐννοεῖ ὡς τὴν προσδιορίζουσιν οἱ νόμοι κατὰ τὴν γνώμην ταύτην.

Ἐν τούτοις τοῦτο δὲν φαίνεται ἐντελῶς ἀκριβές, διότι τότε ὁ νόμος ἔστω καὶ ὑπὸ τὸ πρότγμα τοῦ περιορισμοῦ ἢ καὶ τοῦ ἐκάστοτε προσδιορισμοῦ τῆς κυριότητος, ἀφαιρεῖ ἰδιοκτησίαν μερικῶς· δὲν εἶναι τροποποίησις ἀλλὰ ἐλάττωσις καὶ περιορισμὸς τῆς ἐκτάσεως τῆς χρήσεως αὐτῆς. Μᾶλλον δεόν νὰ δεχθῇ τις ὅτι τὸ Σύνταγμα λαμβάνει τὴν ἐννοίαν τῆς ἰδιοκτησίας, ὡς τὴν εὐρίσκει κατὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν εἰσάγεται ἡ συνταγματικὴ διάταξις· τὴν ἐννοεῖ ἐπομένως μὲ τούς συμφωνεῖς αὐτῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν καίμενων ἤδη νόμων περιορισμούς. Ἐπομένως μετὰ τὸ Σύνταγμα νόμος περιορίζων τὴν ἰδιοκτησίαν πρέπει νὰ υποβληθῇ εἰς τὸ ἄρθρ. 17 αὐτοῦ· οἱ προϋπάρχοντες δὲμος νόμιμοι περιορισμοὶ τηροῦνται ἐν ἰσχύϊ.

Κατὰ τὸ Ρωμ. Δ., διαστέλλουσι τοὺς νομίμους περιορισμούς τῆς κυριότητος (ὁποίους καὶ τὸ Ρωμ. Δ. ἔχει ἱκανούς), ἀπὸ τὰς δουλείας· ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ ἄρθρ. 17 τοῦ Συντάγματος, ἡ διαστολὴ αὕτη δὲν ἔχει σημασίαν (ἂν, ἐννοεῖται, δεχθῇ τις ὡς ἀφαιρέσιν ἰδιοκτησίας καὶ τὴν ἐπιδάρουν αὐτῆς δι' οἰοδότητε βάρους), ἀρκεῖ ὅτι ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην, ὑπάρχει βάρος ἐπὶ τοῦ κτῆματός του.

ΓΕΩΡΓ. Α. ΜΠΑΛΗΣ

περὶ ὁδῶν διὰ τοῦ Ν. τῆς 8 Ἀπριλίου 1898, ἡ προκειμένη δὲμος διάταξις περιλήφθη ἐν τῷ ἄρθρῳ 642 ἐδ. 3 Γ. Κ. διὰ τοῦ νόμου τούτου.

[21] Demolombe I σ. 118, Aubry et Rau III σ. 41, Laurent VII No 112.

[22] Dalloz, Servitudes No 176, Aubry et Rau σ. 42, Laurent No 213· ἐναντίοι ὡς πρὸς τοὺς μύλους χάριν ἀναγκαίων τροφίμων Massé et Vergé sur Zach. II σ. 163 σ. 12, Garnier Régime d'eaux III No 745.— [23] Dalloz Serv. No 177.

[24] Laurent No 220, Daviel cours d'eaux III No 893.

[25] Dalloz No 187, Suppl. No 52, Daviel No 825, Laurent No 215.

[26] Thonissen Constitution belge (1876) § 57 ἐκ.

[27] Laurent VII No 474, 476 καὶ No 210, Ἀκυρωτ. Βελγίου 27 Ἰουνίου 1845, 7 Ἰουλίου 1848, 20 Νοεμβρίου 1850, 29 Μαΐου 1866, 7 Ἀννουαρίου 1867, Ἀκυρωτ. Γαλλίας 27 Δεκεμβρίου 1869 Dalloz Rec. 1870, 1, 419

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΣ ΑΘΑΝΑΤΟΝ

Συνδρομή Έτησια δρ. 15. § Μετά δελτίου δρ. 21. § Καταχωρ. 6 σελ. λ. 50

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία	Ἀρείου Πάγου Πολιτική	(1906)
Νομολογία	Ἐφετερίου Ἀθηνῶν	(1906)
·	Πατρῶν	(1905)
·	Ναυπλίου	(1906)

Συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ Πίνακος τῶν Περιεχομένων
τῆς «Θέμιδος» τοῦ ΙΖ' ἔτους.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀριθ. 1 (1907) Ὀλομέλεια (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Ἐμπορικαὶ καὶ οὐνοπτικαὶ ὑποθέσεις.— διορισμὸς ἀντικλήτου καὶ ἐν ἀκροατηρίῳ.— μὴ διορισμὸς ἐν ἀνακοπῇ. — λύσεις ὀλομελείας. — ἐπάρκεια πρὸς διὰ γνῶσιν διαφορᾶς. — οὐ χρεῖα λύσεως περαιτέρω ζητημάτων.

Ἐπειδὴ, κατὰ μὲν τὸ ἀρθρ. 149 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰς ἐμπορικὰς ἢ ἄλλας συνοπτικὰς ὑπο-

(*) Ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἐν σελ. 50 παρόντος τόμου 191 τοῦ 6' τμήματος καὶ λύει, κατὰ τὴν συνήθειαν, τὴν διαφωνίαν ὑπὲρ τῆς ἐκδοχῆς τῆς ἐν σελ. 426 XVII 368 τοῦ α' τμήματος, διὰ μελῶν τοῦ ὁποίου συνήθως παρασκευάζεται ἡ Ὀλομέλεια, καὶ διὰ πлагίου διαφισμοῦ δίδει ἐν μαθηματάκι εἰς τὰς ἐκαῖς σημειώσεις τῆς «Θέμιδος», ἡ ὁποία, ἀντὶ εὐγνωμοσύνης, νομίζει ἀναγκαῖον νὰ κλείσῃ τὴν ρίνα πρὸ τῆς ἐωλότητος του. Καθόσον ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται (πρβλ. τὴν ἐν σελ. 427 XVII σημείωσιν), ἔπρεπε νὰ διασωθῇ μία ἀνακοπὴ, ἥτις ἔσχε τὸ αὐτοχρημα νὰ δικασθῇ αὐτὴς ἐρήμην διὰ προτιμήσεως, ἡ ὁποία ἐκοινοποιήθη τῷ γραμματεῖ. Ἔνεκα τοῦ μὴ διορισμοῦ ἀντικλήτου ἐν αὐτῇ. Τὸ κύριον λοιπὸν ἦτο νὰ εὐρεθῇ τρόπος νὰ ἀκυρωθῇ ἡ κοινοποίησις αὐτῆς, ἐξ ἧς ἐξηρτᾶτο τὸ κύρος τῆς ἐρήμην ἰπορρίφσεως τῆς ἀνακοπῆς. Μεταξὺ ἄλλων τότε τεθέντων εἰς ἐνέργειαν μέσων, οἱ ἀναγνώσται θὰ ἐνθυμοῦνται ὅτι καὶ ἡ ἐταιρία τῶν Ἐργοληψιῶν, τῆς ὁποίας καὶ τὸ ὄνομα ἀναδίδει τὴν βαρυτέραν τῶν ἐμπορικῶν ὁσμῶν, ἐξακρατηρήσθη ὡς καταγινόμενη δι' ἀποστακτικῶν ἀμβύκων νὰ ἐξάγῃ τὸ καθαρώτερον ἀπεσταγμένον ἀστυκὸν ὕδωρ καὶ ὅτι διὰ τοῦ δι' αὐτοῦ ραντισμοῦ ἐπετύχθη ἡ ἀνάβρεσις τῆς μὴ περιωσάσης τὴν ἀνακοπὴν ἀποφάσεως. Ἡδὴ συμπληροῦνται διὰ τῆς ὀλομελείας ἡ σωτηρία αὐτῆς, διὰ τελείου ἐννουχισμοῦ τῶν ἀρθρῶν 149, 158 καὶ 533 § 2, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀφαιρεῖται πᾶσα ἔννοια. Τὸ κυρίως ζητούμενον ἐξ οὗ ἐξηρτᾶτο ἡ σωτηρία, ἦτο, ὡς ἄνω εἰρηται, νὰ ἐξευρεθῇ ὅτι ὁ μὴ διορισμὸς ἀντικλήτου ἐν τῇ ἀνακοπῇ ἐμπορικῆς (ἡ ἐμπορικὴ ὁσμὴ τῆς ἐταιρίας τῶν Ἐργοληψιῶν, ἡ ὁποία τότε ἐκαλύφθη δι' ἀφθόνου eau civile, ἀναπέμπεται ἤδη πανταχόθεν) ὑποθέσεως,

ὅθεςαις, ὡς καὶ εἰς κλητεῦσαις βραχυπροθέσμοις, συγχωρεῖται εἰς τὸν ἐναγόμενον νὰ διορίσῃ καὶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀκόμη ἀντικλήτον, ἂν δὲν ἀπηγγέλθῃ ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις εἰς τὴν πρώτην δικάσιμον, μὴ διαστέλλοντος δὲ τοῦ νόμου ἔπεται ὅτι ὁ ἐρήμην δικασθεὶς ἐναγόμενος, δι' ἐν πρώτη συζή-

δὲν συνεπάγεται ὡς συνέπειαν τὴν κοινοποίησιν τῷ γραμματεῖ. Αὐτὸ μόνον ἀπαιτεῖται; Τὸ εὐκολώτερον τῶν πραγμάτων ἀπαντᾷ ἡ ἄνω ἀπόφασις. Ὀλίγη ἐρμηνευτικὴ εἰς ἐνέργειαν. Κατὰ τὸ ἀρθρὸν 149, εἰς ὑποθέσεις κατ'ἂς δὲν ἀπαιτεῖται ἔγγραφος προδικασία, δύναται νὰ γείνη ὁ διορισμὸς ἀντικλήτου καὶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ Ἄρα δύναται νὰ κάμῃ τοῦτο καὶ ὁ ἀνακρίτων καὶ ὡς τσαμπουνάη ὅσον θέλει: περὶ τοῦ ἐναντίου τὸ ἀρθρὸν 598 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ 533 § 2. Διὰ τὴν ἡ ἀνακοπὴ, μὴ ἀνοίγουσα νέαν δίκην, δὲν εἶναι ἔγγραφος προδικασία, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ὑπαγομένη εἰς τὴν κατὰ τὸ ἀρθρὸν 148 Πολ. Δικονομίας ὑποχρῶσιν τοῦ κατὰ τὴν κοινοποίησιν διορισμοῦ ἀντικλήτου, τοῦ ἐπαγομένου τὴν ἐν ἐλλείψει τοιοῦτου κοινοποίησιν τῷ γραμματεῖ, ἀλλ' ὑπάγεται εἰς τὸ ἀρθρὸν 119, τὸ ἐπιτρέπων, ἐν τῇ ἀνυπαρξίᾳ προδικασίας, τὸν διορισμὸν μέχρι τοῦ ἀκροατηρίου, ὅτε διὰ τὴν πρὸ τοῦτο ἐλλείψιν διορισμοῦ δὲν ἡδύνατο νὰ ἐπαρθῇ ἡ συνέπεια τῆς κοινοποιήσεως τῷ γραμματεῖ, ἡ ὁποία ἐπέφερε τὴν ἐρημοδικίαν, ποῦ σκότωσε τὸν λύκον, ποῦ ἔφαγε τὴν ἀνακοπὴν τῆς ἐταιρίας τῶν Ἐργοληψιῶν. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀφράγαλα τῆς σωσιανακοπῆς ἐρμηνευτικῆς. Ἄλλ' ἐὰν ἡ ἐπιβλητικὴ καὶ ἐντὸς ὁρισμένης προθεσμίας κοινοποιητέα ἀνακοπὴ δὲν εἶναι ἔγγραφος προδικασία, πολὺ θὰ παρεκαλούμεν νὰ ἐδίδοντο τὰ γνωρίσματα τῆς ἔννομιας τῆς προδικασίας, διὰ νὰ πληθυνθῇ ἡ γνῶσις. Διότι φαίνεται ὅτι, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀποφάσεως, προδικασία δὲν εἶναι τὸ πρὸς παρασκευὴν τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου δίκης ἐπιβαλλόμενον, ἀλλ' ἄλλο τι, τὸ ὁποῖον ἀγνοοῦμεν ἐὰν εἶναι στερεὸν, ὄρθρον ἢ ἀέριον καὶ ἐὰν περιλαμβάνηται ἐν δολερῷ, φιάλῃ ἢ κανονίῳ ὡς τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ. Ἄλλ' ἔστω καὶ τοῦτο ὅτι ἡ προδικασία εἶναι αἰθερία καὶ ἀσύλληπτος ἔννοια. Τὸ πεζώτατον ἀρθρὸν 148 ὁρίζει ὅτι ὁ διορισμὸς τοῦ ἀντικλήτου πρέπει νὰ γίνεταί ἐν τῷ ἐπιδιδόμενῳ ἔγγραφῳ καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν κοινοποιουμένων ἐνστάσεων τοῦ ἐναγομένου, ἐὰν τυγχὼν ἤθελε κοινοποιῆσαι οὗτος τοιαύτας καὶ ἐν παραλείψει τούτου ἐπάγεται τὴν κοινοποίησιν τῷ γραμματεῖ. Καὶ θὰ ῥῶτα ἀπλοϊκός τις: Ἡ καθόλου προαιρετικὴ κοινοποίησις τῶν ἐνστάσεων, τῇ ὁποίᾳ τυγχὼν γενομένη, ἐπιβάλλεται ὁ διορισμὸς ἀντικλήτου καὶ ὡς συνέπεια ἐν τῇ ἐλλείψει αὐτοῦ ἡ κοινοποίησις τῷ γραμματεῖ. εἶναι πλείοτερον προδικασία τῆς ἐπιτακτικῶς ἐπιβαλλομένης κοινοποιήσεως τῆς ἀνακοπῆς, ὥστε ἡ ἐν ταύτῃ ἐλλείψις νὰ μὴ συνεπάγεται τὸ διὰ τοῦ ἀρθροῦ 151 ἐπαγόμενον ἀποτέλεσμα τοῦτο: Καὶ ἡ ἀπλοϊκὴ ἐρώτησις θὰ ἔμενεν ἀνευ ἀπαντήσεως, διότι ἡ ἀπόφασις ἀρκεῖται εἰς τὸν ὁρισμὸν ὅτι καὶ διὰ τῶν διὰ λακτι-

τησις είναι ή μετά την άνακοπήν, δύναται και έν τη συζήτῃσει ταύτη νά διορίση τόν αντίκλητόν του, κατά δέ τό έπόμενον άρθρον 150 ή εις πόν γραμ-

μάτων διανοιχθεισών ρωγμών διεβίβασε την κατά βούλησιν άρεοπαγιτικήν έρμηνευτικήν της.

Κατά την ένώπιον του 'Αρείου Πάγου συζήτησιν, δ παρ' αυτώ εισαγγελεύς κ. Δ. Τσιβανόπουλος έλεξε τάδε :

«Και σήμερον, Κύριοι, επαναλαμβάνω νά είπω ό,τι πολλάκις είπον, ότι έ 'Αρείος Πάγος δέν ένδιαφέρεται διά την ούσίαν της δίκης, άλλ' άπλώς και άφρηρημένως διά τό νομικόν ζήτημα και την όσοτέραν αυτόν επίλυσιν, ούτω δέ έκπληροί τόν προσρισμόν του άνωτάτου δικαστηρίου πρός όμοιόμορφον ρύθμισιν της έρμηνείας κατά τούς κανόνες της έπιστήμης και τό πνεύμα της νομοθεσίας. 'Η άπόφασις δέ πρό πάντων της όλομελείας, αίρουσα την διαφωνίαν των τμημάτων, πρόκειται νά διδάξη ούχι μόνον τά κατώτερα δικαστήρια διά της έκθέσεως καταληπτών άξιωματών, άλλά και αυτά τά διαφωνούντα τμήματα περί της αληθοϋς έννοίας του νόμου, ανατρέπουσα τό παρεμβληθέν πρόσκομμα εις την πρόδον της δίκης ως έκ της αντίθεσεως των γνώμων επί του αυτού ζητήματος. Δικαίως λοιπόν προσδοκάται παρ' της όλομελείας νά διαχύση άφθονον τό φώς επί των παρουσιαζομένων δυσχερών ζητημάτων.

«Τό 'Εφετείον Πατρών, έρήμην της έναγομένης άνωμόμου εταιρίας υπό την έπωνυμίαν «Γενική 'Εταιρία 'Εργοληψιών», έδέχθη την κατ' αυτής άγωγήν του έναγοντος, βάσιν έχουσαν ότι κατ' έντολήν της εταιρίας ταύτης και επί συμφωνία εύλόγου όμοιότης ό έναγων είργάσθη πρός σύναψιν συμβάσεως της 'Εταιρίας μετά του Δήμου 'Ερμουπόλεως περί έγκαταστάσεως και έκμεταλλεύσεως ηλεκτρικού φωτισμού της πόλεως και του λιμένος επί πεντήκοντα έτη υπό της 'Εταιρίας επί πληρωμή 50.000 δραχμών έτησίως. 'Η έναγομένη άνέκοψε την έρήμην αποφασιν ένώπιον του αυτού έφετείου, άλλά και πάλιν έδικάστη έρήμην, άπεροίθη δέ ή άνακοπή της ως άνυποστήρικτος. Τήν δευτέραν ταύτην άπόφασιν άνέκοψεν ένώπιον του 'Εφετείου Πατρών διά δευτέρας άνακοπής. 'Ως γνωστόν, τά δικαστήρια έδέχθησαν όρθως ότι τό υπό του άρθρου 507 Πολ. Δικονομίας κηρυττόμενον άπαράδεκτον της δευτέρας άνακοπής προϋποτίθεται νόμιμον έρημοδικίαν της πρώτης άνακοπής. 'Απαράδεκτος είναι ή άνακοπή, όσάκις ή πρώτη άνακοπή είσάχθη έννόμως εις συζήτησιν διά της τακτικής εις τό πινάκιον και τό έκθεμα έγγραφής. 'Αλλως ή δευτέρα άνακοπή είναι αίτησις περί άκυρώσεως αυτής. 'Απόφ. Α. Π. 106 του 1892. Τοϋτο δ' έχουσα ύπ' όψιν ή έναγομένη, προέτεινεν ένώπιον του έφετείου ότι ή έρήμην αυτής συζήτησις της πρώτης άνακοπής της έγένετο παρανόμως, διότι ή πράξις του προέδρου του έφετείου, δι' ής είχε διαταχθή ή κατά προτίμησιν συζήτησις της πρώτης άνακοπής, ήτοι ή κατά τό άρθρον 735 Πολ. Δικονομίας βραχυπροθέσμιος κλήσις, δέν έκονοποιήθη πρός αυτήν την εταιρίαν, άλλά πρός τόν γραμματέα του έφετείου, επί τω λόγω ότι έν τη άνακοπή δέν διωρίζετο αντίκλητος της εταιρίας έν Πάτραις, ένθα όμολογουμένως δέν έδρεύει ή 'Εταιρία, και ούτω, μή λοβοῦσα αὐτή γνώσιν της προτιμήσεως, έδικάσθη έρήμην. Τό έφετείον έξετάσαν την ένστασιν ταύτην, άπέροιψεν αυτήν διά της ύπ' αριθ. 588 (1905) άποφάσεώς του και, θεωρήσαν νόμιμον την πρός τόν γραμματέα κοινοποίησιν της βραχυπροθέσμιος κλήσεως, ήτοι της προσδριχής προτιμήσεως, άρα νόμιμον την έρημοδικίαν, άπέροιψε την

ματέα του δικαστηρίου έπίδοσις των δικογράφων άπειλείται κατά του έναγομένου ως συνέπεια της κατά τό προηγούμενον άρθρον παραλείψεως διορι-

δευτέραν άνακοπήν ως άπαράδεκτον δυνάμει του άρθρου 507 Πολ. Δικονομίας, του άπαγορευόντος δευτέραν άνακοπήν. Τό έφετείον έθεώρησε νόμιμον την πρός τόν γραμματέα κοινοποίησιν της βραχυπροθέσμιος κλήσεως, εύρον ότι συνέτρεχον και αί τρεις περιπτώσεις του άρθρου 150, αί δικαιολογούσαι την κοινοποίησιν ταύτην, διότι και έμπορική ήτο ή ύπόθεσις και περί κλήσεως βραχυπροθέσμιος έπρόκειτο, και συνοπτική ήτο ή κατ' άνακοπήν δίκη, κατά τά άρθρα 598 και 619-622 της Πολ. Δικονομίας. Γενόμενης άναιρέσεως, τό μόνον πρώτον τμήμα άνήρесе την άπόφασιν του έφετείου, έφ' όσον έστηρίχθη και επί των πρώτων είρημένων έκδοχών, τό δέ δευτέρον τμήμα διεφώνησε πρός τό πρώτον καθ' όλοκληρίαν.

«Είς τό περί έπίδόσεως κεφάλαιον, Κύριοι, άνάγονται αί διατάξεις αί άφορῶνται τούς αντίκλητους.

«'Η Γαλλική νομοθεσία παραδέχεται την έκλογήν της κατοικίας (election de domicile), ήτις γίνεται δυνάμει της θελήσεως των διαδίκων ή της διατάξεως του νόμου, δηλ. είτε νά γίνωνται αί κοινοποιήσεις και έπίδόσεις εις την έκλεχθείσαν κατοικίαν, είτε νά γίνη άρμόδιον πρός έκδίκασιν ύποθέσεώς τινος τό δικαστήριον, έντός της περιφέρειας του όποίου έξελέγη ή κατοικία. 'Η έκλεχθείσα αυτή κατοικία δέν είναι άλλο είμή τό forum contractus ήτοι ή δικαιοδοσία τού συμβολαίου του ήμετερου νόμου, ή δ' έκλογή της κατοικίας του πρώτου είδους ταυτίζεται με τόν διορισμόν αντίκλητου, τόν όποιον προβλέπουν τά άρθρα 148 και 149 της Πολ. Δικονομίας, τούτέστιν ό αντίκλητος δέν είναι άλλο είμή πρόσωπον κατοικούν εις την καθέδραν του δικαστηρίου, και διορισθέν παρ' του άπόντος διαδίκου πρός τόν σκοπόν νά γίνωνται εις αυτόν όλοι αί έπίδόσεις. Τά έργα του αντίκλητου περιορίζονται έπομένως εις την ρηθείσαν πράξιν, τούτέστι νά δέχεται τά δικόγραφα τά κοινοποιούμενα εις αυτόν, άλλας δέ δικαστικές πράξεις δέν δύναται νά ένεργή άμα δέν είναι διωρισμένος πληρεξούσιος του διαδίκου. 'Ο αντίκλητος, καίτοι ώς δικηγόρος, δέν δύναται λοιπόν νά ένεργήσῃ άλλας πράξεις, εάν δέν διωρίσθη συγχρόνως ή μετέπειτα πληρεξούσιος, αυτή δέ είναι ή έννοια του 4ου έδαφίου του 153 άρθρου. 'Ο δέ σκοπός των περί αντίκλητων διατάξεων είναι προφανής. 'Ο ήμετερος νόμος κατά διαφοράν του γαλλικού έπιτρέπει εις τούς διαδίκους τό δικαίωμα νά διεξάγωσιν αυτοπροσώπως τάς ύποθέσεις των, άλλ' ό νομοθέτης δέν ήδύνατο ν' άπιστήσῃ νά περυσίχηται ό διάδικος καθ' όλην την διάρκειαν της δίκης εις την καθέδραν του δικαστηρίου, άφ' έτέρου δέ ή εις τόν άπόντα διάδικον έπίδοσις των κλητεύσεων και άλλων δικογράφων εις τόν τόπον όπου κατοικεί ό διάδικος ήθελε φέρει προσκόμματα εις την ταχείαν άποπεράτωσιν των δικών και ήθελε προξενήσῃ μεγαλειτέραν δαπάνην. Πρός τούτοις ό ήμετερος νόμος δέν διατάσσει τόν διορισμόν πληρεξούσιου εις την άγωγήν, άλλ' έπιτρέπει εις τόν διάδικον νά διορίσῃ πληρεξούσιον και εις την πώτῃν επί άκρατηρίου συζήτησιν, τοϋτο δ' ήδύνατο νά πράξῃ ό ήμετερος νομοθέτης και επί αντίκλητων, άλλά περί τούτου ύπαρχει διάταξις εις τό 533 άρθρον. Είταν λοιπόν άναγκαίος ό διορισμός αντίκλητου, εις τόν όποιον μέλει νά έπιδοθῇ τό άπολογητήριο του έναγομένου, εάν ό έναγων δέν διαμένη εις τόν τόπον, όπου έδρεύει τό δικαστήριον, διά τοϋτο διατάσσει τό άρθρον 533

σμού αντικλήτου και έν τῷ ἀκροατηρίῳ οὕτ' ἔχει ἐπιρροήν ἐτι κατά τ' ἄρθρα 598, 619 καί 533 ἐδ. 2 τὸ ἐγγράφον τῆς ἀνακοπῆς πρέπει νά περιέχῃ

ρητῶς τὸν έν τῇ ἀγωγῇ διορισμὸν ἀντικλήτου τοῦ ἀπόντος ἐνάγοντος.

«Τὸ ἄρθρον 148 διατάσσει τὸν διορισμὸν ἀντικλήτου όταν οἱ διάδικοι δὲν κατοικοῦν ἢ δὲν διαμένουν εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου, ἐντεῦθεν δύνανται τις νὰ συμπεράνῃ ὅτι ὁ διορισμὸς ἰδιαιτέρου ἀντικλήτου εἶναι ἀναγκαῖος καὶ ἂν ὁ διάδικος διώρῃσι πληρεξούσιον κατοικοῦντα εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου, ἢ γνῶμὴ θύμῳ αὕτῃ δὲν δικαιολογεῖται ἐκ τοῦ μνησθέντος σκοποῦ τοῦ διορισμοῦ τῶν ἀντικλήτων, καὶ ἀντιβαίνει πρὸς τούτους εἰς τὰς περὶ πληρεξούσιων διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Ὁ πληρεξούσιος ἀντιπροσωπεύει τὸν διάδικον εἰς τρόπον ὥστε δύναται καὶ ὀφείλει νὰ ἐνεργῇ ὅλας τὰς εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως τεινούσας πράξεις, διὰ τὰς ὁποίας κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου δὲν ἀπαιτεῖται εἰδικὴ πληρεξουσιότης. Πρέπει νὰ ὑποθέτῃ λοιπὸν τις ὅτι, ὅστις ἔχει πληρεξουσιότητα νὰ διευθύνῃ καὶ διεξαγάγῃ τὴν δίκην, ὅτι οὗτος ἔχει τὴν πληρεξουσιότητα νὰ δεχθῇ τὰς πρὸς τούτο ἀναγκαῖας ἐπιδόσεις, κατὰ τὸ νομικὸν ἀξίωμα «ὅστις ἔχει τὸ πλεῖστον ἔχει καὶ τὸ ὀλιγώτερον», καὶ ὁ εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου διαμένων πληρεξούσιος εἶναι διὰ τούτου καὶ ὁ φυσικὸς ἀντικλήτος τοῦ διαδίκου Boncenne τομ. 2 σελ. 140, τούτο δὲ εἶναι συμφωνὸν καὶ μὲ τὴν γαλλικὴν νομολογίαν. Μάλιστα φρονούμεν ὅτι εἰς τοιαύτην περίπτωσιν τὰ ἐκ τοῦ διορισμοῦ ἰδιαιτέρου ἀντικλήτου προερχόμενα ἔξοδα δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἀποδοτέων, κατὰ τὸ ἄρθρον 216 ἀριθ. 2. Ἐὰν δ' ὅμως ὁ διάδικος οὕτε κατοικῇ εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου, οὕτε διώρῃσι πληρεξούσιον κατοικοῦντα ἐν αὐτῇ, φυσικῶς τῷ λόγῳ ὁ διορισμὸς τοῦ ἀντικλήτου κατὰ τῆ ἀναγκαῖος. Ὁ σκοπὸς τοῦ διορισμοῦ τοῦ ἀντικλήτου εἶναι ὄχι μόνον ἡ ἐλάττωσις τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, ἀλλὰ καὶ ἡ ταχύτερα ἀποπεράτωσις τῶν δικῶν. Ἐκ τοῦ σκοποῦ τούτου ἐρμηνεύεται καὶ δικαιολογεῖται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 150 τῆς Πολ. Δικονομίας κατὰ τὸ ὅποιον διαφορετικὴ εἶναι ἡ συνέπεια τῆς παραλείψεως τοῦ διορισμοῦ τοῦ ἀντικλήτου, καθ' ὅσον ἔλαθε χώραν εἰς τὴν συνήθη διαδικασίαν καὶ διαφορετικὴ εἰς συνοπτικὰς δίκας. Τόσον καὶ εἰς τὴν μὲν ὅσον καὶ εἰς τὰς δὲ, καταδικάζεται ὁ παραλείψας τὸν διορισμὸν τοῦ ἀντικλήτου εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐντεῦθεν προερχομένων μεγαλειτέρων ἐξόδων καὶ ζημιῶν, ἀλλὰ εἰς τὴν συνήθη διαδικασίαν. ὅπου ἡ ταχύτης δὲν εἶναι τόσον τῆς πρώτης ἀνάγκης, ὅσον εἰς τὰς συνοπτικὰς δίκας, λαμβάνει χώραν ἡ εἰς τὸν διάδικον ἐπίδοσις, ἐνῶ εἰς τὰς συνοπτικὰς δίκας, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐμπορικῶν, ἡ παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου κατάθεσις τοῦ ἐπιδόσεως ἐγγράφου ἔχει τὰς ἐννόμους συνεπείας τῆς ἐπιδόσεως.

«Τὸ πρῶτον ζήτημα ἐδέχθη ὅτι ὁ ἀνακόπων ὡς ἐναγόμενος ἠδύνατο κατὰ τὸ ἄρθρον 144 τῆς Πολιτικῆς Δικον. καὶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ νὰ διορίσῃ ἀντικλήτον ἂν δὲν ἀπηγγέλθῃ ὁριστικὴ ἀπόφασις ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει. Ἀς ἴδωμεν νῦν ὅποιαν ἐπιρροήν ὡς πρὸς τὴν θέσιν τοῦ ἐναγομένου ἐξασκεῖ ἡ ἀνακοπή, καὶ ἰδίως ἂν ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρ. 149 ἐπὶ ἀνακοπῆς προκειμένου περὶ ἐναγομένου. Ἡ ἀνακοπή εἶναι συμπληρώσις τοῦ δικαιώματος τῆς υπερασπίσεως, διότι μὴ ἐμφανισθέντος ἐνὲς τῶν διαδίκων, ἡ ὁρότης τῆς κατ' αὐτοῦ ἀποφάσεως εἶναι πλέον ἀμφίβολος παρ'

τὸν διορισμὸν ἀντικλήτου, διότι, κατὰ τὰ εἰρημμένα, τὴν εἰς τὸν γραμματέα ἐπίδοσιν ἀπειλεῖ ὁ νόμος διὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ παράλειψιν, ὥστε ἡ ἐν

ὅταν ἑμφότεροι ἐμφανίσθησαν, προσέτι τὸ μέσον τοῦτο συγχωρεῖται διότι ὄχι μόνον λείπει ἡ υπεράσπισις τοῦ ἀπολιπομένου διαδίκου, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ ἐκδομένη ἀπόφασις στηρίζεται εἰς νομικὸν τακμήριον, ἐπειδὴ ὁ δικαστὴς παραδέχεται ὅσα προτείνει ὁ παραστὰς ὡς σιωπηρῶς παραδεδεγμένα. Διὰ τοῦτο ἡ ἐρήμην ἀπόφασις φανερώει μόνον ὑποθετικὴν ἀλήθειαν ἐπὶ ὑποθέσει, ὅτι ὁ καταδικασθεὶς δὲν θέλει κάμει χρήσιν ἀνακοπῆς. Ἡ ἐρήμην ἀπόφασις λέγει ὁ Μπονσέν ἐκθίδεται ὑπὸ τὸν διαλυτικὸν θρον, ὅτι θέλει ἀφανισθῇ ἂν ὁ διάδικος προτείνῃ ἐγκαίρως καὶ κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις ἀνακοπήν. Ὁ σκοπὸς τῆς ἀνακοπῆς εἶναι τὸ αὐτὸ δικαστήριον, τὸ ὁποῖον ἐδίκασε τὴν ὑπόθεσιν ἐρήμην, νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἐκ νέου ὡς νὰ μὴ εἴχε δικάσει περὶ αὐτῆς, καὶ εἰς τούτῳ συνίσταται ἡ διακρίσις τῆς ἀνακοπῆς καὶ ἐφέσεως. Ὁ κρίνων δικαστὴς δὲν ἐξετάζει περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς πρώτης ἀποφάσεώς του, ἀλλὰ δικάζει ἐκ νέου διὰ τοῦτο ἡ ἀνακοπή λέγεται εἰς τὴν Γαλλικὴν Νομολογίαν *moyen de retraction*, ὁ δικαστὴς λαμβάνει ὀπίσω τὴν ἀπόφασίν του. Γενομένης δὲ δεκτῆς τῆς ἀνακοπῆς ἀμεσὸς συνέπεια εἶναι ὅτι ἡ προηγουμένη συζήτησις καὶ ἀπόφασις θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχουσα πλέον, ὥστε ὁ ἀνακόπων ἐπανερχεῖται εἰς τὴν κατὰστασιν εἰς ἣν ἦτο πρὸ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως τῆς ὑποθέσεως καὶ ἔχει ἀκέραια ὅλα τὰ δικαιώματα καὶ ἐπιχειρήματά του, ἅτινα ἤθελεν ἔχει ἂν παρουσιάζετο εἰς τὴν πρῶτην συζήτησιν. Ἀλλὰ τὸ ἄρθρον 149, ὅπερ λέγει ὅτι εἰς τὰ ἐμπορικὰ καὶ συνοπτικὰς ὑποθέσεις συγχωρεῖται εἰς τὸν ἐναγόμενον νὰ διορίσῃ καὶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀκόμῃ ἀντικλήτον, ἔχει ὑπ' ὅψιν ἐναγόμενον, δηλ. διάδικον προσκαλούμενον ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καθ' ὅς περιπτώσεις δὲν γίνεται ἐγγράφος προδικασία παρὰ τοῦ ἐναγομένου, δηλ. καθ' ὅς δὲν ἀπαιτεῖται νὰ κοινοποιήσῃ ὁ ἐναγόμενος ἀπολογητήριον πρὸ τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησεως, ὥστε νὰ διορίσῃ ἐν τοιοῦτῳ ἀπολογητηρίῳ ἀντικλήτον ὡς ἀταίτε τὸ ἄρθρον 198, ὅπερ ἀνέγεται εἰς τὰς συνήθεις δίκας καὶ λέγει «ὁ δὲ ἐναγόμενος κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν ἐνστάσεων αὐτοῦ». Ὁ ἀνακόπων ὅμως ὀφείλει νὰ διορίσῃ ἀντικλήτον ἐν αὐτῷ τῷ δικηγράφῳ τῆς ἀνακοπῆς, κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 598, 610 καὶ 533 ἐδ. 2 Πολιτ. Δικονομίας. Τὸ ἄρθρον 149 ὑποθέτει ἐναγόμενον, κατὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐπ' ἀκροατηρίου δὲν χρεωστεῖ νὰ διορίσῃ ἀντικλήτον ὁ ἐναγόμενος ἐὰν ἐκδοθῇ ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει ὁριστικὴ ἀπόφασις, ὅπερ ἐφαρμόζεται, λέγει ὁ Οἰκονομίδης, καὶ ὁσάκις ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου ἐκδοθῇ αὕτη ἡγουν καὶ τότε ὁ ἐναγόμενος δὲν θεωρεῖται παραδότης τοῦ ἄρθρ. 149 ὥστε νὰ δύναται ἡ ἀπόφασις νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου.

«Οὐδόλως δὲ στηρίζεται ἡ ἐρμηνεία, καθ' ἣν ὁ ἐρήμην δικασθεὶς ἐναγόμενος, δι' ὃν πρῶτη συζήτησις εἶναι ἡ μετὰ τὴν ἀνακοπήν δύναται καὶ ἐν τῇ συζητήσει ταύτῃ νὰ διορίσῃ τὸν ἀντικλήτόν του, ὥστε ἡ παράλειψις τοῦ διορισμοῦ ἀντικλήτου ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀνακοπῆς νὰ μὴ δικαιολογῇ τὴν ἐπίδοσιν τῆς περὶ προτιμήσεως πράξεως εἰς τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου, ἀφοῦ ὁ ἀνακόπων ἐν τῷ δικηγράφῳ τῆς ἀνακοπῆς του ὡς καὶ ὁ ἀναρρεσίῳν ἐν τῷ ἀνααιρετηρίῳ, ὁ ἀναψηλῆφσιν αἰτῶν, ἐν τῷ περὶ ἀ-

τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀνακοπῆς παράλειψις δὲν ἔχει ἄλλην συνέπειαν ἢ τὴν κατὰ τὸ δεύτερον ἐδάφιον τοῦ ἀρθρ. 150 καταδίκην τοῦ παραβάτου διαδίκου

να·ηλαφήσεως ἐγγράφῳ ὀφείλει νὰ διορίσῃ τὸν ἀντίκλητον, καὶ ἡ παράδοσις ἐπομένως τῆς διατάξεως ταύτης φέρει ἐπιβλαβεῖς διὰ τὸν παραβάτην συνεπείας καὶ δὴ νὰ καταλογίζονται εἰς βάρος αὐτοῦ αἱ ἐντεῦθεν προσγεγνημέναι διαπάναι καὶ ζημίαι, αἱ δὲ κοινοποιήσεις ἐπὶ ἐμπορικῶν καὶ συνοπτικῶν δικῶν νὰ γίνωνται εἰς τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου. Ὁ ἀνακόπτων ἐρήμην ἀπόφασιν καὶ προσκαλῶν αὐτὸς τὸν ἀντίδικόν του, ἐνάγοντα ἢ ἐναγόμενον, πρὸς συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς του, ἀνοίγει αὐτὸς τὴν κατ' ἀνακοπὴν δίκην διὰ προδικασίας συνισταμένης εἰς αὐτὴν τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀνακοπῆς, καὶ δὲν εὐοίσκεται ἐν τῇ θέσει τοῦ ἀρχικῶς ἐναγομένου ἐν συνοπτικῇ δίκῃ, ὅστις δὲν κοινοποιεῖ δικόγραφον, δὲν προσκαλεῖ ἀλλὰ προσκαλεῖται, προδίκως ἐπομένως δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ὕπὸ αὐτοῦ τὸ ἀρθρον 149 τῆς Πολ. Δικονομίας. Ἐχομεν λοιπὸν ὡς πρὸς τὴν ἀνακοπὴν θέμα *ρυθμιζόμενον* ἐπὶ *εἰδικῆς διατάξεως* ὡς πρὸς τὸν διορισμὸν ἀντικλήτου. Ἐν ἑλλείψει δὲ τοιαύτης εἰδικῆς διατάξεως, τότε καὶ μόνον ἡδύνατο νὰ γείνη λόγος περὶ ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρου 149.

«Αἱ διαφοραὶ. Κύριοι, μεταξὺ συνήθους καὶ συνοπτικῆς διαδικασίας εἶναι 1) ὅτι ἡ παράλειψις τοῦ διορισμοῦ ἀντικλήτου ἐπιφέρει ἄλλας συνεπείας κατὰ τὸ ἀρθρ. 150 εἰς τὰς συνοπτικὰς, καὶ ἄλλας εἰς τὰς συνήθεις· 2) ἕνεκα τῆς ταχέως ἀποπερατώσεως δὲν φυλάττεται ἡ τάξις τοῦ πινακίου, ἀρθρ. 623· 3) αἱ προθεσμίαι εἰς τὰς συνοπτικὰς δίκας εἶναι συντομώτεραι κατὰ τὰ ἀρθρα 620 καὶ 621 Πολ. Δικονομίας· 4) ὁ νόμος διατάσσει πλέον ἐπιτακτικῶς οἱ μάρτυρες νὰ ἐξετάζωνται ἐπὶ ἀκροατηρίου. οἱ ὅρκοι νὰ δίδωνται ἅμα ἐπάγονται καὶ ν' ἀποφασίζονται τὰ παρεμπύπτοντα ζητήματα· εἰς τὰς μὴ ἐφεσίμους συνοπτικὰς δίκας ὁ νόμος ἀπαλλάττει ἀπὸ τὴν εἰς τὰ πρακτικὰ ἐκθέσιν τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων καὶ 6) ἡ ἀνταγωγή δὲν συγχωρεῖται εἰς τὰς συνοπτικὰς δίκας εἰμὴ ὅπ' ἐπιταγῆς.

Ἀλλὰ ποῖαι αἱ συνοπτικαὶ ὑποθέσεις; Τὸ ἀρθρον 618 περιλαμβάνει τὰς περιπτώσεις. Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρου 618 εἶναι γενικὴ, συμπεριλαμβάνουσα τὰς κυριωτέρας συνοπτικὰς δίκας, συμπληροῦται ὅμως δι' εἰδικῶν διατάξεων, καὶ αὗται εἶναι διττῆς φύσεως, τινὲς ἐξ αὐτῶν ὑπάγονται εἰς τὸν γενικὸν ὅρον τοῦ 618 ἀρθρου, τοιαῦται διατάξεις ἐμπεριλαμβάνονται εἰς τὰ ἀρθρα 226, 228, 230, 405, 406, 433, καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως εἶναι καὶ αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρων 871, 950, 1061 καὶ ἐπομέναι. Εἰς ταύτας ἐκφράζεται ρητῶς ὁ νομοθέτης ὅτι ἡ ὑπόθεσις δικάζεται συνοπτικῶς.

Ἄρα ὅπως δὲ παρατηρεῖ ὁ ἐνάγων ὅτι τὸ ἀρθρον 149 λαλεῖ ρητῶς περὶ δικῶν ἄνευ ἐγγράφου προδικασίας ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου, ἐνῷ δταν ὁ ἐναγόμενος ἀνακόπῃ, ἡ ἀνακοπὴ τοῦ ἀκριβῶς ἀποτελεῖ προδικασίαν τῆς ἐπ' ἀνακοπῇ δίκης, ἄρα δὲν ἔχει δι' αὐτὸν ἐφαρμογὴν τὸ ἀρθρον 149. Τὸ ἐπιχείρημα ἄλλως τε τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως εἶναι προφανῶς ἀδιέλκτον πρὸς ἄλλας διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἰδὴγεὶ προδίκως εἰς ἄτοκα. Ἐὰν ὁ ἐναγόμενος ἐρημολογήσας ἀνακόπῃ τὴν ἀπόφασιν ὑποχρεοῦται κατὰ τὰς ρητὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 598, 619 καὶ 533 § 2 Πολ. Δικονομίας νὰ διορίσῃ ἀντίκλητον ἐν αὐτῇ τῇ ἀνακοπῇ του καὶ δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸν λόγον, δι' ὃν τὸ ἀρθρον 149 ἐπιτρέπει κατ' ἐξαίρεσιν

εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἕνεκα τούτου γενομένων ἐξόδων καὶ ζημιῶν δὲν ἀντίκειται δὲ εἰς τὴν ἐκδοχὴν ταύτην τὸ ἐν τῷ ἀρθρ. 149 λεγόμενον περὶ

τῷ ἄνευ προδικασίας ἐναγομένῳ νὰ διορίσῃ ἀντίκλητον ἐπ' ἀκροατηρίου. Ὁ ἐναγόμενος τοῦ ἀρθρου 149 καλεῖται συνοπτικῶς καὶ ἐπαιτούμενος νὰ δικασθῇ καὶ δὲν ἔχει στάδιον καὶ χρόνον πρὸ τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησεως νὰ διορίσῃ ἀντίκλητον, ἐνῷ ὁ ἀνακόπτων κοινοποιεῖ δικόγραφον ἀνακοπῆς, ἐν τῷ ὁποίῳ ἔχει ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον· ἄρα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ διορίσῃ ἀντίκλητον, καὶ ὅμως δὲν τὸ πράττει. Τίς ὁ λόγος δι' ὃν αὐτὸς ὁ παραβάσας ἀσυγγνώστως τὰ ἀρθρα 598, 619 καὶ 533 § 2 θὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὸν ἐναγόμενον τοῦ ἀρθρου 149; Καὶ ἐὰν, ἀντὶ ν' ἀνακόψῃ τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικείου, ἐκκαλέσῃ αὐτὴν ὁ ἐναγόμενος ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου κατ' εὐθείαν, χωρὶς νὰ διορίσῃ ἀντίκλητον ἐν τῷ δικηγόφῳ τῆς ἐφέσεως του εἰς τὴν ἔδραν τοῦ ἐφετείου, τότε, κατὰ τὴν ἐκδοχὴν τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως, θὰ ἐπιτρέπηται πάλιν αὐτῷ νὰ διορίσῃ ἀντίκλητον καὶ ἐπ' ἀκροατηρίου κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἐφέσεως, διότι ἡ συζήτησις αὕτη θὰ εἶναι ἡ πρώτη διὰ τὸν ἐκκαλοῦντα, καὶ διότι αὐτὸς εἶναι ὁ ἐναγόμενος. Τὸ αὐτὸ καὶ ἐὰν προσβάλῃ τὴν ἀπόφασιν δι' ἀναιρέσεως, ἀρκεῖ ὅτι εἶναι ἐναγόμενος καὶ ὁ νόμος δὲν διαστέλλει. Ἀλλὰ τὰ ἀρθρα 767 § 5 καὶ 819 § 4 ἀπαιτοῦσι ρητῶς τὸν διορισμὸν ἀντικλήτου ἐν τε τῷ ἐφετηρίῳ καὶ τῷ ἀναιρετηρίῳ, εἴτε ἐνάγων εἴτε ἐναγόμενος εἶναι ὁ ἐκκαλὼν καὶ ὁ ἀναιρεσιών, ἱεραρχικῶς ὡς τὰ ἀρθρα 598, 619 καὶ 533 § 2 ἀπαιτοῦσι τὸν διορισμὸν ἀντικλήτου ἐν αὐτῇ τῇ ἀνακοπῇ, ἀδιακρίτως τοῦ ἂν ὁ ἀνακόπτων εἶναι ἐνάγων ἢ ἐναγόμενος καὶ ἂν πρόκηται περὶ συνήθους ἢ συνοπτικῆς δίκης. Ἀτόπως δὲ ἡ ἀπόφασις τοῦ Α' τμήματος εἰδέχθη ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὑποχρεοῦται μὲν εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ ἀρθρ. 150, δὲν ὑπόκειται ὅμως εἰς τὰς πρὸς τὸν γραμματέα κοινοποιήσεις, διότι τὸ ἀρθρ. 150 ἀπαγγέλλει τὰς συνεπείας ταύτας πάσας ὁμοῦ κατὰ τοῦ παραβάτου τῶν ἐν λόγῳ διατάξεων.

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου τὸ πρῶτον τμήμα λέγει, ὅτι δικάζεται μὲν ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τὴν συνοπτικὴν διαδικασίαν (ἀρθρ. 598), ἀλλὰ δὲν μεταβάλλεται ἡ ἀρχικῶς συνήθης ὑπόθεσις εἰς συνοπτικὴν, τὸ δὲ ἀρθρον 150 διατάσσει, ὅτι ἐπὶ συνοπτικῶν ὑποθέσεων αἱ ἐπιδόσεις γίνονται πρὸς τὸν γραμματέα, ἐννοεῖ ὑποθέσεις ἀρχῇθεν φερούσας τὸν συνοπτικὸν χαρακτήρα καὶ μὴ ἀπαιτούσας κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτῶν ἐγγράφον προδικασίαν ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου. Ἀλλὰ δὲ διατάξεις δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀληθῆς προσθήκη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 618, τοιαῦται εἶναι αἱ συνοπτικαὶ δίκαι περὶ ὧν ὁ λόγος εἰς τὰ ἀρθρα 911, 934 καὶ 1042. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ἡ δίκη γίνεται συνοπτικὴ διότι προηγῆθη μία ἐκτέλεσις π. χ. κατάχρεσις. Εἰς τοῦτο ἀπαντᾷ ὡς ἐξῆς :

Ἡ ἀνακοπὴ συντάσσεται κατὰ τὸν τύπον τῶν συνοπτικῶν ἀγωγῶν ἀρθρα 598 καὶ 618 § 1 καὶ εἰσάγεται εἰς τὸ ἐκδόν τὴν ἀνακοπτομένην ἀπόφασιν δικαστήριον κατὰ τὴν τῶν συνοπτικῶν δικῶν διαδικασίαν, χαρακτηριζομένης δὲ ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς συζήτησεως τῆς ἀνακοπῆς ὡς συνοπτικῆς, οὐδεμίαν σχεῖσιν ἔχει πλέον ὁ ἀρχικὸς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀγωγῆς χαρακτήρ. Τὸ ἀρθρον 149 ὁμιλεῖ περὶ συνοπτικῶν ὑποθέσεων καὶ οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν μεταξὺ τῶν ἀρχῇθεν τοιούτων. Ἡ συνέπειά τοῦ ἀρ-

δικῶν, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν γίνεται ἐγγραφὸς προδικασία ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου, διότι ἡ ἀνακοπὴ οὔτε νέαν δίκην εἰσάγει, ἵνα θεωρηθῇ ὅτι με-

θρου 149 ὡς πρὸς τὸν ἀντίκλητον ἐπέρχεται ὅταν ἡ ὑπόθεσις ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι κατεπείγουσα. Κατὰ τὸ ἄρθρον 624, εἰὰν διαφορά τις εἰσαχθεῖσα ὡς συνοπτικὴ εὐρεθῇ συνήθως ἀποβάλλεται ὁ ἐνάγων τῆς συνοπτικῆς διαδικασίας. Τοῦτο δὲ ἐφαρμόζεται πρὸ πάντων ὅταν τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης εὐρεθῇ μείζον τῶν 500 δραχμῶν, ἢ ἀμφισβητηθῇ ὁ τίτλος ἐφ' οὗ στηρίζεται. Ἀλλὰ τοιαύτη δὲν εὐρέθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν ἡ ὑπόθεσις οὔτε ἡδύνατο νὰ εὐρεθῇ προκειμένου περὶ τῆς κατ' ἀνακοπὴν δίκης, ἥτις ὡς ἐκ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τοῦ νόμου, ὡς ἐκ τῆς νομικῆς αὐτῆς φύσεως εἶναι συνοπτικὴ ὡς εἶναι καὶ ἡ περὶ κατοχῆς δίκη.

«Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου συντρέχει καὶ ἡ βραχυπρόσθετος κλήσις, ἥτις μόνη καὶ καθ' αὐτὴν λαμβανόμενη, ὅποτελεῖ μίαν τῶν περιπτώσεων τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 149. Μόνον δὲ ἐπὶ τῆς περιπτώσεως ταύτης ἐγενήθη καὶ συνεζητήθη τὸ ζήτημα ἂν ἡ πρᾶξις τοῦ προέδρου, ἡ συγχωροῦσα κλήσιν βραχυπρόθεσμον, καθίστησι τὴν ὑπόθεσιν συνοπτικὴν, ὅπερ παρ' ἡμῖν λύεται συνήθως καταφατικῶς, ἀπόφ. 200 τοῦ 1847 καὶ 57 τοῦ 1854. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Οἰκονομίδου (§ 179) καθ' ἣν οὐδεμίαν ἐπιρροὴν δύναται νὰ ἔχῃ τοῦ προέδρου ἡ πρᾶξις ὡς πρὸς τὴν μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως διαδικασίαν, ὡς μὴ ἀποτελοῦσα τεκμήριον ἀλλοθιᾶς τῆς συνοπτικότητος τῆς ὑποθέσεως, πάλιν τὸ δικαστήριον κατὰ τὸ ἄρθρον 624 δύναται, ἂν ἴδῃ ὅτι ἡ διαφορά δὲν φέρει πλέον χαρακτηριστὰ κατεπείγοντος, νὰ παραπεμπῇ αὐτὴν εἰς τὴν συνήθη διαδικασίαν. Δὲν δύναται ἐπομένως ὁ Ἀρειὸς Πάγος ν' ἀποφανθῇ ὅτι ὑπόθεσις τις δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν διαδικασίαν τῶν συνοπτικῶν ὑποθέσεων, καίτοι συντηθείσης τῆς πρὸς συζήτησιν αὐτῆς προθεσμίας ὑπὸ τοῦ προέδρου. καὶ ν' ἄρνηθῃ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 149 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἐπραξε τὸ πρῶτον τμήμα. Ὅθεν εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου ὁρθότερον ἔκρινε τὸ δεύτερον τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἄλλως ἤθελε ἀναγνωρισθῇ εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ, ἂν δικαιομένη τις ὑπόθεσις εἶναι ὡς ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς γεγονότων κατεπείγουσα. Κατὰ τὴν § 1 τοῦ ἄρθρου 618, λέγει ὁ Οἰκονομίδης, αἱ κατεπείγουσαι διαφοραὶ εἰς τῆς συνοπτικῆς διαδικασίας, ἡγουν ἐκείναι αἱ δὲ δικαστὴς κρίνει ὡς τοιαύτας π. γ. ἀνωγαί περὶ διατροφῆς, περὶ ἀποζημιώσεως ἐκ παρανόμου πράξεως δύναται κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ θεωρηθῶσι κατεπείγουσαι. Τὸ ζήτημα δὲ τοῦτο εἶναι πραγματικόν, καὶ δυοῖν θάτερον, εἰὰν δεχθώμεν τὴν λύσιν, ὅτι δὲν καθιστᾷ τὴν δίκην συνοπτικὴν ἡ προτίμησις ἂν δὲν εἶναι ἐξ ἀρχῆς τοιαύτη, ἢ δὲν ἐπρωτάθῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας καὶ εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ πρότασις ὑποβαλλομένη ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου, ἢ προϋτίθη καὶ ἀπερρίφθη, ὅτε ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας εἶναι ἀνεξέλεγκτος ὡς πρὸς τοῦτο. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν Πατρῶν δὲν παρέπεμψε τὴν δίκην εἰς τὴν συνήθη διαδικασίαν, τοῦθ' ὅπερ δηλοῖ, ἢ ὅτι δὲν ἡσχολήθη περὶ τούτου, ὡς μὴ ὑποβληθείσης προτάσεως. ἢ ὅτι ὑποβληθείσα ἡ πρότασις ἀπερρίφθη. Ὅθεν ἐσφαλμένως ἐλύθη τὸ ζήτημα ὑπὸ τοῦ Ἀ' τμήματος μὴ δυνάμενον τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ ἐκτιμήσῃ ἄλλως τὰ πράγματα ὡς πρὸς τὸ κατεπεῖγον.

ταβάλλεται δι' αὐτῆς ὁπωσδήποτε ἡ διαδικαστικὴ θέσις τοῦ ἐναγομένου, οὔτε ἀποτελεῖ προδικασίαν ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ προσβολὴν κατὰ τῆς ἐρή-

«Τὰ τμήματα ἐν τέλει διεφώνησαν ὡς πρὸς τὸν ἐμπορικὸν χαρακτῆρα τῆς πράξεως, διότι τὸ δεύτερον ἐδέχθη τὴν θεωρίαν τοῦ παρεπομένου καὶ ἐπὶ μεμονωμένης ἐμπορικῆς πράξεως, ἐν ᾧ τὸ πρῶτον ἡρνήθη ταύτην δεχθὲν αὐτὴν μόνον ἐπὶ πράξεως συνεπομένης πρὸς τὸ ἐμπόριον ἐμπόρου.

«Ὁ Thallér λέγει «πολλαὶ πράξεις τοῦ ἐμπορίου, αἵτινες γινόμεναι ὑπὸ ἄλλου θὰ ἦσαν πολιτικαὶ, καθίστανται ἐμπορικαί, ὅταν γίνωνται ὑπὸ ἐμπορίου. Αὕτη εἶναι ἡ θεωρία τοῦ παρεπομένου». Ὁ Βελγικὸς Νόμος κατατάσσει εἰς τὰς ἐμπορικὰς πράξεις πᾶσαν τῶν ἐμπόρων ὑποχρέωσιν, πλην τῶν ἀποδεδειγμένην ἔχουσῶν αἰτίαν ξένην εἰς τὸ ἐμπόριον. Καὶ ὁ Ἰταλικὸς Νόμος ἐν ἄρθρ. 4 τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνει, δηλ. ὅτι καὶ αἱ μὴ ἀριθμούμεναι ὡς ἐμπορικαὶ δι' ὅλους πράξεις, εἶναι ἐμπορικαὶ ὡς πρὸς ἐμπόρον, εἰὰν δὲν εἶναι φύσεως οὐσιωδῶς πολιτικῆς ὡς παραδείγματα δὲ ὁ Vidari ἀναφέρει τὸ χρησιδάνειον, τὴν ἐνοικίαν οἰκίας διὰ τὴν χρῆσιν τῆς οἰκογενείας του, τὴν συμφωνίαν περὶ διατροφῆς, τὴν πώλησιν ἀκινήτου ξένου πρὸς τὸ ἐμπόριον κλπ. Ἡ τοιαύτη διατύπωσις τῶν νεωτέρων νόμων εἶναι ὀρθότερα τῆς τοῦ Γαλλικοῦ καὶ ἡμετέρου νόμου.

«Ἡ θεωρία τοῦ παρεπομένου παρὰ τοῖς Γάλλοις στηρίζεται εἰς τὰ ἄρθρα 631 καὶ 632. Ἡ θεωρία αὕτη εἶναι ἐνδιαφέρουσα ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ἀρμοδιότητος, τῆς ἀποδείξεως καὶ τῆς πτωχεύσεως, διότι αἱ συνέπειαι αὐταὶ ἐπέρχονται καὶ ὡς πρὸς τὰς πράξεις, αἵτινες δὲν χαρακτηρίζονται ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς ἐμπορικαί, ὡς πρὸς τὸν ἐμπόρον δηλονότι αἱ πρὸς τὰς κυρίας πράξεις, ἀλλὰ καὶ αἱ πρὸς τὰς ἄλλας πράξεις αὐτοῦ, αἵτινες διευκολύνουσι καὶ βοηθοῦσι τὸ ἐμπόριον του.

«Τὸ ἄρθρ. 631 § 1 τοῦ Γαλλικοῦ Νόμου ἔχει ἀκριβῶς ὡς τὸ ἡμέτερον § 1 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου ὡς ἐξῆς: «Τὰ ἐμποροδικεῖα κρίνουσι πᾶσαν διαφορὰν ἀφορῶσαν τὰς μεταξὺ ἐμπόρων καὶ τραπεζιτῶν ὑποχρεώσεις καὶ συναλλαγὰς». Τὸ ἄρθρον τοῦτο κατακρίνεται ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν του, διότι δύναται ἐξ αὐτοῦ νὰ συναχθῇ ἡ ἐννοία ὅτι ἡ πρᾶξις δὲν ἐκλαμβάνεται ὡς ἐμπορικὴ εἰμὴ ἐν λαμβάνῃ χώραν μεταξὺ ἐμπόρων. Ἄν ὁ ἐμπόρος συναλλαχθῇ μετὰ μὴ ἐμπόρου καὶ δὲν ἐπιχειρήσῃ πρᾶξιν ἐιδιχῶς χαρακτηριζομένην ὡς ἐμπορικὴν, δὲν πράττει πρᾶξιν ἐμπορικὴν. Τοῦτο ὅμως εἶναι ἀνακριβές, διότι ἡ ἰδιότης τοῦ ἐτέρου συναλλαξαμένου εἶναι ἀδιάφορος ὡς πρὸς τὸν προσδιορισμὸν τῆς φύσεως τῆς πράξεως. Ἀναμφιβόλως εἶναι ὅτι ὡς πρὸς αὐτὸν ἡ πρᾶξις παρουσιάζεται καὶ κατὰ τὰς δύο περιπτώσεις κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Εἶναι ἄτοπον νὰ ἐκλάβωμεν τὸ χρέος τοῦ ἀγοραστοῦ ἐμπόρου ὡς ἐμπορικὸν μόνον ὅταν ὁ πωλητὴς εἶναι ἐμπόρος. Εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύτης περιλαμβάνουσι τὰς συμβάσεις μεταξὺ ἐμπόρου καὶ τῶν ὑπαλλήλων αὐτοῦ, διότι αἱ ὑποχρεώσεις αὐταὶ τῶν ὑπαλλήλων ἔχουν ἀντικείμενον τὴν πορίαν τοῦ ἐμπορίου, τὰ οἰονεῖ ἐμπορικὰ συναλλάγματα, π. γ. εἰὰν ἐμπόρος εἰσπράξῃ ἀρροσώστητον ἐπὶ πληρωμῆς γενομένης εἰς αὐτὸν ἐν τῇ ἐνασχέσει τοῦ ἐμπορίου του, ἐνάγεται ἐπὶ ἐπιστροφῇ εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον. Τὰ ἀδίκηματα καὶ οἰονεῖ ἀδίκηματα ἐμπορικὰ ὁ ἐμπόρος εἰὰν ἐν τῇ ἐνασχέσει τοῦ ἐπαγγέλματός του προξενῇ ζημίαν εἰς ἄλλον εἴτε αὐτὸς εἴτε δι' ἐκείνου, ὃν προέσχησε, αἱ ἐντεῦθεν γινόμεναι

μην απόφασως, ίνα, τιθεμένης ταύτης έκποδών, επέλθῃ νέα τῆς υποθέσεως συζήτησις (άρθρ. 507 Πολ. Δικονομίας).

ἀγώγαι εἰσάγονται εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον. Ὑπάρχουσι δ' ἐξαιρέσεις τῆς θεωρίας τοῦ παρεπομένου, δταν πρόκηται περὶ πραγμάτων ἀγοραζομένων πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐμποροῦ. ἢ δταν πρόκηται οὐχὶ περὶ ἐμπορικῶν ἀλλὰ περὶ πολιτικῶν συμφερόντων, π. χ. περὶ προικῶς, δωρεᾶς κτλ.

Ἄτὸ ταχμήριον δὲ τοῦ ἀρθρ. 638 ἀφορᾷ τὰ γραμματία. Τὸ ἀρθρον τοῦτο εἶναι ἀπαράλλακτον πρὸς τὸ ἀρθρον 8 τοῦ ἡμετέρου νόμου, πρέπει ὅμως ν' ἀπέχωμεν τῆς γραμματικῆς ἐρμηνείας, ἥτις περιορίζει τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθρου εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τὰς βεβαιουμένης ὑπὸ τύπον ὠρισμένου τίτλου ἥτοι γραμματίου εἰς διαταγὴν δταν τὸ χρέος ἀποδεικνύεται δι' εἰσδησίαν ἄλλου μέσου παρὰ τὸ γραμματίον καὶ ἂν τοῦτο εἶναι προσωρικὸν μέσον πρέπει νὰ κλινωμεν ὑπὲρ τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ ἐμποροδικείου.

Ὁ Dalloz ἐν παραγράφῳ 445 τοῦ συμπληρώματος λέγει τὰ ἑξῆς : ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρων 632 § 1 προκύπτει 1) ὅτι αἱ ὑποχρεώσεις ἐμποροῦ πρὸς ἄλλον ἐμπορον εἴ-ε πρὸς μὴ ἐμπορον εἶναι ἐμπορικαὶ δταν προκύπτῃ ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἢ ἐκ τῆς ἐκφραζομένης αἰτίας ὅτι εἰναι σχετικαὶ πρὸς τὸ ἐμπόριον τοῦ ὑποχρέου καὶ 2) ὅτι αἱ ὑποχρεώσεις αὗται εἶναι τὸνναντίον πολιτικαὶ ἐκ μέρους τοῦ ἐμποροῦ καὶ ἐκ μέρους εἰσδησίαν ἄλλου προσώπου ἂν ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι ξέναι πρὸς τὸ ἐμπόριον.

Ἄλλ' ἂν ἡ σχέσις τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐμποροῦ δὲν προκύπτῃ οὔτε ἐκ τῆς φύσεως τῆς πράξεως οὔτε ἐκ τῆς ἐκφραζομένης αἰτίας ἐν τῇ πράξει, τί συμβαίνει ; τὸ ἀρθρον 638 § 2 ἔχει τὴν λακωνικὴν ἐκφρασιν, αὐτὰ γραμματία τοῦ ἐμποροῦ θεωροῦνται ὡς ἐκδιδόμενα διὰ τὸ ἐμπόριόν του». Ἡ διάταξις αὕτη πραγματευομένη μόνον περὶ γραμματίων ἡρμηνεύθη παρὰ πάντων τῶν συγγραφέων ὡς περιλαμβανούσα πᾶσαν ὑποχρέωσιν βεβαιουμένην δι' εἰσδησίαν ἄλλου προσώπου. Ἐξέτειναν δὲ οἱ πλείότεροι συγγραφεῖς καὶ περαιτέρω τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύτης καὶ ἐπὶ προσωρικῶν συμβάσεων καίτοι ἀντετάσσοντες κατὰ τῆς γνώμης ταύτης τὸ ἐπιχειρήμα ἐκ τοῦ κειμένου τοῦ νόμου καὶ ἐκ τοῦ ὅτι δὲν εἶναι δεκτικαὶ κυκλοφορίας ἐν τῷ ἐμπορίῳ αἱ προσωρικαὶ συμβάσεις. Ἡ γνώμη αὕτη στηρίζεται εἰς τὸ ὅτι τὸ κείμενον τοῦ νόμου δὲν ἀφίνει ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ πολιτικοῦ νόμου εἰμὴ μόνον τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἐμποροῦ αἰτινες ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἢ ἐκ τῆς ἐκφραζομένης αἰτίας δὲν σχετίζονται μὲ τὸ ἐμπόριόν του, χωρὶς καμμία σύμβασις προσωρικὴ ἢ ἔγγραφος νὰ δύναται νὰ διαφύγῃ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποδείξεως ταύτης.

Ἄτοιαῦται εἶναι, Κύριοι, ἡ θεωρία τοῦ παρεπομένου ὡς πρὸς τοὺς ἐμποροῦς, ἀλλ' ἡ θεωρία αὕτη ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ μοναδικῶν πράξεων ; π. χ. ἀγοράζει τις σταφιδοκαρπὸν πρὸς μεταπώλησιν καὶ διὰ τὴν ἐκκαθάρισίν του μισθώνει ἀμάξας διὰ τὴν μεταφορὰν, ἢ δανείζεται τις διὰ ἐμπορικὴν πρᾶξιν, αἱ παρεπομένοι αὗται πράξεις εἶναι ἐμπορικαὶ ; Ἡ καταφατικὴ λύσις ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῶν Lyon Caen et Renault ἐν ἀριθ. 174 δις, ταύτην δὲ ἐδέχθη καὶ ὁ ἡμέτερος Ἀρειὸς Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 173 (1873) ἀποφάσεως του, δὲν δέχομαι ὅμως ὡς ὀρθὴν τὴν γνώμην ταύτην, διότι τ' ἀρθρα 1 ἐδ. 1. 2 ἐδ. προτελευταίων καὶ 8 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ θεωρία τοῦ παρεπομένου, ὑποθέτουσι κακῆς τῆς τῆς ἐμπορικῆς ἰδιότητος. Φρονοῦμεν δὲ ὅτι εἶναι

Ἐπειδὴ ἡ κατὰ τὴν προηγουμένην σκέψιν λύσις τοῦ ἐν αὐτῇ νομικοῦ ζητήματος ἀρκεῖ πρὸς διάγνωσιν τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων διαφορᾶς, ὡς πρὸς τὸ κύρος τῆς ἐρημοδικίας, ἐφ' ἧς ἡ ὑπ' ἀριθ. 16 τοῦ 1905 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετερίου Πατρῶν ἐξεδόθη, κατ' ἀκολουθίαν μάταιον ἀποβαίνει ν' ἀσχοληθῇ ἡ ὁλομέλεια τοῦ Ἀρειοῦ Πάγου εἰς τὴν λύσιν τῶν ἄλλων ζητημάτων, περὶ ὧν ἐπίσης διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δευτέρου τμήματος ἐξεφράσθη διφωνία πρὸς τὸ πρῶτον καὶ ἐγένετο παραπομπὴ εἰς τὴν ὁλομέλειαν (*).

Ἀριθ. 2 (1907) Ὁλομέλεια (**)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ
Βιβλία εἰδικτὰ ἐλληνικοῖς σχολείοις. — ἔγκρισις ἐπιτροπείας. — οὐ δυνατὴ ἀνάκλησις ὑπὸ ὑπουργοῦ ὑποβολῆς ἐγκρίσει.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρων 7, 8 καὶ 123 τοῦ ἰσχύοντος νόμου ἔχοντος Β. Διατάγματος τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836 περὶ κατονομοῦ τῶν ἐλληνικῶν σχολείων καὶ γυμνασίων, εἰς τὰ ἐλληνικὰ σχολεῖα θέλει διδάσκεισθαι ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα μετὰ παραλληλισμοῦ τῆς ἀρχαίας πρὸς τὴν νέαν (άρθρ. 7), ὡς κείμενον δὲ καὶ διὰ τὰς τρεῖς τάξεις τῶν ἐλληνικῶν σχολείων θέλουσι χρησιμεύει οἱ τρεῖς τόμοι τῆς ἐγκυκλοπαιδείας.

Ἐπειδὴ τῶν διατάξεων τούτων καὶ τῆς τοῦ ἀρ-

τολητῶν νὰ δεχθῇ τις τὴν θεωρίαν ταύτην ἐν ἐλλείψει κειμένης διατάξεως τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ ἐλλείπει παρ' ἡμῖν τὸ ἀρθρον 91 τοῦ Ἐμπορ. Κώδικος τῆς Γαλλίας, καθ' ἣν τὸ ἐνεχύρον θεωρεῖται ὡς ἐμπορικὸν τὸ γενόμενον δι' ἐμπορικὴν πρᾶξιν εἴτε συνιστᾶται ὑπὸ ἐμποροῦ εἴτε ὑπὸ μὴ ἐμποροῦ. Τὸ ἀρθρον 91 λέγει ὁ Lyon Caen ἐφαρμόζει κανόνα, τοῦ ὁποῖου προϋποτίθηται τὴν ὑπαρξίν, ἀλλ' ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τοιαύτην εἰδικὴν διάταξιν περὶ ἐνεχύρου, ὥστε ἐξ αὐτῆς νὰ συναγάγωμεν τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου προϋπόθεσιν τῆς ὑπάρξεως τῆς θεωρίας τοῦ παρεπομένου διὰ πᾶσαν ἐργασίαν συναφῇ καὶ πρὸς μεμονωμένην πρᾶξιν ἐμπορικὴν γενομένην παρὰ μὴ ἐμποροῦ (α).

Ἄτοιαῦται εἶναι, Κύριοι, αἱ γνώμαι ἐπὶ τῶν ἐγειρομένων ζητημάτων, καὶ ἐν συγκεκριμένῳ λέγω ὅτι τὸ μὲν Β' τμήμα ἔλυσε ὀρθότερον τὰ ζητήματα τῆς ἀνάγκης διορισμοῦ ἀντικλήτου καὶ τῆς ἐπιζημιῶ παραλείψεως αὐτοῦ λόγω συνοπτικότητος τῆς υποθέσεως καὶ βραχυπροθέσμου κλήσεως. τὸ δὲ Α'. ἔλυσε ὀρθότερον τὸ ζήτημα ὡς πρὸς τὴν μὴ ἐμπορικότητα τῆς πράξεως τῆς ἀποτελούσης τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς ὡς συνδεομένης ἀπλῶς μετὰ μεμονωμένης ἐμπορικῆς πράξεως ὡς παρακολουθήματος ἢ προπαρασκευαστικῆς αὐτῆς, καὶ οὐχὶ μετὰ πράξεως ἐμποροῦ.

(*) Βεβαίως. Ἐκτυπήθη εἰς τὰ κείμενα ὁ ταῦρος τῆς ἐρημοδικίας.

(**) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 139 παρόντος τόμου 2ος τοῦ 6' τμήματος, τέμνουσα τὴν διαφωνίαν κατὰ παράδοξον ἀπὸ τοῦ συνήθους συμβαίνοντος ἀπομάκρυνσιν ὑπὲρ τῆς ἐκδοχῆς τοῦ 6' τμήματος, ὅτι ὁ ὑπουργὸς δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρήσῃ ὡς μὴ ὑποχρεωτικὴν τὴν ὑπὸ τῆς ἐπιτροπείας ἐγκρίσιν βιβλίου, καθ' ὃ δῆθεν ὡς ἀναγνωστικὸν μὴ δεομένου ἐγκρίσεως, διότι τῆς τοιαύτης πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν ἐγκρίσεως ἐξαιροῦνται μόνον τὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων συγγραφέων.

(α) Ἄλλ' ἡ ἐταιρία τῶν Ἐργολητῶν ;

θρου 123, έχουσας οὕτω: «ἐκτός τῶν ἡδὴ ὑπαρχουσῶν διατάξεων περὶ διδακτικῶν βιβλίων διατάσσεται κτλ», ὀρίζονται σαφῶς ὅχι μόνον τὰ εἰσακτέα μαθήματα ἐν τοῖς ἐλληνικοῖς σχολείοις, ἀλλ' ἐν γενικαῖς γραμμαῖς καὶ τὰ εἰσακτέα βιβλία, ἤτοι διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης ἢ εἰσαχθισομένη χρηστομάθει· διὰ τῶν ἐκάστοτε δὲ ὑπὸ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἐκδιδομένων Β. Δ. πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου τούτου καθωρίζοντο εἰδικώτερον τὰ διδακτέα μαθήματα καὶ τὰ εἰσακτέα βιβλία, ὡς ἐγένετο τὸ πρῶτον μὲν διὰ τοῦ ἀπὸ 3 Ἰουνίου 1884 Β. Διατάγματος, ὁρίσαντος πρὸς διδασκαλίαν τὴν ἀνάγνωσιν τεμαχίων ἐξ ὀρισμένων συγγραμμάτων νεωτέρων ἐλλήνων λογογράφων καὶ ποιητῶν, τελευταῖον δὲ διὰ τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 17 Νοεμβρίου 1897, ὁρίσαντος διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς νέας ἐλληνικῆς γλώσσης καὶ εἰς τὰς τρεῖς τάξεις τῶν ἐλληνικῶν σχολείων καὶ ἀνάγνωσιν πεζῶν τεμαχίων ἢ ποιημάτων ἐκ καταλλήλου χρηστομαθείας.

Ἐπειδὴ ὁ Νόμος ΒΤΙ' τῆς 12 Ἰουλίου 1895 περὶ διδακτικῶν βιβλίων τῆς τε δημοτικῆς καὶ μέσης ἐκπαιδεύσεως, ὁρίσας ὅτι «οὐδὲν διδακτικὸν βιβλίον, πλὴν τῶν κειμένων τῶν ἀρχαίων γλωσσῶν εἰσάγεται ἐν τοῖς ἐλληνικοῖς σχολείοις, ἄνευ προηγουμένης ἐγκρίσεως ὑπὸ τῆς διὰ τοῦ νόμου τούτου καθισταμένης ἐπιτροπῆς», ὁ καὶ καταργήσας ἅπαντας τοὺς προηγουμένους νόμους, ἤτοι τὸν ΣΜΘ', ΑΜΒ', ΑΧΙ' καὶ ΒΡΑ', τοὺς κανονίζοντας τὸν διαγωνισμὸν τῶν διδακτικῶν βιβλίων, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ἰσχύον νόμου ἔχον Β. Διάταγμα τῆς 31 Δεκεμβρίου τοῦ 1836, τὸ καθορίζον μετὰ τῶν ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ἐκάστοτε ἐκδιδομένων Β. Διαταγμάτων τὰ εἰσακτέα βιβλία, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας διὰ τοῦ ἄρθρου 17 διατηρήσας τὴν ἰσχύον αὐτοῦ προέθετο νὰ κανονίσῃ οὐχὶ πᾶσα εἶναι τὰ εἰσακτέα ἐν τοῖς ἐλληνικοῖς σχολείοις μαθήματα καὶ τὰ συναφῆ πρὸς τὴν διδασκαλίαν τούτων βιβλία, ἀλλὰ τὸν τρόπον τῆς ἐγκρίσεως τούτων· ἐπομένως τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν νόμων τούτων ἐκδοθὲν Β. Διάταγμα τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1895, δὲν ἠδύνατο (ἄρθρ. 8) οὔτε ν' ἀποκλείσῃ ἐκ τῶν ἐλληνικῶν σχολείων τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἐλληνικῶν χρηστομαθειῶν, οὔτε νὰ ἐξαίρῃ ταύτας ἀπὸ τοῦ διαγωνισμοῦ ἐναντίον τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Νόμου, τοῦ ἐξαίρουντος τῆς ἐγκρίσεως μόνον τὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων γλωσσῶν.

Ἀριθ. 3 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ
Σύμβουσις μετὰ ὁμορρυθμὸν ἑταίρου πρὸς τὸ συνέδριον ἑταιρίας.- ἐναγώγιμον.- ἐκτίμησις γεγονότων ἐπικληθέντων ὡς τεκμηρίων.- ἀλυσιτελεία τῶν κατ' αὐτοῦ ἰσχυρισμῶν.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνάγουσα ἑταιρία διὰ τῆς ἀγωγῆς τῆς ἐξέθεσεν ὅτι ὁ Β. Κ^{***} συνηλλάγη μετὰ ταύτης ὡς ὁμόρρυθμος τῆς ἐν Πάτραις ἐδρευούσης ἑταιρίας, ἀποτελουμένης ἐξ αὐτοῦ καὶ τοῦ Π. Κ^{***} καὶ πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῆς καὶ ὅτι τὴν σύμβασιν ταύτην αὐτῆς ἀνεγνώρισεν, ὡς καὶ ἐκ τῆς ἀγωγῆς

συνάγεται, ἐπομένως ἡ περὶ ἀπαρδέκτου ταύτης δι' ἑλλείψιν νομιμοποιήσεως ἐνστάσις, λόγῳ ὅτι οὗτος δὲν ἦτο διαχειριστῆς, ὀρθῶς ἀπερρίφθη καὶ ὑπὸ τοῦ ἐφετείου.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων καὶ ἰδίως τῆς- ὑπ' ἀριθ. 790 τοῦ ἐφετείου, τὴν ἐν Λίβερπουλ γενομένην ζύγισιν ἔκρινεν ὡς τεκμήριον τῆς ἀκριβείας τῆς ἐν Πύργῳ, ἐπομένως ὅσα ὁ ἀναιρεσίωσιν ἐκθέτει περὶ τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ ζυγίσεως, περὶ τῆς συν ἄλλοις ἢ ὑπ' ἀριθ. 3581 τοῦ πρωτοδικείου διέταξεν ἀποδείξει, εἰσὶν ἐν προκειμένῳ ἀλυσιτελεῖ, ἀφοῦ τὰς ἀποδείξεις περὶ τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ ζυγίσεως δὲν ἐξετίμησεν ὡς κυρίαν ἀπόδειξιν καὶ ὁ δεῦτερος εἶναι ἐπίσης ἀπορριπτέος.

Ἐπειδὴ, γενομένου ὡς εἴρηται δεκτοῦ ὑπὸ τοῦ ἐφετείου ὅτι ἡ ἐν Λίβερπουλ ζύγισις ἦτο τεκμήριον τῆς ἀληθοῦς, περὶ τῆς διὰ τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 790 διετάρχθησαν ἀποδείξεις, ἀκολουθεῖ ὅτι ὁ λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ τῶν προσθέτων, κατὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τοὺς ἰσχυρισμούς του ὅτι αἱ ἐν Ἀγγλίᾳ λίτραι καὶ τὰ καντάρια δὲν εἶναι ἴσα πρὸς τὰς ἐν Ἑλλάδι ἐνετικὰς καὶ ὅτι τὸ ἐμπόρευμα κατὰ τὸν διάπλουν ὑπέκυψεν εἰς φύραν, εἰς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ προβῇ ἀνταποδεικτικῶς, εἶναι ἐπίσης ἀπορριπτέος, ἄλλως δὲ, ἀφοῦ ὁ ἀναιρεσίωσιν ταῦτα ἐπεκαλέσθη ὡς ἀντίθετα τεκμήρια. τὸ δικαστήριον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν του καὶ ἐξετίμησεν.

Ἐπειδὴ, ἐνεκα τούτου, ὁ περὶ μεταβολῆς τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ἰσχυρισμὸς κατὰ τὸν ὁποῖον ἐλήφθη ὑπὸ τοῦ ἐφετείου ὑπ' ὄψιν ἡ ἐν Λίβερπουλ γενομένη ζύγισις εἶναι ἀνυπόστατος, καὶ ὁ ἐπὶ τούτου ἐρείδόμενος λόγος ἀπορριπτέος.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσίωσιντος ἀξιοῦμένη ἀναγνώρισις τῆς ἀναιρεσιδλήτου τοῦ βάρους τοῦ σταριδοκαρποῦ λόγῳ τῆς ὑπὸ ταύτης ἀποδοχῆς τοῦ εἰς αὐτὴν ἀποσταλέντος λογαριασμοῦ τοῦ ἀντιτίμου τῆς ἀξίας του καὶ τῆς μεταγενεστέρως ὑπὸ ταύτης πωλήσεώς του, οὐδεμίαν ἐπίσης ἀσχοῦσιν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀφοῦ ἡ ἑταιρία ἀξιοῖ ὅτι μεταγενέστερον εἶναι τὸ λάθος τοῦτο, διὰ τῆς ἀγωγῆς τῆς δὲ ἀξιοῖ ὅτι ἐνεφίλοχώρησε δόλος, τὸν ὁποῖον ἀνεκάλυψε μεταγενεστέρως.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῶν σχετικῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσίωσιντος ἐμφαίνεται, οὗτος δὲν ἐπεκαλέσθη ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν ὁμολογίαν τῆς ἀναιρεσιδλήτου περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ ζυγίσεως, ἀλλὰ τὸ γεγονός περὶ διαφοροῦ συστήματος ταύτης.

Ἀριθ. 9 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΑΙΛΑΔΗΣ

Προϊκφον.- ἐκδοχὴ ἀποδόσεως λόγῳ πενίας συζύγου.- ἀντίθετος ἐνστάσις εἰς πορίας ἐξετασθεῖσα.- πιστοποιητικὸν ἐπιμελητοῦ βασιλικῆς χορηγίας.- ἀποδεικτικὴ δύναμις.- ὅρκος περὶ ἀπορίας.- τί περιληπτόν.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, δεχθὲν διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ὡς βάσιμον τὴν ἐνστάσιν τοῦ ἀναιρεσιδλήτου ὅτι ὁ σύζυγος τῆς ἀναιρεσιουούσης

ἀπέδωκεν ἐκουσίως συνεστῶτος τοῦ γάμου τὴν προικῶσαν περιουσίαν εἰς τὴν ἀναιρεσειούσαν, αὕτη δὲ λόγῳ πένιας καὶ πρὸς διατροφήν αὐτῆς, τοῦ συζύγου καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν ἐπώλησε τὸν διεκδικούμενον προικῶν ἄγρὸν εἰς τὸν πατέρα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, προδήλως ἔλαβεν ὑπ' ὅψει πάντας τοὺς ἀποτελοῦντας ἄρνησιν τῆς ρηθείσης ἐνστάσεως περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμοῦ τῆς ἀναιρεσεώσεως, ἥτοι ὅτι ἦτο τότε εὐπορὸς ὁ σύζυγος αὐτῆς κλπ καὶ ἔκρινεν αὐτοὺς ἀπορριπτέους, ὡς μὴ βασίμους.

Ἐπειδὴ τὸ προσαχθὲν καὶ ἐπικαλεσθὲν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης πιστοποιητικὸν τοῦ γενικοῦ ἐπιμελητοῦ τῆς βασιλικῆς χορηγίας, μὴ ἀποτελοῦν δημόσιον ἔγγραφον, δὲν ἀπετέλει τεκμήριον ὑπὲρ τῶν ἰσχυρισμῶν τῆς ἀναιρεσειούσης, ἀλλ' ἀνώμοτον μαρτυρίαν τοῦ ρηθέντος γενικοῦ ἐπιμελητοῦ, ἥτις εἰς οὐδὲν τῶν νομίμων ἀποδεικτικῶν μέσων δύναται νὰ ὑπαχθῇ—ἄρθρ. 252. Πολ. Δικον.—Τὸ δικάσαν ἄρα ἐφετεῖον, καὶ ἂν δὲν ἔλαβεν ἐν συνόλῳ ὑπ' ὅψει τὸ ρηθὲν πιστοποιητικὸν, δὲν παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικ.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τὸ ἐφετεῖον ἐπέβαλε τὸν ἐπαχθέντα ὅρκον ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ περὶ πάντων τῶν ἰσχυρισμῶν αὐτοῦ, τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν βάσιν τῆς ρηθείσης ἐνστάσεως του, ὁρθῶς δ' ἔκρινε μὴ περιληπτέους εἰς τὸ θέμα τοῦ ὅρκου τοὺς περὶ εὐπορίας τοῦ συζύγου αὐτῆς, τῶν εἰσοδημάτων καὶ ἄλλων αὐτοῦ ὠφελειῶν ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκποιήσεως πρὸς τὸν πατέρα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τοῦ ρηθέντος ἄγρου, διότι οἱ ἰσχυρισμοὶ οὗτοι δὲν ἦσαν αὐτοτελεῖς ἰσχυρισμοί, ἀλλ' ἀπετέλουν ἄρνησιν τῆς ρηθείσης ἐνστάσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἀναγκαίως περιείχοντο εἰς τὸ θέμα τοῦ ὅρκου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἄρθ. 1945 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΘΑΣ

Ἐπιδοθητικὴ δώρευσις ἀγωγῶν ἀναγνωρίσεως εἰκονικότητος, διαρρηξέως ἐπὶ βλάβῃ δανειστέων ἢ ἐπὶ ὑπερόγκῳ βλάβῃ. — προσβολὴ πράξεων ὀφειλέτου ἐπὶ εἰκονικότητι. — δανειστέα πρὸ ἢ μετὰ. — κτηδὶς κυριότητος πλοίου ναυπηγουμένου ἄλλοδαπῇ.

Ἐπειδὴ κυρίαν βάσιν ἔχει ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ τὴν εἰκονικότητα τῆς συμβάσεως, δι' ἧς ἐγένοντο αἱ ἀγοραπωλησίαι τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένου πλοίου καὶ τοῦτο κυρίως, τὴν κήρυξιν τῆς ἀγοραπωλησίας ὡς εἰκονικῆς, ζητεῖ ὁ ἐνάγων, ἐπιδοθητικῶς δὲ, ἥτοι καθ' ἣν περιστάσιν ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν εἶναι εἰκονικὴ ἡ σύμβασις, ζητεῖ τὴν διάρρηξιν αὐτῆς, ἀσχωὺν τὴν παυλιανὴν ἀγωγὴν, ἐπίσης δὲ ἐπιδοθητικῶς ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀγωγὴν ταύτην, ζητεῖ, ἐν ἣ περιπτώσει δὲν βεβαιωθῇ ὅτι συντρέχουσιν οἱ ὅροι τῆς προσβολῆς τῆς συμβάσεως διὰ τῆς παυλιανῆς ἀγωγῆς, ζητεῖ νὰ διαρρηχθῇ ἡ πρὸς τὸν

ἐναγόμενον πώλησις λόγῳ ὑπερόγκου βλάβης, ἐπὶ τοιαύτης δὲ ἐν ἐνὶ δικηγράφῳ σωρεύσεως πλειόνων ἀγωγῶν δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ § 2 τοῦ ἄρθρ. 537 Πολ. Δικονομίας, διότι τοῦτο προβλέπει τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἐξ ἐνός γεγονότος ἀποκτᾷ τις πλειόνας ἀγωγὰς, ἔχει δὲ τὸ ἐκλεκτικὸν δικαίωμα νὰ ἀσκήσῃ οἰανδήποτε θέλει, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀσκήσεως μιᾶς ἀποκλείεται πλεόν τοῦ δικαιώματος ν' ἀσκήσῃ ἄλλην ἐκ τῶν πλειόνων ἀγωγῶν, διατυπωμένης ἐν τῷ ρηθέντι ἐδαφίῳ τῆς ἀρχῆς καθ' ἣν *electa una via non datur recursus ad alteram*, ἀλλ' οὐδὲ ἡ § 1 τοῦ ἄρθρ. 535 ἔχει ἐφαρμογὴν, ἀφοῦ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ζητεῖ ὁ ἐνάγων τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἐκ διαφόρων πραγματικῶν λόγων, ὧν οἱ μὲν ἀποκλείουσι τοὺς ἄλλους, ζητῶν νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ ὡς στηριζομένη ἐφ' ὧν τῶν λόγων, ἀλλὰ ὑποβάλλει διαφόρους αἰτήσεις, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἐπὶ ἄλλων πραγματικῶν γεγονότων στηρίζεται, ζητεῖ δὲ νὰ ἐξετασθῇ ἡ περὶ διαρρηξέως τῆς συμβάσεως ὡς γενομένης πρὸς περιγραφὴν τῶν δικαιωμάτων του αἰτησίς του, ἂν δὲν βεβαιωθῇ ὅτι εἶναι εἰκονικὴ, ἐπίσης δὲ νὰ ἐξετασθῇ ἡ αἰτησίς του περὶ διαρρηξέως τῆς συμβάσεως λόγῳ ὑπερόγκου βλάβης, ἂν δὲν βεβαιωθῇ ὅτι ἐγένετο αὕτη πρὸς περιγραφὴν τῶν δικαιωμάτων του, ἐν ἣ περιπτώσει δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν λόγῳ ὑπερόγκου βλάβης διάρρηξιν, καθόσον συντρέχουσιν οἱ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενοι ὅροι, τοιαύτην δὲ σώρυσιν πλειόνων ἀγωγῶν, ἐπιδοθητικῶς κατὰ τ' ἀνωτέρω ὑποβαλλομένων, οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει, ἐκτιμώμενος ἡ περὶ ἀκυρότητος τοῦ δικηγράφου τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσις τοῦ ἐναγομένου εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀδόσιμος.

Ἐπειδὴ ὁ δανειστὴς δικαιούται νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἱκανοποίησιν ἀπαιτήσεώς του κατὰ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ ἐπὶ παντὸς μέρους τῆς περιουσίας του (πλὴν ὠρισμένων ἐξαιρέσεων, περὶ ὧν ἤδη δὲν πρόκειται), ἀφοῦ ἅπαντα ἡ περιουσία τοῦ ὀφειλέτου ὑπόκειται εἰς τὸν δανειστὴν διὰ τὰ χρέη του, δὲν ἔχει δὲ ὑποχρέωσιν ὁ δανειστὴς νὰ δικαιολογήσῃ διατὶ προτιμᾷ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἀπαιτήσεώς του ἐπὶ ὠρισμένου ἀντικειμένου τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου καὶ οὐχὶ ἄλλου, ἀφοῦ ἐκ τοῦ νόμου ἔχει τὸ ἐκλεκτικὸν δικαίωμα νὰ ἐπιδιώξῃ αὐτὴν ἐφ' ὅλοκληρου τῆς περιουσίας καὶ συνεπῶς ἐπὶ ἐκάστου τῶν ἀποτελοῦντων αὐτὴν πραγμάτων, ἐκ τούτου δ' ἔπεται ὅτι δικαιούται καὶ νὰ ἐπιδιώξῃ, ἐξασχῶν τὴν σχετικὴν ἀγωγὴν τοῦ ὀφειλέτου του, τὴν δικαστικὴν ἀναγνώρισιν ὡς εἰκονικῆς συμβάσεως ἀγοραπωλησίας, δι' ἧς φαίνεται μέρος τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου ἐξελθὼν αὐτῆς, ἐνῷ κατ' ἀλήθειαν ἐξακολουθεῖ νὰ ἦναι περιουσία τοῦ ὀφειλέτου, ἀπέναντι τοῦ μετὰ τοῦ ὀφειλέτου εἰκονικῶς συμβληθέντος, ὅπως ἀναγνωρίζομένης τῆς εἰκονικότητος ἀπέναντι τοῦ διὰ τῆς συμβάσεως φαινομένου κυρίου, ἐπιδιώξῃ νὰ ἱκανοποιηθῇ διὰ τὴν ἀπαιτήσιν του ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς συμβάσεως τῆς εἰκονικῆς, χωρὶς νὰ δύναται πλεόν ὁ εἰκονικὸς ἀγοραστής νὰ παρακωλύσῃ αὐτὸν, προβάλλων τὴν εἰκονικὴν ἀγοραπωλησίαν, τοῦτο δὲ εἴτε ἦτο δανειστὴς ὅτε κατηρτίσθη ἡ εἰκονικὴ σύμβασις εἴτε κατόπιν

αὐτῆς ἐγένετο τοιοῦτος, διότι διὰ τῆς ρηθείσης συμβάσεως δὲν παύει τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς νὰ διατελῇ ἐν τῇ περιουσίᾳ τοῦ ὀφειλέτου, ὃ δὲ δανειστής του δικαιούται ἐπὶ παντὸς μέρους τῆς περιουσίας του, καὶ συνεπῶς καὶ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς εἰκονικῆς συμβάσεως, νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἀπαιτήσεώς του, συνεπῶς ἡ ἐνστάσις τοῦ ἐναγομένου, καθ' ἣν δὲν δικαιούται ὁ ἐνάγων εἰς ἀσκήσιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, διότι δὲν ἦτο δανειστής τοῦ Ν. Γ^{αυτ} δτε τὸ πλοῖον ἐπωλήθη, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμοι.

Ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ 14 Νοεμβρίου 1836 καὶ 15 Δεκεμβρίου 1836 ἰσχύον νόμου ἔχοντα Β. Διατάγματα ὀρίζουσι τοὺς τρόπους, καθ' οὓς ἀποκτᾶται καὶ ἀποδαικνύεται ἡ κυριότης πλοίου μὴ ἔχοντος τὴν ιδιότητα πλοίου ἑλληνικοῦ, ὅπερ "Ἑλλην ἀπέκτισεν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δι' ἀπ' εὐθείας ναυπηγήσεως, ἀγορᾶς δηλαδὴ τῶν ἀναγκαιῶν ὑλικῶν, πληρωμῆς τῶν ἐργατῶν κτλ. (ὡς προτείνεται διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενον πλοῖον), καὶ τὸ ὅποιον δύναται ν' ἀνήκῃ εἰς ἰδιοκτήτην "Ἑλληνα, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν ιδιότητα ἑλληνικοῦ πλοίου, τούτων δ' οὕτως ἐχόντων ὁρθῶς ἡ προαναφερθεῖσα ἀπόφασις 1811, κρίνασα ὅτι ὁ περὶ ὀθωμανικοῦ δικαίου ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου εἶναι ἀόριστος καὶ εἶναι πρᾶγματι τοιοῦτος, ἐπέτρεψε τὸ τῶν μαρτύρων μέσον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς παρὰ τοῦ Ν. Γ^{αυτ} κτήσεως κυριότητος τοῦ πλοίου, ἀφοῦ, μὴ ὀρίζοντός τι ἄλλου εἰδικοῦ νόμου περὶ κτήσεως κυριότητος πλοίου παρ' "Ἑλλήνων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ναυπηγουμένου, καθ' ὃν ἄνω ἀναφέρεται τρόπον, ἔπεται ὅτι ἐφαρμοστέαι εἶναι τοῦ κοινοῦ δικαίου αἱ διατάξεις, καθ' ἃς καὶ δι' ἀπεργασίας, μεταποιήσεως εἰς νέον εἶδος, ἀποκτᾶται κυριότης, τῆς ἐκ τοιοῦτου δὲ τρόπου ἀποκτήσεως κυριότητος ἡ ἔγγραφος ἀπόδειξις δὲν εἶναι δυνατὴ, ὥστε ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐναγομένου ὡς ἀβάσιμοι.

Ἀριθ. 1946 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Κατοικία ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. - κληῖς ἐνεργεία παρ' ἐτέρῳ δικαστηρίῳ. - ἀδιόφορος κατοικία ἀντικλήτου. - ιδιότης ἐκκαθαριστοῦ. - ἀμεταβιβάστον κληρονομία.

Ἐπειδὴ ἄκυρος εἶναι, κατὰ τὴν βάσιμον τῶν ἀνακοπτόνων ἐνστάσεων, ἡ ἐρημοδικία, διότι ἡ πρὸς συζήτησιν κλήσις τῶν ἀνακοπτόνων ἐπεδίδθη τῷ ἀντικλήτῳ αὐτῶν, ἀναμφισβητήτως κατοικούντων ἐν Λεβαδείᾳ, τὴν 14 Φεβρουαρίου 1906, ἡ δ' ἐρήμην αὐτῶν συζήτησις ἐγένετο τὴν 28 Φεβρουαρίου 1906, συνεπῶς προώρως καὶ ἀκύρως, διότι τῆς Λεβαδείας μὴ ὑπαγομένης εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἀλλ' ἄλλου ὑπαγομένου εἰς δ καὶ τὸ πρῶτον ἐφετεῖον, ἔπρεπε, συμφῶνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ Νόμου ΒΣΚΕ' (1894) νὰ παρέλθωσιν 25 ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς κλήσεως μέχρι τῆς συζήτησεως αὐτῆς, ἐνῷ ἡ ἐρήμην τῶν ἀνακοπτόνων συζήτησις ἐγένετο τὴν 14 ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως ἡμέραν' οὐδεμίαν δ' ἔχει σημασίαν ὅτι εἰς τὸ αὐτὸ μέρος κατοικοῦσι καὶ οἱ

καλοῦντες καὶ οἱ καλούμενοι ἢ ἐτι ἡ κλήσις ἐπεδίδθη εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις, ἔδρᾳ τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου, κατοικοῦντα ἀντικλήτον τῶν τελευταίων, διότι ἡ ταυτότης τῆς κατοικίας δὲν ἔχει ἐπιρροὴν τινὰ ὅσον ἀφορᾷ τὴν αὐξησιν τῆς προθεσμίας, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ εἰρημένου νόμου, ὅταν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διὰ τῆς κλήσεως ὑποχρεοῦνται οἱ καλούμενοι νὰ ἐνεργήσωσι τι εἰς τὴν ἐκτὸς τῆς κατοικίας τῶν ἔδραν τοῦ δικαστηρίου, δηλαδὴ νὰ συζητήσωσι τὴν ὑπόθεσιν, ἡ παρέκτασις δὲ τῆς προθεσμίας κανονίζεται ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ διαδίκου καὶ οὐχὶ τοῦ ἀντικλήτου του.

Ἐπειδὴ ἡ ιδιότης τοῦ ἐκκαθαριστοῦ προέρχεται ἐξ ἐντολῆς διδομένης αὐτῷ πρὸς ἐνέργειαν τῆς ἐκκαθαρίσεως εἶναι ἐπομένως δικαίωμα προσωπικὸν μὴ μεταβαίνον εἰς τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του, δι' οὗ ἡ ἐντολὴ ἐξ ἧς ἀπορρέει ἡ ιδιότης του λύεται, συνεπῶς δὲ οἱ κληρονόμοι του δὲν ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ συνεχίσωσι δίκην ἐπιχειρηθεῖσαν παρὰ τοῦ ἐκκαθαριστοῦ ὑπὸ τοιαύτην ιδιότητα, οὔτε νὰ ἐκαναλάβωσι τὴν δίκην μετὰ τὸν θάνατον τοῦ παρ' αὐτοῦ συγκληρονομηθέντος ἐκκαθαριστοῦ, δὲν μεταβάλλεται δὲ τοῦτο διότι, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, συμφωνήθη μετὰ τῶν συνεταίρων διὰ τοῦ καταστατικοῦ ὅτι λυομένης τῆς εταιρίας ἡ ἐκκαθάρισις αὐτῆς θὰ γένηται ὑπὸ τινος τῶν ἄλλων δύο συνεταίρων, ἐν ᾗ δὲ περιπτώσει οὗτο δὲν θέλουν ἢ δὲν δύνανται θὰ γένηται ὑπὸ τοῦ τρίτου συνεταίρου, δηλαδὴ τοῦ ὑπὸ τῶν αἰτούντων κληρονομηθέντος καὶ ἐγείραντος τὴν περὶ λογοδοσίας ἀγωγὴν, διότι διὰ τούτου ἀπλῶς ὠρίσθη ὅτι ἐν τῇ ρηθείσῃ περιπτώσει θὰ ἐνεργηθῇ ἡ ἐκκαθάρισις παρ' αὐτοῦ, ὃ ἐστὶ τῷ ἐδῶθῃ ἡ ἐντολὴ τῆς ἐκκαθαρίσεως, μόνον δὲ ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης συμφωνίας εἶναι ὅτι, λυομένης τῆς εταιρίας, δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἐκκαθάρισιν ἄλλος ἢ ὁ τρίτος (ἐνάξας) συνεταίρος, οὐχὶ δὲ καὶ ἐτι ἡ ιδιότης αὐτῇ τοῦ ἐκκαθαριστοῦ θὰ μεταβαίνει εἰς τοὺς κληρονόμους του, ἐκ τῆς ιδιότητος δὲ τούτου ὡς συνεταίρου οἱ κληρονόμοι του ἔχουσι δικαίωμα οὐχὶ νὰ ἐνεργήσωσιν αὐτοὶ ἐκκαθάρισιν, ἀφοῦ οὔτε ὁ παρ' αὐτῶν κληρονομηθεὶς ἐνεκα τῆς ιδιότητός του ταύτης θὰ εἶχεν αὐτὸ, ἀφοῦ μάλιστα διὰ τοῦ καταστατικοῦ συμφωνεῖται νὰ γείνῃ ἐκκαθάρισις καὶ ὀρίζονται οἱ ἐκκαθαρισταί, ἀλλὰ μόνον νὰ ζητήσωσιν, εἴτε συμφωνοῦντες περὶ τούτου μετὰ τῶν ἄλλων συνεταίρων εἴτε διὰ τῆς εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον προσφυγῆς. τὸν διορισμὸν ἄλλου ἐκκαθαριστοῦ ὅστις νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ τέως τοιοῦτου διακοπεῖσαν δίκην καὶ ἐνεργήσῃ ἐν γένει τὴν ἐκκαθάρισιν.

Ἀριθ. 1952 [1906]

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Κ. ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Ἐπιταγή. - ἀνακοπή. - ἐπέλευσις κατασχέσεως. - οὐ δίκη περὶ ἐκτέλεσιν.

Ἐπειδὴ τὸ πρωτοδικεῖον ἔσφαλε ἀπορρίψαν τὰς τοῦ ἀνακόπτοντος ἐνστάσεις ὡς μὴ ἀποδεικνυόμενας παραχρημα, καθ' ὅσον τὸ ἀρθρον 872 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπιτρέπον μόνον ἐκκαθαρισμένας ἐνστάσεις, ἐφαρμόζεται εἰς τὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν

δικας, ἀλλὰ, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 864 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγή, ἐάν μετ' αὐτὴν ἐπέλθῃ κατάσχεσις ἢ κράτησις, ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν νέας δικῆς, (τῆς περὶ ἐκτελέσεως), ἐπομένως ἡ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς ἀνακοπή, πρὶν ἢ ἐπακολουθήσῃ κατάσχεσις, δὲν γεννᾷ ἐριδας κατὰ τῆς ἐκτελέσεως, καὶ ἐάν μετὰ τὴν ἐπίδοσιν ταύτης ἐπέλθῃ κατάσχεσις (ἄρθρ. 871 καὶ 878 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 988 (1905) (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΜΕΡΜΗΡΑΣ

Μήτηρ δευτερογάμου.-ἀποτελέσματα ἐπὶ κληρονομίας ἐκ πρώτου γάμου τέκνων.-δυνολογία ἀγωγῆς ὑπὸ ἐπιτρόπου.-ἐλλειψίς διατυπώσεων.-παραπονοὶ ἐφετεῖω.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις παρεδέχτο ὅτι ἡ ἐνάγουσα καὶ ἐκκαλοῦσα ὡς δευτερογάμια δὲν κληρονομεῖ κατὰ δεσποτείαν, εἰμὴ κατ' ἐπικαρπίαν, τὴν περιουσίαν τῶν ἐκ τοῦ πρώτου γάμου τέκνων, τὴν πατρόςθεν προερχομένην, χάριν τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν, κατόπιν δὲ τοῦ θανάτου τοῦ τέκνου δευτερογαμοῦσα, ἀπόλλυσι τὴν δεσποτείαν, μόνην τὴν ἐπικαρπίαν διατηροῦσα (ἢν τινα ἐπικαρπίαν, ὡς αὐτοτελὲς δικαίωμα, δὲν ἐπιζητεῖ ἢ προκειμένη ἀγωγή) κατὰ τὴν Νεαρὰν 22 κεφ. 46 ἐχούσαν ἀλλ' ὅσα μὲν ἐκ πατρώας οὐσίας εἰς τὸν

παῖδα περιήλθον, τούτων μόνην ἐχέτω τὴν χρῆσιν εἰς δευτέρους ὅλως, ἢ πρότερον ἢ ὕστερον, ἀφικομένη γάμου,» περιεχομένην καὶ ἐν Ἀρμενοπ. Βιβλ. Δ. Θ. 17. Ἡ διάταξις δὲ αὕτη οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσα πρὸς τοὺς παρ' ἡμῖν ὁρισμοὺς τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ποινὴ, ἀλλ' εἶναι διάταξις καθαρῶς Ἀστυκοῦ Δικαίου, νομοθετηθεῖσα χάριν καὶ πρὸς προστασίαν τῶν ἐκ τοῦ πρώτου γάμου τέκνων, ἵνα μὴ ἡ πατρώα περιουσία περιέλθῃ εἰς ἕτερον. Οἱ περὶ τοῦναντίου δὲ λόγοι τῆς ἐφέσεως τῆς ἐναγούσης ὡς μὴ νόμιμοι καθίστανται ἀπορριπτέοι. Κατὰ τὴν ἄνω δὲ ρηθεῖσαν διάταξιν ἡ δευτερογάμια παρακρατεῖ μόνον τὴν ἐπικαρπίαν τῆς περιουσίας τοῦ πρὶν τοῦ δευτέρου γάμου θανόντος τέκνου, τὸ μέρος δὲ τῶν προαποβιωσάντων ἀδελφῶν, ὅπερ ἐκληρονόμησαν οἱ ἐπιζητήσαντες ἐκείνων, δὲν εἶναι περιουσία ἐτέρωθεν προερχομένη, ἀλλὰ πατρώα (πατρόςθεν προελθοῦσα, κατ' αὐτὸν τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἰσχυρισμὸν, ἥτοι τοῦ πατρὸς αὐτῶν Γ. Κ^{***}).

Ἐπειδὴ ἡ ἐκκαλοῦσα Ε. χήρα Γ. Κ^{***} ὑπὸ τὴν ιδιότητά της ὡς ἐπίτροπος τῆς ἀνηλίκου θυγατρὸς της Γ. Γ. Κ^{***} νομίμως παραπονεῖται ὅτι ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος της καὶ αὕτη αὕτη ὑπὸ τὴν ιδιότητά της δὲν ἠδύναντο νὰ συναινέσωσιν εἰς τὴν ἐπίδικον ἀγωγὴν περὶ διανομῆς καὶ ἀναγνωρίσεως συγγενιότητος, ἀνεῦ τῆς ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ γνωμοδοτήσεως δικηγόρου, καθὰ τὸ ἄρθρον 77 τοῦ περὶ Ἐπιτροπείας Νόμου ἐπιτάσσει· τούτῳ τῷ λόγῳ μεταρρυθμιστέα τυγχάνει ἡ ἐκκα-

(*) Ἡ πρωτόδικος 1947 (1904) Πατρῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Ν. Τάντα, ἔχει οὕτω :

Ἐπειδὴ αἱ ἐν Νεαρ. 22 ἐπιβλαβεῖς κατὰ τοῦ δευτερογάμου σύζυγον συνεπείαι δὲν φέρουσι ποινικὸν χαρακτήρα, ὡς μὴ σκοποῦνται πρὸς τῆς δευτερογαμίας κολασμὸν, ἀλλὰ τὴν ὁπέναντι τῶν ἐκ ταύτης συνεπειῶν προστασίαν τῶν ἐκ τοῦ πρώτου γάμου τέκνων. Τοῦτο σαφῶς ἐξάγεται ἐκ τῆς ὅλης ὑφῆς τῆς Νεαρᾶς καὶ δὴ ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ φράσεων ἀκαὶ μὴ τὴν προτέραν γονὴν τοῖς ἐτεῖς συνοικεσίοις ἴσως λυπεῖν» (κεφ. 20 § 1), καὶ δὲ ὑπεῖν γονὴ καὶ παῖδας ἐντεῦθεν ὁ νόμος ἀτιμωσθέντας ἴδοι...» (κεφ. 23) καὶ οὕτως ἀσφαλῆς τῶν τοιοῦτων αὐτοῖς (τοῖς παισὶ) γενήσεται φύλαξ ὅτι...» (κεφ. 24), «ἀπαντες γὰρ (οἱ παῖδες) τοῖς δευτέροις ὁμοῖς ἡμιεσθῆσαν γάμοις» (κεφ. 25) «αἷς γὰρ ἂν αὐτὸ ἀνατρέψαι, τῶν παίδων, οἷς δὴ καὶ μόνοις τοῦτο ἐπεφυλάττειν, οὐχ ὑπόντων» (κεφ. 26) «ἀλλὰ τοῖς ἐκ τοῦ προτέρου γάμου παισὶ, δι' οὓς καὶ παρατετήρηται διδόνθω μόνοις» (κεφ. 27), ἔτι δὲ μᾶλλον ἐπιβεβαιοῦται ἐκ τῆς ἐν κεφ. 35 δικαιολογίας τοῦ δι' αὐτοῦ τεθειμένου περιορισμοῦ τοῦ πρὸς ἀνάκλησιν δωρεᾶς δικαιώματος τῆς δευτερογάμου μητρὸς «οὐ γὰρ ἐκ καθαρᾶς δοκεῖ γνώμης τὴν ἀχαριστίαν εἰσάγειν ἀλλὰ τὸν δεῦτερον γάμον ἐννοοῦσα ἐπὶ ταύτῃ ἐλθεῖν τὴν ἐκτὴν προεληπτὰ» καὶ τῆς μὴ ὑπαρχόντων τέκνων ἐλλείψεως πάσης ἐκ τῆς δευτερογαμίας ἐπιβλαβεῖς συνεπείας. Τὰ ἀνωτέρω ἐπιρρωννύουσι καὶ ἡ παρατήρησις ὅτι πᾶσαι αἱ ἐκ τῆς δευτερογαμίας ἀπώλειαι ἐπεκτείνονται μόνον ἐφ' ὅσον τοῦτο ἐπιβάλλει τὸ τῶν ἐκ τοῦ α' γάμου τέκνων συμφέρον καὶ πέραν τούτου ἐκλείπουσιν· οὕτω τὰ ἐκ χρήσεων καὶ ἐπικαρπιῶν μόνον ἀποτελούμενα γαμικὰ κέρδη οὐδεμίαν ἐκ τῆς δευτερογαμίας ὑφίστανται ἀλλοίωσιν (κεφ. 32 καὶ 33) ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν ὁ δευτε-

ρόγαμος διατηρεῖ τὴν ἐπικαρπίαν ἀποστερούμενος μόνον τῆς ἐπ' αὐτῶν κυριότητος, ἀποκλειομένης οὕτω αὐτῷ μόνον τῆς ἐπικινδύνου διὰ τὰ ἐκ τοῦ α' γάμου τέκνα ἐκποιήσεως, ἐν ᾧ ἐάν τὸν κολασμὸν αὐτοῦ ἐσκόπουν αἱ περὶ ὧν πρόκειται διατάξεις, οὐδεὶς λόγος τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ διατηρήσεως τῆς ἐπικαρπίας, ὑπὲρ τῆς καὶ ἀμεσώτερον ἐνδιαφέρεται. Ἡ ἐκ καθαρᾶς ὑπὲρ τῶν ἐκ τοῦ α' γάμου τέκνων προνομία νομοθετήσις τῶν τῆς δευτερογαμίας συνεπειῶν προσέτι προκύπτει· ἀφ' ἐνός μὲν ἐκ τῆς ἐν κεφ. 29 παρεμφεροῦς τοιαύτης καὶ ὑπὲρ τῶν ἐκ τοῦ δευτέρου γάμου τέκνων καὶ τὰ μὴ ὑπόντος τρίτου, ἀφ' ἐτέρου δὲ καὶ κυρίως, ἐκ τῆς ἐν Νεαρ. 98 ἐπεκτάσεως τῆς τοιαύτης προνομίας ὡς πρὸς τὴν προίκα καὶ πρόγαμον δωρεάν, ἐπὶ πάντων ἀνεξαφρέτως τῶν τέκνων ἀδιαφόρως ἐάν συνήφθῃ ἢ μὴ β' γάμος. Ὁ Ἰουστινιανὸς, ὡς ὁ ἴδιος ἐν προοιμίῳ καὶ κεφ. 2 τῆς αὐτῆς Νεαρᾶς ὁμολογεῖ, ἐξ ἀναρρέσεως δικῆς κατιδὼν ὅτι καὶ μὴ ὑπάρχοντος β' γάμου εἶναι πιθανὴ ἡ ὑπὸ τῶν γονέων ἀπὸ τῶν γαμικῶν κερδῶν στέρησις τῶν τέκνων, θεώρησεν ἀναγκαίαν τὴν ἐπὶ πάντων ἐπέκτασιν τῆς νομοθετικῆς προστασίας, τοῦθ' ὅπερ ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἔπραττεν ἐάν σκοπὸς τῶν ἐν Νεαρᾷ 22 διατάξεων ἦν ἡ τῆς δευτερογαμίας τιμωρία.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω αἱ ἐν Νεαρᾷ 22 ἐπιβλαβεῖς κατὰ τῆς δευτερογαμίας συνεπείαι ὡς μὴ φέρουσαι ποινικὸν χαρακτήρα ἰσχύουσιν παρ' ἡμῖν, ἀπορριπτέα ἐστὶν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, καθ' ὅσον δρᾷ τὸν Μ. Κ^{***} ἐνεκεν τῆς ὑπ' αὐτοῦ προταθείσης καὶ ὑπὸ τῆς ἐναγούσης ὁμολογηθείσης δευτερογαμίας ταύτης, ἥς ἐνεκεν αὕτη ἐξέπεσεν τῆς κυριότητος τῶν περὶ ὧν πρόκειται πραγμάτων ὡς κυρία τῶν ὀπίω ζητεῖ τὴν διανομὴν αὐτῶν.

λουμένη, παραδεξαμένη την υπό κρίσιν άγωγήν, ως προς την ρηθείσαν έπιτροπον, λόγω συναινέσεως αυτής, και άπορριπτέα ή άγωγή, ως νόμω άστηρίκτος, διά τόν έν τή πρώτη σκέψει λόγον δευτερογαμίας τής έναγούσης.

Άριθ. 989 (1905) (*)

Είσηγητής ο έφέτης κ. Π. ΜΕΡΜΗΡΑΣ

“Υδωρ έλκόμενον εξ άμνημονεύτων χρόνων. = έννοια. = δικαιώματα και άγωγαί. = απόδειξις ύποδοξής ισχυρισμών προτάσεως. = προαποδείξεις. = προδικαστική κράτησις. = προωρινή εκτέλεσις.

Έπειδή εκ του έπικαλουμένου Νόμου Βασιλ. 4 (58.20) έχοντος από εξ άμνημονεύτων χρόνων έλ-

(*) “Η πρωτόδικος 2934(1904) Πατρών, εκδοθείσα ή είσηγήσει του πρωτοδίκου κ. Χ. Λουκάκη, έχει φάει :

α’ Έπειδή περί των τήν βάσιν τής υπό κρίσιν άγωγής αποτελούντων περιστατικών, όρθως διά τής προηγηθείσης του δικαστηρίου τούτου 987 (1904) άποφάσεως ετάχθησαν άποδείξεις, καθό έννομον έχούσης έρεισμα τās διατάξεις 3 § 4 Πανδ. (43 20) Βασ. 3 (58.20) καθ’ όν από εξ άμνημονεύτων χρόνων έλκόμενον ύδωρ έννόμως δοκαί συστήναι, είτε τό έργον δι’ ού μετοχέυται τό ύδωρ έστι χειροποίητον, είτε φυσικού ροϋ, ώστε δέν έχουσιν έφαρμογήν έν προκειμένω οί νόμοι ούς ο έναγομένος έπικαλείται περί άπαγορεύσεως τής μεταβολής τής διευθύνσεως ποταμού, αφού πρόκειται περί δικαιώματος ήλκής ύδατος όπερ προβάλλει ο έναγων, ως άποκτηθέν διά τής του άμνημονεύτου χρόνου παραγραφής, των νόμων δ’ άναγνωρίζόντων τήν τοιαύτην κτήσιν, έστω και άν διά ταύτης μεταβάλλεται ή φυσική ροή των ύδάτων, καθ’ όσον άντί νόμου, ισχύει ή εξ άμνημονεύτων χρόνων άρχαιότης, vet. longis temboris pro lege habetur Νομ. 1 § 23, Νόμ. 2 § 3.7 Νόμ. 23, 19, 13 Πανδ. (39.3) και προστατεύόντων δι’ άγωγής τόν δικαιοϋχον, ώστε δέον κατά ταύτα είς τόν νόμον έρειδομένης τής υπό κρίσιν άγωγής, να προβή τό δικαστήριον είς τήν έρευναν και εκτίμησιν των άποδείξεων αίτινες διατάχθησαν περί των περιστατικών των τήν βάσιν ταύτης αποτελούντων.

α’ Έπειδή έν τή υπό κρίσιν άγωγή δέν πρόκειται περί ύδατικής δουλείας, αλλά περί δικαιώματος του έναγοντος επί ποταμού, κτηθέντος διά τής του άμνημονεύτου χρόνου παραγραφής, ώστε δέν δύνανται να έχωσιν αί περί άπωλείς των δουλειών διά τής άχρησίας διατάξεις των νόμων, αίτινες, καθό τήν στέρησιν δικαίου επαγόμεναι, δέν δύνανται τοιαύτης να τύχωσιν εύρείας έρμηνείας, μή συντρέχόντων άλλως τε και των στοιχείων τής κατ’ αναλογίαν έφαρμογής, καθό μή προκειμένου περί όμοιου τής δουλείας δικαιώματος, ούσης περιορισμού τής κυριότητος άλλοτρίου κτήματος, ένϋ έν προκειμένω τοιοϋτό τι δέν συμβαίνει, του έναγοντος δικαιουμένου είς άσκησιν δικαιώματος επί ποταμού, όπερ είναι πρῶγμα δημοσίου χρήσεως, και τοιοϋτο έχουσιν ύπ’ όψει αί διατάξεις του Νόμου 3 § 4 Πανδ. (43 20) και Νόμ. 4 Βασιλ. 58.20 (πόβλ. Οίκον. Στοιχ. Άστ. Δικαίου Β’ § 155 σημ. 34). “Οθεν οί περί παραγραφής του δικαιώματος του έναγοντος ισχυρισμοί του έναγομένου, όρθως δέν έξητάσθησαν υπό τής προηγηθείσης του δικαστηρίου τούτου άποφάσεως, ήτις θεωρείται ότι άπέριψεν αυτούς, ως σιγήσασα επί τούτων (πόβλ. Έγγχ. Οίκονομ. § 87 σημ. 13), καθόσον δέν ά-

κόμενον ύδωρ έννόμως δοκαί συστήναι, μή ποιοϋντος δέ διάκρισιν περί του πώς έλκεται τό ύδωρ, προκύπτει ότι ή εκκαλαι χρήση, τής όποιας δέν σώζεται μνήμη πώς ήρξατο, τίττει δικαίωμα μή δεκτικόν άμφισβητήσεως, ως έπεχούσης τής άρχαιοτάτης συνθηείας τόπον νόμου (Κολλ. Α’ § 343 και 346 έν τέλει). Νόμιμος κατά τούτο είναι ή υπό κρίσιν άγωγή και ώρισμένη, φέρουσα ότι από άμνημονεύτων έτών ο έναγων και οί προκατοχοί του έποιοϋντο χρήση του ύδατος του Μαγνήτου ποταμού δι’ αύλακος φέροντος τό ύδωρ είς τόν έν αυτή ύδρόμυλόν του, εκτισμένον επίσης από άμνημονεύτων, όρθως δέ ετάχθη τό θέμα επί αυτής διά τής πρώτης των εκκαλουμένων, περιέχον μάλιστα στοιχεία πλείονα του δέοντος, και όρθως ή δευτέρα

σχοϋσιν έπιρροήν τινα, μή δυναμένης τής έπικαλουμένης άχρησίας να έπιφέρη τήν κατάργησιν του δικαιώματος του έναγοντος. “Οθεν οί του έναγομένου ενάντιοι ισχυρισμοί άπορριπτέοι κρίνονται, ως και ή ένστασις τής παραγραφής και δι’ άλλον λόγον ούσα άπορριπτέα, καθόσον καιτοι άμφισβητουμένου υπό του έναγοντος του περιστατικού ότι ή παραγραφή έπρόσθη και κατά τήν πρώτην τής υποθέσεως συζήτησιν, έν τούτοις δέν προσάγεται καχυρωμένον άρμόδιως αντίγραφον των κατά τήν πρώτην συζήτησιν προτάσεων του έναγομένου καιτοι ύποχρέου είς προαποδείξιν κατά τό άρθρον 350 Πολ. Δικονομίας, προκειμένου περί ισχυρισμού έγγράφως μόνον άποδεικτέου τό δικαστήριον δέ δέν είναι ύπόχρεων να άνατρέχη είς προτάσεις προηγουμένης συνεδριάσεως (Α. Π. 273 του 1852, 380 του 1862 Οίκον. Έγγχ. § 87 σημ 6). Τούτω τῷ λόγω και ή περί ανακλήσεως τής προηγηθείσης του δικαστηρίου τούτου άποφάσεως εύγῃ του έναγομένου, άπορριπτέα ως νόμω αβάσιμος κρίνεται (*).

α’ Έπειδή, ως συνάγεται και εκ των Νόμων 34 § 1 Πανδ. (8.3) Άρμ. Β’ γ’ 100 “έν ή πηγή άφ’ ής έλκει τις ύδωρ ξηρανθείσα επί τινος χρόνου αυθίς προς τās έαυτής επανέλθῃ φλέβας και πάλιν τό ύδωρ έρξεται φέρεσθαι, άνανουται αύτῷ ή δουλεία και άποκαθίσταται ο του ύδατος έλκυσμός, καθός ήν τό πρότερον», έφαρμοστέα κατ’ αναλογίαν και επί δικαιώματος έλκυσμού ύδατος εκ ποταμού λόγω τής ταυτότητος του νομικού λόγου και εάν επί τινος χρόνον και δῃ τόν τής παραγραφής καταστή αδύνατον να ένασκηθῇ τό δικαίωμα εκ τινος λόγου φυσικού, έν τούτοις άποκατασταθέντων των πραγμάτων, αναζητό δικαίωμα, ως και εκ των Νόμων 71 Πανδ. (7.1) Ν. 7 Πανδ. 7.4 έξάγεται (πόβλ. Οίκον. Στοιχ. Άστ. Δικ. § 150 σημ. 15 Β’. Demangeat Droit Romain I p. 503). “Ωστε δέν έχει έννομον σημασίαν ο ισχυρισμός του έναγομένου ότι κατέστη αδύνατον είς τόν

(*) “Η εκδοχή δέν είναι όρθή διότι είναι δεκτόν ότι και τά προνομιακά δίκαια άποσβέννυνται άχρησίε δεκατεί κατ’ αναλογίαν των δουλειών πόβλ. και Ν. 1 (50.11) Regelsberger I σελ. 330, Kappeler Wasserrecht σελ. 126, Hesse in Jahrb. Dogm. VII σελ. 282, ήν αναλογίαν των επί των δουλειών δέν διστάζει ή άπόφασις, άποκρούσασα αύτήν ένταϋθα, να τήν άποδεχθῇ κατωτέρω. “Αλλ’ εκτός τούτου, ή επί τόσον χρόνον άχρησία δέν αντίκειται είς αύτήν τήν φύσιν και έννοίαν τής εξ άμνημονεύτου χρόνου καταστάσεως, ήτις δέον να δείχθῃ αδιάπτωτα (Γ. Μπαλαφής).

παρεδέχθη, ότι δι' οίονδήποτε εκ του ποταμού σημείου ήτο δεκτή ή τοιαύτη άμνημονεύτου χρόνου χρήσις.

Επειδή όμολογείται υπό των διαδίκων ότι ό ρηθείς Μεγανίτης δέν είναι ποταμός πλευστός ή δυνάμενος νά καταστή τοιοῦτος άλλα χείμαρρος, παγκοίνου χρήσεως, καθά ύποστηρίζεται καί υπό του ένάγοντος (*).

Επειδή εκ των καταθέσεων των εξετασθέντων μαρτύρων (έκτος της κυριότητος του ένάγοντος επί του αναφερομένου ύδρομούλου τελείως άποδειχθείσης, καί υπό του εκκαλούντος ήδη όμολογούμενης) σφόδρα πιθανά καί κατά την κρίσιν του δικαστηρίου τούτου κατέστησαν τά ως άνω ύποστηριζόμενα διά της άγωγής περιστατικά, ότι πρό άμνημονεύτων κέκτηται ό ένάγων την χρήσιν του ύδατος διά τον ύδρομύλον, ήτοι ύδατος εκ του χείμαρρου, άρκοῦντος διά την τακτικήν καί άπρόσκοπον λειτουργίαν του ύδρομούλου του, καί ότι ό έναγόμενος παρεμποδίζει αυτόν από του νά έλκύση ύδωρ καθ' όλην την γραμμήν του χείμαρρου από

ένάγοντα επί πολλόν χρόνον ή χρήσις του ύδατος καί ένεκα τούτου άπεσθέρη τδ δικαίωμά του καί ως τοιοῦτος τυγχάνει άπορριπτός.

α'Επειδή ή επί τινά χρόνον άπώλεια της νομής δέν έπιφέρει καί την του δικαιώματος αυτού άπώλειαν, οὐδδ πρόκειται έν τη παρούση δίχη περί νομής άλλα περί του δικαιώματος αυτού του ένάγοντος, όπερ δέν δύναται νά θεωρηθῇ άπωλεσθέν κατ'ά τά έν τη ήγούμενη αίτιολογία έκθεθέντα.

α'Επειδή καί αν ύποτεθῇ ότι ό ένάγων άπώλεσε την νομήν του δικαιώματός του ως μη δυνάμενος νά άντλήσῃ ύδωρ, καθά ό έναγόμενος ισχυρίζεται, οὐδδως έπεται έντεῦθεν, ότι άπώλεσε καί αυτό τούτο τδ δικαίωμά του καί δέν δύναται νά έπιδιώξῃ την άναγνώρισιν αυτού άέναντι παντός παρακωλύοντας την άνάγκησίν του· πλήν τούτου οὐ μόνον έν τη θέσει έξ της κατ' άρχάς είχε τδ ύδωρ δύναται νά έλκῃ αυτό· άλλα καί έξ άλλης συνωδ'ά τη αναλόγῳ έφαρμογῇ των Νόμων 21 Βασιλ. (58.3) 'Αρμ. Δ'. § 116 Ν. 9 Πανδ. (8.1) Ν. 21, 22, 25 Πανδ. (8.3) Ν. 8 Πανδ 43.20 πρβλ. Οίκον. Στοιχ. 'Αστ. Δίκ. Β'. § 145 σημ. 12).

α'Επειδή ή αίτουμένη προσωπική κράτησις του έναγομένου δέν είναι νόμιμος, μη ύπαρχούσης οὐδδ κατ'ά τδ άρθρ. 999 Πόλ. Δικονομίας οὐδδ κατ' άλλον τινά νόμον νομίμου περιπτώσεως έπιβολής τοιαύτης, δέν πρόκειται δδ κατ'ά τδ άρθρ. 999 έδ. 9 περί άποδόσεως άκινήτου κτήματος καί ίστοίμου δικαιώματος, άπορριπτέα θδεν ή σχετική της άγωγής αίτησις, διότι οὐδδ λόγω της άποζημιώσεως κρίνει έπιβλητέαν ταύτην τδ δικαστήριον κατ'ά τδ άρθρ. 1000 έδ. 2 Πολ. Δικονομίας.

α'Επειδή τδ δικαστήριον κρίνει ότι δέον νά διαταχθῇ ή προσωρινή έκτέλεσις της άποφάσεως καί δὴ άνευ έγγυήσεως τινος (άρθρ. 186 έδ. 1 Πολ. Δικονομίας) προκειμένου περί της χρήσεως ρένοντος ύδατος, καί της ύποθέσεως κρινομένης κατεπαιγούσης».

(*) Έκ της άντιθέσεως, ήν ποιεΐται ή άπόφασις έν τη παρούση αίτιολογία, άφίνει νά διαφανήται ότι δέν έπρόκειτο περί χείμαρρου άλλα περί άεννίου ρεύματος, ήτοι δημοσίου ποταμού, υπό τήν ρωμ έννοιαν (flumen publicum) (Γ. Μπαλής).

της θέσεως Σκολολείβαδο καί κάτω, άλλ' όμως προέκυψε συνάμα εκ των αυτών μαρτυριών, κατά την κρίσιν του δικαστηρίου τούτου, ότι τδ ως είρηται έξ άμνημονεύτων δικαιώμα του ένάγοντος συνίστατο είς την λήψιν ύδατος, τδ μέν τοσούτου άρκοῦντος ως έρρέθη πρός τακτικήν καί άπρόσκοπον λειτουργίαν του ύδρομούλου του, τδ δέ όσον πρός τούτο θά περιείχε τδ ρεύμα μέχρι της κρήνης Δημητροπούλου (ή της Μονής χωρίου Δημητροπούλου) ήτοι πλήν του ύδατος της κρήνης ταύτης, της είς τον αυτόν χείμαρρον χυνομένης, καθόσον δέν άπεδείχθη εκ των μαρτυριών τδ ύποστηριζόμενον υπό του ένάγοντος, ότι είχε την χρήσιν άπορριπτικώς καί πρός βλάβην των έχόντων ύποκείμενα τῷ σημείῳ της έκβολής της κρήνης κτήματα καί δικαιουμένων πρός λήψιν ύδατος. καί ως πρός τούτο τυγχάνει μεταρρυθμιστέα ή εκκαλουμένη άπόφασις καί δεκτή ή έφεσις, δεκτικός δέ ό ταχθείς τῷ ένάγοντι άνακληρωτικός όρκος μόνον διά τά ως έρρέθη ένδειχθέντα περιστατικά. Εί καί ήδύνστο τις άπειν, ότι ή άγωγή έχουσα ιστορικην αίτίαν μόνον τ'έν έξ άμνημονεύτου άρχαιότητα (διότι ό Νόμος 3 § 1 (43.20) άπλως καί μόνον έν τῷ προσαχθέντι τριδράχμῳ δικογράφῳ της άγωγής αναφέρεται), ότι έξ αύλακος επί τούτῳ κατασκευασμένου (ώρισμένου αύλακος) έλκυον από άμνημονεύτων έτών ό ένάγων καί οί προκάτοχοί του τδ ύδωρ, καί υπό ταύτην την έάσιν εξετασθεΐσα άπεδείχθη άβάσιμος καί άνυπόστατος, καθόσον έδείχθη εκ των μαρτυριών καί όμολογείται υπό του ένάγοντος ότι δέν ποιεΐται χρήσιν του έξ άμνημονεύτων ύπάρξαντος αύλακος, αξιῶν νά κατασκευάσῃ έτερον πολύ μακράν του πρώτου, διότι τδ ύπάρξαν έξ άμνημονεύτων ύδραγωγίον ή ύδραύλαξ, (δι' οὐ έφέρετο τδ ύδωρ είς τον ύδρομύλον του), δέν ύφίσταται από έτών καί έγκατελείφθη. καταστραφείσης της δέσεως καί της άρχής του αύλακος έξ άνωτέρας βίας, ήτοι ότι ή ύπάρξασα έξ άμνημονεύτων κατάστασις, ή τδ δικαίωμα του ένάγοντος παριστάσα, δέν θφίσταται ήδη, εκλυκούσα, καί οὔτε ύποστηρίζεται ήδη υπό του ένάγοντος, ή δέ έξ άμνημονεύτων κατάστασις άναγνωρίζεται, κατ'ά τον παρ' ήμιν ισχύοντα Ρωμ. Νόμον, μόνον έπ' άρχαιοτάτου ύδραγωγείου (Οίκον. § 68 σημ. 4) ή καί άρχαιοτάτου ύφισταμένου ύδραύλακος ('Αρ. Παγ. 60 (1902), της όποιας καταστάσεως δέν έπιτρέπεται ή παρεμπόδισις ή μεταβολή, διότι άντί νόμου θεωρείται ύπάρχουσα, δέν σημαίνει δδ ό εκ της άρχαιότητος οὔτος τίτλος δικαίωμα άπλως προσωπικόν χρήσεως του ύδατος όκουδήποτε της ροής αυτού, καί κατασκευής όκουδήποτε ύδραγωγείου ή ύδραύλακος. Η άνωτέρω δέ ρήσις των Βασ. 4 (58.20) έννοεί ύδωρ έλκόμενον δι' ύδραγωγείου άμνημονεύτου κατασκευής, καθά δηλοῖ ή λέξις «συστηναι» καί καθά φέρει ή αντίστοιχος διάταξις των Πανδεκτών 3 § 4 (43.20) αδι τδ έξ άμνημονεύτων χρόνων ύπάρχον ύδαγωγέον λογίζεται, ως νομίμως κατασκευασθέν (Οίκονομ. αυτόθι). Συνεπώς διά τούς είρημένους λόγους έτύγχανε καθ' όλοκληρίαν παραδεκτή ή έφεσις καί άπορριπτέα ή άγωγή, δειχθεΐσα άβάσιμος ως πρός τε την ύποστηριχθεΐσαν διά της άγωγής

κατάστασιν ἐξ ἀμνημονεύτου, καὶ ὡς πρὸς τὸ περιστατικὸν τῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου παρεμποδίσσεως, διότι τὴν κάλα καταστάσιν, ἤτοι τὴν χρῆσιν καὶ ἐπισκευὴν τοῦ παλαιοῦ αὐλακος, δὲν εἰδείχθη ὁ ἐναγόμενος ὡς θελήσας νὰ παρεμποδίσῃ (*).

Ἐπειδὴ ὁμολογεῖται ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, διὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν προτάσεων, ὅτι ὁ ἐναγόμενος κέκτηται ὑδρομύλον παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ εἰρημένου χειμάρρου, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ 1898 συνεχῶς ποιεῖται αὐτὸς χρῆσιν τοῦ ὕδατος τοῦ χειμάρρου πρὸς λειτουργίαν τοῦ ὑδρομύλου του (ὡς τοῦτο ἐμφαίνει καὶ τὸ προσαγόμενον παραχωρητήριον τοῦ Δημοσίου, ἐν ᾧ φέρεται ὅτι ὁ ἐκκαλὼν θὰ λαμβάνῃ τὸ ὕδωρ ἀπὸ ἀποστάσεως 500 μέτρων, ἤτοι ὅτι ἡ κατασκευὴ τῆς ἀρχῆς τοῦ αὐλακος (ἢ δέσις) δύναται νὰ γείνη εἰς ἀπόστασιν 500 μέτρων ἀπὸ τοῦ ὑδρομύλου του). Ἐκτὸς δὲ τῆς συνεχοῦς καὶ ἡδὴ χρῆσεως τοῦ ὕδατος ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ἐξ οὗ οὗτος ἐκτέταστο πρὸς ταύτην δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ ὡς παρακείμενος τῷ χειμάρρῳ, καθὰ ὁμολογεῖται, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διοχετεύῃ ὕδωρ πρὸς λειτουργίαν τοῦ ὑδρομύλου του, κατὰ τοὺς Νόμους 3 § 1 Πανδ. (43.20) καὶ 2 (43.12), ἐν ὧν ἑταρος δὲν ὑπάρχει ἔχων ὑπέρτερον δικαίωμα, καὶ ἀδασίως ἀποκρούει ὁ ἐνάγων τὸ τοιοῦτον δικαίωμα αὐτοῦ καὶ ὅτι λαμβάνει τὸ ὕδωρ ἀπὸ ἀποστάσεως 2000 μέτρων (κατὰ τοὺς μάρτυρας, μὴ λαμβανομένους ὅμως ὑπ' ἑψιν ἐν προκειμένῳ, ἀπὸ ἀποστάσεως 300 μέτρων), ἐνὸς δὲν ἰσχυρίζεται, ὅτι λαμβάνει τὸ ὕδωρ ἐκ σημείου τοῦ χειμάρρου, ὑπερκειμένου ἐκείνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου αὐτὸς θέλει ὡς δικαίωμένος νὰ λάβῃ τὸ ὕδωρ.

Ἐπειδὴ δικαιούμενος ὡς ἄνω ὁ ἐκκαλὼν εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ὕδατος δικαιούται νὰ παρεμποδίσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος λήψιν τοῦ ὕδατος τῆς κρήνης Δημητροπούλου, ἐὰν ἐκ τούτου βλάβηται. Προβάλλων δὲ τοιοῦτον ἰσχυρισμὸν ἀμφισβητούμενον ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, ἀλλὰ μὴ ἀποκρούμενον ὡς ἀ-

παράδεκτον, ἤτοι ὅτι παραβιάζεται τὸ δικαίωμά του, ἂν ὁ ἐνάγων διοχετεύσῃ ὕδωρ ἐκ τῆς θέσεως «Προφῆτης Ἡλίας» ἐν τῇ ὁποίᾳ καίται καὶ ἡ ἄνω ἀναφερομένη κρήνη Δημητροπούλου, διότι ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει δὲν ἀπομένει ὕδωρ ἐπαρκοῦν πρὸς λειτουργίαν τοῦ ἰδίου ὑδρομύλου, δέον νὰ ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ τοῦτον διὰ παντὸς μέσου καὶ μαρτύρων διὰ τὸ ἀνέφικτον ἐγγράφου ἀποδείξεως, καθόσον ἄλλως πρᾶττει τὴν παρεμποδίσιν ἄνευ συμφέροντος, ἀλλὰ μόνον ἐκ κακοβουλίας μὴ εἰσακουστήας.

Ἐπειδὴ ἐν περιπτώσει δόσεως τοῦ τασσομένου ὄρκου, ὁ ἐνάγων ἐφεσίβλητος δικαιούται καὶ θὰ δύναται νὰ λάβῃ ἀνεμποδίστως τὸ ἀρκοῦν αὐτῷ ὕδωρ ἄνωθεν τῆς θέσεως ἐν ἣ πίπτει τὸ ὕδωρ τῆς βρύσεως Δημητροπούλου, δύναται δὲ ἄλλως νὰ λάβῃ αὐτὸ καὶ κάτωθι τῆς θέσεως ταύτης, ἀλλὰ νὰ μὴ συμπεριλάβῃ, ἐὰν βλάβηται ὁ ἐναγόμενος, καὶ τὸ ὕδωρ τῆς κρήνης, ἀφίνων τοῦτο (διὰ τεχνικοῦ ἔργου) νὰ ρέῃ κατὰ τὴν φορὰν αὐτοῦ ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ χειμάρρου πρὸς τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ (*).

Ἐπειδὴ τὸ περὶ ἀποζημιώσεως τοῦ ἐνάγοντος ζήτημα θὰ κριθῇ, ἂν ὁ ἐναγόμενος παρεμποδίσῃ τὸν ἐνάγοντα θέλοντα νὰ λάβῃ τὸ ὕδωρ ἄνωθεν τῆς κρήνης Δημητροπούλου ἢ ἂν παρεμποδίσῃ αὐτὸν θέλοντα νὰ λάβῃ καὶ κάτωθι τῆς κρήνης, ἀλλ' ἄνευ βλάβης τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐκ μόνης κακοβουλίας τούτου, μεταρρυθμιστέα δὲ εἶναι ἡ ἐκκαλουμένη, δεχθεῖσα ἀπεριόριστως ἐπὶ πάσῃ παρεμποδίσῃ ἀποζημιώσιν ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνστάσις περὶ δεκαετοῦς παραγραφῆς ὀρθῶς ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης διότι κατὰ τὰ ἄνω θεωρεῖται ὑφιστάμενον τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος, οὐδεμία δὲ διάταξις ἄλλως τε νόμου ἀναγράφει διὰ τὸ ἐπίδικον δικαίωμα δεκαετὴ παραγραφὴν.

(*) Δεχόμεθα ὅτι πρόκειται περὶ χειμάρρου. Τόσον τὸ ὕδωρ τοῦ χειμάρρου ὅσον καὶ τὸ τῆς τούτῃ συμβαλλούσης κρήνης Δ. (τούλάχιστον ἀφ' ἧς ἀπὸ τῆς κρήνης ἀφίθῃ ἐλευθέρως νὰ καταρρέῃ καὶ δὴ νὰ συμβάλλῃ εἰς τὸν ποταμὸν) εἶναι πάγκοινον, ἐκάστον παρακειμένου, ἀνεξαρτήτως ὑπερτέρου καὶ κατωτέρου, δικαιουμένου ἐξ ἑαυτοῦ εἰς τὴν χρῆσιν καὶ διοχέτευσιν. Ἐν προκειμένῳ λοιπὸν ὁ μὲν ἐνάγων θὰ λάβῃ τὸ ἀμνημονεύτῳ χρόνῳ κτηθὲν προνομιακὸν τοῦ δικαίου (jus proprium) ἐφ' ὅσον καὶ καθ' ὅσον ἤθελε τὸ ἀποδείξει (ἄνωθεν ἢ κάτωθεν τῆς συμβολῆς τῆς κρήνης Δ.) προτιμώμενον τῆς κοινῆς χρήσεως· ὁ δ' ἐναγόμενος μένει μὲ μόνην τὴν χρῆσιν ἣν τῷ παρέχει ἡ κοινῆς χρήσεως ιδιότης τοῦ πράγματος, ἐνὸς δὲν προβάλλει καὶ αὐτὸς κτήσιν προνομιακοῦ τινος δικαίου ὑπὲρ τοῦ ὑδρομύλου τοῦ ἀμνημονεύτῳ χρόνῳ, (διότι δι' ἄλλης χρονίας παραδρομῆς δὲν κτᾶται τοιοῦτο δικαίωμα). Ἀλλὰ τὴν χρῆσιν τὴν ἐκ τῆς ιδιότητος τοῦ πράγματος ὡς κοινῆς χρήσεως τὴν ἔχει καὶ ὁ ἐνάγων καὶ κάτωθεν ἐστὶ τῆς τῷ ποταμῷ συμβολῆς τῆς κρήνης Δ. ἀσχετῶς ἂν ὑπὲρ αὐτοῦ συντρέχῃ καὶ τὸ μνησθὲν προνομιακὸν ἀμνημονεύτῳ χρόνῳ δικαίον. Διὰ τίνα λοιπὸν λόγον κάτω τῆς συμβολῆς τῆς κρήνης Δ. θὰ προτιμηθῇ ὁ ἐλκυσμὸς τοῦ ἐναγομένου ἔστω καὶ ὡς πρὸς τὸ τῆς κρήνης ὕδωρ; (Γ. Μπαλῆς).

(*) Καὶ ἡ πλειοψηφία καὶ ἡ μειοψηφία δὲν εὐρίσκονται ἐν τῷ δικαίῳ. Ἡ δύναται ὁ ἐνάγων νὰ στηρίξῃ τὴν ἀγωγὴν του εἰς ἀμνημονεύτῳ χρόνῳ κτηθὲν προνομιακὸν ἢ ἀποκλειστικὸν δικαίον (jus proprium) πρὸς ἀφ' ὧν ὁρισμένου τοῦ ποταμοῦ σημείου καὶ ὁρισμένου ἐξ ἀμνημονεύτου χρόνου κατεσκευασμένῳ αὐλακῇ ἐλκυσμὸν ὕδατος, ἀλλ' ἡ δύναται ἐπίσης νὰ τὴν στηρίξῃ καὶ εἰς ὁμοίᾳ τρόπῳ κτηθὲν προνομιακὸν δικαίον πρὸς ὅσον δῆποτε τοῦ ποταμοῦ οἰκισθέντος αὐλακῇ ἐλκυσμὸν καὶ τοῦτο, κατὰ τὴν ὁρθοτέραν γνώμην καὶ ἀντίληψιν τὴν ἐπεκτείνουσιν τὴν ἀμνημονεύτῳ χρόνῳ κτήσιν καὶ πέραν τῶν ρωμ. θεμάτων, ἀσχετῶς πρὸς τὸ θέμα τοῦ Ν 3 § 4 (43.20), Βασιλ. 4 (58.20), καὶ ἀσχετῶς πρὸς τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ μυσίαν τούτου. Ἐν προκειμένῳ, ὡς τούλάχιστον φαίνεται ἐκ τῆς μειοψηφίας καὶ τῆς πρώτης αἰτιολογίας, ὁ ἐνάγων ἐκ τῶν δύο τούτων ἐρεισμάτων, εἶχε δώσει εἰς τὴν ἀγωγὴν του τὸ πρῶτον τούτου καὶ μόνον ἢ ἀποδείξει ἔδει νὰ ἐξετασθῇ ἐν προτεκομισθῇ ἡ διετάχθη. Ἡ στενὴ προσκόλλησις εἰς τὸν Ν.3 § 4 (43.20) καὶ ἡ πιστικὴς ἀπαγωγὴ τῆς ἱστορικῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς εἰς τὸ συγκεκριμένον θέμα τοῦ νόμου τούτου, εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν καθόλου τῆν ἀπόφασιν καὶ ἰδίᾳ τὴν μειοψηφίαν (Γ. Μπαλῆς).

*Αριθ. 992 (1905)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
***Ενεχυροδανεισθέντων ἐν Ζακύνθῳ. - διατυ-
 πώσεις περὶ πληρωμῆς. - δημοτικὸν δυμ-
 βούλιον. - Γερουσία. - κατάργησις.**

Ἐπειδὴ ὁ Νόμος ΠΝ' τῆς 20 Ἰανουαρίου 1866
 «περὶ εἰσαγωγῆς καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ τῆς ἐν τῷ
 λοιπῷ Βασιλείῳ ἰσχυροῦς νομοθεσίας», διὰ τοῦ
 ἀρθρ. 1ου καθόρισεν ὅτι, ἀπὸ τῆς α' Ἰουλίου
 1866, πλὴν τῶν ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ὀριζομένων
 ἐξαιρέσεων, λαμβάνει ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν ἐν ταῖς
 Ἰονίαις Νήσοις, ἢ ἐν τῷ λοιπῷ Βασιλείῳ κειμένη
 νομοθεσία καὶ παύει ἰσχύουσα ἡ νομοθεσία τοῦ
 πρώην ἡνωμένου κράτους τῶν Ἰονίων νήσων διὰ
 δὲ τοῦ ἀρθροῦ 17 τοῦ αὐτοῦ νόμου οἱ περὶ ἐνεχυ-
 ροδανειστηρίων καὶ ἄλλων τοιούτων ἰδρυμάτων ὑ-
 φιστάμενοι νόμοι καὶ κανονισμοὶ δὲν καταργοῦνται·
 ὅθεν μένει ἐν ἰσχύϊ τὸ ἀρθρ. 9 τοῦ κανονισμοῦ τοῦ
 ἐνεχυροδανειστηρίου Ζακύνθου, καθ' ὃ οἱ μισθοὶ καὶ
 πᾶσα ἄλλη σχετικὴ δαπάνη ἀφορῶσα εἰς τὴν δια-
 χεῖρσιν τοῦ ἀγαθοεργοῦ καταστήματος πληρώνε-
 ται ἐκ τοῦ ταμείου αὐτοῦ, ἐννοεῖται δὲ ὅτι οὐδεμία
 ἐκτακτος δαπάνη ὑπερβαίνουσα τὰς 5 λίρας· στερ-
 λίνας θὰ γίνεται ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ δημοτι-
 κοῦ συμβουλίου, τῇ ἐγκρίσει ὅμως τῆς ἐκλαμπρο-
 τάτης γερουσίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ κατηγγήθη ἡ γερου-
 σία, πρὸς δὲ διὰ τοῦ Νόμου ΡΚΕ' τῆς 27 Δεβρίου
 1865 κατηγγήθη καὶ ἡ ἐν Ἑπτανήσῳ ὑφισταμένη
 δημοτικὴ νομοθεσία καὶ ἐφαρμόζεται ἡ ἐν ταῖς λοι-
 παῖς ἐπαρχίαις τοῦ Κράτους ἰσχύουσα δημοτικὴ νο-
 μοθεσία, καθ' ἣν (Νόμος τῆς 27 Δεβρίου 1833
 «περὶ συστάσεως τῶν Δήμων» ἀρθρ. 116 ἐδ. 2)
 ὅλα τὰ περὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς Δημοτικῆς πε-
 ριουσίας κανονισμένα, ἐφαρμόζονται ἐξ ἴσου καὶ
 εἰς τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα, θεὸν ὅθεν συμφώ-
 νως πρὸς τὰς διατάξεις ταύτας νὰ ἐκτελῶνται αἱ
 διατυπώσεις τοῦ ἀρθρ. 9 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ἐ-
 νεχυροδανειστηρίου. Ἐπομένως κατὰ τὰ ἀνωτέρω
 ὅπως ἔχῃ κύρος ὁ γενόμενος συμβιβασμὸς μετὰ τοῦ
 ἐκκαλοῦντος καὶ ἐφεισδύτου, καὶ ἡ συνεπεία τού-
 του καταβολὴ τοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτουμένου πο-
 σοῦ, θεὸν οὗτος κατὰ τὸ ἀρθρ. 9 τοῦ Καταστατι-
 κοῦ τοῦ ἀγαθοεργοῦ Καταστήματος καὶ τὰ ἀρθρ.
 119 ἐδ. 16', 15', ἀρθρ. 114 τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου
 νὰ γείνη τῆς προηγουμένη ἀποφάσεως τοῦ δημοτικοῦ
 συμβουλίου καὶ ἐγκριθῇ ἡ ἀπόφασις αὕτη παρὰ τοῦ
 Νομάρχου.

*Αριθ. 995 (1905)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. Α. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ
**Δωρητήριον. - μὴ ἐπιφύλαξις δικαιώματος
 ἀνακλήσεως. - μὴ πληρωδὶς τρόπων. - ἀνα-
 κλήσεως ἐπὶ ἀχαριστίας.**

Ἐπειδὴ ὁρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον Μεσολογγίου
 διὰ τῆς 1141 (1903) ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐ-
 κρινεν ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ 4933 προσαγομέ-
 νου δωρητηρίου συμβολαίου ὅτι ἡ δωρητρία εἶχε τὸ
 πρὸς ἀνακλήσιν τῆς ἐν αὐτῷ συστάσεως δωρεᾶς
 αἰτία θανάτου δικαιώμα καὶ τοῦτο ἐνήσκησε νομί-
 μως διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀποφάσει ἐκτιθεμένους διὰ μα-
 κρᾶς σκέψεως λόγους· ὅθεν οἱ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦν-

τος ἐν τῇ ἐφέσει καὶ ταῖς προτάσεσιν αὐτοῦ προ-
 βαλλόμενοι λόγοι καὶ ἰσχυρισμοὶ περὶ τούτου πρὸς
 ὑποστήριξιν τοῦ ἐναντίου μὴ βάσιμοι ἐλέγχονται.
 Εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν εὐλόγως, κατὰ τὴν γνώ-
 μην τῆς μειοψηφίας, ὅτι ἐκ τοῦ μνησθέντος ἀνω-
 τέρω συμβολαίου ἐξάγεται ὅτι ἡ δωρητρία καὶ θεία
 τῆς (ἐναγούσης) ἐκκαλούσης μετεβίβασε εἰς τὴν
 κυριότητα τῆς δωρεοδόχου τὴν ἐν τῷ συμβολαίῳ
 τούτῳ κινητὴν καὶ ἀκίνητον περιουσίαν ὡς αἰτία
 θανάτου δωρεᾶν, τὴν ὁποίαν περιουσίαν δὲν ἔχει
 δικαίωμα οὔτε νὰ πωλήσῃ οὔδ' ἐν ὑποχρεώσῃ, ἐ-
 πομένως ἐκ τούτων ἐξάγεται σαφῶς ὅτι δὲν διετή-
 ρησεν ἐν αὐτῇ τὴν κυριότητα ἐπὶ τῆς περιουσίας
 ταύτης ἀλλὰ τὴν ἐπικαρπλίαν μόνον, ὅπερ εὐνόητον
 ἐκ τῆς μὴ παραδόσεως ταύτης. Ἀλλὰ κατὰ τοὺς
 Νόμ. 28 καὶ 35 τοῦ Κώδικος περὶ δωρεῶν ἐν τοι-
 αύτῃ περιπτώσει ἡ παράδοσις θεωρεῖται δυνάμει
 τοῦ νόμου γενομένη, διότι ἐντεῦθεν μεταβάλλεται ἡ
 κατοχὴ αὐτῆς, ἐπομένως ἡ δωρεοδότις ἔνεκεν τού-
 του δὲν ἡδύνατο νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν δωρεάν ταύτην
 μονομερῶς μὴ ἐπιφυλαχθεῖσα ἐν τῷ συμβολαίῳ τοῦ
 δικαιώματος τούτου, ἀλλ' ἡδύνατο μόνον νὰ ἐπι-
 διώξῃ τοῦτο ἔνεκεν ἀχαριστίας καὶ διὰ τὴν μὴ ἐκ-
 πλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων ἃς ἡ δωρεοδόχος ἀνέ-
 λαβε νὰ ἐκτελέσῃ πρὸς περιθάλψιν τῆς δωρητρίας
 ὁ δὲ κατὰ προσθήκην ἐν τῇ συμβάσει τῆς δωρεᾶς
 τεθείς ὅτι ἡ δωρητρία δύναται καὶ ἀναιτίως νὰ ἀ-
 ποβάλῃ τὴν δωρεοδόχον ἐκ τῆς οἰκίας τῆς, πρὸς
 ἣν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θ' ἀποδίδῃ αὕτη λόγῳ
 προσηκούσης ἐργασίας τὸ σημειούμενον ἐν τῷ συμ-
 βολαίῳ τούτῳ πρὸς τὴν χρημάτων, εἶναι ἄνευ σημα-
 σίας νομίμου μὴ ἐπηρεάζον μηδὲ ἀναιροῦν τὴν κυ-
 ρίαν σύμβασιν τῆς δωρεᾶς τὴν ἰσχύον αὐτῆς), καθ'
 ὅσον αὕτη εἶναι ὑπὸ τρόπον καὶ διὰ τοῦ προσθέτου
 τούτου ὁρου ἐπρονόετο ἡ ἐξασφάλις τοῦ πρὸς ἐ-
 κτέλεσιν ὁρου καὶ δὲν ἀφορᾷ εἰς τὴν σύμβασιν τῆς
 δωρεᾶς ἀλλ' εἰς ἴδιον ἀντικείμενον (τρόπον) καὶ
 τοιαύτην ἐνέχει ἐννοίαν καὶ οὐχὶ διάφορον, ἥτις ἐ-
 νισχύεται καὶ ἐκ τοῦ λόγου εἰς δὴ κυρίως ἀπεβλε-
 ψαν οἱ συμβαλλόμενοι, δηλ. εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ
 ὁρου πρὸς ἀντιπαροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν ἐκ μέρους
 τῆς δωρεοδόχου, καὶ δὲν ἐξεδήλωσαν ἐναντίαν βού-
 λησιν περὶ ἀνακλήσεως ἢ μὴ ἰσχύος τῆς δωρεᾶς
 ἔνεκα τοῦ προσθέτου τούτου συμφώνου, οὐδὲ ἐπιφύ-
 λαξιν τινὰ περὶ τούτου ἐποίησαν ἡ δωρητρία, ὅπερ
 ἦν ἀπαραίτητον νὰ δηλωθῇ ρητῶς ὅπως ἔχῃ καὶ
 νόμιμα ἀποτελέσματα, ἐκτὸς δὲ τούτου διὰ τοῦ ὅ-
 ρου τούτου κατέστησε ἀνέφικτον τὴν ἐκτέλεσιν ἐν τῇ
 συμβάσει περὶ τῆς τῶν ὑπηρεσιῶν παροχῆς ἃς αὕτη
 δὲν ἡδύνατο ν' ἀποποιηθῇ, ἀφοῦ ἀπεδέχθη καὶ ρητῶς
 ἐν τῷ συμβολαίῳ ἐγένετο μνεία, ὅτι δὲν ἡδύνατο
 ἀναιτίως νὰ ἀποδιώξῃ τὴν δωρεοδόχον ταύτην τῆς
 οἰκίας τῆς (ἴδε περὶ τούτου Ν. 161 (50, 17) Πανδ.
 Β. 11). Ἀλλὰ καὶ ἂν θεωρηθῇ ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς δωρη-
 τρίας γενομένη δήλωσις περὶ μὴ ἐκπλήσεως τῶν
 δωρηθέντων (ὡς ἀνωτέρω ἐκτίθεται) ὅτι δὲν ἐπι-
 φέρει τὴν μετεβίβασιν τῆς κυριότητος αὐτῶν, ἔχει
 οὐδὲν ἥττον τὸν χαρακτῆρα τῆς μὴ ὀναλήψεως
 τῶν δωρουμένων καὶ καθίσταται ἐντεῦθεν ὡς ἐν
 ζωῇ δωρεὰ καὶ ἐφαρμόζονται αἱ περὶ τούτου δια-
 τάξεις τῶν Νόμων Lex 27.35, καὶ ἐπομένως ἡ

τοιαύτη δωρεά δύναται μόνον ἐνεκεν ἀχαριστίας νὰ προσβληθῇ διὰ τῆς ἀνακλήσεως διὰ τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν τῶν συντεθειμένων παρὰ τῆς δωρητρίας ζώσης (ὅπερ δὲν ἐγένετο) καὶ δὲν ἠδύνατο συνεπὶς ν' ἀνακαλέσῃ τὴν δωρεὰν ταύτην διὰ τοῦ 392 προσαγομένου συμβολαίου διὰ τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν· διὰ δὲ τοῦ 393 συμβολαίου δωρήσασα τὴν περιουσίαν ταύτην (δωρηθεῖσαν) πρὸς τὸν ἐναγόμενον, τὰ ἐν τῷ συμβολαίῳ τῆς ἀνακλήσεως ἀναφερόμενα ὅτι ἡ ἀνάκλησις ἐγένετο ἐνεκεν ἀχαριστίας τῆς δωρεοδόχου ὡς μὴ ἐκπληρώσασθης τὰς ὑποχρεώσεις ἃς ἀνέλαβε, δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ ἰσχυρὰν τὴν ἀνάκλησιν ταύτην ἐνὸς δὲν ἀνεγνωρίσθῃ δικαστικῶς τὸ ὑποστατὸν αὐτῶν· τὸ δὲ πρόσθετον σύμφωνον, περὶ οὗ ἀνωτέρω, δὲν καθίστησιν ἀνίσχυρον τὴν δωρεὰν ταύτην καὶ ἐπὶ τοιαύτην ἐννοίαν διὰ τοὺς ἐκτεθέντας περὶ τούτου λόγους. Κατ' ἀκολουθίαν ἐσφαλμένως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐδέχθη τὰ ἐναντία τούτων κατὰ παρερμηνείαν τῶν ἐν τῷ συμβολαίῳ ἀναγραφόμενων καὶ τῶν μνημονευομένων διατάξεων τῶν νόμων, διὰ δὲ τῆς μετὰ ταῦτα ἐκδοθείσης ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγή.

Ἀριθ. 997 (1905) (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κτίσματα ὀθωμανικὰ ἐν Γυθείῳ.- περιέλευσις Δημόσιῳ δικαιοῦματι πολέμου.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων προκύπτουσι κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου σφόδρα πιθανὰ ἀποδείξεις ὑπὲρ τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ Δημοσίου καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐπιβλητέος ἦν αὐτῷ ἀναπληρωτικὸς ὁρκος διατυπούμενος ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ τρίτου, ὃν θέλει δώσει συμφώνως πρὸς τὸν ἀπὸ 11 Μαρτίου 1881 Νόμον ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργός· εἰ καὶ, κατὰ τὴν γνώμην τῆς μειοψηφίας, δύναται εὐλόγως νὰ λεχθῇ ὅτι ἐκ τῶν μαρτύρων τούτων δὲν ἀπεδείχθη τὸ εἰς τὸ Δημόσιον ἐπιβληθὲν θέμα ἀποδείξεως, τοῦτέστιν ὅτι τὸ ἐπίδικον ἀκίνητον πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ μέχρι τοῦ 1821 ἀνήκεν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ κατοχῆν τοῦ Ὀθωμανικοῦ Δημοσίου, καθόσον οὗτοι καταθέτουσιν ὅτι πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως δὲν κατέφκουν Ὀθωμανοὶ οὔτε ἐν Γυθείῳ οὔτε ἐν Λακωνίᾳ, ἥτις ἦτο ὑπὸ Πηγμονίαν, οὔτε ἰδιοκτησία Ὀθωμανῶν ὑπῆρχεν ἐπὶ τοῦ μέρους τούτου, μόνον δὲ παρὰ τοῦ μάρτυρος Ι. Α*** κατατίθεται ὅτι ὡς ἐμαθε καὶ γινώσκει τὸ ἐπίδικον ἀνήκεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον καὶ ὡς ἐλέγετο ἐκείθεν ὑπῆρχον ἀρχαιοτάτες, χωρὶς ὅμως νὰ ἀναφέρῃ ἂν τοῦτο ἦν Ὀθωμανικὸν ἢ Ὀθωμανοὶ εἶχον ἰδιοκτησίας ἐν Γυθείῳ, διότι ἀνευ τούτου τὸ Δημόσιον δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ κυριότητα εἰμὴ ἐπὶ τῶν κτημάτων ἐκείνων τὰ ὅποια κατεῖχοντο παρ' Ὀθωμανῶν πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως (ἰδὲ περὶ τούτου πρωτόκολλα 1830 κλπ) καὶ δικαιοῦματι τοῦ πολέμου περιήλθον εἰς τὸ Δημόσιον.

(*) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 74 XVII 673 Ε. Π.

Ἀριθ. 1000 (1905)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΜΕΡΜΗΡΑΣ

Ἐμφύτευσις.- κτηνὸς παραγραφῆ.-μοναστηριακά.- προδουμένης χρόνου δικαιοπαρόχου.- ἀποδεικτικὰ μέσα.

Ἐπειδὴ δεκτὴ εἶναι, κατὰ τὴν κρατοῦσαν δόξαν, ἡ διὰ χρησικτησίας σύστασις ἐμφυτεύσεως κατ' ἀναλογίαν τῶν περὶ χρησικτησίας τῆς κυριότητος καὶ τῶν δουλειῶν διατάξεων, ἐπὶ δὲ κτημάτων, δι' αὐτὰ ὡς πρὸς τὴν κυριότητα ἐξαίρεται ἡ τακτικὴ χρησικτησία καὶ ἐφαρμόζεται ἡ ἔκτακτος, ἡ αὐτὴ ἐφαρμοστέα καὶ διὰ τὴν κτήσιν ἐμφυτεύσεως ἐπ' αὐτῶν (Windsch. § 221 σημ. 8, 213. 9 Οἰκον. § 153). Τῆς κυριότητος δὲ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων κτωμένης διὰ 40ετοῦς παραγραφῆς, κτᾶται καὶ ἡ ἐπ' αὐτῶν ἐμφύτευσις δι' ὁμοίας παραγραφῆς, καὶ ἐρῶς ἐδέξατο τοιαύτην διὰ τῆς ἐκκαλουμένης τὸ πρωτόδικον δικαστήριον. Δὲν ὑφίσταται δὲ νεώτερος νόμος ἀπαγορευτικὸς τῆς τοιαύτης παραγραφῆς, τὸ δὲ ἐπικαλούμενον ἀπὸ 16 Ὀκτωβρίου 1836 Διάταγμα (ἀναφέρον καὶ ἀπαγέρευσιν συμβάσεως, ἐνῷ συμβάσεις ἐμφυτεύσεως ἐπὶ κτημάτων τῆς ἐκκαλοῦσης Μονῆς ὁμολογεῖται ὑπ' αὐτῆς ὅτι ἐγένοντο) δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἰσχύν, μὴ δημοσιευθὲν διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (Οἰκον. § 152 σημ. α.) τὲ δὲ ἀπὸ 8 Ἰουλίου 1858 «περὶ Κανονισμοῦ Μοναστηρίων» Διάταγμα δὲν ἔχει ὡς πρὸς τὴν προκειμένην περίστασιν νομοθετικὴν τινὰ ἰσχύν, μὴ ἀναφερόμενον εἰς ὑφιστάμενόν τινα περὶ ταύτης τῆς περιστάσεως νόμον. Ἀπορριπτεὸς ἐπομένως ὡς μὴ νόμιμος τυγχάνει ὁ σχετικὸς λόγος τῆς ἐφέσεως ὡς καὶ ὁ περὶ τοῦ ὅτι ἀπαιτεῖται ἔγγραφον διὰ τὴν σύστασιν ἐμφυτεύσεως ἐπὶ Μοναστηριακοῦ κτήματος, ἀφοῦ δὲν πρόκειται περὶ τοιαύτης διὰ συμβάσεως κτηθείσης.

Ἐπειδὴ ἐπὶ πάσης χρησικτησίας ὑπάρχει ὁ κανὼν ὅτι ὁ διάδοχος ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ὅροις προσμετρᾷ τὸν χρόνον τῆς νομῆς τοῦ προκτήτορος, οὐδεμία δὲ ἐναντία διατάξις ὑφίσταται ἐν προκειμένῳ, καὶ συνεπὶς ὁρθῶς διατάχθη τοιαύτη ἀποδείξις προσαυξήσεως νομῆς, διότι διὰ τὴν τοιαύτην διαδοχὴν καὶ προσαύξησιν δὲν ἀπαιτεῖται ρητὴ ἀδεια ἢ συγκατάθεσις τοῦ κυρίου ἢ γνωστοποιήσις πρὸς αὐτὸν, ἥτις ἀπαιτεῖται, καθὰ καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἐδέξατο, ὅταν μεταδίδεται ὑπάρχον ἤδη καὶ κερτήμενον ἐμφυτευτικὸν δικαίωμα, καθ' ὅσον ἐνεγομένου τοῦ κυρίου καὶ σιωπῶντος κτᾶται τὸ δικαίωμα, ἐπὶ δὲ τῶν δουλειῶν καὶ ἀγνοοῦντος αὐτοῦ, ἰσχυρίσθη δὲ ὁ ἐφεσίβλητος ὅτι αὐτὸς τε καὶ ὁ δικαιοπάροχος του ἐνέμοντο τὰ ἐπίδικα διανοίᾳ ἐμφυτευτοῦ καὶ καλῇ τῇ πίστει (οἷον θέμα ἔταξε καὶ ἡ ἐκκαλουμένη), ἥτοι ἀνέφερε καὶ ὡς πρὸς τὸν προκατόχον περιστατικὰ κλειονα τοῦ δέοντος, διότι ἤρκει ἡ νομὴ νὰ ἐγένετο βία, λάθρα ἢ παρακλήσει τοῦ δεσπότου, καὶ οἱ ἐναντίοι ἰσχυρισμοὶ τῆς ἐκκαλοῦσης εἰσὶν ἀβάσιμοι. Δν πρόκειται δὲ κατὰ τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν καὶ κατὰ τὸ διατακτικὸν αὐτῆς καθ' ὃ ἐρρέθη κτήσις τῆς ἐμφυτεύσεως παρὰ τοῦ προκατόχου μεταδιδάσαντος αὐτὴν, διὰ νὰ κριθῇ ἂν διὰ τὴν μεταδίδοσιν προικὸς ἢ δωρεᾶς αἰτία,

καθὰ συνομολογείται, ἀπητείτο ἡ συγκατάθεσις τῆς ἰδιοκτητῆς Μονῆς.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἐπέτρεψε τὸ ἐμάρτυρον μέσον περὶ καταστάσεως μακροχρονίου καὶ δὴ μείζονος τῶν 30 ἐτῶν, ἦτοι ὅτι διακατέχονται τὰ ἐπίδικα ὡς ἐμφυτευτικά ἐπὶ 40ετίαν ἐπὶ καταβολῇ κανόνος, τὸ μὲν διότι πρόκειται ν' ἀποδειχθῇ κατάστασις πραγμάτων διὰ τὴν ὁποίαν κρίνεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀδύνατος ἡ κτήσις καὶ διατήρησις ἐγγράφου, τὸ δὲ διότι ὁ κανὼν καὶ ἰδίᾳ τὸ ποσοστὸν αὐτοῦ δὲν εἶναι κατὰ τοὺς νόμους ἀπαραίτητον στοιχεῖον τοῦ δικσιώματος, δι' ὃπερ τὸ τελευταῖον περιστατικὸν τοῦ θέματος τῆς ἀποφάσεως, (ὅπως ἀποδείξῃ ὁ ἐναγόμενος) ὅτι αὐτῶν συνίσταται εἰς 8 τοῖς 0)0 διὰ τοὺς δημητριακοὺς καρποὺς καὶ 10 τοῖς 0)0 διὰ τὸν σταφιδοκαρπὸν ἐν προκειμένῳ παρέλκει καὶ περιττεύει καὶ δὲν εἶναι ληπτέον ὑπ' ὄψιν, καθόσον ἀρκεῖ ἡ ἀποδοχὴ οἰουδὴποτε κανόνος, ὅταν ἐπὶ τὴν σειρὰν τῆς 40ετίας ἐγένετο ἀνεκτὸς ὁ ἐμφυτευτής, διὰ τοῦτο δὲ καὶ δὲν τυγχάνει διὰ τὸ εἰς βάρος τοῦ ἐφαιδρυνόμενου ταχὺν περιττὸν τοῦτο θέμα μεταρρυθμιστέα ἢ ἀπόφασις, ἀφοῦ δὲν πρόκειται ἤδη περὶ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν μαρτυριῶν, ἀπορριπτέος ἐπομένως ἀποβαίνει ὡς μὴ νόμιμος καὶ ὁ περὶ τούτου λόγος τῆς ἐφέσεως.

Ἀριθ. 1003 (1905)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΒΕΡΡΟΙΟΠΟΥΛΟΣ
Δήλωσις ἀποδοχῆς ὅρκου ἐν διακοπαῖς.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνστασις τῆς καθ' ἧς ἡ παρέμβασις περὶ ἀκυρότητος τοῦ δοθέντος ὅρκου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ περὶ ἀποδοχῆς αὐτοῦ γενομένη δήλωσις ἐκ μέρους τῶν παρεμβαίνοντων κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν δικαστικῶν διακοπῶν δὲν ἔχει νόμιμα ἀποτελέσματα, καθόσον ἡ δήλωσις αὕτη ἀποτελεῖ πράξιν ἀναγομένην εἰς τὴν ἐνέργειαν διεξαγωγῆς ἀποδείξεων, ἧς διεξαγωγῆς αἱ προθεσμῖαι ἀναστέλλονται κατὰ τῶν δικαστικῶν διακοπῶν τὴν διάρκειαν, καὶ συνεπῶς ἀκύρως ἐδόθη ὁ ὅρκος μὴ προηγηθείσης δηλώσεως, καθὰ μὴ γενομένης τοιαύτης μετὰ τὴν λήξιν τῶν διακοπῶν, μὴ βάσιμος νόμος ἐλέγχεται διότι κατὰ τὴν ὁρθὴν ἐρμηνείαν τῶν σχετικῶν περὶ ὅρκου καὶ διεξαγωγῆς ἀποδείξεων καὶ ἀναστολῆς τῶν προθεσμιῶν αὐτῶν μετὰ τὴν διάρκειαν τῶν δικαστικῶν διακοπῶν, δικονομικῶν διατάξεων, ἡ ἀπλήρῃ καὶ μόνῃ κοινοποιήσις σχετικοῦ δικογράφου, ἄνευ περαιτέρω τινὸς ἐνεργείας, ὡς ἐν προκειμένῳ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν δικαστικῶν διακοπῶν, δὲν ἀποτελεῖ πράξιν ἐνεργείας διεξαγωγῆς, ἀφοῦ εἰς οὐδεμίαν ὑποβάλλει τὸν πρὸς δὲν ἐπιδίδεται τοῦτο ὑποχρέωσιν σχετικῆς τινὸς ἐνεργείας τοιαύτης, καθὰ μὴ γεννῶσα κατὰ νόμον σημαίον οὔτε ἡχοῦσα τὸν κώδωνα τῆς ἐνάρξεως τῆς προθεσμίας πρὸς ἐνέργειαν διεξαγωγικῆς πράξεως τινος, ἀλλ' ἀπλῶς ἀνάγεται εἰς τὴν κατὰ νόμον ἀπαιτούμενην διατύπωσιν τῆς κοινοποιήσεως ζητῶς τοῦ δικογράφου, συνεπῶς ἀπορριπτέα ἀποβαίνει. Δοθέντος δὲ τοῦ ἐν λόγῳ ὅρκου ὑπὸ τῶν συνδύλων, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προσαγομένων σχετικῶν ἐγγράφων, κατὰ τὴν διὰ τῆς ἀποφάσεως ταχθεῖσαν

προθεσμίαν μετὰ τὴν δήλωσιν, ἀρξαμένης ταύτης ἀφ' ἧς ἐξέλιπεν ὁ δεσμός τῶν δικαστικῶν διακοπῶν ἦτοι τῆς 1ης Σεπτεμβρίου κατὰ νόμον, ἀφ' ἧς θεωρεῖται ἐπιδόθεισα ἡ ἐν λόγῳ δήλωσις, διότι ἀπὸ τότε ἄρχονται αἱ νόμιμοι τῆς ἐπιδόσεως τῆς συνέπειαι, καὶ μὴ προτεινομένης ἐτέρας νομίμου τυπικῆς τινὸς ἀκυρότητος τῆς δόσεως αὐτοῦ ἐνστάσεως, καλῶς ἐδόθη οὗτος (*).

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ (**)

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ

Ἀριθ. 830 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΡΦΙΩΤΑΚΗΣ

Παρέμβασις ἐπὶ εἰδικῇ διαδοχῇ.— κυρία.— ἀπευθυντέα.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν παρεμβάσεως ὁ παρεμβαίνων ἐπιζητεῖ ὅπως ἡ μεταξὺ τῆς Α*** ἀφ' ἐνὸς καὶ τῶν καθ' ὧν ἡ παρέμβασις ἀφ' ἐτέρου ὑφισταμένη ἐκκρεμὴς δίκη, συνεπεία τῶν ἀπὸ 6 καὶ 8 Ἰουνίου 1902 ἀνακοπῶν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 699 (1900) ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἐπαναληφθῇ καὶ ἐξακολουθήσῃ μετὰ αὐτοῦ καὶ αὐτῶν, τὸ μὲν διότι διὰ δωρεᾶς αἰτία θανάτου παρὰ τῆς ρηθείσης Α*** περιήλθε μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς εἰς αὐτὸν ἡ ἀπαίτησις, περὶ ἧς ἡ ἐκκρεμὴς δίκη, τὸ δὲ διότι ἡ δίκη αὕτη διεκόπη ἐκ τοῦ μέρους τῶν καθ' ὧν ἡ παρέμβασις ἐναγομένων. Οὕτω δ' ἐχούσης τῆς παρεμβάσεως, προδήλως πρόκειται περὶ κυρίας τοιαύτης, τοῦ παρεμβαίνοντος, ὡς εἰδικοῦ διαδόχου, ἐπιδιώκοντος διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς δίκης ὅπως ἐπιδικασθῇ εἰς αὐτὸν, ἡ ἀπαίτησις περὶ ἧς ἡ ἐκκρεμὴς μεταξὺ ἄλλων δίκη (Οἰκονομ. Πολ. Δικ. § 53 α'. σημ. 1), ὡς τοιαύτη ἐπομένως ἔδει ν' ἀπευθύνηται καὶ κατὰ τῶν κληρονόμων τῆς Α* ὑπεισερχομένων ὡς τοιούτων εἰς τὸ ὑφιστάμενον δικαστικὸν συνάλλαγμα, οὐχὶ δ' ἀπλῶς νὰ κοινοποιηθῇ πρὸς αὐτοὺς, καὶ δεόν, κατὰ τὴν δάσιμον περὶ τούτου πρότασιν τῶν καθ' ὧν ἡ παρέμβασις, δυναμένων νὰ ἐπικαλεσθῶσιν ταύτην, ἀφοῦ ὡς ἀφορῶσαν τὴν προδικασίαν δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως τὸ δικαστήριον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν, ν' ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος (*).

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Τῆς ὑπ' ἀριθ. 1889 (1906) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 29 ἐ.ἑ. φύλλον, κατὰ λάθος ἐδημοσιεύθη ὅτι εἶναι εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ι. Καγκάδης, ἀντὶ τοῦ πραγματικοῦ τοιούτου κ. Γ. Μητιοπούλου.

(*) Πρὸς 240 (1902) ὁλομελείας Α. Π. ἐν σελ. 401 ΧΙΛ.—καὶ 76 (1903) ἐν σελ. 483 αὐτ.

(**) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικηγόρου κ. Σπ. Γιαννοπούλου.

(*) Ἐχομεν ἀμφιβολίας. Δὲν βλέπομεν διατὶ μόνῃ ἡ κοινοποιήσις δὲν ἐπλήρου πᾶσαν ἐπιθυμίαν τῆς μεταλήψεως τοῦ ἀγῶνος καὶ ἀπέναντι αὐτῶν, πρὸς αὐτὴν ἡ κοινοποίησις. Δὲν ἀπαιτεῖται πανηγυρικός τις τύπος διὰ τὴν κατάλληλον ἀπεύθυνσιν τῶν δικογράφων.

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΣ ΑΘΗΝΑΤΩΝ

Συνδρομή Ιτησία δρ. 15. § Μετά διέλευσιν δρ. 30. § Καταχωρ. 6 σελ. λ. 50

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία 'Αρείου Πάγου Πολιτική (1907)
, , , Ποινική (1907)
Νομολογία 'Εφετείου 'Αθηνών (1906)
, , Ναυπλίου (1906)
, , Κρήτης (1906)
'Εκταδὶς διαφέροντος.—Σχέδις τοῦ Νόμου
87. 9. 1 Βασιλικῶν πρὸς τὸν Ναυτικὸν Νό-
μον ὑπὸ Π. Ν. Παπαφωταίου δικηγόρου
Γνωμοδοτήσεις Νομομαθῶν
Διάφορα.—'Αλληλογραφία.

Συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ 2ου φύλλου τοῦ Κώδικος 1907.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

'Αριθ. 11 (1907) Τμ. Α'

Εισηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

'Απόφαδις ἐρήμην συνδίκων. - ἀνακοπὴ ὑπὸ
δανειστοῦ. - πτώχευσις θανόντος. - χρονι-
κὸν ὄριον.

'Επειδὴ, ἀφοῦ τὸ ἀναιρεσεῖον διὰ τῆς ἀνακο-
πῆς τοῦ προσέβαλε τὴν . . . ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυ-
πλίῳ 'Εφετῶν, ἥτις ἐπὶ τῇ ἐφέσει τοῦ κληρο-
νόμου τοῦ Σ. Π^{***} ἐρήμην τῶν ἐφεισδλήτων συν-
δίκων τῆς πτωχεύσεως τούτου μετερρύθμισε τὴν
ἀπόφασιν τῶν ἐν Κυπρισσίᾳ Πρωτοδικῶν, κηρύ-
ξασαν αἰτήσῃ τοῦ δανειστοῦ Δ. Π^{***} αὐτὸν εἰς κα-
τάστασιν πτωχεύσεως καὶ ἀπέτριψε τὴν αἴτησιν
ταύτην καὶ ἡτήσατο ὡς δανειστής αὐτοῦ νὰ ἐξα-
φανισθῇ ἡ ἀνακοπτομένη ἀπόφασις καὶ ἐπικυρωθῇ
ἡ τὴν πτώχευσιν κηρύξασα ἀνωτέρω ἀπόφασις τῶν
πρωτοδικῶν, τὸ ἐφετεῖον ἀπορρίψαν τὴν ἀνακοπὴν
ταύτην συνεμορφώθη πρὸς τὸ ἄρθρ. 235 τῆς Πολ.
Δικονομίας, καθ' ὃ τὸ ἀναιρεσεῖον ἀνακόπτον ὡς
δανειστής τοῦ Σ. Π^{***}, ἀντιπροσωπευθὲν κατὰ νό-
μον ὑπὸ τῶν συνδίκων τῆς πτωχεύσεως αὐτοῦ, καθ'
ὧν ἐξεδόθη ἡ ἀνακοπτομένη ἀπόφασις, δὲν δύναται
ν' ἀνακόψῃ ταύτην, καὶ προσέτι πρὸς τὸ ἄρθρον
437 'Εμπορ. Νόμου, καθ' ὃ ὁ εἰρημένος Σ. Π^{***}
ἀποδιώσας ἐν ἔτει 1900, ὡς δέχεται τὸ ἐφετεῖον,
δὲν δύναται νὰ κηρυχθῇ εἰς κατάστασιν πτωχεύ-
σεως μετὰ παρέλευσιν ἐνιαυτοῦ, τοῦθ' ὅπερ ζητεῖ-
ται διὰ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, ἥτις εὐ-
δοκιμοῦσα θέλει ἐπιφέρει τὸ ἀποτέλεσμα τούτου.

'Αριθ. 12 (1907) Τμ. Α'

Εισηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφο. - μνεῖα ἡμέ-
ρας, μηνὸς καὶ ἔτους. - οὐκ ἐξ ἐπαγγέλ-
ματος ἐξεταστέον. - παραγραφὴ. - προβολὴ
διακοπῆς ἀναγνώρισεως κυριότητος. - ὁρ-
νηδὶς καὶ οὐ προβολὴ.

'Επειδὴ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 181 τοῦ 'Όργαν.
τῶν Δικαστηρίων, καθ' ἣν τὸ συμβολαιογραφικὸν
ἔγγραφο εἶναι ἄκυρον ἂν μὴ περιέχῃ τὴν μνεῖαν
τοῦ μηνὸς καὶ τῆς ἡμέρας, συνεπῶς δὲ καὶ τοῦ
ἔτους τῆς συντάξεώς του, δὲν ἀφορᾷ, ὡς ἐκ τοῦ
πνεύματος καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς σαφῶς δηλοῦται,
εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, ὥστε νὰ ᾖ ἐξεταστέα καὶ
ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπὸ τῶν δικαστηρίων, ἀλλ' εἰς
τὴν ἐξασφάλισιν τῶν ἰδιωτικῶν συμφερόντων, οὔτε
καθ' οἷανδήποτε διάταξιν νόμου ἐπιτρέπεται ἡ κατὰ
πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν πρότασις τῆς ἐν λόγῳ ἀ-
κυρότητος. Κατ' ἀκολουθίαν, ἐπὶ τοῦ προκειμένου,
δεχθὲν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀπο-
φάσεως ὅτι ἡ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος ἐνστάσις περὶ ἀ-
κυρότητος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 299 συμβολαιογραφικοῦ
ἔγγραφου, ὡς μὴ περιέχοντος μνεῖαν τοῦ ἔτους,
ὅπερ ἔγγραφο εἶχον ἐπικαλεσθῇ οἱ ἀναιρεσιδλήτοι
πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀναγνώρισεως τῆς κυριότητος
καὶ τῆς ἐντεῦθεν διακοπῆς τῆς παραγραφῆς, ὅτι ἡ
ἐνστάσις αὕτη ἐκαλύφθη ὡς μὴ προταθείσα πρῶ-
τοδικῶς κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν, οὐδαμῶς πα-
ρηρμήνευσε τὸ προυνησθὲν ἄρθρον τοῦ Δικαστικοῦ
'Όργανισμοῦ καὶ πρὸς τὸ ἄρθρ. 160 τῆς Πολ. Δι-
κονομίας πληρέστατα συνεμορφώθη.

'Επειδὴ κατ' αὐτὸν τὸν ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ ἐκ-
τιθέμενον τρίτον λόγον, ὁ ἀναιρεσεῖον δὲν ὑπέβα-
λεν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ἰσχυρισμὸν τινα κατὰ τῆς
ἀναγνώρισεως τῆς κυριότητος τῆς πρὸς διακοπὴν
τῆς παραγραφῆς ἀντιταχθείσης, ἀλλ' ἀπλῶς ἡρ-
νήθη τὴν ἀναγνώρισιν καὶ τὴν ἐκ τοῦ ἐπικληθέν-
τος ὑπ' ἀριθ. 299 συμβολαίου ἀπόδειξιν ταύτης,
ὥστε τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφά-
σεως ἐκτιμήσαν ἐν τῷ συνόλῳ, ὡς ἐκ τῆς ἀποφά-
σεως ταύτης δείκνυται, τὸ ἐν λόγῳ συμβόλαιον καὶ
κρίναν ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ ἐξουσίᾳ του ὅτι ἀποδει-
κνύεται ἐξ αὐτοῦ ἡ παρά τοῦ δικαιιοπαρόχου τοῦ
ἀναιρεσεῖοντος ἀναγνώρισις τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν
ἀναιρεσιδλήτων ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου οἰκοπέδου, οὔτε
εἰς ἀναιτιολόγητον ὑπέπεσαν, οὔτε δικονομικὴν τινα
διάταξιν παρεβίασαν.

'Επειδὴ τὸ ἐφετεῖον πεισθὲν τελείως ἐξ ἐγγρά-
φου, ἥτοι ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 299 συμβολαίου, περὶ
τοῦ βασίμου τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῶν ἀναιρεσιδλήτων
περὶ ἀναγνώρισεως τῆς κυριότητος, ἀρκούσης πρὸς
διακοπὴν τῆς παραγραφῆς τῆς προβλεπόμενης κατὰ
τῆς περὶ διεκδικήσεως ἀγωγῆς, οὐδεμίαν ἄλλην
περὶ τῆς ἐν λόγῳ ἀναγνώρισεως ἀπόδειξιν ὤφειλε
νὰ διατάξῃ, ἀφοῦ ἦν ἤδη περὶ ταύτης δικανικῶς
πεπεισμένον (ἄρθρ. 244 καὶ 248 Πολ. Δικ.).

'Επειδὴ, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ ἐφετείου δεκτὰ γενό-
μενα, δὲν πρόκειται περὶ ἀναγνώρισεως χρέους,
ἀλλὰ περὶ ἀναγνώρισεως τῆς ἀλλοτρίας κυριότη-

πος παρά του δικαιοπαρόχου του αναιρεσιπόντος, ουδεμίαν κατ' ακολουθίαν έχουσιν επί του προκειμένου εφαρμογήν οι εν τῷ τελευταίῳ λόγῳ του αναιρετηρίου επικαλούμενοι Νόμοι 25 § 4 Πανδ. (22.3) καὶ 13 Κώδ. (4.30) περί ασφαυῶς γραμμάτιου μὴ περιέχοντος τὴν αἰτίαν του χρέους καὶ ἀποδείξεως ταύτης παρά του πιστωτοῦ.

Ἀριθ. 13 (1907) Τμ. Α΄

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΓΚΙΩΝ

Βλάβη ἐλευθέρου σώματος. - ἀποζημιώσις. - ἔκτασις κατ' εἶδος, ποδὸν καὶ χρόνον. - πιθανὴ διάρκεια ζωῆς. - δόσις ὅρκου μετὰ ἐφέδιμον ἐπικυρώσιν πρωτοδικικοῦ ἐκτιμῆσεως ἀποδείξεων. - ἀμάχητον τεκμήριον. - ἔμμεδοι αἰτιολογίαι.

Ἐπειδὴ, κατὰ τοὺς Ν. 3 Π. 9.1 (Β.Ε'.δ'.3) 9 Π. 9.2 Β. Ε'.γ'.7 καὶ 7 Π. 9.3 (Β. Ε'.δ'.7), ἐπὶ βλάβῃ προξενηθείσης εἰς σῶμα ἐλευθέρου υπολογίζεται εἰς τὴν ζημίαν, πλὴν τῆς θανάτου διὰ τὸν ἱατρὸν καὶ τὴν λοιπὴν ἐπιμέλειαν, καὶ ὁ μισθὸς τῶν ἐργασιῶν, ὡς ἐστέρηται ἢ μέλλει στερεῖσθαι ὁ βλαβεί, ἀχρηστος γενόμενος, ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται ὅτι διὰ τὴν ἐκ τοιαύτης βλάβης ζημίαν, καίτοι ἀναφερομένην καὶ εἰς τὸ μέλλον, παρέχεται τῷ βλαβέντι ἀγωγή περὶ ἀπάσης τῆς ἀποζημιώσεως ἀμέσως ἀπὸ τῆς βλάβης, ὡς ἐξάγεται δὲ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν ἐφετεῖον ἐκ τοῦ ἐπιβληθέντος τῇ ἀναιρεσιβλήτῃ συνεπεία ἐκτιμῆσεως τῶν ἀποδείξεων καὶ δοθέντος ὑπὸ τοῦτου ἀναπληρωτικοῦ ὅρκου, ἐδέχθη ὅτι ἐξ ὑπαίτιότητος τῆς ἀναιρεσιούσης περὶ τὴν χρῆσιν ἐπικινδύνων ἐργασιῶν διὰ τὰς μεταλλευτικὰς ἐργασίας τῆς ἀπώλεσεν ὁ ἀναιρεσιβλήτος ὡς ἐργάτης αὐτῆς τὸν ἀριστερὸν αὐτοῦ ὀφθαλμὸν, ἐβλάθησαν δὲ καὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς του ὁ δείκτης, ὁ παράμεσος καὶ ὁ μικρὸς δάκτυλος καὶ ἐπῆλθεν ἐκ τούτου αὐτῷ ἀνικανότης ἰσοδύως πρὸς ἐργασίαν καὶ ζημία μιᾶς δραχμῆς καθ' ἐκάστην. Ἐπὶ τούτοις ἄρα, συνωδὰ ταῖς εἰρημέναις διατάξεσιν, ὤρισαν διὰ τὴν ὀφειλομένην τῷ ἀναιρεσιβλήτῃ ἀποζημιώσιν ἐξ ἀναλόγου ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως 68 Πανδ. (35.2) περὶ φαλκιδεύσεως κληροδοτήματος ἰσοδίου διατροφῆς, τὴν πιθανὴν τούτου ζῶν ἀπὸ τοῦ ἐπιβλαβοῦς γεγονότος εἰς 28 ἔτη καὶ ἐπιδικάσαν ἀνὰ μίαν δραχμὴν καθ' ἐκάστην δραχ. 10.220, ὡς ὤλην διὰ τὸ χρονικὸν τούτου διάστημα ἀποζημιώσιν, ὁρθῶς ἀπεφάνετο καὶ οὐδεμίαν σαφὴ τῷ νόμῳ ἀντίθετον διάταξιν παρεδίασε, πάντες δὲ οἱ ἐπὶ τῆς ἐναντίας προϋποθέσεως λόγοι ἀναίρεσεως εἰσὶν ἀνυπόστατοι.

Ἐπειδὴ ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις ἡ ἐπιβαλοῦσα τὸν μνησθέντα ὅρκον ἐπεκυρώθη, ἀπορριφθείσης τῆς κατ' αὐτῆς ἐφέσεως τῆς ἀναιρεσιούσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1792 ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου καὶ ὁ ὅρκος οὕτως ἐδόθη, ὡς δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὥστε ὁρθῶς ἀπερρίφθησαν διὰ ταύτης ὡς ἀπαράδεκτοι οἱ λόγοι ἐφέσεως τῆς ἀναιρεσιούσης περὶ κακῆς ἐκτιμῆσεως τῶν ἀποδείξεων καὶ ἐπιβολῆς ἀναπληρωτικοῦ ὅρκου, διότι ἐκ τῆς δόσεως αὐτοῦ παρήχθη τεκμήριον ἀμάχητον (ἀρθρ. 372 § 2, 357 καὶ 382 Πολ.Δικον.), ἀποκλείον πᾶσαν νέαν τῶν ἀποδείξεων ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἔρευναν

τῶν περὶ τούτου λόγων ἐφέσεως, ἀβάσιμοι δὲ οἱ ἀντίθετοι λόγοι ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξάγεται ὅτι τὸ ἐφετεῖον ἐκ τοῦ θέματος τοῦ αὐτοῦ ὅρκου ἐδέχθη ὅτι ὁ ἀναιρεσιβλήτος προσελήφθη παρ' αὐτῆς ταύτης τῆς ἀναιρεσιούσης ἐργάτης διὰ τὰς μεταλλευτικὰς ἐργασίας τῆς καὶ αὐτὴ παρέδωκεν αὐτῷ καὶ μετεχειρίσθη εἰς αὐτὰς τὸ ἐπικινδύνον ἐργαλεῖον (σιδηροὺν τακαδόρον), ἐξ οὗ ἐπῆλθεν ἡ ἀνάφλεξις καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς βλάβη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, κατὰ ταῦτα δὲ σκέπτεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ ἀπαντᾷ, μὴ δέχομένη τοὺς ἰσχυρισμούς τῆς ἀναιρεσιούσης, ὅτι εἰς τὰς ἐργασίας προσελήφθη ὁ ἀναιρεσιβλήτος οὐχὶ παρ' αὐτῆς ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἐργολάβου, τοῦ ἀναλαβόντος ἐπ' ἰδίῳ κινδύνῳ κατὰ κυβικὸν μέτρον καὶ ὅτι οὗτος, ἐναντίον ἀπαγορεύσεως τοῦ κανονισμοῦ τῶν ἐργασίων, ἀντὶ ξυλίνου ἀκινδύνου παρέδωκε σιδηροὺν τακαδόρον εἰς τὸν ἀναιρεσιβλήτον καὶ οὕτως ἐν γένει καὶ ὑπαίτιως ἐποιήσατο χρῆσιν αὐτοῦ, χωρὶς ν' ἀναφέρῃ περὶ τούτου εἰς τοὺς ἐφορῶντας τὰς ἐργασίας μηχανικούς ἢ τὸν ἐργοδότην καὶ ἐπιστάτην τῆς ἀναιρεσιούσης ἐπομένως ἡ περὶ ἀναιτιολογήτου, ὡς πρὸς ταῦτα, καὶ παραβιάσεως τοῦ νόμου λόγοι ἀναίρεσεως στεροῦνται βάσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐμφαίνεται ὅτι τὸ ἐφετεῖον ἐσχέθη ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς ἀναιρεσιούσης διὰ τὰς ἐορτασίμους ἡμέρας, καὶ ἔχον ὑπ' ὄψει τὰς τε ἐργασίμους καὶ μὴ τοιαύτας, ἔκρινεν ὡς ὀφειλομένην ἀποζημιώσιν ἀνὰ δραχμὴν καθ' ἐκάστην καὶ ἐν συνόλῳ δραχ. 10,220 διὰ τὰ 28 ἔτη ὥστε ὑπάρχει καὶ περὶ τούτου αἰτιολογία ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει καὶ οὐδεμία διάταξις τοῦ νόμου παρεβιάσθη, ἀβάσιμος δ' ὁ σχετικὸς λόγος ἀναίρεσεως (*).

Ἀριθ. 14 (1907) Τμ. Α΄

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Προξενικὰ δικαστήρια. - Μικτὰ Δικαστήρια Αἰγύπτου. - ἔκτασις ἀρμοδιότητος ἀμφοτέρων. - ἐξαιρέσεις. - προσωπικοὶ θεσμοί. - διαφορὰ κληρονομικῶν δικαιωμάτων. - παραδοχὴ κτήσεως ἑλληνικῆς ἰθαγενείας. - ὁμολογία. - ἀνταγωγή. - πρωτόδικος παραπομπὴ ἰδιαιτέρᾳ διζιτήσει. - ἐφέδιμος ἐπικυρώσις καὶ διὰ μὴ ὑποβόλην ἀπολογητηρίῳ καὶ ἀναρμοδιότητα. - οἷχ ὀριστικότης.

Ἐπειδὴ, κατὰ τ' ἄρθρα 129 καὶ 130 τοῦ Προξενικοῦ Ὁργανισμοῦ, τὰ προξενικὰ δικαστήρια εἰσὶν ἀρμόδια νὰ δικάσωσι τὰς διαφορὰς μεταξὺ Ἑλλήνων ἢ μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ ἀλλοδαπῶν διαφορὰς ἐν αἷς ὁ ἐναγόμενος ἐστὶν Ἕλλην καὶ ἐφ' ὅσον συνθῇ καὶ ἡ τὰ ἔθιμα δὲν ἀντίκεινται εἰς τοῦτο. Ἡ δικαστικὴ δὲ δικαιοδοσία τῶν ἐν Αἰγύπτῳ προξενικῶν ἀρχῶν περιωρίσθη διὰ τοῦ Νόμου ΦΟΗ' τοῦ 1876. ΠΔ' τοῦ 1881, ΑΤΜΗ' τοῦ 1886 καὶ ΒΨΜΕ' τοῦ 1900 καὶ τῆς σχετικῆς συμπάσεως μετὰ τῆς Αἰγυπτιακῆς Κυβερνήσεως, δι' ὧν ἀνεγνωρίσθη ὁ θεσμὸς τῶν Μικτῶν Δικαστηρίων καὶ ὁ ὀργανισμὸς αὐτῶν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ Ὁρ

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ἐν σελ. 632 XVI 880 Ε Α.

γανισμού των Μικτών Δικαστηρίων, τὰ δικαστήρια ταῦτα δικάζουσι πάσας τὰς ἀστικές καὶ ἐμπορικές διαφορὰς μεταξύ ἰθαγενῶν καὶ ἀλλοδαπῶν καὶ μεταξύ ἀλλοδαπῶν διαφόρου ἐθνικότητος, ἐκτὸς τῶν διαφορῶν τῶν ἀναγομένων εἰς τὸν προσωπικὸν θεσμόν (statut personnel), τὴν διάταξιν δὲ ταύτην ἐπαναλαμβάνει καὶ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ Ἀστικοῦ Αἰγυπτιακοῦ Κώδικος, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ Κώδικος τούτου, εἰς τὸν προσωπικὸν θεσμόν (statut personnel) ὑπάγονται αἱ διαφοραὶ αἱ ἀντικείμενον ἔχουσαι δικαιώματα κληρονομικά ἐξ ἀδιαθέτου καὶ ἐκ διαθήκης, κατ' ἀκολουθίαν αἱ ὑποθέσεις αὗται, ἐξαιρεθεῖσαι τῆς ἀρμοδιότητος τῶν Μικτῶν Δικαστηρίων, διτηρήθησαν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν προξενικῶν δικαστηρίων. Ἐν προκειμένῳ ἄρα τὸ ἐφετεῖον, ἀφοῦ δέχεται ὅτι ἡ δικαιοπάροχος τῶν ἀναιρεσιδλήτων Μ. Κ^{***} διὰ τῆς ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ προξενικῶν δικαστηρίων εἰσαγωγέως ἀγωγῆς αὐτῆς 2 Νοεμβρίου 1882, δυνάμει τῆς διαθήκης τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἀπαιτεῖ παρὰ τοῦ ἐναγομένου κληρονόμου αὐτοῦ τὴν καταβολὴν τοῦ καταλειφθέντος αὐτῇ κληροδοτήματος λιρῶν χιλίων καὶ ὅτι ἀπεδείχθη ἡ ἐλληνικὴ ἰθαγένεια τοῦ ἐναγομένου Α. Κ^{***}, ἣτοι πρόκειται περὶ διαφορᾶς ἀναγομένης εἰς τὸν προσωπικὸν θεσμόν (statut personnel), ἣτις, ἐξαιρεθεῖσα τῆς ἀρμοδιότητος τῶν Μικτῶν Δικαστηρίων, ὑπάγεται εἰς τὸ προξενικὸν δικαστήριον, καὶ ἂν ὑποθεθῇ ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἦν Ὀθωμανὶς συμφῶνως πρὸς τὸν νόμον ἀπέρριψε τὴν ἐνστάσιν ἀναρμοδιότητος.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον δέχεται ὡς ἀποδειχθέντα τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὁ ἐναγόμενος Α. Κ^{***} ἐκέκτητο τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν, τὸ μὲν ἐκ τῶν προσαχθέντων ἐγγράφων καὶ πιστοποιητικῶν, ἅπερ ἐξετίμησεν, τὸ δὲ διὰ τῆς δικαστικῆς ὁμολογίας αὐτοῦ περιεχομένης ἐν ταῖς ἐγγράφοις προτάσεσι τοῦ 16 Ἰουνίου 1889 ἐνώπιον τοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου ὅτι ἦν Ἑλλην, οὕτω δὲ παραδέχεται ὅτι ἡ ἐλληνικὴ ἰθαγένεια ἐκτίθη κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀστικοῦ Νόμου, ὃ δὲ ἀναιρεσεῖων οὐ μόνον δὲν ὀρίζει ποῖα ἄλλα ἐγγράφα προσήγαγεν, ἅπερ τὸ ἐφετεῖον δὲν ἐξετίμησεν, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν ἄλλως προσβάλλει τὸ ἐκ τῆς δικαστικῆς ὁμολογίας ἔρεισμα τῆς ἀποφάσεως, ὅπερ καὶ μόνον ἀρκεῖ πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς.

Ἐπειδὴ τὴν ἀνταγωγὴν τὸ προξενικὸν δικαστήριον παρέπεμψεν εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, ὡς ἀνεκαθάριστον, ὠρίμου οὔσης τῆς κυρίας δίκης, τὸ δ' ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 1097 ἀποφάσεώς του ἐπεκύρωσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, διὰ τὸν λόγον τοῦτον καὶ προσέτι διότι ἡ ἀνταγωγὴ δὲν ὑπεβλήθη ἀρχῇ καὶ δι' ἀπολογητηρίου, συνήθους οὔσης τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἐπὶ πλέον λόγῳ ἀναρμοδιότητος· ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὡς πρὸς τὴν ἀνταγωγὴν οὐκ ἐστὶν ὀριστική, ἐνεκα δὲ τούτου ἀπαράδεκτος ὁ σχετικὸς λόγος ἀναίρεσεως, δι' οὐ ἄλλως τε προσβάλλεται μόνον τὸ τελευταῖον ἔρεισμα αὐτῆς (*).

(*) Δύναται νὰ εἶναι ὀρθή ἡ αἰτιολογία, ἐκ τοῦ λόγου τῆς μὴ προσβολῆς πάντων τῶν ἔρεισμάτων, ἀλλ' ἀμφιβάλλομεν ὅτι δύναται νὰ θεωρηθῇ τοιαύτη

Ἀριθ. 15 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Σύγκρουσις πλοίων. - ἐκθέσεις ἐξομολογήσεων πληρωμάτων. - πραγματογνωμοδύνη ἐν ποινικῇ δίκῃ. - οὐ διάταξις περαιτέρω ἀποδείξεων. - ποινικὴ ἀπόφασις. - δεδικασμένον. - ἑκταδὶς. - τρίτα πρόσωπα εὐθυνόμενα ἐκ πράξεων καταδικασθέντος.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τῆς πρωτοδίκου ὑπ' ἀριθ. 8127, εἰς ἣν ἐκείνη παραπέμπει, τὸ ἐφετεῖον, ὅπως ἀπορρίψῃ τὴν προκειμένην ἀγωγὴν τῶν ἀναιρεσιδλήτων ἰδιοκτητῶν τοῦ ἀτμοπλοίου «ἡ Ἀσσοῦ» κατὰ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου ἰδιοκτήτου τοῦ ἀτμοπλοίου «ἡ Πυλάρος», ἐστηρίχθη εἰς τὴν ὑπαιτιότητα τοῦ πλοιάρχου τῆς «Ἀσσοῦ», ὡς πρὸς τὴν γενομένην μεταξὺ τῶν δύο ἀτμοπλοίων σύγκρουσιν, ἣν ὑπαιτιότητα ἐδέξατο ὡς προκύπτουσαν ἐκ τῶν προσαχθεῖσων κατὰ προαποδείξιν ἀποδείξεων, ἀλλὰ καὶ δεδικασμένην ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1806 τοῦ 1904 ἀποφάσεως τοῦ Πλημμελειοδικείου Κεφαλληνίας, τὴν δὲ ἔλλειψιν ὑπαιτιότητος τοῦ πλοιάρχου τῆς «Πυλάρου» ἐζητήσατο καὶ ἐδέχθη οὐχὶ πρὸς ἀπορρίψιν τῆς εἰρημένης ἀγωγῆς, δι' ἣν καὶ μόνην ὀριστικὴ οὐσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις προσβάλλεται διὰ τῆς προκειμένης αἰτήσεως ἀναίρεσεως, ἀλλὰ ἐν τῇ ἐρεύνῃ τῆς ἐτέρας ἀγωγῆς τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς «Πυλάρου» κατὰ τῶν ἰδιοκτητῶν τῆς «Ἀσσοῦ», ἐφ' ἧς τὸ ἐφετεῖον δὲν ἀπεφάνετο ὀριστικῶς καὶ ὅπως ἀπορρίψῃ τὴν ἐνστάσιν τῶν διὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐναγομένων περὶ κοινῆς ὑπαιτιότητος ἐν τῇ συγκρούσει παραλυούσης τὸ πρὸς ἀγωγὴν δικαίωμα.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τῆς πρωτοδίκου, εἰς ἣν παραπέμπει, ὅπως δεχθῇ τὴν ὑπαιτιότητα τοῦ πλοιάρχου τῆς Ἀσσοῦ ἐστηρίχθη εἰς τὰς κατὰ τὸ ἄρθρ. 247 Ἐμπ. Νόμου ἐνθέσεις ἐξομολογήσεων τῶν πλοιάρχων καὶ τῶν πληρωμάτων ἀμοτέρων τῶν πλοίων, τὴν ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου 1903 ἐκθεσιν τῆς ἐν τῇ ποινικῇ δίκῃ διαταχθείσης καὶ ἐνεργηθείσης πραγματογνωμοσύνης μετὰ τῶν σχετικῶν αὐτῇ σχεδιαγραμμάτων καὶ τὴν ἀπὸ 27 Νοεμβρίου 1903 ἐκθεσιν τεισάρων ἐμπειροτεχνῶν, διορισθέντων διὰ πράξεως τοῦ Εἰρηνοδίκου Ἰθάκης, ὅστις ἐδέχθη καὶ τὰς ἐξομολογήσεις τῶν πλοιάρχων καὶ τῶν πληρωμάτων, τῶν ὡς εἴρηται πραγματογνωμοσυνῶν καὶ σχεδιαγραμμάτων ληφθέντων προδήλως ὑπ' ὄψιν ὡς δικαστικῶν τεκμηρίων, καὶ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ πάντων τῶν στοιχείων τούτων κατέληξεν εἰς τὸ γενόμενον δεκτὸν συμπέρασμα, ρητῶς ἐπαγόμενον ὅτι μορφῶσαν ἐξ αὐτῶν κεκοίθησιν δὲν εἶχεν ὑποχρέωσιν νὰ διατάξῃ ἄλλας ἀποδείξεις περὶ τοῦ χαρακτηροῦ τῆς συγκρούσεως. Ἀλλ' οὕτως ἀποφ-

καὶ ἐκ τοῦ λόγου τῆς μὴ ὀριστικότητος. Διότι βεβαίως ἡ ἀνταγωγὴ, ἀπορριφθεῖσα καὶ προσθέτως καὶ διὰ μὴ κατάλληλον εἰσαγωγὴν καὶ ἐπ' ἀναρμοδιότητι, δὲν δύναται πλέον νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν εἰς ἣν παρεπέμθη ἰδιαιτέραν συζήτησιν, πλην ἐὰν ᾔθελε θεωρηθῇ ὅτι καὶ ἡ παραπομπὴ ἐκείνη οὐδὲν ἄλλο ἢ το ἡ ἀπορρίψις, ὅτε ἡ ἀπόφασις θὰ ᾔτο ὀριστικὴ καὶ διὰ τὴν τοιαύτην παραπομπήν.

νάμενον προφανώς ἡμαρτε, διότι ἐφ' ὅσον μὲν ἐστηρίχθη εἰς δικαστικά τεκμήρια, ἄνευ προηγουμένης ἀποφάσεως διατασσούσης ἀπόδειξιν καὶ διὰ τοῦ μέσου τῶν μαρτύρων, παρεβίασε τὴν ἀντικειμένην οὐσιώδη διάταξιν τῶν ἀρθρ. 276 καὶ 306 Πολ. Δικονομίας, ἐφ' ὅσον δ' ἐστηρίχθη εἰς τὴν ἔκθεσιν ἐξομολογήσεων τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ πληρώματος τῆς «Πυλάρου», μὴ ἐπιτρέψαν τὴν περὶ τοῦ ἐναντίου ἀπόδειξιν εἰς τοὺς ἀναιρεσειόντας ἰδιοκτητῆς τῆς «Ἀσσοῦ», παρεβίασε τὴν οὐσιώδη δικονομικῆς φύσεως διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 247 τοῦ Ἐμπ. Νόμου, καθ' ἣ νομίμως βεβαιωθείσα ἔκθεσις τοῦ πλοιάρχου περὶ τοῦ συμβάντος δυστυχήματος καὶ τῶν αἰτιῶν αὐτοῦ ἀποτελεῖ μὲν ὑπὲρ τοῦ πλοιάρχου, συνεπῶς δὲ καὶ ὑπὲρ τοῦ πλοιοκτήτου, ἀπόδειξιν, ἀλλ' ἐπιφυλάσσεται εἰς τοὺς ἀντιδίκους αὐτῶν τὸ δικαίωμα νὰ φέρωσιν ἀποδείξεις περὶ τοῦ ἐναντίου. Ὅθεν ἀναιρετέα ὡς πρὸς τὸ ὀριστικὸν αὐτῆς μέρος ἀποβαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ τὸ ἀρθρ. 807 ἐδ. 5 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ τὸ ἀρθρὸν 12 τῆς Πολ. Δικονομίας ὁρίζον ἐπὶ ἀποφασισθέντος ἀπᾶς τοῦ προδικαστικοῦ ζητήματος κατὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, δὲν δύναται πλέον τὸ ἄλλο δικαστήριον, εἴτε πολιτικὸν εἴτε ποινικόν, νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐξέτασιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος, ἐννοεῖ προδήλως ὅτι τὸ προδικαστικὸν ζήτημα, ἥτοι τὸ ἀποτελοῦν τὴν βάσιν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς πρὸς τιμώρησιν τοῦ ἀδικήσαντος καὶ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς πρὸς ἐπιδίκασιν ἀποζημιώσεως ὑπὲρ τοῦ ἀδικηθέντος, ἐλύθη ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἀπέναντι τοῦ αὐτοῦ προσώπου, ὅπερ εἶτα διὰ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐνάγεται ὑπὸ τοῦ ἀδικηθέντος πρὸς ἀποζημιώσιν, διότι ὁ μὲν ἀδικηθεὶς ἐκπροσωπεῖται ὑπὸ τῆς καταδικωτικῆς ἀρχῆς, ὁ δὲ καταδικασθεὶς δὲν δύναται ἐναγόμενος ὑπ' ἐκείνου πρὸς ἀποζημιώσιν ν' ἀμφισβητήσῃ τὸ ἐκ τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως δεδικασμένον ὅτι ἐξέτελεσε τὴν πρᾶξιν ἐξ ἧς ἡ ζημία. Ἀλλ' ἐὰν ὁ ἐν τῇ πολιτικῇ δίκῃ ἐναγόμενος εἶναι ἄλλος δὲν ὑπάρχει δι' αὐτὸν προδικαστικὸν ζήτημα λελυμένον ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, οὐ γὰρ ὡς ν' ἀποβαίνῃ οὕτως ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, ἀφοῦ κατὰ τὴν σαφὴ ἐννοίαν τοῦ ἀρθρ. 84 Ποιν. Δικ. τὸ ποινικὸν δεδικασμένον εἶναι αὐστηρῶς προσωπικόν, μὴ ἐπεκτεινόμενον εἰς ἄλλα πρόσωπα πλὴν τοῦ καταδικασθέντος. Ὅθεν τὸ ἐφετεῖον δεχθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 1806 τοῦ 1904 ἀπόφασις τοῦ Πλημμελειοδικείου Κεφαλληνίας, κηρύξασα ἐνόχους τοὺς Φ. Π*** πλοίαρχον καὶ Γ. Σ*** ὑποπλοίαρχον τῆς «Ἀσσοῦ» ὅτι ἀπέκτειναν ἐπιβάτας τῆς «Πυλάρου» ἐξ ἀμελείας καὶ ἀνεπιτηδείας ἐφαρμογῆς τῆς ναυτικῆς αὐτῶν τέχνης, ὡς ὀδηγήσαντες κακῶς τὸ ὑπ' αὐτῶν διευθυνόμενον ἀτμόπλοιον καὶ προκαλέσαντες σύγκρουσιν αὐτοῦ μετὰ τῆς «Πυλάρου», ἀποτελεῖ δεδικασμένον ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἐν τῇ συγκρούσει ὑπαιτιότητος τοῦ πλοιάρχου τῆς «Ἀσσοῦ», ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἰδιοκτήτου τῆς «Πυλάρου», κατὰ τῶν ἀναιρεσειόντων ἰδιοκτητῶν τῆς «Ἀσσοῦ», ἥτοι κατ' ἄλλων προσώπων παρὰ τοὺς καταδικασθέντας πλοίαρχον

καὶ ὑποπλοίαρχον, παρεβίασε τὴν προμνησθεῖσαν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 12 τῆς Πολ. Δικονομίας, οὔτε ἔχει ἐπιρροὴν ὅτι κατὰ τὸ ἀρθρὸν 216 τοῦ Ἐμπ. Νόμ. ὁ πλοιοκτήτης εἶναι πολιτικῶς ὑπεύθυνος περὶ τῶν πράξεων τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ἀδικημάτων ἐπὶ καθ' ὅσον ἀφορῶσι τὸ πλοῖον καὶ τὴν ἀποστολὴν, καὶ τοῦτο προδήλως ἐνεκα τῆς σχέσεως τῆς ἐντολῆς ἢ προστήσεως, τῆς συνδεούσης τὸν πλοιοκτήτην μετὰ τοῦ πλοιάρχου, διότι πρόκειται περὶ πολιτικῆς εὐθύνης βάσιν ἐχούσης τὴν πρᾶξιν τοῦ πλοιάρχου, ἥτις δέον νὰ κριθῇ ἀπέναντι τοῦ πλοιοκτήτου καὶ οὐχὶ νὰ ληφθῇ ὡς δεδικασμένη ἐκ τῆς ποινικῆς δίκης, ἥτις διεξήχθη κατὰ τοῦ πλοιάρχου. Κατ' ἀκολουθίαν ἀναιρετέα καὶ κατὰ τὸ ἐρεῖσμα τοῦτο ἀποβαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὡς πρὸς τὸ ὀριστικὸν αὐτῆς μέρος, συνωδὰ τῷ ἀρθρῷ 807 ἐδ. 5 τῆς Πολ. Δικ. (*).

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 84 (1907) Τμ. Β' (**)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Παράβασις καθηκόντων. - περιστάσεις. - γυμνασιάρχης. - ἐγγράφη μαθητῶν. - παράβασις. - ποινὴ ὑπὸ ἐποπτικοῦ διευθυντοῦ. - δολία προαιρέτις.

Ἐπειδὴ ὅπως τυχὴ ἐφαρμογῆς ἡ γενικὴ διάταξις τοῦ ἀρθρ. 487 τοῦ Ποιν. Νόμου περὶ παραβάσεων τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας τῶν δημο-

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ἐν σελ. 648 ΧVI 916 Ε. Α.

(**) Ὁ γυμνασιάρχης Ι. Μ*** δὲν ἠθέλησεν ἀριστοτελεῖσαι ποῖον, νὰ ἐγγράψῃ μαθητὴν μεταδύντα παρ' αὐτῷ καὶ ἀντὶ ἄλλων προσόντων ἐπιδείξαντα τὴν ἦν ἐφ' ἑαυτῷ κεκρυμμένην κουμπούραν. Ὁ πατήρ, ποίτευσέ τον, ἐξεμάνη διὰ τὴν πρὸς τὸ ἐθνικὸν αὐτὸ προσὸν γυμνασιαρχικὴν προσβολὴν, κατεμήνυσε καὶ ἀτυχῶς, ἀτυχέστατα, εὖρε συμβόλια Πλημμελειοδικῶν καὶ Ἐφετῶν, ἅτινα παρέπεμψαν τὸν γυμνασιάρχην ἐπὶ παραβάσει καθήκοντος. Πόσα καὶ πόσα δὲν κούπτονται εἰς τὰ ὅλγια ταῦτα λόγια, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἐξαγνίζονται ἀπολύτως οἱ νεοσσοὶ τῆς ἐν Ἀγρινίῳ τελεσθείσης καθηγετικῆς δολοφονίας, οἱ ὁποῖοι δὲν δύναται νὰ κατακριθῶσιν ὅτι δὲν ὑπῆρξαν καλλίτεροι τοῦ περιβάλλοντος. Καὶ ἡ μοῖρα ἠθέλησε ἀμφοτέρους αἱ ὑποθέσεις νὰ δικάζωνται κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδίωξιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ νὰ παρατίθενται ἐν τῇ «Θέμειδι» ἐν συνεχείᾳ (δρα τὴν 84 ἐν σελ. 467) αἱ δύο ἀποφάσεις τοῦ ἐπὶ τῶν δύο υποθέσεων τούτων, ἐν ταῖς ὁποῖαις ἡ ἐπιχειρηθεῖσα νὰ τιμωρηθῇ ἐν Λαρίσῃ ὡς παράβασις καθήκοντος ἀποπομπῇ τοῦ ἐν Λαρίσῃ ἀπειλήσαντος κουμποπουροφόρου μαθητοῦ, παρεκκλῆσεν ἀσυνειδήτως τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν ἐν Ἀγρινίῳ δύο ἐν κουμποπουροφῶρᾳ συναδέλφων του. Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Τσιβανόπουλος εἰλεξε τάδε :

«Ὁ Ι. Μ*** παρεπέμφθη ἐνώπιον τοῦ πλημμελειοδικείου ἵνα δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος ὅτι ὡς γυμνασιάρχης παρέδωκε τὰ κοινὰ καὶ ἰδιαίτερα καθήκοντα τῆς ἐπιτετραμένης εἰς αὐτὸν ὑπηρεσίας, τὰ ἐνυπόχρεοντα εἰς τὴν φύσιν καὶ ἰδιότητα τῆς ὑπηρεσίας, πρὸς βλάβην τοῦ ἰδιώτου Α. Γ***, ἥτοι ἡρνήθη νὰ ἐγγράψῃ τὸν υἱὸν τούτου Α. Γ*** εἰς τὸ μαθητολόγιον τοῦ οὐτινος προΐστατο γυμνασίου ὡς μαθητὴν τῆς 4ης τάξεως αὐτοῦ, ἔχοντα τὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενα προσόντα,

σίων υπαλλήλων, απαιτείται αι παραβάσεις αυτές να μη προβλέπονται και τιμωρούνται δι' ειδικών νόμων, άλλ' εν προκειμένω ο αναιρεσιών παρεπίμθη εις το ακροατήριον των πλημμελειοδικών να δικάσθῃ ὡς υπάιτιος ὅτι δημόσιος ὢν υπάλληλος, ἤτοι γυμνασιάρχης τοῦ ἐν Λαρίσῃ Γυμνασίου, παρέδῃ τὰ κοινὰ καθήκοντα τῆς ἐπιτετραμμένης

καίτοι ἐγένετο ὑπὸ τοῦ διαφορομένου αἰτησις πρὸς τοῦτο.

«Ὡς λόγος ἀναιρέσεως προτείνεται ὅτι ψευδὲς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα τὸ ἄρθρ. 487 τοῦ Ποιν. Νόμου, δεξιόμενον ὅτι ἀποτελεῖ παράβασιν καθήκοντος πρᾶξις ἢ παράλειψις τοῦ δημοσίου υπαλλήλου, ἀποτελοῦσαι ἀσκησιν δικαιοδοσίας κατ' οἰκίαν κρίσιν, ἐφ' ἧς ἄλλη ἀνωτέρα ἀρχὴ ἐκ τοῦ νόμου διατεταγμένη δύναται ν' ἀποφασίσῃ ἄλλως, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐπομένως δολία προαίρεσις, καὶ ὅτι ἡ πρᾶξις τιμωρεῖται δι' ἐιδικῆς ποινῆς ὑπὸ τοῦ νέου νόμου.

«Οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι βάσιμοι, ἰδίως δὲ εὐλογον κρίνω ν' ἀναπτύξω τὸν εἰς τὴν δολίαν προαίρεσιν ἀναγόμενον. Τὸ ἄρθρ. 487 τοῦ Ποιν. Νόμου ἀπαιτεῖ τὸν σκοπὸν τῆς ἰδίας ὠφελείας τοῦ παρεχόμενου τὸ καθήκον τοῦ υπαλλήλου ἢ τῆς βλάβης ἰδιώτου τινος καὶ οὐχὶ ἀπλῶς τὴν ἐκ τῆς ἐκτελέσεως παντὸς ἀδικήματος ἐπερχομένην ἀναγκαιῶς βλάβην. «Ὅθεν ὡς εἰδικὸν στοιχεῖον τοῦ ἀδικήματος τῆς παραβάσεως καθήκοντος ἀπαιτεῖται κατὰ τὸν νόμον ὁ σκοπὸς οὗτος τῆς ἰδίας ὠφελείας ἢ τῆς βλάβης τῆς ἐπικρατείας ἢ τοῦ ἰδιώτου νὰ ἐνυπάρχῃ εἰς τὸν δημόσιον υπάλληλον διαπράττοντα τὴν ἐν λόγῳ παραβάσιν. «Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετών, ἀναφερόμενον εἰς τοὺς λόγους τῆς προτίτασης τοῦ παρ' αὐτοῖς εἰσαγγελέως, δέχεται ὅτι ὁ ἀναιρεσιών γυμνασιάρχης δὲν ἐνέγραψεν εἰς τὸ μαθητολόγιον τὸν μαθητὴν Α. Γ' ἀπεποιθὼς ὅτι ἐνήργησεν ἐν δικαιοῦλατι, ὅπερ παρέχει τοῦτω ὡς γυμνασιάρχῃ ὁ νόμος. «Ἄλλ' ἢ ἐν πεποιθήσει τοιαύτῃ ἐνέργειαν τὸ ἀναιρεσιόντος, ὅτι δηλ. ἐνεργεῖ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ συμφώνως πρὸς τὸν νόμον, ἀποκλείει τὸν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 487 τοῦ Ποιν. Νόμου ἀπαιτούμενον σκοπὸν βλάβης τοῦ ἰδιώτου. «Ἐλ- λείποντος ὁθεν, κατὰ τὰ δεκτὰ γενόμενα ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετών περὶστατικά, τοῦ τοιούτου σκοποῦ, δὲν ὑφίσταται παράβασις καθήκοντος ποινικῆς τιμωρητέα κατὰ τὸ ἄρθρ. 487. Δὲν συνέτερχον ἐν ἄλλαις λέξεσι τὰ ὑπὸ τοῦ προμνησθέντος ἄρθρ. 487 ἀπαιτούμενα στοιχεῖα, διότι ναὶ μὲν περιέχεται ἐν τῷ διατοκτικῷ τοῦ βουλευματος τὸ συστατικὸν στοιχεῖον τῆς βλάβης, τοῦτο ὅμως δὲν ἀρκεῖ, διότι, ὡς εἶπον, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐν τῇ προτάσει τοῦ, ἣν ἐδέχθη καὶ τὸ συμβούλιον, μακρὸν ποιεῖται λόγον ὅτι ὁ γυμνασιάρχης ἠονήθη τὴν ἐγγραφὴν λόγῳ κακῆς διαγωγῆς τοῦ μαθητοῦ, ἐνῷ δὲν ἐδικαιοῦτο, λέγει τὸ συμβούλιον, νὰ πράξῃ τοῦτο κατὰ τὸν νόμον ἐπιβάλλοντα τὴν ἐγγραφὴν καὶ ἐπιφυλάττοντα τὴν ποινικὴν καταδίδωσιν τοῦ διαπράξαντος ἀξιοποῖνον πρᾶξιν κατὰ τοῦ ἀναιρεσιόντος γυμνασιάρχου. Πρὸκειται ἐπομένως περὶ ἐσφαλμένης νομικῆς πεποιθήσεως τοῦ γυμνασιάρχου, ἣτις ὅσον ἐσφαλμένη καὶ ἂν εἶναι ἀποκλείει τὸ ἐιδικὸν στοιχεῖον τοῦ ἀδικήματος, τὸ εἰς τὴν δολίαν προαίρεσιν ἀναγόμενον, ἤτοι τὸν σκοπὸν τῆς βλάβης. Τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετών ἐφθασεν εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦ ὡς καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς, κατὰ τὰ δεκτὰ γενόμενα γεγονότα, δι' ἐσφαλμένης ἐρμηνείας τοῦ ἄρθρ. 437, διότι ἐδέχθη ὅτι τὸ ἄρθρον τοῦτο, ὡς

αὐτῷ ὑπηρεσίας, ὡς ἀρνηθεὶς νὰ ἐγγράψῃ εἰς τὸ μαθητολόγιον τοῦ γυμνασίου τὸν μαθητὴν Α. Γ' καίτοι ἔχοντα τὰ πρὸς τοῦτο προσόντα κλπ, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ Νόμου Γ' 1 Α' 3091) τῆς 23 'Ιουλίου 1905, ἐφαρμοζομένου καὶ διὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1905—1906, περὶ συστάσεως ἐποπτικοῦ συμβουλίου τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως καὶ

σκοπὸν βλάβης τῆς πολιτείας ἢ τοῦ ἰδιώτου ἔννοσι ἀπλῶς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας ἢ παραλείψεως, ἐνῷ ἡ ἔννοια τοῦ ἄρθρου δὲν ἀφορᾷ τὰς συνεπείας, ἀλλ' ἀπαιτεῖ ἐπιτακτικῶς ὡς ἐιδικὸν δόλον ὁ σκοπὸς οὗτος τῆς βλάβης νὰ ἐνυπάρχῃ εἰς τὸν δημόσιον υπάλληλον κατὰ τὴν παράβασιν (ἀποφ. Α. Π. 108 τοῦ 77). «Ὁρμηθὲν δὲ τὸ συμβούλιον ἐκ τοιαύτης ἐρμηνείας τοῦ ἄρθρου, ἐδέχθη τὴν παράβασιν τοῦ καθήκοντος, καίτοι ὁμολογοῦν μετὰ τοῦ εἰσαγγελέως ὅτι ἐκ πεπληνημένης μὲν πεποιθήσεως, ἀλλ' ἀπὸ νοηστοῦ τοῦ συνειδότος ἠρηγήθη τὴν ἐγγραφὴν ὁ ἀναιρεσιών, πεπιθὼς δηλονότι ὅτι ἐνήσκει δικαίωμα χορηγούμενον αὐτῷ ὑπὸ τοῦ νόμου. Μὴ λητμονήσῃτε δὲ, κύριοι ἀρεοπαῖται, ὅτι, ἐν τὴν παράλειψιν τῆς ἐγγραφῆς ἐν τῷ μαθητολόγιῳ ἐκρίνεν ὡς μὴ νόμιμον ὁ πατήρ τοῦ μαθητοῦ, ἡδύνατο ν' ἀνεχθῇ πρὸς τὸν ἐπιθεωρητὴν τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως (ἄρθρ. 6 § 1 τοῦ Νόμου Γ' ΣΙΑ'), εἰς δὲ ἀνατίθεται ἡ ἐπίλυσις τῶν ἀναφουμένων κατὰ τὰς ἐγγραφὰς καὶ τοὺς ἐλέγχους τῶν μαθητῶν ζητημάτων. «Ὁ ἐπιθεωρητὴς οὗτος εἶναι οἰονεὶ δευτέρου βαθμοῦ δικαστής, καὶ ἡδύνατο ἢ νὰ διαφωνήσῃ πρὸς τὴν γνώμην τοῦ γυμνασιάρχου ἢ νὰ συμφωνήσῃ πρὸς αὐτήν, δι' ὅν δὲ λόγον δὲν ὑπάρχει περίπτωσις παραβιάσεως καθήκοντος ἐπὶ ἀποφάσεως πρωτοδικῶν κατὰ νομικὴν πλάνην ἐκδοθείσης, ἀλλὰ γίνεται μόνον προσηγορὴ εἰς τὸ ἐφεστῶν πρὸς διόρθωσιν, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐντελῶς ἀποκλείεται ἡ πράξις τοῦ καθήκοντος. Δὲν πρέπει δὲ ἐπίσης νὰ λησμονήσωμεν, κύριοι, ὅτι ὑπάρχει καὶ ἐιδικὴ διάταξις ἐν τῷ Ποιν. Νόμῳ, ἣτις δι' ἐλλείψιν δολίας προθέσεως ἡδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ, ἤτοι ἡ τοῦ ἄρθρ. 488, κατ' ἣν δημόσιος υπάλληλος, ὅστις ἐνῷ μετέρχεται τὰ δημόσια τοῦ ἔργα ἀμελεῖ δι' ὀκνηρίαν ἢ κουφότητα τὰ ἐπικείμενα εἰς αὐτὸν χρέη ὑπεβάλλεται εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν. «Ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ ἄρθρου τοῦτο ὡς ἐφαρμοστέου δὲν ἡδύνατο νὰ γίνῃ λόγος 1) διότι δὲν δύναται νὰ καταλογισθῇ ὀκνηρία εἰς τὸν γυμνασιάρχην διὰ τὴν μὴ ἐπιτυχὴ λύσιν νομικοῦ ζητήματος, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ὁ δικαστής ἐπὶ ἀγωγῆς κακοδικείου εὐθύνεται μόνον διὰ δόλον καὶ μεγάλην ἀμέλειαν κοινῶς δὲ ἐγένετο δεκτὸν ὅτι διὰ τὴν ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν τοῦ νόμου μόνον ὁ δόλος δύναται νὰ στηρίξῃ ἀγωγὴν κακοδικείου καὶ 2) διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο οὐδεμίαν πράκτικὴν ἐφαρμογὴν δύναται νὰ ἔχῃ παρ' ἡμῖν, ἀφοῦ τὸ εἶδος καὶ τὸ μέγεθος τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς δὲν ὁρίζεται ἐν αὐτῷ, οὐδ' ἄλλαχού τοῦ Ποιν. Νόμου ὑπάρχουσι γενικοὶ ὅρισμοι περὶ πειθαρχικῶν ποινῶν, ἐπιβλητέων ὑπὸ τῶν ποινικῶν δικαστηρίων κατὰ τῶν ἐνόγων παραβάσεως τοῦ ἄρθρ. 488, καὶ ἀφοῦ οἱ περὶ ὁργανισμοῦ τῶν κλάδων τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν νόμοι περιέχουσι καὶ τὰ περὶ πειθαρχικῆς τιμωρίας τῶν εἰς ἕκαστον ὑπαγόμενων υπαλλήλων, ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς. Δὲν πρέπει δὲ νὰ παρασιωπηθῇ ἐν τέλει, κύριοι, ἡ ἐξαιρετικὴ σπουδαιότης τῆς συζητουμένης ὑποθέσεως, διότι ἐφαρμοζομένου τοῦ ἄρθρ. 487 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐπέρχεται κατὰ τὸ ἄρθρ. 24 ἡ ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἐκπτώσις τοῦ γυμνασιάρχου καὶ ἡ στέρησις ὅλων τῶν μετὰ τῆς ἀρχῆς

περί διορισμού επιθεωρητών, τὰ ζητήματα τ' ἀναγόμενα εἰς τὴν ἐγγραφὴν τῶν μαθητῶν ὑπόκεινται εἰς τὸν ἐλεγχον τοῦ επιθεωρητοῦ τῆς μέσης ἐκπαίδεως, ὅστις συντάσσει ἐκθέσιν περί τούτων, διαβιζομένην μετὰ τῶν παρατηρήσεών του εἰς τὸ

συνημμένων δικαιωμάτων ἢ πλεονεκτημάτων, ἕνεκα δὲ τούτου ὀφείλετε νὰ ἐπιστήσητε ἰδιαίτως προσοχήν, λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι πρόκειται περί παραβάσεως νόμου, ἀπορῶντος τὴν ἐγγραφὴν μαθητῶν, ἥτοι τοῦ Νόμου ΓΣΙΑ', καὶ ὅτι ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν τῶν νέων νόμων δὲν διακρίνεται πᾶρ' ἡμῖν ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία.

«Τὸ ἀξίωμα ὅτι πᾶς ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ τοὺς νόμους καὶ εἰς οὐδένᾳ ἐπιτρέπεται ἡ ἀγνοία, κατανατῶ φαντασιοκόπημα καὶ ἀνεκτέλεστον, ὅταν ὁ νόμος εἴναι ἀσαφὴς καὶ ὅταν διατέμνηται ὑπὸ διαφόρων ἐρμηνειῶν καὶ ἐφαρμογῶν» ἐπομένως τὸ ὁμοιόμορφον τῆς νομοθεσίας εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ καὶ ὡς πρὸς τὴν φύσιν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς νομοθεσίας καὶ ἐπὶ τῶν διοικητικῶν πραγμάτων. Ἀλλὰ παρ' ἡμῖν κατὰ δυστυχίαν δὲν ὑπάρχει διοικητικὸν τι σῶμα, τὸ ὁποῖον νὰ ἔχῃ κυρίως ἔργον νὰ διατηρῇ τὸ ὁμοιόμορφον ἐπὶ τῆς ἐρμηνείας τῶν διοικητικῶν νόμων καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ ἐνότητά εἴτε εἰς τὴν ἐφαρμογὴν εἴτε εἰς τὴν ἐρμηνείαν. Ἐν ἱστανίᾳ ὑπάρχει τὸ συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας, τὸ ἐποῖον διὰ διαφόρων δικαιοδοσιῶν, τὰς ὁποίας συνάπτει ἐν αὐτῇ, καὶ ὅν τὸ κέντρον ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀπορρέει πᾶσα διοικητικὴ δικαιοδοσία, καθιστῶ ὁμοιόμορφον καὶ τὴν ἐρμηνείαν καὶ τὴν ἐφαρμογὴν. Ἐκτὸς τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας εἰς τὰ κράτη τὰ μεγάλα, οἱ ὑπουργοὶ βοηθοῦνται ἀπὸ ἐπικουρικοῦς λειτουργοὺς ἀρχαίους, περιλαμβανόμενους ὅλα τὰ προγεγονότα περί ἐφαρμογῆς καὶ ἐρμηνείας τῶν διοικητικῶν πραγμάτων, ὄντας φύλακας τρόπον τινὰ τῆς διοικητικῆς νομολογίας ἐφ' ὧν τῶν ποικίλων ζητημάτων τῶν καθ' ἑκάστην ἀναγνωσμένων εἰς τὴν ἀρμοδιότητα ἐκάστου κλάδου τοῦ ὑπουργείου. Ἡμεῖς ὁμῶς στερούμεθα πάντων τούτων, καὶ ἕκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ ὁποῖον κίνδυνον διατρέχουσιν οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι, ὑποβαλλόμενοι εἰς ποινὰς ἐπὶ παραβάσει τῶν κοινῶν ἢ τῶν ἰδιαιτέρων καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας τῶν, εἴτε ἀνυπάρχουσι ταῦτα εἰς τὴν φύσιν καὶ ἰδιότητα τῆς ὑπηρεσίας εἴτε εἶναι διαγεγραμμένα δι' ἰδιαιτέρων ὁδηγίων ἐρμηνευομένων ὑπὸ δικαστῶν. Ὁ κίνδυνος οὗτος εἶναι μεγαλύτερος ἕνεκα τῆς σωρείας νόμων συγκρουομένων πολλὰς πρὸς ἀλλήλους καὶ ἕνεκα τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν ὁδηγίων, τῶν ὑπὸ ἀνωτέρων εἰς κατωτέρους ἀπευθυνομένων. Τίς θὰ ἐπιτηρήσῃ τὴν ὁμοιόμορφον ἐρμηνείαν τῶν διοικητικῶν νόμων καὶ ὁδηγίων; Ἐν ταῖς δίκαις ἔχομεν τὸν Ἀρείον Πάγον, ὅστις δὲν δικάζει κατὰ γενικὸν κανόνα καὶ ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του ζητήματα οὐσιαστικά, ἀλλὰ δικάζει τὰ ζητήματα καθ' ὅσον πρόκειται νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ νόμου καὶ νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ νόμος ὅσον τὸ δυνατόν ὁμοιόμορφως καθ' ὅλον τὸ κράτος, ὁ δὲν ἀρκεῖ μία νομοθεσία νὰ διέπῃ τὸ κράτος ὁλόκληρον, ἀλλὰ πρέπει ἀναγκαιῶς καὶ αὕτη ἡ νομοθεσία νὰ ἐφαρμόζεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Ἡ ἐφαρμογὴ ὅταν διαφέρει κατὰ τόπους καὶ δικαστήρια, ὅταν διαποικίλῃ τὴν ἔννοιαν τῶν νόμων, τότε καταστρέφει τῆς νομοθεσίας τὴν ἔννοιαν, ἐπομένως ὁ Ἀρείος Πάγος κυρίως συνέστη διὰ νὰ καταστήσῃ τὴν ἔννοιαν τῆς νομοθεσίας ὁμοιόμορφον ὅσον τὸ δυνατόν ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν. Ἡ ἀνάγκη αὕτη ἐπίσης ἐπιτακτικὴ παρίσταται εἰς τὰ διοικητικὰ πράγματα, διότι βεβαίως ὁ διοι-

κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Νόμου ἐποπτικὸν συμβούλιον τῆς μέσης ἐκπαίδευσως, ὅπερ ἀποφασίζει (ἄρθρ. 2) περί τῆς ἐπιβολῆς πειθαρχικῆς ποινῆς καὶ τῆς παύσεως τῶν λειτουργῶν τῆς μέσης ἐκπαίδευσως, γνωμοδοτοῦν δὲ περί τῆς ἐπιβλητέας ποινῆς ἕξ

κούμενος καθὼς καὶ ὁ δικαζόμενος δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ γνωρίζῃ τὸν νόμον, ἀλλ' ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ καὶ τοῦ νόμου τὴν ἔννοιαν, ὥστε νὰ συμμορφώσῃ ὅλην τὴν διαγωγὴν πρὸς τοὺς νόμους τῆς πατρίδος του. Δὲν ἔχομεν ὁμῶς Ἀρείον Πάγον ἐπὶ ζητημάτων διοικητικοῦ δικαίου.

«Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, κύριοι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 19 τοῦ ἰσχύοντος νῦν Συντάγματος οὐδεμία προηγουμένη ἀδεια τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἀπαιτεῖται πρὸς εἰσαγωγὴν εἰς δίκην τῶν δημόσιων καὶ δημοτικῶν ὑπαλλήλων διὰ τὰς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἀξιοποίνους πράξεις αὐτῶν, ἐκτὸς τῶν περὶ ὑπουργῶν εἰδικῶς διατεταγμένων. Κατὰ τὸ προηγουμένον σύστημα Ἰγγυεν ἡ ἀνάγκη τῆς προηγουμένης ἀδείας τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς διὰ τὴν εἰς δίκην εἰσαγωγὴν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Ἡ προτέρα νομοθεσία ἦτο σύμφωνος πρὸς τὴν μεγάλην ἀρχὴν τοῦ χωρισμοῦ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τῆς δικαστικῆς, ἀρχὴν ἐκλαμβανομένην ὡς θεμελιώδη ἐν ταῖς νομοθεσίαις τῶν ὑπὸ συντάγματος διεπομένων κρατῶν, διότι ἡ ἀπαγόρευσις τῆς εἰσαγωγῆς εἰς δίκην τῶν δημοσίων λειτουργῶν εἶναι κώρυκσις τοῦ χωρισμοῦ τῶν ἐξουσιῶν, ὡς ἀπαγορευομένης τῆς εἰσαγωγῆς εἰς δίκην αὐτῶν διὰ τὰ καθήκοντά των, ἐκτὸς ἂν ἐδόθη ἀδεια ὑπὸ τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς» ὑπὸ τὸ κράτος ἐπομένως τῆς προηγουμένης νομοθεσίας οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἀπολαύοντες τῆς συνταγματικῆς ἐγγυήσεως ὡς πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν των εἰς δίκην, ἦσαν ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ τοῦ κινδύνου τῆς αὐθαρεσίας τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, ἐνῶ σήμερον εἰσιν ἀναπεπταμένοι αἱ θύραι τῶν δικαστηρίων εἰς πάντα δημόσιον λειτουργόν, εἰς ὃν ἀποδίδεται παράβασις καθήκοντος, καὶ οὐκ ὀλίγα ἀτοπα ἐπέρχονται ἐκ τῆς τάσεως τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας νὰ καταστήσῃ εὐρυτέραν τὴν δρᾶσιν αὐτῆς. Ἀποδείξεις τούτου εἶναι τὸ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας παρουσιασθὲν ἐνώπιον ὑμῶν κομβόγιον οὕτως εἰπεῖν παραπομπῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ καταδικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἕνεκα παραβάσεως καθήκοντος, αἵτινες πᾶσαι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀνθέωσιν εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου γενόμενον νομικὸν ἐλεγχον, καὶ ὑπέκυψαν εἰς τὸν πέλαιον τῆς ἀναιρέσεως. Ὅθεν φρονῶ δι' ἀρβέντους τοῦ προσκόματος τῆς ἀδείας τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς διὰ τὴν εἰς δίκην εἰσαγωγὴν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, πρέπει νὰ καταργηθῶσιν αἱ διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 487 καὶ 488 τοῦ Ποιν. Νόμου ὡς ἐπιφέρουσαι σύγχυσιν τῶν ἐξουσιῶν. Τοιαύτας διατάξεις εἰς οὐδεμίαν ἄλλην νομοθεσίαν ἠδυνήθησαν νὰ εἰρῶν, διότι πᾶσαι αἱ νομοθεσίαι καθώρισαν ρητῶς τὰς παραβάσεις τῶν καθηκόντων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν, ἡ λεπτομερὴς δ' αὕτη διατύπωσις εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀκριβοῦς βαισμοῦ τῶν ἀξιοποίνων πράξεων, ὡς λαμβάνων ὑπ' ὄψιν ἕκαστος ὑπάλληλος δύναται νὰ ρυθμίσῃ τὴν πορεῖαν του κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του. Ἀπέφυγον πᾶσαι ἐπιμελῶς τὴν διάταξιν τοῦ ἁρθροῦ 487, καθ' ἣν καταστήσαν ἀρμόδια τὰ δικαστήρια νὰ τιμωρῶσιν παραβάσεις καθηκόντων, ὡς δὲν ἠδυνήθη νὰ προλῇ εἰδικῶς ὁ νομοθέτης καὶ τιμωρήσῃ δι' εἰδικῆς ποινῆς. Ἐπίστη λοιπὸν ὁ χρόνος καὶ ἡμεῖς νὰ καταργήσωμεν τὰ περὶ ἀνωνύμων τοιούτων παραβάσεων ἄρθρα τοῦ Ποιν. Νόμου 487 καὶ 488».

τούς επιθεωρητάς τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως διὰ τὴν παραβάσιν τῶν καθήκοντων των, ὑπάρχοντος ἐπομένως εἰδικοῦ νόμου προνοούντος περὶ τῆς τιμωρίας τῶν λειτουργῶν τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως ἕνεκα παραβάσεως καθήκοντος, τῆς ἀναγομένης εἰς τὴν ἐγγραφὴν μαθητοῦ τινος, ὡς καὶ περὶ τῶν ἀρμοδίων προσώπων διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς τιμωρίας ταύτης, δὲν ἠδύνοντο νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς τὸ ἄρθρον 487 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ τοσοῦτω μᾶλλον καθύσων τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν, ἀναφερόμενον διὰ τοῦ σκεπτικοῦ του εἰς μόνον τὴν πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐφετῶν, δέχεται ὅτι ὁ ἀναιρεσεῖων γυμνασιάρχης ἐνεργῶν ὡς ἐνήργησεν εἶχε πεποιθῆσιν ὅτι ἐνήργησεν ἐν δικαιώματι παρεχομένῳ αὐτῷ ὑπὸ τοῦ νόμου, γεγονὸς ὅπερ ἀποκλείει τὴν δολίαν προαίρεσιν, ἥτις εἶναι ἀπαραίτητον στοιχεῖον κατὰ τὸ ἄρθρον 487 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀλλ' οὕτω κρίναν τὸ συμβούλιον, ἀναιρετέον κατέστησε τὸ βούλευμά του, κατὰ τὸ ἄρθρον 263 ἐδάφ. 3 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἀριθ. 85 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Ἀπόλυσις ἐπὶ ἀκαταλογιστῶν.- οὐ βάρυνδις ἐξόδοις.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἁρθρου 30 Ποιν. Νόμου, προϋπόθεσις τῆς καταδικῆς κατηγορουμένου τινὸς εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα εἶναι νὰ δύναται νὰ καταλογισθῇ αὐτῷ πράξις τις τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ νὰ ἐπιβληθῇ διὰ ταύτην ποινὴ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις τῶν συνέδρων, καίτοι παραδέχεται ὅτι εἰς τὸν ἀναιρετέοντα δὲν ἠδύναντο κατὰ νόμον νὰ καταλογισθῶσιν αἱ πράξεις δι' ἃς κατηγορήθη, δεξαμένων τῶν ἐνσρκων ὅτι οὗτος κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν δὲν ἠδύναντο, ἕνεκα καταστάσεως βλακειας, νὰ κρίνῃ ὀρθῶς τῶν πράξεων του τὰς συνεκειάς καὶ νὰ κατανοήσῃ τὸ ἀξιώπαινον αὐτῶν (ἄρθρ. 86 τοῦ Ποιν. Νόμου), ἐν τούτοις καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ ἐξόδα τῆς δίκης ἀπλῶς καὶ μόνον διότι ἐκηρύχθη ἔνοχος τῶν ἀποδοθεισῶν αὐτῷ πράξεων καὶ ἐγένετο παραίτιος τῶν ἐξόδων, ἐν ᾧ κατὰ νόμον ὁ κατηγορούμενος μὴ καταδικασθεὶς εἰς ποινὴν δὲν θεωρεῖται ἡττηθεὶς καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύναντο νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ ἐξόδα, ἀλλ' οὕτω κρίνασα ἡ εἰρημένη ἀπόφασις, ἀναιρετέα κατέστη, ὡς ἐσφαλμένως ἐρμηνεύσασα καὶ ἐφαρμόσασα τὸν Ποιν. Νόμον, κατὰ τὸ ἄρθρον 458 § 18 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἀριθ. 88 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Καταδίκη εἰς ἀποζημιώσιν ἐπὶ ζυφοκλοπῇ.- ἐπὶ κλοπῇς ἀποδόσεως κλαπέντων.- ἀνεξέλεγκτος ἐκτίμησις.- οὐχ εἰδικὴ ἀπάντησις ἐπὶ τοιαύτης προτάσεως.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἐσφαλμένως ἐρμηνεύθη καὶ ψευδῶς ἡρμηνεύθη ὁ Ποιν. Νόμος, καθύσων κατεδικάσθησαν οἱ ἀναιρεσεῖοντες εἰς ἀποζημιώσιν τοῦ πενταπλασίου τῆς ἀξίας τῶν προβάτων των, ἐνῶ ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ πρωτοκρί-

λων παρεδόθησαν εἰς τὸν δικαιοῦχον εἴκοσι τέσσαρα πρόβατα καὶ ἐναπομένουν μόνον πέντε, δι' ἃ ἔδει νὰ καταδικασθῶσιν, ἀπορᾷ εἰς τὴν ἐκτίμησιν πραγματικῶν περιστατικῶν, ἥτις διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ ναὶ μὲν κατὰ τὸ ἄρθρ. 407 § 8 τῆς Ποιν. Δικονομίας λόγος ἀναιρέσεως εἶναι καὶ ὅταν οἱ δικασταὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ δώσουν ἀκρόασιν πλὴν ὁ ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἀκρόασεως λόγος ὑπάρχει ὡς ἀκίς ὑποβληθείσης ρητῆς προτάσεως. παρέλιπε τὸ δικαστήριον ν' ἀποφανθῇ ἐπ' αὐτῆς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν, ρητὴ πρότασις περὶ ἱκανοποιήσεως τοῦ παθόντος δὲν ὑπεβλήθη, ἡ δὲ ὑπὸ τῶν συνηγῶρων τῶν ἀναιρεσεῖοντων κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὑπερασπίσεως αἰτήσις νὰ κηρυχθῶσιν ἄθωοι μὲν οἱ πελάται των Ι. Β^{***}, Ι. Κ^{***} κλπ. τῆς εἰς αὐτοὺς ἀποδιδόμενης διὰ τοῦ κατηγορητηρίου πράξεως, νὰ κηρυχθῶσι δ' ἐνοχοὶ οἱ ΙΙ. Ρ^{***} καὶ Ν. Χ^{***}, ἀλλὰ νὰ γείνη δεκτὸν ὅτι ἀπεδόθησαν τὰ κλαπέντα πρὸ πάσης ἀνακρίσεως, δὲν εἶναι εἰμὴ ἐπιχειρήματα ἀπλᾶ σχετικῶς πρὸς τὴν ἐνοχὴν καὶ ἐπομένως δὲν ὑπῆρχε περίπτωσις ν' ἀποφανθῇ ἐπ' αὐτῆς τὸ δικαστήριον.

Ἀριθ. 90 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΑΕΡ

Παραγγελία πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως περὶ ἐξώσεως.- ἐκτέλεσις κατὰ παρ' ἄλλον μισθώσαντος.- δὲ γχρονος βεβαίωσις παραγωγῆς δικαιωμάτων παρὰ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀπόφασις μισθωτοῦ.

Ἐπειδὴ τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα τῶν ἐφετῶν, διὰ τῆς εἰς τὰς σκέψεις τοῦ πρωτοδίκου βουλεύματος ἀναφερομένου εἰς τὴν πρότασιν τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέως ἀναφορᾶς αὐτοῦ, δέχεται καθ' ἃ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ σκεπτικοῦ πρὸς τὸ διατακτικὸν αὐτοῦ προκύπτει, ὅτι ὁ ἀναιρεσεῖων δικηγόρος ὑπὸ τὴν τοιαύτην ιδιότητα αὐτοῦ παρέβη τὰ καθήκοντα τῆς ἐπιτετραμμένης εἰς αὐτὸν ὑπηρεσίας, δοὺς ὡς πληρεξούσιος τῆς Α. Α. Σ^{***} καὶ ὑπογράφας παραγγελίαν ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 586 τοῦ 1905 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικοῦ Ἀγρινίου περὶ ἐξώσεως τοῦ ἐνοικιαστοῦ Ι. Τ^{***} ἐκ τῆς ἐν Ἀγρινίῳ μισθοῦ οἰκίας, ἐν γνῶσει διατελῶν τοῦ ὅτι ὁ ἐνοικιαστής οὗτος εἶχεν ἐνοικίσει τὴν οἰκίαν ταύτην δι' ἐπισήμου συμβολαίου ἀπὸ τὸν προσωρινὸν κηδεμένα τῆς σχολαζούσης κληρονομίας τοῦ ἀποβιώσαντος Β. Σ^{***} καὶ τοῦ ὅτι ἡ Α. Α. Σ^{***} οὐδὲν ἐπὶ τῆς κληρονομίας ταύτης δικαίωμα ἐκέκτητο ἐκ τῆς τοιαύτης δὲ γνώσεως καὶ τῶν ὡς ἄνω περιστατικῶν τὸ βούλευμα συνάγον, ὡς ἐκ τοῦ συνόλου αὐτοῦ ἐξάγεται, τὴν ὑπαρξίν τῆς ἐν τῇ πράξει τῆς παραβάσεως καθήκοντος ἀπαιτουμένης κατὰ νόμον δολίας προαίρεσεως, θεωρεῖ τὸν ἀναιρεσεῖοντα ἐπὶ τοιαύτῃ πράξει παραπεμπτόν. Οὕτως ὅμως ἐπὶ τῇ βάσει μόνον τῶν ὡς ἄνω δεκτῶν γεγονότων ὑπ' αὐτοῦ γεγονότων ἀποφηνάμενον, χωρὶς συνάμα καὶ νὰ δέχεται ὡς βεβαιούμενον ἐκ τῆς ἀνακρίσεως καὶ τὸ ὅτι ὁ καθ' οὗ παρηγγέλθη ἡ ἐκτέλεσις δὲν εἶχε τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ἐκ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀπόφασις μισθωτοῦ, οὐδὲ διετελεῖ ἐν τῷ κτήματι ἐξ ὁ-

νόματος αὐτοῦ, τοῦθ' ὅπερ δὲν περιλαμβάνει μόνη ἢ ὑπὸ τοῦ βουλευμένου ἐκδοχὴ τοῦ ὅτι ὁ καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις εἶχε διὰ συμβολαίου ἐνοικιάσει παρ' ἄλλου τὸ μισθόν, ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 487 ἐδ. 1 τοῦ Ποιν. Νόμου, καθόσον τοῦ νόμου μὴ ἀπαιτοῦντος τὴν ὑπαρξίν κυριότητος παρὰ τῷ ἐκμισθωτῇ ὡς καὶ ἄλλοτρίου πράγματος μισθουμένου (Ν. 33 Π. (19.2)) καὶ Ν. 9 § 6 Π. αὐτ., Ν. 12 § 2 Π. (7.1), Ν. 23 Π. (20.1) Βασ. Ν. 23 (25.2), ἢ μὴ ὑπαρξίς δικαιώματός τινος ἐπὶ τῆς κληρονομίας παρὰ τῇ Α. Σ^{***}, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ τυχὼν μισθώσασα ἡδύνατο ἐκ τῆς τοιαύτης προσωπικῆς σχέσεως νὰ ἐναγάγῃ, οὔτε εἰς ἐνδείξιν δολίας προαίρεσεως συμβάλλει, οὔτε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως παράνομον καὶ τὸν παραγγέλλοντα αὐτὴν δικηγόρον παραβάτην καθήκοντος καθίστησι, τοῦ Νόμου δὲ ΒΧΗ' 1899 περὶ ἐξώσεως δυστροπώντων μισθωτῶν ἐπιτρέποντος ἐν ἄρθρ. 2 ἐδ. β' αὐτοῦ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς περὶ ἐξώσεως ἀποφάσεως καὶ κατὰ παντὸς τρίτου ἔλκοντος τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ἐκ τοῦ μισθωτοῦ ἢ διατελοῦντος ἐν τῷ κτήματι ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ, οὐδεμίαν ἐπίσης ἐκ μόνης τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος γνώσεως τῆς ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις ἐνοικιάσεως τοῦ μισθίου παρὰ τοῦ προσωρινοῦ κηδεμόνος τῆς σχολαζούσης κληρονομίας, ἣν δέχεται τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα, δύναται νὰ καταδειχθῇ δολία προαίρεσις καὶ διὰ παράνομου ἐκτελέσεως παράβασις καθήκοντος, ἐφ' ὅσον δὲν γίνεται δεκτὸν ὡς ἐκ τῆς ἀνακρίσεως βεβαιούμενον καὶ τὸ ὅπερ ἤθελε καταστήσει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως παράνομον γεγονὸς, ὅτι ὁ καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις δὲν εἶλκε τὰ δικαιώματά του ἐν τῇ νομῇ τοῦ μισθίου ἐκ τοῦ μισθωτοῦ, ἢ δὲν διατέλει ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ ἐν αὐτῇ, καθ' ὅσον ἡ γνῶσις τῆς καὶ παρ' ἄλλου τρίτου γενομένης μισθώσεως πράγματός τινος μόνη, ἣν δέχεται τὸ τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα ἐν προκειμένῳ, δὲν καταδεικνύει καὶ τὸν μισθωτὴν τοῦτον ὡς μόνον συνεπεία τῆς μισθώσεως ταύτης λαβόντα τὴν νομὴν τοῦ μισθίου, ἣν οὗτος καὶ ἐξ ἐτέρας ὁμοίας σχέσεως ἢ καὶ ἄλλης ἡδύνατο νὰ ἔχῃ καὶ μὴ ἔλκοντα τὰ δίκαια αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ μισθωτοῦ. Νομῶς δ' οὕτω γενομένης τῆς πρὸς ἐκτέλεσιν παραγγελίας, οὔτε δολία προαίρεσις ὑφίσταται οὔτε παράβασις καθήκοντος ὑπὸ τοῦ ἐντειλαμένου τὴν ἐκτέλεσιν ταύτην, ὡς πληρεξουσίου τῆς ἐκμισθωτρίας Α. Σ^{***} ἀναιρεσειόντος δικηγόρου διεπράχθη, καὶ ἀναιρετέον ἐστὶ κατὰ ταῦτα δι' ἐσφαλμένην τοῦ ἄρθρου 487 τοῦ Ποιν. Νόμου ἐφαρμογὴν τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον λόγον ἀναιρέσεως, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ ν' ἀπολυθῇ πάσης ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ πράξει καταδιώξεως ὁ ἀναιρεσιῶν (*), συμφώνως τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 500 Ποιν. Δικον., ἀφοῦ ἡ ἐφ' ἣ παραπέμπεται ὡς ἄνω πρᾶξις δὲν εἶναι ποινικῶς κολάσιμος.

(*) Καὶ διατὶ παρακαλοῦμεν, διὰ νὰ εἶναι συνεπὴς ὁ Ἄρειος Πάγος, δὲν παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν διὰ νὰ βεβαιωθῇ καὶ ἡ ὑπαρξίς ἢ μὴ καὶ τοῦ στοιχείου τούτου; Πρὸς. περὶ τοῦ ἐπαμφοτερίζοντος τούτου θέματος τὴν ἐν σελ. 423 παρόντος ὑπὸ τὴν 66 Α. Π. σημειώσιν καὶ παραπομπάς.

Ἀριθ. 91 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης ν. Π. ΝΙΑΕΡ

Καταφατικὴ ἀπάντησις ἐπὶ ἐκ προμελέτης ἀνθρωποκτονίας.- μὴ ἀπάντησις ἐπὶ ἐν συστάσει ἐκτελέσεως.

Ἐπειδὴ τῶν ἐνόρκων καταφατικῶς ἀποφανθέντων ἐπὶ τοῦ τεθέντος αὐτοῖς κυρίου ζητήματος τῆς ἐκ προμελέτης ἀνθρωποκτονίας τοῦ παθόντος καὶ δεχθέντων διὰ τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ὅτι ὁ ἀναιρεσιῶν ἐξετέλεσε τὴν εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενην τοιαύτην πρᾶξιν, ἢ παρὰ λειψίς ἀπαντήσεως αὐτῶν ἐπὶ τοῦ μετὰ τῆς κυρίας ὡς ἄνω πράξεως συνυποβληθέντος αὐτοῖς ζητήματος τῆς ἐκ συστάσεως μετ' ἄλλου διαπράξεως αὐτῆς, οὐδεμίαν περιέχει τῆς ἐτυμηγορίας ἀσάφειαν ἢ ἄλλην ἀτέλειαν, ἀφοῦ δια τῆς ὡς ἄνω ἐπὶ τοῦ κυρίου ζητήματος τῆς ἀνθρωποκτονίας ἐτυμηγορίας αὐτῶν οἱ ἔνορκοι προφανῶς δέχονται ὅτι τὴν πρᾶξιν ταύτην ἐξετέλεσεν αὐτοπροσώπως ὁ ἀναιρεσιῶν μόνος, ὅτε οὗτος, ὡς αὐτοῦργος αὐτῆς, τιμωρεῖται μὲ πλῆρη τὴν τοῦ νόμου. ποινὴν (ἄρθρ. 56 ἐδ. 1 Ποιν. Νόμου), περιττεύουσα δ' ὅλως καθίσταται ἡ περὶ τῆς συστάσεως, ὑποτιθείσης σύμπραξιν δύο ἢ πλείονων, ἀπάντησις. Κατὰ ταῦτα καὶ ὁ εἰς ἀσάφειαν τῆς ἐτυμηγορίας ἐκ τοῦ ἀνωτέρω λόγου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1953 [1906]

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Κ. ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Καταβολὴν χρέους ἄλλοτρίου.- ἀναζητησις.- βάρος ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς προεκδοθείσης ἀποφάσεώς του ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ πρὸς τὸ δημόσιον ταμεῖον καταβληθὲν ὑπ' αὐτοῦ χρηματικὸν ποσὸν διὰ τὸ κοινὸν αὐτοῦ καὶ τῆς ἐναγομένης χρέος, τὸ ἥμισυ τοῦ ὁποίου αἰτεῖται διὰ τῆς ἀγωγῆς(ι), δὲν κατέβαλεν ἐξ ἰδίων χρημάτων ἄλλ' ἐξ ὧν εἰσέπραξεν ἢ κατεκράτησεν, ἐκ τῆς κληρονομίας τῆς Φ. Ο^{***} δὲν ἀπεφάνητο ὀρθῶς, διότι πᾶν ὅ,τι κατέβαλεν αὐτὸς ὁ ἐνάγων πρὸς πληρωμὴν τοῦ χρέους θεωρεῖται καταβληθὲν ἐξ ἰδίων, καὶ ἐάν, ὡς διατείνεται ὁ ἐφεσίσβλητος, ὁ ἐνάγων εἰσέπραξεν ἢ κατεκράτησεν τι ἐκ τῆς κοινῆς κληρονομίας, οὐχ ἥττον ἢ καταβολὴ πρὸς τὸ Δημόσιον, γενομένη παρ' αὐτοῦ τοῦ ἐνάγοντος, λογίζεται ὡς ἐξ ἰδίων χρημάτων γενομένη διότι διὰ τῆς ἀναμίξεως αὐτῶν πρὸς τὰ ἴδια ἐγένετο κύριος αὐτῶν Ν. 78 Π. (46.3). Ὅθεν ἀνακλητὰ ἢ προεκδοθεῖσα ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου καθ' ὅσον ἐπεκύρωσε τὴν πρώτην τῶν ἐκ καλουμένων ἀποφάσεων, τὴν ὑποχρεώσαν τὸν ἐνάγοντα νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἐξ ἰδίων χρημάτων κατέβαλεν εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον τὸ ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ὀφειλόμενον ποσόν (*).

(*) Ἡ προκειμένη ἀπόφασις, ἐπερχομένη μετὰ τὴν ἐν σελ. 458 XV 164 Ε. Α. ἀνακαλεῖ αὐτήν. Ὁ ἐνάγων, εὐρισκόμενος ἐν κοινοπραξίᾳ μετὰ τοῦ ἐνα-

Αριθ. 1954 (1906)

Εισηγητής ο έφ'ετης κ. Π. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΕΑΣ

***Αποβολή από νομής άπόντος.-** άπώλεια από γνώσεως.- άφ'ετηρία ύπολογισμού μονοετούς παραγραφής.- άπόδειξις περί λαθρότητας νομής.- προδικηκλινθείς μὴ άναλαβών άγώνα.- ού κοινοποιητέα διάμεισα δικόγραφα και άποφάσεις.- διάταξις άποδείξεως.- ύστέρω διάταξις διεξαγωγής έπιτοπίως.- προβολή νέων μαρτύρων.- ένστασις εξαίρέσεως μὴ προβληθείσα.- έγγραφος άπόδειξις.

Έπειδή κατά τὸ νεώτερον δίκαιον, Νόμ. 12 Κώδ. (7.32) και Νόμ. 62 Βασιλ. (50.2) και τὴν κρατοῦσαν έρμηνείαν τῶν τε νεωτέρων τούτων νόμων ὡς και τῶν ὑπὸ τῶν έναγομένων έπικαλουμένων παλαιότερων τοιοῦτων, Νόμ. 44 § 2 Πανδ. (41.2), Νόμ. 1 § 2 Πανδ. (43.16) και Νόμ. 31 Πανδ. (41.2), ἡ νομὴ απόλλεται διὰ τὸν άπόντα νομέα άκινήτου οὐχί από τῆς άποβολῆς τοῦ αντιπροσώπου αὐτοῦ, ἀλλ' ἀφ' ἧς ἡμέρας έλαθεν οὗτος γνώσιν τῆς άποβολῆς Windscheid § 157.

Έπειδή ὡς πρὸς τὴν ένστασιν τῶν έναγομένων ἐκ τοῦ ὅτι από τῆς διανοίᾳ κυρίου καταλήψεως ὑπ' αὐτῶν τοῦ επιδικίου κτήματος και τῆς άποβολῆς τοῦ έναγοντος ἐξ αὐτοῦ, μέχρι τῆς έγέρσεως τῆς άγωγῆς, παρηλθεν ὁλόκληρον έτος, ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς πρώτης τῶν έκκαλουμένων άποφά-

γομένου, ἥξιον ἐν διανομῇ αὐτῆς ὅτι ἐξ ιδίων χρημάτων κατέβαλε κοινὸν μετὰ τοῦ έναγομένου χρέος και ἐζήτει παρ' αὐτοῦ τὸ ἀναλογῶν αὐτῷ μέρος. Διὰ τῆς 184 ὁπερὲσθη ν' άποδείξη ὅτι πράγματι κατέβαλεν ἐξ ιδίων χρημάτων, διὰ τῆς ἄνω δὲ, μεθ' ὅλην τὴν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς καταχωριζομένης αἰτιολογίας, πρόδηλον γραφικὴν παράλειψιν ἐν τῷ σημείῳ (:), ἐνθα έλλείπει, ὑποθέτομεν, ὁλόκληρος ἡ φρασολογία «κατέβαλεν ἐξ ιδίων χρημάτων ἐπὶ τῇ ένστάσει τοῦ έναγομένου ὅτι», αἰρεται ἀπὸ τοῦ έναγοντος τὸ βάρος τοῦτο τῆς άποδείξεως. Βεβαίως δὲν δύναται τις νὰ δεχθῇ ἀπολύτως ὅτι, βεβαιουμένης τῆς ὑπὸ τοῦ έναγοντος καταβολῆς τοῦ κοινῷ χρέους, έπρεπε οὗτος νὰ βαρυνθῇ ἢ μὴ τῇ άποδείξει ὅτι ἐξ ιδίων χρημάτων κατέβαλε, ὅτι ἡ τοιαύτη ἢ τοιαύτη ἐκδοχὴ θὰ ἐξηρτάτο και ἐξ ἄλλων ἐν τῇ προκειμένη διανομῇ περιστάσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν δίδονται, οἷον ἐὰν ὁ έναγων οὗτος ἦτο διαχειριστὴς, ἐὰν ἀναγνωρίζεται ὁ λογαριασμός του κλπ. Ἄλλ' ἐκείνο τὸ ὁποῖον ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν εἶναι ὅτι τὸ ἐπιχείρημα, ἐξ οὗ ἡ ἄνω άπόφασις κατέληξεν εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ έναγοντος ἄρσιν οὐ βάρους τῆς άποδείξεως ὅτι ἐξ ιδίων χρημάτων κατέβαλεν, ὅτι ἡ παρ' αὐτοῦ καταβολὴ λογίζεται ὅτι ἐγένετο ἐξ ιδίων αὐτοῦ χρημάτων, διότι τῶν ὑπ' αὐτοῦ κατακρατηθέντων ἐκ τῆς κοινῆς κληρονομίας χρημάτων ἐγένετο διὰ τῆς ἀναμείξεως κύριος, εἶναι ἐκ τῶν ἀδοκητοτάτων. Δὲν ἐπρόκειτο περὶ ὠρισμένων τοσλήρων, εἰκοσαφράγκων, ληρῶν στερλινῶν, ισπανικῶν πεσετών, ἀμερικανικῶν δολларίων ἢ ιαπωνικῶν γάν, ἅπερ ὁ έναγων έλαβεν ἐκ τῆς κοινῆς κληρονομίας, ἵνα προβάλληται ἢ διὰ τῆς ἀναμείξεως κτήσις κυριότητος, ἀλλ' ὑποθέτομεν περὶ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῶν, τὸ ὁποῖον οὐδέμει ἀνάμειξις ἡδύνατο νὰ καταστήσῃ ἴδιον τοῦ εἰς ἐν δὲν ἀνῆκεν. Εἴναι ἀλήθως περίεργον πῶς έπεφοίτησεν ἡ φαινή αἰτιολογία.

σεων ἐδέξατο ὅτι και ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ άποβολὴ τοῦ άπόντος νομίμως ἐπέρχεται ἀφ' ἧς οὗτος λάβει γνώσιν αὐτῆς, και κατέστησεν ἀντικείμενον άποδείξεως τὸν ἀμφισβητηθέντα ισχυρισμὸν τοῦ έναγοντος ὅτι τὴν νομὴν ἐπὶ τοῦ επιδικίου έλαβον οἱ έναγόμενοι λάθρα, άπόντος αὐτοῦ και ἐν άγνοίᾳ του, ὡς περὶ τούτου άποφαίνονται πλὴν ἄλλων διατάξεων και οἱ Νόμ. 46 Πανδ. (41.2) και Νόμ. 1 Κώδ. (8.5).

Έπειδὴ ἡ περὶ άκυρότητος τῆς άποδεικτικῆς διαδικασίας ένστασις τοῦ προσεπικληθέντος ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ διατάξασα τὰς άποδείξεις άποφάσις δὲν ἐκοινοποιήθη πρὸς αὐτὸν, οὐδὲ ἐκλήθη κατά τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, δὲν εἶναι βάσιμος, διότι οὗτος, ὡς ἐξάγεται ἐκ τε τῆς πρωτοδικίου δίκης και τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου διαδικασίας, δὲν εἶναι ἀντιδίκος τοῦ άποδεικνύοντος, ἀλλὰ προσεπικαλούμενος ὑπὸ τῶν έναγομένων και παρεμβαίνων προσθέτως πρὸς ὑποστήριξιν εκείνων, χωρὶς, ὡς και ἄνω εἴρηται, δηλώσεως τοῦ ὅτι ἀναλαμβάνει οὗτος τὸν δικαστικὸν άγώνα (ἄρθρ. 312 Πολ. Δικονομίας και 72 τοῦ 1888 ἀπόφ. Ἀρείου Πάγου).

Έπειδὴ ἡ έτέρα περὶ άκυρότητος τῆς εξέτάσεως νέων μαρτύρων ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς πρώτης τῶν ἐκκαλουμένων άποφάσεων ένστασις τῶν ἐφεσιδῆτων και έναγομένων ὡς και τῶν παρεμβαίνόντων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι διὰ τῆς προηγουμένης τοῦ δικαστηρίου τούτου διατάχῃ ἀπλῶς ἡ ἐπανάληψις τῆς εξέτάσεως τῶν ἤδη εξέτασθέντων μαρτύρων ἐν τῷ επιδικίῳ κτήματι δὲν εἶναι βάσιμος, διότι ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς άποφάσεως ταύτης διατάχθη νέα άποδείξις και νέα εξέτασις μαρτύρων ἐπὶ τοῦ επιδικίου πρὸς διευκρίνισιν τοῦ άποδεικτέου θέματος, ὅπερ ὁρθῶς ἔκρινεν ὅτι ἐτάχθη ὑπὸ τῆς πρώτης τῶν ἐκκαλουμένων άποφάσεων, και ἐπομένως νομίμως ἐξητάσθησαν ὑπὸ τῶν διαδίκων και νέοι μάρτυρες μετὰ προηγουμένην νόμιμον γνωστοποίησιν.

Έπειδὴ ἡ περὶ εξαίρέσεως τῶν μαρτύρων τῆς άποδείξεως ένστασις εξαίρέσεως καίτοι μὴ προταθεῖσα ἐνώπιον τοῦ εισηγητοῦ, εἶναι εξέταστέα ὡς άποδεικνυομένη ἐκ τοῦ μισθωτηρίου συμβολαίου, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 327 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Αριθ. 1955 (1906) (*)

Εισηγητής ο έφ'ετης κ. Ι. ΚΑΓΚΑΛΗΣ

Εἰσαγωγὴ σταφιδοκάκρου παρακρατήσεως.- ἀπαγόρευσις χρήσεως ἀμέδου ἢ ἐμμέδου πρὸς οἶνοποιήσιν.- κατασκευὴ μιστελίου.- ἀδύνατος δημοτικὴ φορολογία.

Έπειδὴ, κατά τὰ ἄρθρα 5 τοῦ Β2ΕΓ' τοῦ 1903 και 8 τοῦ Β2ΕΕ' τοῦ 1903 Νόμων, τοῦ ἐκ πα-

(*) Ἄλλη ἀδόκητος θεωρεῖται. Ἐκ τοῦ ὅτι ἀπαγορεύεται ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, μάλιστα οὐχί γενικῶς ἀλλ' ὠρισμένη ἐμπορία (τῆς διὰ τὸ ἐσωτερικὸν οἶνοποιήσεως ἢ τῆς ἐν φυσικῇ καταστάσει ἢ καταστάσει μάξης χρήσεως) τοῦ ἐκ τῆς παρακρατήσεως σταφιδοκάκρου, ἔπεται ὅτι και εἰσαγόμενος ἐν τινὶ Δήμῳ ὁ τοιοῦτος σταφιδόκακρος, δὲν ὑπόκειται εἰς φορολογίαν ! Καὶ ὁ θεσπίσις αὐτὸς συλλογισμὸς ἐπιχειρεῖται νὰ

ρακρατήσεως προερχομένου σταφιδοκάρπου άπηγορεύθη ή χρήσις έμέσεως ή άμέσεως πρὸς οίνοποίησιν ἐν Ἑλλάδι καταναλισκόμενου τοῦ προΐοντος ταύτης, ὡς καὶ ἡ ὑπὸ τῆς Σταφιδικῆς Τραπεζῆς, εἴτε ὑπὸ ἀγοραστῶν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξαγωγῇ

ὑποστηρίχθη διὰ τοῦ καλαμένιου δοκανικίου ὅτι ἡ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἐξ αὐτοῦ ἐπιτρεπομένη κατασκευὴ μιστελίου ἢ καὶ οἴνου διὰ τὸ ἐξωτερικὸν δὲν ἀποτελεῖ κατανάλωσιν κατὰ τὴν κυρίαν τῆς λέξεως σημασίαν, διότι φαίνεται ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη πιστεύει ὅτι ἡ ἐννοία τῆς καταναλώσεως ἐφαρμόζεται μόνον ἐπὶ τῶν φραγσίμων, μῆλων, καρυδίων καὶ ἄλλων τρωγαλίων. Καὶ ἂν ἀφεθῇ κατὰ μέρος ὅτι οὐδαμοῦ εἶναι ἀναγεγραμμένη ἡ παράδοξις δόξα ὅτι δὲν ὑπέκινται εἰς φορολογίαν τὰ ἐν τινι Δήμῳ εἰσαγόμενα, ὧν ἀπαγορεύεται ὡρισμένον εἶδος χρήσεως (ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπαγορεύεται μόνον ἡ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἐμπορία τοῦ οἴνου τοῦ κατασκευαζομένου ἐκ σταφίδος τῆς παρρακρατήσεως ἢ καὶ αὐτῆς ταύτης ὡς τοιαύτης) ἢ ἔστω καὶ πᾶσα ἐμπορία καὶ χρήσις αὐτῶν. καὶ ἂν ἀφεθῇ, κατὰ μέρος ἡ σολοικωτάτη αὕτη δόξα, εἶνε ἀπολύτως ἐσφαλμένη ἡ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τιθεμένη ἀρχή, κατὰ τὴν ὅποιαν τὰ ἐν τοῖς Δήμοις εἰσαγόμενα ἀπαλλάσσονται τῆς δημοτικῆς φορολογίας ἐν ᾗ περιπτώσει ἐξαχθῶσι τοῦ Δήμου μεταποιημένα εἰς ἄλλα εἶδη, ἐν προκειμένῳ εἰς μιστέλιον, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν βεβαιούται τοῦλάχιστον ὅτι ὑπῆρξε δήλωσις ἵνα δικαιολογηθῇ ἐκ τούτου τὸ ἀφορολόγητον. Διότι τὴν φορολογουμένην ἐν τῷ τόπῳ κατανάλωσιν ἀποτελοῦσι καὶ αἱ μετατροπαὶ τῶν εἰσαγομένων, αἱ ὁποῖαι μεταβάλλουσι τὴν ἀξίαν τῶν πραγμάτων καὶ τὴν περὶ αὐτῆς ἀντίληψιν διὰ νέας ἐργασίας, ἵνα ὑπόχεται τελείως ἡ περίστασις ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται καὶ δικαιολογεῖται ἡ φορολογία. Ἐὰν ἀναγνωρίζετο ἡ ἐναντία ἀρχή, ἡ εἰσαγωγικὴ φορολογία θὰ ἐμνηδενίζετο, διότι τότε θὰ ἡξιοῦτο ἡ ἀπὸ τῆς φορολογίας ἀπαλλαγὴ δὲ τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὅποια εἰσάγονται ἵνα μεταποιηθῶσιν ἐν τοῖς πολυποικίλαις ἐργοστασίοις, ἀποσταλῶσιν εἰς ἄλλα κέντρα περαιτέρω καταναλώσεως, ὅπερ εἶναι ἀπολύτως ἐκτροπώτατον. Διὰ τοῦτο ἡ νομοθεσία ἡμῶν, ὅσας καὶ ὅπου ἐξ εἰδικῶν λόγων πρὸς προστασίαν ὠρισμένων βιομηχανιῶν ἡθέλησεν ἀληθῶς νὰ ἀφήσῃ ἀφορολόγητον τὴν ἐπὶ ἐξαγωγῇ μεταποιήσιν τῶν εἰσαγομένων, καθώρισε τοῦτο δι' εἰδικοῦ νόμου διὰ τοῦ ὁποίου συγχρόνως ἐκανόνισε ὅν τρόπον τῆς τελείας βεβαιώσεως τῆς ἐν μεταποιήσει ἐξαγωγῆς των. Οὕτως ἐγένετο ἐπὶ τῆς πρὸς κατασκευὴν διὰ τὸ ἐξωτερικὸν προωρισμένων λουκουμιῶν ζαχαρέως καὶ ἐπὶ τοῦ πρὸς ἄλλοις μόνον εἰσαγομένου σίτου, ἐν αἷς περιπτώσεσι κανονίζονται ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ οἱ ὅροι πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀμεταβλήσεως τῶν εἰσαχθέντων διὰ τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ εἰς λουκούμια ἢ εἰς ἄλευρον καὶ πίτυρα ἐξαχθησόμενου. Ἐτινα πάντα ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἢ ἂν ἀπόφασις ἀφίση μόνον εἰς τὸν πατριωτισμὸν τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς διὰ τὸ ἐσωτερικὸν οἶνοποιήσεως. ἡ ὁποία δὲν ἀποκλείει οὐδὲ τὸ δυνατόν, ἂν οὐχὶ καταχρήσεως, τοῦλάχιστον τῆς εἰς ἄλλας γασίας χρησιμοποίησεως τῆς εἰσαγομένης σταφίδος, εἰς πρὸς τροφὴν ζώων καὶ δι' ἄλλους σκοποὺς χρησιμοποίησεως ἡ αὐτῆς ταύτης. ἡ τῶν μετὰ τὴν ἀπόστασιν λιπασμάτων αὐτῆς. Οὐδὲ τελεία καὶ ἀπόλυτος ἀπαγορεύσεως εἰσαγωγῆς ἐὰν ὑπῆρχεν, ἡ δύνατο νὰ ὑποστηριχθῇ νομοερμηνευτικῶς ἢ μὴ ὑποβολὴ τῆς παρανόμως εἰσαχθείσης εἰς φορολογίαν, πολὺ ἄρα ὀλιγώτερον ὅταν ἡ ἀπαγορεύσεως δὲν ἀποβλέπει εἰς τὴν εἰσαγωγὴν, ἢ

καὶ ἡ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἐμπορία τοῦ ἐκ τοιούτου σταφιδοκάρπου παραχθέντος οἴνου ἢ μιστελίου, ὡς καὶ ἡ ἐμπορία ἐν τῇ ἡμεδαπῇ εἴτε ἐν φυσικῇ καταστάσει εἴτε ἐν καταστάσει μάζης τοῦ σταφιδοκάρ-

τις εἶναι ἐλευθέρη, ἀλλ' εἰς ὠρισμένην χρῆσιν αὐτῆς εἰσαγομένης.

Ἡ ὁρθότατα ἀντιληφθεῖσα τοῦ θέματος 2165 (1906) Πρωτοδ. Ἀθηνῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εισηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Α. Ζηλήμονος, ἔχει οὕτως :

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ Νόμου 3Η' τῆς 22 Δεκεμβρίου 1847 ἐχορηγήθη ὑπὸ τῆς πολιτείας εἰς τοὺς Δήμους ἡ ἄδεια, ἵνα ὅποτεν τὰ τακτικὰ αὐτῶν ἔσοδα δὲν ἐπαρκῶσιν εἰς τὰς ἀνάγκας των, ἐπιβάλλωσιν δασμὸν ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων εἰς τούτους ὧνίων. τῶν ἐν ἄρθρῳ 2ῳ ὁριζομένων καὶ εἰσαγομένων πρὸς τοπικὴν κατανάλωσιν, ὡς ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπορευμάτων ἐν γένει ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις ὧως καὶ τοὺς δρους τοῦ ἀρθροῦ 5 τοῦ Νόμου τούτου.

Ἐπειδὴ ἐπιβλήθεντος ὑπὸ τινος Δήμου, συμφώνως πρὸς τοὺς δρους τοῦ Νόμου τούτου, τοιούτου δασμοῦ ἐπὶ τε τῶν εἰσαγομένων ἐν αὐτῷ ὧνίων ὡς καὶ τῶν ἐμπορευμάτων, πάντα τὰ εἶδη ταῦτα, εἰσαγόμενα ἐν αὐτῷ, ὑπάγονται εἰς τὴν δημοτικὴν ταύτην φορολογίαν (ἐφ' ὅσον δι' εἰδικοῦ νόμου καὶ διὰ τοῦ ψηφίσματος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τοῦ ἐπιβαλόντος τὴν φορολογίαν, δὲν ἐξηρέθησαν ταύτης, κηρυχθέντα ὡς ἀτελῆ ὠρισμένης κατηγορίας τοιαῦτα) θεωρούμενα, ὡς πρὸς τοπικὴν κατανάλωσιν εἰσαγόμενα ἐν τῷ Δήμῳ, ὅποτεν δὲν μετακομίζονται ἄλλῳ δι' αὐτοῦ ἢ δὲν ἀποτίθενται προσωρινῶς ἐν αὐτῷ, τηρούμενων πρὸς ἀπόδειξιν τούτου τῶν ὧν τοῦ ἀρθροῦ 11 τοῦ αὐτοῦ 3Η' Νόμου.

Ἐπειδὴ ἐν προκειμένῳ ἡ ἀνακόπτουσα ἐταιρίᾳ δὲν ἀρνεῖται μὲν ὅτι ἐν τῷ Δήμῳ Ἀθηναίων εἰσήγαγε τὸ πᾶσιν τοῦ σταφιδοκάρπου, περὶ οὗ ἐν τῇ ἀνοκτομένη προτλήσει τοῦ εἰσπράκτορος τοῦ αὐτοῦ Δήμου, διατείνεται ὧως ὅτι ὥρον διὰ τοῦτο δὲν ὀφείλει, καθ' ὅσον προέρχεται οὗτος ἐκ τῆς παρρακρατήσεως. καὶ ὡς τοιοῦτος εἶναι ἀνεπίδεκτος ἐσωτερικῆς καταναλώσεως, δύναται τοῦ Νόμου Β3ΞΕ' καὶ Β3ΞΕ' τοῦ 1903, ἐπομένως καὶ ὑπαγωγῆς εἰς δημοτικὴν φορολογίαν, ἥτις εἶναι διὰ τοὺς Δήμους δυνατὴ μόνον ἐπὶ ἀντικειμένων δεχτικῶν τοπικῆς καταναλώσεως ἢ τοι βαρύνουσιν τοπικῶν ἀναγκῶν οὐχὶ δὲ ἐπὶ μὴ τοιούτων, οἷα νόμος ὡς τοιαῦτα ἐχαρακτήρισεν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων ὁρισμῶν τῶν ἀρ-5 καὶ 8 τῶν νόμων τούτων, οὐδόλως δικαιολογεῖται ἡ ἀξιοῦμένη ὑπὸ τῆς ἀνακοπούσεως ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοῦ ζητουμένου δημοτικοῦ ὧρου, καὶ ἂν ἐπὶ ὁ περὶ οὗ πρόκειται ὡς εἰσαχθεὶς ἐν τῷ Δήμῳ Ἀθηναίων σταφιδοκάρπος εἶναι ἐκ τοῦ δι' ὃν ὁ λόγος εἰς τὰς διατάξεις ταύτας, καθ' ὅσον δι' αὐτῶν δὲν καθιερῶνται ἄμέσως ἢ ἐμμέσως ἀτέλεια τοῦ τοιούτου ἐμπορευματος, εἰσαγομένου ἀπὸ Δήμου τινος εἰς ἄλλον Δήμον τοῦ Κράτους ἐκ τοῦ ὑπὸ τούτου ἐπιβληθέντος φόρου, οὐδ' ἐπεται τοιαύτη ἀπαλλαγὴ, ἀπλῶς διότι διὰ τῶν τοιούτων ὁρισμῶν, ἀπηγορεύθη ἡ ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ καταστάσει ἢ ἐν καταστάσει μάζης ἐμπορία αὐτοῦ ὡς καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ παραγομένου οἴνου ἢ μιστελίου εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ἐφ' ὅσον μάλιστα ρητῶς ἐπετράπη ἡ βιομηχανικὴ αὐτοῦ κατεργασία. ἥτις συνιστᾷ ἀνάλωσιν, ὡς καὶ πᾶσα ἐμπορία τῶν ἐξ αὐτοῦ προϊόντων καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἐσωτερικῷ, ἂν μὴ ταῦτα συνιστῶσιν οἶνον ἢ μιστέλιον.

που, εκ τούτου δε σαφώς συνάγεται ότι η εν τη ήμεδαπῇ ἀνάλωσις τοῦ σταφιδοκάρου τούτου εἶναι ἀδύνατος ἀφοῦ ρητῶς ἀπηγορεύθη εἴτε πρὸς κατασκευὴν οἴνου ἐν τῇ ήμεδαπῇ ἀναλωτέου οἰαδήποτε χρήσις καὶ ἡ ἐμπορία ἐν Ἑλλάδι τοῦ οἴνου ἢ μυσταλείου, ὅσης δ' ἀδυνάτου τῆς ἀναλώσεως, οὐδεμία χώρα πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρου 11 τοῦ ΕΗ' Νόμου τοῦ 1847 περὶ ἐπιβολῆς δημοτικοῦ δασμοῦ ἐπὶ τῶν εἰς τὸν Δῆμον εἰσαγομένων πρὸς τοπικὴν κατανάλωσιν ὀνίων καὶ ἐμπορευμάτων καὶ ἐπὶ τοῦ σταφιδοκάρου πρὸς ἀπόσταξιν εἰσαχθέντος ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης εἰς τὸν Δῆμον Ἀθηναίων, οὔτε ἀποτελεῖ κατανάλωσιν, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης, ἡ μεταποίησης τοῦ σταφιδοκάρου εἰς οἶνον ἢ μιστέλιον, ὧν ὡσαύτως, ὡς προεῖρηται, ἡ ἐν τῇ ήμεδαπῇ ἐμπορία ἀπηγορεύθη, τὰ ἐναντία δὲ δεξαμένη ἡ ἐκκαλουμένη ἀποφασίς καὶ ἀπορρίψασα τὴν τῆς ἐκκαλούσης ἐταιρίας ἀνακοπὴν, κατὰ προσκλήσεως εἰδικῆς τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτικος Ἀθηναίων, πρὸς πληρωμὴν ἐκ' αὐτῆς δραχ. 2056 διὰ φόρον σταφίδος εἰσαχθείσης πρὸς ἀπόσταξιν, ὡς ἐπὶ λέξιν φέρει ἡ πρόσκλησις, ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τὰς προτεθείσας Νεαράς καὶ τὸν ΕΗ' Νόμον ὧν ἡ ἀνωτέρω ὁρθὴ ἔννοια ἐστὶ μᾶλλον στηρίζεται καὶ ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρων 18 ἐδ. δ' τοῦ ΒΘΕΕ' τοῦ 1903, 16 τοῦ 1904 τοῦ ΓΚΗ' 8 καὶ 10 τοῦ ΓΗ' τοῦ 1905 Νόμων.

Ἀριθ. 1956 (1906) •

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΚΑΓΚΑΛΗΣ

Μετοχικὸν ταμεῖον. = οἰκογένειαι τῶν ὑπὲρ ἐξαετίας ὑπηρετούντων ἐν ἐνεργείᾳ ὑπαξιωματικῶν. = λαβόντες ἀφεδιν. = ἔννοια. = προδωρὶνὴ ἀπόλυσις ἐκ παθῆδεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν συνδυαστέων ἀρθρ. 7 ἐδ. γ' τοῦ ΣΕ', 8 τοῦ ΩΚΓ', 11 ἐδ. γ' ἐν τέλει τοῦ ΣΕ' Νόμων, τῶν διεπόντων τὰ τοῦ Μετοχικοῦ Ἰαμείου τοῦ κατὰ γῆν στρατοῦ, δικαιούνται εἰς βοήθημα ἐκ τοῦ ταμείου τούτου αἱ χηρεύουσαι οἰκογένειαι τῶν ὑπὲρ τὰ ἐξ ἔτη ὑπηρετησάντων ἐν ἐνεργείᾳ ὑπαξιωματικῶν, μὴ ἀμφισβητηθέντος δὲ ὅτι ὁ σῆλυτος τῆς ἐφesiβλήτου ὑπὲρ τὴν ἐξαετίαν ὑπηρετήσεν ἐν ἐνεργείᾳ ἐν τῷ στρατῷ ὡς ὑπενωμοτάρχης τῆς χωροφυλακῆς, ὁρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐδέξατο τὴν ἀγωγὴν αὐτῆς εἰς τὰς τοιαύτας διατάξεις ἐρεϊδομένην, ὡς ἀκριβῶς ἀναπτύσσεται ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀσφάσει, οὐδ' ἀντιτίθεται τῇ ἐκδοχῇ τῆς ἀποφάσεως ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρου 13 τοῦ ΧΠΓ' τοῦ 1861, ἡ ἐπαναλαμβανομένη ἐν τῷ ἀρθρ. 28 ἐδ. β' τοῦ ἀπὸ 6 Ἰουλίου 1867 Β. Διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ΣΕ' Νόμου, καθ' ἣν ἐν ἔχουσι δικαίωμα εἰς τὰ ἐκ τοῦ ταμείου βοηθήματα αἱ οἰκογένειαι τῶν λαβόντων ἀφεδιν ἐκ τοῦ στρατοῦ ἢ ἀπολυθέντων ἐκ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἢ στερηθέντων τῆς ἰκανότητος τῆς ὑπηρεσίας ἐν τῷ στρατῷ, καθόσον τοῦ συζύγου τῆς ἐφesiβλήτου, κατὰ τὸ προσαχθὲν καὶ νῦν προσαγόμενον ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1898 ἐγγραφον τῆς διοικήσεως τῆς Μοίρας Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, λαβόντος, κατόπιν τῆς γνωμοδοτήσεως τῆς ἀ-

νωτάτης τοῦ στρατοῦ ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς ὑπ' ἀριθ. 1919 τῆς 8 Αὐγούστου 1898, ὡς παθόντος παραχώρη μεγαλομανίαν, προσωρινὴν ἐνεκα ταύτης ἀπόλυσιν, οὐχὶ δ' ὀριστικὴν ἀφεδιν ἢ ἀπόλυσιν ἐκ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ὡς ρητῶς ἀναγράφει τὸ ἀρθρον 13, ὁρθῶς ἐθεωρήθη οὗτος ὡς ἀποθανὼν ἐν τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ στρατοῦ ὑπηρεσίᾳ, καὶ ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ ὡς δικαιουμένη τῶν βοηθημάτων τοῦ ταμείου.

Ἀριθ. 1968 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ πάρεδρος κ. Γ. ΔΙΑΝΕΖΗΣ

Ἀγωγή ἐπ' ἀναστροφῇ δι' ἐλαττώματα. = ἀσάφεια ὑπὲρ ἐνάγοντος. = ἐπαγγελία ἰδιοτήτων. = ἀδιάφορος γνώσις ἀγοραστοῦ.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ἐπεξηγηθείσης ἄλλως καὶ διὰ τῶν προτάσεων, ἀριθῶνως προκύπτει ὅτι αὕτη σκοπεῖ τὴν διάρρηξιν τῆς ἀγοραπωλησίας ἐνὸς ἴππου, πωληθέντος τῷ ἐκκαλοῦντι ἀντὶ δραχ. χιλίων, τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ καταβληθέντος τιμήματος, ὡς καὶ τὴν πληρωμὴν τῶν γενομένων δαπανῶν πρὸς συντήρησιν, ἰατρικὴν θεραπείαν καὶ περίθαλψιν τοῦ ἴππου, ἐνεκεν τῶν κεκρυμμένων αὐτοῦ παθήσεων, αἵτινες τὸν καθίστων τελείως ἀνεπιτήδειον καὶ ἀνίκανον δι' ὃν σκοπὸν ἡγοράσθη. Ἡ τοιαύτη ὁμως ἀγωγή, ὡς διατυπύεται, δὲν εἶναι ἀόριστος κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, οὐδὲ γεννᾶται ἀμφιβολία περὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς καὶ τῶν γνωρισμάτων αὐτοῦ καὶ δὴ ἀφοῦ ὁ ἴππος εἶναι γνωστὸς τοῖς διαδίκους, ἐξακριβωθείσεται δ' ἄλλως ἢ ταυτότης αὐτοῦ καὶ διὰ τῶν ἐξετασθησομένων μαρτύρων, κατὰ δὲ τὴν διάταξιν Βασ. βιβλ. 7 τίτλ. 5 § 65 «ἡ ἀμφιβολος ἀγωγή καὶ ἀφήγησις αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ ποιήσαντος αὐτὴν ἐρμηνεύεται» καὶ βιβλ. 2 τίτλ. 3 θέμα 172 § 1 σχόλιον, «τὴν ἀμφίβολον ἐναγωγὴν μὴ βλάπτειν τὸν ἐνάγοντα ἀλλὰ μᾶλλον ὑπὲρ ἐκείνου νοεῖσθαι καὶ οὕτω δέχεσθαι» Cargé querel. 312 καὶ 331, συνεπῶς ἐσφαλε προδήλως ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις τάναντία ἀποφηναιμένη καὶ ἐξαφανιστέα τυγχάνει.

Ἐπειδὴ ἀξιούντος τοῦ ἐνάγοντος διὰ τῆς ἐπιμάχου ἀγωγῆς ὅτι ὁ πωλητὴς τοῦ ἐπηγγείλατο αὐτῷ ρητῶς κατὰ τὸν χρόνον τῆς πωλήσεως ὅτι ὁ ἴππος ἦτο ὑγιὴς καὶ χρήσιμος δι' ὃν σκοπὸν ἡγοράσθη, ἦτοι ἐλεύθερος ἐλαττωμάτων, ἀνευ ἐπιρροῆς ἐστὶν ἡ ἔρευνα τῆς ἐκ μέρους τοῦ ἀγοραστοῦ γνώσεως ἢ μὴ τῶν παθήσεων αὐτοῦ ἢ τοῦ εὐδιακρίτου καὶ καταφανοῦς αὐτῶν, καθόσον ἡ εὐθύνη αὐτοῦ ὡς πωλητοῦ παρέπεται ἐκ τε τῆς ἐκ μέρους τοῦ ἰδιαίτερας συνομολογίας ἀνυπάρχων ἰδιοτήτων τοῦ πωληθέντος, καὶ τῶν γενικῶν περὶ εὐθύνης ἀρχῶν τοῦ νόμου ἐνεκεν τοῦ πωληθέντος πράγματος, de aedictio edicto Π. (21.1), 1 § 1, 17 § 20, 18, 47, ἀποδίδων ἐν ἐπιτυχίᾳ τῆς περὶ ἀναστροφῆς ἀγωγῆς οὐ μόνον τὸ τίμημα μετὰ τῶν τόκων, ἀλλὰ καὶ πάσας τὰς ἐπὶ τοῦ πράγματος καταβληθείσας ἀναγκαίας καὶ ἐπωφελεῖς δαπάνας Π. (21.1) 29 § 3, 30 § 1, Βασιλ. (19.10) 24.27, καθόσον κατὰ Ἰουλιανὸν ἡ δίχη τῆς ἀναστρεπτικῆς ἀγωγῆς πρέκει τρόπον τινὰ ν' ἀποκαθιστᾷ εἰς ἀκέραιον ἐκά-

τερον τόν τε πωλητήν καὶ ἀγοραστήν Π. (21.1) 23 § 7.

Ἀριθ. 1973 (1906)

Εἰσηγητής ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗΣ
Λαθρεμπόριον. - ὀφειλὴ ὀκταπλοῦ τέλους. - ἐπέκτασις καὶ ἐπὶ δημοτικῶν φόρων. - αὐτόφωρον.

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη ἀγωγὴ, καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ὀκταπλοῦ τοῦ ὀφειλομένου φόρου, ὁρθῶς ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου ἀπερίφθη, καθότι διὰ τοῦ ὀκταπλοῦ τιμωρεῖται ὁ κρύφα εἰσάγων φορολογούμενα εἶδη, ἧτοι ὁ ἐνεργῶν λαθρεμπορίαν, κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 88 καὶ 91 τοῦ Τελωνιακοῦ Ὁργανισμοῦ τοῦ 1843 τοιαύτη τιμωρία μόνον ἐν περιπτώσει αὐτοφώρου συλλήψεως τοῦ λαθρεμπορίου ἐπιβάλλεται· τοιοῦτον δὲ στοιχεῖον δὲν ἀναγράφει ἐν τῇ ἀγωγῇ ὁ ἐνάγων οὐδὲ πρωτοδίκως παρέβαλε· δὲν πρόκειται δὲ προδήλως ἐν ταῖς διατάξεσι περὶ τιμωρίας ποινικῆς, ἀλλ' ἐπιβολῆς ἀποζημιώσεως τρόπον τινα, ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου, ἐπομένως καὶ ὑπὲρ τοῦ Δήμου, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου κατὰ τὸν Δημοτικὸν Νόμον ἐκτείνονται αἱ σχετικαὶ καὶ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου διατάξεις τοῦ Τελωνιακοῦ Ὁργανισμοῦ, ἐπομένως καὶ ὑπὲρ τοῦ μισθοῦ τοῦ δημοτ. φόρου (ἄρθρ. 9 ΕΗ' Νόμου 1847), ὅθεν ἀβάσιμον τυγχάνει τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ ὡς τοιοῦτον ἀρριπτεόν· εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν, ὅτι ὁ νόμος τὸ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀπαιτεῖ μόνον διὰ τὴν τιμωρίαν τοῦ λαθρεμπορίου ὑπὸ τῶν ποινικῶν δικαστηρίων, διὰ τῆς ἐπιβολῆς δημοσίας ποινῆς, οὐχὶ δὲ προκειμένου περὶ τῆς τοῦ ὀκταπλοῦ ἀποζημιώσεως (*).

Ἀριθ. 1974 (1906)

Εἰσηγητής ὁ ἐφέτης κ. Π. ΤΡΑΜΟΥΝΤΑΝΑΣ
Διαθίκη. - κληροδότημα ὑπὲρ προικτός. - ὅροις ἐν περιπτώσει ὑπανδρείας πρὸ θανάτου διαθέτου. - θάνατος κληροδόχου. - τύχαι κληροδοτήματος.

Ἐπειδὴ, εἰ καὶ κατὰ τὴν ἀσθενεστέραν γνώμην τοῦ δικαστηρίου τούτου, οὐχὶ ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν καὶ δεκτὴ ἐτύγχανεν ἡ προκειμένη ἔρεσις, διότι ὡς ἐκ τῶν διατάξεων ἐν γένει τῆς ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1903 ἰδιογράφου διαθήκης καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῶν φράσεων «ὁ κληρονόμος μου ὑποχρεοῦται νὰ καταθέσῃ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν δραχ. 2000 ἐπ' ἐνόματι τῆς Α. Λ^α, ὥπως τῇ χρησιμεύσωσιν ὡς προῖξ, ἂν κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου μου ἡ ρηθεῖσα κληρονόμος μου ἔχει ὑπανδρευθῇ, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ ὡς ἄνω κληροδότημα ἀναιρεῖται ἀπαλλασσομένου τοῦ συζύ-

(*) Ἡ ἐκδοχὴ τῆς πλειοψηφίας εἶναι ἀσφαλῶς ὁρθή. Στοιχεῖον τῆς ὑπάρξεως λαθρεμπορίου εἶναι ἡ αὐτόφωρος σύλληψις του. Ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει τοιοῦτον, ἐκ σωστάτης προνοίας του νὰ παρακωλυθῶσιν αἱ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου δυνατόι ἐκδιάσεις καὶ καταχρήσεις, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ καθίστατο προβληματικὴ καὶ ἡ ἐπὶ τὸν ἴδιον πῖλον ἀσφάλεια. Πῶς λοιπὸν θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ καὶ νὰ μὴ ὑπάρχῃ λαθρεμπορίον;

γου μου τῆς ὡς ἄνω καταθέσεως τῶν δραχ. 2000», εὐκρινῶς συνάγεται ὅτι συνέστη προῖξ ὑπὸ αἵρεσιν, ἥς ἀτονήσασθαι ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τῆς κληροδόχου δικαιούται ὁ βεβαρημένος κληρονόμος ν' ἀναλάβῃ τὸ κατατεθὲν κληροδότημα παρὰ τῇ Ἑθνικῇ Τράπεζῃ· ὅτι δὲ ἡ βούλησις τῆς διαθέτιδος ἦτο ὅπως τὸ κληροδότημα παραμείνῃ ὑπὲρ τοῦ κληρονόμου, προκύπτει καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τῆς διαθήκης τῆς ἀκαιτούσης ἀνύπανδρον τὴν κληροδόχον πρὸ τοῦ θανάτου τῆς διαθέτιδος, τὸ κληροδότημα δὲ πρὸς σύστασιν προικτός ἐάν ὁ κληροδόχος, ὡς ἐν προκειμένῳ, ὑπὲρ οὗ συνέστη ἀποθάνῃ πρὸ τῶν γάμων ἀνήκει τῷ κληρονόμῳ (Πανδ. 71 § 3 ἐν τέλει (35.1) Βασ. βίβλ. 44 τίτλ. 19 θέμα 30 § 3 Πανδ. 31 (35.1) Βασ. αὐτόθι θέμα λ') ἡ ἐρμηνεία αὕτη ἐνισχύεται καὶ ὑπὸ τοῦ Νόμου Πανδ. 59 (35.1) 19. Προοίμ. (35.1) 101 Προοίμ. (35.1), ἐν τούτοις κατὰ τὴν κρατήσασαν γνώμην τοῦ δικαστηρίου ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔρεσις ἐστὶν ἀρριπτεία, διότι ἐκ τῆς διατάξεως τῆς διαθήκης ἀδίκως χρησιμεύσῃ τὸ ἐκ δραχ. 2000 κληροδότημα ὡς προῖξ· προκύπτει δὲ τοῦ ὅρου τούτου δὲν συνέστη προῖξ καὶ ὑποχρεώσις πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς, ἀλλὰ τρόπος, χαρακτηριστικὸς ὡς συμβουλὴ καὶ εὐχὴ μὴ δεσμεύουσα νομικῶς τὴν κληροδόχον, ἥτις ἐκτίησεν τὸ κληροδότημα ἅμα τῇ ἐπαγωγῇ ἀποτελέσαν μέρος τῆς ἰδίας περιουσίας περιελθούσης μετὰ τὸν θάνατον τῆς εἰς τὸν παρεμβαίνοντα κληρονόμου τῆς δικαιούμενον εἰς ἀνάληψιν αὐτῆς, ὅτε τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς χρήσεως τοῦ κληροδοτήματος μὴ ὂντος διατακτικοῦ ἀλλ' ἀπαγγελτικοῦ καὶ διὰ τούτων ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει λόγους εἰς οὓς καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται.

Ἀριθ. 1976 (1906)

Εἰσηγητής ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΝΑΥΤΗΣ
Δεδικασμένον. - οὐ προδλητέον βελεῖανειον δόγμα. - ἐπιδικαστικὸς τόκων. - ἔκτασις δεδικοσμένου καὶ ἐπὶ κεφαλαίου.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων ἐπεκαλίσθη, τὴν ὑπ' ἀριθ. 8302 τοῦ 1901 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἥτις ἐπεδόθη νομίμως, καθὰ προκύπτει ἐκ τοῦ προσαγομέου ἐπιδοτήριου, ὁρθῶς δὲ διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει λόγους ἀπέρριψε τὸ πρωτοδικεῖον τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἐναγομένης ὅτι ὑπέγραψε τὸ ἐπιδοτήριον ἀγνοοῦσα τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, καὶ ἥτις ἀποφασίς, καθ' ἃ δὲν ἀμφισβητεῖται, κατίστη ὁριστικὴ καὶ τελεσιδικὸς μὴ προσδληθεῖσα δι' οὐδενὸς ἐνδίκου μέσου. Ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης προκύπτει ὅτι ἐνάντων εἰς τὴν αὐτὴν, περὶ ἧς καὶ νῦν πρόκειται, ἀπαίτησιν στηριζόμενος ἐξήτησε τόκους δεδουλευμένους τῆς ἀκαιτήσεως ταύτης, οἱ ὁποῖοι τῷ ἐπιδικιάσθησαν διὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἡ ἐκκαλοῦσα ἐναγομένη ἀποδεχθεῖσα τὴν ἀπόφασιν ἀνεγνώρισε τὴν ἐρμηνείαν τῆς καὶ δὲν δύναται νὰ προτείνῃ ἤδη τὴν ἐκ τοῦ βελλεϊανέου δόγματος ἡ τῆς Νεαρ. 134 ἔνστασιν, διότι βασιμῶς ἀποκρούεται ἐκ τοῦ δεδικοσμένου τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως. Δὲν εἶναι δὲ βάσιμος ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλοῦσης ὅτι δὲν ἐπιδικάσθη ἡ κυρία ἀπαίτησις καὶ ἐπρό-

κειτο μόνον περί τόκων, διότι οι ζητηθέντες και επιδикаσθέντες τόκοι προήρχοντο εξ αυτής της απαιτήσεως και είναι παρεπόμενον ταύτης, ή ύπαρξις δε παρεπόμενου δικαίου και ή άναγνώρισις αυτού ως συμπέρασμα έχει την άναγνώρισιν του κυρίου δικαίου, άνευ του όποιου το παρεπόμενον και εξ ου προέρχεται δέν δύναται να έχη ύπόστασιν (Ν. Π. 6 § 1 (22. 1) Οικονομίδου Άστ. Δικ. σ. 218). Συνεπώς ή έκκαλούσα έχουσα έναντίον αυτής το έκ της ειρημένης αποφάσεως δεδικασμένον, δι' ου άναγνωρίζεται ή κατ' αυτής αίτήσις, δέν δύναται να επικαλεσθ ή εύεργέτημα του Βελεφάνειου δόγματος και της 134 Νεαρᾶς, άδασίμου κρινομένου και άπορριπτέου του περί του έναντίου ισχυρισμού της.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ (*)

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ

Άριθ. 833 (1906)

Εισηγητής ο έφέτης κ. Κ. ΚΟΚΚΟΝΗΣ

Τίτλος. - τέκμαρδις καλής πίστεως - ου χρεία μεταγραφής.

Έπειδή ή καλή πίστις, ήτις είναι στοιχείον της τακτικής χρησικτησίας, τεκμαίρεται έκ του τίτλου μέχρις άποδείξεως του έναντίου, ο ισχυρισμός δε των έκκαλούντων ότι ο τίτλος του δικαιοπαρόχου αυτού δέν δύναται να ληφθ ή ύπ' όψει ως μη μεταγραφείς, δέν έχει αξίαν τινά, πρώτον διότι, ως έκ του προσαγομένου πιστοποιητικού του ύποθηκοφύλακος συνάγεται, ούτος μεταγράφη, δεύτερον, διότι και επί τη ύποθέσει ότι παρελείφθη ή μεταγραφή του, ή έλλειψις αυτή επί ακινήτων μη υύσα ελάττωμα έν τη αποτελούση τον τίτλον πράξις, άλλ' έκτός αυτής ύπάρχουσα, κατά επικρατούσαν γνώμην, δέν επηρεάζει το κύρος του τίτλου ώστε να παρακωλύεται ή χρησικτησία, ύπαρχούσης δεκαετοϋς νόμης του κτήματος, ως επί του προκειμένου συμβαίνει, ύπολογιζομένου του χρόνου της κατοχής του διαθέτου Μ^{***} και της κληρονομίου συζύγου του (Οικονομ. Έμπράγ. Δικ. σελ. 200 σημ. 2 Άρ. Πάγ. 313 (1895)).

ΚΡΗΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ
ΕΦΕΤΕΙΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Άριθ. 4 (1907)

Εισηγητής ο έφέτης κ. Α. ΠΗΛΕΙΔΗΣ

Απόφασις. - ονδιδωδες το διατακτικόν. - τεταρτημόριον άπόρου και άπορίκου. - χαρικήρη. - έθιμα. - άποδοχή ή άποποίησης κληρονομίας. - ύδιατύπων.

Έπειδή ο λόγος έφέσεως, ότι έσφαλμένως το πρωτοδικείον διά της πρώτης των έκκαλουμένων αποφάσεων αποφαινεται ότι κακώς διευτώθη ή άγωγή των έκκαλούντων, έρειδομένη επί του κλη-

ρονομικού δικαιώματος της άπόρου και άπορίκου χήρας, της παρ' αυτών κληρονομηθείσης και έδει να διατυπωθ ή άπαίτησις κληροδοσίας, ως ουσι: κληροδόχου της άπόρου και άπορίκου χήρας, είναι άπορριπτέος ως νόμω άστήρικτος, καθόσον το αίτ ολογικόν, έν ό ή παρατήρησις αυτή περί μη προσηκούσης της άγωγής διατυπώσεως, δέν είναι το ουσιδωδες, αλλά το διατακτικόν της αποφάσεως άποτελει την ούσίαν αυτής κατά το άρθρον 597 της Πολ. Δικονομίας, όρθως δ' έχει το αντίστοιχον μέρος του διατακτικού της αποφάσεως, διότι έτάχθη θέμα άποδείξεως περί του έθιμου καθ' ή άπορος και άπορίκος χήρα κληρονομεί τον σύζυγον «ως κληρονόμος και ουχι ως κληροδόχος». Τοιούτος δε, ως κληρονόμος, έστιν ο άληθής χαρακτήρ του δικαιώματος της άπόρου και άπορίκου χήρας επί της κληρονομίας του συζύγου αυτής, καθά συγάγεται έκ των ρήσεων της Νεαρᾶς 53 κεφ. 6 έδ. 1 «εί μέν τινα ίδια ή γυνή πράγματα κατά την οίκίαν του άνδρος ή άλλαχόσε άποκείμενα έχοι, τούτων την είσπραξιν και παρακατάσχισιν έχέτω πᾶσι τρόποις άμειώνον, ύποκεισθαι τοιούτων πραγμάτων τοις του άνδρος δανείσμασι κατ' ουδέν δυναμένην πλην είμή καθόσον των εκείνου δικαίων έκ τουδε του νόμου συγκληρονομεί». Α. Π. 70 του 1902. Τοιαύτην δε όρθήν βάσιν είχε και ή άγωγή, ως έμφαίνεται έκ του ιστορικού της όριστικής αποφάσεως ουδ' ήδύνατο ή χήρα να θεωρηθ ή ως κληροδόχος και κτήσεται την κληροδοσίαν άνευ της θελήσεως αυτής, εθεν το πρωτοδικείον όρθως δέν μετέβαλεν άυτεπαγγέλτως την βάσιν της άγωγής περί διανομής κοινοϋ κλήρου εις αίτήτησιν κληροδοσίας, συμμορφωθέν με τα άρθρα 155 και 156 της Πολ. Δικονομίας, ουδ' ήδύνατο να πράξη τούναντίον και θεωρήσ η την κληρονομίαν ως κληροδοσίαν μεταδιδασθείσαν τοις κληρονόμοις της χήρας, ως ούτοι έσφαλμένως διά της έφέσεως των άξιούσιν.

Έπειδή ή περί διανομής κοινοϋ κλήρου άγωγή, έγερθείσα έν προκειμένω παρὰ των έκκαλούντων ως άδελφοπαίδων της άπόρου και άπορίκου χήρας, αναγκαίαν πλην των άλλων κρούσέσιν αυτής έχει ότι ή χήρα ύπεισηλθεν εις την κληρονομίαν του συζύγου αυτής και έτάχθη θέμα διά της πρώτης των έκκαλουμένων αποφάσεων περί της βάσεως ταύτης της άγωγής όρθως κατ' άκολουθίαν διά της όριστικής αποφάσεως έκρίθη ότι ή χήρα Μ. Α^{**} δέν ύπεισηλθεν εις την κληρονομίαν του συζύγου αυτής και ή αίτίασις των έκκαλούντων ότι χωρίς να ταχθ ή θέμα άποποιήσεως της κληρονομίας του συζύγου αυτής παρὰ της χήρας, ως άποτελούσης ένστασιν κατά της άγωγής άποδεικτέαν παρὰ των έφεσιδλήτων έναγομένων, ή ένστασις αυτή κακώς έλήφθη ύπ' όψιν υπό του πρωτοδικείου είναι άπορριπτέα ως μη βάσιμος ουδ' έχει αξίαν τινά κατά τα έν τη ήγουμένη σκέψει ρηθέντα ο διά του αιτιολογικού έσφαλμένος χαρκτηρισμός της ρηθείσης βάσεως της άγωγής ως ένστάσεως άποποιήσεως της κληρονομίας, άφού όρθως άπερρίφθη ή άγωγή, μη άποδειχθείσης της ύπεισελεύσεως της χήρας εις την κληρονομίαν του συζύγου αυτής.

(*) Έπό του έν Ναυπλίω δικηγόρου κ. Στ. Γιαννοπούλου.

Ἐπειδὴ ἡ εἰς τὴν κληρονομίαν ὑπαισέλευσις δὲν χρήζει τύπου τινός, ἀλλ' ἡ πρὸς ἀποδοχὴν τῆς κληρονομίας βούλησις τοῦ κληρονόμου δύναται ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς αὐτοῦ νὰ συναχθῇ, μὴ ἀπαιτουμένης ρητῆς δηλώσεως τῆς πρὸς ἀποδοχὴν βουλήσεώς του (Windscheid Κλ. § 596) καὶ ὁρθῶς ἐξετιμῆθησαν αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου, καθόσον ἐκ τοῦ συνόλου αὐτῶν συνάγεται ὅτι ἡ χήρα Α^{***} οὐδέποτε κατέλαβε κληρονομικὴν περιουσίαν τοῦ συζύγου αὐτῆς κλπ.

Ἀρ. 5 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΠΗΛΕΚΙΔΗΣ

Παυλιανὴ προσβολή. - προσβολὴ ἐπὶ εἰκονικότητι. - προγενέστεροι καὶ μεταγενέστεροι δανεισταί. - σύζυγοι ὀθωμανοί. - δωρεαί.

Ἐπειδὴ ἡ παυλιανὴ ἀγωγὴ προϋποτίθῃ περιουσιακὴν ἀπαλλοτριώσιν ἐπὶ τῇ προθέσει καταβολῆς τῶν πιστωτῶν, καὶ ἐπομένως προϋπαρξὶν πιστωτῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου, ὁ δ' ἐφεσίβλητος ὠμολόγησε καὶ πρωτοδικῶς ὅτι εἶναι δανειστής μεταγενέστερος τοῦ πωλητηρίου τῆς οἰκίας συμβολαίου, ὁρθῶς δὲ διετάχθη ἀποδείξει περὶ τῆς εἰκονικότητος τοῦ πωλητηρίου συμβολαίου, ἣν πᾶς δανειστής καὶ ὁ μεταγενέστερος τοῦ προσβάλλομένου τίτλου (Ἐφ. Κρήτης 59 τοῦ 1899) δικαιούται ὡς ἔχων ἔννομον συμφέρον πρὸς προστασίαν τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ νὰ προτείνῃ, καθόσον ἀληθοῦς ὑποτιθεμένης τῆς εἰκονικότητος τοῦ πωλητηρίου ὁ ἀγοραστής οὐδέποτε καθίσταται κύριος τοῦ ἀγορασθέντος πράγματος, ὅπερ ἐξακολουθεῖ παραμένον εἰς τὴν κυριότητα τοῦ πωλητοῦ, ὁρθῶς δ' ἐπετράπη ἡ ἐμμέλτης ἀπόδειξις τῆς εἰκονικότητος, διότι ὁ ἐφεσίβλητος δανειστής ὡς τρίτος μὴ συμβληθεὶς ἐν τῷ πωλητηρίῳ δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἔγγραφον ἀποδείξιν τῆς εἰκονικότητος κατὰ τὸ ἄρθρον 299 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἡ μὴ καταβολὴ ἀντιτίμου ἐπὶ τῆς ἀγοραπωλησίας, ὅπερ δύναται καὶ νὰ δωρηθῇ ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ἀποσβεσθῇ, δὲν περιλαμβάνει καὶ εἰκονικότητα τῆς ὅλης συναφθείσης ἔννομου σχέσεως, ἥτις δύναται νὰ ᾖ σπουδαία Α. Π. 256 τοῦ 1904.

Ἐπειδὴ δὲ ἔλλαψεν τιμήματος ἡ ἔννομος σχέσις ἀποτελεῖ ἄλλην ἐγκυρον δικαιοπραξίαν, ἥς ἔχει καὶ πάντας τοὺς ἐξωτερικοὺς τυπούς, ἐν προκειμένῳ τὴν τῆς δωρεᾶς μεταξὺ συζύγων ὀθωμανῶν, διεπομένων κατὰ τὰς συζυγικὰς αὐτῶν σχέσεις (ἄρθρον 10 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου) ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ δικαίου καὶ τῶν περὶ τούτων εἰδικῶν νόμων· τοιαύτη δὲ δωρεὰ εἶναι ἔγκυρος καὶ ἰσχυρὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 867 τοῦ Ὄθωμ. Ἀστικοῦ Νόμου, καθ' ὃ αὐτὴν διαρκούντος τοῦ γάμου ὁ ἕτερος τῶν συζύγων δωρεῖται τῷ ἐτέρῳ καὶ παραδῶσθαι αὐτῷ, δὲν δύναται πλέον νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν δωρεάν.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ

Ὁ Α, προκειμένου νὰ ἔλθῃ εἰς ἐμπορικὰς σχέσεις πρὸς τὸν Β, προσφέρει ν' ἀσφαλίσῃ αὐτὸν δι' ὑπο-

θήκης ἐπὶ ἀκινήτων κτημάτων του μέχρις ὁρισμένης ποσότητος δι' ἅσας ἀπαιτήσεις τοῦ Β ἥτις ἐνδέχεται νὰ προκύβῃ ἐκ τῶν μελλουσῶν σχέσεων αὐτοῦ πρὸς τὸν Α· Ἐρωτᾶται :

I.—Εἶναι ἰσχυρὰ ἡ τοιαύτη ὑποθήκη κατὰ τὸν ἡμέτερον νόμον ;

II.—Λυόμενον καταφανικῶς τοῦ πρώτου ζητήματος, τίνα τάξιν ἔχει κατὰ τὸν νόμον ἡ ὑποθήκη αὕτη, ὑποτιθεμένου ὅτι ἡ ἀπαιτήσις ἡ αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ Β γεννῶνται μετὰ τὴν ἐν τῷ μεταξὺ ἐγγραφῇ καὶ ἄλλων ὑποθηκῶν ὑπὲρ τρίτου ;

I.—Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ Νόμου περὶ Ὑποθηκῶν καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῶν ἐδαφ. 2, 4 καὶ 6 αὐτοῦ, δι' ὧν παρέχεται νόμιμος τίτλος πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης ὑπὲρ ἀπαιτήσεων δυναμένων νὰ προκύβωσιν ἐκ διαχειρίσεως περιουσίας, ἐκ προικῶς σχέσεως καὶ ἐκ διανομῆς κληρονομίας, συνάγεται ὅτι κατὰ τὸν ἡμέτερον νόμον, δύναται ἐγκύως νὰ συσταθῇ ὑποθήκη καὶ ὑπὲρ μελλούσης ἀπαιτήσεως, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἤδη ἔννομος τις σχέσηις, ἐξ ἧς ἐνδέχεται νὰ προκύβῃ ἡ ἀπαιτήσις αὕτη, ὑποτιθεμένου, ἔννοισται, ὅτι ἀόριστου οὐσῆς τῆς ποσότητος τῆς ἀπαιτήσεως ἡ τῶν ἀπαιτήσεων, ὁρίζεται ρητῇ τις ποσότης αὐτῶν (ἄρθρ. 17 Ν. Ὑποθ.)

Ἡ τοιαύτη σύστασις ὑποθήκης ὑπὲρ μελλούσης ἀπαιτήσεως, ἦν καὶ τὸ Ρωμ. Δίκαιον ἀναγνωρίζει, (Ν. 5 προελμ. Πανδ. de pignor 20.1) δὲν ἔχει τι τὸ ἀνόμαλον, οὐδ' ἀντίκειται εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ὑποθήκης ὡς παρεπομένου δικαιώματος. Διότι ἡ ἔννοια τοῦ παρεπομένου ἐνκειται ἐν τούτῳ, ὅτι ἡ ὑποθήκη παρέχεται πρὸς ἐξαπλάσιον ἀπαιτήσεως, (ἄρθρ. 1 Ν. Ὑποθ.), οὐδὲν δὲ κωλύει ὅπως αὕτη πρὸς τελεσφορώτερον ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ αὐτῆς συσταθῇ καὶ ὑπὲρ ἀπαιτήσεως ὅλης ἀγεννήτου. Καὶ ἡ ἐγγύησις εἶναι δικαίωμα παρεπομένου καὶ ὅμως δύναται νὰ συσταθῇ καὶ ὑπὲρ μελλούσης ἐνοχῆς (πρβλ. Ν. 35 Π. de jud 5.1, Ν. 6 § 2 Πανδ. de fidej 46.1).

Ἀλλὰ μέλλουσαι ἀπαιτήσεις ἐνδέχεται νὰ προκύβωσιν οὐ μόνον ἐξ ἔννομου σχέσεως ὑπαρχούσης ἤδη, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἔννομου σχέσεως μελλούσης ἐπίσης, ὡς λ. γ. ἐκ συναφθησόμενου δανείου, δι' οὗ τὴν σύναντιν οὐδέτερος τῶν συμβαλλομένων ἔδωκε μὴ (πρβλ. Regelsberger Dasbayerische Hypothekrecht § 43. Dernburg Das Sachenrecht des deutschen Reichs und Preussens § 243, 2).

Ἐρωτᾶται λοιπόν: Συγχωρεῖ ὁ ἡμέτερος νόμος τὴν σύστασιν ὑποθήκης καὶ ὑπὲρ τοιαύτων μελλουσῶν ἀπαιτήσεων ;

Δὲν δύναται μὲν τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ ὑπὲρ αὐτῶν σύστασις τῆς ὑποθήκης ἀντίκειται εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐμπραγμάτου τούτου δικαιώματος, ὡς δικαιώματος παρεπομένου πρὸς ἐξαπλάσιον ἀπαιτήσεως, καθ' ὃ ἀνωτέρῳ ἐξετέθη, οὐδ' εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς δημοσιότητος καὶ τῆς εἰδικότητος (Regelsberger αὐτόθι), πάντως ὅμως τὸ συγγωρητὸν τῆς συστάσεως τοιούτων ὑποθηκῶν δὲν ἐξάγεται σαφῶς ἐκ τοῦ ἡμετέρου νόμου, οὐδὲ δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ἀνευ ἐνδοιασμοῦ. Καὶ ἡ παρ' ἡμῶν δὲ δικαστικὴ πρακτικὴ δὲν θεωρεῖ ἐγκύρους τὰς τοιαύτας ὑποθήκας (πρβλ. ἀποφ. Αρ. Πάγου 310 (1892) ἐν Νομολογίᾳ Α. Π. Μπαλάνου καὶ Γκίνη σελ. 661).

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου λοιπόν ἐφ' ὅσον δὲν συνομολογεῖται μεταξὺ τοῦ Β καὶ τοῦ Α ἔννομος τις σχέσηις, ἐξ ἧς νὰ δύνανται νὰ προκύβωσιν ἀπαιτήσεις τοῦ Β κατ' αὐτοῦ, ὡς λ. γ. ἀνοιξὶς πιστώσεως πρὸς τὸν Α, ἀμφίβολον εἶναι, ἂν δύναται ὁ Β ν' ἀσφαλισθῇ διὰ πᾶσαν ἐνδεχομένην ἀπαιτήσιν ἐκ μελλουσῶν σχέσεων αὐτοῦ πρὸς τὸν Α, παραχωρουμένης εἰς

αὐτὸν ὑποθήκης ἐπὶ ἀκινήτων τοῦ Α. μέχρις ὁρισμέ-
νης ποσότητος (*).

II.—'Εφ' ὅσον κατὰ τ' ἀνωτέρω δύναται νὰ πα-
ραχωρηθῇ ὑπὲρ τοῦ Β. ὑποθήκη καὶ διὰ μελλούσας
ἀπαιτήσεις αὐτοῦ, αὕτη χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς ἐγ-
γραφῆς εἰς τὸ ὑποθηκικὸν βιβλίον, συμφώνως πρὸς τ'
ἀρθρ. 16, 20 καὶ 44 τοῦ Νόμ. περὶ Ὑποθηκῶν (πρὸς
καὶ Οἰκονομ. Στοιχεῖα Ἀστ. Δικ. § 174 σημ. 10 καὶ
12α) Gönner Α' 486) (**).

I. Σημαντήρας

ΕΚΤΑΣΙΣ ΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

Σχέσις τοῦ Νόμου 87.9.1 Βασιλικῶν πρὸς τὸν Ναυτικὸν Νόμον.

«'Εν πᾶσι τοῖς θέμασιν, ἅτινα ρητὴν ἔχουσι πο-
σότητα ἢ φύσιν, τυχὼν ἐν πράσεσιν, ἐν μισθώσεσιν,
ἐν πᾶσι τοῖς συναλλάγμασι, τὸ διαφέρον τὴν τοῦ
»διπλασίου ποσότητα μηδαμῶς ὑπερβαίνει» καὶ
Νόμος 1 Κώδ. § 7.47. Τὸ χωρίον τοῦτο οὕτως ἡ ἑ-

(*) Σ. Θ. 'Εν ἀρχῇ συνολογεῖται ὅτι κατὰ τὸν ἡ-
μέτερον νόμον δύναται ἐγκυρῶς νὰ συσταθῇ ὑποθήκη
καὶ ὑπὲρ μελλουσῶν ἀπαιτήσεων, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει
ἐννομος σχέσις, ἐξ ἧς δύναται νὰ προκύψωσιν αἱ ἀ-
παιτήσεις αὗται. 'Εν τῷ ἐκφράζεται δισταγμὸς
περὶ τῆς ἰσχύος τῆς ἐν τῷ προκειμένῳ ὁρισμένῳ θέ-
ματι πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ἐκ τῶν ἐμπορικῶν σχέσεων
τῶν συμβαλλουσῶν μελλουσῶν ἀπαιτήσεων παραχω-
ρουμένης (ἐπὶ ὁρισμένῳ ἐννοεῖται ποσῶ) ὑποθήκης.
Καὶ διατὶ ἐδισταγμὸς οὗτος; Διότι εἶναι ἀμφίβολον
ἐὰν ὁ ἡμέτερος νόμος ἐπιτρέπει παροχὴν ὑποθήκης
ἐπὶ ἀπαιτήσεων προκυψουσῶν ἐκ μελλούσης ἐννόμου
σχέσεως λ.χ. ἐκ συναρτησμένου δανείου. 'Ημεῖς νο-
μίζομεν ὅτι εἶναι ἀπολύτως ἀναμφίβολον ὅτι ὁ ἡμέ-
τερος νόμος οὐδέποτε ἐπέτρεψε τοιοῦτό τι, διὰ τὸν
ἀπλοῦστατον λόγον ὅτι ὑποθήκη ὑπὲρ μελλούσης ἐν-
νόμου σχέσεως εἶναι οὐχὶ μόνον νομοθετικῶς ἀδύνα-
τος ἀλλὰ καὶ λογικῶς ἀσύλληπτος, οὐδὲ ἡδύνατο ἡ
πρακτικότης τοῦ δικαίου νὰ ἀσχολῆται περὶ τῶν ἄ-
νευ τινος δικαιοδοτικού θεσμοῦ, μελλόντων συμβῆναι.
'Η μήπως τάχα ἐννοεῖται ὡς μέλλουσα ἐννομος σχέ-
σις ἡ διὰ τὸ μέλλον συμφωνουμένη, ὅπου μᾶλλον ὑπο-
θέτομεν ἐκ τοῦ δεδομένου παραδείγματος τοῦ συνα-
ρτησμένου δανείου; Διότι δὲν θέλομεν νὰ πιστεύσω-
μεν ὅτι τὸ παράδειγμα ἀναφέρεται εἰς μὴ σοβαρὰν
πλατωνικὴν προσφορὰν ὑποθήκης ἐπὶ δανεισμῷ, ἀλλ'
εἰς συμφωνίαν περὶ μέλλοντος δανεισμοῦ. 'Εὰν τοῦτο
ἐννοῖται, τότε δὲν πρόκειται περὶ μελλούσης ἐννόμου
σχέσεως, ἀλλὰ περὶ περσούσης τῆς ὁποίας μόνον ἡ εἰς
ἀπαιτήσεις γονιμότης ἀφίεται εἰς τὸ μέλλον, ἥτοι
ἀκριβῶς ἡ περίστασις, ἐφ' ἧς ἡ γνωμοδότησις ὁρθῶς
δέχεται τὸ ἰσχυρὸν τῆς παροχῆς ὑποθήκης. Τοῦτ'
αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τῷ περὶ οὗ τὸ ἐρώτημα θέ-
ματι. 'Εν τῇ παροχῇ ὑποθήκης διὰ τὰς ἐκ τῶν ἐμ-
πορικῶν σχέσεων μελλούσας ἀπαιτήσεις δὲν ποδεύει-
ται μέλλουσα νομικὴ σχέσις ἀλλὰ παρούσα καὶ συμ-
φωνουμένη, ἧς μόνῃ ἡ εἰς ἀπαιτήσεις γονιμότης ἀ-
φίεται εἰς τὸ μέλλον. Μάταιος λοιπὸν ὁ δισταγμὸς
καὶ εἶναι ἐπίσης ἀναμφίβολον ὅτι ἀπολύτως δύναται
νὰ παρασχεθῇ ἡ ἐν τῷ ἐρωτήματι ὑποθήκη.

(**) Εἰς τὰς ὑποθήκας ὑπὲρ μελλουσῶν ἀπαιτήσεων
καὶ εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν κατὰ τὸ *romainον δίκαιον* ἀ-
ναφέρονται τὰ ἐξῆς χωρία τῶν Πανδικτῶν Νόμ. 5
προοίμ. Πανδ. *de pign.* 20.1, Νόμ. 11 προοίμ. Πανδ.
qui pot. 20.4 Νόμ. 4 Πανδ. *quae res pign.* 20.3,

φαρμογὴ τόσας γενικῶς προκαλεῖ ἀμφισβητήσεις (*)
τὰ ἡμέτερα δικαστήρια ἐφαρμόζουσι καὶ ἐπὶ σχέσεων
τοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου. Τοιαύτην ἐφαρμογὴν ἐποίη-
σατο καὶ ἡ ἀπόφασις 2678 (1902) τοῦ Πρωτοδικείου
Πατρῶν. ἐπικυρωθεῖσα καὶ διὰ τῆς 796 (1905) τοῦ
'Εφετείου Πατρῶν. Ἰδε Θέμιδα ἔτος ΙΗ' σελ. 175,
ἂν καὶ τὸ σχετικὸν τῷ παρόντι ζητήματι μέρος τῆς
ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου δὲν ἐκρίθη παρὰ τοῦ ἐ-
φετείου, ἰσως δι' ἑλλειψιν σχετικῶν λόγων ἐν τῇ ἐ-
φέσει, περιορίσασα τὰς κατὰ τοῦ πλοιοκτήτου ἀπαι-
τήσεις τοῦ φορτωτοῦ διὰ τὴν μὴ ἐκτέλεσιν τῆς συμ-
βάσεως τῆς ναυλώσεως εἰς τὸ διπλάσιον τοῦ συμφω-
νηθέντος ναύλου. 'Η αἰσδοῦσα τῆς εἰρημένης διατάξεως
ἐν τῷ πεδίῳ τῶν ναυτικῶν ἐνοχῶν συμβιβάζεται πρὸς
τὰς τοῦ ἡμετέρου Ναυτικοῦ Νόμου καὶ ἐν γένει προ-
σαρμύζεται εἰς τὸ πνεῦμα αὐτῶν; Φρονοῦμεν ὅτι ἐκ
τῶν κατωτέρω ἀναπτυσσομένων τὸ εἰρημένον χω-
ρίον τῶν Βασιλικῶν φαίνεται ἐντελῶς ἔξινον πρὸς τὰς
ναυτικὰς ἐνοχὰς προκειμένου περὶ κανονισμοῦ τῶν ὀ-
ρίων τοῦ διαφέροντος. 'Εν τῇ καταγωγῇ τοῦ ἡμετέ-
ρου Ναυτικοῦ Κώδικος οὐδεμία δύναται νὰ ὑρεθῇ
ὁμοία σχετικὴ διάταξις, καθ' ὅσον καὶ αἱ τοῦ νῦν
Γαλλικοῦ Ναυτικοῦ Νόμου, οὐσαί σχεδὸν ἐν πάσας
ταῖς περιπτώσεσι μὴ ἐκτελέσας τοῦ συναλλάγματος
τῆς ναυλώσεως ἐπανάληψις τῶν τῆς *Ordonnance* τοῦ
1681 οὐδένα τίθησι περιορισμὸν ὁμοίας φύσεως προ-
κειμένου περὶ τοῦ διαφέροντος, οὐδ' ἄλλως ἐν τῷ
Γαλλικῷ Ἀστικῷ Νόμῳ ἐνυπάρχει τοιοῦτος τις. Τοῦ-
ναντίον ὁσάκις ἠθέλησεν ὁ νόμος νὰ περιορίσῃ τὴν
εὐθύνην τῶν συναλλασσομένων διέτυπωσε τοῦτο ρη-
τῶς. Διαιτρεῖται τὸν Ναυτικὸν Νόμον καὶ ἰδίως
τὰ τμήματα πέμπτον, ἕκτον, ὄγδοον θέλει ἀντιληφθῇ
ὅτι ὁ διακανονισμὸς τῶν ἀποζημιώσεων λόγω μὴ ἐ-
κτέλεως τῶν ἐν αὐτοῖς προβλεπομένων συμβάσεων
ἐγένετο μετὰ τῆς λεπτομερείας καὶ σαφηνείας, ὥστε
ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐξαιρέσεως μόνῃς διὰ τὰς μεταξὺ
πλοιοκτῆτου καὶ φορτωτοῦ ἀπαιτήσεις ἀποζημιώ-
σεως καὶ ἡ ἐγκατάλειψις τούτων εἰς τὸ κράτος τῶν
διατάξεων τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου νὰ μὴ φαίνεται
συμβαδίζουσα πρὸς τὴν ἐξ ἀντιθέτου ἐν τοῖς λοιποῖς
θέμασιν ἐπιδειχθεῖσαν ἐπιμέλειαν. Πλὴν ἐκ τοῦ ἄρ-
θρου 238 συνάγεται καταφανέστατα ὅποιον τὸ πνεῦμα
αὐτοῦ ἐν ἑλλείψει θετικῆς διατάξεως, προκειμένου περὶ
ἀποζημιώσεων κατὰ τοῦ πλοιοκτήτου διὰ τὴν μὴ ἐ-
κτέλεσιν τοῦ συναλλάγματος τῆς ναυλώσεως. «Πᾶς
»πλοίαρχος ὑποχρεωθεὶς περὶ τινος πλοῦ, χρεωστῇ
»νὰ τὸν τελειώσῃ, ἄλλως πληρώνει πρὸς τοὺς ἰδιο-
»κτῆτας καὶ ναυλωτὰς πᾶν ἔξοδον καὶ πάσαν ἀποζη-
»μίσιν». Καὶ πρῶτον ἡ ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἄρθρων
τῶν πραγματευομένων τὰ τῆς ναυλώσεως ἐπανάλη-
ψις τῆς λέξεως πλοίαρχος δὲν ἐκλαμβάνεται ἐν τῇ ἀ-
ποκλειστικῇ ἐννοίᾳ τῆς ἀποστολῆς καὶ ἐνεργείας τοῦ
πλοίαρχου ὡς τοιοῦτου, ἀλλὰ καίτοι προφανῶς ἀντι-
τῆς λέξεως ναυλῶν, καὶ τοιοῦτος δύναται νὰ εἶναι ὁ
πλοιοκτήτης, ὁ ἐφοπλιστής, ὁ ἐντιπρόσωπος τού-
των ἢ καὶ ὁ πλοίαρχος. Lyon Caen et Renault
Τόμος V § 637. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ὅτι ἡ
λέξις πλοίαρχος δὲν περιλαμβάνει ἕτερα πρόσωπα,
ἐὰν ἐξετάσωμεν κατωρισμένας τὰς περιπτώσεις ναυ-

Νόμος 1 Προοίμιον Πανδικτῶν *qui pot.* 20.4.
Διὰ τὴν ἐρμηνείαν δὲ τῶν χωρίων τούτων πρὸς
Dernburg Pand I § 274 3. 4. Windscheid Pand §
225 σημ. 7 καὶ 242 σημ. 6. 8.. Vangerow I § 372
Anm 3. *Οἰκονομίδου στοιχ.* ἀστ.δικ. § 174 σημ. 12.

(*) Windscheid Βίβλ. 4 § 258 σημ. 9. Dernburg
2, § 45. 8.

λώσεως καταρτιζομένης είτε μετά του πλοίαρχου, είτε μετά του πλοιοκτήτου, θέλομεν ιδεῖ: ὅτι δυσκόλως ἀφίεται γῶρος ἢ αὐτὴν διατάξιν τῶν Βασιλικῶν καὶ α') ὁ ναυλωτὴς συμβάλλεται μετὰ τοῦ πλοίαρχου, ἐνεργοῦντος ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ πλοιοκτήτου, ὡς δύναται νὰ συμβῇ ὅταν ὁ πλοίαρχος ἐνεργεῖ μακρὰν τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τοῦ πλοιοκτήτου. Ἐκ τῆς συμβάσεως τῆς ναυλώσεως δίδεται τῷ ναυλωτῇ ἀγωγή κατὰ τὴν τοῦ πλοιοκτήτου καὶ τοῦ πλοίαρχου. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν εὐθύνην τοῦ πλοιοκτήτου, τὴν ἐκ τῶν πράξεων καὶ πταισμάτων τοῦ πλοίαρχου προελθοῦσαν, ἔχομεν ρητὴν ἐν τῷ Ναυτικῷ Νόμῳ διατάξιν τὴν τοῦ ἄρθρου 216, περὶ ὁρίζουσας αὐτὴν μέχρι τοῦ πλοίου καὶ ναύλου· ἐπομένως ἐπὶ τῷ κινδύνῳ τοῦ νὰ πλάσωμεν νέον κανόνα δικαίου θέτοντες εἰς τὴν περιοριστικὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρου 216 ἕτερον περιορισμὸν τὸν τῆς διατάξεως τῶν Βασιλικῶν καὶ τὴν ἀπαλιν, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐφαρμόσωμεν εἰ μὴ τὸ ἄρθρον 216. β') Ὁ ναυλωτὴς συμβάλλεται μετὰ τοῦ πλοίαρχου ὄντος ἐν ταύτῳ καὶ πλοιοκτήτου, περὶ πτωσίς ἢ ἀν συνήθης. Ποῖαν ἐκ τῶν δύο διατάξεων θὰ ἐφαρμόσωμεν; Τὴν τῶν Βασιλικῶν ἢ τὴν τοῦ ἄρθρου 238; Φρονούμεν ὅτι ἀπέναντι τοῦ ἄρθρου 238 ἡ διατάξις τῶν Βασιλικῶν δέον νὰ καμφθῇ, καθόσον μᾶς δίδει τοῦτο τὸ πνεῦμα τοῦ νομοθέτου τοῦ νὰ μὴ περιορίσῃ τὰς κατὰ τοῦ πλοιοκτήτου ἀπαιτήσεις ἀποζημιώσεως τοῦ ναυλωτοῦ διὰ τὴν μὴ ἐκτέλεσιν τῆς ναυλώσεως, ἀφοῦ δὲν τὰς περιωρίσκει ἐγγεγραμμένας κατὰ τοῦ πλοίαρχου, οὐδένα δὲ εὐρίσκουμεν ἐν τῷ Ναυτικῷ Νόμῳ λόγον δι' ὃν καὶ εἰς ἄλλαν περίπτωσιν ὁ νομοθέτης νὰ ἐφάνη σκληρότερος ποδὶς τὸν πλοίαρχον ἢ πρὸς τὸν πλοιοκτήτην. Ἄλλως θέλομεν ἐκάστοτε περιπίπτει εἰς τυχὴ ἡσείς βυζαντινοῦ χαρακτῆρος περὶ τοῦ ἐὰν ἢ πρᾶξις ἢ τὸ πταίσμα, ἐξ οὗ ἢ μὴ ἐκτέλεσις τῆς ναυλώσεως, ἀναγονται, εἰς τὴν ιδιότητα τοῦ μετὰ τοῦ ναυλωτοῦ συμβληθέντος ὡς πλοιοκτήτου ἢ ὡς πλοίαρχου, διὰ νὰ τὸν ὑποχρεώσωμεν ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει συμφώνως πρὸς τὴν διατάξιν 87.9.1 ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 238. Ὅσα ἀποράσεις τῶν Γαλλικῶν δικαστηρίων τὰς συνεχῶς ἀντιφατικὰς περὶ τοῦ ἐὰν ἢ ἐν τῷ κύτῳ τοῦ πλοίου τοποθέτησις τῶν ἐμπορευμάτων *arrimage* ἀνάγεται εἰς τὴν ιδιότητα τοῦ πλοίαρχου, ὡς τοιοῦτου, ἢ ὡς ἐμπορικοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ πλοιοκτήτου (*). γ') Ὁ ναυλωτὴς συμβάλλεται μετὰ τοῦ πλοιοκτήτου, ὅστις δὲν εἶναι καὶ πλοίαρχος. Ἐνταῦθα ἐὰν μὲν ἡ ἐκτέλεσις τῆς ναυλώσεως δὲν ἐπικαιώθῃ ἐκ πταίσματος τοῦ πλοίαρχου, μόνος ὁ περιορισμὸς τοῦ ἄρθρου 216 χωρεῖ, ἐὰν δὲ ἐκ πράξεως ἢ πταίσματος τοῦ πλοιοκτήτου διὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἐν τῇ β' περιπτώσει λόγον, ἥτοι τὸ συναγόμενον ἐκ τοῦ ἄρθρου 238 πνεῦμα τοῦ νομοθέτου, φρονούμεν ὅτι δὲν χωρεῖ ὁ περιορισμὸς τῆς διατάξεως τῶν Βασιλικῶν, ἀλλὰ δέον ὁ πλοιοκτήτης νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν πληρωμὴν πάσης ἀποζημιώσεως.

Τὴν ἀξίαν τῶν ἀνωτέρω κατ' οὐδὲν παραλλάσσει τὸ ὅτι ἡ ἀποπλοικὴ ἐταιρία ἢ ἀρχικῶς ἀναλαβοῦσα τὴν μεταφορὰν τῶν ἐμπορευμάτων ἐνήργησεν ὡς παραγγελιοδόχος μεταφορᾶς ὅσον ἀφορᾷ μέρος τοῦ ταξιδίου. Ὁ χαρακτὴρ τῆς διὰ θαλάσσης μεταφορᾶς ἀρκεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐκ τῆς περιπτώσεως ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 238, ὡς δικαιολογεῖ καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 435 καὶ 436 τοῦ Ναυτικοῦ Νόμου Lyon Caen et Renault Τομος III § 646, ὅν

(*) Revue Internationale du Droit maritime XII σελ. 673 Τόμ. XIV σελ. 68 κ.λ.π.

καὶ μὴ ἐν αὐτοῖς ρητῶς ἀναφέρονται τὰ τῆς παραγωγίας μετακομίσεως. Ἄλλως καὶ αὐτὴ ἡ ἀπόφασις τοῦ πρωτοδικείου χαραντηροῦ διὰ τῆς λείσεως ναῦλος τὸ συμφωνηθὲν τίμημα τῆς μετακομίσεως. Πλήν ἀρκεῖ ἡ διατύπωσις τῆς διατάξεως τῶν Βασιλικῶν ἀπ᾽ αὐτοῖς συναλλάγμασι διὰ νὰ ὑπαγάγωμεν αὐτῇ καὶ τὰς ἱσως ἀγνώστους τῷ καιρῷ ἐκείνῳ συμβάσεις;

Η. Ν. Παπαφωτεινός
Δικηγόρος.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Κατ' ἀκατανόητον τρόπον ἐσημειώθη ἐν τῇ ἐν τῷ τελευταίῳ φυλλαδίῳ δημοσιευθείσῃ ὑπ' ἀριθ. 1 ἀποφάσει τῆς ὁλομελείας τοῦ Ἀ.Π.Π. αὐτῆς τῆς ἀρεοπαγίτης κ.Σ. Τσαγρῆς, ἐνῷ τοιοῦτος ἦτο ὁ κ.Μ. Χατζίκος, ὅστις ἦτο εἰσηγητὴς καὶ τῆς ἐν σελ. 427 XVII κατακεχωρημένης 388 τοῦ ἀκυρωτικοῦ τμήματος. Τὸ λάθος ἦτο τοσούτω μᾶλλον ἀπροσδόκητον, ὅσα εἰδικῇ ἐγένετο ἐν τῇ σημειώσει ἡμῶν μνεία περὶ τῆς τελείας ἀχρηστίας τοῦ θεσμοῦ τῆς ὁλομελείας, καταρτιζομένης διὰ πλειονότητος μελῶν τοῦ πρώτου τμήματος καὶ ἐν προκειμένῳ ἡ παρατήρησις αὐτῇ ἐξήρητο καὶ διὰ τῆς ἀναδείξεως τοῦ αὐτοῦ εἰσηγητοῦ.

— Εἶναι κρίμα ὅτι ὁ κ. Κοσμάς Ρέπουλης κατέλιπε τὴν ἡν ἐξωγόνησε διὰ τῆς ἱκανότητός του καὶ τῆς χρηστότητός του θέσιν τοῦ γραμματέως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἀλλ' ἡ δικηγορικὴ συναδελφότης μετὰ χαρῆς βλέπει ἐπανακάμπτοντα εἰς τὰς τάς αὐτῆς τὸν συμπαθέστατον καὶ δοκιμώτατον συνάδελφον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἱκανότης δὲν ἠδύνατο ἐπὶ μακρότερον χρόνον νὰ περιορίζηται ἐντὸς τῶν παθητικῶν τοιχωμάτων τοῦ δικαστικοῦ γραφείου, προωρισμένη ἐκ φύσεως εἰς εὐρύτερα στάδια.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐνὶ ἀναγνώσει: Ὁμολογοῦμεν ἀδυναμίαν νὰ ἀπαντήσωμεν, καὶ δὴ μετὰ δικαιολογίας, εἰς τὸ ἐρώτημα ἐὰν εἶναι ἡμέρα δὲν ἡ ἡλίου μεσουρανή. Ἐπὶ πλημμελημάτων αὐτεπαγγέλτως διωκομένων ἡ παραγραφή εἶναι πενταετής, ἀφ' οὗ δὲ ἐν προκειμένῳ ἡ κατηγορία εἶναι σφετερισμὸς ποσὸν ὑπὸ ταμίου κοινότητος πρὸς βλάβην αὐτῆς, ἀναντιρρήτος δὲ ὁ χρόνος καθ' οὗ οὗτος ἔπαυσεν ὢν τοιοῦτος, ἀπὸ τὸν χρόνον τοῦτον κατ' ἀνυπερβλήτον ὅριον ἀρξεται ἡ παραγραφή, χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ τοῦτο τὸ περιοριστικὸν ὅτι ἐν τῇ μηνύσει ἢ ἐν τῇ κατηγορητηρίᾳ ἀναφέρεται μεγαγενεστέρᾳ τοῦ σφετερισμοῦ ἐποχὴ, καθ' ἣν ὁ διωκόμενος δὲν ἦτο πλέον ταμίης. Ἐπὶ πλέον, καθὼς ὑμεῖς σημειοῖτε καὶ ἀπὸ τῆς ἐν τῇ μηνύσει ἐποχῆς μέχρις αὐτῆς, εἶναι συμπληρωμένη πενταετία, ὥστε δὲν βλέπομεν κανένα λόγον ἀμφισβήτησεως. Δυπούμεθα διότι δὲν δυνάμεθα νὰ *χαρηνώμεν* διὰ πλειοτέρων αἰτιολογιῶν τὸ πρᾶγμα, διότι, ἐπαναλαμβάνομεν, τίποτε δυσκολώτερον ἀπὸ τοῦ ν' ἐποδείξῃ τις τὸ μὴ ἔχον ἀνάγκην ἱποδείξεως. Ἀποδείξατέ μας, παρακαλοῦμεν, καὶ σὺς διατὶ δύο καὶ δύο κάμουν τέσσαρα.

Τ. Αἰδημόν: Ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ νόμον ὁ πλειστηριασμὸς γίνεται ἐν τῷ τόπῳ ἐνθα καίονται τὰ ἀκίνητα, δὲν πιστεύομεν ὅτι προκύπτει καὶ ἀποκλειστικὴ ἀρμοδιότης μόνον τοῦ ἐν τῷ τόπῳ ἰδρυόντος συμβολαιογράφου, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ἑλλασχόσε, ἀλλ' ἐν τῇ περιφέρειᾳ τοῦ ἐρηνοδικείου ἐδρυόντων. Ἡ τυχὸν ἐπελευσομένη μετῴων δαπάνη δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐρμηνευτικὸς παράγων.

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΛ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Συνδρομή Ιταλία δρ. 15. § Μετά δελτίου δρ. 20. § Καταχωρ. ο στιχ. λ. 50

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία 'Αρείου Πάγου Πολιτική (1907)
 " " " Ποινική (1907)
 Νομολογία 'Εφετείου 'Αθηνών (1908)
 " " Λαρίδος (1907)
 " " Κρήτης (1908)
 Προξ. Νομολογία-Δικαστ. Συμφωνίας (1907)
 Διάφορα.—'Αλληλογραφία.

Δεν συνοδεύεται υπό φύλλον Κώδικος

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

'Αριθ. 16 (1907) Τμ. Α'

Εισηγητής ο έρροπαγίτης κ. Γ. ΦΑΣΙΛΑΚΗΣ

'Απόδοσις έκουσσία ή αναγκαστική μετά τελεσιδικίαν. — ζημιαί εκ χειροτερεύσεως εν χρόνω δίκης.

'Επειδή ή μετά την τελεσιδικίαν έκουσία ή αναγκαστική απόδοσις του επιδικασθέντος αντικειμένου, εις παρρηχήν πραγμάτων συνισταμένου (dare), δεν αποσθενύει και την εκ της υπερημερίας αυτού ανακύψασαν αίτησιν περί διαφέροντος εκ της χειροτερεύσεως και υποτιμήσεως ως και απώλειας του οφειλομένου προελθούσης κατά το από της ενάρξεως της δίκης μέχρι τελεσιδικίας μεσολαβήσαν χρονικόν διάστημα, οσάκις ο έναγόμενος και καταδικασθείς εις απόδοσιν εύρίσκειται εν ποτίσματοι, ήτοι δεν είχαν εύλογον αίτιαν ν' άρνηθῇ εξ ύπαρχης το οφειλόμενον, προτιμών τον δικαστικόν άγωνα. Διότι ου μόνον ρητή διάταξις, αίρουσα την εκ της υπερημερίας ταύτης παρεκομένην εύθύνην δεν ύφίσταται, αλλά και εκ των γενικών άρχών Ρωμ. Δικαίου (N. 91 § 3 και N. 82 § 1 Πανδ. 45.1 N. 24 Πανδ. 22.1) και εκ του άρθρ. 156 Πολ. Δικονομίας το έναντίον προκύπτει, όπως εν τῇ περιπτώσει της πρό του δικαστικού άγώνος προσφορᾶς και αποδοχής του οφειλομένου, όταν δεν συνάγεται ρητή ή σιωπηρά παραίτησις από ταύτης. Τούτων δ' ούτως έχόντων, δεχθέν το έφετεϊον διά της προσβαλλομένης αποφάσεως του ότι οι άναιρεσιόντες έναγόμενοι εκ πταίσματός των παρέλειψαν την έγκαιρον παράδοσιν των διά της προηγούμενης άγωγῆς ζητηθεισών και επιδικασθεισών μετοχών, χρονίσαντες τον δικαστικόν άγωνα επί πενταετίαν, καθ' ήν απώλεσαν αυτά πασαν αγοραίαν άξίαν, ούδαμώς ήμαρτεν επιδικάσαν την εκ της έκπτώσεως ταύτης επελθούσαν ζημίαν τῷ έναγοντι, και ο περί τούτου λόγος άναιρέσεως καταπίπτει.

'Επειδή το εκ της υπερημερίας διαφέρον εκ της έκπτώσεως της άξίας του αντικειμένου της δίκης

κατά την άνω σκέψιν έσχε την γέννησιν του μετά την έγερσιν της άγωγῆς περί του κυρίου αντικειμένου της οφειλῆς, και επομένως δεν ήδύνατο νά ένασκηθῇ συγχρόνως διά της αὐτῆς άγωγῆς. 'Αλλ' ούτε κατά τας ισχυούσας δικονομικάς άρχάς, το έξηρητημένον δίκαιον απόλλυται μη ένασκούμενον μετά του κυρίου, καθ' όσον κατά τὰ άρθρ. 1, 170, 785 Πολ. Δικονομίας, πᾶν νομίμως κτηθέν δίκαιον δορυφορεῖται δι' ιδίας άγωγῆς, τὰ δὲ δικαστήρια δικάζουσι κατά τας αίτήσεις και έντος των αίτήσεων των διαδίκων' επομένως και ο σχετικὸς λόγος άναιρέσεως, καθ' έν μετά την πρώτην τελεσιδικιον απόφασιν περί απόδοσεως των μετοχών δεν χωρεῖ νέα άγωγή περί εκ της υπερημερίας αποζημιώσεως, λόγω της έκπτώσεως της άξίας των επιδικασθεισών μετοχών, αποβαίνει άβάσιμος.

'Αριθ. 17 (1907) Τμ. Α' (*)

Εισηγητής ο έρροπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Προβολή τελεσιδικίας προς εκπρόθεσμον. — ύποχρεώσις προαποδείξεως. — έφεδις. — ενεργεια υπό γενικών και ειδικών διαδόχων. — έκδοχεύς. — πτωχευσις. — πράξεις άκυροι και άκυρωσίμοι. — έκχώρησις άγώνων υπό δημόδου. — ούκ απόσθεδις δι' επελεΐσεως συμβιβασμού. — συμφωνία αποδόσεως ύπολοίπου πτωχείδαντι. — παρεμπίπτουσα προσβολή συμβιβασμού. — έκτίμησις άγωγῆς. — δοκος έκτος βάδεως. — πληρωμή μη ληξιπροθέσμων γραμματίων. — κατά τινος άρμόζει άγωγή. — προβολή 'Αναστασιανού Νόμου. — μη προβολή στοιχείων. — ξεροδις άγώνων άκυρωτικών. — ού χρεία τελεσιδικίας αποφάσεως περί πτωχεύσεως. — άδριότης ίσχυρισμός περί ενεργείας ένδίκων μέσων. — επίκλησις μαρτυριών εν έτέροις δίκαις. — μνημόνευσις των εν τῇ μηδ. — ένστάσεις εξαίρεσεως μάρτυρος επί έξαρτήσει. — ύπηρεσία παρά διεξάγοντι απόδειξιν. — όροι έξαρτήσεως. — άνταγωγή προς επιστροφήν πωληθέντος, ού το αντίτιμον κατεβλήθη τῇ άκύρω πληρωμή. — ούκ άναγκαία βλάβη διά της άκυρωτέας καταβολῆς. — προβολή συμβιβασμού αποδοτέου προς άνήκον ποδοστόν. — χρόνος προβολῆς. — επίκλησις πρωτοτύπου προτάσεων. — ού πληρωτέοι τόκοι από συμβιβαστικῆς συναντήσεως.

'Επειδή, ως προκύπτει εκ της 5ης σκέψεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, το έφετεϊον λοβόν ύπ' όφει τὰ διάφορα προσαχθέντα επιδοτήρια, εξήτασε το έμπρόθεσμον της επιδίκου έρέσεως και έθεώρησε ταύτην έμπροθέσμως γενομένην, ως δὲ προκύπτει εκ του άντιπεφωνημένου αντιγράφου των

(*) 'Αναιρείται ή έν σ. 877 XVII 441 Ε, II,

ενώπιον του Έφετείου Πατρών προτάσεων των αναιρεσειόντων, ούτοι δὲν ἐπεκαλέσθησαν προγενεστέραν κοινοποίησιν τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, οὔτε προσήγαγον ἐπιδοτήρια ἐμφαίνοντα τοιαύτην κοινοποίησιν, ὡς ὤφειλον κατὰ τὸ ἄρθρον 250 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπομένως ὁ σχετικὸς λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὅτι δῆθεν τὸ ἐφετεῖον ἐθεώρησεν ὡς ἀπαράδεκτον τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτῶν περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἐφέσεως λόγῳ τελεσιδικίας τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, ὡς προταθέντα κατὰ τὴν δευτέραν ἐνώπιον αὐτοῦ συζητήσιν, ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς ἐπὶ ἐσφαλμένης προϋποθέσεως στηριζόμενος, καθ' ὅσον, ὡς εἴρηται, τὸ ἐφετεῖον ἐζήτησε τὸ ἐμπρόθεσμον τῆς ἐφέσεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 740 τῆς Πολ. Δικονομίας, πᾶς διάδικος ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκκαλεῖν, εἰς τοὺς διαδίκους δὲ καταλέγονται κατὰ νόμον καὶ οἱ γενικοὶ ἢ εἰδικοὶ αὐτῶν διάδοχοι ἐπομένως ὁ ἐκδοχέως ἀπαιτήσεως, γινόμενος τοιοῦτος μετὰ τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασιν, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκκαλέσῃ ταύτην αὐτοτελῶς, χωρὶς νὰ εἶναι ἀνάγκη παρεμβάσεως ἐν τῇ δίκῃ, ἀφοῦ ἐκπρεμῆς δίκη δὲν ὑπάρχει ἔτι, μόλις διὰ τῆς ἐφέσεως ἀνοιγόμενη, ἄλλως θὰ ἐζηρῆτο ἡ προστασία τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐκδοχέως ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ ἐκχωρητοῦ νὰ ἐκκαλέσῃ ἢ μὴ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρ. 449 καὶ 450 τοῦ Ἐμπ. Νόμου, διάφοροι πράξεις τοῦ πτωχεύσαντος ὀφειλέτου μετὰ τρίτων, ἐνεργηθεῖσαι ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ὁρισθείσης ἡμέρας παύσεως τῶν πληρωμῶν, εἰσὶν ἀπέναντι τῆς ομάδος ἄλλαι μὲν ἄκυροι (ἄρθρ. 449), ἄλλαι δὲ ἀκυρώσιμοι ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου (ἄρθρ. 450), ἵνα ἡ εἰς τρίτους περιελθοῦσα περιουσία τοῦ πτωχεύσαντος ἐπανεῖλθῃ αὖθις εἰς αὐτὸν καὶ χρησιμεύσῃ πρὸς πληρωμὴν τῆς ομάδος τῶν δανειστῶν, ἢ ἀξιώσεως δὲ αὕτη δύναται νὰ ἐνασκηθῇ εἴτε ἀμέσως, εἴτε ἐμμέσως ἐκχωρουμένη δι' ἀγοραπωλησίας πρὸς τρίτον, ὑπεισερχόμενον κατὰ τοῦτο εἰς τὰ δικαιώματα τῆς ομάδος, ἀντὶ τοῦ παρεχομένου εἰς ταύτην τιμῆματος ἢ ἐκχώρησις δὲ τῆς ἐνοχικῆς ταύτης ἀξιώσεως, ὡς καὶ πάσης ἐν γένει ἀξιώσεως, ὅθεν δῆποτε πηγαζούσης καὶ ἐξ ἀμφοτεροδαρούς ἔτι συμβάσεως καὶ ἀδικήματος εἶναι ἐπιτετραμμένη κατὰ κανόνα, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν Νόμων 7 Πανδ. (13.6), Ν. 35 § 4 Πανδ. (18.1), Ν. 31 pr. de actio empti Πανδ. (19.1), Ν. 38 § 1 de solut. (43.6), Ν. 14 pr., Ν. 80 (47.2), Ν. 3, 7 Κωδ. de don. Ν. 66 pr. (17.2) pro socio, Ν. 14 § 3 Ν. 10 § 3 comm. divid., Ν. 30 § 1 Πανδ. de legat. III καὶ Ν. 10 § 25 Πανδ. 42 titl. 9 que in fraudem creditorum, κλῆν ἐὰν ὑπάρχῃ εἰδικὴ ἐξαίρεσις ἐν τῷ νόμῳ περὶ ἀνεκχώρητου ἀξιώσεως τινος, ἢ τὸ ἀνεκχώρητον ἐγκηται ἐν αὐτῇ τῇ εἴσει τῆς ἀξιώσεως. Ἀλλὰ τοιοῦτος περιορισμὸς τῆς ἐκχώρησεως τῶν ἀγωγῶν, τῶν πηγαζουσῶν ἐκ τῶν ἄρθρ. 449 καὶ 450, οὔτε ἐν τῷ Ἐμπ. Νόμῳ ἀναγράφεται ρητῶς ἢ σιωπηρῶς, οὔτε ἐν τῷ Ἀστικῷ Ρ. Δικαίῳ τῷ χρησιμεύοντι πρὸς συμπλήρωσιν τῶν κενῶν ἐκείνου, ἀλλ' οὔτε ἐγκρατεῖται

εἰς τὴν φύσιν τῆς ἀξιώσεως ταύτης, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα πᾶν δικαίωμα διὰ τῆς ἐκχώρησεως ἐνασκέται πληρέστερον καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ ἡ ἐξουσία τῆς ομάδος τῶν δανειστῶν, ἢ διὰ τῶν συνδίκων ἐνασκουμένη, ὅπως ἀντὶ τῆς ἀβεδαίας εἰσπράξεως τῆς ἀπαιτήσεως κατὰ τοῦ τρίτου καὶ ἐνίστε μακρὰν διαδικασίαν ἀπαιτούσης πρὸς ἐκκαθάρισιν, λάβῃ αὕτη τὸ ἀντίτιμον τῆς ἀξιώσεως ταχέως καὶ ἄνευ δικαστικοῦ ἀγῶνος παρὰ τοῦ ἐκδοχέως, συνάδει πληρέστατα καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ομάδος καὶ τὴν ταχίστην τῆς πτωχεύσεως ἐκκαθάρισιν, χωρὶς ἐντεῦθεν νὰ μεταβάλληται ποσὸς ἢ θέσις τοῦ τρίτου, καθ' ὅσον οὗτος πᾶσαν ἐνστάσιν, ἣν ἡδύνατο νὰ προτείνῃ κατὰ τῆς ομάδος, δύναται νὰ προτείνῃ καὶ κατὰ τῶν ἐκδοχέων αὐτῆς, οὐδὲ προκύπτει τὸ ἐναντίον ἐκ τῆς φράσεως τοῦ νόμου (ἄρθρ. 449) ὅτι «αἱ πράξεις ἀκυροῦνται ὑπὲρ τῆς ομάδος», διότι διὰ ταύτης ὁ νόμος σκοπεῖ ν' ἀποκλείσῃ οὐχὶ τὴν ἐκχώρησιν τῆς ἀξιώσεως ἐκ μέρους ταύτης, ἀλλὰ κατ' ἀντίθεσιν νὰ στερήσῃ τὸν ὀφειλέτην τοῦ δικαιώματος νὰ προσβάλῃ τὰς μετὰ τρίτων πράξεις αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ αἱ ἐπὶ ἀκυρώσει ἀγωγαὶ τῶν ἄρθρ. 449 καὶ 450 Ἐμπ. Νόμου ἐγερθεῖσαι πρὸ τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ οὖσαι ἐκχωρηταί ὡς εἴρηται πρὸς τοῦτο ἡ δι' αὐτοῦ, δὲν ἀποσβέννυνται μετὰ τούτου, ἐὰν αὐτὰ ἐξεχωρήθησαν, ἀλλὰ συνεχίζονται ὑπὸ τοῦ ἐκδοχέως, διότι ἐὰν αὐταὶ ἀποσβέννυντο διὰ τοῦ ἀναγκαστικοῦ συμβιβασμοῦ, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ ἀναιρεσεῖοντες, ὁ σκοπὸς τῆς ἐκχώρησεως ἤθελε ματαιοῦσθαι, οὐδενὸς προσφερομένου ν' ἀγοράσῃ ἀπαίτησιν μέλλουσαν ν' ἀναιρεθῇ διὰ τοῦ ἐπικειμένου συμβιβασμοῦ, θὰ ὠφειλτο δὲ ὁ τρίτος, ὁ παρὰ τὸν νόμον καὶ πρὸς βλάβην τῶν συμφερόντων τῆς ομάδος τῶν δανειστῶν ἀκύρους συνάψας δικαιοπραξίας, ἀδικαιολογήτως ἐπομένως οἱ σχετικοὶ λόγοι ἀναιρέσεως ὅτι ὁ ἐκδοχέως τῶν ἀξιώσεων τούτων καὶ ἂν αὐταὶ ἦσαν δεκτικαὶ ἐκχώρησεως δὲν ἡδύνατο νὰ συνεχίσῃ τὴν δίκην, ὡς ἀποσβεσθεῖσιν τῶν ἀγωγῶν διὰ τοῦ τελεσιδικίως ἐπικυρωθέντος συμβιβασμοῦ, ἀπορριπτέοι εἰσὶν ὡς μὴ στηριζόμενοι εἰς τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς δέχεται τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς 22ας σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐκτιμῶν τὰ διάφορα ἐγγράφα, εἰς τὸν Γ. Α^{***}, τὸν συνεχίζοντα τὴν δίκην τὴν ἐγερθεῖσαν ὑπὸ τῶν συνδίκων τῆς πτωχεύσεως, ἐξεχωρήθησαν, ἀντὶ τῆς ἐγγυήσεως ἣν οὗτος παρέσχε διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ πρὸς τὴν ομάδα τῶν πιστωτῶν τῆς πτωχευσάσης εταιρίας, ἄσασαι αἱ ἀπαιτήσεις τῆς πτωχεύσεως ὡς καὶ ἡ ἐπίδικος, ἄνευ περιορισμοῦ ἢ διαλυτικῆς τινος αἰρέσεως, σὺν τῇ ὑποχρεώσει ἵνα ἀφοῦ οὗτος ἐκ τῶν εἰσπραχθησομένων ποσῶν κρατήσῃ, τι ἤθελε πληρώσει μετὰ τῶν τόκων καὶ ἐξόδων ἕνεκα τῆς ἐγγυήσεως, ἣν ἀνέλαβε, τὸ τυχὸν περίσσευμα ἐκ τῆς ὅλης ἐν συνόλῳ ἐκχωρουμένης περιουσίας καὶ οὐχὶ τῶν ἐπιδίκων ἀπαιτήσεων, ἀποδώσῃ εἰς τὸν πτωχεύσαντα Δ. Χ^{***}, ἀλλ' ἐκ τῆς τοιαύτης συμφωνίας, ἐγκύρου καὶ νομίμου οὐσης, ὁ ἐκδοχέως ἔχει δικαίωμα νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν περὶ πληρωμῆς πάσης ὀφειλῆς ἐξ ὀλοκλήρου καὶ κατὰ παντὸς ὀφεί-

λέτου, μη αποκρουόμενος υπό της ένστάσεως ότι αφού έκ των εισπράξεων άπεζημιώθη δι' όσα έπλήρωσε δέν έχει πλέον συμφέρον εις την περαιτέρω εισπραξιν, διότι της τοιαύτης συμβάσεως ούσης ισχυράς, ως ειρήνται, και έγκύρου, ό έκδοχός είναι ό μόνος δικαιούχος της έκχωρουμένης άπαιτήσεως, ούχι δέ ό τρίτος ύπέρ ου συνομολογείται παροχή έκ του εισπραχθησομένου, όστις, ως και ό συναλλαχθείς έκχωρητής, έχουσιν άγωγήν κατά του έκδοχέως πρός έκπλήρωσιν των αναληφθεισών ύποχρεώσεων' έπομένως οι σχετικοί λόγοι της αίτησεως άναιρέσεως, ότι ό Α^{***} άποζημιωθείς έκ των μέχρι τουδε γενομένων εισπράξεων δέν έχει πλέον δικαίωμα έκ της έπιδιδώσεως της έπιδικου άπαιτήσεως, ως μη έχων ιδιον νόμιμον συμφέρον και ως διεξάγων την δίκην χάριν άλλου προσώπου, άπορριπτέοι εισίν ως μη στηριζόμενοι εις τον νόμον.

Έπειδή τó δικαίωμα τουτο του έκδοχέως, ήτοι νά εισπράξη τās έκχωρηθείσας άπαιτήσεις, δέν άναιρείται έκ του γεγονότος ότι αί άκυρωτικαί άγωγαι των άρθρ. 449 και 450 του Έμπ. Νόμου ένασχοῦνται μόνον ύπέρ της ομάδος των πιστωτών και ούχι ύπέρ τω πτωχεύσαντος, διότι, ως ήδύναντο οι σύνδικοι, ένασχοῦντες τās άγωγάς ταύτας και λαμβάνοντας τó δι' αύτων έπιδικώμενον στοιχείον περιουσίας, νά έγκαταλείπωσι διά του νόμιμως έπικυρωθέντος συμβιβασμού ό,τι ήθελον έγκρίνει ύπέρ του πτωχεύσαντος, ούτως ήδύναντο διά της έκχωρήσεως της γενομένης δι' αύτου του συμβιβασμού του τελεσιδικίως έπικυρωθέντος νά έπιβάλωσιν εις τον έκδοχέα, ίνα μέρος έκ των εισπραχθησομένων ποσών άφεθῇ ύπέρ του πτωχεύσαντος όφειλέτου' έπομένως οι σχετικοί λόγοι άναιρέσεως ότι παρεβιάσθησαν διά της ειρηνένης έκχωρήσεως αί διατάξεις των άρθρ. 449—450 του Έμπ. Νόμου άπορριπτέοι εισίν.

Έπειδή, ως ειρήνται, τó έφετεϊον, έκτιμῶν την έκθεσιν του συμβιβασμού και τó έκχωρητήριον έγγραφον, έδέξατο ότι εις τον Γ. Α^{***} έγινετο ή έκχώρησις της τε έπιδικου ως και των άλλων άπαιτήσεων της πτωχεύσεως, άνευ περιορισμού τινος ή διαλυτικῆς αίρέσεως και ότι ή παρεπομένη συμφωνία, όπως έκ του εισπραχθησομένου ποσού δώση ό έκδοχός εις τον Δ. Χ^{***} τó περισσεῦον μετά την ικανοποίησιν των ιδίων αύτου άξιώσεων, παράγει, κατά την κρίσιν του έφετεϊου και κατά τον νόμον, ένοχικήν μόνον ύποχρέωσιν του Α^{***} πρός τον Χ^{***}, οὐδέν δικαίωμα δέ τουτου έπί εκάστης άπαιτήσεως, ως δέ ούτος δέν ήδύναντο νά αποκρούση τον Α^{***} από της ένασχῆσεως των άπαιτήσεών του, ούτω δέν είχε τοιοῦτο δικαίωμα και ή εταιρία Π^{***} έπί τη άξιώσει ότι είναι δανειστής του Χ^{***} και έπί τη βάσει του άρθρ. 1025 § 2 Πολ. Δικονομίας. Άλλά και υποτιθεμένου ότι ό Δ. Χ^{***} είχε δικαίωμα ν' άποκλείσῃ τον Α^{***} από της εισπράξεως και νά προτιμηθῇ αύτός, οι άναιρεσειόντες διά των ένώπιον του έφετεϊου προτάσεων των δέν ήτήσαντο τοιοῦτό τι, οὔτε ισχυρίζονται ότι εκάλεσαν και τον όφειλέτην Δ. Χ^{***} πρός νομιμοποίησιν των διά την ένάσκησιν των δικαιωμάτων του. Έπομένως και ή από τοιαύτης άπόψεως ένστασις κατά της νομιμο-

ποιήσεως του Α^{***}, άπορριπτέα έστιν, ως μη στηριζομένη εις τον νόμον και οι σχετικοί λόγοι της άναιρέσεως άπορριπτέοι εισίν.

Έπειδή έκ του συνδυασμού των αίτιολογιών 13, 17 και 19 της προσβαλλομένης άποφάσεως προκύπτει ότι ού μόνον αύτη δέχεται ως τελεσιδικίως έπικυρωθέντα τον συμβιβασμόν, άλλ' ότι και οι άναιρεσειόντες διά των ένώπιον του Έφετεϊου Πατρών προτάσεων των άνεγνώρισαν τον συμβιβασμόν ως τελεσιδικίως έπικυρωθέντα' έπομένως και άν ισχυρίσθησαν ένώπιον του έφετεϊου ότι ό συμβιβασμός ύφ' οὗς όρους κατηρτίσθη είναι άκυρος, τó έφετεϊον δέν ήδύναντο νά κρίνῃ περί της άκυρότητος τελεσιδικίως έπικεκυρωμένου συμβιβασμού, διότι διά την προσβολήν τουτου άπαιτείται ίδια διαδικασία και προθεσμία (άρθρ. 512 και 517 και έπ. Έμπ. Νόμου), ών παραλιπομένων ό συμβιβασμός είναι ύποχρεωτικός ως πρός άπαντας τούς πιστωτάς (άρθρ. 522 Έμπ. Νόμου), έπομένως περί νομικῶς άνυποστάτου ισχυρισμού δέν ήτο ανάγκη ίδαιτέρως αίτιολογίας και ό σχετικός λόγος της αίτησεως άναιρέσεως, ότι τó έφετεϊον δέν άπεφάνθη έπί του προβληθέντος ισχυρισμού περί άκυρότητος του συμβιβασμού, έφ' οὗ στηρίζεται ή έκχώρησις άπορριπτέος έστιν ως μη νόμιμος.

Έπειδή, ως προκύπτει έκ της υπό δίκην άγωγῆς, οι ένάγοντες σύνδικοι της πτωχεύσεως ΑΣ. Χ^{***} Υἱός και Σ' ν' άπήτουν παρά των έναγομένων άλλων και την έπιστροφήν 80,000 δραχμῶν. τās όποιās έπλήρωσεν ή πτωχεύσασα εταιρία την 5 Νδρίου 1888 πρός έξόφλησιν δύο γραμματίων, έστήριζον δέ την άξίωσιν ταύτην έπί δύο νομικῶν βάσεων, πρώτον έπί του άρθρου 449 του Έμπορ. Ν., κατά τó όπόσον πᾶσα πληρωμή έκ μέρους του πτωχεύσαντος μη ληξιπρόθεσμων χρεῶν είναι άκυρος ως πρός την ομάδα, και ότι έπί του προκειμένου τᾶ πληρωθέντα γραμμάτια τεσσάρων μηνῶν προθεσμίας δέν ήσαν ληξιπρόθεσμα κατά την 5 Νδρίου, ως έκδοθέντα την 23 Ιουλίου 1888 και λήγοντα την 24 Νδρίου ιδίου έτους, και δεύτερον και άν ταῦτα ήσαν ληξιπρόθεσμα κατά την πληρωμήν, (εἴτε διότι ήσαν βραχυτέρας προθεσμίας, εἴτε διότι έξεδόθησαν πρό της 23 Ιουλίου), αί πληρωμαί ώσαύτως ίναι άκυροί, δυνάμει του άρθρου 450, καθόσον ή πληρωθείσα εταιρία Π^{***} ήτο έν γνώσει της παύσεως των πληρωμῶν της πτωχεύσασῃς εταιρίας, τó δέ Έφετεϊον Αθηνῶν διά της υπ' αριθ. 2791 (1894) (*) άποφάσεως, εις τῆς τās σκέψεις αναφέρεται και ή προσβαλλομένη λαβούσα υπ' όψει τᾶ προσαχθέντα γραμμάτια, έδέχθη ότι ταῦτα περιέχουσι χρονολογίαν ούχι της 23ης Ιουλίου, αλλά της 23 Ιουνίου και ότι έπομένως ήσαν ληξιπρόθεσμα κατά την πληρωμήν και άπέριψε την πρώτην βάση της άγωγῆς, συμφώνως πρός την πρότασιν των άναιρεσειόντων, προσέη δέ εις την έξέτασιν της δευτέρας βάσεως, ήτοι της πληρωμῆς των γραμματίων της 23 Ιουνίου 1888' άλλ' οὔτω πράξαν οὐδόλως μετέβαλε την βάση της άγωγῆς, οὔδε ύποκατέστησε γραμμάτια, εις ών

(*) Όρα ταύτην έν σελ. 140 VI «Θέμιδος».

τήν πληρωμήν δὲν ἀνεφέρετο ἡ ἀγωγή· ἐπομένως ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως, περὶ μεταβολῆς τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ ὑποκαταστάσεως ἐν ταύτῃ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἄλλων γραμματίων, ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἕτερος σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως ἐπὶ ἐν ᾧ ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου οἱ ἀναιρεσιόντες ἐπήγαγον ὅρκον πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ των, καθ' ὃν ἄλλα εἰσι τὰ περὶ ὧν ἡ ἀγωγή γραμμάτια καὶ ἄλλα τὰ τότε ἐπικληθέντα τῆς 23 Ἰουνίου 1888, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀγωγή, καὶ ὅτι τὸ ἐφετεῖον οὕτε ἐπέβαλε τὸν ὅρκον τοῦτον, ἀλλ' οὕτε ἐδικαιολόγησε τὴν μὴ ἐπιβολὴν αὐτοῦ, ἀπορριπτέος ἐστὶ, διότι τις ἡ βάση τῆς ἀγωγῆς, ἐπομένως καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἂν αὕτη εἶχεν ὑπ' ὅψει καὶ τὴν πληρωμὴν γραμματίων τῆς 23 Ἰουνίου, ἥτοι προγενεστέρων τῆς 23 Ἰουλίου, ἐξευρίσκειται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγωγῆς καὶ οὐχὶ δι' ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2791 (1904) ἀποφάσεως, εἰς ἧς τὰς σκέψεις ἀναφέρεται καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἔλαβεν ὑπ' ὅψει (αἰτιολογία 2 τῆς 2791) τὰ διάφορα ἔγγραφα, ἰδίως δὲ τὰ ἐπιδοτήρια τὰ ἐμφαίνοντα τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου ἐκ μέρους τῶν ἀναιρεσιόντων πρὸς τὸν Γ. Α***, ἐδέξατο ὅτι ἡ ἐπίδικος ἀπαίτησις μετεβιβάσθη πρὸς τοῦτον καὶ ὅτι τὴν μεταβίβασιν ταύτην ἀνεγνώρισαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἀναιρεσιόντες διὰ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως· ἐπομένως ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως ὅτι τὸ ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὅψει τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἀναιρεσιόντων περὶ τῆς μὴ ἐκχώρησεως τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως, ἀπορριπτέος ἐστίν, ὡς ἐπὶ ἐσφαλμένης προϋποθέσεως στηριζόμενος.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρ. 449 καὶ 452 τοῦ Ἐμπ. Νόμου προκύπτει ὅτι ὁ ἐναγόμενος διὰ τῶν ἀγωγῶν τῶν πηγαζουσῶν ἐκ τῶν ἀρθρῶν τούτων εἶναι ὁ μετὰ τοῦ ἐφελίτου συναλλαχθεὶς τρίτος, προκειμένου ὅμως περὶ πληρωμῆς γραμματίων εἰς διαταγὴν ἢ πρὸς ἀνάκλησιν ἀγωγῇ κινεῖται κατὰ μόνον τοῦ πρώτου ἐπισθογράφου, ἀλλὰ μὴ γενυμένης τυχὸν ἐπισθογραφῆσεως ἀναγκαιῶς ἐπεταὶ ὅτι ἡ ἀγωγή ἀρμύζει κατὰ τοῦ πληρωθέντος λήπτου τοῦ γραμματίου τοῦ μὴ ἐπισθογραφῆσαντος τοῦτο, οὕτω δὲ ἀπορανθὲν καὶ τὸ ἐφετεῖον ὀρθῶς ἠρμήνευσε τ' ἀρθρα 449 καὶ 452 τοῦ Ἐμπ. Νόμου καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστίν, ὡς μὴ στηριζόμενος εἰς τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς, βάσις ταύτης εἶναι ὅτι ἡ ἐταιρία Χ*** εἶχεν ἐκδώσει τὰ πληρωθέντα γραμμάτια εἰς διαταγὴν τῆς ἐναγομένης ἐταιρίας ΑΣ. Π*** καὶ ἀδελφός» καὶ ὅτι αὕτη αὕτη ἡ ἐταιρία, εἰς ἧς τὴν διαταγὴν εἶχον ἐκδοθῇ τὰ γραμμάτια, ἐπληρώθη τὸ τίμημα τούτων, διαταχθεισῶν δὲ ἀποδείξεων περὶ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2791 (1894) ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, τὸ Ἐφετεῖον Πατρῶν ἐδέχθη ἐν τῇ κυριαρχικῇ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ,

ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διαφόρων αἰτιολογιῶν (26 καὶ 33 τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 2791 (1894) τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἐν ᾗ μνημονεύεται ἡ προσαγωγή τῶν γραμματίων), ὅτι ἀπεδείχθη τὸ ταχθὲν θέμα, ἥτοι ὅτι τὰ ἐπίδικα γραμμάτια ἐπληρώθησαν εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἐναγομένην, εἰς ἧς τὴν διαταγὴν εἶχον ἐκδοθῇ, χωρὶς νὰ μνημονεύῃ ὅτι ἐγένετο καὶ ἐπισθογράφησις τις ἐπ' αὐτῶν, τούναντίον μάλιστα ἀποκρούεται σαφῶς πᾶσα τοιαύτη ἐπισθογραφῆσις, ἀφοῦ τὰ μὲν γραμμάτια εἶχον προσαχθῇ αὕτη δὲ ἔδει κατὰ νόμον νὰ γείνη ἐπὶ τούτων· ἐπομένως ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως ὅτι τὸ ἐφετεῖον δὲν μνημονεύει τὴν ἑλλειψὶν ἐπισθογραφῆσεως ἀπορριπτέος ἐστίν ὡς νομικῶς ἀβάσιμος καὶ ὡς ἐπὶ ἐσφαλμένης προϋποθέσεως ἐρειζόμενος, ὡς ἐπίσης ἀπορριπτέος ἐστίν καὶ ὑπὸ τὴν ἐτέραν αὐτοῦ διατύπωσιν ὅτι ἐν ᾧ ἰσχυρίσθησαν ἐπισθογράφειν τῶν ἐπιδίκων γραμματίων τὸ ἐφετεῖον δὲν ἔταξεν ἀπόδειξιν περὶ τούτου, καθόσον τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ἡ ἀρνήσιν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ ἡδύναντο κατ' ἀνταπόδειξιν ν' ἀποδείξωσι τὸν ἰσχυρισμὸν των τοῦτον.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν ὑποβληθεισῶν προτάσεων τῶν ἀναιρεσιόντων, οὗτοι τὴν ἐνστασιν τοῦ Ἀναστασιανοῦ Νόμου διετύπωσαν ὡς ἑξῆς: «δὲν εἶναι ἐκ δικαιοῦματος τρίτου ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ὁ Γ. Α*** καὶ οἱ κληρονόμοι του οὐδὲν κατέβαλον διὰ τὴν ἐκχώρησιν, διότι ἀφορᾷ τὴν νομιμοποίησιν καὶ στερεῖται ἀντικειμένου, ἄλλως ἔχοντες ἐκ τοῦ Ἀναστασιανοῦ Νόμου τὸ δικαίωμα νὰ προτείνωμεν νὰ περιορισθῇ ἡ ὑποχρέωσίς μας εἰς ὅ,τι κατέβαλεν ὁ ἐκδοχεὺς, διατείνόμεθα δὲ ὅτι δὲν κατέβαλέ τι καὶ ὅτι δὲν ἐγένετο ἐκδοχεὺς ἀλλ' ἀπλοῦς ἐνεχυροῦχος πρὸς ἐξασφάλισιν», τὸ δ' ἐφετεῖον λαβὼν ὑπ' ὅψει τοὺς ἰσχυρισμοὺς τούτους ἀπέρριψε τὴν ἐνστασιν τοῦ Ἀναστασιανοῦ Νόμου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὰ πραγματικὰ ταῦτα γεγονότα δὲν ἀποτελοῦσιν ἀγοραπωλησίαν, ἥτοι ἀπόκτησιν ἀπαιτήσεως ἀντὶ δοθέντων χρημάτων, ἀλλ' ἐκχώρησιν λόγῳ ἐγγυήσεως πρὸς τὴν ὁμάδα τῶν δανειστῶν, ἥτοι λόγῳ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐκδοχέως ἀναδοχῆς ἀλλοτριῶν ὑποχρεώσεων, ἥτοι τῶν χρεῶν τῆς πτωχευσάσης ἐταιρίας, χωρὶς νὰ δέχεται ὅτι αἱ ἀναληφθεῖσαι ὑποχρεώσεις πρὸς τοὺς πιστωτὰς καὶ τὸν Δ. Χ*** ἦσαν ὀλιγωτέρου ποσοῦ τοῦ ἐκχωρηθέντος, ἀλλὰ καὶ ἂν ἐσφαλε τὸ ἐφετεῖον περὶ τὴν ὑπαγωγὴν τῶν πραγματικῶν γεγονότων εἰς τὰς νομικὰς διατάξεις, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, ἐνῶς τὰ προβληθέντα γεγονότα, ὡς ἐδέχθη ταῦτα τὸ ἐφετεῖον, δὲν ἐπάγουσι τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Ἀναστασιανοῦ Νόμου, προδήλως ὅμως ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ὁ ἐναγόμενος οὐδὲν κατέβαλε πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἀπαιτήσεως καὶ ὅτι οὐδὲ τυγχάνει κἂν ἐκδοχεὺς ἀλλ' ἀπλοῦς ἐνεχυροῦχος πρὸς ἐξασφάλισιν του, ἀποκλείει τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Ἀναστασιανοῦ Νόμου, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστίν.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀρθρῶν 440, 441 καὶ 586 τοῦ Ἐμπ. Νόμου, ἡ ἀπόφασις δι'

ης κηρύσσεται ή πτώχευσις (διά ταύτης δέ δύναται να προσδιορίζεται και ό χρόνος της παύσεως των πληρωμών) είναι προσωρινώς έκτελεστή, έκ τούτου δέ χωροῦσι διάφορα αποτελέσματα ως πρὸς τήν περιουσίαν και τὸ πρόσωπον τοῦ πτωχεύσαντος, ἐπιδρώντα και ἐπὶ τρίτων προσώπων συναλλαγόντων μετὰ τοῦ πτωχεύσαντος (ἄρθρ. 447 και 449 Ἐμπ. Νόμου), ἥτοι ἐπιτρέπεται νὰ ἐγερθῶσιν ἀγωγαὶ και κατὰ τρίτων προσώπων, τὰ αποτελέσματα δὲ ταῦτα εἶναι ἐνδεχόμενον ν' ἀνατραπῶσιν ἢ τροποποιηθῶσι διὰ τῆς ἀσκήσεως των ἐνδίκων μέσων κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς κηρυξάσης τὴν πτώχευσιν ἢ προσδιορίσεως τὸν χρόνον τῆς παύσεως των πληρωμῶν, ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι ἢ μὴ διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως βεβαίωσις τῆς πτωχεύσεως ἢ ὁ μὴ καθορισμὸς τοῦ χρόνου τῆς παύσεως των πληρωμῶν ἀναστέλλει τὴν ἔγερσιν των διαφόρων ἀγωγῶν ἢ ἀποτελεῖ πρόκριμα κατὰ τῆς ἐγέρσεως τούτων· οἱ σχετικοὶ ἐπομένως λόγοι τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως και τῆς προσθέτου ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐγερθῶσιν αἱ ἀκυρωτικαὶ ἀγωγαί, ὡς μὴ ὄντος κατὰ τὴν ἔγερσιν αὐτῶν τελεσιδικίως καθωρισμένου τοῦ χρόνου τῆς παύσεως των πληρωμῶν, καίτοι ὑπαρχούσης ἀποφάσεως περὶ τε τῆς πτωχεύσεως και προσδιορισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς παύσεως των πληρωμῶν και ὅτι καίτοι προέτειναν οἱ ἀναιρεσεῖοντες τοιοῦτον ἰσχυρισμὸν ἀπαρδέχτου τῆς ἀγωγῆς, ἐν τούτοις τὸ ἐφετεῖον δὲν ἀπεφάνθη, ἀπορριπτέοι εἰσὶν, διότι ἐπὶ ἰσχυρισμῶν μὴ ἐχόντων νομικὴν ἐπιρροὴν τὸ ἐφετεῖον δὲν ἦτο ὑπόχρεων ν' ἀπαντήσῃ.

Ἐπειδὴ οἱ αὐτοὶ λόγοι τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως, καθόσον ἀνάγονται εἰς τὸ ὅτι προταθείσης ἀναβολῆς τῆς δίκης λόγῳ τῆς μὴ ἐκδικάσεως των ἀνακοπῶν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1694 τοῦ 1888 ἀποφάσεως, τῆς ὁρισάσης ἀρχικῶς τὸν χρόνον τῆς παύσεως των πληρωμῶν, ἐν τούτοις τὸ ἐφετεῖον οὐδὲν ἀπεφάνθη, ἀπορριπτέοι εἰσὶν διὰ τε τοὺς λόγους των προηγουμένων σκέψεων, ἥτοι ὅτι ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἀποφάσεως ὁρίζουσας τὸν χρόνον τῆς παύσεως των πληρωμῶν δὲν ἐμποδίζει τὴν πρόοδον τῆς διαδικασίας τῆς πτωχεύσεως, εἰς τὴν συμπεριλαμβάνεται και ἡ ἐκδίκασις των ἀκυρωτικῶν ἀγωγῶν, ἀλλὰ και διότι τὰ προταθέντα γεγονότα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐκκρεμοδικίας δὲν ἀποτελοῦσι πρᾶγματι τοιαύτην, ἀφ' οὗ σαφῶς και κατηγορηματικῶς παραδέχονται οἱ ἀναιρεσεῖοντες διὰ των ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Πατρῶν προτάσεων των ὅτι ἐπὶ των ἀνακοπῶν τούτων ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1631 τοῦ 1889 ἀπόφασις, ὁρίσασα χρόνον τῆς παύσεως των πληρωμῶν τῆς 28 Αὐγούστου 1888, και ἰσχυρίζονται μὲν ὅτι κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐγένετο ἔρρεσις, ἀλλ' ἐντελῶς ἀορίστως και ἀνευ εἰδικωτέρας μνείας τοῦ χρόνου τῆς ἐγέρσεως ταύτης και τοῦ ἐκκαλέσαντος διαδίκου· ἐπὶ τοιοῦτου δὲ ἰσχυρισμοῦ, μὴ ἐχόντος νομικὴν ἐπιρροὴν και ἀορίστως διατυπωθέντος, τὸ δικαστήριον δὲν ἦτο ὑπόχρεων ν' ἀποφάνη.

Ἐπειδὴ και ὁ ἕτερος συναφῆς λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι πρὸς ἐκτίμησιν τοῦ αὐτοῦ θέματος δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει αἱ προσκομισθεῖσαι μαρτυρίαι

ἐτέρας δίκης ἃς ἐπεκαλέσθησαν ὡς τεκμήρια, ἀπορριπτέος ἐστὶ, καθ' ὅσον, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς αὐτῆς 37ης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψει πᾶν ὅ,τι οἱ διάδικοι ἐπεκαλέσθησαν και προσήγαγον ὡς τεκμήρια, οὐδ' ἔπεται τὸ ἐναντίον ὅτι, προκειμένου περὶ μαρτυριῶν ἐτέρας δίκης, ἐμνημόνευσε τοῦτο ρηχῶς, ὅπερ δὲν ἐπράξε και ἐπὶ των μαρτυριῶν ἐφ' ὧν στηρίζεται ὁ λόγος ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι ἐσφαλμένως τὸ ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὴν ἀνταπαίτησιν, ἣν εἶχον οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἐναγόμενοι κατὰ τῆς πτωχεύσεως, ὅπως ἐπιστρέψῃ αὐτὴ τὴν ἀξίαν τοῦ σιτοφορτίου και ἣν ἀνταπαίτησιν και ὡς ἐνστασιν συμψηφισμοῦ προέτειναν, ἀπορριπτέος ἐστὶν, καθόσον τὸ ἐφετεῖον, ἐκτιμῶν τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, ἐδέξατο ὀρθῶς διὰ τῆς 9ης σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ὅτι ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ δὲν πρόκειται περὶ ἀμφοτεροδαρῶν πράξεως, ἥτοι τῆς ἀγοραπωλησίας τοῦ σίτου, ὅστις εἶχεν ἐγκύρως πωληθῇ κατὰ τὴν 23 Ἰουνίου 1888, ἥτοι πολὺν χρόνον πρὸ τῆς παύσεως των πληρωμῶν και ὅστις περιήλθεν εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ πτωχεύσαντος, και ἂν ἐσώζετο αὐτούσιος, ἀπετέλει πλέον στοιχείον πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ὁμάδος των πιστωτῶν, ἀλλὰ περὶ ἀνακλήσεως ἀκύρως γενομένης πληρωμῆς τῆς ἐγκύρως ὑφισταμένης ἀπαιτήσεως ἐκ των γραμματίων, τῆς ἀκυρώσεως ἐπερχομένης, σενέπεια νομικὴ εἶναι οὐχὶ ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀγοραπωλησίας τοῦ σίτου και ἡ ἐπάνοδος τούτου ἢ τῆς ἀξίας του εἰς τοὺς ἀναιρεσεῖοντας, ἀλλ' ἡ ἀναβίωσις τῆς ἀκύρως πληρωθείσης ἐκ των γραμματίων ἀπαιτήσεως τῆς νομίμως και μετὰ τὴν ἀκύρωσιν ὑφισταμένης.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀρθρ. 450 τοῦ Ἐμπρ. Νόμου, ἡ βλάβη δὲν ἀποτελεῖ στοιχείον πρὸς ἀκύρωσιν των ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων πράξεων, ἥτις ἀκύρωσις ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐλευθέρας ἐκτιμήσεως τοῦ δικαστοῦ, ἐπομένως και ἂν οἱ ἀναιρεσεῖοντες προέτειναν τὴν ἔλλειψιν βλάβης, τὸ δικαστήριον περὶ τοῦ ἐπουσιώδους τούτου ἰσχυρισμοῦ οὐκ ἦν ὑπόχρεων νὰ διατάξῃ ἀποδείξεις· τὴν κατὰ τὴν ἐλευθέραν ὁμῶς κρίσιν του ὑπαρξῆν βλάβης των λοιπῶν πιστωτῶν ἀπέναντι τῆς προνομιακῆς πληρωμῆς των ἀναιρεσεῖοντων, τὸ δικαστήριον ἐδέξατο, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ των 6ης και 33ης σκέψεων τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐπομένως ὁ σχετικὸς λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι τὸ ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὸν περὶ βλάβης ἰσχυρισμὸν και ὅτι δὲν ἔταξεν ἀποδείξεις περὶ τούτου, ἀπορριπτέος ἐστὶ.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ των ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Πατρῶν προτάσεων των ἀναιρεσεῖοντων, οὗτοι ἰσχυρίσθησαν ἐπιδοθητικῶς ὅτι και ἂν ἀκυρωθῇ ἡ πληρωμὴ των γραμματίων, δικαιοῦνται ὡς οἱ λοιποὶ πιστωταὶ νὰ πληρωθῶσι μὲ τὸ ποσοστὸν τῆς πτωχεύσεως 20 0/0 ἐντόκως πρὸς 12 0/0 ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ συμβιβασμοῦ και ὅτι οἱ ἀναιρεσίδητοι εἶναι ὑπόχρεοι πρὸς τοῦτο, και ὡς ἐκδοχεῖς των δικαιωμάτων τῆς ὁμάδος των πιστωτῶν και ὡς ἐγγυηταὶ των διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ

υποχρεώσεων του πτωχεύσαντος, ισχυρίσθησαν δε ότι την αξίωσιν ταύτην υπέβαλον και κατά την πρώτην ενώπιον του Έφρετειού Αθηνών συζήτησιν, ως και κατά πάσας τὰς ενώπιον του Πρωτοδικείου Σύρου, έζητήσαντο δε να προσαχθώσιν τὰ πρωτότυπα των προτάσεων των τούτων, αμφισβητήσαντες την ακρίβειαν των προσαγομένων αντιγράφων αλλά τὸ έφρετειόν παρίδον τούς ούσιώδεις τουτους ισχυρισμούς των αναιρεσειόντων διά της 34ης σκέψεως της προβαλλομένης αποφάσεώς του απέριψε την σχετικήν ένστασιν του συμφητισμού, ως μη προσβληθείσαν ούτε κατά την πρώτην ενώπιον του Έφρετειού Αθηνών συζήτησιν ούτε ενώπιον του πρωτοδικείου, έστηρίχθη δε ως προς τοῦτο εἰς τὰς προσαχθείσας προτάσεις των αναιρεσειόντων, χωρίς να βεβαιῶ ότι αὐται ήσαν τὰ πρωτότυπα, ἐνῶ ἡ ἀκρίβεια των προσαχθεισῶν προτάσεων ἡμφισβητήθη· ἀλλ' οὕτω κρίναν παρεβίασε τὰς ούσιώδεις διατάξεις των άρθρων 391, 425 και 426 Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃς τὰ έγγραφα πρέπει νὰ υποβάλλωνται ἐν πρωτότυπῳ, τὰ δὲ αντίγραφα και αὐτὰ τὰ ἀντιπεφωνημένα δὲν ἀρκούν πρὸς σύστασιν έντελοῦς ἀποδείξεως, και κατά τὸ άρθρον 807 § 5 και 6 της Πολ. Δικονομίας ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του μόνον καθ' ὅσον δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν τὴν περὶ συμφητισμοῦ ένστασιν.

Ἐπειδὴ τόκος ἐπὶ τοῦ εἰς συμφητισμὸν προταθέντος ποσοστοῦ 20 0/0 ἐπὶ τοῦ ὅλου των πληρωθέντων γραμματίων ἐξ 80,000 δραχ. δὲν δύναται νὰ υπολογισθῇ, διότι τὸ ποσὸν τοῦτο ἀπὸ της συναντήσεώς του μετὰ της ἀπαιτήσεως των έναγῶν των ἀπεστέθη, περιορίζον κατά τὸ μέρος τοῦτο και τὴν ἀπαίτησιν ἐκείνων, ὁρθῶς ἄρα ως πρὸς τὸ μέρος τοῦτο ἀπερρίφθη ἡ ένστασις των αναιρεσειόντων, εἰ και δι' ἄλλους λόγους.

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 94 (1907) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

***Ἀδίκημα.**- δολία προαιρέσις.- **ρητὴ ἀναγραφὴ ἢ νοσημένη.**- **περιθάσεις.**- **κατακράτησις.**

Ἐπειδὴ ὁ νομοθέτης ἐν τοῖς ἀδικήμασιν ἐν οἷς ἀπαιτεῖται δολία προαίρεσις, συνήθως τὴν ὑπαρξίν

ταύτης, καθ' ὅσον τ' αὐτὰ ἀδικήματα δύνανται νὰ διαπραχθῶσι και ἐξ ἀμελείας, ἀναγράφει δι' ἐκφράσεων ἀποκλειουσῶν τὴν ἀμελείαν, ὡς ἐν ἄρθρ.

νημίμου δικαιώματος (ἄρθρ. 209 Ποιν. Δικονομίας). Πλὴν τούτου, λέγει ὁ ἀναιρεσίων, και δόλιος σκοπὸς ἀπαιτεῖται κατά τὴν έννοιαν τοῦ ἄρθρ. 322.

«Ὁ προτεινόμενος λόγος εἶναι ἀνυπόστατος. Ὁ Ἀρειος Πάγος διά της ὑπ' ἀριθ. 89 τοῦ 1905 (α) ἀποφάσεώς του ἀπεφάνητο ὅτι ἀπαραίτητον στοιχείον της πράξεως της παρανόμου κατακρατήσεως εἶναι, κατά έννοιαν των ἄρθρ. 322 Ποιν. Νόμου, οὐχὶ μόνον τὸ «ἐκ προθέσεως» ἀλλὰ και τὸ «παρὰ νόμῳ», και ἀνήρκεσεν ἀπόφασιν τοῦ πλημμελειοδικείου Καρδίττης ἐπὶ τοιαύτῃ παραλείψει. Φρονῶ ὅμως κύριοι, ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶναι προφανῶς ἐσφαλμένη. Τὰ στοιχεῖα της κολασίμου πράξεως πρέπει ν' ἀναγράφωνται ρητῶς ἐν τῷ νόμῳ, ὁπότε ἡ παράλειψις τινὸς ἐξ αὐτῶν ἐπάγεται ἀναίρεσιν. Τὸ ἐφαρμόσθην ἄρθρ. 322 ἔχει ὡς ἐξής: «ὅστις στερεῖ τινα ἄκοντα της χρήσεως της προσωπικῆς του ἐλευθερίας δι' ἐγκαθεύσεως ἡ δι' ἄλλου τρόπου κλπ.» Ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου σαφῶς συνάγεται ὅτι οὔτε τὸ ἐκ προθέσεως οὔτε τὸ «παρὰ νόμῳ» εἶναι ἀπαραίτητον στοιχείον της πράξεως της παρανομίας κατακρατήσεως, διότι τοιαῦτα στοιχεῖα δὲν περιέχει τὸ ἄρθρον, ἡ δὲ ἐπικεφαλὴς τοῦ ἄρθρου «παρὰ νόμῳ κατακρατήσις» δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὰ στοιχεῖα αὐτοῦ, διότι στοιχεῖα μόνον εἰσὶ τὰ ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ ἄρθρου ἀναφερόμενα. Καὶ ἄλλοτε διὰ μακρῶν ὑπεστήριξα ἐνώπιον ὑμῶν κύριοι ἀρεοπαγίται, και ἤδη ἐπαυλαμβάνω νὰ εἴπω, ὅτι ὁ ἡμέτερος νόμος ἐν ἄρθρ. 38 ὁρίζει ὅτι «εἰς τὰ κακούργηματα ἀπαιτεῖται δολία προαίρεσις, πλημμελήματα δὲ δύνανται νὰ πραχθῶσιν εἴτε ἐκ δολίας προαιρέσεως εἴτε ἐξ ἀμελείας». Ἐπομένως ὁσάκις ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ, ὡς ἀπήτησεν, ὅπως προσθέτη σαφῆναι ἐἰς τὸν νόμον ἐπὶ εἰδικῶν ἐγκλημάτων τὸ «ἐν γνώσει, ἐκ προθέσεως, παρὰ νόμῳ κλπ.» ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρ. 38, και ὁ δόλος, συνιστάμενος εἰς τὴν ἐνοχὴν, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ λύηται κεχωρισμένως ἀπὸ τοῦ κυρίου ζητήματος της ἐνοχῆς. Ὁσάκις δὲ ἀπαιτοῦνται τὰ ἡθικὰ ταῦτα στοιχεῖα, πρέπει ρητῶς νὰ μνημονεύονται ἰδιαίτερος, διότι ἡ παράλειψις των ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως, ὡς ἐπὶ κλοπῆς κλπ. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει και ἐπὶ τοῦ «παρὰ νόμῳ» ὡς στοιχείου τοῦ ἀδικήματος της παρανομίας κατακρατήσεως. Μὴ περιλαμβανομένου τοῦ στοιχείου τούτου ἐν τῷ ἄρθρ. 322 δὲν δύναται ν' ἀπαιτηθῇ τοῦτο μετὰ τῶν λοιπῶν στοιχείων της πράξεως. Πανταχοῦ, ὅπου ὁ νόμος παρεδέχθη τὸ γινώρισμα τοῦ «παρὰ νόμῳ» ὡς στοιχείον μετὰ τῶν συστατικῶν στοιχείων ἀδικήματός τινος, δέον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ν' ἀπαιτῆται ἐκ μέρους τοῦ πράξαντος ἡ συνείδησις τοῦ «παρὰ νόμῳ». Ὁσάκις ὅμως δὲν ἀπαιτεῖται τοιαύτη συνείδησις τοῦ «παρὰ νόμῳ» ὡς τινος ἀυθυστοτάτως εἰς ταύτην προσχωροῦντος στοιχείου. Τοιαύτη τις ἀπαίτησις, λέγει ὁ Litz § 40, ἤθελε παράλυσαι τὴν ἐξάσκησιν της δημοσίας κατηγορίας, ἐπιβάλλουσα αὐτῇ ἐν εἰδικῇ περιπτώσει τὸ βάρος της ἀποδείξεως ὅτι ὁ ἐνοχος ἐγγώριζε τὴν ἡν παρέβη διάταξιν. Σύμφωνας πρὸς ταῦτα εἶναι και ἡ ὑπ' ἀριθ. 145 τοῦ 1905 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, δεχομένη ὅτι ἡ δολία προαίρεσις, ἣν τὸ ἄρθρον 38 ἀπαιτεῖ, ἐγκτεται προφανῶς εἰς τὰ δεκτὰ γινόμενα περιστατικά».

(α) Πρὸλ. ταύτην ἐν σελ. 22 ΧVII.

(*) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Α. Τσιβανόπουλος ἔλεξε τάδε :

«Ὁ ἀναιρεσίων Α. Κ''' δι' ἀποφάσεως τοῦ πλημμελειοδικείου κατεδικάσθη ἐπὶ ἀδίκῳ ἐπιθέσει και παρανόμῳ κατακρατήσει εἰς φυλάκισιν τριῶν μηνῶν.

«Ὡς λόγος ἀναίρεσεως προτείνεται, ὅτι, ἵνα ἐφαρμοσθῇ τὸ ἄρθρον 322 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀπαιτεῖται και τὸ ἐξής στοιχείον «παρὰ νόμῳ κατακρατήσις», ἡ ἀναιρεσίων δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς δέχεται τὸ πλημμελειοδικεῖον, ἥτο ἀσυννόμος και ἐνῆσκει ἀσυννομικὰ καθήκοντα, καθ' ὅν χρόνον κατεδικάσθη, δὲν ἀρκεῖ ἐπομένως τὸ στοιχείον ὅτι ἀκουσίως ἐστερήθη της ἐλευθερίας του ὁ παθὼν, διότι οὐδεὶς ἐκούσιως φυλακίζεται, ἀλλ' ἀφοῦ ἐν τῇ ἀποφάσει σημειοῦται ὅτι ἐν τῷ ἀσυννομικῷ τμήματι ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἀσυννόμου ἡ κράτησις, προϋποτίθεται ἀσκησις

288 ἐπὶ φόνου, (ὅστις ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισεν ἢ ἐσκεμμένως ἐξετέλεσε), ἄρθρ. 289 ἐπὶ φαρμακείας (ὅστις ἐδωκεν ἐκ προθέσεως δολιγότηριον), ἐν ἄρθρ. 307 προκειμένου περὶ τραυμάτων καὶ βλαβῶν (ὅστις προξενεῖ εἰς ἄλλον ἐπίτηδες σωματικὴν βλάβην), ἐν ἄρθρ. 421 προκειμένου περὶ φθορᾶς ξένης ιδιοκτησίας (ἢ ἐκ προθέσεως φθορὰ) κλπ. Τούναντίον δὲ κατὰ κανόνα παραλείπει τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἐκφράσεων τούτων ἢ ἄλλων ἰσοδυνάμων, καθ' ὅσον ὠρισμένα ἀδικήματα δὲν δύνανται νὰ διαπραχθῶσι, κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ νόμου, εἰμὴ μόνον ἐκ δολίας προαιρέσεως, ὡς ἐπὶ ἐξυβρίσεως (ἄρθρ. 29 τοῦ Νόμου περὶ ἐξυβρίσεως), ἐπὶ πλαστογραφίας (ἄρθρ. 244 τοῦ Ποιν. Νόμ.), ἐπὶ ἀπιστίας (ἄρθρ. 482 τοῦ Ποιν. Νόμου), ἐπὶ παρανόμου κατακρατήσεως (ἄρθρ. 322). Ἐν ταῖς τελευταίαις ταύταις περιπτώσεσι διὰ νὰ καταλογίσῃ ὁ δικαστὴς εἰς τινὰ τὰς πράξεις ταύτας ὡς εἰς ἔνοχον, ἀνάγκη κατὰ τὸ ἄρθρ. 39 τοῦ Ποιν. Νόμ. ν' ἀνευρίσκη δι' ἀκριβοῦς ἐκτιμήσεως τῶν συγκεκριμένων περιστάσεων καὶ τῆς ἀλληλουχίας αὐτῶν, ἐὰν ἡ πράξις ἐπράχθη ἐκ δολίας προαιρέσεως ἢ ἐξ ἀμελείας καὶ μόνον ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει νὰ καταλογίσῃ ταύτας, διότι ὡς εἴρηται αὐταὶ δὲν δύνανται νὰ διαπραχθῶσιν ἐξ ἀμελείας. Ἀφ' οὗ ὅμως ὁ νομοθέτης δὲν ἀπήτησε δι' ἐκφράσεων εἰδικῶν τὴν βεβαίωσιν τῆς ὑπάρξεως τῆς δολίας προαιρέσεως, οὔτε ὁ δικαστὴς ἐν τῇ καταδικαστικῇ αὐτοῦ ἀποφάσει ὑποχρεοῦται εἰδικῶς καὶ δι' ὠρισμένων ἐκφράσεων ν' ἀναφέρῃ τὴν ὑπαρξίν ταύτης, ἥτις ἐνὺ πάρχει ἐν τῇ κηρύξει τινὸς ἐς ἐνόχου, ἀρκεῖ ἐκ τοῦ συνόλου τῆς ἀποφάσεως νὰ μὴ ἀποκλείηται ἡ ὑπαρξις τῆς δολίας προαιρέσεως, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅθεν, κηρύξαν τὸ δικαστήριον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸν ἀναιρεσεῖοντα ἔνοχον ὅτι οὗτος ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενος συναπεφάσισε μετ' ἄλλου κ.λ. καὶ ἐπετέθη ἀδίκως καὶ ἐδαιοπράγησε κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Ι.Κ.^{***}, καὶ ὅτι ὁ αὐτὸς ἀναιρεσεῖον ἀπεστέρησε τοῦτον ἀκοντα τῆς χρήσεως τῆς προσωπικῆς του ἐλευθερίας, δι' ἐγκαθεύρεώς του ἐν τῷ ἀτυνομικῷ τμήματι, καὶ ὅτι ἡ κατακράτησις αὕτη διήρκεσεν ἑλαττον τῶν τριῶν ἡμερῶν, χωρὶς νὰ βεβαίωθι οὐδαμοῦ ἐν τῇ ἀποφάσει του ὅτι ἔλειπεν ἡ δολία προαίρεσις, ὅτι ἡ κατακράτησις ἐγένετο νομίμως, οὐδεμίαν διάταξιν τοῦ Ποιν. Νόμου παρεδίασεν, ἀλλὰ τούναντίον ὁρθῶς τοῦτον ἡρμήνευσε καὶ καλῶς ἐφήρμοσεν, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι ἀναιρέσεως, οἱ στηριζόμενοι εἰς τὸ ὅτι ἐν τῇ κηρυττούσῃ τὸν ἀναιρεσεῖοντα ἔνοχον ἀποφάσει δὲν ἀναφέρεται εἰδικῶς τὸ στοιχεῖον τῆς δολίας προαιρέσεως οὔτε τὸ παράνομον τῆς κατακρατήσεως, ἀπορριπτεῖται εἰσὶν (*).

(*) Ἐπάνεδος εἰς τὴν ὁρὴν ἐκδοχὴν, ἀπὸ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ὁ Α. Πάγος, οὐ μόνον διὰ τῆς ἐν τῇ ἀγορεύσει τοῦ εἰσαγγελέως ἀναερεομένης ἀλλὰ καὶ ἰδίως διὰ τῶν ἐν σ. 197 καὶ 199 ΧΥΙ 1901 170 καὶ 173 προηγουμένων ἐκείνης ἀποφάσεών του, ἡ πρώτη τῶν ἡποίων κατὰ διαβολικὴν σύμπτωσιν ἀφεώρα ἐναυλὶκὸν διευσθυνην τῆς ἀστυνομίας. Πρβλ. σύμφωνον τῇ ἄνω 53 Α. Π. σελ. 643 ΧΥΙ.

Ἀριθ. 95 (1907) Γμ. Β'

Εἰτηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Ἀπολογισμὸς.. μὴ ὑποβολὴ Νομάρχου.- παροφάσις ἄνευ ὠφελείας ἢ βλάβης.- προηγουμένη πειθαρχικὴ ποινὴ.- μὴ βεβαίωσις.- ἀπόλυσις ὑπὸ Ἀρ. Πάγου.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης

(*) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Α. Τσιβανόπουλος εἰλεξε τὰς:

«Ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως εἶναι βάσιμος. Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως ὁ ἀναιρεσεῖον ἐκηρύχθη ἔνοχος διὰ δημοτικὸς ὢν ὑπάλληλος, ἥτοι δῆμαρχος Ἀρακυνθίων, παρέβη τὰ κοινὰ καὶ ἰδιαίτερα καθήκοντα τῆς ἐπιτετραμμένης εἰς αὐτὸν ὑπηρεσίας, ἐνυπάρχοντα εἰς τὴν φύσιν καὶ ἰδιότητα τῆς ὑπηρεσίας καὶ διαγεγραμμένα δι' ἰδιαιτέρων ἐδηγίων. ἥτοι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1898 παραβῶν παρὰ τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ Δήμου Ἀρακυνθίων τοῦ ἔτους 1897 δὲν ὑπέβαλεν αὐτὸν οὔτε εἰς τὸν νομάρχην Αἰτωλοακαρνανίας, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποῦ ὑπῆγετο τότε, οὔτε εἰς τὸν νομάρχην Εὐρυτανίας, εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ὁποῦ ὑπάγεται ἤδη, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1899 μέχρι σήμερον, ἀπειθήσας εἰς τὰς ἐπανελημμένας ὑπ' ἀριθ. 861 καὶ 965 τοῦ 1905, 63 καὶ 1718 τοῦ 1906 διαταγὰς τοῦ νομάρχου Εὐρυτανίας, ἡ δὲ παράβασις αὕτη ἐγένετο ἐκ προθέσεως μὲν, ἀλλὰ χωρὶς τοῦ πλαιῖου σκοποῦ τῆς ἰδίας ὠφελείας ἢ βλάβης τῆς Ἐπικρατείας ἢ τοῦ Δήμου Ἀρακυνθίων ἢ ἰδιώτου τινός. Ἐφηρμόσθη δὲ τὸ ἄρθρ. 487 § 2 Ποιν. Νόμου, ἔχον ὡς ἐξῆς: «Δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἵτινες, ἐκτὸς τῶν εἰς τὸν παρόντα νόμον ρητῶς ὠρισμένων περιπτώσεων, παραβαίνουσι τὰ κοινὰ ἢ ἰδιαίτερα καθήκοντα τῆς ἐπιτετραμμένης εἰς αὐτοὺς ὑπηρεσίας κλπ. τιμωροῦνται § 2 μετὰ προηγηθείσαν πρώτην πειθαρχικὴν ποινὴν, ἐὰν ἡ παράβασις ἔγινεν ἐκ προθέσεως μὲν, ἀλλὰ χωρὶς τοῦ πλαιῖου ἐκείνου σκοποῦ (τῆς ἰδίας ὠφελείας ἢ τῆς βλάβης τῆς Ἐπικρατείας ἢ τινος ἰδιώτου), μετὰ χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ διακοσίων δραχμῶν». Ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου σαφῶς ἐξάγεται ὅτι ἡ παράβασις καθήκοντος, ἥτις ἐξετελέσθη μὲν ἐκ προθέσεως, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ σκοπῷ ἰδίας ὠφελείας ἢ βλάβης τῆς Ἐπικρατείας ἢ ἰδιώτου τιμωρεῖται τότε μόνον, ὅτε τὸ ποῦτον ἐτιμωρήθη πειθαρχικῶς ὁ ἔνοχος καὶ αὐτὸς ὑπέπεσεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς αὐτῆς πράξεως. Ἡ προσβαλλομένη δὲ ἀπόφασις οὐδόλως δέγεται, οὔτε ἐν τῷ σχετικῷ οὔτε ἐν τῷ διατακτικῷ αὐτῆς, διὰ τὴν πᾶν προηγουμένως πειθαρχικὴν τιμωρίσιν τοῦ ἀναιρεσεῖοντος, δι' ἣν παράβασιν κατεδικάσθη δι' αὐτῆς. Ἐπομένως τὸ δικάσαν πλειοψηφικὸν ἐπιβαλὼν τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 487 § 2 Ποιν. Νόμου δριζομένην ποινὴν διὰ παράβασιν καθήκοντος, ἐκτελέσειαν μὲν ἐκ προθέσεως, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ σκοπῷ ἰδίας ὠφελείας ἢ βλάβης τῆς Ἐπικρατείας ἢ ἰδιώτου, χωρὶς συγχρόνως νὰ δεχθῇ ὅτι δι' αὐτὴν ταύτην τὴν παράβασιν ὁ ἀναιρεσεῖον ἐτιμωρήθη πρότερον πειθαρχικῶς καὶ διὰ τὴν πειθαρχικὴν τιμωρίαν ὑπέπεσεν εἰς τὴν αὐτὴν παράβασιν. Ἐφαρμόζοντες ἐφῆρμον καὶ ψευδῶς ἡρμήνευσεν τὸ ἄρθρ. 487 § 2 Ποιν. Νόμου καὶ κατέστησε τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἀναιρετέου. Ἀπρωτείνω ὅθεν τὴν παραδοχὴν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως καὶ τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐπὶ τῷ τέλει ν' ἀπαλλαγῇ ὁ ἀναιρεσεῖον τῆς κατηγορίας, διότι, ὡς εἴρηται, ἡ πράξις δι' ἣν ἐκηρύχθη ἔνοχος καὶ κατεδικάσθη καὶ δὲν εἶναι κατὰ τὸν νόμον ἀξιόποινος».

ἀποφάσεως, ἐν ᾧ ὁ ἀναιρεσεῖων ἐκηρύχθη ἔνοχος ὅτι δημοτικὸς ὢν ὑπάλληλος, ἦτοι δήμαρχος Ἀρακυνθίων, παρ' οὗ ἐκ προθέσεως μὲν τὰ κοινὰ καὶ ἰδιαιτέρα καθήκοντα τῆς ἐπιτετραμμένης αὐτῷ ὑπηρεσίας, ἐνυπάρχοντα εἰς τὴν φύσιν καὶ ἰδιότητα τῆς ὑπηρεσίας καὶ διαγεγραμμένα δι' ἰδιαιτέρων ὁδηγιῶν, ἦτοι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1898 παραλαβὼν παρὰ τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ Δήμου Ἀρακυνθίων τοῦ ἔτους 1897 δὲν ὑπέβαλεν αὐτὸν εἰς τὸν Νομάρχην Αἰτωλοακαρνανίας, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποίου ὑπῆγετο τότε, οὔτε εἰς τὸν νομάρχην Εὐρυτανίας, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἀπὸ τοῦ 1899, ἀπειθῶσας εἰς τὰς ἐπανελημμένας διαταγὰς τοῦ νομάρχου Εὐρυτανίας, ἀλλ' ὅτι ἡ παράβασις αὕτη ἐγένετο ἄνευ τοῦ πλαγίου σκοποῦ ἰδίως ὠφελείας ἢ βλάβης τῆς Ἐπικρατείας ἢ τοῦ Δήμου Ἀρακυνθίων ἢ τινος ἰδιώτου, ἐν τούτοις κατεδίκασε τοῦτον εἰς χρηματικὴν ποινὴν δρ. 50 καὶ εἰς ἐξάμηνον στέρησιν τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 24 τοῦ Ποιν. Νόμου πολιτικῶν δικαιωμάτων του, χωρὶς οὐδαμοῦ τῆς ἀποφάσεως νὰ γίνηται δεκτὸν ὅτι ἡ παράβασις αὕτη ἐγένετο μετὰ προηγηθεῖσαν πρώτην πειθαρχικὴν ποινὴν, ἥτις εἶναι ὁρος ἀναπόφευκτος πρὸς ἐπίδολήν τῆς ἐν τῷ ἐδ. 2 ἄρθρ. 487 τοῦ Ποιν. Ν. ἐπιβαλλομένης ποινῆς.

Ἐπειδὴ οὕτω κρίνασα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸν Ποιν. Νόμον καὶ ἀνααιρετέα καθίσταται.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 500 τῆς Ποιν. Δικονομίας, γενομένης ἀναίρεσεως δι' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν ἢ ψευδῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ Ποιν. Νόμου, ὁ Ἀρειος Πάγος δὲν ἀποφαίνεται τὴν παραπομπὴν εἰς ἄλλο δικαστήριον, ἀλλ' ἐφαρμόζει αὐτὸς τὸν νόμον καὶ ἂν δὲν ὑπάρχῃ κολάσιμος πρᾶξις ἀθωώνει ἐντελῶς τὸν καταδικασθέντα.

Ἐπειδὴ, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, κηρυχθέντος τοῦ κατηγορουμένου, ὡς εἴρηται, ἐνόχου παραβάσεως καθήκοντος, ἐκ προθέσεως μὲν ἀλλ' ἄνευ τοῦ πλαγίου ἐκείνου σκοποῦ τοῦ ἀναφερομένου ἐν τῷ 1 ἐδ. τοῦ ἄρθρ. 487 τοῦ Ποιν. Νόμου, καὶ μὴ γενομένου δεκτοῦ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι ἐτιμωρήθη προηγουμένως ὁ ἀναιρεσεῖων διὰ πειθαρχικῆς ποινῆς δέον οὗτος ν' ἀθωωθῇ ἐντελῶς (*).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

*Αριθ. 1977 [1906]

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΝΑΥΤΗΣ

*Αγωγή ἐπὶ ἐκτελέσει ἐργου. - προσβολὴ μὴ συμφώνου ἐκτελέσεως. - βῆρος ἀποδείξεων.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὑπεχρεώθη ἡ ἐναγομένη εἰς ἀπόδειξιν τῶν ἰδίων αὐτῆς ἰσχυρισμῶν, διότι οὗτοι δὲν ἔτεινον μόνον εἰς ἀρνήσιν τῆς ἀγωγῆς, ὡς διατείνεται, ἀλλ' ἀφαιρῶν τὴν μὴ πλήρη ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως,

(*) Καὶ ἐπὶ κ' ἐπὶ ἐρωτώμεν, διατὶ ἡ ἀπόφασις δὲν παρέπειψε διὰ τὰ βεβαιωθῇ ἡ ὑπαρξίς ἢ μὴ καὶ τῶν στοιχείων τούτων.

καὶ τοῦτο ὠρισμένως διὰ τῆς μὴ χρήσεως τῶν συμφωνημένων ὑλικῶν διὰ τὴν οἰκοδομήν, ἀλλ' ἄλλων, τὰ ὁποῖα ὀρίζει ἐν τῇ ἀγωγῇ τῆς κατ' εἶδος καὶ ἄξιαν μικροτέρων, ἐξ οὗ φέρεται τὸ συμπέρασμα τοῦ ὅτι δὲν ἐδικαιούτο ὁ ἐνάγων εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἀρχικῶς συμφωνηθέντος ποσοῦ ὁρθῶς δ' ἐπίσης ὑπεχρεώθη καὶ διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς πραγματοποιημοσύνης διὰ τὴν ἀπόδειξιν τῶν ἰδίων αὐτῆς ἰσχυρισμῶν, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑποχρέσεως τοῦ ἐνάγοντος διὰ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀγωγῆς του, εἰς ἣν ὑπεχρεώθη οὗτος καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἂν οὗτος προσκομίσῃ θὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἀναίρεσιν ἢ ὑπὸ τῆς ἐναγομένης τυχὼν προσαχθησομένη ἀποδείξεις τῆς, δι' ἄλλων ὠρισμένης ὑλικῶν, ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου.

Ἐπειδὴ ἡ διὰ τῶν προτάσεων ὑποβαλλομένη ἀντέφεσις ὑπὸ τοῦ ἐφεσιδλήτου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἔδει νὰ θεωρηθῇ ἡ ἀγωγή ὁμολογουμένη ὡς πρὸς τὴν συμφωνίαν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου, δὲν εἶναι: βάσιμος καὶ συνεπὲς ἀπορριπτέα, διότι ἡ ἐναγομένη ἀδιαίρετον ἔκαμεν ὁμολογίαν καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἠδύνατο νὰ ληφθῇ ὑπ' ὅψιν μόνον τὸ μέρος τῆς συμφωνίας καὶ ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου, ὁρθῶς ἐπομένως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, τὸ ἀδιαίρετον τῆς ὁμολογίας ἔχουσα ὑπ' ὅψιν τῆς, ἔταξε τὰς ἀποδείξεις (*).

*Αριθ. 1980 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΒΑΛΤΙΝΟΣ

Διεξαγωγή ἀποδείξεων. - τήρησις ἀποδεδείξεων ἐν γνωστοποιήσει. - ἀκυρότητας. - αἰτησις ἐπαναλήψεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 311 § 2 Πολ. Δικονομίας, ὁ εἰς ἐξέτασιν μαρτύρων καλούμενος διάδικος ἔχει, ἐκτὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 310 ὀριζομένης προθεσμίας τῶν 24 ὥρων καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς ἀπαστάσεως ἂν κατοικῇ εἰς ἄλλον παρὰ τὸν τῆς γεννησομένης ἐξετάσεως τόπον, ἡ αὕτη δὲ προθεσμία ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ γνωστοποιήσεως ταυτιζομένης καὶ ταύτης πρὸς τὴν κλήτευσιν, ὡς πρὸς τὴν νόμιμον καὶ τὴν λόγῳ ἀπαστάσεως προθεσμίαν κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 312 Πολ. Δικονομίας ἐν προκειμένῳ τοῦ ἐκκαλουμένου κατοικοῦντος ἐν Τρικκάλοις, ἐνῷ ἡ ἐξέτασις ἐγένετο ἐν Καρδίτῃ, συνέτρεχε νόμιμος περί-

(*) Ἡ δευτέρα αἰτιολογία εὐρίσκειται εἰς δεινὴν πρὸς τὴν πρώτην σύγκρουσιν. Ἐὰν ὁ ἐναγόμενος ἔκαμε καὶ πράγματι ἔκαμε ἀδιαίρετον ὁμολογίαν, διὰ τὴν ἐπὶ μεθερμηνευόμενον, οὐδεμίαν ἐποίησατο ὁμολογίαν, ἀφ' οὗ δὲν ἐδέξατο αὐτὴν οὕτως ἔχουσαν ὁ ἐνάγων, ἡ βάρυνσις αὐτοῦ ν' ἀποδείξῃ τὸν περιορισμὸν αὐτῆς, περὶ μὴ συμφώνου ἐκπληρώσεως τῆς ἀναληφθείσης ἐργασίας, ἀποτελεῖ σπαρακτικὴν διαίρεσιν τῆς ὁμολογίας του ταύτης, τοιοῦτω μᾶλλον ἀδόκητον, ὅσω ἡ ὁμολογία αὕτη ἦτο ἀδιαίρετος, διότι ἀκριβῶς ὁ περιορισμὸς ἀπετέλει ἀρνήσιν καὶ μόνον ἀρνήσιν τῆς ἀγωγῆς, τὴν ὁποίαν ὤφειλε ν' ἀποδείξῃ ὁ ἐνάγων. Πρέπει νὰ βεβαιωθῇ ἡ ἀπόφασις ὅτι ἐάν τις συμφωνήσας τὴν κατασκευὴν οἰκίας, ἐνάγῃται ἐπὶ τῇ πληρωμῇ τοῦ ἀντιτίμου καὶ ἀντιτάξῃ ὅτι ἡ οἰκία δὲν κατεσκευάσθη ἢ κατεσκευάσθη ἐκ καρτονίου, οὐδὲν ἄλλο ποιεῖται ἢ ἀρνείται τὴν ἀγωγὴν.

πτωσις, όπως χορηγηθῇ αὐτῷ σὺν τῇ νομίμῳ προθεσμίᾳ καὶ ἡ κατὰ παρέκτασιν, λόγω τῆς ἀποστάσεως χορηγουμένη εἰκοσιπενθήμερος τοιαύτη, ἀφοῦ δὲ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων ἤρξατο μετὰ πέντε ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς πρὸς ἐμφάνισιν κλήσεως καὶ τῆς γνωστοποιήσεως τῶν μαρτύρων, προῶρως καὶ ἀνευ τῆς τηρήσεως τῶν μνησθεισῶν προθεσμῶν ἐγένετο αὕτη, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀκύρως ἐγένετο ἡ διεξαγωγή τῶν μαρτύρων τὴν ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως δὲ τῶν προθεσμῶν ἐπερχομένων ἀκυρότητα, δὲν καλύπτει ἡ κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων ἐμφάνισις τοῦ ἐκκαλοῦντος, καθόσον ἡ τήρησις τούτου εἶναι οὐσιώδης καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀναγράφεται (*).

Ἐπειδὴ ὁ ἐφεσίβλητος δὲν ὑπέβαλε πρωτοδικῶς αἴτησιν περὶ ἐπαναλήψεως τῶν ἀκύρως διεξαχθεισῶν μαρτυρικῶν ἀποδείξεων, ἤδη δὲ τοιαύτην αἴτησιν δὲν δύναται νὰ ὑποβάλλῃ μὴ οὕσης δεκτικῆς ταύτης κατ' ἐφεσιν δὲν ὑποβάλλει καὶ τοιαύτην οὔτε ἰδιαιτέρως οὔτε διὰ τῶν ὑποβαλλομένων προτάσεών του, ἡ δὲ παρ' αὐτοῦ προβαλλομένη ἀδυναμία πρὸς τήρησιν τῶν προθεσμῶν, διὰ τὸ σύντομον τῆς ταχθείσης προθεσμίας πρὸς διεξαγωγήν τῶν ἀποδείξεων, δυνατόν μὲν νὰ ἐδικαιολόγῃ, ἀληθῆς ἀποδεικνυμένη, τὴν χορήγησιν παρατάσεως προθεσμίας, ἐάν ποτε νομίμως ἐζητεῖτο, δὲν συνεπάγεται ὅμως τὴν ἐπανάληψιν τῶν μαρτυρικῶν, ἐφ' ὅσον τοιαύτη αἴτησις δὲν ὑποβάλλεται, καθὼς μὴ δυναμένου τοῦ δικαστηρίου νὰ διατάξῃ αὐτεπαγγέλτως τοῦτο (ἄρθρ. 346 Πολ. Δικονομίας) δὲν κρίνεται ἄλλως δεδικαιολογημένη ἢ προβαλλομένη ἀδυναμία, ἀφοῦ ἡ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τῆς διαταγούσης τὴν ἀπόδειξιν τασσομένη τεσσαρακονθήμερος προθεσμία ἦτο ἐφικτὴ πρὸς τήρησιν τῶν προθεσμῶν καὶ ἐναρξιν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων (**).

Ἐπειδὴ, κατὰ ταῦτα, μὴ αἰτηθείσης τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἐξετάσεως τῶν ἀκύρως ἐξετασθέντων μαρτύρων, οὐδὲ προσαγομένης ἐτέρας ἀποδείξεως παρὰ τοῦ ἐφεσίβλητου πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ εἰς αὐτὸν ἐπιβληθέντος θέματος ὑπὸ τῆς πρώτης τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων καὶ τῆς προμνησθείσης ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετερίου Λαρίσης, καίτοι ἐκοινοποιήθησαν αὐτῷ αἱ τοιαῦται ἀποφάσεις, ὡς ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἀποδεικτικῶν ἐπιδόσεως δείκνυται, καὶ παρῆλθεν ἡ ὑπὸ τούτου

(*) Ὅπως οὖν ἀμφίβολος ἡ εἰς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀναγωγή. Ἡ κατὰ τὴν διεξαγωγήν ἐμφάνισις, ἐφ' ὅσον δὲν προβάλλεται προσβολὴ συμφέροντος ἐν τῇ μὴ τηρήσεως τῆς ἐκ τῆς ἀποστάσεως προθεσμίας, ἀποτελεῖ παραίτησιν ἀπὸ τῆς τηρήσεως τῆς κατὰ πᾶν λόγον δεκτῆς.

(**) Μόνον τὸ τελευταῖον μέρος τῆς αἰτιολογίας περὶ ἐπαρκείας τῆς ταχθείσης προθεσμίας σώζει τὴν ἐκδοχὴν τῆς ἀποφάσεως, διότι ἐάν δὲν εἶχε ταχθῇ ἀρκούσα κατὰ νόμον προθεσμία, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ ἐκπτώσις ἀπὸ παρανόμως ταχθείσης προθεσμίας, ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ ἀναπήρου περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως, τὴν ἀναπήριαν τῆς ὑπείας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαλείψῃ ἡ μὴ ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἐπιχείρησις διορθώσεως τῆς δι' αἰτήσεως περὶ παρατάσεως.

ταχθεῖσα προθεσμία, δέον νὰ κηρυχθῇ ἐκπτώσις ὁ ἐφεσίβλητος τῆς ἀποδείξεως τοῦ εἰς αὐτὸν ἐπιβληθέντος θέματος καὶ ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀνακοπὴ κατὰ τὴν βάσιν αὐτῆς, τὴν στηριζομένην εἰς τὰ πραγματικὰ γεγονότα τῆς κυριότητος, περὶ τῆς διετάχθησαν αἱ προμνησθεῖσαι ἀποδείξεις, ὡς ἀναπόδεικτος.

Ἀριθ. 1981 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΒΑΛΤΙΝΟΣ

Μισθώσις. - γνῶσις ἐλαττωμάτων μισθίου. - ἀποζημιώσεις.

Ἐπειδὴ αἱ διαταχθεῖσαι ὑπὸ τῆς πρώτης τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων ἀποδείξεις περὶ τῆς γνώσεως τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ μισθίου ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῶν ἐκκαλούντων κατὰ τὸν χρόνον τῆς μισθώσεως ἦσαν οὐσιώδεις, καθ' ὅσον ἀποδεικνυμένης ἀληθοῦς τῆς γνώσεως τούτου, ἀναιρεῖται τὸ ἐκ τῆς συμβάσεως τῆς μισθώσεως χορηγούμενον εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα δικαίωμα ἀποζημιώσεως λόγω διαφέροντος, ἐνεκα τῆς ὑπάρξεως ἐλαττωμάτων τοῦ μισθίου παρακωλυόντων τὴν χρῆσιν αὐτοῦ (Ν. 13 § 6 Πανδ. 39.2).

Ἀριθ. 1982 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΒΑΛΤΙΝΟΣ

Κατάληψις ὑπὸ ἐξωραϊστικῶν ἔργων ἐν Κηφισίᾳ. - ἐνακτέος ἐπὶ ἀποζημιώσει. - σύμβασις κυρωθεῖσα νόμῳ. - δικαιώματα ὑπὲρ τρίτων. - σύμβασις ὑπὲρ τρίτου. - ὁροὶ δόχους.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς ἐπίσης ἡ αὐτὴ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν ἐτέραν ἐνστασιν τῆς ἐκκαλούσης περὶ ἀπαράδεκτου τῆς προκειμένης αἰτήσεως, ὡς κακῶς ἀπευθυνομένης κατ' αὐτῆς, μὴ οὐπορίας ὑποχρέου ἐκ τοῦ νόμου εἰς καταβολὴν τῶν ἀποζημιώσεων, ἀλλὰ τοῦ Δημοσίου τοῦ ἐνεργούντος τὰς ἀπαλλοτριώσεις λόγω δημοσίας ἀνάγκης, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένους ὁρθοὺς καὶ νομίμους λόγους, καὶ διότι διὰ τῆς ἀπὸ 18 Ἰανουαρ. 1901 συμβάσεως, συναρθείσης μετὰ τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς ἐκκαλούσης ἐταιρίας καὶ κυρωθείσης διὰ τοῦ Νόμου ΒΩΛΕ' ἡ ἐκκαλοῦσα ἐταιρία ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ δαπανήσῃ διὰ τὴν κατασκευὴν καὶ τὸν καλλωπισμὸν τοῦ ἄλλους τῆς Κηφισίας τὸ ποσὸν δραχ. 600,000, ὡς πρωτίστη δὲ ταύτης ὑποχρέωσις φέρεται ἐν ἄρθρ. 5 νὰ δαπανήσῃ ἐκ τούτου τὸ ἀναγκαῖον ποσὸν διὰ τὴν ἀποζημιώσιν τῶν ἰδιοκτητῶν τοῦ καταληφθησομένου χώρου διὰ τὸ ἄλλος καὶ παντὸς εἶδους οἰκοδομημάτων καὶ πρὸς φύτευσιν καὶ μόρφωσιν καὶ τοῦ ἄλλους δὲν προκύπτει δὲ ποσῶς ἐκ τῆς συμβάσεως ὅτι τὸ τοιοῦτον ποσὸν ἀπεδέχθη νὰ καταθέσῃ παρὰ τῷ κεντρικῷ ταμείῳ, οὐδ' ἐπὶ τὴν διάθεσιν αὐτοῦ ἀνέλαβε τὸ Δημοσίον μόνον ὑπεχρεώθη νὰ καταθέσῃ τὸ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ὁρισθὲν ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως καὶ τοῦτο, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς συμβάσεως, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἀναγκαστικὴ ἀπαλλοτριώσις τῶν καταλαμβανομένων κτημάτων. Ἀφοῦ ὅθεν ἐκ τῆς τοιαύτης συμβάσεως προκύπτει ὅτι ἀνέλαβεν ἡ ἐκκαλοῦσα τοιαύτην ὑποχρέωσιν, νομίμως ἀπηυθύνθη

καί κατ' αὐτῆς ἡ ὑπὸ συζήτησιν αἰτήσεις περὶ προσδιορισμοῦ τῆς ἀξίας τοῦ ἐν τῇ αἰτήσῃ ἀναφερομένου κτήματος τῆς ἐφεσιδλήτου τοῦ καταληφθέντος διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἄλσους, καὶ μὴ βάσιμον καὶ ὡς τοιοῦτον ἀπορριπτέον κρίνεται τὸ ἀντίθετον τῆς ἐκκαλοῦσης παράπονον.

Ἐπειδὴ καὶ οἱ ἐφεσιδλήτοι ἐδικαιοῦντο νὰ ἐγείρῃσι τὴν προκειμένην αἴτησιν τῶν κατὰ τῆς ἐκκαλοῦσης καὶ δὲν ἐστεροῦντο τοῦ τοιοῦτου δικαιώματος ὡς μὴ ὄντες συμβαλλόμενοι ἐν τῇ συμβάσει, διότι ἡ τοιαύτη σύμβασις ἐκυρώθη διὰ νόμου καὶ ἐν δικαιοῷματι πλέον παρεχομένῳ αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐνασχοῦσι ταύτην, καὶ δυνάμει ὅμως τῆς συμβάσεως μόνως ἐδικαιοῦντο νὰ ἐγείρῃσι ταύτην, καθόσον δυνάμει τῆς συμβάσεως ὑπὲρ αὐτῶν ὡς τρίτων καὶ μὴ μνημονευομένων ἐν τῇ συμβάσει ἀνεγνωρίσθησαν δικαιώματα, ὧν ἡ ἀπ' εὐθείας ἐπιδίωξις κατὰ τοῦ ὑποσχεθέντος ὠφελεῖ τὸν πρὸς δὲν ἐγένετο ἡ ὑπόσχεσις, τοιαύτη δὲ ἀγωγὴ ἐξ ἀλλοτριᾶς συμβάσεως χορηγῆται εἰς τὸν μὴ συμβαλλόμενον, ὅταν τοῦτο συντελῇ ὑπὲρ τοῦ συμβαλλομένου Ν. 123 Πανδ. (2.14) Σχολ. Δ. (3 ΙΑ'. α'), ἐν προκειμένῳ δὲ τὸ Δημόσιον ἔχει τοιοῦτο συμφέρον, ὡς εὐθυνόμενον ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἀποζημίωσιν (*).

* Ἀριθ. 1983 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΒΑΛΤΙΝΟΣ

Ἐκχώρησις. - ἐφαρμογὴ Ἀναστασίου Νόμου. - ἀπώλεια τοῦ ὑπὲρ τὸ καταβληθέν.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐδέχθη τὴν περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσιν τοῦ ἐφεσιδλήτου Δήμου καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀπόφασιν ὀρθοὺς καὶ νομίμους λόγους, εἰς οὓς καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται, καὶ διότι ὡς συνομολογεῖται ὑπὸ τῶν διαδίκων, προκύπτει δὲ καὶ ἐκ τῶν... συμβολαίων, ἡ διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς ἐπιδιωκομένη ἀπαίτησις εἶχεν ἐκχωρηθῆναι πρότερον εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ὑπὸ τῆς ἐκχωρητῆρας Α. Β*** καὶ ἀποτελεῖ ὑπόλοιπον ταύτης, καθόσον ὁ ἐκκαλῶν καὶ ἐκδοχὺς ἐδικαιώθη ἀμετακλήτως νὰ λάβῃ μόνον τὸ πρᾶγματι παρ' αὐτοῦ καταβληθέν τίμημα ἐκ δραχ. 40,800 καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς ἐκχωρήσεως τόκους, μετ' ὧν ἐξέχωρήθη καὶ αὐτοῖς τὸ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ τελεσιδίκως ἀναγνωρισθέντος τούτου ποσοῦ ὑπολειφθέν μέρος τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως ὑπὸ τύπον νέας ἀγοραπωλησίας, καὶ τοῦτο διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς ἐπιδιώκεται τὸ ὑπόλοιπον ὅμως τοῦτο δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ ἐκχωρήσῃ καὶ αὐτοῖς ἡ ἐκχωρητῆρια, καθόσον τοῦτο διὰ τῆς πρότερον γενομένης ἐκχωρήσεως εἰς εὐτελὴ τιμὴν ἀπωλέσθη ὑπὲρ τοῦ ὀφειλέτου διὰ τε τὸν ἐκδοχέα καὶ τὴν ἐκχωρητῆριαν τὸ τοιοῦτο συνάγεται ἐκ τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τῶν νόμων (L. 22 καὶ 23.6 Pand. (4.35) Β. ΙΔ'. σ' 84 καὶ 85) καὶ τοῦ σκοποῦ ὃν οὗτοι προέβλεπον, διότι διὰ μὲν τῆς διατάξεως τοῦ Ἀνα-

στασίου, ἐκδοθείσης πρὸς πρόληψιν τῶν κερδοσκοπιῶν καὶ προστασίαν τῶν ὀφειλετῶν ἀπὸ τῶν τοιούτων κερδοσκοπῶν, ἀπηγορεύθη εἰς τὸν ἐκδοχέα νὰ λαμβάνῃ πλέον τοῦ παρ' αὐτοῦ καταβληθέντος διὰ τὴν ἐκχωρηθείσαν ἀπαίτησιν, διὰ δὲ τῆς διατάξεως τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἐκδοθείσης πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς διατάξεως τοῦ Ἀναστασίου, διετάχθη ἡ ἀπώλεια τοῦ περιπλέον τοῦ δοθέντος διὰ τε τὸν ἐκχωρητὴν καὶ τὸν ἐκδοχέα, διὰ πᾶσαν ἀπαίτησιν ὑπὸ οἰονδήποτε τύπον συμβάσεως μεταβιβάσθαι καὶ ἀντὶ εὐτελοῦς τιμήματος ἐκχωρηθείσαν καὶ οὐχὶ διὰ μόνας τὰς ἐν τῇ διατάξει τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἀναφερομένας περιπτώσεις, αἵτινες ἐνδεικτικῶς ἐτέθησαν, ὡς αἱ συνηθέστεραι πρὸς τοιαύτην καταβολήσιν καὶ οὐχὶ περιοριστικῶς μὴ βάσιμος ὅθεν κρίνεται ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἐφεσις καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα καθίσταται. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι ἡ μνησθεῖσα διάταξις τοῦ Ἰουστινιανοῦ εἶναι περιοριστικὴ εἰς τὰς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένας περιπτώσεις καὶ εἰς τοιαύτας μόνον ἐπέρχεται τὸ ἐκτίμιον, εἰς πᾶσαν δὲ ἄλλην ἰσχύει ἡ διάταξις τοῦ Ἀναστασίου, καθ' ἣν δὲν ἐπέρχεται ἐκτίμιον, ἀλλ' ὁ μὲν ἐκδοχὺς ἀπαιτεῖ ὅσον ἀπέδωκεν, ὁ δὲ ἐκχωρητὴς δικαιούται νὰ ἀπαίτησιν τὸ περιπλέον τὸ τοιοῦτον ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ κατὰ τὴν προκειμένην περίστασιν, καθ' ἣν οὐ μόνον δὲν πρόκειται περὶ ἀγοραπωλησίας, συγκεκαλυμμένης ὑπὸ τὸν τύπον δωρεᾶς, ἀλλὰ φανερώς δηλοῦται ὅτι ἡ ἐκχωρηθείσα ἀπαίτησις ἡγοράσθη ἀντὶ μικροτέρου τιμήματος, λόγῳ τῆς ἥττονος ἀγοραίας ἀξίας τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως καὶ ἔδει συνεπῶς ν' ἀπορριφθῇ ἡ περὶ τούτου ἐνστάσις τοῦ ἐφεσιδλήτου Δήμου.

* Ἀριθ. 1985 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΒΑΛΤΙΝΟΣ

Πρόεδρος προέδρου περὶ ἐπιβολῆς κατασχέσεως. - ἐκτέλεσις. - οὐ δυνατὴ ἐπιβολὴ ἐγγυήσεως.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν ὑπὸ συζήτησιν αἴτησιν ὡς μὴ νόμιμον, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένους ὀρθοὺς καὶ νομίμους λόγους, εἰς οὓς καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται καὶ διότι ἡ ἀπόφασις τοῦ προέδρου ἡ ἐπιτρέψασα τὴν ἀνεῦ ἐγγυήσεως συντηρητικὴν κατὰσχέσιν ἐξετελέσθη, ἐνεργηθείσης τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως, πᾶσα περὶ ἀνακλήσεως ταύτης αἴτησις, ὡς κατὰ πλάνην ἐκδοθείσης καὶ ἐκ μεταγενεστέρων γεγονότων προκυπτούσης, ἡ περὶ ἄρσεως ταύτης διαταττομένης ἐπὶ τῇ μὴ ἐκτελέσει ἐπιβαλλομένης ἐγγυήσεως ὡς νέον συντηρητικοῦ μέτρου, δὲ εἶναι νόμιμος, καθ' ὅσον ἡ τοιαύτη ἀνατροπὴ τῆς πράξεως τοῦ προέδρου θὰ ἔχῃ ὡς συνεπείαν τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐπιβληθείσης κατασχέσεως, ἣν καὶ αὐτοὶ οἱ ἐκκαλοῦντες αἰτοῦσι διὰ τῆς αἰτήσεώς των ὡς συνέπειαν τῆς ἀνακλήσεως ἢ τῆς ἄρσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ προέδρου τοιοῦτον ὅμως δικαίωμα δὲν ἔχει ὁ πρόεδρος, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον ὅπερ ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καθ' οὗ αὕτη δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἐπὶ ἐγγυήσει ἄρσιν αὐτῆς (ἀρ. 1041 Πουλ. Δικ. "Ὅθεν ἀφοῦ τοιοῦτο δικαίωμα δὲν ἔχει ὁ πρόεδρος ἐκ τοῦ νόμου, οὔτε καὶ τὸ δικαστήριον, εἰς ὃ

(*) Πρὸβλ. τὰς ἐν σελ. 584 XIV ὑπὸ τὴν 400 Ε. Α. σημειώσιν μας.

διστάζοντος του προέδρου παρεπέμφθη ή υπό συζήτησιν αΐτησις, έδικαιούτο να πράξη τουτο (*).

Αριθ. 1988 (1906)

Εισηγητής ο έφέτης κ. Δ. ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ

Αγωγή εκ παραβάσεως των περι προδιδα-
σμών και καταστάσεως νόμων. - παραγρα-
φή μονοετούς και δικαιώματος. - αναγνώ-
ρισις. - παραγραφή.

Επειδή, κατά τὸ άρθρον 2 του από 27 Ιουνίου 1877 ΧΛ' Νόμου, αϊ των στρατιωτικῶν εν γένει προσωπικαί αγωγαί κατά του Δημοσίου ένεκα παραβάσεως των περι προδιδασμού ή καταστάσεως των άξιωματικῶν του στρατού της ξηράς και της θαλάσσης νόμων, παραγράφονται μετά εν έτος, άρ' ης κατά πρώτον έγεννήθη τὸ πρὸς αγωγήν δικαίωμα, πλην εάν ή άπαίτησις ανεγνωρίσθη παρὰ του Δημοσίου, όποτε παραγράφονται μετά πενταετίαν από της αναγνωρίσεως, κατά τὰς διατάξεις των άρθρων 69 και 70 του περι Δημοσίου Λογιστικού Νόμου, ή δε έννοια της διατάξεως ταύτης του νόμου είναι σαφής, τούτέστιν ότι εις ένιστοιον παραγραφὴν υποβάλλονται ούχι αϊ υπό του Δημοσίου όφειλόμενα και κατά παράβασιν των ρηθέντων νόμων μη καταβληθεΐσαι μηνιαίαι παροχαί, άλλ' αυτό τὸ δικαίωμα ού αΐται ειςιν άπόρροια (**).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ

Αριθ. 270 (1907)

Εισηγητής ο έφέτης κ. Ν. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ

Διεκδικησις δάσους. - ώρισμένον άγωγής. - συμπλήρωσις πρώτη συζητήσεως. - παλταλίκιον δάσος. - έννοια και όροι. - άποδεικτικά μέσα.

Επειδή εί και ήδύνατό τις είπειν ότι έδει ν' άπορριφθῇ ή προκειμένη διεκδικητική άγωγή ως άόριστος, καθόσον ούδόλως έκτίθησιν εν αΐτῃ τὸ Δημοσίον τὸν νόμιμον λόγον δι' ού αΐτη στηρίζεται ούτε και τὰ γεγονότα αναφέρει εξ ὧν τὸ διεκδικούμενον δι' αΐτης δικαίον προϋποθέτουσι, εν τούτοις καλῶς διὰ της πρώτης των έκκαλουμένων αποφάσεων και διὰ τούς εν αΐτῃ λόγους έδέχθη τὴν υπό δίχην άγωγήν της βάσεως αΐτης βελτιώσεως διά των πρωτοδικῶν προτάσεων, της βελτιώσεως έπιτροπομένης συνωδὰ τῷ Νόμῳ Πολ. Δικονομίας αριθ. 158 έκ. και καλῶς υπεχρέωσε τὸν

έναγόμενον εις άπόδειξιν της ένστάσεως αΐτου και διὰ μαρτύρων ότι τὸ επίδικον δάσος άνήκει τῇ Κοινότητι Γκούρα ως Παλταλίκιον, άλλ' ή άπόδειξις αΐτη έστίν ατελής, καθόσον έδει ίνα διαταχθῇ και πραγματογνωμοσύνη εις άπόδειξιν του ίσχυρισμού αΐτου συνωδὰ τοῖς έθωμανικοῖς Νόμοις της 11 Σεββὰλ 1286 άρθρ. 21 και 23 Μαχαρρέμ 1293 άρθρ. 5 τὰ δάση άνήκουσι τῷ έθωμανικῷ κράτει, έκτός των ὅσων παρεχωρήθησάν τινι και περι ὧν δέον ίνα υπάρχωσι τίτλοι ίσχυροί αναγνωρισθέντες ως τοιοῦτοι υπό των έπιτροπῶν των συστηθεισῶν εις τὰς έδρας των νομαρχιῶν και των διοικήσεων ως τὰ άρθρ. 1 και 2 του ως εΐρηται Νόμου της 23 Μαχαρρέμ 1293 όρίζουσι, ως άνήκοντα δε τὰ δάση τῷ έθωμανικῷ κράτει μετεδιδάσθησαν εις τὸ Δημοσίον, συνωδὰ τῇ από 20 Ιουνίου 1881 συναθήκη συνθήκη μεταξὺ Ελλάδος και Τουρκίας άρθρ. 4 καθ' ή έλληνική κυβέρνησις θέλει αναγνωρίσει εν ταῖς παραχωρουμέναις χώραις τὸ της ιδιοκτησίας δικαίωμα επί των δασῶν των κατεχομένων υπό των ιδιωτῶν ή κοινοτήτων δυνάμει ταπίων ή φερμανίων ή δυνάμει των έθωμανικῶν νόμων, τοιαύτην δε βάσιν έχουσα ή υπό δίχην άγωγή ήτο εξεταστέα.

Επειδή έσφαλε τὸ πρωτοδικεΐον διὰ της πρώτης των έκκαλουμένων αποφάσεων αΐτου μή διατάξαν και πραγματογνωμοσύνην εις άπόδειξιν του πρὸς νομιμοποίησιν ίσχυρισμού του έναγομένου ότι τὸ επίδικον δάσος άνήκει τῇ κοινότητι κατά κυρίτητα ως Παλταλίκιον, καθόσον κατά τούς ως εΐρηται νόμους τὰ ως Παλταλίκια θεωρούμενα δάση δέον ίνα σύγκηνται εξ ίκανῆς έκτάσεως και άναλόγου πρὸς ξύλευσιν και κάρπωνιν των κατοίκων της κοινότητος τὰς οικιακάς αΐτων άνάγκας. Ο ίσχυρισμός δε των κατοίκων δέν λαμβάνεται υπ' όψει, διδόντων τὸ όνομα Παλταλίκιον εις έκτεταμένα όρη πολὺ μεγαλειτέρα των άναγκῶν αΐτων, άτινα ως εΐρηται άνήκουσι τῷ έθωμανικῷ κράτει, ή καταμέτρησις δε του δάσους και ή έκτίμησις της έκτάσεως αΐτου αν είναι άνάλογος πρὸς τὰς άνάγκας των κατοίκων άπαιτοῦσιν ειδικὰς γνώσεις ιδιαιτέρας έμπειρίας τέχνης και έπιστήμης, ὧν στερεΐται τὸ δικαστήριον, και έδει συνωδὰ τῷ Νόμῳ Πολ. Δικονομίας άρθρ. 291 έκ. να διατάξη πραγματογνωμοσύνην (*).

ΚΡΗΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αριθ. 6 (1907)

Εισηγητής ο πρόεδρος κ. Σ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ

Ενστάδις άποδεικνυομένη έγγραφως και παραχρημα. - προβλητέα πάντοτε και κατ' έφεδιν.

Επειδή έρ' όσον διὰ της προηγουμένης αποφάσεως άπεδεικνύετο και άποδεικνύεται ή άνταπαίτη-

(*) Περι του άνεικειμένου τούτου προβλ. τὴν εν σ. 559 XI υπό τὴν 187 Ε. Α. σημειώσιν μας και περαιτέρω παραπομπάς. Έκείνο τὸ όποιον είναι αξιον ιδιαιτέρας μνείας είναι ότι ή άπόφασις δέχεται ότι τὸ δικαστήριον ήδύνατο να διατάξη έγγύησιν και τὴν επί ταύτη όρσιν της κατασχέσεως, αλλά τουτο ήδύνατο να γείνη μόνον εάν ή αΐτησις είσήγето πρὸς αΐτο και ούχι ως έγένετο διὰ του προέδρου αΐτου. Διατι πάλιν αΐτή ή διαφορά, μάς είναι άπολύτως άκατανόητον. Τὴν δικαιοδοσίαν τὸ δικαστήριον άρυσεται εκ της είσαγωγῆς ή εκ του νόμου ;

(**) Προβλ. τὴν εν σελ. 346 XV υπό τὴν 1848 σημειώσιν μας.

(*) Απολύτως άμφίβολον ότι άπαιτοῦνται ειδικαι γνώσεις πρὸς βεβαίωσιν τοῦ κατά πόσον δάσος τι εΐναι ή ού άπαραίτητον ταῖς άνάγκαις των κατοίκων.

σις τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἡ εἰς συμφηρισμὸν ἀντιστοι-
μένη, οὐχὶ ὀρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκα-
λουμένης ἀποφάσεώς του ἔκρινεν ἀπαράδεκτον τὴν
τοῦ συμφηρισμοῦ ἐνστάσιν, ὡς μὴ προταθεῖσαν κατὰ
τὴν πρώτην συζήτησιν παρὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ.
157 Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν καὶ μεταγενέστεραι
τῆς πρώτης συζήτησεως δύναται νὰ προταθῶσιν
ἐνστάσεις, ἀρκεῖ αὐταὶ νὰ ἀποδεικνύονται ἐγγράφως
καὶ παραχρῆμα, κατὰ δὲ τὸ ἀρθρ. 587 ἐδ. 4ον καὶ
κατ' ἐφεσιν τὸ πρῶτον ἐν τῇ ἰδίᾳ περιπτώσει τῆς
παραχρῆμα ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει ἀποδείξεως.

Ἀριθ. 9 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

**Διαχειριστὴς ἄλλοτρίων παρ' ὀθωμανοῖς. - ὁ-
ροὶ ἰσχύος. - ἐνέργεια ὑπὸ Κρητικῆς Πολι-
τείας ἐπὶ κτήματος ἀπόντος. - σύμβασις
μετὰ τοῦ διαχειριστοῦ. - ἀγωγὰὶ κυρίου
κατὰ διαχειριστοῦ καὶ συμβληθέντος. - ἔκ-
τασις ἀμφοτέρων. - καρποὶ ἀποδοτέοι. - συ-
νέχιος καὶ πέραν διαχειρίσεως. - ἀποδο-
τέα. - ἔθιμον.**

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον ὅτι κακῶς ἐλήφθη ὑπ'
ἐσιν ὁ περὶ οὗ ἐτάχθη ἀπόδειξις ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐ-
φεσιδλήτου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν εἶχε δικαίωμα
πρὸς ἐπιμέλειαν τῆς καλλιέργειας τοῦ κτήματος
ἀπόντος μουσουλμάνου ἢ ὡς διοικητῆς ἄλλοτρίων
ἐπιληφθεῖσα κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς διαχειρίσεως
αὐτοῦ Κρητικὴ Πολιτεία, ἐστὶν ἀπορριπτέον, διότι
καὶ κατὰ τὸν εἰδικὸν ὑπ' ἀριθ. 434 νόμον τῆς
Μουσουλμανικῆς Κοινότητος ἀναγνωρίζεται ἡ κατὰ
τὸ κοινὸν δίκαιον διαχείρισις τῆς περιουσίας τῶν
ἀπόντων, καὶ κατ' αὐτὸ δὲ δὲν ἀποκλείεται ἢ καὶ
ἄνευ ρητῆς ἐντολῆς ἢ ἐγκρίσεως τοῦ κυρίου διαχει-
ριστῆς τῶν ἄλλοτρίων ὑπὸ τρίτου καὶ χωρεῖ ἡ ἐν-
τεῦθεν ἀπορρέουσα συνέπειά τῆς πρὸς αὐτὸν ὑπο-
χρεώσεως τοῦ κυρίου, ὅταν διὰ συνετῆς καὶ ὠφελί-
μου ἀποδόσεως εἰς τὰ συμφέροντα αὐτοῦ διαχειρί-
σεως ἐξυπηρετήσῃ ὁ προσωρισμὸς τοῦ διοικηθέντος
ὑπὸ τοῦ τρίτου κτήματός του, τοῦ ὁποίου ἐγκατα-
ληφθέντος, ἔστω καὶ προσωρινῶς, ἢ πρὸς παραγω-
γὴν καρποῦ ἐπιμέλεια τῆς Πολιτείας ἀνταπεκρί-
νεται εἰς τὴν εἰκαζομένην βούλησιν τοῦ κυρίου (ὅρα
καὶ ἀρθρ. 58 τοῦ Ὁθωμ. Ἀστ. Κώδικος).

Ἐπειδὴ τοῦτου τεθέντος, νομίμως ἐξητάσθη ὁ
ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐφεσιδλήτου, ὁ τείνων τὸ μὲν εἰς τὴν
ἀπόκρουσιν τῆς βίᾳ καταλήψεως τοῦ ἀγροτικοῦ
κλήματος τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφομένου, τὸ δὲ
εἰς τὴν ἀκαλλογήν τῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ εἰς τὴν
ἀπόδοσιν τῆς ἀξίας τοῦ κατὰ τὸ πρῶτον τῶν ἐν τῇ
ἀγωγῇ ἐτῶν 1901—1902 παραχθέντων ἐξ
αὐτοῦ καρπῶν λόγῳ τῆς μετὰ τῆς Κρητικῆς Πολι-
τείας ἐνεργησάσης ἐν προκειμένῳ, καθ' ὃν εἰρη-
τον τρόπον, συμβάσεως τοῦ ἐφεσιδλήτου ἀφροσύνης
εἰς τὴν κατὰ τὸ ρηθὲν ἔτος γενομένην παρ' αὐτοῦ
ὡς ἐπιμάρτυρος καλλιέργητος μίσθωσιν τοῦ κτήμα-
τος, καὶ ὀρθῶς ἐτάχθη περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ-
του, ὡς οὐσιώδους, ἢ δέουσα ἀπόδειξις, διότι πᾶν μὲν
μερίδιον ἐπὶ τῶν παραχθέντων καρπῶν, ὅπερ συ-
νεπεῖα τῆς ρηθείσης συμβάσεως παρέδωκεν ὁ ἐφε-
σιδλήτος εἰς τὰς ἀποθήκας τῆς Πολιτείας καὶ ἐνα-
πεταμιεύθη παρ' αὐτῆς, δύναται νὰ ἀναζητηθῇ ὑπὸ

τοῦ ἐκκαλοῦντος παρὰ ταύτης ὡς διαχειρισμένης
τὰ ἄλλότρια, πᾶν δὲ μερίδιον ἐπὶ τῶν καρπῶν, ὅπερ
ἀντιστοιχοῦν εἰς τὰς δαπάνας καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ ἀγροῦ
καταβολὴν τῆς ἐργασίας τοῦ ἐφεσιδλήτου ἔλαβεν
αὗτος συνεπεῖα τῆς συμβάσεως εἰς ἀντάλλαγμα, δὲν
ὑποχρεοῦται νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα, ὄντα
ὑπόχρεον ὡς κύριον νὰ ἀναλάβῃ τὰς ὑποχρεώσεις
ἃς ὁ διαχειριστὴς πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς διαχειρί-
σεως τοῦ κτήματος ἀνέλαβεν ἀπέναντι τοῦ τρίτου,
οἷος ἐνταῦθα τυγχάνει ὁ ἐφεσιδλήτος, καὶ ἄνευ τῶν
ὁποίων οὐδὲ τὴν μερίδα καθ' ἣν ὠφελήθη ὁ ἐκκα-
λὼν διὰ τῆς διαχειρίσεως θὰ ἐδικαιοῦτο νὰ ἀνα-
ζητήσῃ παρὰ τῆς Πολιτείας.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸ πρῶτον τῆς καλλιέργειας
ἔτος, εἰς ὃ ἀνεφέρετο καὶ ὁ συνεπεῖα τῆς διαχειρί-
σεως τῶν ἄλλοτρίων ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐφεσιδλήτου
περὶ τῆς μετὰ τῆς Πολιτείας, δι' ἐπιτροπῆς κατὰ
τόπους ἐνεργησάσης, συμβάσεως τῆς μίσθωσεως,
ὀρθῶς καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου
ὑποβάλλοντος ὑπὸ ἑλεγχον τὸ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν
καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων συναγόμε-
νον πῆρισμα, ἐξετιμήθησαν ὑπὸ τῆς δευτέρας τῶν
ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων τὰ πραγματικὰ γεγονότα,
τὰ καταλήξαντα εἰς τὴν δεδικαιολογημένην ἐκδο-
χὴν ὅτι δὲν ἠδύνατο ὁ ἐκκαλὼν διὰ τὴν βασιμότητα
τῆς ἀποδειχθείσης ἐνστάσεως τοῦ ἐφεσιδλήτου νὰ
ἀπαιτήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἀξίαν τῶν κατὰ τὸ εἰρη-
μένον ἔτος συλλεγέντων καρπῶν, πολὺ δὲ μᾶλλον
δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν ἀξίαν συλλεκτέων
καρπῶν, ἥτοι τοιούτων, οὓς ἠδύνατο νὰ ὠφελήθῃ ὁ
δικαιοῦχος, διότι κατὰ τὰς σχετικὰς περὶ ἀποδό-
σεως καρπῶν διατάξεις τοῦ Ὁθωμ. Ἀστ. Κώδικος
πρὸς ἀπόδοσιν τοιούτων οὐδ' εἰς βάρος τοῦ σφετε-
ριστοῦ ἀναγράφεται ὑποχρεώσεις.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ἔτος
τῆς καλλιέργειας, καθ' ὃ ὁ ἐφεσιδλήτος ὡμολόγη-
σεν ὅτι ἐξηκολούθησε νὰ σπεύρῃ τὸ κτῆμα, ὅτε οὐ
θενὸς παρ' αὐτοῦ ζητήσαντος τῇ ἀπόδοσιν αὐτοῦ,
καὶ καθ' ὃ ἐπομένως δὲν καλύπτεται ἡ εὐθύνη του
ἐξ εἰδικῆς πρὸς αὐτὸν ἀναθέσεως τῆς καλλιέργειας
διὰ συμβάσεως, καθ' ὃν εἰρηται τρόπον, κατὰ τὸ
πρῶτον ἔτος, ὑφίσταται κατὰ νόμον ὑποχρεώσεις τοῦ
ἐφεσιδλήτου εἰς ἀπόδοσιν πάσης ὠφελείας, ἣν ἡ-
ρύσθη ἐκ τοῦ κτήματος ἄνευ παρακρατήσεως τινος·
ἡμαρτημένως ἐπομένως ἡ δευτέρα τῶν ἐκκαλου-
μένων ἀποφάσεων καίπερ ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν
μαρτυριῶν δεχθεῖσα μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ σπόρου
ποσότητα παραγωγῆς σίτου ἐκάδας 77 καὶ βρώμης
ἐκάδας 140, ὡς καὶ ποσότητα ἀχύρου παραχθεῖσαν
ἐπίσης, ἀπεφάνθη ὅτι κατ' ἔθιμον, περὶ οὗ οὐδ' ἀ-
πόδειξις εἶχε ταχθῇ, καὶ οὗτινος λίαν ἄλλως τε
ἀόριστος ἐπὶ κλήσις ἐγένετο διὰ τῶν πρωτοδικῶν
προτάσεων, ἐπικρατοῦν ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἐπί-
μορτον καλλιέργειαν, ἐδικαιοῦτο ὁ ἐφεσιδλήτος νὰ
παρακρατήσῃ τὸ ἥμισυ τῆς παραγωγῆς· βάσιμον
ἄρα ἀποβαίνει τὸ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως δι'
ἡμαρτημένην τῶν μαρτυριῶν ἐν τούτῳ ἐκτίμησιν ὑ-
ποβαλλόμενον παράπονον, ἀφοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ
συνδυσασθῇ πρὸς ἐλάττωσιν τῆς ἀνηκούσης τῷ ἐ-
κκαλοῦντι ἀξίας τῆς παραγωγῆς τὸ ἀόριστως ἐπι-
κληθὲν ἔθιμον πρὸς ἀνύπαρκτον σχέσιν ἐπιμάρτυρος

καλλιεργείας, περί ης οὐδαμῶς κατὰ ρητὸν καὶ σαφὴ τρόπον ἐπεκαλέσθη ὁ ἐφεσιβλήτος ὅτι συνελήθη μετὰ τῆς Πολιτείας κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ἔτος, καὶ ὅτι αὕτη ἐξηκολούθησε καὶ κατ' αὐτὰ τὴν τῶν ἀλλοτρίων διαχείρισιν· εἰ καὶ ἡδύνατό τις ἀμφιβάλλων εἰπεῖν ὅτι ἔδει νὰ θεωρηθῇ καὶ ὑπονοουμένη ἐν τοῖς ἰσχυρισμοῖς τοῦ ἐφεσιβλήτου ἡ ρηθείσα νομικὴ σχέση καὶ νὰ συνδυασθῇ πρὸς ταύτην ἡ ἔρευνα τῆς ὑποστάσεως τοῦ οὐχὶ ἁορίστως ἐπικληθέντος ἐθίμου.

ΠΡΟΞΕΝΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΣΜΥΡΝΗΣ

Ἀριθ. 26 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐμ. πρέσβ. δικαστὴς κ. Σ. ΣΤΕΛΛΑΚΗΣ
Γάμος. - διατροφή. - ἀποβολὴ συζύγου ἐπὶ μοιχείᾳ. - χρόνος προδδιουρισμοῦ οικονομικῆς καταστάσεως συζύγου. - ὡς γεννῆς ἐν-στάσις.

Ἐπειδὴ κατὰ Νόμον 7 πρ. Π. 23.3 Ν. 65 § 16 Π. 17.2, ὁ ἀνὴρ ὡς φέων τὰ βάρη τοῦ γάμου ὑποχρεωσθεὶς εἰς διατροφήν τῆς συζύγου αὐτοῦ ἀγέτως τοῦ εὐπόρου ἢ μὴ αὐτῆς, καὶ ἀγέτως τῶν λόγων, οἵτινες προὐκάλεσαν τὴν ἐκ τοῦ συζυγικοῦ οἴκου ἀποκομπὴν τῆς. καθότι ἡ τοιαύτη τοῦ ἀνδρός ὑποχρέωσις δὲν στηρίζεται ὡς ἡ τοῦ οὐσιαστικοῦ δικαίου ἐπὶ λόγων φ' ἁλτροῦ, στοργῆς, εὐπρεπείας ἢ κοσμιότητος, οὐδ' ἀποτελεῖ γυναικωδοσίαν, ἀλλ' ἐκπληρώσιν θετικῆς ὑποχρεώσεως, μὴ ἐξαρτωμένην ἐξ οὐδενὸς ὅρου, ἐσ' ὅσον ὑφίσταται γάμος, ἀλλοίᾳ δὲ ἡ βάσις τῆς μεταξὺ συγγενῶν διατροφῆς καὶ ἀλλοίᾳ ἡ τῆς τοῦ ἀνδρός πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἐνοτασις μοιχείας ἢ ἄλλων λόγων, ἐκ τῶν ἀποτελούντων λόγους διαζεύξεως, δὲν δύνανται νὰ ἐξετασθῶσιν ἐν τῇ περὶ διατροφῆς δίκῃ, ὡς μηδὲν ἔκπερ ἀπαιτοῦνται τὴν πρὸς παροχὴν ταύτης ἀπόλυτον ὑποχρέωσιν τοῦ ἀνδρός. Οὐχ ἦττον καὶ ἂν ἦν ἐλέ τις παραδεχθῇ τὸν περὶ τούτου ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐναγομένου, ὡς μὴ ὄντος τοῦ ἀνδρός ὑποχρέου νὰ διατρέφῃ σύζυγον μεθ' ἧς ἀδυνατεῖ νὰ συνοική, πάλιν ἡ τοιαύτη ἐνοτασις τῆς μοιχείας, ὡς ἀποτελούσα λόγον διαζεύξεως, δὲν δύνανται νὰ ἐξετασθῇ ὑπὸ τοῦ παρόντος δικαστηρίου, καθότι τὸ ἄρθρ. 131 Προξ. Νόμου ρητῶς ἀφ' ἧς ἐπὶ τὰ προξενικὰ δικαστήρια τὰς περὶ διαζεύξεως δίκας. Ἐκ τῶν περὶ δικαιοδοσίας δὲ τῶν προξενικῶν δικαστηρίων διατάξεις τοῦ Προξ. Νόμου, διέκει ἡ ἀρχὴ ὅτι ταῦτα, ὡς ἔχοντα ἐξαιρετικὴν δικαιοδοσίαν, ἐκείνων μόνων τῶν ὑποθέσεων δύνανται νὰ ἐπιληφθῶσιν, αἵτινες ρητῶς δὲν ἀφ' ἧς ἐπὶ τῆς δικαιοδοσίας αὐτῶν. Καὶ ναὶ μεν κατὰ τῆς τοιαύτης ἀρχῆς ἀντιτάσσει ὁ ἐναγόμενος τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι τὸ προξενικὸν δικαστήριον παρεμπιπτόντως δύνανται νὰ ἐξετάσῃ τὸ γεγονός τῆς μοιχείας, πρὸς μόρφωσιν τῆς πεποιθήσεώς του, οὐχ ἦττον ἐὰν ἀποβλέψῃ τις εἰς τοιαῦτα ἄτοπα ἀποτελέσματα ἅγει ἡ πα ἀδοχὴ τῆς τοιαύτης ἀρχῆς, δέον νὰ ἀποστῇ ταύτης. Καθότι ἐπιτυχάνουσι τῆς ἐστάσεως ἐπὶ μοιχείας ἐν τῇ περὶ διατροφῆς δίκῃ καὶ συνεπῶς ἀπορριπτομένης ὑποχρεώσεως καὶ τελειοδικῆς τῆς περὶ ταύτης ἀγωγῆς τῆς συζύγου, θὰ ἐτίετο δεδικασμένον ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός ἐν ἡ περιπτώσει ἡ περὶ διαζεύξεως λόγῳ μοιχείας κυρία δίκη ἀπέβαινε κατ' αὐτοῦ ἐν τῷ ἀρμόδιῳ δικαστηρίῳ κατ' ἀκολουθίαν ἡ γυνὴ ἢ ἀποτυχούσα μὲν ἐν τῇ περὶ διατροφῆς δίκῃ λόγῳ τοῦ παρεμπί-

πτόντως ἐξετασθέντος ζητήματος τῆς μοιχείας, ὁ ἀπὸ τῆς κατ' αὐτῆς, ἐπιτυχούσα δὲ ἐν τῇ περὶ διαζεύξεως λόγῳ μοιχείας κυρία δίκη. ἥτις ἀπέβη κατὰ τοῦ ἀνδρός, δὲν θὰ ἡδύνατο πλέον νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ διατροφῆς λόγῳ τοῦ δεδικασμένου, ἐκ τούτου δὲ θὰ ἐπὶ τῇ δίκῃ καὶ τὸ ἀδικον ἀποτελέσμα τοῦ νὰ νέμῃται τῇ προίκα ὁ ἀνὴρ ἐφ' ὅρου ζωῆς, τῆς γυναικὸς στερούμενης τῶν πάντων, ἐν ᾧ ὁ γάμος θὰ ὑφίσταται. Δὲν δύναται τις δὲ νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι ἡ ἀπόφασίς τοῦ τῆς διατροφῆς δικαστηρίου, ἡ παραδεχθεῖσα τὸ γεγονός τῆς μοιχείας, καὶ ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ἀπορρίψασα τὴν περὶ διατροφῆς ἀγωγὴν τῆς γυναικὸς, ἀποτελεῖ δεδικασμένον καὶ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς μοιχείας, καθότι τὸ παρεμπιπτόντως ἐξετασθὲν τοῦτο ζήτημα δὲν ἀποτελεῖ ἀναγκαῖαν προϋπόθεσιν τοῦ ἐπὶ δίκου ἀντικειμένου ἥτις, ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ ὑπαρξὶς νομίμου γάμου (Οἰκ. στοιχ. § 97 π. 32 Καλ. Ἐνον. § 575). Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς ἀνὰ ἐνδοχόμενης συγχρούσεως τῶν δύο δικαστηρίων, δύναται ὁ σύζυγος νὰ νεμῇται τὴν προίκα καὶ ἄλλαν ἀκολουθίαν τακτικὴν, ἥτοι ὁρῶντων πρὸς τῇ ἀδελφῇ ἐκδόσεως τῆς περὶ διαζεύξεως λόγῳ μοιχείας δίκης, νὰ μὴ ἐγείρῃ ποτὶς τοιαύτην, ἐφησυχάζων οὕτω εἰς τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποδίδαν περὶ διατροφῆς. Τοιοῦτος δὲν βεβαίως δὲν ἦτο ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου, στηρίζαντος τὸ δικαίωμα τῆς διατροφῆς τῆς γυναικὸς εἰς τὴν ἀπόλυτον ὑποχρέωσιν τοῦ ἀνδρός, ὡς φέροντος τὰ τοῦ γάμου βάρη. ἐκτὸς ἂν ἡ γυνὴ ἐκουσίως ἐγκατέλειπε τὸν συζυγικὸν οἶκον ἢ προσηλυθῆσα νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτὸν δὲν ὑπῆκουσαν ὁματέρου δὲ τῶν λόγων τούτων ἐν τῇ προκειμένη δίκῃ μὴ ὑφίσταμεν, ὁ ἐναγόμενος ὑποχρεωσθεὶς εἰς διατροφήν, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ὁ γάμος, ἅτε καὶ τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης ὑπαγομένης εἰς τὰς τῆς δημοσίας τάξεις διατάξεις, ὅπερ ἄλλως προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 683 Π. 17.2 Δικονομίας, καὶ ὁ ἐναγόμενος δίκης περὶ διαζεύξεως, τὸ ἐπιληφθὲν τὴν δίκην ταύτην δικαστήριον καθορίζει προσηλυθὲν τὴν διατροφὴν τῇ γυναικὶ, διαμενούσῃ ἐκτὸς τοῦ συζυγικοῦ οἴκου, μέχρι τοῦ πέρατος τῆς περὶ διαζεύξεως δίκης (Ν. 7 πρ. Π. 23.3 Ν. 65 Π. 17.2 Dalloz T. 31 Mariage § 640 Aubry et Rau T. 5 § 470 Εὐκλείδου περὶ διατροφῆς Α. Π. 418 (93) 9 94) ἐνθα καὶ ἀγορεύσεις εἰσαγγελέως. Ἐφ' Αθ. 1774 (900) καὶ λοιπαὶ ὡς καὶ ἄλλων ἐφεσίων. Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν νομικῶν αὐτῶν ἀποτελεσμάτων, ἐὰν τις ἀποβλέψῃ καὶ εἰς τὰ ἠθικῶς καὶ κοινωνικῶς ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς δημοσίας ἐκφυλῆσεως τοιαύτης φύσεως γεγονότων, δι' ἃ ὁ νομοθέτης καὶ εἰς ἐξαιρετικὴν ὁλως διαδικασίαν ὑπέβαλε τὰς περὶ διαζεύξεως δίκας, ἀπαιτήσας περὶ τῆς ἐνάξεως τοῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος καὶ τὴν παρέμβασιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀπόδοσιν τριμήνου διαστήματος, εἰ μᾶλλον δέον ν' ἀποσῶγῃ τὴν ἐν ἄλλῃ δίκῃ καὶ δὴ παρεμπιπτόντως ἐξέτασιν τοιοῦτων ζητημάτων, τὰ ὅποια διὰ τῆς διαδόσεως τοῦ σκανδαλοῦ, καὶ ἂν ἀληθὲς ἦ τοῦτο, μέλλουσι νὰ ἐπύρνωσι περισσότερον τὸ μεταξὺ τῶν συζύγων γάσμα, ματαιοῦντα οὕτω διὰ τῆς πλήρους διαταξέως τῆς οἰκογενειακῆς εἰρήνης καὶ τὰς τυχόν ἐναπομένουσας ἑλπίδας μελλούσης συνδιαλλαγῆς, ἥτις πολλάκις ἐπὶ τῇ ἐνστάσει, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως θίγουσιν εἰς τὰ καίρια καὶ τὴν τιμὴν τῶν οἰκείων καὶ ἰδίᾳ τῶν τέκνων. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ προλαβοῦσα ὑπ' ἀρ. 68 (1906) ἀπόφασίς, τὴν ἐναντίαν ἀρχὴν παραδεχθεῖσα ἀνακλητέα τυγχάνει. Εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ὁ ἀκόλαστος τῆς συζύγου βίος δὲν ὑπογορεῖ τὸν σύζυγον νὰ συνοική μετὰ τῆς συζύγου τοῦ ὡς καὶ νὰ διατρέφῃ αὐτὴν, πλημμελῶς δ' ὁλως ἢ κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρου 683 Π. Δ. ἐπικαλεῖται καὶ ἐπὶ τῆς αὐτοτελοῦς περὶ

διατροφής δίχως. Τοῦτο μὲν, καθόσον ἐπὶ ὑποχρεώσεως νομίμου πρὸς διατροφήν, στηριζομένης εἰς συγγένειαν, δικαιούται ὁ καθ' οὗ ἡ ἀπαίτησις, κατ' ἀναλογίαν ἐπαρμόζων τὴν ἐν τῷ Ν. 5 § 11 Π. (25.3) περί διατροφῆς τέκνων διατάξιν· Οὐλλιανού: εὐ αὐτὸς δικαστὴς ὁραίνει νὰ ἐκτιμᾷ ἂν ἔγγι τὰ ὁ γονεὺς ἢ πατὴρ αἰτίαν δι' ἣν δικαίως δὲν θέλει νὰ διαθρέψῃ τὰ αὐτοῦ τέκνα· θὴν εἰς τὸν Τεοδόσιον Μαρτίνον ἀντεπιστάλῃ ὅτι δικαίως δὲν θέλει ὁ πατὴρ νὰ διαθρέψῃ αὐτόν, διότι εἴγε καταγγέλλει· ἐκείνον», ν' ἀρνηθῇ καθ' ἡ διατάσσουσιν οἱ συγγραφεῖς διατροφήν ὅταν, ἰζιῶν ταύτην ἡμᾶς κατα τῶν συγγενικῶν καθηκόντων, ἐξ ὧν τὸ πρὸς διατροφήν δικαίωμα ἀπορρέει· ὁ κανὼν δὲ οὗτος δύναται καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ νὰ ἐφαρμοσθῇ. Διδομένου ὅντος ὅτι τὰ βάρη τοῦ γάμου, ἐν οἷς καὶ ἡ πρὸς διατροφήν ὑποχρέωσις, φέρεται ὁ σύζυγος, ὡς ἐκ τοῦ μεταξὺ τῶν συζύγων συγγενικοῦ δεσμοῦ ὃν ἐπιφέρει ὁ γάμος, ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ ὁποίου συνάγεται τὰ ὑπὲρ ἑκατέρου τῶν συζύγων τικτόμενα πρὸς πλήρισιν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ προσωπικά δικαιώματα. Τοῦτο δὲ, ἐπειδὴ ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ ἄρθρ. 683 Πολ. Δικονομίας συζητῶν τὴν προκαταρκτικὴν τῆς ἐπὶ διαζυγίου δίχως διαδικασίαν καὶ καθορίζον τὰς μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς πρὸς συμβίβασιν ἀποπειρας καὶ κατόπιν τῆς εἰσαγωγῆς τῆς περί διαζεύξεως αἰτήσεως, δυνάμενα νὰ ληφθῶσιν ἐν δίχῃ ἥτις ἐπὶ πολὺ δύναται νὰ παρεκλυθῇ, προσωπικὰ μέτρα, ἐν οἷς καὶ ἡ παροχὴ τῇ μὴ ἐξούτῃ ἰδίαν περιουσίαν καὶ ἀναγκαζομένην νὰ οἰκίσῃ εἰς ἰδιαίτερον κατοικίαν, ἀδεία τῆς ἀρχῆς, προσωρινῆς διατροφῆς· τὸ εὐλογον τῆς ὁποίας ἐκ τῶν ἐνόντων κρίνεται καὶ προσδιορίζεται, οὐδέλως καθιεροῖ, καθ' ἡ ἐκ τῆς ὁρθῆς αὐτοῦ ἐρμηθείας ἐξάγεται, τὸ ἀπαρίθμητον τῆς ἐξετάσεως τῶν κατ' ἐνστάσεων προσβαλλομένων πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου πηγάζουσας αὐτοτελοῦς περί διαρκούς διατροφῆς ἀγωγῆς λόγων ὑπαίτιότητος τῆς γυναικὸς, τῶν ἐπὶ τῶν περιπτώσεων διαζεύξεως ἐρεθισμένων καὶ ὧν μάλιστα συντοχρυσῶν, ἀναγνωρίζεται τῷ συζύγῳ τὸ δικαίωμα ν' ἀποβάλῃ ἀζημίως τῆς συζυγικῆς οἰκίας τὴν σύζυγον, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐβδόμης παραγράφου τῆς 117 Νεορᾶς. Ἐὰν δ' ἐν τῇ προκειμένη δίχῃ κατ' ἀναλογίαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 683 Πολ. Δικονομίας ἀπορριπτόμεθα ὅτι ὁ ἀκόλαστος τῆς συζύγου βίος ἀποτελεῖ λόγον διαζεύξεως, βασιζομένης εἰς μοιχείαν, παρέχεται κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο διατροφή, ἔδει συνεπείς ὄντες πρὸς τὰς σκέψεις ταύτας α') νὰ ἐξετάσωμεν καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἀπορίας τῆς γυναικὸς στοιχείον κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο, οὐσιωδῶς ἀπαράτητον τοῦ περί προσωπικῆς διατροφῆς δικαιώματος, τὸ τοιοῦτον ὅμως προφανῶς θὰ ἀντέκειτο πρὸς τὴν ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τοῦ γάμου ἀπορρέουσαν ἀρχὴν «ὅτι ὁ ἀνὴρ φέρει τὰ βάρη τοῦ γάμου», ἐξ ἧς παρέπεται καὶ ἡ ἐνοχλὴ τοῦ ἀνδρὸς πρὸς διατροφήν τῆς γυναικὸς, ἀσχετῶς τῆς ἀπορίας ἢ ἀπορίας τῆς ὁποίας τὸ πρὸς διατροφήν δικαίωμα ὑφίσταται ἀκέραιον, καθόσον οὐδαμῶς τῶν χωρίων τούτου ἐξ οὗ ἡ ἀπαίτησις αὕτη πηγάζει, ἀναγράφεται ὡς προϋπόθεσις τοῦ δικαιώματος τούτου τῆς γυναικὸς ἡ ἀπορία αὐτῆς καὶ β') ν' ἀπαλλάξωμεν καὶ τὸν σύζυγον τῆς πρὸς διατροφήν ὑποχρέωσεως, ἂν ἡ σύζυγος ἀπομακρυνθῇ τῆς συζυγικῆς οἰκίας, ἀρνούμενη τὴν μετὰ τοῦ ἀνδρὸς συνοίκειαν, καθ' ὃν χρόνον οὗτος διατηρεῖ ἐν τῷ συζυγικῷ οἴκῳ παλλακὴν, καθόσον θὰ ἦτο ἀνίσον καὶ πάντῃ ἀδικαιολόγητον, ὁ μὲν σύζυγος νὰ μὴ δύναται ἀζημίως ν' ἀπομακρύνῃ τοῦ οἴκου τοῦ σὴν μοιχαλίδας σύζυγον τοῦ, ἀλλὰ τούναντίον, προβαίνων εἰς τοῦτο, νὰ ὑποχρεοῦται εἰς διατροφήν αὐτῆς,

ἡ δὲ σύζυγος ἔξω τοῦ συζυγικοῦ οἴκου αὐτοδελήτως διαγούσα, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ ἀνὴρ αὐτῆς διατηρεῖ παλλακὴν, νὰ δικαιούται εἰς διατροφήν, ἀφ' οὗ τὸ γονεὺς τῆς μοιχείας, καὶ ὡς πρὸς τὸν ἕνα καὶ ὡς πρὸς τὸν ἕτερον σύζυγον, μετὰ τινὰς ἐκυσιώδεις παραλλαγὰς, λόγον διαζεύξεως ἀποτελεῖ προδήλως ὅμως τὸ τοιοῦτον ἀνυπόστατον κρίνεται, ὡς ἀμέσως κατωτέρω ρηθῆσεται. Ἀφ' ἑτέρου δὲ, ἡ καθήκον ἐγούσα νὰ συμβῇ μετὰ τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῷ αὐτῷ συζυγικῷ οἴκῳ σύζυγος κατ' ἐξαιρέσιν, καθ' ἡ ἐκ τῆς ἐννοίας τῶν ἀρχῶν τοῦ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντος Ἀστ. Δικαίου ἐξάγεται καὶ ἡ νομολογία ὁμοφώνως ἀποδέχεται, δικαιούται εἰς ἀπαίτησιν παροχῆς διατροφῆς καὶ ἐκτὸς τῆς οἰκίας τοῦ συζύγου, ὅταν ἡ τοιαύτη ἀπομάκρυνσις ἐκπῆλθεν οὐχὶ ἐκουσίως, ἀλλ' ἔνεκεν ἰσχυρῶν καὶ ἀποχρώντων λόγων, προερχομένων ἐξ ὑπαίτιότητος αὐτοῦ τοῦ συζύγου, καταστήσαντος τὴν περαιτέρω ἐν τῷ οἴκῳ διαμονὴν τῆς γυναικὸς ἀδύνατον, ὅταν ὅμως ἐξ ὑπαίτιότητος αὐτῆς τῆς γυναικὸς προεκλήθῃ τοιαύτη διατάραξις τῆς σχέσεως ταύτης τῶν συζύγων, ὥστε ἔνεκα ταύτης ἐπηκολούθησεν ἡ ἀρνήσις τῆς συμβιώσεως, τότε θὰ ἀντετίθετο ὅλως εἰς αὐτὰς τὰς ἠθικὰς τοῦ γάμου βάσεις, ἐκ τῆς ἐννοίας τῶν ὁποίων πρωτίστως συνάγεται τὸ δικαίωμα ἀμφοτέρων τῶν συζύγων ν' ἀπαίτῳσιν ἀμοιβαίως γαμικὴν πίστιν καὶ σέβας πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τοῦ γάμου, ἂν ὁ σύζυγος ἐναγόμενος πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς περί διατροφῆς ὑποχρέωσεως δὲν, θὰ ἐδικαιούτο ν' ἀντιτάξῃ πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ τὴν ἰδίαν τῆς συζύγου ὑπαίτιότητα καὶ δι' τὴν μοιχείαν αὐτῆς, διδομένης οὕτως χειρὸς βοηθείας εἰς τὰς εὐκόλους καὶ ἀπὸ τοῦ δοκοῦντος παραβάσεις τῶν συζυγικῶν καθηκόντων, ἅτε τοῦ συζύγου ὑποχρεομένου νὰ διατρέφῃ τὴν ἐξακολουθοῦσαν ὑπὸ τὰ ὅματά του τὸν ἀκόλαστον βίον συζύγου τοῦ ἡ τὴν διανυκτερεύουσαν παρὰ τῆς θέλῃσιν τοῦ ἑξω τοῦ οἴκου καὶ οὐχὶ παρὰ τοῖς ἰδίοις οὕτως γονεῦσιν, ἂν δὲν θέλῃ νὰ συμβῇ μετ' αὐτῆς, ὅπερ προφανῶς ἀντίκειται, ὡς ἐροῦν, πρὸς τὰς αὐστηρὰς ἀρχὰς τῶν ἐκ τοῦ γάμου ὑποχρεώσεων τῶν συζύγων, τῶν εἰς τὴν πλήρωσιν καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τοῦ γάμου ἀναγομένων, ἀφ' ὧν δὲν ἐπέστη ἔτι ν' ἀποτῇ ὁ ἡμέτερος νομοθέτης (Ε. Α. 1650 (1894) Aubry et Rau tom cinquieme σελ. 133 σημ. 9). Ἀποδεχόμενοι τὴν γνώμην ὅτι τὸ καχωρισμένως βιοῦν διὰ τινὰ τῶν ἐν τῷ Νεορᾶ 117 ἀναφερομένων λόγων, ὃν ἔνεκα ὁ ἀνὴρ διαζεύγνυται τὴν γυναῖκα 1). Ἐὰν παρὰ θέλῃσιν ἀνδρὸς συμποσιάζῃ ἢ συλλοῦται μετ' ἀνδρῶν ἢ προσηγορεῖται εἰς θέατρα ἱπποδομία καὶ κυνηγασίας, 2) ἐὰν παρὰ τὴν τοῦ ἀνδρὸς θέλῃσιν διανυκτερεύσῃ ἐκτὸς τοῦ συζυγικοῦ οἴκου, πλὴν ἂν παρὰ τοῖς ἰδίοις ἐμείνῃ γονεῦσιν κλπ.) ὑποχρεοῖ τὸν σύζυγον εἰς διατροφήν μέχρι λύσεως τοῦ γάμου, ἐμμέσως πως θὰ ἐξηναγκαζόμεν αὐτὸν νὰ ἐπιζητήσῃ, ἐν δικαίῳ ἀγανακτήσει εὐρισκόμενον ὡς ἐκ τῶν γεγονότων τούτων τὴν διὰ τῆς διαζεύξεως λύσιν τοῦ γάμου πρὸς ἀπαλλαγὴν τῶν ἐξ αὐτοῦ ὑποχρεώσεων, ἐν ᾧ ἂν οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ διαζυγίου ἐξητάζοντο κατ' ἐνστάσιν ἐν τῇ περί διατροφῆς ἀγωγῇ, ἴσως θὰ ἦτο δυνατόν παρερχομένων τῶν πρώτων ἐντυπώσεων, εἴτε καὶ διότι θὰ ἔθεωρετο ἀρκούσα ἱκανοποίησις προσωπικοῦ τοῦ συζύγου συμφέροντος ἢ μὴ παροχῇ διατροφῆς κατὰ τὸν πρόσκαιρον τυγὸν τῆς ἀμοιβαίας συμβιώσεως χωρισμὸν ν' ἀποσοβῇ τὸ ὅλως προσωπικὸν δικαίωμα τῆς διαζεύξεως, δι' ἐπιγενομένης συγγνώμης τοῦ παραπτώματος, ὁπότε ἀκέραια δὲ ἐκ τοῦ γάμου δικαιώματα τῆς γυναικὸς θὰ παρέμενον. Δὲν δύναται δὲ σοβαρῶς νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ἡ ἐκτύλιξις τῶν γεγονότων τούτων, ἐπειδὴ ἐπάγεται ἠθικὰς καὶ κοινωνικὰς ὁλέθρια ἐπο-

τελέσματα, επιρροήν πολλάκις και επί της τιμής των τέκνων έχοντα, πρέπει να γίνηται μόνον εν τη περι διαζυγίου δίχρη ει και δι' άλλους λόγους, αλλά και δια τόν άπλούστατον, ότι τα γεγονότα ταύτα δέν έκρίθησαν ίκανά όπως άνασταλή ή έκδικασις αύτης της επί μοιχείας κατηγορίας. 'Ημαρτημέναι δ' έπίσης κατά την ήσσανα γνώμην κρίνονται αι της μείζονος γνώμης σχέσεις περι άναρμοδιότητος των προξενικών δικαστηρίων, συγκρούσεως δικαστηρίων κτλ. α') έπειδή, ναι μέν τα κατά τδ δθωμανικών κράτος έλληνικά προξενικά δικαστήρια είναι άρμόδια να δικάσωσιν επί πάτης διαφοράς, έκτος των περι άκινήτων έμπραγματών και των περι διαζεύσεως διαφορών, ή τοιαύτη όμως εξαίρεσις προδήλως αναγόμενη εις την έγερσιν κυρίας περι διαζεύσεως δίχρης, δυσνόητον άλτθως είναι ότι δύναται να έπεκταθ ή και όταν παρεμπιπτόντως προβάλλεται να εξετασθ ή προς άποκρυσιν της περι διατροφής υποχρεώσεως ή επί λόγω διαζεύσεως έρειδομένη ύπαιτιότης της γυναικός, ακολουθούντες δέ τας σχέσεις ταύτας της πλειοψηφίας, έδει κατά μείζονα λόγον να δεχθώμεν ότι τα προξενικά δικαστήρια άναρμόδια είναι να δικάσωσι και την επί μοιχείας κατηγορίαν, όπερ άνυπόστατον νόμο εντί β' καθότι, άνεπαρκήτως της εξέτασεως κατά πόσον ή έφαρμογή του δεδικασμένου εν ταίς περι διατροφής δίκαις είναι άπόλυτος και ως πρός αύτην την άναγνώρισιν ή άπόρριψιν του προς διατροφήν δικαιώματος, καθόσον πέραν ταύτης δέν έκτείνεσται (11ροξ. Δικαστ. Σμύρνης 105 έ. έ. 11ανδ. (25.3) Ν. 5 § 7 και 10 «ανάλογως της περιουσίας αι διαφοραι θέλουσιν διζέσθαι» Aubry et Rau Τόμ. 6 § 553 Ε. Σ. 86 (1899) Dernburg Pantekten 2 § 37 Ε. Α. 661 (1903) 134 (1900) (*) ως και άν άποτελώς δεδικασμένον τδ παρεμπιπτόντως δεδικασμένα ζητήματα, άτινα ως προϋπόθεσις της ύπάρξεως της έκδικασθείσης διαφοράς έξηρευνήθησαν ως έπίσης και άν ύπάρχη δεδικασμένον δι' ό,τι παρεμπιπτόντως έδικασθ εν τη περι διατροφής διαφορά και στοιχείον του κριθέντος δικαίου άποτελέσεν ή δεδικασμένον μόνον άποτελεί εν τη περι διατροφής δίχρη, καθ' ή η πλειοψηφία υποστηρίζει, ή ύπαρξις νομίμου γάμου (Α. Π. 169 (1878) ad hoc), ζητήματα όλως άσχετα εν προκειμένω. Διά της έκδοχής τών σχέσεων, έφ'ών έρείδεται ή έκ της παρεμπιπτόντως εξέτασεως τοιούτων ζητημάτων έπερχομένη σύγκρουσις των δικαστηρίων, θα κατελήγομεν εις τδ συμπέρασμα να καταργήσωμεν τδ δικονομικόν δόγμα (connexitatis matrimonialis), καθ' ό τδ δικαστήριον της κυρίας δίχρης δικαιούται λόγω συναφείας να έπιληφθ ή ού μόνον των παρεμπιπτόντως άναφουμένων ένώπιόν του ζητημάτων της ίδίαις αυτού δικαιοδοσίας, αλλά και θεμάτων εις έτέραν δωσιδικίαν άναφουμένων, έφ'ών όμως μη δύναμενον ν' άποφασίση εις άπλην περιορίζεται εξέτασιν, προς άκριβή διάγνωσιν της ένώπιόν του διαφοράς, ούδδ δύναται να έξαγθ ή συμπέρασμα περι μη εξέτασεως εν προκειμένω των ζητημάτων τούτων, έκ της σχέσεως ότι ό σύζυγος επί τώ σκοπώ να νέμηται την προίκα θ' άρκασθ ή εις την άπόρριψιν της περι διατροφής άγωγής της συζύγου και δέν θα έπιληφθ ή την διάλυσιν του γάμου, Νέγειρων ιήν περι διαζεύσεως τοιαύτην. ει και δι' άλλους λόγους τδ άνυπόστατον άποδεικνύοντας, αλλά και εύσυνόπτως, καθόσον ή ύπαιτιότης ένεκα της όποίας ή γυνή στερείται του δικαιώματος της διατροφής δέν άποτελεί πάντοτε λόγον διαζυγίου (**).

(*) Προβλ. ταύτας εν σελ. 10 XV και 461 XI.

(**) Δύνανται τις γενικώς να παρατηρήσ η, ως

'Επειδή κατά νόμον, τδ ποσόν της διατροφής κανονίζεται αναλόγως της κοινωνικής θέσεως των συζύγων, ίδια δέ του άνδρός και της περιουσιακής αυτού καταστάσεως (Ν. 5, 7, 10. 25. 3). Προς καθορισμδν όμως αυτού λαμβάνεται ύπ' όψει ή περιουσιακή κατάσταση του άνδρός, ή ύπάρχουσα ούχι ή κατά τδν χρόνον της γενέσεως της υποχρεώσεως. άλλ' ή κατά την έποχήν της καταψηφίσεως αύτης, και τούτο διότι ή παροχή της διατροφής προϋπέθεσιν έχει την κατά τδν χρόνον της καταβολής εύπορίαν του άνδρός, ήτοι έάν και έφ' ότον. ό σύζυγος έπαρκή εις τας ίδίαις του ανάγκας, εύνοιών εν τη έναντίά περιπτώσει του εύεργετήματος της άπορίας (Ν. 20 Π. 42.1 Ν. 15 και 53 Π. 24.3). Κατ' ακολουθίαν διατεινομένου τού έναγομένου κατά την σήμερον συζήτησιν ότι, μετά την διεξαγωγήν των επί του σχετικού θέματος της ύπ' αριθ. 22 (π. έ.) άποφάσεως διεξαχθειών μαοτουοικών άποδείξεων, δι' ών άπεδείχθη ότι ή περιουσία του άνήρχατο τούλάχιστον εις 15.000 λ., ούτος κατά τδ παρελθόν θέρος ένεκεν έμπορικών άτυχημάτων,

και άλλοτε έσημειώσαμεν εν σελ. 66 VIII ύπό την 353 Α. Π., ότι δέν ύπάρχει, κατά τδ παρ' ήμιν ίσχύον ρωμαϊκόν δίκαιον, διάταξις επιβάλλουσα την συζυγικήν διατροφήν, άφ' ου ή σύζυγος όποτεδήποτε ήδύνατο δι' άποστολής ρεπουδίου να άποβάλ η την γυναίκα αυτού και να καταργήση πάσαν προς διατροφήν υποχρέωσιν. Οι ύπό της άνω άποφάσεως μνημονευόμενοι Νόμοι 7 πα. Π. 23.3 και 65 § 16 Π. 17.2, εις οίανδήποτε πίεσιν και άν υποβληθώσι, δέν δύναται ούδ' ε σταγόνα να άποδώσσι τοιαύτης άνυπόκρου εν τη ρωμαϊκή έννοία υποχρεώσεως. 'Από τοιαύτης άπόψεως ήδύνατο να ύποστηριχθ ήτι και ή επί ακολάστω βίω άποβολή της γυναικός ήτο άρκούσα προς κατάπαυσιν πάσης υποχρεώσεως του συζύγου. 'Αλλά μετά την είσαγωγήν της επί όρισμένοις λόγοις διαζεύσεως, συγκερασθείσης και ύπό της νεωτέρας εν τη έθνική χριστιανική ζω ή αντίληψεως της έννοίας του γάμου και έπιστεγασθείσης δια της άδιαλείπτου επί του άντικειμένου τούτου νομολογίας, ηεμορφώθη ήδη ή υποχρεώσις εις διατροφήν διαρκούντος του γάμου, ύπό μίαν εξαίρεσιν της αυτοβούλου και άνευ ύπαιτιότητος του συζύγου άπομακρύνσεως της συζύγου εκ της συζυγικής οίκίας. 'Η ούτως διαμορφωθείσα υποχρεώσις, προσομοζομένη εις τας ύπό του ρωμαϊκού δικαίου κανονιζόμενας βιωτικές περιστάσεις, δέν δύναται είμή να παρουσιάζ η όλας τας άνωμαλίας, τας όποίαις συνήθως παρουσιάζ η έτοιμον υπόδημα, όπερ έπιχειρείται να ποσαρμωσθ ή εις πόδα δι' όν δέν κατασκευάσθη άπ' άρχής. Τοιαύτην τινά έντύπωσιν έμποιεί ήμιν ή μετστ ή πλειοψηφία και μειοψηφία άλληλεπίδεις τών εν πολλοίς ύπερβολικώς και άτυχώς κρινομένων και προβαλλομένων έλαττωμάτων των ύπ' αύτών υποστηριζομένων έκδογών, γωρίς τούτο να έμποδίζ η να κριθ ή ότι άρμονικώτερον είναι τδ υπόδημα τδ όποιον παρουσιάζ η ή πλειοψηφία, άφ' ου και άπ' αυτού άπορωιφθώσιν ως άχρηστα και φορτικά τινά των περισσώς έπερραμένων επ' αυτού έπιγειομηατικών στοιχείων. 'Εκτός άλλων, αδύνατον είναι να υποστηριχθ ήτι συμβιβάζεται προς την ιερότητα του γάμου ή επί ακολάστω βίω άποπομπή της συζύγου και ότι ύπάρχει νομοθεσία εύπρεπής, ή όποία δύναται να ένδιαφέρηται περι της διατηρήσεως του συμφροντολογικού αυτού και πρωτοτύπου τραγελάφου, ήτοι γάμου εύνοχισμένου τελείως από των κυριωτάτων αυτού στοιχείων, της ήθικής αυτού υποστάσεως.

περιήλθεν εἰς τοιαύτην οἰκονομικὴν ἀμηχανίαν, ὥστε πρὸς ἀποφυγὴν δικαστικῶν καταδικῶν ἠναγκάσθη νὰ παραχωρήσῃ τοῖς δανεισταῖς αὐτοῦ ἅπασαν τὴν κινήτην καὶ ἀκίνητον περιουσίαν του, οὕτως ὥστε οὐδὲν ἦδὲ ἀπέμεινεν αὐτῷ ὅπως ἐπαρκῆ εἰς τὰς πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ ἀνάγκας, ὑπόχρεως ἐστὶν ὅπως ἀποδείξῃ τὸν ὑπὸ τῆς ἐναγούσης ἱμφοσθητούμενον τουτον ἰσχυρισμόν του, ἢ τοιαύτη δ' ἐνστάσις, ὡς ἀφορῶσα τὸ εὐεργέτημα τῆς ἀπορίας, δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν πτάνιν τῆς δίκῃς καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἐκτέλεσιν. (Καλλ. Ἐνοχ. § 620 Οἰκονομίδου Ἐγγ. § 280) (*).

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, ὅταν ἤκουον τὰ κάλανθα τῶν μικρῶν παιδιῶν :

Ἐκ τῆς Περσίας ἔρχονται τρεῖς μάγοι μὲ τὰ δῶρα

Ἄστρον λαμπρὸν τοὺς ὁδηγεῖ χωρὶς νύ λείψῃ ὥρα

εὐρισκόμην εἰς ἐκστάσιν, πῶς τὰ κατάφερε τὸ λαμπρὸν αὐτὸ ἄστρον νὰ ὁδηγῇ τοὺς μάγους εἰς μίαν φάντην ἀλόγων, ὅπου ἐν νήπιον, μεταξὺ δεκατεσσάρων χιλιάδων συναδέλφων του, ἐπρόκειτο νὰ εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν καὶ ποιητὴς τῶν ὁλῶν. Ἐγὼ μόνος γνωρίζω τί ἐπράβηξεν ὁ πατέρας μου κατὰ πᾶσαν ἐπανάληψιν τῶν Χριστουγέννων μὲ τὰς ἐρωτήσεις μου ἐπὶ τοῦ ἀλύτου τούτου προβλήματος. Πρέπει δὲ ἐν συντομῇ καρδίας νὰ ὑμολογήσω ὅτι καὶ μέχρι σήμερον δὲν κατώρθωσα νὰ κατασιγῶς ἐν ἐμοὶ τὴν ἀθεράπευτον ταύτην περιέργειάν μου καὶ νὰ κατανοήσω πῶς ἐν ἄστρον δύναται νὰ ὁδηγῇ τὸν οἰονδήποτε εἰς μίαν φάντην, ἐὰν δὲν ἔγῃ σχετὶς τινα πρὸς τὰ παρὰ τὴν φάντην ἱστάμενα ζῶντα.

Ἄλλ' ἐπέποιτό μοι μεγαλειτέρα ἐκπλήξις, ἐνώπιον τῆς ἰσοίας ἐγένετο ἄφαντος ἡ παλαιά. Πρὸ τῶν ἡμερῶν αἱ μάγοι τῆς νομικῆς σχολῆς τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἀναλαβόντες νὰ ἀνεύρωσι διὰ δόγον τοῦ Φέδερ καὶ τοῦ Οἰκονομίδου, ἔστω καὶ αὐτοῦ τοῦ Ψαρροῦ, μεταξὺ τριῶν χιλιάδων ἐλλήνων ἐπιστημόνων, ἀνεκάλυψον ἕνα, καὶ ὃ τοῦ θαύματος, χωρὶς οἰονδήποτε λαμπρὸν ἢ θαμπὸν ἄστρον νὰ ὁδηγῇ αὐτοὺς εἰς τὴν δικονομικὴν φάντην, ὅπου ἐγεννήθη ὁ μέλλων ποιητὴς τῶν δικονομολόγων.

Καὶ τὸ θαῦμα ἦτο τοσοῦτω μᾶλλον ὑπερφυσικόν, ὅτω καὶ ἡ ἐν τῇ ἐγεννήθη ὁ ἄλλως καὶ φιλότιμος καὶ μελετηρὸς νεαρὸς ἐπιστήμων φάντη, ἀντὶ νὰ ἀναδίδῃ ὁσμὰς ἀπὸ δικονομικὰς τροφὰς, ὑποτίθεται τοῦλάχιστον ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀναδίδῃ τοιαύτας ἐκ στατιστικῶν ἢ δημοσιονομικῶν στοιχείων, εἰς τὴν εἰδικὴν σπουδὴν τῶν ὁποίων θὰ κατέγεινεν ὁ εἰδικὸς διὰ τὸν κλάδον τοῦτον ἐκ τοῦ κληροδοτήματος Κρήτσκη ἀποσταλεῖς εἰς Εὐρώπην ὡς ὑπότροφος.

Ἀλλὰ τὸ πᾶνμα ἔχει πρόγειρον τὴν δικαιολογίαν. Διότι φαίνεται ὅτι εἰς αὐτὰς τὰς μυστηριώδεις εἰς τὰς φάντας ὁδηγίας ἔχει τὸν δάκτυλον τῆς ἡ πόροδος. Τὸ λαμπρὸν ἄστρον τῶν μάγων τῆς Γραφῆς εἶναι ὁ ἐνσύρματος τηλεγράφος, ὁ ὅποιος ὑπεχώρησεν εἰς τὸν ἀνευ ἄστρου ἀσύρματον τοιοῦτον, χωρὶς τοῦτο νὰ ἐμποδίσῃ ὥστε ὁ αὐτὸς θαυμασμός καὶ ἡ αὐτὴ ἐκπλήξις νὰ παρακολουθῇ τοὺς ἀπλουστέρους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔγω τὴν τιμὴν νὰ καταλέγωμαι. Διότι ἐὰν δὲν κατώρθωσα μέχρι τοῦδε νὰ ἐννοήσω πῶς λει-

τουργεῖ ὁ ἐνσύρματος τηλεγράφος ἐνδὲς ἄστρου λαμπροῦ, ὥστε νὰ ὁδηγηθῇ εἰς μίαν φάντην, πολὺ ὀλιγώτερον θὰ ἐννοήσω πῶς δύναται τοῦτο ἡ ἑλλειψὶς οἰουδήποτε ἄστρου.

Ἐν τῇ ἀπορίᾳ ταύτῃ ἀπεφάσισα ν' ἀποταθῶ εἰς ἕνα τῶν μάγων τῆς νομικῆς σχολῆς, ὁ ὅποιος μοι ἐγνώρισεν πρὸς παραμυθίαν μου ὅτι ὑπῆρξαν δύο σταθμοί, δι' ὧν ἐλειτούργησεν ἡ ἀσύρματος αὕτη ἀνακάλυψις τῆς δικονομικῆς φάντης. Ὁ πρῶτος τῶν δύο τούτων σταθμῶν ἦσαν ἐν προτέρημα τοῦ ἐκλεχθέντος, ἡ σιωπηλὴ νεότης αὐτοῦ, ἡ ὁποία, διὰ δοκιμίου περὶ ἀποδείξεως, τῷ ἐξησφάλισεν τὴν ὑπεροχὴν ἐπὶ τῶν κρονολόγων χαοκτηρισθέντων συγγραφέων πραγματείων ἐπὶ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, οἱ ὅποιοι, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ὁποῖαι, ἐτέθησαν hors concours. Ἐλῆναι καταδῆλον ὅτι προκειμένου περὶ νυμφίου τῆς δικονομικῆς ἔδρας, ἔπρεπε νὰ προτιμηθῶσι τὰ σθεναρώτερα φυσικὰ προσόντα τοῦ ὑποψηφίου. Ὁ δεύτερος σταθμὸς ἦτο ἐν ἐλάττωμα αὐτοῦ, ὅτι εἶναι υἱὸς τοῦ προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸ ὅποιον τῷ ἐξησφάλισε τελείαν σύγχυσιν μεταξὺ τῶν τρισχιλίων ἐν νεότητι συναδέλφων του. Καὶ τὸ προτέρημα ἐκάλυψε τὸ ἐλάττωμα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ κριθῇ ἄληθες τόλμημα καὶ νὰ μὴ ὀφείλῃται ἐπιστημονικὴ εὐγνωμοσύνη εἰς τὴν διάτημον τῶν νομοδιδασκάλων τυχόν ὅτι ἀπεφάσισεν νὰ ἀντιπεράσῃ αὐτό Ἵπάρχουσιν εἰς τοὺς κύλπους αὐτῆς ἀντιπρόσωποι καὶ ὑπαρασπισταὶ τῶν δικαστικῶν συμφερόντων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ὑπάρχουσι μεταξὺ αὐτῆς δικηγόροι καὶ διάδικοι, ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἐτέθησαν ἐν μόρᾳ καρὸς καὶ ἀντιμετωπῆθη γενναίως τὸ ἐλάττωμα.

Καὶ διηνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου καὶ εἶδον διαβαίνουσιν ἐνώπιόν μου ὑπερῆσαν τὴν πολυῤῃνητον ἀποκέντρωσιν καθάλα εἰς βαρβάτο αἶτι, τὸ ὅποιον ῥιπνέει ἡ δι' αὐτῆς ἐξασφαλισθεῖσα ἀπογῇ τῆς πολιτικῆς ἀπὸ τῆς ἀναδείξεως τῶν δημοσίων λειτουργῶν.

Καὶ ἠκούσθησαν πρὸ τῆς διαβάσεως τῆς αἰ ἀγιοβασιλιάτικαις ἱερειμίδες τοῦ προέδρου καὶ τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου.

*Πλήθος μαροπίστων ψάλλουσι τὸ δόξα ἐν ὑψίστοις
Δαοσιτήριος ἐστὶν ἡ κεντρομόλος πίστις.*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

N. K. Δίβρη. Πρίν ἴδωμεν τὴν ἀπόφασιν καὶ τὰς κατ' αὐτὴν προτάσεις, ἀδυνατοῦμεν νὰ ἀποφανθῶμεν περὶ τοῦ δυνατοῦ ἢ οὐ τῆς ἀναίρεσως. — Μὴ γενομένης μεταγραφῆς τῆς διανομῆς, δὲν μετεβιβάσθη ἡ κυριότης τοῦ ἀποκεκριμένου μέρους τῷ πρώτῳ κοινοπρακτοῦντι καὶ κατ' ἀκολουθίαν οὐδὲ καὶ τῷ παρ' αὐτοῦ ἀγοράσαντι καὶ ἔστω μεταγράψαντι τὴν ἀγοραπωλησίαν καὶ ἕνακα τούτου ἀνίσχυρος εἶναι καὶ ἡ κατὰ τοῦ τελευταίου τούτου ἐγγραφείσα ὑπόθεσις. Τὸ ἀνίσχυρον δύναται προβαλεῖν πᾶς ἀξίων δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου, προσβαλλόμενον διὰ τῶν ἀνισχύρων ἀξιώσεων. Ἐν τούτοις δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ὁ παρὰ τοῦ μὴ μεταγράψαντος τὴν διανομὴν κοινοπρακτοῦ ἀγοραστής ἐγένετο οὐχ ἡττον κύριος τῆς, ἢν βεβαίως ἐκεῖνος δὲν ἀπώλεσε ἕνεκεν τῆς μὴ μεταγραφῆς τῆς διανομῆς, ἰδανικῆς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου μερίδος, κατ' ἀκολουθίαν εἶνε ἰσχυρὰ καὶ ἡ κατ' αὐτοῦ κτηθεῖσα ὑπόθεσις. Κατὰ τῆς τοιαύτης ὁμοῦ ἐκδοχῆς ἀντιστρατεύονται αἱ ἐκ τῆς δημοσιότητος καὶ εἰδικότητος ἀπορρέουσας διατάξεις τῶν περὶ Μεταγραφῆς καὶ Ὑποθηκῶν Νόμων καὶ ἰδίως αἱ ἀφορῶσαι τὸν καθορισμὸν τῶν ἐφ' ὧν αὐταὶ ἀκινήτων.

(*) Καὶ ἐρωτᾶται: Ἐὰν μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς τῆς νέας ταύτης ἀποδείξεως, ἰσχυρισθῇ ὁ σύζυγος ὅτι ἐπῆλθε αὐτῷ καὶ ἡ συμφορὰ τοῦ Ἰωδ;

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΛΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΣ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Συνδρομή Ιταλίας Δρ. 15. | Μετά Δελτίου Δρ. 20. | Καταχωρ. 6 σελ. 2 50

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Β. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

23 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία	Ἀρείου Πάγου	Πολιτική	(1907)
		Ποινική	(1907)
Νομολογία	Ἐφετερίου	Ἀθηνῶν	(1906)
		Λαρίδος	(1907)
Μικτὴ Νομολογία	Αἰγύπτου		(1902)
Ἀλληλογραφία. — Βιβλιογραφικὸν Δελτίον.			

Δὴν συνοδεύεται ὑπὸ φύλλον Κώδικος

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀριθ. 20 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΓΚΙΩΝ

Ἀπόφασις ἐπικυροῦσα πρωτοδικικοὺς περὶ ἀποδείξεως. — προσβολὴ ἀναιρέσει δι' ἀποδείξεις. — προθεσμία. — ἀδιάφορος ὁμοία προσβολὴ ἐξέδεται κατ' ἐπελθούσης πρωτοδικου ὁριστικῆς. — Ναυτικὸν ἀπομαχικὸν ταμείον. — πάθημα ἐξ αἰθνηδίου συμβάντος. — ἀποδεικτικὰ μέσα. — ἐξαιρέσεις πνιγμοῦ ἢ θανάτου.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀπερρίφθη ἡ ἔφεσις τοῦ ἀναιρεσιοντος ἐναγομένου κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 9563 καὶ 6481 πρωτοδικῶν ἀποφάσεων, δι' ὧν ἐπετράπη διὰ τὴν ταχθεῖσαν ἀπόδειξιν τῆς ἀγωγῆς τὸ ἐμμάρτυρον μέσον καὶ ἐξετιμήθησαν αἱ ἀποδείξεις, ἐπιβληθέντος ἀνακληρωτικοῦ ὅρκου, κατὰ ταῦτα δὲ ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐρικυρωτικὴ ἐστὶν ἀποφάσεων περὶ ἀποδείξεως καὶ ἀναιρεσιβάλλεται διὰ τὰς ἀποδείξεις, κατὰ τὸ ἄρθρον 812 τῆς Πολ. Δικονομίας, μόνη καὶ πρὸ τῆς ὁριστικῆς ἢ καὶ μετ' αὐτῆς, μὴ περιχλειομένη ὑπὸ τῆς ἰδίας προθεσμίας διὰ τὴν κατ' αὐτῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως, καθ' ὃ χωρούσης ταύτης μέχρι παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀναιρέσιν τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως προθεσμίας· ὅθεν ἀβάσιμος ἡ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς αἰτήσεως ἔνστασις λόγῳ ὅτι παρήλθεν ἡ πρὸς ἀναιρέσιν προθεσμία ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς μὴ προσβολῆς μετὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς καὶ τῆς προηγουμένης ὑπ' ἀριθ. 1664 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ ἐφετείου, τῆς ἐπιτρεψάσης τὸ ἐμμάρτυρον μέσον διὰ τὴν μνησθεῖσαν ἀπόδειξιν, ἀπαράδεκτον τῆς προκειμένης αἰτήσεως δὲν στηρίζεται, διότι τὸ αὐτὸ μέσον ἐπέτρεψε διὰ τὴν αὐτὴν ἀπόδειξιν καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, σκεψαμένη ρητῶς περὶ τούτου, ὡς ἀποδεικνύεται ἐξ αὐτῆς, οὔτε διάταξις τις κωλύει τὴν ἐνάσκησιν τῆς αἰτήσεως ταύτης κατὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἂν ἐξεδόθη μετ' αὐτὴν, ἐπιδικάζουσα

τὴν ἀγωγὴν, ὁριστικὴ τοῦ δικάσαντος πρωτοδικείου ἀποφάσις, καὶ ταύτης ἐκκληθείσης ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιοντος ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 5 τοῦ 1907 ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου ἀπορρίπτουσα τὴν ἔφεσιν, καὶ ἐν τῇ ἐφέσει αὐτῇ φέρεται ὁ αὐτὸς λόγος, ὁ προσβαλλόμενος διὰ τῆς προκειμένης αἰτήσεως, ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἐπετράπη τὸ ἐμμάρτυρον μέσον διὰ τὴν ταχθεῖσαν ἀπόδειξιν, καθόσον δὲν προτείνεται ὅτι ἡ τελευταία αὕτη ἀπόφασις κατέστη τελεσίδικος, διὰ τὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν προθεσμίαν πρὸς ἀναιρέσιν αὐτῆς καὶ ἡ προσβαλλομένη ἦδη ἀπόφασις.

Ἐπειδὴ, κατὰ τ' ἄρθρα 45, 50, 51 καὶ 58 τοῦ Νόμου ΑΡΟΗ' τοῦ 1884, περὶ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου, τὸ ἐξ αἰθνηδίου συμβάντος πάθημα ἐργάτου θαλάσσης, ἐξ οὗ οὗτος κατέστη ἐντελῶς ἀνίκανος πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του, βεβαιοῦται πρὸς ἀπόκλισην τοῦ δικαιώματος συντάξεως διὰ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις τούτοις ἀναφερομένων ἐγγράφων ἀποδείξεων, ἐν αἷς περιλαμβάνεται καὶ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 45 ἐδ. β' ἐκθεσις τοῦ πλοίαρχου, διδομένη παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν λιμενικὴν τῇ προξενικῇ ῥαγῇ ἐντὸς 24 ὥρων ἀπὸ τοῦ καθήματος ἢ τοῦ κατὰπλου τοῦ πλοίου, κατὰ ρητὴν δὲ τοῦ ἁρθρου 58 διατάξιν μαρτυρικὴ ἀπέδειξις πρὸς βεβαίωσιν τῶν ναυτικῶν καθημάτων δὲν ἐπιτρέπεται, ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων πνιγμοῦ ἢ θανάτου, ἐντὸς τοῦ πλοίου συμβάντος, τὸ δικάσαν ὅμως ἐφετεῖον δεχθὲν ἀδυναμίαν ἐκ τοῦ νόμου πρὸς βεβαίωσιν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 45 ἐδ. β', τῆς καθήσεως τῶν φρενῶν τοῦ συζύγου τῆς ἐναγοῦσης νῦν ἀναιρεσιβλήτου ἐξ ἀπειληθείσης συγκρούσεως τοῦ πλοίου του, ἐφ' οὗ διετέλει πλοίαρχος, πρὸς ἕτερον πλοῖον κατατὸν ἐκπλουν ἐκ τοῦ λιμένος Πειραιῶς, διότι οὗτος ὢν πλοίαρχος καὶ παθὼν τὰς φρένας, δὲν ἠδύνατο ἐνεκα τοῦ καθήματος νὰ βεβαιώσῃ αὐτὸς τὴν ἐαυτοῦ πάθησιν, καὶ ἐφαρμόσαν ἐξ ἀναλογίας τὴν διατάξιν τοῦ ἁρθρ. 58, καθ' ἣν ἐπιτρέπεται ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ θανάτου καὶ τοῦ πνιγμοῦ, ἐπέτρεψε τὸ ἐμμάρτυρον μέσον καὶ διὰ τὴν ρηθεῖσαν ἀπόδειξιν, ἀλλ' οὕτω σκεφθὲν καὶ ἀποφνηάμενον, παρεβίασε τὰς προκατατεθείσας οὐσιώδεις δικονομικὰς διατάξεις καὶ τὴν οὐσιώδη ἐπίσης διατάξιν τοῦ ἁρθρ. 304 ἐδ. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τ' ἄρθρα 49 καὶ 50 τοῦ ἰσχύον νόμου ἔχοντος Β. Διατάγματος ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου 1836, καθόσον ὁρίζοντων τῶν ἁρθρῶν τούτων ὅτι ἂν ἀποθάνῃ ὁ πλοίαρχος ἀναλαμβάνει τὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοίου καὶ ἀναδέχεται ὅλα τὰ δικαιώματα καὶ καθήκοντα αὐτοῦ ὁ ὑποπλοίαρχος, ἢ, μὴ ὑπάρχοντος τοιοῦτου, ὁ ναύκληρος καὶ ἂν ἀποβιώσῃ καὶ οὗτος ὁ ἐκ τοῦ πληρώματος ἐκλεγόμενος παρὰ τῶν ἀποτελούντων αὐτὸ, ἀδυναμία ἐκ τοῦ νόμου δὲν ὀ-

πῆρξε πρὸς σύνταξιν τῆς ἐκθέσεως τοῦ πλοιάρχου διὰ τὸ πάθημα αὐτὸ κατὰ τὸ ἄρθρ. 45 ἐδ. β', ἐρχομένων ἕνεκα τῆς βλάβης τῶν φρενῶν τούτου εἰς ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ διὰ τὴν ἐνέργειαν τούτων τῶν εἰρημένων προσώπων, ὡς νομίμων ἀναπληρωτῶν του, ἐξ ἀναλογίας δ' ἐφαρμογῇ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 50 δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ διὰ τὴν βεβαίωσιν ταύτην, διότι ρητῶς ἀποκλείεται ὑπ' αὐτοῦ, περὶ παντὸς ἐν γένει παθήματος, ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις καὶ κατ' ἐξαίρεσιν μόνον ἐπιτρέπεται αὕτη διὰ τὸν πνιγμὸν καὶ τὸν θάνατον (Νόμ. 141, 162 Πανδ. (50.17) Ν. 14 Πανδ. (1.3), Βασίλ. 141, 162 (Β. γ')· ὅθεν ἀναιρετέα κατὰ τ' ἄρθρα 201 καὶ 807 § 5 καὶ 7 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις (*).

Ἀριθ. 21 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΛΙΑΔΗΣ

Ἀνώνυμοι ἐταιρεῖται.-εὐθύνη ἐκ δολίων πράξεων διαχειριστῶν.

Ἐπειδὴ αἱ ἀνώνυμοι ἐμπορικαὶ ἐταιρεῖαι ἀποτελοῦσι μὲν νομικὰ πρόσωπα, διέπονται ὅμως οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ρωμαϊκοῦ καὶ βυζαντινοῦ δικαίου, καθ' ὃ τὰ νομικὰ πρόσωπα ἐκ τοῦ δόλου τῶν εκπροσωποῦντων αὐτὰ εὐθύνονται μόνον ἐφ' ὅσον ἐγένοντο πλουσιότερα, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Ἐμπορ. Ν., ὅστις, ὡς ἐκ τοῦ συνόλου τῶν περὶ αὐτῶν διατάξεων συνά-

γεται, θεωρεῖ ὑπεύθυνον τὴν ἀνώνυμον ἐταιρείαν διὰ πᾶσαν ζημίαν ἣν τρίτοι ὑπέστησαν ἐκ τοῦ δόλου ἢ τῆς ἀμελείας τῶν διαχειριστῶν αὐτῆς, ρητῶς ἐν ἄρθρῳ 33ῳ ὀρίζων ὅτι οἱ συνεταῖροι ὑποκρίνται εἰς ζημίας μέχρι τοῦ ποσοῦ τῆς εἰς τὴν ἐταιρείαν μετοχῆς των, χωρὶς νὰ ἐξαίρῃ τὰς ἐκ τοῦ δόλου τῶν διαχειριστῶν αὐτῆς προκυψάσας, ἢ νὰ τὰς περιορίζῃ μέχρι τοῦ ποσοῦ καθ' ὃ ἐγένετο πλουσιότερα, ἡ ἐρμηνεία δὲ αὕτη τῶν περὶ ἀνώνυμων ἐταιρειῶν διατάξεων τοῦ Ἐμπορ. Ν. ἄρθρ. 29-37, 40, 45, σαφῶς ἐξ αὐτῶν συναγομένη, ἐνισχυέται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 597 ἐδ. 5 αὐτοῦ, καθ' ὃ ὁ δόλος τῶν διαχειριστῶν οἰσασθήκετε ἐμπορικῆς ἐταιρείας δύναται νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς τὴν πτώχευσιν αὐτῆς, καὶ συνάδει πρὸς τὸ πνεῦμα ἐν γένει τῶν διατάξεων τοῦ Ἐμπ. Ν., ὅστις σκοπεῖ τὴν ἐμπέδωσιν τῆς πίστεως ἐν τῇ ἐμπορίᾳ, ἀπορριπτέως ἀρα ἐστὶν ὃ ἐπὶ ἐναντίων προϋποθέσεων ἐρειδόμενος ἀναιρέσεως λόγος (*).

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον δέχεται, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ἡ ἀγωγή τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐδασίζετο εἰς κακτημένον δικαίωμα, ἥτοι εἰς τὸ δικαίωμα τῆς ἀνορθώσεως τῆς ζημίας ἣν ὑπέστη ἐκ τοῦ δόλου τῆς ἀναιρεσιουσίας.

Ἀριθ. 22 (1907) Τμ. Α' (**)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΛΙΑΔΗΣ

Ἀγωγή κατὰ Δῆμον.- αἰτηδὲς πληρωμῆς ἐκ τῶν 4)5 τοῦ προϋπολογισμοῦ.-περιοριδτέα.

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν ἐφετεῖον δεχθὲν, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐξ αὐτῆς ἀποδεικνύε-

(*) Ἡ ἐκδοχὴ εἶναι ὁρθή, ἀλλ' ἐν τῇ αἰτιολογίᾳ ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ εὐρυτέρα ὁδὸς, ἡκολουθήθη στενὸς ὁδός. Τὸ ἐφετεῖον ἐδέξατο ὅτι δὲν ἠδύνατο ὁ πλοίαρχος παθῶν τὰς φρένας, νὰ βεβαιώσῃ αὐτὸς τὸ πάθημα τοῦ τούτου. Τὸ ἐφετεῖον εἶχεν ἄδικον, ἀλλ' ὁ Ἀρειος Πάγος ἀντὶ νὰ εἴπῃ ὅτι, γενικῶς ἐν ἀνυπαρξίᾳ τοῦ πλοιάρχου ἔρχονται οἱ ἀντικαταστάται αὐτοῦ, ἀνυπαρξία δὲ ἐξισοῦται ἡ φρενοπάθεια, διασκευάζει τὴν μονόπλευρον αἰτιολογίαν ὅτι, δοκίμων τῶν παρατιθεμένων ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ ἄθρων ὅτι, ἂν ἀποθάνῃ ὁ πλοίαρχος, ἐπέρχεται ἡ ἀντικατάστασις του, δὲν ὑπῆρξεν ἀδυναμία ἐκ τοῦ νόμου πρὸς σύνταξιν τῆς ἐκθέσεως περὶ τοῦ παθήματος τῶν φρενῶν, ἐρχομένων ἕνεκα ταύτης τῶν ἀντικαταστατῶν. Ἰσως, ἡ μᾶλλον βεβαίως, ὁ Ἀρειος Πάγος ἤθελε νὰ εἴπῃ τὸ αὐτὸ, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἡ ἀκριβολογία καθυστέρησεν Ἐπειτα δὲν ἐννοοῦμεν οὐδὲ τὴν ποσότητα αἰτιολογίαν του ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ κατ' ἀναλογίαν ἐπ' ἀδυναμίας ἐφαρμογὴ τοῦ ἄθρου 50, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ρητῶς δι' αὐτοῦ ἀποκλείεται, πλὴν τῶν δύο περιπτώσεων τοῦ πνιγμοῦ καὶ τοῦ ἐν πλῶ θανάτου, ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις. Διότι δὲν πιστεύομεν ὅτι ὁ Ἀρειος Πάγος ἐννοεῖ ὅτι ἐν ταῖς δύο ταύταις περιπτώσεσιν ἐπιτρέπεται ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις δι' ἀδυναμίαν συντάξεως τῆς ἐκθέσεως. Τοῦτο θὰ ἀντίβαινεν εἰς τὴν ἢν ἀνωτέρω εἶστο ὁρθὴν ἀρχὴν τῆς* ἐν περιπτώσεσι ἀποδιώσεως ἀντικαταστάσεως. Ἐποθέτομεν μᾶλλον ὅτι ὁ Ἀρειος Πάγος ἐννοεῖ ὅτι οὐδὲ ὑπόκειται κἂν ἔδαφος ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμογῆς, διότι ἀδυναμία μὲν ἐν οὐδεμίᾳ τῶν τριῶν περιστάσεων ὑπόκειται, ὃ δὲ νόμος ἐννόησε περιττὴν τὴν ἐκθεσὶν ἐκεῖ ὅπου τὰ φυσικὰ γεγονότα τοῦ πνιγμοῦ ἢ τοῦ θανάτου ἐν πλῶ εἶναι ἀνεπίδεκτα ἀλλοιώσεως. Ἰσως, ἡ μᾶλλον βεβαίως, ὁ Ἀρειος Πάγος ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τοῦτο, ἀλλ' ἡ ἀκριβολογία αὐτῆς καθυστέρησεν.

(*) Φαίνεται ὅτι ἐν ταῖς ἀστυχαῖς σχέσεσιν ὁ νόμος ἀδυνατοῖ διὰ τὴν ἐμπέδωσιν αὐτῆς.

(**) Ἡ ἀναιρουμένη 177 (1906) τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου, ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ ἐφέτου κ. Κ. Κοκκίνη, ἔχει ὡς ἐξῆς :

«Ἐπειδὴ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄθρου 3 τοῦ Νόμου τῆς 24 Ἰανουαρίου 1852 περὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν Δήμων, καθ' ἣν, ἐὰν ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ δὲν φροντίσῃ νὰ καταχωρηθῶσι τ' ἀπαιτούμενα ποσὰ εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ἔτους, οἱ πιστωταὶ τοῦ Δήμου δικαιοῦνται νὰ κατάρχωσιν ἐπὶ τοῦ πεμπτημορίου τῶν τακτικῶν ἢ ἐκτάκτων ἐσόδων τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἔτους ἐκείνου καὶ τῶν ἐπομένων, δὲν ἀποκλείεται ὁ δικαιούχος νὰ ζητήσῃ δι' ἀγωγῆς, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὸ ἐπὶ τοῦ πεμπτημορίου ποσοστὸν ἐκانونίσθη οὐχὶ ὀρθῶς, διὰ τῆς ἀναγραφῆς τούτέστιν ἐν τῷ προϋπολογισμῷ πιστώσεων εἰσπραξιῶν ἢ ἐξωπραξιῶν, τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ποσοῦ ἐκ τοῦ πεμπτημορίου, ἀλλ' ὡς διατυπῶνται ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή, ἰδίᾳ τὸ αἰτητικόν, ὅπερ εἶναι ἡ οὐσία αὐτῆς, ὃ ἐκκαλῶν δὲν ζητεῖ τοιοῦτον κανονισμὸν τοῦ ποσοστοῦ τοῦ πεμπτημορίου τούτέστιν, ἀλλὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητουμένου ποσοῦ ἐκ τῶν 4)5 τῶν ἐσόδων τοῦ ἐφεσιβλήτου Δήμου, ὅπερ προφανῶς ἀντίκειται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ εἰρημένου περὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν Δήμων Νόμου, κρίσαντος ὅτι τὸ πεμπτημορίου τοῦ προϋπολογισμοῦ διατίθεται μόνον πρὸς πληρωμὴν τῶν θανεισμάτων τοῦ Δήμου κατ' ἀναλογίαν, τῶν λοιπῶν 4)5 προσορισθέντων διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ Δήμου καὶ οὐδαμῶς δυναμένων νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς πληρωμὴν χρεῶν αὐτοῦ, κατ' ἀκολου-

ται, ότι ἡ ἀγωγή τοῦ ἀναιρεσειόντος νόμιμος ἐστὶ καὶ δικαιοῦται οὗτος νὰ ζητήσῃ τὸ ἐν αὐτῇ ποσὸν ἀπὸ τὸν Δῆμον, ἂν ὡσὶν ἀληθεῖς οἱ ἰσχυρισμοί, ἐφ' ὧν ἡ ἀγωγή ἐρείδεται, καὶ ὁμῶς ἀπορρίψαν αὐτήν, διότι ζητεῖ νὰ πληρωθῇ αὐτὸ ἐκ τοῦ 4]5 τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Δήμου, τῶν προωρισμένων ἀποκλειστικῶς πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ, παρεβίβασε τὴν οὐσίωδῃ διατάξιν τοῦ ἄρθρ. 533 τῆς Πολ. Δικον., διότι ἡ αἴτησις αὕτη ἀφεώρα εἰς τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀπαιτήσεώς του καὶ οὐχ' εἰς τὰ κατὰ τὸν νόμον στοιχεῖα τῆς ἀγωγῆς, τὰ ἐν τῷ ρηθέντι ἄρθρῳ 533 Πολ. Δικονομίας ὀριζόμενα, οὐδὲ παρέβλαπτεν ἡ παρέλκουσα αὕτη αἴτησις τὸ κατὰ τὰ λοιπὰ νόμιμον τῆς ἀγωγῆς αἰτητικόν, ἀναιρετέα ἄρα ἐστὶν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ τὸ ἄρθρον. 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 23 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΑΙΔΗΣ
Προβολὴ κερδοσκοπίας ἐπὶ ὕλικου καὶ μισθοῦ ἐργατῶν. - μόνον ἀγωγή. - γεωργικὴ βιομηχανία. - ἄστυκῆ. - μισθωτής. - ἐξαγωγή προϊόντων. - χαρακτῆρ.

Ἐπειδὴ ὁ ἐν ταῖς προτάσεσι τοῦ ἀναιρεσειόντος ἰσχυρισμὸς ὅτι ἐκεροδοσκόπησαν ἐπὶ τε τοῦ ὕλικου, ὅπερ ἐχρησιμοποίησαν πρὸς καλλιέργειαν τῆς ἀλικῆς, τοῦ μισθοῦ τῶν ἐργατῶν καὶ τῆς μεταφορᾶς τοῦ ἁλατος ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς ἐργασίας εἰς τὸν τόπον τῆς παραδόσεως, καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ αὐτοῦ ἐκτιθεμένη ἐπιχείρησις ἀπετέλει πρᾶξιν ἐμπορικὴν, ἀναγόμενος ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος εἰς τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ μὴ εἰς αὐτὴν περιεχόμενος ἐτύγχανεν ἀπαράδεκτος, τὸ ἀναιτιολόγητον ἄρα αὐτοῦ δὲν καθιστᾷ ἀναιρετέαν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν (*).

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 8 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμπορικῶν Νόμου, καθ' ὃ δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Ἐμπορικῶν αἱ ἀγωγαὶ κατὰ ἰδιοκτημόνων γεωργῶν. ἀμπελοργῶν, περὶ πωλήσεως τῶν ἀπὸ τῶν κτημάτων αὐτῶν προϊόντων, ἔχει τὴν ἐννοίαν ὅτι ἡ ἐν γένει γεωργικὴ βιομηχανία δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἐμπορίαν καὶ ἐπομένως ὅτι δὲν ἀποτελοῦσιν ἐμπορικὰς πράξεις

θὰν οὐχὶ ἐσφαλμένως τὸ πρωτοδικεῖον ἀπέριψε τὴν ἀγωγήν.

Καὶ ταῦτα μὲν λέγει ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου, ἡ δὲ ἀγωγή στηριζομένη εἰς τὸ ὅτι καὶ καθωρίσθη τὸ πεμπτημόριον, μοναδικώτατον αἰτημα εἶχε τότε : «Νὰ καταδικασθῇ ὁ Δῆμος νὰ μοι πληρώσῃ δοτχ. τόσας (αἱ ὅποιαι δὲν ἐπληρώθησαν ἐκ τοῦ πεμπτημορίου) ἐκ τοῦ κεφαλαίου τῶν 4]5 τῶν ἐσόδων αὐτοῦ». Οὐδὲν ἄλλο ἀπολύτως.

Ἐρωτᾶται ἡδὴ : α' Δέχεται τὸ ἐφετεῖον τὸ περὶ τῷ ἀποδίδει ὁ Ἄρειος Πάγος ; β' Πῶς ὁ Ἄρειος Πάγος ἤλεγξε τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ ἐφετείου σαφὴ ἐκτίμησιν τῆς ἀγωγῆς ; Ποία ἐν τέλει ἐκτίμησις εἶναι ἡ ὀρθότερα ;

(*) Δὲν βλέπομεν κατὰ τι ὁ τοιοῦτος ἡ τοιοῦτος χαρακτηρίσας πρὸς τὴν προσήκουσαν εἰσαγωγὴν μιᾶς δίκης, ἀποτελεῖ περιγραφὴν τοῦ ἀξιομένου δικαιώματος, ἵνα ἀπαιτηθῇ ὡς προδικασία διὰ τῆς ἀγωγῆς. Ὁ τρόπος τῆς περιφρορήσεως δὲν ἀποτελεῖ τὸ πειστρούμενον.

αἱ πράξεις δι' ὧν λαμβάνουσιν ἄξιαν τὰ προϊόντα τοῦ ἐδάφους, ἡ ἐν γένει τῆς φύσεως, ἐνεργούμενα ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου ἢ τοῦ μισθωτοῦ τοῦ ἀκινήτου, μεταξὺ δ' αὐτῶν προφανῶς συγκαταλέγεται καὶ ἡ ἐκ τοῦ θαλασίου ὕδατος ἐξαγωγή τοῦ ἁλατος ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ τῆς ἀλικῆς· τοῦτο δὲ δεχθὲν καὶ τὸ δικάσαν ἐφετεῖον ὀρθῶς τὸ ρηθὲν ἄρθρον τοῦ Ἐμπορικοῦ Ν. ἡρμήνευσεν.

Ἀριθ. 24 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΑΙΔΗΣ

Βαθμὸς παρανόμως ἀπονεμηθείς. - ἀνάκλησις Διατάγματος. - προβιβάσιμος. - πρότασις γενικοῦ διοικητοῦ. - δικαίωμα ὑπουργοῦ. - ἔκτασις.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 34 τοῦ Συντάγματος ὀρίζει ρητῶς ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀπονέμει κατὰ νόμον τοὺς στρατιωτικούς καὶ ναυτικούς βαθμούς, ὁ μὴ νομίμως ἄρα ἀπονεμηθείς βαθμὸς, οὐδὲν δικαίωμα προσδίδων τῷ πρὸς ὃν ἀπενεμήθη, δύναται ν' ἀνακληθῇ διὰ Β. Διατάγματος παρὰ τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ, ἐπανορθοῦντος οὕτω τὴν γενομένην παρανομίαν, τὸ ἐπικαλούμενον δὲ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος ἄρθρ. 100 τοῦ Συντάγματος, καθ' ὃ μόνον ὅταν καὶ ὅπως ὁ νόμος διατάσσῃ οἱ στρατιωτικοὶ καὶ ναυτικοὶ στεροῦνται τοῦ βαθμοῦ τῶν, προδήλως προϋποθέτει νομίμως ἀπονεμηθέντα βαθμόν.

Ἐπειδὴ οὐδεὶς νόμος κηρύσσει ἀναφαιρτον ὑπὸ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας τὸν παρανόμως ἀπονεμηθέντα στρατιωτικὸν βαθμόν, μέχρις οὐ ἀποφανθῶσι περὶ τοῦτου τὰ τακτικὰ δικαστήρια, ἀπορριπτέος ἄρα νόμῳ ἐτύγχανεν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ τὸ ἀναιτιολόγητον αὐτοῦ δὲν ἀποτελεῖ βάσιμον λόγον ἀναιρέσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς σαφῶς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ΒΨ' Νόμου καὶ τῶν ἄρθρ. 34—36. 37—39 τοῦ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ρηθέντος νόμου κανονισμοῦ τῆς δικαιοδοσίας καὶ ἀρμοδιότητος τοῦ Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Στρατοῦ, ὁ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν συντασσόμενος πῖναξ τῶν ὑποψηφίων πρὸς προβιβάσιμον περιλαμβάνει μόνον τοὺς εἰς τοὺς πίνακας τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ περιλαμβανομένους, τοῦ Ὑπουργοῦ δυνάμενος νὰ περιλάβῃ εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ συντασσόμενον πῖνακα τοὺς μὴ κανονικῶς ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ προτεινομένους, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ προσθέσῃ ἄλλους μὴ ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ προταθέντας, ὁ ἐπὶ τῆς ἐναντίας ἄρα προϋποθέσεως ἐρείδόμενος ἀναιρέσεως λόγος δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατ' οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν ἀπαιτεῖτο ν' ἀναφέρνηται ἐν τῇ αἰτιολογικῇ ἐκθέσει τοῦ Β. Διατάγματος, δι' οὗ ἡκυρώθη τὸ Β. Διάταγμα τοῦ προβιβάσιμου τοῦ ἀναιρεσειόντος εἰς συνταγματάρχην, ὅτι δὲν ἐνηργήθη ἐπιθεώρησις κατὰ τὸ ἔτος καθ' ὃ ἐπροβιβάσθη, ἥτοι τὸ ἔτος 1904 (*).

(*) Ἀπορρίπτεται αἴτησις ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ἐν σελ. 269 XVII 1450 Ε Α. Δὲν γνωρίζομεν κατὰ πόσον ἐγένετο λόγος καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς αὐτότης σημειώσεως ἡμῶν.

Ἀριθ. 26 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ
Τρίτοι δικαιούμενοι ἀνακόψαι.- παρέμβαισι
ἐν ἐκκλησίᾳ.- νέαι αἰτήσεις καὶ ἰσχυρισμοί.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ κατὰ τ' ἄρθρα 740 καὶ 741 τῆς Πολ. Δικονομίας, τρίτοι, μὴ ὄντες διάδικοι ἐν τῇ πρωτοδικῇ δίκῃ, ἔχοντες δικαίωμα τριτακοπῆς κατὰ τῆς ἀποφάσεως, δύνανται, ἐὰν ὁ διάδικος ἐποιήσῃ τὴν χρῆσιν τῆς ἐφέσεως, νὰ παρέμβωσιν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ νὰ ὑποβάλωσι νέους ἰσχυρισμούς καὶ αἰτήσεις, οἱ ἀναιρεσιβλήτοι νομίμως παρέστησαν ἐν τῇ ἐκκρεμαῇ ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν, συνεκίει τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀναιρεσειόντος, δίκη διὰ κυρίας παρεμβάσεως, ἡ μὲν Π. Κ*** ἀρχικὴ δικαιούχος τῆς ἐπιδίκου ἀπαίτησεως, ἰσχυρίζομένη ὅτι ἡ ἐκχώρησις αὐτῆς τῷ ἐνάγοντι εἰκονικὴ ἐστίν, οἱ δὲ ἑτέροι ὡς ἐκδοχαῖς μέρους αὐτῆς, ἦτοι ὁ μὲν Γ. Δ*** τῆς Π. Κ*** προγενεστέρως, ὁ δὲ Ν. Π*** τοῦ ἐνάγοντος, ὡς ἐντολοδόχου αὐτῆς, καὶ ἤτησαν νὰ ἐπιδικασθῇ αὐτοῖς ἡ ἐπιδίκος ἀπαίτησις κατὰ τὸ ἀνήκον ἐκάσῃ μέρει. Τὸ ἐφετεῖον ἄρα συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις αὐτὰς ἀπέρριψε τὴν ἐνστάσιν τοῦ ἀναιρεσειόντος περὶ ἀπαράδεκτου τῶν παρεμβάσεων τῆς ἀναιρεσιβλήτου, λόγῳ ὅτι περιεῖχεν ἰδίαν αἴτησιν νὰ πληρωθῇ αὐτοῖς ἡ ἐπιδίκος ἀπαίτησις.

Ἀριθ. 27 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ
Κατασκευὴ οὔζων ἐκ σούμας διὰ δρόσεως ἢ ἀποστάξεως. - οἰνοπνευματοποιοὶ πρώτης καὶ δευτέρας τάξεως.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσειὼν διὰ τῆς ἀγωγῆς του ἐλήτησεν ἀποζημιώσιν, λόγῳ ὅτι διὰ τῆς γενομένης παρανόμου κατασχέσεως τῆς σούμας, ἐκάδων 3,900 δὲν ἡδυνήθη κατὰ τὸν Αὐγούστου 1893 νὰ μεταποιήσῃ αὐτὴν εἰς οὔζον, καὶ ἐντεῦθεν ὑπέστη ζημίαν δρ. 1125, διὰ δὲ τῆς ἐφέσεως του κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν πρωτοδικῶν ἰσχυρίσατο ὅτι τὸ οὔζον κατασκευάζεται ἐκ τῆς σούμας, δι' ἀποστάξεως αὐτῆς μετὰ τοῦ ἐν αὐτῇ γλυκονίσου ἢ μαραθοσκόρου, ἀλλῶς δὲ κατ' οὐδὲνα τρόπον δύναται νὰ παραχθῇ ποτὸν οὔζον, καὶ διὰ τῶν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν προτάσεων τοῦ ἰσχυρίσατο ἐπὶ λέξεσι, αὐτὸ οὔζον εἶναι μὲν ποτὸν ἀλλὰ παράγεται διὰ μιᾶς καὶ μόνης ἀποστάξεως τῆς σούμας καὶ οὐχὶ διὰ δύο ἀποστάξεων αὐτῆς..... ἐπειδὴ ἡ μὲν σούμα παράγεται ἐκ στεμφύλων, δι' ἀποστάξεως δηλαδὴ τῶν στεμφύλων, τὸ δὲ οὔζον δι' ἀποστάξεως τῆς σούμας ὥστε δὲν ἰσχυρίσατο ὅτι τὴν σούμαν ἤθελε μεταποιήσῃ ἀπ' εὐθείας εἰς οὔζον δι' ἀπλῆς βράσεως αὐτῆς, ἀλλὰ δι' ἀποστάξεως αὐτῆς. Προκειμένου ἄρα περὶ παραγωγῆς οὔζου δι' ἀποστάξεως τῆς σούμας, οὐχὶ δὲ ἀπ' εὐθείας ἐκ ταύτης, τὸ ἐφετεῖον ὀρθῶς δεχθὲν τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ ταῦτα καὶ ἀποφράμενον ὅτι ὁ ἀναιρεσειὼν ἔχων ἄδειαν οἰνοπνευματοποιοῦ πρώτης κατηγορίας δὲν ἡδύνατο νὰ παραγάγῃ οὔζον δι' ἀποστάξεως τῆς σούμας, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφάρμοσε τὸν ἰσχύοντα κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον Νόμον ΒΡΘ' τῆς 21 Δεκεμβρίου 1892, καθ' ὃν οἱ οἰνοπνευματοποιοὶ πρώτης κατη-

γορίας ἐπιτρέπεται νὰ κατασκευάζωσιν ἐκ στεμφύλων καὶ ἄλλων καρπῶν οὔζον ἢ καὶ ἐκ ταύτης ἀπ' εὐθείας ποτὸν (οὔζον), οὐχὶ δὲ καὶ διὰ δευτέρας ἀποστάξεως τῆς σούμας δηλ. ν' ἀνακαθαίρωσι τὴν σούμαν διὰ διύλιστρίων, ὅπερ ἐπιτρέπεται μόνον εἰς οἰνοπνευματοποιοὺς τῆς δευτέρας κατηγορίας (ἄρθρ. 1 καὶ 2). Κατ' ἀκολουθίαν οἱ λόγοι περὶ ἀνατιολογήτου τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι ἤθελε παραγάγῃ οὔζον ἐκ σούμας, δι' ἀπλῆς βράσεως αὐτῆς μετὰ γλυκονίσου κλπ., καὶ παρερμηνείας τοῦ εἰρημένου νόμου καταπίπτουσιν.

Ἀριθ. 28 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ
Ἀνακοπὴ κατ' ἐκτελέσεως.- οἴκη περὶ ἐκτέλεσιν.- προθεσμία ἐφέσεως.- ἀνεπέκτατον.- γενικὴ ἄρνησις περὶ καταβολῆς πλειστηριάσματος.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἀπέρριψεν ὡς ἐκπρόθεσμον τὴν ἐφασιν τοῦ ἀναιρεσειόντος κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν πρωτοδικῶν, καθ' ὅσον αὐτὴ ἠκύρωσε τὴν ἐνεργηθεῖσαν ἐκτέλεσιν καὶ τὸν πλειστηριασμὸν, χαρακτηρίσαν τὴν ἀγωγὴν ὡς ἀνακοπὴν κατὰ ἐκτέλεσεως καὶ τὴν ἐκ ταύτης δίκην περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, σκεφθὲν ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 871 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ δι' αὐτοῦ τασσομένη δεκαήμερος τῆς ἐφέσεως προθεσμία δὲν ἐπεκτείνεται ἐνεκὲν ἀποστάσεως, καὶ ὅτι τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἰσχυρισμῶν ὅτι ὁ ἀναιρεσειὼν ὑπερθεωρησίστις δὲν κατέβαλε τὸ ἐκπλειστηρίασμα καὶ δὲν ἔλαβε τίτλον ιδιοκτησίας, ὡς ἐκ τούτου δὲ δὲν ἐπερατώθη ἡ ἐκτέλεσις, ὁ ἀναιρεσειὼν ἀορίστως καὶ ἀταξῶς ἀτήνησεν ὅτι παρέλαβε τὰ κατακυρωθέντα αὐτῷ κτήματα καὶ ἐγένετο διανομὴ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, ἦτοι ἐποιήσατο γενικὴν ἄρνησιν, οὕτω δὲ ἀποφράμενον συνεμορφώθη μὲν πρὸς τὸ ἀνωτέρω ἄρθρ. 871, ὅπερ δὲν ὀρίζει περὶ ἐπεκτάσεως τῆς προθεσμίας, καὶ τὰ ἄρθρ. 195 καὶ 196 Πολ. Δικ., ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΣΚΕ' τοῦ 1894, καθ' ὃ ἡ ἐπέκτασις χωρεῖ κατὰ τὰς ἐν τῷ νόμῳ ῥητῶς ὀρισμένας περιπτώσεις, παρεβίασεν ὅμως τὸ ἄρθρ. 585 § 2 τῆς Πολ. Δικ. ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΣΚΖ' τοῦ 1903, καθ' ὃ ἀρκεῖ καὶ ἡ γενικὴ ἄρνησις τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀντιδίκου, ὡς καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις αὐτῆς, καθ' ὅς ὤφειλε νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν τῶν ἀνωτέρω ἰσχυρισμῶν τῶν ἀναιρεσιβλήτων κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἀπόφασίς του καθίσταται ἀναιρετέα, δυνάμει τῶν ἄρθρ. 201 καὶ 807 § 5 αὐτῆς, καθ' ὅσον ἠκύρωσε τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ὡς συνέκειαν τῆς ἀκυρώσεως ὑπεχρέωσε τὸν ἀναιρεσειόντα εἰς παράδοσιν τῶν ἐγγράφων ἐκτελέσεως.

Ἀριθ. 33 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ
Ἀπόφασις ἐφετείου ἐπικυρωτικὴ ὁριστικῆς ὑπὸ ὄρκον.- ἐναρξίς προθεσμίας ἀναιρέσεως ἀπὸ κοινοποιήσεως καὶ πρακτικοῦ.- αἰτησις ἀναιρέσεως κατὰ προδικαστικῆς.- δευτέρα κατὰ τῆς αὐτῆς ὁριστικῆς.- λεπλάδια καταστήματος.- εἰδοποιήσις ἀστυ-

νομία.- παραμέλπεις ραθυμία.- ανεύθυνον Δημόσιον.

Ἐπειδὴ, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς καὶ ἤδη προσβαλλομένης ὑπ' ἀρ. 2009 (1901) ἀφάσεως, τὸ ἐφετεῖον μετερρύθμισε τὴν ἐκκληθεῖσαν ὑπ' ἀρ. 4052 μόνον ὡς πρὸς τὸ κοσὸν τῆς ἡς ἐκρίνεν ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, οὐχὶ ὅμως καὶ ὡς πρὸς τὴν διάταξιν τῆς περὶ τῆς ὑπὸ ὄρον δόσεως ὅρκου ἐπιδικάσεως ταύτης, ἐπομένως ἀφ' οὗ ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὡς ἐπικυρωτικὴ προδικαστικῆς, ἥτις ἦτο τοιαύτη πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου, ἀκολουθεῖ ὅτι ἡ πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐπιδίκου τῆς ἀναιρέσεως μέσου προθεσμία δὲν ἐτρεῖε μόνον ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ταύτης, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ κοινοποιηθῇ καὶ τὸ πρακτικὸν μετὰ τῆς ἀποφάσεως, δι' ὃ καὶ ἡ πρώτη περὶ ἀπαράδεκτου ἔνστασις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος.

Ἐπειδὴ ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 274 ἀποφάσεώς του ἐκρίνεν ἐπὶ ταύτης ὡς προδικαστικῆς, ἐπομένως ἡ προκειμένη αἰτησις, ἀπευθυνομένη μὲν κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἥτις θεωρεῖται ὡς ὀριστικὴ, δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ, ὡς τὸ ἐφετεῖον δέχεται, ἡ Ἀστυνομία Ἀθηνῶν, εἰδοποιηθεῖσα ἐγκαίρως περὶ τῆς ἐπικειμένης λεηλασίας τοῦ καταστήματος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ δυναμένη ν' ἀναγκαιώσει αὐτὴν καὶ προλάβῃ τὴν προξενηθεῖσαν αὐτῷ ζημίαν, οὐδὲν ἐνῆργησεν ἐκ ραθυμίας, δι' ὃ, κατὰ τὰς περὶ προστασίας διατάξεις τοῦ νόμου, τὸ Δημόσιον ὑπέχει εὐθύνην πρὸς ἀποζημιώσιν, ἀλλὰ τοῦ μὲν ἀρθρ. 72 § 6 τοῦ Ποιν. Νόμου ὀρίζοντος ὅτι ἡ τοιαύτη παράλειψις ἀπαρτίζει συνέργειαν ἀξιοποίνου πράξεως καὶ τιμωρῶντος αὐτοῦ ταύτην ἐν ἀρθρ. 71 μὲ τὴν ποινὴν τῆς ἀπολείρας, τῆς τοιαύτης δὲ λεηλασίας τοῦ καταστήματος τοῦ αὐτοῦ ἀναιρεσιβλήτου οὐσῆς κακούργηματος, δι' ὃ κατὰ τὸ 38 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ἀπαιτεῖται δολία προαίρεσις, ἀκολουθεῖ ὅτι ἡ τοιαύτη ἐνέργεια τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων ἐνεῖχε δόλον, δι' ὃν κατὰ τοὺς Νόμους 15 § 1 § 2 (4 §) Πανθ. τὸ Δημόσιον δὲν ὑπέχει εὐθύνην ἢ ἐφ' ὅσον κατέστη πλουσιώτερον, ὧν ἕνεκα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐρμηνεύσασα ψευδῶς καὶ ἐφαρμόσασα ἐσφαλμένως τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ Ἀστ. Νόμου κατὰ τὸ ἀρθρ. 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀποβαίνει ἀναιρετέα (*).

(*) Ἀναιρεῖται ἡ ἐν σελ. 486 XIII 2009 Ε. Α. Ὅμοια θαυμαστὰ εἰκὼν πολιτείας! Νὰ ἐνεργήσωσιν ἐν δόλῳ τὰ ὄργανα τὰ ὁποῖα αὕτη προεστήσατο καὶ ἕνεκα τῆς προστασίας ταύτης καὶ μόνῃς ἔλαβον τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐνεργείας, δὲν ἐκθέτουσι τὴν εὐθύνην τοῦ Δημόσιου, διότι τὰ νομικὰ πρόσωπα εὐθύνονται μόνον ἐφ' ὅσον ἐγένοντο πλουσιώτερα ἐκ τοῦ δόλου τῶν προσεστώτων των. Νὰ παρὰ λείψωσι τὸ ἐπιβαλλόμενον αὐτοῖς καθήκον, διὰ τὸ ὁποῖον προεστήθησαν καὶ ἀκριβοπληρώνονται, δὲν ἐκθέτουσιν αὖτις τὴν εὐθύνην τοῦ Δημόσιου, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Καὶ θὰ ἡρώτα κανεῖς, τί διάβολο χρειάζεται ἡ πολιτεία αὕτη, ἡ ὁποία φορολογεῖ μόνον διὰ νὰ πληρώσῃ ἐκείνους οἱ ὅποιοι καὶ ἐνεργοῦντες καὶ μὴ ἐνεργοῦντες. Πρᾶνομοῦσιν δι' ἀτομικὸν των λογαριασμὸν καὶ διὰ νὰ τοὺς χαμαρῶναι ὁ τὰ ἐξοδὰ των καταβάλλων κοσμάκης;

Ἀριθ. 34 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ

Ἐνυπόθεκος δανειότης. - προηγουμένη μεταβιβάσις ἐνυποθήκου τρίτῳ. - ἐνάσκησις ἀγωγῶν ὀφειλέτου. - δίωξις ἀναγνωρίσεως κυριότητος μόνον πρὸς ἐνάσκησιν ὑποθήκης. - προδολὴ μεταβιβάσεως. - προδολὴ ἐπὶ εἰκονικότητι.

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη ἀγωγή, ὡς καὶ τὸ ἐφετεῖον ἐδέχθη τοῦτο, ἐγείρεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 1025 § 2 τῆς Πολ. Δικ. πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου ἀναγνωρίσεως τῆς κυριότητος τῶν ἀναιρεσιβλόντων, μόνον ὅσον ἀφορᾷ αὐτοὺς καὶ μόνον πρὸς ἐνάσκησιν τοῦ ἐπὶ τοῦ κτήματος κτηθέντος ὑποθηκικοῦ δικαιώματός των, τοῦτο δ' οὕτως ἔχοντος καὶ τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως μελλούσης νὰ ἔχῃ ἰσχὺν μόνον μετὰ αὐτῶν καὶ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἀκολουθεῖ ὅτι ἡ περὶ εἰκονικότητος τοῦ συμβολαίου, δι' οὗ μεταβιβάσθη τῷ ὀφειλέτῃ του ὑπὸ τῶν δικαιοπαρόχων του ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου ἔνστασις δὲν δύναται ν' ἀντιταχθῇ κατ' αὐτοῦ ὡς τρίτου, δι' ὃ τὸ ἐναντίον ἀποφανθὲν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἀφ' οὗ ἐδέξατο ὅτι ἦτο ἐν ἀγνοίᾳ ταύτης, παρεβίβασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 404 τῆς Πολ. Δικ., ὅπερ κατὰ τὸ ἀρθρ. 807 § 5 ταύτης ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεώς του (*).

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 97 (1907) Τμ. Β' (**)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ι. ΤΣΑΤΣΟΣ

Ἐνορκος βεβαίωσις τῆς κατὰ προανάγκην καταθέσεως. - ζήτημα περὶ δυστάδεως. - ἀθώωσις ἑτέρου. - μὴ ἀνάλειψις ὅρων δυστάδεως. - παρατηρήσεις ἐπὶ τεθέντων ζητημάτων. - ἐπάρκεια παρατηρησέδου προέδρου. - μὴ ἀναφορὰ δικαστηρίῳ.

Ἐπειδὴ, ὡς βεβαιούται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, οἱ μάρτυρες Γ. Π^{***} κλ. ἐζητάσθησαν

(*) Ἐῖχε κτηθῇ συμβατικὴ ὑποθήκη κατ' ὀφειλέτου κτησάμενου τὸ ἐνυπόθεκον ἐξ ἀγοραπωλησίας, ἀλλ' ἐπίτηδες πρὸς ἐνεδραν κατὰ τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ, μὴ κτησάμενου τὴν νομὴν, ἦν ἐπαφῆκε τῷ πωλητῇ. Ὁ δανειστὴς ἀποτύχων ἐν τῇ ἐπιχειρήσει ἐκτελέσεως, διὰ τὴν παραδοχὸν δόξαν τῆς προστασίας τῆς νομῆς τοῦ τρίτου πρὸς τὴν ἐν σελ. 261 XVI ὑπὸ τὴν 432 Α. Π. σημειώσιν μας καὶ περαιτέρω παραπομπάς), ἐκίνησεν, ἐνασχῶν τὰ δικαιώματα τοῦ ὀφειλέτου του, ἀγωγὴν κατὰ τοῦ νομῆως πωλητοῦ, ἵνα περιέλθῃ τὸ ἐνυπόθεκον εἰς τὴν νομὴν τοῦ ὀφειλέτου καὶ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐνέργεια τῆς ἐκτελέσεως. Κατὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἀνταχθῇ τὸ εἰκονικὸν τῆς πρὸς τὸν ὀφειλέτην τοῦ ἐνάγοντος μεταβιβάσεως καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ ἐφετερίου εἶχε δεχθῇ ὅτι καλῶς ἀντιτάσσεται κατὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐνυποθήκου δανειστοῦ ἡ εἰκονικότης τοῦ τίτλου τοῦ ὀφειλέτου του, γὰρ εἶ ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς διετέλει, ἀφ' οὗ ἐνασχῶν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ὀφειλέτου του, δὲν ἦτο τοῖτο; διὰ νὰ μὴ δύναται νὰ ἀντιταχθῇ αὐτῷ ἡ εἰκονικότης, πλὴν ἐὰν διετέλει ἐν γνώσει.

(**) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Τσιβανόπουλος εἶπε τάδε:

«Ὁ πρῶτος λόγος εἶναι ἀνυπόστατος, καθόσον, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν, οἱ περὶ ὧν πρόκειται

ἐκ' ἀκροατηρίου καὶ ἐβεβαίωσαν ἐνὸρκως τὸ περιεχόμενον τῶν κατὰ τὴν προανάκρισιν ληφθεῖσων καταθέσεων αὐτῶν, αἵτινες τοῖς ἀνεγνώσθησαν πρὸς διασάφησιν τῶν ἐν αὐταῖς ἀναφερομένων, ὥστε οὕτω βεβαιωθείσαι δὲν θεωροῦνται ἀνώμοτοι αἱ μαρτυρίαι αὐταί.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνὸρκων εἶναι ἀντιφατική, διότι οὗτοι παρεδέχθησαν ὅτι ὁ ἀναιρεσίων ἐξετέλεσε τὴν δι' ἡν κατεδικάσθη πρᾶξις ἐκ συστάσεως, ἐν ᾗ ὁ ἕτερος τῶν συστασιωτῶν ἐκηρύχθη ἀθῶος δὲν εἶναι βᾶσιμος, διότι οἱ ἑνορκοὶ παρεδέχθησαν ὅτι ὁ ἀναιρεσίων καὶ αὐτοπροσώπως ἐξετέλεσε τὴν πρᾶξιν καὶ τοῦτο ἔρκει ἵνα τῷ καταγνωσθῇ ἡ ἐπιβληθεῖσα ποινὴ, ὅπως δὲ κατὰ παρέλκυσιν περιελήφθησαν ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ καὶ οἱ ὅροι τῆς συστάσεως, ὡς εἶχον τεθῆ ἐν τῇ θέσει τῶν ζητημάτων, ἵνα χρησιμεύσωσιν ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἀμφοτέροι οἱ κατηγορούμενοι ἤθελον κηρυχθῇ ἔνοχοι, ὥστε ἐκ τῆς τοιαύτης περιττολογίας οὐδὲ ὅπως κατέστη ἀντιφατική ἡ ρηθεῖσα ἐτυμηγορία καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως ἐστὶν ἀπορριπτός.

μάστορες, ἐξετασθέντες ἐκ' ἀκροατηρίου, ἐβεβαίωσαν ἐνὸρκως ὅσα καὶ ἐν τῇ προανακρίσει των, ἡ τοιαύτη δὲ βεβαίωσις κατέστησεν τὰς ἐν τῇ ἀνακρίσει ληφθείσας καταθέσεις των ἐνὸρκους μαρτυρίας, καὶ ἐπομένως δὲν πρόκειται περὶ ἀναγνώσεως ἀνωμοτῶν ληφθεῖσων καταθέσεων.

«Καὶ ὁ δευτέρος λόγος εἶναι ἀνυπόστατος. Κατὰ τὴν παλὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναιρέσεως ἂν ὁ πρόεδρος ἀπέριψεν ὑπεβλήθεισαν πρότασιν ὁ δὲ προτείνων δὲν ἀνῆλθένη εἰς τὸ δικαστήριον, καθόσον ἐντεῦθεν συνάγεται ὅτι ἡ ἀριστήθη εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ προέδρου καὶ παρατήρησιν τῇ προτάσεώς του. Καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὁ συνήγορος ἡτήσατο νὰ μὴ τεθῇ τὸ ζήτημα, ἂν ἡ σύμπτωσις ἀπασῶν τῶν πληγῶν ἐπήνεγκε τὸν θάνατον τοῦ παθόντος, ὁ δὲ πρόεδρος παρατήρησεν αὐτῷ ὅτι τοῦτο ἔθεσεν ἐκ τοῦ κυριαρχικοῦ τοῦ δικαιώματος, ὡς προκύψαν ἐκ τῆς συζητήσεως» καὶ εἰς τὴν τοιαύτην παρατήρησιν τοῦ προέδρου οὐδεμίαν ἔφερον ἀντίρρησην ἢ ὑπεράσπισιν, οὐδὲ ἐζήτησε ν' ἀποφανθῇ τὸ δικαστήριον. Ἐντεῦθεν δὲ ἔπεται ὅτι δὲν ὑπάρχει ἑλλειψίς ἀκροάσεως, διότι οὐδεμία πρότασις ὑπεβλήθη εἰς τὸ δικαστήριον ἐφ' ἧς τοῦτο παρέλειψε ν' ἀποφανθῇ.

«Ἄλλος λόγος ἀναιρέσεως προτείνεται ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνὸρκων εἶναι ἀντιφατική, διότι ἐνῶν δέχεται ὅτι μόνον ὁ ἀναιρεσίων εἶναι ἔνοχος, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ συγκατηγορούμενός του, δέχεται ἐν ταύτῳ ὅτι τὴν πρᾶξιν ἐξετέλεσεν ἐκ συστάσεως μετ' ἄλλου, ὅστις διὰ τῆς αὐτῆς ἐτυμηγορίας ἐκηρύχθη ἀθῶος.

«Καὶ ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνυπόστατος. Ὁ ἀναιρεσίων, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνὸρκων, ἐκηρύχθη ἔνοχος ὡς αὐτοῦργος ἀναιρέσεως, ἡθῶς δὲ τῆς αὐτῆς πράξεως ὁ ἕτερος συγκατηγορούμενος, οὐδεμία ὅθεν ἀπέφαιε ἡ ἀντιφατικὴ ὑπάρχει ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ. Ἐὰν δὲ ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ ὡς ἐκ περισσοῦ περιελήφθησαν καὶ οἱ ὅροι τῆς συστάσεως, ἐκ τούτου δὲν προκύπτει ἀμειβολία τις περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἐκτελέσας τὴν ἀναβολὴν εἶναι ὁ ἀναιρεσίων, ἀφοῦ ἡ ἐτυμηγορία ἐκφράζει ἀδιστακτικῶς τὴν γνώμην τῶν ἐνὸρκων περὶ τῆς ἐνοχῆς αὐτοῦ».

Ἐπειδὴ οἱ λοιποὶ λόγοι ἀναιρέσεως, οἱ στηριζόμενοι εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι δὲν ἐδόθη εἰς τὸν ἀναιρεσίοντα ἀκρόασις ἐπὶ τῶν διαφόρων παρατηρήσεων καὶ ἀντιρρήσεων αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν τεθέντων τοῖς ἐνὸρκοις ζητημάτων εἰσὶν ἀπορριπτέαι, διότι οὗτος δὲν ὑπέβαλε σχετικὴν αἴτησιν εἰς τὸ δικαστήριον, ἀλλ' ἤρκεσθη εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ προέδρου γενομένην αὐτῷ παρατήρησιν περὶ τοῦ μὴ νομίμου τῶν ἀντιρρήσεων του, ὡς βεβαιούται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, καθ' ἃ μετὰ τὴν ρηθεῖσαν παρατήρησιν τοῦ προέδρου «τὰ ζητήματα ταῦτα, καθ' ὧν οὐδεμία παρ' οὐδενὸς ἐγένετο ἄλλη τις ἀναφορὰ ἢ ἀντίρρησης κλ. ἐνεχείρισεν ὁ πρόεδρος εἰς τὸν προεστάμενον τῶν ἐνὸρκων».

Ἀριθ. 100 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ι. ΤΕΑΤΕΟΣ

Αναθασμένη ἀναγραφὴ χρονολογίας ἀδικήματος. Ἀπάτη. - στοιχεῖα. - γνώσις. - πρὸς ποῖον ἢ ψευδὴς παράδοσις ἢ παραδίωσις. - κακὴ ἐπίτροψις ἀποδεικτικῶν μέδων.

Ἐπειδὴ ὡς βεβαιούται ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφων, ἡτοι τοῦ ἐγκλητηρίου τοῦ εἰσαγγελέως, τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνεδρῶν καὶ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνὸρκων, ὁ ἀναιρεσίων ἐκηρύχθη ἔνοχος ἐπὶ τῇ πράξει τῇ διαπραχθείσῃ ὑπ' αὐτοῦ τῇ 23 Μαΐου 1906 καὶ δι' αὐτὴν κατεδικάσθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, προδήλως δὲ κατ' ἀντιγραφικὸν σφάλμα ἐσημειώθη ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὡς χρονολογία τῆς πράξεως ἡ 25 Μαΐου ἰδίου ἔτους· ἐπομένως ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος ἐστὶν ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι κατεδικάσθη δι' ἄλλην παρὰ τὴν δι' ἣν κατηγορεῖτο πρᾶξιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 396 Ποιν. Νόμου, ἔνοχος ἀπάτης εἶναι ὅστις θέλων νὰ βλάψῃ ἄλλον ἢ νὰ περιποιήσῃ εἰς αὐτὸν ὄφελος παριστᾷ ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, ἀποκρύπτει ἢ ἀποσιωπᾷ ἀθεμίτως πράγματα ἀληθῆ, καὶ ἐντεῦθεν βλάπτει τὸν ἄλλον ἢ ὠφελεῖται ὁ ἴδιος· πάντα δὲ τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀδικήματος, δι' ὃ κατεδικάσθη ὁ ἀναιρεσίων, ἐβεβαίωσαν ὡς συντρέξαντα οἱ ἑνορκοὶ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των, παραδεχθέντες ὅτι οὗτος, θέλων νὰ βλάψῃ τὴν παθοῦσαν καὶ νὰ περιποιήσῃ εἰς αὐτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος, παρέστησεν ἐν γνώσει εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, ἡτοι ὅτι οὗτος καταθέτει τὰς περὶ ὧν ἡ σχετικὴ ἀπόδειξις δραχμὰς, παρασιωπήσας ἀθεμίτως πράγματα ἀληθῆ, ἡτοι ὅτι αἱ δραχμαὶ αὐταὶ κατετίθεντο ὑπὸ τῆς παθοῦσης, ἐντεῦθεν δὲ ὁ βλάψε ταύτην καὶ ὠφελήθῃ ὁ ἴδιος, τοῦ ὅρου «ἐν γνώσει» ἀναγομένου εἰς ὁλόκληρον τὸ στάδιον τῆς διαπράξεως τοῦ ἀδικήματος, χωρὶς νὰ υφίσταται ἀνάγκη τῆς κατ' ἐπανάληψιν χρήσεως τοῦ αὐτοῦ ὅρου τοῦ νόμου· ἐπομένως ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἐσφαλμένως ἡρμηνεύθη καὶ ψευδῶς ἐρμηνεύθη τὸ ρηθὲν ἄρθρον τοῦ Ποιν. Νόμου ἐστὶν ἀπορριπτός.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἐφαρμοσθὲν ἄρθρ. 396 τοῦ Ποιν. Νόμου δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γίνηται ἡ παράστασις τῶν ψευδῶν γεγονότων ἢ ἡ ἀθέμιτος παρασιώπησις αὐτοῦ εἰς αὐτὸν τὸν ζημιωθέντα, τοῦ νό-

μου γενικῶς ἐκφραζομένου, ἄνευ τῆς διακρίσεως ἂν ὁ ζημιωθεὶς εἶναι αὐτὸς ὁ ἀπατηθεὶς ἢ τρίτος τις ἄλλος, καὶ ἐπομένως μὴ ἀπαιτοῦντος νὰ εὐρίσκηται εἰς ἄμεσον συνάφειαν τὸ πρόσωπον τοῦ ἀπατῶντος μετ' ὁ πρόσωπον τοῦ ζημιωθέντος, ἀλλ' ἀπλῶς ἀρκουμένου εἰς τὴν ἐν γνώσει παράστασιν ψευδῶν γεγονότων ὡς ἀληθῶν. ἢ εἰς ἀθέμιτον παρασιώπησιν ἀληθῶν τοιούτων, πρὸς τὸν σκοπὸν βλάβης ἄλλου ἀορίστως ἢ πρὸς ἴδιον ὄφελος ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι ἐσφαλμένως ἡρμηνεύθη καὶ κακῶς ἐφηρμόσθη ἡ Ποιν. Νόμος, χωρὶς νὰ βεβαιωθῇ ὅτι αἱ ψευδεῖς παραστάσεις ἢ ἀπασιωπήσεις ἐγένοντο πρὸς αὐτὴν τὴν παθοῦσαν, εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος (*).

(*) Ἐχομεν δεινὰς ἀμφιβολίας, τοῦλάχιστον ἐπὶ τῆς διατυπώσεως τοῦ πράγματος, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν ἀποτάσσεται ἀπολύτως καὶ ἡ κάτωθεν καταχωριζομένη ἀγόρευσις τοῦ εἰσαγγελέως. Πιστεύομεν ὅτι εἶναι παράβολος ἡ θεωρία ὅτι δυνατόν νὰ συντελεσθῇ ἀπάτη διὰ ψευδοῦς παραστάσεως πρὸς τινὰ ἐξ ἧς προήλθε ζημία τρίτῳ. Δυσχερῶς θὰ πεισθῶμεν ἀληθῶς ὅτι, ἐάν τις ἐκ πολιτικῶν λόγων μετέδωκεν ὠρισμένῳ πρὸς ὅσον ψευδῇ πολιτικῇν εἰδήσιν, ἐκ ταύτης δὲ γνωσθεῖσης τυχόν, ἐζημιώθησαν τρίτοι εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των, δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ἀπάτη. Πλὴν μόνον ἐὰν ὁ τρίτος οὗτος εὐρίσκηται εἰς σχέσιν τινὰ, ὅτε δὲν πρόκειται εἰμὴ περὶ ψευδῶν παραστάσεων γενομένων πρὸς αὐτὸν τὸν ζημιωθέντα διὰ νὰ ἐπαγέλῃ ἡ ἀρμονία εἰς τὰς ἐννοίας καὶ ἡ ταυτότης τοῦ ἀπατηθέντος καὶ ζημιωθέντος, ἡ ὁποία ταρασσέι ὁπωσοῦν τὸν εἰσαγγελέα, ὥστε νὰ δεχθῇ ἐν τέλει ὅτι πρόκειται περὶ ἀπάτης ἐκτὸς συμβολαίου, ἐνῷ ἡ ὑπὸ τῆς παθοῦσης δόξης πρὸς κατάθεσιν διαμαρτυρεῖται περὶ τοῦ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ καταθέτου συμβολαίου. Καὶ ἐν προκειμένῳ ἐὰν ὑπῆρχεν ἀπάτη, αὕτη ἡδύνατο γενέσθαι οὐχὶ πρὸς τὴν Τράπεζαν, ἀλλὰ πρὸς τὴν παθοῦσαν καὶ ζημιωθεῖσαν, ἢ ἐπρεπε νὰ γείνη ἡ ψευδὴς παράστασις ὅτι τὰ χρήματα κατετίθεντο ἐπ' ὀνοματίᾳ τῆς. Τὸ πρᾶγμα εἶναι προδῆλον ἐκ τῆς ἀπλουστάτης σκέψεως ὅτι ἡ Τράπεζα δὲν ὑπῆρξε εἰμὴ ἀπλὸν ταμεῖον ἐν ᾧ ἐνεκλείσθησαν τὰ χρήματα καὶ οὐδὲν πλέον. Ἐάν τις λάβῃ τὴν ἐντολὴν νὰ καταθέσῃ τὰ χρήματα τοῦ ἐντολέως ἐν ὠρισμένῳ χρηματοκιβωτίῳ, οὗ ἐπὶ παραδείγματι ἔχει τὴν κλεῖδα ὁ ἐντολέως, οὗτος δὲ ψευδῶς παραστήσας ὅτι ἔκαμε τὴν κατάθεσιν ταύτην, κατέθηκεν αὐτὰ ἐν ἐτέρῳ πρὸς ἐν κειρὶ ἴδιαν χρησιμοποίησιν, ἐνεργεῖ βεβαίως ἀπάτην, ἀλλ' οὐχὶ πρὸς τὸ ἄψυχον χρηματοκιβώτιον, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐντεταλόμενον τὴν κατάθεσιν. Τὸ ὅτι ἐν προκειμένῳ τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦτο εἶχε καὶ χεῖρας, τ' ἐς τοῦ ὑπαλλήλου τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, αἱ ὁποῖαι ἔλαβον καὶ ἐποθεύτησαν τὰ χρήματα, δὲν ἀλλάσσουν τὰ πράγματα, ὥστε νὰ γένηται δεκτὸν ὅτι ἡ ψευδὴς παράστασις ἐγένετο εἰς τὸ ἄψυχον ἢ ἐμψυχον χρηματοκιβώτιον.

Ἐν τούτοις κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Α. Τσιβανόπουλος εἶλετο τάδε :

«Ὁ πρῶτος λόγος τῆς ἀναιρέσεως εἶναι ἀνυπόστατος, καθόσον, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν, εἰς ἀμφοτέρους τοὺς συνηγόρους τοῦ ἀναιρεσέοντος ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου ὁ λόγος καὶ ἀμφοτέροι ἀνέπτυξαν τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ πελάτου των καὶ ἡτήσαντο τὴν ἀθώωσιν αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἐπιμέτρησην δὲ τῆς ποινῆς ἔλαβε τὸν λόγον μόνον ὁ συνηγόρος Τ*, τοῦτο θμως

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ, αὐτὰν παρεδέχθησαν οἱ ἐνορκοὶ, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσέοντος διαπραχθεῖσα ἀπάτη ἐγένετο πρὸς τὴν Τράπεζαν, ἵνα ζημιωθῇ τρίτον πρόσωπον, ἦτοι ἡ Α. Τ***. Δὲν πρόκειται ἐπομένως περὶ ἐτερωφελούς συμφωνίας μεταξὺ τούτου καὶ τῆς παθοῦσης, ὅπως ἐξετάσθῃ ἂν συντρέχωσιν ἢ οὐ οἱ ὅροι τοῦ ἀρθρ. 397 § 2 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὡς ἀξιοῦ ὁ ἀναιρεσείων, καὶ ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως ἐστὶν ἀπορριπτέος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἡ ἐτυμηγορία δὲν εἶναι σύμφωνος πρὸς τὰ κατὰ τὴν ἐκ' ἀκροατηρίου διαδικασίαν προκύψαντα γεγονότα καὶ ὅτι ἀντιφάσκει ἡ ἐτυμηγορία πρὸς τὸ ἐγκλητήριον τοῦ εἰσαγγελέως εἶναι ἀπορριπτέος, διότι ἡ ἐκτίμησις τῶν πραγμα-

δὲν ἀποτελεῖ ἑλλειψιν ἀκροάσεως, ἥτις προϋποθέτει ὑποβληθεῖσαν πρότασιν, ἣν δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὸ δικαστήριον. Ἄν μόνον δὲν δοθῇ ὁ λόγος δὲν ὑπάρχει ἑλλειψις ἀκροάσεως.

«Καὶ ὁ δεῦτερος λόγος εἶναι ἀνυπόστατος, καθόσον καὶ ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ καὶ ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ ἡ αὐτὴ χρονολογία τῆς πράξεως ἀναφέρεται, τούτεστι ἡ 23 Μαΐου 1906. Ἀλλως ἡ ἐσφαλμένη ἀναγραφή τοῦ χρόνου τῆς πράξεως ἐν τῷ ἐγκλητηρίῳ ἢ ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως.

«Ἐτερος λόγος ἀναιρέσεως προτείνεται ὅτι κακῶς ἐφηρμόσθη ὁ νόμος, διότι ὡς ἐκηρύχθη διὰ τῆς ἐτυμηγορίας ἐνοχος ὁ ἀναιρεσείων ἡ ποᾶξις τῆς ἀπάτης δὲν εἶναι τιμωρητὴ, καθόσον ἑλλείπει τὸ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς ἀπάτης, ἥτοι ὅτι ὁ ἀναιρεσείων διετέλει ἐν γνώσει τοῦ ὅτι αἱ παρ' αὐτοῦ κατατεθείσαι εἰς τὴν Τράπεζαν δρ. 6,000 ἀνήκουν εἰς τὴν παθοῦσαν, ὡς καὶ ὅτι ἐν γνώσει τοῦ ὅτι αἱ δραγμαὶ αὗται κατατίθενται ὑπὸ τῆς παθοῦσης ἀπεσιώπησε κλ. Ἡ ἑλλειψις δ' αὕτη, λέγει ὁ ἀναιρεσείων, ἀποκρούει προφανῶς τὴν ὑπαρξίν τῆς δολίας προαιρέσεως καὶ δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθρου 396 Ποιν. Νόμου.

«Καὶ ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνυπόστατος, ὁ ἀναιρεσείων διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνορκῶν ἐκηρύχθη ἐνοχος ὅτι ἐθέλων νὰ βλάψῃ τὴν Τ*** καὶ νὰ περιποιήσῃ εἰς αὐτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος παρέστηεν ἐν γνώσει εἰς τὴν ἐνταῦθα Ἐθνικὴν Τράπεζαν ψευδῇ πράγματα ὡς ἀληθῇ, ἥτοι ὅτι οὗτος καταθέτει τὰς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην κατατεθείσας ἐν τῇ εἰρημνῇ Τραπεζῇ δραγμας, παρ' ὧν ἡ ὑπ' ἀρ. 277 τῆς αὐτῆς χρονολογίας ἀπόδειξις ἀτόκου καταθέσεως του, παρασιώπησας ἀθεμίτως πράγματα ἀληθῇ, ἥτοι ὅτι αἱ δραγμαὶ αὗται κατατίθενται ὑπὸ τῆς Τ***, ἐντεῦθεν δὲ ἐβλάψε αὐτὴν καὶ ὥφελήθη οὗτος τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων, ἀναλαβὼν αὐτὸ ἐκ τῆς ρηθείσης Τραπεζῆς, ἐνῷ τὸ ποσὸν τοῦτο κατετίθη ὑπὸ τῆς ἀνωτέρου Τ***. Τὸ δὲ ἀρθρ. 396 τοῦ Ποιν. Νόμου ἔχει ὡς ἐξῆς. «Ἐνοχος ἀπάτης εἶναι ὅστις, θέλων νὰ βλάψῃ ἄλλον ἢ νὰ περιποιήσῃ εἰς αὐτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος, παριστᾷ ἐν γνώσει ψευδῇ πράγματα ὡς ἀληθῇ, ἀποκρύπτει ἢ παρασιώπῃ ἀθεμίτως πράγματα ἀληθῇ, καὶ ἐντεῦθεν βλάπτει τὸν ἄλλον ἢ ὥφελεῖται ὁ ἑαυτός». Ἐκ τῆς ἀντιπαράθεσιν δὲ τῆς ἐτυμηγορίας πρὸς τὸ κείμενον τοῦ νόμου σαφῶς ἐξάγεται ὅτι ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ ὑπάρχουσιν ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τοῦ νόμου.

«Κατὰ τὸ ἀρθρ. 396, ὡς προείπον, ἐνοχος ἀπάτης εἶναι, ὅστις θέλων νὰ βλάψῃ ἄλλον, ἢ νὰ περιποιήσῃ εἰς αὐτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος, παριστᾷ ἐν γνώσει ψευδῇ πράγματα ὡς ἀληθῇ, ἀποκρύπτει ἢ παρασιώπῃ ἐν γνώσει

τικῶν περιστατικῶν τοῦ ἀδικήματος δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, διὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον εἶναι ἀπορριπτέοι καὶ οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἀναιρεσειόντος ὅτι αἰτία τῆς ζημίας τῆς παθούσης εἶναι ἄλλη τις καὶ ὅχι ἡ ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθεῖσα ἀπάτη.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι κακῶς τὸ δικαστήριον ἐπέτρεψε τὴν ἀποδείξιν τοῦ δι' ἐ κατηγορεῖτο ὁ ἀναι-

ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, καὶ ἐντεῦθεν βλάπτει τὸν ἄλλον ἢ ὠφελεῖται ὁ ἴδιος. Ὡς ἀπατεῶν ἐπίσης θεωρεῖται καὶ ὅστις ἐν γνώσει κάμνει πρὸς ἴδιόν του δόλος, ἢ πρὸς βλάβην τρίτου τινος, χρῆσιν ἀπάτης γενομένης παρ' ἄλλου. Κατὰ ταῦτα στοιχεῖα οὐσιωδῆ τοῦ ἀδικήματος εἶναι 1) ἡ ἀλλοίωσις καὶ παραμόρφωσις τῆς ἀληθείας διὰ τῆς παραστάσεως ψευδῶν πραγμάτων ὡς ἀληθῶν, ἢ διὰ τῆς ἀθεμίτου αποσιωπήσεως ἀληθῶν πραγμάτων 2) ἡ ἀλλοίωσις τῆς ἀληθείας νὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀποπλάνησιν ἑτέρου προσώπου καὶ νὰ συνεπάγεται τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐπιχείρησιν πρᾶξεως τινος 3) ἡ κατ' ἀκολουθίαν τῆς πλάνης ἐνέργεια δέον νὰ συνεπάγεται ὕλικήν βλάβην ἢ ἀθέμιτον ὠφέλειαν, ἀναφερομένην εἰς τὴν περιουσίαν. Ὅθεν ἀπάτη εἶναι ἡ ζημία τῆς περιουσίας ἄλλου, παραγομένη διὰ παραστάσεως ψευδῶν πραγμάτων κλπ., πρὸς τὸν σκοπὸν κέρδους. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου συντρέχουσι τὰ στοιχεῖα τῆς ἀξιοποίνου ἀπάτης. Ὁ ἀπατεῶν ἀπατᾷ ἄλλον, διεγείρει ἐν αὐτῷ ἡ διατηρεῖ πλάνην, ἐπομένως ὅχι μόνον ὠφελεῖται ἐκ τῆς ὑπαρχούσης πλάνης, ἀλλὰ καὶ γεννᾷ αὐτήν. Ἡ ἀπάτη συνίσταται εἰς τὸ νὰ παρουσιάσῃ τις ψευδὲς πρᾶγμα, εἰς τὸ νὰ ἀλλοιώσῃ τὸ ἀληθές, δὲν εἶναι δὲ ἀνάγκη αἱ πράξεις νὰ γίνωνται διὰ λόγου ἀλλὰ δύνανται νὰ γίνωσι καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, ὅστις δύναται νὰ διεγείρῃ ἢ διατηρήσῃ πλάνην τινά. Οὕτω ὅστις πωλεῖ πρᾶγμα τι, διὰ τούτου βεβαίον ὅτι δύναται νὰ τὸ διαθέσῃ, ὅστις λαμβάνει θέσιν εἰς σιδηρόδρομον, διὰ τούτου βεβαίονεσθαι ὅτι ἐπλήρωσεν ὅστις πωλεῖ λαγυρία, κάμνει νὰ πιστεῦσιν ὅτι ταῦτα δὲν ἐκλήρωθον, ὅστις λαμβάνει πληρωμήν, βεβαίονεσθαι οὕτω ὅτι εἶναι δανειστής. Ἐὰν εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας καὶ ἄλλας ἁμοίας δὲν λείπωσι τὰ στοιχεῖα τῆς ἀπάτης, ἰδίως ἡ δολία προαίρεσις, ὑπάρχει ἀξιοποίνος ἀπάτη Βέρνερ σελ. 465. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσειῶν συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τῆς ἐντελῶς ἀγοραματείας παθούσης κατέβησαν εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν τὰ χρήματα αὐτῆς ἐπ' ὀνόματι του, θέλων νὰ βλάβῃ αὐτήν, διὰ τῆς λήψεως δὲ τῆς ἀποδείξεως ἐπ' ὀνόματι του ἐπὶ λήθην ἢ βλάβην εἰς τὴν παθούσαν καὶ δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ νείνῃ ἡ ἐξαργύρωσις ὑπ' αὐτοῦ, ἥτις ἐπὶ λήθην κατόπιν. Τὸ δικαστήριον βεβαίονεσθαι διὰ τῶν ψευδῶν παραστάσεων πρὸς τὸν ἀρμόδιον ὑπαλλήλον τῆς Τραπεζῆς ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ καταθέτων καὶ οὐχὶ ἡ γυνὴ, ἐπέστη ὁ ὑπάλληλος νὰ ἐκδώσῃ ἐπ' ὀνόματι του τὴν ἀποδείξιν, οὕτω δὲ τὸ ψεῦδος ἐγρησάμευσε πρὸς τελεσιουργίαν ἀθεμίτου πράξεως, προσλαμβανούσης, ἐνεκα τῆς δι' αὐτῆς γενομένης προσβολῆς τοῦ δικαίου, ἀξιοποίνον χάσσει τῇρα.

Ἄλλ' ἀρκεῖ ἡ ἐκ τῆς ἀποδείξεως βλάβη ἀσχετικὴ πρὸς τὴν λήψιν τῶν χρημάτων; Τίς ἡ βλάβη ἐπὶ τοῦ προκειμένου; Ἡ βλάβη τῆς περιουσίας, λέγει ὁ Βέρνερ, περιλαμβάνει πᾶν εἶδος περιουσιακοῦ δικαιώματος, π.χ. δικαιώματα πραγματικά, ἐνοχικά, κληρονομικά κλπ. Ζημία, προστίθεται, ὑπάρχει καὶ δταν λείψῃ ἀσφάλεια π.χ. ὑποθήκη ἢ μέσον ἀποδείξεως. Τοιοῦτο δὲ μέσον ἀποδείξεως ἐματαιώθη διὰ τῆς συζητούμενης ἀπάτης, διότι ἡ ἀπόδειξις τῆς κα-

ρσειῶν ἀδικήματος διὰ μαρτύρων εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀναγόμενος εἰς τήρησιν τύπου δικονομικοῦ, μὴ διατασσομένου ἐπὶ κοινῇ ἀκυρότητος.

Ἀριθ. 101 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Πινάκιον.- πλαστογραφία.- χαρακτήρ.- παραπομπὴ ὑπὸ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 248 τοῦ Ποιν. Νόμου κατονομάζει ρητῶς τὰ δημόσια ἐγγράφα, ὧν τὴν πλαστογραφίαν τιμωρεῖ ὡς κακούργημα εἰς τὴν κατηγορίαν ὅμως αὐτὴν δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ τὸ πινάκιον, ὅπερ κατὰ τὸ ἄρθρον 571 Πολ. Δικονομίας εἶναι πιστοποιητικὸν ἐπίσημον τῆς ἐν αὐτῷ ἐγγραφῆς τῶν ὀνομάτων τῶν διαδίκων καὶ τῶν ἐκδικαζομένων ὑποθέσεων, καὶ δὴ οὔτε εἰς τὴν § 2αν ἥτις προνοεῖ περὶ τῶν ἐγγράφων ἄτινα δημόσια τις ἀρχὴ ὑπ' αὐτὴν ταύτην τὴν ιδιότητα ἐκδίδει, ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων τῆς, δύναται νὰ ὑπαχθῇ, οὔτε εἰς τὴν § 3ην, ἥτις προνοεῖ περὶ τῶν πρακτικῶν τῶν δικαστηρίων ἢ ἄλλων δημοσίων ἀρχῶν, διότι τὰ πινάκια οὔτε πρακτικά δικαστηρίων ἢ ἄλλων δημοσίων ἀρχῶν εἶναι, οὔτε πρὸς τοιαῦτα νὰ ἐξομοιωθῶσι δύνανται, οὔτε καὶ εἰς τὴν § 4ην, ἥτις προνοεῖ περὶ τῶν ὑπὸ τὴν πίστιν τῶν δημοσίων ἀρχῶν κρατούμενων βιβλίων

ταθέσεως ἐγένετο οὐχὶ ἐπ' ὀνόματι τῆς πράγματι καταθετούσης, ἀλλὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος, καὶ τοῦτο ἵσκει διὰ τὴν ἀπάτην, διότι ἡ κατόπιν γενομένη εἰσπραξις ἦτο ἀπλὴ συνέπεια τῆς ἐπ' ὀνόματι τοῦ ψευδοῦς καταθέσεως τῶν χρημάτων. Ὡς ἐκ περισσοῦ ὅμως προστεθῇ καὶ τὸ δεκτὸν γεγνημένον γεγονός δτι τὰ χρήματα ἔλαβε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς καὶ τὰ κατέθεσεν ὁ ἀναιρεσειῶν.

Καὶ ὁ ἄλλος λόγος ἀναιρεσεως δτι ἄλλος εἶναι ὁ ἀπατηθεὶς καὶ ἄλλος ὁ ζημιωθεὶς εἶναι ἀνυπόστατος, καθόσον, ὡς προλαβόντως διὰ μακρῶν ἀνέπτυξαι, δὲν εἶναι ἀνάγκη πρὸς ὑπαρξιν τοῦ ἀδικήματος τῆς ἀπάτης ἵνα ὁ ἀπατωμένος καὶ βλαπτόμενος εἶναι τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Ἄλλ' ὁ ἀναιρεσειῶν, στηριζόμενος εἰς τὸ ἄρθρ. 397, λέγει δτι κατὰ τὸ ἐδ. 2 τιμωρεῖται ἡ ἀπάτη, δταν εἰς ἑτερωφελεῖς συμφωνίας ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἐξαπατᾷ καὶ κάμῃ τὴν συμφωνίαν καὶ ἐντεῦθεν τὸν υποβάλλει εἰς ζημίαν. Ἐχομεν λοιπὸν, λέγει, ρητὴν διάταξιν ἀπαιτοῦσαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου θέματος, ὅπερ εἶναι ἑτερωφελῆς συμφωνία ἥτοι ἄτοκος παρακαταθήκη, ταυτότητα τοῦ ἀπατηθέντος καὶ ζημιωθέντος. Εἰς τοῦτο, ἀπαντᾷ δτι ὁ νομοθέτης δὲν ἐνόησε νὰ κάμῃ διάκρισιν. Ἄλλ' ἐπαναλαμβάνει τὴν αὐτὴν ἔκφρασιν τοῦ ἄλλου. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου, κ. ἀρεοπαγίται, εἰς τὴν ἐκτὸς τῶν συμβολαίων ἀπάτην ὑπάγεται ἡ ἀπάτη, ἡ τελεσθεῖσα διὰ τῆς συντάξεως συμβολαίων, ἐξ ὧν ὅμως ἐπήγαγε ζημία εἰς τρίτον πρόσωπον μὴ συμβληθέν, καὶ ἐπομένως ἡ ἀπάτη αὕτη εἶναι ἀεὶποτε ἀξιοποίνος, ἐνῶ ἐπὶ μὲν ἀμφοτεροβαρῶν συμβάσεων τότε μόνον εἶναι ἀξιοποίνος, δταν ἀναφέρηται εἰς οὐσιώδεις τοῦ συμβολαίου ὁρους, ἐπὶ δὲ ἑτεροβαρῶν, δταν ἐξαπατᾷ ὁ εἰς τὸν ἑτερον, ὅπως συνάψῃ τὴν σύμβασιν καὶ ἐντεῦθεν ζημιωθῇ αὐτόν. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου εἰς τὴν σύμβασιν τῆς παρακαταθήκης οὐδὲν μέρος ἔλαβεν ἡ παθούσα, εἰς τὴν ὅποιαν ἐπὶ λήθην ἡ ζημία. (Κωστὴ σελ. 140 τὸμος Γ' καὶ οἱ ἐν αὐτῇ παρατιθέμενοι συγγραφεῖς).

κτημάτων και υπεθηκών, απογραφών των φόρων και των κτημάτων, καταλόγων, βαπτίσεων, γάμων θανάτων και των τοιούτων, δύνανται να υπαχθώσι τὰ πινακία*).

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἐχόντων ἐσφαλμένως τὸ προσδαλλόμενον βούλευμα ἐφήρμοσεν ἐπὶ τῆς πλαστογραφήσεως τοῦ πινακίου τὸ ἄρθρον 248 τοῦ

(*) Φαίνεται ἡμῖν παράδοξος ἡ ἐκδοχή, ἐπὶ τῆς ὁποίας μᾶλλον διορῶμεν πνεῦμα ἐπιεικείας, δικαιο-λογουμένης ἴσως ἐν τῇ περιστάσει, πάντως ὅμως ἀδικαιολογήτου ἐν τῇ ἐρμηνευτικῇ. Ἐκ τοῦ ἁρθροῦ 571 τῆς Πολ. Δικονομίας κάθε ἄλλο δύναται νὰ συναχθῇ ἡ ὅτι τὸ πινακίον εἶναι πιστοποιητικόν, ὡς ἐδάπτισεν αὐτὸ ἡ ἀνω ἀπόφασις, ἐνῶ κατὰ τὴν κοινοτέραν ἀντίληψιν οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ ἔγγραφον ἐκδιδόμενον ὑπὸ τῆς δημοσίας ἀρχῆς, τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως, βεβαιούντος τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐνεργουμένην (ἄρθρ. 570 Πολ. Δικονομίας) ἔγγραφον τῆς ὑποθέσεως, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἐπὶ πλείονα τοιαῦτα ἔγγραφα εἶναι συνερραμένα ἐν βεβλίῳ. Τὰ οὕτως συντασσόμενα ἔγγραφα, διὰ τὰς δυνάμεις καὶ σοβαρωτάτας ἐξ αὐτῶν συνεπειάς, ἔχουσιν ἀπείρως μεγαλειτέραν σημασίαν καὶ σπουδαιότητα καὶ χρήζουσιν διὰ τοῦτο αὐστηροτέρας διὰ τὴν περιφρούρησίν των νομοθετικῆς προνοίας ἢ τὰ διαβατήρια καὶ αἱ στρατιωτικὰ ἀδείας καὶ τὰ λοιπὰ πιστοποιητικὰ, πρὸς τὰ ὁποῖα τὰ ἐξωμοίωσε ἐλαφρῶς τῇ καρδίᾳ ἡ ἀνω ἀπόφασις. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους καὶ ἐν τῇ τάξει τοῦ ἁρθρ. 249 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐγκληματικὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς ἐκδίδοντας τοιαῦτα δημοσίους ὑπαλλήλους, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἦτο ὁ κατηγορούμενος δικαστικὸς γραμματεὺς. Ἀλλ' ἐνταῦθα ὑπάρχει μία ἀξιοθαύμαστος ἀντίρρηση. Κατ' αὐτὴν τὸ ἄρθρ. 251 προβλέπει μόνον περὶ ἐκδόσεως πλαστῶν τοιούτων, περὶ οὗ προβλέπει τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ἁρθροῦ 249, οὐχὶ καὶ περὶ νοθεύσεως γνησίων τοιούτων περὶ τῆς προβλέπει τὸ δεύτερον μέρος τοῦ αὐτοῦ ἁρθροῦ. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὁ δημόσιος ὑπάλληλος, ἐὰν ἐκδόσῃ πλαστὸν διαβατήριον διαπράττει κακούργημα. ἐὰν νοθεύσῃ τοιοῦτο γνήσιον, πράττει πλημμελήμα. Ἐπάνω κάτω ἐπιχειρεῖται νὰ παραταθῇ ὁ δημόσιος ὑπάλληλος, ὡς αἱ ρεχλάμαι τῶν διαφορῶν βαφῶν τῶν τριχῶν, κατὰ τὸ ἡμισυ μέρος τοῦ τριχώματος τῆς κεφαλῆς λευκὸς καὶ κατὰ τὸ ἕτερον μέρος, μετὰ κλασικῆς ἀποιουρίας, διότι τὰ χρώματα εἶναι ἀδιαχώριστα καὶ ἀδύνατον νὰ νοηθῇ ἡ ἐπιχειρουμένη διάκρισις. Καὶ ἀληθῶς καὶ ἡ νόθευσις γνησίου πιστοποιητικοῦ οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἐκδοσις τοῦ ὑπὸ τὴν νοθείαν ἐπιτευχθέντος καὶ ἐπιθυμητοῦ νέου τοιούτου. Ἐὰν ἐν προκειμένῳ ὁ δικαστικὸς γραμματεὺς, ἐπιθυμῶν νὰ ἐπιτύχῃ μίαν ὑπέκδοσιν ἐρημοδικίαν ἢ νὰ μεταιώσῃ οἰονδήποτε κεκτημένον δικαίωμα, ἐγγράψῃ ἐν τῷ ὑπὸ παλαιὰν χρονολογίαν καταλλήλῳ μέρει τοῦ πινακίου, ἐκδίδει (κατὰ τὴν ἀπόφασιν) πλαστὸν πιστοποιητικόν καὶ γίνεται ἔνοχος κακούργηματος. Ἐὰν, ἀντὶ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἔγγραφον ταύτην, ἐπιχειρήσῃ τὴν νόθευσιν μιᾶς γνησίας, μεταβάλλων αὐτὴν εἰς τὴν ἐπιθυμητὴν αὐτῷ, νοθεύει γνήσιον πιστοποιητικόν καὶ γίνεται ἔνοχος πλημμελήματος, ἐνῶ καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίστασιν οὐδὲν ἄλλο ποιεῖ εἰμὴ μίαν ψευδὴ ἔγγραφον. Ταῦτα δὲ πάντα ἐνῶ ἐξ ἑτέρου εἶναι προδηλότατον. ὅτι ἐὰν ὑπῆρχε περίστασις διακρίσεως καὶ ἐπὶ ταύτῃ αὐστηροτέρας κρίσεως, αὕτη θὰ προσῆκε εἰς τὴν νόθευσιν τῆς γνησιότητος, ἢ ὁποῖα ἐγκυμονεῖ περισσotέρους κινδύνους.

Ποιν. Νόμου, οὐ ἢ πλαστογραφῆσις, ὄντος κατὰ τὰ προειρημένα πιστοποιητικῷ ἐπισήμου τῆς ἐγγραφῆς ἐν αὐτῷ τῶν ἐνομάτων τῶν διαδίκων καὶ τῶν ἐκδικαζομένων ὑποθέσεων, ὑπάγεται εἰς τὸ προνοῦν περὶ αὐτοῦ ἄρθρον 249, ὅπερ ἦτο ἐφαρμοστέον ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καὶ εἶναι ἕνεκα τοῦ λόγου τούτου ἀναιρετέον ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο.

Ἐπειδὴ ἀναιρουμένου τοῦ βουλευματος δι' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ Ποιν. Νόμου, δέον νὰ ἐφαρμόσῃ ὁ Ἀρειος Πάγος τὸ προσῆκον ἄρθρον καὶ δώσῃ εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς πλαστογραφήσεως τοῦ πινακίου, δι' ἣν παρετέμφθη ὁ ἀναιρεσίων, τὸν ἀρμόζοντα εἰς αὐτὴν χαρακτηρισμόν.

Ἐπειδὴ φερούσης τῆς πράξεως ταύτης κατὰ τὸ ἄρθρον 249 Ποιν. Νόμου χαρακτηρὰ πλημμελήματος ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῆς εἶναι τὸ πλημμελειοδικεῖον, εἰς δὲ δέον νὰ παραπεμφθῇ ἵνα δικασθῇ ὁ ἀναιρεσίων.

Ἀριθ. 103 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρειοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΘΕΡΡΑΤΟΣ

Ἐνορκος κληθεὶς ὡς δυνέεδρος. - ἀναπλήρωσις εἰσαγγελέως διαρκούσης συνεδριάσεως. - παραδοχὴ φόνου καὶ μετρίας συγχύσεως. - ἀποδοχὴ πολλῶν ἀγωγῆς. - ἀποδείξεις. - καταδίκη εἰς ὀλόκληρον.

Ἐπειδὴ καλῶς δὲν ἐτέθη ἐν τῇ κληρωτίδι τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόρκου Β. Δ^{***}, διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν, οὗτος εἶχεν ἤδη λάβει μέρος πρὸς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ κωλυομένου συνέδρου Χ. Φ^{***} καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ λάβῃ μέρος πρὸς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων.

Ἐπειδὴ καὶ διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως ἀναπλήρωσις τοῦ εἰσαγγελέως ὑπὸ τῶν νομίμων αὐτοῦ ἀναπληρωτῶν δὲν ἀπαγορεύεται ὑπ' οὐδενὸς νόμου, μάλιστα δὲ ὑποστηρίζεται καὶ τὸ ἀδιαίρετον τῆς εἰσαγγελίας.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἡ ἐτυμηγορία εἶναι ἀντιφατικὴ, παραδεχθέντων τῶν ἐνόρκων φόνον καὶ συγχρόνως μετρίαν σύγχυσιν τοῦ νοδὸς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως, δὲν εἶναι ἀληθής, διότι οὕτε ἀντιτίθεται, οὕτε λογικῶς ἀσυμβίβαστος εἶναι εἰς τὸν προμελετημένον φόνον ἡ μετρία σύγχυσις, ἡ πρᾶξις δ' αὕτη προβλέπεται καὶ τιμωρεῖται ἀπὸ τ' ἁρθρα 288, 87 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ 86 § 4 καὶ 49 § 1 τοῦ Ποιν. Νόμου, καθ' ἃ καταγινώσκεται ἡ ποινὴ τῶν ἐνοβίων δεσμών, μὴ ὑπαρχουσῶν τῶν ἐν τῷ ἁρθρ. 49 § 1 ἰδίως ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἀποφηνάμενον δεκτὴν τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν καὶ καταδικάσαν τὸν ἀναιρεσίοντα εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ποσοῦ τῶν δραχ. 3000, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἐκ τῶν πρὸς στήριξιν αὐτῆς ἐξετασθέντων μαρτύρων ἐπέστη ὅτι ὁ ἐνάγων ὑπέστη ζημίαν περιουσιακὴν, λόγῳ στερήσεως διατροφῆς ἐκ τοῦ φόνου τοῦ υἱοῦ του, τῆς ὑπαίτιος εἶναι ὁ κηρυχθεὶς ἔνοχος ἀναιρεσίων, οὕτε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας παρεβίασε καὶ καλῶς κατεδίκασε τὸν ἀναιρεσίοντα εἰς ὀλόκληρον τὴν ἀποζημίωσιν, ἀφ'

οὐ ἡ ἀπαίτησις προέρχεται ἐξ ἀδικήματος καὶ εὐ-
θύνεται εἰς ὁλόκληρον.

Ἀριθ. 105 (1907), Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

**Δῆμος ἐνυπόθηκος δανειστής. - Δήμαρχος ἢ
πρόεδρος. - ἀμέλεια περὶ παράστασιν καὶ
πλειστηριασίν. - πώλησις εὐτελεῖ τιμῇ. -
μὴ κολάδιμον διὰ φυσικὸν αὐτοῦργόν. -
εὐθύναι εἰδικού.**

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν πλημμελειοδικεῖον δέχεται
διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ

(*) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ'
αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Α. Τσιβανόπουλος ἐλεξε τὰς:

«Δι' ἀποφάσεως τῶν ἐν Κορίνθῳ Πλημμελειοδι-
κῶν ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι, ὁ μὲν ἐπὶ παραβάσει καθή-
κοντος ὡς δημαρχῶν πρόεδρος, ὁ δὲ ἐπὶ ἡθικῇ αὐ-
τουργίᾳ τῆς πράξεως ταύτης.

«Ὡς λόγος ἀναιρέσεως προτείνεται ὅτι τὰ περι-
στατικά, ἅτινα ἐδόχθη ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις,
δὲν ἀποτελοῦσι παράστασιν καθήκοντος, διότι εἰς τὰ
καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Δημάρχου δὲν ἀνάγε-
ται οὔτε νὰ παρίσταται καὶ νὰ πλειοδοτῇ εἰς πλει-
στηριασμούς, οὔτε νὰ ζητῇ τὴν μετάθεσιν τούτων
εἰς ἄλλον τόπον, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δήμου, ὅστις
εἶναι ἐνυπόθηκος δανειστής καὶ οὐχὶ ἐπισπεύδων.

«Ὁ προτεινόμενος λόγος εἶναι βάσιμος. Οἱ ἀναι-
ρεσιόντες ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι, ὁ μὲν πρῶτος ὅτι
παρέβη τὰ κοινὰ καὶ ἰδιαίτερα καθήκοντα τῆς ἐπι-
τετραμμένης εἰς αὐτὸν ὑπηρεσίας, ἐνυπάρχοντα εἰς
τὴν φύσιν καὶ ἰδιότητα αὐτῆς καὶ διαγεγραμμένα δι'
ἰδιαίτερων ὁδηγιῶν, ἧτοι κατὰ τὴν ἐνέργειαν πλει-
στηριασμοῦ κτημάτων ἀνηκόντων εἰς τὸν ὀφειλῆν
τοῦ Δήμου Α. Δ***, ἐρ' ὧν εἶχεν ἐγγραφῇ ὑπὲρ τοῦ
Δήμου ὑποθήκη δι' ὀφειλόμενον χρέος, δὲν ἐμερίνη-
σεν οὐδὲ πρόνοιαν ἔλαβε ν' ἀντιπροσωπεύῃ ὁ Δήμος
προσηκόντως κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ πλειστηρια-
σμοῦ, εἴτε ζητῶν τὴν μετάθεσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ
εἰς ἕτερον τόπον, ὅπου θὰ προσεφέρετο ἀνωτέρα τιμῇ,
εἴτε προκαλῶν ἄδειαν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου,
ὅπως παρασταθῇ κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ πλειστη-
ριασμοῦ καὶ πλειοδοτῇ κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς εἰς
εὐτελῆ τιμὴν κατακυρώσεως τῶν ἐκπλειστηριασθέν-
των κτημάτων εἰς τὸν ἐπισπεύδοντα δανειστήν, ἢ δὲ
παράβας αὕτη ἐγένετο πρὸς ἰδίαν ὠφελείαν κλπ.,
ὁ δὲ δεύτερος ὅτι ἐκ προθέσεως παρεκίνησε τὸν πρῶ-
τον εἰς τὴν ἀνωτέρω πράξιν, ἀπειλῶν, βιάζων, προ-
στάζων, παραγγέλλων, ὑποσχόμενος ἢ χορηγῶν μι-
σθὸν ἢ συμβουλευὼν μετ' ἀπάτης πειθοῦς ἢ σορι-
κότητος.

«Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀνωτέρω, εἰς δύο περιστα-
τικά συνίσταται ἡ παράβασις καθήκοντος, δι' ἣν ἐ-
κηρύχθη ἔνοχος ὁ αὐτοῦργος, 1) εἰς τὸ ὅτι δὲν ἐζή-
τησε τὴν μετάθεσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ εἰς ἄλλον
τόπον, ὅπου θὰ προσεφέρετο ἀνωτέρα τιμῇ ἐπὶ τῶν
ἐκπλειστηριασθέντων ἀκινήτων, καὶ 2) εἰς τὸ ὅτι δὲν
ἐπροκάλεσεν τὴν ἄδειαν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου,
ὅπως παρασταθῇ κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ πλειστη-
ριασμοῦ καὶ πλειοδοτῇ πρὸς ματαίωσιν τῆς εἰς
εὐτελῆ τιμὴν κατακυρώσεως τῶν ἐκπλειστηριασθέν-
των κτημάτων. Ἐξεταστῶν ὅθεν ἂν τὰ περιστα-
τικά ταῦτα ἀνάγονται εἰς τὰ κοινὰ ἢ τὰ ἰδιαίτερα
καθήκοντα τῆς ἐπιτετραμμένης εἰς τὸν ἀναιρεσιόντα
δημαρχικὸν πρόεδρον, ἐκπληροῦντα χρέη δημάρχου,

αὐτῆς προκύπτει ὅτι ὁ ἀναιρεσιώων δημαρχικὸς πρό-
εδρος Σ. Φ***, ὡς μὴ μεριμνήσας περὶ προσηκού-
σης τοῦ Δήμου, ὡς ἐνυποθήκου δανειστοῦ, ἀντιπρο-
σωπεύσεως κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐτέρου
ἀναιρεσιόντος ἐπισπευδομένου πλειστηριασμοῦ, εἴτε
δι' αἰτήσεως μεταθέσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ τού-
του ἐκ τοῦ Δήμου Πελλήνης εἰς τὸν Δήμον Συ-
κιῶνος, εἴτε διὰ προκλήσεως ἀδείας τοῦ δημοτικοῦ
συμβουλίου πρὸς παράστασιν καὶ πλειοδοσίαν κατὰ
τὸν τοιοῦτον πλειστηριασμόν καὶ ματαίωσιν τῆς εἰς
εὐτελῆ τιμὴν κατακυρώσεως τῶν πλειστηριασθέν-
των, παρέβη τὰ καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ

εἴτε ἐνυπάρχοντα εἰς τὴν φύσιν καὶ ἰδιότητα τῆς ὑ-
πηρεσίας ταύτης, εἴτε εἶναι διαγεγραμμένα δι' ἰδι-
αιτέρων ὁδηγιῶν, καθ' ὅσον κατὰ τὴν ἐννοιαν τοῦ
ἄρθρ. 487 Ποιν. Νόμου ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὑ-
πάρχει παράβασις καθήκοντος. Ὅταν αἱ ἐπιχειρη-
θεῖσαι πράξεις ἢ παραλείψεις δὲν ἀνάγονται εἰς τὰ
καθήκοντα τοῦ ὑπαλλήλου, ὅσον ἀνήθικοι ἢ ἐπιβλα-
βεῖς καὶ ἐὰν ὦσι, δὲν ἀποτελοῦσιν ἀξιοποιον παρὰ-
βασιν καθήκοντος, ἐξ οὐδὲποτε σκοποῦ καὶ ἂν ὑπη-
γορεύθωσιν.

Ἀμφοτέραι αἱ ἀνωτέρω περιστάσεις δὲν ἀνάγον-
ται προφανῶς εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ δημάρχου. Καὶ
ὡς πρὸς μὲν τὴν πρώτην, ἧτοι ὅτι δὲν ἐζήτησε τὴν
μετάθεσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ εἰς ἄλλον τόπον, ὁ
δήμαρχος, ὡς ἐνυπόθηκος δανειστής, μὴ ἐπισπεύδων,
δὲν ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ τὸν προσδιορισμὸν ἄλλου τό-
που πλειστηριασμοῦ ἵνα ἐπιτευχθῇ ἀνωτέρα τιμὴ ἐπὶ
τῆς ἀξίας τῶν ἐκπλειστηριαζομένων ἀκινήτων, διότι,
κατὰ τὸ ἄρθρ. 966 Πολ. Δικονομίας, μόνον ὁ ὀφειλέ-
της ἢ ὁ ἐπισπεύδων τὸν διὰ βίας πλειστηριασμόν δα-
νειστής δύναται, ἐὰν νομίμως ὅτι ἐν ἄλλῳ τόπῳ
πωλούμενα τ' ἀκίνητα θὰ φέρωσιν ἀνωτερον τίμημα,
νὰ αἰτήσῃ τοῦτο. Προκύπτοντος δὲ ἐκ τῆς προσ-
βαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι ὁ Δήμος, ὅν ἀντεπροσώ-
πευσεν ὁ ἀναιρεσιώων, δὲν ἦτο ὁ ἐπισπεύδων τὸν διὰ
βίας πλειστηριασμόν, οὔτε ἠδύνατο οὔτε καθήκον συ-
νεπῶς εἶχε νὰ ζητήσῃ τὴν εἰς ἄλλον Δήμον ἐκπλει-
στηρίασιν τῶν ἀκινήτων.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν δευτέραν περίπτωσιν, ἧτοι ὅτι
δὲν προκάλεσεν ἄδειαν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου,
ὅπως παρασταθῇ κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ πλειστηρια-
σμοῦ καὶ πλειοδοτῇ κατὰ τὸν δημοτικὸν νόμον τῆς
27 Δεβρίου 1833 καὶ δὴ κατὰ τ' ἄρθρ. 40 καὶ ἐπομ.
τὰ διαγράφοντα τὰ καθήκοντα τοῦ Δημάρχου, ὁ Δη-
μαρχος δὲν ἔχει - ἢν ὑποχρέωσιν νὰ παρίσταται κατὰ
τὸν πλειστηριασμόν καὶ πλειοδοτῇ πρὸς προστασίαν
τῶν συμφερόντων τοῦ Δήμου. Τοιαύτη ὑποχρέωσις
δὲν ἀναγράφεται ἐν τῷ νόμῳ, ἀλλ' ὁ Δήμαρχος εἶναι
ἡ πρώτη τοῦ Δήμου ἐκτελεστικὴ ἀρχή, ἐνεργοῦσα
καὶ διεκπεραιούσα ὅλας τὰς δημοτικὰς ὑποθέσεις, ἐν
τῇ γενικῇ δὲ ταύτῃ κατηγορίᾳ περιλαμβάνονται ὅ-
λαι αἱ πράξεις τοῦ Δημάρχου, ὅς ἐνεργεῖ κατ' οἰκίαν
κρίσιν, ὀφείλων νὰ ἐκτελῇ ἀκριβῶς μόνον ὅλας τὰς
παρὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἐντὸς τῆς ἀρμοδιό-
τητός του ἐκδιδόμενας νομίμως ἀποφάσεις.

Ὁ Δημοτικὸς Νόμος ἐν ἄρθρῳ 50 καὶ 119 καθ-
ορίζει τὰς περιστάσεις, καθ' ὅς εἶναι ἀναγκαῖα ἢ ἐ-
πιψήφισις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ ἡ ἐγκρίσις
τοῦ νομάρχου, ἰδίως δ' ἀπαιτοῦνται ταῦτα διὰ τὰς
δίκας τῶν Δήμων. Ἡ ἐγκρίσις ὅμως τοῦ δικαιοῦτοῦ,
καθὼς καὶ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἡ προεπιψήφι-
σις εἶναι ἀναγκαῖα κατὰ τὸ ἄρθρον 119, ὅταν πρό-
κηται λόγος περὶ εἰσαγωγῆς εἰς δίκην εἴτε ὁ Δήμος

ὡς δημοτικοῦ ὑπαλλήλου ἐπὶ ἰδίᾳ ὠφελείᾳ καὶ βλάβῃ τοῦ Δήμου, ἐπὶ τῇ βᾶσει δὲ τῶν γενομένων ὑπ' αὐτοῦ δεκτῶν γεγονότων τούτων, ἐκήρυξεν αὐτὸν ἐνοχὸν τοιαύτης πράξεως, γενομένης κατὰ παράβασιν τῶν ἀρθρῶν 487 καὶ 493 τοῦ Ποιν. Νόμου, οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον, ἐσφαλμένως τὰς τοιαύτας περὶ παραβάσεως καθήκοντων τῶν δημοσίων καὶ δημοτικῶν ὑπαλλήλων διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἐφήρμοσε, καθ' ὅσον κατὰ μὲν τὸ ἀρθρὸν 968 Πολ. Δικονομίας, τὴν εἰς ἄλλον Δῆμον μετάρθωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ δύνανται νὰ ζητή-

εῖναι ἐνάγων εἰτε ἐναγόμενος, ἢ ὅταν πρόκηται περὶ ἐνδίκων μέσων. Ἀλλ' ὁσάκις δίκη τις τελειώσῃ καὶ πρόκειται περὶ ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως, δὲν ἀπειλοῦνται πλέον τὰ συμφέροντα καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ Δήμου ἐκ τῆς δίκης, δὲν ὀφείλει ὁ Δήμαρχος νὰ ζητήσῃ τὴν προεπιφέρειν καὶ ἐγκρίσιν, διότι ἡ ἐκτέλεσις εἶναι συνέπεια τῆς δίκης, εἶναι τὸ τελευταῖον προϊόν αὐτῆς. Χωρὶς ἐκτελέσεως ἡ κυρία δίκη μένει ἀτελεσφόρητος, διὰ τοῦτο δὲ ἐπατράπη ἡ ἀδεια τῆς διεξαγωγῆς τῆς κυρίας δίκης διὰ νὰ φθάσῃ ὁ Δήμος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν. Ὁ Δήμαρχος ὅμως καὶ δύναται καὶ ὀφείλει, ὁσάκις ὑπάρχει κίνδυνος, νὰ λάβῃ ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα ἢ ἐνώπιον τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ τοῦ δικαστηρίου αὐτοῦ πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου ἐπομένως ὀφείλει νὰ ἐνεργήσῃ πράξεις τινάς, ἵνα ἀποκόψῃ τὴν ἀνατροπὴν τῆς δίκης, ἢ νὰ ζητήσῃ προσωρινὰ μέτρα, τότε δὲ εἶναι περιττὴ ἡ διατύπωσις τῆς ἐγκρίσεως. Δὲν ὑπάγεται ὅμως εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ἡ περὶ τῆς πρόκειται. Δὲν δύναται δηλαδὴ νὰ ἐκληφθῇ καὶ ἡ ὑπερθεματίσις ὡς πράξις συντηρητικὴ πρὸς ἀποτροπὴν κινδύνου, ἣν ὀφείλει νὰ πράξῃ μόνος ὁ Δήμαρχος, διότι αὕτη δὲν συνέχεται μὲ δίκην.

Ἐπὶ ὀφείλει ὁ δήμαρχος νὰ ζητήσῃ τὴν ἀδειαν τοῦ συμβουλίου προκειμένου νὰ ὑπερθεματίσῃ εἰς πλειστηριασμόν; Φρονῶ ὅτι ὄχι μόνον ὀφείλει νὰ πράξῃ τοῦτο, ἀλλ' ὅτι καὶ ἡ ἀπόφασίς τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου χρῆζει τῆς ρητῆς ἐγκρίσεως κατὰ τὸ ἀρθρ. 119 § 3. Ἡ πρόσκησις ἀκινήτων εἶναι πολλὰκις ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ δημοτικά καὶ γενικά συμφέροντα. Ἡ μεταβίβασις ἀπὸ τῆς ιδιωτικῆς διαχειρίσεως εἰς τὴν δημοτικὴν τῆς ἀκινήτου κτήσεως εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιζήμιος εἰς τὴν παραγωγὴν, πολλάκις δὲ ἡ πρόσκτησις γίνεται ὑπὸ κούφης φιλοτιμίας καὶ ἐπὶ βλάβῃ τῶν συμφερόντων τοῦ Δήμου, διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖται ρητὴ ἐγκρίσις. Ἡ ἀπαίτησις δὲ ρητῆς ἐγκρίσεως ἤθελεν εἶσθαι ἀσυμβίβαστος μὲ τὴν προσωρινὴν ἐκτέλεσιν τῶν δημοτικῶν ἀποφάσεων. Διὰ τοῦτο αἱ τοιαῦται ἀποφάσεις εἶναι ἀνεπίδεκτοι ἐκτελέσεως μέχρι τῆς ἐγκρίσεως, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ νόμος ἐφοβήθη μήπως προκύβῃ ἀδράνεια εἰς τὴν πορείαν τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν, καθιστᾷ διὰ τοῦ ἀρθρ. 121 τοὺς νομάρχας ὑπευθύνους πάσης βραδύτητος. Ἀλλ' ἡ εὐθύνη αὕτη εἶναι γενικὴ καὶ δὲν ἐπιφέρει εἰμὴ τὴν παρὰ τῆς προεστῶσης ἀρχῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον αὐστηρὰν τῆς διαγωγῆς τῶν διοικητικῶν λειτουργῶν ἐκτίμησιν. Ἀλλὰ τὸ ἀρθρὸν 122 δίδει εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον δικαίωμα ἐφέσεως εἰς τὴν προεστῶσαν ἀρχὴν κατὰ πάσης τοιαύτης νομαρχιακῆς ἀποφάσεως. Ἡ δὲ προεστῶσα ἀρχὴ ἐπικυροῖ ἢ ἀπορρίπτει ἢ καὶ τροπολογεῖ τὴν ἀπόφασιν.

Ἐπὶ ὅθεν καὶ ἐὰν ἐγένετο ψήφισμα τοῦ δημοτικοῦ

σωσιν ὁ ὀφειλέτης ἢ ὁ ἐπισπεύδων τὸν πλειστηριασμόν δανειστής, τοιοῦτος δὲ δὲν ἦτο ὁ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιέντος ἀντιπροσωπευόμενος Δήμος ἐν προκειμένῳ, ὡς ἐπισπεύδοντος ὄντος τοῦ ἐτέρου ἀναιρεσιέντος, ὀφειλέτου δὲ τοῦ Α. Δ.***, κατὰ δὲ τὴν ἐννοίαν τῶν ἀρθρῶν 40 καὶ ἐπόμε. Δημοτ. Νόμου, ὁ Δήμαρχος ἢ ὁ ἀναπληρῶν αὐτὸν δημαρχικὸς πρέσβος (ἀρθρ. 47 Δημοτ. Νόμου) ὡς ἡ πρώτη ἐκτελεστικὴ τοῦ Δήμου ἀρχὴ ὑπὸ ἰδίαν εὐθύνην καὶ κατ' ἰδίαν κρίσιν ἐνεργεῖ καὶ διεκπεραιεῖ ὅλας τὰς δημοτικὰς ὑποθέσεις, ὑποχρεούμενος μόνον κατὰ τὰς ἐν ἀρθρ. 50 καὶ 119 τοῦ Νόμου τούτου κα-

συμβουλίου καὶ ἐζητεῖτο ἡ ἐγκρίσις τοῦ νομάρχου εἰς τὸν πλειστηριασμόν καὶ ἡμίλει οὗτος ν' ἀποφανθῇ. θὰ ὑπέκειτο εἰς ἀποζημιώσιν μόνον. Τοῦτ' αὐτὸ ὀφείλομεν νὰ δεχθῶμεν καὶ ὡς πρὸς τὸν Δήμαρχον, ὅστις τυχὸν ἡμέλητε νὰ ζητήσῃ τὴν ἀδειαν τοῦ συμβουλίου διὰ τὴν ὑπερθεματίσιν. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ διαβήματος τούτου τοῦ Δημάρχου θὰ ἐζητᾶτο καὶ ἐξ ἄλλων προϋποθέσεων, ἥτοι τῆς ἀδείας τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ τῆς ρητῆς ἐγκρίσεως τοῦ νομάρχου, ὅθεν δὲν δύναται ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸν Δήμαρχον παράβασις καθήκοντος. Ἐκ τῆς ἐλευθέρως αὐτοῦ κρίσεως ἐξήρτητο καὶ οὐχὶ ἐξ ὑποχρέωσης νομικῆς νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου νὰ ὑπερθεματίσῃ πρὸς προστασίαν τῶν συμφερόντων τοῦ Δήμου, προκειμένου μάλιστα περὶ συναγωνισμοῦ ἐν πλειστηριασμῷ, εἰς ὃν ἡδύνατο ἕκαστος νὰ προσέλθῃ καὶ ὑπερθεματίσῃ. Λαμβανομένου ὅμως ὑπ' ὄψιν τοῦ ἐλευθέρου συναγωνισμοῦ κατὰ τὸν πλειστηριασμόν, δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ἐκ τῆς παραλείψεως τοῦ Δημάρχου κατεκυρώθη τὸ κτῆμα εἰς εὐτελες τίμημα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ ἂν ἐσφαλὲν ὁ Δήμαρχος, μὴ πλειοδοτήσας, δύναται νὰ ὑποκύβῃ εἰς πολιτικὴν εὐθύνην ἀποζημιώσεως ἀπέναντι τοῦ Δήμου, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς ποινικὴν εὐθύνην. Δὲν πρόκειται περὶ παραλείψεως καθήκοντος ρητῶς ἀναγραφόμενον ἐν τῷ νόμῳ, οὔτε περὶ μὴ ἐκτελέσεως ἀρροφίσεως τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ὥστε νὰ ὑποστηριχθῇ παραβίασις ὑποχρέωσης ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τοῦ νόμου.

Ἐπὶ ὅθεν καὶ τούτου, κατὰ τὸ ἀρθρ. 49 τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου, τὸ δημοτικὸν συμβούλιον βονθεῖ τὸν Δήμαρχον, ὡς συμβουλευτικὴ καὶ συνεπιτροῦσα ἀρχὴ. Ἐπαγρυπνεῖ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ὀλομελείας τοῦ Δήμου, ὥστε νὰ διδῇται εἰς τὸν Δῆμον πᾶσα δυνατὴ ὠφέλεια καὶ εἰς τὸ ν' ἀπομακρύνῃται ἀπ' αὐτοῦ πᾶσα ζημία, δύναται ἐπομένως καὶ νὰ προσφεύγῃ εἰς τὴν προϊσταμένην διοικητικὴν ἀρχὴν, ἥτις ἔχει παρὰ τοῦ νόμου τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐξαναγκάζῃ τὸν Δήμαρχον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν αὐτοῦ καθήκοντων. Κατὰ ταῦτα ἐπομένως καὶ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ὑπέχει εὐθύνην δι' ἀμέλειαν τοῦ Δημάρχου, ὃ δὲ «Ἀρ. Πάρος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 31 τοῦ 1851 ἀποφάσεως τοῦ ἐδέχθη ὅτι οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι, ὑπάλληλοι ὄντες, τιμωροῦνται ὡς δημόσιοι ὑπάλληλοι, κατὰ τὸ ρητὸν ἀρθρ. 493 Ποιν. Νόμου. Ὅθεν δὲν εἶναι μόνον ὑπεύθυνος ὁ Δήμαρχος ἐνώπιον τῶν ποινικῶν δικαστηρίων, ἐὰν ὑφίσταντο οἱ ὁροι τῆς ποινικῆς αὐτοῦ εὐθύνης, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τὸ δημοτικὸν συμβούλιον.

Μὴ ὑπαρχούσης δὲ ἀξιοποίνου πράξεως ὡς πρὸς τὸν φυτικὸν αὐτουργόν, δὲν δύναται νὰ γείνη λόγος περὶ τοῦ ἀξιοποίνου τοῦ ἡθικοῦ αὐτουργοῦ.

Ἐπὶ ὅθεν καὶ ἐὰν ἀναίρεσις τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν ἐκ τῆς κατηγορίας τοῦ ἀναιρεσιέντος.

θοριζόμενας περιπτώσεις, να προκαλή την προσήγουμένην σύσκεψιν και απόφασιν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ὡς καὶ τὴν ἐγκρισιν τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ἐνθα αὕτη ἀσκέται. Μεταξὺ ὧμως τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς τούτοις περιπτώσεων, οὐδαμῶς καταλέγεται οὔτε δύναται νὰ ὑποβληθῇ ἡ ὡς ἀνωτέρω ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως γενομένη δεκτὴ, ἥτοι τῆς προκλήσεως ἀδείας πρὸς πλειοδοσίαν ἐν πλειστηριασμῷ καὶ ὑποτιθεμένου δ' ὅτι αὕτη δύναται νὰ ὑποβληθῇ ὑπὸ τὴν ἐν ἀρθρ. 119 § γ' τοῦ ἄνω Νόμου περίπτωσιν τῆς προσκτήσεως ἀκινήτων, δι' ἣν ὤφειλεν ὁ ἀναιρεσεῖων, τοιαύτης προσκτήσεως διὰ πλειστηριασμοῦ προκειμένης, νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ τὴν ἐγκρισιν τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, οὐδεμία ἐκ τούτου παρείκετο πρὸς ὑπερθεμάτισιν κατὰ τὸν γενομένον πλειστηριασμόν ὑποχρέωσις, ἥς ἡ παράλειψις νὰ δύναται ν' ἀποτελέσῃ παράδασιν καθήκοντος αὐτοῦ, ὡς τῆς τοιαύτης τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἀποφάσεως δικαίωμα μόνον πρὸς πρόσκτησιν τῶν ἀκινήτων παρεχούσης αὐτῷ, οὐδεμίαν δ' ἐπιβαλλούσης ἐπὶ τούτῳ πρὸς πλειοδοσίαν ὑποχρέωσιν εἰς οὐδεμίαν κατὰ ταῦτα τοῦ ἀναιρεσεῖοντος ὑποπεσόντος παράδασιν τῶν ἐκ τοῦ νόμου διαγεγραμμένων καθηκόντων αὐτοῦ, διὰ τῶν ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δεκτῶν ὡς ἄνω γενομένων πραγματικῶν περιστατικῶν, τὸ ἐπὶ τῇ βάσει τούτων θεωρήσαν ἔνοχον παραβάσεως καθήκοντος τὸν ἀναιρεσεῖοντα πλημμελειοδικεῖον, λόγῳ ἐσφαλμένης τῶν ἄνω μνησθεισῶν διατάξεων τοῦ Ποιν. Νόμου ἐφαρμογῆς, ἀναιρετέαν, κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον λόγον ἀναιρέσεως, κατέστησε τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν αὐτοῦ καὶ δεόν, ἀναιρουμένης ἐκ τοιοῦτου λόγου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ Ἄρειος Πάγος ἐφαρμόζων ὁρθῶς τὸν νόμον, κατὰ τὸ ἀρθρ. 500 Ποιν. Δικ., καὶ ἀνεύρισκων κατὰ τ' ἀνωτέρω μὴ κολάσιμον τὴν πρᾶξιν, ἥς ὁ ἀναιρεσεῖων ἐκηρύχθη ἔνοχος, ν' ἀπολύσῃ τοῦτον πάσης ἐπὶ ταύτῃ ἐπιβληθείσης ποινῆς(*)).

(*) Προδήλως αἱ αἰτιολογίαι τῆς ἄνω ἀποφάσεως διανοίγουσιν ὅπας πρὸς τὴν οὐσίαν. Διότι οὐδαμῶς δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀκλόνητοι αἱ θεωρίαι ὅτι ὁ δῆμαρχος δὲν εἶχε καθήκον νὰ λάβῃ πᾶσαν πρόνοιαν κατὰ τῆς διὰ τῆς μεθόδου τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀπεμπολήσεως τῆς δημοτικῆς περιουσίας. Καὶ αὕτη μὲν εἶναι ἡ νομικὴ τοῦ πράγματος ἀποψις, ἡ δὲ πραγματικὴ εἶναι ὅτι τὰ δικαστήρια τῆς οὐσίας πρέπει μετ' ἀπείρου καὶ ἐντόνου προσοχῆς νὰ προβαίνουσιν εἰς τὸν καταλογισμὸν παραβάσεως καθηκόντων καὶ οὐχὶ διὰ κάθε φύλλου πήδημα καὶ δι' ἐσφαλμένην τυχὸν κρίσιν ἐπὶ διδομένων πραγματικῶν γεγονότων τοῦ καθ' οὗ μετράται ἡ παράβασις αὕτη. Πρέπει νὰ καταστή σαφές ὅτι ὁ Δήμαρχος, ὅστις δὲν ἔλαβε τὴν προσήκουσαν ἀδειαν νὰ παραστή καὶ πλειοδοτήσῃ, ἠδύνατο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον νὰ κατηγορηθῇ ἀντιθέτως ζητήσας τὴν ἀδειαν καὶ παραστὰς καὶ πλειοδοτήσας, ὅτι ἐπραξέ τοῦτο χάριν οἰουδήποτε ἡ ὑπερέβη ἐν τῇ πλειοδοσίᾳ τὸ προσήκον ἢ ἔβλαβε τὸν Δῆμον. Ἡ ἐν προκειμένῳ εὐπετὴς παραδοχὴ παραβάσεως καθήκοντος ἐξηνάγκασε τὸν Α. Πάγον εἰς παραδοχὴν θεωριῶν, αἱ ὅποιαι καθιστῶσιν ἀπλὴν μαριονέταν, ἀνεὺ αὐτοβουλίας, τὸν Δήμαρχον καὶ διάκενον τὴν δημοτικὴν νομοθεσίαν.

Ἐπειδὴ τῆς ὡς ἄνω πράξεως θεωρουμένης κατὰ τ' ἀνωτέρω μὴ κολάσιμου, ὡς πρὸς τὸν ἔργῳ αὐτουργὸν αὐτῆς δῆμοι. ὑπάλληλον, ἀπολυτέος ἐστὶν ἐπίσης ἀπὸ πάσης ποινῆς, κατ' ἄρθρον τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν καὶ ὁ ὡς ἡθικὸς αὐτουργὸς αὐτῆς κηρυχθεὶς διὰ τῆς αὐτῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἕτερος ἀναιρεσεῖων Β. Δ', καθόσον μὴ ὑπαρχούσης ἀξιοποίου πράξεως ὡς πρὸς τὸν φυσικὸν αὐτουργόν, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἡθικὴ ἐπὶ τούτῳ αὐτουργία τιμωρητῇ, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἀρθρου 56 Ποιν. Νόμου, ὡς τούτου τιμωροῦντος τοὺς αὐτουργοὺς τῶν διαπραττομένων ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῷ περιστασεῖς ἀξιοποιῶνων πράξεων κακούργημάτων ἢ πλημμελημάτων.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἄριθ. 1989 [1906]

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ
Διδακτικὰ βιβλία ἐγκεινόμενα. - Ἐλλειψίς ἐπιτηρηδῶς. - εὐθύναι Δημοσίου.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ὑπο συζήτησιν ἀγωγῆς του αἰτεῖται ν' ἀποζημιωθῇ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐνῶ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἔλαβε γνῶσιν ὅτι εἰσῆχθησαν ἐν τοῖς ἐλληνικοῖς σχολείοις ἄλλαι γραμματικαὶ μὴ ἐγκεκριμέναι καὶ ὅτι παρεδιάσθησαν αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθρου τοῦ ΒΤΓ' τοῦ 1895 περὶ διδακτικῶν βιβλίων, ἐν τούτοις ἡμέλησε καὶ παρέλειψεν οὗτος νὰ ἐπιβάλῃ τὰς ὀριζόμενας ποινὰς τοῦ ἀρθρου 17 τοῦ ὡς ἄνω εἴρηται νόμου εἰς τοὺς ἐπιτετραμμένους τὴν ἐπιτήρησιν τῶν ἐλληνικῶν σχολείων ἐπιτηρητὰς ἢ γυμνασιάρχας.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς τὸ Δημόσιον εὐθύνεται διὰ τὰς πράξεις ἢ παραλείψεις τῶν ὑπαλλήλων αὐτοῦ, ἐνεργούντων ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς δικαιοδοσίας καὶ τῶν καθηκόντων αὐτῶν, οὐχὶ λόγῳ τῶν περὶ προστήσεως ἀρχῶν, διότι κατ' αὐτὰς τὸ νομικὸν πρόσωπον μόνον ἐφ' ὅσον ὠρλήθη ὑπέχει εὐθύνην (Ν. 15 § 1 Π. (4.3) Βασ. 15 § 6 (60.3) Α. Π. 472, 531, 533 τοῦ 1904), ἀλλ' ἐκ τοῦ ὅτι διὰ τῶν ὑπαλλήλων αὐτοῦ ἀσκέταιται μερικῶς ἡ κυριαρχικὴ ἐξουσία αὐτοῦ ὡς Κράτους (*).

Ἐπειδὴ ἐκ παραλείψεως πρὸς ἐνέργειαν πράξεως τῶν ὑπαλλήλων, ἐνεργούντων ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ἀνατεθειμένης αὐτοῖς ὑπηρεσίας, τὸ Δημόσιον ὑπέχει εὐθύνην μόνον ὅταν ἡ παραλειφθεῖσα ἐνέργεια ἡπράξῃ ἐστὶ νομοθετημένη ὅπως ἐνεργηθῇ καθ' ὠρισμένον χρόνον ὑπὲρ τοῦ πολίτου ὡς ἰδιώτου καὶ χάριν ἀτομικῶν συμφερόντων τούτου ὡς λ. γ. ἐλευθέρωσις ἐγγράφου ὑποθήκης καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ἐπειδὴ τούτων δοθέντων ἐξεταστέον ἐστὶ ἂν ἡ

* Ἀὕτη εἶναι ἡ ὁρθὴ θεωρία, τὴν ὁποίαν τὸ πρῶτον ἐδέξατο ἡ ἐν σελ. 623 XII 10224 Π. Α. Μικρὸν θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ ἀλήθεια, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐν τῇ δυνάμει αὐτῆς ἠγωνίσαστο ἡ «Θέμις». Προβλ. περὶ τούτου τὰς ἐν σελ. 472 VII ὑπὸ τὴν 860 Ε. Α. 93 καὶ 454 III καὶ 325 καὶ 565 IV σημειώσεις μας.

κατά τὰ ἄρθρα 5 καὶ 16 τοῦ Νόμου ΒΤΓ' περὶ διδακτικῶν βιβλίων ἀναγραφὴ τοῦ ἐγκριθέντος διδακτικοῦ βιβλίου ἐν τῷ παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ τῆς Παιδείας τηρουμένῳ καταλόγῳ καὶ ἀποστολὴ τοῦ καταλόγου τούτου τοῖς διευθυνταῖς Σχολείων, εἰσὶν ἐνέργειαι νομοθετηθεῖσαι ὑπὲρ τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος τῶν συγγραφέων καὶ χάριν τούτων, ὡς ἰδιωτῶν θεωρουμένων, ὥστε ἡ παράλειψις αὐτῶν νὰ γεννᾷ δικαίωμα αὐτοῖς πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἣ ὠρίσθησαν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπλῶς ὅπως ὧσιν εἰς θέσιν οἱ σύλλογοι τῶν καθηγητῶν νὰ ἐκλέγῳσι τὰ καταλληλότερα ἐκ τῶν ἐγκριθέντων βιβλίων.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἁρθρῶν 1 καὶ 9 τοῦ ἀνωτέρω ΒΤΓ' Νόμου, ἐχόντων ἐπὶ λέξει αὐτὸν διδακτικὸν βιβλίον κτλ. εἰσάγεται ἐν τοῖς σχολείοις ἂν μὴ πρότερον ἐγκριθῇ κτλ., τοῦ ἁρθρ. 17 τοῦ ὡς ἄνω εἴρηται νόμου, καὶ τοῦ ἁρθρ. 16 τοῦ ἀπὸ 10 Ὁκτωβρίου ἐκτελεστικοῦ τοῦ νόμου διατάγματος, διὰ τῶν ὁποίων, ὡς συνέπεια τῆς παραδόσεως τῶν ἁρθρῶν 1 καὶ 9, ὀρίζεται μόνον χρηματικὴ ποινὴ ἢ παῖσις τῶν διδασκάλων, ἐμφαίνεται ὅτι ἡ ἐγκρισὶς τῶν διδακτικῶν βιβλίων ἐκανόνισθη ὡς προσὸν πρὸς εἰσαγωγὴν τοῦ ἐγκριθέντος βιβλίου ἐν τοῖς σχολείοις, οὐχὶ δὲ ὅπως χορηγήσῃ καὶ δικαίωμα ἀπόλυτον τοῦ συγγραφέως πρὸς εἰσαγωγὴν τοῦ βιβλίου του εἰς τὰ σχολεῖα, ὅπερ ἂν ἐσκόπει ὁ νομοθέτης ἥθελεν ὀρίσει σαφῶς καὶ ρητῶς, ὅτι δὲ τοιοῦτος ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου, ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἀπαγορεύεται ἡ ἐγκρισὶς καὶ πλειοτέρων βιβλίων πολλῶν συγγραφέων διὰ τὸ αὐτὸ μάθημα, κύριος ὅθεν σκοπὸς τοῦ νομοθέτου ὑπῆρξεν ὅπως ἀποκλείσῃ τὴν αὐθαίρετον εἰσαγωγὴν οἷουδήποτε βιβλίου κατ' αὐθαίρετον θέλησιν τῶν διδασκάλων, ἐν οἷῳδήποτε χρόνῳ τῆς διδασκαλίας, καὶ κανονίσῃ τὴν ἐκ τῶν προτέρων χρῆσιν ἐγκεκριμένων βιβλίων ἐπὶ ὠρισμένον χρόνον διδασκαλίας, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ σκοπῇ ὁ νομοθέτης ὅπως χορηγήσῃ δικαιώματα ἀναγκαστικῆς εἰσαγωγῆς οἷουδήποτε ἐγκριθέντος βιβλίου ὑπὲρ τοῦ συγγραφέως. Ὅτι τοιοῦτος ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ ἁρθρ. 18 τοῦ ΒΤΓ' Νόμου, καθ' ὃ καὶ μετὰ τὸν ὑπὸ τοῦ συλλόγου τῶν καθηγητῶν καθορισμὸν τοῦ ὡς διδασκτέου ἐγκριθέντος βιβλίου, τὸ ὑπουργεῖον δύναται, συνεπείᾳ ἐκκλήσεως, καταγγελλομένου τοῦ ἐγκριθέντος βιβλίου ν' ἀποφασίσῃ κατὰ τὴν κρίσιν του, μετὰ γνωμοδότησιν τῆς ἀρμοδίας σχολῆς, τὴν μὴ χρῆσιν τοῦ βιβλίου τούτου, ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὀρθῶς τὸ πρωτόδικον δικαστήριον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐρμηνεύσαν τὰς παρατεθείσας ὡς ἄνω διατάξεις τοῦ νόμου, ἀπέρριψε τὴν ὑπὸ ἐξέτασιν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος ὡς μὴ βάσιμον νόμῳ, καὶ τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικὸν τοῦ ἐκκαλοῦντος παράπονον ἀπορριπτέον ὡς μὴ βάσιμον κρίνεται, εἰ καὶ ἡδυνάτο τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ ὅτι καθ' ἃ ἐκ τοῦ συνόλου ἐν γένει τοῦ δικογράφου τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς προκύπτει αὐτὴ στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀναφερομένης ἐν αὐτῇ προκηρύξεως τοῦ διαγωνισμοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἁρθρ. 1, 3 καὶ 9 τοῦ Νόμου ΒΤΓ' περὶ διδακτικῶν βιβλίων, καὶ ἥτις ἀποτελεῖ σύμ-

βασιν, καθ' ἣν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου, ὑποχρεοῦται συνεπείᾳ τοῦ προκηρυχθέντος διαγωνισμοῦ καὶ τῆς κατ' αὐτὸν εὐδοκίμησεως τοῦ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς διορισθείσης ἐπιτροπῆς ἐγκριθέντος βιβλίου νὰ εἰσαγάγῃ ἐν τοῖς σχολείοις, τὸ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐγκριθέν βιβλίον, ἡ σύμβασις δὲ αὕτη ἐξ ἀναλογίας τῶν διατάξεων τοῦ Ρ. Δικαίου ἐστὶν ἰσχυρά, ὥστε, ἀσχετῶς πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ προστήσαντος, τὸ Δημόσιον ὑπέχει εὐθύνην πρὸς ἀποζημίωσιν λόγῳ τῆς συμβάσεως (*).

Ἀριθ. 1990 (1908)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Σύνταξις πολιτικῶν ὑπαλλήλων.- χήρα.- ἐν ἡ πλείονα ὀρφανὰ.- ἐν ἡλικίᾳ ἢ ἀποκατάστασις.- συνέχιδις ὑπὲρ ὑπολοίπων.

Ἐπειδ', κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 11 § 6 τοῦ Νόμου ΧΝΒ' τῆς 3 Αὐγούστου 1861 περὶ συντάξεως τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων, ἡ σύνταξις τῶν πλείων τοῦ ἐνός, ὀρφανῶν, μητρὸς ἀνηλίκων υἱῶν ἢ ἀγάρμων θυγατέρων, ὀρίζεται εἰς τὰ 3)4 τῆς συντάξεως τῆς μητρὸς κατὰ δὲ τὸ ἐπόμενον 12 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ νόμου ἡ σύνταξις αὕτη ἀνήκει εἰς τὰ τέκνα κατ' ἴσας μερίδας καθ' ὅσον ὁμως, κατὰ τὸ 12 ἄρθρ. τοῦτο, ἡ εἰς χήραν καὶ ὀρφανὰ ταῦτογρόνως ἀπνευμηθεῖσα σύνταξις ἀνήκει κατὰ τὸ ἡμισυ μὲν εἰς τὴν χήραν, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον ἡμισυ εἰς τὸ τέκνον, ἡ τὰ τέκνα κατ' ἴσας μερίδας, καὶ ἀποβιώσεως τῆς μητρὸς ἂν μὲν ἐπιζῇ ἐν τέκνον, υἱὸς ἐνήλικος ἢ θυγάτηρ ἄγαμος, λαμβάνει τὸ 1)2 τῆς συντάξεως, ἢ ἀπῆλυσεν ἢ εἶχε δικαίωμα νὰ ἀπολαύσῃ ὁ πατήρ, ἂν δὲ ἐπιζήσῃ πλείονες τοῦ ἐνός ἀνήλικοι υἱοὶ ἢ ἄγαμοι θυγατέρες, τὰ 3)4 τῆς συντάξεως τοῦ πατρὸς κατὰ δὲ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ αὐτοῦ 12 ἁρθροῦ, μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν, ἀποκατάστασιν ἢ ἀποβίωσιν ἀπάντων αὐτῶν ἡ χήρα ἀπολαύει ἰσοβίως τοῦ ἡμίσεως τῆς συντάξεως τοῦ συζύγου τῆς προδήλως ἐπεται ὅτι ἐφ' ὅσον ἐπιζῇ καὶ εἰς μόνον ἀνήλικος υἱὸς ἢ μία καὶ μόνη ἄγαμος θυγάτηρ, ἐκ πλείωνων τέκνων, εἰς ἃ ἀπνευμήθη σύνταξις, ὀρισθεῖσα εἰς τὰ 3)4 τῆς συντάξεως, ἢ ἀπῆλυσεν ἢ εἶχε δικαίωμα ν' ἀπολαύσῃ ὁ πατήρ, θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀπολαῦον ὁλοκλήρου τῆς ἀνηκούσης εἰς τὰς ἀδελφάς του μερίδος τῆς πατρικῆς συντάξεως καὶ μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν, ἀποκατάστασιν ἢ ἀποβίωσιν αὐτῶν, τοῦτο δὲ, διότι πρῶτον μὲν ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ ἁρθροῦ 12 τοῦ περὶ συντάξεως Νόμου σαφῶς προκύπτει ἡ περίπτωσις τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἀπνευμηθείσης συντάξεως, ἐνεκα ἐπιγενομένων προσωπικῶν μεταβολῶν εἰς τοὺς συνδικαιούχους, ἥτοι ἀποβιώσεως τῆς μητρὸς, ἢ σύνταξις τοῦ ἐπιζώντος ἀνηλίκου υἱοῦ ἢ τῆς ἐπιζώσης ἀγάμου θυγατρὸς, ἢ σύνταξις αὕτη ἀπὸ τῶν 3)4 περιορίζεται εἰς τὸ 1)2, δευτέρα δὲ περίπτωσις καθ' ἣν μετὰ τὴν ἐνηλικίω-

(*) Ὁρθὴ βεβαίως εἶναι ἡ ἐκδοχὴ τῆς πλειοψηφίας, ἡ ὁποία δίδει τὴν προσηκουσάντων ἐννοίαν εἰς τὸν νόμον. Πρὸβλ. παρεμφερῶς καὶ ἐπὶ φαρμακοποιῶν τὴν ἐν σελ. 249 XIII 1236 Ε. Α.

τητα, αποκατάστασιν ή αποβίωσιν, απάντων των τέκνων ή χήρα απολαύει ισόβιως του ήμισους της συντάξεως του συζύγου της, αλλά τοιοῦτος περιορισμός της συντάξεως προκειμένου περί πλειόνων ανήλικων υιών, δια της ἐνηλικιώσεως ή αποβιώσεώς τινος ή τινων ἐξ αὐτῶν ή ἀγάμων θυγατέρων, δια της αποκαταστάσεώς τινος ή τινων ἐξ αὐτῶν, οὐδαμῶς ἐν τῷ νόμῳ ἀναγράφεται, χορηγηθέντος δὲ εὐεργετήματος, περιορισμοῦ στενωδὲς ἐρμηνευομένου μὴ χωροῦσης, λόγω της ἐξαιρετικότητος, ἀναλόγου ἐφαρμογῆς. Τοῦτο δὲ καθ' ὅσον δεύτερον, οὐ μόνον κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ Γαλλικοῦ Νόμου της 9)13 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1853, ἐξ οὗ καὶ ὁ παρ' ἡμῖν ἰσχύων περί συντάξεως νόμος ἐλήφθη, ὁμοίας περιπτώσεως ὑποκειμένης, ή εἰς τὰ τέκνα ἀνήκουσα σύνταξις, διανέμεται μεταξὺ αὐτῶν κατ' ἴσας μερίδας, καταβαλλομένης αὐτῆς ἐφ' ὅσον καὶ τὸ νεώτερον αὐτῶν ἐνηλικιώθη, ή δὲ μερίδας τῶν ἀποβιωσάντων, ή ἐνηλικιωθέντων ή αποκατασταθέντων, προσαυξάνει εἰς τὰ ὑπολειπόμενα ἀνήλικα ή μήπω αποκατασταθέντα ἀνήλικα ἀλλὰ καὶ ἔνεκα της αὐτότητος τοῦ νομικοῦ λόγου της καθολικωτέρας ἀρχῆς τῶν περί συντάξεως τῶν στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν ὑπαλλήλων νόμων, της ἀφορώσης εἰς ὑποχρέωσιν τοῦ κράτους πρὸς προστασίαν ἀνδρῶν καὶ τῶν ἀδυνάτων μελῶν της οἰκογενείας αὐτῶν, οἵτινες ἀριέρωσαν πολλὰ ἔτη εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν, καὶ ὀρησκειντικῶς τὰ ἀνατεθέντα αὐτῆς δημόσια καθήκοντα ἐξετέλεσαν, καὶ οἵτινες μετὰ τὴν τοιαύτην ἐκ της δημοσίας ὑπηρεσίας ἀποχώρησιν αὐτῶν ἤθελον καταδικασθῇ εἰς τὴν ἀθλιότητα, ἂν τὸ κράτος δὲν ἤθελε προνοήσει περί συντάξεως αὐτῶν καὶ τελευταίας ἀμοιβῆς τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῶν, συντρέχει περίπτωσης, σιγῶντος τοῦ νόμου περί συντάξεως τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων, ἀναλόγου ἐφαρμογῆς τῶν ἀρ. 20 τοῦ Ν. ΣΕ' 19 Αὐγ. 1852 περί στρατιωτικῶν συντάξεων καὶ 25 τοῦ Ν. ΣΚΗ' της 6 Ἀπρ. 1853 περί ναυτικῶν συντάξεων, καθ' ὅ αὐτὰ ἀνήλικα τέκνα λαμβάνουσιν ὁλόκληρον τὴν σύνταξιν, ἄχρις οὗ τὸ νεώτερον ἐξ αὐτῶν ἔλθῃ εἰς νόμιμον ἡλικίαν, μεταβαινούσης της μερίδος ἐκάστου ἐνηλικιωμένου ή ἀποθνήσκοντος εἰς τὰ μένοντα ἀνήλικα συνεπῶς ή ἐκκαλουμένη ὑπ' ἀρ. 4634 π. ἔ. ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ψευδῶς ἐρμηνεύσασα καὶ ἐσφαλμένως ἐφαρμόσασα τὰ ἄρθρα 11 καὶ 12 τοῦ Νόμου ΧΝΒ' περί συντάξεως τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων, εἶναι μεταρρυθμιστέα, δεκτικῶς βασιμῶς της ὑπὸ συζήτησιν ἐφέσεως της ἐναγούσης. Εἰ καὶ ἀμφιβάλλων ἡδυνάτο τις εἰπεῖν, ὅτι ὁρθῶς ή ἐκκαλουμένη αὕτη ἀπόφασις καὶ διὰ τὰς ἐν αὐτῇ σκέψεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφῆρμόσε τὰς διατάξεις ταύτας τοῦ νόμου, καὶ ή προκειμένη ἐφεσις ὡς ἀδόσιμος ἀπορριπτέα.

*Αἰθ. 1991 (1906)

Εἰσηγητής ὁ ἐπίτης κ. Χ. ΡΟΥΦΗΣ

*Ανακοπὴ κατ' ἐπιταγῆς.- νέοι λόγοι προτάδων.- ἐκτελέσεις ὑπὸ γενικῶν διαδόχων.- κληρονόμοι ἐξ ἀδιαθέτου.- ἀποδείξεις περί ιδιότητος.- παραγραφὴ ἀποφάσεως.- ἐνστάδες ὑψιγενῆς.- οὐκ ἀναδολὴ ἐξ ἐπιταγῆς.- δικαιοστάδιον.- ὑπολογισμός.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ὁρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 237 Πολ. Δικονομίας, δεκτοὶ εἰσι καὶ νέοι λόγοι ἀνακοπῆς διὰ τῶν προτάσεων ὑποβαλλόμενοι, καθόσον τὸ ἐδ. Θ' τοῦ ἄρθρου τούτου ἀναφέρεται εἰς τὸ α' ἐδ. αὐτοῦ, της ἐναντίας ἐκδοχῆς ἀποκρουμένης ἐκ της σκέψεως ὅτι ἀσυνεπῆς ἤθελον εἶσθαι νὰ μεριμνήσῃ ὁ νομοθέτης περί κοινοποιήσεως τοῦ προσθέτου ἀνακοπῆς ἐγγράφου τοῦ β' ἐδαφίου, παραλείπων τὴν τοῦ κυρίου ἐγγράφου της ἀνακοπῆς, καὶ συνεπῶς τὸ παράπονον τῶν ἐκκαλούντων ἐπὶ ἡμαρτημένως τὸ πρωτοδικεῖον, διὰ της ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του, ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἐφεσιβλήτου ὑποβληθεῖσαν ἐνστασιν νομιμοποιήσεως, λόγω ὅτι οἱ ἐκκαλοῦντες Π. Σ*** καὶ Ε. σύζυγος Γ. Κ*** δὲν εἶναι ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμοι της ἀποβιώσας Σ. χήρας Φ. Φ***, ἐνῶ ἔδει ν' ἀπορρίψῃ ταύτην ὡς ἀπαράδεκτον, ἅτε μὴ περιεχομένην ἐν τῷ κατὰ της ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν ἐγγράφῳ ἀνακοπῆς αὐτοῦ, ἀπορριπτέον κρίνεται ὡς νόμῳ ἀστήρικτον, οὐδ' ἢ ἐν τῷ δικηγράφῳ της ἀνακοπῆς ὑπεράσπισις τοῦ ἐφεσιβλήτου κατὰ τῶν ἐκκαλούντων ὡς κληρονόμων ἀπέκλειε τὴν ἀρνήσιν αὐτοῦ περί της ιδιότητος αὐτῶν ταύτης, ὑφ' ἣν ἐπέταξαν αὐτὸν πρὸς πληρωμὴν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν κρατήσαν τοῦ δικαστηρίου γνώμην, ἀρνηθέντος τοῦ ἐφεσιβλήτου πρωτοδικῶς τὴν κληρονομικὴν ιδιότητα τῶν ἐκκαλούντων, ἡμαρτημένως τὸ πρωτοδικεῖον διὰ της ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του θεώρησεν ἄκυρον τὴν γενομένης ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν, πρὶν ἢ προηγουμένως ἐκκαθαρισθῇ διὰ δίκης τὸ της ιδιότητος αὐτῶν ὡς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμων της ἀποβιώσας δικαιοῦχοι ζήτημα, ἐνῶ ἔδει νὰ διατάξῃ περί τούτου παρεμπιπτόντως ἀπόδειξιν, καθόσον ἐκ της ἐρμηνείας τοῦ ἄρθρ. 867 § 2, πραγματευομένου περί ἐκχωρήσεως ἀπαιτήσεων, δὲν ἐπεται ἀναγκαίως ἐξ ἀναλογίας ὅτι ὁ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμος ἀπαιτήσεως, ὁ μὴδὲν ἔχων ἐγγραφον της ιδιότητος αὐτοῦ ταύτης, ὑποχρεοῦται, πρὶν προβῇ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ χρεωστικῶ ἐγγράφου τοῦ δικαιοπαρόχου αὐτοῦ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, νὰ κοινοποιήσῃ αὐτῷ ἀντὶ τοῦ ἐκτελεστοῦ τούτου ἐγγράφου καὶ ἕτερον ἐγγραφον, τὴν ιδιότητα αὐτοῦ ὡς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμου ἐμφαίνον, τὸ δὲ σχετικὸν παράπονον τῶν ἐκκαλούντων βάσιμον κρίνεται καὶ δέον, δεκτικῆς καθισταμένης της ἐφέσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ ή ἐκκαλουμένη ἀπόφασις εἰ καὶ κατὰ τὴν ἀσθενεστέραν τοῦ δικαστηρίου γνώμην ὁρθῶς ἀπεφῆναι τὸ πρωτοδικεῖον ἄκυρον τὴν γενομένην ἐπιταγὴν, καθ' ὅσον καὶ μὲν τὸ ἄρθρον 867 § 2 Πολ. Δικονομίας ποιεῖται μνείαν περί μόνης της δι' ἐκχωρήσεως εἰδικῆς διαδοχῆς, ὑποχρεοῦν τὸν ἐκδοχέα πρὸ της ἐκτελέσεως εἰς κοινοποίησιν τοῦ ἐκχωρητηρίου, το αὐτὸ ὅμως ἐπεται ἐξ ἀναλογίας καὶ περί τῶν γενικῶν διαδόχων, τοῦ αὐτοῦ λόγου συντρέχοντος, προκειμένου δὲ περί της ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχῆς. καθ' ἣν οὐδεὶς τίτλος ὑφίσταται πρὸς κοινοποίησιν, ἀνάγκη ὅπως ἐκκαθαρίζεται πρότερον διὰ δίκης τὸ της νομιμοποιήσεως ζήτημα, τούτου δὲ μὴ γενομένου, ἀκύρως ἐγένετο ἐπὶ τοῦ προκειμένου ή ἐπιταγῇ τῶν ἐκκαλούντων πρὸς πληρωμὴν. (Πρδ. Οἰκ. Ἐγχ. § 260 σημ. 3

Schmid Γ' 342 σημ. 2) (*).

Ἐπειδὴ ἡ περὶ παραγραφῆς τῆς ἀπαιτήσεως τῶν ἐκκαλούντων ἐνστάσις τοῦ ἐφesiβλήτου, λόγω ὅτι ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 709 τοῦ 1874 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, ἥς ἐπιδιώκεται ἡ ἐκτέλεσις, παρῆλθε πλήρης τριακονταετία, ἀνευ πράξεώς τινος ἀναστελλούσης ἢ διακοπτοῦσιν τὴν παραγραφὴν, καὶ πᾶν δικαίωμα αὐτῶν ἀπεσβέσθη, ἐξεταστέα ἐστὶν ὡς οὐσιώδης, καθόσον ἀληθῶς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἥτις ἐγένετο τῇ 31 Μαΐου 1874, μέχρι μὲν τῆς ἀπὸ 28 Νοεμβρίου 1903 προκειμένης ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν συνεπληρώθησαν 29 ἔτη καὶ ἑξ μῆνες, ἀλλ' ἡ ἐπιταγή, μὴ ἐπακολούθησας ἐκτελέσεως, δὲν διακόπτει τὴν παραγραφὴν (ἄρθρ. 864 Πολ. Δικονομίας) καὶ συνεπῶς συνεπληρώθη μέχρι τοῦδε τριακονταετία, ἡ δὲ περὶ ἀπαρδεύτου τῆς ἐνστάσεως τῆς παραγραφῆς ἀντένστασις τῶν ἐκκαλούντων, ὡς μὴ προταθεῖσα πρωτοδίκως ἀπορριπτέα κρίνεται ὡς μὴ βάσιμος, τὸ μὲν καθόσον ἡ περὶ παραγραφῆς ἐνστάσις τυγχάνει ὀψιγενῆς, ὅτι μὴ συμπληρωθείσης τριακονταετίας κατὰ τὴν πρωτοδίκων συζήτησιν γενομένην τῇ 6 Μαρτίου 1904, καὶ συνεπῶς νομίμως ἤδη προβάλλεται (**), τὸ δὲ καὶ διότι δικαιούται ὡς ἐφesiβλήτος νὰ προτείνῃ ἤδη ταύτην πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐφέσεως (ἄρθρ. 747 § 2 Πολ. Δικονομίας). Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅμως τῶν ἐκκαλούντων ὅτι ἡ παραγραφὴ διεκόπη διὰ τῆς ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1904 ἀγωγῆς, κοινοποιήσεως τῷ ἐφesiβλήτῳ τῇ 3 Αὐγούστου ἰδίου ἔτους, τὸ ὅποιον οὗτος δὲν ἀρνείται, ἀλλὰ συνομολογεῖ διὰ τῶν προτάσεων αὐτοῦ, βάσιμος κρίνεται, κατὰ τὴν μεζονα τοῦ δικαστηρίου γνώμην, καθόσον, μὴ ὑπολογιζομένου τοῦ γρονικοῦ διαστήματος τοῦ δικαιοστασίου, δυνάμει τοῦ ΒΓ' Νόμου, ἀρξάμενον διὰ τοῦ ἀπὸ 6 Ἀπριλίου καὶ λοιπῶν Διαταγμάτων καὶ διαρκέσαντος μέχρι τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1897, ἥτοι ἐπὶ μῆνας ἑξ καὶ ἡμέρας ἑννέα, καθ' οὓς δὲν ἠδύνατο οἱ ἐκκαλοῦντες νὰ ἐγείρουν ἀγωγὴν ἐνεκα αὐτοῦ, καὶ συνεπῶς κατὰ τὸ μεσόχρονον τοῦτο ἀνεστάλη ἡ παραγραφὴ κατὰ τὸν κανόνα τοῦ δικαίου «agere non valenti non currit praescriptio», δὲν συνεπληρώθη τριακονταετία μέχρι τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς ταύτης καὶ ἡ περὶ παραγραφῆς ἐνστάσις τοῦ ἐφesiβλήτου ἀπορριπτέα ἀποβαίνει ὡς μὴ βάσιμος· εἰ καὶ, κατὰ τὴν ἐλάχιστον τοῦ δικαστηρίου γνώμην, ἡ περὶ παραγραφῆς ἐνστάσις βάσιμος κρίνεται καὶ ἀπεσβεσμένον τὸ δικαίωμα τῶν ἐκκαλούντων, καθόσον τὸ ἐκ τοῦ δικαιοστασίου προβαλλόμενον πραγματικὸν κώλυμα πρὸς ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς, τότε μόνον ἠδύνατο νὰ ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν τινὰ πρὸς ἀναστολὴν τῆς μακρᾶς

καὶ ἐπὶ λογικῆς βάσεως ἐρειδομένης παραγραφῆς, ἐὰν τοῦτο συνέπιπτε κατὰ τὴν λήξιν αὐτῆς, καὶ τότε δὲ πάλιν ἐὰν καθίστατο ἀδύνατος ἡ ἔγερσις τῆς ἀγωγῆς, ἐνῷ διὰ τοῦ ΒΓ' τῆς 14 Μαρτίου 1897 Νόμου καὶ τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐπακολουθησάντων Β. Διαταγμάτων, οὐδαμῶς ἀναστέλλονται αἱ πρὸς εἰσαγωγὴν δίκης καὶ ἔγερσιν ἀγωγῆς προθεσμίαι (Πρβλ. Οἶκον. Στοιχ. Γεν. Ἀρ. § 66 σημ. 15. Καλλ. Γεν. Ἀρ. § 309. Πισπαρ. Γεν. Ἀρ. § 496. Κρασ. Γεν. Διδ. § 210. V. uger. § 323 σημ. 2).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ

Ἀριθ. 288 (1907)

Εἰτηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ

Οἰκεῖοι κληρονόμοι ἀνήλικοι. - κατὰ λήψιν ὑπὸ κληρονομίας. - δικαίωμα ἀποχῆς. - ἀνάμιξις. - παυλιανὴ ἀγωγή. - παραγραφὴ. - ὀφέλεια.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν Νόμον § 3 εἰσηγ. 3, 1 Νόμον 14 Πανδ. 38.16 καὶ Νόμον ΧΙΘ' ἄρθ. 73, τοὺς οἰκεῖους κληρονόμους αὐτοδικαίως καταλαμβάνει ἡ κληρονομία ἀνευ γνωμοδότησεως προηγουμένης τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀδείας τοῦ δικαστηρίου, καὶ μόνον ὅτε οὗτοι πρόκειται νὰ ἐνασχέσωσι τὸ ὑπὸ τοῦ Νόμ. § 2 Εἰσηγ. 2, 19 Ν. 12 Πανδ. 11.1 χορηγούμενον δικαίωμα ἀποχῆς ἐκ τῆς κληρονομίας ὑποχρεοῦνται νὰ διὰ τὸ ἐπιτρόπου τηρήσωσι τὰς ὡς εἰρηται διατυπώσεις.

Ἐπειδὴ τὸ πρωτοδικεῖον, διὰ τῆς ἰδίας ἀποφάσεως, καλῶς διέταξε τὸ θέμα τῆς ἀναμίξεως εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ ἰδίου αὐτῶν πατρὸς, καθ' ὅσον, ὡς εἴρηται, οἱ οἰκεῖοι κληρονόμοι ἔχουσι τὸ τῆς ἀποχῆς εὐεργέτημα jus abstinendi, πρὸς χρῆσιν δὲ τούτου ἐτηρήθησαν αἱ τοῦ Νόμου ΧΙΘ' ἄρθρ. 73 ἀναγραφόμεναι διατυπώσεις, ὡς δῆλον γίγνεται ἐκ τοῦ προσαγομένου ὑπ' ἀριθ. 310 (1906) διασκέμματος τοῦ σύγγενικοῦ συμβουλίου, ἐπικυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 473 (1906) ἀποφάσεως, ἰσχυρισθέντων δὲ τῶν ἐφesiβλήτων ὅτι οὗτοι ἀνεμίχθησαν εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ ἑαυτῶν πατρὸς, καλῶς οὗτοι ὑπεχρεώθησαν νὰ ἀποδείξωσι τὴν ἀνάμιξιν καὶ διὰ μαρτύρων, διὰ τὸ ἀνέφικτον ἐγγράφου ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ καλῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἐθεώρησεν ὡς ἀναμιχθέντας εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ ἑαυτῶν πατρὸς τοὺς ἐκκαλοῦντας, τέκνα αὐτοῦ, καθόσον ἀφοῦ τὸ συγγενικὸν συμβούλιον διὰ τοῦ διασκέμματος αὐτοῦ ἐγνωμοδότησεν ὅπως ἐκποιήσωσι τὰ ἀνήλικα τέκνα πέντε στρέμματα κήπου, ἀνήκοντος εἰς τὸν θανόντα πατέρα αὐτῶν, ἐπεκυρώθη δὲ τὸ διάσκεμμα τοῦτο διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἰδίου πρωτοδικείου, ἡ πρᾶξις αὕτη τῆς πωλήσεως πατρικῆς κληρονομίας, ἀνευ ρητῆς δηλώσεως ὅτι δὲν πράττουσι τοῦτο μὲ διάνοιαν κληρονόμου, ἀλλ' ἔνεκεν εὐσεβείας ἢ φυλάξεως τῆς περιουσίας ὡς καὶ ἡ σύνταξις τοῦ συμβολαίου ἀναβολῆς πλειστηριασμοῦ, δι' οὗ ἡ ἐκκαλοῦσα, ὑπὸ τὴν ιδιότητα αὐτῆς, καὶ ὁ Δ. Τ***, δανειστὴς τῶν ἀνελίκων, ἀνέβαλον τὸν πλειστηριασμὸν τοῦ ἐπιδίκου κτήματος, ἀποτελοῦσι κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ἀνάμιξιν εἰς τὴν

(*) Πρβ. τὴν ἐν σελ. 46 XI. 9408 II. Α.

(**) Ἀπολύτως ἀμφίβολον. Καὶ ἐὰν ἡ ἐπιταγὴ δὲν διακόπτει, πάντως γενομένης κατ' αὐτῆς ἀνακοπῆς, συνάπτεται δικαστικὸς ἀγὼν, ὁ ὅποιος βεβαίως διακόπτει τὴν παραγραφὴν. Ἀλλ' ὡς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συμπληρωθῇ τοιαύτη τριακονταετία ἐν μακρᾷ παραλείψει τῆς περὶ τὴν ἀνακοπὴν δίκης, ἵνα ἐν τέλει προβληθῇ ἡ παραγραφὴ ὡς ὀψιγενὴς ἐνστάσις ἀνατρέπουσα τὰ πάντα.

κληρονομίαν συνωδὰ τῷ Νόμῳ 20 §§ 1. 4 Ν. 74 § 4 Νόμ. 88 Πανδ. 29.2 Νόμῳ 7 εισηγ. 2, 19 (*).

Ἐπειδὴ, κατὰ τοὺς Ν. 1. 8 § 14 10 § 18 Νόμον 10 § 18 Πανδεκτ. 42.8 ἡ παυλιανὴ ἀγωγή παραγράφεται μετὰ ἐν ἔτος ἀπ' ἧς στιγμῆς ἐγένετο ἡ πώλησις τῆς περιουσίας τοῦ ἀφειλέτου πρὸς καταβολέουσιν τῶν ἐχόντων συμφέρον ἐπ' αὐτῆς δανειστῶν, ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐφσειδλήτων ὅτι ἄκυρος ἐστὶν ἡ γενομένη πώλησις τῆς ὅλης περιουσίας ὑπὸ τοῦ ἀφειλέτου πρὸς τὸν Μ. Ι*** ἐν ἧ ναι τὸ ἐπίδικον, ἀπορριπτέως τυγχάνει ὡς ἀπαράδεκτος λόγῳ παραγραφῆς, καθ' ὅσον ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ πωλητηρίου μέχρι τῆς ἀγοραπωλησίας συνετελεσθῇ κατακυρώσεως ἐπὶ πλειστηριασμῷ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος ὑπὸ τῶν ἐφσειδλήτων παρηλθόν ἐτη εἴ, οὐδεμίᾳ δὲ ὠφέλειᾳ ἐγένετο τῷ ἀγοραστῇ ἵνα ἐνασκηθῇ ἡ τῆς ὠφελείας ἀγωγή.

ΜΙΚΤΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΕΦΕΤΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ (**)

Ἀπόφασις τῆς 23 Μαΐου 1907

Ἀποφάσις ἑλληνικοῦ δικαστηρίου προδωρῶς ἐκτελεσθῆ. - μεταρρυθμιστικὴ ἀποφάσις ἐφετείου. - ἀναίρεσις. - ἑλλαν ἐπισπείδων. - ἀλλοδαποὶ ὑπερθεματισταί.

Ἐπειδὴ τὸ Ἑλληνικὸν Πρωτοδικὸν Δικαστήριον Ἀλεξανδρείας διὰ τῆς 184 ἀποφάσεώς του κατέδικασεν τοὺς Α*** καὶ Σ*** εἰς πληρωμὴν τοῦ κληροδοτήματος. κληρῶσαν αὐτὴν προσωρινῶς ἐκτελεσθῇ, ἐπὶ ἐγγυήσῃ. Ἡ ἀπόφασις αὕτη μετερρυθμίσθη διὰ τῶν ὑπ' αὐθ. 2045 (1894) καὶ 331 (1896) ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν. ἀναίρεθείσων βραδύτερον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 110 (1900) ἀποφάσεως τοῦ Ἀρ. Πάγου (***) ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου, ἐπακούσας τὴν πρωτοδικὸν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικικοῦ Δικαστηρίου Ἀλεξανδρείας, ἀπεριόφθη δὲ καὶ ἡ κατ' αὐτῆς ἀναίρεσις διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14 τοῦ Α. Π.

(*) Ἐχομεν δεινὰς ἀμφιβολίας. Οἱ οἰκτεῖοι βεβαίως καταλαμβάνονται καὶ ὑπὸ τὰς διατυπώσεις δύνανται ν' ἀποσπῶσιν, ἀλλὰ συγχρόνως ἔχουσι καὶ ἕτερον δικαίωμα τῆς ἀποκαταστάσεως, ὥστε καὶ ἐὰν δὲν ἀποσπῶσιν, ν' ἀπαλλαγῶσι τῶν συνεπειῶν τῆς καταλήψεως καὶ τῆς μὴ ἀποστήσεως. Πρὸς περὶ τούτου τὰς ἐν σελ. 540 V ὑπὸ τὴν 236 Ε. Π. καὶ ἰδίως τὰς ἐν σελ. 335 VI ὑπὸ τὴν αὐτόθι γνωμοδότησιν σημειώσεις μας. Ἐκ τούτων ἐπιτεταί ὅτι κατ' οὐδένα λόγον δύναται ν' ἀντιταχθῇ αὐτοῖς ἡ ἔστω γενομένη ἀνάμιξις, ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ ἔχῃ μείζονα τὴν δύναμιν τῆς ἐκ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένης καταλήψεως. Θὰ ἦτο περίεργον τῷ ὄντι ὁ ἀνῆλικος, καθ' ἑαυτὸν ἢ διὰ τοῦ ἐπιτρόπου του, νὰ μὴ δύναται νὰ ἐνεργήτῃ οὐδὲ τὴν παραμικρὰν ἀπαλλοτριωτικὴν πρᾶξιν, ἀνεὺ ὠρισμένων διατυπώσεων, καὶ οὐχ ἥττον νὰ δύναται διὰ πᾶσιν ἀνάμιξεως νὰ φορτώνηται τὸ βάρος καταχρόνου π. γ. κληρονομίας. Μία μόνη ἀποφύξις ἀπομένει, μήτοι ἡ ἀπόφασις ἐννοεῖ ὅτι ἡ ἀνάμιξις αὕτη ἐγένετο ὑπὸ διατυπώσεως, διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτεταί ἐκποίησις τοῦ κληρονομικοῦ ἀκινήτου. Τούτο εἶναι ἐκλύτως ἀμφίβολον, ὅτι ἡ ἀδεια αὕτη δὲν δύναται νὰ συναχθῇ σιωπηρῶς.

(**) Ὑπὸ τοῦ ἐν Καίρω δικηγόρου κ. Α. Κομματάρη.

(***) Πρὸς ἐν σελ. 356 XI.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαδικασίας ἡ κληροδόχος παρασχούσα ἐγγύησιν ἐξέτελεσε τὴν ἐλλήν. προξενικὴν ἀπόφασιν καὶ ἐξεπληστηρίασε τὰ κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ Πρωτοδικικοῦ Μανσούρας ἀκίνητα, κατακυρωθέντα εἰς διαφόρους ὑπερθεματιστὰς παρόντας κατὰ τὴν προκειμένην δίκην. Δυνάμει ὁμως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, μεταρρυθμιζούσης τὴν τοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου, οἱ Α*** καὶ Σ*** ἐνήγαγον ἐνώπιον τοῦ Μικτοῦ Πρωτοδικικοῦ Μανσούρας τὴν κληροδόχον, τὴν παρασχόντα τὴν ἐγγύησιν καὶ τοὺς ὑπερθεματιστὰς ἐπὶ ἀκυρώσει τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἧτις καὶ ἀπηγγέλθη παρὰ τοῦ Μικτοῦ Πρωτοδικικοῦ καὶ ἐπὶ ἐφέσει παρὰ τοῦ Ἐφετείου, παρὰ τὴν ὑπαρξίν ἐκκρεμῶς αἰτήσεως ἀναίρεσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἅτε τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως μὴ ἀνασπασθῇ.

Ἐπειδὴ ἀναίρεθείσης εἴτα, ὡς προεῖρηται, τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, προσήκει ὅπως δυνάμει τῶν διεπουσῶν τὴν ἀναίρεσιν ἀρχὼν διαταχθῇ ἡ ἐπαναφορὰ τῶν διαδίκων εἰς τὴν θέσιν ἐδρίσκοντο πρὸς τῆς ἀναίρεθείσης ἀποφάσεως. Οὕτω, μετὰ τὴν τελεωτικὴν τῆς δίκης ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου, δέον νὰ ἀνακληθῇ ἡ κατὰ τῆς ἐπισπείδουσης (κληροδόχου) προστέρα ἀπόφασις τοῦ Μικτοῦ Ἐφετείου, ἡ ἀκυροῦσα τὸν πλειστηριασμὸν, καὶ νὰ θεωρηθῇ ὁ πλειστηριασμὸς ἔγκυρος. Ἡ λύσις δὲ αὕτη δέον νὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἐπὶ τῶν ὑπερθεματιστῶν (οἱ τινες δὲν ἦσαν διαδίκων ἐνώπιον τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων), διότι θὰ ἦτον ἀντικρὺς ἀδίκον νὰ δεχθῇ ὡς ἔγκυρον τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκτελέσεως ἄκυρον δὲ τὴν κατακύρωσιν ἧτις εἶναι συνέπεια καὶ μόνον τῆς ἐκτελέσεως, ἀπ' οὗ ἡ αἰτία τῆς ἐνοχῆς τῆς ἐπισπείδουσης καὶ τῶν ὑπερθεματιστῶν εἶναι ἀδιαιρέτος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

N. K. Δίβρη: —Βεβαίως μετὰ τὴν ἐπελθούσαν ἐνηλικίωσιν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ὑπὸ τοιοῦτον ὅρον ὑπεσχημένη ἀπαίτησις, χωρὶς νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἦτο ὠρισμένος ὁ χρόνος ἐν τῷ συμβολαίῳ. Ἡ προθεσμία δύναται νὰ καθορισθῇ καὶ δι' ἐπελεύσεως φυσικοῦ γεγονότος, οἷα ἡ ἐνηλικίωσις.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Περὶ τῶν ὑδάτων, κατὰ τὸ Ρωμ. Δίκαιον καὶ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐφαρμογὴν τοῦ ὑπὸ Π. Ἀντωνιάδου εἰρηνοδίκου.

Ἔργον μετ' ἐξαιρετοῦ ἐπιμελείας καὶ ἐπιμονῆς συνετέλεσεν ὁ φιλόπονος καὶ ἐγγρατὴς ἐπιστήμων. Ἐν ἀρχῇ ἐκτίθενται τὰ περὶ ὑδάτων ἐν γένει, εἴτα δὲ τὰ περὶ μὴ πλωτῶν δημοσίων καὶ δημοτικῶν, τὰ περὶ πλωτῶν ποταμῶν, τὰ περὶ λιμνῶν καὶ θαλασσῶν, διωρῶν, τὰ περὶ ἰδιωτικῶν ὑδάτων, τὰ περὶ ὀχθῶν, προσχώσεων, ποταμίας νήσου, κοίτης, τὰ περὶ συστάσεως καὶ ἀποστῆσεως ὑδατικῶν δουλειῶν παντὸς εἶδους· προστίθενται περαιτέρω ἱκανὰ καὶ περὶ προστασίας τῶν ὑδάτων τούτων καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν δουλειῶν, ἐν τέλει δὲ τὰ περὶ ἀρμοδιότητος εἰρηνοδικῶν ἐπὶ τῶν θεμάτων τούτων. Πάντα αὐτὰ ὁ συγγραφεὺς διηξέρχεται μετὰ σαφηνείας καὶ συστηματικότητος εἰς τὴν συμβάλλει καὶ ἡ τῆς νομολογίας τῶν δικαστηρίων παράθεσις ἐπὶ ἐκάστου θέματος. Ἐν ἐνὶ δὲ λόγῳ τὸ ἔργον ἔχει πᾶσαν τὴν ἀπαιτουμένην πληρότητα, λαμβανομένης ὑπ' ὅλης τῆς δυσχερείας, ἣν ἐν ἑαυτῷ τὸ ἐν λόγῳ θέμα φέρει, καὶ τῆς πενιστάτης παρ' ἡμῖν ἐπὶ τούτου φιλολογίας.

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΣΤΟΛΑ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Συνδρομή Ιταλίας Δρ. 15. § Μετά Διελίου Δρ. 20. § Καταχωρ. ό αριθ. λ. 50

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

30 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1907

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία	Άρειου Πάγου	Πολιτική	(1907)
		Ποινική	(1907)
Νομολογία	Εφέτειου	Αθηνών	(1906)
		Λαρίδος	(1907)
		Κρήτης	(1907)
Προξ. Νομολογία	Δικαστ. Συμβάνης		(1907)
Γνωμοδοτήσεις	Νομομαθών		
Διάφορα.			

Συνοδεύεται υπό του βου φύλλον του Κώδικος 1907.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Άριθ. 36 (1907) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρειοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΛΑΣ

Εμπορος. - γραμματίων εις διαταγήν. - μη προβολή άστυκότητος. - παραγραφή Έμπορικού Νόμου πενταετής. - τεκμήριον πληρωμής. - άγωγή περί κηρύξεως παραγραφής ή εξοφλήσεως. - προβολή μη εξοφλήσεως. - άποτελέσματα επί παραγραφής.

Έπειδή, αφού τὸ μὲν ἐφετεῖον δέχεται ὅτι ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἦτο ἔμπορος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐπιδίκου γραμματίου εἰς διαταγήν καὶ ὁ νόμος ὁρίζει (άρθρ. 1 § 1, 2 § 6 καὶ 8 § 2 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Έμποροδικείων Νόμου) ὅτι πᾶσα πρᾶξις ἐνεργουμένη ὑπὸ ἐμπόρου τεκμαίρεται ἐμπορικῇ, ἐκτὸς ὅταν ἐκ τῆς φύσεώς τῆς ἔχῃ ἀστικὸν χαρακτῆρα, ἐκ δὲ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ ἐκκαλοῦντος, τῶν ὑποβληθεισῶν κατὰ τὴν συζήτησιν, μεθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δὲν προκύπτει ὅτι οὗτος ἰσχυρίσθη ὅτι ἡ ἐν τῷ ἐπιδίκῳ εἰς διαταγήν γραμματίῳ ἀναφερομένη ἐνσχυρὴ σχέσηις ἦτο ἀστικής φύσεως, οὐδὲ διὰ τῆς ἐφέσεως αὐτοῦ ὑπέβαλε τοιοῦτο παράπονον κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, οὐδόλως τὸ δικαστήριον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις, μὴ διατάξαν ἀποδείξιν περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου, οὐδ' εἰς ἀναιτιολόγητον ὑπέκπεσε καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι τῆς ἀναιρέσεως ἀπορριπτεῖσι ὡς μὴ βάσιμοι.

Έπειδή, ναὶ μὲν ἡ τοῦ άρθρ. 189 τοῦ Έμπ. Νόμου βραχυχρόνιος παραγραφή στηρίζεται εἰς τὸ νομικὸν τεκμήριον τῆς πληρωμῆς, ὅπερ καταστρέφεται διὰ τοῦ ἐναντίου τεκμηρίου, τοῦ ἐκ τῆς ὁμολογίας τοῦ ὀφειλέτου προκύπτοντος περὶ τῆς μὴ πληρωμῆς τοῦ χρέους, ἀλλ', ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν αὐτῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσειόντος, οὗτος δὲν ἐπεκατέσθη τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὅτι

ὀφείλεται μέρος τοῦ χρέους, ἀλλ' ἰσχυρίσατο ὅτι ἐκ τῶν χρηματικῶν ποσῶν, ἅτινα ὁ ἀντιδίκός του ἰσχυρίζεται ὅτι τῷ ἐπλήρωσε, μένει αὐτῷ ὀφειλέτης, ἀλλ' ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος εἶναι ἴδιος αὐτοῦ ὑπολογισμὸς καὶ οὐχὶ ὁμολογία τοῦ ἀντιδίκου του, ὅστις, ὡς αὐτὸς ὁ ἀναιρεσειῶν ἐν ταῖς ἀνωτέρω προτάσεσιν αὐτοῦ ὁμολογεῖ ὅτι διὰ τῆς ἀγωγῆς του ἠτήσατο νὰ κηρυχθῇ τὸ ἐκ τοῦ γραμματίου χρέος παραγεγραμμένον ἢ ἄλλως ἐξωφλημένον τούτων δ' οὕτως ἐχόντων ἀπορριπτικὸς ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τῆς ἀναιρέσεως περὶ ἀναιτιολογήτου καὶ παρὰβιάσεως τῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας.

Άριθ. 37 (1907) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρειοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΛΑΣ

Αἰτησις ἀναιρέσεως. - νικήσας καὶ νικηθεὶς διάδικος.

Έπειδή, κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ άρθρου 813 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἀναίρεσις δύναται ν' ἀπευθύνηται μόνον κατὰ τοῦ νικήσαντος διαδίκου, ὥστε ἐν προκειμένῳ ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως, ἀπευθυνθεῖσα κατὰ τῶν Σ. Π*** καὶ Ε. Τ***, ἀπαράδεκτός ἐστι καθέσθον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, αὕτη καὶ τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Σ. Π*** καὶ τὴν παρέμβασιν τῆς Ε. Τ*** ἀπέρριψεν (*).

(*) Μετὰ βούλευμα συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ δι' ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου διωρίσθη ἐπίτροπος ἀνηλίκου θετοῦ τέκνου. Ἀλλὰ κατὰπιν προδιωρισμένους προσωρινὸς κηδεμῶν αὐτοῦ ἀνέκοψε τὴν ἀπόφασιν ταύτην καὶ ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ παρενέβη καὶ ἕταρος συγγενῆς τοῦ ἀνηλίκου θετοῦ. Ἐπὶ ταῖς ἀνακοπῇ καὶ παρεμβάσεσι ταύταις ἐξεδόθη ἀπόφασις τοῦ πρωτοδικείου, ἥτις ἐξηφάνισε τὴν ἀνακοπήσαν, ἐπὶ τῷ λόγῳ μὴ ταχτικῆς συγχροτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ διὰ τῆς πρώτης διωρισμένος ἐπίτροπος καὶ ἐπὶ τῇ ἐφέσει του ἐξεδόθη ἡ πρὸς τὸν Α. Πάγον προσβληθεῖσα ἀπόφασις (1859 ἐν σ. 345 ΧVII), ἡ ὁποία ἰδέξατο τὴν ἐφεσιν τοῦ διωρισμένου ἐπιτρόπου, ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν καὶ παρέμβασιν, θεωρήσασα ὡς καλῶς γενομένην τὴν πρὸς τὸν διορισμὸν ἐπιτρόπου προδικασίαν ἐν συγγενικῷ συμβουλίῳ, ἀλλὰ διώρισεν ἀντὶ τοῦ πρωτοδικικοῦ διωρισθέντος καὶ ἤδη ἐκκαλοῦντος, ἕτερον ἐπίτροπον. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην προσέβαλεν ὁ ἐπίτροπος ἐκείνος δι' ἀναιρέσεως, ὁρθῶς δ' ἀπερρίφθη αὕτη, διότι πράγματι ἀντικείμενον τῆς δίκης δὲν ἦτο ὁ διορισμὸς αὐτοῦ ὡς ἐπιτρόπου. Ἵνα θεωρηθῇ ὅτι ἀπέτυχεν, ἀλλ' ὁ διορισμὸς ἐπιτρόπου ἐπὶ τῇ βίσει τοῦ συγχροτηθέντος συγγενικοῦ συμβουλίου, ἡ ὁποία δ' οὕτως νὰ ᾔται ἢ ὑπ' αὐτοῦ προβληθεῖς ἡ οἰοσθήποτε ἄλλος ἐκλεγόμενος ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, τοῦτο δ' ἐπετεύχθη διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου.

Ἀριθ. 38 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Εὐθύναι ἐκ δόλου, βαρέος καὶ ἐλαφροῦ πταισματος. - συμφωνία ἀπαλλαγῆς. - ὅρια ἰσχύος. - ἔκτασις καὶ ἐπ' εὐθύνης ἐκ πράξεων πλοιάρχου. - ἀπόδοσις ληθθέντων ἀναιρουμένη. - ἀπόδειξις λήψεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ὁρθὴν ἐρμηνείαν τῶν Νόμων 23 Πανδ. (50.17), 226 (50.16), 27 § 3 § 4 (2.14), 1 § 2 (47.4) καὶ 8 § 3 (43.26) δὲν δύναται τις ν' ἀπαλλαγθῇ διὰ συμφώνου τῆς εὐθύνης ἐκ τοῦ ἰδίου δόλου ἢ τοῦ βαρέος πταισματος, ἰσοδυναμοῦντος κατὰ νόμον πρὸς δόλον, ὡς ἀντικειμένης τοιαύτης συμφωνίας εἰς τὰ χρηστὰ ἦθη καὶ τὴν δημοσίαν τάξιν, ἀλλ' ἐπιτρέπεται μόνον ἡ ἀπαλλαγὴ διὰ συμφώνου τῆς εὐθύνης ἐκ τοῦ ἰδίου ἐλαφροῦ πταισματος, τοῦ κανόνος δὲ τούτου τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου οὐδεμίαν ἐπήνεγκε τροποποίησιν ἢ ἐν ἄρθρ. 216 τοῦ Ἑμπ. Νόμου διάταξις περὶ πολιτικῆς εὐθύνης τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ πλοίου διὰ τὰς πράξεις τοῦ πλοιάρχου καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ πλοῖον καὶ τὴν ἀποστολὴν του, ὡς ἀποτελοῦσα ἐπανάληψιν τῶν περὶ εὐθύνης, τοῦ προσκτῆσαντος διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, ἐφ' ἧς προδήλως ἔχουσιν ἐφαρμογὴν οἱ ρηθέντες κανόνες αὐτοῦ, οὐδαμοῦ δὲ τοῦ Ἑμπ. Νόμου ἀναγράφεται διάταξις καθ' ἣν νὰ μὴ δύναται νὰ συμφωνηθῇ τὸ ἀνεύθυνον τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ πλοίου δι' ἐλαφρὸν πταῖσμα, κατ' ἀντιθέσιν πρὸς τὸ Ἀστικὸν Δίκαιον ἔθεν τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς πρώτης τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀριθ. 2446 τοῦ 1904 ἀποφηνάμενον ὅτι ἡ ἀναιρεσιόουσα ἐταρεία, ἐναγομένη κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς προστήσεως ὡς μὴ καταβαλοῦσα τὴν προσήκουσαν ἐπιμέλειαν περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ πληρώματος εἶναι ὑπεύθυνος διὰ πᾶσαν βλάβην προσελθοῦσαν ἐξ ὑπαιτιότητος αὐτοῦ καὶ ὅτι ἐν γένει εἶναι ἄκυρος πᾶσα ἐναντία συμφωνία, ἄνευ διακρίσεως ἐὰν πρόκηται περὶ βαρέος πταισματος, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀπορρίψαν τὴν ἐνστάσιν τῆς ἀναιρεσιούσης, τὴν στηριζομένην εἰς τὸν λόγον ὅτι δυνάμει τῆς ἐν τῇ φορτωτικῇ συμφωνίας, αὕτη οὐδεμίαν φέρει εὐθύνην διὰ τὰς κατὰ τὸν διάπλουν βλάβας καὶ ἀβαρίας τῶν ἐμπορευμάτων, ἐξ οἷας διὰ τὴν αἰτίαν, ἄνευ τῆς ὡς εἰρηται διαστολῆς, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς ἀνωτέρω παρατεθείσας διατάξεις τῶν νόμων, ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἐπιστροφῆς δραχ. 528 καὶ 15)00 αἰτήσεις τῆς ἀναιρεσιούσης, ὡς καταβληθεῖσων τῇ ἀντιδίκῳ τῆς παρ' αὐτῆς, δυνάμει τῆς ἀναιρουμένης καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς δὲν δύναται νὰ ἐπιδικασθῇ, ὡς μὴ προσαγομένης οὐδεμιᾶς ἀποδείξεως παρὰ τῆς ἀναιρεσιούσης περὶ ταύτης, ἀρνούμενης ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τῆς.

Ἀριθ. 39 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Συντηρητικὴ κατάσχεσις ἐπ' ἀκινήτου ὑπὸ μίσθωδιν. - συγκατάσχεσις ἐνοικίων. - ἀδύνατος μεταγενεστέρᾳ ἐκχώρησις. - διὰ τὰς περὶ κατασχέσεως παρὰ τρίτῳ ἀνεγνώρι-

στος. - ἰσχυρισμὸς περὶ περιορισμοῦ ἀδείας ἐπὶ μόνον ἀκινήτου. - παρέμβασις κυρία ἢ πρόδοτος. - εἰσαγωγή κατὰ πᾶσαν στάσιν.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 1039 τῆς Πολ. Δικονομίας, πραγματευομένου περὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως καὶ ρητῶς παραπέμποντος ὡς πρὸς τὰς συνεπειὰς αὐτῆς εἰς τ' ἄρθρα 961 καὶ 962 αὐτῆς, τὰ ὀρίζοντα περὶ ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως, ἐπεταὶ ὅτι αἱ διατάξεις τῶν ρηθέντων ἄρθρων ἔχουσι ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως, κατὰ τ' ἀνωτέρω δὲ ἄρθρα 1039, 961 καὶ 962 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐν συνδυασμῷ, ἐπιβαλλομένης συντηρητικῆς κατασχέσεως ἐπὶ ἀκινήτου ὄντος ὑπὸ μίσθωσιν, εἰς τὴν διακατοχὴν αὐτοῦ μένει ὁ μισθωτής, τὰ δὲ μετὰ τὴν κατάσχεσιν ἐνοικία θεωροῦνται συγκατασχεθέντα μετὰ τοῦ ἀκινήτου, τοῦ μὲν μισθωτοῦ ὑποχρεομένου εἰς τὴν φύλαξιν αὐτῶν ὅπως τ' ἀποδῶσις εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, τοῦ δ' ἐφελέτου ἰδιοκτῆτου στερουμένου τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπαλλοτριώσεως κατὰ τ' ἄρθρα 890, 926, 963 καὶ 964 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου δεχθὲν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν πρωτοδικεῖον, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ἡ ἐπιδιληθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου Ν. Μ^{***} συντηρητικὴ κατάσχεσις ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦ ἰδιοκτῆτου διὰ χρεὸς τούτου πρὸς ἐκείνον ἐγένετο νομίμως τὴν 10 Φεβρουαρίου 1903 καὶ ὅτι τὴν ἐπιούσαν ἐκοινοποιήθη τῷ ἰδιοκτῆτῃ αὐτῆς καὶ ἐκμισθωτῇ ἡ περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγή καὶ ἐπὶ τούτοις ἀποφηνάμενον ὡς συγκατασχεθέντα μετὰ τοῦ ἀκινήτου καὶ τὰ ἀπὸ τῆς κατασχέσεως μέλλοντα ἐνοικία, ἄκυρον δὲ τὴν βραδύτερον τῆς ρηθείσης κατασχέσεως γενομένην ἐκχώρησιν τῶν τοιούτων ἐνοικίων ὑπὸ τοῦ ρηθέντος ἰδιοκτῆτου πρὸς τὸν ἐκδοχέα αὐτοῦ ἐνάγοντα καὶ ἤδη ἀναιρεσιόοντα, ὁρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ἀνωτέρω παρατεθείσας διατάξεις, συνεπῶς δὲ ἀπορριπτεῖ ὡς μὴ βάσιμοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι τῆς αἰτήσεως καὶ τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων.

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἐχόντων, οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου αἱ περὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως εἰς χεῖρας τρίτου διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ συνεπῶς οὐδόλως ἡμάρτε τὸ ἐφετεῖον μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν οὐδ' αἰτιολογήσαν τοὺς προταθέντας παρὰ τοῦ ἀναιρεσιόοντος ἐνώπιον αὐτοῦ ἰσχυρισμοὺς, ὅτι δὲν ἐκοινοποιήθη τῷ ἀντιδίκῳ τοῦ Λ. Α^{***} ὡς μισθωτῇ τῆς οἰκίας καὶ μεσεγγυούχῳ κατασχετήριον καὶ ἡ περὶ κύρους κατασχέσεως ἀγωγή, ὡς ὄντας ἄνευ νομικῆς ἀξίας.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων ὅτι ἐν ᾧ ὁ ἀναιρεσιῶν ἐπεκαλέσθη κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὅτι ἀνεγνώρισεν ὁ ἤδη ἀναιρεσιδλήτος ἐναγόμενος Λ. Α^{***} τὸ ἀνύπαρκτον τῆς κατασχέσεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2 τοῦ 1904 δηλώσεώς του, ἐν τούτοις τὸ ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν οὐσιώδη τοῦτον ἰσχυρισμὸν του, ἐστὶν ἀπορριπτεὸς ὡς μὴ βάσιμος, διότι ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προσαγομένων προτάσεων αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ὁ ἀναιρεσιῶν δὲν ἰσχυρίσατο ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἀνεγνώρισε διὰ τῆς

ρηθείσης δηλώσεως τὸ ἀνύπαρκτον τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως ἐπὶ τῆς περὶ ἧς ἡ ἀγωγή οἰκίας κατὰ τοῦ ιδιοκτητοῦ αὐτῆς, ἀλλ' ὅτι ὁ ἐναγόμενος ὠμολόγησε καὶ ἀνεγνώρισεν ὅτι οὔτε τὸ κατασχετήριο οὔτε ἡ περὶ κύρους κατασχέσεως ἐκοινοποιήθη αὐτῷ, ὅστις ἰσχυρισμὸς ὡς ἐρρέθη οὐδεμίαν ἔχει ἐπιρροὴν καὶ συνεπῶς δὲν ἐχρηζεν αἰτιολογίας.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων ὅτι ἐν ᾧ ὁ ἀναιρεσίωσις ἰσχυρίσθη ὅτι ἡ συντηρητικὴ κατάσχεσις ἐπεβλήθη ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ Ν. Μ^{***} δυνάμει ἀδείας τοῦ προέδρου, περιορίζουσας τὴν ἔκτασιν αὐτῆς ἐπὶ μόνον τοῦ ἀκινήτου, ἐν τούτοις τὸ ἐφετεῖον δὲν ἐξήτασε τὸν οὐσιώδη τοῦτον ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐστὶν ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος, διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προσαγομένων προτάσεων αὐτοῦ τῶν ὑποβληθεισῶν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου, οὐδὲλως ὑπέβαλε τοιοῦτον ἰσχυρισμόν.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἡ παρέμβασις τοῦ Ν. Μ^{***} ὡς κυρία ἐν ᾧ εἶναι πρόσθετος καὶ ὡς τοιαύτη ἀπαράδεκτος εἰσαγομένη τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ἐστὶν ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος, διότι ἡ παρέμβασις εἴτε κυρία εἶναι εἴτε πρόσθετος δύναται νὰ εἰσαχθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης (ἄρθρ. 231 καὶ 234 τῆς Πολ. Δικονομίας).

Ἀριθ. 40 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Βιαιὰ ἀποβολὴ ἀπὸ ἀκινήτου. - παρελεύσεως ἔτους. - διώξις διαφέροντος. - παραγραφὴ Λογιστικοῦ Νόμου. - ἀφετηρία.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν ἐφετεῖον, ἐν ᾧ δι' αὐτῆς δέχεται ὅτι τὸ πρὸς ἔγερσιν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς δικαίωμα τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, κατὰ τὰ πραγματικά περιστατικά τ' ἀποτελοῦντα τὴν ἱστορικὴν καὶ νομικὴν βάσιν αὐτῆς, ἐγεννήθη τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1891, ἥτοι δεκαετίαν ὀλόκληρον πρὸ τῆς ἐγέρσεως αὐτῆς, καθόσον ἐνῶ τὸ γεγονός τῆς βιαιᾶς ἀποβολῆς τοῦ ἀναιρεσιδλήτου ἐκ τῆς νομῆς τῶν περὶ τὴν αὐτὴν κτημάτων ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ Δημοσίου ἐτελέσθη κατὰ τὸν ρηθέντα χρόνον, ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή ἡγέρθη τὴν 23 Φεβρουαρίου 1901 ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, ἐπιδιώκοντος τὸ διαφερόν ἐπὶ τοῦ γεγονότος τῆς βιαιᾶς ἀποβολῆς τοῦ ἑκτοτε ἐτησίως, ἐν τούτοις ἀποφαίνεται ἀπορριπτέαν τὴν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐνστασιν τῆς πενταετοῦς παραγραφῆς τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου κατὰ τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ὅσον ἡ ἐνστασις αὕτη στρέφεται εἰς τὴν πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς πενταετίαν καὶ ἐφεξῆς ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως αὐτῆς μέχρις ἀποκαταστάσεως τῆς νομῆς, ἐπὶ ταῖς σκέψειςιν ὅτι τὸ μὲν γεγονός τῆς ἀδίκου πράξεως ἐξακολουθεῖ ὕφιστάμενον, ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ τὸ Δημόσιον κατέχον αὐθαιρέτως τὰ ἐπίδικα, αἱ δὲ ἀξιώσεις τοῦ ἐναγόντος, περιοδικῶς γεννώμεναι, ὑπόκεινται εἰς ἰδίαν ἐκάστη παραγραφὴν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτῶν, ἥτοι ἀπὸ ἐκάστοτε συμπληρουμένου γεωργικοῦ ἔτους, οὕτως ὅμως ἀποφαίνεται τὸ ἐφετεῖον, ψευδῶς ἡρ-

μήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ΧΛ' Νόμου τοῦ 1877, καθ' ἣν ἡ πενταετής παραγραφὴ τοῦ ἄρθρου 69 τοῦ περὶ Δημοσίου Λογιστικοῦ Νόμου ἀρχεται ἀφ' ἧς τὸ πρῶτον ἐγεννήθη τὸ πρὸς ἀγωγήν δικαίωμα, οὐ ἀπτόκοι εἰς αἰτούμεναι ἐτησίως ἀποζημιώσεις. Ὅθεν ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας (*).

Ἀριθ. 41 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Πρόδεις καὶ διπλωματικοὶ ἀντιπροδωποί. - ἑτεροδικία. - ξένου ἡγεμόνος. - ἀνεπέκτατον δικαιοδοσίας.

Ἐπειδὴ προκύπτοντος ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 26 καὶ 17 ἐδ. 1 τῆς Πολ. Δικονομίας ὅτι οἱ πρέσβεις καὶ ἄλλοι διπλωματικὸν χαρακτήρα ἔχοντες πληρεξούσιοι ξένων κρατῶν ἀπολαύουσιν ἐν Ἑλλάδι τῶν δικαιωμάτων τῆς ἑτεροδικίας, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐναχθῶσιν ἐνώπιον τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων εἴτε παρ' ἄλλοδαπῶν, εἴτε παρ' ἡμεδαπῶν, κατὰ μείζονα λόγον ἔπεται ὅτι τοῦ δικαιώματος τούτου ἀπολαύει ὁ ἡγεμὼν ξένου κράτους καὶ μάλιστα ὅταν οὗτος, ἥτοι καθ' ὃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐδέξατο τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἡ Α. Μ^{***} ὁ Σουλτάνος τῆς Τουρκίας ἐνάγεται διὰ τοῦ ἐκπροσωποῦντος αὐτὸν Ὑπουργοῦ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Οἴκου καὶ τῶν Αὐτοκρατορικῶν Κτημάτων ἐνώπιον Ἑλληνικοῦ Δικαστηρίου ἐκ προσωπικῆς σχέσεως μισθώσεως ἀκινήτων κτημάτων, κειμένων ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀνηκόντων εἰς αὐτὸν, οὐχὶ ὡς ἄτομον, ἀλλ' ὡς ἡγεμόνα, ἥτοι κτημάτων τοῦ στέμματος, τῶν ἐποίων ἡ νομικὴ ἔννοια συνδέεται μετὰ τοῦ δημοσίου δικαίου. Ἡ προκειμένης δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 26 ἐλλείψεως δικαιοδοσίας τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων, καθ' ὃ στερουμένων ἐξουσίας πρὸς τὸ δικάσαι, ἔπεται ὅτι ἡ ἐρευνα περὶ τούτου, ὡς ἀναγομένου εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, δὲν ὑποτίθησιν ἀναγκάως πρότασιν ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου, ἀλλ' ἀσκεῖται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἐν πάσῃ τῆς δίκης στάσει κατὰ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 160 ἐξαίρεσιν, ὡς μάλιστα προκύπτει ἐκ τῆς ἀντιθέσεως τοῦ ἄρθρου 26 πραγματευομένου περὶ τῶν ἄλλοδαπῶν τῶν ἀπολαύοντων τοῦ δικαιώματος τῆς ἑτεροδικίας καὶ ἐναγομένων παρ' ἄλλοδαπῶν ἢ ἡμεδαπῶν, ἀποκλειόντος δὲ, ἄνευ διαστολῆς τινος περὶ παρεκτάσεως τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων, πρὸς τὸ ἐπόμενον ἄρθρον 27, ὅπερ πραγματευόμενον περὶ τῶν ἄλλοδαπῶν, τῶν μὴ ἀπολαύοντων τοῦ δικαιώματος τῆς ἑτεροδικίας καὶ ἐναγομένων παρ' ἄλλοδαπῶν, ἀποκλείει μὲν τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων, ἀν μὴ συντρέχῃ εἰδικὴ τις θωρηξία ἐκ τῶν αὐτῶν ἀναφερομένων, ὡς ἡ τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως τοῦ συναλλάγματος κατὰ τὸ ἄρθρον 22 ἐδ. 4. ἡ συνθήκη καὶ τοῦ Κράτους μὴ ποιῶνται ἐξαίρεσιν, ἀλλ' ἐπιτρέπει ἐν τέλει εἰς τὸν ἐναγόμενον νὰ παρεκτείνῃ τὴν ἀρμοδιότητα ὑποβάλλων αὐτὸν ρητῶς

(*) Ἀναίρεται ἡ ἐν σελ. 22 ΧVI 937 Ε. Α.

ἡ σωτηριῶς εἰς τὰ ἑλληνικά δικαστήρια· ὅθεν ἀβάσιμοι ἐλεγχονται πάντες οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου, ὡς καὶ οἱ ἀρνούμενοι ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 27, οὐδεμίαν κατὰ τὰ εἰρημένα ἔχοντος ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴν.

Ἀριθ. 43 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεσπαγίτης κ. Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Κτηνικὴ παραγραφὴ τριακονταετῆς ἢ τεσσαράκονταετῆς· στοιχείον καλὴ πίστις· κάτοχος ἐπὶ τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα ἔτη κακῇ πίστει· βιαία ἀποβολή· διεκδικηδὶς· οὐκ ἀναγκαῖα πανηγυρικὴ ἐπικληρὶς καλῆς πίστεως· ἐπικληρὶς ἀνεπιλήπτου· προσβολὴ ἀνυπότακτων ἐρειδμάτων.

Ἐπειδὴ ἀπαραίτητος ὅρος τῆς ἐκτάκτου κτηνικῆς παραγραφῆς τῶν τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα ἐτῶν εἶναι, κατὰ τὸν Νόμ. 8 § 1 Κώδ. 7.39 (Βασ. Ν. 129), ἡ κατὰ τὴν κτήσιν τῆς νομῆς καλὴ πίστις τοῦ διὰ τῆς παραγραφῆς ταύτης κτωμένου τὴν κυριότητα (ἐν καλῇ πίστει ἐξ ἀρχῆς τοῦτο τὸ πρᾶγμα διακατέσχε), κατ' ἀκολουθίαν στοιχεῖον τῆς ἀγωγῆς περὶ διεκδικήσεως τῆς ἐπὶ τῆς παραγραφῆς ταύτης ἐρειδομένης, ὅπερ δέον ἀναγκαίως, κατὰ τὸ ἀρθρον 533 ἐδ. 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, νὰ περιέχεται ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀγωγῆς, μὴ δυνάμενον ν' ἀνακληρωθῇ διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἐναντιοφάντος τῆς πρώτης ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου συζητήσεως (ἀρθρ. 158 τῆς αὐτῆς Δικονομίας) καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἔλλειψις, ὡς ἀναγόμενον εἰς τὴν διαδικασίαν καὶ τὸ νόμον ὑποστατὸν τῆς ἀγωγῆς σκοπεῖται ὑπὸ τῶν δικαστηρίων καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐν ἀσῇ τῆς δίκης στάσει, εἶναι ἡ κατὰ τ' ἄνω τέρω καλὴ πίστις.

Ἐπειδὴ οὕτε τὸ ἐφετεῖον δέχεται, οὕτε ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀγωγῆς περιέχεται, ὡς ἐκ τούτου ἀποδεικνύεται, ὅτι τὴν κατὰ τοῦ Δημοσίου διεκδικήσιν στηρίζει ἡ Μονὴ εἰς βιαίαν ἀπ' αὐτῆς ἀφαιρέσιν τῆς κατοχῆς τοῦ κτήματος παρὰ τοῦ ἐναγομένου Δημοσίου, ὅπως ἔχῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογὴν ἡ ἐξαιρετικὴ διάταξις τοῦ Νόμου 8 § 2 Κώδ. (7.39), καθ' ἣν ἐπὶ βιαίας ἀφαιρέσεως τῆς νομῆς, δικαιούται καὶ ὁ κακῆς πίστεως κάτοχος, ἐὰν ἐνεμήθῃ τὸ κτῆμα ἐπὶ τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενον χρόνον τῶν τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα ἐτῶν νὰ διεκδικήσῃ αὐτὸ κατὰ τοῦ ἀποβαλόντος.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον δὲν δέχεται ὅτι τὰ πραγματικὰ στοιχεῖα τοῦ δικαίωματος καὶ εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ καλὴ πίστις δέον διὰ πανηγυρικῶν λέξεων ν' ἀναφέρεται ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ συμφώνως πρὸς τὰ συνδυασμένα ἀρθρα 533 καὶ 137 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅτι τὰ θεμελιούντα τὸ δικαίωμα γεγονότα πρέπει ν' ἀναφέρονται εἰς τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς ὠρισμένως καὶ διὰ μὴ διαφορουμένων ἐκφράσεων. Εἰπὼν δὲ τὸ ἐφετεῖον ὅτι ἐν τῇ ἀγωγῇ τῆς ἀναιρεσιούσης δὲν περιέχεται τὸ στοιχείον τῆς καλῆς πίστεως, δὲν παρεῖδεν οὐδ' ἡλλοίωσε τὴν βάσιν τῆς ὡς εἰρηται ἀγωγῆς, διότι ἐκ τοῦ ἐγγράφου αὐτῆς δὲν προκύπτει τὸ ἐναντίον ἐκεῖνον ὅπερ ἐδέξατο τὸ ἐφετεῖον, ἡ δὲ φράσις περὶ ἀνεπιλήπτου κατοχῆς τῆς Μονῆς, ἥτις καὶ κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀ-

πόρασιν περιέχεται ἐν τῇ ἀγωγῇ, δὲν ἀνακληρῶν κατὰ νόμον τὴν καλὴν πίστιν, οὐδὲ εἶναι ἰσοδύναμος πρὸς αὐτὴν, διότι ὡς ἀνεπιλήπτος μὲν κατοχῇ, κατὰ τοὺς Νόμους 53 Πανδ. (41.2), 1 § 9, 2 καὶ 3 πρ. Πανδ. (43.17), χαρακτηρίζεται ἡ μὴτε βία, μὴτε λάθρα, μὴτε κατὰ παράκλησιν ἀπέναντι τοῦ ἐτέρου διαδίκου ἀσκουμένη, ἡ δὲ καλὴ πίστις ὡς ὅρος τῆς χρησικτησίας κεῖται ἐν τῇ εὐλόγῳ πεποιθῆσει ὅτι διὰ τῆς ἰδιοποιήσεως τοῦ πράγματος οὐδὲν τις προσβάλλει ἀλλότριον δικαίωμα καὶ ἰδίως ὅτι ἐκτήσατο τὴν κυριότητα (πρ. Εἰσηγ. 2.6 Ν. 27 Πανδ. 18.1 καὶ Ν. 109 Πανδ. 50.16).

Ἐπειδὴ ὁ τέταρτος λόγος ἀναφέρεται εἰς ἔρεσμα μὴ ὑπάρχον, ἥτοι ἐρεῖδεται ἐπὶ ψευδοῦς προουποθέσεως, διότι τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐκ ταύτης ἀποδεικνύεται, ἀπέρριψε τὴν ἔρεσιν τῆς ἀναιρεσιούσης Μονῆς καὶ ἐπεκύρωσε τὴν δι' αὐτῆς προσβληθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 472 ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικείου διὰ μόνον τὸν λόγον τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐλλείψεως τοῦ στοιχείου τῆς καλῆς πίστεως, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὰ ἕτερα ἐρείσματα, ἐφ' ὧν προσθέτως ἐστηρίχθη τὸ πρωτοδικεῖον καὶ ἰδίως τὸ ἀβάσιμον τῆς ἀγωγῆς, ὡς μὴ ἀποδείχθέντων τῶν στοιχείων τῆς χρησικτησίας.

Ἀριθ. 46 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεσπαγίτης κ. Γ. ΦΑΣΙΛΑΚΗΣ

Θάνατος ἢ ἀνικανότης ἐγκαταστάσεως κληρονόμου· ματαίωσις διαθήκης· κληροδοτήματα· κωδικελικὴ ρήτρα· ἀπόφανσις μὴ ὑπάρξεως· αἰτία θανάτου ὡρεα· τρόπος καὶ τόπος δυστάσεως· συμβολαιογραφικὸν ἐγγράφον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν Ν. 9 Πανδ. (26.2), Ν. 1 καὶ 3 § 2 Πανδ. (29.7) καὶ Ν. 181 Πανδ. (50.17) συνάγεται ὁ κανὼν καθ' ὃν, ἐὰν εἴτε δι' ἐπελθοῦσαν ἀνικανότητα τοῦ ἐγκατασταθέντος ἐν τῇ διαθήκῃ κληρονόμου, εἴτε διὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, συμβάντα πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου, ἀποβῇ ἀδύνατος ἡ ἐν τῇ κληρονομίᾳ ὑπεισέλευσις αὐτοῦ (testamentum destitutum), ματαιουμένης οὕτω τῆς ἐγκαταστάσεως, ἡ διαθήκη καθίσταται ἀνίσχυρος καὶ ὡς πρὸς τὸ λοιπὸν περιεχόμενον μέρος τῆς διαθήκης, ἥτοι τὰ κληροδοτήματα καὶ διορισμὸν ἐπιτρόπου. Αἱ δὲ ἐκ τῆς Νεαρᾶς 115 καὶ ἐκ τῶν Ν. 2 Π. (28.4) Ν. 96 § 1 Π. (30.1) ἐξαιρέσεις ὁρῶσιν εἰδικὰς περιπτώσεις, μὴ ἐπεκτεινόμενες εἰς ἄλλα θέματα, περὶ ὧν ὁ ἄνω κανὼν. Ὅθεν δεχθὲν τὸ ἐφετεῖον ὅτι ἡ ἐν τῇ ἰδιογράφῳ διαθήκῃ ἐγκατασταθεῖσα κληρονομία προαπεβίωσε τοῦ διαθέτου, οὐδαμῶς ἤμαρτεν ἀπορρῖψαν τὴν πρώτην βάσιν τῆς ἀγωγῆς, καθ' ἣν ζητοῦνται κληροδοτήματα ὡς σωζόμενα καὶ μετὰ τὴν προαποβίωσιν τοῦ ἐγκατασταθέντος κληρονόμου καὶ ὁ περὶ τούτου λόγος ἀναιρέσεως ἀβάσιμος ἀποβαίνει.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον δεχθὲν ὅτι δὲν προκύπτει ἐκ τῆς διαθήκης ἡ δηλώσις τῆς βουλήσεως τοῦ διαθέτου, ὅπως ἐν τῇ περιπτώσει ἀκυρωθῇ ἡ διαθήκη, νὰ ἰσχύσῃ ὡς κωδικελικός, οὕτε ὅτι ὑπάρχει ἐν αὐτῇ κωδικελικὴ ρήτρα, ἐξετίμησε τὸ περιεχόμενον τῆς διαθήκης ἀνευ δισταγμοῦ καὶ ἀμφιβολίας τινὸς περὶ τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ ἐπομέ-

νως δὲν περιέστη εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἐφαρμογῆς τῶν κανόνων περὶ ἐρμηνείας τοῦ περιεχομένου τῶν διαθηκῶν ἢ συμβάσεων, καθ' ὧς ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ τοῦ κρίνοντος τὸ περιεχόμενον ἐγγράφου τινος προτιμᾶται ἢ σώζουσα τὴν πρᾶξιν ἀπωτέρα ἐρμηνεία. Ἡ κρίσις δ' αὕτη τοῦ ἐφετείου μὴ παραβιάζουσα κανόνα δικαίου εἶναι ἀνεξέλεγκτος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν Ν. 4 Κωδ. (8.56) τοῦ Ἰουστινιανοῦ Νεαρ. Λέοντος 50, ἡ αἰτία θανάτου δωρεᾶ δύναται νὰ συσταθῇ ἢ ὑπὸ τὸν ἰδιαίτερον τύπον αὐτῆς, ἢ ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ Κωδικέλλου διὰ τὴν ἐν πολλοῖς πρὸς τὰ κληροδοτήματα ὁμοιότητα. Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἄρθρ. 48 τοῦ περὶ Χαρτοσήμου ΑΧΚΕ' τῆς 30 Δεκεμβρίου 1887 Νόμου, τὰ ἐγγράφα δωρεᾶς, εἴτε ἐν ζωῇ εἴτε αἰτία θανάτου, γίνονται ἐπὶ ποινητῇ ἀκυρότητος πάντοτε ἐπισήμως ἐνώπιον συμβολαιογράφου, τροποποιήσαν οὕτω τὸ ἄρθρ. 42 τοῦ Νόμ. 1836, ὅπερ περιώριζε τὴν συμβολαιογραφικὴν σύστασιν τῶν ἐν ζωῇ μόνον δωρεῶν, καὶ μὴ παραλαμβάνον καὶ τὰς αἰτίας θανάτου. Ἐπομένως πᾶς ἄλλος τύπος συστάσεως τῆς αἰτίας θανάτου δωρεᾶς, εἴτε διὰ Κωδικέλλου, εἴτε διὰ διαθήκης, δὲν ἰσχύει νῦν, ἐὰν δὲν περιβληθῇ τὸν τόπον συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου. Ἀλλ' ὡς δέχεται τὸ ἐφετεῖον καὶ ὡς διατυπῶνται ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως, ὁ ἀναιρεσιῶν ἐνάγων ζήτησατο τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ ὡς αἰτία θανάτου δωρεᾶ παραχωρηθέντα, καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς συστάσεως αὐτῆς ἐπεκαλέσθη τὴν ἀπὸ 2 Φεβρουαρίου 1901 ἰδιόγραφον διαθήκην, ἰσχύουσαν ὡς ἰδιωτικὸν ἐγγράφον ἀποδεικτικὸν τῆς συστάσεώς της, τοῦθ' ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὴν ἀνω ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 48 τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου. Ἐπομένως τὸ διατακτικὸν τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου, ἐπικυρώσας τὴν ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν καὶ κατὰ τὴν βάσιν ταύτην πρωτόδικον ἀπόφασιν, εἰ καὶ δι' ἄλλον λόγον, εἶναι ὀρθόν, ἀπορριπτέος δ' ἀποδοίνει ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως, καθὼς καὶ πάντες οἱ εἰς τὴν βάσιν τῆς αἰτίας θανάτου δωρεᾶς συσχετιζόμενοι λόγοι εἴτε περὶ ἀποδόχης τῆς δωρεᾶς εἴτε τοῦ ἀναιτιολογήτου τῆς ἀπορρίψεως τῶν περὶ ταύτης ἰσχυρισμῶν ὡς ἥρτημένοι ἐκ τοῦ νομίμου τῆς συστάσεώς της (*).

Ἀριθ. 49 (1907) Ἰ.μ. Β' (**)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ι. ΤΣΑΤΣΟΣ

Ἐκκλησιον.- κανονισμὸς ἐπὶ τῇ πρώτῃ αἰτήσῃ.- δικαιώματα ἐγγραφῶν ὑποθηκῶν τοῦ Ἀγμοδίου.- ὑποβολὴ δικαιολογητικῶν πρὸ ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνστάσις τοῦ ἐφεσιδλήτου περὶ ἀπαρδέκτου τῆς ἐφέσεως, ὡς ἀνεκκλήτου λόγῳ ποσοῦ, ἐστὶν ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέα, διότι τὸ ἐκκλησιον ἢ μὴ κρίνεται ἐκ τῆς ἀρχικῆς αἰτήσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ περιουρισμοῦ αὐτῆς, ἣν τὸ δικαστήριον διέταξε (ἄρθρ. 550 Πολ. Δικ.).

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ἐν σελ. 16 ΧΑ 1999 Ε Α.

(**) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 272 ΧΙΥ 402 τοῦ πρώτου τμήματος.

Ἐπειδὴ, καθ' ἃ παρεδέχθη καὶ τὸ Α' τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ κατὰ τὸν αὐτόθι παρατιθέμενον νόμον, ὁ ἐνάγων δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ τῶν ἐπιδίκων δικαιωμάτων τοῦ ἀγωγῆν πρὶν ὑποβάλλῃ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν τ' αὐτόθι ἀναφερόμενα δικαιολογητικὰ ἐγγράφα, τοῦναντίον δὲ σκεφθὲν τὸ πρωτοδικεῖον καὶ δεχθὲν ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐφεσιδλήτου μεταρρυθμιστέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὸν ἐφεσιδλήτον ν' ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν του, δὲν προτείνει, ὅτι τὰ εἰρημένα ἐγγράφα ἔχει ὑποβάλλει εἰς τὸ ὑπουργεῖον πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ ὅστις ἰσχυρισμὸς ἐχρηζεν ἀποδείξεως, διότι τὸν ἡρνήθη τὸ Δημόσιον, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρωτοδικῶν αὐτοῦ προτάσεως.

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 107 (1907) Ἰ.μ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Αἰτησις ἀναιρέσεως.- πιστοποιητικὸν δεσμοφύλακος κρατήσεως ἐν φυλακῇ.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 485 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσις εἶναι τότε μόνον δεκτὴ διὰ τὸν καταδικασθέντα εἰς τινα ποινὴν φυλάξεως, ἐὰν κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἐκθέσεως προσαγγῇ οὗτος συγχρόνως καὶ μαρτυρικὸν τοῦ δεσμοφύλακος ὅτι εὕρεται ἤδη εἰς φυλάκισιν.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόδειξις ὅτι οἱ ἀναιρεσιόντες διέτελουν εἰς φυλάκισιν καθ' ὃν χρόνον ἐγένετο ἡ αἰτήσις ἀναιρέσεως, δὲν δύναται κατὰ τὴν ἐπιτακτικὴν διάταξιν τοῦ νόμου, νὰ γείνη ἄλλως ἢ διὰ μαρτυρικοῦ τοῦ δεσμοφύλακος, οὔτε νὰ προκύψῃ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ἐκθεσις περὶ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἐγένετο ἐν ταῖς φυλακαῖς τῶν καταδίκων (*).

Ἀριθ. 108 (1907) Ἰ.μ. Β' (**)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Σύνθεσις δυνέδρων δικηγόρων.- μεταγενεστέρᾳ σύνθεσις ἐνόρκων παρόδρων.- παράστασις ἐνώπιον συμβολαιογράφου ἀντ' ἄλλου.- ἀδιάφορος ἀκυρότης δικαιοπραξίας.- προδολὴ ἀποζημιώσεως.- χρόνος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὁ ἀναγόμενος εἰς

(*) Περιεργος αὐστηρότης καὶ τυπικότης. Ὁ νόμος κυρίως ἀπήτησε τὴν διὰ τῆς φυλάξεως ἐπέλευσιν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως διὰ τὸ παραδεκτὸν τῆς ἀναιρέσεως καὶ ἰναγκάως διὰ τὴν ἀπόδειξιν τοῦτου ἐζήτησε τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ δεσμοφύλακος, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ μητροπολίτου. Ἀλλὰ δὲν πιστεύομεν ποτὲ ὅτι δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ σπουδαίως ὅτι ἀπήτησεν ἐπὶ πανηγυρικῷ τύπῳ νὰ εἶναι τὸ πιστοποιητικὸν τοῦτο ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ δεσμοφύλακος καὶ νὰ ἀποκλείηται ἡ βεβαίωσις τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως τοῦ συντάξαντος τὴν ἐκθεσιν τῆς ἀναιρέσεως ὅτι αὕτη συνεισέθηκε ἐν ταῖς φυλακαῖς. Τέτοιος πυρρωνισμὸς εἶναι ἀπίστευτος, προκείμενου μάλιστα περὶ προσφυγῆς κατὰ τοῦ περιορισμοῦ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας.

(**) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Α. Τσιβανόπουλος εἶπε τάδε :

« Κατὰ τὸ ἄρθρον 247 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐνοχος

τὴν κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καθ' ὅτι ὁ δικηγόρος Ι. Ρ^{***} ἦν δικαστικός πάρεδρος, ἔδει νὰ προτιμηθῇ κατὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, τοῦ συμπληρώσαντος αὐτὸ δικηγόρου Κ. Σ^{***}, ἀπορριπτέος ἐστὶ, καθ' ὅσον ἐκ τῆς ἀποφάσεως καὶ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως προκύπτει ὅτι ὁ Κ. Σ^{***} συνεπλήρωσε τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, κωλυομένου τοῦ συνέδρου παρέδρου, τῶν ἐτέρων πλημμελειοδικῶν, ὡς καὶ τοῦ ἐτέρου δικαστικοῦ παρέδρου, ἥτοι κωλυομένων ἀπάντων τῶν προτιμωμένων αὐτοῦ κατὰ νόμον διὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἂν δὲ ὁ πάρεδρος Ι. Ρ^{***} φαίνεται λαβὼν μετέπειτα μέρος ὡς ἐνορκος, τοῦτο οὐδεμίαν ἔχει ἐπιρροήν, διότι ἡ συγκρότησις τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων προηγείται τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, ἐπομένως ὁ πάρεδρος δικηγόρος ὁ κωλυθεὶς νὰ συμπληρώσῃ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, δὲν ἐμποδίζεται νὰ λά-

πλαστογραφίας εἶναι ὅστις ἐκδίδει ἔγγραφα ἐπ' ὀνόματι ἄλλου ὡς νὰ ἦσαν παρ' αὐτοῦ τούτου ἐκδεδομένα, ὅστις μιμεῖται εἰς τι ἔγγραφο τὴν ὑπογραφήν ἢ τὴν σφραγίδα ἄλλου κλπ· ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ εἶναι βέβαιον, ὅτι ἀπομίμησις ὑπογραφῆς ἢ σφραγίδος, ἢ κατάχρησις τούτων εἰς νόθα ἔγγραφα, ἢ παραμορφώσεις ἐννοίας ἐγγράφου τινὸς δὲν ἔλαβον χώραν, ἀπολείπεται δὲ νὰ ἐξετασθῇ, ἂν ἐφαρμόζεται εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν ἡ πρώτη περίπτωσης τοῦ άρθρου 247 τοῦ Ποιν. Νόμου, τούτεστιν ἂν αὐτὸ ἐξέδωκεν ἔγγραφα ἐν ὀνόματι ἄλλου. Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, ὁ συμβολαιογράφος εἶναι ὁ συντάσσων καὶ ἐκδίδων αὐτὰ, πιστοποιῶν τὰς ἐνώπιόν του γενομένας δηλώσεις, ἡ δὲ προσυπογραφή τῶν συμβαλλομένων, ὡς καὶ τῶν μαρτύρων δὲν ἀπαιτεῖται παρὰ ὡς ἐγγυήσις τῆς ἀκριβείας τῶν ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου ἐκτεθειμένων, ἐπομένως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἐκδόται τοῦ δημοσίου ἔγγραφοι οἱ ἀναιρεσιόντες, συνεπῶς δὲ οὔτε ὡς πλαστογράφοι, δὲν εἶναι δὲ σπουδαῖον τὸ ἐπιχείρημα ὅτι δὲν συντάσσει μόνον ὁ συμβολαιογράφος τὰ συμβολαίον, ἀλλὰ τῇ ἀπαραίτητῳ συμπράξει τῶν ἐνώπιόν του παρασταθέντων ἰδιωτῶν, οἵτινες εἶναι καὶ οἱ κυρίως αὐτοὶ καὶ ἐκδόται τοῦ συμβολαίου, διότι ἀληθῶς ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἐνεργεῖ οἰκθὲν καὶ αὐτομάτως κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ συμβολαίου, ἀλλ', ὡς εἴρηται, δέχεται καὶ πιστοποιεῖ τὰς δηλώσεις τῶν συμβαλλομένων, οἵτινες δὲν δύναται νὰ θεωρηθῶσιν, ὡς ἐκδίδοντες τὸ ἔγγραφο, ἀλλ' ὡς προκαλοῦντες, οὕτως εἶπεν, τὴν παρὰ συμβολαιογράφου ἐκδοσιν. Ἡ περίπτωση δ' αὕτη τοῦ νόμου ἠδύνατο μόνον νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων, ὅτε τις ἐξέδιδεν ἐν ὀνόματι ἄλλου ἔγγραφα, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ δημοσίων ἐγγράφων.

Περὶ πλαστογραφίας δὲν δύναται νὰ γείνη λόγος, διότι τὴν παρ' ἰδιωτῶν διαπραττομένην πλαστογραφίαν προσδίδει παρ' ἡμῶν μόνον τὸ ἄρθρον 247 τοῦ Ποιν. Νόμ., ὅπερ διαγράφει καὶ τοὺς διαφόρους τρόπους καθ' οὓς εἶναι δυνατόν νὰ διαπραχθῇ τὸ ἀδικήμα, ἀλλ' ἡ ἐξαπάτησις συμβολαιογράφου πρὸς σύνταξιν συμβολαίου ὑπὸ ὑποβολιμαίου πρόσωπον εἰς οὐδένα τῶν τρόπων τούτων δύναται νὰ ὑπαχθῇ, διότι ὡς ἐπικέθη καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος (ἀπόφασις 97 τοῦ 1889) τὸ συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφο ἐκδίδει ὁ συμβολαιογράφος καὶ οὐχὶ οἱ συμβαλλόμενοι. Ἄλλ' ἡ πράξις, περὶ ἧς πρόκειται, ἐξαπατήσθη ὡς ἀπάτη,

ὅη μέρος εἰς τὴν μεταγενεστέραν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, οἱ ἀναιρεσιόντες ἐκηρύχθησαν ἐνοχοὶ (ἐκ συστάσεως) ὅτι τὴν 29 Ὀκτωβρίου 1905 θέλοντες νὰ βλάψωσι τὸν Α. Μ^{***} καὶ νὰ περιποιήσωσιν εἰς ἑαυτοὺς ἀσυγχώρητον ὄφελος, παρέστησαν εἰς τὸν συμβολαιογράφον Γ. Ζ^{***}, ἐν γνώσει, ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, ἥτοι ὅτι εἰς ἐκ τῶν κατηγορουμένων Π. Μ^{***} εἶναι ὁ Ν. Κ^{***}, θεῖος τοῦ ἐτέρου κατηγορουμένου Ι. Κ^{***} καὶ οὕτως ἐπέτυχον τὴν σύνταξιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4653 τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1905 συμβολαίου τοῦ ἄνω συμβολαιογράφου, δυνάμει τοῦ οὐοίου ἅπαντα ἡ περιουσία τοῦ Ν. Κ^{***} περιήλθε λόγῳ ἀνταποδοτικῆς δωρεᾶς εἰς τὸν κατηγορούμενον Ι. Κ^{***}, ἐντεῦθεν δ' ὠφελήθησαν οὗτοι τὴν περιουσίαν τοῦ Ν. Κ^{***} καὶ ἔδωκαν τὸν εἰρημένον Α. Μ^{***}, ἐγγύτερον ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμον τοῦ ὕστερον ἀποθανόντος Ν. Κ^{***}.

οἱ δὲ ἀναιρεσιόντες διατείνονται ὅτι εἶναι δίκως ἀναξιώποινος ἡ πράξις τῶν.

Ἐτὸ ζήτημα, εἰς τὴν λύσιν τοῦ οὐοίου ἀσχολούμεθα σήμερον, εἶναι ἂν ἀποτελῇ ἄλλο ἀδικήμα καὶ ὁποῖον ἡ πράξις τοῦ ὑπὸ ξένον ὄνομα ἀποπλανῶντος συμβολαιογράφου πρὸς σύνταξιν συμβολαίου ἐπιδεδωκέν εἰς ἄλλον. Ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τριῶν ἀποφάσεων τοῦ ὑπ' ἀριθ. 242 τοῦ 71, 402 τοῦ 72 καὶ 476 τοῦ 75 ἀπεφάνετο ὅτι ἡ μνησθεῖσα πράξις δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀπάτη, διότι ἀπαραίτητον εἶναι πρὸς ὑπαρξιν αὐτοῦ τοῦ ἀδικήματος αἱ ψευδεῖς παραστάσεις ν' ἀπευθύνωνται πρὸς αὐτὸν τὸν ζημιούμενον καὶ οὐχὶ πρὸς τρίτον, οἷος εἶναι ὁ ἐξαπατώμενος συμβολαιογράφος, τὰ δὲ ἐπίσημα συμβολαία ἐκδίδει μόνον ὁ συμβολαιογράφος καὶ οὐχὶ οἱ ἐνώπιόν του συμβαλλόμενοι, καὶ αἱ ψευδεῖς παραστάσεις δὲν ἀπευθύνονται πρὸς αὐτὸν τὸν ζημιωθέντα. Ὁρθότεραν ὁμῶς κρίνω τὴν γνώμην τὴν ὁποῖαν ἐξήνεγκεν ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 64 τοῦ 89 ἀποφάσεως καὶ 142 τοῦ 1902, καθ' ἣς, κατὰ τὰ ἄρθρα 396 καὶ 397 Ποιν. Νόμ. ἐνοχος ἀπάτης εἶναι, ὅστις, θέλων νὰ βλάψῃ ἄλλον ἢ νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος, παριστᾷ ἐν γνώσει ψευδῆ γεγονότα ὡς ἀληθῆ ὁκοκρύπτει ἢ παρατιωπᾷ ἀθεμίτως γεγονότα ἀληθῆ καὶ ἐντεῦθεν βλάπτει τὸν ἄλλον ἢ ὠφελεῖται ὁ ἴδιος (*).

Ἡ διάταξις δὲ αὕτη τοῦ νόμου εἶναι γενικὴ, μὴ περιέχουσα οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν, διὰ δὲ τῆς λέξεως «ἀλλου» τῆς ἐν τοῖς ἄρθροις τούτοις ἀναφερομένης, ὁ νόμος οὐδαμῶς ἐννοεῖ ὅτι ἡ ἐν γνώσει παραστάσις τῶν ψευδῶν γεγονότων καὶ ἡ ἀθέμιτος ἀποκρύψις ἢ παρατιωπήσις τῶν ἀληθῶν, δέον πάντως νὰ γίνωνται πρὸς αὐτὸν τὸν βλαπτόμενον· διότι ὡς πρὸς τὸν δρον τῆς βλάβης δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ταυτότης τοῦ προσώπου, καὶ εἶναι ἀδιάφορον ἂν ἡ βλάβη ἐπέρχεται εἰς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ τοῦ ἀπατηθέντος ἢ ἄλλου τινος, ἀρκεῖ μόνον ἡ παράστασις τῶν ψευδῶν γεγονότων ἢ

(*) Δὲν ἔχομεν ἡ νὰ ὑπομνησώμεν τὰς ἐν σελ. 535 παρόντος τόμου ὑπὸ τὴν 100 Α. Π. σημειώσεις μας καὶ εἰδικώτερον καὶ τὰς ἐν σελ. 134 XIV ὑπὸ τὴν 142 Α. Π., ὁμοίας καὶ ἐκείθεν εἰς τὰς ἐν σελ. 375 I ὑπὸ τὴν 97 Α. Π. παρατηρήσεις. Οὐδεὶς θὰ πεισθῇ ὅτι προκειται περὶ ἀπάτης, οὐδεὶς ποτὲ θὰ πεισθῇ ὅτι ἐκδίδων τὸ δημόσιον ἔγγραφο εἶναι ὁ συμβολαιογράφος.

Ἐπειδὴ τὰ πραγματικά ταῦτα γεγονότα, ὡς ἐγένοντο δεκτὰ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων, αποτελοῦσι τὸ ἀδίκημα τῆς ἀπάτης, ἥς ὁ χαρακτὴρ δὲν μετοβάλλεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἐν γνώσει παράστασις ψευδῶν πραγμάτων ἐγένετο εἰς τὸν συμβολαιογράφον καὶ οὐχὶ εἰς τὸν βλαβέντα, διότι ὁ νόμος διὰ τὴν ἀπάτην τοῦ ἄρθρου 396 οὐδὲως ἀπαιτεῖ ἵνα αὕτη γίνηται πρὸς αὐτὸ τὸ βλαπτόμενον πρόσωπον, ἀλλ' ἀρκεῖ ἵνα ἐπέρχεται ἡ βλάβη ἢ τὸ παράνομον ὄφελος ἔστω καὶ δι' ἐξαπατήσεως ἄλλων προσώπων, ἐπομένως ὁ σχετικὸς λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστίν.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἕτερος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὅτι ἀκύρου οὔσης τῆς δι' ὑποβολιμαίων προσώπων συναφθείσης δικαιοπραξίας δὲν ὑφίσταται τὸ στοιχεῖον τῆς βλάβης, ἀπορριπτέος ἐστὶ, ὅτι ἐκ τούτου οὔτε κατὰ νόμον οὔτε πράγματι ἀποκλείεται τὸ ἐκδεχόμενον τῆς περιουσιακῆς βλάβης προσώπου τινός, εἴτε διὰ τῆς ἐλαττώσεως τῆς

κτηματικῆς αὐτοῦ πίστεως, εἴτε τῆς ἀποστερήσεως τῆς νομῆς, εἴτε ἐπιχειρήσεως ἀμφιδόλου καὶ δαπανηροῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος κτλ, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ οἱ ἐνόρκοι, ἐν τῇ κυριαρχικῇ αὐτῶν ἐκτιμήσει τῶν πραγματικῶν γεγονότων, ἐδέξαντο ὅτι καὶ ὠφέλεια ἐπῆλθεν εἰς τοὺς ἀναιρεσιέντας καὶ βλάβη εἰς τὴν περιουσίαν ἄλλων προσώπων.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἕτερος λόγος τῆς αἰτήσεως τῶν ἀναιρεσιέντων ὅτι οὗτοι πρὸ πάσης ἐξετάσεως τῶν, διὰ τῆς δηλώσεως τοῦ δωρεοδόχου ὅτι δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀξίωσιν ἐπὶ τῆς μεταδιασθεσίσης περιουσίας, προσενεχθεὶς μάλιστα νὰ συντάξῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ συμβολαιογραφικὴν πράξιν κατέστησαν ἀδολογητὴ καὶ ἀζημίον ἐντελῶς τὴν ἀρχικῶς ἀξιόποιον πράξιν καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιβληθῇ εἰς αὐτοὺς ποινὴ κατὰ τὰ συνδυσασμένα ἄρθρα 114, 378 καὶ 402 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀπορριπτέος ἐστὶ, διότι τοιοῦτον λόγον ἐξαλείψεως τοῦ ἀξιοποίνου, ἐκ πραγματικῶν γεγονό-

ἡ ἀπόκρυψις τῶν ἀληθινῶν νὰ γίνηται ἐπὶ σκοπῷ τῆς ἐπενεχθείσης εἰς ἄλλον βλάβης ἢ ὠφελείας εἰς τὸν ἀπατώντα. Ὅθεν πλήρης ὑφίσταται ἡ ἐννοία τῆς ἀπάτης, ἐὰν ὁ συμβολαιογράφος ἐξαπατηθεὶς περὶ τῆς ταυτότητος τῶν προσώπων συντάξῃ δωρητήριον συμβόλαιον, δι' οὗ ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου δωρεῖται περιουσίαν ἀνέκουςαν εἰς τρίτον πρόσωπον. Τὴν γνώμην ταύτην ὑποστηρίζει καὶ ὁ Βέρνερ σελὶς 467 λέγων τὰς ἐξῆς: «συνήθως ὁ ἀπατηθεὶς εἶναι ὁ ζημιωθεὶς, ἀλλ' οὐχὶ ἀναγκάως, καὶ διὰ τοῦτο ὁ νομοθέτης ἐξέλεξε τὴν ἰσχύουσαν σήμερον διατύπωσιν». Ὑποστηρίζουσι δὲ τὴν γνώμην ταύτην καὶ αἱ αἰτιολογίαι τοῦ Βαυαρικοῦ νομοσχεδίου τοῦ 1827 σελὶς 328, ἐξ οὗ ἐλήφθησαν οἱ ὅρισμοι τοῦ ἡμετέρου νόμου. Καὶ τὸ καίμενον τοῦ Ἰταλικοῦ νόμου ἔχει ὡς τὸ τοῦ ἡμετέρου νόμου σχεδόν, ὅστις ἀδιὰ τεχνασμάτων, ἱκανῶν νὰ ἐξαπατήσῃ τὴν καλὴν πίστιν ἄλλου, περιάγων ἄλλον εἰς πλάνην, περιποιεῖ εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἄλλους ἀθέμιτον ὠφέλειαν μὲ τὴν βλάβην ἄλλου, τιμωρεῖται «λπ». Τὸ δὲ ἡμέτερον ἄρθρον ἐπίσης ἔχει ὡς ἐξῆς: «ἐνόχος ἀπάτης εἶναι, ὅστις θέλων νὰ βλάβῃ ἄλλον, παριστᾷ ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ κ.τ.λ. καὶ ἐντεῦθεν βλάπτει ἄλλον ἢ ὠφελεῖται ὁ ἴδιος». Ἐν τῇ Ἰταλικῇ Βουλῇ ὑπεβλήθη πρότασις νὰ ἀντικατασταθῇ ἡ ἐκφρασις «ἄλλου» διὰ τῆς τοῦ «ζημιωθέντος». Ἀλλ' ἐν τῇ Γερουσίᾳ παρετήρησεν ὁ γερουσιαστὴς Κώστας, ὅτι ἡ ἀπάτη δύναται νὰ ἐξασκηθῇ καὶ κατὰ τρόπον ἑμμεσον, οὔτε εἶναι δύσκολον νὰ φαντασθῇ τις ὑπόθεσιν, καθ' ἣν τὸ πρόσωπον, ὅπερ παραδίδωκε τὸ πρᾶγμα καὶ μένει ὀριστικῶς ζημιωθὲν εἶναι διάφορον τοῦ ἀπατηθέντος, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεκρούσθη ἡ πρότασις τῆς τροποποιήσεως. Ἡ ἀμφιβολία ἐγεννήθη, ἐξακολουθεῖ ὁ ἐρμηνευτὴς τοῦ περὶ ἀπάτης ἄρθρου ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Cogliolo τόμ. 7 σελὶς 473, καὶ ὑπὸ τὸ κράτος παρελθουσῶν νομοθεσιῶν, ὁ δὲ Carraja ἐρμηνεύων τὸν τύπον «ἐξαπατῶν ἄλλον», ὃν μετεχειρίσθη καὶ ὁ Τσκανικὸς Νόμος, συμμερίζεται τὴν γνώμην ταύτην, καὶ ὡς παράδειγμα φέρει τὴν περιπτῶσιν καθ' ἣν τις ἀπατᾷ τὸν ὑπηρέτην καὶ κάτοχον πράγματός τινος, διὰ νὰ τῷ παραδώσῃ τοῦτο, καὶ οὐχὶ τὸν κύριον. Καὶ ὑπὸ τὸν σημερινὸν Κώδικα οὐδεμία ἀμφιβολία, λέγει, γεννᾶται ὅτι ἀπάτη ὑπάρχει καὶ ὅταν ὁ ζημιωθεὶς δὲν εἶναι ὁ ἀπατηθεὶς.

Ἄλλος λόγος ἀναιρέσεως τροπίζεται ὅτι στοιχεῖον ἀπαραιτήτων τοῦ ἀδικήματος τῆς ἀπάτης εἶναι

ἡ βλάβη, ἀλλ' ἐν προκειμένῳ τὸ δωρητήριον ἔνεκα τῆς πλαστοπροσωπίας εἶναι νομικῶς ἀνυπαρκτον, ἀπολύτως ἄκυρον. Καὶ ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνυπόστατος, διότι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δέχεται ὅτι ἐπῆλθε βλάβη εἰς τὸν ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμον τοῦ δωρητοῦ, ὅστις κατήγγειλε τὴν πράξιν, πρόκειται δὲ ἀπλῶς περὶ πραγματικῆς ἐκτιμήσεως. Ἡ ἐτυμηγορία δέχεται ὅτι περιήλθεν ἡ περιουσία τοῦ τρίτου εἰς τὸν κατηγορούμενον. Ἡ βλάβη δύναται νὰ ἐπέλθῃ καὶ διὰ τοῦ γεγονότος τῆς κατοχῆς καὶ ὅταν ὅλος νομικῶς ἀνυπαρκτος εἶναι ἡ πράξις ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Στοιχεῖον δὲ περιουσίας, ἐφ' οὗ ἐπέρχεται ἡ βλάβη, ὑπάρχει οἰαδήποτε διάρκειά ἡ παροδικὴ ἐλάττωσις τῆς περιουσίας ἐπῆλθε. Ὑπάρχει δὲ βλάβη ἐπὶ ἀπάτης ὡς στοιχεῖον αὐτῆς, λέγει ὁ Βέρνερ, καὶ ὅταν ἐκλήπῃ ἐλπίς τις, ἥτις ἀποτελεῖ περιουσιακὸν δικαίον, ἔχει ἀξίαν περιουσίας, π. χ. ἡ πώλησις κληρονομήντος λαχείου εἶναι βλάβη περιουσιακῇ. Εἰς τὴν κατηγορίαν δὲ ταύτην δυνάμεθα νὰ υπαγάγωμεν καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου περίπτωσιν τῆς μεταϊώσεως βεβαίας ἐλπίδος τοῦ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμου τοῦ παρασταθέντος δῆθεν ὡς δωρητοῦ, ὅστις εἶναι ἐντελῶς ἡλίθιος καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ συντάξῃ διαθήκην. Ἡ βλάβη ἥτις ἀπαιτεῖται ὡς στοιχεῖον τοῦ εγκλήματος, λέγει ὁ Βέρνερ, δύναται ν' ἀφορᾷ καὶ εἰς κληρονομικὸν δικαίωμα, τοῦ ὅπερ ἐδέχθη καὶ ἡ ἐτυμηγορία. οὔτε ἀναιρεῖ τὴν ὑπάρξιν τῆς βλάβης ἡ ὁλῶσις περὶ παραιτήσεως ἀπὸ τῆς δωρεᾶς, ἥτις ἐγένετο, ὡς λέγουσιν οἱ ἀναιρεσιέντες, διότι εὐθὺς ἅμα ἐπῆλθεν ἡ βλάβη, ὡς δέχεται ἡ ἐτυμηγορία, τὸ εγκλημα εἶναι τετελεσμένον ἢ δὲ μεθεπομένη παραιτήσις δὲν ἀρκεῖ πρὸς ἀναιρέσιν τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ. Κωστὴ τὸμ. Γ' σελ. 133, οὐδὲ πρὸς ἐξάλειψιν τοῦ ἀξιοποίνου ὑπεβλήθη ρητὴ πρότασις περὶ ἀποδόσεως ἢ ἱκανοποιήσεως. Ἡ ἐτυμηγορία ἔχει ὡς ἐξῆς, «θέλοντες νὰ βλάβωσιν τὸν Α. Μ^{***} καὶ ὠφεληθῶσιν ἀθεμίτως παρέστησαν εἰς τὸν συμβολαιογράφον Ζ^{***} ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ, ἥτοι ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν κατηγορούμενος Π. Μ^{***} εἶναι ὁ Ν. Κ^{***}, θεῖος τοῦ ἐτέρου κατηγορουμένου Ι. Κ^{***}. καὶ οὕτως ἐπέτυχον τὴν σύνταξιν τοῦ συμβολαίου τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1905, δυνάμει τοῦ ἑοίου ἁπασα ἡ περιουσία τοῦ Ν. Κ^{***} περιήλθε λόγῳ ἀνταποδοτικῆς δωρεᾶς εἰς τὸν κατηγορούμενον Ι. Κ^{***}, ἐντεῦθεν δὲ ὠφεληθῆσαν οὗτοι τὴν περιουσίαν τοῦ Ν. Κ^{***} καὶ ἐβλάψαν τὸν εἰρημένον Α. Μ^{***} ἐγγύτερον ἐξ ἀδιαθέτου

των αποτελούμενον, ούτε ἐδέξατο τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, οὔτε καὶ ἰσχυρίζονται οἱ ἀναιρεσεῖοντες ὅτι ὑπέβαλον ἐνώπιον τούτου, κατὰ πρῶτον δὲ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου προβαλλόμενος καὶ ἐκ πραγματικῶν περιστατικῶν ἀποτελούμενος, δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀριθ. 109 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ι. ΤΣΑΤΣΟΣ

Πλημύλημα τιμωρητέον ἐγκληθεῖ. - παραγραφή. - βεβαίως ὑπὸ Ἀρείου Πάγου. - ἀπόλυσις.

Ἐπειδὴ τὸ ἀδίκημα, δι' ὃ κατεδικάσθη ὁ ἀναιρεσεῖον, τὸ ὑπὸ τῶν ἐφαρμοσθέντων ἄρθρων 308 ἐδ. 4 καὶ 307 ἐδ. 4 τοῦ Ποιν. Νόμου προβλεπόμενον, τιμωρεῖται κατ' ἐγκλησιν, κατὰ τὸ ἄρθρον 317 Ποιν. Νόμου, ὥστε παραγράφεται μετὰ πάροδον ἐνὸς ἔτους, κατὰ τὸ ἄρθρον 120 § 2 Ποιν. Νόμου. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφων, ἀπὸ τῆς 25 Φεβρουαρίου 1904, ὅτε ἐκλήθησαν οἱ μάρτυρες εἰς τὸ ἀκροατήριον, μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου 1906, ὅτε ὁ εἰσαγγελεὺς διέταξεν ἐκ νέου τὴν κλήτευσιν αὐτῶν, παρῆλθε χρονικὸν διάστημα μεῖζον τοῦ ἔτους χωρὶς νὰ ἐνεργηθῇ ἀνακριτικὴ τις νόμιμος πρᾶξις διακατοῦσα τὴν παραγραφήν, ἐπομένως τὸ ἀξιόποινον τῆς εἰρημένης ἐξηλείφθη, κατὰ τὸ ἄρθρον 119 Ποιν. Νόμου καὶ δὲν ἠδύνατο τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιβάλῃ ποινὴν εἰς τὸν ἀναιρεσεῖοντα· τούναντίον δὲ πρᾶξαν κατέστησεν ἀναιρετέον τὴν ἀπόφασιν τοῦ δι' ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν καὶ ψευδῇ ἐφαρμογῇ τῶν εἰρημένων ἄρθρων τοῦ Ποιν. Νόμου.

Ἐπειδὴ ἀναιρουμένη τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον, δέον ὁ Ἀρειος Πάγος νὰ ἐφαρμόσῃ ὀρθῶς τὸν Ποιν. Νόμον καὶ μὴ ὑπαρχούσης ἀξιοποίνου πράξεως, νὰ ἀπολύσῃ τὸν ἀναιρεσεῖοντα, κατὰ τὸ ἄρθρ. 500 Ποινικῆς Δικονομίας.

κληρονόμον τοῦ Ν. Κ***. Ὅσον δὲ καὶ ἂν εἶναι νομικῶς ἀνυπαρκτον τὸ δωρητήριον ἕνεκα πλαστοπροσωπίας, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι δὲν δύναται νὰ προξηγήσῃ ζημίαν τινα, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ ἀναιρεσεῖοντες, εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον τρίτον ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμον, διότι ὁ λόγος τῆς πλαστοπροσωπίας δὲν εἶναι καταφανής, ὥστε ἀδηλον εἶναι ἐὰν θὰ περιήρχετο εἰς γνῶσιν τοῦ ἐνδιαφερομένου, ὅπως τὸν ἐπικαλεσθῇ καὶ ἀποκρούσῃ συμβόλαιον οὐδεμίαν ἔχον νομικὴν ἀξίαν. Δὲν ἀναιρεῖ προσέτι τὴν ὑπαρξιν τῆς βλάβης τὸ ἀπολύτως ἄκυρον τοῦ συμβολαίου, διότι τοῦτο μόνον δὲν ἄρκει πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμου ἀπὸ πάσης βλάβης, ἀλλ' ὀφείλει οὗτος ἐν πολιτικῇ δίκῃ νὰ ἰσχυρισθῇ καὶ ἀποδείξῃ τὴν πλαστοπροσωπίαν, ἥτοι τὰ γεγονότα ἐφ' ὧν αὕτη στηρίζεται, ἥ δὲ ἀπόδειξις αὐτῶν οὔτε εἶναι πάντοτε ἐφικτὴ οὔτε παρέχει βεβαιότητα ἐπιτυχίας, καθόσον δύναται νὰ ἡττηθῇ ὁ προτείνων αὐτὴν ἀπέναντι ἀποδλέπτων δικονομικῶν ἐνστάσεων. Ἄλλως καὶ αὐτὸς ὁ δικαστικὸς ἀγὼν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς πλαστοπροσωπίας ἀρκοῦσαν προξενεῖ ζημίαν, ἥτοι βλάβην αποτελοῦσαν τὸ ἀναγκαῖον τῆς ἀπάτης συστατικὸν στοιχείον.

Ἀριθ. 111 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Παραβίασις ἀπορριπτῶν διαρρηξίε ἐπιστολῆς. - οὐκ ἀναγκαῖα ταχυδρομικὴ ἀποδολὴ. - ὑπεξαίρεσις. - φύλαξις ἢ κατοχή. - λήψις πράγματος πρὸς ἀπόδοσιν ἄλλῳ. - κριτικὴ ποδοῦ (ζημίας) ἀνεξιλέγετος. - μὴ ἀναγνώσις μυνύσεως ἐν μὴ ἀναδρόμῃ. - οὐστάσις ἐν βλάβῃ διὰ παραβιάσεως ἀπορριπτῶν καὶ συνέργεια ὑπεξαίρεσεως. - προξενία τιμωρητέα ἐγκληθεῖ. - ἐγγχειρίδις μυνύσεως.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι δὲν ὑφίσταται παράβασις τοῦ ἄρθρου 445 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀφοῦ ἡ ἐπιστολή, τὴν διάρρηξιν τῆς ὁποίας παραδέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δὲν ἀπεστέλλετο διὰ τοῦ ταχυδρομείου εἶναι ἀπορριπτίος, καθ' ὅσον τὸ ἄρθρον 445 δὲν ἀναγράφει ὅτι πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς δι' αὐτοῦ ἀπαιτουμένης ποινῆς ἀπαιτεῖται ἡ διαρρηγνυσμένη ἐπιστολή ν' ἀποστέλληται διὰ τοῦ ταχυδρομείου, ἀλλ' ἀπλῶς ἀναφέρει περὶ διάρρηξεως ἐπιστολῶν, ἐπομένως πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτοῦ ἀδιάφορον εἶναι ἂν ἡ ἐπιστολή ἀποστέλληται ταχυδρομικῶς ἢ δι' ἄλλου μέσου.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθρον 385 Ποιν. Νόμου, διότι ὡς στοιχεῖον τῆς ὑπεξαίρεσεως ἀπαιτεῖται ἡ φύλαξις ἢ διακατοχὴ ξένου κινήτου πράγματος διὰ νομίμου τρόπου περιελθούσα εἰς τὸν ὑπεξαίρετην, ἐπομένως δὲν ὑπάρχει ὑπεξαίρεσις, ὅταν τὸ ξένον πρᾶγμα δὲν διατελῇ ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ δράστου, ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν συμβαίνει, διότι τὴν ἐπιστολήν ὁ ἀναιρεσεῖον ἔλαθεν ἀπλῶς ἵνα τὴν παραδώσῃ εἰς ἄλλον, εἶναι ἀπορριπτίος, διότι ὡς παραδέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τὰ ὑπεξαίρεθέντα πρᾶγματα κατέχεν ὁ αὐτοὺργός τῆς πράξεως, κατὰ τὴν ἔννοιαν δὲ τοῦ ἄρθρου 385 Ποιν. Νόμου ἡ φύλαξις ἢ κατοχὴ πράγματός τινος δυνατὸν νὰ περιέλθῃ τινι ἐφ' οἷωδῃποτε λόγῳ καὶ δὴ ὅταν ὁ κύριος αὐτοῦ παρέδωκεν αὐτὸ ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς ἀποδόσεως εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον ἢ εἰς τρίτον τι πρόσωπον ὑποδειχθέν ὑπ' αὐτοῦ. Μόνον ἐὰν ἡ κατοχὴ τοῦ ξένου πράγματος περιηλθῇ τινι δι' ἀθεμίτου τρόπου οἷον διὰ βίας, ἢ διότι αὐτογινώμονως ἀφῆρθη, ἢ δι' ἀπάτης ἐλήφθη δὲν ὑπάρχει ὑπεξαίρεσις ἀλλ' ἄλλη ἀξιόποινος πρᾶξις, τοιοῦτὸ τι ὅμως δὲν δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀλλὰ τούναντίον διακατοχὴν τοῦ ὑπεξαίρεθέντος πράγματος παραδοθεῖσαν τῷ δράστῃ ὑπὸ τοῦ κυρίου, ἐπὶ σκοπῷ παραδόσεως εἰς τρίτον.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι τὸ ποσὸν τῆς ζημίας, ἣν ὑπέστη ὁ παθὼν, δὲν ὑπερβαίνει τὰς 20 δρχ., ἅτε διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ νέου ἀπογράφου ἀπαιτουμένων μόνον δρχ. 8, εἶναι ἀπορριπτίος, καθόσον εἰς τὴν ἀνεξιλέγκτον κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἀπόκειται ἡ ἐκτίμησις τῆς προξηνηθείσης ζημίας καὶ ἐπομένως διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἡ μήνυσις τοῦ παθόντος οὔτε ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν, οὔτε ἀνεγνώσθη κατὰ τὴν συζήτησιν, ἀφοῦ οὗτος ἐβεβαίωσεν τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, εἶναι ἀπορριπτίος, καθόσον, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν τῆς ἐρήμην

δίκης, ο παθών ούδὼς ἀνεφέρθη εἰς τὴν μήνυσιν του.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἐστὶ ἡ περὶ ἐνοχῆς ἀτέλεις εἶναι ἀντιφατικὴ καὶ ἀσαφής, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ ἀναιρεσίω ἐκηρύχθη ἐνοχος 1) ὅτι μετὰ τοῦ Σ. Κ^{***} ὑπὸ κοινού συμφέροντος κινούμενοι συναπεφάσισαν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπομένης πράξεως καὶ ἕνεκα ταύτης, συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομὴν ἐν ᾧ ὁ Σ. Κ^{***} κατὰ τὴν 10 Φεβρουαρίου 1905 παρέλαβεν ἐν Κ^{***} τῆς Στυμφαλίας παρὰ τοῦ παθόντος Π. Μ^{***} φάκελλον ἐσφραγισμένον περιέχοντα ἐπιστολὴν αὐτοῦ πρὸς τὸν Σ. Ν^{***} καὶ ἀπόγραφον τῆς ὑπ' ἀριθ. 272 τοῦ 1902 ὁριστικῆς καὶ τελεσιδικίου ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικοῦ Στυμφαλίας καὶ τὸ ἐπιδιότηριον τῆς κοινοποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπιταγῆς, ἵνα τὰ παραδῶσιν πρὸς τὸν Σ. Ν^{***}, ἀμφοτέροι ἀθεμίτως εἰσεχώρησαν εἰς τὰ ξένα ἀπόρρητα διαρρηξάντες φάκελλον καὶ ἀναγνώσαντες τὴν ἐπιστολὴν, ἐπὶ τῷ παρανόμῳ σκοπῷ κλπ. καὶ 2) ὅτι ἐν ᾧ ὁ Σ. Κ^{***} διακατέχει ξένα κινητὰ πράγματα, ἦτοι τὸ ἀπόγραφον τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως ὡς τὸ ἐπιδιότηριον τῆς ἐπιταγῆς αὐτῆς, ἀξίας πλέον τῶν 20 καὶ ἑλαττον τῶν 400 δραχ., καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ ν' ἀποστερήσῃ τὸν ιδιοκτήμονα Π. Μ^{***}, ἄνευ ἀποζημιώσεως, κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἀπριλίου 1905, παρεχώρησε ταῦτα ἐπὶ δικαιώματι ιδιοκτησίας εἰς τὸν Ν. Ν^{***} καὶ ἡ ἀπαλλοτριώσις αὕτη ἐγένετο χωρὶς νὰ ἔχη πρόχειρα τὰ μέσα πρὸς ἀντικατάστασιν καὶ γενομένης αἰτήσεως παρὰ τοῦ ιδιοκτήμονος δὲν ἀπέδωκε τὸ ὑπεξαίρεθὲν, οὔτε ἰκανοποίησε παραχρῆμα ἐντελὼς αὐτὸν, ὁ ἀναιρεσίω Α. Τ^{***} ἂν καὶ δὲν ἤμπορῇ νὰ θεωρηθῇ ὡς αὐτουργὸς συνήρῃσεν, ἐν γνώσει καὶ ἐπίτηδες, εἰς τὸ ἄνω ὑπὸ τοῦ Σ. Κ^{***} τελεσθὲν πλημμέλημα πρὶν τοῦ τοῦ ἐκτελεσθῆ καὶ ἐν ᾧ ἐξετελεῖτο, προπαρσκευάσας τὸν τρόπον δι' οὗ ἡδύνατο νὰ παραχωρηθῇ ἐπὶ δικαιώματι ιδιοκτησίας τὸ ἄνω ὑπεξαίρεθὲν εἰς τὸν Ν. Ν^{***}, ἦτοι ἐνεργήσας τὸν λογαριασμὸν κλπ., ἐκ τούτων σαφὲς συνάγεται ὅτι οὐδεμία ἀντίφασις ὑπάρχει ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ, δι' ἧς ὁ ἀναιρεσίω δὺο πράξεων ἐκηρύχθη ἐνοχος 1) βλάβης διὰ παραβιάσεως ξένων ἀπορρήτων καὶ 2) συνεργείας ὑπεξαίρεσεως. Ἡ πρώτη συνίσταται εἰς τὴν ὑπὸ τε τοῦ ἀναιρεσίοντος καὶ τοῦ Σ. Κ^{***} διάρρηξιν τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἀνάγνωσιν αὐτῆς, δι' ἧς ἀμφοτέροι εἰσεχώρησαν εἰς ξένα ἀπόρρητα ἀθεμίτως καὶ ἐπὶ τῷ παρανόμῳ σκοπῷ βλάβης, ἐν σκοπὸν καὶ ἐπέτυχον καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Σ. Κ^{***} παραλαβὴν τῆς ἐπιστολῆς, ἥτις παραλαβὴ ἱστορικῶς ἀναφέρεται καὶ δὲν ἀποτελεῖ στοιχεῖον τοῦ ἀδικήματος οὐδ' ἀντίκειται εἰς τὸ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως γενομένον δεκτὸν ὅτι ἀμφοτέροι εἰσεχώρησαν εἰς ξένα ἀπόρρητα, διότι δὲν εἶναι ἀδύνατον ὁ εἰς νὰ παραλάβῃ τὴν ἐπιστολὴν καὶ πολλοὶ κατόπιν νὰ ἀποσφραγίσωσιν αὐτήν. Ἡ δὲ δευτέρα εἰς τὴν ἐν γνώσει καὶ ἐπίτηδες σύμπραξιν καὶ τὴν τοῦ Σ. Κ^{***} ὑπεξαίρεσιν, ἦτοι εἰς τὴν προπαρασκευὴν τοῦ τρόπου δι' οὗ ἡδύνατο νὰ παραχωρηθῇ ἐπὶ δικαιώματι ιδιοκτησίας διὰ ὑπεξαίρεθέντα πράγ-

ματα. Ἀμφοτέρων δὲ τῶν πράξεων ἀναγράφονται πλήρη τὰ στοιχεῖα ἐν τῇ ἀποφάσει, ὁρθῶς ἐπομένως ἐφηρμύσθη ὁ νόμος προκειμένου περὶ ὕλικου αὐτουργοῦ βλάβης διὰ παραβιάσεως ξένων ἀπορρήτων καὶ συνεργοῦ ὑπεξαίρεσεως.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι δὲν ὑπάρχει μήνυσις τοῦ βλαφθέντος κατὰ τοῦ ἀναιρεσίοντος, ἐπομένως δὲν ἡδύνατο νὰ καταδικασθῇ ἐπὶ τῇ πράξει τιμωρουμένη κατ' ἐγκλησιν εἶναι ἀπορριπτέος, διότι ὡς ἐξόγεται ἐκ τῆς δικογραφίας ὁ παθὼν Π. Μ^{***} ἐνεχείρισε μήνυσιν καὶ κατὰ τοῦ ἀναιρεσίοντος, ἐν τῇ μηνύσει ἐκθέτει τὸ γεγόμενον κατ' αὐτοῦ ἀδίκημα συνιστάμενον εἰς τὴν διάρρηξιν τῆς ἐπιστολῆς κλπ. καὶ χαρακτηρισθὲν ὡς βλάβη διὰ παραβιάσεως ξένων ἀπορρήτων.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 1992 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΡΟΥΦΗΣ

Δόσις ὁρκου. - γνῶσις διὰ κοινοποιήσεως. - οὐ κληδὶς.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 377 τῆς Πολ. Δικονομίας προκειμένου νὰ δοθῇ ὁρκος εἴτε ἐπ' ἀκροατηρίου εἴτε ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ προσέλευσις εἶναι ἐλευθερά εἰς πάντας τοὺς διαδίκους, οἵτινες καὶ προσκαλοῦνται πρὸς τοῦτο, σκοπὸς δὲ τῆς προσκλήσεως εἶναι ὅπως λάβωσι τοῦτο γνῶσιν καὶ παραστῶσιν ἐὰν βούλωνται κατὰ τὴν ὁρκοδοσίαν, ὡς ἀπαιτῶνται ὅμως ὁ διάδικος ἔχει τοῦτο γνῶσιν, ὡς κοινοποιήσας αὐτὸς τὴν ἀπόφασιν πρὸς τὸν ἐμὸςοντα ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἡ τοιαυτὴ πρόσκλησις ἀποβαίνει ἄσκοπος καὶ καθίσταται περιττή, τοῦτο δ' ἐπαρκῶς συνάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 261 τῆς Πολ. Δικονομίας, κατὰ τὸ ὅποιον οἱ διάδικοι τότε μόνον καλοῦνται πρὸς τοῦτο, ὅταν δὲν παρευρέθησαν κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς πρὸς ἀπόδειξιν παρεμπιπτούσης πράξεως, ἐξ οὗ ἐμφαίνεται ὅτι σκοπὸς τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι ἡ γνῶσις τοῦ τε τόπου καὶ χρόνου τῆς διεξαγωγῆς, ἥτις διὰ τὸν κοινοποιούντα τὴν ἀπόφασιν διάδικον καθίσταται πρόδηλος.

Ἀριθ. 1993 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΡΟΥΦΗΣ

Προδβολὴ ἐκχωρήσεως ἐπὶ εἰκονικότητι. - ἐξετάστέα πάντως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 67 Πολ. Δικονομίας, ἐκεῖνος μόνον ὅστις προτείνει ἢ ὑπερασπίζεται ἄμεσον αὐτοῦ ἰδιωτικὸν συμφέρον, δύναται νὰ παρασταθῇ ὡς ἐνάγων ἢ ἐναγόμενος ἐν πολιτικῇ δίκῃ τοιοῦτος ὅμως δὲν εἶναι προφανὴς ὁ εἰκονικὸς ἐκδοχὺς ἐκχωρήσεως ἀπαιτήσεως. προσβαλλομένης δὲ τῆς ἐκχωρήσεως ὡς εἰκονικῶς γενομένης, δεόν νὰ τάσσηται περὶ τούτου ἀπόδειξις, καθ' ὅσον κατὰ τοὺς Νόμους 55 II. (18.1) 54 II. (44.7) καὶ ἀντιστ. Β. XIX.1.66 καὶ LII.1.53 ἡ τοιαύτη ἐκχώρησις ὡς μὴδὲν λογίζεται «εἰκονικὴ πρῶσις οὐδὲν (ἐστίν) οὔτε δοκεῖ ἐκποιεῖσθαι τὸ πρᾶγμα» ἐπὶ δὲ τῆς προκειμένης διαφορᾶς προσβαλόντος τοῦ

ἐκκαλοῦντος τὰ ἐκχωρητήρια συμβόλαια ὡς εἰκονικά, ὁρθῶς μὲν τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἀποφάσεώς του διέταξε περὶ τούτου ἀπόδειξιν, ἡμάρτημένως δὲ ἀνεκάλεσε κατὰ τοῦτο τὰς προηγουμένας αὐτοῦ ἀποφάσεις καὶ ἀπέρριψε τὴν περὶ εἰκονικότητος ἐνστάσιν ὡς ἀπαράδεκτον καὶ ἀλυσιτελεῖ ἐπὶ τῇ σκέψει, τὸ μὲν ὅτι οὐδὲν ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος προσβλήθη συμφέρον ὅπως προτείνῃ τὴν περὶ εἰκονικότητος ἐνστάσιν, τὸ δὲ ὅτι καὶ εἰκονικῆς οὐσίας τῆς ἐκχωρήσεως ὁ ἐκδοχέως θεωρεῖται κατὰ νόμον ὡς ἐντολοδόχος τοῦ ἐκχωρητοῦ ὅπως εἰσπράξῃ τὸ ὀφειλόμενον παρὰ τοῦ ὀφειλέτου, καθόσον τὸ μὲν συμφέρον τοῦ ὀφειλέτου προδήλως ἐγκτεῖται εἰς τὸ νὰ μὴ δικάζηται μετὰ προσώπου ξένου πρὸς τὴν ἀπαίτησιν (Πρβλ. Παπαρ. Ἐνοχ. § 64 Windsch. § 334), τὴν δὲ ἀγωγήν αὐτοῦ δὲν ἡγείρεν ὁ ἐρεσιβλήτης ὡς ἐντολοδόχος τοῦ ἐκχωρητοῦ πρὸς εἰσπραξίν τοῦ χρέους, ἀλλ' ἰδίῳ αὐτοῦ ὀνόματι ὡς ἐκδοχέως τῆς ἀπαίτησεως(*).

Ἀριθ. 1997 (1906)

Εἰσαγγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀνακοπὴ πίνακος. - Μόνον παρὰ συμβολαιογράφου.

Ἐπειδὴ τὸ πρωτόδικον δικαστήριον δεξιόμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 3862 (1905) ἀποφάσεώς του ὅτι ἡ κατὰ τοῦ πίνακος ἀνακοπὴ γίνεται παρὰ τῶ ὑπαλλήλῳ τῆς κατατάξεως ἐγγράφως ἢ προφορικῶς καὶ ὅτι ἄλλον τύπον τῆς ἀνακοπῆς ἐπομένως καὶ τὴν διὰ κλητῆρος ἐπίδοσιν αὐτῆς εἰς τὸν ἐπὶ τῆς κατατάξεως, κηρύσσει ἀπαράδεκτον τὸ ἄρθρ. 949 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁρθῶς τὴν διάταξιν τοῦ ὡς εἴρηται ἁρθρου ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε.

Ἀριθ. 1998 (1907)

Εἰσαγγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀμφιδιδωτούμενον διοικητικόν. - ὑποθέσεις ἐκ. - ἐπιβολὴ φόρου καταναλώσεως οἶνου.

(*) Τὸ τρομερὸν καὶ φοβερὸν καὶ πρόδηλον συμφέρον εἶναι νὰ μὴ δικάζηται μετὰ προσώπου ξένου πρὸς τὴν ἀπαίτησιν καὶ διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ συμφέροντος, δύναται ὁ ἐρεσιβλήτης νὰ ψάξῃ καὶ ταῖς ριζοδοντιαῖς τοῦ ἐκδοχέως. Ἀληθῶς ἐγγλέζικη ἀκαμψία. Πρέπει νὰ εἶναι συστημένος ὁ ἐκδοχέως διὰ νὰ τῷ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον ὁ ὀφειλέτης. Καὶ παρατίθενται ὑπὲρ τῆς χαριτωμένης ἐκδοχῆς νόμοι, οἱ ὅποιοι οὐδεμίαν ἔχουσιν σχέσιν πρὸς τὸ θέμα. Ἐκ τοῦ ὅτι ὁρθῶς τὸ ἄρθρ. 67 Πολ. Δικονομίας καθορίζει ὅτι μόνον ὁ ὑπερασπιζόμενος ἴδιον συμφέρον δύναται νὰ παραστή ὡς ἐνάγων, ἐκ τοῦ ὅτι οἱ παρατιθέμενοι ρωμαῖκοι νόμοι ἀναγράφουσιν ὁρθότατα ὅτι ἡ εἰκονικὴ πράξις οὐδὲν ἐστίν, δὲν ἐπεται, διὰ τοὺς οἰκτιροῦς τοῦ Θεοῦ, ὅτι ὁ ὀφειλέτης ἔχει συμφέρον νὰ ἐξετάζῃ τὴν σπουδαιότητα ἢ μὴ τῆς ἐκχωρήσεως τῆς ἐναντίου του ἀπαίτησεως. Ἐπειτα τὸ ἄτυχον πρωτοδικεῖον ὁρθῶς ἐδέξατο ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ εἰκονικὸς ἐκδοχέως εἶναι τοῦλάχιστον ἐντολοδόχος, διὰ τὸν νόμιμον δὲ τοῦτον χαρακτηρισμὸν δὲν ἀπητοῦντο ἰδιαίτερα σημάδια ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀλλ' ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων, ἣν ἐξέφυγεν εἰκονικολογούσα πλέον αὐτῇ αὐτῇ ἢ ἄνω ἀποφάσεις.

πνευματούχων ποτῶν. - ὄρια ἐξουσίας διοικήσεως. - μὴ τήρησις νομίμων διατυπώσεων. - οἶνοπνευματοποιοὶ πρώτης καὶ δευτέρας τάξεως. - ὀηλωδὶς. - ἐπαλθθενδὶς ἀλθηδίας. - τρόπος καὶ χρόνος.

Ἐπειδὴ ναι μὲν προκειμένου περὶ ὑποθέσεως τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ ἢ ἐξέτασις ταύτης δυνάμει τοῦ Σ' ψηφίσματος τῆς Ἀθῆς ἐν Ἀθήναις Ἑθνικῆς Συνελεύσεως καὶ τοῦ ἁρθρου 101 τοῦ Συντάγματος διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἅτε θεωρηθείσης τῆς διοικήσεως ὡς μόνῃς ἀρμοδίας ἀρχῆς (*) ἀλλ' ἐν προκειμένῳ, καθὰ ἐκ τοῦ συνόλου ἐν γένει τοῦ δικογράφου τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀνακοπῆς συνάγεται, οὐδαμῶς διατάτῃ ἐπιζητεῖται ὅπως τὸ δικαστήριον ἐξετάσῃ περὶ τῆς φορολογίας τῶν ἀνακοπτόντων, ἀν καλῶς ἢ οὐ κατετάχθησαν ἐν τῇ πρώτῃ ἢ δευτέρᾳ κατηγορίᾳ, ὅπερ δικαίωμα ἔχει ἡ διοικητικὴ μόνον ἀρχή, ἀλλὰ περὶ τοῦ παρὰ κόνου αὐτῶν ὅτι, διὰ τῆς ἀνακοπτομένης προσκλήσεως ἢ ἐπιταγῆς τοῦ ταμίου, ἐρεῖδομένης εἰς ἀπόφασιν τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου Πειραιῶς, δι' ἧς, παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου ΓΖ' τῆς 25ης Μαρτίου 1904 περὶ ἐπιβολῆς δικαιώματος καταναλώσεως ἐπὶ τῶν οἶνοπνευματούχων ὑγρῶν καὶ ποτῶν ἀναγράφοντος τὰς προϋποθέσεις καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐπιβολῆς τοῦ τοιοῦτου δικαιώματος, κατελογισθῇ στήσαν νὰ πληρώσωσι ποσὸν μὴ ὀφειλόμενον καὶ ἀπειλουμένης κατ' αὐτῶν καταδιώξεως πρὸς εἰσπραξίν τοῦ καταλογισθέντος αὐτοῖς ποσοῦ, ἐμβάλλονται προδήλως εἰς κίνδυνον τὰ ἔννομα αὐτῶν ἰδιωτικά δίκαια οὕτω ὅμως διατυπουμένης τῆς ὑπὸ ἐξέτασιν ἀνακοπῆς, οὐδαμῶς αὕτη στερεῖται ἐννόμου κύρους, καθόσον ὁ νόμος καθόρισε τὰς προϋποθέσεις καὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν ὀφείλει νὰ ἐνεργήσῃ ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ ἐν τῷ κύκλῳ τῶν καθ' ἑαυτὴν τῆς, ἐπεται ὅτι, ἐάν ἐκ τῆς ἐνεργείας ταύτης τῆς διοικήσεως προσβληθῶσιν ἰδιωτικά δίκαια, τὰ τακτικὰ δικαστήρια εἰσὶν ἀρμόδια νὰ κρίνωσιν ἐάν ὄντως αἱ πράξεις τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἐνεργήσαν κατὰ τοὺς νομίμους τύπους καὶ ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ἀρμοδιότητός της καὶ τῶν διαγεγραμμένων αὐταῖς ὁρίων, καὶ νὰ διατάξωσι τὴν ἀνόρθωσιν τῆς ἐκ τῆς τυχόν μὴ νομίμου ἐνεργείας τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἐπιγενομένης ζημίας ἢ βλάβης. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου δεξιόμενον τὰ ἐναντία τὸ πρωτόδικον δικαστήριον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του καὶ θεωρήσαν ὅτι ἡ ἐπίδικος διαφορὰ διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τῶν τα-

(*) Ἡμεῖς πιστεύομεν τὸ ἐναντίον καὶ ὑποθέτομεν τοῦτο δέχεται καὶ τὸ ψηφισμὰ τῆς Συνελεύσεως, ὅτι ὅλαι αἱ ὑποθέσεις τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ ὑπήχθησαν εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, πλὴν ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἐξηρέθησαν διὰ νόμων ἐιδικῶν. Τοῦτο ἀκριβῶς ἐγένετο ἐν τῷ προκειμένῳ θεματι, ἐν τῷ ὅποιῳ τῇ διοικητικῇ ἀρχῇ ἀνετέθη ὁ κανονισμὸς τῆς τάξεως ἐν τῇ φορολογίᾳ. Τώρα κατὰ τῆς δυνατῆς αὐθαρεσίας, ἐψυρέθη μία διαφυγὴ τῆς τήρησεως δῆθεν τῶν διατυπώσεων καὶ τῶν ὁρῶν ὑφ' οὓς εἶναι ἀνατεθειμένη ἡ ἐξουσία αὕτη τῇ διοικήσει καὶ ἀπὸ τῆς μιχρᾶς ταύτης διαφυγῆς, ὡς ἀπὸ τριχοειδοῦς σωλήνος ψεκαστήρος, ψεκάζεται καὶ μουςκεύεται ὀλέκλῃρος ἡ διοίκησις.

κτικῶν δικαστηρίων, ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τὸ περιεχόμενον τοῦ δικηγράφου τῆς ὑπὸ ἐξέτασιν ἀνακοπῆς, καταστήσαν οὕτω τὴν ἀπόφασίν του μεταρρυθμιστέαν κατὰ τὸ βάσιμον τῶν ἐκκαλούντων παρόντων.

Ἐπειδὴ μετὰ τὴν μεταρρύθμισιν τῆς ὡς ἄνω εἴρηται ἀποφάσεως τὸ προέχον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζήτημα ἐστίν, ἂν ἡ ἀπὸ 27 Δ)βρίου 1905 ἀπόφασις τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου Πειραιῶς ἐξεδόθη συνωδᾶ ταῖς διατάξεσι τοῦ περὶ οὗ πρόκειται Νόμου Γ'Ζ' καὶ δύναται ν' ἀποτελέσῃ ἔγκυρον διοικητικὴν ἐνέργειαν, μὴ ἀντιτιθεμένην εἰς τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οἱ ἐκκαλοῦντες, συμφώνως τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 5, διὰ τῶν ἀπὸ 1 Δ)βρίου 1904 καὶ 18 Ἰανουαρίου δηλώσεων των, ἐδήλωσαν ὅτι ἐν τῷ ἐργοστασίῳ αὐτῶν ὑπάρχουσι δύο μηχανήματα ἀποστάξεως οἴνου, ἐν συστήματος Marrité, καὶ ἕτερον συστήματος Egrot, καὶ τὰ μηχανήματα ταῦτα ἐσημειώθησαν ἐν ταῖς χορηγηθείσαις αὐτοῖς ἀδείαις τοῦ οἰκονομ. ἐφόρου Πειραιῶς, καὶ ταῦτα ἐλειτούργουν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ αὐτῶν καθ' ὃν χρόνον ὁ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν ἐπιμελητῆς χρημικὸς ἐβεβαίωσεν ὅτι τὰ ἐν τῇ δηλώσει τῶν ἐκκαλούντων ἀναφερόμενα μηχανήματα ὑπάγονται κατὰ τὴν κρίσιν του εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν καὶ οὐχὶ εἰς τὴν πρώτην, ὡς ἐχορηγήθη αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ οἰκονομ. ἐφόρου Πειραιῶς τοιαύτη ἄδεια.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ κατὰ μὲν τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ προμνησθέντος νόμου ἀῆ δήλωσις ἀποτελεῖ ἀνεπίδεκτον ἀμφισβήτησεως ὑποχρέωσιν τῶν δηλωτῶν εἰς πληρωμὴν πρὸς τὸ Δημόσιον τοῦ κατὰ τὸν νόμον τοῦτον δικαιώματος δι' ὁλόκληρον τὴν ἐτησίαν περίοδον κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 δηλώσεων καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν τῆς ἐπαληθεύσεως αὐτῶν ὑπ' εὐθύνην τῶν δηλούντων, ὁ ἀρμόδιος οἰκονομικὸς ἐφορὸς χορηγεῖ αὐτοῖς τὴν ἄδειαν ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος, ἔπεται ὅτι καὶ ἂν ὡς δευτέρας κατηγορίας, οἰνοπνευματοποιεῖον ἢ ἑλεῖ χαρακτηρισθῇ τὸ τῶν ἀνακοπόντων ὡς ἐργαζόμενον διὰ τελειοτέρων μηχανημάτων, ἔδει ὁ οἰκονομικὸς ἐφορὸς ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ μὴ χορηγήσῃ ἄδειαν δι' οἰνοπνευματοποιεῖον πρώτης τάξεως, ἀλλὰ νὰ προβῇ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ, ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 8 καὶ 9 τοῦ νόμου διατασσομένου, πρωτοκόλλου, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατὰ τὰ ἄρθρ. 5 καὶ 6 δηλώσεων καὶ τῶν κατὰ τὰ ἄρθρ. 8, 9 καὶ 10 ὁριστικῶν πρωτοκόλλων νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸ ἀρμόδιον ταμεῖον κατάλογον τοῦ ἐπιβαλλομένου ἐκάστῳ δικαιώματος, καὶ νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ παρέλθῃ ἄπρακτος ἡ τῶν μνησθέντων ἄρθρων προθεσμία καὶ νὰ καταστήσῃ οὕτω ἐκπρόθεσμον τὸ Δημόσιον, μὴ δυνάμενον πλέον νὰ προβῇ οἰκοθεν καὶ ἄνευ τῆς τηρήσεως τῆς διατυπώσεως ταύτης εἰς τὸν καταλογισμὸν τοῦ φόρου δευτέρας κατηγορίας καὶ ἐπὶ τῇ βάσει μόνον τῆς ὑπ' ἀριθ. 7164 τῆς 16 Δεκεμβρίου 1905 διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν στηριζομένης εἰς ἀπλὴν ἐξέτασιν τοῦ παρὰ τῷ αὐτῷ ὑπουργείῳ χρημικοῦ ἐργαστηρίου, ὅτι τὰ διὰ τῶν δηλώσεων τῶν ἀνακοπόντων δηλωθέντα

μηχανήματα συστήματος Marrité καὶ Egrot εἰσὶ δευτέρας κατηγορίας οἰνοπνευματοποιεῖων. Ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ Δημοσίου ὅτι πρὸς ἐπαλήθευσιν τῆς δηλώσεως δὲν τάσσονται προθεσμίαι, οὐδεμίαν ἐφαρμογὴν ἔχει ἐν προκειμένῳ διότι δὲν πρόκειται ἀμφισβήτησις περὶ τῆς ἀληθείας τῆς δηλώσεως ἀλλὰ περὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν διὰ ταύτης δηλωθεισῶν ἀληθειῶν (*). Ἐρ' ὅσον ἐπομένως ἐν τῇ προκειμένη περιπτώσει δὲν συνετάχθησαν πρωτόκολλα τῆς ἐπιτροπῆς, οὐδὲ ἀναφέρει τοιαῦτα ἡ ὡς ἄνω μνησθεῖσα ἀπόφασις τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου Πειραιῶς καὶ ἡ διαταγὴ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἔπεται ὅτι ἡ τε ἀπόφασις τοῦ ἐφόρου ὡς καὶ ἡ ἐπὶ ταύτης στηριχθεῖσα εἰδικὴ πρόσκλησις τοῦ ταμείου ἐστὶν ἄκυρος.

Ἀριθ. 2002 (1906)

Εἰσηγήτης ὁ ἐφέτης κ. Δ. ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ

Φόνος ἐκ κακῆς ἡνιοχίας στρατιωτικῆς ἀμάξης. - οὐζυγος- ἀποζημιώσις. - δικαιολογητικὸς λόγος. - παραγραφὴ Δημοσίου. - περιοδικαὶ χορηγίαι. - ἀποζημιώσις ἐν ὄλῳ. - ἀναγνώρισις ὑποχρεώσεως ἀπέναντι τινῶν. - οὐ διακοπὴ ἀπέναντι ἐτέρων.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγὴ, δι' ἧς ἡ ἐνάγουσα ζητεῖ ὅπως ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῇ πληρῶν ἰσοβίως δραχμὰς ἑκατὸν κατὰ μῆνα ἢ χιλιάδας διακοσίας ἐτησίως λόγῳ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν στέρησιν τῆς ὀφειλομένης αὐτῇ ὑπὸ τοῦ συζύγου της διατροφῆς, ὅστις ἀπεβίωσε συνεπείᾳ τῶν ἐπενεχθέντων αὐτῷ τραυματῶν ὑπὸ τῆς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς τῶν Εὐέλπιδων ἀμάξης, ἥτις ἀδεξίως, ἀνεπιτηδεῖως ἢ ἀμελῶς ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ ταχθέντος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ὑπὸ τῶν προϊσταμένων αὐτῷ ἀρμοδίων στρατιωτικῶν ἀρχῶν ὡς ἡνιόχου, ἀνεπιτηδεῖου δὲ καὶ ἀκείρου εἰς τὸ ἔργον τοῦτο στρατιώτου, κατέρριψεν αὐτὸν κατὰ γῆς καὶ διήλθε διὰ τοῦ σώματός του, εἶναι παραγεγραμμένη κατὰ τὸν Λογιστικὸν Νόμον, διέποντα πᾶν χρέος τοῦ Δημοσίου, ἐπομένως καὶ τὴν ἐπίδικον περὶ ἀποζημιώσεως ὑποχρέωσιν αὐτοῦ, διότι ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου τῆς ἐναγούσης συμβάντος, κατὰ τὴν ἀγωγὴν, τῇ 15 Μαΐου 1899, μέχρι τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς γενομένης, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ προσαγομένου ἐπιδιοτηρίου τοῦ δικ. κλητῆρος Γ. Α'*** τὴν 3 Φεβρουαρίου 1906, συνεπληρώθη πενταετία, καὶ δι' εἶναι παραγεγραμμένη ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγὴ καὶ ἂν ἤθελε θεωρηθῇ ὀρθὴ ἢ ἐκδοχὴ, καθ' ἣν καὶ κατὰ τὸν Λογιστικὸν Νόμον, ὡς καὶ κατὰ τὰς

(*) Ὁ μέχρι μουσκέυματος ψεκάσμεδς τῆς διοικησεως. Δὲν πρόκειται περὶ ἀληθείας τῆς δηλώσεως διὰ νὰ ᾖ δυνατὴ πάντοτε ἡ ἐπαλήθευσις αὐτῆς, ἀλλὰ περὶ χαρακτηρισμοῦ τῶν ἐν αὐτῇ ἀληθειῶν. Ἡ ἐννοία εἶναι ὅπως οὗν μεταφυσικῇ. Ἐὰν ὁ παρελκυσας δηλώσῃ ὅτι ἐργάζεται μὲ ὀλιγώτερα μηχανήματα, ποιεῖται δὴλωσιν μὴ ἀληθῆ, ἐὰν δηλώσῃ καὶ χαρακτηρίσῃ τὰ μηχανήματά του ὡς πρώτης τάξεως ἐνῶ εἶναι δευτέρας δὲν ποιεῖται δὴλωσιν μὴ ἀληθῆ ἀλλὰ χαρακτηρίζει ἄλλως τὰς ἐν αὐτῇ ἀληθείας! Parlois d'autre chose.

διατάξεις του 'Αστικού Δικαίου (Ν. 7 § 6 Κώδ. 7,39 Ν. 26 πρ. Κώδ. 4.32), επί-έννυμων σχέσεων παραγουσών διαδοχικὰς καὶ κατὰ δόσεις παροχὰς, ἡ παραγραφή των παροχῶν τούτων ἄρχεται ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐκάστη αὐτῶν ὤφειλε νὰ καταβληθῇ· διότι ζητεῖ μὲν ἡ ἐνάγουσα, ὡς εἴρηται, διὰ τῆς ἀγωγῆς τῆς ὅπως καταβάλλεται αὐτῇ παρὰ τοῦ Δημοσίου ἡ ἀποζημιώσις τῆς κατὰ δόσεις ἐξ ἐκατὸν δραχ. μηνιαίας, ἡ χιλίων διακοσίων δρ. ἐτησίως, καὶ ἡδύνατο νὰ γίνῃ λόγος ὅτι ἐκ τούτων αἱ δόσεις ἐκείναι, αἵτινες ἔδει νὰ καταβληθῶσι μετὰ τὴν 3 Φεβρουαρίου 1903, δὲν παρεγράφησαν, πλὴν, ἡ ἔννομος σχέσις, ἐφ' ἧς ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή στηρίζεται, δὲν παράγει ὑποχρέωσιν τοῦ Δημοσίου περὶ καταβολῆς διαδοχικῶν καὶ κατὰ δόσεις παροχῶν, διότι καθιερώθη μὲν ὑπὸ πολυχρονίου καὶ παγίας πρακτικῆς τῶν ἡμετέρων δικαστηρίων, ἔθιμον, χορηγοῦν ἀγωγήν περὶ ἀποζημιώσεως εἰς τοὺς οἰκειοῦς τοῦ τραυματισθέντος ἢ φονευθέντος ἐκείνους εἰς οὓς οὗτος ὤφειλε διατροφὴν, ἧς ἦδη συνεπεία τοῦ θανάτου ἢ τῶν τραυμάτων τοῦ ὑποχρέου ἐστερηθήσαν (τοῦ 'Ακουσίου Νόμου, οὐδὲν περὶ τοιαύτης ἀπαιτήσεως προβλέποντος, εἰ καὶ ἐν Ν. 7 πρ. Π. 9.2 γίνεται λόγος περὶ τοιαύτης ἀγωγῆς τοῦ πατρὸς διὰ τὸν τραυματισμὸν τοῦ υἱοῦ, οὐδ' ἄλλας τινος διατάξεις νόμου ὁρίζουσας περὶ τοιαύτης ἀποζημιώσεως), τὸ ἔθιμον ὁμῶς τοῦτο δὲν καθιεροῖ καὶ τὴν κατὰ μηνιαίας ἢ ἐτησίας παροχὰς ἀποζημιώσιν, τούναντιον δὲ καθιεροῖ τὴν ἐφάπαξ καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκαστοτε ὑπολογιστέας ὡς πιθανῆς διαρκείας τῆς ζωῆς τοῦ εἰς διατροφὴν δικαιουμένου. Ἡ ἐνάγουσα ἐπομένως, κατατέμνουσα αὐθαίρετως τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἀπαιτήσιν τῆς εἰς διαδοχικὰς παροχὰς, δὲν σώζει τὴν ἀγωγήν τῆς ἀπὸ τῆς παραγραφῆς, ἧτις δὲν διεκόπη, διὰ τῆς, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμούς τῆς, γενομένης ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἀποδοχῆς τῆς ἀπὸ 16 'Ιουλίου 1899 ἀγωγῆς τῶν κληρονόμων τοῦ συζύγου τῆς καὶ τῆς καταβολῆς τῆς αἰτηθείσης παρ' αὐτῶν διὰ τὴν ἰδίαν, περὶ ἧς ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή, αἰτίαν ἀποζημιώσεως· διότι ἡ ἐνάγουσα ἔχει ἰδίαν καὶ αὐτοτελῆ περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀπαιτήσιν καθ' ἧς τρέχει ἰδίᾳ παραγραφή καὶ ἡ ἀπέναντι τῶν κληρονόμων (τέκνων) τυχὸν γενομένη παρὰ τοῦ Δημοσίου ἀναγνώρισις τῆς πρὸς ἀποζημιώσιν ὑποχρεώσεώς του δὲν διέκοψε τὴν παραγραφήν τῆς ἀπαιτήσεως τῆς ἐναγούσης (*).

(*) Δὲν ἔχει ἀμφιβολίαν ὅτι ἡ ἐπὶ τῇ βάσει ἐθίμου ἔστω ἡ τῶν κανόνων τῆς διατροφῆς ἐπιδικαζομένη ἀποζημιώσις, δὲν δύναται ἢ νὰ ἐπιδιχάζεται ἐν συνόλῳ, διότι τὸ πρὸς αὐτὴν δικαίωμα εἶναι κεκτημένον ἀμέσως καὶ δὲν δύναται νὰ ἀπαρκεμαθῇ ἀπὸ τὰς ἰδιαιτέρας περιστάσεις τοῦ πρὸς τὴν παροχὴν ὑποχρέου, ὡς θὰ ἐγένετο ἐν ἡ ἂν περιπτώσει ἐπιδιχάζετο αὕτη κατὰ μηνιαίας δόσεις, ὡς παραδόξως ἐγένετο τελευταίον διὰ δικαστικῶν τιμῶν ἀποφάσεων, ἐπιδιχαζουσῶν τοιαύτας ἀποζημιώσεις. Ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς ἀρχῆς ἔπεται καὶ ἡ οὐθότης τῆς ἐκδοχῆς ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν ἡ παραγραφή νὰ μὴ λογισθῇ ἀπὸ τὸν χρόνον, καθ' ὃν παρήχθη τὸ παραγωγικόν τῆς ἀποζη-

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ

Ἀριθ. 214 (1907)

Εἰτηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀνακοπὴ.- προθεσμία.- κατοικία ἐν ἔδρῳ ἢ διορισμὸς ἀντικλῆτον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἰσχὺν νόμου ἔχον Β. Δ. τῆς 18 7)δρίου 1836 ἂν ὁ καταδικασθεὶς ἐρήμην κατοικῇ εἰς τὴν ἔδραν τοῦ δικαστηρίου ἢ διορίσῃ αὐτόθι ἀντίκλητον ἢ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ἐστὶν ὀκταήμερος, ἂν κατοικῇ δὲ ἀλλοχοῦ καὶ δὲν διώρισεν ἀντίκλητον ἢ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία εἶναι ὀκταήμερος ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως προστιθεμένης καὶ τῆς προθεσμίας τῆς ἀποστάσεως συνωδὰ τῷ νόμῳ Πολ. Δικονομίας ἀριθ. 195 196, οὐχὶ ὀρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἔλαθεν ὑπ' ὅψει τὴν ἀνακοπὴν τῶν ἀνακοπουσῶν (ἐφεσιδλήτων), ἐν ᾧ ἔδει ν' ἀπορρίψῃ ταύτην ὡς ἀπαράδεκτον λόγῳ ἐκπροθέσμου, καθόσον ἐνῷ ἡ ἀνακοπτομένη ἀπόφασις τοῦ πρωτοδικείου ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν ἐνάγοντα τὴν 29 'Ιανουαρίου 1904 ἐν Βόλῳ ἐνθα καὶ ἀντίκλητον εἶχε διορίσει ὁ ἐναγόμενος ὁ τὴν ἀπόφασιν κοινοποιήσας, ἡ κατ' αὐτῆς ὑπὸ δίκην ἀνακοπὴ ἐκοινοποιήθη ἐν Βόλῳ εἰς τὸν ἀντίκλητον τοῦ ἐναγομένου τὴν 6 Μαρτίου 1904 ἡτοι μεθ' ἡμέρας τριάκοντα ἐξ (36) ἐκπροθέσμως, καθόσον ἀφοῦ ἐν τῇ ἔδρῳ τοῦ δικαστηρίου εἶχε διορίσει ἀντίκλητον ὁ ἐναγόμενος, πρὸς ὃν τὴν ἀνακοπὴν ἐκοινοποίησεν ὁ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἔδρῳ τοῦ δικαστηρίου κατοικῶν ἐνάγων (ἀνακόπτων) προθεσμία ἀποστάσεως δὲν χωρεῖ κατὰ τὸ γράμμα καὶ τὴν σαφεῖ ἔννοιαν τοῦ ὡς εἴρηται Β. Διατάγματος οὗτινος αἱ διατάξεις οὐδέλως ἐτροποποιήθησαν ἐκ τοῦ Νόμου ΑΥΝΘ' 1887 καὶ Νόμου ΒΣΚΕ' 1894 περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν ἀρθρ. 195 καὶ 196 Πολ. Δικονομίας καὶ ἐπομένως μόνον ὀκταήμερον προθεσμίαν εἶχεν ὁ ἀνακόπτων ἵνα ἀνακόψῃ τὴν ὡς εἴρηται ἐρήμην ἀπόφασιν (*).

μιώσεως συμβᾶν καὶ ἐπελθοῦσα νὰ μὴ ἀποσβέσῃ ὁλόκληρον τὴν παραγωγικὴν αἰτίαν καὶ τὰς κατόπιν τυχὸν αἰτουμένας περιοδικὰς παροχὰς, ὡς ὁρθῶς ἐδέξατο ἡ ἐν σελ. 523 παρόντος τόμου δημοσιευθεῖσαν 1988 Ε. Α., ἐνθα δὲ καὶ διαφορὸς περαιτέρω παραπομπὰς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου.

(*) Ἐχομεν δεινὰς ἀμφιβολίας. Ἡ ἀρχὴ εἶναι ὅτι πρὸς ἐνέργειαν τῶν ἐνδίκων μέσων εἶναι τεταγμένη ὠρισμένη παγία προθεσμία, ἐν ἀποστάσει δὲ δίδεται παρέκτασις. Διὰ τὴν καθορισθῇ πότε ὑπάρχει ἡ μία καὶ πότε ἡ ἄλλη περίστασις, πρέπει νὰ ἐξευρεθῶσιν αἱ δυνατόι καταστάσεις τῶν διαδίκων. Οἱ διάδικοι δύνανται ἢ νὰ διαμένωσιν ἀμφοτέρω ἐν τῇ ἔδρῳ τοῦ δικαστηρίου, ἢ νὰ διαμῶσιν ἐν αὐτῇ ὁ ἕτερος αὐτῶν ἢ ἀμφοτέρω νὰ διαμένωσιν ἐκτὸς τῆς ἔδρας, ἀλλ' ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἢ τέλος ἐκτὸς τῆς ἔδρας καὶ ἐν ἄλλῳ τόπῳ ἕκαστος. Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἐφαρμόζεται ἡ παγία οὕτως εἰπεῖν προθεσμία ἐν ταῖς δευτέρῃ, τρίτῃ καὶ τετάρτῃ περιπτώσει παρέχεται παρέκτασις τῷ ἐναγοῦντι τὸ ἐνδίκον μέσον, ἐπὶ ᾧ δὲ καὶ ἡ νομολογία, ἡ ὁποία ὀρθότατα ἐδέξατο ὅτι ἐν τῷ ὑπολογισμῷ τούτῳ δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ κατοικία τῶν τυχὸν πληρεξουσίων, ἀλλ' ἡ τῶν διαδίκων. Τώρα ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς ὑπῆρξε μία αὐστηρὰ διάτα-

ΚΡΗΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Ἀριθ. 14 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ πρόεδρος κ. Σ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ

**Θάνατος ἐντολέως. - μεταβολὴ ἐν τῇ παρα-
στάσει. - ἐνηλικίωσις. - οὐκ ἄρτις πληρε-
ξουδιότητος οὐδὲ διακοπή. - παραγραφὴ
πενταετίας Ἐμπορικοῦ Νόμου. - τεκμήριον
ἐξοφλήσεως. - προβολὴ καὶ ἐξοφλήσεως. -
συμβολαιογραφικὴ ἐκδόσις γραμματίου.**

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 103 τῆς Πολ. Δικονο-
μίας, οὔτε ὁ θάνατος τοῦ ἐντολέως, οὔτε ἡ μετα-
βολὴ ὡς πρὸς τὴν ἱκανότητα αὐτοῦ πρὸς δικανικὴν
παράστασιν ἢ τὴν νόμιμον αὐτοῦ ἐκπροσώπησιν συ-
νεκάζεται τὴν ἄρτι τῆς πληρεξουσιότητος, ἀφ' ἐ-
τέρου οὐδὲ διακοπὴν τῆς δίκης ἐπιφέρει κατὰ τὸ
ἄρθρ. 433 Πολ. Δικονομίας ἡ ἐνηλικίωσις τοῦ
διαδίκου ἀλλὰ μόνον ἡ ἀπώλεια τῆς ἱκανότητος
πρὸς δικανικὴν παράστασιν καὶ ὅταν δὲν ὑπάρχῃ
διωρισμένος πληρεξούσιος δικηγόρος τοῦ ὑποστάν-
τος τὴν μεταβολὴν προσώπου. Ὁρθῶς λοιπὸν ἀπερ-

ξίς, ἡ ὁποία ἀναντιρρήτως πρέπει νὰ περιορισθῇ εἰς
τὰ στενώτατα ὅρια αὐτῆς. Ἡ διάταξις αὕτη προδή-
λως κανονίζει δύο περιπτώσεις, τὴν μὲν καθ' ἣν ἀμ-
φότεροι εὐρίσκονται ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου, ὅτε
καθορίζει τὴν παγίαν ὀκταήμερον προθεσίαν, τὴν
δὲ, ὅταν ὁ καταδικασθεὶς καὶ ἀνακόψας κατοικεῖ ἐκτὸς
τῆς ἔδρας καὶ διώρισεν αὐτόθι ἀντίκλητον, πρὸς δὲν
καὶ ἐκοινοποιήθη ἡ ἐρήμην ἀπόφασις, ὅτε πάλιν, ἐὰν
ἡ ἐρήμην ἀπόφασις ἐκοινοποιήθῃ τῷ ἀντίκλητῳ τοῦ-
τω, πάλιν δίδωσι μόνον τὴν παγίαν ὀκταήμερον προ-
θεσίαν, παρὰ τὴν ὁρθὴν ἐκδοχὴν τῆς νομολογίας ὅτι
πρέπει νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἡ κατοικία τῶν δι-
δίκων καὶ οὐχὶ ἡ τῶν πληρεξουσίων. Πέραν τούτου
οὐδὲν καθώρισε καὶ ἀπομένουσι διεσπόμεναι ὑπὸ τῆς
κοινῆς ἀρχῆς αἱ λοιπαὶ περιπτώσεις τῆς ἐνεργείας ἀ-
νακοπῆς τοῦ καταδικασθέντος, καίτοι: διορίσαντος ἀν-
τίκλητον, πρὸς τὸν ἐκτὸς τῆς ἔδρας καὶ εἰς ἄλλον
τόπον παρὰ τὸν ἑαυτοῦ κατοικοῦντα ἀντίδικόν του.
Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἡ διάταξις τοῦ Διστάγματος τοῦτο
μόνον προσέθηκεν τῇ γενικῇ ἀρχῇ, ὅτι δὲν δίδεται τῷ
καταδικασθέντι καὶ ἀνακόπτοντι τῷ ἔχοντι διωρισμέ-
νον ἀντίκλητον, τῷ ὁποίῳ ἐκοινοποιήθη ἡ ἀπόφασις,
παρέκτασις προθεσμίας λόγω τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀπο-
στάσεως. Ἄλλ' ἐὰν ἡ ἰσότης ὑπάρχῃ παρὰ τῷ ἀ-
νακοπομένῳ, τότε οὐδ' ἡ κατοικία τοῦ ἀνακόπον-
τος ἐν τῇ ἔδρᾳ, οὔτε ὁ αὐτόθι διορισμὸς ἀντίκλητου
καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν κοινοποίησις τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως
δύναται νὰ τὸν στερέσῃ τοῦ δικαιώματος τῆς παρε-
κτάσεως τῆς προθεσμίας. Ἡκιστα δὲ δύναται τοῦτο,
ἡ ἰσοκλήτως γενομένη δεκτὴ ὑπὸ τῆς ἀνω ἀποφά-
σεως περιστάσις ὅτι ὁ ἀνακοπόμενος διαμένει ἐν τῇ
ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου ἢ μὴ τυχὼν κατοικῶν, διώρι-
σεν αὐτόθι ἀντίκλητον, πρὸς τὸν ὁποῖον τυχὼν καὶ
ἐκοινοποιήθη ἡ ἀνακοπή, ἐὰν συγχρόνως δὲν κατοι-
κῇ ἐν τῇ αὐτῇ ἔδρᾳ καὶ ὁ ἀνακόπων ἢ δὲν διώρισεν
αὐτόθι ἀντίκλητον πρὸς δὲν νὰ ἐκοινοποιήθῃ (τοῦτο
μάλιστα μόνον ἐν τῇ περιπτώσει τῆς ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ
δικαστηρίου κατοικίας τοῦ ἀνακοπομένου, οὐχὶ δὲ
καὶ ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ διορισμῷ ἀντίκλητῳ). Ἐπανα-
λαμβάνομεν τὸ Διάταγμα τοῦτο μόνον καὶ ἀποκλει-
στικῶς ἡλλαξεν, ἥτοι περιώρισε τὴν παρέκτασιν μόνον
εἰς τὴν περίστασιν τοῦ ἔχοντος διορίσει ἀντίκλητον
ἀνακόποντος, εἰς οὐδεμίαν δ' ἄλλην περίστασιν.

ρίθθῃ. εἰ καὶ δι' ἄλλους λόγους, ἡ πρωτοδικὴς ὑπο-
βλήθησα ἀκυρωτικὴ ἐνστάσις κατὰ τῆς ἀποδεικτι-
κῆς διαδικασίας, ὅτι ὡς ἐκ τοῦ γάμου τῆς ἐκκα-
λύσεως αὕτη μετέβαλε κατάστασιν καὶ ἐντεῦθεν ὁ
πληρεξούσιος τῆς δικηγόρος, πρὸς δὲν ἐκοινοποιήθη
ἢ τὰς ἀποδείξεις διατάξασα ἀποφάσις, ἔπαυσεν ὡν
τοιοῦτος, ἐντεῦθεν δὲ ἡ πρὸς αὐτὸν κοινοποίησις ἐ-
γένετο οὐχὶ ἐγκύρως, καὶ ὅτι ἡ δίκη διεκόπη ἐκ
τῆς ἐνηλικιώσεώς της.

Ἐπειδὴ μόνῃ ἡ παρέλευσις πενταετίας κατὰ τὸν
Ἐμπορικὸν Νόμον παράγει τεκμήριον ἐξοφλήσεως
ὑπὲρ τοῦ ὀφειλέτου ἐμπορικοῦ εἰς διαταγὴν γραμ-
ματίου, καὶ ἂν οὗτος ἐπικαλούμενος τὴν πενταετὴ
παραγραφὴν δὲν ἰσχυρισθῇ ρητῶς ἐξοφλήσιν, τὸ
παράκονον ἐπομένως τῶν ἐκκαλούντων, ὅτι: διὰ τῶν
παρὰ τῶν ἀντιδίκων τοῦ ἐπικαλουμένων καταβο-
λῶν καὶ τῶν ἐν τῇ ἐπιταγῇ ἀναφερομένων δὲν ἐ-
ξοφλεῖται καθ' ὁλοκληρίαν ἡ ἀπαιτήσις, ὅτι ἐπο-
μένως ἐντεῦθεν ἐξ αὐτῆς τῆς ὁμολογίας τῶν ἀντι-
δίκων ἐκμηδενίζεται τὸ ἐκ τοῦ νόμου πηγάζον
λόγῳ τῆς παρελεύσεως πενταετίας τεκμήριον ἐ-
ξοφλήσεως τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως, ἀπορριπτέον
ἐστίν, ὡς μὴ βάσιμον· διότι πρὸ παντὸς κατὰ τῆς
ἀπαιτήσεως τῶν ἐκκαλούντων οἱ ἐφεσίβλητοι προ-
έβαλον τὴν ἐνστάσιν παραγραφῆς, ἰσχυρίσθησαν δὲ
καὶ ἐξοφλήσιν ἀνεξαρτήτως ταύτης, ἐπικαλούμε-
νοι ἐπιβόησι: καὶ ἐτέρας, πλὴν τῶν ἀνωτέρω,
καταβολάς· δύναται δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 474
ἐδάφ. 2ον Πολιτ. Δικονομίας νὰ ἐπισωρευθῶσι
πολλοὶ ἐνστάσεις καὶ ἂν ἀντιφάσκωσι πρὸς ἀλλή-
λας, χωρὶς ἐντεῦθεν νὰ δύναται νὰ συναχθῇ πρέθε-
σις ὁμολογίας τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀντιδίκου (*).

Ἐπειδὴ γραμματίον εἰς διαταγὴν δύναται νὰ
γείνη οὐ μόνον δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, ἀλλὰ καὶ
διὰ δημοσίου, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει ἐναντία περὶ
τούτου νόμιμος διάταξις. Πάλλῃ Ἐμπορ. Δίκαιον
Lyon Caen Precis § 1292 καὶ 1019, ἡ σύνταξις δὲ
συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου παρίσταται ἀναγκαία
προκειμένου περὶ προσώπων ἀγραμμάτων, ἅτινα
δύναται νὰ ἐμπορεύωνται καὶ ἐπομένως νὰ εὐρί-
σκωνται εἰς τὴν ἀνάγκην ἐκδόσεως γραμματίων εἰς
διαταγὴν, ἐφ' ὅσον ἐπομένως νομίμως δύναται νὰ
ἐκδοθῇ εἰς διαταγὴν γραμματίον διὰ συμβολαιογρα-
φικοῦ ἐγγράφου, ὅπερ ταῦτιζεται, μὴ ποιοῦντος δι-
ακρίσιν τινα τοῦ νόμου, μετὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐμπορι-
κοῦ γραμματίου, ἔπεται ὅτι καὶ τὰ γραμμάτια
ταῦτα τὰ ἐνώπιον συμβολαιογράφου γεγόμενα ὑπο-
κείνται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 146 τοῦ Ἐμπ.
Νόμου περὶ πενταετοῦς παραγραφῆς, διότι τὸ ἄρ-
θρον τοῦτο δὲν πραγματεύεται μόνον περὶ τῶν ἰδιω-
τικῶν ἐμπορικῶν γραμματίων, ἀλλὰ καὶ περὶ γραμ-
ματίων ἐν γένει ἐμπορικῶν εἰς διαταγὴν, καὶ διότι
ἡ εὐκολία ἢ μὴ τῆς κυκλοφορίας τοῦ συμβολαιογρα-
φικοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου δὲν ἄλλοιό τὴν φύ-
σιν τοῦ γραμματίου τούτου ὡς ἐμπορικοῦ εἰς διατα-
γὴν γραμματίου ὑποκειμένου ἐπομένως εἰς τὴν πεν-
ταετὴ παραγραφὴν τοῦ εἰρημένου ἄρθρου τοῦ Ἐμπο-
ρικοῦ Νόμου. Ἐφετ. Ἀθην. 1758 τοῦ 1894, 1068

(*) Παρ. περὶ τούτου ἐν σελ. 545 παρόντος φυλ-
λαδίου 36 Α. Π.

τοῦ 1899 Θέμις Τόμ. Ε' σελ. 568 καὶ Τόμ. ΙΑ' σελ. 186. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν, ὅτι ὁ νόμος ἀναγράφων ὠρισμένους διατυπώσεις καὶ διατάξεις περὶ τοῦ τύπου τῆς συναλλαγματικῆς καὶ τοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου, τοῦ τρόπου τῆς ἐκδόσεώς των καὶ τῆς μεταβιβάσεως, ἥτοι τῆς ὀπισθογραφῆσεώς των, τῆς ἀποδοχῆς, τῆς πληρωμῆς τῆς τριτεγγυήσεως κλπ. καθιέρωσε διατάξεις αἵτινες μόνον ἐπὶ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν, διότι μόνον τοιοῦτον ἐγγράφον δύναται νὰ κυκλοφορήσῃ δι' ὀπισθογραφῆσεως καὶ καὶ ἥτις ὀπισθογραφῆσις, ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς λέξεως ἐμφαίνεται, δέον νὰ γίνηται ἐπὶ τοῦ μεταβιβαζομένου γραμματίου ἢ συναλλαγματικῆς ἐν τέλει δὲ τῶν διατάξεων τούτων περὶ τοῦ τύπου τῶν συναλλαγματικῶν καὶ εἰς διαταγὴν γραμματίων, οἵτινες ὡς εἴρηται, ὁρῶσι ἰδιωτικὰ ἐγγράφα καὶ οὐχὶ συμβολαιογραφικὰ, ὁρίζει ὅτι ἀγωγαὶ ἀφορῶσαι συναλλαγματικὰς ἢ εἰς διαταγὴν γραμμάτια ἐμπορικὰ παραγράφονται μετὰ πέντε ἔτη, ἡτέλῃσεν νὰ ὑπαγάγῃ εἰς τὴν σύντομον ταύτην παραγραφὴν μόνον τὰ κατὰ τοὺς ἀνωτέρω τύπους ἐκδιδόμενα γραμμάτια εἰς διαταγὴν καὶ συναλλαγματικὰς. διότι περὶ τούτων προέβλεψεν, οὐχὶ τὰ συμβολαιογραφικὰ γραμμάτια ἢ συναλλαγματικὰς διότι τὰ τελευταῖα, διάφοροι κανόνες διέπουν οὐχὶ οἱ ἐν τοῖς προηγουμένοις ἄρθροις, οὐ μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὴν δυσκολίαν περὶ τὴν μεταβίβασιν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰς διατάξεις περὶ πλειόνων ἀντιτύπων καὶ κατ' οὐσίαν ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα τῆς μεταβιβάσεως καὶ τὰς ἐνστάσεις, ἃς δύνανται νὰ προτείνῃ ὁ ὀφειλέτης κατὰ τοῦ ἐκδοχέως τοῦ γραμματίου. Ἐντεῦθεν ἄγεται τις εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι καὶ ἂν γίνῃ δεκτὸν, ὡς μὴ ἀπαγορευόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου, ὅτι δύνανται νὰ ἐκδοθῇ συναλλαγματικὴ ἢ εἰς διαταγὴν γραμμάτιον, ἐνώπιον συμβολαιογράφου, ὅτι ἐπὶ τῶν οὕτω ἐκδιδόμενων γραμματίων καὶ συναλλαγματικῶν τῶν ἐνώπιον συμβολαιογράφου, δὲν ἐφαρμόζονται πᾶσαι αἱ διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ καὶ δὴ ἡ περὶ συντόμου παραγραφῆς τοῦ ἁρθροῦ 146 αὐτοῦ, διότι ὁ νομοθέτης ἀπέβλεψεν εἰς τὰ ἰδιωτικὰ γραμμάτια εἰς διαταγὴν τὰ ἐμπορικὰ καὶ τὰς συναλλαγματικὰς, καὶ δὲν ἡτέλῃσεν αἱ ἐκ τούτων παραγόμεναι ποικίλαι σχέσεις τῶν διαφόρων ἀλληλεγγύως ἐνεχομένων νὰ μένωσι ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐκχρεμεῖς καὶ ἀμφοισθητήσιμοι, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ἐκ συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων, αἵτινες καὶ ἀσφαλέστερον πιστοποιοῦνται καὶ διέπονται ἐν μέρει ὑπὸ τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου καὶ οὐχὶ τοῦ Ἐμπορικοῦ. Μόλα ταῦτα κατὰ τὴν γνώμην τῆς πλειονοψηφίας καὶ ἐπὶ τῶν ἐνώπιον συμβολαιογράφου συντασσόμενων εἰς διαταγὴν ἐμπορικῶν γραμματίων ἐφαρμοστέα ἐστὶ ἡ πεντάετης παραγραφὴ.

ΠΡΟΞΕΝΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΣΜΥΡΝΗΣ

Ἀριθ. 77 (1907)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐμμ. πρῶτος δικαστῆς κ. Β. ΣΤΕΛΛΑΚΗΣ
Ἀγοραπωλησία ἐμπορικῆς - δτερῆς ἰδιοτή-

των χρησιμότητος. - ἀδιάφορος παραλαβὴ ἐν καλῇ πίστει. - ἐνστάσις μὴ προσηκούσης πληρωδewe. - ἀπαράγραπτον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς περὶ ἀγοραπωλησίας διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, ἰσχυροῦσης καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπορικῆς φύσεως τοιούτων, ὁ πωλητῆς καὶ παραδούς ἀκόμη τὸ πωληθέν, δὲν ἀπαλλάσσεται πάσης εὐθύνης ἐὰν τοῦτο στερῇται τῶν ἰδιοτήτων ἐκείνων, αἵτινες τὸ καθιστῶσιν περιζήτητον καὶ ἐμπορεύσιμον. (Καλλ. ἐνοχ. § 233, 235 καὶ ἐπομ. Lyon Caen T. 3 § 141 N. 37 N. 140 Π. (30.4) N. 52 Π. (774) (;) N. 3 Π. (33.6) Molitor 977) οὐδεμίαν δὲ νομικὴν ὡς πρὸς τὸν ἀνωτέρω κανόνα, συνέπειαν δύνανται νὰ ἔχῃ ἡ τυχὼν γενομένη ἀπὸ τὸν ἀγοραστὴν παραλαβὴ τοῦ ἐμπορεύματος, ἐὰν αὕτη ἐγένετο καλῇ τῇ πίστει, ἥτοι μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι τοῦτο ἔφερε τὰς σιωπηρῶς ἐπαγγελθείσας ἰδιότητας, ὧν ἄνευ δὲν εἶναι χρήσιμον. Ὅταν δὲν ἀπαιτῇται τί τὸ ἐξαιρετικόν, ἀλλ' ὁ μέσος ὅρος τῆς χρησιμότητος, δὲν δέον νὰ φέρῃ τὸ πωλούμενον, δὲν κωλύεται ὁ ἀγοραστῆς, καίτοι παραλαβὼν αὐτὸ (πάντοτε ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω προϋπόθεσιν) νὰ ζητήσῃ εἴτα εἴτε τὴν διάρρηξιν τῆς συμβάσεως actio rethibitoria) εἴτε τὴν μείωσιν τοῦ τιμήματος (actio quanti minoris). Τοῦτο δὲ ἀνεκδοιάτως προκύπτει ἐκ τοῦ κανόνος ὅτι ἡ παραγραφὴ τῶν ἄνω ἀγωγῶν ἀρχεται ἀπὸ τῆς γνώσεως τοῦ ἐλαττώματος καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τοῦ ἐμπορεύματος, ἐὰν τὸ ἐλάττωμα διέφυγε τὴν γνώσιν τοῦ ἀγοραστοῦ, ἐν ᾧ δὲν ἐδέλχθη ἀμελῆς κατὰ τὴν παραλαβὴν αὐτοῦ (Ἀρμ. Γ'. γ'. § 58 Καλλ. Ἐνοχ. § 240) ὡς πράγματι ἐν τῇ ἐπιμάχῳ διαφορᾷ συνέβη. Διότι ναὶ μὲν κατὰ τὸν Ἀπρίλιον παρελήφθη ἐκ τοῦ ἐνταῦθα τελωνείου ἡ περὶ τῆς πρόκειται ἐντομοκτόνος κόνις, ἀλλ' ἂν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐμπορεύματος παρουσιάζοντος ἐκ πρώτης ὄψεως ὅλα τὰ γνωρίσματα τοῦ ἐμπορευτίμου, οὐ ὅμως τὸ τελεσφόρον δὲν καθίσταται δῆλον ἢ ἐκ τῆς χρήσεως, αὕτη δὲ λαμβάνει χώραν μόνον κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας, δὲν δύνανται νὰ καταγνώσῃ ἀμέλειαν ἀσύγνωστον τῷ παραλήπτη ἐναγόμενον, ἀποκλείουσιν αὐτῶ τὸ δικαίωμα νὰ μετέλθῃ τὰς ἀνωτέρω ἀγωγὰς, ἐκ τῆς ἀνεπιφυλάκτου παραλαβῆς αὐτοῦ, καθ' ὅτι τοῦτο ἐγένετο μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ κόνις ἔφερεν τὰς σιωπηρῶς ἐπαγγελθείσας ἰδιότητας αὐτῆς, εἰς ἃς ἀπέβλεψεν ὁ ἐναγόμενος καὶ ὧν ἡ κατόπιν κατὰ τὴν χρῆσιν καταφανείσα ἐλλείψις, κατέδειξε ταύτην ἁμοίρον αὐτῶν καὶ συνεπὶς μὴ ἐμπορεύσιμον. Ἀφ' οὗ δὲ πᾶς τις ἔχων ἀγωγὴν ἔχει καὶ ἐνστάσιν (N. 156 § 1 Π. 50.17 N. § 4 Π. 4.18) αἱ δὲ ἐνστάσεις εἰσὶν ἀπαράγραπτοι, ὁ ἀγοραστῆς, καίπερ ἀφῆσας νὰ παρέλθωσιν ἄπρακτοι αἱ πρὸς ἐνάσκησιν τῶν ἄνω ἀγωγῶν του προθεσμῖαι, δὲν κωλύεται, ἐναγόμενος διὰ τὸ τίμημα, νὰ προτείνῃ κατ' ἐνστάσιν τὰ ἐλαττώματα τοῦ πωληθέντος πράγματος ὡς ἐνστάσιν μὴ προσηκόντως πληρωθείσης συμβάσεως (exc. non rite adimpleti contractus) Καλλ. Ἐνοχ. § 420. Κατ' ἀκολουθίαν κτλ (*).

(*) Περιάκτης ἐμπορος ἐπώλει κόνιν κατὰ τῶν φύλλων, δταν δὲ ἠρωτήθη ὑπὸ ἀγοραστοῦ περὶ τῆς χρήσεως αὐτῆς, ἔδωκε τὴν συμβουλὴν νὰ συλλαμβάνηται ὁ φύλλος καὶ νὰ ἐπιρρίπτηται ἡ κόνις εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ νὰ τυφλόνεται, δταν δὲ ὁ ἀγοραστῆς τῷ παρετήρησε ὅτι δταν συλλάβῃ τὸν φύλλον δύνανται νὰ φονεῖσῃ αὐτὸν, ὁ πωλητῆς ἀπήντησεν ἀπαλῶς ὅτι δύνανται νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἑτέραν μέθοδον ἐξίσου ἐπιτυχῶς.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ

Ἡ Α* ἑλληνικὴ ὑπὸ νόμον νυμφευθεῖσα τὸν Β* ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς ὑπὸ νόμον ἡγαγέσθω νὰ καταλίπη τὴν ἐν Μασσαλίᾳ συζυγικὴν οἰκίαν ἕνεκα τῆς κακῆς αὐτοῦ συμπεριφορᾶς. Συμφώνως δὲ πρὸς τὴν ἐννοίαν τῶν διατάξεων τοῦ Γαλλικοῦ Κώδικος, ἀπονέμεντος καὶ ἐπὶ ἀλλοδαπῶν συζύγων λόγῳ προσωρινῶν μέτρων διατροφῆς εἰς τὴν ἐν Γαλλίᾳ διαμένονταν σύζυγον, εὐρισκομένην ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Γαλλικοῦ Νόμου, ἐνῆγαγε τὸν αὐτῆς σύζυγον ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ διατροφῇ (provision alimentaire), ἥτις καὶ ἐπεδικάσθη δι' ἀποφάσεως τῶν ἐν Μασσαλίᾳ Πρωτοδικῶν, ἣν ἐξεκάλεσαν ὁ σύζυγος. Ἐρωτᾶται :

- I.—Κατὰ τίνα νόμον ὑπομνησθήσεται τὸ διαζύγιον τῶν συζύγων Α* καὶ Β* ἑλλήνων ὑπὸ νόμον ὡς εἴρηται ;
- II.—Κατὰ τίνα νόμον ὑπομνησθήσεται ὁ ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης χωρισμὸς αὐτῶν ;
- III.—Λυομένου τοῦ γάμου διὰ διαζυγίου παρὰ τίνι τῶν συζύγων διαμένοντι καὶ ἀνατρέφονται τὰ τέκνα ;
- IV.—Ἐὰν λυθῇ ὁ γάμος διὰ διαζεύξεως ἐξ ὑπατιότητος τοῦ συζύγου, ἔχει ἡ σύζυγος ἀπαιτήσιν ἐπὶ ἀποζημιώσεως, εἴτε πρὸς διατροφὴν αὐτῆς ἢ ἐξ ἄλλου λόγου ;

I.—Κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου ὁ γάμος, αἱ μετὰ τὸν γάμον καὶ τέκνων σχέσεις ὡς καὶ ἡ ἐπιτροπία καὶ κηδεμονία ρυθμίζονται καὶ ὡς πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντα Ἕλληνα ὑπὸ τῶν ἐλληνικῶν νόμων. Κατ' ἀκολουθίαν ἐν προκειμένῳ ἡ διάζευξις τῶν συζύγων Α* καὶ Β* ρυθμισθήσεται κατὰ τὸν ἐλληνικὸν νόμον, τὸν ἰσχύοντα ἐν ᾧ γρόνῳ παρῆλθε ἡ αἰτία τοῦ διαζυγίου. Καὶ κατὰ τὸν γαλλικὸν δὲ νόμον (Code civil ἄρθρ. 3) ἡ διάζευξις τῶν ἀλλοδαπῶν ρυθμίζεται κατὰ τὸν νόμον τῆς ἐθνικότητος αὐτῶν (1). Περὶ ἀρμοδιότητος τῶν γαλλικῶν δικαστηρίων ἐπὶ διαζυγίου αἰτουμένου ὑπὸ ἀλλοδαπῶν οὐδὲν μοι τίθεται ζήτημα.

II.—Κατὰ τὰς αὐτὰς διατάξεις ρυθμίζεται καὶ ὁ ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης χωρισμὸς, ἰσχύων ἐν Γαλλίᾳ, οὐχὶ ὅμως καὶ ἐν Ἑλλάδι, διότι ἐν ᾧ εἶναι θεσμός τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, οὐδὲν ἐρίζεται ἐν αὐτῷ περὶ χωρισμοῦ ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης, ἡ δὲ Πολιτικὴ Δικονομία (ἄρθρ. 682 καὶ ἐπ.) ὁρίζει τὴν ἐπὶ τοῦ θεσμοῦ τούτου διαδικασίαν (2) ἐπὶ τῇ προϋποθέσει ὅτι ἀναγνωρίζεται ἐν τῷ ἐλληνικῷ νόμῳ, ἀλλ' ἡ προϋπόθεσις αὕτη ἀργεῖ (3).

III.—Κατὰ τὴν Νεαράν 117 Κεφ. 7 τοῦ Ἰουστινιανῶν τὰ τέκνα ἀνατρέφονται παρὰ τῷ ἀναιτίῳ συζύγῳ ἂν τὸ διαζύγιον ἐπέλθῃ ἐξ ὑπατιότητος τῆς μητρὸς, τὰ τέκνα ἀνατρέφονται παρὰ τῷ πατρὶ, ἔχει ὅμως ὁ δικαστὴς τὸ δικαίωμα ὅπως διατάξῃ τὴν παρὰ τῇ μητρὶ, καίτοι ὑπαίτιῳ κατὰ τὴν διάζευξιν, ἀνατροφὴν τῶν τέκνων, ἐὰν κρίνῃ τοῦτο δεικναιολογημένον. Κώδ. (5.24) διάταξις μόνη (Lex unica) ἥτις ἐθεωρήθη ἰσχύουσα καὶ μετὰ τὴν Νεαράν 117

κεφ. 7. Πρὸς. Seuff. Archiv. XX ἀρ. 42 XXII' ἀρ. 36 καὶ XXVI ἀρ. 246. Κατ' ἄλλην γνώμην προσκολλομένην αὐστηρῶς εἰς τὸ γράμμα τῆς Νεαρᾶς 117 κεφ. ζ' ὁ κανὼν τῆς παρὰ τῷ ἀναιτίῳ συζύγῳ ἀνατροφῆς τῶν τέκνων ἐστὶν ἀνευ ἐξαιρέσεως.

IV.—Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γάμου τὰ βάρη αὐτοῦ φέρει ὁ σύζυγος (onera matrimonii sustinet). Πανδ. (24.3) 22 § 8 Πανδ. (24.1) 21 πρ. § 1.28 § 6 § 7. 31 § 8. Κώδ. (5.12) 20, ἄρα καὶ εἰς τὴν διατροφὴν τῆς συζύγου ἐστὶν ὑποχρεωτός, εἴτε ἔχει προῖκα ἢ ἄλλην περιουσίαν, εἴτε οὐχί. Ἀλλὰ μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου, ἐξ οὗ ἀπορρέει ἡ πρὸς διατροφὴν ὑποχρέωσις τοῦ συζύγου, ἐκλείπει ἡ ὑποχρέωσις αὕτη, τοῦ δὲ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντος ῥωμαϊκοῦ νόμου μὴ ἀπονέμεντος τῇ συζύγῳ δικαίωμα ἀποζημιώσεως μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου καὶ ἐὰν ἐξ ὑπατιότητος τοῦ συζύγου ἐπῆλθε, οὐδεμία τοιαύτη ἀποζημιώσις ὀφείλεται, ἐν ἐλλείψει περὶ τούτου διατάξεως (4). Κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα ὁ ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης χωρισμὸς εἶναι ἀγνωστος καὶ ἀνεφάρμοστος παρ' ἡμῖν. Ἐν ἐναντίᾳ ὅμως ὑποθέσει, βεβαίως ἡ σύζυγος ὑπὲρ τῆς τὸ δικαστήριον ἀπεφάνητο τῶν χωρισμῶν ἔχει δικαίωμα διατροφῆς (5) καθ' ἃ καὶ ἐν Γαλλίᾳ (6).

Διαρκούσης τῆς περὶ διαζυγίου δίκης τὸ τῆς διατροφῆς δικαίωμα τῆς συζύγου ὑπάρχει ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἁρθροῦ 683 Πανδ. Δικονομίας καὶ ὑπὸ τούτων ἐν αὐτῷ ὅρους (7). Ἐφ' ὅσον δὲ ἡ συμβίωσις τῶν συζύγων ἐξέλιπε εἴτε διότι ὁ ἀνὴρ ἐγκατέλιπε τὴν σύζυγον, εἴτε διότι παρέσχεν αὐτῇ δεδικαιολογημέναν αἰτίαν, ἡ σύζυγος ἔχει δικαίωμα διατροφῆς ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς τάξεως καὶ τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου (8). Ἀλλ' ὡς εἴρηται λυομένου τοῦ γάμου διὰ διαζεύξεως, ἐκλείπει ἡ διατροφή.

Ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γάμου διατροφή τῆς συζύγου (pension alimentaire) ὑπάρχει μέχρις ὅτου ἐκλείψῃ ἡ αἰτία ἡ δικαιολογησάσα τὴν ἐκτὸς τῆς συζυγικῆς οἰκίας διαμονὴν τῆς συζύγου ἢ τοῦ συζύγου π.ὸς κλητὸς ὅπως ἡ σύζυγος ἐπανέλθῃ εἰς τὴν συζυγικὴν οἰκίαν ἀναίρει τὸ ἐπὶ διατροφῇ δικαίωμα, μόνον ἂν ὁ δικαστὴς πεισθῇ ἐκ τῶν περιστάσεων ὅτι ὁ σύζυγος μετανοήσας δὲν θά παράσχω εὐλογον αἰτίαν τῇ συζύγῳ (9).

I. Εὐκλείδης

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ ἄλλοτε ἐν μιᾷ δολοφονικῇ δίκῃ ἐγεγνηθεὶς θόρυβος διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς κατωτέρας δικαστικῆς ἀρχῆς, τῆς ἐπιφορτισμένης τὴν συλλογὴν καὶ παρασκευὴν τῶν διὰ τὴν τράπεζαν τῆς ἀνωτέρας τοιαύτης ἐγκληματικῶν στοιχείων, ἀνεκινήθη καὶ πάλιν διὰ τῆς δημοσιεύσεως ἐνὸς ἐγγράφου τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἰσαγγελέως, τὸ ὁποῖον ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων, φέρων χιλίας καὶ μίαν πῆρας, γεμύσας πάσας ἰδίαν κακῶν, ἡσχολήθη νὰ ἐρμηνεύσῃ κατὰ τοὺς ἰδίους πόθους καὶ ἐπιθυμίας.

Ἐν τῷ ἐγγράφῳ τούτῳ ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ

(1) Laurent le droit civil international V § 125 δρ καὶ § 149.

(2) Ὅρα καὶ Καταστατ. Ἱερᾶς Συνόδου ἄρθρ. IZ'.

(3) Ὅμοιος ἀποφαινέται Κρασσᾶς Οἰκογεν. Δίκ. § 182 (ἐκδ. 6' σελ. 380). Ὅρα καὶ Οἰκονομ. Ἐγγειρ. § 212 σημ. 1. Ἡ ἀντιθετος γνώμη (Καλλιγᾶ IV § 156 δρ καὶ Ἀρ. Πάγ. 191 (1847), δὲν ἔτυχεν ἐφαρμογῆς. Ὁ Παπαρηγόπουλος. Οἰκ. Δίκ. § 89 δὲν ἐκφράζεται σαφῶς ἐν σημ. 2 σελ. 115 δέχεται (ὅπερ καὶ ὀρθότερον) ὡς θεωρητικῶς ἀκριβεστέρην τὴν γνώμην ὅτι ὁ ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης χωρισμὸς εἶναι ἀνεφάρμοστος παρ' ἡμῖν.

(4) Ἡ ἀντιθετος γνώμη τοῦ Καλλιγᾶ IV § 160 εἰς οὐδὲν καίμενον νόμον στηρίζεται.

(5) Ὅρα διατριβὴν μου περὶ διατροφῆς ἐν Νέῳ Πανδέκτῃ IV σελ. 422-423.

(6) Demolombe IV 501 Dalloz Mariage 940.

(7) Ὅρα διατριβὴν μου ἐν Νέῳ Πανδέκτῃ IV σελ. 418-420. — (8) Τὰ εἰδικώτερον ἐν τῇ εἰρημένη διατριβῇ Νέος Πανδέκτης IV λέξις διατροφή § 18 καὶ ἐπομ. (σέλ. 413 καὶ ἐπ.).

(9) Questio facti. Εἰδικώτερον ἐν τῷ Νέῳ Πανδέκτῃ IV σελ. 414-416.

εισαγγελεύς δίδει αυστηρότατον μάθημα περί της ύψιστης ἀποστολής της ἐλευθερίας τοῦ λόγου καὶ ἐν τῇ κατηγορίᾳ καὶ ἐν τῇ ὑπερασπίζει, τὸ ὅποιον θὰ ἦδύνατο νὰ θεωρηθῇ περιττὸν, οὐδενὸς ἀμφισβητοῦντος τὴν ἀληθειάν του, ἐὰν σὺν αὐτῷ δὲν ἐδίδετο καὶ δείγμα εὐφρόσυνου τῆς ὑψηλῆς ἀντιλήψεως, ἣν περὶ αὐτοῦ ἔχει ὁ ἀνώτατος ἐπόπτης τῆς ἐλληνικῆς Δικαιοσύνης. Ἀλλὰ τὸ εἰσαγγελικὸν ἔγγραφο ἐξ ἐτέρου ἐλησμώνησεν ὅτι ἡ ἀδιαφιλονέκτητος καὶ οὐρανοβόων ἐλευθερία τοῦ λόγου ὑποβάλλει καὶ εἰς βαρεῖας εὐθύνας τοὺς ἔχοντας τὴν τιμὴν νὰ χειρίζονται αὐτήν ἐν ὀνόματι τῆς πολιτείας ὡς ἀπόστολοι τῆς ἀληθείας, καὶ ἐν τῇ κατηγορίᾳ καὶ ἐν τῇ ὑπερασπίζει, χωρὶς νὰ δύναιται νὰ ἀποτρέψωσιν αὐτὰς οἰαδήποτε δάφναι. Περὶ τούτου οὐδὲν λέγει τὸ εἰσαγγελικὸν ἔγγραφο ἢ μᾶλλον λέγει πολλὰ ἄχρῳα. Εἰς τὴν κρίσιν τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπεβλήθη τὸ ζήτημα ἐὰν ὑπῆρξε κακὸς χειρισμὸς τοῦ λόγου ἐκ μέρους τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐφετῶν ἢ δικαία κατάκρισις τῆς ἀμελοῦς ἐνεργείας τῆς κατωτέρας δικωτικῆς καὶ συλλεκτικῆς ἀρχῆς. Προδήλως τὸ ἐν ἀπέκλειε τὸ ἕτερον. Ἡ ἡ ἐνέργεια τῆς ἀρχῆς ταύτης ὑπῆρξεν ἀμεμπτος καὶ ἡ κατ' αὐτῆς ἐκφρασθεῖσα ἐπίκρισις ὑπῆρξε κακὸς χειρισμὸς τοῦ λόγου ἢ καθόλου ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἐκείνη ὑπῆρξε σφαλερὰ καὶ ἡ ἐπίκρισις ἐγένετο ἐν δικαίῳ. Καὶ ὁ εἰσαγγελεύς ἀπαντᾷ: Δὲν ἔχω ἀρμοδιότητα νὰ ἐξετάσω, ἐὰν τῷ ὄντι ὑπῆρξεν ἡ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐφετῶν κατακριθεῖσα ἀμέλεια τῆς κατωτέρας διοικητικῆς ἀρχῆς, καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν δύναμαι νὰ γνωρίζω ἐὰν ὑπῆρξεν ἡ οὗ τοιαύτη καὶ ἐὰν τούνευθεν ἡ ἐπὶ ταύτῃ εἰσαγγελικὴ κατάκρισις ὑπῆρξεν ἀξιόμειπτος. Ἀλλὰ, καίτοι ἀναγνωρίζω ὅτι ὁ εἰσαγγελεύς τῶν ἐφετῶν ὥφειλεν ὅπως ἀποφύγῃ τὴν περὶ τὴν κρίσιν ὑπερβολήν, ν' ἀνατράνῃ εἰς τὸν ἀμέσως μετὰ τὸ ἐγκλημα χρόνον καὶ νὰ μετετάσῃ τὴν ἐκ τῆς κρίσεως του περὶ ἀνακριτικῶν ἀτελειῶν ἐντύπωσιν διὰ τῆς παραστάσεως τῶν ἀναποφεύκτων δυσκολιῶν ἐπὶ τοιαύτης ἐκ προμελέτης πράξεως, οὐχ ἥττον ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἶναι δύναται αἱ παρεκτροπαὶ καὶ αἱ δάσναι τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐφετῶν μὲ ἀναγκάζουσι νὰ μὴ κρίνω τὴν διαγωγήν του ἀντιπειθοχρικήν. Προδήλως ὁ πεφωτισμένος πατὴρ τῷ Ἀρ. Πάγῳ εἰσαγγελεύς προσέλετο μέσσην ὁδὸν καὶ τὸ ζήτημα ἐσύρθη ἐπὶ ἀλλοτρίας βάσεως. Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἡμιλήσωμεν περὶ δαρνῶν, δὲν βλέπομεν διατὶ δὲν ὑπῆρχε περίστασις νὰ μὴ λησμονηθῶσιν ἐξ Ἰσου καὶ αἱ οὐχ ἥττον τίμιαι δάφναι τοῦ ἀναντιρρήτως ἐπιθέσαντος τὴν νοήμονα αὐτοῦ στρατῆρα ἐπὶ δλων τῶν μεγάλων δικῶν, τῶν κατὰ περίεργον σύμπτωσιν διεξυγχεῖσιν κατὰ τὴν ἐν Ἀθῆναις μακρὰν ὑπηρεσίαν του. παρὰ πρωτοδικαίαις εἰσαγγελέως κ. Κ. Λυκουρέζου, ὡς καὶ ἡ ἐντιμὸς καὶ ἄφογος ὑπηρεσία τοῦ ὑπὸ τὴν αὐτὴν κατάκρῃσιν θεθέντος ἀνακριτοῦ κ. Λογοθέτου. Ἀλλ' ἡμεῖς πειθόμεθα μᾶλλον εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς μεγάλης ἀρχαιότητος, ἡ ὁποία κατεδίκαζε τοὺς δαφνηφόρους στρατηγούς, τοὺς παυαλιπόντας τὸ πρὸς τοὺς νεκρούς τῆς πατρίδος καθῆκον, καὶ νομιζόμεν ὅτι πρέπει ν' ἀποδίδωνται τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ διὰ τοῦ ἐπὶ τῶν πραγμάτων ἐλέγχου, τὸν ὅποιον ἐπεχειρήσε μὲν ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεύς, ἀλλὰ μόνον ἵνα ἐκείθεν μὲν, βεβαιώσας μίαν ὑπερβολὴν καὶ μίαν παράλειψιν, καλύψῃ αἰδημόνως διὰ δαρνῶν, ἐντεῦθεν δὲ, βεβαιώσας τὸ ἀναπόσπαστον τῶν παραπλανήσεων, ἀφήσῃ ἀκάλυπτον δι' ἀναρμοδιότητα. Ἢ μείζον πιστεύομεν ὅτι ὁ εἰσαγγελεύς ἔπρεπε νὰ περιμείνῃ ἀμφοτέρωθεν τὴν ὑπὸ τῶν ἀρμοδιῶν ἐνέργειαν καὶ τότε ἀφορῇ μῦθον ἀκούσας, νὰ δικάσῃ τὴν δίκην,

ἂν οὐχὶ δι' ἄλλο τουλάχιστον διὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὴν μοχθηρίαν, ἥτις ἐσπύεσε, διαστρέφουσα τὸ εἰσαγγελικὸν ἔγγραφο, νὰ σπερμολογήσῃ, εἰς χρῆσιν τῶν ἀπλουστέρων, ὅτι τάχα τὸ ἔγγραφο τοῦτο, κατέκρινε τὴν ἐνέργειαν τῆς κατωτέρας δικαστικῆς ἀρχῆς, ἐνῶ ἐν εἶναι βέβαιον καὶ ἀναντίρρητον, ὅτι ἐξ ἀντιθέτου ἐβεβαίωσε μόνον μίαν τῆς εἰσαγγελίας τῶν ἐφετῶν ὑπερβολάν, τῇ: ὁποίας τὰ μακρὰ ὦτα, ἐπὶ τῶν δολῶν ὁ ἀνώτατος εἰσαγγελεύς ἐπέγραψε: *μὴ παραστάσις τῶν ἀναποφεύκτων ἐν τῇ ἀνακρίσει τῆς ἐκ προμελέτης πράξεως δυσχερεῶν*, διαφαίνονται διὰ τῶν ἐπιρριφθεῖσιν δαφνῶν, ἵνα δικαιολογήτωσιν ὑπὸ δλην τὴν τυπικὴν ἀναρμοδιότητα, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ δλην τὴν ἡθικὴν ἀρμοδιότητα καὶ τὸ κύρος τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως τὴν ἀνακριτικὴν διεξαγωγὴν.

Τὰ τελευταῖα ἐν Ἀθῆναις συμβάντα δεικνύουσι σταθερῶς φυλετικὴν ἐκλυσιν. Ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς δικαστικῆς πυραμίδος τεθειμένος, εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὁποίου, ὡς ὑποτίθεται τουλάχιστον, εἶναι ἐμπειστευμένη ἡ ἀπαρσάλευτος τήρησις τῶν νόμων τοῦ Κράτους καὶ πρὸς νὰ ἀποτελεῖται ὑπὲρ τινὰ καὶ ἄλλον καὶ ἡ περὶ τῆς τήρησεως τοῦ Συντάγματος ἐκκλησις τῆς ἐθνικῆς θελήσεως, εὖρε κατάλληλον νὰ συμβουλευσῇ τὸν ἕτερον τῶν δύο στύλων τοῦ πολιτειακοῦ οἰκοδομήματος νὰ καταλύσῃ τὴν πολιτείαν. Αἰσθάνεται τις τῷ ὄντι τὴν ἀνάγκην νὰ ἐμβάλῃ τοὺς δυνάμεις εἰς τὰς σάφους, διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι εἶνε ταῦτα ἀληθῆ. Καὶ εἶναι ἀτυχεῶς ἀληθῆ. Ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου συμβουλεύει ἐν τῇ δημοσιότητι τὸν Βασιλέα νὰ καταλύσῃ τὸ πολιτεύμα. Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν ὁ Βασιλεὺς ἔχῃ τὴν ὁρεξίν νὰ ὑπομνήσῃ τῷ πρόεδρῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸν αἰσώπειον μῦθον τοῦ καρκίνου καὶ τῆς μητρός του, οὔτε ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰ ἐπαναλάβῃ ὅτι: ἔπραξε ὁ μέγας Φρειδεοίκος, ὅταν ὁ ῥάπτης του τῷ παρουσιάσας ὑπόμνημα περὶ τῆς καταλληλοτέρας διευθύνσεως τῆς πολιτείας. Ταῦτα θὰ ἦσαν ὑπὲρ τὸ δέον φαῖδρα ἐν τῷ πενήμῳ περιστάσει. Διότι τὸ βέβαιον εἶναι ἡ ὅτι κωμωδοποιεῖται τὸ ἄξιωμα τοῦ προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ, πρωτάκουστον τῷ ὄντι, ὁ ἐνασκῶν αὐτὸ προκαλεῖ τὸν Βασιλέα εἰς στάσιν κατὰ τῶν καθεστῶτων καὶ οὕτω ὑβρίζει τὴν ἀληθινὴν αὐτοῦ ἀρετὴν τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐν πολλοῖς ἐν αὐταπαρνήσει πρὸς τὸ Σύνταγμα συμμορφώσεώς του.

Καὶ μέγας ἐδῶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ παράδοξον, διότι εἶναι δυνατόν καὶ εἰς πρόεδρῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ λησμονήσῃ ἑαυτὸν καὶ ἔχῃ τὰς ἰδέας του, τὰς ὁποίας δὲν εἶναι φόβος νὰ τῷ φιλονεικήσῃ τις, ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸ βῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ κατὰ τὸ σύστημα τοῦ ἀπὸ τοῦ ἀμδωνος γυναικείου μοναστηρίου ὑπὸ μεταμφέσις καλογηρικοῦ ράσου ἀναστατώσαντος τὴν μοναχικὴν γαλήνην καλαβινοφόρου, νὰ κηρύξῃ τὴν ἐπανάστασιν καὶ νὰ εἶναι μάλιστα ἐτοιμος καὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ νὰ θυσιάσῃ, καθ' ὃν τρόπον ὑπομνήσκει τοῦτο εἰς τὸν Βασιλέα. Ταῦτα πάντα εἶναι δυνατότα. Ἐκεῖνος ὅμως τὸ ὅποιον ἐνδιαφέρει τὴν Θέμιδα, ἀπὸ τῆς μικρᾶς σχολοῦς αὐτῆς, εἶναι πῶς, ἐν οἰαδήποτε τῶν δύο ἄνω περιστάσεων, δὲν εὐρέθη ἐν ὅλῃ τῇ ἀτόνῳ πολιτειακῇ παρατάξει, εἰς ὑπουργός, εἰς ἀντιπρόσωπος τοῦ Λαοῦ, εἰς εἰσαγγελεύς νὰ θέσῃ ἐπὶ τοῦ προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν γείρα, ἡ ὁποία πολλὰκις ἐτέθη ἀμειλίχτως ἐπὶ πολὺ ἀσημαντοτέρων περιστάσεων ἐπὶ ἀπλῶν ἰδιωτῶν, οἱ ὅποιοι καὶ ἂν τυγχάν ἡδίκησαν, τουλάχιστον μὴ ἐνδεδυμένοι τῷ ἐπίσημον ἐνδυμα, δὲν ἦδύναντο νὰ ἐκθέσωσιν τὴν πολιτείαν εἰς τὰ σκώματα οὐδενός.

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΣ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Συνδρομή Ετησία δρ. 15. § Μετά δελτίου δρ. 30. § Καταχωρ. 5 σελ. λ. 50

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

6 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1908

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία	Ἀρείου Πάγου Πολιτική	(1907)
"	" Ποινική	(1907)
Νομολογία	Ἐφετερίου Ἀθηνῶν	(1906)
"	Λαρίδος	(1907)
"	Κερκύρας	(1907)
"	Ναυπλίου	(1906)
Νομολογία	Πρωτοδικείου Ἡλείας	(1907)
Νομολογία	Νομικοῦ Συμβουλίου	(1907)
Προξ. Νομολογία	-Δικαστ. Σμύρνης	(1907)
Μικτὴ Νομολογία	Αἰγύπτου	(1906)
Γνωμοδοτήσ. Νομομαθῶν.	- Ἀλληλογραφία.	

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀριθ. 50 (1907) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

**Μισθώσις κτημάτων Δημοσίου. - δημοσίου
δυναγωνισμός. - ἄκυρος δύνταδισ. - δευτερευ-
σις ἀποτελεσμάτων.**

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 578 τοῦ 1903 ἀποφάσεως τῆς ὁλομελείας τοῦ Ἀρ. Πάγου ἐλύθη τὸ νομικὸν ζήτημα ὅτι εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 34 τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου, καθ' ἣν πᾶσα διαλογαρισμὸν τῆς ἐπικρατείας συμφωνία γίνεται διὰ δημοσίου συναγωνισμοῦ, περιλαμβάνεται καὶ ἡ προκείμενη συμφωνία περὶ ἐκμισθώσεως τῶν ἀκινήτων κτημάτων τοῦ Δημοσίου, ἡ δὲ λύσις αὕτη εἶναι ὑποχρεωτική καὶ διὰ τὸ τμήμα τοῦτο τοῦ δικαστηρίου (ἄρθρ. 7 τ. ὁ ΧΜΖ' Νόμου).

Ἐπειδὴ δὲν ἀμφισβητεῖται ὅτι ἡ περὶ ἐνοικίας τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ κτήματος τοῦ Δημοσίου σύμβασις, ἣν μετὰ τοῦ ἐνάγοντος συνῆψεν ὁ χρῆς οἰκονομικοῦ ἐφόρου ἐκπληρῶν τελώνης Λαυρίου, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου, καὶ ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ἐγένετο ἄνευ συναγωνισμοῦ, ἀλλὰ δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή τοῦ ἐνάγοντος, δι' ἧς ἐπιζητεῖται ἀποζημίωσις διὰ τὴν ἀθέτησιν ἀκύρου συμβάσεως καὶ μὴ ὑποχρεωτικῆς δι' οὐδέτερον τῶν συμβαλλομένων μερῶν εἶναι ἀπορριπτέα ὡς νόμῳ ἀνυπόστατος.

Ἀριθ. 51 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

**Ἀνταγωνικαὶ ἀπαιτήσεις ὑποβληθεῖσαι πρω-
τοδικῶς. - παραπομπὴ ἰδιαιτέρα συζητήσε-
- ἐφέδμος ἐπικύρωσις. - ἀναίρεσις. - ἐπανά-
ληψις παραπομπῆς ὑπὸ ἀποφάσεως δευτέ-
ρου τμήματος ἐν ὁριστικῇ ἀποφάσει. - ἐν-
νοια. - παραπομπὴ πρωτοδικεῖω.**

(*) Μετὰ τὰς ἐν σελ. 279 ΧΥ 578 τῆς ὁλομελείας ἐν σελ. 87 ΧΥ 324 τοῦ β' τμήματος.

Ἐπειδὴ τῶν πρωτοδικῶς ὑποβληθεισῶν ὑπὸ τῆς ἀρχῆθεν ἐναγομένης καὶ ἤδη ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν παρεμπιπτούσῃ ἀγωγῇ ἐναγοῦσας Πιστωτικῆς Τραπεζῆς ἀνταγωνικῶν ἀπαιτήσεων, παραπεμφθεῖσιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5838 (1903) ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, εἰς ἰδιαιτέραν ἐνώπιον αὐτοῦ συζήτησιν, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἡ ἀναμειβεῖσα ὑπ' ἀριθ. 1136 (1904) ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν δι' ἐπικυρώσεως τῶν διατάξεων ἐκείνης κατὰ τοῦτο ἐδέξατο, τῆς δὲ κατ' ἐφεσιν τῆς ἄνω πρωτοδικῆς ἀποφάσεως κατὰ παρομπῆν τοῦ Α' τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀποφασισμένης ὁριστικῶς ἐπὶ τῆς διαφορᾶς ὑπ' ἀριθ. 235 (1906) ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου (τμήμα Β' Ἀρ. Πάγου) (*) ἐπαναλαβούσης ἐν τῷ διατακτικῷ αὐτῆς ὁμοίαν τὴν περὶ τῆς εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν παραπομπῆς τῶν ἀνταγωνικῶν ἀπαιτήσεων διάταξιν ὑπὸ τὴν τοιαύτην τῆς ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου παραπομπῆς αὐτῶν ἐννοίαν, καθ' ἣ σαφῶς προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ ὅτι μετὰ τῶν λοιπῶν πρωτοδικῶς ὑποβληθέντων κεφαλαίων τῆς ἀνταγωγῆς παρέπεμψε πρὸς συζήτησιν καὶ τὸ ἐφεσίμῳ κατὰ πρῶτον, ὡς δὲν ἀμφισβητεῖται, καὶ ἐκ τῶν πρώτων πρωτοδικῶν προτάσεων τῆς ἐναγομένης τραπέζης ἐξάγεται, ὑποβληθὲν ἐκ δραχμῶν 10,000, διὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς καταβληθεῖσαν πρώτην δόσιν 100 μετοχῶν τῆς εταιρίας α' Ἑθνικῆς, παραχωρηθεισῶν τῷ ἤδη ἐναγομένῳ, κεφαλαίου αὐτῆς, ὅπερ δὲν ἠδύνατο κατὰ τὸ ἄρθρ. 13 § 2 Πολ. Δικονομίας νὰ παραπέμψῃ εἰς ἰδιαιτέραν ἐνώπιον αὐτοῦ συζήτησιν, κατὰ παράλειψιν τοῦ πρώτου βαθμοῦ τῆς δικαιοδοσίας, καὶ τῶν τοιούτων ἀνταγωνικῶν ἀπαιτήσεων, κατόπιν τῶν ἄνω διατάξεων τῶν ἀποφάσεων διατελουσῶν κατὰ τ' ἀνωτέρω ἐκκεμῶν καὶ εἰσακτέων ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου, ἀπαράδεκτος ἐστὶν καὶ κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρ. 13 § Πολ. Δικονομίας καὶ κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀρμοδίου ν' ἀποφανθῇ ἐπ' αὐτῶν κατωτέρου δικαστηρίου γενομένη καὶ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς εἰσαγωγῇ αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ ἀντὶ τοῦ ἐφετερίου δικάσαντος δικαστηρίου τούτου, καὶ συνεπῶς ἀπορριπτέα κατὰ τὴν περὶ τούτου βάσιμον ἐνστασιν τοῦ ἤδη ἐναγομένου ἐστὶν ἡ τοιαύτη ἀγωγή, τοῦ τοιούτου ἀπαράδεκτου καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἄλλως ἐξεταζομένου ὡς ἀφορῶντος εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ τὸν νόμιμον τρόπον τῆς εἰσαγωγῆς τῶν διαφορῶν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

(*) Ὅρα αὐτὴν ἐν σελ. 99 παρ. 1. ὅπου δὲν εἶχει καταχωρηθῇ, ὡς μὴ ἐνέχοντα νομικὸν ζήτημα, ἡ σχετικὴ αἰτιολογία, ἡ ἐπικαλούμενη καὶ τῆς ἄνω ἀποφάσεως.

Ἀριθ. 52 (1907) Τμ. Β' (*)

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παράνομος ἀποστρατεία. - δύνταξις κατὰ δι-
 ἀρκείαν. - ἀπόδοσις διδούρας μισθοῦ. - μι-
 σθὸς ὑπεπιμελητοῦ καὶ ἀποζημιώσις ἐνοί-
 κίου. - κληρονόμοι ἐξ ἀδιαθέτου. - ἐναρξίς
 τοκοδοσίας ἀπ' ἀγωγῆς καὶ ἀπὸ δόσεων.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ τμήμα τοῦτο τοῦ Ἀρείου Πά-
 γου, ἀναφερόμενον εἰς τὰς σκέψεις τῆς ὑπ' ἀριθ.
 177 τοῦ 1905 ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Α'
 τμήματος αὐτοῦ, σύμφωνα ἔχει γνώμην πρὸς τὴν
 τοῦ ἀκυρωτικοῦ τμήματος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν λύσιν
 τοῦ νομικοῦ ζητήματος ὅτι, ἀκύρου ὄντος τοῦ Β.
 Διατάγματος, δι' οὗ μετετέθη εἰς κατὰστασιν ἀ-
 ποστρατείας ἐκ τῆς θέσεως ὑπεπιμελητοῦ ὁ Ι.
 Χ*** γεννᾶται, ὑπὲρ αὐτοῦ ὡς συνέπεια ἀναγκαία,
 συνωδᾷ τῷ Νόμῳ ΦΛΣΤ' τῆς 28 Μαΐου 1859, τὸ
 δικαίωμα εἰς τὴν λήψιν ὀλοκλήρου τοῦ μισθοῦ τῆς
 ἐν ἐνεργείᾳ τοῦ ὑπεπιμελητοῦ θέσεώς του, ἥτοι εἰς
 τὴν πρὸς τὸν μισθὸν τοῦτον διαφορὰν τῆς χορηγη-
 θεῖσθαι αὐτῷ συντάξεως ἀπὸ 24 Νοεμβρίου 1901,
 ὅτε ἀπεστυθεύθη κατ' ἀκολουθίαν ἔσφαλε προφα-
 νῶς τὸ πρωτοβάθμιον δικαστήριον ἀπορρίψαν διὰ
 τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ὡς μὴ βάσιμον
 τὴν ἀγωγὴν τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος, ὅσον ἀφορᾷ τὸ
 γεγονός τοῦτο, καὶ μεταρρυθμιστέα ἐστὶν ἡ ἐκκα-
 λουμένη ἀπόφασις μόνον κατὰ τὸ μέρος τοῦτο.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ προμνη-
 σθέντος ΦΛΣΤ' Νόμου τῆς 28 Μαΐου 1859 πί-
 νακα τῆς κατὰ μῆνα μισθοδοσίας τῶν ἀξιωματικῶν
 τοῦ στρατοῦ τῆς γραμμῆς, ὁ μισθὸς τοῦ ὑπεπιμε-
 λετοῦ σὺν τῇ λόγῳ ἐνοικίου ἀποζημιώσει ἀνέρχε-
 ται εἰς δραχ. 410 κατὰ μῆνα, ἐπομένως ἡ πρὸς
 τὸν μισθὸν τοῦτον διαφορὰ τῆς διὰ τοῦ ἀπὸ 31 Ὀ-
 κτωβρίου 1901 Β. Διατάγματος χορηγηθεῖσθαι τῷ
 ἐκκαλοῦντι Ι. Χ*** συντάξεως δραχ. 249 καὶ
 60)00 κατὰ μῆνα ἀνέρχεται εἰς δραχ. 160 καὶ
 40)00 κατὰ μῆνα, ἃς ἐδικαιούτο νὰ λάβῃ ὁ ἐκκα-
 λῶν ὡς ὑπεπιμελητής, ἀπὸ τῆς 24 Νοεμβρίου
 1901 μέχρι τοῦ θανάτου του, ὅθεν δεῖον νὰ γείνη
 ἐν μέρει δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ αὐτοῦ ὡς βάσιμος καὶ νὰ
 ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ πληρώσῃ εἰς τοὺς ἀν-
 τιδίκους αὐτοῦ, ὡς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμους τοῦ
 ἀποδιώσαντος Ι. Χ***, δραχ. 160 καὶ 40)00 κατὰ
 μῆνα ἀπὸ τῆς 24 Νοεμβρίου 1901 μέχρι τοῦ θανά-
 του του, ἐντόκως πρὸς 8)00 ἐτησίως ἀπὸ τῆς κοι-
 νοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς μέχρις ἐξοφλήσεως, διὰ τὰ
 πρὸ αὐτῆς καθυστερούμενα ποσά, ἀπὸ τῆς καθυ-
 στερήσεως δὲ ἐκάστης μηνιαίας δόσεως μέχρις ἐ-
 ξοφλήσεως διὰ τὰς μετὰ τὴν ἀγωγὴν ποσότητες.

(*) Διὰ τῆς ἐν σελ. 494 XVII 466 τοῦ 6' τμήματος
 εἶχεν ἀναβληθῇ ἡ συζήτησις μέχρις ἐκδικάσεως καὶ
 τῆς κατὰ τῆς ἐφεσίμου ἀποφάσεως αἰτήσεως ἀναιρέ-
 σεως τοῦ Δημοσίου. Ὅρα αὐτόθι τὴν ἐπὶ τοῦ θέμα-
 τος τῆς ἀναβολῆς σημειώσιν. Ἡδὲ ἐκδικασθεῖσθαι καὶ
 ταύτης καὶ ἀπορριφθεῖσθαι διὰ τῆς ἐν σελ. 200 παρόν-
 τος τόμου 336 τοῦ α' τμήματος, καὶ ἐπανελθούσης
 τῆς ἀρμονίας, συνεχίζεται ἡ ἐκδικασίς τῆς υποθέσεως
 μετὰ τὴν 466 τοῦ 6' τμήματος καὶ τὴν προηγη-
 θεῖσαν ταύτη 177 τοῦ α' τμήματος, ἣν δρᾷ ἐν
 σελ. 147 XVII.

Ἀριθ. 5' (1907) Τμ. Β' (*)

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ
Μετοχικὸν ταμεῖον τοῦ κατὰ γῆν στρατοῦ. -
 στέρησις βαθμοῦ ἢ συντάξεως ἀποφάσει. -
 ἐπιστροφὴ μετοχῶν αὐτουσίῳ. - ἀποκατά-
 στασις. - ἀνάκτισις δικαιωμάτων. - ἐπανα-
 στροφὴ ἀποδοθέντων.

Ἐπειδὴ, ναὶ μὲν κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ Νόμου
 ΒΥΚ' τοῦ 1896 τὰ καταβληθέντα ποσὰ τῶν με-
 τοχῶν ἐπιστρέφονται ὑπὸ τοῦ Μετοχ. Ταμεῖου τοῦ
 κατὰ γῆν στρατοῦ αὐτοῦσια, ἀνευ ἀφαιρέσεως τι-
 νος, εἰς τοὺς διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως στερηθέν-
 τας τοῦ βαθμοῦ ἢ τῆς συντάξεώς των, δὲν ἔπεται
 ὅμως ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης ὅτι οἱ καταδικα-
 σθέντες καὶ τοῦ βαθμοῦ των στερηθέντες ἀξιωμα-
 τικοὶ διαγράφονται ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως ἐκ
 τοῦ μητρώου τῶν μετόχων, καθ' ὅσον ὁ ρηθεὶς Νό-
 μος ΒΥΚ' οὐδὲν περὶ τοιαύτης ἀμετακλήτου δια-
 γραφῆς ἀναφέρει, ἀλλ' ἰσχυροῦς τῆς γενικῆς περὶ
 ἀποκαταστάσεως διατάξεως, ἀναγρομένης ἐν ἄρ-
 θρῳ 564 Ποιν. Δικονομίας, καθ' ἣν διὰ ταύτης ἀ-
 ναιροῦνται ὅλα τ' ἀποτελέσματα τῆς ποινῆς καὶ
 δὴ ἡ στέρησις τῶν ἐν ἄρθροις 21 καὶ 23 Ποιν.
 Νόμου δικαιωμάτων, ἔπεται ὅτι ὁ εἰς ἐγκληματι-
 κὴν ποινὴν καταδικασθεὶς ἀξιωματικὸς καὶ τοῦ
 βαθμοῦ του στερηθεὶς, εἰς δὲ κατὰ τὸ προμνησθέν
 ἄρθρ. τοῦ ΒΥΚ' Νόμου ἐπεστράφη λόγῳ τῆς τοι-
 αύτης καταδίκης τὸ καταβληθέν ποσὸν τῶν μετο-
 χῶν του, ἀποκατασταθεὶς νομίμως καὶ ἐπανακτή-
 σας οὕτω τὰ δικαιώματά του, ὧν διὰ τῆς καταδι-
 καστικῆς ἀποφάσεως ἐστερήθη, προσλαμβάνει
 αὖθις τὴν ἰδιότητα τοῦ μετόχου, ἀντεπιστρέφον εἰς
 τὸ ταμεῖον τὴν ἀναληφθεῖσαν μετοχὴν του καὶ ἀ-
 νακτᾷ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ὡς μετόχου καὶ τὴν
 ἀπόληψιν τῶν μερισμάτων, ὡς δικαιούται καὶ εἰς
 ἀπόληψιν ἐκ τοῦ δημοσίου ταμεῖου συντάξεως, ἥς
 στερεῖται μὲν κατὰ τὸ ἄρθρ. 23 τοῦ Νόμου ΣΕ'
 τοῦ 1852 διὰ τῆς εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν κατα-
 δίκης ἀπολαύει δὲ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν. Ἐ-
 χοντος ὅμως οὕτω τοῦ τμήματος τούτου διάφορον
 γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ὑπ' ἀριθ.
 494 π. ἐ. ἀποφάσεώς του ἐξενεχθεῖσαν, ἀνάγκη
 παρίσταται ὅπως παραπεμφθῇ ἡ λύσις τοῦ νομικοῦ
 ζητήματος εἰς τὴν ὀλομέλειαν τοῦ Ἀρ. Πάγου,
 συνωδᾷ τῇ διατάξει τοῦ ἐδ. δ' τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ
 ΧΜΖ' Νόμου τοῦ 1877.

Ἀριθ. 54 (1907) Τμ. Β' (**)

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΓΡΗΣ
Σύζυγος δευτερογάμος. - οὐ καταλείπτειν
 πλέον μερίδος τέκνου ἢ ὀλιγώτερον εὐνοη-
 θέντος. - ἀγωγὴ ἐκ διαθήκης δημοσίας. -
 δυνοπτικότητα. - κατάληψις συζύγῳ ὥρι-
 σμένων πραγμάτων καὶ ποδοῦ. - ὀνητὸν πρῶγ-
 μα. - ἀρμόδιον ἀγωγῆς. - ἐξευρέσις κατα-
 λειφθεῖσθαι περιουσίας. - ἐξαίρετον. - πρό-
 γαμος ὡρεὰ πρωτογάμῳ μητρί. - διατα-

(*) Ἐπέρχεται τῇ ἐν σελ. 356 παρόντος 494 τοῦ
 α' τμήματος ἡ καὶ διαφωνεῖ.

(**) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 641 XVII 62 τοῦ α' τμή-
 ματος.

κτέα ἀπόδειξις.- ἀποδεικτικά μέσα.- ἐκτίμησις.- χρόνος προσδιορισμοῦ ἀξίας.- ἀφαιρέσις χρόνου.- χρόνος προδολῆς χρόνων.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν Νεαρὰν 22 τοῦ Ἰουστινιανοῦ κεφαλ. 27 καὶ 28 Βασιλ. ΚΑ' ἐδ. 8 καὶ 9 Ἀρμεν. Ε. Η. 80, ὁ σύζυγος, ὁ δεύτερον συνάψας γάμον, δὲν δύναται νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ δευτέρου γάμου διὰ χαριστικῆς πράξεως, εἴτε ἐν ζωῇ εἴτε αἰτίᾳ θανάτου, ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ποσὸν μείζον ἐκείνου, τὸ ὅποῖον λαμβάνει τὸ ἐκ τοῦ πρώτου γάμου τέκνον, ἢ, πλείονων τοιούτων ὑπαρχόντων, ποσὸν μείζον ἐκείνου, ὅπερ λαμβάνει τὸ τέκνον τὸ ὀλιγώτερον εὐνοηθέν, τὸ δὲ καθ' ὑπέρβασιν τοῦτου παραχωρηθὲν εἰς τὸν ἐκ τοῦ δευτέρου γάμου σύζυγον θεωρεῖται ὡς μὴ δοθέν ἢ μὴ καταλειφθὲν καὶ περιέρχεται εἰς τὰ ἐκ τοῦ πρώτου γάμου τέκνα, ἢ δὲ διάταξις αὕτη, σκοποῦσα, οὐχὶ τὸσον τὴν τιμωρίαν τοῦ δευτερογάμου συζύγου, ὅσον τὴν προστασίαν τῶν ἐκ τοῦ πρώτου γάμου τέκνων, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν κεφ. 22, 23 καὶ 26 τῆς Νεαρᾶς καὶ ἐκ τοῦ Νόμου 5. 1, Κωδ. 5. 9., καθ' ἃ αἱ ἐπιβλαβεῖς αὐταὶ συνέπειαι δὲν χωροῦνται ἐὰν ὁ δευτερόγαμος σύζυγος δὲν ἔχῃ τέκνα ἐκ τοῦ πρώτου γάμου, δὲν ἔχει ποινικὸν χαρακτήρα, ἐπομένως ἰσχύει καὶ σήμερον, μὴ ἀναιρεθεῖσα οὔτε δι' ἄλλης τινὸς γενικῆς διατάξεως οὔτε ειδικῆς διὰ τῆς Νεαρᾶς 118 τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὡς ἐδέξατο ἡ προδικαστικὴ ὑπ' ἀριθ. 2138 (1898) ἀπόφασις τοῦ Ἐφετ. Ἀθηνῶν, ἥτις κατὰ τοῦτο ἀνακλητέα ἐστίν.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα τὸ ἐξεταστὸν ζήτημα ἐστίν, ἐὰν εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐγκαταλείφῃ ὑπὸ τοῦ πατρὸς του τόση τοῦλάχιστον καθαρὰ περιουσία ὅση ἢ εἰς τὴν ἐνάγουσαν διὰ τῆς διαθήκης τοῦτου ἐγκαταλείφῃ, καὶ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἀπορριπτέα ἐστὶν ἡ ἀγωγή τῆς ἐναγούσης κατὰ τὸ ποσὸν τὸ μείζον τοῦ εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐναπολειφθέντος.

Ἐπειδὴ ἡ ἐπίδικος ἀγωγή ἀπὸ 30 Ὀκτωβρίου 1897 ἐπὶ δημοσίου ἐγγράφου (ἥτοι τῆς διαθήκης) εὐκρινούς καὶ ἀναμφισβήτητου (ἥτοι τῆς δημοσίας διαθήκης τοῦ πατρὸς τοῦ ἐναγομένου) στηριζομένη εἶναι συνοπτικῆς φύσεως (ἄρθρ. 618 Πολ. Δικονομίας), καὶ καλῶς εἰσῆχθη καὶ ἐδικάσθη ὡς συνοπτικῇ, καὶ ἡ περὶ ἐναντίου ἀντίρρησης τοῦ ἐναγομένου ἀπορριπτέα ἐστίν.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς διαθήκης τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς τοῦ ἐναγομένου Δ. Θ***, οὗτος τὴν μὲν ἐνάγουσαν σύζυγον τοῦ ἐνέγραψε κληρονόμον ἐπὶ ὠρισμένων κινητῶν πραγμάτων καὶ ἐπὶ ὠρισμένου χρηματικοῦ ποσοῦ, ἥτοι ἀπὸ ρητοῦ πράγματος, κατὰ τὸ ὑπόλοιπον δὲ μέρος τῆς περιουσίας τοῦ ἐνέγραψε κληρονόμον γενικὸν τὸν ἐναγόμενον υἱὸν του, ἐπομένως νομίμως ἡ ἐνάγουσα αἰτεῖται τὴν παράδοσιν τῶν ὠρισμένων κινητῶν πραγμάτων καὶ τὴν πληρωμὴν τοῦ εἰς αὐτὴν ἀφθέντος χρηματικοῦ ποσοῦ ἐξ ὀλοκλήρου, ἐν ὅσῳ διὰ τῆς τοιαύτης παραχωρήσεως δὲν προσβάλλεται ἡ νόμιμος μοῖρα τοῦ ἐναγομένου ἢ ἐν ὅσῳ τὸ εἰς τὴν ἐνάγουσαν οὕτω περιερχόμενον δὲν ὑπερβαίνει κατὰ ποσὸν τὸ εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐγκαταλειπόμενον καὶ ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἀντίρρησης τοῦτου, ἥτοι ὅτι δεῖ ἡ ἐνάγουσα ὡς κληρονόμος νὰ ἐγείρῃ

οὐχὶ τὴν προκειμένην, ἀλλὰ τὴν περὶ διανομῆς ἀγωγὴν, ἀπορριπτέα ἐστὶν ὡς μηδόλως στηριζομένη εἰς τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἐτέρα ἐνστασις τοῦ ἐναγομένου ὅτι ἡ μετὰ τοῦ Β*** ἐταιρικὴ περιουσία τοῦ πατρὸς του ἀφέθη αὐτῷ ὡς ἐξαίρετον καὶ ὅτι κατὰ τοσοῦτον θέλει λάβει ἡ ἐνάγουσα τὰ εἰς αὐτὴν ἐγκαταλειφθέντα, καθόσον τὸ ὑπόλοιπον τῆς περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος ἤθελεν ἐπαρκέσει πρὸς τοῦτο ἀβάσιμος ἐστὶ, μὴ περιεχούσης τῆς διαθήκης τοιαύτην τινὰ ἐννοίαν.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ αὐτοῦ ἐναγομένου ὅτι, ἐκτός τῆς προικῶς ἀπαιτήσεως τῆς μητρὸς του, δέον ν' ἀφαιρῇ ἐκ τῆς πατρικῆς κληρονομίας, ὡς χρεὸς ταύτης, καὶ ἡ πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ πρόγαμος δωρεὰ, ἀπορριπτέα ἐστὶ διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένη ἀποφάσει καὶ τῇ ὑπ' ἀριθ. 2138 (1898) τοῦ ἐφετείου (*) ἐν ἐκτάσει ἀναφερομένους λόγους, καθ' ὃ, ἀπονοῦσης τῆς προγαμιαίας δωρεᾶς διὰ τῆς προαπεβιώσεως τῆς δωρεοδόχου καὶ τῆς ἐπιδιώσεως τοῦ συζύγου.

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος ὢν, ὡς εἴρηται, καθολικὸς κληρονόμος τοῦ πατρὸς του εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἐκτελέσῃ καθ' ὀλοκλήριον τὸ πρὸς τὴν ἐνάγουσαν κληροδότημα τοῦ πατρὸς του, πλην ἐὰν διὰ τοῦτου προσβάλληται ἡ νόμιμος αὐτοῦ μοῖρα ἢ τὸ κληροδότημα ὑπερβαίνει τὸ εἰς αὐτὸν ἐκ τῆς πατρικῆς περιουσίας περιελθόν.

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος, ἰσχυριθεὶς ὅτι διὰ τοῦ τοιούτου κληροδοτήματος προσβάλλεται ἡ νόμιμος αὐτοῦ μοῖρα, ὑπεχρεώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2138 (1898) ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου ν' ἀποδείξῃ διὰ παντὸς νομίμου μέσου «ὅποιαν περιουσίαν ἀφῆκεν ὁ πατήρ του κατὰ τὸν θάνατόν του, ἐκ τίνων ἀντικειμένων ὠρισμένως συνίστατο αὕτη καὶ εἰς ποῖον ποσὸν ἀνῆρχοντο τὰ χρέη», διεξαχθεῖσιν δὲ τῶν ἀποδείξεων τούτων, τὸ δικαστήριον ἔχει ἅπαντα τὰ νόμιμα στοιχεῖα ὅπως ἀποφανθῇ, ἐὰν διὰ τοῦ κληροδοτήματος πρὸς τὴν ἐνάγουσαν προσβάλληται ἡ νόμιμος αὐτοῦ μοῖρα ἢ παραβιάζεται ἡ Νεαρὰ 22 κεφ. 27 καὶ 28.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐκθέσεων ἀπογραφῶν 2890 τῆς 1 Νοεμβρίου 1896 καὶ 29 τῆς 17 Ἰουλίου 1897 καὶ λοιπῶν ἐγγράφων, ἡ μερὶς τοῦ ἀποθανόντος Δ. Θ*** ἐπὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς ἐταιρικῆς περιουσίας μετὰ τοῦ Β*** (δηλὰ δὴ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν χρεῶν) ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 25,958, εἰς ἃς δέον νὰ προστεθῶσι κατὰ τὴν βάσιμον ἀξίωσιν τῆς ἐναγούσης καὶ δραχ. 1689, ἥτοι τὸ ἥμισυ τῶν δραχ. 3376, αἵτινες προήλθον ἐκ τῆς πωλήσεως ἐμπορευμάτων, ἐνομένης κατὰ τὴν ἀπογραφὴν καὶ αἵτινες δὲν ἀναγράφονται ἐν ταῖς ἐκθέσεσι τῆς ἀπογραφῆς, οὕτω δὲ ἡ καθαρὰ ἀναλογία τοῦ ἀποθανόντος ἐπὶ τῆς ἐταιρικῆς περιουσίας ἀνέρχεται εἰς δραχ. 27647.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐκθέσεων τῆς ἀπογραφῆς τῆς ἀτομικῆς περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος Δ. Θ*** προκύπτει ὅτι αὕτη ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 40,000 καὶ 45,000, ἀλλ' εἰς τοῦτο ἤλθον οἱ πράγματα

(*) Ὁρα ταύτην ἐν σελ. 410 X.

γνώμονες της απογραφής, υπολογίσαντες την αξίαν των παρὰ τὴν Γαλλικὴν Σχολὴν οἰκοπέδων τοῦ ἀποθανόντος καὶ ἀποτελουμένων ἐκ μέτρων τετραγωνικῶν 961 εἰς δραχμὰς ἐν ὧν 12,200, ἢτοι πρὸς δραχ. 12 πρὸς 13 κατὰ τετραγωνικὸν μέτρον, ἀλλ' ὡς προκύπτει 1) ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. 18147 (1882), 18148 (1882) παραχωρητηρίων τῶν ἐν λόγῳ οἰκοπέδων ἐκ μέρους τοῦ Δημοσίου πρὸς τὸν ἀποθάνοντα, 2) τοῦ . . . συμβολαίου, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ἐναγομένος ἐπληρώθη παρὰ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς διὰ τὴν κατάληψιν μόνον 551 τετραγ. πήχεων δραχ. 16,947, ἢτοι πρὸς δραχ. 30 κατὰ πῆχυν τετραγωνικόν, 3) ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 418 (1904) ἀποφάσεως τοῦ Β' τμήματος τοῦ Α. Πάγου, ἐξ ἧς ἀποδεικνύεται ὅτι οἰκοπέδα τρίτων γειτονικά, ἀφαιρεθέντα διὰ δημοσίαν ἀνάγκην, διετιμήθησαν ὡς ἔχοντα αξίαν κατὰ τὸ 1896, ἢτοι τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς τοῦ ἐναγομένου, δραχμὰς τοὐλάχιστον 25 κατὰ τετραγ. πῆχυν καὶ ἡτις ἀφάσεις δύναται ὡς ἐκμαρτύριον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ἀφ' οὗ νομίμως διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐρετοῦ ἀπετράπη ἡ ἐξεύρεσις τῆς περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος καὶ διὰ μαρτύρων, 4) ἐκ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων καὶ λοιπῶν ἐπὶ καλουμένων ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐγγράφων τεκμηρίων καὶ παντὸς ἐτέρου ἀποδεικτικοῦ μέσου ἢ τιμῇ τῶν ἐν λόγῳ οἰκοπέδων κατὰ πῆχυν τετραγωνικόν πρέπει νὰ υπολογισθῇ εἰς δραχμὰς 25, ἢτοι ἐν συνόλῳ ἡ αξία τῶν παρὰ τὴν Γαλλικὴν Σχολὴν οἰκοπέδων, κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ κληρονομουμένου, ἀνήρχετο τοὐλάχιστον εἰς 25 χιλιάδας δραχμὰς, οὕτω δὲ ἡ ἐν ταῖς ἀπογραφαῖς ἀναφερομένη ἀτομικὴ περιουσία τοῦ ἀποθανόντος πρέπει νὰ υπολογισθῇ κατὰ τοὺς μετριοτέρους υπολογισμοὺς εἰς δραχ. 53,442, εἰς ἃς προστιθεμένης καὶ τῆς ἀναλογίας τοῦ ἐκ τῆς εταιρικῆς περιουσίας ἐκ δραχμῶν 27,647, ὡς καὶ τῆς αξίας τῶν ἐπίπλων ἐκ δραχμῶν 4000 κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐναγομένου καὶ ἄτινα δὲν ἐμπεριέχονται ἐν τῇ ἀπογραφῇ, καταληφθέντα πρὸ ταύτης ὑπὸ τῆς ἐναγούσης, αὕτη ἀνέρχεται τοὐλάχιστον εἰς δραχ. 84,089.

Ἐπειδὴ ἐκ τούτων δέον ν' ἀφαιρεθῶσι κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐναγομένου 1) τα κατὰ τὴν ἐκθεσιν τῆς ἀπογραφῆς ἀνευρεθέντα καὶ σημειωθέντα χρεῖα τοῦ ἀποθνήσκοντος ἐκ δραχ. 2713 2) ἡ ἐπιστρεπτέα προῖξ εἰς τοὺς κληρονόμους τῆς ἐκ τοῦ πρώτου γάμου συζύγου ἐκ δραχμῶν 20,531 3) τὸ πρὸς τὴν χήραν Κ^{***} χρεὸς συνιστάμενον ἐκ δραχ. 5,000, ἢτοι δέον ν' ἀφαιρεθῶσιν ἐν ὧν δραχμαὶ 28,244, ὑπολειπομένης οὕτω τῆς καθαρᾶς περιουσίας κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς τοῦ ἐναγομένου εἰς δραχ. 57,845, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας υπολογιζομένη ἡ νόμιμος μοῖρα τοῦ ἐναγομένου, (οὕσα τὸ 1/3 τῆς ἐξ ἀδιαθέτου μερίδος), ἀνέρχεται εἰς δραχ. 12,281 περίπου.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς καθαρᾶς περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος, ἀνερχομένης ὡς εἴρηται εἰς δραχ. 57,845, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν 1) τῶν κληροδοτημάτων πρὸς τρίτους, ἀνερχομένων εἰς δραχ. 10,848, 2) τὴν ἀφαίρεσιν 15,000 δραχ. μετρητῶν, αἵτινες ἐκλήρο-

δοτήθησαν εἰς τὴν ἐνάγουσαν, 3) τῆς αξίας τῶν ἐπίπλων, ἀνερχομένης κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐναγομένου εἰς δραχ. 4,000 καὶ 4) τῆς αξίας τῶν τιμαλφῶν, τῶν κατεχομένων εἰσέτι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἐναγομένου, ἀνερχομένης κατὰ τὴν ἀξίωσιν αὐτῆς τῆς ἐναγούσης εἰς δραχ. 700, ὑπολείπεται καθαρὰ τοιαύτη ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου τοὐλάχιστον 27,297, ἢτοι ποσὸν πολὺ ὑπέρτερον τῆς νομίμου αὐτοῦ μοίρας καὶ πολὺ ὑπέρτερον τῆς καταλειφθείσης διὰ τῆς διαθήκης εἰς τὴν ἐνάγουσαν περιουσίας ἐκ δραχ. μετρητῶν 15,000, τῶν ἐπίπλων καὶ τιμαλφῶν ἀντικειμένων ἐκ δραχμῶν 4,700 (ἢτοι ἐν ὧν 19,700)· ἐπομένως ἡ ἐνστάσις τοῦ ἐναγομένου περὶ προσβολῆς τῆς νομίμου αὐτοῦ μοίρας ἢ παραβιάσεως τῆς Νεαρᾶς 22 κεφαλ. 27 καὶ 28 ἀπορριπτέα ἐστὶν ὡς ἀβάσιμος.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐν ἀντιπεφωνημένῳ ἀντιγράφῳ προσαγομένων πρωτοδικῶν προτάσεων τοῦ ἐναγομένου, οὗτος καὶ ἄλλα χρεῖα τοῦ ἀποθανόντος, πλὴν τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει ἀναφερομένων καὶ ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἀπογραφῆς σημειουμένων, δὲν ἐπεκαλέσθη, ἀπαρδεύτως δὲ κατὰ τὴν περὶ τούτου νόμιμον ἀντίρρυσιν τῆς ἐναγούσης ἐπικαλεῖται καὶ ἐξοδα καὶ δίκας, τὰ ὅποια ἄλλως καὶ λαμβανόμενα ὑπ' ὄψιν δὲν ἀλλοιοῦσι τὸ ἄνω ἐξαγόμενον.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα δέον, δεκτῆς γενομένης τῆς ἀπὸ 3 Μαΐου 1898 ἐφέσεως τῆς ἐναγούσης, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τοῦ πρωτοδικείου, ἡτις ἐν ᾧ ἐδέχθη ἀμφοτέρως τὰς ἀγωγὰς τῆς ἐναγούσης, ἐν τούτοις κατὰ παραδρομὴν δὲν ἐπεδίκασε τὸ δι' αὐτῶν ζητούμενον χρηματικὸν ποσόν, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ γείνη καθ' ὅλοκληρίαν δεκτὴ ἡ ἀγωγή τῆς ἐναγούσης, ἢτοι καθ' ὃ μέρος παρεπέμφθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 62 (1905) ἀποφάσεως (*).

Ἀριθ. 55 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. **ΧΑΪΔΑΣ**
Γυνή. - ἄμεδος ἢ ἔμμεδος ἀναδοχή. - γνώσις δανειστοῦ. - μεβαδίδας εἰκονικὴ πρὸς ὑποθήκευσιν. - οὐ παραίτησις ἀπὸ βοηθείας. - λήψις ληφθέντος ἐπὶ ἔγγυδι. - ἀνέδικτον ἐγγράφον ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ, ὡς σαφῶς ὀρίζουσιν οἱ Νόμοι 1, 2 § 1 καὶ 5, Νόμ. 8 § 1 (;) ἐὰν ἡ γυνὴ εἴτε ἀμέσως, εἴτε ἔμμεσως ἀναδεχθῇ ἄλλότριον χρεὸς ἐν γνώσει τοῦ δανειστοῦ, ἡ περὶ τῆς ἀναδοχῆς ταύτης σύμβασις εἶναι ἄκυρος, ἄρα καὶ ἂν εἰκονικῶς ἡ γυνὴ ἐκώλησεν ἀκίνητα αὐτῆς πρὸς τινα, ἵνα οὗτος συνομολογήσῃ δάνειον ἐπὶ ὑποθήκῃ τῶν εἰκονικῶς πωληθέντων, διατελεῖ δ' ἐν γνώσει τούτων ὁ δανειστής.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως, ἐπικυρωθείσης διὰ τῆς προσβαλλομένης, ὑπεχρέωθη ἡ ἀναιρεσίβλητος ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἐκώλησε πρὸς τὸν υἱὸν τῆς τὰ ἀκίνητα αὐτῆς κτήματα, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ συνάψῃ οὗτος δάνειον ἐπὶ ὑποθήκῃ αὐτῶν, διτελεῖ δ' ἐν γνώσει τῆς εἰκονικότητος τῆς πωλήσεως ὁ ἀναιρεσιῶν καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς.

(*) Παραθέτομεν καὶ τὸ πραγματικὸν μέρος διὰ τὸ μεμετρημένον καὶ σαφές τῶν κατ' αὐτὸ αἰτιολογιῶν.

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις τοῦ Κώδ. 23 (4.29) Ἀρμεν. Γ'. 5'. 13 καὶ Βασιλ. Νόμ. 87 βιβλ. 26 τίτλ. 7 δὲν ὀρίζει ὅτι ἡ γυνή, ἡ μεταβιβάσασα τὰ κτήματά της εἰκονικῶς, ἵνα δανεισθῇ ὑποθηκεύων αὐτὰ ὁ πρὸς δὲν μετεβιβάσθησαν, λογίζεται, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσείων, παραιτηθεῖσα τοῦ ἐκ τοῦ βελλεῖαν- νείου δόγματος εὐεργετήματος, ἀλλ' ὅτι δὲν βοη- θεῖται ἐξ αὐτοῦ ἡ γυνή ἢ λαβοῦσα τὸ χάριν τῆς παρασχεθείσης ὑπ' αὐτῆς ἐγγυήσεως, οὐδ' ἰσχυρί- ζεται ἄλλως ὁ ἀναιρεσείων ὅτι ἐφεσίμως ἐπεκαλέ- σθη παραίτησιν τῆς ἀναιρεσιδλήτου τῆς ἐκ τοῦ βελλεϊανείου δόγματος ἐνστάσεως, ἄρθρον 811 § 2 Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἐπειδὴ δεχθὲν τὸ ἐφετεῖον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τῆς πρω- τοδίκου ὑπ' ἀριθ. 439, εἰς ἣν ἀναφέρεται ὅτι ἀδύ- νατος, κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον περὶ τούτου κρίσιν του, ἦτο εἰς τὴν ἀναιρεσιδλήτον ἡ ἐγγραφὸς ἀπό- δεξις τῆς ἐνστάσεως της, ὁρθῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 304 § 2 Πολ. Δικονομίας ἐπέτρε- ψεν αὐτῇ τὴν ἐμάρτυρον (*).

Ἀριθ. 56 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

**Δικαιοπραξία ἀντιβαίνουσα χρηστοῖς ἠθικοῖς-
συμβωνία τόκου ἀνωτέρου νομίμου. - ἔθι-
μον ἀπαράδεκτον.**

Ἐπειδὴ αἱ εἰς τὰ χρηστὰ ἦθη ἀντιβαίνουναι δι-
καιοπραξίαι εἰσὶν ἄκυροι, Ν. 5 Κώδ. (4.7) Βασιλ.
4 (ΚΔ' 6'), Ν. 4 Κώδ. (4.39) Βασ. 4 (ΜΒ' 5'),
ὡς τοιαῦται δὲ χαρακτηρίζονται αἱ δικαιοπραξίαι,
δι' ὧν περιορίζεται ἡ ἐλευθερία τοῦ προσώπου ἢ
ἐκδιάζονται ἀποφάσεις εἰς ἀντικείμενα, εἰς ἃ δέον
αὐταὶ νὰ ὦσι προϊόν τῆς ἰδίας αὐτῶν πεποιθήσεως
ἢ ἐκδηλοῦνται ἀξιοκατάκριτος προαίρεσις Ν. 2 § 2
(28.6), Νόμ. 19, 61, 71 § 1, 97 § 2, 134 πρ.
(45.1), Ν. 30 Κώδ. (2.3), Ν. 2. 4 Κώδ. (8.39),
ἡ δὲ συμφωνία περὶ τόκου ἀνωτέρου τῶν 12 ο)ο ἐ-
τησίως ἀντιβαίνει εἰς τὰ χρηστὰ ἦθη καὶ ἀθέμιτος
λογίζεται, ὡς τοιαύτη δὲ ἄκυρος ἐστὶ, διότι δὲν δύ-
νεται νὰ θεωρηθῇ προϊόν ἐλευθερίας βουλήσεως τοῦ
ὀφειλέτου, ἀλλ' ἀποτέλεσμα ἀναποδράστου ἀνάγ-
κης, εἰς ἣν οὗτος ὑποκύπτει στιγμιαίως πρὸς εὐ-
ρεσιν χρημάτων καὶ ἦν ὁ δανειστὴς ἐκμεταλλεύε-
ται ἐκ προαίρεσεως αἰσχροκερδοῦς, τοῦθ' ὅπερ συ-
νάγεται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἀνώτατον ὅριον τοῦ συμβα-
τικοῦ τόκου, εἰσαχθέντος παρ' ἡμῖν δι' ἐθίμου, κυ-
ρωθέντος διὰ δικαστικῶν ἀποφάσεων, ὠρίσθη εἰς
12 ο)ο ἐτησίως καὶ τὸ μέτρον τοῦτο τοῦ τόκου κα-
θιερώθη οὕτως ὑπὸ τῆς κοινῆς συνηθείσεως ὡς ἀ-
νεκτὸν καὶ ἐκ τοῦ ὅτι διὰ τῶν νεωτέρων νόμων
περὶ συμβατικῶν τόκων, οἷον ἐν Ἑπτανήσῳ διὰ
τῶν ἄρθρων 1759 καὶ 1761 Ἰονίου Ἀστικοῦ Κώ-
δικος καὶ τοῦ Νόμου τῆς 13 Δεκεμβρίου 1878,
ὡς καὶ διὰ τοῦ Νόμου 11 Ἀπριλίου 1859 περὶ
Ἑθν. Τραπεζῆς, καὶ περὶ νομίμου καὶ ἐξ ὑπερ-
μερίας τόκου, ὠρίσθη τὸ μέτρον τοῦ τόκου οὐχὶ ἀ-

νώτερον τῶν 12 ο)ο ἐτησίως. Τὸ ἐφετεῖον ἄρα διὰ
τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ἀποφηνάμε-
νον ὅτι ἡ ἐν τῷ δανειστικῷ συμβολαίῳ συμφωνία
περὶ τόκου ὑπερμερίας 16 ο)ο ἐτησίως, καθ' ὅσον
ὑπερβαίνει τὸ μέτρον τῶν 12 ο)ο ἀντίκειται εἰς
τὰ χρηστὰ ἦθη καὶ ἀθέμιτος ἐστίν, ὡς τοιαύτη δὲ
ἄκυρος ἐστὶ κατὰ νόμον, ὁρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐ-
φήρμωσε τοὺς προπαρατεθέντας νόμους, τὸ δὲ ἐπι-
κλήθην ἐναντίον ἔθιμον ἐν Ἀλμυρῷ οὐδεμίαν δύ-
νεται νὰ ἔχῃ ἰσχύν, Νόμ. 39 πρ. (1.3), Νόμ. 2
Κώδ. (8. 53) Βασιλ. 51 (2. 1).

Ἀριθ. 57 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

**Δίκη ἐπὶ διεκδικητικῇ ἀνακοπῇ. - ἔνδικο μέ-
δα ὑπὸ ἐπισπεύδοντος. - προσβολὴ ἐγγρά-
φου ὡς εἰκονικοῦ. - προσκόμισις ἐγγράφου
ἀποδείξεως. - ἀδυναμία. - ἔκτασις καὶ ἐν-
νοια.**

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς αἰτήσεως, λό-
γῳ ὅτι δὲν ἀπευθύνεται καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου,
καθ' οὗ ἡ κατὰσχέσις, ἐνστασις, οὐκ ἐστὶ βάσιμος,
τὸ μὲν διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομέ-
νης ἀποφάσεως, οὗτος δὲν κατέστη διάδικος ἐν τῇ
ἐκκλητῇ διὰ τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος, μὴ
ἀπευθυνθείσης κατ' αὐτοῦ, καὶ ἡ προσβαλλομένη
ἀπόφασις ἐξεδόθη μόνον μεταξὺ τῶν νῦν διαδίκων,
τὸ δὲ διότι ὁ ἀναιρεσείων, ὧν ὁ ἐπισπεύδων δανει-
στής, καθ' οὗ οἱ ἀναιρεσιδλήτοι ἀπηύθυναν τὴν διεκ-
δικητικὴν αὐτῶν ἀνακοπὴν, δὲν ὑπεχρεοῦτο ἐκ τοῦ
ἄρθρου 911 τῆς Πολ. Δικ. ν' ἀπευθύνῃ καὶ κατὰ
τοῦ ὀφειλέτου τὴν προκειμένην αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ συνδεδασμένα ἄρθρα 303,
403, 404 καὶ ἐπέμ. τῆς Πολ. Δικ., ἐκείνος καθ' οὗ
προσάγεται ἐγγράφον τι ὑπ' αὐτοῦ ὑπογεγραμμέ-
νον, δι' οὗ ἀνέλαβεν ὑποχρεώσεις καὶ ὅπερ ἀναγνώ-
ριζει, ὀφείλει, ἂν προσβάλῃ αὐτὸ ὡς εἰκονικόν, νὰ
προσκομίσῃ τὴν περὶ τῆς εἰκονικότητος ἐγγράφον
ἀπόδειξιν, ἢ ν' ἀποδείξῃ τὸ ἀδύνατον τῆς ὑπάρ-
ξεως τοιαύτης ἀποδείξεως, περίπτωσις καθ' ἣν
κατ' ἐξαιρέσιν ἐπιτρέπεται κατὰ τὸ ἄρθρ. 304 §
2 Πολ. Δικονομίας ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις ἐ-
ναντίον τοῦ περιεχομένου τοῦ συμβολαίου, ἦτοι ὅτι
ἐστὶν εἰκονικόν, καλύπτον ἀναδοχὴν ἄλλοτρίου χρέ-
ους, λόγῳ ὅτι πρόκειται ν' ἀποδειχθῇ δικαιοπραξία
ἀπαγορευομένη ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀλλ' οὕτω παρι-
στάσε τὰς εἰρημένους οὐσιώδεις διατάξεις καὶ ἰδίως
τοῦ ἄρθρ. 304 § 2, καθ' ἃς ἡ διὰ μαρτύρων ἀπό-
δειξις ἐπιτρέπεται κατ' ἐξαιρέσιν, ὅταν ἡ ὑπάρξις
ἐγγράφου ἀποδείξεως τῆς εἰκονικότητος ἦν πραγ-
ματικῶς ἀδύνατος, οὐχὶ δὲ ὅταν ὁ συμβαλλόμενος
δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἐγγράφον ἀπόδειξιν τῆς εἰκο-
νικότητος τοῦ συμβολαίου, διότι θ' ἀνακαλύπτετο
ἡ ἀθέμιτος δικαιοπραξία, ἣν τοῦτο ἐκάλυπτεν(*), ὡς
ἐκ τούτου δὲ ἡ ἀπόφασίς του ὑπόκειται εἰς ἀναίρε-
σιν, δυνάμει τῶν ἄρθρ. 201 καὶ 807 § 5 Πολ. Δικ.

(*) Ὑποθέτομεν ὅτι πρόκειται περὶ διατυπώσεως
μόνον, διότι ἄλλως δὲν καταστρατηγεῖται ἀπαγορευ-
τικὸς νόμος καὶ σὺν αὐτῷ δὲν καταργεῖται ἀπολύτως
ἡ ἀπαγόρευσις ἀναδοχῆς; Ἀναιρεῖται ἡ ἐν σελ. 345
XVII 1886 Ε. Α.

(*) Τάχα μόνον κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου
ὑπῆρχεν ἀνέφικτον ἢ καὶ ἐκ τοῦ νόμου, διὰ τὴν ἀπα-
γόρευσιν τῆς ἀναδοχῆς, προκύπτει τοῦτο;

'Αριθ. 58 (1907) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΑΣ

Εκτιμηθείς άγωγής επί βάσει παραγγελίας - αποκλεισμός διαχειρίσεως άλλωτριών - άνεξέλεγκτον - έμπορικη υπόθεσις - έπιτροπών μαρτυρικών άποδείξεων - άνεξέλεγκτον - ισχυρισμοί άφορμώντες άποκλεισθείσαν βάσιν - άναιτιολόγητον - έκτιμηθείς όσσεως όρκον δυμψώνως θέματα.

Επειδή τó έφετερον, δεχθέν ότι ή επίδικος άγωγή μίαν μόνον βάσιν περιέχει, την της παραγγελίας, ουχί δέ και της διαχειρίσεως άλλωτριών, έξετίμησε τó της άγωγής δικόγραφον έν τώ συνόλφ αυτού, ως έκ της προσβαλλομένης άποφάσεως έξάγεται και έκ του περιεχομένου της άγωγής προκύπτει, και όρθώς έκρινεν ότι τά πραγματικά γεγονότα, τά έν τη άγωγή αναφερόμενα, άποτελοῦσι την έμπορικην παραγγελίαν και οι περί του έναντίου λόγοι της άναίρεσεως ότι δέν έλαβεν ύπ' όψιν και την έτέραν βάσιν της άγωγής, την της διαχειρίσεως, και όλόκληρον τó δικόγραφον αυτής και ότι παρέβιασε τόν Άστικόν Νόμον και τας περί άποδείξεως διατάξεις της Πολ. Δικονομίας άπορριπτεόν έστιν ως μή βάσιμον.

Επειδή, προκειμένου περί έμπορικής διαφοράς, τó έπιτροπών της μαρτυρικής άποδείξεως έξήρηται από την κρίσιν του δικαστού, έκτός εάν συντρέχουσι λόγοι ειδικοί έπιτρέποντες την μαρτυρικήν άπόδειξιν' μή δεχθείσης όμως της προσβαλλομένης άποφάσεως ότι οι υπό του άνααιρεσίοντος προταθέντες ισχυρισμοί και αί έπικληθείσαι παρ' αυτού όμολογίαι του άνααιρεσίλθτου άποτελοῦσιν άρχήν έγγραφου άποδείξεως, όρθώς δέν επέτρεψε μαρτυρικήν άπόδειξιν, και ό περί του έναντίου λόγος της άναίρεσεως άπορριπτεός ως μή βάσιμος.

Επειδή είς ουδέν άναιτιολόγητον υπέπεσεν ή προσβαλλομένη άπόφασις, μή λαβοῦσα ύπ' όψιν τόν ισχυρισμόν ότι ό άνααιρεσίλθτος παρέδωκεν είς τó δημόσιον ταμείον άντί μετρητῶν πρωτοκόλλα αξίας δραχμῶν 12,713, άφ' ου τόν ισχυρισμόν τούτον, ως αὐτός ό άνααιρεσίων ισχυρίζεται, έπρότεινε πρὸς άπόδειξιν της διαχειρίσεως, ήν ή προσβαλλομένη άπόφασις δέν δέχεται, ούτε άποτελεῖ βάσιν της άγωγής, ουδέ παρέβιασε τας διατάξεις του Νόμου τού 1893 περί φορολογίας τῶν ζώων, μή διατάσσά άποδείξεις είς βάρος του άνααιρεσίοντος ότι οὗτος είσέπραττε φόρους τῶν σφαζομένων ζώων, διότι ό ισχυρισμός οὗτος άφορᾷ την διαχείρισιν, περί της δέν ύπάρχει βάσις.

Επειδή, ως έξάγεται έκ τῶν προτάσεων τῶν ύποβληθεισῶν υπό του άνααιρεσίοντος ένώπιον του έφετερίου κατά την συζήτησιν, μεθ' ήν έξεδόθη ή προσβαλλομένη άπόφασις ή έπιβαλοῦσα τόν όρκον πρὸς άπόδειξιν της βάσεως της άγωγής περί της παραγγελίας, ό άνααιρεσίων τά γεγονότα, τά άπαρτίζοντα κατά τόν ισχυρισμόν αυτού όμολογίας του άντιδίκου του, έπεκαλέσθη ουχί πρὸς άπόδειξιν της παραγγελίας, αλλά διά τά γεγονότα της διαχειρίσεως, και συνεπώς τó δικαστήριον δέν υπέπεσεν είς άναιτιολόγητον, μή έκτιμησαν τας όμολογίας ταύτας όπως έπιτρέψη μαρτυρικήν άπόδειξιν διά την διαχείρισιν της παραγγελίας, ως μή ύπαρχούσης

τοιαύτης βάσεως και οι περί άναιτιολογήτου και περί παραβιάσεως τῶν περί άποδείξεως διατάξεων λόγοι άναίρεσεως άπορριπτεοί ως μή βάσιμοι.

Επειδή τó έφετεριον, έκτιμησαν διά της προσβαλλομένης ύπ' αριθ. 1866 τού 1905 άποφάσεως του τόν δοθέντα υπό του άνααιρεσίλθτου όρκον και δεχθέν, κατά την άνεξέλεγκτον αυτού κρίσιν, ότι αί υπό τούτου έπενεχθείσαι προσθήκαι και έπεξηγήσεις επί του θέματος του όρκου, ουδóλως άλλωοῦσι την έννοιαν αυτού, αλλά τούναντίον ισχυροποιοῦσιν αὐτό και ότι ό δοθείς όρκος έδόθη συμφώνως πρὸς τó θέμα της άποφάσεως, όρθώς απέρριψε την επίδικον άγωγήν, άφ' ου δέχεται έκ του δοθέντος όρκου ότι άποδεικνύεται ότι ό άνααιρεσίλθτος και έναγόμενος οὐ μόνον δέν έλαβε παραγγελίαν πρὸς διαχείρισιν αλλά και ρητώς άπεκλείσθη ταύτης, ουδóλως δέ παρέβιασε τας περί όρκου και περί άδιαίρετου όμολογίας διατάξεις της Πολ. Δικονομίας, μή διατάξαν άπόδειξιν περί τῶν προσθηκῶν και έπεξηγήσεων τούτων, διότι τó δικαστήριον δέν στηρίζει την άπόφασιν του επί της κρίσεως ότι αὐται άποτελοῦσιν άδιαίρετον όμολογίαν, άλλ' είς τó ότι αὐται οὐ μόνον δέν μεταβάλλουσι την έννοιαν του όρκου, αλλά τούναντίον την ισχυροποιοῦσι, και οι περί του έναντίου λόγοι της άναίρεσεως άπορριπτεοί.

'Αριθ. 59 (1907) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΑΣ

Τελεσιδικία επί ύπερημερικῶν τόκων - ποσοδότην - μισθός νόμψ μεταγενέστερῶ.

Επειδή τó έφετεριον, άποφηνάμενον διά της προσβαλλομένης άποφάσεως του ότι μετά την ισχύν του Νόμου 22Ε' τού 1882 ό τόκος της ύπερημερίας επί άστικῶν χρεῶν ισχύει και ως πρὸς τούς έπιδικασθέντας τόκους διά τελεσιδίκου άποφάσεως πρὸ της ισχύος του νόμου τούτου, έν ώ ό ρηθείς νόμος ουδέν περί τῶν διά τελεσιδίκων άποφάσεων κανονισθέντων άποτελεσμάτων της ύπερημερίας όρίζει και επί τῶ λόγω τούτφ άπορρίψαν την αίτησιν της άγωγής περί έπιδικάσεως τόκων του κεφαλαίου έκ δραχμῶν 101,400 και 70)00, οἵτινες τόκοι είχον έπιδικασθῇ τελεσιδικίως διά της ύπ' αριθ. 1690 τού 1901 άποφάσεως τῶν έν Αθῆναις Έφετῶν, ψευδώς ήρμήνευσε και έσφαλμένως έφήρμωσε τόν άνωτέρω και την Νεαράν 19 προσμίον και κεφάλαιον Α' και Νεαράν 115 κεφάλαιον α' και κεφάλαιον ιη', καθ' ός τó δεδικασμένον κατισχύει έν όσφ δέν κατηργήθη διά νέου νόμου, και κατέστησεν οὕτω άναιρετέαν την άπόφασιν του συνωδᾷ τῶ άρθρῳ 807 § 7 της Πολ. Δικονομίας (*).

(*) Άναίρεται ή έν σελ. 218 XVI 1661 Ε. Α. χωρίς αί επανειλημμένα περί τούτων άρεοπαγίτικαί άποφάσεις νά δύνανται νά έπηρεάσωσι την όρθότητα τῶν αὐτόθι ημειώσεών μας Τό περιεργότερον έν τη άνω άπόφάσει είναι ή αίτιολογία ότι τó δεδικασμένον κατισχύει ένόσφ δέν κατηργήθη διά νέου νόμου. Όμολογοῦμεν ότι έπιθυμοῦμεν νά μάθωμεν όποιος πρόπει νά είναι ό νεώτερος οὗτος νόμος διά νά πληρωθῶσιν αί εύχαι της άνω άποφάσεως, άφού δέν τη άρχεί ό τούτο ακριβώς ποιήσας 22Ε'.

ΠΟΙΝΙΚΗ

Αριθ. 112 (1907) Τμ. Β'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

Έκτακτος κοινή άρμοδιότης. - παραμονή και μετ'άπώλειαν ιδιότητος. - βεβαίωσις όρων νόμου εν άποφάσει. - χορήγις ταύτοσήμων λέξεων. - ήθικός αύτουργός. - έπιβολή της αύτης τῷ φυσικῷ ποινῆς. - επαύξησις ή μειώσις. - προδικαστικά περισταθείς. - προσδιορισμός χρόνου τελεσέως πράξεως. - ού προσδιορισμός χρόνου παραγγελίας. - ένορκος εξέτασις. - άναφορά προανακρίσει και μινύσει. - γραμματεύς. - παράδοσις κατά διάδοξιν.

Έπειδή, κατά την έννοιαν τῶν περί ιδιαιδύσης δικαιοδοσίας διατάξεων τῶν άρθρ. 36 και έπ. Πν. Δικ., ή τοιαύτη έκτακτος κοινή τῶν δικαστηρίων άρμοδιότης προσδιορίζεται εκ της ιδιότητος τοῦ προσώπου κατά τὸν χρόνον της εκτελέσεως της άξιοποινοῦ πράξεως, εξακολουθεῖ δ' ύφισταμένη και αν ή ιδιότης αύτη βραδυτέρον εξέλιπεν ένεκα της εκ της ύπηρεσίας άποχωρήσεως αὐτοῦ, οὔτω δ' άποφηνάμενον εν προκειμένῳ και τὸ δικάσαν έφετεῖον διά της προσβαλλομένης ὑπ' αριθ. 5 ε. έ. άποφάσεως του, όρθως τὰς άνω περί της ιδίας αὐτοῦ άρμοδιότητος διατάξεις ήρμήνευσε και εφήρμοσεν (*).

Έπειδή άπαιτεῖται μὲν πάντοτε εν τῷ περί της ένοχῆς μέρει της άποφάσεως νά περιλαμβάνωνται πάντα τὰ κατά νόμον άπαιτούμενα πρὸς συντέλεσιν άξιοποινοῦ πράξεως στοιχεία, δὲν είναι όμως άπαραίτητον νά τίθενται αὐταί αι τοῦ νόμου δι' εκαστον αὐτῶν λέξεις, άκούσης της δι' άλλων ταύτοσημάντων τοιούτων καθαρᾶς εκφράσεως της αὐτης έννοιᾶς και σημασίας τῶν όρων τοῦ νόμου. Τοῦ άρθρ. δὲ 307 Ποιν. Νόμου περί τῶν εκ προμελέτης επίτηδες προξενουμένων σωματικῶν βλαδῶν, διά τοῦ όρου επίτηδες, έννοοῦντος τὴν πρόθεσιν πρὸς διάπραξιν της σωματικῆς βλάβης, κατ' αντίθεσιν πρὸς τὴν ἐξ άμελείας προξενουμένην, περί ἧς τὸ άρθρ. 310 Ποιν. Ν. προνοεῖ, της δὲ προσβαλλομένης άποφάσεως εν προκειμένῳ δεχμένης ότι ο αναιρεσειών εκ προμελέτης παρεκίνησε τὸν έτερον αναιρεσειόντα εις εκτέλεσιν της ὑπὸ τούτου εκτελεσθείσης άξιοποινοῦ πράξεως, τῶν εκ προμελέτης και έσκεμμένως προξενηθέντων εις τὸν Ν. Ι^α τραυμάτων, και περιεχούσης οὔτω προδήλως τὴν εν τῇ τοιαύτῃ τοῦ νόμου λέξει, επίτηδες, περιλαμβανομένην πρόθεσιν, εκφραζομένην διά τῶν άνω εν τῇ άποφάσει ταύτοσημάντων και παραστατικῶν της έννοιᾶς τοῦ τοιούτου όρου τοῦ νόμου εκφράσεων, δὲν ὑφίσταται εν τῇ προσβαλλομένη άποφάσει ή ελλειψίς τοῦ τοιούτου της πράξεως στοιχείου, και ο επί τοῦ εναντίου, εις έσφαλμένην δι' ελλειψιν αὐτοῦ εφαρμογὴν τοῦ νόμου στηριζόμενος λόγος αναιρέσεως, άπορριπτέος εστίν ως μὴ βάσιμος.

(*) Κατὰ τὴν διάπραξιν της πράξεως, ο αναιρεσειών ήτο γραμματεὺς πρωτοδικῶν, εις δὲ απολυθὴ ἀπὸ της θέσεως ταύτης κατὰ τὴν ἣν ειδικάσθη εποχὴν ένώπιον τοῦ έφετεῖου ως πλημμελειοδικαίου, ένεκεν έκτάκτου κοινῇ; άρμοδιότητος διά τὴν πάλαι ιδιότητά του.

Έπειδὴ μὴ άπαιτουμένης πανηγυρικῆς της χρήσεως αὐτῶν τούτων τῶν λέξεων τοῦ νόμου, δταν δι' άλλων ταύτοσήμων όμοία ή άκριδῆς έννοια αὐτοῦ εκδηλοῦται, της δὲ προμελέτης, ἣν τὸ προσαγόμενον πρωτότυπον της προσβαλλομένης άποφάσεως περιέχει εν τῷ περί της ένοχῆς τοῦ αναιρεσειόντος ως ήθικοῦ, κατὰ τοὺς όρους τοῦ άρθρ. 56 έδ. 1, 3 Ποιν. Ν., αὐτουργοῦ της ὑπὸ τοῦ έτέρου κατηγορουμένου εκτελεσθείσης πράξεως τῶν προμελετημένων τραυμάτων μέρει αὐτης, περιλαμβανούσης, εν τῇ γενικωτέρᾳ περί ταύτης έννοίᾳ, οὔ μόνον τὴν εκ τοῦ άρθρου 51 § 3 Ποιν. Ν. άπαιτουμένην διά τὸν ήθικὸν αὐτουργὸν πρόθεσιν, αλλά και τι πλεόν, ήτοι τὸ μεμελετημένον της τοιαύτης προθέσεως, δὲν συντρέχει ή περίπτωσις της ελλείψεως τοῦ τοιούτου όρου τοῦ νόμου εν τῇ προσβαλλομένη άποφάσει και ο επί τοῦ εναντίου εις κακὴν τοῦ Ποιν. Νόμου εφαρμογὴν στηριζόμενος λόγος αναιρέσεως άπορριπτέος εστίν ως μὴ βάσιμος.

Έπειδὴ, κατὰ τὸ άρθρ. 56 έδ. 2 και 3 τοῦ Πν. Νόμου, ο ὑπὸ τὰς εν τούτῳ αναγραφόμενας περιστάσεις παρακινήσας άλλον εις εκτέλεσιν άξιοποινοῦ τινὸς πράξεως τιμωρεῖται μὲ τὴν παρὰ τοῦ νόμου ώρισμένην πλήρη διά ταύτην ποινὴν, καταλογιζομένης αὐτῷ τῆς δια τοῦ άδικήματος δια τὸν φυσικὸν αὐτουργὸν, ως τοῦτο ὑπ' αὐτοῦ εξετελεσθῇ, επερχομένης εὐθύνης και της ένεκεν αὐτης πλήρους ποινῆς, και δύναται μὲν κατὰ τὴν έννοιαν και τὸ πνεῦμα της ως άνω διατάξεως, ή τοῦ ήθικοῦ αὐτουργοῦ εὐθύνη και ο της συμμετοχῆς αὐτοῦ εις τὴν ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ αὐτουργοῦ εκτελουμένην πράξιν νομικὸς χαρακτηρισμός νά μεταβληθῇ και καθ' έαυτὸν και κατὰ τὸ μέτρον της επιδλητέας τῷ ήθικῷ αὐτουργῷ ποινῆς, αλλά τοῦτο μόνον δταν εἴτε εκ προσωπικῶν τοῦ ήθικοῦ αὐτουργοῦ λόγων, εἴτε ένεκεν ιδιαιτέρων ὑποκειμενικῶν αὐτοῦ περιστάσεων, δεκτῶν ὑπὸ τοῦ δικάζοντος δικαστηρίου γενομένων, επαυξάνει εἴτε μειοῦται τὸ άξιοποινοῦ της πράξεως και τὸ μέτρον της ποινῆς ως πρὸς αὐτοῦς, εν προκειμένῳ όμως τοιούτων ιδιαιτέρων δια τὸν ως ήθικὸν αὐτουργὸν κηρυχθέντα ένεχον αναιρεσειόντα προσωπικῶν περιστάσεων ή εκ τοῦ ὑποκειμένου αὐτοῦ προερχομένων αἰτιῶν, επηρεαζουσῶν τὸ μέτρον της επιδλητέας αὐτῷ ποινῆς, μὴ γενομένων δεκτῶν ὑπὸ της προσβαλλομένης άποφάσεως, όρθως κατελογίσθη τῷ αναιρεσειόντι κατὰ τὸ άρθρ. 56 έδ. 1 και 3 τοῦ Ποιν. Ν. ποινὴ, επί τῇ βάσει της πράξεως, ἧς εκηρύχθη ένοχος ο έργῳ αὐτουργός αὐτης, ήτοι τῶν προμελετημένων τραυμάτων της τοιαύτης δὲ τούτου πράξεως της κανονίζουσης τὴν ποινὴν και τοῦ ήθικοῦ αὐτουργοῦ κατὰ τὸ άρθρ. 56 Ποιν. Νόμ., περιεχοῦσης, καθ' ἃ εκ της προσβαλλομένης άποφάσεως εξαγεται, πάντα τὰ εκ τοῦ άρθρ. 307 έδ. 4 άπαιτούμενα πρὸς άποτελεσιν αὐτης στοιχεία, ήτοι της εκ προμελέτης και έσκεμμένως ληφθείσης άποφάσεως πρὸς διάπραξιν αὐτης, ο επί τοῦ εναντίου, εις ελλειψιν τῶν στοιχείων τούτων εκ της εις τὸν αναιρεσειόντα καταγνωθείσης ήθικῆς αὐτουργίας εν τῇ τοιαύτῃ πράξει στηριζόμενος λόγος αναιρέσεως άπορριπτέος εστίν ως μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ τοῦ χρόνου τῆς ὑπὸ τοῦ ἔργου αὐτοῦρου τοῦ ἐκτελέσεως τῆς περὶ τῆς πράξεως ἀναφερομένου ἐπακριδῶς ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει καὶ προσδιοριζομένου ἐκ τούτου ἐπακριδῶς καὶ σαφῶς καὶ τοῦ χρόνου τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσέοντος ἡθικοῦ αὐτοῦρου τοῦ δοθείσης πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς παραγγελίας, οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀνάγκη ἰδιαιτέρου ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει καθορισμοῦ τοιοῦτου χρόνου τῆς ὑπὸ τοῦ ἡθικοῦ αὐτοῦρου τοῦ δοθείσης παραγγελίας, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ τοῦ κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην ἐξετασθέντος μάρτυρος Ν. Ι΄ ἀναφερθέντος, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης ταύτης προκύπτει, εἰς τὴν ἀνακρίσιν αὐτοῦ, ἐν ἣ τὸ περιεχόμενον τῆς μηνύσεως αὐτοῦ, ἀναγνωσθείσης αὐτῇ, ἐβεβαίωσε, καταστήσας ταύτην οὕτως ἀναπόσπαστον τῆς καταθέσεώς του μέρους, ὁρθῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρ. 340 Ποιν. Δικονομ., ἀναγνωσθεισῶν ἐν τῇ κατ' ἀντιμωλίαν δίκῃ τῶν περὶ τῶν μαρτύρων ἐκθέσεων, συνανηγνώσθη μετὰ τῆς καταθέσεως τοῦ ὡς ἄνω μάρτυρος καὶ ἡ ἀπὸ 11 Ἰουνίου μηνύσις αὐτοῦ, ὡς ἀποτελέσασα διὰ τῆς εἰς ταύτην ἀναφορᾶς μέρος ἀναπόσπαστον τῆς τοιαύτης τοῦ μάρτυρος τούτου καταθέσεως καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου λόγου στηριζόμενος εἰς παράβασιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 407 ἐδ. 6 Ποιν. Δικονομίας λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ ὁ εἰς κακὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐν τῇ προαναιρέσει ἀνωμοτελῶν ληφθεισῶν καταθέσεων, στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστὶ καὶ ὡς ὅλως ἀόριστος καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, καθ' ὅ μὴ καθορίζων τίνες αἱ οὕτως ἀναγνωσθεῖσαι μαρτυρικαὶ καταθέσεις, καὶ ὡς μὴ βάσιμος, καθ' ὅσον, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς ἐρήμην δίκης βεβαιούται, οἱ κατ' αὐτὴν ἐξετασθέντες μάρτυρες ἐκείνοι, ὧν αἱ καταθέσεις ἐν τῇ κατ' ἀντιμωλίαν τοιαύτῃ ἀνεγνώσθησαν κατὰ τὸ ἄρθρον 340 Ποιν. Δικονομίας, ἐξετασθέντες ἐνόρκως, ἀνεφέρθησαν εἰς τὰς ἐν τῇ ἀνακρίσει καταθέσεις αὐτῶν, καταστήσαντες οὕτως αὐτὰς ἐνωμότους, συνεπῶς, ὡς τοιαῦται, ἐγκύρως αἱ τοιαῦται καταθέσεις ἀνεγνώσθησαν.

Ἐπειδὴ τοῦ γραμματέως, ἀποτελοῦντος πρὸς ἔγκυρον τοῦ δικαστηρίου συγκρότησιν ἀπαραίτητον αὐτοῦ μέλος (ἄρθρον 363 § 2 Ποιν. Δικονομίας) καὶ ὑποχρεωμένου κατὰ τὸ ἄρθρ. 126 § 1 Ὁργ. Δικαστηρίων νὰ συντάττῃ κατὰ τὰς συνεδριάσεις καὶ ἐκτὸς αὐτῶν κατὰ τὰς διασκέψεις τῶν δικαστηρίων, τὰ πρακτικά, ὡς ἐκ τούτου δὲ καὶ δικαιουμένου καὶ ὑποχρέου ὄντος νὰ παρίσταται εἰς πάσας τὰς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐνεργουμένας ἐν τε τῇ ἀκροατηρίῳ καὶ ἐν ταῖς διασκέψεσιν πράξεις, νομίμως ἐν προκειμένῳ παρέστη κατὰ τὴν πρὸς ἐλθοσάν τῃς προσβαλλομένης ἀποφάσεως διασκέψιν τοῦ δικαστηρίου ὁ λαβὼν μέρος κατὰ τὴν συγκρότησιν αὐτοῦ ὑπογραμματαὺς τῶν ἐφετῶν, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος (*).

(*) Τόσω, ἄρα γε, ἀπλοῦς ἦν ὁ λόγος ἀναιρέσεως :

Ἀριθ. 113 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Παράπονον ἐπὶ ἐλλείψει ἀκροάσεως.-βεβαίωσις ἐκ πρακτικῶν προβολῆς αἰτιώσεως.-ζητήμα ἀναίτιου συγχύσεως αἰσθήσεων καὶ νοῦς.- μὴ μνεία λόγων.- μὴ αἰτιολογία.-στήριξις ἐνόρκων ἐπὶ ἀπολογίας.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν προσαγομένων πρακτικῶν συνεδριάσεως τῆς δίκης, οὐδόλως προκύπτει ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ὑπέβαλον εἰς τὸ δικαστήριον αἴτησιν ὅπως βεβαιωθῇ δι' ἱατρικῆς ἐκθέσεως ἡ διανοητικὴ αὐτῶν κατάστασις, ὁ λόγος ἄρα ἀναιρέσεως ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν ἔδωκεν ἀκρόασιν εἰς τὴν περὶ τούτου πρότασιν ἐπὶ ἐσφαλμένης προϋποθέσεως στηρίζεται.

Ἐπειδὴ καλῶς ἐτέθη τὸ ζήτημα περὶ ἀναίτιου συγχύσεως τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦ νοῦς τῶν κατηγορουμένων, ἀνευ ειδικωτέρας μνείας τοῦ λόγου ἐξ οὗ προήλθεν αὕτη, ἀφοῦ οἱ κατηγορούμενοι δὲν ἐπεκαίεσθησαν ὠρισμένως λόγον συγχύσεως καὶ οὐδεμίαν ἐπήνεγκον παρατήρησιν περὶ τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων ὑπὸ τοῦ προέδρου.

Ἐπειδὴ καὶ ἀληθοῦς ὑποτιθεμένου ὅτι οἱ ἐνορκοὶ πρὸς μὀρφωσιν τῆς πεποιθήσεώς των ἐστηρίχθησαν μόνον εἰς τὴν ἀπολογίαν τῶν κατηγορουμένων, τοῦτο δὲν ὑπάγεται εἰς οὐδένα ἐκ τῶν λόγων ἀναιρέσεως τοῦ ἄρθρου 458 τῆς Ποιν. Δικονομίας, οἵτινες εἰσὶν ἐρμηνευτέοι περιοριστικῶς.

Ἀριθ. 116 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΚΑΤΖΑΚΟΣ

Κήρυξις ἐνοχῆς ἐπὶ ἐξυβρίσει καὶ δυσκοφαντία.-παραίτησις ἀπὸ ἀποδείξεως ἀληθείας.- μὴ καθορισμὸς δυσκοφαντικῶν πράξεων.- ἐπαρμογή τοῦ νόμου ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου.- ἀπόλυσις.

Ἐπειδὴ ἀβάσιμοι ἐλέγχονται οἱ τρίτος καὶ πέμπτος λόγοι ἀναιρέσεως ἐκ τῶν πρακτικῶν, καθ' ὅ ὁ κατηγορούμενος, καίτοι ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ προέδρου, ρητῶς ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ὑποβάλλει αἴτησιν περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν προσαφθεισῶν πράξεων καὶ προσαγωγὴν τοῦ χειρογράφου τῆς συνταχθείσης ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ἐκθέσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, πλὴν τῆς πράξεως τῆς ἐξυβρίσεως τοῦ μηνυτοῦ, ἐκηρύχθη ἐνοχος προσέτι πολλῶν συκοφαντιῶν, συνισταμένων εἰς τὴν πρόσαψιν δυσφῶρων πράξεων, μετὰ τῶν ὁποίων περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἐκ τῆς ἐξυβρίσεως τῆς διοικούσης ἐπιτροπῆς τοῦ Τεγεατικοῦ Συνδέσμου καὶ ἡ τῆς ἀπειθείας πρὸς τὴν ἀστυνομίαν, ἐν ᾗ δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως Νόμου ἀπαραίτητον προσὸν τῆς συκοφαντίας εἶναι ἡ πρόσαψις ρητῆς πράξεως, ἥτις δέον νὰ κολάζεται ποινικῶς, ἢ νὰ ἀποτελῇ πειθαρχικὴν παράβασιν, μὴ ὄντος μὲν ἀναγκαίου νὰ περιγράφῃται αὕτη ἐπακριδῶς, ἀλλὰ πάντως νὰ χαρακτηρίζεται κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ ὠρισμένον, ὥστε νὰ δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς διατάξιν τινα τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστὴν πλημμελειοδικεῖον ἐκήρυξεν ἐνοχον τὸν κα-

τηγορούμενον συκοφαντίας, γενομένης διὰ προσάψεως εἰς τὸν μνηυτὴν τῆς πράξεως τῆς ἐξυβρίσεως τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Τεγεατικοῦ Συνδέσμου, καὶ ἐτέρας συκοφαντίας διὰ προσάψεως ἀπειθείας πρὸς τὴν ἀστυνομίαν, ἥτοι πράξεων οὕτως ἀορίστως ἐκτιθεμένων, ὥστε ἡ ὑπαγωγή αὐτῶν εἰς ὠρισμένας διατάξεις τοῦ Ποιν. Νόμου καθίσταται ἀνέφικτος, κατ' ἀκολουθίαν βάσιμος ἐλέγχεται ὁ σχετικὸς λόγος τῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσεύοντος καὶ ἀναιρετέα ἀποβαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις διὰ ψευδῆ ἐρμηνείαν τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως Νόμου κατὰ τὸ ἄρθρον 407 ἐδ. 11 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 500 Ποιν. Δικονομίας ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον ἐφαρμόζει ὁ Ἀρειὸς Πάγος αὐτὸς τὸν Ποιν. Νόμον, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, μὴ οὓσων κολασίμων τῶν ἐν τῇ προκειμένη σκέψει ἀναφερομένων πράξεων, κακῶς τὸ πλημμελειοδικεῖον ἔλαβε καὶ ταύτας ὑπ' ὅσιν πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 109 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ ἐπιβολὴν μείζονος ὥς ἐκ τοῦτου ποινῆς φυλακίσεως, ἥτις δέον ἦδη νὰ περιορισθῇ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰς φυλάκισιν εἴκοσι πέντε ἡμερῶν (*).

Ἀριθ. 117 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ι. ΤΣΑΤΣΟΣ

Βόσκησις ζῶων εἰς ξένον κτήμα.- ἀδίκημα.-
στοιχεῖον πρὸς.- ἔλλειψις δικαιώματος.-
ἐφαρμογὴ νόμου.- παραπομπή.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἐφαρμοσθὲν ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἄρθρ. 5 τοῦ ΑΨΟ' Νόμου, πρὸς τελειωσιν τοῦ αὐτόθι προβλεπομένου ἀδικήματος ἀπαιτεῖται ὡς οὐσιῶδες καὶ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τὰ νὰ βωσκήσῃ τις τὰ ζῶα τοῦ εἰς ξένον κτήμα «χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐπὶ τοῦτο δικαίωμα», τὸ στοιχεῖον ὅμως τοῦτο τοῦ ἀδικήματος, δι' ὃ ἐκνήρυχθη ἔνοχος καὶ κατεδικάσθη ὁ ἀναιρεσεύων, δὲν βεβαιούται ὅτι συνέτρεξεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθόσον οὗτος ἐκνήρυχθη ἔνοχος μόνον ὅτι ἐξ ἀμελείας διὰ τῆς βωσκῆς τῶν προβάτων του ἐπροξένησε ζημίαν εἰς τὴν σπορὰν τοῦ καθόντος, ὥστε προδήλως ἐσφαλμένως ἡρμηνεύθη καὶ ψευδῶς ἐφηρμόσθη ὁ ρηθεὶς νόμος καὶ ἀναιρετέα ἀποβαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ ἐφαρμοσθῇ αὐτὸν ὁρθῶς ὁ Ἀρειὸς Πάγος κατὰ τὸ ἄρθρ. 500 τῆς Ποιν. Δικονομίας μὴ ἔχων ὅμως οὗτος ἐξηκριθὲν τὸ πραγματικὸν περιστάτικόν, οὔτε ἂν δικαιώματι οὔτε ἂν ἀνευ δικαιώματος ἐγένετο ἡ βωσκῆς, ἐξ οὗ ἐξαρτᾶται ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ἀδικήματος, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁρθῶς τὸν Πν. Ν. κατέπομένως δέον νὰ παραπέμψῃ τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον ἄλλου ὁμοετιοῦς καὶ ἰσοβαθμοῦ δικαστηρίου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 498 Ποιν. Δικ. (**).

(*) Ἐτι καὶ ἐτι ἐρωτῶμεν : Πῶς δὲν παρεπέμφθη πρὸς βεβαίωσιν τῶν πράξεων εἰς νέαν δίκην ἡ κατηγορούμενος ἄλλ' ἀπελύθη ; Πρὸλ. περὶ ἀμφοτέρων τούτων τὰς ἐν σ. 439 καὶ 422 π.τ. ὑπὸ τὰς 67 καὶ 66 Α.Π.

(**) Ἐτι καὶ ἐτι ἐρωτῶμεν : Πῶς ἀφ' οὗ ἐν προκειμένῳ δὲν εἶναι βεβαιωμένα τὰ στοιχεῖα ἀδικήματος, ὁ Ἀρειὸς Πάγος δὲν ἀπέλυσεν, ἀλλὰ παρέπεμψεν πρὸς βεβαίωσιν ;

Ἀριθ. 119 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ

Ἀναίρεσις.- κατάθεσις προστίμου μετὰ προθεσμίας.- εἰσαγωγή καὶ ἀνευ κλητεύσεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 485 τῆς Ποιν. Δικονομίας, αἰτήσεις περὶ ἀναίρεσεως εἶναι τότε μόνον δεκτὴ ὅταν ὁ ιδιώτης κατήγορος, ὁ πολιτικὸς ἐνάγων ἢ ὁ καταδικασθεὶς παρακαταθέσῃ συμφῶνως μὲ αὐτὴν καὶ τὸ νόμιμον πρόστιμον διὰ τὴν ἐνδεχομένην ἦταν, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ, ἐκ τῆς δικογραφίας προκύπτει ὅτι οἱ ἀναιρεσεύοντες καταδικασθέντες εἰς πρόστιμον δὲν παρακατέθηκαν σὺν τῇ αἰτήσει ἀναίρεσεως καὶ τὸ νόμιμον πρόστιμον, ἀλλὰ τῇ 14 Μαΐου 1907, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2141 γραμματίου παραλαβῆς τοῦ ταμείου Βόλου, ἥτοι μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας ἥτις ἔληγεν τὴν 13 Μαΐου 1907· ὅθεν ἡ αἰτήσις αὐτῶν ἐστὶν ἀπορριπτέα ὡς ἐκπρόθεσμος νομίμως εἰσαχθεῖσα πρὸς συζήτησιν ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἀνευ κλητεύσεως τῶν ἀναιρεσεύοντων, συμφῶνως τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρ. 407 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 2004 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Ἀδικοπραγία διὰ κατασχέσεως.- εὐθύναι κληρονόμων.- ὀφειλέτης ὠφελήθεις δι' ἐξοφλήσεως χρεῶν.- ἐνακτέος.- ἀποζημιώσεως.- οὐ κατανάλωσις ἀγωγῆς διὰ προηγηθείσης ἀνακοπῆς κατασχέσεως.- ἑκταδὶς ἀποζημιώσεως.

Ἐπειδὴ τὸ στοιχεῖον τοῦ πταίσματος καὶ ἐν τῇ διεκδικητικῇ ἀνακοπῇ ὑπάρχει, διὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι ἀνευ δικαιώματος ἐπεβλήθη κατάσχεσις ἐπὶ ἀλλοτρίας περιουσίας ἄλλως τε, ἡ παρούσα ἀγωγή, ἀνεξάρτητος οὖσα τῆς προηγηθείσης ἀνακοπῆς, δύναται νὰ ἔχῃ καὶ πρόσθετον βάσιν, ὡς ἀφορῶσα εἰς ἀπαίτησιν διαφέροντος ἐνεκα ἀδικοπραγίας τοῦ παρὰ τῶν ἐναγομένων κληρονομηθέντος· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει οἱ ἡμέτεροι νόμοι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Ρωμαϊκοὺς, ὑποχρεοῦσι τοὺς κληρονόμους εἰς ἀνὸρθωσιν ὁλοκλήρου τῆς ζημίας τοῦ ζημιωθέντος (ἄρθρ. 9 Ποιν. Δικονομίας), ἐπομένως καὶ ὁ τῆς ἐφέσεως λόγος καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀπαραδέκτου αὐτοῦ ἀπορριπτέος τυγχάνει ὡς ἀβάσιμος.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς κινεῖται κατὰ τῶν ἐναγομένων ὡς κληρονόμων τοῦ ὑπαίτιου τῆς ἐνεργηθείσης κατασχέσεως ἡ ἐπίδικος ἀγωγή καὶ οὐχὶ κατὰ τοῦ ὠφελήθέντος ὀφειλέτου τοῦ Π^{***}, ἐξοφλήσαντος ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τὰ πρὸς τοὺς δανειστάς του χρεῖ, διότι βάσις αὐτῆς δὲν εἶναι ἡ ὠφέλεια τῶν ἐναγομένων, ἀλλὰ ἡ ἐκ δόλου ἢ πταίσματος παράνομος ἐνέργεια τοῦ ὑπ' αὐτῶν κληρονομηθέντος ἐξ ἧς ἐπῆλθεν τῷ ἐνάγοντι ἡ ζημία, ἥς τὴν ἀνὸρθωσιν παρ' αὐτοῦ αἰτεῖται· τὰ στοιχεῖα δὲ ταῦτα περιέχει ἡ ἐπίδικος ἀγωγή.

Ἐπειδὴ ἡ ἐπίδικος ἀγωγή, ὡς ἄνω εἴρηται, τυγ-

χάνει κυρία, βασιζομένη επί αδυναμίας αποδόσεως των κατασχεθέντων καρπών, προσλθούσης εκ της άνευ δικαιώματος κατασχέσεως αυτών υπό του παρὰ των έναγομένων κληρονομηθέντος, τούτῳ ἔπερ ἐπάγεται παρεπομένως τὴν πρὸς ἀποζημιώσιν ὑποχρέωσιν των, ἄλλως τε καὶ ἐὰν ἤθελε θεωρηθῇ ὡς παραφύας τῆς προηγηθείσης διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς, δὲν ἀποκρούεται ἐκ τοῦ δεδικασμένου τῆς κυρίας δίκης, ὡς παρὰ Ῥωμαίοις, παρ' οἷς διὰ τῆς κατάρξεως τῆς δίκης ἐπὶ ἤρχετο κατανάλωσις τῆς ὅλης ἀγωγῆς τοῦ δικαιούχου, διότι παρ' ἡμῖν ἐφαρμόζονται οἱ δικονομικοὶ ἡμῶν κανόνες, καθ' οὓς γίνεταί ἐπίπικον μόνον τὸ ὑποβαλλόμενον εἰς τὸ δικαστήριον ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος καὶ κατὰ τοῦτο μόνον τὸ δικαζόμενον ἰσχύει ὡς ἐνστάσις δεδικασμένου (ἄρθρ. 170, 785 § 1 Πολ. Δικονομίας), ἐπομένως δὲν ἀποκλείεται ὁ ἐνάγων νὰ ἐγείρῃ τὴν παρούσαν ἀγωγὴν, ἀφοῦ κατὰ τὴν κυρίαν δίκην δὲν ὑπέβαλε τὴν περὶ τῆς πρόκειται παρεπομένην αἰτήσιν περὶ ἀποζημιώσεως, ἐξ οὐδενὸς δὲ περιττατικοῦ ἐξάγεται, ὅτι ἡ παράλειψις αὕτη ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ παραίτησεως τοῦ ἐπὶ ταύτης δικαιώματός του.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις ἐκρίναν τὴν ἔκτασιν τοῦ διαφέροντος εἰς ὃ ὑποχρεοῦνται οἱ ἐναγόμενοι, ὅπερ συνίσταται εἰς ὃ, τι ἐνδιέφερε τὸν ἐνάγοντα νὰ μὴ γείνη ἡ παράνομος πρᾶξις ἥτοι εἰς τὴν πραγματικὴν χρηματικὴν ἀξίαν των καρπῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς κατασχέσεως καὶ τοὺς τόκους τῆς ἀξίας ταύτης ἀπὸ τῆς κατασχέσεως, οὐχὶ δὲ εἰς τὴν μεταγενεστέρως ἐν πλειστηριασμῷ ἀξίαν καὶ τόκους ἀπὸ ὀχλήσεως (Ν. 21 § 2 Πανδ. 9.2), διότι εἰς κίνησιν των τόκων τούτων δὲν ἀπαιτεῖται ὀχλήσις, περιλαμβανομένων εἰς τὸ διαφέρον, οὐδὲ ἡ προσφορά ὑπὸ των ἐναγομένων κατωτέρου ποσοῦ τοῦ ἐκπλειστηριασματος, αἶρει τὴν ὑποχρέωσιν των εἰς καταβολὴν τόκων.

Ἀριθ. 2005 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΚΑΓΚΑΛΗΣ

Ἐπαγωγὴ βλάβης.- ἀγωγὴ καὶ μισθωτῆ.- μεταβολὴ κοίτης καὶ ροῦ ὁμβρίων ὑδάτων. κοῦσις ἰδίου δικαιώματος.- ὄρια.- πραγματογνωμοσύνη.- ἀνέφικτον ἐκ χρόνου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἀκουσίου Νόμου, χορηγεῖται τῷ καὶ προσωπικὸν ἔχοντι δικαίωμα, ὡς ὁ ἐνάγων μισθωτῆς, ἀγωγὴ κατὰ τοῦ ἐπενεχόντος αὐτῷ βλάβην καὶ δὴ ὅταν αὕτη βολίως ἐγένετο, ἐπὶ τοιούτων δὲ βάσεων ἐρειδομένη ἡ ἀγωγὴ, εἰς τὴν ὥρισμένως καὶ οὐχὶ ἀορίστως περιελήφθη ὁ ὅλος των ἐναγομένων, ἦτο νόμῳ βάσιμος καὶ ἐξετάστεα ἐν οὐσίᾳ, ἀφοῦ καὶ παρὰ τὰς διαμαρτυρίας προσέδωσαν οἱ ἐναγόμενοι εἰς τὴν μεταβολὴν τῆς κοίτης καὶ ροῆς των ὁμβρίων ὑδάτων καὶ τοῦ ρεύματος διὰ τῆς κατασκευῆς τοῦ τοίχου ὡς ρητῶς ἐν πρώτῃ αἰτιολογίᾳ τῆς ἀγωγῆς καὶ προτελευταίᾳ ἀναγράφεται, ὅτι ἡ παράνομος ἐνέργεια των ἐναγομένων ἐπεχειρήθη ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ ἐνάγοντος ἐκ βόλου ἢ καὶ ἐξ ἀμελείας αὐτῶν, τῆς χρήσεως τοῦ ἰδίου δικαιώματος ἐπιτρεπομένης ἐφ' ὅσον δὲν γεννᾶται βλάβη καὶ δὴ βολίως ἐπιγενομένη εἰς τὸν

γείτονα, ἐπομένως δέον νὰ διαταχθῇ ἡ προσήκουσα ἀπόδειξις των ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐνάγοντος, προσκομιστέα διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ μαρτύρων, τῆς πραγματογνωμοσύνης, διὰ τὴν ἐκ τῆς μεταβολῆς τῆς κοίτης τῆς ροῆς των ὁμβρίων ὑδάτων ἐκέλευσιν τῆς ζημίας τοῦ ἐνάγοντος, μὴ οὐσης προσφόρου ἤδη καὶ ἐφικτῆς μετὰ παρέλευσιν ἐπταετίας ἀπὸ τῆς ζημίας.

Ἀριθ. 2006 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΚΑΓΚΑΛΗΣ

Διεκδικητικὴ ἐπὶ παραγωγῇ κτήθει.- εἰδικὴ ἢ καθολικὴ διαδοχὴ.- στοιχεῖα καθοριδτέα.

Ἐπειδὴ ἡ διεκδικητικὴ ἀγωγὴ, καθ' ἣν τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος στηρίζεται ἐπὶ παραγωγῷ τρόπου κτήσεως ἐξ εἰδικῆς ἢ καθολικῆς διαδοχῆς(*), ἐστὶ πλήρης καὶ ὥρισμένη, κατὰ τὸ ἐδ. 3 τοῦ ἄρθρ. 533 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἂν ἐν αὐτῇ ὁ ἐνάγων ἀναφέρῃ τὸν ἑαυτοῦ μεταδιδοστικὸν τίτλον κυριότητος, διότι ἡ νόμιμος αὕτη αἰτία περιέχει πάσας τὰς ὑπὸ τῆς παρατιθεμένης ταύτης νομικῆς διατάξεως ἀπαιτήσεις, τούτέστι τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος πρὸς ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἅτινά εἰσιν ἀναγκαῖα προϋπόθεσις τοῦ ἀξιουμένου δικαιώματος, οὐδαμῶς δὲ ἀπαιτεῖται διὰ τοῦ κύρος τῆς ἐπὶ τοιαύτης βάσεως στηριζομένης ἀγωγῆς καὶ ἡ μνημόνευσις τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ὁ προκτήτωρ ἐκτήσατο τὴν κυριότητα ἐπὶ τοῦ διεκδικουμένου πράγματος, διότι κατὰ νόμον ὁ διεκδικῶν δὲν ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὴν κυριότητα τοῦ προκτήτορος, εἰμὴ ὅταν αὕτη ἀμφισβητηθῇ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου, ὁπότε καὶ εἶναι ὑπόχρεως, συμφῶνως τῷ ἄρθρ. 158 τῆς Πολ. Δικονομίας διὰ των κατὰ τὴν πρώτῃν τῆς υποθέσεως συζητήσιν ἐγγράφων προτάσεων νὰ ὀρίσῃ, ἐπὶ ποιῇ ἀπαράδεκτον τῆς ἀγωγῆς λόγῳ ἀκυρότητος ὡς κατὰ παράβασιν των ὅρων τοῦ ἄρθρ. 533 ἐδ. 3 τῆς Πολ. Δικονομίας γενομένης, τὰ πραγματικὰ στοιχεῖα, δυνάμει ὧν ἐγένετο κύριος ὁ προκτήτωρ, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ταχθῇ ἡ πρέπουσα ἀπόδειξις.

Ἀριθ. 2008 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΚΑΓΚΑΛΗΣ

Οἰνοπνευματοῦχα ποτά.- ἐργοστάσιον δευτέρας κατηγορίας.- διατυπώσεις καθορισμοῦ φορολογίας.

Ἐπειδὴ αἱ ἐν τῇ ἐκκαλούμενῃ ἀποφάσει ἀναγραφόμεναι αἰτιολογίαι, εἰς ἃς στηρίζεται τὸ διατακτικὸν αὐτῆς, εἶναι ὀρθαὶ καὶ ἐρείδονται εἰς ἀκριβῆ των σχετικῶν νόμων ἐρμηνείαν, δι' ὃ καὶ ἐπιδοκιμάζονται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἀναφερομένου εἰς αὐτὰς καὶ ὁρθῶς ἐγένετο δεκτὴ ἐπὶ τῇ βάσει τούτων ἡ τοῦ ἐφεσιδλήτου ἀνακοπὴ τῆς προσκλητέσεως τοῦ ταμίου Καρυστίας πρὸς πληρωμὴν ὀρ. 12000 διὰ κατανάλωσιν οἰνοπνευματοῦχων ὑγρῶν καὶ ποτῶν ἐργοστασίου δευτέρας κατηγορίας, καὶ καθόσον, κατὰ τὰ ἄρθρ. 8 καὶ 12 τοῦ ΓΖ' Νόμου τοῦ 1904 περὶ ἐπιβολῆς δικαιώματος κα-

(*) Ἐπὶ τῆς καθολικῆς δὲν πιστεύομεν.

ταναλώσεως ἐπὶ τῶν οἰνοπνευματούχων ὑγρῶν καὶ ποτῶν, ἐντὸς 2 μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐγχειρίσεως τῆς δηλώσεως τοῦ οἰνοπνευματοποιοῦ, κατὰ τὰ ἄρθρα 5 καὶ 6 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἢ ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπῇ συντάσσει πρωτόκολλον καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τούτου, ὁ οἰκονομικὸς ἐφορὸς συντάσσει ἀποστέλλει εἰς τὸν ἀρμόδιον ταμίαν κατάλογον τοῦ εἰς ἕκαστον πνευματοποιὸν ἐπιβαλλομένου διὰ τῆς τοιαύτης βεβαιώσεως δικαιώματος καταναλώσεως, ἢ τήρησις δὲ τῶν διατυπώσεων καὶ προθεσμιῶν τούτων οὐδαμῶς συνέδραμεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τῆς μὲν δηλώσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὡς βασιμῶς οὗτος ἀναπτύσσει διὰ τῶν προτάσεων εἰς στήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἐπιδοθείσης τῷ οἰκονομικῷ ἐφόρῳ Καρυστίας τῇ 10 Ἰουνίου 1905, κατὰ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐπισημείωσιν τοῦ ἐφόρου τούτου, τῆς δὲ ὑπ' ἀρ. 1 ἀπὸ 18 Ἰουλίου 1905 ἀποφάσεως, στήριχθείσης, ὡς ἐκ ταύτης σαφέστατα συνάγεται, εἰς τὴν ἀπὸ 2 Ἰουλίου 1905 ἐκθεσιν τοῦ χημικοῦ Α. Κ^{***} περὶ παραγωγῆς ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τοῦ ἐκκαλοῦντος, διὰ στήλης οἰνοπνεύματος ἀνύδρου 85^ο βαθμῶν, ὁκάδων 880 ἡμερησίως, καὶ εἰς διαταγὴν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν (5984), καὶ οὐχὶ εἰς πρωτόκολλον τῆς ἐπιτροπῆς κατὰ τὰ προειρημένα, καὶ ἄκυρος εἶναι ἡ τοιαύτη ἀπόφασις τοῦ ἐφόρου Καρυστίας καὶ ἡ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης γενομένη πρόσκλησις πρὸς τὸν ἐφεσιβλήτον, τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου δικαιουμένου μόνον πρόστιμον νὰ ἐπιβάλῃ κατὰ τοῦ ἀνευ ἀδείας κατασκευαστοῦ οἰνοπνεύματος (ἄρθρ. 18 καὶ 22 Νόμου Ι' Ζ'), οὐδεμίαν δ' ἄλλην ποινὴν ἢ καταλογισμὸν ἢ φορολογίαν αὐτοῦ, καὶ ἀπορριπτέα ἢ ἐφεις τοῦ Δημοσίου ἀποβαίνει.

Ἀριθ. 2010 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΚΑΓΚΑΛΗΖ

Κληροδότῃα ἐκ παρακατατεθειμένου ποδοῦ. αὐξήσις ἐξ ὑπερτιμώσεως.- γενικὸν κληροδότῃα ὑπολοίπου περιουσίας.- τύχαι αὐξήσεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν κρατήσαν γνώμην τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἐκ τῆς ἀπὸ 15 Δεβρίου 1886 διαθήκης τοῦ ἐν Κερκύρᾳ ἀποβιώσαντος, Ἰεραλῆνος Κ. Α. Χ^{***} ἐκτιμωμένης ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς, προκύπτει ὅτι οὗτος τὴν ἐν τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ τῆς Ἑλλάδος κατατεθειμένην χρηματικὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ἀνερχομένην ὠρισμένως εἰς δραχμὰς νέας ἑκατὸν τεσσαράκοντα χιλιάδας, διέθετο ὑπὲρ τῶν κληροδοτημάτων τῶν ρητῶς ἐν τῇ διαθήκῃ μνημονευμένων, ἐκνευλιμμένως ἀναφέρων, ἐν ταῖς διαφοραῖς περικοπαῖς τῆς διαθήκης αὐτοῦ, ὅτι τὸ κεφάλαιον τοῦτο σύγκειται ἐξ ἑκατὸν τεσσαράκοντα χιλιάδων δραχμῶν καὶ τὸ ποσὸν τοῦτο διέταξε νὰ μείνῃ ἄθικτον, τῶν τόκων τῶν ἐξ αὐτοῦ διατιθεμένων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κληροδοτημάτων ἐν ἔτος μετὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὑπὲρ προκρίσεως χρηστῶν καὶ ἀπόρων κορῶν ἐν τῷ Δήμῳ Θηναίας Κεφαλληνίας καθ' ἕκαστον ἔτος διὰ κληρώσεως ἐκλεγομένων, ὑπὲρ τοῦ Ἱερατικοῦ Ταμείου Κεφαλληνίας, ὑπὲρ συγγενῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ Νοσοκομείου Ἀργοστολίου Κεφαλληνίας, ὅπερ

θὰ λαμβάνῃ καὶ τὸ περισσεῦον ἐτησίως ἐκ τῶν τόκων ποσὸν μετὰ τὴν καταβολὴν τῶν ποσῶν τῶν διαφόρων κληροδοτημάτων, δὲν ἦτο δ' ἐποικισμὸς ὁ ὀρισμὸς τοῦ ποσοῦ τοῦ οὕτω διατεθέντος ὑπὸ τοῦ διαθέτου, καθ' ὅσον ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τούτου εἶχε στηρίξει τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτοῦ διὰ τὰ ὠρισμένα ποσὰ τῶν κληροδοτημάτων, ὁ τοσοῦτον λεπτολογῶν τὸν πάντα ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ Κεφαλῆν διαθέτης, ὅστις ἐκ τῆς διαθήκης αὐτοῦ μαρτυρεῖται ὡς ἀκριβολογῶν περὶ πάντα ἀνὴρ καὶ τούτου ἐνεκα δυνάμενος ἄριστα νὰ γνωρίζῃ τὴν αὐξήσιν καὶ τὰ ποσὰ τῶν ἐν τῇ Τραπεζῇ κατατεθέντων ὑπ' αὐτοῦ κεφαλαίων καὶ τὴν ἐτησίαν ἀπόδοσιν ἐκ τῶν τόκων αὐτῶν, ἐσφαλμένως δὲ τὸ πρωτοδικεῖον, θεωρήσαν ἐποικισμὸν τὸν ὀρισμὸν τοῦτον τοῦ ποσοῦ, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ μεταρρυθμιστέαν οὕτω κατέστησε τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, καίτοι, κατὰ τὴν ἀσθενεστέραν τοῦ δικαστηρίου γνώμην, ὀρθὴ ἦτο ἡ τοιαύτη ἀπόφασις καὶ ἀπορριπτέα ἀπέβαινεν ἡ ἐφesis, καθ' ὅσον, ἐπικειμένου τοῦ διὰ τῆς πρώτης τῶν διατάξεων τῆς διαθήκης τοῦ Κ. Α. Χ^{***} συσταθέντος κληροδοτήματος, ἦτο ἅπασα ἡ χρηματικὴ αὐτοῦ περιουσία, ἡ κατατιθεμένη κατὰ τὸν χρόνον τῆς συντάξεως τῆς διαθήκης εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν, δευτερεύων δ' ὅλως καὶ ἐποικισμὸς ὁ ὑπολογισμὸς αὐτῆς εἰς 140 χιλιάδας δραχμῶν καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ ἐπελθοῦσα μετὰ ταῦτα καὶ ὑφισταμένη κατὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου αὐξήσις τῆς παρακαταθήκης περιλαμβάνεται ἐν τῷ κληροδοτήματι.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἄνω διαθήκην (περικοπὴ θ') εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ Π. Α. Γ^{***} κληροδόχον καθολικὴν, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ προμνησθέντος Ἰον. Κώδικος (ἄρθρ. 916—921), κληροδοτεῖ ἐπίσης πᾶν ἕτερον, ὅπερ διὰ τῆς διαθήκης δὲν διέθετο διὰ τῶν κληροδοτημάτων, ὡς καὶ πᾶν ὅ,τι ἡ-θελεν εὑρεθῇ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου αὐτοῦ, εἰς τὴν τοιαύτην κληροδοτήσιν ἐπομένως ἀνήκει καὶ τὸ πέραν τοῦ ὀρισθέντος ἐν τῇ διαθήκῃ ποσῶν ὑπὲρ τῶν κληροδοτημάτων ποσοῦ τῶν 140 χιλιάδων δραχμῶν καὶ τῶν τόκων αὐτῶν ἀπομεινῶν καὶ μὴ περιληφθέν ἐν τῇ διαθήκῃ ποσὸν καὶ οὕτως ἐδικαιούτο ἡ καθολικὴ κληροδόχος νὰ ἐκχωρήσῃ μέρος ἢ τὸ ὅλον αὐτοῦ πρὸς τρίτους καὶ εἰς τὸν ἐκ ταύτης ἔλκοντα τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ἐκδοχέα νῦν ἐκκαλοῦντα (*).

(*) Ὁ διαθέτης, ἔχων κατατεθειμένας παρὰ τῇ Τραπεζῇ δραχ. 140,000 εἰς χρυσὸν, ἐκληροδοτήσε ταύτας πρὸς ὠρισμένον σκοπὸν. Ἐπελθούσης δὲ τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας, ἡ αὐτοῦ κατάθεσις ἐγενενοδόλησε καὶ ἡ γενικὴ κληροδόχος σύζυγος τοῦ διαθέτου ἔβαλε χεῖρ ἐπὶ τῆς αὐξήσεως. Ἡ ἔρις λοιπὸν εἶναι τίς ἀνήκειν ἡ αὐξήσις αὕτη. Δὲν ἀναμιγνυόμεθα εἰς τὸ ζήτημα τίς κατὰ τὴν διαθήκην ἀνήκει ἡ αὐξήσις αὕτη, διότι τοῦτο εἶναι πραγματικόν, ἐξαρτώμενον ἀπὸ τῆς κρίσεως πραγμάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ἔχει θέσιν ἡ «Θέμις». Ἀλλὰ πρὸ τούτου προέχει ἕτερον ζήτημα, εἰς ὑπὲρ τῶν αὐξήσεων, πράγματι δὲ οὐδεμία τοιαύτη ὑπῆρξε, διότι διὰ τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας δὲν ἐπέρχεται αὐξήσις τῆς τιμῆς τοῦ χρυσοῦ, ἀλλὰ ὑποτίμησις μόνον τοῦ χρυ-

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ

Αριθ. 241 (1907)

Εισηγητής ο έφετης κ. Ν. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ

Συμβολαιογραφικὸν γραμματίον εἰς διαταγὴν. - ἀλληλεγγύη. - παραιτήσεις ἀπὸ διζήσεως καὶ ἀλληλεγγυότητος. - ὑποχρεώσις ἐγγράφον ἀποδείξιν. - βραδεία προβολὴ ἀπώλειας προϋπαρξάσης.

Ἐπειδὴ καλῶς τὸ πρωτοδικεῖον διέταξεν ἀποδείξεις ἐπὶ τοῦ σπουδαίου ἐπιρροὴν ἔχοντος πρὸς λύσιν τῆς ὑπὸ κρίσιν διαφορᾶς καὶ δὴ τῆς πρὸς πληρωμὴν ἀλληλεγγυῶς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου μετὰ τοῦ πρωτοφειλέτου ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ, ὅτι μετὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἀνακοπέντος συμβολαιογραφικοῦ δανειστικοῦ εἰς διαταγὴν ὃ ἐν αὐτῷ φερόμενος δανειστής δικαιопάροχος τῶν ἐκκαλούντων ἐχορήγησεν αὐτῷ ἀντεγγράφον ἐν ᾧ ἐσημειώτο ὅτι εἰκονικῶς ἐτέθη ἐν τῷ μνησθέντι συμβολαίῳ ὁ ὅρος τῆς παραίτησεως τοῦ τῆς διζήσεως εὐεργετήματος ὡς καὶ τῆς ἀλληλεγγυότητος, καθόσον καὶ μὲν, κατὰ τὸν Ἐμπορ. Νόμον ἄρθρον 140, ὅλοι οἱ ὑπογράψαντες ἢ ἀποδεχθέντες συναλλαγματικὴν τινα εἶναι ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι πρὸς τὸν κομιστὴν δικαιούχον αὐτοῖς, κατὰ δὲ τὸν Ἐμπορικὸν Νόμον ἄρθρον 187, ὅλοι αἱ περὶ συναλλαγματικῶν διατάξεις αἱ ἀφορῶσαι τὸ ἀλληλέγγυον ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰ γραμματία εἰς διαταγὴν, πλην οὐδαμῶς τοῦ νόμου ἀπαγορεύεται ἵνα οἱ συμβαλλόμενοι ἐντὶν συμβολαίῳ ἢ γραμματίῳ εἰς διαταγὴν ἀναγράφωσιν ὅρους, οἷους ἐγκρίνωσιν ἰδιαιτέρως εἴτε τροποποιούντας εἴτε περιορίζοντας τὰ νόμιμα τῆς κυρίας συμβάσεως ἀποτελέσματα, ἀφοῦ καὶ ἐπὶ συναλλαγματικῶν ἐπιτρέπεται τοῦτο, ὧν αἱ διατυπώσεις εἰσὶν πανηγυρικαὶ Lyon-Caen τόμος Δ' σελ. 32 § 99 ἐπ.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 160 Πολ. Δικονομίας, πᾶσαι αἱ προτάσεις τῶν διαδίκων γνωσταὶ καὶ μὴ πρέπει ἵνα υποβάλλωνται εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ

τονομίσματος καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὸ ἐν τῇ Τραπεζῇ εὐρισκόμενον ποσὸν τῶν 140000 εἰς χρυσόν, ἀπέμεινε πάντοτε τὸ αὐτὸ, μὴ ὑποστὰν οὐδὲ τὴν παραμικρὰν αὐξήσιν, ἐξακολουθοῦν τὴν αὐτὴν οἰκονομικὴν δύναμιν ἣν εἶχε καὶ πρὸ τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας. Δὲν πιστεύομεν ὅτι δύναται νὰ φιλονεικηθῇ καὶ ἡ στοιχειώδης αὐτῇ οἰκονομικῇ ἀλήθεια, ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ ἐπισκιασθῇ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ ἔχων δέκα χρυσᾶς δραχμὰς, δύναται νὰ ἀνταλλάξῃ ταύτας πρὸς 20, ἐπὶ παραδείγματι, χαρτίνας δραχμὰς. Διότι διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν εἰκοσι τούτων δραχμῶν, ὁ πρῶν κατετημένους τὰς δέκα χρυσᾶς δραχμὰς δὲν ἀπέκτησε τίποτε πλείοτερον. Ἡ ἀλήθεια αὕτη δὲν εἶναι μόνον ἀφρορημένη θεωρητικὴ ἀλλὰ καὶ πρακτικὴ πρώτης γραμμῆς, ἀποδεικνυομένη διὰ τῆς χειροπιαστῆς πραγματικότητος ὅτι προκειμένου νὰ ἡγόραζεν ἐν οἰκονομίᾳ ἀντικείμενον, θὰ ἐπλήρυνεν αὐτὸ ἢ διὰ τῶν δέκα χρυσῶν ἢ διὰ τῶν εἰκοσι χαρτίνων εἰς τὰς βεβαίωσιν ὅτι αἱ 10 χρυσαὶ δὲν μετέβαλον οὐδαμῶς τὴν ἀξίαν των, διότι ἀξίζουν 20, 30, 40 χαρτίνας. Ἐσφάλετο λοιπὸν ἡ ἀπόφασις σκεψαμένη ἐπὶ τῇ βᾶσει αὐξήσεως, ἡ ὁποία δὲν ὑπῆρξεν.

τὴν πρώτην αὐτοῦ συνεδρίαν, ἐκτὸς ἂν τὰ γεγονότα ἐφ' ὧν αὐταὶ ἐρεῖδονται παρήχθησαν μεταγενεστέρως καὶ δὲν ἠδύνατο ὁ διάδικος ἵνα ἐπικαλεσθῇ ταῦτα κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν ἐσφαλὲ τὸ πρωτοδικεῖον ἐπιτρέψαν τῷ ἐφεσιβλήτῳ ἵνα καὶ διὰ μαρτύρων ἀποδείξῃ τὸν περὶ εἰκονικότητος τοῦ ἐν τῷ ὡς εἴρηται συμβολαίῳ ἀναφερομένου ὅρου τοῦ εὐεργετήματος τῆς διζήσεως καὶ ἀλληλεγγυότητος ἰσχυρισμὸν αὐτοῦ, ἐν διὰ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἀποφάσεως ὑπεχρεώθῃ ν' ἀποδείξῃ πλην μαρτύρων, λόγῳ ὅτι ἐπλήθε ἀπώλεια τοῦ ἐπικαλεσθέντος ἐν τῇ ὑπὸ δίκην ἀνακοπῇ ἀντεγγράφου, λαβοῦσα χώραν τὸν Μάιον τοῦ 1897, ὅτε ὁ τουρκικὸς στρατὸς κατέλαβε τὴν Θεσσαλίαν, ἥτοι πρὸ ὅκτω ἐτῶν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὡς εἴρηται ἀποφάσεως καὶ ἦν ἀπώλειαν ἀποραδέκτως καὶ μετὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς εἰκονικότητος μὴ προταθεῖσαν εἰς τὴν οἰκίαν συνεδρίαν ἐπικαλέσθη ὁ ἐφεσιβλήτης, ἀφοῦ δὲ τὸ γεγονός τῆς ἀπώλειας τοῦ ἀντεγγράφου προϋπῆρχε τοῦ ἐπικαλεσθέντος ἰσχυρισμοῦ τῆς εἰκονικότητος καὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως ἔδει εὐθὺς ἵνα καὶ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀντεγγράφου ἐπικαλεσθῇ, γνωστὴν οὖσαν αὐτῷ ἐκτοτε (*).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Αριθ. 3 (1907)

Εισηγητής ο πρόεδρος κ. Δ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Καρποὶ προικῶν διαρκούντος γάμου. - ἀπαίτησις μετὰ λύσιν. - προδύκουσα ἀγωγή. - ἐνστάσεις ἀπορριπθέσαις πρωτοδίκως. - τίνες ἐπανεκταί ἐφεδύμως.

Ἐπειδὴ μετὰ τῶν διαγωνιζομένων μερῶν ὑφίσταται σχέσις ἔγκυρος ρητῶς ἀναγνωριζομένη ὑπὸ τοῦ νόμου, παρεχόμενη τῷ ἐφεσιβλήτῳ μὲν, τὸ δικαίωμα, ὅπως ἐγείρῃ ἀγωγήν καὶ αἰτήσῃται τὸ διαρκεῖν τοῦ γάμου τοῦ παρανόμως τυχόν εἰσπραχθέντα μισθώματα κτήματος, δοθέντος αὐτῷ λόγῳ προικῶς, τῷ ἐκκαλοῦντι δὲ, ὡς εἰσπράξαντι ἀναιτίως τοιαῦτα ἐνοίκια, τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν τοιαύτην ἀγωγήν, ὡς εὐθυνόμενος, κατὰ νόμον, ἀπέναντι τοῦ ἐνάγοντος. Τοῦτο δὲ, διότι ὅπως ἐκφράζεται τὸ ἄρθρ. 1334, ὅπερ διαφέρει οὐσιωδῶς τοῦ ἀντιστοίχου 1548 τοῦ Γ. Κ^α καὶ κατὰ τὸ ὅποιον καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου, οἱ καρποὶ τῆς προικῶς, οἱ μὴ εἰσπραχθέντες διαρκούντος ἐκείνου, ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἄνδρα, οὐδεμίᾳ ἀπομένει ἀμφιβολία ὅτι καὶ τὰ ἐνοίκια προικῶς οἰκίας, τὰ εἰσπραχθέντα διαρκούντος τοῦ γάμου, περιέρχονται καὶ μετὰ τὴν λύσιν αὐτοῦ ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν σύζυγον, ὡς ἔχοντα ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν διαχείρισιν τῆς προικῶς οὐσίας καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐξουσίαν τοῦ συλλέγειν τοὺς καρπούς. Ὡστε κατὰ ταῦτα εἰς τὸν ἄνδρα καὶ μετὰ

(*) Διὰ τὴν ἰσχυριθεῖσαν ἀπώλειαν τοῦ ἐγγράφου ἐπετρέπη μαζυρικὴ ἀπόδειξις τοῦ ἰσχυρισμοῦ ἢ τῆς ἀπώλειας τοῦ τοιοῦτου περιεχομένου ἐγγράφου; Τὸ ἐν διαφέρει τοῦ ἐτέρου. Ὁπότε πᾶν ἢ βεβαίωσις τῆς γνώσεως τῆς ἀπώλειας τοῦ ἐγγράφου κατὰ τὸν χρόνον τῆς υποβολῆς τοῦ ἰσχυρισμοῦ;

τὴν λύσιν τοῦ γάμου, παρέχεται ὑπὸ τοῦ Ἰονίου Κώδικος ἀκέραιον τὸ δικαίωμα τοῦ ἀσχεῖν πᾶσαν περὶ τὴν προῖκα σχετιζομένην ἀγωγὴν καὶ κατὰ συνέπειαν ἀναγκασίαν τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀπαιτεῖν ἀπ' εὐθείας τοὺς παρ' οἰουδὴποτε (μὴ ἔλκοντος παρ' αὐτοῦ τὸ ἀσκηθὲν τῆς συλλογῆς προνόμιον) ὀφειλομένους ἢ, κατὰ τρόπον ἕτερον συλλεγέντας καρπούς.

Ἐπειδὴ τοιαύτης οὐσῆς τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ ἀρθρ. 1334, συνδυαζομένου μάλιστα καὶ πρὸς τὸ β' ἐδ. τοῦ ἀρθρ. 1335, οὔτε ἡ σύζυγος δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔχουσα αὐτὴν ἀπὸ τὸν ὁπωσδήποτε, ἐπὶ τῶν διαρκούντων τοῦ γάμου εἰσπραχθέντων καρπῶν, δικαίωμα, οὔτε ὁ σύζυγος, ὡς φέρων ὑποχρεώσεις, νὰ ἐγείρῃ προκριματικῶς ἀγωγὴν περὶ κυριότητος ἢ διακατοχῆς τοῦ προικίου ἀκινήτου, ἀφ' οὗ, συμφώνως πρὸς τὰ πρόσθεν ἀναπτυχθέντα, οἱ καρποὶ ζητοῦνται καὶ μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου, ἐν ᾧ κατ' αὐτὴν, δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 1362, ἡ προῖξ ἀποδίδεται ὑποχρεωτικῶς ἐκ μέρους τοῦ προικολήπτου ἀνδρός, ὅστις ἐπομένως διατελεῖ ἐν ἀδυναμίᾳ ἐφέσεως ἀγωγῆς τοιαύτης.

Ἐπειδὴ καὶ ἐκ τῶν ἀρθρ. 747 καὶ 762 (ἅτινα ἐπικαλεῖται ἐμμέσως ὁ ἐφεσίβλητος), συνδυαζομένων καὶ ὁρθῶς ἐν συνόλῳ ἐρμηνευόμενων, ἐν μόνον καὶ κατὰ τοῦ δικαστηρίου τούτου τὴν κρίσιν, παρέπεται ἀσφαλὲς συμπέρασμα, ἥτοι ὅτι αἱ ἀπορριφθεῖσαι παρὰ τοῦ πρωτοδικείου, ἐνστάσεις, ἃς διακατοῦνται ἐξαιρετικῶς οἱ διαδίκαι νὰ ἐπαναφέρωσι καὶ ἄνευ ἐφέσεως ἢ ἀντεφέσεως, δεόν νὰ ὑπάγωνται εἰς μίαν μόνον κατηγορίαν, νὰ εἶναι δηλὸν ὅτι ἐξ ἐκείνων, αἵτινες τείνουσιν εἰς ἐνίσχυσιν τῆς δεκτικῆς γενομένης ἀγωγῆς, ἢ τῆς ἀποφάσεως καὶ ἀπορρυσίν τῆς ἐφέσεως, ἢ εἰς ἀπόκρουσιν μὲν τῆς ἀπορριφθείσης ἀγωγῆς ὡς καὶ τῆς ἐφέσεως, ἐπίρρυσιν δὲ τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως καὶ ὑποβάλλονται πάντοτε ὑπὸ τοῦ νικῆσαντος πρωτοδικῶς διαδίκου καὶ ἀμυνομένου ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν. Ἐντεῦθεν ἄρα συνέπεται, ὅτι ὁσάκις αἱ ἐπαναφερόμεναι ἐνστάσεις, οὐδεμίαν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἔχουσι σχέσιν τοιαύτην, ὡς ἀποτελοῦσαι καθαρῶς παράνομα ἰδιαίτερα, συνδεόμενα μόνον πρὸς ἕτερον ἐντελὸς αὐτοτελὲς καὶ ἀνεξάρτητον τῆς δίκης ἀντικείμενον, ἥτοι τὴν γενομένην δεκτὴν ἀναγωγὴν, δὲν συγχωρεῖται βεβαίως, οὔτε νὰ ἐπαναφέρονται διὰ τῶν προτάσεων αἱ λόγους ἐφέσεως ἀποτελοῦσαι ἐνστάσεις, οὔτε νὰ λαμβάνωνται καὶ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ὑπ' ὄψιν (*).

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ (**)

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ

Ἀριθ. 935 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΡΦΩΤΑΚΗΣ

Συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον.- οὐδὴν τυπικὰ μέρη.- ἀριθμός.

Ἐπειδὴ, καθὰ ἐκ τῶν ἀρθρ. 166—214 τοῦ Ὁρ-

(*) Ἐννοεῖται ἄνευ ἀντεφέσεως.

(**) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικηγόρου κ. Σπ. Γιαννοπούλου.

γανισμού τῶν Δικαστηρίων ἐξάγεται, τὸ οὐσιῶδες τῶν συμβολαίων. σχετικῶς πρὸς τὸν προσδιορισμὸν αὐτῶν, εἶναι ἡ χρονολογία, τὰ συμβαλλόμενα μέρη καὶ ὁ συντάσσων αὐτὰ συμβολαιογράφος, οὐχὶ δὲ ὁ ἀριθμὸς, ὅστις εἶναι κατὰ τὸ ἀρθρ. 200 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὁ τοῦ εὑρετηρίου, ἀναγραφόμενος καὶ ἐν τοῖς συμβολαίοις πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἀνευρέσεως αὐτῶν καὶ ἐξελέγξεως τῶν συμβολαιογράφων. Τούτου δ' οὕτως ἔχοντος, ὁ ἐν τῇ ἐπιδίκῃ ἀγωγῇ σημειούμενος ἀριθ. 9380 τοῦ συμβολαίου ἀγοραπωλησίας, ἀδιαφόρως τοῦ ἐάν ὁ ἀριθμὸς οὗτος εἶναι ὁ τοῦ ἀντιτίμου τῆς πωλήσεως κατὰ λάθος τεθείς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀντὶ τοῦ ἀριθμοῦ 147 ὅστις εἶναι καὶ ὁ πραγματικὸς τοῦ συμβολαίου ὡς ὁ ἐκκαλῶν διατείνεται καὶ ἀδιαφόρως ἐάν ἡ διόρθωσις τοῦ λάθους τούτου δὲν προετάρθῃ κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου, ὡς οἱ ἐφεσίβλητοι πρὸς ἀπόκρουσιν ὑποστηρίζουσιν. παρέλκει ἐντελὸς, ἀφοῦ ὡς ἐρρήθη ὁ ἀριθμὸς δὲν εἶναι στοιχεῖον τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ συμβολαίου, ἀλλὰ τὰ λοιπὰ ἐκτεθέντα τοιαῦτα, ἅτινα ἐν προκειμένῳ καθορίζονται ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος, προσάγοντος καὶ τὸ συμβολαίον τοῦτο, ὅπερ πράγματι φέρει ἀριθμὸν 147. Οὐκ ἔρθῶς ἄρα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις διευτύπωσε τὸ σχετικὸν θέμα τῆς ἐκονικέτητος τοῦ συμβολαίου, προσδιορίσασα τοῦτο διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 9380, ἐνῶ ἔδει νὰ διατυπώσῃ τοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τῶν λοιπῶν ἐκτεθέντων στοιχείων (*).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΗΛΕΙΑΣ

Ἀριθ. 557 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ πρωτοδίκης κ. Α. ΓΙΑΠΟΥΛΟΣ

Πλειστηριασμός.- γραμμάτιον διὰ πλειστηριασμοῦ.- ἐπιταγὴ ἐπὶ.- ἀνακοπὴ ἐπὶ νομῇ τρίτου.- ἐπὶ κυριότητι τρίτων.- κτηδὶς ἐθνικῶν γαιῶν.- ἔκτασις δικαιώματος κατὰ ποδόν.- κτηδὶς διὰ λογαριασμὸν ἄλλου.- ἀναγκαῖα μεταβιβάσις καὶ μεταγραφὴ.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς, ὑπὸ τὸ ἐκδοθὲν κατὰ τοῦ ἀνακόπτοντος γραμμάτιον ἐπὶ τοῦ ὀφειλομένου παρ' αὐτοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ. βάσιν ἔχει τὴν κατοχὴν τοῦ πλειστηριασθέντος παρὰ τρίτου καὶ οὐχὶ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις ὀφειλέτου καὶ τὴν ἐπὶ τούτου κυριότητα τοῦ τρίτου, τὴν ἐντεῦθεν ἀπορρέουσαν ἀκυρότητα τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἀνακόπτοντος ἀπὸ τῆς ὑποχρέσεως νὰ καταβάλλῃ τὸ ἐκπλειστηριασμοῦ (Ἐφ. Ἀθην. 1673 τοῦ 1903), συμπληροῦται δὲ διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἀνακόπτοντος ἔτι καὶ καθορίζεται τίς ὁ τρίτος οὗτος καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασθέντος κυριότης αὐτοῦ, ἡ ὑπαρξὶς τῆς ὁποίας ὡς καὶ ἡ κατοχὴ του φέρεται καὶ ὡς λόγος ἀπαλλαγῆς τοῦ ἀνακόπτοντος ἀπὸ τῆς καταβολῆς τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ λόγῳ ἐκνικήσεως καὶ ἡ ἐναντία ἐνστάσις ἀοριστείας τῆς ἀνακοπῆς ἀπορριπτεῖα τυγχάνει.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος λόγος τῆς ἀνακοπῆς, ἡ κατοχὴ δηλ. τοῦ πλειστηριασθέντος παρὰ τρίτου δὲν εἶναι βásiμος νόμῳ, εἰς ὡς στασιασμὸς τῆς νομῆς δικαιῶν κατὰ τὰς ἐπὶ ἀγοραπωλησίας κρατούσας ἀρχὰς τὸν ἀγοραστὴν ὑπερθεματιστὴν εἰς τὴν παρακράτησιν τοῦ

(**) Κύρις ἐλήσων τῷ ὄντι.

τιμήματος εξετασθή, είτε ως λόγος ακυρότητας του πλειστηριασμού. Διότι αφ' ενός μεν η εφαρμογή πασών επί της συνήθους αγοραπωλησίας κατ' ουσίαν άρχών, και ιδίως του αναφερομένου εις την παράδοσιν της νομής του πωλουμένου πράγματος, δεν είναι δυνατή επί της αναγκαστικής εκποιήσεως ακινήτων, όπου ούτε ο δανειστής έπιλαμβάνεται της κατοχής αυτών, συνομολογών την άπ' εύθείας προς τόν άγροαστήν παράδοσιν, ούτε ο όφειλέτης υπόσχεται έν αυτή τοιαύτην παράδοσιν, ως επί των κοινών πωλήσεων ο πωλητής, ένθα αύτς συμβάλλεται μετά του άγοραστού, έν δε τή συμβάσει ταύτη καίται η ύποχρέωσις τούτου εις την παράδοσιν της άνενοχλήτου νομής (habere licere), κατ' άλλοίως διατυπώσεις ένεργουμένης της αναγκαστικής εκποιήσεως, έν η και ως πωλητής άν χαρακτηρησθή, ο όφειλέτης, δεν δύναται κατ' άκριβολογίαν νά θεωρηθί ως ύπόχρεος εις την παράδοσιν της νομής του πλειστηριαζομένου (Οίκονομ. Στοιχ. § 159 σημ. 13, Garsonnet έκδ. β' § 1615 not 15), τοϋθ' όπερ ούτως άντελήφθησαν και οι Ρωμαίοι, οτινες, καίτοι παρ' αυτοίς η παρά τού ένεχυρούχου πιστωτού έξουσία της πωλήσεως του ένεχυρού χαρακτηρίζεται ως είδος τι πληροξουσιότητος προς πώλησιν διδομένης αύτῳ παρὰ του όφειλέτου (§ 1 Εισηγ. 2.8 Νομ. 29 Πανδ. 10.2, Νόμ. 13 Πανδ. 10.3), δεν έρρύθμισαν την εύθύνην του τελευταίου τούτου ένεκεν ένκινήσεως του ένεχυρού επί των άρχών της ένκινήσεως, η ένεκεν της έποίας εύθύνης εις αποζημίωσιν είναι άπόρροια της προς παράδοσιν ύποχρεώσεως του πωλητού (N. 1 Πανδ. 19.4, N. 11 § 2 Πανδ. 19.4 Dernburg Pand. II § 99 Anm. 2, Windscheid § 389. 4 ύποσ. 8, § 391 ύποσ. 32), άλλ' επί των άρχών του άδικαιολογήτου πλουτισμού (N. 12 § 1 Πανδ. 20.5, N. 74 § 1 Πανδ. 21.2, Dernburg Pand. I § 282 Anm. 8, Windscheid § 422 ύποσ. 4, c. d.), αφ' ετέρου δε υπό ούδεμιάν του νόμου διατάξεως επιδίδεται η άλλως αδύνατος λόγω της διαφοράς αυτών έν τούτῳ βάσει ανάλογος εφαρμογή των επί της αγοραπωλησίας σχετικών άρχών επί της αναγκαστικής εκποιήσεως, διότι τὸ άρθρ. 954 Πολ. Δικονομίας οϋδέν έτερον της κυριότητος του όφειλέτου επί των κατασχθέντων ακινήτων άπαιτεί, ως και τὸ εξ ου ελήφθη άρθρ. 2204 cod. civ., όπερ σαφώς εκφράζεται λέγον, ότι ο δανειστής δύναται νά κατέσχη tous les biens immobiliers appartenant en propriété à son débiteur etc.» και κατά της κυριότητος μόνης στορέσεται η έκτέλεσις και παρὰ μεταβιβάσεως αυτής πρόκειται έν τή αναγκαστική εκποιήσει, ως συνέβαινε και παρὰ Ρωμαίοις (N. 46 Πανδ. 41.1, N. 10 Πανδ. 20.6), η παρὰ τοις όποίοις έλλειψις ιδιαιτέρας διατυπώσεως της έννοίας της ένκινήσεως, ήτις περιλαμβάνει και τήν επικράτησιν άλλου έν τή νομή του πωληθέντος ένεκα μόνης επικρατεστέρας άξιώσεως άλλου περί νομής, έν τή περιπτώσει της ένκινήσεως του ένεχυρού, πρόσχεται εκ του ότι κατεστρέφετο διά της τοιαύτης δι' άξιώσεως νομής ένκινήσεως, η ιδέα της παραδόσεως του ένεχυρού, ήν ώφειλεν ο έχων δικαίωμα εις την νομήν πιστωτής τῷ άγοραστῇ άμέσως η δι' έκχωρήσεως της περί νομής άγωγής (N. 13 Πανδ. 20.5. Windscheid § 237 σημ. 20) και συνεπώς και η διά της παραδόσεως μεταβιβάσις της ιδιοκτησίας, ήτις σήμεραν έπέρχεται επί ακινήτου διά μόνης της μεταγραφής και παραμένει τῷ άγοραστῇ, και άν ένκινήθῃ αύτῷ μόνη η νομή του πράγματος, έφ' όσον μετέγραψε την κατακυρωτικήν έκθεσιν. Η ένεκεν επικρατήσεως άλλου έν τή νομή του πωληθέντος άξίωσις του άγοραστού είναι κατ'

άκριβέστερον χαρακτηρισμόν (Ide Dernburg Pand. II § 99 Anm. 18, Εφ. Αθ. 616 και 2429 του 1896) άξίως ένεκα μη παραδόσεως του πωληθέντος πράγματος εις τὸ διαφέρον, λόγω της έν τή συνήθει αγοραπωλησίᾳ συμβατικής ύποχρεώσεως του πωλητού εις παράδοσιν, τοιαύτη όμως ύποχρέωσις δεν ύφίσταται παρὰ τινι έν τή αναγκαστική εκποιήσει και οϋδὼς δικαιολογείται ο άνακόπτων προβάλλον στασιασμόν της νομής, ήν δύναται ν' άποκτήσῃ κινών την διεκδικητικήν άγωγήν, καθ' όσον την νομήν του πλειστηριασθέντος οϋδεις ύπεσχέθη αύτῷ. Δέν είναι βάσιμον τὸ παρὰ του άνακόπτοντος λεγόμενον ότι είναι άκυρος ο πλειστηριασμός και πᾶσα η αναγκαστική έκτέλεσις εκ του λόγου ότι τὸ κατασχθέν και πλειστηριασθέν δέν εύρίσκειτο κατὰ τὸν χρόνον της κατασχέσεως έν τή νομή του όφειλέτου, καθ' ου η έκτέλεσις, καθ' όσον δέν άπαιτείται νά ύπάρχῃ τὸ κατασχόμενον ακίνητον έν τή νομή του όφειλέτου κατὰ τὸν χρόνον της κατασχέσεως, άφου μόνον περί την κυριότητα τούτου στρέφεται η έκτέλεσις, καθ' η εληρηται (Ide και Garsonnet έκδ. β' § 1493, 1494, 1735, Carré j. 2419 quater). Αι διατάξεις των άρθρ. 961, 962 και 980 έδ. 2 Πολ. Δικονομίας ποιοῦσι περί του όφειλέτου μόνον λόγον, ως εύρισκομένου εις την νομήν του κατασχθέντος, διότι μόνον τὰς ύποχρεώσεις τούτου δεσμευομένου εκ της κατασχέσεως, ήδύναντο νά ρυθμίσωσι και οϋχι τὰς του τρίτου νομῆς του ακινήτου, εάν αφ' ετέρου οϋτε η μετεγγύησις του κατασχθέντος ακινήτου δύναται νά θεωρηθῇ ως αναγκαία, ως επί κινήτων λόγω του τρόπου της εκποιήσεως αυτών, οϋτε επιδίδεται ως έν εκείνοις εκ του κινδύνου της εξαφανίσεως αυτών και ο κίνδυνος της χειροτερεύσεως του ακινήτου παρὰ του κατέχοντος τούτο όφειλέτου, ο ύπαγορεύσας τὰς διατάξεις των άρθρ. 961, 962 Πολ. Δικονομίας (Garsonnet § 1525 not. 5) δέν ύφίσταται όταν ύπάρχῃ τὸ πράγμα έν τή νομή του τρίτου οϋτινος η θέσις είναι όμοια είτε άπέναντι του όφειλέτου, είτε άπέναντι του διαδεχόμενου αυτών ύπερθεματιστού, η δε φράσις του άρθρ. 956 Πολ. Δικονομίας αή έκτέλεσις γίνεται παρὰ τῷ όφειλέτῃ δέν σημαίνει ότι τὸ κατασχόμενον ακίνητον δέν νά διατελῇ εις τήν κατοχήν τούτου, ως τὰ εις χείρας τρίτου κατασχόμενα κατὰ τὰ άρθρα 919 και 1034 Πολιτικής Δικονομίας, ένθα επίσης γίνεται ρητὴς της προθέσεως «παρὰ». Αύτη έν τῷ γερμανικῷ κειμένῳ της Πολ. Δικονομίας εκφράζεται έν τοις τελευταίοις άρθροις διά της εκφράσεως «in den Harder», ήτοι εις τὰς χείρας, έν εκείνῳ δε και τῷ άρθρῳ 1034 η εκφρασις παρὰ (τῷ όφειλέτῃ) αποδίδεται διά της προθέσεως «bei» ήτοι προς, επί, παρὰ κλπ αναφερομένης εις τὸ πρόσωπον, καθ' οϋ άπευθύνεται η έκτέλεσις (Ide και Οίκον. Εγγ. § 272 σημ. 1.2). Δέν δυνάμεθα δε οϋτε κατ' αντιδιαστολήν εκ του άνωτέρω άρθρου νά συναγάγωμεν ότι εις πᾶσαν άλλην περίπτωσιν, μη προνοουμένην υπό του άνωτέρω άρθρου 956 έδ. 1, δέν δύναται νά γίνη έκτέλεσις κατὰ του όφειλέτου επί κτήματος εύρισκομένου εις τήν κατοχήν τρίτου, έφ' όσον οϋδὼς εξαγεται ότι η έπιτροπομένη έν τῷ άρθρῳ έκτέλεσις κατὰ του όφειλέτου επί ένυποθήκου, εύρισκομένου εις την κατοχήν τοίτου, είναι σαφής εξαίρεσις, ως άπαιτείται νά είναι και ρητὴ μάλιστα, η διατάξις εξής ήτ' έλλομεν νά συναγάγωμεν τὸ εξ αντιδιαστολής έπιχειρήμα Rehgelsberger Pand. § 37.3), άφου η μόνη έν αύτῷ εξαίρεσις είναι η της έκτέλεσεως κατ' άλλου μη προνοημένου όφειλέτου, ο δ' έντεϋθεν συναγόμενος κανών, ο ρητῶς άλλως τε έν τῷ άρθρῳ εκφραζόμενος, ότι η έκτέλεσις άπευθύνεται εις πᾶσαν άλλην περί-

πτωσιν κατά τοῦ ὀφειλέτου, ἐφαρμοσθήσεται ἄνευ ἐξαιρέσεως εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κατοχῆς κτήματος μὴ ἐνυποθήκω παρὰ τρίτου. Ἐπίσης τὸ «εἰς γείρας» τοῦ ἄρθρου 1043 ἐδ. 3 Πολ. Διοικονομίας ἀναφέρεται, ὡς καὶ ἐκ τῆς συντάξεως τοῦ γερμανικοῦ κειμένου ἐξάγεται, εἰς τὰ κινήτῃ, περὶ ὧν κατασχόμενων εἰς χεῖρας τοῦ ὀφειλέτου, κατ' ἀντίθεσιν τῶν εἰς γείρας τρίτου εὐρισχομένων περὶ ὧν ὁ λόγος ἐν τῷ προηγουμένῳ ἰδαφίῳ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, λόγῳ τῶν ἰδιαιτέρων περὶ αὐτῶν διατάξεων, ὡμίλησεν ὁ νόμος ἐν τῷ αὐτῷ ἰδαφίῳ μετὰ τῆς κατασχέσεως ἀκινήτων, ἀφοῦ ἐπ' ἀμφοτέρων ἐπρόκειτο νὰ παραπέμψῃ εἰς δημοιομόφους σχεδὸν διατάξεις τῆς περὶ τῶν ἐκποιήσεως αὐτῶν (*).

Ἐπειδὴ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐτέραν βᾶσιν τῆς ἀνακοπῆς, τῆς ἀκυρότητος δηλ. τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τῆς ἐκτελέσεως, λόγῳ τοῦ ὅτι τὸ κατασχέθῃ ἀνήκει εἰς ἄλλον, οὗτινος ἄλλως τε προφανὲς τυγχάνει τὸ ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου δικαίωμα κατὰ τὸν ἀνακόπτοντα, καὶ ἀπειλεῖται ἐντεῦθεν ἐκνίκησις, ἐξεταστέα τυγχάνει ἡ ἀνακοπὴ καὶ ἀπορριπτέοι τυγχάνουσιν οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ καθ' οὗ αὕτη, καθ' ὅσον ἐπὶ ἀκύρου πλειστηριασμοῦ, οἷος εἶναι ὁ κατὰ μὴ κυρίου ἐνεργηθεὶς, δικαιούται ὁ ὑπερθεματιστὴς ν' ἀντιτάξῃ τὴν ἀκυρότητα ταύτην, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν καταβολὴν τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ καὶ τὴν ἐντεῦθεν ζημίαν ἐκ τῆς διεκδικήσεως τοῦ πράγματος παρὰ τοῦ ἀληθοῦς κυρίου καὶ τῆς δριστικῆς στερήσεως τούτου, ὑπογρασόμενος νὰ στραφῇ κατὰ τοῦ ἀμφιβόλου ἀξιοχρεώτο-
τος ὀφειλέτου, ὡς ἄλλως τε καὶ οἱ Νόμοι 19 § 4 Πανδ. 18.6, Νόμ. 24 Κώδ. 8.44, ἐφαρμογὴν ἔχοντες καὶ ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἐκποιήσεως τῆς μεταβιβαζομένης δι' αὐτῆς κυριότητος, παρέχουσι αὐτῷ τοιοῦτο δικαίωμα καὶ ἐπὶ ἐπαπειλουμένης ἐκνίκησεως, τοιαύτη δ' εὐλογος ἀπειλὴ ὑπάρχει, ἐν ἀληθείᾳ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀνακόπτοντος ὅτι τὸ πλειστηριασθὲν καὶ εἰς αὐτὸν κατακυρωθὲν κτῆμα ἔχει παραχωρηθῇ παρὰ τοῦ Δημοσίου διὰ τῶν μνημο. συομένων παραχωρητηρίων εἰς τὸν Θ. Π***, δηλώσαντα τοῦτο κατὰ τοῦ: Νόμους περὶ ἐθνικῆς γῆς καὶ ὅτι τὰ παραχωρητήρια ταῦτα ἔχουσι μεταγραφῇ. ὅν ἰσχυρισμὸν εἶναι ὑπόχρεως ν' ἀποδείξῃ ὁ ἀνακόπτης, ὡς αὐτὸς προτείνων λόγον καταργητικὸν τῆς πρὸς καταβολὴν ὑποχρεώσεώς του, διὰ τῆς παραγωγῆς ἀντιπεφωνημένων ἀντιγράφων τῶν παραχωρητηρίων ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν Μεταγραφῶν, ὅτε θέλει προβῇ τὸ δικαστήριον εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀμφισβητουμένης ταυτότητος τῶν παραχωρηθέντων πρὸς τὸ ἐκπλειστηριασθὲν, ἀπορριπτομένων τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ καθ' οὗ. ἡ ἀνακοπὴ ὅτι ὁ Θ. Π* εἴχε δηλώσει προηγουμένως 80 στρέμματα ἐθνικῆς γῆς, καθ' ὅσον ὅπως ἀορίστως προτείνεται, μηδὲν ἄναφορὰ τῶν δηλωθέντων παρ' αὐτοῦ στρεμμάτων, καὶ διότι τοῦτο οὐδεμίαν ἀσχεῖ ἐπι-
ροήν, ἐφ' ὅσον ἐκ τοῦ νόμου (18 Νόμον ΑΤΜΔ') δὲν ἀποκλείεται οὗτος ἐντελὴς ν' ἀποκτήσῃ καὶ πλείονα τῶν 80 στρεμμάτων, ὡς ἐπίσης καὶ τοῦ ἐτέρου ἰσχυρισμοῦ ὅτι τὸ πλειστηριασθὲν ἐδηλώθη μὲν παρὰ τοῦ Θ. Π*** καὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐξεδότησαν τὰ παραχωρητήρια. ἀλλὰ τοῦτο ἐγένετο διὰ λογαριασμὸν τοῦ καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις ὀφειλέτου, διότι ἐφ' ὅσον ὁ Θ. Π*** δὲν μετεβίβασεν τὸ κτῆμα εἰς αὐτὸν παραμένει εἰσέτι κύριος καὶ δυνάμει τοῦ περὶ Μεταγρα-

φῆς Νόμου καὶ δυνάμει τῶν Ν. 59 Πανδ. 41.1 καὶ Ν. 6 Κώδ. 4.50, καθ' οὓς κύριος εἶναι ὁ συμβληθεὶς καὶ οὐχὶ ὁ τρίτος, εἰς λογαριασμὸν τοῦ ὁποῦ ἐγένετο ἡ κτήσις τῆς κυριότητος, ὅστις μόνον ἐνοχικὸν δικαίωμα ἔχει πρὸς μεταβίβασιν αὐτῆς.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Ἀριθ. 5 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ νομ. σύμβ. κ. Δ. Ν. ΠΑΠΑΜΙΚΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
Εἰσαγωγὴ ἄλλας ἐξ ἀλλοδαπῆς. - ἀπογόρευ-
σις. - οὐ ποινὴ ἐπιβλητέα.

Ἐπειδὴ εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα θελήσαντα νὰ εἰσαγάγῃ διὰ τοῦ τελωνείου ἄλλας ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἴδει μόνον νὰ ὑπομνησθῇ ὅτι ἀπαγορεύεται δυνάμει τοῦ νόμου ἡ εἰσαγωγὴ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἐπιβληθῇ αὐτῷ ποινὴ, καθόσον οὗτος κατείχετο ἀπὸ τῆς εὐλόγου πλάνης ὅτι πληρόνων τὴν ἀξίαν τοῦ ἄλλας πρὸς τὸ τελωνεῖον θὰ ἠδύνατο νὰ εἰσαγάγῃ αὐτὸ, ὅπερ ὅμως κατὰ τὴν ὁρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Νόμου ΑΤΜΕ' περὶ μονοπωλίου τοῦ ἄλλας δὲν ἐπιτρέπεται, ἐπομένως ἡ ἐφεσις κρίνεται δεκτὴ ὡς νόμῳ βᾶσιμος.

ΠΡΟΞΕΝΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΣΜΥΡΝΗΣ

Ἀριθ. 125 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐμ. π. ἀντ. δικαστὴς κ. Σ. ΣΤΕΛΛΑΚΗΣ
Ἀλλοδαπὸς ἐγγύτης. - διζήσεις. - ὁμοδιδι-
κία πρωτοφειλέτου ἐνώπιον ἀλλοδαποῦ δι-
καστηρίου. - ἐξιδώσις ἀπουδία.

Ἐπειδὴ ἀσχετῶς τοῦ ζητήματος ἂν χωρῇ ἐπὶ ἀλ-
ληλεγγύου ἐγγύσεως, ὡς εἶναι ἡ ἐπίμοχος τοῦ ἐνα-
γομένου, τὸ τῆς διζήσεως εὐεργέτημα, πάντως ἐν τῇ
προκειμένῃ περιστάσει νομίμως ἐνήχθη ἀπ' εὐθείας ὁ
ἐναγόμενος ἐγγυητὴς, καθότι τὸ γεγονός ὅτι ὁ πρω-
τοφειλέτης Α. Ι*** ἐστὶν ὁμογενὴς ὑπήκοος καὶ συνε-
πῶς κατὰ τὰ ἐν Τουρκίᾳ κρατοῦντα (capitulations)
δωσιδικῶν ἐνώπιον τῶν ὁμογενικῶν δικαστηρίων πα-
ραλύει τὴν περὶ διζήσεως διάταξιν τῆς Νεαρᾶς Δ. τοῦ
Ἰουστιανοῦ, ἅτε τοῦ ἐνάγοντος ἑλληνος ὑπηκόου. μὴ
ὄντος ὑποχρεοῦ νὰ χρυσολογῇται ἐνώπιον ἀλλοδαπῶν
δικαστηρίων, τῶν ὁποίων οἱ νόμοι δυνατόν νὰ ὦσιν ἡ-
ττον εὐνοϊκοὶ πρὸς τὰ δικάζοντα τοῦ ἡ διαιδικασία αὐ-
τῶν περὶ πολυποκωτέρα καὶ συνεπῶς μᾶλλον δαπανηρά.
Οὐδὲ δύναται τις νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ περίπτωσις
αὕτη δὲν συμπεριλαμβάνεται ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς περὶ
ἀπόντων διατάξεως τῆς προμνησθείσης Νεαρᾶς Δ., κα-
θότι κατὰ τὴν ὁρθοτέραν γνώμην, ἥτις καὶ κρατεῖ, ἡ
περὶ ἀπόντων μνεῖα ἐστὶν ἐνδεικτικὴ καὶ οὐχὶ περιο-
ριστικὴ, τοῦ Ἰουστιανοῦ μὴ ἐννοήσαντος διὰ ταύτης
νὰ περιορίσῃ τὴν καταδίωξιν τοῦ ἐγγυητοῦ μόνον εἰς
τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπουσίας τοῦ πρωτοφειλέτου,
ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην παρεμφερῇ ταύτῃ (Καλ.
'Ενοχ. § 367 Winsch. § 477 σημ. 4 μεταφ. Ἀγοῦρου).

ΜΙΚΤΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ (*)

Ἀπόφασις τῆς 14ης Μαΐου 1906.

Βιομηχανικὰ δῆματα. - κατάθεσις. - προδτα-
δία. - ὄρια ἐν ἀπομιμήσει.

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Καίρω δικηγόρου κ. Α. Κουμανταράκη.

(*) Ἀκαταγώνιστος ὑποστήριξις τῆς ὁρθῆς ἐκδο-
χῆς, τῇ ὑποφ. πάντοτε συνετάχθη ἡ «Θέμις», ἡ ὁ-
ποία δυσπίστως μόνον ἔχει ὡς πρὸς τὴν διάκρισιν τῶν
ὑποχρεώσεων τοῦ πωλητοῦ ἐν ἰσοσφίᾳ ἢ ἀναγκα-
στικῇ ἐκποιήσεσι.

Ἡ παρὰ τῶ γραμματεῖ τῶν Μικτῶν Δικαστηρίων γενομένη κατάθεσις τοῦ βιομηχανικοῦ σήματος δὲν εἶναι ἀπονεμητικὴ κυριότητος, ἀλλὰ παρέχει τεκμηρίον μόνον τῆς κυριότητος, δυνάμενον νὰ καταστραφῇ δι' ἐναντίας ἀποδείξεως.

Τὰ δικαστήρια ὀφείλουσι μὲν νὰ προστατεύωσι τὰ βιομηχανικὰ σήματα, ὡς ἂν ἡ ἀπομίμησις αὐτῶν δύναται νὰ ἀπατήσῃ τὸν σχετικῶς ἀπρόσεκτον ἀγοραστήν, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἐξωθήσῃ τὴν προστασίαν ταύτην μέχρι τοῦ νὰ ἀπαγορεύσῃ σήματα, ὧν δύναται νὰ γείνη σύγκρουσις πρὸς ἕτερα τοιαῦτα ἐκ μεγάλης μόνον ἀπροσεξίας καὶ ἀπολύτου ἐλλείψεως ἀντιλήψεως (*).

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ

Συνέστη ἐταρρόρυθμος ἐμπορικὴ ἑταιρεία ἐφ' ὥριμμένον χρόνον ἀντικείμενον ἔχουσα οἰανδήποτε ἐπιχείρησιν ἀλλ' ἰδίᾳ τὴν ἔκδοσιν ἐφημερίδος ὑπὸ τὸν τίτλον «Α» διεκλύθη δὲ πρὸ τοῦ συνδίζαντος χρόνου καὶ διστελεῖ ἐν ἐκκαθάρισται. Ἐρωτᾶται :

I.—Ἡ ἔκδοσις τῆς ἐφημερίδος ταύτης καὶ ἰδίᾳ ὁ τίτλος «Α» (οὐχὶ βεβαίως τὸ ἔκτυπον αὐτοῦ) πίπτουσιν ἐν τῇ καισιστάσει τῆς ἐκκαθαρίσεως καὶ τῆς ἐταιρικῆς κοινωνίας ὥς καὶ τὰ λοιπὰ ἐταιρικά πράγματα καὶ δύναται συνεπῶς νὰ ἐκποιηθῶσι πρὸς διανομήν ;

II.—Δύναιται εἰς τὴν συνεταιρίαν, εὐθὺς μετὰ τὴν λύσιν τῆς ἐταιρίας νὰ ἐπιχειρήσῃ δι' ἑαυτὴν τὴν ἔκδοσιν ἐφημερίδος ὑπὸ τὸν τίτλον «Α» ἀζημίως ;

III.—Ποίας προστασίας ἀπολαμβάνει ὁ οἷτος ἐκδίδων τὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Α» ἐφημερίδα ἀπέναντι ἐτέρου μετέπειτα τυχόν ἐκδίδοντος ἐφημερίδα ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον «Α» ;

—Καθ' ἃ κοινῶς καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Ρωμ. Δικαίου ἀνεγνωρίσθη, τὸ δικαίωμα ὅπως τις ἀσκήσῃ ἐπιτηδεύματι τι ἢ προσδῶσῃ ἑαυτοῦ ἢ τῷ πράγματι ἢ τῇ ἐνασχολήσῃ καὶ τῷ ἐπιτηδεύματι αὐτοῦ ὠρισμένον ὄνομα, εἶναι δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ἴδιου αὐτοῦ προσώπου, προστατευόμενον ἐν τῷ δικαίῳ ἐν περιπτώσει προσβολῆς ὅπως δὴποτε αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς παρ' ἐτέρου χρήσεως τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος (Regelab. I § 50 Windscheid I § 40, Κρασσά I § 63). Ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν τὰ τοιαῦτα δικαιώματα, προσήκοντα οὐ μόνον τῷ φυσικῷ ἀλλὰ καὶ τῷ νομικῷ ἢ ἡθικῷ προσώπῳ, εἶναι ἀναποσπάστως συνημμένα τῷ δικαιοῦχῳ, μετ' αὐτοῦ συναφανιζόμενα καὶ μὴ δυνάμενα νὰ ἀπαλλοττωθῶσιν οὔτε ἀναγκαστικῶς (καθ' ὅσον τοῦτο θὰ ἀπετέλει ἐπέμβασις τῶν δανειστῶν οὐχὶ εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ ὀφειλέτου ἀλλ' ἀμέσως εἰς τὴν προσωπικότητα αὐτοῦ), οὔτε ἐκουσίως. Δύνανται μόνον ἀπλῶς τὸ δικαιοῦχον πρόσωπον νὰ ὑποστῇ συμβατικὸν ἐν τῇ ἀσκήσει ἐπιχειρήσεως περιορισμὸν ἐν τινὶ μέτρῳ ἢ νὰ συγχωρήσῃ συμβατικῶς ἐτέρῳ τὴν χρῆσιν ὀνόματος ἢ τίτλου αὐτοῦ ἢ τῆς ἐπιχειρήσεώς του ἐπ' ἀνταλλάγματι ἢ καὶ ἄνευ τοιούτου. Ἀλλ' οὔτε εἰς τὰ ἀντικείμενα καὶ στοιχεῖα τῆς περιουσίας τοῦ δικαιοῦχου προσώπου ἀνάγονται ταῦτα ὅπως πέσωσιν ἐν τῇ ἐκκαθάρισται καὶ τῇ ἐταιρικῇ κοινωνίᾳ, καίπερ τῆς τε ἐπιχειρήσεως καθ' ἑαυτὴν καὶ τοῦ χαρακτηριστικῆς ταύτης τίτλου δυνάμενον νὰ ἐνέχῃσι χρηματικὴν τινα ἀξίαν ἐγκειμένην κυρίως ἐν τῷ ὅτι μετὰ τούτων, περιλαμβανόν-

των πιθανῶς καὶ κύκλον τινα παλατσίας, συνδέει τὸ πρόσωπον δύναμιν πρὸς τὴν ἐν τε τῷ παρόντι καὶ τῷ μέλλοντι κτήσιν περιουσίας (πρὸς Wächter Paad. I § 35, § 59, Binder in Zeitschrift f. Handelsrecht LIX (1907) σελ. 18, 19 καὶ σημ. 32, Planck Bürgerl. Gesetzb. d. deutschen Reichs I (1898) σελ. 66, 67 No 6, Senffert Arch. XXXVIII. 330).

Κατ' ἀκολουθίαν ἐν προκειμένῳ, λυθείσης τῆς ἐταιρίας, ἢ προσήκεν ἡ ἔκδοσις τῆς ἐφημερίδος καὶ ὁ συναφὴς ταύτης τίτλος, καὶ τῆς προσωπικότητος αὐτῆς ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐκκαθαρίσεως περικολλομένης, ἐξαφανισθείσης δὲ ὡς πρὸς τὴν περαιτέρω δράσιν, ἣν ἀναγκαιῶς προὔποτι(θησιν) ἡ ἔκδοσις τῆς ἐφημερίδος ὑπὸ τὸν τίτλον «Α», ἀναμφιδόλως οὔτε ἡ ἔκδοσις καθ' ἑαυτὴν οὔτε ὁ τίτλος «Α» ὅστις εἶναι τι χαρακτηριστικὸν ἀπλῶς τῆς ἔκδοσιν, συναφὲς δὲ καὶ παρεπόμενον ταύτης, πίπτουσιν ἐν τῇ καταστάσει τῆς ἐκκαθαρίσεως καὶ τῆς ἐταιρικῆς κοινωνίας.

II.—Λυθείσης τῆς ἐταιρίας δύναται ἕκαστος τῶν συνεταιρῶν ἐξ ἴδιου δικαίου ὥς καὶ πᾶς τρίτος, νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἔκδοσιν ἐφημερίδος, ἀφ' οὗ τὸ τοιοῦτο δικαίωμα εἶχε καὶ διαρκούσης τῆς ἐταιρίας, ἂν μὴ συμβατικῶς κατὰ τοῦτο ἰπέναντι ταύτης ἐδεδυσμένη. Δύναται ἐπίσης εἰς τὴν τοιαύτην αὐτοῦ ἔκδοσιν ὁ συνεταιρὸς ἢ τρίτος νὰ ποσδῶσῃ τὸν τίτλον «Α» πάντῃ ἀζημίως, δέον ὅμως νὰ προλάβῃ κατὰ τοῦτο πάντα ἕτερον, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ περιεποιεῖται προσβολὴν τῆς προσωπικότητος ἐτέρου ἐπιλεξάμενου πρότερον τὸν τίτλον (δρα καὶ Ἀποφ. Γερμ. Ἀκυρωτ. τῆς 29 Ἀπριλ. 1902 ἐν Seuff. s. Arch. LIX 5).

III.—Ὁ οὔτω πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐκδιδομένης ἐφημερίδος πρότερον ἐπιλεξάμενος τὸν τίτλον «Α» ἐταῖρος, προστατεύεται κατὰ παντὸς ἐτέρου προσδίδοντος τυχόν τῇ ἐφημερίδι του τὸν αὐτὸν τίτλον καὶ ἐπάγοντος οὔτω κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσβολὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ ἴδιου προσώπου δικαιώματος τοῦ πρώτου. Ἡ εἰς τοῦτον προσήκουσα ἀγωγή εἶναι ἡ προνομιατικὴ (actio praejudicialis) ἡνωμένη μετ' ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως καὶ ἰδίᾳ τῆς actio injuriarum, δι' ὧν δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ ἀναγνώρισις τοῦ ἐνάγοντος ὡς δικαιούχου τοῦ τίτλου καὶ ἡ περαιτέρω παῦσις πρὸς χρῆσιν αὐτοῦ, ἅμα δὲ καὶ ἡ ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου χρήσεως προσγενομένη ζημία. Σημειωτέον ὅτι ὁ τίτλος δέον νὰ ἦ ἱκανὸς πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς ἐκδιδομένης ἐφημερίδος, οἷος ἀναντιρρήτως εἶναι καὶ ὁ ἀνωτέρω τίτλος «Α» καὶ οἷος δὲν εἶναι π. χ. ὁ τίτλος «Ἐφημερίς» τοῦτο ὅμως εἶναι ζήτημα πραγματικόν.

Παρόμοια διδάσκονται καὶ ἐν Γαλλίᾳ, εἰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ὅπως οὐν διαφόρου Dalloz Progr. littér. No 108, s. Suppl. No 51, s. Rec Per. 1895, 2, 456 etc, Laurent XX No 392.

Γεώργ. Α. Μπαλῆς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Κ. Καρδίαν :—Δὲν ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν τι εἰς ὅσα ἐγράψαμεν. Καλῶς ἐκινουοίγηται τῇ ἀστυνομικῇ διεύθυνσι ἐν ἣ ὑπάγεται ὁ ἐνωμοτάρχης.

Ε. Ρ. Ἀργίον :—Ἐπιθυμητὸν εἶναι νὰ ἔχομεν τὴν σκέψιν τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως. Ὑποθέτομεν ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν προδήλως δυνατὴν καταστρατήγησιν τοῦ νόμου διὰ τῆς ἐν γραμματικῇ εἰκονικῇ συνυμολογήσεως τῆς προαλειώσεως τοῦ ἀντιτίμου ἐξ ἀγροτικοῦ μισθώματος καὶ τῆς τούντεῦθεν ἐπιβολῆς συμβατικῆς προσωπικῆς κρατήσεως ἀποκρουσμένης (πλὴν τῆς περιστάσεως τῆς μισθώσεως ἀγροτικοῦ κτήματος) ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπολύτως.

(*) Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐπεκύρωσε τὸ Μικτὸν Ὑποεῖλον διὰ τῆς ἀπὸ 29 Μαΐου 1907 ἀποφάσεως του. ἥτις ἀναφέρεται ἀπλῶς εἰς τὰς αἰτιολογίας τῆς πρωτοδικῆς.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Συνδρομή Ιερασία δρ. 15. | Μετά δελτίου δρ. 21. | Καταχωρ. 6 σελ. 2 50

ΣΤΟΑ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

ΔΙΕΓΟΥΝΤΑΙ : Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ATHENAI

13 JANUARY 1908

Νομολογία Ἀρχαίου Πάγου	<i>Πολιτική</i>	(1907)
»	» <i>Ποινική</i>	(1907)
Νομολογία Ἑφτεταίου Ἀθηνῶν		(1906)
»	» Κερκυρας	(1907)
»	» Ναυπλίου	(1906)
Νομολογία Πρωτοδικ. Καρδίτσας		(1906)
»	» Κορίνθου	(1907)
Νομολογία Νομικοῦ Συμβουλίου		(1907)

Δὲν συνοδεύεται ὑπὸ φύλλου Κώδηκος

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

'Apol. 60 (1907) T. 4. A'

Εισηγητής ὁ ἀεροπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Μετοχικὸν ταμεῖον στρατοῦ.— κρήνηδες ποδο-
στῶν παρὰ τινῶν. = μερίδιμα ἀποδοτέροις. =
ἀπόδοτρατος ταγματάρχης λαβὼν μισθὸν ἐν-
νεργείας λοχαγοῦ συμβιβασμῶ. = λήψις μι-
σθοῦ ἐνεργείας λοχαγοῦ. = οὗ δικαίωμα με-
ρίσματος ἐκ μετοχικοῦ. = ἀπόδοσις πρωτό-
δικος ἐπικυρωθεῖσα. = τὶς προδδλντέα ἀ-
ναιστέει.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ Νόμου ΧΟΔ' τῆς 8 Ἀπριλίου 1861 περὶ συστάσεως ταμείου ἀποστράτων ἀξιωματικῶν, ὀρίζοντος ὅτι χορηγεῖται βοήθημα ἐν εἴδει μερίσματος εἰς τοὺς τεθéntας εἰς ἀποστρατεῖαν ἀξιωματικούς τοῦ μονίμου στρατοῦ, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρ. 6 αὐτοῦ, καθ' ὃ λόγῳ συνεισφορᾶς κρατοῦνται ὑπὲρ τοῦ ταμείου τῶν ἀποστράτων ἐκ τοῦ μισθοῦ ὅλων τῶν ἐν ἐνεργείᾳ, διαθεσιμότητι ἢ ἀργίᾳ ἀξιωματικῶν, ὠρισμένων ποσοτὸν δι' ἐκάστην μετοχὴν καὶ ἐν γένει ἐκ τῆς ὅλης εἰκονομίας τοῦ νόμου τούτου, ὡς καὶ τοῦ μεταγενεστέρου ΣΕ' Νόμου τοῦ 1867 περὶ συνηώσεως τοῦ εὐεργετικοῦ ταμείου τοῦ κατὰ γῆν στρατοῦ, σαφῶς ἐξάγεται ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ μονίμου στρατοῦ, καίτοι διατελοῦντες ἐν ἀποστρατείᾳ, δὲν δικαιοῦνται εἰς ἀπόληψιν μερισμάτων ἐκ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου τῶν ἀποστράτων, δταν, καθ' ὃν χρόνον διετέλεσαν ἐν ἀποστρατείᾳ, ἔλαβον ἐκ τοῦ Δημοσίου τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ βαθμοῦ των, ὡς ἐν ἐνεργείᾳ διατελέσαντες· τοῦτο δ' εἰπὼν καὶ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὁρθῶς ἤρμηγευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸν ἀνωτέρω νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον υἱοθετοῦν τὰς σκέψεις τῆς πρωτοδόχου δέγεται, ὅτι κατεβλήθησαν τῷ ἀναίρε-

σεύονται παρὰ τοῦ Δημοσίου μισθοὶ ἐνεργείας λοχα-
γοῦ α' τάξεως καθ' ὅλον τὸ διάστημα, καθ' ὃ διε-
τέλει ἐν ἀποστρατεία, δυνάμει τῆς ἐν τῷ μεταξὺ
αὐτοῦ καὶ τοῦ Δημοσίου συμβιβαστικῇ συμβολαίῃ
ἀναφερομένης ὀριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφά-
σεως τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν. "Ὅθεν ἀπορριπτέος ὁ
λόγος τῶν προσθέτων ὅτι ἄνευ οἰτιολογίας ἀπερ-
ρίφθῃ ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ ὅτι οὐδέποτε ἀνεγνωρί-
σθη αὐτῷ μισθὸς ἐνεργείας καὶ ὅτι οὐδέποτε ἀνε-
γνωρίσθη αὐτῷ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως τοιοῦτο
δικαίωμα.

Ἐπειδὴ δεχθέντος τοῦ ἐφετείου, ὡς εἶρηται, οὐ κατεβλήθησαν εἰς τὸν ἀναιρεσεῖοντα δυνάμει τοῦ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Δημοσίου συμβιβασμοῦ ἀποδοχαὶ ἐνεργείας λοχαγοῦ α' τάξεως, ὡς παρὰ νόμῳ τεθέντος εἰς ἀποστρατεῖαν, οὐδεμίαν νομικὴν ἄξιαν εἶχεν ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ ὅτι ὁ γενόμενος συμβιβασμὸς περὶ τούτου δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς δευτέρας μετοχῆς του, ἣν ἐλάμβανεν ἐκ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου ὡς ταγματάρχης, ἀποστρατευθεὶς τοῦ τοιοῦτος μετὰ ὀκταετῆ ὑπηρεσίαν ἐν τῷ βαθμῷ τοῦ λοχαγοῦ, διότι δικαιωθείς εἰς ἀποδοχὰς λοχαγοῦ α' τάξεως ἐν ἐνεργείᾳ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀποστρατείας του, ἔδει νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ τὸ μέρος τοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ τὸ καταβληθὲν ἐν τῷ ἄνευ δικαιώματος, ἀρῶν οὐδὲν ἰσχυρισμὸν ὅτι εἶχεν ἐνεργήσῃ εἰς τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον διὰ τὸν ἀνώτερον τοῦτον βαθμὸν κατὰθεσιν κεφαλαίου δευτέρας μετοχῆς, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ΩΚΓ' Νόμου τῆς 13 Ἀπριλίου 1880' οὐδὲ μόνον ἡ ὑπεροκταετῆς ὑπηρεσία του ἐν τῷ βαθμῷ τοῦ λοχαγοῦ ἐχορήγει κατὰ νόμον αὐτῷ δικαίωμα πρὸς ἀπόληψιν μερίσματος δευτέρας μετοχῆς ἄνευ τῆς καταθέσεως εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ κεφαλαίου τῆς δευτέρας ταύτης μετοχῆς. συνεπῶς δὲ οὐδὲν ἡμάρτε τὸ ἐφετεῖον μὴ αἰτιολογήσαν τὸν ρηθέντα ἰσχυρισμὸν καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ ἀναιτιολογήτου σχετικὸς λόγος τῆς αἰτήσεως καὶ τὸ δικόγραφον τῶν προσθέτων.

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη αἴτησις ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8322 τοῦ 1904 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι ἡ μνησθεῖσα ἀπόφασις ἐξεκλήθη καὶ ἐκευρώθη ὑπὸ τῆς προσαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου, ἥτις ὡς τελεσιδικος, ὑπόκειται εἰς ἀναιρέσιν καὶ οὐχὶ ἡ πρωτόδικος (ἄρθρ. 812 Πολ. Δικ.) (*).

(*) Ἐρωτῶμεν καὶ αὖθις: Ποία γίνεται τελεσιδικίος; Ἠρβλ. περὶ τούτου τὰς ἐν σελ. 195 παρόντος τόμου ὑπὸ τὴν 317 Α. Π. σημειώσεις μας, ταῖς ὁποῖαις δὲν δίδονται ἔτι ἐπαρκεῖς ἀπάντησις. Ὁμοίως τὴν ἐν σελ. 463 ὑπὸ τὴν 419 Α. Π.

Ἀριθ. 61 (1907) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Γ. ΦΑΣΙΛΑΚΗΣ
Στέφανος νομῆς. - ἀγωγή κυριότητος. - ἀπο-
 ζημιώσεις δι' ἀνταξίου ἐν ἀδυνάτῳ ἀπο-
 δόσει.

Ἐπειδὴ, κατὰ τοὺς Νόμους 68 Πανδ. (6.1) καὶ 32 Εἰσηγ. (4.6), ὁ μὴ στερηθεὶς νομίμως τῆς κυριότητος ἐμπραγμάτου δικαίου, ἀλλὰ μόνον τῆς νομῆς αὐτοῦ ἀποβλήθεις, ὀφείλει νὰ ζητήσῃ διὰ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς κυριότητός του καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῆς παρανόμως ἀφαιρέσεως αὐτοῦ νομῆς, ἐκτὸς ἂν ἰσχυρισθῇ καὶ ἀποδείξῃ ὅτι κατέστη ἀδύνατος ἡ ἀπόδοσις τοῦ διεκδικηθέντος πράγματος, ὅτε μόνον δύναται νὰ ζητήσῃ τὸ ἀντάξιον αὐτοῦ, διότι οὕτως ἐπανορθοῦται ἐπακριβῶς ἡ ἐκ τῆς παρανόμου ἀφαιρέσεως προσβολὴ τοῦ δικαιώματος κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ νόμου, ἀξιοῦντος ὅπως τὸ αἰτούμενον, καθοριζόμενον κατὰ τὸ ἀντικείμενον καὶ τὸ εἶδος τοῦ προσβληθέντος δικαίου, εὑρίσκεται ἐν νομικῇ ἁρμονίᾳ καὶ ἐν σχέσει αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος πρὸς τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς. Ὅθεν τὸ ἐφετεῖον, δεχθὲν ὅτι ὁ ἀναιρεσθέντος ἐνάγων δύναται νὰ ζητήσῃ χρηματικὴν ἀποζημίωσιν ἀντὶ τῆς ἀφαιρέσεως αὐθαίρετως ἰδιοκτησίας του, χωρὶς νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἡ ἀπόδοσις τοῦ οὕτως ἀφαιρεθέντος ἀκινήτου κατέστη ἀδύνατος, παρεδίωκε τοὺς ἄνω παρατιθεμένους νόμους καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του, δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 807 § 5 τῆς Πολιτ. Δικονομίας (*).

Ἀριθ. 64 (1907) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ
Θάνατος ἀντίκλητου. - δικηγόρος ἢ μὴ. - διορισμὸς διαμειδομένοις ἐγγράφοις. - οὐ χρεία καὶ ἰδιότητος πληροξουνδίου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀρθρ. 463 τῆς Πολ. Δικονομίας, βιαία διακοπὴ τῆς δίκης γίνεται ἀποθανόντος ἀντίκλητου τινός, ἀλλ' ἐὰν οὗτος δὲν ἦτο δικηγόρος μόνον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς πρὸς τὸν ἀντίδικόν του ἢ ἀντίκλητόν του δηλοποιήσεως τοῦ θανάτου, ἐὰν δὲ ὁ ἀντίκλητος ἐτύγχανε δικηγόρος, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ τοιοῦτου ἀντίκλητου ἀμέσως, ἄνευ τῆς ἐν τῇ πρώτῃ δηλοποιήσεως, κατὰ τὸ ἀρθρον δὲ 148 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ ἀντίκλητος διορίζεται διὰ τῶν διαμειδομένων ἐγγράφων ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τὸ δικάσαν ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 926 τοῦ 1905 ὁριστικῆς ἀποφάσεώς του, ἀποφηνάμενον ὅτι, ὅπως ἐκέλθη βιαία διακοπὴ τῆς δίκης ἐνεκα τοῦ θανάτου ἀντίκλητου ὄντος καὶ δικηγόρου, ἀπαιτεῖται ἵνα ὁ διορισθεὶς διὰ τῶν διαμειδομένων ἐγγράφων δικηγόρος ὡς ἀντίκλητος ἔχει καὶ τὴν ἰδιότητα πληροξουνδίου, διορισθέντος κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 93 τῆς Πολ. Δικονομίας, παρεδίωκε τὰς ἄνω παρατιθείσας οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 463 καὶ 148 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἀρθροῦ 807 ἐδ. 5 τῆς αὐτῆς.

(*) Ἀναίρεται ἡ ἐν σελ. 425 ΧVI: 321 Ε.Α.

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 120 (1907) Τμ. Β'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ
Πλημμελειοδικὴς ὑπογράφας κατηγορητήρια. - οὐκ ἐξαίρεσις. - αἰτηδὲς παραπομπῆς. - ἀπόρριψις. - ἐπιβολὴ προστίμου.

Ἐπειδὴ ἐν προκειμένῳ ζητεῖται ἡ παραπομπή, ἀποδιδόμενων τῷ αἰτοῦντι κατηγοριῶν εἰς ἄλλο πλημμελειοδικεῖον παρὰ τὸ εἰς ὃ ἐπρόκειτο νὰ δικασθῇ Πλημμελειοδικεῖον Ἀρτης, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐξαίρουμένου τοῦ πλημμελειοδίκου Γ. Χ***, ὁ ὑπολειπόμενος ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν δὲν ἐπαρκεῖ διὰ τὴν νόμιμον συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου, ὡς λόγος δ' ἐξαίρεσεως προτείνεται ὅτι ὁ εἰρημέσας πλημμελειοδίκης ὑπέγραψεν ὡς εἰσαγγελεύων τὰ διὰ τὰς περὶ ὧν πρόκειται κατηγορίας κατηγορητήρια, καὶ ἐπομένως, ἀφοῦ ἐνήργησεν ὡς εἰσαγγελεύς, δὲν δύναται νὰ δικάσῃ ὡς δικαστής.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος οὗτος, ὡς ὑποβάλλεται, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἐξαίρεσεως, ἀλλ' ἀδυναμίαν πρὸς νόμιμον συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου, τοιαύτη ὅμως ἀδυναμία ἐκ τοῦ εἰρημένου λόγου δὲν ὑφίσταται, καθόσον οὐδεμία διάταξις τοῦ νόμου καθιεροῖ ὡς κώλυμα τοῦ πλημμελειοδίκου νὰ δικάσῃ τὸν κατηγορούμενον, καθ' οὗ ὑπέγραψεν ὡς εἰσαγγελεύων τὰ κατηγορητήρια ἢ ὑπέγραψεν ὡς τοιοῦτος ἄλλην τινὰ πράξιν τῆς προδικασίας ἐν τῇ αὐτῇ ὑποθέσει (*).

Ἐπειδὴ, κατὰ ταῦτα, δεόν ν' ἀπορριφθῇ ἡ περὶ παραπομπῆς αἴτησις, καταδικαζομένου τοῦ αἰτοῦντος εἰς τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τέλη ὡς καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον ὅρον τοῦ ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 64 καὶ 50 τῆς Ποιν. Δικονομίας προνοουμένου προστίμου.

Ἀριθ. 121 (1907) Τμ. Β' (**)

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ
Ἀθωωτικὴ ἀπόφασις. - ἀναίρεσις δημοδίου κατηγοροῦ.

Ἀριθ. 128 (1907) Τμ. Β'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ
Κλητήριον θέσπισμα. - μὴ περίληψις ἀποδιδόμενον ἀδικήματος. - ἀναφορὰ βουλευματι. - ἔγκαιρος προσβολὴ μὴ κοινοποιήσεως. - ἐπιθεδὲς δόραγιδος. - ζωνιλοπή. - ζῶα αὐλιζόμενα ἢ ἐλαυνόμενα. - μὴ βεβαίωσις. - ἐφαρμογὴ ὑπὸ Ἀρ. Πάγου.

Ἐπειδὴ, καίτοι ἡ παραβίασις τοῦ ἀρθροῦ 162 Ποιν. Δικονομίας δὲν παράγει λόγον ἀναίρεσεως, ἀφ' οὗ ἡ διατύπωσις δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας, τὸ κοινοποιηθὲν τῷ ἀναιρεσέοντι κλητήριον θέσπισμα τῆς εἰσαγγελίας δὲν περιλαμβάνει μὲν καὶ τὸ δι' ὃ εἰσάγεται ὁ κατηγορούμενος ἵνα δικασθῇ ἀδίκημα, ἀναφέρεται ὅμως εἰς τὸ βούλευμα, ἐν τῷ διατακτικῷ τοῦ ὁποῦ τοῦ ἀδικήματος κατὰ πάντα τὰ νομικὰ καὶ πραγματικὰ στοιχεῖα

(*) Πρὸλ. περὶ τούτου τὴν ἐν σελ. 467 παρόντος τόμου ὑπὸ τὴν 84 Α. Π. σημειώσιν καὶ τὴν αὐτῇ παραπομπὴν περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἡδύνατο τοῦτο ν' ἀποτελέσῃ ἐξαίρετις ὁ λόγος οὗτος.

(**) Παραλείπεται ὡς ὁμοία πλείστα ἄλλαις Πρὸλ. 148 Α. σελ. 181 XV, 71 Α. σελ. 405 XII, 64 Α. σ. 167 παρόντος.

ἐκτίθεται καὶ ἡ ἐν τῷ κλητηρίῳ θεσπίσματος παρατηρούμενη ἑλλειψὶς ἀναπληροῦται ἐκ τοῦ παραπεμπτικοῦ βουλευματος, οὗ τὴν μὴ κοινοποιήσιν δὲν δύναται ἤδη νὰ προτείνῃ ὁ κατηγορούμενος παράγων λόγον ἀναιρέσεως, ἀφ' οὗ οὗτος ἐμφανισθεὶς ἐνώπιον τοῦ πλημμελειοδικείου, δὲν ἠναντιώθη εἰς τὴν πρόδον τῆς διαδικασίας, κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 164 καὶ 407 Ποιν. Δικονομίας, ἀδόσιμος ὅθεν ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως κρίνεται.

Ἐπειδὴ ἡ ἐν τῷ κλητηρίῳ θεσπίσματος ἐπίθεσις τῆς σφραγίδος δὲν ἀπαιτεῖται ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 162 Ποιν. Δικονομίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρήτου τῆς διαδικασίας, ὥστε ἡ παράλειψις τῆς διατυπώσεως ταύτης νὰ παράγῃ λόγον ἀναιρέσεως, οἷον ὁ κατηγορούμενος προβάλλει.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ Νόμου ΣΛ' τοῦ 1867 περὶ ζωοκλοπῆς, προνοοῦν περὶ διαφόρων περιπτώσεων ἐνοχῆς ἐπὶ ζωοκλοπῇ, ὁρθῶς παρετέθη ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει καὶ ἐσημειώθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, δεξαμένου ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ περὶ τῶν πραγμάτων κρίσει, συντρέχουσιν τὴν ὑπὸ τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως προβλεπομένην περίπτωσιν.

Ἐπειδὴ τὸ δικάσαν πλημμελειοδικεῖον, ἐν ᾧ οὐδαμῶς δέχεται προκύπτουσιν ἐκ τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας τὴν ὑπὸ τοῦ ἐδαφ. 2 τοῦ ἄρθρ. 376 Ποιν. Νόμου προνοουμένην ἐπιδαρυντικὴν αἰτίαν ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος διαπραχθεῖσα κλοπῇ δύο ἱππῶν, ἥτοι ὅτι ἡ ἐν λόγῳ κλοπῇ διεπράχθη εἰς ζῶα βόσκοντα, αὐλιζόμενα ἢ ἐλαυνόμενα, ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀποφάσεως προκύπτει, ἐφήρμοσεν ἑμῶς τὴν ρηθεῖσαν διάταξιν καὶ τὸ σχετικὸν ἄρθρον τοῦ Ποιν. Νόμου παρέθετο, ἐπιτεῖναν τὴν ποινὴν λόγῳ τῆς ἐπιδαρυντικῆς ταύτης αἰτίας, μὴ συντρεχούσης ἐν προκειμένῳ, οὕτω δ' ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του (ἐν ᾗ κατὰ τὸ ἄρθρον 81 Ποιν. Δικονομίας μόνον τὸ ἐφαρμοζόμενον ἄρθρον τοῦ Ποιν. Νόμου δέον νὰ παρατίθεται) δι' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ Ποιν. Νόμου κατὰ τὸ ἄρθρον 407 ἐδαφ. 11 Ποιν. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως διὰ τὸν λόγον τοῦτον κατὰ τὸ ἄρθρ. 500 Ποιν. Δικονομ., ὁ Ἀρειὸς Πάγος ἐφαρμόζων αὐτὸς τὸν Ποιν. Νόμον, μὴ λαμβανομένης δ' ὑπόψεϊ τῆς ἐπιδαρυντικῆς αἰτίας, δέον νὰ μειωθῇ ἡ ὑπὸ τοῦ πλημμελειοδικείου ἐπιβληθεῖσα τῷ ἀναιρεσειόντι ποινὴ.

Ἀριθ. 131 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ι. ΤΣΑΤΣΟΣ

Ληστεία. - παραδοχὴ βαδάνων. - αἰκία ἄνευ βλάβης. - οὐκ ἐνόπλιος μὲ ἀπειλὴν τοῦ σώματος ἢ ζωῆς. - οὐκ ἀντίφασις.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, ὁ ἀναιρεσειὼν ἐκηρύχθη ἐνοχος ὅτι θέλων νὰ λάβῃ, εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ αὐτογνομόνως τὴν κινήτην περιουσίαν τοῦ παθόντος, ἵνα τὴν ἐχῇ ἀδίκως ὡς ἰδικήσαν τόν, προσέβαλεν αὐτὸν διὰ βίας καὶ ἀπειλήσας τὸ σῶμα καὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ δραχμὰς 500, ὅτι ὁ αὐτὸς ἀναιρεσειὼν ἐβασάνισε τὸν παθόντα σωματικῶς ἵνα τὸν ἀναγκάσῃ ν' ἀνακαλύψῃ εἰς αὐτὸν τὴν κεκρυμμένην περιουσίαν του καὶ ὅτι ὁ αὐτὸς ἀναιρεσειὼν κατὰ

τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ληστείας ἤκισε τὸν παθόντα, ἀλλ' ἄνευ σωματικῆς βλάβης, παρεδέχθησαν δὲ συγχρόνως οἱ ἐνόρκοι ὅτι ἡ ληστεία δὲν ἐπράχθη ἐνόπλιος μὲ ἀπειλὴν τοῦ σώματος ἢ τῆς ζωῆς τοῦ παθόντος, ἐκ τῶν περιστατικῶν ὁμῶς τούτων οὐδὲμία προκύπτει ἀντίστασις ἢ ἀσάφεια ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ, ὥστε νὰ στηριχθῇ τοιοῦτος λόγος ἀναιρέσεως, διότι ἡ ἀπειλὴ κατὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς ζωῆς τινος δύναται νὰ γείνη καὶ ἄνευ ὀπλῶν, ὡσαύτως καὶ αἱ βάσανοι, καὶ διὰ τοῦτο ὁ νόμος εἰς ὅλα τὰ ἀδίκηματα ἀναγράφει ἀορίστως «νὰ ἐβασάνισάν τινα», οἷον δῆποτε καὶ ἂν ἡ τὸ εἶδος καὶ τὸ μέσον τῶν βασάνων, ἐπίσης δὲ καθιστᾷ ἀντιφατικὴν τὴν ἐτυμηγορίαν τὸ ὅτι οἱ ἐνόρκοι ἐδέχθησαν συγχρόνως ὅτι ὁ ἀναιρεσειὼν ἐβασάνισε τὸν παθόντα σωματικῶς καὶ ὅτι ἤκισαν αὐτὸν ἄνευ σωματικῆς βλάβης, διότι καὶ βάσανα καὶ αἰκία δύναται νὰ γείνωσι χωρὶς βλάβην τοῦ σώματος τοῦ παθόντος, ἥρκει δὲ μόνῃ ἡ βάσανος ἵνα ἐπισύρῃ τὴν ἐπιβληθεῖσαν ποινὴν, ἐπομένως ὁ εἰς ἑλλειπὴ ἢ ἀντιφατικὴν ἐτυμηγορίαν στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἐστὶν ἀπορριπτός.

Ἀριθ. 135 (1907) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ
Πινάκιον. - πλαστογραφία.

Ἀριθ. 141 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Αἰτήσις ἀναιρέσεως. - μὴ ἀναφορὰ λόγων.

Ἐπειδὴ, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 483, 488 καὶ 489 τῆς Ποιν. Δικονομ. πρὸς ἄλληλα, ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις πρέπει νὰ περιέχῃ καὶ λόγους ἀναιρέσεως, αἵτησις δὲ ἐστερημένη τῶν οὐτιωδῶν τούτων προσόντων θεωρεῖται ὡς μὴ γενομένη καὶ ἐπομένως ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἀπὸ 10 Ἀπριλίου 1907 ἐνώπιον τοῦ δικαστικοῦ γραφείως τῶν ἐν Ἀθῆναις Κακουργιοδικῶν συνταχθεῖσα ἐκθεσις περὶ αἰτήσεως ἀναιρέσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως οὐδένα περιέχουσα λόγον, ἀλλ' ἀναφερομένη ἀπλῶς εἰς τοὺς ἐκτεθησομένους τοιοῦτους κατὰ τὴν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, καθίσταται ἀπαράδεκτος.

Ἀριθ. 142 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Πλαστογραφία. - ἀπόπειρα. - μὴ θέσις αἰτηθέντος ζητήματος περὶ.

Ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ τῆς πλαστογραφίας ἐγγράφου εἰς ἣν ἠνῆκε καὶ ἡ χρῆσις τούτων (ἄρθρ. 258 τοῦ Ποιν. Νόμου) καίτοι οὕσης τυπικοῦ ἀδικήματος, ἥτοι θεωρουμένου τετελεσμένου καὶ ἄνευ τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ σκοπομένου αποτελέσματος, εἶναι δυνατόν νὰ χωρήσῃ ἀπόπειρα, ἥτοι νὰ ἐπιχειρηθῶσιν ἐξωτερικαὶ πράξεις περιέχουσαι ἀρχὴν ἐκτελέσεως, χωρὶς ν' ἀνήκωσιν αὐταὶ οὔτε εἰς τὰς προπαρασκευαστικὰ οὔτε νὰ συμπίπτωσι μὲ ἐκεί-

(*) Παραλείπεται ὡς δυοῖα τῇ ἐν σελ. 536 παρόντος τόμου 101 Α. Π.

νας τὰς πράξεις δι' ὧν τὸ ἀδίκημα θεωρεῖται τετελεσμένον, καὶ ἐπομένως δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα ἀποκρίρας κατὰ τὸ ἄρθρ. 430 τῆς Ποιν. Δικονομίας, καθ' ὅσον αὕτη ὑπόκειται εἰς ἐλαφροτέραν ἀναλόγως ποινὴν παρὰ τὴν ἐπιβαλλομένην εἰς αὐτὸ τὸ κακούργημα ἢ πλημμέλημα (ἄρθρ. 47, 49 καὶ 50 τοῦ Ποιν. Νόμου).

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης, ὁ κατηγορούμενος Ι. Σ.^{***} ἤτησато νὰ τεθῇ καὶ ζήτημα ἀποκρίρας, ἀλλὰ τὴν αἴτησιν ταύτην ἀπέριψε τὸ δικαστήριον τῶν Συνέδρων διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῷ μὴ νομίμῳ λόγῳ ὅτι ἐπὶ πλαστογραφίας, τυπικοῦ οὗσης ἀδικήματος, δὲν χωρεῖ ἀπόπειρα.

Ἐπειδὴ ἡ παράλειψις τῆς θέσεως ζητήματος, ἔχοντος ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἐπιμετρήσεως τῆς ποινῆς, ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐστηρίχθη ἐπὶ ἀτελοῦς ἐτυμολογίας, ἐπαγαγούσης ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν καὶ ψευδῆ ἐφαρμογὴν τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐπομένως ἀναιρετέα ἐστὶν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὡς καὶ παραπεμπτέα ἡ δίκη εἰς ἄλλο κακούργιοδικεῖον παρὰ ἐκεῖνο οὗ ἀναιρεῖται ἡ ἀπόφασις.

Ἀριθ. 144 (1907) Τμ. Β' (*)

Εἰσαγγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΑΕΡ

Πλημμελειοδικεῖον. - οὐ χρεῖα γνωστοποιήσεως μαρτύρων. - ἐκλογικὰ ἀδικήματα. - ἰδιωτικὴ κατηγορία. - ἀδιάφορος νομιμότης ζητούμενης ζημίας ἐν ἀγωγῇ. - ἀνάγνωσις μαρτυρίας ἰδιώτου κατηγοροῦ. - παραίτησις ἀπὸ ἐναντίας ἐνστάσεως. - κατηγορία ἐπὶ ἀποκλεισμῷ ψευδοφύρων. - μὴ μνηεῖα ἀποκλεισθέντων. - προσηγομένῃ ἀνώμαλις δυν. κατηγορουμένου. - μὴ αὐτοπροσώπος παράστασις ἰδιωτικοῦ κατηγοροῦ. - πολιτικὰ ἀδικήματα. - χαρακτήρ. - ἀδικήματα κατ' ἐκλογάς. - αὐτοουγία καὶ συναιτιότης. - ἐκταδὶς ἐπὶ πάντων ἀδικημάτων. - ποινικὴ εὐθύνη ἐκ μὴ παρεμποδίδεως. - παράλειψις. - παράστασις δημοσίων προσώπων. - αὐτοουγία. - δυνέργεια. - ποιναί. - κύριαι καὶ παρακολουθηματικαί. - κατηγορία ἐπὶ αὐτοουγία. - καταδίκη ἐπὶ δυνεργεία. - οὐ μεταβολή.

Ἐπειδὴ, οὕτε ἐν ταῖς περὶ κλήσεως καὶ κοινοποιήσεως τῶν ἐγγράφων διατάξεσι τῶν ἄρθρ. 161-165 Ποιν. Δικονομίας, οὕτε ἐν ταῖς τοιαύταις τῶν ἄρθρ. 303-394 καὶ ἐπομ. αὐτῆς περὶ τῆς διαδι-

κασίας ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῶν πλημμελειοδικῶν ἀναγράφεται ἡ τοῦ ἄρθρου 413 Ποιν. Δικον. περὶ ἐγγειρίσεως τοῦ καταλόγου τῶν κλητευθέντων μαρτύρων εἰς τὸν ἐγκαλούμενον διάταξις, ἥτις ἀφορῶσα τὴν ἐνώπιον τῶν κακούργιοδικῶν διαδικασίαν, μόνον ἐπὶ ταύτης ἔχει ἐφαρμογὴν, μὴ ἐπιβαλλομένης δ' οὕτω ἐκ τοῦ νόμου τῆς τοιαύτης γνωστοποιήσεως τῶν μαρτύρων, καὶ δὴ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας ἐπὶ πλημμελημάτων, ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτός ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰς εἰδικὰς διατάξεις τῶν συνδυασμένων ἄρθρ. 93 καὶ 67 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν ΧΜΗ' Νόμου, ἡ τιμωρία πάσης ἐκλογικῆς παραβάσεως δύναται νὰ ἐπιδιωχθῇ καὶ δι' ἰδιωτικῆς κατηγορίας καὶ συνεπῶς δὲ ἀνεξαρτήτως τῆς πολιτ. ἀγωγῆς καὶ τοῦ νομίμου ἢ μὴ τῆς ἐν αὐτῇ

διαδικασίαν, μεθ' ἣν ἀπηγγέλθη δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς ἐκηρύχθησαν ἐνοχοί, μετὰ τοῦτο δὲ ὁ εἰσαγγελεὺς λαβὼν τὸν λόγον ἡτήτατο δόπως εἰς τοὺς κηρυχθέντας ἐνόχους ἐπιβληθῇ ἀνάλογος φυλάκισις, δθεν ἡ ἀπουσία τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ διήρκεσε ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας μέχρι πέρας τῆς δίκης. Κατὰ τὸ ἄρθρον 342 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἐὰν ὁ ἰδιώτης κατηγορῶς δὲν ἐμφανισθῇ ἀποβάλλεται κατ' ἐρήμην ἡ κατηγορία. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 343, ὁ δημόσιος κατηγορῶς ἔχει εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τὸ δικαίωμα ν' ἀναλάβῃ αὐτεπαγγέλτως τὴν κατηγορίαν, δὲν εἶναι δὲ ἀναγκαῖον νὰ ὑπάρχῃ δήλωσις πανηγυρικῇ τοῦ εἰσαγγελέως ὅτι ἀναλαμβάνει αὐτεπαγγέλτως τὴν κατηγορίαν ταύτην, ἀρκεῖ νὰ ἐξάγῃται εὐκρινῶς ὅτι τοῦτο ἐγένετο, τοῦτο δὲ συνάγεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκ τοῦ ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἐπιβολὴν ποινῆς. Ἐὰν ἦνόναι νὰ μὴ ἀναλάβῃ τὴν κατηγορίαν ἤθελε ζητῆσαι τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 342 διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ, ἥτοι τὴν ἀπορρίψιν τῆς ἰδιωτικῆς κατηγορίας, τοῦτο δὲ μὴ πράξας ἀλλὰ προτείνας ἐπιβολὴν ποινῆς προδήλως ἀνέλαβε τὴν ἐξακολούθησιν τῆς κατηγορίας. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 25 οἱ ἰδιῶται κατηγοροὶ ὀφείλουσι νὰ ἐμφανίζωνται αὐτοπροσώπως εἰς τὸ ἀκροατήριον κατὰ τὴν συζήτησιν, δύναται μολοντοῦτο νὰ διορίζωσι δικηγόρον τινὰ ν' ἀγορεύῃ ἀντ' αὐτῶν κατὰ τὴν ὑπεράσπισιν, ἐκ τῆς διατάξεως δὲ ταύτης προκύπτει σαφές ὅτι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ πάντοτε παρόντα τὸν ἰδιώτην κατηγορῶν διὰ νὰ δύναται ν' ἀγορεύῃ ἀντ' αὐτοῦ ὁ δικηγόρος, ἀλλ' ἀποχωρήσαντος τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ μετὰ τὴν ἀποδεικτικὴν διαδικασίαν ὁ συνήγορος δὲν ἠδύνατο ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ νὰ φέρῃ τὸν λόγον εἰς τὴν περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς συζήτησιν, καὶ τὸ δικαστήριον μὴ ἐπιτρέπον εἰς τὸν συνήγορον τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ τὸν λόγον ἤθελε πράξει συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρ. 25 τῆς Ποιν. Δικονομίας, οὐδὲως ὅμως ἠδύνατο νὰ παρίδῃ τὴν ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ὑποβληθεῖσαν πρότασιν περὶ ἐπιβολῆς τῆς ποινῆς. Ἀλλ' ἐκτός τούτου ἡ παράδοσις τοῦ ἄρθρ. 25 ὡς πρὸς τὸν ἰδιώτην κατηγορῶν δὲν ἀναγράφεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας τὲ δὲ ἄρθρ. 100 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων καὶ ἀναίρεισιν κατὰ τὸ ἄρθρ. 407 παρ. 9. Ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνυπόστατος, καθ' ὅσον ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως καὶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ διαρκῶς παρίστατο ὁ εἰσαγγελεὺς, ἡ δὲ ἀπουσία τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ ἐγένετο μετὰ τὴν ἀποδεικτικὴν

(*) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Α. Τσιβανόπουλος εἶπε ταῦτα :

« Ἀρχομαι ἀπὸ τῆς ἐξετάσεως τῶν λόγων τῶν ἀφορώντων εἰς πάντας τοὺς ἀναιρεσίοντας. Δύο εἶναι οἱ λόγοι οὗτοι. Ὁ πρῶτος ὅτι καταδικάσθησαν μὴ παρισταμένου αὐτοῦ τοῦ προσώπου τοῦ ἐνασχομένου τὴν δημοσίαν ἀγωγὴν, ὅπερ ἐπάγεται ἀκυρότητα τῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 100 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων καὶ ἀναίρεισιν κατὰ τὸ ἄρθρ. 407 παρ. 9. Ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνυπόστατος, καθ' ὅσον ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως καὶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ διαρκῶς παρίστατο ὁ εἰσαγγελεὺς, ἡ δὲ ἀπουσία τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ ἐγένετο μετὰ τὴν ἀποδεικτικὴν

« Δεύτερος λόγος προτείνεται ὅτι πάντα τὰ περὶ τὰς ἐκλογὰς ἀδικήματα εἶναι πολιτικὰ καὶ ὡς τοιαῦτα ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστη-

προβαλλομένης ζημίας, ή ιδιωτική κατηγορία επί αξιοποιώνων παραβάσεων του εκλογικού Νόμου είναι πάντοτε δεκτή.

Ἐπειδὴ βεβαιουμένου ἐκ τῶν πρακτικῶν συνεδριάσεως τοῦ ὅτι ὁ ἤδη ἀναιρεσείων Κ. Σ' ἐδήλωσεν ὅτι παραιτεῖται τῆς κατὰ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐνόρκου μαρτυρίας τοῦ ιδιώτου κατηγοροῦ προδληθείσης τὸ πρῶτον ἐνστάσεώς του, καὶ τοῦ ὅτι οἱ ἕτεροι κατηγορούμενοι ἐρωτηθέντες ἐδήλωσαν ὅτι οὐδεμίαν ἔχουσιν εἰς ἀνάγκωσιν τῆς καταθέσεως ταύτης ἀντίρρησην, καὶ συναινέουσιν εἰς ἀνάγκωσιν αὐτῆς, καθ' ἣς οὐδεμία ἄλλη παρ' ἑτέρου τινὸς προὔβληθη ἀντίρρησης, ὁρθῶς καὶ συμφῶνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 122 ἐδ. β' Ποιν. Δικονομίας ἀναγνώσθη ἡ ἐνορκος ἐξέτασις τοῦ καὶ ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντος παραστάντος ιδιώτου κατηγοροῦ, καθ' ὅσον, οὐδενὸς ἐναντιωθέντος, ἡ διαδικασία ἐγ-

κύρως διεξήχθη καὶ διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῆς τοιαύτης καταθέσεως κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην τοῦ νόμου διάταξιν.

Ἐπειδὴ ὁ εἰς ἀκυρότητα τοῦ κατηγορητηρίου, ὡς μὴ ὀρίζοντος τοὺς ἀποκλεισθέντας ἀπὸ τῆς ψηφοφορίας ψηφοφόρους, στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως τοῦ ἀναιρετηρίου ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος, καθόσον ἡ τοιαύτη ἐκ λόγου ἀοριστίας τυχὸν ὑπάρχουσα ἀκυρότης εἶδει νὰ προταθῇ ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος πλημμελειοδικαίου, συμφῶνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 407 § 2 Ποιν. Δικονομίας, δὲν ἀναγράφεται δὲ ρητῶς ὡς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀναγεγραμμένη ἡ παραβίασις τοῦ τοιοῦτου τῆς διαδικασίας τύπου, οὐδὲ περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν ἐν ἀρθρ. 407 ἐδ. 9 ρητῶς καθοριζομένων καὶ ἐπαγουσῶν ἀναιρέσιν τῆς ἀποφάσεως περιπτώσεων.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἕτερος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος ὅτι

ρίου τῶν ἐνόρκων, ὥφειλεν ἐπομένως τὸ πλημμελειοδικεῖον νὰ κηρύξῃ αὐτὸ ἀναρμόδιον. Καὶ ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνυπόστατος. Περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐξέφρασα πολλάκις τὴν γνώμην μου. Ἡ γνώμην μου δ' αὕτη ἐγένετο δεκτή καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 77 (1898) ἀποφάσεως ὡς καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 35 (1907). Τότε ὑποστήριξα ὅτι στερούμεθα νόμου εἰδικοῦ προσδιορίζοντος τὰ πολιτικὰ ἀδικήματα, καὶ ὅτι ἂν τοιοῦτος ὅρισμός ὑπῆρχεν αἱ συνταγματικαὶ διατάξεις ἦθελον τύχει πληρεστίας ἐφαρμογῆς. Στερούμενοι δὲ εἰδικοῦ νόμου κατ' ἀνάγκην ὀφείλομεν ν' ἀποδεχθῶμεν τὴν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας γενομένην ἐκτίμησιν ὡς κυριαρχικὴν, καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ προβῶμεν εἰς ἀναιρέσιν τῆς ἀποφάσεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ δικαστήριον, ὡς πρὸς τὴν διατύπωσιν τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ πολιτικοῦ ἀδικήματος ἡττάσθη τὴν θεωρίαν συγγραφῆς τινὸς ἀντὶ τῆς ὑπὸ ἑτέρου συγγραφῆς ὑποστηριζομένης, πρῶτον μὲν διότι ἡ ἀναιρέσις γίνεται δι' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, νόμου δὲ μὴ ὑφισταμένου ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ πολιτικοῦ ἀδικήματος, ἀνοίγεται μὲν εὐρὺ στάδιον εἰς τὴν δικαστικὴν αὐθαίρεσιν, δὲν ὑπάρχει ὁμοῦ μέσον πρὸς διόρθωσιν· δεῦτερον δὲ καὶ ἂν ἦτο δεκτὸς λόγος ἀναιρέσεως, μὴ ὑπάρχοντος νόμου παραβιαζομένου, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει μόνον τῶν θεωριῶν τῶν συγγραφῶν δυνάμενης νὰ στηριχθῇ τῆς ἀναιρέσεως, πάλιν ἀνέριτος ἦθελον εἶσθαι ἡ ἀναιρέσις, καθ' ὅσον οἱ πραγματευθέντες τὸ ἀντικείμενον τοῦτο συγγραφεῖς δὲν κατέληξαν ἀκριβῶς εἰς ὁμοία συμπεράσματα. Σήμερον δὲν ἔχομεν λύσιν ζητήματος ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὥστε νὰ στηριχθῶμεν εἰς τὴν κυριαρχικὴν αὐτοῦ ἐκτίμησιν, εὐρισκόμεθα λοιπὸν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ λύσωμεν τὸ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον ἡμῶν νῦν ὑποβαλλόμενον ζήτημα. Ἡ νεωτέρα νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου χαρακτηρίζει τὴν ἀναρμοδιότητα, ὅταν ἰδίως προσέχρηται ἐξ ἐλλείψεως δικαιοδοσίας, προβληθέν ὑπὸ μόνον τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως, ἂν δὲ δὲν ἀκολουθήσῃ τὴν γνώμην ταύτην καὶ πάλιν ὁ Ἀρειος Πάγος, διὰ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος ἐπικαλοῦνται τὰς ὑπ' ἀριθ. 15 (1879) καὶ 54 (1882) ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου. καθ' ἃς τὰ ἐκλόγικα ἀδικήματα δὲν εἶναι πολιτικά, διότι κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀρθρ. 95 τοῦ Συντάγματος πολιτικὰ ἐγκλήματα δὲν δύναται νὰ εἶναι ἄλλα ἐκτὸς τὰ κατὰ τῆς πολιτείας αὐτῆς ἀπευθυνόμενα καὶ δικαιώματα αὐτῆς ὡς τοιαύτης προσβάλλοντα, ἐν ᾧ ἡ ἐπέμβασις εἰς τὰς ἐκλογὰς γίνεται ὑπὲρ ἀτόμων ἢ κατ' ἀτόμων καὶ οὐχὶ πρὸς

ἀνατροπὴν τοῦ πολιτεύματος ἢ μεταβολὴν τῶν καθεστώτων ἢ θεμελιώδους τινὸς τοῦ πολιτεύματος διατάξεως. Ἐλαττήριον τῶν πρῶτων τούτων τῆς παρεμποδίσεως τῶν ἐκλογῶν ἀπὸ τῆς ψηφοφορίας εἶναι ἡ φιλοδοξία, ὁ ἐγωϊσμός καὶ ἡ ἰδιοτέλεια, καὶ οὐχὶ ἡ ἐπιβουλὴ κατὰ τῶν θεμελιωδῶν θεσμῶν τῆς πολιτείας. Ἐν ἄλλαις λέξεσι τὸ ἀδίκημα ἀπευθύνεται κατ' ἀτόμων καὶ οὐχὶ κατὰ τῆς πολιτείας, ἢτοι σκοπεῖ τὸν πολιτικὸν παραγκωνισμὸν τοῦ δεῖνα ἢ δεῖνα ἐπ' ὠφελείᾳ ἑτέρου τινός. Ἐξ ὧν δὲ τῆς οἰκονομίας τῶν Ἐκλογῶν Νόμων καὶ ἐκ τῶν ἐπ' αὐτῶν γενομένων συζητήσεων ἐξάγεται ὅτι τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐθεώρησαν ἀρμόδιον πρὸς ἐκτίμωσιν τῶν πλημμελημάτων τούτων.

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν δύο τούτων λόγων τῆς ἀναιρέσεως προβαίνομεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ κυριωτέρου λόγου τῆς ἀναιρέσεως. ὅστις ἀφορᾷ τὸν καταδικασθέντα δῆμαρχον. Οὗτος ἐκηρύχθη ἐνός ὅτι ἐν ᾧ ὁ Σ' ἐρριπτεῖν ἐν ταῖς κάλπαις τῶν ὑποψηφίων βουλευτῶν Β' καὶ Γ' πλείονα τοῦ ἐνὸς σφαιρίδια, οὗτος τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἐκλογικοῦ καταστήματος, καίτοι παρὼν καὶ παριστόμενος, συνήργησε εἰς τὸ παρὰ τοῦ Σ' πράξαι τὴν πλημμέλημα, μὴ προσπαθήσας ὡς πολίτης νὰ ἐμποδίσῃ τοῦτο, ἐν ᾧ ἦτο δυνατόν εἰς αὐτὸν ἄνευ κινδύνου. Ὁ λόγος συνίσταται εἰς τὸ ὅτι τὸ ἀρθρ. 74 § 3 περὶ ἀρνητικῆς συνεργίας δὲν ἰσχύει παρ' ἡμῖν καταργηθὲν ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 634 τοῦ Ποιν. Νόμου. Ἐφ' ὅσον αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀδίκημα, λέγει ὁ ἀναιρέσιων, τοῦ ἀρθρ. 74 § 3 σὺν τῇ προσθήκῃ «ἀπειθείας» τοῦ πολίτου πρὸς τὴν καλοῦσαν αὐτὸν δημοσίαν ἀρχὴν κολάζεται ὡς πταίσμα ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 634, φανερόν εἶναι ὅτι ἐφαρμογὴν δὲν ἔχει πλέον τὸ ἀρθρ. 74 § 3. Ποιν. ἢ προβῶ εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ λόγου τῆς ἀναιρέσεως, κοίνω ἀναγκαῖον νὰ εἰπω ὀλίγας λέξεις ἐπὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 74, καὶ ἰδίως περὶ τοῦ ὑπαγορευσαντος αὐτὴν λόγου. Ἡ ἰδέα τῆς ἀμυντικῆς ἀλληλεγγύης τῶν μελῶν τῆς κοινωνίας, δυνάμει τῆς ὁποίας ἀναγνωρίζεται ὡς καθήκον ἐκάστου πολίτου ἡ πρόληψις τῶν ἐγκλημάτων καὶ ὡς ἀδίκημα ἡ παραβίασις αὐτοῦ δὲν εἶναι νέα. Οἱ νεώτεροι ἐκάνεσαν αὐτήν. Κατὰ τὸν Πρωσικὸν Νόμον ἀρθρ. 80, 81, Αὐστριακὸν ἀρθρ. 190, Σαξωνικὸν ἀρθρ. 39 καὶ τὸν Βαυαρικὸν ἀρθρ. 78 καὶ τὸν Βυρτεμβουργικὸν τιμωρεῖται ὁ μὴ προσπαθὼν νὰ πρόλῃβῃ τ' ἀδικήματα. Διαφωνία δὲ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν συγγραφῶν ὡς πρὸς τὸ ἀξιοποιεῖν τῆς μὴ παρεμποδίσεως τῶν ἀδικημάτων. Τὸ

δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, πρὸς κανονισμόν τῶν συνεπειῶν τοῦ δεδικασμένου, ἢ αὐθωσίς τοῦ ἐτέρου κατηγορουμένου καὶ ἢ ἀπὸ τῆς κατηγορίας κατ' ἄλλου τοιοῦτου παραίτησις τοῦ ιδιώτου κατηγοροῦ, ἀναγόμενος εἰς τὸ πραγματικὸν τῆς υποθέσεως καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ κανονισμόν τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου, μὴ ὑποκειμένης κατὰ τοῦτο εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀπορριπτεὶς ἐστίν, ὡς ἐν οὐδεμιᾷ τῶν περιπτώσεων ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεως τῶν πλημμελειοδικῶν τοῦ ἀρθρ. 407 Ποιν. Δικονομίας ἀναγραφόμενος καὶ εἰς οὐδεμίαν τούτων ὑποβαλλόμενος.

Ἐπειδὴ ἀπαιτεῖται μὲν κατὰ τὸ γράμμα καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρθρ. 25 Ποιν. Δικονομίας ἡ αὐτοπρόσωπος παράστασις τοῦ ιδιώτου κατηγοροῦ κατὰ τὴν συζήτησιν, εἰς ἣν περιλαμβάνεται ὑπὸ τὴν γενικωτέραν ταύτης ἔννοιαν καὶ ἡ περὶ τῆς ἐ-

ξιόποινον τοῦτο στηρίζεται ἐπὶ τεκμηρίου, ὅτι, ὅστις γνωρίζει τὸ ἐγκληματικὸν σχέδιον τοῦ ἄλλου καὶ ἀμελεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκτέλεσίν του θέλει νὰ γείνη τὸ ἐγκλημα. Οὕτως ἡ ἀρνητικὴ αὕτη συνεργία ἐξομοιώνει ἀρνητικὴν κατὰστασιν θελήσεως πρὸς θετικὴν, ἡ στηριζόμενον τὸ ἐξιόποινον ἐπὶ τεκμηρίου ἐπιθυμίας μετατρέπει τὴν εἰκαζομένην ταύτην ἐπιθυμίαν εἰς θέλησιν ἐσχηματισμένην ἤδη, καὶ ἀπὸ ὑποθέσεως εἰς ὑπόθεσιν φθάνομεν νὰ ἀποδώσωμεν εἰς θέλησιν ἔνοχον, ὅ,τι δύναται νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα αἰδοῦς, φόβου προσωπικοῦ κινδύνου ἢ εὐσπλαχνίας. Ἐν ἄλλαις λέξεσι τὸ γεγονός τῆς μὴ παρεμποδίσσεως ἐξιόποινον πράξεως δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ ἀληθὴ ἀρνητικὴν συνεργίαν, διότι οὔτε συνένωσις πράξεων ὑπάρχει οὐ.ε. συνένωσις θελήσεων. Κατὰ γενικὸν δὲ ἀξίωμα ἡ πολιτεία τότε μόνον ἔχει δικαίωμα νὰ ἐπιβάλλῃ ποινὰς ὅτε εἶναι αὐταὶ ἀναγκαῖαι, καὶ τοιαύτας μόνον, αἱ ὅποιαι ἀναλογοῦν εἰς τὸν βαθμὸν τῆς ἐνοχῆς τοῦ ἀδικήσαντος, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν κατὰ πᾶσαν πολιτείαν καὶ τῶν ἰδιαιτέρων αὐτῆς σχέσεων καὶ ἀναγκῶν εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἐνεργείας αὐτῆς πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς συστάσεώς της. Τοῦτο ὅμως δὲν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν νομοθέτην τὸ δικαίωμα νὰ παραβιάσῃ καὶ αὐτὰς τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τοῦ Ποιν. Δικαίου, πολὺ δὲ περισσώτερον δὲν ἀφαιρεῖ τὸ δικαίωμα νὰ προσκρούσῃ κατὰ τι εἰς αὐτάς καὶ νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἐξ ἀμελείας συνεργίαν, ὡς ἐποσέξεν ὁ ἡμέτερος νομοθέτης ἀκολουθήσας τὴν Βαυαρικὴν νομοθεσίαν. Τὸ συμφέρον τῆς προληψέως τῶν ἐγκλημάτων, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ νομοθέτου, εἶναι ἀνώτερον τῶν δυσκολιῶν καὶ ἀτόπων τῆς ἐφαρμογῆς τοιαύτης ἐξαιρετικῆς ποινικῆς διατάξεως. Ὁ νομοθέτης ἡμῶν ἐν τῷ ἀρθρ. 74 § 3 ἀπέδωκε μεγαλειτέραν σπουδαιότητα εἰς τὴν πρόληψιν τῆς ἐξιόποινου πράξεως, παρὰ εἰς τὴν συνδρομὴν ἐπὶ δυστυχημάτων καὶ τετελεσμένων πράξεων μετὰ πρόσκλησιν τὴν πρώτην ἀναδιβάλλει εἰς πλημμέλημα, τὴν δὲ δευτέραν χαρακτηρίζει εἰς πταίσμα, διότι εἰς τὴν πρώτην αὐτὸς μόνον γνωρίζει καὶ δύναται ἐξαιρετικῶς νὰ προλάβῃ τὸ ἀδίκημα, ἐν ᾧ εἰς τὴν δευτέραν πολλοὶ δύνανται νὰ παρασῶσι συνδρομὴν. Τοῦτ' αὐτὸ ἐπράξε καὶ ὁ Βαυαρικὸς Νόμος τοῦ 1852. Κατὰ τὰ ἐπίσημα σχόλια τοῦ ἀρθρ. 78 τοῦ Βαυαρικοῦ Νόμου περὶ ἀρνητικῆς συνεργίας, συμφέρει εἰς τὸ κράτος ὅχι μόνον νὰ τιμωρῇ, ἀλλ' ἀκόμη καὶ πρὸ πάντων νὰ προλάβῃ τὰ ἐγκλήματα. Οὕτως, ὅστις δυνάμενος νὰ ἐμποδίσῃ ἐγκλήματι τι ἀμελεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τὰ μέσα, ἅτινα διαθέτει πρὸς τοῦτο, παρα-

πιβλητέας ποινῆς, ἀλλ' ἡ παράβασις τοῦ τοιοῦτου τύπου τῆς διαδικασίας δέου ἐν καιρῷ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας νὰ ὑποβληθῇ, μὴ ἀναγραφομένη δὲ ρητῶς ἐν τῷ νόμῳ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, δὲν δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀναιρέσιν τῆς ἀποφάσεως, δυνάμει τοῦ ἀρ. 407 ἐδ. 9* Ποιν. Δικονομίας, ὡς μὴ περιλαμβανομένη μεταξὺ τῶν ἐν τούτῳ ρητῶς κατονομαζομένων καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένων περιπτώσεων, οὐδὲ δύναται ἡ τοιαύτη μὴ ἐμφάνισις τοῦ ιδιώτου κατηγοροῦ, λόγῳ τοῦ ὅτι οὗτος ἔχει κατὰ τὸ ἀρθρ. 401 Ποιν. Δικονομίας τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ εἰσαγγελέως, νὰ ὑπαχθῇ ὑπὸ τὴν ἀπαγγέλλουσαν ἀκυρότητα τῶν ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ εἰσαγγελέως ἐκδιδομένων ἀποφάσεων γενικὴν διατάξιν τοῦ ἀρθρ. 100 Ὁργαν. Δικαστηρίων, καθ' ὅσον τὰ μὲν ἐν ἀρθρ. 401 Πν. Δικονομίας παρατιθέμενα

διάζει καθήκον πρὸς τὴν κοινωνίαν καὶ εἶναι ἀξίος νὰ ἐξομοιωθῇ πρὸς ἠθικὸν συνεργόν. Ἐν τούτοις ἡ συνεργία αὕτη δι' ἀποχῆς δὲν χαρακτηρίζεται καὶ δὲν τιμωρεῖται εἰμὴ ὡς πλημμέλημα. Ὅθεν οὐδὲν ἄλλο μένει ἢ νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὴν ἐφαρμοσθεῖσαν διάταξιν. Ὁ ἀναιρέσιον διατείνεται ὅτι αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀδίκημα κολάζεται ὡς πταίσμα. Ὅπως δὲ ὑποστηρίξῃ τὴν γνώμην του διατείνεται ὅτι: παρέλαβεν ὁ συντάκτης τοῦ ἡμετέρου Ποιν. Νόμου καὶ τὸ ἀρθρ. 74 § 3 ἐκ τοῦ ἀρθρ. 78 τοῦ Βαυαρικοῦ Ποιν. Νόμου τοῦ 1813 καὶ τὸ ἀρθρ. 634 ἐκ τῶν βαυαρικῶν νομοσχεδίων τῶν ἐτῶν 1822, 1827 καὶ 1831, πρὸς σύνθεσιν μάλιστα τοῦ ἀρθρ. 634 τοῦ Ποιν. Νόμου ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ἀρθρ. 475 § 12 τοῦ Γαλλικοῦ Ποιν. Νόμου, καὶ οὕτω λέγει ἐδημιουργήθῃ πλήρης καὶ ἀδυσώπητος ἀντίφρασις ἐκ τῆς ἀσυνειδήτου συγχλήσεως δύο ἀντιθέτων συστημάτων. Ὁ Βαυαρικὸς Ποιν. Νόμος τοῦ 1813, ὁ ἐν ἀρθρ. 78 ἀναγράφων τὸ ἀδίκημα τῆς ἀρνητικῆς συνεργίας ὡς πλημμέλημα, ἦτοι τὸ ἡμέτερον ἀρθρ. 74 § 3 δὲν ἀναγράφει καὶ τὸ πταίσμα τοῦ ἡμετέρου ἀρθρ. 634. Τὰ βαυαρικὰ νομοσχέδια, τ' ἀναγράφοντα τὸ πταίσμα τοῦ ἡμετέρου ἀρθρ. 634, δὲν ἀναγράφουσι καὶ τὸ πλημμέλημα τοῦ ἀρθρ. 74 § 3. Καὶ ὁ Γαλλικὸς Ποιν. Νόμος, ὁ ἀναγράφων ἐν ἀρθρ. 675 § 12 τὸ πταίσμα, περὶ οὗ τὸ ἡμέτερον ἀρθρ. 634, ἀγνοεῖ ὅλος τὸ ἀδίκημα τῆς ἀρνητικῆς συνεργίας τοῦ ἀρθρ. 74 § 3 τοῦ Ποιν. ἡμῶν Νόμου.

«Εἰς ἀντίκρουσιν τούτων λέγω ὅτι κατὰ πρῶτον ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ἀρθρ. 634 «παραμέλησις βοηθείας εἰς δημοσίαν ἀνάγκην» δεικνύει ὅτι τὸ ἀρθρ. 634 δὲν ἔχει ἀντικείμενον τὴν πρόληψιν ἀδικημάτων, ἐν ᾧ τὸ ἐφαρμοσθὲν ἀρθρ. 74 ἀφορᾷ εἰς περιπτώσιν συνεργίας, ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τῆς ἐπιγραφῆς ὅταν τις μελετήσῃ τὰ δύο ταῦτα ἀρθρα θέλει πεισθῆναι ὅτι δὲν ἀφορᾷ εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον, ἀλλὰ τὸ μὲν ἐν ἀφορᾷ εἰς τὴν πρόληψιν τῶν ἀδικημάτων, τὸ δ' ἕτερον εἰς δημοσίαν δυστυχίματα καὶ εἰς τετελεσμένας πράξεις. Ὁ Chauveau, § 2850 τοῦ αὐτοῦ τόμου, ἐρμηνεύων τὸ γαλλικὸν ἀρθρ. 675 ἀντιστοιχεῖ μὲν τὸ ἡμέτερον 634, φέρει ὡς παραδείγματα, ὅταν καλῶνται πολῖται πρὸς καταστολὴν πυρκαϊᾶς, πρὸς σωτηρίαν ναυαγῶν, πρὸς σύλληψιν ἐνόχου ἐπὶ ἐγκλήματος ἐπ' αὐτοφώρῳ. Εἰς ὅλας, λέγει, ταύτας τὰς περιπτώσεις ὑπάρχει τὸ κατεπεῖγον ἀμέσῳ βοηθείας. Δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἀδυναμία ὡς πρὸς τὴν παροχὴν παραχρήμα ὀργανισμένης συνδρομῆς ὑπὸ τῆς διοικήσεως. Ἐν τοιαύταις περιπτώσεσι ἐπικαλοῦνται τὴν συνδρομὴν ἀπλῶν ἰ-

ἄρθρα αὐτῆς ἀναφέρονται εἰς τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ εἰσαγγελέως κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου εἰσαγωγὴν καὶ ὑποστήριξιν τῆς δημοσίας κατηγορίας διὰ προτάσεων καὶ αἰτήσεων, τὸ δὲ ἄρθρ. 100 Ὁργαν. Δικαστηρίων ἀφορᾷ τὴν νόμιμον συγκρότησιν τῶν ἐν τοῖς παρατιθεμένοις ἐν αὐτῷ ἄρθρῳ ἀναφερομένων δικαστηρίων, ὧν ἀπαραίτητον μέλος ἀποτελεῖ ὁ εἰσαγγελέως, οὐδαμῶθεν δὲ δύναται νὰ συναχθῇ ὅτι ὁ ιδιώτης κατήγορος, ἀναλαμβάνων τὴν ἐνάσκησιν δημοσίας κατηγορίας καὶ τὰ ἐπὶ ταύτης δικαιώματα τοῦ εἰσαγγελέως, ὑποκαθίσταται τελείως εἰς τὴν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων θέσιν αὐτοῦ καὶ ἀποτελεῖ, ὡς καὶ οὗτος, μέλος τῆς συνθέσεως τοῦ δικάζοντος δικαστηρίου. Πλὴν τούτων αὐτὸς οὗτος ὁ νόμος, χωρὶς ν' ἀπαγγέλλῃ ἀκυρότητα τινὰ ἐκ τῆς μὴ αὐτοπροσώπου ἐμφάνισις τοῦ ιδιώτου κατηγό-

διωτῶν. Ὁ νόμος πλάττει καθήκον πρὸς συνδρομὴν καὶ τιμωρεῖ τὴν ἄρνησιν ὡς πταίσμα. Τὸ πνεῦμα τοῦ ἄρθρ. λέγει, εἶναι νὰ ἐπιφέρει κύρωσιν εἰς τὸν κοινωνικὸν Νόμον, ὅστις ἐπιβάλλει εἰς τοὺς πολίτας νὰ παρέλθωσιν ἀμοιβαίαν συνδρομὴν εἰς τοὺς ἀπειλοῦντας αὐτοὺς κινδύνους καλούμενοι. Τοιαύτη εἶναι ἡ ἐννοία τοῦ ἄρθρ. 634. Τὰ θέματα τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ ἀνάγονται εἰς δημοσία δυστηχήματα, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τελεσθέντα γεγονότα. Τὸ ἄρθρ. 634 τοῦ ἡμετέρου νόμου εἶναι ὡς τὸ τοῦ γαλλικοῦ 475 § 12. Ὁ πρῶτος ὅρος τῆς παραβιάσεως εἶναι, λέγει ὁ Chaulieu, ὅτι πρόκειται περὶ δυστηχημάτων, ναυαγίου, πλημμύρας, πυρκαϊᾶς ἢ ἄλλων δημοσίων συμφορῶν εἴτε ληστειῶν ἢ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐγκλήματος. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι: τὸ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐγκλήματι, ὅπερ προσδιορίζεται κατὰ τὴν Ποιν. Δικονομίαν. Εἶναι δὲ τοῦτο γενικόν, περιλαμβάνον καὶ τὸ ἐν τῷ πρῶτῳ ἐγκλήματι, ὁ δὲ ἀναιρεσίωσις ἐκπυρῶν ἔνοχος καὶ ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν ἡμποδίσαι καὶ τὴν ἐνώπιόν του ἐκτελουμένην πρᾶξιν, τοῦθ' ὅπερ ὑπάγεται εἰς τὸ ἄρθρ. 634. Ἐκπυρῶν ἔνοχος ὅτι καίτοι παρὼν καὶ παριστάμενος συνήργησεν εἰς τὸ παρὰ τοῦ Σ^{ου} πρᾶξιν ἐγκλήματι πρὶν τοῦτο ἐκτελεσθῇ καὶ ἐν ᾧ ἐξτελεῖτο, καθ' ὅσον δὲν προτεπάρθην ὡς πολίτης νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πρᾶξιν, καίτοι λαβοῦσαν ἔρχην καὶ προετοιμασθεῖσαν καὶ ἐκτελουμένην ἐνώπιόν του.

Ἄ' ἡ ἐκδοχὴ τῆς ἀποφάσεως ὅτι συνήργησεν εἰς τὸ πρᾶξιν πλημμέλημα 1) πρὶν τοῦτο ἐκτελεσθῇ καὶ 2) ἐν ᾧ προητοιμαζέτο, ἀποτελεῖ παράβασιν τοῦ ἄρθρ. 74 § 3. Ἡ δὲ ἐκδοχὴ ὅτι δὲν ἡμποδίσαι τὴν ἐκτελουμένην ἐνώπιόν του πρᾶξιν ἤθελεν ἀποτελέσει καὶ τὸ ἀδίκημα τοῦ ἄρθρ. 634 ἐὰν ὑπῆρχεν καὶ ἡ πρόσκλησις, ἥποτε ἤθελεν εἰσθαι συρροὴ τῶν πράξεων ἀμφοτέρων τῶν ἄρθρων. Συρροὴν δὲ ἡ ἀπόφασις δὲν δέχεται: Μὴ ὑποχρυστῇ δ' ἐν ὁρῇ διὰ τὸ δεύτερον ἐνεκα ἐλλείψεως προσκλήσεως, ἐναπομένει τὸ πρῶτον, ὅπερ στηρίζει τὴν ἀπόφασιν ἀποτελοῦν τὸ ἀδίκημα τοῦ ἄρθρ. 74 § 3. Ἄλλως τε ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἀντιφάσεως ἀλλ' ὅτι τὸ μὲν ἄρθρ. 72 ἀφορᾷ εἰς παρακώλυσιν ἀξιοποιῶν πράξεων, τὸ δὲ εἰς βοήθειαν παρεχόμενῃ ὑπὸ τοῦ πολίτου μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὸν Φαίγεσδᾶχ σελ. 121 σημ. 1 ὁ Πρωτικὸς Νόμος ἐν § 80—82 ὁρίζει ὅτι ἕκαστος ὀφείλει νὰ ἐμποδίσῃ τ' ἀδικήματα προσπαθῶν νὰ τ' ἀναγκαιώσῃ, τιμωρεῖ δὲ τὸν παραβάτην διὰ δόλον ἢ ἀμέλειαν, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρ. 782 τιμωρεῖ μὲ φυλάκισιν 15 ἡμερῶν ἐκεῖνον,

γόρου, ἀναγράφει ὡς συνεπείας ταύτης ἐξ ἐνδὸς μὲν τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 25 Ποιν. Δικονομίας συναγομένην στήριξιν τοῦ δικαιώματος αὐτῶν πρὸς τὸ διορίζειν συνήγορον ἵνα ἀγορεύῃ ἀντ' αὐτῶν κατὰ τὴν ὑπεράσπισιν των, ἐξ ἐτέρου δὲ τὴν ἐρήμην αὐτῶν ἀποβολὴν τῆς κατηγορίας κατὰ τὸ ἄρθρ. 342 Ποιν. Δικονομίας καὶ τὸ κατόπιν ταύτης ἐπερχόμενον δικαίωμα τοῦ εἰσαγγελέως ὅπως ἀναλάβῃ ἀμέσως ἢ βραδύτερον τὴν ἐπιδιώξιν τῆς κατηγορίας. Ἐν προκειμένῳ δὲ τῆς τοιαύτης παραβάσεως τοῦ τύπου τῆς διαδικασίας περὶ αὐτοπροσώπου παραστάσεως τοῦ ιδιώτου κατηγόρου κατὰ τὴν περὶ ποινῆς συζήτησιν, μὴ προβληθείσης ἐνώπιον τοῦ δικάζοντος πλημμελειοδικείου, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν ἐξάγεται, τοῦ δὲ παρὰ τῷ δικάζοντι δικαστηρίῳ εἰσαγγελέως μετὰ τὴν τοιαύτην μὴ αὐτοπρόσωπον ἐμφάνισιν τοῦ ιδιώτου κατηγόρου, κατὰ τὴν

δστις καίτοι δυνάμενος ἄνευ οὐσιώδους ἰδίου κινδύνου νὰ σώσῃ ἀνθρωπὸν τινὰ ἀπὸ τὰς χεῖρας ληστῶν ἢ φονέων, ἢ ἀπὸ πυρὸς, ὕδατος, ἢ ἄλλου τῆς ζωῆς κινδύνου δὲν τὸ ἐπράξει καὶ ἀπώλεσεν ἐκεῖνος τὴν ζωὴν. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι καὶ ὁ Πρωτικὸς Νόμος περιέλαβεν ὁλόκληρον μὲν τὸ ἄρθρ. 72 καὶ ἐν μέρει τὸ 674, χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῇ ἐκ τοῦ φοβῶ τῆς ἀντιφάσεως ὅπως παραλείψῃ τὴν μίαν ἢ τὴν ἑτέραν διάταξιν. Μὴ ὑποχρυστῇ δὲ ποσῶς ἀντιφάσεως μεταξὺ τῶν καίμων παρ' ἡμῖν διατάξεων, εἶναι ἀδιάφορον ὅτι τὰ Βαυαρικὰ νομοσχέδια περιέλαβον τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην διάταξιν.

Ἄ' ἁλλὰ, λέγει ὁ ἀναιρεσίωσις, αὐτὸς ὁ θεμελιωτῆς τοῦ Βαυαρ. Ποιν. Νόμου 1813 Φαίγεσδᾶχ διδάσκει, ὅτι ὅπως ὑπάρξῃ ἀδίκημα ἐκ παραλείψεως ὡςισμένης πράξεως δέον πρωτίτως νὰ ὑπάρχῃ ἰδιαιτέρος ὡςισμὸς ἐπιβάλλων τὴν πρὸς ἐνέργειαν ὑποχρεώσιν. Συνωδὰ πρὸς τὴν διδασκαλίαν ταύτην καὶ ὁ Βαυαρ. Ποιν. Νόμος πολὺν ἢ θεσπίσῃ τὴν ἐπὶ ἐρηνητικῆς συνεργίας ποινὴν ὥρισεν ὅτι ἕκαστος ὑπὸ ὅπως ὑποχρεοῦται νὰ ἐμποδίσῃ τ' ἀδικήματα περὶ ὧν ἔλαβε γνῶσιν ὅτι θὰ τελεσθῶσιν, καὶ μόνον μετὰ τοῦτο ὥρισεν ὅτι ὁ ἄνευ κινδύνου ἐαυτοῦ ἢ ἄλλου τινὸς μὴ προσπαθῶν νὰ τὰ ἐμποδίσῃ τιμωρεῖται. Ἀληθῶς ἐν § 24 ὁ Faigerbah διδάσκει ὅτι, ἐπειδὴ τὸ ἀρχικόν τοῦ πολίτου καθήκον συνίσταται μόνον εἰς παραλείψεις, προϋποτίθηται: τὸ ἐκ παραλείψεως ἀδίκημα ἰδιαιτέρον νόμιμον λόγον νόμου ἢ συμβόλαιον ὑποχρεοῦντα εἰς ἐνέργειαν. Ἄνευ δὲ τοιούτου νομικοῦ νόμου ἢ παραλείψεως δὲν ἀποτελεῖ ἀδίκημα. Ταῦτα πάντα εἶναι ὁρθότατα, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου αὐτὸς ὁ νόμος ἀναγράφει τὸ καθήκον καὶ ἐνταυτῷ περιλαμβάνει ποινικὴν κύρωσιν παραβάσεως τούτου. Δὲν ἦτο ἀνάγκη ν' ἀναγραφῇ τὸ καθήκον κατὰ πρῶτον κεχωρισμένως καὶ κατόπιν ποινικὴ διάταξις, ὡς τοῦτο ἐγένετο διὰ μακροσκελοῦς διατάξεως τοῦ Βαυαρικοῦ Νόμου, οὐδὲ ἐπιτρέπεται νὰ συναγάγῃμεν ἐκ τῆς συντομωτέρας διατυπώσεως, ὅτι εἶναι ἀνεφάρμοστος ἡ διάταξις. Τὸ οὐσιώδες εἶναι νὰ εὐρεθῇ πρὶν εἶναι ἡ ἐννοία τῆς ποινικῆς διατάξεως, οὐδ' ὁ ἐλάχιστος δὲ διαταγμὸς δύναται νὰ γεννηθῇ περὶ αὐτῆς. Προφανῶς ἐν τῇ αὐτῇ διατάξει ἀναγράφεται καὶ τὸ καθήκον, καὶ ἐπομένως ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς διατάξεως ὠφέλιμα νομικὴ ὑποχρεώσις, ἐπιβαλλομένη ἐπὶ ποινῇ εἰς τὸν πολίτην ὅπως ἐμποδίσῃ τὰ παρ' ἄλλων τελούμενα ἀδικήματα.

Ἐπὶ τὸς ὑποστήριξιν δὲ τοῦ ἀνεφαρμόστου τῆς ἐφαρμοσθείσης διατάξεως, ὁ ἀναιρεσίωσις προτείνει καὶ ὅτι κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἡμετέρας ποινικῆς νομοθε-

περί ἐπιβολῆς τῆς ποινῆς συζητήσιν, ὑποστηρίζαντος διὰ τῆς περί ἐπιβολῆς ποινῆς προτάσεώς του τὴν περί τῆς πρόκειται κατηγορίαν, καὶ ἀναλαβόντος οὕτως, καθ' ἃ ἐκ τῶν πρακτικῶν αὐτῆς κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου προκύπτει, αὐτεπαγγέλτως τὴν κατηγορίαν ἀμέσως ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει, καθ' ἃ ἐκ τῆς ἀνω μνησθείσης τοῦ νόμου διατάξεως (ἄρθρ. 343 Ποιν. Δικονομίας), μὴ απαιτούσης ρητὴν τινὰ ἢ ἄλλην κατὰ πανηγυρικὸν τρόπον περί τούτου δήλωσιν, ἐπετρέπετο αὐτῷ, νομίμως καὶ ἐγκύρως ἐπεδύλθῃ εἰς τοὺς ἀναιρεσιόντας ἢ καταγνωσθέντα αὐτοὺς διὰ τὰς πράξεις, ὧν ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι ποινῇ καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου ἐκ τοῦ ἀνω λόγου ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας στηριζόμενος σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ, πολιτικὰ ἀδικήματα, κατὰ τὴν περί αὐ-

σίας ὑποχρέωσιν ἔχουσιν οἱ ἰδιῶται, λαθόντες ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γινώσιν ἀξιοποῖνου τινὸς πράξεως, ν' ἀναγγέλλωσιν αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχὴν ἐγγράφως ἢ διὰ ζώτης, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑποχρέωσις αὕτη εἶναι καθαρῶς ἡθικὴ, μόνον δὲ εἰς τὰς εἰδικῶς ἐν τῷ νόμῳ ὁρισμέναις περιπτώσεσι τῶν ἄρθρ. 128-130, 242, 260. τοῦ Ποιν. Νόμου εἶναι ὑπόχρεοι πρὸς τοῦτο ἐπὶ ποινῇ. Ἀλλ' ὑπὸ τοιοῦτον σύστημα, τὸ ὁποῖον δὲν ὑποχρεοῖ τὸν πολίτην ἐπὶ ποινῇ οὔτε νὰ καταγγεῖλλῃ εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχὴν, πῶς δύναται, λέγει, νὰ συμβιβασθῇ ἡ ἀρνητικὴ συνενγία τοῦ ἄρθρ. 74 § 3 τοῦ Ποιν. Νόμου; Ἀλλ' ἐν τῷ ἄρθρ. 150 τῆς Ποιν. Δικονομίας γίνεται λόγος περὶ ἰδιωτῶν λαθόντων γινώσιν ἀξιοποῖνου τινὸς πράξεως, ἐν ᾧ τὸ ἄρθρ. 74 τιμωρεῖ τὸν μὴ προσπαθόντα νὰ ἐμποδίσῃ ἀδίκημα μὴ τελεσθὲν. Προφανῆς ἐπομένως εἶναι ἡ διαφορά. Ὁ πολίτης ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρ. 150 ὀφείλει νὰ καταγγεῖλλῃ τὸ ἀδίκημα, ἐπειδὴ δὲ διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ ἐπισύρῃ καθ' ἑαυτοῦ τὰ μίσῃ καὶ τὴν εὐθύνην τῆς μηνύσεως δὲν τιμωρεῖται ἂν παραλείψῃ τὸ καθήκον τοῦτο ἀλλ' εἰς ὁρισμέναις περιπτώσεσι, οὐχ' ἦττον ὅπως ἀναγράφει τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ἄρθρ. τὸ ἡθικὸν καθήκον παντὸς πολίτου πρὸς καταγγελίαν τῆς ἀξιοποῖνου πράξεως συμφώνως πρὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ Σόλωνος, καθ' ὃ ἕκαστος πρέπει νὰ ἐκλαμβάνῃ τὴν κατὰ τοῦ συμπολίτου του ἀδικίαν ὡς ἴδιον ἀδικίαν καὶ συμφέρει, καὶ ὑποχρεοῦται ἐπομένως νὰ βοηθῇ τὴν πολιτείαν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων καὶ τῆς προστασίας τῶν δικαιωμάτων τῶν συμπολιτῶν του. Ἀλλῃ ὅμως εἶναι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 72, ἀφορῶσα εἰς τὴν πρόληψιν τῶν ἀδικημάτων. Ὁ νομοθέτης ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει καθιστᾷ τὸν πολίτην ἄμεσον ἀντίπαλον παντὸς μέλλοντος παραβάτου τῶν νόμων καὶ τιμωρεῖ αὐτὸν ὡς συνεργὸν τοῦ ἀδικήματος ἐὰν ἀμελήσῃ τὴν πρόληψιν του. Πρὸς ὑποστήριξιν δὲ τῆς γνώμης μου ἐπικαλοῦμαι καὶ τ' ἄρθρ. 78 καὶ 88 τοῦ Βασιλικοῦ Ποιν. Νόμου τοῦ 1852. Τὸ πρῶτον εἶναι ὡς τὸ ἡμέτερον ἄρθρ. 72, τὸ δὲ δευτέρον ὡς τὸ 150 τῆς Ποινικῆς ἡμῶν Δικονομίας. Ὁ Βασιλικὸς ἐπομένως νομοθέτης ἔκρινεν δὲν ὑποπίπτει εἰς ἀντίφασιν περιλαμβάνων ἐν τῷ Ποιν. Νόμῳ τὰς διατάξεις ταύτας.

• Καὶ ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 74 § 3 εἶναι ἀνεφάρμοστος ἐπὶ ἀδικημάτων κατὰ τὰς ἐκλογάς, περὶ ὧν εἰδικὴν πρόνοιαν ἔλαβεν ὁ Ἐκλογικὸς Νόμος ὅραςας τὰς ἀρμοδίας ἀρχὰς πρὸς πρόληψιν καὶ καταστολὴν τῶν ἀδικημάτων τούτων,

τῶν ἐννοιῶν τῶν ἄρθρ. 6, 18 καὶ 95 τοῦ Συντάγματος εἶναι μόναι αἱ κατὰ τῆς πολιτείας τεινούσαι καὶ εἰς ἀνατροπὴν ἢ ἀλλοίωσιν τοῦ ἰσχύοντος πολιτεύματος ἢ τινος τῶν κατ' αὐτὸ καθεστηκυῶν νομίμων ἐξουσιῶν ἀποβλέπουσαι πράξεις, ὧν ἡ τοιαύτη ἐγκληματικὴ ιδιότης ἀποκλειστικῶς κρίνεται ἐκ τοῦ τοιοῦτου πρὸς μεταβολὴν τῆς ὑφισταμένης ἐννόμου πολιτειακῆς τάξεως σκοποῦ, ἡ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ὁποίου κρίσις, καὶ εἰς ἐκτίμησιν πραγματικῶν περιστατικῶν ἀναφερομένη, ἀπέκειται εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας. Τῶν περὶ τὰς ἐκλογὰς δὲ καὶ τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν διαπραττομένων ἀδικημάτων, μὴ τεινόντων καθ' ἑαυτὰ εἰς ἀνατροπὴν ἢ ἀλλοίωσιν τοῦ πολιτεύματος ἢ τινος τῶν ἐκ τούτου ἐξουσιῶν, ἀλλὰ προσβάλλόντων κυρίως δημόσια δίκαια προσώπων, τοῦ δὲ δικάσαντος πλημμελειδικείου μὴ δεχομένου ἐν προκειμένῳ ἐν τῇ ἀ-

εἰναι ἀνυπόστατος. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 74 § 3 τοῦ Ποιν. Νόμου εἶναι γενικὴ, ἐφαρμοζομένη ἐπὶ παντὸς ἀδικήματος; Κατ' αὐτὴν τιμωρεῖται ὅπως ὅστις μὴ ὦν ὑπόχρεως ἢ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ ἢ ἐκ τῆς πατρικῆς ἢ οἰκιακῆς ἢ ἐπιτροπικῆς ἐξουσίας, ἢν ἔχει, νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν κολασίμων πράξεων προπαρασκευαζομένων ἢ ὀρεζαμένων νὰ ἐκτελούνται ἢ περὶ ὧν ἔλαβε γινώσιν ὅτι μέλλουσι νὰ ἐκτελεσθῶσι, δὲν προσπαθεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὰς τοιαύτας κολασίμους πράξεις, ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατὴ ἡ τοιαύτη παρεμπόδις ἀνευ κινδύνου ἑαυτοῦ ἢ τρίτου τινός. Ὡς ἐκκηρύχθη ἔνοχος ὁ ἀναιρεσιένων ἔχει πλήρη ἐφαρμογὴν τὸ ἐφαρμοσθὲν ἄρθρ. 74 § 3 Ποιν. Νόμου, οὗτινος ἅπαντες οἱ ὅροι περιέχονται ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει. Ἐκ τοῦ ὅτι δὲ ὁ Ἐκλογικὸς Νόμος ἐκάνει τὰ τῆς ψηφοφορίας, διεγράψεν εἰδικῶς ἐκαστοῦ τῶν κατ' αὐτὴν προσώπων τὴν ἐνέργειαν, τὰ καθήκοντα καὶ τὰ δικαιώματα, προεῖδε τὰς παραβάσεις καὶ ἔταξεν ὁρισμένα πρόσωπα εἰς πρόληψιν ἢ καταστολὴν αὐτῶν, δὲν ἔπεται ὅτι ἀπέκλεισε καὶ τὴν ὑποχρέωσιν παντὸς πολίτου ὅπως ἐμποδίσῃ ἀξιοποῖνους πράξεις ἄλλων κατὰ τὴν ψηφοφορίαν, ἢ ὑποχρέωσιν ἐπὶ ἀπειλῇ ποινῆς ἐπιβάλλει τὸ προμνησθὲν ἄρθρ. 74 § 3, διότι ἀνδεχόμενον τὰ τεταγμένα ὑπὸ τοῦ Ἐκλογικοῦ Νόμου πρόσωπα νὰ μὴ ἐπὶ ἡκρουν εἰς πρόληψιν ὧν τῶν ἀξιοποῖνων πράξεων ἢ νὰ διέλθῃ τὴν γινώσιν αὐτῶν ὅτι προπαρασκευάζεται κολασίμος πράξις ἢ ἡρξάτο νὰ ἐκτελῇται ἢ ὅτι μέλλει νὰ ἐκτελεσθῇ, ἢ ἀνδεχόμενον νὰ ὑπάρχῃ περίπτωσις, καθ' ἣν νὰ εἶναι ὅπως ἀδύνατος ἢ ὑπὸ τῆς δημοσίας δυνάμεως προστασία δικαιώματος, ὅπερ ὁ νόμος ἡθέλησε νὰ προστατεύσῃ, ἐπιβάλλων εἰς τὸν πολίτην τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προσπαθῇ νὰ ἐμποδίσῃ τὰς κολασίμους πράξεις, ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατὴ ἡ τοιαύτη παρεμπόδις ἀνευ κινδύνου ἑαυτοῦ ἢ τρίτου τινός. Ἐμπεριληπτικῶς δὲ τοιαύτην περίπτωσιν δέχεται καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀποφασὶς διὰ τοῦ σχετικοῦ αὐτῆς Εἴτε διὰ δόλου εἴτε διὰ βίας διαπράττονται τ' ἀδικήματα, ἐνδέχεται τὸ ἐγκλημα νὰ εἶναι ἐπικρατέστερον τῆς νομίμου καταστάσεως, καὶ ν' ἀποβαίνῃ χρῆσιμος ἡ τοῦ πολίτου ὑπὲρ τῆς πρόληψεως τοῦ ἀδικήματος ἐπέμβασις.

• Ἄλλος λόγος ἀναιρέσεως προτείνεται περὶ τῆς μεταβολῆς τῆς κατηγορίας, ὅτι δηλαδὴ δὲν ἐδόθη ἀκρόασις εἰς τὸν ἀναιρεσιόντα διὰ τὴν πρῶτην δι' ἣν κατεδικάσθη. Ἄλλοτε, κύριοι, ἐνώπιον ὧν ὑπεστήριξα ὅτι ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως ἡ μεταβολὴ τῆς κατηγορίας ἐπὶ πλημμελημάτων, καὶ εἶπον ὅτι δὲν

νελεέγκτω υπό του 'Αρείου Πάγου κρίσει αὐτοῦ ἐπὶ τῆς οὐσίας ὅτι τὰ ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιόντων διαπραχθέντα κατὰ τὰς ἐκλογὰς ἀδικήματα, ὧν ἐκήρυξεν αὐτοὺς ἐνόχους, ἐξετελέσθησαν μετὰ τοιοῦτου ὡς ἄνω σκοποῦ μεταβολῆς ἢ ἀλλοιώσεως τῆς ὑφισταμένης ἐννόμου πολιτειακῆς καταστάσεως, ὁ εἰς ἀναρμοδιότητα τοῦ πλημμελειοδικείου, λόγῳ τοῦ ὅτι αἱ πράξεις τῶν ἀναιρεσιόντων ἀποτελοῦσι πολιτικὸν ἀδικήμα, ὑπαγόμενον κατὰ τὸ ἄρθρον 95 τοῦ Συντάγματος εἰς τὸ ὁρκωτὸν δικαστήριον,στηριζόμενος λόγος ἀναίρεσεως ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ αἱ περὶ αὐτουργῶν καὶ συναιτίων διατάξεις τῶν ἄρθρ. 56—80 Ποιν. Νόμου ἐν αἷς καὶ ἡ τοῦ ἄρθρ. 74 § 3 αὐτοῦ, ὡς γενικαί, ἐφαρμόζονται ἐπὶ πασῶν τῶν ὑπὸ τε τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ τῶν λοιπῶν εἰδικῶν νόμων καθοριζομένων καθέ-

δύναται ν' ἀντιταχθῇ ἐνταῦθα ὅτι δὲν ἀναγράφεται ὡς λόγος ἀναίρεσεως ὁ περιορισμὸς τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως, διότι δὲν πρόκειται ἀπλῶς περὶ τοιοῦτου περιορισμοῦ, ἀλλὰ περὶ πλήρους ἀδυναμίας, ἐν ἣ διατελεῖ ὁ κατηγορούμενος νὰ ὑποβάλῃ αἴτησιν ὅπως ἀκουσθῇ ἐπὶ τῆς νέας κατηγορίας· ἀφοῦ τοιαύτη δὲν ἀπηυθύνθη κατ' αὐτοῦ. Ἡδὴ ὅμως γεννᾶται τὸ ζήτημα ἐὰν τῷ ὄντι μετεβλήθῃ ἡ κατηγορία, διότι ἐν ὁ κατηγορούμενος καταδικάσθῃ διὰ τὴν αὐτὴν ὑλικὴν πράξιν ἀλλ' ὑπὸ ἄλλον νομικὸν χαρακτηρισμὸν δὲν ὑπάρχει μεταβολὴ τῆς κατηγορίας. Δὲν ἐπεται ὅτι καταδικάσθῃ δι' ἄλλον παρ' ἣν κατηγορεῖται πράξιν ἐὰν ἐφ' ἐκατέρων τῶν περιπτώσεων τὰ ὑλικά γεγονότα εἶναι ταῦτά. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως εἶναι ὅλως διάφορα τὰ ὑλικά ταῦτα γεγονότα. Τοῦτο δ' ἐξάγεται ἀνεκδοκίμως ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τοῦ ἐγκλητηρίου πρὸς τὰ δεκτὰ γενόμενα διὰ τῆς ἀποφάσεως γεγονότα τ' ἀποτελοῦντα κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τὴν ἀξιόποιον πράξιν. Πρόκειται περὶ ἀρνητικῆς συνεργίας, ἥτις χαρακτηρίζεται μὲν ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς συνεργία ἀλλ' ἀληθῶς ἀποτελεῖ ἀδικήμα ἰδίου γένους. Ἐπὶ τοιαύτης συνεργίας ὁ κατηγορούμενος πρέπει ν' ἀπολογητὰ ὅπως προτείνῃ τὰ μέσα τῆς ὑπερασπίσεως του εἰσαγόμενος εἰς δίκην διὰ τοιαύτην παράλειψιν, καὶ ὁ δικαστὴς πρέπει νὰ εἶναι προσεκτικὸς ἐν τῇ ἐκτιμῇσει δύο ὁρῶν, ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς φύσεως τῆς πρὸς παρεμπόδισιν τοῦ ἐγκλήματος προσπάθειας ἣν ὥρσειεν νὰ καταβάλλῃ ὁ κατηγορούμενος, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐὰν ἦτο δυνατόν ἄνευ κινδύνου ἑαυτοῦ ἢ τρίτου τινὸς νὰ ἐμπόδισεν τὴν ἀξιοποιον πράξιν. Οἱ δύο οὗτοι ὁροι συνδέονται πρὸς ἀλλήλους ἀναποσπαστως. Μὴ δοθείσῃ δὲ ἀφορμῇ εἰς τὴν ἀπολογία τοῦ κατηγορουμένου ὡς πρὸς ταῦτα ἐνεκεν ἐλλείψεως κατηγορίας, τὸ πλημμελειοδικεῖον ἐν τῇ ἀποφάσει του περιέλαβε μόνον τοὺς ὁρους τοῦ νόμου, ἐν ᾧ ἀπολογούμενος ὁ Γ^α ἠδύνατο ν' ἀντιτάξῃ, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ καταβάλλῃ προσπάθειαν πρὸς παρεμπόδισιν, διότι οὔτε νοθεσίας οὔτε ἀπειλὰς ἠδύνατο ν' ἀπευθύνῃ, οὔτε προσωπικὴν ἐνέργειαν νὰ παρομβάλῃ ὅπως ἀνακόψῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀδικήματος. Ἡδύνατο προσέτι ν' ἀντιτάξῃ ὅτι ἀνεστέλλετο ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ ἐκ κινδύνου ἀπειλούντος εἴτε αὐτὸν εἴτε τρίτον τινά. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει θὰ ἐγίνετο συζήτησις περὶ τοῦ εἶδους τοῦ κινδύνου, ἐν δηλαδὴ ἀπαιτεῖται ἀπόλυτος κίνδυνος ἢ καὶ ὑποκειμενικὸς, διότι ἐνίοτε ἡ παραλειψθεῖσα προσπάθεια πρὸς παρεμπόδισιν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ προσωπικὸν θάνατον, ὅπερ ὅλοι δὲν ἔχουν,

καστὰ ἀξιοποιῶν πράξεων, συνεπῶς δὲ χωροῦσι καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ὀριζομένων ὡς ποινικῶς κολασίμων παραβάσεων αὐτοῦ, ἢ ἐκ τοῦ ἀνωτέρω δὲ ἄρθρ. 74 ἐδ. 3 Ποιν. Νόμου ἐπιβαλλομένη εἰς πάντα πολίτην ὑπὸ τοὺς ἐν αὐτῇ ὁρους καὶ περιστάσεις ὑποχρέωσις τῆς παρεμπόδισεως τῶν ἐνώπιον αὐτοῦ παρασκευαζομένων ἢ μελλουσῶν νὰ τελεσθῶσιν ἀξιοποιῶν πράξεων καὶ ἡ ἐκ τῆς παραλείψεως τῆς τοιαύτης ὑποχρέωσεως ἀναγαφομένη ποινικὴ εὐθὺνη αὐτοῦ, οὐδαμῶς ἀποκλείεται ἐκ τῆς ἐν τῷ τόκῳ τῆς ψηφοφορίας παρουσίας τῶν ἐν τοῖς ἄρθρ. 51—63 Ἐκλογικοῦ Νόμου ἀναφερομένων πρὸς ἐνέργειαν τῆς ἐκλογῆς καὶ ἐφορείαν τῶν κατ' αὐτὴν δημοσίων προσώπων, ἅτινα ἔχοντα καὶ ὅμοια καθήκοντα, ὑπόκεινται διὰ πᾶσαν τοιαύτην παράλειψιν αὐτῶν εἰς βαρυτέρας συνεπειὰς ἐν τῷ ἄρθρ. 72 ἐδ. 6 Ποιν. Νόμου καθοριζομένας. Κατὰ ταῦτα ὁ ἐπὶ τοῦ λόγου τοῦ ἐνεκα τῆς παρουσίας ἄλλων δημοσίων προσώπων κατὰ τὴν ἐκλογὴν ἀνεφαρμόστο τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρ. 74 ἐδ. 3 Π. Νόμου λόγος ἀναίρεσεως ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 74 ἐδ. 3 Π. Νόμου οὔτε ἀντιτίθεται οὔτε κατηγορεῖται διὰ τοῦ ἄρθρ. 634 αὐτοῦ, καθ' ὅσον ἐκεῖνο μὲν ἀφορᾷ τὴν ἐκ δολίας προαιρέσεως καὶ ἐν γνώσει τῆς ἐκτελουμένης πράξεως ἐπὶ προλήψει αὐτῆς ἄνευ οὐδεμιᾶς προσκλήσεως παράλειψιν τῆς ἐπιβαλλομένης πρὸς παρεμπόδισιν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ὑποχρέωσεως εἰς πάντα πολίτην, τοῦτο δὲ κανονίζει τὰς ποινικὰς συνεπειὰς τῆς μετὰ γενομένην πρόσκλησιν παραλείψεως τῆς ὀφειλομένης ὑπὸ παντός πολίτου βοηθείας ἢ συνδρομῆς πρὸς καταστολὴν τετελεσμένου ἤδη ἐγκλήματος καὶ διάφορα ὅλως ἕκαστον τῶν ἄρθρων τούτων περιλαμβάνει τὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ προβλεπομένης πράξεως νομικὰ στοιχεῖα. Οὐδαμῶς δ' οὔτε ἐκ τοῦ γράμματος οὔτε ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρ. 74 ἐδ. 3 ἐξάγεται ὅτι ἡ ἐν αὐτῷ διαλαμβανόμενη περίπτωσις ὑποτίθῃσι μὴ παροῦσαν τὴν δημοσίαν ἀρχήν, ὡς ὁ ἀναιρεσιῶν Ν. Γ^α διατείνεται, καθόσον καὶ

καὶ ὁ κατηγορούμενος ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ νόμος δὲν δύναται ν' ἀξιώσῃ ὥστε ὅλοι νὰ εἶναι ἥρωες καὶ νὰ τιμωρήσῃ αὐτοὺς ἐὰν δὲν εἶναι τοιοῦτοι. Οὕτω δὲ τὸ πλημμελειοδικεῖον θὰ εὕρισκετο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸν νόμον ὡς πρὸς τὸν κίνδυνον καὶ θὰ ἦτο δυνατόν τὸ δικαστήριον τοῦ 'Αρείου Πάγου νὰ ἐξελέγξῃ τὴν ὁρμὴν ἣ μὴ ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ἐπὶ τῶν πραγματικῶν περιστάσεων μετὰ τὴν ἀπολογία καὶ ὑπεράσπισιν τοῦ κατηγορουμένου ἐπὶ τοιαύτης κατηγορίας. Ὡς γνωστὸν αἱ γνώμαι τῶν συγγραφέων ὡς πρὸς τοῦτο συγκρούονται. Ἄλλοι μὲν δέχονται ὅτι ὁ προτεινόμενος κίνδυνος πρέπει νὰ εἶναι ἀπόλυτος, ἄλλοι δὲ ὅτι ὁ νόμος ποτέπι νὰ ἐρμηνευθῇ πολὺ ἐπικινδύνως καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἐννοίαν ἀπολύτου κινδύνου. Πᾶσαι αἱ ἀτέλειαι αὗται θέλουσι συμπιρῶσθαι εἰς νέαν δίκην διὰ ρητῆς κατηγορίας περὶ τῆς ἀρνητικῆς συνεργίας καὶ ἀπολογίας εἰς αὐτήν. Ὅθεν προτείνω τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποφάσεως διὰ τὸν λόγον τοῦτον, τῆς μὴ ἀκροάσεως τοῦ κατηγορουμένου ἐπὶ τοιαύτης κατηγορίας καταταχθείσης μὲν εἰς τὴν συνεργίαν ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀποτελούσης ὅμως κατὰ τὰς γνώμας τῶν συγγραφέων ἰδιογενὲς ἀδικήμα.

ή κατά την προπαρασκευήν ή εκτέλεσιν τῆς ἀξιοποιήσεως παρουσία τῆς ἀρχῆς, ἰδίαν ὑπεχούσης δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 72 § 6 Π. Νόμου τὴν ποινικὴν εὐθύνην διὰ τὴν παράλειψιν τῆς ἐπιβαλλομένης αὐτῇ ὡς ἐκ τῆς τοιαύτης ιδιότητος ὑποχρεώσεως πρὸς παρεμπόδισιν τῆς ἀξιοποιήσεως, δὲν ἐπάγεται ἀναγκαίως τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ πολιτοῦ ἀπὸ τῆς εἴτε δι' ἀνεπάρκειαν τῆς ἀρχῆς εἴτε ἐξ ἄλλων λόγων διὰ τῆς ρητῆς τοῦ ἄνω νόμου διατάξεως ἐπιβαλλομένης αὐτῷ ὁμοίως τοιαύτης ὑποχρεώσεως. Τοῦ νόμου δὲ δυνάμενός ἐν τῇ αὐτῇ διατάξει νὰ καθορίσῃ τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην καὶ νὰ διογράψῃ τὴν κύρωσιν αὐτῆς διὰ ποινῆς, οὐδεμία ὑφίστατο ἀνάγκη ἰδιαίτερας πρότερον ἀναγραφῆς τῆς ἐπιβεβλημένης πρὸς ἐκτέλεσιν θετικῆς πράξεως, ἥς ἡ παράλειψις κρίνεται τιμωρητῇ, ἀφ' οὗ ἀμφότερα ταῦτα ἐν τῇ ἄνω διατάξει τοῦ ἄρθρ. 74 § 3 συνεπτυγμένως περιλαμβάνονται. Κατὰ ταῦτα καὶ καθόσον εἶτι ἡ διατάξις τοῦ ἄρθρ. 150 Π. Δικονομίας, καθ' ἣν ἡ παράλειψις τῆς ὑποχρεώσεως τῶν ἰδιωτῶν πρὸς ἀναγγελίαν τῶν ὧν ἔλαβον γνῶσιν ἀξιοποιῶν πρᾶξεων, μόνον εἰς τὰς ἐν τῷ Π. Νόμῳ ὠρισμένας περιπτώσεις κρίνεται ποινικῶς κολάσιμος ἀφορᾷ τὰς ἤδη τετελεσμένας ἀξιοποιήσεις πρᾶξεις καὶ οὐχὶ τὰς προπαρασκευαζομένας ἢ ὑπὸ ἐκτέλεσιν τοιαύτας, περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ ἄρ. 74 § 3 Π. Νόμ., ὁ ἐπὶ τῶν ἐναντίων τῶν ἄνω λόγων στηριζόμενος εἰς κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Π. Νόμου λόγος ἀναιρέσιμος ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἄρθρ. 109 Π. Ν. εἰς τὸν ἐνοχὸν πολλῶν ἀξιοποιῶν πρᾶξεων μία καὶ μόνη καταγινώσκειται ποινὴ, ἡ τῆς βαρύτερον τιμωρουμένης πράξεως, τῶν λοιπῶν τοιούτων θεωρουμένων ὡς ἰδιαίτερον ἐπιβαρυντικῶν αἰτιῶν δὲν ἀπαιτεῖται ἐπομένως ἰδιαίτερος καθορισμὸς τῆς εἰς ἐκάστην τῶν πολλῶν πρᾶξεων ἀναλογουμένης ποινῆς, αὕτη δὲ κατὰ τὸ ἄρθρ. 71 ἐδ. 2 Π. Νόμου ὡς πρὸς τοὺς συνεργοὺς ἀναλογιζομένη πρὸς τὴν τοῦ αὐτουργοῦ, δέον νὰ μὴ ἐλαττωταὶ καθ' ὃ μέτρον ὥρισαν τ' ἄρθρ. 49 καὶ 50 αὐτοῦ περὶ ποινῆς τῆς ἀποκείρας ὡς πρὸς τὴν τετελεσμένης πράξεως. Καὶ ἡ προσβαλλομένη δ' ἀπόφασις, συμφώνως πρὸς τὰς ἄνω διατάξεις κανονίσασα τὸ κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου κρίσιν τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου ἀναλογοῦν εἰς τὸν ὡς συνεργὸν κηρυχθέντα ἐνοχὸν μέτρον τῆς ποινῆς, ἀναλόγως πρὸς τὴν εἰς τὸν αὐτουργὸν αὐτῆς ἐπιβλητέαν κατὰ τὸ ἄρθρ. 86 τοῦ ΧΜΗ' Νόμου, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη διὰ τῶν ὑπὸ στοιχεῖα ΑΥΓ' τοῦ 1887 ἄρθρ. 5 καὶ ΑΘΝΙ' τοῦ 1891 Νόμων καὶ ἄρθρ. 87 Ποιν. Νόμου ποινὴν, ὁρῶς τὸν νόμον ἐφήρμοσεν, οὐδαμῶς ὑποχρεούμενον εἰς ἰδιαίτερον προσδιορισμὸν τῆς εἰς τὸν αὐτουργὸν ἐπιβληθείσης διὰ τὸ ἀδίκημα, οὗ ὁ ἀναιρέσιμος ἐκνήρυχθη ἐνοχὸς ὡς συνεργός, ποινῆς, ἀφ' οὗ αὕτη, κατὰ τὸ καταγινώσθην μέτρον αὐτῆς, περιλαμβάνεται ἐντὸς τοῦ ὑπὸ τῶν ἄνω μνησθεισῶν διατάξεων τοῦ νόμου ὀριζομένου ὁρίου αὐτῆς, ὁ δ' ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ τοῦ ἄρθρ. 86 τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΧΜΗ' περὶ Ἐκλογῆς Βουλευτῶν Νόμου, ὡς οὗτος διὰ τῶν

ὑπὸ στοιχεῖα ΑΥΓ' καὶ ΑΘΝΙ' νεωτέρων τοιούτων ἐτροποποιήθη, καταγινώσκοντος εἰς τὸν αὐτουργὸν τῆς ἐν αὐτῷ ἀναγραφομένης ἀξιοποιήσεως πρᾶξεως οὐ μόνον τὴν ποινὴν τῆς φυλακίσεως, ἀλλὰ καὶ ὡς παρακλόουθον αὐτῆς τὴν τῆς στερήσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ πενταετίαν, καθ' ὠρισμένον δηλαδὴ ἐξ αὐτοῦ τοῦ νόμου χρόνον, τῆς δὲ ποινῆς τοῦ συνεργοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 71 ἐδ. 2 Π. Νόμου ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὴν τοῦ αὐτουργοῦ ἐπιβλητέας μόνον ἡλαττωμένης κατὰ τὸ ἐν ἄρθρ. 49 καὶ 50 τοῦ Π. Νόμου ὀριζόμενον μέτρον, οὐχὶ δὲ καὶ κατ' ἄλλον τινὰ περιορισμὸν ἢ μετριασμὸν τῶν εἰς τὸν αὐτουργὸν ἐπιβαλλομένων διὰ τὴν κυρίαν πρᾶξιν κυρίων ἢ παρακλόουθων ποινῶν, ὁρῶς ἐν προκειμένῳ τὸ δικάσαν πλημμελειοδικεῖον ἐπέβαλε τῷ ἀναιρέσειοντι Ν. Γ. πρὸς τῇ ποινῇ τῆς φυλακίσεως καὶ τὴν παρεπιμένῃ ποινῇ τῆς στερήσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ πενταετίαν, ἀφοῦ καὶ αὕτη ἡ παρακλόουθος ποινὴ κατὰ τὸ τοιοῦτον ὠρισμένον ἐξ αὐτοῦ τοῦ νόμου μέτρον αὐτῆς ἐπιβάλλεται διὰ τῶν ἄνω μνησθεισῶν τιμωρῶν διατάξεων εἰς τὸν αὐτουργὸν τῆς πράξεως, ἥς ὁ ἀναιρέσιμος ἐκνήρυχθη ἐνοχὸς ὡς συνεργός, καὶ ἀφοῦ ἡ μὲν τοῦ ἄρθρ. 71 ἐδ. 2 Ποιν. Νόμου περὶ ἐλαττώσεως τῆς ποινῆς ὡς πρὸς τὸν συνεργὸν διατάξις δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν μόνον ἐπὶ τῶν δεκτικῶν ἐλαττώσεως καὶ μὴ ἐκ τοῦ νόμου ὠρισμένων κατὰ μέτρον καὶ χρονικὴν διάρκειαν ποινῶν, ἡ δὲ ὡς ἄνω ποινὴ τῆς στερήσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ὠρίσθη δι' αὐτοῦ τοῦ ἐπιβάλλοντος αὐτὴν νόμου εἰς τὸ τοιοῦτον μέτρον τῆς κατὰ χρόνον διαρκείας αὐτῆς καὶ δὲν εἶναι δεκτικὴ ἐλαττώσεως, καθ' ὃ μὴ ὀρίζοντος τοῦ νόμου ἀνώτατον ἢ κατώτατον ταύτης ὅριον. Ἐκ τοῦ ὅτι δὲ τὸ ἄρθρ. 74 Π. Νόμου ὀρίζει τὴν φυλάκισιν τῶν δύο ἐτῶν ὡς τὴν εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ συνεργοὺς ἐπιβλητέαν ποινὴν, οὐδαμῶς ἔπεται ὅτι ἀποκλείεται ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἐξ ἐτέρων τοῦ νόμου ποινικῶν διατάξεων ἐπιβαλλομένων τοῖς αὐτουργοῖς, συνεπῶς δὲ καὶ τοῖς συνεργοῖς, κατὰ τὸ ἄρθρ. 71 ἐδ. 2 τοῦ Π. Νόμου ἐτέρων παρακλόουθων ποινῶν ὡς ἡ τῆς στερήσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, καθόσον τὸ ἄρθρ. 74 τοῦ Π. Νόμου μόνον τὸν ἀνώτατον ὅρον τοῦ χρόνου τῆς ὀριζομένης ἐν αὐτῷ ποινῆς τῆς φυλακίσεως, ἄνευ ἄλλου τινὸς οἰουδήποτε περιορισμοῦ τῶν λοιπῶν συνεπειῶν, περιορίζει. Κατὰ ταῦτα καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου εἰς κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ τῆς ποινῆς τῆς στερήσεως πολιτικῶν δικαιωμάτων στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ καὶ ἡ μεταβολὴ τῆς κατηγορίας ἐπὶ πλημμελημάτων δὲν περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν ἐν ἄρθρ. 407 Ποιν. Δικονομίας ἀναγραφόμενων περιπτώσεων ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεων τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ οὐδεμία συντρέχει ἐν προκειμένῳ τοιαύτη μεταβολή, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ὁ ἀναιρέσιμος κατηγορηθεὶς ὡς αὐτουργός τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ διὰ τοῦ κατηγορητηρίου πράξεως ἐκνήρυχθη ἐνοχὸς ὡς συνεργός αὐτῆς, καθ' ὅσον τὴν βάσιν τῆς κατηγορίας ἀποτελεῖ ἡ κυρία πρᾶξις, ἥτις μὴ εἶναι ἀμετάβλητος κατὰ τὰ πραγματικὰ περιστατικά καὶ τὰ νομικὰ αὐτῆς στοιχεῖα, ἡ δὲ εἰς ταύτην

συνέργεια δὲν ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἰδίαν καὶ αὐτοτελή, διάφορον τῆς τοῦ αὐτουργοῦ κυρίας πράξεως, ἀλλὰ περιλαμβάνει ἀπλῶς ἐνέργειαν διάφορον εἰς τὸ αὐτὸ ἀδίκημα καὶ ὀρίζει μόνον τὸν τρόπον τῆς εἰς αὐτὸ συμμετοχῆς, ὅστις κυρίως εἶναι λεπτομέρεια χρησιμεύουσα πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ἀναλογούσης ἐκάστω εὐθύνῃς διὰ τὸ μέρος καθ' ὃ ἔλαβε μέρος, ἄνευ τινὸς ἐπὶ τῆς κυρίας πράξεως ἐπηρεασμοῦ. Οὐδ' ἀποτελεῖ διὰ τὸν ὡς αὐτουργὸν πράξεως κατηγορηθέντα καὶ ἐπὶ συνεργείᾳ εἰς ταύτην καταδικασθέντα ἔλλειψιν ἀκροάσεως, ὡς ὁ ἀναιρεσιῶν διατείνεται, διδούσαν χώραν εἰς ἀναιρέσιν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 407 ἐδ. 8 Ποιν. Δικονομίας, ἡ τοιαύτη τροποποίησις τοῦ τρόπου τῆς συμμετοχῆς αὐτοῦ, τὸ μὲν καθόσον δὲν περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν ἐν ἄρθρῳ τούτῳ ρητῶς καθοριζομένων περιπτώσεων τῶν ἄρθρ. 394, 395 καὶ 401 Ποιν. Δικονομίας, τὸ δὲ καθ' ὅσον διὰ ταύτης δὲν ἐπέρχεται μεταβολὴ εἰς τὰ οὐσιώδη καὶ κύρια τῆς πράξεως πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ τοὺς ἀποτελοῦντας ταύτην ὅρους τοῦ νόμου, ἀλλὰ μόνον ἰδιαίτερος ἐλαφρότερος προσδίδεται περὶ τοῦ τρόπου τῆς εἰς ταύτην συμμετοχῆς στρεφόμενος νομικὸς χαρακτηρισμὸς, εἰς δὲν δὲν κωλύεται τὸ δικαστήριον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αὐτῶν, ἀποτελούντων τὴν κυρίαν πρᾶξιν, γεγονότων, παραμενόντων ἀμεταβλήτων, νὰ προβῇ καὶ ὅστις δὲν ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτὸν ἰδιαίτην καὶ ἀνεξάρτητον ὑλικὴν πρᾶξιν, εἰς ἣν δὲν ἐκλήθη ὁ κατηγορούμενος νὰ δικασθῇ. Κατὰ ταῦτα καὶ ὁ εἰς μεταβολὴν τῆς κατηγορίας καὶ ἔλλειψιν ἀκροάσεως ἐκ τούτου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως τοῦ ἀναιρεσιέοντος Ν. Γ^{***} ἐκ τοῦ ἄρθρ. 407 ἐδ. 8 Ποιν. Δικ. ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 2014 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΚΑΓΚΑΛΗΣ

Ὑπηρεσίαι.- ὑπόχρεσις προικίδεως ἀντὶ μισθοῦ. - ἀποδεικτικὰ μέσα.

Ἐπειδὴ βάσις τῆς ἀγωγῆς τῆς ἐφεσβλήτου εἶναι, ὡς προδήλως ἐκ ταύτης συνάγεται, ἡ ὑπόσχεσις ἀντὶ μισθοῦ ὑπηρεσίας τῆς ἐν καιρῷ νυμφεύσεως διδομένης ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου καταλλήλου προικὸς, ἥτοι σύμβασις ἐγγράφως γενομένη καὶ ἥς ἡ ἀπόδειξις ἔπρεπε νὰ γίνηται ἄνευ μαρτύρων, μὴ συντρέχοντος ἐξαιρετικοῦ λόγου συγχωροῦντος τὴν ἐμμέριον, προκειμένου περὶ ἀντικειμένου 3000 δραχ., καίτοι ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι συνέτρεχε ἐνεκα ἡθικῆς ἀδυναμίας τῆς ἐναγούσης, συστελλομένης ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς ἀπέναντι τοῦ ἐναγομένου, ἐξαιρετικὴ περίπτωσις πρὸς ἐπίτρεψιν εἰς αὐτὴν καὶ τοῦ ἐμμεριῶντος μέσου εἰς ἀπόδειξιν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς αὐτῆς.

Ἀριθ. 2015 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ι. ΚΑΓΚΑΛΗΣ

Πρόσθεσις ἡνιόχου.- εὐθύναι.- πταίσμα περὶ τὴν ἐκλογὴν.

Ἐπειδὴ οὐδεμία κατὰ τὰς περὶ προσθήσεως ἀρχὰς (Π. Νόμος 1 καὶ 2 βιβλ. 14 τίτλ. 1) ὑφίστα-

ται ἀπαλλαγὴ τῆς εὐθύνῃς τῆς ἐναγομένης ἐταιρίας, τῆς στηριζομένης εἰς πταίσμα τοῦ ἡνιοχοῦντος τὴν ἐξ ἧς ἐτραυματίσθη ἄμαξαν αὐτῆς, ἐκ τῆς μὴ διαταχθείσης περιττῆς ἀποδείξεως τοῦ περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἡνιόχου πταίσματος τῆς ἐταιρίας.

Ἀριθ. 2004 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

Ἑγγυητής.- εὐθύνῃ ἐν ἀδυναμίᾳ ὀφειλέτου. βεβαίωσις κλητῆρος περὶ ἀνυπαρξίας κινητῶν ἢ ἀκινήτων.- ἀποδεικτικὴ δύναμις.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν Νεαράν 4 κεφ. Γ' τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὁ ἐγγυητῆς εὐθύνεται εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐγγυηθέντος χρέους, ἐὰν καὶ καθ' ὅσον ὁ δανειστής δὲν ἤθελε θυνηθῇ νὰ εἰσπράξῃ αὐτὸ ἀπὸ τὸν πρωτοφειλέτην. Ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐγγυητοῦ πρὸς πληρωμὴν τῆς ἀπαίτησεως, ὑπὲρ ἧς ἐγγυήθη καὶ ἐπομένως καὶ ἡ ἀπαίτησις αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐξυπακουμένης αἰρέσεως ὅτι ἡ παρὰ τοῦ πρωτοφειλέτου εἰσπραξίς αὐτῆς καθίσταται ἀδύνατος ἢ δυσχερὴς ἐνεκα τῆς ἀποδείξεως. Τούτων τεθέντων, ὁ λόγος, δὲν διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀνακοπῆς τοῦ ὁ ἐφεσβλήτος προέτεινε καὶ ἤδη ἐπαναλαμβάνει, ὅτι ἡ ἐκτελουμένη κατ' αὐτοῦ ὡς ἐγγυητοῦ ἀπαίτησις ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἀνωτέρου ὅρου καὶ ὅτι ἐὰν ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ἡ ἀνακοπτομένη ἐπιταγὴ καὶ ἐκτέλεσις εἶναι ἄκυρος, βάσιμός ἐστί (ἄρθρ. 834 § 2 Πολ. Δικονομίας), ἂν οὐ ἡ πληρωσις τοῦ ὅρου τούτου, ἥτοι ἡ πρὸς πληρωμὴν τοῦ χρέους ἀδυναμία τοῦ πρωτοφειλέτου δὲν ἀποδεικνύεται οὔτε ἐκ τοῦ ἐκτελουμένου συμβολαίου οὔτε ἐξ ἄλλου δημοσίου ἐγγράφου, διότι αἱ ἐπικαλούμεναι ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐκθέσεις τῶν δικαστικῶν κλητῆρων Ι. Ζ^{***} καὶ Α. Κ^{***}, βεβαιούντων τοῦ μὲν πρώτου ὅτι εὖρε κατεσχημένην τὴν κινήτην περιουσίαν τοῦ πρωτοφειλέτου Σ. Α^{***}, τοῦ δὲ δευτέρου ὅτι δὲν εὗρεν ἀκίνητον περιουσίαν του, οὐδεμίαν περὶ τῆς πληρώσεως τοῦ προεκτεθέντος ὅρου παρέχουσιν ἀπόδειξιν, διότι ἐξ οὐδενὸς νόμου ἐδόθη ἡ ἐξουσία εἰς τοὺς δικαστικούς κλητῆρας νὰ βεβαιώσι δι' ἐκθέσεώς των τὴν ἀπορίαν καὶ ἀδυναμίαν τοῦ πρωτοφειλέτου.

Ἀριθ. 2025 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

Πραγματογνωμοδύνη ἐπὶ ὁυμοτομίᾳ.- χρόνος κανονισμοῦ ἀξίας. - ἀκύρωσις. - οὐ προδιορισμὸς ὑπὸ δικαστηρίου.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν ἀνακοπτομένην ἐπιταγὴν τοῦ ἐκκαλοῦντος, διότι ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς κηρυχθείσης ἐκτελεστῆςπραγματογνωμονικῆς ἐκθέσεως, πρὸς καθορισμὸν τῆς ἀξίας τοῦ ρυμοτομηθέντος γηπέδου, παρὰ τὸν νόμον ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν μόνον ἡ ἀξία, ἣν τοῦτο εἶχε μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ σχετικοῦ περὶ ρυμοτομίας Διατάγματος.

Ἐπειδὴ τὸ πρωτοδικεῖον, κηρύξαν ἄκυρον τὴν ἀνακοπτομένην ἐπιταγὴν, δὲν ἡδυνάτο νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς κατὰ νόμον ὀφειλομένης ἀξίας τοῦ γηπέδου ἄνευ τῆς προσηκούσης προδικασίας.

Ἀριθ. 2026 (1906)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

Ἀγωγή ἀνακτίσεως νομῆς. - ἀποδείξεις νομῆς κατὰ χρόνον ἀποβολῆς. - παραχώρησις ὑπὸ Δημοσίου. - οὐκ ἀποδείξεις νομῆς. - πληρωμὴ φόρου ἐπικαρπίας. - διοικητικὴ ἐγκατάστασις ἐπὶ πλεονασμάτων.

Ἐπειδὴ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἐδίκασεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀντικείμενον ἐχοῦσης τὴν ἀνάκτησιν βία ἀπολεσθεΐσης νομῆς, ἤρκει νὰ ἀποδείξωσιν οἱ ἐνάγοντες τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἰσχυρισμὸν τῶν ὅτι κατεῖχον διανοίᾳ κυρίου τὸν ἐπίδικον ἀγρὸν, καθ' ὃν χρόνον, κατὰ τὴν ἀγωγὴν τῶν, ἀπεβλήθησαν βία ἐξ αὐτοῦ (Νόμ. 1 § 23 Πανδ. 43.16). Ὅθεν ἡμαρτημένως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὑπεχρέωσε τοὺς ἐνάγοντας νὰ ἀποδείξωσι προσέτι καὶ τὸν ἐπουσιώδη ἰσχυρισμὸν τῶν ὅτι κατεῖχον αὐτὸν πρὸ τριάκοντα ἐτῶν πρὸ τῆς ἀποβολῆς.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου ὅτι ὁ ἐπίδικος ἀγρὸς παρεχωρήθη ὑπὸ τοῦ Δημοσίου εἰς αὐτὸν δηλώσαντα τοῦτον οὐδεμίαν ἔχει ἐπὶ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς νομικὴν ἐπιρροήν, διότι κατ' οὐθένα νόμον ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς δηλώσαντας ἐθνικοὺς ἀγροὺς νὰ καταλάβωσι τούτους οὐθαιρέτως παρὰ τρίτων κατεχομένων, οὐδὲ νομιμοποιεῖ τὴν κατάληψιν αὐτῶν ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου ὅτι ἐπὶ τοῦ ἐπίδικου ἐγκατεστάθη ὑπὸ τοῦ Δημοσίου καὶ ἀλλοθὺς ἂν ὑποτεθῇ, διότι κατ' οὐδένα νόμον ἐπιτρέπεται εἰς τὸ Δημόσιον νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐπὶ γαιῶν παρὰ τρίτων κατεχομένων ὡς ἰδίῳ τοὺς δηλώσαντας αὐτοὺς ὡς ἐθνικοὺς, ἄνευ δὲ σημασίας εἶναι ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ὅτι τὸ ἐπίδικον ὑπὸκειται εἰς φόρον ἐπικαρπίας, ἐφ' ὅσον δὲν ἰσχυρίζεται οὐδ' ἀποδεικνύει διὰ τῶν σχετικῶν διπλοτύπων ὅτι ἐπληρόνετο φόρος ἐπικαρπίας ὅτε καὶ μένον ἤθελε θεωρηθῇ κάτοχος αὐτοῦ τὸ Δημόσιον (ἄρθρ. 60 τοῦ περὶ φορολ. Νόμου ΣΟΖ'). Οὐδεμίαν δ' ἐφαρμογὴν ἔχουσιν ἐπὶ τῆς προκειμένης δίκης οἱ ἐπικαλούμενοι περὶ πλεονασμάτων νόμοι, διότι ὁ ἐναγόμενος δὲν ἰσχυρίζεται ὠρισμένως καὶ σαφῶς ὅτι ὁ ἐπίδικος ἀγρὸς ἀποτελεῖ πλεονασμα ἀγροῦ δηλωθέντος ὑπὸ τῶν ἐναγόντων ἢ τῶν δικαιοπαρόχων τῶν, ὅποτε καὶ μόνον ἐπιτρέπεται ἐκ τοῦ Νόμου ΑΤΜΔ' ἄρθρ. 6 ἢ παρὰ τοῦ Δημοσίου διοικητικῇ ἐγκατάστασις τοῦ δηλώσαντος τὸ πλεόνασμα.

Ἀριθ. 2027 (1906)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

Νομὴ ἐπὶ ἀεινύτων βία ὑπ' ἄλλων ἀφαιρεθέντων. - στοιχεῖα ἀγωγῆς φόβου. - ἀδιάρητος κακὴ πίστις ἐνάγοντος νομῆως.

Ἐπειδὴ, ὡς ὀρθῶς εἶπεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή ἀπευθυνομένη κατὰ τῆς ἐναγομένης ὡς λαβούσης εἰς τὴν κατοχὴν τῆς κτήματα παρ' ἄλλων βία ἀφαιρεθέντα, δὲν φέρει μὲν ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ παραγγέλματος τῆς βίας, φέρει ὅμως τὰ στοιχεῖα τῆς ἀγωγῆς τοῦ φόβου, ἥτις κατὰ νόμον κινεῖται κατὰ παντός ἐκ τῆς βίας ὡφελουμένου (Ν. 16 § 2 Πανδ. 42). Ὅθεν ὡς τοιαύτη χαρακτηριζομένη ἡ ἀγωγή νόμῳ βάσιμος ἐστὶ.

Ἐπειδὴ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, βάσιν ἐχοῦσης τὴν νομὴν, ὑπόχρεοι εἰσιν οἱ ἐνάγοντες νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι ἐνέμοντο τὰ κτήματα μόνον καθ' ὃν χρόνον ἰσχυρίζονται ὅτι ἀφαιρέθησαν βιαίως παρ' αὐτῶν (ἐξ ἀναλογίας τῶν Νόμων 1 § 23 Πανδ. 43.16). Ὅθεν μὴ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὑπεχρέωσε τοὺς ἐνάγοντας ν' ἀποδείξωσι τὸν ἐπουσιώδη ἰσχυρισμὸν τῶν ὅτι κατεῖχον αὐτὸν τριάκοντα ἔτη πρὸ τῆς ἀποβολῆς τῶν.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης ὅτι οἱ ἐνάγοντες κατεῖχον τὸν ἀγρὸν ἐν γνώσει ὅτι ἀνήκειν εἰς τὸ Δημόσιον, ἡγοῦν κακῇ τῇ πίστει, οὐδεμίαν ἔχει νομικὴν ἐπιρροήν, διότι, ὡς προεῖρηται, καλὴ πίστις δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ τῆς παραγγελματικῆς νομῆς καὶ δὲν ἀποτελεῖ ἐπομένως στοιχεῖον οὐσιῶδες διὰ τὴν ἐνάσκησιν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς.

Ἀριθ. 2034 (1906)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

Ἀντίκλητος ἐν ἐπιταγῇ. - ὅποια κοινοποιεῖται αὐτῷ. - ἀνακοπὴ κατ' ἀποφάσεως οὐ κοινοποιεῖται. - ἀκυρότης. - ἀφαιτηγία προθεσμίας ἐφέσεως.

Ἐπειδὴ, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 863 καὶ 865 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰς τὸν ἀντίκλητον τὸν ἐν τῇ ἐπιταγῇ πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως διοριζόμενον δύνανται νὰ γίνωσι μόνον αἱ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ὀρθῶς αἰ. κοινοποιήσεις. Ὅθεν ἡ κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 5549 (1902) ἀποφάσεως ἀνακοπὴ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐπιδοθεῖσα εἰς τὸν ἐν τῇ ἐπιταγῇ αὐτῆς διορισθέντα ἀντίκλητον Γ. Β***, κατὰ τὸν μὴ ἀμφοισθητόμενον, ἀποδεικνυόμενον δ' ἄλλως ἐκ τοῦ σχετικοῦ ἐπιδοτηρίου, ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐφεσιβλήτου, εἶναι, κατὰ τὴν βάσιμον ἐνστάσιν τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἄκυρος· ταύτης δὲ ἀκύρωσις ἐπιδοθείσης, ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἐφesis εἶναι, κατὰ τὴν βάσιμον ἐνστάσιν τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἐκπρόθεσμος καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα, διότι ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 5549 ἀποφάσεως μέχρι τῆς ἐπιδόσεως τῆς ὑπὸ δίκην ἐφέσεως, παρήλθεν ἤτε νόμιμος καὶ ἡ ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως προθεσμία. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι ἀβάσιμος εἶναι ἡ τοῦ ἐκπρόθεσμου τῆς ἐφέσεως ἐνστάσις, τῆς προθεσμίας αὐτῆς λογιζομένης ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς δευτέρας τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων (*).

Ἀριθ. 2035 (1906)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

Παραίτησις ἀπὸ ἐφέσεως. - ἐκδικαστικαὶ αἰτήσεις περὶ ἐξόδων. - ἀρμοδιότης.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 21 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ δικαστήριον τὸ ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ δια-

(*) Ἐν ἐπιταγῇ ὑπὸ ἀπόφασιν ἐρήμην διωρίσθη ἀντίκλητος. τῷ ὅποιο ἐκοινοποιήθη ἀκύρωσις ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἀποφάσεως, ἥτις καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ἀπερρίφθη. Ἐγένετο ἐφesis, ἡ ὅποια πλέον ἦτο ἐκπρόθεσμος διὰ τὴν πρῶτην. Ἱερὸν. σχετικῶς 177 Α. Π. πελ. 581 XV, 116 Ε. Π. σ. 202 XII καὶ αὐτόθι παραπομπάς. Ὁμοίως 148 Ε. Π. σ. 77 XIII.

φοράν τινα, είναι αρμόδιον νὰ δικάσῃ καὶ περὶ τῶν ἐκ ταύτης προελθόντων δικαστικῶν ἐξέδων, ἐπομένως ἀφοῦ τὸ δικαστήριον ἦτο ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν ἔφεσιν, ἥς παρητήθησαν οἱ νῦν καθ' ὧν ἡ αἵτησις, εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ καὶ περὶ τῶν ἐνεκα τῆς παραιτηθείσης ἐφέσεως εἰς τὸν ἐφεσίδλητον καὶ ἥδη αἰτοῦντα ἐπιγενομένων δικαστικῶν ἐξέδων, καθόσον διὰ τῆς παραιτήσεως λογίζεται ἀποπερατωθεῖσα ἡ κατ' ἔφεσιν δίκη (ἄρθρ. 476 § 7 Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 2036 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΝΑΥΤΗΣ

Ἀνταλλαγὴ μεταξὺ διζύγων.- ζηνία ἀνδρός.- ἔκτασις εἰς ὑπερβάλλον.- προοδικορυσμός ἀξίας ἐν προικοσυμφώνῳ.- διατακτέα ἀποδείξεις.

Ἐπειδὴ νομίμως ὁ ἐκκαλῶν ἐνήσκησε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν, ὡς ἔχων τὴν κυριότητα τῆς προικῆς, ὡς ὀρθῶς ἔκρινε τὸ πρωτοδικεῖον καὶ ὀρθῶς ἐπίσης ἐξετίμησεν ὅτι πρόκειται περὶ ἀδιατηρήτου προικῶν, διότι ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ ὁρίζεται ὅτι ἡ ἀξία τοῦ ἀγροῦ εἰς δραχμὰς 1200 γίνεται μόνον δι' ὑπολογισμὸν τοῦ χαρτοσήμου, ἐν δὲ τῷ ἀνταλλακτηρίῳ συμβολαίῳ σαφῶς δηλοῦται ὅτι τὰ διδόμενα εἰς ἀνταλλαγὴν κτήματα θέλουσι θεωρεῖσθαι ὡς προικῶν τῆς γυναικὸς καὶ θὰ ὡσιν ἀναπαλλοτριώτα.

Ἐπειδὴ ναὶ μὲν, ὡς καλῶς ἔκρινεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὅταν ἐπὶ ζηνίᾳ τοῦ ἀνδρὸς ἐγένετο ἡ ἀνταλλαγὴ, ἐφαρμόζονται αἱ αὐταὶ διατάξεις περὶ ἀκυρότητος τῆς ἀνταλλαγῆς, οἷα καὶ ὅταν ἐγένετο αὕτη ἐπὶ ζηνίᾳ τῆς γυναικὸς, οὐχ' ἤττον ὁμως ἡ ἀκυρότης δεῖν νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ ὑπερβάλλον ποσὸν τῆς ἀξίας, οὐχὶ δὲ νὰ θεωρηθῇ ἐξ ὁλοκλήρου ἀκυρὸς ἡ γενομένη τῆς ἀνταλλαγῆς πράξις, ἐπομένως ἀφοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἡ ἀξία τοῦ προικῶν ἀγροῦ ὠρίσθη ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ μόνον λόγῳ τῆς ἀναλογίας τοῦ χαρτοσήμου, ὁ δὲ ἀνακόπτων ἰσχυρίσθη ὅτι οὗτος ἦτο μείζονος ἀξίας καὶ ὅτι τὰ ἀνταλλαγέστα κτήματα ἦσαν ἰσάζια, ἔδει νὰ διαταχθῇ περὶ τούτου ἀπόδειξις καὶ οὐχὶ νὰ θεωρηθῇ ἀρκοῦσα ἡ ἐκ τοῦ συμβολαίου προκύπτουσα διαφορὰ τῆς ἀξίας, ἀφοῦ καὶ τὸ ἀνταλλακτήριον ἦτο ἀρκούντως μεταγενέστερον τοῦ προικοσυμφώνου.

Ἀριθ. 203 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΝΑΥΤΗΣ

Μεταλλεῖον.- ἐκμετάλλευσις ὑπὸ ἐτέρου ἄνεν Β. Διατάγματος διὰ μεταβίβασιν.- εὐθύναι κυρίου.- ἔφεσις κατ' ἀποφάσεως συμβουλίου μεταλλευτῶν.- προθεσμίᾳ.- ἐναρξίς ἀπὸ κοινοποιήσεως κλητῆρι.- σύνταξις παθόντος ἐν μεταλλευτικαῖς ἐργασίαις.- ἔκτασις.- ποδὸν συντάξεως χηρῶν καὶ ὀρφανῶν.- ὑπερημερία ἀπὸ ἐκάστης λήψεως.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνστασις τῶν ἀνακοπόντων ὅτι οὗτοι δὲν νομιμοποιοῦνται ὡς ἐναγόμενοι ἐν τῇ δίκῃ εἶναι ἀπορριπτία ὡς ἀόριστος, διότι δὲν ἀρκεῖ ν' ἀπαλλαγῶσιν οὗτοι τῆς εὐθύνης καὶ ἂν θεωρηθῇ ἡ

λήθης ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ὅτι τὸ μεταλλεῖον ἐξεμεταλλεύετο ἥδη ὁ Χ^{***} δυνάμει τοῦ 26602 συμβολαίου, διότι ὁ νόμος ὑπεύθυνον θεωρεῖ τὸν κύριον τῆς ἐπιχειρήσεως, δὲν παύουσι δὲ οὗτοι ὄντες κύριοι, ἀφοῦ δὲν ἰσχυρίζονται ὅτι ἐγένετο μεταβίβασις τοῦ μεταλλείου εἰς τὸν Χ^{***} καὶ ἐξεδόθη τὸ κατὰ νόμον ἀπαιτούμενον Β. Διάταγμα διὰ τὴν τοιαύτην μεταβίβασιν.

Ἐπειδὴ, ἡ περὶ ἐμπροθέσμου τῆς ἐφέσεως ἐνστασις τῶν ἀνακοπόντων ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτία κρίνεται, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 34 τοῦ ΒΩΜΑ Νόμου, ἀπαιτεῖται διὰ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐφέσεως κοινοποιήσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ συμβουλίου, λέγων δὲ κοινοποιήσιμον ὁ νόμος, προδήλως ἐννοεῖ τοιαύτην εἰς δικαστικὸν κλητῆρος, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ οὐχὶ πᾶσαν ἀλλήν, καθ' οἷον δὴ ποτε τρόπον γνωστοποιήσιν τῆς ἀποφάσεως, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐγένετο τοιαύτη ὑπὸ τοῦ Δημάρχου πρὸς τὴν ἐκκαλοῦσαν, ἥτις δὲν δύναται νὰ κινήσῃ τὰς νομίμους προθεσμίας καὶ νὰ στερήσῃ τὸν διάδικον τοῦ ἐνδίκου κατὰ τῆς ἀποφάσεως μέσου, ὅπερ τῷ χορηγεῖ ὁ νόμος.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἀνακοπόντων ὅτι ἡ αἰτεῦσα δὲν δικαιούται εἰς σύνταξιν, διότι κατὰ τὸν νόμον τοιαύτη ἀπονέμεται εἰς τοὺς ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργαζομένους καὶ παθόντας δυστύχημα ἐν τῇ ἐκτελείᾳ τῆς ἐργασίας, ἐνῷ ὁ σύζυγος τῆς αἰτούσης ἐρονεύθη ἐκτὸς τῆς ἐργασίας, ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτίος κρίνεται, διότι τὸ ἄρ. 1 τοῦ ΒΩΜΑ Νόμου, γενικῶς ὁρίζει ὅτι ὑπάλληλοι καὶ ἐργάται τῶν μεταλλείων ἐν τῇ ἐκτελείᾳ τῆς ἐργασίας ἡ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης ὑποστάντες δυστύχημα, προδήλως ἐννοεῖ οὐ μόνον τὰ ἐκ τῆς μεταλλευτικῆς ἐργασίας ἀμέσως προσερχόμενα δυστυχήματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης συμβαίνοντα, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ βάσις τῆς αἰτήσεως, ἥτις ὁ φόνος τοῦ συζύγου τῆς αἰτούσης ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας, στηρίζεται ὅθεν εἰς τὸν νόμον ἡ βάσις τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 47 καὶ 8 τοῦ εἰρημένου νόμου, ἡ σύνταξις τοῦ παθόντος πλήρη ἀνικανότητα, πρὸς ἣν ἐξισούται καὶ ὁ θάνατος, ἡ ἀπονεμομένη εἰς τοὺς κληρονόμους εἶναι ἰση μὲ τὸ ἥμισυ τῆς μισθοδοσίας αὐτοῦ, ἡλαττωμένη κατὰ τὸ 1/4, εἰὰ οἱ δικαιούμενοι εἰσὶ πλείονες τοῦ ἐνός, τὰ δὲ ἄρρενα συνεπλήρωσαν τὸ 16 ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ δὲν ἀμφισβητεῖται ὅτι δὲν ὑπάρχει τοιαύτη ἐξαιρετικὴ περίπτωσις, προκύπτει δὲ ἐκ τοῦ ἐπισήμου πιστοποιητικοῦ τοῦ διευθύνοντος τὰς ἐργασίας, ὅτι ὁ παθὼν ἐλάμβανε μισθὸν διακοσίας δραχμὰς κατὰ μῆνα, ἡ εἰς τὴν αἰτοῦσαν καὶ τὰ τέκνα τῆς ἀνήκουσα σύνταξις τῶν δραχμῶν ἐβδομήκοντα πέντε (75) καὶ αὕτη κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Νόμου, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ δυστυχήματος, ἥτις ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι ἡ 3 Νοεμβρίου 1904.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ σύνταξις ὀφείλεται κατὰ ἕκαστον μῆνα, συνεπῶς ἡ ὑπερημερία ἀρχεται ἀπὸ τῆς λήξεως ἐκάστου μηνὸς καὶ ὁ τόκος ὀφείλεται ἀπὸ ταύτης ἐκάστοτε.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Άρθ. 6 (1907)

Εισηγητής ο πρόεδρος κ. Δ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Σύζυγοι. - τίνι ἀνήκει ἀνατροφή τέκνων. - διαζύγιον ύπαιτιότης. - δικαίωμα επιδέ-
ψεως τέκνων. - προδωρινά μέτρα.

Ἐπειδὴ τὸ ἀρθρ. 174 τοῦ Ι. Α. Κώδ. ὅπερ ἐ-
πικαλεῖται καὶ ἐφήρμοσεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφα-
σις, νοεῖ, καθὰ παρατηρεῖ ὀρθῶς καὶ ὁ ἐναγόμε-
νος, οὐχὶ ὡς ἐξέλαβεν ἐκ πλάνης ὅτι ἀμφότεροι οἱ
γονεῖς ἀδικαιοῦνται εἰς σύγχρονον ἐπιτήρησιν καὶ
ἀνατροφὴν, ἀλλ' ὅτι οἱ σύζυγοι «ὕποχρεοῦνται»,
ὡς ἐκ μόνης τῆς συστάσεως τοῦ γάμου ἀνά δια-
τρέφωσι, συντηρῶσι καὶ ἀνατρέφωσι τὰ τέκνα,
νὰ φέρωσι θῆλον ὅτι τὸ ὕλικόν τῆς διατροφῆς καὶ
ἀνατροφῆς βάρος, καταβάλλοντες τὰς ἀναγκαῖας
πρὸς τοῦτο δαπάνας. Τὸ πρωτοδικεῖον ἐπομένως
θεζάμενον τὸ ἐναντίον, ἐπὶ τῇ ἀπλῇ σκέψει ὅτι ὁ
φέρων ὑποχρέωσιν ἔχει θῆθεν καὶ δικαίωμα ἀντί-
στοιχον, καὶ ἀποφηνάμενον κατ' ἀκολ. ὑθίαν ὅτι ἡ
μήτηρ δικαιούται ἐξ ἴσου καὶ αὐτοδικαίως ἀνά ἀ-
νατρέφειν τὰ τέκνα, συμμετέχουσα οὕτω τῆς πα-
τρικῆς ἐξουσίας οὐ μόνον ἐσφάλετο, παρερμηνεύ-
σαν τὰς σχετικὰς διατάξεις, ἀλλὰ καὶ κατέστησε
δυνάμει τοῦ ἀρθρου 778 τῆς Ἡολ. Δικονομίας ἐ-
ξαφανιστέαν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν. Τὸ
μὲν διότι, ὡς γίνεται θῆλον ἐκ τῶν γενικῶν τοῦ
δικαίου ἀρχῶν, ὁ φέρων ὑποχρέωσιν δὲν ἔχει πάν-
τοτε καὶ δικαίωμα καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῦ προκειμέ-
νου, ἐνθα τὸ τοιοῦτο δικαίωμα θ' ἀποτελεῖ ἀναγ-
καίως κατὰφορον μείωσιν, εἰ μὴ ἐκμηδένισιν τῆς
πατρικῆς ἐξουσίας, ἣν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἰόνιος Νο-
μοθέτης ὅπως καὶ τὸ Ρωμ. Δίκαιον αὐστηρῶς πάν-
του περιεφύρησε. Τὸ δὲ διότι, κατὰ τὸν ἐν Ἑπτα-
νήσῳ ἱσχύοντα Κώδικα, οὐ μόνον ἡ ἐπιτήρησις
ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνατροφή ἐν γένει τῶν τέκνων ἀνή-
κει σχεδὸν πάντοτε εἰς τὸν πατέρα, ἐνεργοῦντα μὲ-
νον, ὅπερ γίνεται θῆλον α'. ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ
ἀρθρ. 212 καὶ β'. τῶν ἀρθρῶν 268, 271 καὶ ἐπ.
278 καὶ 283, ἐξ ὧν καθίσταται ἀναμφίβολον ὅτι
ἐνῶ κατὰ πρῶτον λόγον ὁ πατὴρ ἔχει ἀποκλειστι-
κῶς τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐπιβλεψὶν τῶν τέκνων, ὡς
καὶ τὴν ἐν γένει διαχειρίσιν τῆς περιουσίας αὐτῶν,
ἡ μήτηρ τοῦναντίαν περιέρχεται εἰς τὴν ἀσκήσιν
τῶν τοιούτων δικαιωμάτων μόνον ὅταν ἐκλείψωσι
τὰ πρὸ αὐτῆς δικαιούμενα πρόσωπα, ἢ συντρέχῃ ἡ
ἐξαιρετικὴ ὅλως τῶν ἀρθρ. 212 καὶ 213 περίπτωσις.

Ἐπειδὴ ἡ ὀρθότης τοῦ συμπεράσματος, εἰς ὃ κα-
τολήγει τὸ ἐφετεῖον, καὶ ἐξ ἐτέρας ἐτι ἐνισχύεται
διατάξεως, ἥτοι τοῦ ἀρθρ. 174, ὅπερ ἐν β' ἐ3. ὁ-
ρίζει ρητῶς ὅτι καὶ ἡ πρὸς διατροφὴν καὶ ἀνατρο-
φὴν ὑποχρέωσις τῆς μητρὸς ἀρχεται μόνον ὅταν
ὁ πατὴρ, ὁ πάππος ἢ ὁ ἐκ πατρὸς πρόπαππος, δὲν
δύνανται νὰ φέρωσι τὰ ἐντεῦθεν βάρη. Ὡστε, κατὰ
ταῦτα, ἐκλείπει πράγματι, καθὰ ἐδέξατο ἐμμέσως
καὶ ἡ πρώτη τοῦ δικαστηρίου τούτου ἀπόφασις, ἡ
βάσις αὕτη ἦν ἐθετο τὸ πρωτοδικεῖον, ἥτοι ἡ «ὕ-
ποχρέωσις» τῆς μητρὸς, ἐξ ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀ-
πόφασις καὶ συνήγαγε τὸ ἀντίστοιχον δικαίωμα, ἀφ'
οὐ κατὰ τὴν ἐπίδικον διαφορὰν ὁ πατὴρ, οὐ μόνον

ζῇ, ἀλλὰ καὶ ὑφίσταται οἰκιοθελῶς τῆς διατροφῆς
καὶ ἀνατροφῆς τὰ βάρη.

Ἐπειδὴ καὶ αἱ ἀρχαὶ τοῦ Ρωμ. Δίκ., ὥς ἐπικα-
λεῖται ἡ ἐνάγουσα καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις,
καὶ αἱ ὁποῖαι συμπίπτουσιν, ἐν μέρει μόνον, πρὸς
τὴν τοῦ Ἰον. Κώδ., οὔτε ἀναγράφουσι γενικὴν ἀρ-
χὴν περὶ τοῦ χωρισμοῦ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέ-
κνων ἀπὸ τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, οὔτε παρέχου-
σι γενικῶς τοιοῦτο τῇ μητρὶ δικαίωμα. Τοῦτο δὲ,
διότι καὶ ἐξ αὐτῶν, ὀρθῶς ἐν συνόλῳ ἐρμηνευομένων,
τρία τινὰ παρέπονται: Ἡτοι: α') ὅτι τὴν ἀνα-
τροφὴν ἔχει πρωτίστως ὁ πατὴρ καὶ κατὰ δεύτερον
λόγον ἡ μήτηρ, β') ὅτι αὕτη προηγεῖται μόνον, ὅταν
ἔλαβε χώραν διάζευξις καὶ ὁ ἀνὴρ τυγχάνει ὑπαί-
τιος αὐτῆς, ἢ ἡ κακὴ τοῦ πατρὸς διαγωγὴ τίθῃσιν
ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν μέλλουσαν τῶν τέκνων εὐπρα-
γίαν, (ὅρ. Bernbourg Pand. I III § 31 πελ. 69.
Windscheid, Pand. I, II § 515 L. 909) καὶ γ'. ὅτι
ὡς πρὸς τὴν ἀνατροφὴν ἰσχύει πάντοτε τοῦ πα-
τρὸς ἡ θέλησις (Arndts, R. R. I I I 437 σελ. 106),
ἐξ ὧν ἐπιτεταί ὅτι καὶ κατὰ τὸ Ρωμ. Δίκ. ἡ τῶν
τέκνων ἀνατροφή συμφυὴς ἐστὶ πρὸς τὴν πατρι-
κὴν ἐξουσίαν, οὐ ἐνεκεν καὶ παρέχεται τῷ ἀνδρὶ
πάντοτε ἡ κυριαρχία καὶ ἡ προτίμησις.

Ἐπειδὴ, ἀποκρουομένης οὕτω τῆς πρώτης βά-
σεως ἣν ἐθετο τὸ δικάσαν πρωτοδικεῖον, ἐξεταστέα
ἀποβαίνει κατ' ἀνάγκην ἡ δευτέρα, ἥτις καὶ στηρί-
ζεται κυρίως ἐπὶ τοῦ ἀρθρ. 212 τοῦ Ἰον. Κώδ.

Ἐπειδὴ ἡ διατάξις αὕτη, ἣν πρωτίστως ἐπικα-
λεῖται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, πραγματεύεται
μὲν ἀληθῶς περὶ τῆς ἐπιβλέψεως καὶ ἀνατροφῆς
τῶν τέκνων, πλὴν μόνον ἐὰν ἐπὶ τῆς διαζεύξεως καὶ
μόνον ὅταν ἐθῶκεν ἀφορμὴν ὁ ἀνὴρ, ἢ συμφέρῃ
προφανῶς εἰς τοὺς παῖδας. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περι-
πτώσει, ὡς ἐπάγεται ρητῶς, ὅτι καὶ ἐπὶ διαζυγίου
τὰ τέκνα παραμένουσι πάντοτε ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ
πατρὸς, ἐκτὸς ἂν τὸ πρωτοδικεῖον διατάξῃ ἄλλως
ἢ ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῆς γυναικὸς, «ὁσάκις τὸ διαζύ-
γιον ἀπηγγέλθη κατ' ἐγκλησιν αὐτῆς ἢ τῶν πλη-
σιεστέρων ἐκ πατρὸς συγγενῶν πρὸς τὸ συμφερώ-
τερον τῶν τέκνων».

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς τοιαύτης τοῦ ὡς εἴρηται ἀρθρου
διατυπώσεως δύο καὶ κατὰ τοῦ ἐφετείου τὴν κρί-
σιν παρέπονται ἀσφαλὴ συμπεράσματα. Ἡτοι: αφ'
ἐνὸς μὲν, ὅτι ἡ ἀνατροφή κατὰ τὸν σκοπὸν ὃν ἐ-
δίωκεν ὁ νομοθέτης, παρακολούθημα συμφυὲς οὖσα
τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, ἀνήκει διαρκούντος τοῦ γά-
μου τῷ πατρὶ μόνον (Ἰον. Κώδ. ἀρθρ. 268), οὐ
ἐνεκεν ὡς διαγορεύει ὅτι καὶ ἐν περιπτώσει δια-
ζυγίου οἱ παῖδες μένουσι παρὰ τῷ ἀνδρὶ καὶ ἀφ'
ἐτέρου ὅτι ὡς ἐξαίρεσιν μοναδικὴν δέχεται τὴν ἐξ
ὕπαιτιότητος τοῦ πατρὸς λύσιν τοῦ γάμου, ἢ τὸ
κατάδηλον τῶν τέκνων συμφέρον, ὁπότε ὅμως καὶ
πάλιν ἡ παραδοχὴ τῆς σχετικῆς αἰτήσεως ἐξαρτά-
ται πάντοτε ἀπὸ τῆς διακριτικῆς τοῦ δικαστηρίου
ἐξουσίας. Ὡστε κατὰ ταῦτα ἡ ἐρμηνευομένη διά-
ταξις δύναται μὲν, ὡς δέχονται καὶ οἱ ἐρμηνευταὶ
τοῦ ἀντιστοίχου 302 ἀρθρ. τοῦ Ἰον. Κώδ., νὰ ἐ-
φαρμοσθῇ κατὰ τὸ δοκοῦν τῷ δικαστηρίῳ ἐξ ἀναλο-
γίας καὶ ἐπὶ τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν ἡ γυνὴ ἐ-
μακρύνθη ἀπλῶς τοῦ συζυγικοῦ οἴκου, πλὴν μόνον

ὡς μέτρον προσωρινὸν καὶ μὴ προδικάζον τὰ τῆς διαζεύξεως, καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον πάντοτε α') ὅτι ἀποδεικνύεται πλήρης ἡ πρὸς ἀπομάκρυνσιν ὑπαιτιότης τοῦ ἀνδρός, (ὅπως ἀπαιτεῖται καὶ ἐν περιπτώσει διαζυγίων) καὶ β') ὅτι ἡ πρὸς τὴν μητέρα παροχὴ τοῦ δικαιώματος τοῦ βλέπειν ἐνίοτε τὰ τέκνα τῆς μέχρι τῆς λύσεως τοῦγάμου), ὁπότε καὶ θέλουσι κριθῇ ὀριστικῶς τὰ περὶ τούτου, δὲν μηδενίζει τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ὅπερ θὰ συνέβαινε βεβαίως ἐὰν τὸ τοιοῦτο μέτρον ἐλάμβανε τύπον δικαιώματος καὶ ὀριστικοτήτος, ὁπότε ὁ πατὴρ θέλων λ. χ. νὰ μεταφέρῃ ἀλλαγῶς τὴν κατοικίαν αὐτοῦ, θὰ ὑπεχρεοῦτο ἐνεκεν τῆς σχετικῆς τοῦ δικαστηρίου ἀποφάσεως, ἢ νὰ μένῃ ἐν τῷ τόπῳ εὐρίσκεται, ἢ ν' ἀφήσῃ ἀναχωρῶν τὰ τέκνα ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον τῆς μητρὸς ἐπίβλεψιν, καὶ μάλιστα πρὶν ἢ ἀποδεχθῇ ἡ πρὸς τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀναιτιότης αὐτῆς.

Ἐπειδὴ καὶ ἐκ τοῦ ἀρθρ. 213 οὐδόλως προκύπτει τὸ περὶ συμμετοχῆς εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων διαρκούντος τοῦ γάμου δικαίωμα τῆς μητρὸς. Τοῦτο δὲ διότι καὶ ἡ ἐρμηνευομένη διάταξις ὑπ' ὅσιν ἔχει ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸν ὀριστικὸν τῶν γονέων χωρισμὸν καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὰ τέκνα δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 212 ἐμπιστεύονται εἰς πρόσωπον τρίτον, ὁπότε, ἐνεκεν τῆς ἐλῶς ἐξαιρετικῆς ταύτης περιπτώσεως, ἐπιτρέπεται καὶ νὰ ἐφορῶσιν ἀμφότεροι οἱ σύζυγοι τὸν ὀρισθέντα ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ξένον ἀνατροφέα.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΝΑΥΠΛΙΟΥ (*)

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

Ἀριθ. 945 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΡΦΩΤΑΚΗΣ

*Απαίτησις ἐκ πλειστηριασμοῦ κατὰ πλειόνων.-κανονισμὸς ἐκ ποδοῦ ἐπιμεριδτικῶς βάρος ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ οἱ ἐφεσίβλητοι πρὸ παντὸς ἐπικαλοῦνται τὸ ἀνέκκλητον τῆς ἀποφάσεως λόγῳ ποσοῦ, ὄντος ἐλάσσονος τῶν 500 δραχ. ὡς ἐπιμεριζομένου μεταξὺ αὐτῶν, ὄντων ἐξ τὸν ἀριθμὸν, τοῦ ἐκ δραχ. 1815 ἐκπλειστηριασμοῦ εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ὁποίου, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐπετάχθησαν οὗτοι ὡς κληρονόμοι τοῦ ὑπερθεματιστοῦ Γ. Γ^{***}. Πρὸς ἀπόκρουσιν δὲ τῆς ἐνστάσεως ταύτης ὁ ἐκκαλὼν ὑποστηρίζει 1) ὅτι πρόκειται περὶ ἀδαιρέτου ὑποχρέωσης ὡς ἐκ τοῦ εἰδους τῆς ὀφειλῆς, ἀφορώσης ἐκπλειστηρίασμα, ὅπερ κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν δύναται νὰ καταβληθῇ ἐν μέρει, ἐπερχομένου ἄλλως ἀναπλειστηριασμοῦ κατ' αὐτοῦ καὶ 2) ὅτι ἄλλως ἐπετάχθη ἕκαστος νὰ πληρώσῃ τὸ ὅλον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰς περὶ ἀδαιρέτου τῶν ἐνοχῶν ἀρχάς, ἐξαγομένας ἐκ τοῦ Νομ. 2 § 1 Πανδ. (45.1) τὸ ἀδαιρέτον ἢ μὴ τῆς ἐνοχῆς κανονίζεται ἐκ τοῦ ἀδαιρέτου ἢ μὴ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς. Ἀντικείμενον δὲ τῆς ἐκ τῆς ἀγοραπωλησίας,

δυναμένης νὰ ἐκέλθῃ καὶ ἀναγκαστικῶς, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου διὰ πλειστηριασμοῦ, παραγομένης ἐνοχῆς, σχετικῶς πρὸς τὸν ἀγοραστὴν, εἶναι, τὸ δι' αὐτῆς ὀρισθὲν τίμημα, οὕτινος ἡ ὑπόστασις ὡς τοιοῦτου οὐδαμῶς διὰ τῆς διαιρέσεως ἀλλοιοῦται καὶ τούτου ἐνεκεν διαιρετὸν ἐστὶ τοῦτο· οὐδὲ καὶ νομικὴ τις διάταξις μεταγενεστέρᾳ ὑφίσταται ἄλλως κανονίζουσα τοῦτο· ἢ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος δ' ἐπικαλούμενη τοιαύτη ἐκ τοῦ ἀρθρ. 982 Πολ. Δικονομίας περὶ οὐδενὸς ἄλλου διαλαμβάνει ἢ περὶ τῆς ὑποχρέωσης τοῦ ὑπερθεματιστοῦ (ἀγοραστοῦ) εἰς τὸ καταβαλεῖν τὸ ἐκπλειστηρίασμα καὶ τῶν συνεπειῶν τῆς ἀθετήσεως ταύτης, ὅλλ' ἡ ὑποχρέωσις αὕτη ἀποτελεῖ αὐτὴν ταύτην ἐνοχὴν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ τὴν παραχθεῖσαν ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ οὐχὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς, ἐξ οὗ ὡς ἐρρήθη ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτῆς, ὅπερ πάντῃ διάφορον ἐστὶ. Μὴ προκειμένου ἄρα περὶ ἀδαιρέτου ὑποχρέωσης, ἀλλὰ διαιρετῆς τοιαύτης, ἐπιμεριζομένης ἐπομένως αὐτοδικαίως κατ' ἴσον ποσὸν πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν συνοφειλετῶν ἐφεσιβλήτων ἡδύνατο ἀπὸ τοῦδε νὰ θεωρηθῇ ἀποδεδειγμένη ἡ ἀνωτέρω περὶ ἀνεκκλήτου ἐνστάσις αὐτῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλὼν διατείνεται ὅτι ἐπετάχθη ἕκαστος διὰ τὸ ὅλον τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ ἐξ οὗ, ὡς πρώτης αἰτήσεως, κανονίζεται τὸ ἐκκλητὸν δέον νὰ ταχθῇ περὶ τούτου ἀπόδειξις (*).

Ἐπειδὴ εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι εἰς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου δέον νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐκκαλὼν καὶ οὐχὶ οἱ ἐφεσίβλητοι, διότι νὰ μὲν οὗτοι ἐπικαλούμενοι τὸ ἀνέκκλητον τῆς ἀποφάσεως προτείνουσιν ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος περὶ ἐκκλητοῦ αὐτοῦ, ἀποδεικνυομένην κατὰ νόμον ὑπὸ τοῦ ἐπικαλούμενου ταύτην, ὡς ἡ μείζων γνώμη τοῦ δικαστηρίου ὑποστηρίζει, ἀλλὰ τὴν ἐξαίρεσιν ταύτην οἱ ἐφεσίβλητοι ἔχουσιν ἀποδεδειγμένην, τὸ μὲν ἐκ τοῦ μὴ ἀμφισβητουμένου ποσοῦ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ, τὸ δ' ἐκ τοῦ νόμου ἐπιμερίζοντος τοῦτο μεταξὺ τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ τούτου ἐνεκεν ὁ ἐκκαλὼν ὡς προτείνων ἀντένστασιν διὰ τοῦ ἐκτεθέντος ἰσχυρισμοῦ του βαρεῖται τῇ ἀποδείξει· μολαταῦτα εἰς τὴν ἀπόδειξιν δέον νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐφεσίβλητοι διὰ προσαγωγῆς τῆς μὴ προσαγομένης ἤδη ἐπιταγῆς, ὡς ἐπικαλούμενοι τὸ ἀνέκκλητον, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος περὶ ἐκκλητοῦ, μέχρι δὲ τῆς προσαγωγῆς δέον κατ' ἀνάγκην νὰ ἐπιφυλαχθῇ περὶ τῆς περαιτέρω ἐξετάσεως τῆς ἐφέσεως.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚ. ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ

Ἀριθ. 631 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ πρωτοδίκης κ. Γ. ΨΥΚΑΛΙΝΟΣ

Κατάσχεσις κατὰ Δήμου.- ἀδύνατος τήρησις αἰτήσεως θεραπείας.

Ἐπειδὴ ἡ διατύπωσις τῆς αἰτήσεως θεραπείας,

(*) Ἀμφιβάλλομεν πολὺ ὅτι ἔπαρε νὰ διαταχθῇ οἰαδήποτε ἀπόδειξις, διότι μόνον ἐφ' ὅσον ἦτο νόμιμος (ἀδιάφορον ἐὰν καὶ βάσιμος πράγματι) ἡ πρώτη αἰτήσις δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὅσιν ἐν τῷ κανονισμῷ τοῦ ἐκκλητοῦ.

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικηγόρου κ. Σκ. Γιαννοπούλου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Ἄρθ. 6 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ πρόεδρος κ. Δ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ
**Σύζυγοι. - τίνι ἀνήκει ἀνατροφὴ τέκνων. - διαζύγιον ὑπαιτιότητος. - δικαίωμα ἐπιμέλει-
 ψεως τέκνων. - προδωρινὰ μέτρα.**

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 174 τοῦ Ι. Α. Κώδ. ὅπερ ἐπι-
 καλεῖται καὶ ἐφήρμοσεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφα-
 σις, νοεῖ, καθὰ παρατηρεῖ ὁρθῶς καὶ ὁ ἐναγόμε-
 νος, οὐχὶ ὡς ἐξέλαβεν ἐκ πλάνης ὅτι ἀμφότεροι οἱ
 γονεῖς ἀδικαιοῦνται εἰς σύγχρονον ἐπιτήρησιν καὶ
 ἀνατροφὴν, ἀλλ' ὅτι οἱ σύζυγοι «ὕποχρεοῦνται»,
 ὡς ἐκ μόνης τῆς συστάσεως τοῦ γάμου ἀνὰ δια-
 τρέφωσι, συντηρῶσι καὶ ἀνατρέφωσι τὰ τέκνα,
 νὰ φέρωσι δηλὸν ὅτι τὸ ὕλικόν τῆς διατροφῆς καὶ
 ἀνατροφῆς βάρος, καταβάλλοντες τὰς ἀναγκὰς
 πρὸς τοῦτο δαπάνας. Τὸ πρωτοδικεῖον ἐπομένως
 δεξιόμενον τὸ ἐναντίον, ἐπὶ τῇ ἀπλῇ σκέψει ὅτι ὁ
 φέρων ὑποχρέωσιν ἔχει ὅθεν καὶ δικαίωμα ἀντί-
 στοιχόν, καὶ ἀποφηνάμενον κατ' ἀκολ. ὑθιάν ὅτι ἡ
 μήτηρ δικαιούται ἐξ ἴσου καὶ αὐτοδικαίως «ἀνὰ ἀ-
 νατρέφην» τὰ τέκνα, συμμετέχουσα οὕτω τῆς πα-
 τρικῆς ἐξουσίας οὐ μόνον ἐσφάλετο, παρερμηνεύ-
 σαν τὰς σχετικὰς διατάξεις, ἀλλὰ καὶ κατέστητε
 δυνάμει τοῦ ἁρθροῦ 778 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐ-
 ξαφανιστέαν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν. Τὸ
 μὲν διότι, ὡς γίνεται δηλὸν ἐκ τῶν γενικῶν τοῦ
 δικαίου ἀρχῶν, ὁ φέρων ὑποχρέωσιν δὲν ἔχει πάν-
 τος καὶ δικαίωμα καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῦ προκειμέ-
 νου, ἔνθα τὸ τοιοῦτο δικαίωμα θ' ἀπετέλει ἀναγ-
 καίως κατάφορον μείωσιν, εἰ μὴ ἐκμηδένισιν τῆς
 πατρικῆς ἐξουσίας, ἣν ἐν τοῖς καὶ ὁ Ἰόνιος Νο-
 μοθέτης ὅπως καὶ τὸ Ρωμ. Δίκαιον αὐστηρῶς πάνυ
 περιεφρούρησε. Τὸ δὲ διότι, κατὰ τὸν ἐν Ἑπτα-
 νήσῳ ἰσχύοντα Κώδικα, οὐ μόνον ἡ ἐπιτήρησις
 ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνατροφή ἐν γένει τῶν τέκνων ἀνή-
 κει σχεδὸν πάντοτε εἰς τὸν πατέρα, ἐνεργοῦντα μόνον,
 ὅπερ γίνεται δηλὸν α'. ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ
 ἁρθρ. 212 καὶ β'. τῶν ἁρθρῶν 268, 271 καὶ ἐπ.
 278 καὶ 283, ἐξ ὧν καθίσταται ἀναμφίβολον ὅτι
 ἐνῷ κατὰ πρῶτον λόγον ὁ πατὴρ ἔχει ἀποκλειστι-
 κῶς τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν τῶν τέκνων, ὡς
 καὶ τὴν ἐν γένει διαχείρισιν τῆς περιουσίας αὐτῶν,
 ἡ μήτηρ τούναντιον περιέρχεται εἰς τὴν ἀσκήσιν
 τῶν τοιούτων δικαιωμάτων μόνον ὅταν ἐκλείψωσι
 τὰ πρὸ αὐτῆς δικαιούμενα πρόσωπα, ἢ συντρέχῃ ἡ
 ἐξαιρετικὴ ὁλως τῶν ἁρθρ. 212 καὶ 213 περίπτωσις.

Ἐπειδὴ ἡ ὁρθότης τοῦ συμπεράσματος, εἰς ὃ κα-
 τολήγει τὸ ἐφετεῖον, καὶ ἐξ ἐτέρας ἐτι ἐνισχύεται
 διατάξεως, ἥτοι τοῦ ἁρθρ. 174, ὅπερ ἐν β' ἐδ. ὁ-
 ρίζει ρητῶς ὅτι καὶ ἡ πρὸς διατροφὴν καὶ ἀνατρο-
 φὴν ὑποχρέωσις τῆς μητρὸς ἀρχεται μόνον ὅταν ὁ
 πατὴρ, ὁ πάππος ἢ ὁ ἐκ πατρὸς πρόπαππος, δὲν
 δύνανται νὰ φέρωσι τὰ ἐντεῦθεν βάρη. Ὡστε, κατὰ
 ταῦτα, ἐκλείπει πράγματι, καθὰ ἐδέξατο ἐμμέσως
 καὶ ἡ πρώτη τοῦ δικαστηρίου τούτου ἀπόφασις, ἡ
 βάσις αὐτῇ ἦν ἔθετο τὸ πρωτοδικεῖον, ἥτοι ἡ «ὕ-
 ποχρέωσις» τῆς μητρὸς, ἐξ ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀ-
 πόφασις καὶ συνήγαγε τὸ ἀντίστοιχον δικαίωμα, ἂν
 οὐ κατὰ τὴν ἐπίδικον διαφορὰν ὁ πατὴρ, οὐ μόνον

τῇ, ἀλλὰ καὶ ὑφίσταται οἰκιοθελῶς τῆς διατροφῆς
 καὶ ἀνατροφῆς τὰ βάρη.

Ἐπειδὴ καὶ αἱ ἀρχαὶ τοῦ Ρωμ. Δίκ., ὡς ἐπικα-
 λεῖται ἡ ἐνάγουσα καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις,
 καὶ αἱ ὁποῖαι συμπέπτουσιν, ἐν μέρει μόνον, πρὸς
 τὴν τοῦ Ἰον. Κώδ., οὔτε ἀναγράφουσι γενικὴν ἀρ-
 χὴν περὶ τοῦ χωρισμοῦ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέ-
 κνων ἀπὸ τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, οὔτε παρέχου-
 σι γενικῶς τοιοῦτο τῇ μητρὶ δικαίωμα. Τοῦτο δὲ,
 διότι καὶ ἐξ αὐτῶν, ὁρθῶς ἐν συνόλῳ ἐρμηνευομένων,
 τρία τινὰ παρέπονται: Ἡτοι: α') ὅτι τὴν ἀνα-
 τροφὴν ἔχει πρωτίστως ὁ πατὴρ καὶ κατὰ δευτέρον
 λόγον ἡ μήτηρ, β') ὅτι αὕτη προηγεῖται μόνον, ὅταν
 ἔλαβε χώραν διαζεύξις καὶ ὁ ἀνὴρ τυγχάνει ὑπαί-
 τιος αὐτῆς, ἢ ἡ κακὴ τοῦ πατρὸς διαγωγὴ τίθῃσιν
 ἐν ἀμφιβολίᾳ τὴν μέλλουσαν τῶν τέκνων εὐπρα-
 γίαν, (ὁρ. Dernbourg Pand. I III § 31 πελ. 69.
 Windscheid, Pand. I, II § 515 L. 909) καὶ γ'. ὅτι
 ὡς πρὸς τὴν ἀνατροφὴν ἰσχύει πάντοτε τοῦ πα-
 τρὸς ἡ θέλησις (Arndts, R. R. I I 437 πελ. 106),
 ἐξ ὧν ἐπεται ὅτι καὶ κατὰ τὸ Ρωμ. Δίκ. ἡ τῶν
 τέκνων ἀνατροφή συμφοῆς ἐστὶ πρὸς τὴν πατρι-
 κὴν ἐξουσίαν, οὐ ἐνεκεν καὶ παρέχεται τῷ ἀνδρὶ
 πάντοτε ἡ κυριαρχία καὶ ἡ προτίμησις.

Ἐπειδὴ, ἀποκρουομένης οὕτω τῆς πρώτης βιά-
 σεως ἦν ἔθετο τὸ δικάσαν πρωτοδικεῖον, ἐξεταστέα
 ἀποβαίνει κατ' ἀνάγκην ἡ δευτέρα, ἥτις καὶ στηρί-
 ζεται κυρίως ἐπὶ τοῦ ἁρθρ. 212 τοῦ Ἰον. Κώδ.

Ἐπειδὴ ἡ διατάξις αὕτη, ἣν πρωτίστως ἐπικα-
 λεῖται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, πραγματεύεται
 μὲν ἀληθῶς περὶ τῆς ἐπιβλέψεως καὶ ἀνατροφῆς
 τῶν τέκνων, πλην μόνον ἐὰν ἐπῆλθε διαζεύξις καὶ
 μόνον ὅταν ἔδωκεν ἀφορμὴν ὁ ἀνὴρ, ἢ συμφέρῃ
 προφανῶς εἰς τοὺς παῖδας. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περι-
 πτώσει, ὡς ἐπάγεται ρητῶς, ὅτι καὶ ἐπὶ διαζυγίου
 τὰ τέκνα παραμένουσι πάντοτε ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ
 πατρὸς, ἐκτὸς ἂν τὸ πρωτοδικεῖον διατάξῃ ἄλλως
 ἢ ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῆς γυναικὸς, «ὅσακις τὸ διαζύ-
 γιον ἀπηγγέλθη κατ' ἐγκλησιν αὐτῆς ἢ τῶν πλη-
 σιστέρων ἐκ πατρὸς συγγενῶν πρὸς τὸ συμφερό-
 τερον τῶν τέκνων».

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς τοιαύτης τοῦ ὡς εἴρηται ἁρθροῦ
 διατυπώσεως δύο καὶ κατὰ τοῦ ἐφετείου τὴν κρί-
 σιτ παρέπονται ἀσφαλῆ συμπεράσματα. Ἡτοι: αφ'
 ἐνὸς μὲν, ὅτι ἡ ἀνατροφή κατὰ τὸν σκοπὸν δὲν ἐ-
 δίκων ὁ νομοθέτης, παρακολούθημα συμφοῆς οὕσα
 τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, ἀνήκει διαρκούντος τοῦ γά-
 μου τῷ πατρὶ μόνον (Ἰον. Κώδ. ἁρθρ. 268), οὐ
 ἐνεκεν ὡς διαγορεύει ὅτι καὶ ἐν περιπτώσει δια-
 ζυγίου οἱ παῖδες μένουσι παρὰ τῷ ἀνδρὶ καὶ ἀφ'
 ἐτέρου ὅτι ὡς ἐξαίρεσιν μοναδικὴν δέχεται τὴν ἐξ
 ὑπαιτιότητος τοῦ πατρὸς λύσιν τοῦ γάμου, ἢ τὸ
 κατάδηλον τῶν τέκνων συμφέρον, ὅποτε ὁμως καὶ
 πάλιν ἡ παραδοχὴ τῆς σχετικῆς αἰτήσεως ἐξαρτά-
 ται πάντοτε ἀπὸ τῆς διακριτικῆς τοῦ δικαστηρίου
 ἐξουσίας. Ὡστε κατὰ ταῦτα ἡ ἐρμηνευομένη διά-
 τάξις δύναται μὲν, ὡς δέχονται καὶ οἱ ἐρμηνευταὶ
 τοῦ ἀντιστοίχου 302 ἁρθρ. τοῦ Ἰον. Κώδ., νὰ ἐ-
 φαρμοθῇ κατὰ τὸ δοκῶν τῷ δικαστηρίῳ ἐξ ἀναλο-
 γίας καὶ ἐπὶ τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν ἡ γυνὴ ἐ-
 μακρύνθῃ ἀπλῶς τοῦ συζυγικοῦ οἴκου, πλην μόνον

ὡς μέτρον προσωρινὸν καὶ μὴ προδικάζον τὰ τῆς διαζεύξεως, καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον πάντοτε α') ὅτι ἀποδεικνύεται πληρῆς ἡ πρὸς ἀπομάκρυνσιν ὑπαιτιότης τοῦ ἀνδρός, (ὅπως ἀπαιτεῖται καὶ ἐν περιπτώσει διαζυγίων) καὶ β') ὅτι ἡ πρὸς τὴν μητέρα παροχὴ τοῦ δικαιώματος τοῦ βλέπειν ἐνίοτε τὰ τέκνα τῆς μέχρι τῆς λύσεως τοῦγάμου), ὁπότε καὶ θέλουσι κριθῇ ὀριστικῶς τὰ περὶ τούτου, δὲν μηδενίζει τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ὅπερ θὰ συνέβαινε βεβαίως ἐὰν τὸ τοιοῦτο μέτρον ἐλάμβανε τύπον δικαιώματος καὶ ὀριστικοτήτος, ὁπότε ὁ πατήρ θέλων λ. χ. νὰ μεταφέρῃ ἀλλάχου τὴν κατοικίαν αὐτοῦ, θὰ ὑπεχρεοῦτο ἐνεκεν τῆς σχετικῆς τοῦ δικαστηρίου ἀποφάσεως, ἢ νὰ μὲν ἐν ᾧ τόπῳ εὐρίσκεται, ἢ ν' ἀφήσῃ ἀναχωρῶν τὰ τέκνα ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον τῆς μητρὸς ἐπιβλέψιν, καὶ μάλιστα πρὶν ἢ ἀποδειχθῇ ἡ πρὸς τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀναιτιότης αὐτῆς.

Ἐπειδὴ καὶ ἐκ τοῦ ἀρθρ. 213 οὐδόλως προκύπτει τὸ περὶ συμμετοχῆς εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων διαρκούντος τοῦ γάμου δικαίωμα τῆς μητρὸς. Τοῦτο δὲ διότι καὶ ἡ ἐρμηνευομένη διατάξις ὑπ' ὅσων ἔχει ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸν ὀριστικὸν τῶν γονέων χωρισμὸν καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὰ τέκνα δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 212 ἐμπιστεύονται εἰς πρόσωπον τρίτον, ὁπότε, ἐνεκεν τῆς ὅλως ἐξαιρετικῆς ταύτης περιπτώσεως, ἐπιτρέπεται καὶ νὰ ἐφορῶσιν ἀμφοτέροι οἱ σύζυγοι τὸν ὀρισθέντα ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ξένον ἀνατροφέα.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΝΑΥΠΛΙΟΥ (*)

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

Ἀριθ. 945 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΡΦΙΩΤΑΚΗΣ

*Απαίτησις ἐκ πλειστηριασμοῦ κατὰ πλειόνων.-κανονισμὸς ἐκ ποδοῦ ἐπιμεριδικῶς-βάρους ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ οἱ ἐφεσίβλητοι πρὸ παντὸς ἐπικαλοῦνται τὸ ἀνέκκλητον τῆς ἀποφάσεως λόγῳ ποσοῦ, ὄντος ἐλάσσονος τῶν 500 δραχ. ὡς ἐπιμεριζομένου μεταξὺ αὐτῶν, ὄντων ἐξ τὸν ἀριθμὸν, τοῦ ἐκ δραχ. 1815 ἐκπλειστηριασμοῦ εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ὁποίου, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐπετάχθησαν οὗτοι ὡς κληρονόμοι τοῦ ὑπερθεματιστοῦ Γ. Γ^{***}. Πρὸς ἀπέκρυσιν δὲ τῆς ἐνστάσεως ταύτης ὁ ἐκκαλὼν ὑποστηρίζει 1) ὅτι πρόκειται περὶ ἀδαιρέτου ὑποχρέωσης ὡς ἐκ τοῦ εἰδούς τῆς ὀφειλῆς, ἀφορώσης ἐκπλειστηριασμοῦ, ὅπερ κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν δύναται νὰ καταβληθῇ ἐν μέρει, ἐπερχομένου ἄλλως ἀναπλειστηριασμοῦ κατ' αὐτοῦ καὶ 2) ὅτι ἄλλως ἐπετάχθη ἕκαστος νὰ πληρώσῃ τὸ ὅλον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰς περὶ ἀδαιρέτου τῶν ἐνοχῶν ἀρχὰς, ἐξαγομμένας ἐκ τοῦ Νόμ. 2 § 1 Πανδ. (45.1) τὸ ἀδαιρέτον ἢ μὴ τῆς ἐνοχῆς κανονίζεται ἐκ τοῦ ἀδαιρέτου ἢ μὴ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς. Ἀντικείμενον δὲ τῆς ἐκ τῆς ἀγοραπωλησίας,

δυναμένης νὰ ἐπέλθῃ καὶ ἀναγκαστικῶς, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου διὰ πλειστηριασμοῦ, παραγομένης ἐνοχῆς, σχετικῶς πρὸς τὸν ἀγοραστὴν, εἶναι, τὸ δι' αὐτῆς ὀρισθὲν τίμημα, οὗτινος ἡ ὑπόστασις ὡς τοιοῦτου οὐδαμῶς διὰ τῆς διαιρέσεως ἀλλοιοῦται καὶ τούτου ἐνεκεν διαιρετὸν ἐστὶ τούτο· οὐδὲ καὶ νομικὴ τις διάταξις μεταγενεστέρα ὑφίσταται ἄλλως κανονίζουσα τοῦτο· ἢ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος δ' ἐπικαλούμενη τοιαύτη ἐκ τοῦ ἀρθρ. 982 Πολ. Δικονομίας περὶ οὐδενὸς ἄλλου διαλαμβάνει ἢ περὶ τῆς ὑποχρέωσης τοῦ ὑπερθεματιστοῦ (ἀγοραστοῦ) εἰς τὸ καταβαλεῖν τὸ ἐκπλειστηρίασμα καὶ τῶν συνεπειῶν τῆς ἀθετήσεως ταύτης, ὅλλ' ἡ ὑποχρέωσις αὕτη ἀποτελεῖ αὐτὴν ταύτην τὴν ἐνοχὴν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ τὴν παραχθεῖσαν ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ οὐχὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς, ἐξ οὗ ὡς ἐρρήθη ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτῆς, ὅπερ πάντῃ διάφορον ἐστὶ. Μὴ προκειμένου ἄρα περὶ ἀδαιρέτου ὑποχρέωσης, ἀλλὰ διαιρετῆς τοιαύτης, ἐπιμεριζομένης ἐπομένως αὐτοδικαίως κατ' ἴσον πᾶσιν πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν συνοφειλετῶν ἐφεσίβλητων ἡδύνατο ἀπὸ τοῦδε νὰ θεωρηθῇ ἀποδεδειγμένη ἡ ἀνωτέρω περὶ ἀνεκκλήτου ἐνστάσεως αὐτῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλὼν διατείνεται ὅτι ἐπετάχθη ἕκαστος διὰ τὸ ὅλον τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ ἐξ οὗ, ὡς πρώτης αἰτήσεως, κανονίζεται τὸ ἐκκλητὸν δέον νὰ ταχῇ περὶ τούτου ἀπόδειξις (*).

Ἐπειδὴ εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι εἰς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου δέον νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐκκαλὼν καὶ οὐχὶ οἱ ἐφεσίβλητοι, διότι ναι μὲν οὗτοι ἐπικαλούμενοι τὸ ἀνέκκλητον τῆς ἀποφάσεως προτείνουσιν ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος περὶ ἐκκλητοῦ αὐτοῦ, ἀποδεικνυομένην κατὰ νόμον ὑπὸ τοῦ ἐπικαλούμενου ταύτην, ὡς ἡ μείζον γνώμη τοῦ δικαστηρίου ὑποστηρίζει, ἀλλὰ τὴν ἐξαίρεσιν ταύτην οἱ ἐφεσίβλητοι ἔχουσιν ἀποδεδειγμένην, τὸ μὲν ἐκ τοῦ μὴ ἀμφισβητουμένου ποσοῦ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ, τὸ δ' ἐκ τοῦ νόμου ἐπιμερίζοντος τοῦτο μεταξὺ τοῦ ἐφεσίβλητου καὶ τούτου ἐνεκεν ὁ ἐκκαλὼν ὡς προτείνων ἀντένστασιν διὰ τοῦ ἐκτεθέντος ἰσχυρισμοῦ του βαρεῖται τῇ ἀποδείξει· μολταταῦτα εἰς τὴν ἀπόδειξιν δέον νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐφεσίβλητοι διὰ προσαγωγῆς τῆς μὴ προσαγομένης ἤδη ἐπιταγῆς, ὡς ἐπικαλούμενοι τὸ ἀνέκκλητον, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος περὶ ἐκκλητοῦ, μέχρι δὲ τῆς προσαγωγῆς δέον κατ' ἀνάγκην νὰ ἐπιφυλαχθῇ περὶ τῆς περαιτέρω ἐξετάσεως τῆς ἐφέσεως.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚ. ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ

Ἀριθ. 631 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ πρωτοδίκης κ. Γ. ΨΥΧΑΛΙΝΟΣ

Κατὰ ὁχθεῖς κατὰ Δῆμου.- ἀδύνατος τήρησις αἰτήσεως θεραπείας.

Ἐπειδὴ ἡ διατύπωσις τῆς αἰτήσεως θεραπείας,

(*) Ἀμφιβάλλομεν πολὺ ὅτι ἔπρεπε νὰ διαταχθῇ οἰαδήποτε ἀπόδειξις, διότι μόνον ἐφ' ὅσον ἦτο νόμιμος (ἀδιάφορον ἐὰν καὶ βάσιμος πράγματι) ἡ πρώτη αἰτήσις δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὅσιν ἐν τῷ κανονισμῷ τοῦ ἐκκλητοῦ.

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικηγόρου κ. Σκ. Γιαννοπούλου.

ιδία δὲ ἡ ἀνάγκη τῆς παραλεύσεως ἐξ ἐβδομάδων ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς αἰτήσεως διὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς, εἶναι ἀσυμβίβαστος μετὰ τὴν διαδικασίαν τῆς κατασχέσεως εἰς χεῖρας τρίτου, ἐν ᾗ ἐπιβάλλεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὅπως ἐντὸς ὁκτώ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κατασχέσεως ἔγερθῇ ἡ περὶ κύρους ταύτης ἀγωγή, οὕτως ὥστε μετὰ μὲν τὴν ἐπίδοσιν τοῦ κατασχετηρίου εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ τηρηθῶσιν ἀμφότεραι αἱ προθεσμίαι, τῆς τε ἐγέρσεως τῆς περὶ κύρους ἀγωγῆς καὶ τῆς αἰτήσεως θεραπείας, εἶναι δὲ ἐνδεχόμενον νὰ μὴ ἐπιτρέπωσι τὰ πράγματα τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐνεργείας τῆς κατασχέσεως, εἰς τρόπον ὥστε νὰ προηγηθῇ ἡ αἴτησις θεραπείας καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐξ ἐβδομάδων νὰ ἐνεργηθῇ ἡ κατάσχες καὶ ἔγερθῇ ἐμπροσθέντως ἡ περὶ κύρους ἀγωγή, καθόσον δυνατόν νὰ ὑπάρχουσιν ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος χρήματα τοῦ Δήμου, ἅτινα μετὰ τὰς ἐξ ἐβδομάδας δυνατόν νὰ ἔχωσι διατεθῇ νομίμως ὑπ' αὐτοῦ. Τούτων οὕτως ἐγόντων, καὶ ἂν οὐ κατὰ γενικὴν τοῦ δικαίου ἀρχὴν οὐδεὶς ἐνέγεται εἰς τ' ἀδύνατα, εἶναι προφανές ὅτι ἡ μία ἐκ τῶν δύο διατυπώσεων καὶ προθεσμιῶν (κατασχέσεως καὶ αἰτήσεως θεραπείας) δέον νὰ ὑποχωρήσῃ ἀπέναντι τῆς ἄλλης, εἶναι δ' ἐπίσης προφανές ὅτι δέον νὰ ὑποχωρήσῃ ἡ διατύπωσις τῆς αἰτήσεως θεραπείας, καθ' ὅσον αὕτη, σκοπὸν ἔχουσα ὅπως προλάβῃ ματαίως κρισιολογίας διὰ τῆς ἐπεμίσσεως τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς, διατασσούσης τὴν ἀναγνώρισιν τῶν νομίμων τυρὸν ἀξιώσεων τοῦ δικαιούχου, ἀναπληροῦται δι' ἐτέρας, ἥτοι τῆς ἐγκρίσεως ἣν κατ' ἀνάγκην ὁ Δήμος θέλει ζητήσῃ παρὰ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς κατὰ τὰ άρθρα 4 καὶ 5 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Β. Διατάγματος διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης, ἐξ οὗ καθ' ὁμοίον τρόπον δίδεται ἀφορμὴ εἰς τὴν προϊσταμένην ἀρχὴν ὅπως προλάβῃ ματαίως δίκας.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Ἀριθ. 1056 (1907)

Εἰσηγητῆς ὁ πρωτοδίκης κ. Ι. ΒΑΡΔΗΣ

Ἀγοραπωλησία. - συμφωνία περὶ ἀναγορά-
στον ἐν μὴ καταβολῇ καὶ κατακρατήσεως
καταβληθέντος. - ἐκλεκτικὸν δικαίωμα. -
ἐνδοκίμια ἀποδοχῇ τιμήματος μετὰ προθε-
σμίαν. - οὐκ ἐπανελένδις διαλύσει. - κατα-
κρατήσις καταβληθέντος. - τίνι καρποὶ δια-
μέδου χρόνου.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἐπιδιώκεται ἡ διάλυσις τῆς δυνάμει τοῦ . . . συμβολαίου συναφθεί-
σης συμβάσεως ἀγοραπωλησίας μεταξὺ τῶν διαδίκων
μερῶν τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ κτημάτων, διὰ τὸν λόγον
ὅτι οἱ ἐναγόμενοι ἠθέτησαν τὴν περὶ ἐμπροσθέντος
καταβολῆς τοῦ ὑπολειφθέντος τιμήματος δοθεῖσαν ὑ-
ποσχέρσιν των. Πρόκειται δηλαδὴ περὶ ἀγωγῆς στη-
μιζομένης εἰς τὸ πρόσθετον συμφωνον περὶ ἀναγορά-
στου τοῦ πωληθέντος, ἂν μὴ τὸ τίμημα ἐντὸς ὁρι-
σμένου χρόνου καταβληθῇ, ἥτοι εἰς τὸν καταπιστευ-
τέον νόμον (lex commissoria), κατὰ τὰς ἐπὶ τοῦ ὁ-
ποίου κρατούσας ἀρχὰς δύναται νὰ συμφωνηθῇ καὶ
πρόστιμον διὰ τὴν ἀθέτησιν, συνιστάμενον εἴτε εἰς
τὴν ἀπώλειαν ἀρραβώνος, ἢ τοῦ προκαταβληθέντος
τιμήματος, ἢ ἔτι καὶ εἰς ἀποζημίωσιν δι' ὅσον ὀλι-
γοτερον πωληθῇ τὸ πρᾶγμα (Καλλιγὰ Τ. Γ' § 266).
προστίμου δ' ἀναμνηστικῆς τὸν χαρακτηρισμὸν εἶναι ἐν
προκειμένῳ ἢ ἐν τῷ μνησθέντι συμβολαίῳ συμφωνία,
ὅτι τὸ προκαταβληθὲν τίμημα θὰ μὲν εἰς ὄφελος

τῶν πωλητῶν, ἂν μὴ κατὰ τὴν προθεσμίαν καταβ-
λουν οἱ ἀγορασταὶ καὶ τὸ ὑπόλοιπον αὐτοῦ, ἐπιτρε-
πομένης δ' ἐκ τοῦ νόμου τῆς συμφωνίας ταύτης (L.
4 § 1.3 Πανδ. (18.3) Ἀρμεν. Γ' γ' 42), ὅτα περὶ ὁ-
κυρότητος αὐτῆς, ὡς ἀντιβαινούσης δὴθεν εἰς τὰ χρη-
στά ἦθῃ, ἰσχυρίζονται οἱ ἐναγόμενοι ἀπορριπτέα ὡς
μὴ νόμιμα εἶσιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς αὐτὰς ἀρχὰς τοῦ καταπιστευ-
τέου νόμου, ὁ πωλητῆς ἐκλεκτικὸν δικαίωμα ἔχει
μετὰ τὴν ἀθέτησιν τῆς συμφωνίας περὶ τῆς κατὰ
τὴν προθεσμίαν πληρωμῆς τοῦ τιμήματος, εἴτε νὰ ἐ-
πιζητήσῃ τὴν διάλυσιν τῆς συμβάσεως ἢ νὰ ἐπιδι-
ώξῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀναληφθεισῶν ὑποχρεώσεων,
θιγέρον δὲ τούτων ἐπιληφθεὶς δὲν δύναται ἐκ μετα-
μελείας νὰ μεταπέσῃ εἰς τὸ ἕτερον (L. 23.4 § 2 L.
7 de lege comm' (18.3) Ἀρμεν. Γ' γ' 43). Τούτου
τεθέντος καὶ τῶν ἐναγομένων ἰσχυριζομένων, ὅτι μετὰ
τὴν ἀπόδοσιν τῆς διὰ τοῦ πωλητηρίου συμβολαίου τε-
θείσης προθεσμίας κατέβαλον εἰς τοὺς ἐναγόντας ἀ-
νέναντι τοῦ ἐκ δραχ. 700 καθυστερουμένου τιμήμα-
τος δραχμὰς 350, ἅς καὶ ἐδέχθησαν οὗτοι, δέον εἶναι
πρὸ παντὸς ταχθῇ ἡ δέουσα ἀπόδειξις περὶ τούτου,
ὑποχρεουμένων τῶν ἐναγομένων εἰς τὴν πλὴν μαρτύ-
ρων, προκειμένου περὶ ποσοῦ ἀνωτέρου τῶν πενήτη-
κοντα δραχμῶν, ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ των τοῦ-
του, ὡς οὐτιώδους, καθόσον, ἀληθοῦς ἐλεγχόμενου
ὅτι μετὰ τὴν προθεσμίαν ἔλαβον οἱ ἐναγόντες ἀπέ-
ναντι τοῦ καθυστερουμένου τιμήματος τὸ ὑπὸ τῶν ἐ-
ναγομένων ἀξιούμενον ποσόν, τεκμαίρεται, ὅτι προε-
τιμήθη ὑπὸ τῶν ἐναγόντων ἡ ὁδὸς τῆς ἐκτέλεσεως
τῶν τοῦ πωλητηρίου ὑποχρεώσεων, ἐν τοιαύτῃ δὲ
περιπτώσει ἀποκρουστέα ἡ τὴν διάλυσιν τῆς συμβά-
σεως σκοποῦσα ὑπὸ δίκην ἀγωγή.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὴν αἰτησίν τῆς περὶ ἀποδόσεως
τῶν καρπῶν ἢ τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἡ ἀγωγή τυγχάνει
ἀπορριπτέα ὡς μὴ νόμιμος, διότι κατὰ τὸν νόμον,
ναὶ μὲν ὁ πωλητῆς, προτιμήσας τὴν διάλυσιν διεκδι-
κεῖ τὸ πωληθὲν μετὰ τῶν καρπῶν, ἀλλ' ὁμοίως, ἐὰν
συμφωνηθῇ, ὡς ἐν προκειμένῳ, νὰ στερῇται ὁ ἀγο-
ρατῆς καὶ τοῦ προκαταβληθέντος μέρους τοῦ τιμή-
ματος, τότε τοὺς καρποὺς ὠφελεῖται οὗτος (L. 4 § 3
Πανδ. (18.3) L. 6 Κωδ. (4.54) Ἀρμεν. Γ' γ' 42).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Ἀριθ. 10 (1907)

Εἰσηγητῆς ὁ νομ. συμβ. κ. Δ. Ν. ΠΑΠΑΜΙΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
Αἰτήσεις ἐγγραφῆς ἐκλογικῶ καταλόγου. - ἀ-
τέλεια.

Ἐπειδὴ ὁ ταμίης Λαχεδαίμονος ἐπιβαλὼν πρόστι-
μον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως εἰς τοὺς ἐκ-
καλοῦντας, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δι' ἀναφορὰς ἐφ' ἀπλοῦ
χάρτου γεγραμμένης ἠτήσαντο τὴν ἐγγραφήν των
εἰς τὸν ἐκλογικὸν κατάλογον, κατὰ παράβασιν τοῦ
ἀρθρου 20 τοῦ Νόμου περὶ Χαρτοσήμου, παρῆκε τὸν
Νόμον ΧΜΗ' περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν, ἀρθρον 98,
κατὰ τὸ ὁποῖον «πᾶσαι αἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ
παρόντος Νόμου πράξεις ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν ἀρ-
χῶν ἢ τῶν δικαστηρίων γράφονται ἐφ' ἀπλοῦ χάρ-
του», ἡ διάταξις δ' αὕτη ὡς ἐιδικὴ δὲν ἐπιοποιοῖ-
θη ὑπὸ τοῦ μεταγενεστέρου Νόμου περὶ Χαρτοσή-
μου, ἐπομένως ἡ ἐφετις κρίνεται νόμῳ βάσιμος.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Νέαι Ἰδέαι»

Ὁδὸς Λυσίου ἀριθ. 19 Ε'

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΣ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Ευδόκη Ιεροία δρ. 15. § Μετά δελτίου δρ. 21. § Καταχωρ. 6 στίχ. λ. 5

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

20 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1908

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία 'Αρείου Πάγου Πολιτική (1907)
 " " " Ποινική (1907)
 Νομολογία 'Εφετείου 'Αθηνών (1906)
 " " " Ναυπλίου (1906)

*Επίσημοι γνωμοδοτήσεις.
 Γνωμοδοτήσεις Νομομαθών.—Διάφορα.

Δεν συνοδεύεται υπό φύλλον Κώδικος

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

'Αριθ. 65 (1907) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Σύμβασις μετά Δημοσίου.- παραβιάσις.- διαφυγόν κέρδος.- ανεξάρτητον διατάξεων προστάσεως.- έκτασις ευθύνης.

'Επειδή ο λόγος της αίτησεως και του δικογράφου των προσθέτων του Δημοσίου ότι παρά τον νόμον ή προσβαλλομένη απόφασις επέδικασε τῷ ἀναιρεσιβλήτῃ τὴν ἀξιουμένην παρ' αὐτοῦ ἀποζημίωσιν, λόγω διαφυγόντος κέρδους ἐκ τῆς μὴ παραδόσεως αὐτῷ τῶν κατακυρωθέντων ἐπ' ὀνόματί του σιγαρέτων, καθόσον κατὰ τοὺς περὶ ευθύνης τοῦ Δημοσίου νόμους, τοῦτο δὲν εὐθύνεται διὰ τὰς παρανόμους ἢ δολίας πράξεις τῶν ὑπαλλήλων του, εἰ μὴ κατὰ τὸ περιελθόν αὐτῷ, τὸ δὲ ἐκ τῆς μεταπωλήσεως εἰς τρίτους τῶν περὶ ὧν ἡ ἀγωγή σιγαρέτων περιελθόν εἰς τὸν Δημοσίον τίμημα ἀπέδωκεν ἐν τόκῳ εἰς τὸν ἀναιρεσιβλήτην, δυνάμει τῆς ἐπιδι-
 κασάσεως τοῦτο πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἐστὶν ἀπορριπτέος, ὡς στηριζόμενος ἐπὶ ψευδοῦς προϋποθέσεως, διότι τὸ δικάσαν ἐφετεῖον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ἐξάγεται, οὐδόλως δέχεται εὐθύνην τοῦ Δημοσίου ἐκ παρανόμων ἢ δολίων πράξεων τῶν ὑπαλλήλων του, ἀλλὰ τὴν περὶ διαφυγόντος κέρδους ἀξιουμένην ἀποζημίωσιν τῶν ἀναιρεσιβλήτων κρίνει ὡς στηριζομένην ἐπὶ τῆς μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ αὐτοῦ συνομολογηθείσης συμβάσεως περὶ πωλήσεως αὐτῷ τῶν περὶ ὧν ἡ ἀγωγή σιγαρέτων, ἅτινα, ἀντὶ νὰ παραδοθῶσιν αὐτῷ συμφώνως πρὸς αὐτήν, ἄνευ νομίμου λόγου ἐξεποιήθησαν εἰς τρίτους καὶ ἐκ τούτου ὁ ἀναιρεσιβλήτης ἐζημιώθη τὸ ἐκ τῆς μὴ μεταπωλήσεως αὐτῶν ἀσφαλὲς κέρδος (*).

(*) Ἡμεῖς νομίζομεν, ἀκολουθοῦντες τὴν σειράν τῶν λαμπρῶν μέχρι τοῦδε σκέψεων καὶ ἀποφάσεων τοῦ 'Αρείου Πάγου, ὅτι τὸν Δημοσίον εἶχε δίκαιον. Τὶ θὰ εἴπῃ δὲν πρόκειται περὶ ευθύνης τοῦ Δημοσίου ἐκ προ-τῆσεως, ἵνα μὴ ἐνέχηται ἐκ τοῦ δόλου τῶν προεστώτων αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκ παραβιάσεως συμβάσεως. Αὐτὸ εἶναι ἀπολύτως ἀκατανόητον. Ἄρα γὰρ τὴν πα-

'Αριθ. 66 (1907) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Μ. ΚΑΤΖΑΚΟΣ

Διαφοραὶ περὶ χρήσεως ρέοντος ὕδατος.- ἀρμοδιότης εἰρηνοδικοῦ.- έκτασις.- χρήσις.- ἀντίθεσις δικαιώματι.- ιδιωτικά, δημόσια ἢ κοινόχρηστα ὕδατα.- δουλεία ὑδραγωγείου.- διηνεκές.- ἔννοια.- πεποιθὸς ἀσκήσεως ἐν δικαιώματι.- ἀσκήσις ἐν τὸς ἔτους.- ἀνεπίληπτον.- ἰσχυρισμὸς παρρακλήσεως.- προβολὴ λόγων ἐξαιρέσεως.- ἀναιτιολόγητον.- ὠρισμένον ἐξαιρέσεως.- ἔννοια συμφέροντος.- δίκην περὶ οἴονει νομῆς.- κατάρτησις προσωρινῶν μέτρων.- καθορισμὸς αὐλακος ἐκλυομοῦ.- τρόπος καὶ τόπος διελεύσεως διὰ δουλεύοντος.- ἐνέργεια δικαστηρίου κατ' ἐντολὴν ἄλλου.- βεβαίωσις πρακτικοῦς ἢ ἐκθέσει.- χρηματικὴ ποινὴ κύρωσιν ἀπαγορεύσεως.- ἔμμεδος προσδιορισμὸς τιμῆς πράξεως.

'Επειδή, κατὰ τὸ ἄρθρον 490 ἐδ. 2 § ε' τῆς Πολιτ. Δικονομίας, τὸ εἰρηνοδικεῖον δικάζει περὶ διαφορῶν ἀναγομένων εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ρέοντος ὕδατος, τὴν κώλυσιν ἢ μεταβολὴν ὑδραγωγείων, ποτιστικῶν ὀχετῶν, ἐκροῶν κλπ, ἄρσῃ δὲ, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ πρωτοδικοῦ διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, καὶ ἰδίως τῆς τελευταίας ὑπ' ἀριθ. 226, γενομένην ὀρθὴν ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς, αὕτη ἐρείδεται εἰς τὴν χρῆσιν ἢ τὴν οἶονει νομὴν δουλείας ὑδραγωγείου ἢ ποτιστικοῦ ὀχετοῦ καὶ τὴν παρακώλυσιν αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ εἰς τὴν ὑπαρξίν δικαιώματος δουλείας, ὁρθῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὴν παρατεθεῖσαν διάταξιν ἐθεωρήθη ἀρμόδιον τὸ εἰρηνοδικεῖον ὅπως κρίνῃ περὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης καὶ ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἀμφισβήτησις τοῦ τῆς δουλείας δικαιώματος, ὡς μὴ προσήκοντος τῷ ἐνάγοντι, οὐδεμίαν εἶχε θέσιν ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ, οὐδ' ἐπιρροὴν πρὸς ἀναβολὴν αὐτῆς μέχρις ἐκδικάσεως τοῦ δῆθεν καρεμπίπτοντος ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, διότι, ὑποκειμένης δίκης περὶ νομῆς, ἤρκει νὰ βεβαιώσῃ ταύτην ὁ ἐνάγων ὅπως γένηται δεκτὴ ἡ ἀγωγή του, ἀπόκει-

ραβίαν τῆς συμβάσεως δὲν ἐνεργοῦσιν αὐτὸς οἱ προεστώτες τοῦ Δημοσίου καὶ δὲν ὑπάρχει ἡ αὕτη πείστικα τοῦ ἀνευθύνου διὰ τὸν δόλον αὐτῶν; Αὐταὶ εἶναι αἱ διλήριαι συνέπειαι τῶν ἐκ τοῦ προχείρου λαμβανομένων ἐκδογῶν, ὧν μία καὶ ἡ πολὺκροτος τοῦ ἀνευθύνου τοῦ Δημοσίου διὰ τὸν δόλον τῶν προεστώτων αὐτοῦ. Πρέπει νὰ πεισθῇ ὁ 'Αρειος Πάγος ὅτι ἐφ' ὅσον τὰ ζητήματα δὲν ἀνάγονται εἰς ἐπιστημονικὴν περιωπὴν, ἡ ὁποία μόνη γνωρίζει νὰ περιλαμβάνῃ ἐν τῷ εὐρεῖ κύκλῳ αὐτῆς τὸ σύνολον τῆς ἐννοίας τοῦ πρακτικοῦ δικαίου, οὐδὲν ἐπιτυγχάνεται, ἀλλὰ ἄλλον θόρυβος γίνεται διὰ τῆς συμπτωματικῆς ἐπὶ δελομένων περιστάσεων ἐρμηνευτικῆς.

Ιδίᾳ δὲ ἡ ἀνάγκη τῆς παρελεύσεως ἐξ ἐβδομάδων ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως τῆς αἰτήσεως διὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς, εἶναι ἀσυμβίβαστος μετὰ τὴν διαδικασίαν τῆς κατασχέσεως εἰς χεῖρας τρίτου, ἐν ᾗ ἐπιβάλλεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὅπως ἐντὸς ὁκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κατασχέσεως ἐγερθῇ ἡ περὶ κύρους ταύτης ἀγωγή, οὕτως ὥστε μετὰ μὲν τὴν ἐπίδοσιν τοῦ κατασχετηρίου εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ τηρηθῶσιν ἀμφοτέραι αἱ προθεσμίαι, τῆς τε ἐγέρσεως τῆς περὶ κύρους ἀγωγῆς καὶ τῆς αἰτήσεως θεραπείας, εἶναι δὲ ἐνδεχόμενον νὰ μὴ ἐπιτρέπωσιν τὰ πράγματα τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐνέργειας τῆς κατασχέσεως, εἰς τρόπον ὥστε νὰ προηγηθῇ ἡ αἰτήσις θεραπείας καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐξ ἐβδομάδων νὰ ἐνεργηθῇ ἡ κατάσχες καὶ ἐγερθῇ ἐμπροσθέντως ἡ περὶ κύρους ἀγωγή, καθόσον δυνατόν νὰ ὑπάρχωσιν ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος χρήματα τοῦ Δήμου, ἅτινα μετὰ τὰς ἐξ ἐβδομάδας δυνατόν νὰ ἔχωσι διατεθῇ νομίμως ὑπ' αὐτοῦ. Τούτων οὕτως ἔχοντων, καὶ ἂν οὐ κατὰ γενικὴν τοῦ δικαίου ἀρχὴν οὐδεὶς ἐνέγκαι εἰς τ' ἀδύνατα, εἶναι προφανές ὅτι ἡ μία ἐκ τῶν δύο διατυπώσεων καὶ προθεσμιῶν (κατασχέσεως καὶ αἰτήσεως θεραπείας) δέον νὰ ὑποχωρήσῃ ἀπέναντι τῆς ἄλλης, εἶναι δ' ἐπίσης προφανές ὅτι δέον νὰ ὑποχωρήσῃ ἡ διατύπωσις τῆς αἰτήσεως θεραπείας, καθ' ὅσον αὕτη, σκοπὸν ἔχουσα ὅπως προλάβῃ ματαίως κρισιολογίας διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς, διατασσούσης τὴν ἀναγνώρισιν τῶν νομίμων τυχόν ἀξιώσεων τοῦ δικαιούχου, ἀναπληροῦται δι' ἐτέρας, ἥτοι τῆς ἐγκρίσεως ἣν κατ' ἀνάγκην ὁ Δήμος θέλει ζητήσῃ παρὰ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς κατὰ τὰ άρθρα 4 καὶ 5 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Β. Διατάγματος διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης, ἐξ οὗ καθ' ὅμοιον τρόπον δίδεται ἀφορμὴ εἰς τὴν προϊσταμένην ἀρχὴν ὅπως προλάβῃ ματαίως δίκας.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Ἀριθ. 1056 (1907)

Εἰσηγητῆς ὁ πρωτοδίκης κ. Ι. ΒΑΡΔΗΣ

Ἀγοραπωλησία. - συμφωνία περὶ ἀναγοράτου ἐν μὴ καταβολῇ καὶ κατακρατήσεως καταβληθέντος. - ἐκλεκτικὸν δικαίωμα. - ἐνδεκτικὴ ἀποδοχὴ τιμήματος μετὰ προθεσμίας. - οὐκ ἐπανέλευσις διαλύσει. - κατακρατήσις καταβληθέντος. - τίνι καρποὶ διαμέδον χρόνον.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἐπιδιώκεται ἡ διάλυσις τῆς δυνάμει τοῦ . . . συμβολαίου συνασπίσεως συμβάσεως ἀγοραπωλησίας μετὰ τῶν διαδίκων μερῶν τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ κτημάτων, διὰ τὸν λόγον ὅτι οἱ ἐναγόμενοι ἠθέτησαν τὴν περὶ ἐμπροσθέντος καταβολῆς τοῦ ὑπολειφθέντος τιμήματος δοθεῖσαν ὑποχρεώσιν των. Πρόκειται δηλαδὴ περὶ ἀγωγῆς στηριζομένης εἰς τὸ πρόσθετον συμφωνον περὶ ἀναγοράτου τοῦ πωληθέντος, ἂν μὴ τὸ τίμημα ἐντὸς ὁρισμένου χρόνου καταβληθῇ. ἥτοι εἰς τὸν καταπιστευτόν νόμον (lex commissoria), κατὰ τὰς ἐπὶ τοῦ δικοῦ κρατούσας ἀρχὰς δύναται νὰ συμφωνηθῇ καὶ πρόστιμον διὰ τὴν ἀθέτησιν, συνιστάμενον εἴτε εἰς πᾶν ἀπώλειαν ἀρραβῶνος, ἢ τοῦ προκαταβληθέντος τιμήματος, ἢ εἴτε καὶ εἰς ἀποζημίωσιν δι' ὅσον ὀλιγώτερον πωληθῇ τὸ πρᾶγμα (Καλλιγὰ Τ. Γ' § 266). προστίμου δ' ἀναμφισβήτητος τὸν χαρακτήρα ἐνεῖ ἐν προκειμένῳ ἢ ἐν τῇ μνησθέντι συμβολαίῳ συμφωνία, ὅτι τὸ προκαταβληθὲν τίμημα θὰ μὲν εἰς ὄφελος

τῶν πωλητῶν, ἂν μὴ κατὰ τὴν προθεσμίαν καταβῶσιν οἱ ἀγορασταὶ καὶ τὸ ὑπόλοιπον αὐτοῦ, ἐπιτρέπομένης δ' ἐκ τοῦ νόμου τῆς συμφωνίας ταύτης (L. 4 § 1.3 Πανδ. (18.3) Ἀρμεν. Γ' γ' 42), ὅσα περὶ ἀκυρότητος αὐτῆς, ὡς ἀντιβαινούσης δῆθεν εἰς τὰ χρηστά ἦθῃ, ἰσχυρίζονται οἱ ἐναγόμενοι ἀπορριπτέα ὡς μὴ νόμιμα εἰσίν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς αὐτὰς ἀρχὰς τοῦ καταπιστευτοῦ νόμου, ὁ πωλητῆς ἐκλεκτικὸν δικαίωμα ἔχει μετὰ τὴν ἀθέτησιν τῆς συμφωνίας περὶ τῆς κατὰ τὴν προθεσμίαν πληρωμῆς τοῦ τιμήματος, εἴτε νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν διάλυσιν τῆς συμβάσεως ἢ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀναληφθεισῶν ὑποχρεώσεων. θιγέρος δὲ τούτων ἐπιληφθεὶς δὲν δύναται ἐκ μεταμέλειας νὰ μεταπέσῃ εἰς τὸ ἕτερον (L. 23.4 § 2 L. 7 de lege comm' (18.3) Ἀρμεν. Γ' γ' 43). Τούτου τεθέντος καὶ τῶν ἐναγομένων ἰσχυριζομένων, ὅτι μετὰ τὴν πάροδον τῆς διὰ τοῦ πωλητηρίου συμβολαίου τεθείσης προθεσμίας κατέβαλον εἰς τοὺς ἐνάγοντας ἀπέναντι τοῦ ἐκ δραχμ. 700 καθυστερουμένου τιμήματος δραχμὰς 350, ὅς καὶ ἐδέχθησαν οὗτοι, δέον εἶναι πρὸ παντὸς ταχθῇ ἡ δέουσα ἀποδείξις περὶ τούτου, ὑποχρεουμένων τῶν ἐναγομένων εἰς τὴν πλὴν μαρτύρων, προκειμένου περὶ ποσοῦ ἀνωτέρου τῶν πεντήκοντα δραχμῶν, ἀποδείξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ των τούτου, ὡς οὐσιώδους, καθόσον, ἀληθοῦς ἐλεγχόμενου ὅτι μετὰ τὴν προθεσμίαν ἔλαβον οἱ ἐνάγοντες ἀπέναντι τοῦ καθυστερουμένου τιμήματος τὸ ὑπὸ τῶν ἐναγομένων ἀξιούμενον ποσόν, τεκμαίρεται, ὅτι προετιμήθη ὑπὸ τῶν ἐναγόντων ἡ ὁδὸς τῆς ἐκτέλεσεως τῶν τοῦ πωλητηρίου ὑποχρεώσεων, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἀποκρουστέα ἡ τὴν διάλυσιν τῆς συμβάσεως σκοπούσα ὑπὸ δίκην ἀγωγή.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὴν αἰτήσιν τῆς περὶ ἀποδόσεως τῶν καρπῶν ἢ τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἡ ἀγωγή τυγχάνει ἀπορριπτέα ὡς μὴ νόμιμος, διότι κατὰ τὸν νόμον, ναὶ μὲν ὁ πωλητῆς, προτιμήσας τὴν διάλυσιν διεκδικεῖ τὸ πωληθὲν μετὰ τῶν καρπῶν, ἀλλ' ὅμως, ἐὰν συμφωνηθῇ, ὡς ἐν προκειμένῳ, νὰ στερηται ὁ ἀγορατῆς καὶ τοῦ προκαταβληθέντος μέρους τοῦ τιμήματος, τότε τοὺς καρποὺς ὠφελεῖται οὗτος (L. 4 § 3 Πανδ. (18.3) L. 6 Κωδ. (4.54) Ἀρμεν. Γ' γ' 42).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Ἀριθ. 10 (1907)

Εἰσηγητῆς ὁ νομ. σύμβ. κ. Δ. Ν. ΠΑΠΑΜΙΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
Αἰτησίς ἐγγραφῆς ἐκλογικῆς καταλόγου. - ἀτέλεια.

Ἐπειδὴ ὁ ταμίας Λακεδαιμόνος ἐπιβαλὼν πρόστιμον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποράσεως εἰς τοὺς ἐκκαλοῦντας, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δι' ἀναφορὰς ἐπ' ἀπλοῦ χάρτου γεγραμμένης ἠτήσαντο τὴν ἐγγραφὴν των εἰς τὸν ἐκλογικὸν κατάλογον, κατὰ παράβασιν τοῦ άρθρου 20 τοῦ Νόμου περὶ Χαρτοσήμου, παρείδε τὸν Νόμον ΧΜΙ' περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν, ἄρθρον 98, κατὰ τὸ ὅποιον ἐπ' αἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Νόμου πράξεις ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν ἢ τῶν δικαστηρίων γράφονται ἐπ' ἀπλοῦ χάρτου, ἡ διάταξις δ' αὕτη ὡς εἰδικὴ δὲν ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ μεταγενεστέρου Νόμου περὶ Χαρτοσήμου. ἐπομένως ἡ ἐρεσις κ' ἔνεται νόμου βάσιμος.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Νέαι Ἰδέαι»

Ὁδὸς Δουκείου Ἀριθ. 19 Β'

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΣΤΟΛ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Ευφροσύνη Ιταλία δρ. 15. § Μετά δελτίου δρ. 20. § Καταχωρ. δ στίχ. 2 δ'

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

20 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1908

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία 'Αρείου Πάγου Πολιτική (1907)

" " " Ποινική (1907)

Νομολογία 'Εφετερίου 'Αθηνών (1906)

" " " Ναυπλίου (1906)

'Επίσημοι γνωμοδοτήσεις.

Γνωμοδοτήσεις Νομομαθών.— Διάφορα.

Δην συνοδεύεται υπό φύλλον Κώδικος

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

'Αριθ. 65 (1907) Τμ. Α'

Εισηγητής δ' ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Συμβάσις μετά Δημοσίου.- παραβιάσις.- διαφυγόν κέρδος.- ανεξάρτητον διατάξεων προστάσεως.- έκτασις εϋθύνης.

'Επειδή ο λόγος της αίτησεως και του δικογράφου των προσθέτων του Δημοσίου ότι παρά τον νόμον ή προσβαλλομένη απόφασις επέδικασε τῷ ἀναιρεσιδλήτῃ τὴν ἀξιουμένην κατ' αὐτοῦ ἀποζημίωσιν, λόγω διαφυγόντος κέρδους ἐκ τῆς μὴ παραδόσεως αὐτῷ τῶν κατακυρωθέντων ἐπ' ὀνόματί του σιγαρέτων, καθόσον κατὰ τοὺς περὶ εϋθύνης τοῦ Δημοσίου νόμους, τοῦτο δὲν εϋθύνεται διὰ τὰς παρανόμους ἢ δολίας πράξεις τῶν ὑπαλλήλων του, εἰ μὴ κατὰ τὸ περιελθόν αὐτῷ, τὸ δὲ ἐκ τῆς μεταπωλήσεως εἰς τρίτους τῶν περὶ ὧν ἡ ἀγωγή σιγαρέτων περιελθόν εἰς τὸ Δημόσιον τίμημα ἀπέδωκεν ἐν τόκῳ εἰς τὸν ἀναιρεσιδλήτον, δυνάμει τῆς ἐπιδικασάσης τοῦτο πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἐστὶν ἀπορριπτέος, ὡς στηριζόμενος ἐπὶ ψευδοῦς προϋποθέσεως, διότι τὸ δικάσαν ἐφετεῖον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἐξάγεται, οὐδόλως δέχεται εϋθύνην τοῦ Δημοσίου ἐκ παρανόμων ἢ δολίων πράξεων τῶν ὑπαλλήλων του, ἀλλὰ τὴν περὶ διαφυγόντος κέρδους ἀξιουμένην ἀποζημίωσιν τῶν ἀναιρεσιδλήτων κρίνει ὡς στηριζομένην ἐπὶ τῆς μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ αὐτοῦ συνομολογηθείσης συμβάσεως περὶ πωλήσεως αὐτῷ τῶν περὶ ὧν ἡ ἀγωγή σιγαρέτων, ἅτινα, ἀντὶ νὰ παραδοθῶσιν αὐτῷ συμφώνως πρὸς αὐτὴν, ἀνευ νομίμου λόγου ἐξεποιήθησαν εἰς τρίτους καὶ ἐκ τούτου ὁ ἀναιρεσιδλήτης ἐζημιώθη τὸ ἐκ τῆς μὴ μεταπωλήσεως αὐτῶν ἀσφαλές κέρδος (*).

(*) 'Ημεῖς νομίζομεν, ἀκολουθοῦντες τὴν σειρὰν τῶν λαμπρῶν μέγρι τοῦδε σκέψεων καὶ ἀποφάσεων τοῦ 'Αρείου Πάγου, ὅτι τὸ Δημόσιον εἶχε δίκαιον. Τὶ θὰ εἶπῃ δὲν πρὸκειται περὶ εϋθύνης τοῦ Δημοσίου ἐκ προ-τήσεως, ἵνα μὴ ἐνέχεται ἐκ τοῦ δόλου τῶν προεστώτων αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκ παραβιάσεως συμβάσεως. Αὐτὸ εἶναι ἀπολύτως ἀκατανόητον. Ἄρα γὰρ τὴν πα-

'Αριθ. 66 (1907) Τμ. Α'

Εισηγητής δ' ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Διαφοραὶ περὶ χρήσεως ρέοντος ὕδατος.- ἀρμοδιότης εἰρηνοδικείου.- έκτασις.- χορήγις.- ἀντίθεσις δικαιώματι.- ιδιωτικά, δημόσια ἢ κοινόχρηστα ὕδατα.- δουλεία ὑδραγωγείου.- διηνεκές.- ἔννοια.- πεποιθὸς ἀσκήσεως ἐν δικαιώματι.- ἀσκήσις ἐν τὸς ἔτους.- ἀνεπίληπτον.- ἰσχυρισμὸς παρακλήσεως.- προβολὴ λόγων ἐξαιρέσεως.- ἀναιτιολόγητον.- ὠρισμένον ἐξαιρέσεως.- ἔννοια συμφέροντος.- δίκη περὶ οἶονει νομῆς.- κατάργησις προδωρινῶν μέτρων.- καθορισμὸς αὐλακος ἐλκυσμοῦ.- τρόπος καὶ τόπος διελεύσεως διὰ δουλεῦντος.- ἐνέργεια δικαστηρίου κατ' ἐντολὴν ἄλλου.- βεβαίωσις πρακτικῶν ἢ ἐκθέσει.- χρηματικὴ ποινὴ κύρωσιν ἀπαγορεύσεως.- ἔμμεδος προδδιορισμὸς τιμῆς πράξεως.

'Επειδή, κατὰ τὸ ἀρθρον 490 ἐδ. 2 § ε' τῆς Πολιτ. Δικονομίας, τὸ εἰρηνοδικεῖον δικάζει περὶ διαφορῶν ἀναγομένων εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ρέοντος ὕδατος, τὴν κώλυσιν ἢ μεταβολὴν ὑδραγωγείων, ποτιστικῶν ὀχετῶν, ἐκροτῶν κλπ, ἀρ. 226, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, καὶ ἰδίως τῆς τελευταίας ὑπ' ἀριθ. 226, γενομένην ὁρθὴν ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς, αὕτη ἐρεῖσεται εἰς τὴν χρῆσιν ἢ τὴν οἰοῦναι νομὴν δουλείας ὑδραγωγείου ἢ ποτιστικοῦ ὀχετοῦ καὶ τὴν παρακώλυσιν αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ εἰς τὴν ὑπαρξιν δικαιώματος δουλείας, ὁρθῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὴν παρατεθεῖσαν διάταξιν ἐθεωρήθη ἀρμόδιον τὸ εἰρηνοδικεῖον ὅπως κρίνῃ περὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης καὶ ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναγομένου ἀμφισβήτησις τοῦ τῆς δουλείας δικαιώματος, ὡς μὴ προσήκοντος τῷ ἀνάγοντι, οὐδεμίαν εἶχε θέσιν ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ, οὐδ' ἐπύρρογν πρὸς ἀναβολὴν αὐτῆς μέχρις ἐκδικάσεως τοῦ δθηθεν παρεμπύπτοντος ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, διότι, ὑποκειμένης δίκης περὶ νομῆς, ἤρκει νὰ βεβαιώσῃ ταύτην ὁ ἐνάγων ὅπως γένηται δεκτὴ ἡ ἀγωγή του, ἀπόκει-

ραδίαισι τῆς συμβάσεως δὲν ἐνεργοῦσιν αὐτὸς οἱ προεστώτες τοῦ Δημοσίου καὶ δὲν ὑπάρχει ἡ αὐτὴ περὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀνευθύνου διὰ τὸν δόλον αὐτῶν; Αὐταὶ εἶναι αἱ ὀλέθριαι συνέπειαι τῶν ἐκ τοῦ προχείρου λαμβανομένων ἐκδογῶν, ὧν μία καὶ ἡ πολὺκροτος τοῦ ἀνευθύνου τοῦ Δημοσίου διὰ τὸν δόλον τῶν προεστώτων αὐτοῦ. Πρέπει νὰ πεισθῇ ὁ 'Αρειος Πάγος ὅτι ἐφ' ὅσον τὰ ζητήματα δὲν ἀνάγονται εἰς ἐπιστημονικὴν περιωπὴν, ἡ ὁποία μόνη γνωρίζει νὰ περικυβανθῇ ἐν τῷ εὐρεῖ κύκλῳ αὐτῆς τὸ σύνολον τῆς ἐννοίας τοῦ πρακτικοῦ δικαίου, οὐδὲν ἐπιτυχάνεται, ἀλλὰ μᾶλλον θόρυβος γίνεται διὰ τῆς συμπεριλαμβανόμενων περιστάσεων ἐρμηνευτικῆς.

ται δὲ εἰς τὸν ἐναγόμενον διὰ τῆς περὶ ἀρνήσεως δουλείας ἀγωγῆς, νὰ ἐπιδιώξῃ κατὰ τοῦ ἤδη ἐνάγοντος τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀλωδότητος κυριότητος του καὶ νὰ καταστήσῃ ἀντικείμενον ἐρεύνης ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τὸ δικαίωμα αὐτὸ τῆς δουλείας.

Ἐπειδὴ ἡ προμνημονευθεῖσα διάταξις τῆς Πολ. Δικονομίας οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν μεταξὺ ὑδάτων ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων ἢ κοινοχρήστων καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ ἀπὸ 7 Μαΐου 1837 Βασ. Διάταγμα ἀφῆρσεν ἀπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων καὶ ὑπήγαγεν εἰς τὰς διοικητικὰς ἀρχὰς τὰς μεταξὺ ἰδιωτῶν διαφορὰς περὶ τῆς χρήσεως τρεχόντων ὑδάτων, ἐφ' ὧν δὲν ὑπάρχει ἀποκτημένον ἰδιωτικὸν δικαίωμα (ἄρθρ. 1 ἐδ. 7), ἀλλ' ἀφοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρ. Β' τοῦ Ψηφίσματος Γ' τῆς Α' ἐν Ἀθήναις Ἑθνικῆς Συνελεύσεως, ὅλαι αἱ τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ διαφοραὶ, ὧν δὲν γίνεται μνεία ἐν τῷ ἄρθρῳ Α', ἐπομένως δὲ καὶ ἡ ἀνωτέρω περὶ τῆς χρήσεως τρεχόντων μὴ ἰδιωτικῶν ὑδάτων, ὑπῆχθησαν εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια, ὅπως δικάζωνται ἐφεξῆς ὡς καταπεύγουσαι κατὰ τὴν ἐν ἰσχύϊ Πολ. Δικονομίαν, ἔκτεται ὅτι ἡ κατὰ ταύτην ἀρμοδιότης τῶν εἰρηνοδικείων ἐπὶ διαφορῶν περὶ τῆς χρήσεως οἰωνδήποτε ὑδάτων, ἀρθεῖσα ὡς πρὸς τὰ ἰδιωτικά διὰ τοῦ Διατάγματος τοῦ 1837, ἐπανῆλθε μετὰ τὴν ὡς πρὸς τὸ διαληφθὲν θέμα κατάργησιν τούτου, καὶ αὕτη προδήλως εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ ἄρθρ. Β' τοῦ Ψηφίσματος, δι' οὗ παρεπέμφθησαν αὐτὴς εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια αἱ περὶ τῆς χρήσεως τῶν μὴ ἰδιωτικῶν ὑδάτων διαφοραί.

Ἐπειδὴ ἀπαιτεῖται μὲν, κατὰ νόμον, ὅπως ἡ δουλεία ὑδραγωγείου ἔχῃ διηνεκὴ αἰτίαν, ἀλλὰ τὸ διηνεκὲς τῆς αἰτίας συνίσταται εἰς τοῦτο, ὅτι τὸ ὕδωρ πρέπει νὰ ἔλκηται ἐκ τῆς πηγῆς ἢ ἀλλοθεν, ὅπου διαρκῶς ὑπάρχει ἢ τροφοδοτεῖται (Νόμ. 28 Πανδ. (8.2), Νόμ. 9 καὶ 23 § 1 Πανδ. (8.3), Νόμ. 1 § 5 Πανδ. (43.20). Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ὡς ἐφετέον δικάσαν πρωτοδικεῖον διὰ τῶν προσβαλλομένων ὑπ' ἀριθ. 302 καὶ 226 ἀποφάσεων, καὶ ἰδίως τῆς τελευταίας, ἐδέξατο ἐν σχέσει πρὸς τὴν οἰονεὶ νομὴν ἢ χρῆσιν δουλείας ὑδραγωγείου, ὅτι συντρέχει τὸ πραγματικὸν τοῦτο στοιχεῖον τοῦ διηνεκοῦς τοῦ ἐλκομένου ὕδατος, εἰπὼν δὲ συνάμα ὅτι τὸ διηνεκὲς τῆς αἰτίας δὲν ἐπηρεάζεται ἐκ τοῦ μόνιμου τοῦ ἐπὶ τοῦ ὕδατος δικαιώματος ὡς πρὸς τὸ λαμβανόμενον ἐκ τῆς πηγῆς Μ^α, ὅπερ τούτέστιν ὁ ἐνάγων προμηθεύεται ἐκάστοτε πρὸς ἄρδουσιν τοῦ κτήματός του, διὰ συμφωνίας μετὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς πηγῆς, ἐπ' ἀνταλλάγματι παρεχομένου αὐτῷ, οὐδένα νόμον παρεδίασεν, ἀφοῦ ἡ ἀσκήσις τῆς δουλείας συνίσταται εἰς τὸν δι' ἀλλοτρίου κτήματος ἐλκυσμὸν ὕδατος, διαρκῶς ὑπάρχοντος, ἀνεξαρτήτως τοῦ εἶθους καὶ τῆς μονιμότητος τοῦ ἐπὶ τοῦ ὕδατος αὐτοῦ δικαιώματος (*).

(*) Ἄκρον ἔωτον νομικῆς λογογραφίας ἢ ἀερογραφίας. Ἡ ἔννοια ὑποθέτομεν εἶναι ἡ ἐξῆς: Τὸ μόνιμον ἢ μὴ τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τοῦ ὕδατος (διότι τοῦτο ἐλαμβάνετο ἐπ' ἀνταλλάγματι) δὲν ἐπηρεάζει τὸ ἐν

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 226 ἀπόφασις ἐδέξατο ὅτι τὸ κατὰ νόμον πρὸς στήριξιν τοῦ παραγγέλματος περὶ καθημερινοῦ ὕδατος ἀπαιτούμενον στοιχεῖον τῆς ἐνασκήσεως τῆς οἰονεὶ νομῆς, ἐν τῇ πεποιθῆσει ὅτι δικαιωματικῶς ἀσκεῖται (Νόμ. 1 § 10, 19 καὶ 39 Πανδ. 43.20), περιέχεται ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ, οὕτω δὲ τὸ πρωτοδικεῖον ἀποφηνάμενον δὲν παρείδεν, οὐδ' ἠλλοίωσε τὴν βάσιν αὐτῆς, διότι ἐκ τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς δὲν προκύπτει τὸ ἐναντίον ἐκείνου, ὅπερ ἐδέξατο τὸ πρωτοδικεῖον, εἰπὼν δὲ συνάμα τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὅτι ἡ ἐντὸς τοῦ τελευταίου, πρὸ τῆς ἀγωγῆς, ἔτους ἀσκήσεως τῆς οἰονεὶ νομῆς ἀποτελεῖ στοιχεῖον τοῦ ἐν λόγῳ παραγγέλματος, σύμμορφῶθαι πρὸς τὸν Νόμον 1 πρ. καὶ § 4 Πανδ. (43.20), ἐν ᾧ ἄλλως οὐδ' ἔννομον συμφέρον ἔχει ὁ ἀναιρεσείων νὰ ὑποβάλῃ περὶ τούτου λόγον ἀναιρέσεως ὑποστηρίζων τὴν ἐναντίαν ἐκδοχὴν, ἥτις θὰ εἶχεν ὡς συνέπειαν νὰ καταστήσῃ χεῖρονα τὴν θέσιν του διὰ τῆς εἰς αὐτὸν ἐπιβολῆς τοῦ βάρους τῆς ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τὸ πρωτοδικεῖον ἐθεώρησεν ὡς στοιχεῖον τοῦ παραγγέλματος, περὶ οὗ ἐτάχθη θέμα τῷ ἐνάγοντι καὶ ὅπερ ἐκ τῶν διεξαχθεισῶν ἀποδείξεων καὶ τοῦ δοθέντος ἀνακληρωτικοῦ ὅρκου ἐθεωρήθη ὡς ἀποδεδειγμένον, τὸ γεγονός ὅτι αἱ πράξεις τῆς οἰονεὶ νομῆς ἡσκήθησαν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἀνεπιλήπτως, ἥτοι οὔτε βία, οὔτε λάθρᾳ, οὔτε κατὰ παράκλησιν ἢ ἀνοχὴν τοῦ ἐναγομένου, τοῦ ἀνεπιλήπτου τῆς ἀσκήσεως ἀπαιτουμένου πράγματι ὡς στοιχείου κατὰ τὸν Νόμον 1 πρ. καὶ § 10 καὶ 20 Πανδ. (43.20) ἐντεῦθεν φανερώς ἔκτεται ὅτι ἡ δεκάτη τετάρτη αἰτιολογία τῆς τελευταίας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων περὶ τῆς ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος κατὰ παράκλησιν τοῦ ἐναγομένου ἀσκήσεως τῆς οἰονεὶ νομῆς ὡς ἀποτελούσης ἰσχυρισμὸν τούτου, ὡς μὴ προταθέντος κατὰ τὴν τρίτην ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου συζήτησιν, εἶναι πᾶντῃ ἄχρηστος καὶ παράλκουσα, καὶ τὸ ἐφαλμένον αὐτῆς δὲν ἐπηρεάζει τὴν ὀρθότητα τοῦ διατακτικοῦ, ἐπαρκῶς κατὰ τὰ ἐκτεθέντα στηριζομένου ἐκ τοῦ ἀντιθέτου στοιχείου τοῦ ἀνεπιλήπτου, ὅπερ ἐθεωρήθη ὡς ἀποδεικτέον ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος καὶ προκύψαν ἐκ τῶν ἀπδείξεων.

Ἐπειδὴ ὁ δεύτερος λόγος τοῦ προσθέτου δικαγράφου, ὡς διατυπύεται, ὅτι τὸ πρωτοδικεῖον δὲν ἠτιολόγησε τὰς ἐνστάσεις τοῦ ἀναιρεσείοντος περὶ ἐξαίρεσεως τῶν μαρτύρων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἃς ἐπεκαλέσθη ὡς προταθείσας κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν καὶ ἀναφερομένων ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ εἰσηγητοῦ, ὡς εἰς τὰς ἄλλας ἐνστάσεις περὶ ἐξαίρεσεως αὐτῶν, ὡς ἐχόντων συμφέρον ἐκ τῆς ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐκδόσεως τῆς δίκης, ὅπως ἀρδύωσι τοὺς

τῇ δουλείᾳ τοῦ ὑδραγωγείου ἀπαιτούμενον διηνεκὲς τῆς αἰτίας, ὅπερ ἀποβλέπει μόνον τὸ διηνεκὲς τῆς πηγῆς. Ἀλλὰ τότε πρόκειται περὶ δουλείας ἢ περὶ ἀπλοῦ ἐνοχικοῦ δικαιώματος; Περὶ τούτου ἡ ἀπόφασις ἐπιφυλλάσσειται ἄλλοτε. Τώρα μόνον τοσοῦτον λέγει ὅτι τὸ μόνιμον τοῦ δικαιώματος εἶναι ἄτρετον πρὸς τὸ διηνεκὲς τῆς αἰτίας.

ἀγρούς καὶ σταφιδαμπέλους των ἐκ τῶν ἐπιδίκων αὐλάκων, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι τίνες μὲν εἰσιν αἱ δι' ἀναφορᾶς εἰς τὴν τοῦ εἰσηγητοῦ ἐκθεσιν ἐπικληθεῖσαι ἐνστάσεις οὐδαμῶς καθορίζεται ἐν τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἀναιρέσεως, ὅπως δυνήθῃ ὁ Ἀρειος Πάγος νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ νόμου ὑποστατοῦ αὐτῶν, ἐξ οὗ ἤρτηται τὸ οὐσιῶδες τοῦ ἀναιτιολογήτου, τὸ δὲ συμφέρον ἐκ τῆς ἐκδόσεως τῆς δίκης δὲν καθορίζεται ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ ἀναιρέσεως ὡς ἄμεσον καὶ μετὰ βεβαιότητος προσδοκώμενον, οἷον ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 324 ἐδ. 2 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ὅπως στηρίξῃ λόγον ἐξαίρεσεως.

Ἐπειδὴ τὸ πρωτοδικεῖον ἐδέχθη ὅτι τῆς προκειμένης δίκης οὐκ ἔστι τακτικὴς περὶ οἰονομίας, περὶ τῆς ἀρμοδίως κατὰ τὸ ἄρθρον 490 ἐδ. 2 § ε' τῆς Πολ. Δικονομίας δικάζει τὸ εἰρηνοδικεῖον, διετάχθησαν παρ' αὐτοῦ διὰ τῆς πρώτης ὑπ' ἀριθ. 292 αποφάσεώς του, ἐπικυρωθεῖσης διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 547 τοῦ πρωτοδικείου, προσωρινὰ μέτρα κατὰ τοῦ ἐναγομένου ἐπὶ τῇ παρεμπιπτούσῃ αἰτήσῃ τοῦ ἐνάγοντος, ὅπως ἔχουσιν ἰσχὺν μέχρις ὁριστικῆς τῆς κυρίας διαφορᾶς ἐκδικάσεως, ὥστε ταύτης ἐπελθούσης ἡ περὶ προσωρινῶν μέτρων διάταξις ἀπέβαλε τὴν ἰσχύν της, καὶ οἱ κατ' αὐτῆς στρεφόμενοι λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀλυσιτελεῖς.

Ἐπειδὴ τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 226 αποφάσεως ἐδέχθη ὅτι ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, εἰς ἣν καὶ τὸ διατακτικὸν τῆς ὁριστικῆς ὑπ' ἀριθ. 1107 αποφάσεως τοῦ εἰρηνοδικείου ἀναφέρεται, ἐστὶν ὠρισμένη ὡς πρὸς τὸ πλάτος τῶν περὶ ὧν πρόκειται αὐλάκων, καθ' ὃ προσδιορίζουσα ὅτι ἡ μὲν ἐκ τῆς πηγῆς M^{***} προερχομένη αὐλάξ ἔχει πλάτος 60 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου ἡ δὲ ἐκ τοῦ κτήματος M^{***} ἡ δεχομένη τὰ ὀμβρία ὕδατα τῶν Ἐξαμιλλῶν πλάτος δύο μέτρων, ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐτέραν τοῦ ἀναιρεσιέντος πρότασιν, τὴν ὑποβληθεῖσαν ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου, περὶ ἀοριστίας τῆς ἀγωγῆς καὶ τοῦ ἐπὶ ταύτῃ ἀναφερομένου διατακτικοῦ τῆς μνημονευθείσης αποφάσεως τοῦ εἰρηνοδικείου διὰ τὸν μὴ καθορισμὸν τοῦ μέρους τοῦ κτήματος τοῦ ἀναιρεσιέντος, δι' οὗ αἱ αὐλάκες διέρχονται, αὕτη προδήλως ἐστὲρθετο νομικῆς βαρύτητος, ἀφ' οὗ ἐπὶ δουλείας ὑδραγωγείου δὲν εἶναι ἀναγκαῖος προσδιορισμὸς τοῦ μέρους τοῦ ἀλλοτρίου κτήματος, δι' οὗ ὁ πρὸς ἔλκυσμὸν τοῦ ὕδατος ὀχέτος μέλλει νὰ διέρχεται, ἀλλ' ὁ δικαιοῦχος τοποθετεῖ αὐτὸν ὅπου θέλει, ὀφείλων μόνον νὰ μὴ διευθύνῃ αὐτὸν διὰ φυτειῶν ἢ κτιρίων, μηδὲ νὰ μετακινήσῃ αὐτὸν ἀνεῦ ἀνάγκης ἀπαραιτήτου (N. 9 Πανδ. 8, 1, N. 21, 22, 25, Πανδ. 8.3. N. 8 Πανδ. 43.20), ἥτοι ὑποκείμενος ἀπλῶς εἰς περιορισμούς, ἐξ ὧν δὲν ἐπεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀοριστία τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' ἤθελεν ἀκολουθήσει τὸ μὴ νόμιμον αὐτῆς, ἐὰν κατὰ τὴν βάσιν καὶ αἰτήσιν διετυποῦτο ἐναντίον τῶν περιορισμῶν τούτων, ὅπερ ὁμῶς δὲν συμβαίνει οὔτε ἐδέξατο τὸ πρωτοδικεῖον ὡς συντρέχον.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρ. 15 καὶ 173-175 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὰ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ πραττόμενα, καὶ ἂν κατ' αἰτήσιν ἡ παραγ-

γελίαν ἄλλου δικαστηρίου πράττονται, βεβαιούνται διὰ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως καὶ οὐχὶ διὰ δικαστικῆς ἐκθέσεως, οὕτω δὲ καὶ τὸ πρωτοδικεῖον ἀποφηνάμενον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 226 αποφάσεως, ἐν σχέσει πρὸς τὴν δόσιν ἐνώπιον τοῦ Α'. Εἰρηνοδικείου Βορ. Πλευρᾶς Ἀθηνῶν, ἐνεργήσαντος κατ' αἰτήσιν τοῦ δικάσαντος Εἰρηνοδικείου Κορίνθου, τοῦ ἐπιβληθέντος τῷ ἀναιρεσιδλήτῳ ὅρκου, οὐδόλως ἤμαρτε.

Ἐπειδὴ διὰ μὲν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ὁ ἀναιρεσιδλήτος ἤτήσατο ὅπως ἀπειληθῇ κατὰ τοῦ ἐναγομένου χρηματικὴ ποινὴ δραχμῶν 50,000, πρὸς κύρωσιν τῆς γενομένης αὐτῷ ἀπαγορεύσεως τῆς ἐπιχειρήσεως οἰασθήποτε πράξεως διακωλυούσης τὴν ἐνάσκησιν τῆς οἰονομίας τοῦ ἐνάγοντος, δεχθὲν δὲ τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 226 αποφάσεως ὅτι τὸ εἰρηνοδικεῖον, ἀπειλήσαν κατὰ τοῦ ἐναγομένου διὰ τῆς ὁριστικῆς αποφάσεώς του χρηματικὴν ποινὴν δραχμ. 20,000, ἐμμέσως ὥρισε τὴν τιμὴν τῆς ἀπαγορευθείσης πράξεως καὶ τὸ μέτρον τῆς ποινῆς ἐκάνονισεν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁρῶν τοῦ ἄρθρου 884 τῆς Πολ. Δικονομίας, οὐδεμίαν δικονομικὴν διάταξιν παρεβίασεν, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας συνεμορφώθη πρὸς τὴν διαληφθεῖσαν.

Ἀριθ. 67 (1907) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

Εὐθύνη ἐξ ἀδικήματος ἢ πταίσματος. - ἔκτα-
δις - παράνομος ματαιώσις εἰσπραξέως φο-
ρολογίας. - ἀπώλεια ἀπαιτήσεων. - ἐπικλη-
σις ἀφερεγγυότητος. - ἀπώλεια τόκων.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ δ' τμήμα τοῦτο τοῦ Ἀρ. Πάγου σύμφωνον ἔχει τὴν γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀνω αποφάσεως ὑπὸ τοῦ α' τμήματος αὐτοῦ ἐξενεχθεῖσαν ὅτι κατὰ τὰς ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ παρατιθεμένας διατάξεις τοῦ νόμου, εἶναι μὲν ὑπόχρεως εἰς ἀποζημιώσιν πᾶς ἐξ ἀδικήματος ἢ πταίσματος ἐπενεγκὼν βλάβην τινὰ εἰς ἄλλον, ἀλλ' ὅταν ἡ βλάβη αὕτη τυγχάνῃ ἀναγκαία συνέπεια τῆς πράξεως ἢ παραλείψεως τοῦ ὑπαίτιου, ἡ δ' ἀποζημιώσις περιορίζεται εἰς τὴν ἀνὸρθωσιν τῆς πραγματικῆς ζημίας, ἣν ὁ παθὼν ὑπέστη κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ διαφέροντος. Κατὰ ταῦτα δ' ἐν προκειμένῳ, ἡ πραγματικὴ ζημία, δι' ἣν ἦτο ἀποζημιωτέος ὁ ἐνάγων ἐκ τῆς ἀποδιδομένης καὶ τὴν εὐθύνην τοῦ ἐναγομένου Δημοσίου κατὰ τὰς περὶ προστήσεως ἀρχᾶς ἐπαγούσης πράξεως ἢ παραλείψεως τοῦ ὑπαλλήλου αὐτοῦ ταμίου Μαντινείας, συνίστατο εἰς τὴν διὰ τῆς ἐκ παρανόμου ἐνεργείας τοῦ ταμίου ματαιώσεως τῆς εἰσπράξεως τῶν ὀφειλομένων φόρων ἐπελθούσαν ἀπώλειαν τῆς ἐκαιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τῶν φορολογουμένων ὀφειλετῶν, εἴτε ἐνεκεν ἀφερεγγυότητος αὐτῶν, εἴτε ἐνεκεν ἄλλου ἀποσβεστικοῦ τῆς ἐκ τούτων ἐνοχῆς αὐτῶν λόγου, καθόσον ἡ ἀπώλεια αὕτη μόνον ἀποτελεῖ τὴν ἐπισυμβᾶσαν ἐκ τῆς παρανόμου ἐνεργείας, ὡς ἄμεσον αὐτῆς καὶ ἀναγκαίαν συνέπειαν,

(*) Ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἐν σελ. 82 XVI 303 τοῦ α' τμήματος.

πραγματικήν του ἐνάγοντος ζημίαν, ἀποτελοῦσαν οὐσιώδεις καὶ ἀναγκαῖον στοιχεῖον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς. Ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ ὅλου περιεχομένου τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐξάγεται, οὐδαμῶς ἐν αὐτῇ φέρεται τὸ τοιοῦτο παραγωγικὸν τοῦ ἀξιουμένου πρὸς ἀποζημίωσιν ἐξ ἀδίκου πράξεως ἢ παραλείψεως τῶν ἀρχῶν δικαιοῦματος τοῦ ἐνάγοντος στοιχεῖον τῆς τοιαύτης ἐξ ἀφερεγγυότητος ἢ ἄλλου λόγου ἀπωλείας τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ κατὰ τῶν φορολογουμένων, ὡς ἀμέσου ἀποτελέσματος τῆς ὡς ἄνω πράξεως ἢ ἐλλείψεως, οὐδὲ περιλαμβάνεται τὸ τοιοῦτο στοιχεῖον ἐν τοῖς ἐν τῇ ἀγωγῇ φερομένοις ὅτι ὡς συνέπεια τῆς πράξεως τῆς ἀγωγῆς ἐπῆλθεν ἢ διακοπὴ τῆς εἰσπράξεως καὶ συνεπῶς ἡ ἀπώλεια τῶν ὀφειλομένων, ὡς μὴ ὀριζομένου τοῦ πραγματικοῦ λόγου ταύτης, ἀφοῦ ἡ μὴ εἰσπραξὶς δὲν ἐπιφέρει ἀναγκαιῶς καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν ὀφειλομένων. Καθόσον δὲ καὶ ἡ τοιαύτη ἐλλείψις τῶν οὐσιωδῶν στοιχείων τῆς ἀγωγῆς, ἀναγομένη εἰς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος καὶ τὰς περιστάσεις ἐφ' ὧν στηρίζει τὰς ἀξιώσεις αὐτοῦ, ἐπάγεται τὴν ἀκυρότητα τοῦ δικογράφου ταύτης, κατὰ τὸ ἄρθρον 533 ἐδ. 3 Πολ. Δικονομίας, ἥτις δὲν δύναται ν' ἀνακληρωθῇ διὰ τῆς κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκρατηρίου συζήτησιν, ἐπιτροπομένης κατὰ τὸ ἄρθρον 158 ἐδ. 1 Πολ. Δικονομίας βελτιώσεως τῶν ἐν τῇ προδικασίᾳ ἡμαρτημένων, καθότι κατ' αὐτὴν δὲν δύναται νὰ συμπληρωθῇ καὶ κύριον στοιχεῖον τῆς ἀγωγῆς, ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ ἀπορριπτέα, ὡς πρὸς τὸ ζητούμενον δι' αὐτῆς κεφάλαιον τῆς ἀπαιτήσεως, καθίσταται ἐκ τοῦ ἄνωτέρω λόγου τῆς ἐνεκεν ἐλλείψεως τοῦ ἄνω στοιχείου αὐτῆς ἐνυπαρχούσης ἐν αὐτῇ ἀκυρότητος, κατὰ τὴν περὶ τοῦτου βᾶσιμον ἐνστάσιν τοῦ Δημοσίου, μὴ ἀποκρουομένης ἐκ τοῦ λόγου τῆς ἐπενεχθείσης κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκρατηρίου συζήτησιν βελτιώσεως καὶ συμπληρώσεως αὐτῆς κατὰ τὴν ὡς ἄνω ἐν αὐτῇ ἐλλείψιν ὀρθῶς ἐπομένως αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις, εἰ καὶ ἐξ ἐτέρων λόγων, ἀπέρριψαν τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος ὡς πρὸς τὰ δι' αὐτῆς ζητούμενα κεφάλαια τῆς ἐκ φόρων κατὰ τῶν φορολογουμένων ἀπαιτήσεως αὐτοῦ καὶ τὸ ἐναντίον ἐν τῇ ἐφέσει παράκονον αὐτοῦ ἀπορριπτέον ἐστὶν ὡς μὴ βᾶσιμον.

Ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐκ τόκων διὰ τὴν μὴ εἰσπραξὶν τοῦ ὡς ἄνω κεφαλαίου ἀπαιτήσεως ἡδύνατο λόγῳ διαφέροντος ἐκ τῆς πράξεως ἢ παραλείψεως τῶν ἀρχῶν ν' ἀπαιτηθῇ κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ὡς ἄνω, λόγου τῆς εὐθύνης αὐτοῦ, μόνον ὡς πραγματικὴ ζημία προσγενομένη τῷ ἐνάγοντι ἐνεκεν τῆς στέρσεως τῆς τε διαχειρίσεως τοῦ ὡς ἄνω κεφαλαίου καὶ τῆς ἀπολαύσεως τοῦ ἐκ ταύτης ποσοῦ τῶν τόκων αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ λόγῳ τῆς ἐξ ὑπερμερίας ἢ ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρεώσεως τοῦ Δημοσίου πρὸς καταβολὴν αὐτῶν, τοιαύτης τινὸς ὑφισταμένης. Ἀλλ' ἐν προκειμένῳ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω δικογράφου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, οὐδαμῶς φέρεται ἐν αὐτῇ ὡς βᾶσις τῆς προβαλλομένης ἐκ τόκων ἀπαιτήσεως τοιοῦτός τις, στηρίζων νόμῳ ταύτην, λόγος τῆς ἐκ πράξεως ἢ παραλείψεως τῶν ἀρχῶν προσγενο-

μένης τῷ ἐνάγοντι ἐκ τῆς στέρσεως τῆς διαχειρίσεως τοῦ κεφαλαίου τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ ζημίας, ὡς συνισταμένης εἰς τὴν μὴ ἀπολαδὴν τοῦ ἐκ τῶν τόκων τούτου προσερχομένου ποσοῦ, ἀλλ' ἡ ἐκ τόκων ἀξιουμένη ἀπαιτήσις διατυπύεται ὡς προσερχομένη λόγῳ καθυστερήσεως τοῦ κεφαλαίου ἢ τοιαύτη δ' ἐλλείψις νομίμου λόγου πρὸς στήριξιν τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὸ ἐκ τόκων κεφάλαιον αὐτῆς τοῦτο ἐπάγεται ἀκυρότητα καὶ ἀπαράδεκτον αὐτῆς (ἄρθρον 533 Πολ. Δικονομίας), τοῦ φερομένου ἐν ταύτῃ πρὸς στήριξιν αὐτῆς τοιοῦτου ἐνεκα καθυστερήσεως τῆς κυρίας ἐκ φόρων ἀπαιτήσεως, κατὰ τῶν διαφόρων φορολογουμένων, μὴ ἐπάγοντος ἐν προκειμένῳ ὑποχρέωσιν τοῦ Δημοσίου πρὸς καταβολὴν τόκων ὑπερθέσεως ἐπὶ κεφαλαίου οὐδὲν ὡς ὑπὸ τοῦ ὀφειλομένου. Ἐσφαλμένως ἄρα τὸ δικάσαν πρωτοδικεῖον διὰ τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων ἐδέχθη ὡς βᾶσιμον τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τὸ ἐν αὐτῇ περὶ τόκων τοῦ ἐπιδικασμένου ποσοῦ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως κεφάλαιον αὐτῆς, καὶ ἐξαφανιστέα ἐστὶ κατὰ τὰς περὶ τούτου διατάξεις αὐτῆς ἡ τελευταία ὀριστικῶς ἐπιδικάσασα, τὸ τοιοῦτο κεφάλαιον ἐκκαλουμένη ἀποφάσις, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ ν' ἀπορριφθῇ καὶ κατὰ τὴν ἐκ τῶν τοιούτων τόκων ἐπιδικασμένην ἀπαιτήσιν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ, κατὰ τὸ περὶ τούτου βᾶσιμον παράκονον τοῦ ἐκκαλοῦντος Δημοσίου, οὗ ἡ ἐφεσις δεκτὴ κατὰ τοῦτο ἀποβαίνει.

Ἀριθ. 68 (1907) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεσπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Συναλλαγματικὴ ὑπογεγραμμένη ὑπὸ γυναικὸς μὴ ἐμπορευομένης. - ἔκπτωσις εἰς γραμματίων εἰς διαταγὴν. - ὀπισθογράφου ἐπὶ γυναικός. - ἐνέπεια καὶ εὐθύνη. - ἔγγραφή ἐν πινακίῳ ἐμπορικῶν. - χαροτόμημα εἰς γραμματίου. - ἀποδοτὴ χρημάτων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον γραμματίου. - ἐμπορικότης. - ἀνεκκαθάρσιον ἐνδτάδεως. - ἐνδτάδις ἀναδοχῆς ἄλλοστρίου χρόνου.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 423 κ. ἐ. ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀναιρέσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 1527 τοῦ 1903 ὁμοίαν τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, παρέπεμψεν ἐνώπιον τοῦ τμήματος τούτου τὴν ἐξέτασιν τῆς κατὰ τῆς πρωτοδικίου ἀποφάσεως ἐφέσεως τοῦ ἐνάγοντος, ἥτις τύποις δεκτὴ ἐστίν.

Ἐπειδὴ τοῦ Ἐμπορ. Νόμου ἐν ἄρθρ. 113 ὀρίζοντος ὅτι ἡ ὑπὸ γυναικὸς μὴ ἐμπορευομένης δημοσίᾳ ὑπογεγραμμένη συναλλαγματικὴ δὲν ἰσχύει ὡς πρὸς αὐτήν, εἰ μὴ ὡς ἀπλὴ ὑπόσχεσις, ἔπεται ὅτι ἡ τοιαύτη συναλλαγματικὴ ἀπόλλυσι μὲν ὡς πρὸς τὴν ὑπογράψασαν γυναῖκα τὴν ιδιότητα ταύτης, ἰσχύει ὅμως ὡς ἔγγραφον ὑποσχετικόν, ὅταν δὲ τοῦτο ᾖ συντεταγμένον κατὰ τὸν τύπον γραμματίου εἰς διαταγὴν καὶ τὰ τούτου προσόντα, ὅτινα ἐν ἄρθρ. 188 Ἐμπ. Νόμου ἀπαριθμοῦνται, περιέχῃ, ἰσχύει ὡς τοιοῦτον, ἡ δὲ γυνὴ ἀνίκανος μὲν κατὰ τὴν προμνησθεῖσαν διάταξιν νὰ ὑπογράψῃ συναλλαγματικὴν καὶ μὴ ἐνεχομένην ἐκ ταύτης, δύναται ὅμως ἐγκύρως νὰ ὑπογράψῃ γραμματίων

(*) Μετὰ τὴν ἐν σ. 273 παρόντος 423 α' τμήματος.

εις διαταγήν και εκ τούτου να ἐνέχεται είτε ως ἐκδότης είτε ως ὀπισθογράφος, ἄτε τοῦ ἄρθρ. 187 τοῦ Ἐμπ. Νόμου μὴ παρατέμπντος πρὸς τὸ ἄρθρον 113 αὐτοῦ, μηδεμίαν δ' ἄλλης ἐν τῷ νόμῳ ὑπαρχούσης διατάξεως ἀπαλλοτρίωσης τὴν γυναῖκα τῶν ἐκ τοῦ γραμματίου εἰς διαταγήν ὑποχρεώσεων. Κατὰ ταῦτα ὅθεν τὸ ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ ἀγωγή ἐγγραφον δὲν ἰσχύει μὲν ως πρὸς τὴν ἐναγομένην ως συναλλαγματική, ἀφ' οὗ αὕτη δὲν ἐμπορεύεται δημοσίᾳ, καθ' ἃ ὑπὸ τῶν διαδίκων συνομολογεῖται, ἀλλὰ περιέχον ἅπαντα τὰ προσόντα γραμματίου εἰς διαταγήν, ἐκδεδομένον μὲν ἀρχικῶς εἰς διαταγήν τῆς ἐναγομένης, ὑπὸ ταύτης δὲ μεταβιβάσθην διὰ τακτικῆς ὀπισθογραφῆσεως εἰς διαταγήν τοῦ ἐνάγοντος, ἰσχύει ως τοιοῦτο, συνεπᾶγον καὶ ἀπέναντι τῆς γυναίκας ἅπαντα τὰ νόμιμα ἀποτελέσματα.

Ἐπειδὴ τοῦ ἄρθρου 187 τοῦ Ἐμπ. Νόμου οὐδεμίαν ποιῶντος διάκρισιν μεταξὺ τῶν ἐμπορικῶν καὶ μὴ τοιούτων γραμματίων, ἐπεται ὅτι ἅπασαι αἱ διατάξεις περὶ συναλλαγματικῶν, αἱ ἀφορῶσαι τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ κατανομαζομένας σχέσεις ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν εἰς διαταγήν γραμματίων ἀνεξαρτήτως τῆς ιδιότητος αὐτῶν, ὡς καὶ τὸ Α' τμήμα διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ἐδέξατο, συνεπῶς ἐν προκειμένῳ ἡ ἐναγομένη, μεταβιβάσασα τὸ ἐπίδικον γραμμάτιον εἰς διαταγήν τοῦ ἐνάγοντος διὰ τακτικῆς ὀπισθογραφῆσεως, εὐθύνεται ἐκ τῆς τοιαύτης σχέσεως ἀλληλεγγύως μετὰ τῶν ἐκδοτῶν αὐτοῦ ἀπέναντι τοῦ κομιστοῦ, στερουμένη τοῦ εὐεργετήματος τῆς διαιρέσεως καὶ διζήσεως καὶ τοῦ ἐκ τοῦ βελλειανείου δόγματος, ἀφοῦ δὲν πρόκειται περὶ ἀναδοχῆς χρέους ἄλλοτριου, ἀλλ' ἰδίως ἐνοχῆς παραγομένης ἐκ τῆς ὀπισθογραφῆσεως εἰς διαταγήν τρίτου διὰ τῆς λήψεως ἰσαξίου ἀντιτίμου. Ἡμαρτημένως δὲ τὸ πρωτοβάθμιον δικαστήριον ἀποκλείσαν ἀπὸ τοῦ ἐπίδικου ἐγγράφου τὴν ιδιότητα τοῦ γραμματίου εἰς διαταγήν καὶ ἐφαρμόσαν τὰς περὶ κοινῆς ἐκχωρήσεως διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, ἐθεώρησε μὴ ὑπόχρεον τὴν ἐναγομένην καὶ ἀπέριψε τὴν ἀγωγήν, ἐφ' ᾧ μεταρρυθμιστέα μὲν αὕτη κρίνεται κατὰ τὸν βάσιμον ἐφέσεως λόγον.

Ἐπειδὴ νομίμως ἐνεγράφη ἡ ἀγωγή καὶ συνεζητήθη ἐκ τοῦ πινακίου τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, συμφώνως τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ περὶ Ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικαίων Νόμου, καθ' ἣν αἱ ἀποτελοῦσαι ἀπλὴν ὑπόσχεσιν συναλλαγματικαὶ καὶ τὰ εἰς διαταγήν γραμμάτια φέρουσαι ὑπογραφὴν ἐμπόρων καὶ μὴ τὸ ἐμποροδικεῖον κρίνει περὶ αὐτῶν, ἀφ' οὗ ἐν προκειμένῳ μετὰ τῆς γυναίκας συνενήχθησαν καὶ οἱ ἐκδόται τοῦ ἐπίδικου ἐγγράφου, ἀναμφισβητήτως ἐμποροὶ τυγχάνοντες καὶ ἐμπορικῶς συναλλαζάμενοι (*).

Ἐπειδὴ τὸ ἐπίδικον γραμμάτιον εἰς διαταγήν νομίμως ἐγράφη ἐπὶ χαρτοσήμου ἀξίας μιᾶς δραχμῆς, συμφώνως τῷ ἄρθρ. 15 ἐδ. γ' τοῦ ΑΧΚΕ' Νόμου, καθ' ὃ τὰ εἰς διαταγήν γραμμάτια, ἀνεξαρτήτως τῆς φύσεως αὐτῶν, γράφονται ἐπὶ χαρτοσήμου ἀξίας ὑπολογιζομένης κατὰ τὸν ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ πίνακα.

(*) Ὑποθέτομεν ὅτι ἡδύνατο νὰ κρίνῃ καὶ ἄνευ ὀνομαστικῆς ἀπολύτου.

Ἐπειδὴ παρεκτὸς τούτων τὸ ἐπίδικον ἐγγράφον χαρακτηρισθὲν κατὰ τὰ προρρηθέντα γραμμάτιον εἰς διαταγήν θεωρεῖται ἐμπορικόν, καθ' ὅσον δι' αὐτοῦ, ὀπισθογραφηθέντος μὲν ἐν Πειραιεὶ εἰς διαταγήν τοῦ ἐνάγοντος, πληρωτέον δ' ἐν ἄλλῳ τόπῳ, τὰς Ἀθήνας, συντελεῖται ἀποστολὴ χρημάτων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἥτις πρᾶξις κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ περὶ Ἀρμοδιότητος Ἐμποροδικαίων Νόμου θεωρεῖται ἐμπορικὴ, οἰοιδήκοτε καὶ ἂν ὦσιν οἱ συναλλασσόμενοι. Ὅντος δὲ τοῦ γραμματίου εἰς διαταγήν ἐμπορικῶν ἐνστάσεις ἀνεκκαθάριστοι προτεινόμεναι παρατέμπονται εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 729 τοῦ Ἐμπ. Νόμου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Νόμου ΑΥΝΖ' τοῦ 1887. Συνεπῶς ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης ὅτι ἡ ὀπισθογραφῆσις ἐγένετο εἰκονικῶς, μηδενὸς ληφθέντος ἀντιτίμου καὶ ὅτι καλύπτεται ἀναδοχὴ ἄλλοτριου χρέους ὑπὸ γυναικὸς συνομολογουμένη καὶ ἄκυρος κατὰ τὸ βελλειανεῖον δόγμα θεωρουμένη, μὴ ἀποδεικνυόμενος παραχρῆμα δέον νὰ παρακεμθῇ εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν κατὰ τὴν βάσιμον τοῦ ἐνάγοντος πρότασιν.

Ἀριθ. 71 (1907) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΕΛΕΓΗΣ

Ἐπιταγὴ μετὰ τελεσιδικίαν. - ἀδιατύπων.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ τμήμα τοῦτο τοῦ Ἀρ. Πάγ., συμφωνεῖ πρὸς τὴν γνώμην τοῦ α' τμήματος ὅτι κατὰ τοὺς Ν. 23 Πανδ. 22.1 Β. 32 (23.3) 3 (10.23) ἡ ὁχλήσις δὲν ὑπόκειται εἰς ὠρισμένας διατυπώσεις, ἐπομένως ἡδύνατο νὰ γείνη καὶ δι' ἐπιταγῆς κάτωθι τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου τῆς ἐπικυρωσάσης τὴν πρωτόδικον καὶ ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικείου, τὴν ἐπιδικάσανσαν τὴν ἐπίδικον ἀπαίτησιν, ἀρκεῖ μόνον ἐκ τῆς ἐπιταγῆς νὰ ἐξάγῃται σαφῶς τὸ ἀξιούμενον ποσόν.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου διὰ τῆς . . . ἐπιταγῆς γενομένης κάτωθι τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἀναφέρεται σαφῶς καὶ καθαρῶς τὸ ἀξιούμενον ποσόν καὶ οἱ τόκοι τούτου, ἡ δὲ ἐγκυρὸς ἐπιταγὴ, ἥτις ἐγένετο τὴν 20 Ἰανουαρίου 1876 καὶ αὕτη καθ' αὐτὴν ἀναφέρει σαφῶς τὸ ποσόν δι' ὃ ἐπιτάσσεται ὁ Δῆμος, ἀλλὰ καὶ ἐτι πλέον σαφηνίζεται διὰ τῆς ἀναφορᾶς τῆς εἰς τὴν προηγούμενην ἐπιταγήν καὶ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε οὐδεμία νὰ προκύπτῃ ἀμφιβολία περὶ τοῦ ἀξιούμενου ποσοῦ.

Ἀριθ. 72 (1907) Τμ. Α' (**)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΑΙΛΑΔΗΣ

Διαμονὴ ἐν ἄλλῳ τόπῳ. - παρεκταδὶς προθεσμίας.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 195 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Νόμου ΒΕΚΕ' τοῦ 1894, ὁ-

(*) Μετὰ τὴν ἐν σελ. 443 ΧVII 394 α' τμήματος διὰ τῆς ὁποίας ἀνῆρέθη ἡ ἐν σελ. 326 ΧIV 1634 Ε. Α., ἐνθα ὅρα τὴν ἐπεξηγηματικὴν σημείωσιν.

(**) Ἀναιρεῖται ἡ ἐν σελ. 224 ΧIV 329 Ε. Π., κατὰ τρόπον ἀπολύτως ἀπροσδόκητον καὶ συγχυρόμενον θορυβωδῶς πρὸς αὐτὰς τὰς αἰτιολογίας τῆς ἀνω ἀποφάσεως. Τὸ ἄρθρον 195 ὁρθότατα ποιοῦν, παραχωρεῖ

ρίζον ότι η προθεσμία παρεκτείνεται εάν ο διάδικος κατοική εις τόπον άλλον παρά τόν του δικαστηρίου ή του αντιδίκου του, έχει την έννοιαν ότι παρεκτείνεται επίσης η προθεσμία και αν διαμείνη εις άλλον τόπον, διότι προφανής του νόμου σκοπός είναι να χορηγήση ανάλογον παρέκτασιν προθεσμίας, όταν πρὸς ἐκτέλεσιν δικαστικῆς πράξεως ἀπαιτῆται καὶ ὁδοπορία· τούναντίον ἄρα δεχθὲν τὸ δικάσαν ἐφετεῖον διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, παρεδίωξε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ρηθέντος ἀρθροῦ καὶ ἀναιρετεῖται αὐταὶ εἰς κατὰ τὸ ἀρθρ. 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 73 (1907) Τμ. Α΄

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΑΙΑΔΗΣ
Γενικὸς πρόξενος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἀναπληρωταί. - καθήκοντα εἰσαγγελέως. - λήψις ὡς πειστοφύων. - κακοδικία. - ἀνεύθυνον Δημοσίου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀρθρ. 191 τοῦ ΧΝΣ' Νόμου, μὴ καταργηθέντος οὐδὲ τροποποιηθέντος διὰ μεταγενεστέρου νόμου, ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Γεν. Πρόξενος ἢ οἱ νόμιμοι αὐτοῦ ἀναπληρωταί, κατὰ τὸ στάδιον τῆς ἀνακρίσεως καὶ ἐπ' ἀκροατηρίου ἀναπληροῦσι τὰ καθήκοντα τοῦ εἰσαγγελέως, κατ' ἀκολουθίαν δεχθὲν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τῶν αἰτιολογιῶν τῆς πρωτοδικίου, εἰς ἃς ἀναφέρεται, ὅτι δυνάμει καὶ πρὸς ἐνάσκησιν τῆς ἀνακριτικῆς δικαιοδοσίας παρελήφθησαν ὑπὸ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ προξενικῆς ἀρχῆς, ὡς πειστήρια, τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμενα πράγματα τοῦ ἀναιρεσειόντος, ὁρθῶς ἔκρινεν ὅτι διὰ τὴν ὑπὸ τῆς ρηθείσης ἀρχῆς ἀφαίρεσιν αὐτῶν δὲν χωρεῖ ἀγωγή περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ Δημοσίου, διότι κατὰ μὲν τὸ ἀρθρ. 215 τοῦ ΧΝΣ' Νόμου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Νόμου ΑΠΟΕ', αἱ περὶ κακοδικεῖου διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 65 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τοὺς ἐν τοῖς ἀρθρ. 186—214 διαλαμβανομένους προξενικοὺς ὑπαλλήλους, ἄρα καὶ εἰς τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Γενικὸν Πρόξενον διὰ τὴν ρηθείσαν αἰτίαν, ἅτε ρητῶς ἀναφερόμενον ἐν τῷ ἀρθρ. 186, κατὰ δὲ τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἀρθροῦ 65 Ποινικῆς Δικονομίας, ὁ ἀδικηθεὶς ἐνεκα δόλου ἢ ἀσυγγνώστου ἀμελείας ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῷ ὀριζομένων προσώπων, ἐν οἷς καὶ οἱ εἰσαγγελεῖς, καθ' ὃν χρόνον οὗτοι ἐκτελοῦσιν ποινικὰ ἢ δικαστικῆς ἀστυνομίας ἔργα, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐγείρῃ μόνον κατ' αὐτῶν προσωπικὴν ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως καὶ οὐχὶ κατὰ τοῦ Δημοσίου ὡς προστήσαντος αὐτοὺς Βασιλ. Νόμου 15 (7.5) (*).

παρέκτασιν μόνον ἐὰν κατοικῇ ὁ διάδικος εἰς άλλον τόπον καὶ δὲν ᾖ το ἀναγκαῖον νὰ προῖδῃ καὶ ἐν περιπτώσει διαμονῆς, ὡς ἐστγίζουσα αὐτὸν ποιεῖ ἡ ἀνω ἀπόφασις, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἡ ἐν ἄλλῳ τόπῳ διαμονὴ τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ κατοικοῦντος, δὲν ἀπαιτεῖ οὐδεμίαν ὁδοπορίαν, ἀφ' οὗ ἡ κοινοποίησις γίνεται ἐπίσης καλῶς καὶ ἐν τῇ κατοικίᾳ. Αὐτὸ δὲν εἶναι πλέον ἐρμηνευτικὴ, ἀλλὰ ὁποσθεληματικὴ.

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ἐν σελ. 115 XV 1208 Ε. Α. Ὅρα τὰς αὐτὰς σημειώσεις μας.

Ἀριθ. 74 (1907) Τμ. Α΄

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Ἐκτελεσταί. - ἔκτασις ἐξουσίας. - οὐκ ἀποκλεισμός κληρονόμου. - ἐρμηνεία διαθήκης περὶ ἐκτάσεως. - προβολὴ ἀνεπαρκοῦς ἐθίμου. - ἐπικονομικὴ αἰτιολογία ἐσφαλμένη.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ θεμελιώδους δόγματος τοῦ κληρονομικοῦ δικαίου ὅτι ὁ κληρονόμος διαδέχεται τὸν τελευτήσαντα εἰς τὸ σύνολον τῶν εἰς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ἀναγομένων σχέσεων Ν. 37 (29.2) Βασιλ. 29 (ΑΕ'. ιδ') ἀπορρέει τὸ δικαίωμα τοῦ κληρονόμου νὰ ἐπιληφθῇ τῆς νομῆς τῶν κληρονομιαίων πράγματων, ὁ δὲ θεσμός τῶν ἐκτελεστῶν τῆς διαθήκης ἀναγνωρίζεται μὲν διὰ τῆς Νεαρᾶς 68 τοῦ Λέοντος, ἀλλ' οὐδεμία διάταξις νόμου ὁρίζει τὰ καθήκοντα καὶ τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν, οἱ δὲ Ν. 28 Κωδ. (1.3) Ν. 88 § 1 (36.1) καὶ Νεαρὰ 131 κεφ. 10 ὁρῶσιν εἰδικὰ θέματα περὶ κληροδοτημάτων, καθ' ἃ διατάσσεται ἡ ἀπόδοσις εἰς ἄλλους τοῦ καταληφθέντος ἢ ἡ ἀνάλωσις αὐτοῦ καθ' ὀρισμένον τρόπον κατ' ἀκολουθίαν, ἀνευ ρητῆς διατάξεως τοῦ νόμου, οἱ δὲ τῆς διαθήκης διοριζόμενοι ἐκτελεσταὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διατάξεων αὐτῆς δὲν δύναται νὰ παραπεμφθῶσιν εἰς τὴν νομὴν τῶν κληρονομιαίων καὶ ν' ἀποκρούσωσι τὸν κληρονόμον νὰ ἐπιληφθῇ ταύτης ἰδίῳ κληρονομικῷ δικαίῳ. Τὸ ἐφετεῖον ἄρα ἀποφηνάμενον ὅτι ἡ ἀναιρεσιδότης ἐκ διαθήκης κληρονόμος τοῦ Π. Κ*** δικαιούται νὰ κατέχῃ τὰ κληρονομιαῖα πράγματα, οἱ δὲ ἀναιρεσειόντες ἐκτελεσταὶ τῆς διαθήκης δὲν κέκτηνται τὸ δικαίωμα νὰ ἐξωθήσωσιν αὐτὴν τῆς νομῆς ἢ νὰ συγκατέχωσι μετ' αὐτῆς τὰ κληρονομιαῖα, ἀλλ' ἡ ἐκ τοῦ νόμου ἐξουσία αὐτῶν περιοριστέρα εἰς τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ὑπὸ τῶν κληρονόμων ἐκτελέσεως τῶν διατάξεων τῆς διαθήκης, ὁρθῶς ἤρμηγευσε καὶ ἐφήρμωσε τοὺς εἰρημένους νόμους.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς περὶ ἐθίμου, καθ' ὃ ἀναγνωρίζεται μόνον ὁ θεσμός τῶν ἐκτελεστῶν τῆς διαθήκης, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτι δι' αὐτοῦ ὀρίζεται ἡ ἐξουσία αὐτῶν νὰ λάβωσι τὴν διακατοχὴν τῶν κληρονομιαίων, οὐδεμίαν κέκτηται νομικὴν ἀξίαν κατὰ τὰ εἰρημένα, ἔθεν τὸ ἐφετεῖον ὁρθῶς ἀπέρριψεν αὐτόν.

Ἐπειδὴ ναὶ μὲν ἡ ἔκτασις τῆς ἐξουσίας τῶν ἐκτελεστῶν τῆς διαθήκης προσδιορίζεται κατὰ πρῶτον λόγον ὑπὸ τοῦ διαθέτου, πλην τὸ ἐφετεῖον, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν αἰτιολογιῶν τετάρτης, πέμπτης καὶ ἐξδόμης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἔλαβεν ὑπ' ὄψει δόλοκληρον τὸ περιεχόμενον τῆς ἀπὸ 2 Ἰουνίου 1904 ἰδιογράφου διαθήκης, ἥτοι οὐ μόνον τὴν περὶ διορισμοῦ τῶν ἐκτελεστῶν διάταξιν αὐτῆς, ἣν παρατίθησιν ἐν τῇ ἐξδόμῃ αἰτιολογίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἀπάσας τὰς λοιπὰς διατάξεις αὐτῆς καὶ ἐκτιμήσαν αὐτὰς δεχεται ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ κρίσει τοῦ ὅτι ὑπὸ τοῦ διαθέτου Π. Κ*** δὲν ἐδόθη τοῖς ἀναιρεσειούσιν ἐκτελεσταῖς τῆς διαθήκης αὐτοῦ ἡ ἐξουσία τῆς διακατοχῆς τῶν κληρονομιαίων.

Ἐπειδὴ ἡ αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι διὰ τῆς διαθήκης ἐδόθη τοῖς ἀναιρεσειούσιν ἐκτελεσταῖς αὐτῆς ἡ ἐ-

ξουσία της διακατοχής της κληρονομίας άνισχυρός έστιν ή τοιαύτη διάταξις, έστιν έπιδοθητική, ώστε και εσφαλμένη άν ή δέν εμάγεται την αναίρεσιν της άποφάσεώς του, έπαρκούς ούσης προς ύποστήριξιν του διατακτικού αύτης της προηγουμένης κυρίας αίτιολογίας (*).

ΠΟΙΝΙΚΗ

Άριθ. 143 (1907) Τμ. Β'

Εισηγητής ό άρεοπαγίτης κ. Ι. ΤΕΛΤΣΟΣ

Κήρυξις άναρμοδιότητος στρατιωτικών και κοινών ποινικών δικαστηρίων.-κανονισμός 'Αρείου Πάγου.- παρὰ φύσιν άσέλγεια μετὰ έν στρατιώτου και πολίτου.- άναγκαία συνταξιογραφία.- άρμοδιότης.

Έπειδή, ως εμάγεται εκ της δικογραφίας, δια μέν του ύπ' αριθ. 371 π. έ. βουλεύματος του Συμβουλίου των έν Καλάμαϊς Πλημμελειοδικών έκηρύχθησαν άναρμόδια τά κοινά ποινικά δικαστήρια ίνα έπιληφθώσι της κατά του στρατιώτου Μ. Α*** κατηγορίας, ήτις είχε τότε χαρακτηρησθή ως βιασμός, δια δέ του ύπ' αριθ. 43,200 έ. έ. έγγράφου του 'Υπουργείου των Στρατιωτικών προς τόν παρὰ τῷ 'Αρ. Πάγῳ εϊσαγγελέα έθωρήθησαν άναρμόδια τά στρατιωτικά δικαστήρια έπομένως ύφίσταται περίπτωσις κανονισμού άρμοδιότητος κατά τῷ άρθρον 46 Ποιν. Δικονομίας ύπό του 'Αρ. Πάγου.

Έπειδή, ως εμάγεται εκ των μέχρι τουδε ένεργηθεισών άνακρίσεων, πρόκειται περι παρὰ φύσιν άσελγείας, διαπραχθείσης ύπό μέν του Μ. Α*** στρατιώτου ένεργητικῶς και τῷ Ι. Χ*** πολίτου παθητικῶς, εϊσι δέ οὔτοι άμφότεροι καταδικαστέοι ποινικῶς, διότι τῷ άδίκημα τοῦτο δέν δύναται νά έπτελεσθῇ ύπό ένός μόνου προσώπου' ύπαγομένων δέ των κατηγορουμένων εις διάφορον άρμοδιότητα, ως όντων του μέν στρατιώτου, του δέ πολίτου, κατά τῷ άρθρ. 60 της στρατ. ποιν. νομοθεσίας ή δια τόν πολίτην άρμοδιότης των κοινών ποινικών δικαστηρίων έπεκτείνεται και δια τόν στρατιώτην.

Άριθ. 147 (1907) Τμ. Β'

Εισηγητής ό άρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Διορισμός προσώπου πῶς κεκτημένου προσόντα.- παραβάσις καθήκοντος.- βλάβη επιμελείας.- διορισμός ύπογραμμάτως.- άντίθεσις προσωρινῇ άναπληρώσει.- άτελής αίτιολογία.

Έπειδή ό άναυρεσίαν παρεπέμφθη επί τῷ λόγω ότι γραμματεῖς ών του Είρηνοδικείου Καλαυρίας παρέβη τά καθήκοντα της έπιτετραμμένης αὐτῷ ύπηρεσίας, ήτοι προέβη έν γνώσει δια του ύπ' αριθ. 1300 του έτους 1904 έγγράφου του εις τόν διορισμόν του Ι. Β*** ως ύπογραμμάτως του Είρηνοδικείου Καλαυρίας, χωρίς οὔτος νά κέκτηται τά νόμιμα προσόντα και άνευ προηγουμένης δοκιμασίας ύπό του είρηνοδίκου συμφώνως τῷ νόμῳ και ότι έπραξε τοῦτο προς βλάβην της 'Επικρατείας.

Έπειδή του άρθρου 487 § 1 του Ποιν. Νόμου

μή διακρίνοντας ποσῶς τῷ είδος της σκοπούμενης βλάβης, εκεται ότι δύναται αύτη νά εϊναι οὔ μόνον ύλική αλλά και ήθική, τοιαύτη δέ ήθική βλάβη εϊναι δυνατή δια τήν επικράτειαν' επί του προκειμένου δέ κατά τά πραγματικά περιστατικά, ως ταῦτα εγένοντο δεκτά ύπό του προσδαλλομένου βουλεύματος, ήθικην βλάβην υπέστη ή 'Επικράτεια, διότι ήθική βλάβη εϊναι δια τήν 'Επικράτειαν όταν διορίζεται ως υπάλληλος πρόσωπον μή κεκτημένον τά νόμιμα προσόντα' όρθῶς άρα εφηρμόσθη τῷ άρθρ. 487 § 1 του Ποιν. Νόμου (*).

Έπειδή, κατά τῷ άρθρ. 123 έδ. 2 του 'Οργαν. των Δικαστηρίων, κωλυομένου του γραμματέως και των ύπογραμμάτως, τῷ δικαστήριον δύναται ν' άναπληρώση τήν θέσιν ταύτην δαπάνη του γραμματέως, αλλά προσωρινῶς' επί του προκειμένου όμως, ως προκύπτει εκ του προσδαλλομένου βουλεύματος, δέν πρόκειται περι προσωρινῆς άναπληρώσεως, οὔδ' εμάγεται προσωρινῇ άναπλήρωσις εκ του ότι δέν αναφέρεται έν τῷ βουλεύματι ότι διώρθη μόνιμος.

Έπειδή τῷ βούλευμα των πλημμελειοδικών άναφέρεται έν τῷ σκεπτικῷ εις τήν πρότασιν του εϊσαγγελέως, έχουσαν οὔτω: αὐτί εκ της άνακρίσεως προκύπτουσιν άρνούσαι ένδείξεις ένοχῆς επί παραβάσει καθήκοντος και παραπέμπει τόν άναυρεσίοντα επί παραβάσει καθήκοντος' έπομένως έχει αίτιολογίαν, άλλ' άτελή, ή άτελής όμως αίτιολογία δέν άποτελεῖ λόγον άναίρεσεως.

Άριθ. 149 (1907) Τμ. Β'

Εισηγητής ό άρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

Έμμιθός πάρεδρος.- άνάθεσις είσαγγελικών καθηκόντων.- παρέλευσις εξαμήνου.- αὐτοδικαία άπαλλαγῇ.- σύνθεσις δικαστηρίου διά.- παραβίασις δεδικασμένου.

Έπειδή, κατά τήν έννοιαν των άρθρ. 1 και 2 § τελ. 5, 6, 8 του Νόμου Β, Η' περι προσόντων των δικαστικών υπαλλήλων και των τροποποιησάντων τά άρθρα 1 και 6 τούτου άρθρ. 1 και 2 του ύπό στοιχ. ΒΧΝΣ' Νόμου του 1899, κατά συνδυασμόν προς τά άρθρα 27 και 32 'Οργ. Δικαστηρίων, κύρια καθήκοντα των έμμιθων παρέδρων εϊσι τά του δικαστοῦ, εις ών τήν εκπλήρωσιν, ως άναπληρωται τούτου προς συμπλήρωσιν του δικαστηρίου καλοῦνται κατά προτίμησιν των άμίσθων παρέδρων (άρθρ. 2 έδ. τελ. Β, Η' Νόμου). Καί δύναται μέν ν' άνατεθῶσι εις έμμιθον πάρεδρον δια Β. Διατάγματος καθήκοντα άντεισαγγελέως, ή εκπλήρωσις όμως τούτων, έπιφέρουσα άναγκαιῶς λόγω άσυμβιβάστου τῷ άδύνατον της συγχρόνου ύπ' αὐτοῦ ένασχέσεως και των καθηκόντων του δικαστοῦ, δέν δύναται νά παραταθῇ πλέον των έξ μηνῶν, κατά τῷ άρθρ. 2 του ΒΧΝΣ' Νόμου. Έκ του τοιούτου δέ ύπ' αὐτοῦ τούτου του νόμου κατά χρόνον περιορισμοῦ της των τοιούτων καθηκόντων εκπλήρωσεως εμάγεται προφανῶς ότι, διαρ-

(*) Έμφικυρῶται ή έν σελ. 262 παρόντος τόμου 1421 Ε. Α.

(2) Όλος έ γάδαρος έχει πέται στο πηγάδι και ή τιμωρηθείσα περίστασις φροντίζει νά μή στάξῃ ή οὔρα του.

κοῦντος μὲν τοῦ ὀριζομένου εξαμήνου, δύναται διὰ Β. Διατάγματος νὰ προκληθῇ ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπ' αὐτῶν, παρελθόντος ὅμως τοῦ χρόνου τούτου ἡ ἀδυναμία τῆς περαιτέρω ἐνασχέσεως αὐτῶν, ἐπερχομένη ἐξ αὐτῆς τῆς ρητῆς ὡς ἄνω τοῦ νόμου διατάξεως αὐτοδικαίως, οὐδαμῶς προαπαιτεῖ τὴν ἐκδοσιν Β. Διατάγματος ἐπὶ τούτῳ καὶ ἡ παντελής δ' ἐν τῇ τοιαύτῃ περιπτώσει ἑλλείψις τοιοῦτου ἀναπληροῦται ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ νόμου. Ἐν προκειμένῳ δὲ βεβαιουμένου ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 166 τῆς 10 Ἰουλίου 1906 φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ὅτι διὰ τοῦ ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν Β. Διατάγματος, δημοσιευθέντος ἐν τῷ φύλλῳ τούτῳ, εἶχον ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου ἀνατεθῇ καθήκοντα ἀντεισαγγελέως εἰς τὸν παρὰ τῷ Πρωτοδικεῖῳ Ἀθηνῶν ἐμμισθον πάρεδρον Ε. Π^α, πιστοποιουμένου δ' ἐκ τοῦ πρακτικοῦ συνεδριάσεως τῆς προσβαλλομένης ἡδὴ ἀποφάσεως ὅτι μέχρι τῆς 29 Μαρτίου 1907, ὅτε ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξεδόθη, εἶχε παρέλθει τὸ ἐξάμηνον ἐκ τοῦ ἄνω νόμου διάστημα, καθ' ὃ κατ' ἀνώτατον ὅρον ἡδύνατο ὁ πάρεδρος οὗτος νὰ ἐκπληρώσῃ τ' ἀνατεθέντα αὐτῷ τοιαῦτα καθήκοντα, νομίμως συνετέθη δι' αὐτοῦ, κληθέντος πρὸς ἀναπλήρωσιν κωλυομένων τακτικῶν δικαστῶν καὶ ἐκπληρῶσιν τῶν κυρίων αὐτοῦ καθηκόντων, τὸ δικάσαν πλημμελειοδικεῖον καὶ ἂν ἐτι δὲν εἶχεν ἐκδοθῇ ἡ κοινοποιηθῇ αὐτῷ Β. Διάταγμα περὶ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῶν καθηκόντων ἀντεισαγγελέως καὶ ὃ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς τὸ δικάσαν πλημμελειοδικεῖον κηρῦξαν τὸν ἀναιρεσίοντα ἔνοχον πλειόνων ἀξιωματικῶν πράξεων, ἥτοι τραυμάτων καὶ ἐξυδρίσεως ἐφήρμοσε τὸ ἄρθρ. 109 Ποιν. Νόμου, ὡς συντρέχουσας περιπτώσεως ἐφαρμογῆς αὐτοῦ, ἂν δὲ διὰ τῆς περὶ ἐνοχῆς ἀποφάσεως παρεβίασε τὸ δεικασμένον, κηρῦξαν τὸν ἀναιρεσίοντα ἔνοχον καὶ τῆς πράξεως τῆς ἐξυδρίσεως, ἥς εἶχε διὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ἀθωωθῇ, τοῦτο δὲν δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀναιρέσιν ταύτης, ἀφοῦ τὸ μὲν ἄρθρον 109 Ποιν. Νόμου ὁρθῶς κατὰ τ' ἀνωτέρω ἐφηρμόσθη, μόνον δὲ τὸ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 117 Ποιν. Νόμου δειδικασμένον, ἥτοι ἡ διὰ τῆς ἐκτελέσεως τῆς τελεσιδικίου ἀποφάσεως ἐξάλειψις τοῦ ἀξιωματικοῦ αὐτῆς ἡδύνατο νὰ παραγάγῃ λόγον ἀναιρέσεως ἐνεκα κακῆς τοῦ Ποιν. Νόμου κατὰ τοῦτο ἐφαρμογῆς, τῆς παραδιάσεως τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 84 ἐδ. 8 Ποιν. Δικονομίας δειδικασμένου, εἰς ἣν καὶ ἡ περὶ ἧς πρόκειται ἀναφέρεται, μὴ διατεταγμένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας καὶ μὴ ἐπαγούσης διὰ τοῦτο ἀναιρέσιν. ὡς εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐν ἄρθρ. 407 Ποιν. Δικονομίας ἀναγραφόμενων περιπτώσεων ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεων πλημμελειοδικῶν ὑπαγομένης. Κατὰ ταῦτα καὶ ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως ἐνεκα κακῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ παραδιάσεως τοῦ δειδικασμένου ἀπορριπτέος καθίσταται ὡς μὴ βάσιμος.

Ἄριθ. 150 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ
Βιαδύς.-ἐπιδικαστικὸς ἀποζημιώσεως ἐπὶ δια-

κορεῦσει.-στίφησις ἐπὶ ἀποδείξεων.-πλείονες καταδικασθέντες.-ἀλληλεγγύη.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται ὅτι ἐκ τῆς ὑπὸ τῶν κατηγορουμένων διαπραχθείσης ἀξιοποιήσεως πράξεως ἐπῆλθε τῇ πολιτικῶς ἐναγούσῃ ζημίᾳ ἐνεστώσα καὶ βεβαία, συνισταμένη εἰς τὴν ἐκ τῆς διακορεύσεως αὐτῆς ἐπαύξησιν τῆς ἀναγκαίας πρὸς ἀποκατάστασιν εἰς γάμον προικὸς, δι' ἧς κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τῆς Ποιν. Δικονομίας παραδέχεται τῷ ἀδικηθέντι δικαίωμα ἀποζημιώσεως.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον πρὸς μὲν τὴν πεποιθησῶς του περὶ τοῦ βασίμου τῆς ἀπαιτήσεως τῆς πολιτικῶς ἐναγούσης καὶ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως ἐστηρίχθη ἐπὶ τῇ ἀποδεικτικῇ διαδικασίᾳ, καθ' ἣν ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξάγεται καὶ οἱ ἀναιρεσίοντες ἀβάσιμος τὸν ἀντικρίον ἰσχυρίζονται.

Ἐπειδὴ συνωδὰ τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρ. 30 τοῦ Ποιν. Νόμου κατ' ἣν «πάντες ὅσοι δι' ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἀδίκημα καταδικάσθησαν ἐνέχονται ἀλληλεγγύως εἰς τὰς ἐνδεχομένας ἀποδόσεις, εἰς τὴν προκειμένην ἀποζημίωσιν καὶ εἰς τὰ δικαστικά ἐξοδα» τὸ δικαστήριον κατεδίκασε καὶ τοὺς ἐπὶ συνεργείᾳ κηρυχθέντας ἐνόχους Δ. Ρ^α καὶ Σ. Ρ^α εἰς τὴν μετὰ τοῦ κυρίου αὐτουργοῦ ἀλληλεγγύων πληρωμὴν τοῦ ἐπιδικασθέντος ποσοῦ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς.

Ἄριθ. 151 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΕΑΓΡΗΣ
Παράδοσις καθήκοντος.-βλάβη Ἐπικρατείας.
ὑπαρξίς ἐν ὁκοφ.-οἰαδήποτε βλάβη.

Ἐπειδὴ ὁ ἐν τῇ προσθετῇ αἰτίῃσις διατυπωμένος λόγος ἀναιρέσεως ὅτι τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν δὲν παρεδέξατο τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 487 τοῦ Ποιν. Νόμου ἀπαιτούμενον σκοπὸν τῆς βλάβης τῆς Ἐπικρατείας ὡς προκύψαντα ἐκ τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, ἀλλ' ὡς ἐνυπάρχοντα ἐν τῇ φύσει τοῦ ἀδικήματος τῆς παραβάσεως καθήκοντος, ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς ἀβάσιμος, καθόσον ἐκ τοῦ διατακτικοῦ, ἀλλ' ἰδίως ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ τοῦ προσβαλλομένου βουλευματος προκύπτει σαφῶς (ἴδε σκεφ. 1 καὶ 4 αὐτοῦ) ὅτι τοῦτο ἐδέξατο τὴν ἐκ προθέσεως τοῦ κατηγορουμένου παράδασιν καθήκοντος πρὸς βλάβην τῆς Ἐπικρατείας, στηριχθὲν εἰς τὰς καταθέσεις τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα ἐγγράφα.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἡ βλάβη τῆς Ἐπικρατείας πρέπει νὰ ἐνυπάρχῃ ἐν τῷ σκοπῷ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ οὐχὶ νὰ προέρχῃται αὕτη ὡς ἀποτέλεσμα, ὡς ἐδέξατο τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα, ὡσαύτως ἀπορριπτέος ἐστὶν, διότι αὐτὸ τοῦτο ἀκριβῶς ἐδέξατο τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα, ἥτοι ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐκ συστάσεως μετ' ἄλλων παρέβη τὰ αὐτοῦ καθήκοντα καὶ ὅτι ἡ παράδοσις αὕτη ἐγένετο πρὸς βλάβην τῆς Ἐπικρατείας, ἥτοι συμφώνως τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 487 ἐδ. 1 τοῦ Ποιν. Νόμου, τοῦ ἀπαιτοῦντος τὴν βλάβην τῆς Ἐπικρατείας, ἐγκειμένην ἐν τῷ σκοπῷ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ οὐχὶ ἐπερχομένην ὡς ἀποτέλεσμα.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἕτερος λόγος τῆς προσθέτου αἰτήσεως ὅτι ἡ βλάβη τῆς Ἐπικρατείας πρέπει νὰ εἶναι ὑλικὴ καὶ ὅτι τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα ἐδέξατο γενικὴν τοιαύτην, ἀπορριπτέος ἐστὶ, καθόσον ὁ νόμος δὲν διακρίνει τὴν βλάβην τῆς Ἐπικρατείας, ἐμπεριλαμβάναται δὲ ἐν τῇ γενικῇ ἐκφράσει οὐ μόνον ἡ ὑλική, ἀλλὰ κατὰ μείζονα λόγον καὶ ἡ ἠθικὴ, ἥτις διὰ τὴν Ἐπικράτειαν εἶναι μείζων τῆς ὑλικῆς καὶ συνηθεστέρα ἐκ τῆς παραδόσεως τῶν καθηκόντων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

Ἀριθ. 152 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Υἱοὶς μεταξὺ συνυπηρετούντων. - ἔννοια. - ὕδρεις μεταξὺ δικηγόρου καὶ εἰσαγγελέως κατὰ προανάκρισιν. - ἐκτίμησις ὕδρεως.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι κακῶς ἐφηρόσθη τὸ ἀρθρ. 21 τοῦ περὶ Ἐξυδρίσεως κλ. Νόμου, καθόσον προκειμένου περὶ συνυπηρετούντων ἡ μεταξὺ αὐτῶν ἐξυδρίσις συνωδᾷ τῷ ἀρθρ. 31 τοῦ αὐτοῦ Νόμου τιμωρεῖται κατὰ τὰς πειθαρχικὰς διατάξεις, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ ὀφίσταται ἡ περίπτωσις τῆς συνυπηρεσίας μεταξὺ αὐτοῦ ὡς δικηγόρου καὶ πληρεξουσίου τοῦ Γ. Π.^{***}, καθ' ἣν ὁ μὲν μηνυτὴς ἐξτετέλει χρέη εἰσαγγελέως ὁ δὲ ἀναιρεσίων συνηγόρου, εἶναι ἀνυπόστατος, διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ προσβαλλομένου βουλεύματος, ὁ ἀναιρεσίων παραπέμπεται ἵνα δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος ὅτι ἐν Λευκάδι διὰ κινήσεων, ἥτοι κινήσεως καὶ ὑψώσεως τῆς χειρὸς του συνοδευομένης μὲ τὴν φράσιν «ἂν δὲν ἠθέλατε νὰ σᾶς σταματοῦν εἰς τὸν δρόμον ἔπρεπε νὰ εὐρίσκεσθε εἰς τὰ γραφεῖα σας» καὶ διὰ τῶν ὀνειδιστικῶν λέξεων «εἰς τὰς Ἀθήνας καθάνατε τὰς φράσεις αὐτὰς (ἥτοι τὴν φράσιν ἄπλυτα) νεανία, τὶ ἀνατροπὴ εἶναι αὐτὴ, σὺ ἐν μέσῃ πλατείᾳ τὸ εἰσαγγελικὸν ἀξίωμα κατέρριψες παιδάριον», καθύδρισε καὶ ἐχλεύασε τὸν εἰσαγγελεύοντα πρωτοδικὴν Δ. Δ.^{***}, καθόσον ἀνάγεται ἐν γένει εἰς τὰ δημόσια τοῦτου καθήκοντα ὡς εἰσαγγελεύοντος· ἐν δὲ τῷ σκεπτικῷ τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα δέχεται ὅτι ἡ ἐξυδρίσις ἐγένετο καθ' ὅδον, καθ' ὃν χρόνον ὁ ἀναιρεσίων δικηγόρος δὲν ἐξτετέλει ὑπηρεσίαν εἴτε ἰδίαν εἴτε κοινὴν μετὰ τοῦ εἰσαγγελεύοντος· οὕτω πῶς γενομένη ἡ ἐξυδρίσις δὲν δύναται νὰ λογισθῇ ὡς ὕδρις μεταξὺ συνυπηρετούντων κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρθρ. 31 τοῦ περὶ ἐξυδρίσεως Ν., ὅπερ προϋπόθεσιν ἔχει συνυπηρεσίαν, ἥτοι ὅτι οἱ παρεκτραπέντες ὑπάλληλοι συνεργάζονται ἐξασκοῦντες κοινὴν ὑπηρεσίαν καὶ ὅτι αἱ ὕδρεις ἀπηυθύνθησαν καθ' ὃν χρόνον συνεργάζοντο, τοιοῦτό τι δὲν δέχεται τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα. Κατὰ δὲ τὴν ἐνέργειαν τῆς προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως οὐδεμία ὑπάρχει συνυπηρεσία μεταξὺ τοῦ εἰσαγγελέως ὡς ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου καὶ τοῦ δικηγόρου, διότι ἡ ἐνέργεια τοῦ εἰσαγγελέως καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ δικηγόρου ἐπὶ ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ὁ εἰσαγγελεὺς ἐνεργεῖ ἀνάκρισιν, ἀποτελοῦσιν ἴδιον καθήκον ἐκάστου, ἐν ᾧ ἡ συνυπηρεσία προϋπόθεσιν ἔχει κοινὴν ὑπηρεσίαν.

Ἐπειδὴ ἡ περίπτωσις 2α τοῦ ἀρθρ. 31 τοῦ περὶ ἐξυδρίσεως Νόμου, καθ' ἣν πᾶσα ἀπρεπὴς πράξις

ἢ ἐκφράσις μεταξὺ τῶν εἰς ὑπηρεσίαν διατελούντων τιμωρεῖται πειθαρχικῶς, ἐφαρμόζεται ὡς ἀκριβὴς πρόκειται· περὶ ἀπρεποῦς πράξεως ἢ ἐκφράσεως· ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως δὲν πρόκειται περὶ ἀπρεποῦς πράξεως ἢ ἐκφράσεως, ἀλλὰ περὶ ἐξυδρίσεως, ἐπομένως δὲν ἔχει αὐτὴ ἐφαρμογὴν.

Ἐπειδὴ αἱ φράσεις, ὡς παραθέτει τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων παρεκτέμθη ὁ ἀναιρεσίων ἐπὶ ἐξυδρίσει, ὁρθῶς ὑπὲρ λήθησαν ὑπὸ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 21 τοῦ περὶ ἐξυδρίσεως Νόμου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀρ. 2041 (1900)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Δ. ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ

Ἐπιτροπὴς γυμνασίων ἀλλοδαπῶν σπόλφ. - αἰγιαλίτις γραμμῇ. - ζημίαι εἰς κτήματα. - ἀποζημιώσις. - εὐθύναι Δημοσίου. - καθορισμὸς ὑπαιτιότητος ἐν ὁδοῖς ἀδείας.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων ἐν τῇ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῇ ἐκθέτει ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐπέτρεψε κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1897 εἰς τὸν ἀγγλικὸν στόλον τῆς Μεσογείου νὰ ἐκτελέσῃ γυμνάσια θαλάσσια καὶ ἀποβατικά, ἡμερήσια καὶ νυκτερινά, κατὰ τὴν θέσιν Πλατυγιάλι τῆς παραλίας τοῦ Ἀστακοῦ, ὅτι τὰ γυμνάσια ταῦτα ἐξετελέσθησαν διαρκέσαντα ἀπὸ Ὀκτωβρίου 1897 μέχρι Φεβρουαρίου 1898 μετὰ βραχυτάτων διακοπῶν, ὅτι ἐκ τῆς ἐκτελέσεως ὁμοῦ τῶν γυμνασίων τούτων ὑπέστη, ὡς ὑπεκμισθωτῆς ἢ ἰδιοκτήτης τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένων καὶ κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ δήμου Ἀστακοῦ κειμένων λειβαδίων, τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθεμένην ζημίαν, ζητεῖ δὲ ὁ ἐνάγων ὅπως ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ διὰ τὴν ζημίαν ταύτην, διότι αὐτὴ συνέβη ἐξ ὑπαιτιότητος καὶ ἐκ πταίσματος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως συνεπεία τῆς ἀδείας αὐτῆς ὅπως ἐκτελεσθῶσι τὰ εἰρημμένα γυμνάσια, ἅτινα δὲν ἠδύναντο νὰ γείνωνιν ἄνευ τῆς ἀδείας τῆς καὶ παρὰ τὴν θέλησίν τῆς, ὁ δὲ ἐνάγων καὶ οἱ εἰς αὐτὸν ἐκμισθώσαντες ἠδύναντο νὰ ἐμποδίσωσιν ἕνεκα τῆς ὑπερχοῦς δυναμείας τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου καὶ τῆς ἀδείας τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ διεθνῆ νόμιμα αἱ παραθαλάσσιοι ἐπικράτειαι ἔχουσι δικαίωμα κυριαρχίας ἐπὶ τῶν βρεχουσῶν τὸ ἐδάφος αὐτῶν θαλασσῶν ἐξικνούμενον μέχρι βολῆς τηλεβόλου, θεωρουμένου τοῦ μέρους τούτου τῆς θαλάσσης κατὰ πλάσμα ὡς προεκτάσεως τοῦ ἐδάφους τῆς πολιτείας, ἔχει δὲ ὡς δικαιοδοσίας ἢ κυριαρχικῇ αὐτὴ ἐξουσία καὶ τὸ ἐφ' οὗ αὐτὴ στηρίζεται πλάσμα, τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς ταύτης τῆς ἐπικρατείας, τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐμπορίου καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν παρὰ τὴν ἀκτὴν οἰκούντων πληθυσμῶν, διότι πάντα ταῦτα ἀπαιτοῦσι τὸ δικαίωμα τῆς ἐπικρατείας τοῦ ἀσχεῖν ἀστυνομικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν πλοίων τὰ ὅποια εἰσέρχονται ἢ ἐξέρχονται ἢ σταθμεύουσιν εἰς τὰ ὕδατα αὐτῆς (l'atour la mer territoriale τ. 7 ἐκ. 207 ἐκ.), δικαίωμα ὅπερ τὸ Ἑλλ. Κράτος ἀσχεῖ διὰ τῶν λιμεν.

αυτοῦ ἀρχῶν, ὧν τὴν ἀρμοδιότητα καὶ τὰ καθήκοντα ὁρίζουσι τὰ ἀρθρ. 11 καὶ ἐκ. τοῦ ἰσχύον νόμου ἐπέχοντος Β. Διατάγματα τῆς 4ης Ἰανουαρίου 1834 περὶ ὀργανισμοῦ τῶν λιμενικῶν ἀρχῶν, ἰσχύοντος καὶ μετὰ τὸν Νόμον ΑΓΜΖ' τῆς 26 Μαΐου 1887 κατὰ τὸ ἀρθρον 24 αὐτοῦ, ὡς δὲ συνάγεται ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ ἀρθρου 11 τοῦ εἰρημένου Διατάγματος, καὶ ἰδίως ἐκ τῶν συνδυασμένων ἐδαφίων 2, 3, 9, 13, 14 καὶ 17 αὐτοῦ, αἱ λιμενικαὶ ἀρχαὶ ὀφείλουσι νὰ φροντίζωσι καὶ διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν εἰς τοὺς λιμένας ἢ παρὰ τὰς ἀκτὰς ἰδιοκτησιῶν. "Ὅταν ἐπομένως αἱ λιμενικαὶ ἀρχαὶ δὲν ἐφρόντισαν νὰ ἀποτρέψωσι ζημίαν ἐπενεχθεῖσαν παρὰ πλοίου εἰς παραθαλάσσιον ἰδιοκτησίαν, ἢ δὲ ταν, πολὺ πλέον, αὐτὴ ἡ κυβέρνησις ἐπέτρεψε νὰ ἐπιχειρηθῇ τι παρὰ πλοίων, μὴ δυνάμενον ἀνευ τῆς ἀδείας τῆς ταύτης νὰ πραχθῇ, ἐνῷ ἡδύνατο νὰ προῖδῃ ὅτι ἀμεσὸς συνέπεια τῆς ἐπιτραπείας πράξεως θὰ ἦτο ζημία ἰδιωτοῦ, εὐθύνεται τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον εἰς ἀνθρώπων τῆς ζημίας ταύτης, διότι ἀμελῶς τὸ Δημόσιον διὰ τῶν ἀρμοδίων ὀργάνων τοῦ ἐξεπλήρωσε τὰς περὶ τὴν ἀστυνομίαν τῶν ἀκτῶν καὶ παραλίων ὑποχρεώσεις του. Ἐὰν λοιπὸν ἡ κυβέρνησις τὴν ἀδειαν ὅπως ἐκτέλεσῃ ὁ ἀγγλικὸς στόλος γυμνάσια ἐνσφαιρα, θαλάσσια καὶ ἀποβατικὰ ἐν ὠρισμένῃ θέσει τῆς παραλίας τοῦ Ἀστακοῦ, ἥς ἀνευ δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ ἐκτελεσθῶσιν, ἀνευ παραβίασεως τῶν διεθνῶν ἐνυμνίων καὶ τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, παρέσχεεν, εἰ καὶ ἡδύνατο νὰ προῖδῃ ὅτι ἡ ἐκτέλεσις αὐτῶν ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ θὰ συνεπῆγε τὴν ζημίαν τοῦ ἐνάγοντος, δικαιοῦται οὗτος νὰ ζητήσῃ δι' ἀγωγῆς ἀποζημιώσιν παρὰ τοῦ Δημοσίου, μὴ καταβαλόντος τὴν δέουσαν ἐπιμέλειαν περὶ τὴν παροχὴν τῆς ἀδείας, ἥς ἡ δέσις ἔχει τὴν ἐννοίαν ὅτι τὸ κυρίαρχον ταὶ ἐπιτέτραμμένον τὴν ἀστυνομίαν τῶν παραλίων καὶ προστασίαν τῶν ἰδιωτῶν κράτος κρίνει ὅτι τὰ γυμνάσια δὲν θὰ προξενήσῃσι ζημίαν εἰς ἰδιώτας.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἐνάγων, ἀποδίδων, ἐν τῇ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῇ τὴν ζημίαν του εἰς ὑπαίτιότητα καὶ εἰς πταίσμα τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἐπιπρεψάσης τὰ γυμνάσια, ὥφειλε νὰ ὀρίσῃ τὰ περιστατικά ἐφ' ὧν στηρίζει τὴν ὑπαίτιότητα καὶ τὸ πταίσμα τῆς κυβερνήσεως, καθότι ἡ ἀμέλεια ταύτης ἀποτελεῖ στοιχεῖον τοῦ ἐπιδίκου περὶ ἀποζημιώσεως δικαιώματός του κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, τοιαῦτα ὅμως περιστατικά, ἐξ ὧν ἤθελε κρίνει τὸ δικαστήριον ἂν ἔπαισεν ἡ κυβέρνησις, καθὼς δυνάμενη νὰ προῖδῃ τὴν ζημίαν τοῦ ἐνάγοντος καὶ ὧν ἤθελε διατάξῃ τὴν ἀπόδειξιν, δὲν ὀρίζει παντάπασιν ἐν τῇ ἀγωγῇ τοῦ ὁ ἐνάγων, καὶ αὕτη, οὕσα ἄλλως νόμῳ βάσιμος, ἀποβαίνει ἥδη, κατὰ τὸ ἀναγκαῖον τῆς τοῦτο, στοιχείον ἀρίστον καὶ ἀνεπίδεκτον δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, καλῶς δὲ ἀπερρίφθη, εἰ καὶ δι' ἄλλους λόγους, ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου, καὶ ἀπερριπτεὰ καθίσταται ἡ ὑπὸ κρίσιν ἐφεσις.

Ἀριθ. 2042 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΕΑΣ
Δωρεὰ μεταξὺ συζύγων διὰ παρενθέτου προ-

δωπου.- τρίτοι.- γυνῶδες.- κάλυψις εἰκονι-
κότατι.- ἀποδεικτικὰ μέσα.

Ἐπειδὴ, κατὰ τοὺς Νόμ. 1, 2, 3, πρ. Πανθ. (24.1), ἡ μεταξὺ συζύγων δωρεὰ συνεστώτος τοῦ γάμου ἀπαγορεύεται κατὰ κανόνα· κατὰ δὲ τὸν Νόμ. 3 § 9 Π. (24.1), ἡ τοιαύτη δωρεὰ οὐ μόνον ὅταν γίνηται ἀπ' εὐθείας εἶναι ἀπαγορευμένη καὶ λογίζεται αὐτοδικαίως ὡς μὴ γενομένη, ἀλλὰ καὶ ὅταν γίνηται διὰ μεσολαβοῦντος προσώπου ἐπίσης ἀπαγορεύεται· ὁρθῶς ἐπομένως τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τοῦ διέταξεν ἀποδείξει περὶ τοῦ ἀμφισβητηθέντος σχετικοῦ λόγου τῆς ἀνακοπῆς τῆς ἐφesiδλήτου, ὡς νομίμως ἐβεβαιώθη οὗτος διὰ τῶν κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν ὑποβληθεῖσων προτάσεων αὐτῆς, ὅτι ἡ γενομένη ὑπ' αὐτῆς δι' ἀγοραπωλησίας μεταβίβασις τῆς ἐπιδίκου οἰκίας εἰς τὸν Η. Ρ^{***} καὶ ὑπὸ τούτου δὲ ὁμοίας ἀγοραπωλησίας πρὸς τὸν συζυγόν τῆς Γ. Σ^{***}, καλύπτει δωρεὰν μεταξὺ συζύγων, γενομένην διὰ τοῦ μεσολαβήσαντος προσώπου τοῦ Η. Ρ^{***}, διότι οὕτε αὕτη ἐπώλησε πράγματι πρὸς αὐτὸν τὴν οἰκίαν τῆς, οὕτε αὐτὸς ἐπίσης ἐπώλησε σπουδαίως ταύτην πρὸς τὸν συζυγόν τῆς, ὅστις διὰ δωρεᾶς μετεβίβασε ταύτην πρὸς τὸν καταδικωμένον ὀφειλέτην, καὶ ὅτι ἐν γνώσει διετέλει ὅ,τε ὀφειλέτης καὶ δανειστής τῆς τοιαύτης δωρεᾶς μεταξὺ συζύγων, ὅτε ἐγένετο ἡ διὰ δωρεᾶς μεταβίβασις τῆς οἰκίας ταύτης πρὸς τὸν ὀφειλέτην ἐκ τοῦ συζύγου τῆς, καὶ ὅταν συνήφθη τὸ δάνειον διὰ τοῦ ἐκτελουμένου ἐγγράφου, οὐδὲ δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ τοιαύτη ἀπόδειξις ὡς ἀλυσιτελής, ἐπὶ τῇ λόγῳ ὅτι ὁ ἐκκαλῶν δὲν ἀντλεῖ τὰ δικαιώματά του ἐκ τῶν ὡς εἰκονικῶν προβαλλομένων ἀγοραπωλησιῶν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 20014 δωρητηρίου ἐγγράφου τοῦ ἔτους 1901 συνταχθέντος ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ν. Α^{***}, δι' οὗ μετεβιβάσθη εἰς τὸν ὀφειλέτην ἡ ἐπιδίκου οἰκία, διότι διὰ τῆς διαταχθείσης ἀποδείξεως θέλει βεβαιωθῇ τὸ ἀληθές καὶ πραγματικὸν δικαίωμα τοῦ δωρητοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ ὀφειλέτου ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου οἰκίας, τοῦθ' ὅπερ θεωρεῖται ἀναγκαῖον καὶ οὐσιώδες, καθ' ὅσον ὁ δωρεοδόχος τῆς ἐπιδίκου οἰκίας καὶ ὀφειλέτης, οὕτινος τὰ ἐπ' αὐτῆς δικαιώματα ἐνασκαί ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ δανειστής, δὲν δύναται νὰ ἐχῇ πλείονα ἐκείνου δικαιώματα, τὸ ἐναντίον ἐπόμενος παράγονον τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπορριπτεόν ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμον.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ ἕτερον παράγονον τοῦ ἰδίου ἐκκαλοῦντος κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἐπὶ τῇ λόγῳ ὅτι ἐσφαλμένως διὰ ταύτης ἐπετράπη εἰς τὴν ἐφesiδλήτον καὶ ἀναπόκτουςαν καὶ τὸ ἐμμέλῳ τυρον μέσον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς εἰκονικότητος τῶν ἐν τῇ ἀποδεικτέῳ θέματι ἀναφερομένων συμβολαιογραφικῶν περὶ ἀγοραπωλησίας ἐγγράφων, ἐνῷ ἐν τῇ ἐτέρῳ τούτων καρίσταται ὡς συμβαλλομένη, δὲν εἶναι ἐπίσης βάσιμον, διότι προκειμένου νὰ ἀποδειχθῇ ἡ καταβολήσεως καὶ καταστρατήγησις ἀπαγορευτικῶν διατάξεων τοῦ νόμου διὰ τῶν εἰρημένων δικαιοπραξιῶν, ἥτοι ἡ γενομένη πράγματι καὶ ἀπαγορευομένη δωρεὰ μεταξὺ συζύγων, διὰ τῶν εἰρημένων ἀγοραπωλησιῶν, ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον

ἐπέτρεψε καὶ τὸ ἐμάρτυρον μέσον, ἀφοῦ ἄλλως περὶ τούτου δὲν ἦτο δυνατόν ἀπόκτησις ἐγγράφου ἀποδείξεως (*).

Ἀριθ. 2044 [1906]

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΒΑΛΤΙΝΟΣ

Προσέβα διατετιμημένα. - ἀπόδοσις αὐτονομίῳ ἢ ἀξίας. - οὐκ ἐξαναγκαστόν. - τὶ διατακτέον ἀποφάσει.

Ἐπειδὴ διδομένου τοῦ ὁρκου, δεκτὴ καθίσταται ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή καὶ βάσιμος κατὰ τὴν κυρίαν αὐτῆς βάσιν περὶ ἀποδόσεως τῆς ἀξίας τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων καὶ περιγραφομένων διατετιμημένων ἀκινήτων, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐπικουρικὴν αὐτῆς βάσιν περὶ ἀποδόσεως αἰτουσίων τούτων ὡς σωζομένων ἔτι, καθόσον τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς συζύγου τὸ ἐκ τοῦ Νόμου 12 § 1 Π. (23.3) ἀπορρέον, κατηργήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 12 § 2 τοῦ Νόμου περὶ Μεταγραφῆς καὶ συνεπῶς, ὅτε ἡ ἐφεσιβλήτος δικαιούται νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν ταύτην, οὔτε καὶ ὁ ἐκκαλὼν ἔχει τοιαύτην ὑποχρέωσιν, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν δύναται νὰ ἐκβιασθῇ καὶ δικαστικῶς εἰς τοιαύτην ἀπόδοσιν, δικαίωμα μόνον εἶχε νὰ ἀποδώσῃ ἐκουσίως τὰ διατετιμημένα, ἂν δὲν ἐπρωτίμα νὰ ἀποδώσῃ τὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συστάσεως τῆς προικὸς πραγματικὴν ἀξίαν αὐτῶν, οὐχὶ δὲ καὶ ἀντίστοιχον ὑποχρέωσιν εἰς ἀπόδοσιν αὐτῶν· εἰ καὶ δύναται τις εἰπεῖν, ὅτι ἔδει νὰ γίνῃ δεκτὴ καὶ κατὰ τοῦτο ἡ ἀγωγή διαζευκτικῶς, ἀφαιμένου οὕτω εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπιλογῆς νὰ ἀποδώσῃ τὴν πραγματικὴν ἀξίαν τῶν διατετιμημένων ἀκινήτων κατὰ τὸν χρόνον τῆς συστάσεως τῆς προικὸς ἢ αὐτὰ ταῦτα κατ' ἐπιλογὴν αὐτοῦ· ἡ κατὰ τοιοῦτον δὲ τρόπον ὑποχρέωσις δὲν προσκρούει εἰς τὴν μνησθεῖσαν διάταξιν τοῦ Νόμου περὶ Μεταγραφῆς.

Ἀριθ. 2047 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Κ. ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Ἐπιβολὴ συντηρητικῆς κατασχέσεως. - κώλυμα καταβολῆς καὶ ἀναγνωρίσεως.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων δικαιωθείς δύναται τελεσιδικεῖν ἀποφάσεως, κατέσχε συντηρητικῶς εἰς χεῖρας τοῦ Γ. Μ^{***} δ, τι οὗτος ὀφείλει εἰς τὸν ὀφειλέτην τοῦ Σ^{***} καὶ ζητεῖ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἐνεργηθείσης κατασχέσεως, ἡ τοιαύτη ὅμως ἀγωγή, τεινύουσα εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ρηθείσης τελεσιδικίου ἀποφάσεως, δὲν δύναται νὰ ἐνασκηθῇ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, γενομένης εἰς χεῖρας αὐτοῦ ἐγκύρου κατασχέσεως ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ τοῦ ἐνάγοντος Π^{***}, διότι κατὰ τὰ ἄρθρ. 925-927 τῆς Πολ. Δικονομίας ὁ ὀφειλέτης στερεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς διαθέσεως τοῦ ὀφειλομένου, ἐνότῳ διατελεῖ ἐκπρεμῆς ἡ γενομένη κατάσχεσις, οὐδὲ ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀπαιτήσεως νὰ ἐπιδιωχθῇ δύναται, διότι κατὰ νόμον ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀξιώσῃ καταβολὴν οὐδὲ τὴν ἀναγνώρισιν αὐτῆς δύναται νὰ ζητήσῃ (**).

(*) Ὅ, τι παρατηρήσαμεν ἐν σελ. 565 παρόντος τόμου ὑπὸ τὰς 56 καὶ 57 Α. Π.

(**) Πρὸβλ. 182 Ε. σ. 399 ΧVII καὶ αὐτόθι παραπομπάς.

Ἀριθ. 2057 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΒΑΛΤΙΝΟΣ

Βάσιδις ἐπὶ δανείου. ἐπικληθὲς ἐγγράφον περὶ ἄλλης ὀχέσεως. - οὐδ' ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως. - ἐπαγωγὴ ὁρκου.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς του, ὁ ἐκκαλὼν διατείνεται ὅτι δικαιούται λαμβάνειν παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου λίρ. τουρκ. 50, τὰς ὁποίας ἐδανείσθη καὶ ἔλαβεν ὁ παρ' αὐτοῦ κληρονομηθεὶς πατήρ του δι' ἀνάγκας τούτου παρὰ τοῦ Ι. Μ^{***}, οὕτινος καρίσταιται ὁ ἐκκαλὼν ὡς καθολικὸς δωρεοδόχος καὶ ὦν τὴν πληρωμὴν ὑπεσχέθη μετὰ τοῦ συμφωνηθέντος τόκου των ἐκ 5 λιρῶν κατ' ἑτος· πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τῆς τοιαύτης συμβάσεως τοῦ δανείου, τῆς ἀποτελούσης τὴν βάσιν τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς, ὁ ἐκκαλὼν ἐπεκαλέσθη καὶ προσήγαγε τὸ ἀπὸ 8 Αὐγούστου 1880 ἰδιωτικὸν ἐγγράφον, ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐκδοθέν.

Ἐπειδὴ ἐκ τούτου ἐπικαλουμένου καὶ προσαγομένου καὶ ἤδη δὲν ἀποδεικνύεται ἡ τὴν βάσιν τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς ἀποτελοῦσα σύμβασις τοῦ δανείου, διότι ὁμολογεῖ μὲν δι' αὐτοῦ ὁ πατήρ τοῦ ἐφεσιβλήτου ὅτι ἔλαβε τὸ μνησθὲν ποσὸν ἀπὸ τὸν δικαιοπάροχον τοῦ ἐκκαλοῦντος, οὐχὶ ὅπως ἀποδώσῃ τοῦτο εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἵνα περιέλθῃ τοῦτο μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς τὸν ἐφεσιβλήτον καὶ ὅτι ὑπεσχέθη καὶ τόκον 5 λιρῶν κατ' ἑτος. Ἐκ τούτου ὅθεν, κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ὅλου περιεχομένου αὐτοῦ γενομένην ἐκτίμησιν τοῦ δικαστηρίου, δὲν προκύπτει σύμβασις δανείου, ἀλλ' αἰτία θανάτου δωρεᾶς τῆς ληφθείσης ποσότητος, ἥς τὴν ἐπικαρπλίαν διεφύλαξε παρ' ἑαυτοῦ μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ ὁ δωρητῆς καὶ ἦν ὡς τόκον ἀποκαλεῖ ἐν τῷ μνησθέντι ὁμολόγῳ του· ἀνεξαρτήτως δὲ τοῦ ἐγκύρου ἢ μὴ τῆς τοιαύτης δωρεᾶς ὡς μὴ οὐσης συνεταγμένης κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, ἀφοῦ τὸ ἐγγράφον τοῦτο κρίνεται ὡς μὴ περιέχον σύμβασιν δανείου, δὲν ἀποδεικνύει τὴν βάσιν τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς ἡ δευτέρα τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων καὶ ἡ προεκδοθεῖσα τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐξετίμησε τοῦτο, ὡς μὴ ἀποδεικνύον τὴν βάσιν τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλὼν κατὰ τὴν α' συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου, ἐφ' ἧς ἔξεδόθη ἡ δευτέρα τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων, ἐπεκαλέσθη καὶ προσήγαγε τὸ μνησθὲν ἰδιωτικὸν ἐγγράφον ὡς ἀποδεικνύον τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του καὶ ἐναντίᾳ περιπτώσει ἐπήγαγεν ὁρκὸν πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῆς· δὲν ἐπεκαλέσθη ὅμως τοῦτο καὶ ὡς ἀποτελοῦν ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως ἢ ὡς στερούμενον αἰτίας, ἀρκεσθεὶς εἰς τὴν ἐνορκίαν τοῦ ἐφεσιβλήτου ὁμολογίαν, ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ ἐγγράφον ἤθελεν ἐκτιμηθῇ ὡς μὴ ἀποδεικνύον τὴν ἀγωγήν· ἀλλὰ καὶ ἐξεταζόμενοι ἤθη οἱ τοιοῦτοι ἰσχυρισμοὶ τοῦ κρίνονται ἀπορριπτέιν ὡς μὴ βάσιμοι, διότι ἀφοῦ τὸ μνησθὲν ἐγγράφον κατὰ τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐκτίμησιν αὐτοῦ, περιέχει αἰτία θανάτου δωρεᾶς, μόνον τὴν σύμβασιν ταύτην ἀποδεικνύουσι καὶ συνεπῶς δὲν ἀποδεικνύει οὔτε παρέχει πιθανότητα περὶ τῆς ἐν τῇ

ἀγωγή ἀναφερομένης συμβάσεως τοῦ δανείου, οὔτε καὶ αἰτίας στερεῖται, μὴ κρινόμενον ὡς ἀσφές γραμμάτιον, ἀλλ' ὡς περιέχον τὴν σύμβασιν αἰτία θανάτου δωρεᾶς, δεδουλευμένην ἔχουσαν ἐν αὐτῇ τὴν αἰτίαν μὴ βασιμῶς ὅθεν παραπονεῖται ὁ ἐκκαλῶν κατὰ τῆς δευτέρας τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων, ὡς μὴ ἐκτιμησάσης τοῦτο καὶ ὑπὸ τὰς μνησθείσας διακρίσεις, τοῦτέστιν ἂν ἀποτελῇ ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως ἢ εἶναι ἀσφές γραμμάτιον, ἀλλ' ἐπιβαλοῦσης τὸν ἐπαχθέντα ὅρκον μετὰ τὴν γενομένην ἐκτίμησιν τοῦτου, ὡς μὴ ἀποδεικνύοντος τὴν ἀγωγήν, καὶ τὸ περὶ τοῦτου παράπονόν του ὡς μὴ βάσιμον κρίνεται ἀπορριπτόν (*).

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ (*)
ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ

*Αριθ. 839 (1906)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. Α. ΣΑΒΒΑΣ

Ἀνακοπὴ κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως καὶ τῆς ἐπιταγῆς. - Ἀθωωτικὴ ἀπόφασις. - δεδικασμένον.

Ἐπειδὴ ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ προσβάλλων τὸ παραδεκτὸν ταύτης, ἐνίσταται, ὅτι αὕτη εἶναι ἀκυρος, διότι ἐνδύνει ἐν τῷ αὐτῷ δικηγόρῳ δύο ἀνακοπαί, ἡ κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως καὶ ἡ κατὰ τῆς ἀπὸ 3 Ἰουνίου ε. ε. ἐπιταγῆς τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ περὶ πληρωμῆς τῶν ἐξόδων τῆς ἐρήμην δίκης, ὑπαγομέναι εἰς διάφορα εἶδη διαδικασίας, τοῦτέστιν ἡ μὲν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ δικαστηρίου τοῦτου, ἡ δὲ ἑτέρα, ὡς ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς ἐπιταγῆς, ὑπὸ τὴν τοῦ εἰρηνοδικοῦ. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐνστάσις εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀδόκιμος, διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ δικηγόρου τῆς ἀνακοπῆς, τοῦτο περιλαμβάνει μίαν τοιαύτην, τὴν κατὰ τὴν ἐρήμην ἀποφάσεως, ὡς παρεπόμενον δὲ τῆς ἀκυρωτικῆς τῆς ἐρηνοδικίας καὶ τῆς ἐκ τῆς ἀσκήσεως τῆς ἀνακοπῆς ἐπεργαζομένης ἀναβολῆς τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, ζητεῖται δι' αὐτῆς καὶ ἡ ἀκύρωσις τῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν τῶν ἐξόδων τῆς ἐρήμην δίκης.

Ἐπειδὴ, εἰ καὶ ἡδύνατο τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἀφοῦ κατὰ τὴν ἐρήμην ἐρημνείαν τῶν ἀρθρῶν 12 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ 12 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ὅταν τὸ προδικαστικὸν ζήτημα ἀποφασισθῇ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ποινικοῦ ἢ πολιτικοῦ δικαστηρίου, ἡ

τούτου ἀπόφασις ἀποτελεῖ δεδικασμένον καὶ δὲν δύναται τὸ ἄλλο δικαστήριον, εἴτε πολιτικὸν εἴτε ποινικόν, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἀναφαίνεται τὸ ζήτημα τοῦτο, νὰ ἐξετάσῃ πλέον αὐτὸ, ὀρθῶς ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις οὕτω σκεφθεῖσα ἔτοξε τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως καὶ δέον ν' ἀπορριφθῇ ὡς μὴ νόμιμος οὐδὲ βάσιμος ἢ ὑπὸ κρίσιν ἑρεσις, διότι ἡ ὑπ' ἀριθ. . . ἀπόφασις τοῦ Πλημμελειοδικείου Σπάρτης, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἤχθη ὁ ἤδη ἐναγόμενος καὶ ἐφεσίβλητος ὅπως δικασθῇ διὰ τὴν ἐφ' ἧς ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή στηρίζεται ἐγκληματικὴν πράξιν του, δι' ἧς τοῦτο ἀπεφάνθη, ὅτι οὗτος οὔτε κατάγματα ἐπήνεγκε διὰ τῆς ἀμάξης του τῷ ἐνάγοντι, οὔτε ἐτραυματίσσε ποσῶς τοῦτον, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ τῆς ταχείας καὶ ἀπερισκέπτου ἀμαξήλασις του, ἐξέθεσεν εἰς κίνδυνον τὸν ἐνάγοντα μωλωπισθέντα διὰ τῆς ἀμάξης του, καὶ ἔκρινεν αὐτὸν ἀθῶον τοῦ τραυματισμοῦ τοῦτου, ἀποτελεῖ πλέον δεδικασμένον διὰ τὸ ἐκδόσαν τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν πρωτοδικεῖον, ὑπόχρεον νὰ ἀποδεχθῇ ὡς ἀληθές, ὅτι τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἀξιόποιον πράξιν τὴν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου διαπραχθεῖσαν καὶ τὴν ὑπὸ κρίσιν κατ' αὐτοῦ ἀγωγήν στηρίζουσιν, ἔλαβον χώραν, ὡς ἐδέχθη τὸ πλημμελειοδικεῖον, τὸ μόνον ἀρμόδιον νὰ αποφασίσῃ περὶ αὐτῶν, καὶ νὰ τάξῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν περιστατικῶν τούτων τὰς περὶ τῶν ἐπελθουσῶν ἐκ τοῦτου τῷ ἐνάγοντι ζημιῶν καὶ δαπανῶν ἀποδείξεις. Μόλα ταῦτα, ἀφοῦ ρητῶς τὸ ἀρθρον 12 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἀναγράφει ὅτι ἡ ἀθωωτικὴ ἀπόφασις δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐπιδιώξιν τῶν ιδιωτικῶν ἀπαιτήσεων ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου, ἔπεται ὅτι ἡ τοιαύτη ἀπόφασις δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον διὰ τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, δυνάμενον νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἐνώπιόν του εἰσαγομένην ὑπόθεσιν ἀνεξαρτήτως τῆς ἀποφάσεως τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, καὶ ἐσφαλμένως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τὰ ἐναντία δεχθεῖσα ἔκρινεν, ὅτι ἡ μνησθεῖσα ἀπόφασις τοῦ πλημμελειοδικείου ἀπετέλει δι' αὐτὴν δεδικασμένον ὡς πρὸς τὸν πραγματικὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ἀξιόποιου τοῦ ἐναγομένου πράξεως καὶ τὴν ἀθώωσιν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν τραυματισμῶν, τάξασα τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως οὐχὶ συμφώνως πρὸς τὰ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐπικαλούμενα πραγματικὰ περιστατικά, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει ἐκείνων, ἅτινα ἀπεδέχθη τὸ πλημμελειοδικεῖον, ἐνῶ ἔδει ἐν τῷ ταχθέντι θέματι ἀποδείξεως νὰ συμπεριλάβῃ ὅλα τὰ πραγματικὰ περιστατικά τὰ ἀποτελοῦντα τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, καὶ ὡς ταῦτα ἐκτιθένται ἐν αὐτῇ, καίτοι ὡς πρὸς τινὰ ἐξ αὐτῶν ἠθωώθη ὁ ἐναγόμενος διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πλημμελειοδικείου.

*Αριθ. 912 (1906)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΣΑΡΡΗΙΩΑΝΝΗΣ

Αἰτησις εἰσοδότηματος ἀκινήτου. - κανονισμὸς ἐκκλητοῦ ἐκ. - προϊξ. - δικαιώματα συζύγου καὶ συζύγου. - διάθεσις ὑπὸ πρόβλεψιν θανάτου.

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων, ἐκτὸς τῆς διεκδικήσεως τῶν 2)3 ἐξ ἀδιαιρέτου τῆς ἐπιδίκου ἀμπέλου, ἐξαιτεῖται καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τῶν ἐφεσίβλη-

(*) Ἀργολογία πρώτης τάξεως. Ὁ ἐνάγων ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐκθέτῃ τὰ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀξιώσεως του ἀναγκαῖα περιστατικά, εἰς τὸ δικαστήριον δὲ ἀπόκειται νὰ τὰ χύτῃ εἰς τὸ καταλληλότερον νομικὸν καλοῦται. Ἡ ἐκδοχὴ τῆς ἀποφάσεως σχεδὸν πλημιάζει εἰς τὴν φαινοτάτην ἰδέαν μιᾶς εἰρηνοδικεακῆς ἀποφάσεως, ἣν ἔχουμεν ὑπ' ὄψιν, διὰ τῆς ἧτοιας ἀπερρίφθη μία ἀτυχὴς ἀγωγή, διότι ἐξήτει δάνειον ἰγγραφῶς συσταθὲν, ἐνῶ δι' ὅρκου ἀπεδείχθη ὅτι περὶ τοῦ δανείου εἶχε δοθῇ ἔ. γραφον 1 Αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις δὲν εἶναι ζητὰ κροτούντα ἀλλὰ πλήρη οὐσίας ὁγοῦνται.

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικηγόρου κ. Σπ. Γιαννοπούλου.

των έναγομένων εις την απόδοσιν των εισοδημάτων αὐτῆς, ἀνά δραχμὰς τριακοσίας κατ' ἔτος ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου 1901, ἄτινα μέχρι τῆς ἀγωγῆς (20ῆς Ὀκτωβρίου 1903) ὑπερβαίνουν τὰς 500 δραχ. ἐπομένως ἀφοῦ ὠρίσθη ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος τὸ εἰσόδημα τοῦ διεκδικουμένου κτήματος ἀνώτερον τῶν δραχμῶν 25 κατ' ἔτος, καὶ αἰτοῦνται εἰσοδήματα πλέον τῶν δραχ. 500 διὰ τῆς ἀγωγῆς, δὲν δύναται ἐπὶ τῷ ἰσχυρισμῷ τοῦ ἐφesiβλήτου ἔτι εἶναι ἀνεκκλητος ἢ διαφορὰ, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα εἶναι κατώτερον τῶν δραχ. 25, νὰ διαταχθῇ παρεμπικτόντως ἀπόδειξις περὶ τοῦ εἰσοδήματος ὅπως κανονισθῇ τὸ ἐκκλητὸν ἢ μὴ τῆς διαφορᾶς, καθ' ὅσον τὸ ἐκκλητὸν ἢ μὴ τῆς διαφορᾶς κανονίζεται ἐκ τῆς αἰτήσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ οὐχὶ τοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἐπέδixασεν ἢ ἀπεδixασε τὸ δικαστήριον (δρα ἀπόφ. Ἀρ. Πάγου καὶ Ἐφετ. ἐν Εὐρ. Θεμίδος Ἰωαννίδου Τομ. 4 σελ. 270 § 255 καὶ ἐπ. Τομ. 7 σελ. 385 § 145 καὶ ἐπ. καὶ Οἰκονομίδου Ἐγχειρ. γ' ἐκδοσ. σελ. 760 ὑποσ. 9 καὶ ἀρθρ. 530 τῆς Πολ. Δικονομίας) συνεπὲς ἀπορριπτέα καθίσταται ἡ τοῦ ἀνεκκλητοῦ τῆς διαφορᾶς ἔνστασις τοῦ ἐφesiβλήτου ὡς ἀβάσιμος. Πρὶ καὶ ἡδυνάτῳ τινες διστάζοντες νὰ εἰπωσιν, ὅτι ἀμφισβητούμενου τοῦ ὀριζομένου ὡς ἐτήσιου εἰσοδήματος τοῦ διεκδικουμένου ἀκινήτου ἐν τῇ ἀγωγῇ, δεόν νὰ διατάσσεται ἀπόδειξις πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἀληθοῦς εἰσοδήματος τοῦ ἀκινήτου πρὸς κανονισμὸν τοῦ ἐκκλητοῦ ἢ μὴ τῆς διαφορᾶς, κατ' αἴτησιν τῶν διαδίκων, ἀφοῦ τὸ ἐκκλητὸν ἢ μὴ τῆς διαφορᾶς ἐπὶ διεκδικήσεως ἀκινήτου κανονίζεται ἐκ τοῦ εἰσοδήματος, καὶ ὅτι ἐν προκειμένῳ ἔδει νὰ διαταχθῇ ἀπόδειξις περὶ τούτου, ἀφοῦ ὁ ἐφesiβλήτος ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ ἐτήσιον πραγματικὸν εἰσόδημα τῆς διεκδικουμένης ἀμπελοῦ εἶναι κατώτερον τῶν 25 δραχμῶν, μὴ ἐξαρτωμένου τοῦ ἐκκλητοῦ ἢ μὴ τῆς διαφορᾶς λόγῳ τοῦ ποσοῦ τοῦ εἰσοδήματος ἐκ τῆς τοῦ ἐνάγοντος αἰτήσεως (δρα ἀπόφ. Ἀρ. Πάγου 369 τοῦ 64 ἐν Πείρ. Ἰωαννίδου σελ. 1523).

Ἐπειδὴ ἀληθὺς μὲν συνεστῶτος τοῦ γάμου κύριος καὶ νομεὺς καὶ τῆς ἀδιατιμῆτου προικὸς ἐστὶν ὁ σύζυγος, ὑπὸ περιορισμοὺς ὅμως, καθ' ὅσον οὔτε νὰ μεταδιδάσῃ τὴν κυριότητα δύναται, οὔτε νὰ ἐπιβαρύνῃ αὐτήν, διοικῶν αὐτήν ὡς κύριος μὲν καὶ νομεὺς συνεστῶτος τοῦ γάμου, ἐν ὄνματι ὅμως τῆς συζύγου εἰς ἣν ἀνήκει ἡ φυσικὴ δεσποτεία, μεθισταμένης τῆς κυριότητος πρὸς αὐτὴν λυομένου τοῦ γάμου αὐτοδικαίως (ipso jure) Βασ. (29.1) 3.5.38 καὶ 92. Πείρας Ἰωαννίδου σελ. 3392 § 123, Ρακτιβὰν περὶ τῆς τύχης τῆς προικὸς § 147 καὶ 148) καὶ δὲν δύναται μὲν ἡ σύζυγος συνεστῶτος τοῦ γάμου νὰ περιορίσῃ τὰ δικαιώματα τοῦ συζύγου ἐπὶ τῆς προικὸς διὰ μεταδιδαστικῶν πράξεων, ἰσχύον ἐχουσῶν διαρκούντος τοῦ γάμου, δὲν κωλύεται ὅμως ὑπὸ νόμου τινὸς νὰ μεταδιδάσῃ τὰ δικαιώματά της ἐπὶ τῆς προικὸς διὰ πράξεων ἰσχύον ἐχουσῶν μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου, καὶ ἰδίᾳ αἰτίᾳ θανάτου, καθόσον ἐκ τούτου οὐδὲως παραβιάζονται τὰ ἐν συνεστῶτι τῷ γάμῳ δικαιώματα τοῦ συζύγου, διότι καὶ μέλλουσαι καὶ ὑπὸ αἴρεσιν ἀπαιτήσεις δύναται νὰ μεταδιδασθῶσιν, ἐν προκειμένῳ

ὅθεν ἡ σύζυγος τοῦ ἐνάγοντος, δωρήσασα αἰτίᾳ θανάτου πρὸς τὸν ἀδελφόν της δικαιολογῶν τοῦ ἐνάγοντος τὰ 2) τῆς ἐπίδικου ἀμπελοῦ, νομίμως ἐνήργησεν, (Ρακτιβὰν § 69 καὶ 73 σελ. 308 ἐν τέλει), τὰ ἐναντία δὲ εἰπούσα ἡ ἐκκαλουμένη ἀποφασίσαι, ἐπὶ τῇ τραλερᾷ ἐκδοχῇ, ὅτι μὴ οὕσα κυρία τῆς προικὸς ἡ σύζυγος τοῦ ἐνάγοντος συνεστῶτος τοῦ γάμου καὶ μὴ γενομένη πᾶσιν τοιαύτη, ἀφοῦ ὁ γάμος ἐλύθη διὰ τοῦ θανάτου της, ἀκύρως ἐδώρησεν, μεταρρυθμιστέα καθίσταται, καθ' ἕτον ἂν ἦτο ἀληθὴς ἡ θεωρία τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὅτι οὐδὲν εἶχε ἢ ἀπέκτησε δικαίωμα ἡ σύζυγος ἐπὶ τῆς προικὸς, ἀφοῦ ὁ γάμος ἐλύθη διὰ τοῦ θανάτου αὐτῆς, τότε οὔτε εἰς τοὺς κληρονόμους αὐτῆς ἤνυστο νὰ μεταδιδασθῇ ἡ προίξ, ἐνῶ τὸ ἐναντίον παραδέχεται ἡ ἀπόφασις αὐτή, ἥτοι ὅτι ἡ προίξ μεταδιδάσθῃ ἀπὸ τῆς συζύγου εἰς τοὺς κληρονόμους τῆς γυναίκας, ὅπερ ἔα ἦτο ἔρθῃν ὅτι ἡ σύζυγος δὲν προνόησε περὶ τῆς τύχης τῆς προικὸς της μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου (δρα καὶ Ν. Π. 28.3 § 75 Ἀρμ. Δ. 1 § 50 καὶ ἀποφ. Ἐφετ. Ἀθηνῶν 84 τοῦ 1901). Οὐδολως δὲ ἀμφισβητεῖται σήμερον ὅτι ἡ ἐκ μέρους τῆς γυναίκας δωρεὰ τῆς προικὸς αἰτίᾳ θανάτου ἰσχύει, παρερμηνεύσασα τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τοὺς ἐν αὐτῇ περιλαμβανόμενους νόμους καὶ συγγραφάς, πραγματευόμενους περὶ ἀποκαταστάσεως δωρεᾶς καὶ ἄλλων πράξεων δυναμένων νὰ ἐπηρεάσωσι τὰ τοῦ συζύγου δικαιώματα ἐπὶ τῆς προικὸς συνεστῶτος τοῦ γάμου, οὐχὶ δὲ καὶ πράξεων, ὧν τὰ ἀποτελέσματα ἀναφέρονται εἰς ἐποχὴν μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου, μὴ ἐπηρεάζουσιν τῶν πράξεων τούτων τὰ ἐπὶ τῇ προικὸς δικαιώματα τοῦ συζύγου ἐν συνεστῶτι τῷ γάμῳ (*).

Αὐθ. 914 (1906)

Εἰσαγγεῖτης ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΡΦΙΩΤΑΚΗΣ

Παραίτησις ἀπὸ ἐφέσεως. — Ἐναγὴς προθεσμίας ὁροδοδίας ἀπὸ κοινοποιήσεως πρακτικοῦ.

Ἐπειδὴ τὸ πρ. τοδικεῖον δεχθέν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τοῦ ὅτι μὴ κοινοποιηθείας τοῦ ὑπ' ἀριθ. ... πρακτικοῦ τοῦ δικαστηρίου αὐτοῦ, δι' οὗ οἱ ἐκκαλοῦντες παρετήρησαν τῆς ἐφέσεως τὴν πρὸς τὴν ἐφesiβλήτον, ὑποχρεωθεῖσαν ὅπως δώσῃ τὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. ... ἀποφάσεως ἐπιβληθέντα αὐτῇ ὅρκον, δὲν κατέστη ἔκπτωτος τῆς δόσεως αὐτοῦ, οὐδαμῶς ἐσφαλὲν, καθ' ὅσον, προκειμένου περὶ παραιτήσεως τῆς ἐφέσεως, διὰ νὰ ἐπέλθωσι τὰ ἐξ αὐτῆς τῆς παραιτήσεως ἀποτελέσματα, συνιστάμενα ἐν προκειμένῳ εἰς τὴν λύσιν τῆς ὡς ἐκ τῆς ἐφέσεως ἐπέλθοῦσης ἀναστάσεως τῆς τὸν ὅρκον ἐπιβαλλούσης ἀποφάσεως, ἐπομένως καὶ τῆς προθεσμίας, ἔδει, κατὰ τὸ ἀρθρον 487 § 2 Πολ. Δικονομίας, εἰ ἴσου ἐφαρμογὴν ἔχον καὶ ἐπὶ παραιτήσεως γενομένης διὰ πρακτικοῦ, νὰ ἐπὶ τῷ τούτῳ παρὰ τῶν ἐκκαλοῦντων πρὸς τὴν ἐφesiβλήτον, ἵνα οὕτω ἐπαναρχίσῃ τρέχουσα κατ' αὐτὴν ἡ προθεσμία, ἡ πρόδος τῆς ὁποίας ἀνεστάλη, διὰ

(*) Πρὸβλ. 420 Ε. Κρ. σελ. 365 XVI.

έρρηθη. οὐδὲ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ πρακτικοῦ δύναται ν' ἀνακληρώσῃ ἢ κατ' αὐτὸ παράστασις τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἐφεσιδλήτου καὶ ἢ ἐκ μέρους αὐτοῦ ἀποδοχὴ τῆς περὶ παραιτήσεως δηλώσεως τῶν ἐκκαλούντων, ὡς οὗτοι ὑποστηρίζουσιν, ἐπειδὴ οἱ ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 138 Πολ. Δικονομίας, διότι τοῦτο προβλέπει μόνον περὶ ἀποφάσεως καὶ ἐπιταγῶν τοῦ δικαστηρίου ἐκδιδομένων παρόντος τοῦ ἀντικλήτου, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ πρακτικοῦ. Κατὰ ταῦτα δέον ν' ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις ἐλλείψει ἐτέρου τινος παραπόνου. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι τὸ ἄρθρ. 487 ἐδ. 2 Πολ. Δικονομίας προβλέπει μόνον περὶ παραιτήσεως διὰ δικογράφου γανομένης, ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δέον νὰ γίνηται ἡ ἐπίδοσις ἵνα λάβῃ γνῶσιν τῆς παραιτήσεως ὁ ἀντίδικος τοῦ παραιτουμένου, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν, ὡς ἐν προκειμένῳ, ἡ παραιτήσις γίνηται διὰ πρακτικοῦ, παρόντος τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀντιδίκου τοῦ παραιτηθέντος καὶ ἀποδεχομένου μάλιστα τὴν περὶ παραιτήσεως δηλώσιν, ὅτε δι' αὐτοῦ ἐπέρχεται ἡ γνῶσις τῆς παραιτήσεως (*).

Ἀριθ. 914 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΚΟΡΦΙΩΤΑΚΗΣ
Συνενοχία. - ἐνοχὴ εἰς ὁλόκληρον. - δόσις δο-
κον ὑπὸ ἐνός. - δυνέπεται.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκ τῆς συνενοχίας πηγάζουσα ἀλλη-
λεγγύη μεταξὺ τῶν ὀφειλετῶν, λόγῳ τῆς σχετι-
κῆς πρὸς ὅλους τοὺς συνοφειλέτας ὑφισταμένης
μῆκος καὶ μόνος ἐνοχίας, δὲν παρατηρεῖται καὶ ἐπὶ
τῆς εἰς ὁλόκληρον ἐνοχίας, καθ' ἣν ἕκαστος τῶν ὀ-
φειλετῶν ὑπέχει τὴν εὐθύνην τῆς καταβολῆς τοῦ
ὅλου ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐνοχίας καὶ ἀνεξαρτήτως
τῆς ἐνοχίας τοῦ ἐτέρου. Τὴν διάκρισιν δὲ ταύτην
καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς ἐπερχομένας κατὰ τὰς ρωμαί-
κας διατάξεις διαφορὰς συνεπειάς, ὁποῖαι εἰσι καὶ
αἱ ἐκ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου παρ' ἐνός τῶν συνο-
φειλετῶν παραγόμεναι, ὅτε κατὰ μὲν τὴν περί-
πτωσιν τῆς εἰς ὁλόκληρον ἐνοχίας οὐδαμῶς οἱ λοι-
ποὶ συνοφειλέται ἐπηρεάζονται, κατὰ δὲ τὴν ἐτέ-
ραν, ἥτοι τῆς συνενοχίας, οὗτοι ὠφελοῦνται, ἔχων
ὅτι ὅφει τοῦ ὁ τῆς Πολ. Δικονομίας νομοθέτης
ρητῶς διὰ τοῦ ἄρθρ. 369 διέλαθεν μόνον περὶ τῶν
ἀλληλεγγύων συνοφειλετῶν, ἐὰν δ' ἐσκόπει νὰ ὑ-
παγάγῃ καὶ τοὺς ρηθέντας ἐτέρους συνοφειλέτας,
προδήλως ρητῶς καὶ περὶ αὐτῶν θ' ἀνέφερεν.
Κατὰ ταῦτα ὁρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ
διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ σχετικούς πρὸς τ' ἀνωτέρω λίαν
ὀρθοὺς λόγους ἐθεώρησεν ὅτι ἡ παρὰ τοῦ συνε-
ναχθέντος ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀδικήματος Δ' δόσις
τοῦ ὅρκου, ἐξ οὗ προέκυψεν ὅτι δὲν ὑπέστησαν
ζημίαν τινὰ οἱ ἐφεσιδλήτοι ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ
συζύγου καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, οὐδαμῶς ὠφελεί
τὸν ἑτέρον συνεναχθέντα καὶ νῦν ἐκκαλοῦντα καὶ
ἐπομένως μὴ βάσιμον ἐλέγχεται καὶ τὸ σχετικὸν
τοῦτο παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος.

(*) Ἡ ἐκδοχὴ τῆς πλειοψηφίας ὑποθέτομεν ὅτι
θύει εἰς οὐχὶ ἀδικαιολόγητον ἀπὸ ἐκπροθέσμου σω-
τηρίαν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Ἀριθ. 12 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ νομ. σύμβ. κ. Δ. Ν. ΠΑΠΑΜΙΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
Δικόγραφα. - τέλος χαρτοσήμου. - ποινὴ ἐπὶ
παραβάσει. - προσδιορισμὸς δικογράφου.

Ἐπειδὴ ὁ ταμίας Αἰγιαλείας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3
ἐπὶ 1ης Μαΐου ἐ. ἔ. ἀποφάσεως του κατεδίκασε τὸν
ἐκκαλοῦντα ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 21 § α' περὶ
Χαρτοσήμου Νόμου, ὡς συντάξαντα ἢ κοινοποιήσαντα
πρὸς διάδικον δικόγραφον ἐπὶ χαρτοσήμου πεντήκοντα
λεπτῶν καὶ οὐχὶ δραχμῆς, χωρὶς ὅμως νὰ ἀναφέρῃ
καὶ περιγραφήν τὸ οὕτω κοινοποιηθέν δικόγραφον, οὐ-
τως ὥστε νὰ δύναται νὰ θεβαιωθῇ ἡ συγκεκριμένη
παραβάσις καὶ ἐλεγχθῇ αὕτη ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου,
καθ' ὅσον τὰ κοινοποιούμενα δικόγραφα δὲν γράφον-
ται πάντα ἐπὶ χαρτοσήμου δραχμῆς, ἀλλὰ καὶ πεν-
τηκονταλέπτου, ὅρα ἀριθ. 20 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, ἐ-
πομένως ἡ ἔφεσις κρίνεται δεκτὴ καὶ ἡ ἐκκαλουμένη
ἀπόφασις ἐξαφανιστέα.

Ἀριθ. 23 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ νομ. σύμβ. κ. Δ. Ν. ΠΑΠΑΜΙΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
Σιγαρόχαρτον. - παραβάσεις. - λαθρεμπορία. -
μὴ ὑπερβάσις 100 φυλλαδίων. - ποιναί.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον ΔΨΔ' τοῦ 1889 ἄρθρον
5 ἐπὶ σιγαρόχαρτου ἐφαρμόζονται καὶ αἱ ποιναὶ τῆς
λαθρεμπορίας, ὅταν τὸ κατασχθέν ποσὸν ὑπερβαίῃ
τὰ 100 φυλλάδια, ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως κατε-
σχέθησαν μόνον 79 ἐπομένως μόνον πρόστιμον χωρεῖ,
ὅπερ καὶ ἐπεβλήθη, ἐξ ἑκατὸν δραχμῶν, οὐχὶ δὲ ὁρθῶς
ἐπεβλήθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καὶ τὸ
ὅκτα-λὸυν τοῦ δασμοῦ, ὅπερ ὡς ἐκ τοῦ κατασχεθέν-
τος ἀριθμοῦ τῶν φυλλαδίων δὲν χωρεῖ, ἐπομένως
κατὰ τοῦτο ἡ ἔφεσις κρίνεται δεκτὴ.

ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΓΝΩΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Ἀριθ. 1744.

Υπουργεῖον Ἐκκλησιαστικῶν

Ψάλλται καὶ νεωκόροι. - διορίζων.

Δι' ἐγγράφου τοῦ Υπουργείου ὑπ' ἀριθ. 119913
τῆς 20 Αὐγούστου 1900 ἐνετάλην, ὅπως ὑποβάλω
εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου, εἰς τὴν δι-
καιοδοσίαν τίνος ὑπάγεται ὁ διορισμὸς καὶ ἡ ἀπόλυ-
σις τῶν ψαλτῶν καὶ τῶν νεωκόρων ἐν τοῖς ἐνοριακοῖς
ναοῖς τοῦ Κράτους, εἰς τὴν τοῦ ἐπισκόπου ἢ τὴν
τῶν ἐκκλησιαστικῶν συμβουλίων.

Ὡς δ' ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ Ὑ-
πουργεῖον διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1698 τῆς 21 Αὐγούστου
ἐ. ἔ. ἐγγράφου μου. ὑπέβαλον τὸ ζήτημα, συμφώνως
τῇ ἐντολῇ ταύτῃ εἰς τὸ Νομικὸν Συμβούλιον. Τοῦτο
δὲ ὁμοφώνῳ γνώμῃ διὰ τοὺς ἐν τῷ μνησθέντι ἐγγράφῳ
ἀναπτυσσομένους λόγους ἀπεφάνετο, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος
οὐδὲν κατ' οὐδένα τρόπον ἔχει δικαίωμα ἀναμείξεως
εἰς τὰ τοῦ διορισμοῦ καὶ ἀπολύσεως τῶν νεωκόρων.
ἄτινα ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν μέριμναν τῶν
συμβουλίων τῶν ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ὅτι ἡ ἐν τῇ συ-
νοποληθείσῃ τῷ Συμβουλίῳ ἀναφορὰ τοῦ Νομάρχου
ἀπαγόρευσις ἐκ μέρους τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἱερο-
τελεστίας, ἀποτελεῖ πραγματικὴν ὑπερβάσιν τῶν δι-
ρίων τῆς δικαιοδοσίας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς.
ἢ δυναμένην νὰ τύχῃ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Υπουργ-
είου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, οὐδὲ τῆς προστασίας
τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς πρὸς ἐκτάσεις αὐτῆς, συντρέ-
χοντες.

τῇ διατάξει ΚΑ' τοῦ καταστατικοῦ τῆς 'Ι. Συνόδου. Ὁρεῖται νὰ σημειώσω, ὅτι κατὰ τὴν συνεδρίαν, καθ' ἣν οὕτως ἀπεφάνητο τὸ Νομικὸν Συμβούλιον δὲν παρευρίσκειτο πωλούμενος ὁ δικαστικὸς σύμβουλος κ. Χ. Πετρέπουλος καὶ οἱ νομικοὶ σύμβουλοι κ. κ. Γ. Καρυτινὸς καὶ Γ. Βελλίνης, ἡ δὲ γνωμοδότησις κατηρτίσθη δημοφώνῳ γνώμῃ πάντων τῶν λοιπῶν, ἥτοι τοῦ ἀναπληροῦντος τὸν δικαστικὸν σύμβουλον ἀρχαιοτέρου νομικοῦ συμβούλου κ. Α. Γλαρέκη καὶ τῶν νομικῶν συμβούλων κ. κ. Ι. Βάλδη, Φ. Σακελλαροπούλου, Α. Ροῖλου καὶ ἐμοῦ.

Μετὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς γνωμοδότησεως ταύτης τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου, τὸ Ὑπουργεῖον ἐνατελειάτω μοι διὰ τοῦ ἀπὸ 25 7) βρίου ε. ἔ. ἐγγράφου του νὰ ὑποβάλω καὶ ἐκ δευτέρου τὸ αὐτὸ ζήτημα εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου, συνυποβάλλων αὐτῷ καὶ τὴν ἀντίθετον πρὸς τὴν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου γνώμην, ἣν ἡ 'Ι. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2882 τῆς 17 Ἰανουαρίου 1892 ἐγκυκλίου τῆς διέτύπωσεν.

Συμμορφούμενος τῇ ἐντολῇ τοῦ Ὑπουργείου ὑπέδωκα τὸ ζήτημα καὶ αὐτὸς εἰς τὸ Νομικὸν Συμβούλιον, τοῦτο δὲ μετὰ μακρὰν καὶ ἀναλυτικὴν τοῦ θέματος μελέτην καὶ συζήτησιν, ἐνέμεινε ἀδιάσειστον εἰς τὴν ἀρχικὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐνεσχεθεῖσαν γνώμην οὐ μόνον οὐδενὸς τῶν μετασχόντων τῆς πρώτης γνωμοδότησεως, οἵτινες πάντες παρήσαν καὶ κατὰ τὴν ἐκ δευτέρου ὑποβολὴν τοῦ ζητήματος, μεταβαλλόντος γνώμην, ἀλλὰ προσχωρήσαντων ἀνεκδοίσεως εἰς τὴν γνώμην ταύτην καὶ τῶν μὴ μετασχόντων τῆς συνεδριάσεως, ἐφ' ἧς ἡ πρώτη γνωμοδότησις κ. κ. Χ. Πετροπούλου δικαστικοῦ συμβούλου καὶ τῶν νομικῶν συμβούλων Γ. Καρυτινοῦ καὶ Γ. Βελλίνης.

Ὅστε ἡ παροῦσα γνωμοδότησις, ἣν λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλω εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, ἐκπροσωπεῖ τὴν δημοφώνον γνώμην τῆς ὁλομέλειας τοῦ νομικοῦ συμβουλίου, πάντων παραστάντων κατὰ τὴν συνεδρίαν, ἥτοι τοῦ δικαστικοῦ συμβούλου καὶ τῶν ἐκπὶ νομικῶν συμβούλων.

Ἡ γνώμη τοῦ νομικοῦ συμβουλίου ἐρεῖδεται καὶ αὐτὸς εἰς τὰς ἐν τῇ προϋποβληθείσῃ ὑπ' ἀριθ. 1698 ε. ἔ. ἐκθέσει μου ἀναπτύξεις, εἰς ἃς καὶ πάλιν ἀναφέρεται, ὡς καὶ εἰς τὰ ἐξῆς:

Τὰ ἀντίθετα συμπέρασματα τῆς μνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 2882 ἐγκυκλίου τῆς 'Ι. Συνόδου καὶ τῆς ἀπὸ 5 Ἀπριλίου 1861 ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, δὲν ἐρεῖδονται εἰς διατάξιν τινα, καθ' ἣν οἱ ψάλται καὶ οἱ ὑπηρέται τῶν ἐνοριακῶν ναῶν διορίζονται ὑπὸ τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου, διότι οὐδεμία τοιαύτη διάταξις νόμου ὑπάρχει, ἀλλὰ ἐξάγουσι τοῦτο κατὰ συμπέρασμα ἐκ μόνης τῆς προϋποθέσεως, ἀποτελοῦσης οὕτως εἰπεῖν ἄλλομα ἐν τῷ συλλογισμῷ τούτῳ, ὅτι οἱ ψάλται καὶ οἱ ὑπηρέται τῶν ἐνοριακῶν ναῶν ἐπάγονται καὶ οὗτοι εἰς τὸ πλάτος τῆς ἐννοίας τοῦ ὁρου «κληρικὸς», καὶ ὅτι ὡς κληρικοὶ δεῖν νὰ διορίζωνται ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἐπισκόπου.

Περὶ τοῦ ὅτι καὶ ἐν ὑπάγονται σήμερον οἱ ψάλται καὶ οἱ ὑπηρέται τῶν ναῶν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν κληρικῶν, τοῦτο καὶ μόνον δὲν γεννᾷ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐπισκόπου πρὸς διορισμὸν καὶ ἀπόλυσιν αὐτῶν, ἀφοῦ οἱ εἰδικοί τῆς πολιτείας νόμοι καὶ τὰ νομοθετικὰ διατάγματα περιορίζουσι τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐπισκόπου εἰς τὸν διορισμὸν τῶν ἐν τοῖς ἐνοριακοῖς ναοῖς ἐφημερίων καὶ ἱεροδιακόνων, ἀναπτύσσονται ἐρεῖδης.

Ἀλλὰ εἶναι ὅντως ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐν ἰσχύϊ νομοθεσίας κληρικοὶ οἱ μὴ ἱερωμένοι ψάλται καὶ νεωκόροι τῶν ἐνοριακῶν ναῶν ;

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον δημοφώνῳ γνώμῃ ἀπαντᾷ ἀποφατικῶς, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διατυπωμένην γνώμην.

Ἀληθῶς κατὰ τοὺς Ἀποστολικούς Κανόνας καὶ τοὺς Συνεδικοὺς, ἐν τῷ ὅρῳ κληρικὸς εἰς τοῦ κλήρου τὴν ἐννοίαν περιλαμβάνονται καὶ οἱ ψάλται καὶ ὑπηρέται τῶν ναῶν, ὥς διότι εἰς τὰς διακονίας ταύτας ἀναλόγῳ πρόσωπα ἱερωμένα, μοναχοὶ ὁποσὶντες κούραν, ἡ ὑπηρετεῖ ἐφ' ὧν ἐτελεῖτο ἡ λεγόμενη χειροθεσία. Οὕτω κατὰ τὸν 28ον Κανόνα τῶν Ἀγίων καὶ Πανσέπτων Ἀποστόλων ὁρίζονται ὅτι, καὶ ἀφοῦ προσέλθουν εἰς τὸν κλῆρον οἱ ψάλται καὶ οἱ ἀναγνώσται, δύνανται νὰ προσέρχωνται εἰς τὸν γάμον, προκύπτει ἀληθῶς, ὅτι λογίζονται καὶ οὗτοι κληρικοί. Ἀλλ' ὅτι καὶ τότε μόνον ἐπὶ ἱερωμένων ψάλτων καὶ ἀναγνωστῶν ἐδίδοτο ὁ χαρακτηρισμὸς οὗτος, ὡς ἀνωτέρω συμπεραίνει τὸ νομικὸν συμβούλιον, προπῆται ἀριδῆλως ὡς ἐκ τοῦ Σχολίου τοῦ Βαλααμῶνος, ἐν ᾧ φέρεται, ὅτι μετὰ τὴν χειροτονίαν ἐπατέρεθ' ὁ γάμος τοῖς ἀναγνώσταις καὶ τοῖς ψάλταις.

Τῷ ὄντι δὲ ὁ χαρακτηρισμὸς οὗτος ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἐν τῷ Δ' Κανόνι τῆς ἐν Τρούλῳ Συνόδου, ἐνθα φέρονται ἐπὶ λέξει τὰ ἐξῆς. «Εἰ τις ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ διάκονος καὶ ὑποδιάκονος, ἢ ἀναγνώστης ψάλτης καὶ θυρωρὸς γυναικὶ ὁφειρωμένη τῷ Θεῷ μεμψείῃ καθαιρεῖσθαι, ὡς τὴν νόμφην τοῦ Χριστοῦ διαφθείρας, εἰ δὲ λαϊκὸς ἀφορίζεσθαι».

Ἐπίσης ἐν τῇ ραγ' Νεαφ' τοῦ Ἰουστινιανοῦ περιλαμβάνονται καὶ οἱ ἀναγνώσται καὶ οἱ ψάλται εἰς τοὺς κληρικοὺς, ὅτι ὅμως καὶ οἱ νεωκόροι, μόνον δὲ ἐν τῷ Α' τίτλ. 3 δατάζει τοῦ Κώδικος de episcopis περιλαμβάνει ὁ Ἰουστινιανὸς καὶ ἐξοριστάς καὶ τοὺς θυρωροὺς, ἥτοι τοὺς σημερινοὺς ὑπηρέτας τῶν ναῶν (ostiatius). Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ΚΔ' Κανόνι τῆς ἐν Λαοδικαῖς Συνόδου καὶ ἐν τῷ τίτλῳ Δ' κεφ. ΔΑ' τοῦ νομοκάνονος τοῦ Φωτίου οἱ ψάλται καὶ οἱ νεωκόροι λογίζονται ἐν τοῖς κληρικοῖς.

Ἀλλ' οἱ κανόνες τῶν Συνόδων εἶναι, ὡς καὶ τὸ Σύνταγμα ἐν ἀρθρῷ 2ῳ καὶ ὁ καταστατικὸς νόμος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κελεύει, διατάξεις θεμελιώδεις καὶ ἀμετάβλητοι μόνον εἰς πᾶν ὅτι ἀφορᾷ τὰ δογματικά. Πᾶσα δὲ ἄλλη τῶν Συνεδικῶν Κανὼναι διτάξεις ἀσχέτως πρὸς τὰ δόγματα ἰσχύει ὡς νόμος τοῦ Κράτους, ἐφ' ὅσον διὰ νεωτέρου νόμου δὲν ἐτροποποιήθῃ.

Οὕτω κλείεται διατάξεις ποινικαί, ἄλλαι ἀφορῶσαι τὸ οἰκογενειακὸν δικαίον, ὡς π. χ. ἡ ἀπαγορεύουσα τὸν γάμον εἰς τοὺς ἐκτελεῖς ἀπαχθέντας, αἱ περὶ δικαιοδοσίας ἐπισκόπων, περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως Μονῶν καὶ κλείεται ἄλλαι ἀντιτιθέμεναι πρὸς τὴν νεωτέραν νομοθεσίαν οὐδεμίαν ἔχουσιν ἰσχύιν.

Οὕτω συνωδᾷ τῇ σκέψει ταύτῃ, ἀντιθέτως πρὸς τὰς παρατεθείσας διατάξεις, αἵτινες ἐκτὸς τούτου, ὡς εἶπον, ἀπέβλεπον ψάλτας καὶ νεωκόρους ἱερωμένους ἢ κληρικοὺς τὰ λαϊκὰ πρόσωπα, τὰ παρέχοντα ἐν τοῖς ἐνοριακοῖς ναοῖς τὰς ὑπηρεσίας των ὡς ψάλται ἢ ὑπηρέται, ἀλλὰ μόνους καταλέγει ὡς κληρικοὺς τοὺς ὄντως καὶ κατὰ κυριολεξίαν ἱερωμένους, τοὺς ὑφισταμένους χειροτονίαν ἢ κούραν, ἥτοι πρεσβυτέρους, ἱερομονάχους, ἱεροδιακόνους καὶ μοναχοὺς.

Ὅθεν ὑπάρχει δὲ οὐδεμία διάταξις τῆς νεωτέρας νομοθεσίας, καθ' ἣν πολίται εἰς τὸν ναὸν ὑπηρετοῦντες ὡς ψάλται ἢ ὑπηρέται, δύνανται νὰ ἀπαχθῶσιν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν κληρικῶν.

Οὕτω τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ πλάτος τῆς ἐννοίας τῆς λέξεως κληρικὸς ἐν παραλήψει τῶν κατεσκευ-

της λατρείας αὐτῶν, αὐστηρῶς δ' ἀπαγορεύεται ὁ προσηλυτισμὸς καὶ πᾶσα ἄλλη ἐπέμβασις κατὰ τῆς κρατούσης θρησκείας. Ἐν δὲ τῷ 2 ἄρθρῳ καθορίζεται ὅτι «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, κεφαλὴν γνωρίζουσα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπάχει ἀναποσπᾶστως ἡνωμένην δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης καὶ πάσης ἄλλης ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τηροῦσα ἀπαρσασεύτως, ὡς ἐκείναι, τοὺς τε ἱεροὺς καὶ ἀποστολικοὺς καὶ συνοδικοὺς κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις».

Συνεπῶς τῷ 2 τούτῳ ἄρθρῳ τοῦ Συντάγματος συνετάγη καὶ τὸ Α' ἄρθρον τοῦ ΣΑ' Καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Νόμου, καθ' ὃ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διοικεῖται κατὰ τοὺς ἱεροὺς Ἀποστολικοὺς καὶ Συνοδικοὺς κανόνας καὶ τὸ Ι' ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ, καθ' ὃ ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐπαγρυπνεῖ περὶ τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν Ἱερῶν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν κανόνων καὶ περὶ τὴν εὐπρέπειαν τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τὴν εὐταξίαν τῶν ἱερῶν τελετῶν, καὶ τὸ Ζ'. τοῦ αὐτοῦ, ἔχοντα οὕτως.

Ζ'. Τὰ καθήκοντα τῆς Ἱ. Συνόδου διαιροῦνται εἰς ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικά. Καὶ τὰ μὲν ἐσωτερικὰ ἐνεργεί ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀνεξαρτήτως τῆς Πολιτικῆς Ἀρχῆς, καθόσον δ' ἀφορᾷ τὰ ἐξωτερικά, ὡς ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὴν πολιτείαν, τὰ δικαιώματα ἢ τὸ κοσμικὸν συμφέρον τῶν κατοίκων, ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐνεργεί τὰ περὶ τούτων τῇ συμπράξει καὶ ἐγκρίσει μόνον τῆς Κυβερνήσεως.

Η'. Τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὰ ἑξῆς: α'. Ἡ περὶ τῶν δογμάτων πιστὴ καὶ ὀρθὴ διδασκαλία.

β'. Αἱ διατάξεις περὶ τῆς θείας λατρείας κατὰ τὰ ἀνέκδοτον τῇ Ἐκκλησίᾳ κεκαנוνισμένα.

γ'. Ἡ ἐκτέλεσις τῶν καθηκόντων ἐκάστης τάξεως τοῦ κλήρου.

δ'. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ πειθαρχία.

ε'. Ἡ ἐκπλήρωσις τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν χρεῶν τῶν ἐπιζομένων ὑπὸ τῶν δογμάτων καὶ τῶν δογματικῶν βιβλίων καὶ τοῦ ἐπὶ τούτων τε θεμελιωμένου κανονισμοῦ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Πρὸς δὲ καὶ ὁ περὶ Ἐπισκοπῶν καὶ Ἐπισκοπῶν Σ' Νόμος τοῦ 1852 σαφέστατα καθορίζει ἐν μὲν τῷ Η' ἄρθρῳ ὅτι «ὁ ἐπίσκοπος, πνευματικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ ὡν ἀρχὴ τῆς κληρωθείσης αὐτοῦ ἐπισκοπῆς, ἐνεργεί ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ ἐπισκοπῇ τὰ παρὰ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων ἐπιβαλλόμενα αὐτῷ καθήκοντα, διατηρῶν ἀπαρσασεύτως τὰ θεῖα δόγματα καὶ ἐπιτελῶν ἀκριβῶς τὰ μυστήρια καὶ φυλάσσων τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ τὰς παραδόσεις τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» ἐπαγρυπνεῖ εἰς τὴν ἀκριβῆ τούτων διατήρησιν καὶ παρὰ τῶν ὑπὸ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ ποιμαντορίαν διατελούντων προσέχει εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν πάσης ἱεροτελεστίας, εἰς τὴν τακτικὴν ἀναγνώσιν τῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀναγιγνωσκομένων καὶ ψαλλομένων ὁκολουθιῶν, εἰς τὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς ἀγίας εἰκόνας, εἰς τὰ ἱερὰ σκεύη, ἄμφω καὶ πάντα τὰ εἰς τὴν θεῖαν λατείαν ἀναγόμενα, ὑπέχων εὐθύνας διὰ τὴν παράβασιν τούτων εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

Τὸ δὲ Ι' ἄρθρον, συμφώνως καὶ πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ πρὸς περιφρούρησιν τῆς νομίμου εὐθύνης τοῦ ἐπισκόπου, καθορίζει σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ, λέγοντι ὅτι «ἀπαντες οἱ κληρικοὶ ἐκάστης ἐπισκοπῆς, οἰασδήποτε τάξεως καὶ βαθμοῦ καὶ ἂν ὦσιν, ὑπάγονται κατὰ τὰς κανονικὰς διατάξεις ὑπὸ τὸν ἴδιον αὐτῶν ἐπίσκοπον καὶ αὐτὸν ὀφείλουσιν, ἵνα γνωρίζωσιν ὡς ἀμέσως προϊστάμενον ἐκκλησιαστικῶς καὶ ὑπακούωσιν εἰς αὐτὸν καὶ ἐκτελέσωσι τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραγγέλλας καὶ διαταγὰς του».

Σαφῶς ἐκ πάντων τούτων τῶν νομοθετημάτων προκύπτει ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία ἐπεζητήσῃ μὲν νὰ κατοχυρώσῃ τὴν ἐλευθέραν ἐνέργειαν τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ νομίμῳ αὐτῆς δικαιοδοσίᾳ, ἐνέργειαν, ἥς αἰρμένης παύει ὑφισταμένη ἢ ἐκ παραλλήλου συμβίβωσις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ἐν ἀμοιβαίᾳ εὐλαθείᾳ καὶ ἐν ἀλληλοδοξείᾳ, ἡσφάλισε δὲ τὸν ἀδιάρρηκτον δεσμόν τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ἄλλων ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ δὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, παρ' οὗ ἐγχειραφετήθη. Παντελῶς ἀρα ἀστήρικτος εἶναι ἡ ἐξενεχθεῖσα γνώμη ὅτι οἱ κανόνες τῶν Συνόδων εἶναι, κατὰ τὸ Σύνταγμα καὶ τὴν ἐκ τούτου ἀπορρέουσαν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν νομοθεσίαν, διατάξεις θεμελιώδεις καὶ ἀμετάβλητοι μόνον εἰς πᾶν ὅτι ἀφορᾷ τὰ δόγματα, πᾶσα δὲ ἄλλη τῶν Συνοδικῶν Κανόνων διάταξις ἀσχετὸς πρὸς τὸ δόγμα ἰσχύει ὡς νόμος τοῦ Κράτους, ἐφ' ὅσον διὰ νεωτέρου νόμου δὲν ἐτροποποιήθη. Τούναντιον τὸ Σύνταγμα, καθορίζον ἀπεριφράστως ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀναποσπᾶστως ἡνωμένην δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης καὶ πάσης ἄλλης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τηρεῖ ἀπαρσασεύτως, ὡς ἐκεῖναι, τοὺς τε ἱεροὺς Ἀποστολικοὺς καὶ Συνοδικοὺς κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις, πολλὴν καὶ συνετὴν ἐπεδείξατο πρόνοιαν, ὅπως μὴ κατ' ἐλάχιστον διασαλευθῇ ἡ ἐλευθέρᾳ ἐνέργειᾳ τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ νομίμῳ αὐτῆς δικαιοδοσίᾳ καὶ δημιουργηθῇ ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς Ἑλλάδος προηγούμενον, ὅπως ὁλεθρίως ἡδύνατο νὰ ἐπιδράσῃ ἐν ταῖς ὑπὸ ξενικὴν καὶ δὴ καὶ ἀλλόδοξον πολιτικὴν ἀρχὴν ὑφισταμέναις ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις. Διὰ τοῦτο τὸ μὲν Σύνταγμα τὴν τήρησιν τῶν κανόνων καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων ἀπαρσασεύτως ἐθέσπισεν, ὅπως δὲ μηδεμίᾳ διαρρήξει ἀμφιβολία καὶ μεταγενεστέρᾳ συζήτησις περὶ τῆς ἐννοίας τῶν λέξεων τούτων, τὸ Η' ἄρθρον τοῦ περὶ ἐπισκοπῶν καὶ ἐπισκοπῶν Σ' Νόμου τοῦ 1852 ἐπιβάλλει εἰς τὸν ἐπίσκοπον τηρεῖν μὲν ἀνέκδοτα τὰ θεῖα δόγματα, φυλάσσειν δ' ἀπαρσασεύτως τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς Παραδόσεις.

Ἡ ρητὴ αὕτη ὑποχρέωσις τοῦ νόμου, ὅπως ἐξ Ἰσου πρὸς τὰ θεῖα δόγματα ἀπαρσασεύτως καὶ οἱ ἱεροὶ Ἀποστολικοὶ καὶ Συνοδικοὶ κανόνες τηρῶνται καὶ φυλάσσονται, λύει ἐκ τῶν προτέρων τὸ ζήτημα ὅτι μηδεμίᾳ ἐπιτρέπεται τῶν κανόνων τούτων ἀτίτησις ἢ τροποποίησις διὰ μεταγενεστέρων τῆς Πολιτείας νόμων, ἐκτὸς μόνων τῶν ἀφορῶντων οὐχὶ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ καθήκοντα τῆς Ἱ. Συνόδου, ἀλλ' εἰς τὰ ἐξωτερικά, ἐκεῖνα, δηλὸν ὅτι, ἅπερ σχετίζονται πρὸς τὴν πολιτείαν, τὰ δικαιώματα ἢ τὸ κοσμικὸν συμφέρον τῶν κατοίκων καὶ ἐν οἷς ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐνεργεί μόνον τῇ συμπράξει καὶ ἐγκρίσει τῆς κυβερνήσεως ὅσα σχετίζονται πρὸς τὸ ἀπτικὸν καὶ δημόσιον δίκαιον καὶ τοῦτο ἐν ὁμοδόξοις ἐπικρατείαις, ὅπου τὸ ἀπτικὸν καὶ δημόσιον δίκαιον βάσιν ἔχουσι τὰς ἀρχὰς τοῦ χριστιανισμοῦ.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ ἐκείνων, ἅπερ ὁ ἡμέτερος νόμος παρατηρεῖ ὡς ἐξωτερικὰ καθήκοντα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, περὶ τῶν σχετιζομένων πρὸς τὸ ἀπτικὸν ἢ τὸ δημόσιον δίκαιον, πρὸς τὴν πολιτείαν, τὰ δικαιώματα, ἢ τὸ κοσμικὸν συμφέρον τῶν κατοίκων, περὶ ἐκείνων, ἐν οἷς ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ἐνεργεί μόνον τῇ συμπράξει καὶ ἐγκρίσει τῆς κυβερνήσεως. Προκειμένου δὲ περὶ τῶν ἐσωτερικῶν αὐτῆς καθηκόντων ὁ νόμος οὕτως ἀναγράφει ὅτι «ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐνεργεί ἀνεξαρτήτως τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς» ἀπαγορεύει πᾶσαν οἰκονομικὴν ἐπέμβασιν εἰς τὰ καθήκοντα ταῦτα, ὧν τὸ πρῶτιστον καὶ τὸ μέγιστον εἶναι ἡ ἀπαρσασεύτως τήρησις τῶν θείων δογμάτων τῶν Ἱε-

ρῶν ἀποστολικῶν καὶ συνοδικῶν κανόνων καὶ τῶν ἱερῶν Παραδόσεων. Ἡ ἡμετέρα νομοθεσία προλαμβάνουσα πᾶσαν σύγχυτιν ἐν μὲν τῷ 2ῳ ἄρθρῳ τοῦ Συντάγματος, τοῦ θεμελιώδους νόμου τοῦ Κράτους καθ' οὗ οὐδὲν νομοθέτημα ἐναντίον δύναται νὰ ὑπάρξῃ, τὴν ἀπαρασάλευτον τήρησιν τῶν ἱερῶν ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν κανόνων ἐθέλειν ὡς ἀκρογωνιαίον λίθον τῆς ἐν Ἑλλάδι ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ὁραγοῦς αὐτῆς συνδέσμου μετὰ τῶν ἄλλων ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καὶ μάλιστα τοῦ ἐν Κων)πόλει Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου, οὗ γνησία θυγάτηρ εὐχεται εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἐν δὲ τῷ 4ῳ ἄρθρῳ τοῦ περὶ ἐπισκόπων Σ' Νόμου τοῦ 1852 καθώρισεν ὅτι εἰς τὴν γενικὴν φράσιν τοῦ 2 ἄρθρου συμπεριλαμβάνονται αἱ τὴν δογματικὰ ἀποφάσεις, αἱ ὁμοί, δηλονότι, οἵτινες εὐρίσκονται ἐν ἀρχῇ τῶν πράξεων τῶν Συνόδων καὶ καθορίζουσι τὸ δόγμα, καὶ αἱ περὶ ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως καὶ πειθαρχίας διατάξεις, αἵτινες ἀποτελοῦσι τοὺς λεγομένους Κανόνας, ἥτοι τὴν κανονικὴν νομοθεσίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οἱ κανόνες οὗτοι διαιροῦνται εἰς Ἀποστολικούς, οἰκουμηνικῶν Συνόδων, τοπικῶν Συνόδων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων. Καὶ οἱ μὲν ἀποστολικοὶ εἰσι τὸ πόρισμα τῆς ἱερᾶς παραδόσεως, ὡς, δηλονότι, οἱ Ἀπόστολοι ἐδίδασκαν καὶ ἐκ τῆς διδασκαλίας αὐτῶν, διασωθείσης διὰ τῶν συγγραμμάτων τῶν πρώτων ἀποστολικῶν πατέρων, διεμορφώθησαν, ἐπικυρωθέντες ὑπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ πρώτης Οἰκουμηνικῆς Συνόδου, ἥτις εὐρύστα αὐτοὺς ἐφαρμοζομένους ἤδη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐτήρουν αὐτούς. Τῶν δὲ τοπικῶν Συνόδων (οἷον τῶν ἐν Λαοδικείᾳ, Αντιοχείᾳ, Κερθαγένῃ κλπ.) καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων οἱ κανόνες ἔχουσι κύρος, καθὼς ὑπὸ οἰκουμηνικῶν Συνόδων ἐπικυρωθέντες καὶ δὴ τῆς ἐν Τρούλλῃ ἑκτῆς, ἐν τῷ δευτέρῳ κανόνι τῆς ὁποίας λεπτομερῶς ἀναγράφεται τίνων προηγουμένων Συνόδων καὶ τίνων πατέρων οἱ κανόνες ἐπικυροῦνται καὶ καθορίζονται. . . μένει (τοὺς κανόνες τούτους) καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν βεβαίους καὶ ἀσφαλῆς πρὸς ψυχῶν θεραπείαν καὶ ἰατροίαν παθόντων πρὸς ἡμῶν ὑπὸ τῶν ἁγίων καὶ μακαρίων πατέρων δεχθέντας καὶ κυρωθέντας. . . καὶ μηδεὶ ἐξείναι τοὺς προδηλωθέντας παραχαράττειν κανόνας. (II:6λ. καὶ Κανὼνα Α' τῆς Δ' Οἰκουμ. Συνόδου καὶ Α' τῆς Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου).

Ἔπεται ἄρα ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπὶ τοῦ ἐπτασυνόδου ἐρεῖται πολιτεύματος, τοὺς κανόνας τούτους, οὓς τὸ Σύνταγμα ὑπ' ὅψι ἐχει ἐν ἄρθρῳ 2, οὐδεὶς δύναται νὰ τροποποιήσῃ, εἰμὴ μόνον, ἀν σπουδαία καὶ ἐπιβεβλημένη ὑπὸ τῶν συνθηκῶν τοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας παραστῇ ἀνάγκη χάριν τῆς ωφελείας αὐτῆς, αὐτὴ καὶ μόνη ἡ ἀρμοδία ἐξουσία, ἥτοι ἡ καθόλου Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία διὰ Συνόδου, οὐδαμῶς δὲ ἡ πολιτικὴ ἐξουσία ὡς πάντῃ ἀναρμοδία. Κατὰ ταῦτα, πᾶσα τροποποίησις κανόνων, ὄντος θεμελιώδους νόμου τοῦ Κράτους, εἶναι ἀντικανονικὴ καὶ ἀντισυνταγματικὴ κατὰ τὸ 2 ἄρθρον τοῦ Συντάγματος. Πᾶσα δὲ ἀπόπειρα τοιαύτης τροποποιήσεως δύναται νὰ ἔχῃ ὀλεθριώτατα ἀποτελέσματα ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπὶ τῆς καθόλου ὁρθοδόξου θρησκείας, ἥς ὁ Ἑλληνιστὴς πρόμαχος καὶ πιστὸς θεματοφύλαξ διὰ μυρίων περιπετειῶν καὶ ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας γινόμενος κατεκυρώθη ὑπὸ τῶν αἰώνων τούτων ὡς διακατέγων τὰ σκήπτρα αὐτῆς. Διότι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, πιστῶς τηροῦσα τον ὅρον, ὅφ' ὃν ἐγγεγραφετὴ ὑπὸ τῆς Μητρὸς αὐτῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τὸν ὅρον τῆς τηρήσεως τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων καὶ τῶν πατροπαράδοτων

ἐθίμων, ἤθελεν ἀντιτεῖν εἰς τοιαύτην ἀπόπειραν καὶ ἐπιμενούσης τῆς Πολιτείας ἤθελε περιστῇ εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ θεωρηθῇ ὑπερταμένη ἐν διωγμῷ, καθ' ἣν ἀκριβῶς ὡσαν ἄλλαι τινὲς ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ ἡ ἡ μήτηρ αὐτῆς Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μαρτυρικῶς ἀγωνίζονται ὅπως ἀδικτον καὶ ἀλώθητον διασωτῶσι τὸ ἐπτασυνόδον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πολιτεύμα (ἡ ἐνδοῦσα εἰς τὴν αὐθαίρετον ὑπὸ τῆς πολιτικῆς τοῦχῃ τροποποίησιν τῶν κανόνων θὰ ἐπαυεν ἀποτελοῦσα μέρος τῆς καθόλου Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας) καὶ θὰ περιέπιπεν εἰς τὸ Σχίσμα, ὅν τροπον περιέπεσαν εἰς τοῦτο ἡ Βουλγαρικὴ λεγομένη Ἐξάρχεια, οὐχὶ καινοτομήσασα περὶ τὸ δόγμα, ἀλλὰ κατ' ἀθέτησιν ρητῶν κανόνων ἰσχυρίζοντων τὸ ἀδιαίρετον καὶ Ἐνιαῖον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ φυλετικῶς αὐτὴν καταταμοῦσα καὶ πῆξασα παρὰ τὸν Β' κανόνα τῆς Β' Οἰκουμηνικῆς Συνόδου τὸν ΚΗ' τῆς Δ' καὶ τὸν ΚΒ' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐν τῇ ἐδρᾷ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν διοικοῦσα αὐτὴν ἐπίσκοπον.

Ἀλλ' ἡ Ἑλληνικὴ πολιτεία οὐδέποτε ζηλώσασα τὴν δόξαν τῆς μητροκτονίας κατωχύρωσε τὴν ἐν τῇ ἀπαρασάλευτῳ τηρήσει τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων νόμιμον ἐνέργειαν τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὸν ἀδιάρρηκτον αὐτῆς δεσμόν μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀντικρυς δὲ συκοφαντία θὰ ἦτο τὸ ἐπιζητεῖν ἐν τισὶ νομοθετήμασι πλάνγιαν τινὰ ἢ δεδηλωμένην πρόθεσιν περὶ τροποποιήσεως τῶν Κανόνων ἐπὶ ἄσσει τῶν κεκτημένων δικαιῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν πᾶσι τοῖς νομοθετήμασι τούτοις ἐμφαίνεται τούανονον ἡ μέριμνα τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, ὅπως ἐντὸς τῶν θεμιτῶν ὁρίων παράτῃ τὴν ἐπικουρίαν αὐτῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πρὸς διοίκησιν οὐχὶ πνευματικὴν ἀλλὰ κοσμικὴν τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Μονῶν. Ἐκ τῆς μερίμνης ταύτης καὶ οὐχὶ ἐκ πρόθεως περὶ τροποποιήσεως τῶν κανόνων ἡ περὶ μειώσεως τῆς ὑπὸ τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν περὶ ἐπισκόπων καὶ περὶ ἱερῶν Συνόδου κυρωθείσης νομίμου καὶ συμφώνου πρὸς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας δικαιοδοσίας τῆς ἐκκλησιαστικῆς τοῦχῃ προέκυψαν αἱ περὶ διαχειρίσεως τῶν Μονῶν καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν διατάξεις, αἵτινες ἀφορῶσιν ὅπως εἰς τὴν ὕλικὴν αὐτῶν διαχείρισιν, οὐδαμῶς ἐπεμβαίνουσι εἰς τὴν κανονικὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐπισκόπου ἐπὶ τῶν ἀποτελούντων τὸν κλήρον αὐτοῦ, ἥτοι τὸ προσωπικὸν τῶν ἐν ταῖς ὑπαγομέναις εἰς αὐτὸν Ἐκκλησίαις καὶ Μοναῖς δουλεύοντων.

Ὅπως τὸ 114 ἄρθρον τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου καθορίζει ἀπλῶς ὅτι «διὰ τὴν διοίκησιν τῶν τοπικῶν ἐκκλησιαστικῶν καταστημάτων διορίζονται ἐκκλησιαστικὰ συμβούλια συνιστάμενα ἀπὸ τῶν Δήμαρχων, τὸν ἀνήκοντα ἐφημέριον καὶ δύο ἕως ἑπτάς δημό-

(*) Βαρὴς ὅτι ἡ παπαδοκρατία, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπομακρυνόμεθα πάσῃ δυνάμει. Ἡ Πολιτεία εἶναι ἡ Πολιτεία. Αὐτὸ εἶναι τὸ σύμβολον τῶν πιστευόντων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἰδέαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπηρετεῖ καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ἐάν, ὡς εἶναι ἄληθές, προσέφερε τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ ἀνεπιλήττους τῷ ὄντι ὑπηρεσίας ἢ πρὸς τὸν Χριστὸν πίστις, οὐδέποτε θὰ ἐπιτραπῇ τῇ εἰς τὴν διακονίαν ἀφοσιωμένῃ Ἐκκλησίᾳ, νὰ ἀποτολμήσῃ νὰ θέσῃ γείρα ἐπὶ τῆς Πολιτείας ἢ νὰ ἀντιταγῇ εἰς τὴν θέλησιν τῆς. Ἡ ἀναγνώρισις τῆς Ἐκκλησίας δικαιώματος νὰ θεωρηθῇ ἐν διωγμῷ ὑπὸ τῆς Πολιτείας, διὰ νὰ μὴ θεωρηθῇ σχισματικὴ, εἶναι πλήρης παπαδοκρατία. ἡ ὁποία, διωκομένη κατὰ ποδας ἐν τῇ καθολικῇ Γαλιλίᾳ, δὲν εἶναι εὐτυχῶς φόβος νὰ ἐγκριθῇ παρ' ἡμῶν.

τας, διορίζοντες υπό τῶν δημοτικῶν Συμβουλίων». Καθορίζει, ὅθλον δτι, τὴν σύμπραξιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τοῦ ἀνήκοντος ἐφημερίου μετὰ τοῦ Δήμου, ὅπου τὸ ἐκκλησιαστικὸν κατὰστημα, ἐν τῇ κοσμητικῇ αὐτοῦ διοικίται, ἐν τῇ διαχειρίσει τῶν ὑλικῶν αὐτοῦ πόρων, καθὼς ἀφορῶσιν εἰς τὸ κοσμητικὸν συμφέρον τῶν κατοίκων καὶ συμφώνως πρὸς τὸ Ζ' ἄρθρον τοῦ Κτταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ΣΑ' Νόμου, ἀλλ' οὐδὲν δικαίωμα ἐπεμβαίνει τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων δίδει εἰς τὰ ἐσωτερικὰ καθήκοντα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς τὰ καθοριζόμενα ἐν ἄρθρῳ Η' τοῦ αὐτοῦ Νόμου, εἰς τὴν ἐκτέλεσιν δὴλον δτι τῶν καθηκόντων ἐκάστης τάξεως τοῦ κλήρου καὶ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν παιδαγωγίαν, οὕτε εἰς τὴν νόμιμον δικαιοδοσίαν τῶν Ἐπισκόπων, τὴν καθοριζομένην ἐν ἄρθροις Α' καὶ Ι' τοῦ περὶ Ἐπισκόπων Σ' Νόμου τοῦ 1852, καθ' ἣν εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ἀναγνωρίζεται τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπιβλέπειν τὴν τακτικὴν ἀνάγκησιν τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀναγνωσχομένων καὶ ψαλλομένων ἀκολουθιῶν καὶ προτέχειν εἰς τὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς ἁγίας εἰκόνας, εἰς τὰ ἱερά σκεύη, ἄμφια καὶ πάντα τὰ εἰς τὴν θείαν λατρίαν ἀναγόμενα, καὶ εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ὑπάγονται κατὰ τὰς παρῶν διατάξεις οἱ κληρικοὶ ἐκάστης ἐκαστοῦ, οἰασδήποτε τάξεως καὶ βαθμοῦ καὶ ἂν ὦσιν, αὐτὸν ἀναγνωρίζοντες ὡς ἐκκλησιαστικὸν ποιτᾶμενον, αὐτῷ ὑπακούοντες καὶ αὐτοῦ τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραγγέλιας καὶ διαταγὰς ἐκτελοῦντες.

Κατὰ ταῦτα οὐδεμία διαμφορήτης χωρεῖ δτι ὁ διορισμὸς καὶ ἡ παῖσις πάντων τῶν τελούντων τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας ἐν τοῖς ναοῖς, προσκυτέρων τε καὶ διακόνων, καὶ τῶν ἀναγνωσχομένων καὶ ψαλλόντων ἐν ταῖς ἱερᾷ ἀκολουθίαις καὶ τῶν τεταγμένων πρὸς ἐπιμίλειαν τῶν Ἀγίων Εἰκόνων, τῶν ἱερῶν σκευῶν, ἁμφίων καὶ πάντων τῶν εἰς τὴν θείαν λατρίαν ἀναγομένων, ἀποκλείεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν, καθὼς ἀποτελοῦντα τὸ πρῶτιστον τῶν ἐσωτερικῶν αὐτῆς καθηκόντων καὶ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων ἐκάστης τάξεως τοῦ κλήρου καὶ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν παιδαγωγίαν καὶ δτι οὐδεὶς ποτε παρ' ἡμῖν νόμος ἦρε τὸ δικαίωμα τοῦτο, οὐδ' ἦτο δυνατόν νὰ ἄρῃ αὐτὸ εἰμὴ ἀντιφάσκων πρὸς τὸ 2 ἄρθρον τοῦ Συντάγματος, τὸ ἐπιβάλλον ρητῶς τὴν ἀπαρτάλειον τῆς τῆς τῶν ἱερῶν ἀποστολικῶν καὶ συνοδικῶν κανόνων καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1351 τῆς 2 Νοεμβρίου ἀπαντήσεως αὐτῆς εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 28009 τῆς 30 Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν δι' ἀναντιρρήτων μαρτυριῶν καὶ παραθέσεων ἀποδείκνυσι δτι οἱ τῆς ἱεροῦ ἀποστολικοὶ καὶ συνοδικοὶ Κανόνες καὶ ἡ βυζαντινὴ νομοθεσία θεωροῦσιν ὡς κληρικοὺς ὑπαγομένους ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν τῶν Ἐπισκόπων τοὺς τε ψάλτας καὶ τοὺς ὑπηρέτας, δὲν ἀντίκειται δὲ καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 17829 τῆς 4 Ὀκτωβρ. 1900 γνωμοδότησις τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου. Ἀλλ' ἀντιπροβάλλονται ὑπὸ τοῦ ρηθέντος νομικοῦ συμβουλίου εἰς τὴν πλατυτέραν, ὡς λέγει, ταύτην ἔννοιαν τῆς λέξεως Κληρὸς αἱ ἐπόμεναι ἐνστάσεις :

Α'. Ὅτι ἐν κατὰ τοὺς ἀποστολικούς καὶ συνοδικούς κανόνες ἐν τῷ ὅρῳ κληρικός περιλαμβάνονται καὶ οἱ ψάλται καὶ οἱ ὑπηρέται τῶν ναῶν, τοῦτο ἐγένετο ἴσως διότι εἰς τὰς διακονίας ταύτας ἐκαλοῦντο πρόσωπα ἱερωμένα, μοναχοὶ ὑποστάντες κουράν, ἡ ὑπηρεταὶ ἐφ' ὧν ἐτέλειτο ἡ λεγομένη χειροθεσία.

Β'. Ὅτι, ἐκτὸς τοῦ δτι οἱ κανόνες καὶ αἱ διατάξεις τῶν βυζαντινῶν αυτοκρατόρων ἀπέδλεπον εἰς ψάλτας καὶ νεωκόρους ἱερωμένους, ἡ νεωτέρα νομο-

θεσία οὐδαμῶς περιλαμβάνει εἰς τοὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκὰ πρόσωπα παρέχοντα ἐν τοῖς ἑνοριακοῖς ναοῖς τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν ὡς ψάλται ἢ ὑπηρέται, ἀλλὰ μόνους καταλέγει ὡς κληρικοὺς τοὺς ὄντας καὶ κατὰ κυριότητα ἱερωμένους, τοὺς ὑψισταμένους χειροτονίαν ἢ κουράν, ἦτοι πρεσβυτέρους, ἱερομονάχους, ἱεροδιακόνους καὶ μοναχοὺς, οὐδεμίαν δὲ διάταξιν τοῦ ἡμετέρου νόμου ὑπάρχει, καθ' ἣν πολῖται εἰς τὴν ναὸν ὑπηρετοῦντες, ὡς ψάλται καὶ ὑπηρέται, δύναται νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν κληρικῶν.

Γ'. Ὅτι ἂν ποτε ἦτο δυνατόν ἡ ἐρμηνεία δτι ὑπάγονται καὶ οὗτοι εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ κλήρου, τότε οἱ ὡς ψάλται ὑπηρετοῦντες πολλὰκις πολῖται. διδάσκαλοι, δικηγόροι, ἱατροὶ καὶ ἄλλοι ἐπιτηδεύματα, ὡς καὶ τὰ ἀποτελοῦντα τοὺς χοροὺς τῶν ἑνοριακῶν ναῶν πρόσωπα, θὰ ὑπῆλθον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων, θὰ ἦσαν δὲ ὡς ἐκ περισσοῦ καὶ ἐστερημένοι τοῦ δικαίωματος τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἐν ταῖς βουλευτικαῖς ἐκλογαῖς καὶ δημοαίρεσιν, ἰσ' οὐ κατὰ τὸ ἄρθρον 99 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου, ἰσχύοντος καὶ ἐπὶ τῶν δημοαίρεσιν ἐκκληρικῶν οὐτε ψηφοφοροῦσιν εἰς τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς οὐτε ἐκλέγονται.

Ὁμολογουμένως καὶ τεριστῶς ἀποδείκνυμένου ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἐγγράφοις τῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου παραθέσεων δτι κατὰ τοὺς ἱεροὺς, ἀποστολικούς καὶ συνοδικούς κανόνες καὶ κατὰ τὴν βυζαντινὴν νομοθεσίαν ψάλται καὶ νεωκόροι καὶ οἰοῖσθε ἄλλοι ἐκκλησιαστικὴν ὑπουργίαν ἐπιτελοῦντες ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ κλήρου, περιττὸν ἰπέβαιναι ἢ πρᾶξις καὶ πλείστων ἄλλων κανόνων, πλὴν τῶν ἀναγραφομένων, ἐπικυρῶντων τοῦτο, ἂν μὴ προσήντο τὸ ἐμάρτυρον ὅπως ἡ μᾶλλον τὸ ἀντικείμενον πρὸς τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων ἐπιχειρήματα δτι οἱ κανόνες καὶ ἡ βυζαντινὴ νομοθεσία συμπεριελάμβανον εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ κλήρου τοὺς ψάλτας καὶ νεωκόρους (ostiaribus) διότι εἰς τὰς διακονίας ταύτας ἐκαλοῦντο πρόσωπα ἱερωμένα. Πλείστοι δοοὶ κανόνες ποιοῦνται τὴν διάκρισιν τῶν ἱερωμένων καὶ τῶν λαϊκῶν μιλῶν τοῦ κλήρου, τῶν τοῦ μυστηρίου τῆς ἱερωσύνης τυγόντων καὶ τῶν διὰ σφραγίδος, ἡγουν χειροθεσίας, ἢ καὶ ἄνευ αὐτῆς εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς διακονίας ἐκλεγομένων, ἡγουν κληρομένων.

Καὶ πρῶτον δ' Κ' ἀποστολικὸς Κανὼν λέγει ρητῶς τάδε : «Τῶν εἰς τὸν κλῆρον προσελθόντων ἀγμάτων κλειόμενοι βουλομένους συνάπτειν γάμον ἀναγνώστας καὶ ψάλτας μόνον». Ἀναμφίλεκτον ἐκ τούτου δτι δύο τάξεις τῶν κληρῶν ἀνήρτιζον, ἡ τῶν ἱερωμένων, εἰς οὓς ἀπηγορεύετο μετὰ τὸ μυστήριον τῆς ἱερωσύνης ὁ γάμος, καὶ οἱ ἐκτὸς τοῦ βήματος, ἡγουν ψάλται, ἀναγνώσται καὶ λοιποὶ, εἰς οὓς καθὼς λαϊκοὺς ἐπετρέπετο ὁ γάμος μετὰ τὴν εἰς τὸν κλῆρον προσέλευσιν, μετὰ τὴν πρόσκλησιν, ὅθλον δτι, καὶ ἐκλογὴν αὐτῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καθηκόντων τοῦ ψάλτου ἢ τοῦ ἀναγνώστου. Εἰς τοὺς καθὼς λαϊκοὺς ἀπηγορεύοντο τὰ καθαρῶς ἱερατικὰ καθήκοντα ἄρτον διδόναι οὐδὲ ποτήριον εὐλογεῖν» (ἴδε ΚΕ' Κανὼνα τῆς ἐν Λαοδικαῖς Συνόδου) ἀπηγορεύετο δὲ καὶ ἀναγνώστας ἢ ψάλτας ὡρᾶριον φορεῖν (Κανὼν ΚΓ' τῆς αὐτῆς Συνόδου), ἐξ οὗ τρανῶς ἀποδείκνυται δτι οὐδόλως ἦσαν ἱερωμένα πρόσωπα. Ἀλλως δὲ ἐν τῷ ἐπομένῳ ΚΔ' Κανόνι τῆς αὐτῆς Συνόδου οἷως γίνεται ἡ διάκρισις μεταξὺ τῶν ἱερατικῶν κληρικῶν καὶ τῆς λοιπῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, ἦτοι τῶν μὴ ἱερατικῶν κληρικῶν καὶ ἱερατικοὶ μὲν εἰσιν οἱ ἀπὸ πρεσβυτέρων ὡς διακόνων, κληρικοὺς δὲ μὴ τυγόντας τῆς ἱερωσύνης ὀνομάζει τοὺς ὡς ὁ

πηρετών ή αναγνώστων ή ψαλτών ή εξοριστιών ή θυρωρών ή του κάματος των δασκωτών. Έμφανεστερά έτι προκύπτει ή διάκρισις αὐτῇ ἐκ τοῦ ΟΖ' κανόνος τῆς ΣΨ'. Οἰκουµενικῆς Συνόδου λέγοντος: «Οὗ οὐ δαί ιερατικούς ή κληρικούς ή άσκητάς...». Τόν κανόνα τοῦ τον έρµηνεύων ο Ζωναράς λέγει: ...Τοίς δὲ τοῦτο ποιοῦσιν, ιερατικοῖς μὲν οὖσι, τοῖς περὶ τὸ βῆµα δῆλον δ'εἶ, καὶ κληρικοῖς, τοῖς ἐν ἄλλοις ἐν κλήρῳ τεταγμένοις...» ὁ δὲ Βαλσαµὼν τὰ ἐπόμενα: «Σηµεῖωσαι δὲ ὅτι ὁ κανὼν διαφορὰν ποιεῖται ιερωμένων, κληρικῶν, άσκητῶν καὶ λαϊκῶν. Ιερωμένοι γάρ εἰσιν, οἱ τοῦ βῆµατος, οἱ καὶ χειροτονούμενοι, ἐπίσκοποι, ὅλῳν ὄντι, ιερεῖς καὶ διάκονοι καὶ υποδιάκονοι, κληρικοί δὲ πάντες οἱ ἐκτὸς τοῦ βῆµατος ἐν ναοῖς ἐκτελούντες, ἤγουν ἀναγνώσται, θεωροὶ καὶ ἕτεροι τοιοῦτοι...». Τὴν αὐτὴν διάκρισιν ποιεῖται καὶ ὁ ΚΕ' ἀποστολικὸς κανὼν, μεθ' οὗ συνδέεται ὁ ἀνωτέρω παρατιθέμενος ΚΣΤ' διὰ τῶν ἐπομένων «Εἰ τις ἐπίσκοπος ή πρεσβύτερος ή διάκονος (ιερωμένοι, δῆλον ὅτι) ἐπὶ πορνείᾳ..... Ὡσαύτως καὶ οἱ λοιποὶ κληρικοὶ (οἱ μὴ ιερωμένοι)».

Παρατίθεμαι τελευταίον τὸν ΝΑ' Κανόνα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ὅστις οὐδεμίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου καταλείπει ἀμφιβολίαν. «Τὰ κατὰ τοὺς κληρικούς, λέγει ὁ μέγας τῆς Ἐκκλησίας πατήρ, ἀδιορίστως οἱ κανόνες ἐξέθεντο... τὴν ἐκπτώσιν τῆς ὑπηρεσίας εἴτε ἐν βαθμῇ τυγχάνοιεν, εἴτε καὶ ἀχειροθετήτω ὑπηρεσίᾳ προσκαρτεροῦν». Τὸν κανόνα τοῦτον ἐρµηνεύοντες ὁ τε Ζωναράς καὶ ὁ Βαλσαµὼν ἐξαίρουσι τὴν διάκρισιν τῶν ἐν βαθμῇ κληρικῶν, ἤτοι τῶν χειροτονηµένων καὶ τοῦ μυστηρίου τῆς Ιεροσύνης μετασχόντων, ἐπισκόπων, πρεσβυτέρων, διακόνων καὶ υποδιακόνων—οὗτος δὲ ὁ βαθμὸς—καὶ τῶν ἀχειροτονητῶν ή ἀχειροθετήτων, τῶν μὴ μετασχόντων τοῦ μυστηρίου τῆς Ιεροσύνης, τῶν μὴ ιερωμένων, τῶν ἐκτὸς τοῦ βῆµατος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας τεταγµένων καὶ ἀποτελούντων ἄλλην τάξιν κληρικῶν πλὴν τῆς τῶν ιερωμένων, οἷον ἀναγνώστων, ψαλτῶν, θεωρῶν καὶ λοιπῶν, οἵτινες ἀχειροθετήτω ὑπηρεσίᾳ προσκαρτεροῦσιν, ὡς ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει.

Συνοδῶ τούτοις ὁ περὶ Ἐπισκοπῶν καὶ Ἐπισκόπων καταστατικὸς Σ' Νόμος τοῦ 1852 ὥρισεν ὅτι «ἅπαντες οἱ κληρικοὶ ἐκάστης ἐπίσκοπης, οἰασδήποτε τάξεως καὶ βαθμοῦ καὶ ἂν ὦσιν, ὑπάγονται, κατὰ τὰς κανονικὰς διατάξεις, ὑπὸ τὸν ἴδιον αὐτῶν ἐπίσκοπον» αὐτῷ ὑπακούοντες καὶ αὐτοῦ τὰς παραγγέλιας καὶ διατάγας ἐκτελοῦντες. Ἡ ἔννοια καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ άρθρου τούτου εἶσι σαφέστατα καὶ οὐδεμίαν λαβὴν εἰς ἀμφισβήτησιν καταλείπουσι. Κληρικοὶ κατὰ τοῦτο εἰσιν ἅπαντες οἱ κατὰ τὰς κανονικὰς διατάξεις τοιοῦτοι, οὐ μόνον, δῆλον ὅτι, ἡ τάξις τῶν ἐν βαθμῇ τυγχανόντων, τῶν ιερωμένων, ὧν οἱ βαθμοὶ ἐπίσκοπος, πρεσβύτερος, διάκονος καὶ υποδιάκονος, ἀλλὰ καὶ ἡ τάξις τῶν ἀχειροθετήτω ὑπηρεσίᾳ προσκαρτερούντων, τῶν ἐκτὸς τοῦ βῆµατος, τῶν μὴ ιερωμένων, τῶν λαϊκῶν, οἷον ἀναγνώστων ψαλτῶν, θεωρῶν, ὑπηρετῶν καὶ λοιπῶν.

Τάξεις καὶ βαθμοὺς κληρικῶν διακρίνων ὁ καταστατικὸς οὗτος νόμος ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐφαρµοσθῇ εἰς μόνους τοὺς ιερωμένους, οἵτινες ἀποτελοῦσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν τάξιν διακρινόµενοι μόνον διὰ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀξιώματος, συμπεριλαµβάνει δὲ κατὰ τὰς κανονικὰς διατάξεις καὶ τὴν ἑτέραν τάξιν τῶν κληρικῶν, τῶν μὴ ιερωμένων, τῶν ἐκτὸς τοῦ βῆµατος, οἵτινες κατ' ἀρχαιοτέρους χρόνους διεκρίνοντο καὶ οὗτοι κατὰ βαθμοὺς ἀπαρτίζοντες τὰς πολυχρότους πεντάδας καὶ ἰδίαν ἔχοντες στολήν. Μεταξὺ δὲ τούτων ἐπιφανῆ κατεῖχον θέσιν οἱ ψάλται, ὧν ὁ μὲν πρωτο-

ψάλτης, λέγει ὁ Κωδινδὸς (σελ. 94 Ἐκδ. Βόννης: τοῦ βασιλικοῦ Ἐξαρχος κλήρου, ὁ δὲ γε Δημείστικος τοῦ δεσποικοῦ). Ἐὰν δὲ πῶς τῶν κανόνων καὶ τῆς ἡμέτερας νομοθεσίας ἡ λέξις κληρικὸς ἐκπίπτῃ εἰς τὴν στενωτέραν ἔννοιαν τοῦ ιερωμένου, ὡς φέρ' εἰπεῖν ἐν τῷ περὶ διορισμοῦ τῶν γραμματέων καὶ γραφέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τοῦτο οὐδαµῶς αἵρει τὴν κυριωτέραν γενικωτέραν ἔννοιαν τῆς λέξεως, τὴν προκύπτουσαν τρανῶς ἐκ τῶν κανονικῶν διατάξεων καὶ ἣν ὑπ' ὄψει ἔγινε ὁ νομοθέτης διεκρίνεν ἐν τῷ προμνησθέντι νόμῳ τάξεις καὶ βαθμοὺς κληρικῶν.

Ὁ ἰσχυρισµὸς ἄρα ὅτι ἡ ἡμέτερα νομοθεσία οὐδαµῶς περιλαµβάνει εἰς τοὺς κληρικούς καὶ λαϊκὰ πρόσωπα, ὡς ψάλτας καὶ νεωκόρους, εἶναι κατὰ ταῦτα πάντῃ πληµμελής, πολλῶ δὲ πλῆμμελέστερος ὅτι οὐδεμία διάταξις τοῦ ἡμετέρου νόμου ὑπάρχει, καθ' ἣν πολῖται εἰς τὸν ναὸν ὑπηρετοῦντες, ὡς ψάλται καὶ ὑπηρέται, δύνανται νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν κληρικῶν, δεδομένου ὅτι τὸ βυζαντινὸν δίκαιον ἰσχύει παρ' ἡμῖν, ἐν οἷς δὲν ἐτροποποιήθη ἡ μετεβλήθη διὰ νεωτέρων διατάξεων, καὶ ἐπὶ ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ νόμου τοῦ Κράτους, τοῦ Συντάγματος, ἐπιβάλλεται ὡς πρὸς τὴν ἀπαρσάλευτον τήρησιν τῶν ἐρῶν ἀποστολικῶν καὶ συνοδικῶν κανόνων καὶ τῶν ἐρῶν παραδόσεων, περιττὴ ἀπέβανεν ἄλλη παρ' ἡμῖν διάταξις νόμου καθορίζουσα, ἐπὶ ὁρισµὸν ὑπὸ τῶν κανόνων καὶ τῆς βυζαντινῆς νομοθεσίας ὑπάρχει καὶ τὸ ὁποῖον μόνον ἀντίθετος διάταξις νόμου ἡδύνατο ἡ νὰ καταργήσῃ ἢ νὰ τροποποιήσῃ. Ἀλλ' ἀκριβῶς τοιαύτη παρ' ἡμῖν διάταξις νόμου δὲν ὑπάρχει οὐδὲ ἡδύνατο νὰ ὑπάρξῃ, τοῦ Συντάγματος ὡς πρὸς ἐπιβάλλοντες τὴν ἀπαρσάλευτον τῶν κανόνων τήρησιν.

Οὐδαµῶς ἐπίσης ἔρωτα: τὸ ἐπιχείρημα ὅτι, ἐν λαϊκὰ πρόσωπα, οἷον ψάλται, ὑπηρεταὶ καὶ λοιποὶ, ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ κλήρου, θὰ ἐκλήγοντο εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων. Δέον νὰ γίνηται σαφὲς καὶ ὁρισμένη διάκρισις μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, μεταξὺ τοῦ κύκλου τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς δικαιοδοσίας ἐκατέρωθεν τούτων. Ἡ διάκρισις αὕτη, ἣν αὐτὸς ὁ Χριστὸς ἐποίησεν διὰ τῶν λέξεων «Ἀπόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ», ἀπαρעכλῆτως πάντοτε ἐτηρήθη ὑπὸ τοῦ τῶν Ἱερῶν Συνόδων καὶ ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ. Ἡ Ἐκκλησία οὐτ' ἐπεµβαίνει, οὐτὲ δύναται νὰ ἐπεµβῇ εἰς τὴν πολιτικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Πολιτείας, εἰς τὴν ἔννομον διαδικασίαν καὶ τιμωρίαν τῶν κοσµικῶν παραπτωµάτων τῶν ὑπ' αὐτὴν Χριστιανῶν, εἴτε κληρικοὶ τυγχάνουσιν οὗτοι ιερωμένοι, εἴτε λαϊκοί, ἢ καὶ ἄπλοοι πολῖται, οὐδεμίαν ὑπηρεσίαν ἐν τοῖς ναοῖς ἔχοντας. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ δικαιοδοσία ἐπεκτείνεται μόνον εἰς τὰ θρησκευτικὰ παραπτώματα καὶ ἁμαρτήματα, τὰ ἀφοῶντα εἰς τὴν τήρησιν τοῦ δόγματος καὶ τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων, προκειμένου ἐν γένει περὶ πάντων τῶν ὑπαγοµένων εἰς αὐτὴν Χριστιανῶν, προκειμένου δὲ περὶ τῶν διακονούντων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, οἰασδήποτε τάξεως καὶ βαθμοῦ, εἰς τὴν ἐπὶ τούτοις τήρησιν καὶ τῶν ἐπιβαλλοµένων τῇ διακονίᾳ ἐκείνου τούτων καθηκόντων. Εἰς πάντας ἄρα τούτους ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ ποινάς. Αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ποιναὶ εἰσὶ καθαρώς πειθαρχικαί, δέον δὲ ἀπὸ τῆς ἔννοιαις τοῦ κοσµικοῦ ἀδικήµατος καὶ τῆς ἐπιβαλλοµένης ὑπὸ τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ποινῆς νὰ διακρίνωµεν τὰ ἀντιπειθαρχικὰ παραπτώματα καὶ τὴν πειθαρχικὴν τιμωρίαν. Ἀντιπειθαρχικὸν παράπτωμα εἶναι καὶ λέγεται ἡ ἀθέτησις τῶν κανονισµῶν, οὓς οὐκ εἰσὶ νὰ τηρῶσιν οἱ εἰς δημόσιον λειτουργίαν ὑπηρετοῦντες· ἐὰν δὲ τοῦτο ἰσχύῃ ἐπὶ τῶν πο-

λιτικῶν ὑπαλλήλων, πολλῶ δὲ μᾶλλον ἰσχύει ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων, τῶν ἐν γένει κληρικῶν, παρ' οἷς ἔχει προϋπόθεσιν ἡ τὴν πλημμελή ἐκτέλεσιν ἡ τὴν τελείαν παράλειψιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν ἐπὶ ἡθικῇ βλάβῃ σύμπαντος τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ πληρώματος, ἡ διαγωγὴν τοσοῦτον ἐπιλήψιμον καὶ ἀσύγνωστον, ὥστε ἀσυμβίβαστος ἀποθαίνει ἡ περαιτέρω ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ὑπηρεσίᾳ παραμονὴ τοῦ πλημμελήσαντος ὑπαλλήλου ἡ ὑπηρετοῦ. Τιμωρεῖται δὲ ὑπὸ τῶν ἀμέσων τοῦ ἀμαρτόντος προϋσταμένων καὶ σκοπὸς τῆς πειθαρχικῆς τιμωρίας εἶναι ἡ τήρησις τῆς κανονικῆς καὶ κοσμικῆς διεξαγωγῆς τῶν τῆς ὑπηρεσίας ἔργων διὰ τῆς κολάσεως τῶν παρεκτροπυμένων ἡ ὀλιγοφροσύνης αὐτὰ ἡ τηρούντων διαγωγὴν ἀντικειμένην πρὸς ταῦτα.

Ὁ σκοπὸς οὗτος σαφῶς ἐνδείκνυται καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων ἐπιβαλλομένων ἀντιπειθαρχικῶν ποινῶν, αἵτινες οὐδόλως ἀποκλείουσι καὶ τὴν ποινικὴν καταδίωξιν τοῦ ὑπαίτιου, ἐὰν ἡ πράξις εἴναι καὶ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ Ποιν. Νόμου τιμωρητέα. Ἐπομένως ἡ ἐκκλησιαστικὴ δικαιοδοσία ἐπὶ τῶν διακονούντων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καθόλου, ἥτοι τῶν κληρικῶν, περιοριζομένη εἰς τὰς πειθαρχικὰς καὶ ἡθικὰς ποινὰς ἐν τῇ ἐκτέλεσει τῶν καθηκόντων αὐτῶν, δὲν ἀντιβαίνει εἰς τὴν καταδίωξιν τῶν ἀδικούντων ὑπὸ τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Τὰ περὶ τῶν ποινῶν τούτων ἀναγράφονται, ἐν τοῖς κανόσι, καθ' οὓς συνταγμένα εἰσὶ καὶ τὰ περὶ τούτων ἄρθρα τοῦ καταστατικοῦ, κατὰ δὲ ταῦτα οἱ πλὴν τῶν ἰερωμένων κληρικοί, οἷον ψάλται, νεωκόροι καὶ λοιποὶ, οἱ διὰ σφαγίδος καὶ χειροθεσίας τοιοῦτοι εἴτε ἀχειροθετήτω ὑπηρεσίᾳ προκαρτεροῦντες ὑπόκεινται εἰς ἐπιτίμην, πρόσκαιρον ἢ διαρκῆ παύσιν, μὴ ἐφαρμοζομέναν ἐπ' αὐτῶν τῶν εἰδικῶν διὰ τὸ ἱερατικὸν σχῆμα ποινῶν. ἐκτὸς μόνον ἐν φέροι καὶ αὐτοὶ τὸ σχῆμα τοῦτο.

Σαφῶς ἐκ πάντων τούτων προκύπτει ὅτι κατὰ τοὺς συνοδικούς καὶ ἀποστολικούς κανόνας καὶ κατὰ τὴν βυζαντινὴν νομοθεσίαν οἱ ψάλται, νεωκόροι καὶ οἱ οἰοδῆποτες ἄλλοι διοικοῦντες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν κληρικῶν καὶ ὅτι οὐδεμία διάταξις τοῦ παρ' ἡμῖν νόμου ἐτροποποίησεν ἢ κατήργησε τὰς περὶ τούτου διατάξεις, αἵτινες ἐπομένως ἔχουσι καὶ παρ' ἡμῖν ἰσχὺν νόμου, τούναντι δὲ ἡ ἡμετέρα Πολιτεία, ἔχουσα ὑπ' ὅψει τὴν δι' αἰώνων ὄλων ἀσύγχυτον ἔνωσησιν πίστεως καὶ πατριδος, ἐν ᾗ καὶ δι' ἧς νεκροὶ ἡμῖν καὶ ἀνέστημεν, πρῶτιστον αὐτῆς καθήκον ἐθεώρησε τὴν ἐδρασίαν τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ ἀπαρασάλευτῳ τηρήσει οὐ μόνον τῶν δογμάτων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱερῶν ἀποστολικῶν καὶ συνοδικῶν κανόνων καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων, ὡς ἐν τῇ Συντάγματι καὶ ἐν τοῖς καταστατικοῖς νόμοις περὶ Ἐπισκοπῶν καὶ Ἐπισκόπων καὶ περὶ ἱερῶν Συνόδου ἐπαναλαμβάνεται. Καὶ οὐ μόνον κατὰ τὰς κανονικὰς διατάξεις ὑπέβαλε πάντας τοὺς κληρικούς, οἰοδῆποτα τάξεις καὶ βαθμοῦ, ὑπὸ τὸν οἰκτεῖν ἐπίσκοπον, εἰς ὃν μόνον ὀφείλουσιν ὑπακούειν καὶ αὐτοῦ τὰς διατάξεις ἐκτελεῖν, ἀλλ' ὁλοῖ ἐπεξηγούσα, αἰτιολογούσα καὶ ἐπιρρυνούσα τὰς διατάξεις ταύτας, καθώρισεν ὡς ἱστορικὰ καθήκοντα τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τῶν Ἐπισκόπων, ἐν οἷς ἐνεργοῦσιν ἀνεξαρτήτως τῆς Πολιτικῆς Ἀρχῆς, τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων ἐκάστης τάξεως τοῦ κλήρου, τὴν ἐκκλησιαστικὴν εὐπρέπειαν καὶ πειθαρχίαν, τὴν τακτικὴν ἀνάγκην τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀναγιγνωσκόμενων καὶ ψαλλομένων ἀκολουθιῶν καὶ τὴν ἐπιτήρησιν ἐπὶ τῶν Ἁγίων Βιβλίων, τῶν ἱερῶν Σκευῶν καὶ πάντων τῶν εἰς τὴν θείαν λατρίαν ἀναγομένων.

Κατόπιν τούτων οὐδεμία ἀμφισβήτησις χωρεῖ ὅτι οἱ ἱεροψάλται καὶ οἱ νεωκόροι ὑπάγονται εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἐπισκόπων, ὑπ' αὐτῶν καὶ μόνων διοριζόμενοι καὶ παύόμενοι, παρόλως δὲ ὅλως εἶναι τὸ ἀπονέμειν εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν καὶ τὰ ὑπ' αὐτῆς διοριζόμενα ἐκκλησιαστικὰ συμβούλια, εἰς ἃ ἀνετέθη διὰ νόμου μόνῃ ἡ φροντίς τῆς διοικήσεως, ἥτοι τῆς ὕλικῆς διαχειρίσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν καταστημάτων, δικαίωμα ἐπεμβάσεως εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν καὶ εὐπρέπειαν, εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θείας λατρείας, ἥτις ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἀρχάς, εἰς τὸν διορισμὸν καὶ τὴν παύσιν ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων ἀναποσπάστως συνδεομένων μετὰ τῆς θείας λατρείας, οἱ οἱ τὴν κοσμιότητα καὶ τὴν εὐπρέπειαν τῶν ἱερῶν ναῶν ἐπιτετραμμένοι καὶ πολλῶ πλεον οἱ τὰς ἱερὰς ὑμνωδίας τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας ἐπιτελοῦντες. Ἐὰν τοιαύτῃ ἀρχῇ κρατήσῃ, ἀδυνάτως ὅλως ἀποβαίνει ἡ τάξις καὶ ἡ εὐπρέπεια τῆς θείας λατρείας ἐν τοῖς ναοῖς ὅταν ἐκ τῶν συνυπηρετούντων εἰς τὴν λειτουργίαν οἱ μὲν ἱερεῖς εἰς τὴν τοῦ Ἐπισκόπου ὑπαίκωσιν ἀρχὴν, οἱ δὲ ψάλται ἐξαορτῶνται ἐκ τῶν ἀτομικῶν συμπαθειῶν τούτων ἡ ἐκείνων τῶν ἀπρωτίζοντων τὰ ἐκκλησιαστικὰ συμβούλια καὶ ἐπιβάλλονται ὑπ' αὐτῶν καὶ παρὰ τὴν γνώμην τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς.

Ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀνωτέρας περιώπης ἐξεταζομένου τοῦ πράγματος ὁ τοιοῦτος καταμερισμὸς τῶν ἐν τῷ Ναῷ συναποτελούντων τὸ ἀσύγχυτον καὶ ἀδιαίρετον σύνολον τῆς θείας λατρείας θὰ ἦτο πλῆρης καταστροφὴ πάσης ἱερᾶς παραδόσεως ἢ μᾶλλον τῆς ἱερωτάτης τῶν παραδόσεων. Τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἡμῶν ἔθματα ἀποτελοῦσιν ἐν τῶν πολυτιμωτάτων κειμηλίων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἡ δὲ μουσικὴ, καθ' ἣν ἐτονίσθησαν καὶ ἐβάλλοντο πατρίν διὰ τῶν αἰώνων κληροδοτήματα τῆς ἡμετέρας φυλῆς ἱερὸν καὶ ἀναπαλλοτρίωτον, τοῦ πιστῆ θεματοφύλαξ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία γενομένη αὐτὴ καὶ μόνῃ δύναται διὰ συστηματικῆς καὶ ὁμοιομόρφου ἐπιτηρήσεως καὶ ἐργασίας νὰ ἐκκαθάρσῃ ἀπὸ τῶν παρεισφραδάντων τυχόν εἰς αὐτὸ βαρβαρικῶν σπύλων καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὸ εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀγλῆν. Τί δὲ συμβῇσεται ἡ μᾶλλον τί ἤδη συνέβη τῆς ἐκλογῆς τῶν ψαλτῶν καὶ τῶν χορῶν γινομένης ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν συμβουλίων κατὰ τὴν αὐτογνώμονα κρίσιν καὶ συμπάθειαν αὐτῶν πρὸς ταύτην ἡ ἐκείνην τὴν τετράφωνον ἢ ὀκτάφωνον ἁρμονίαν; Ὅτι οἱ ψάλται ἢ οἱ χοροὶ ρυθμίζουσι τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἡμῶν ἔθματα κατὰ τὰς ἱστορικούς αὐτῶν δόξεις, περικόποντες, ἀκρωτηριάζοντες ἢ παραλείποντες ὅσα βούλονται, ὅτι παρουσιάζομεν ἐν τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ τὸ μοναδικὸν παράδειγμα λαοῦ ἄλλως ἐν ἄλλῃ ἐκκλησίᾳ (καὶ δὴ ἐν αὐτῇ τῇ πρωτεύουσῃ), ἐπιτελοῦντος τὴν θείαν λατρίαν κατὰ τὴν βούλησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν συμβουλίων ἢ τῶν ψαλτῶν, ὅτι ἐν τῶν πολυτιμωτάτων κληροδοτημάτων τῆς ἡμετέρας φυλῆς, διασωθέν ἐν τοῖς χαλεπωτάτοις χρόνοις τῆς δουλείας κινδυνεύει νὰ ὀλεσθῇ ἐν τῷ ἐλευθέρῳ βασιλείᾳ τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἀντίθετος γνώμη στηρίζεται καὶ εἰς τὴν ἐγκύκλιον τῆς 13 Ἀπριλίου 1901, δι' ἧς ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου νὰ διορίζῃ τοὺς ψάλτας καὶ νεωκόρους, ἀποῦ προηγουμένως προσκληθῇ ἡ συνεννόησις τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου καὶ ἐπιτευχθῇ ἡ συγκατάθεσις αὐτοῦ. Καὶ τὸ ἐπιχειρῆμα τοῦτο δὲν εἶναι ἰσχυρὸν. Ἡ προηγουμένη αὕτη συνεννόησις βεβαίως εἶναι εὐκταία, δὲν λύει ὅμως ποτὶς τὸ ζήτημα, ὅταν ἡ ἐκκλησία καὶ ἡ πολιτεία δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ

ἐαυτῆς ἀποκλειστικὸν δικαίωμα. Ἡ ἐγκύκλιος τῆς 13 Ἀπριλίου 1901 οὐδὲν ἐπερώτησεν, οὐδὲ σταθμὸς κἄν εἶναι, ἔδωκε δὲ ἀφορμὴν εἰς δυσχερεῖας νέας, ἐπανελεύσεως κατόπιν τῆς I. Συνόδου εἰς τὴν πρώτην καὶ ὀρθοτέραν γνώμην. Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη, ἡ δεχομένη τὴν συμβιβαστικὴν λύσιν ἐπὶ ζητήματος ἀφορῶντος τὴν εὐπρέπειαν τῶν ἐκκλησιῶν, τὴν εὐταξίαν τῶν ἱερῶν τελετῶν καὶ τὴν εὐκοσμίαν τῶν κληρικῶν, δεικνύει παραίτησιν δικαιώματος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἀναγνωριζομένου ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ κυρωθέντος ὑπὸ τοῦ Συντάγματος καὶ ὑπὸ τῶν ἀρθρ. 7, 8 καὶ 10 τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου, τὰ δὲ ἀρθρὰ 114 καὶ 116 τοῦ περὶ Δήμων Νόμου, ἅτινα ἐπικαλοῦνται οἱ ἐναντιοδοχοῦντες δὲν ἀναφέρουσι τι, οὐδὲ πορρωθεν περὶ διορισμοῦ τῶν ψαλτῶν καὶ νεωκόρων ὑπὸ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου, ἐπειδὴ ἀφορῶσιν τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τῶν ναῶν. Ὑπάρχουσι ζητήματα, ἐφ' ὧν δύνανται νὰ γίνωσι παραχωρήσεις ἐκατέρωθεν. Ὑπάρχουσι ὅμως καὶ ἀπόλυτα ζητήματα, ἐφ' ὧν τὸ ἕτερον τῶν μεσῶν δὲν δύναται νὰ ὑποχωρήσῃ. Τοιοῦτο δὲ εἶναι ὡς πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν τὸ τοῦ διορισμοῦ τῶν ψαλτῶν καὶ νεωκόρων ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων, ὡς πρὸς δὲ δὲν χωρεῖ συμβιβασμός, ὡς ἀφορῶν τὴν δημοσίαν ἐκκλησιαστικὴν ἐξέσιν, ἐπομένως ἡ εἰρημένη ἐγκύκλιος τῆς I. Συνόδου εἶναι ἀκυρὸς καὶ οὐδὲν προσδίδει εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον δικαίωμα.

Ἐπίσης δὲ καὶ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι οἱ ἔχοντες τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τῶν ἐκκλησιῶν καὶ πληρόντες τοὺς νεωκόρους καὶ τοὺς ψάλτας ἐκκλησιαστικοὶ σύμβουλοι ἔχουσι καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ διορισμοῦ καὶ τῆς παύσεως αὐτῶν, δὲν εἶναι βέβαιον, διότι ἡ πληρωμὴ τῶν ἀμοιβῶν τοῦ προσηγορευομένου καὶ ὁ διορισμός καὶ ἡ παύσις αὐτοῦ δὲν ἔχουσιν οὐδεμίαν αἰτιολογικὴν συνάρτησιν ἀπ' ἑλλήνων. Ἀν τοῦτο ἦτο ἀληθές, ἔπρεπε καὶ οἱ ἱερεῖς πολλῶν ἐκκλησιῶν οἵτινες μισθοδοτοῦνται ὑπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου νὰ διορίζωνται καὶ παύωνται ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἔπρεπε νὰ διορίζωνται καὶ παύωνται ὑπὸ τῶν ταμιῶν πάντες οἱ δημόσιοι λειτουργοὶ οἱ παρ' αὐτῶν λαμβάνοντες τοὺς μισθοὺς.

Τὸ δὲ ἄτοπον, ὅπερ προβάλλουσιν οἱ ἀντιπονοῦντες, ὅτι ἂν οἱ νεωκόροι καὶ ψάλται περιλαμβανῶνται εἰς τοὺς κληρικούς δὲν θὰ ἔχωσι δικαίωμα ψήφου ἐν ταῖς βουλευτικαῖς καὶ δημοτικαῖς ἐκλογαῖς, οὐδαμῶς ἀναρρεῖ τὴν κατάταξιν αὐτῶν εἰς τοὺς κληρικούς καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν δικαιώματα τῆς ἐκκλησίας, διότι ἡ στέρησις τῶν κληρικῶν ἀπὸ τοῦ δικαιώματος τῆς ψήφου εἶναι ἔργον τῆς πολιτείας, ἄσχετον πρὸς τὰ δικαιώματα τῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ δὲ ἐρυθλίσθη ὑπὸ μόνης τῆς πολιτείας ὅπως αὕτη ἔκρινεν εὐλογον. Οὕτως ἐν ἄλλαις πολιτείας ἀναγνωρίζεται τοιοῦτο δικαίωμα. Ἀν δὲ τὸ ἀρθρ. 99 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ὡς πρὸς τοὺς κληρικούς ἐχστηνὴν ἢ εὐρεῖαν ἐννοίαν εἶναι ζήτημα ἐρμηνείας αὐτοῦ τοῦ ἀρθροῦ.

Ἡ I. Σύνοδος ὡς δεύτερον ἐρώτημα ἀπευθύνει πρὸς ἐμὲ τὸ ἐξῆς: Ἐὰν ὁ διορισμός τῶν ψαλτῶν καὶ νεωκόρων εἶναι ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῶν Ἐπισκόπων, οἱ κατὰ τόπους εἰσαγγελεῖς πρωτοδικῶν δικαιούνται καὶ ἔχουσι καθῆκον, ἐπὶ τῇ αἰτήσσει τῶν ἀρμοδίων Ἐπισκόπων, νὰ ἐνεργῶσι τὰ δεόντα πρὸς ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τῶν ναῶν ἐκείνων οἵτινες ἔνευ ἐπισκοπικοῦ διορισμοῦ καὶ κανονικῆς χειροθεσίας ἀναλαμβάνουσι καθήκοντα ψαλτῶν καὶ νεωκόρων; Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἀπαντῶ ὡς ἐξῆς. Κατὰ τὸ ἀρθρὸν ΚΑ' «ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή, καθόσον δὲν ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῶν καθήκοντων τῆς, ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς προστασίας καὶ τῆς ὑπερασπίσεως τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς,

καὶ ἐπομένως ὅλαι αἱ πολιτικαὶ ἀρχαὶ ὑποχρεοῦνται, ὁσάκις ἀποδειχθῇ ὅτι προσεβλήθησαν τὰ δίκαιά τῆς, νὰ τὴν προστατεύωσι καὶ νὰ τὴν ὑποστηρίξωσι κατ' αἰτήσιν τῆς». Τὸ ἀρθρὸν τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν κύρωσιν τοῦ παρ' ἡμῖν ἐπικρατοῦντος συστήματος τῆς συνυπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας καὶ τῆς ἀμοιβαίας ὑποστηρίξεως ἐκατέρας ὑπὸ τῆς ἑτέρας. Ὡς ὅρος ὅμως τῆς προστασίας ταύτης τίθεται ἡ ὑποχρέωσις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς τοῦ νὰ μὴ ἐπεμβαίνῃ εἰς ἀλλότρια καθήκοντα, ἡτοι εἰς τὰ τῆς Πολιτείας. Πᾶς ἡμῖν δὲν ὑπάρχει εἰδικὴ νομοθεσία κανονίζουσα τὸν τρόπον, δι' οὗ ἡ Πολιτεία προλαμβάνει ἐπανορθοὶ καὶ καταστάλλει τὰς ἐνδεχομένας καταχρήσεις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς. Ἡ ἑλλειψὶς δ' αὕτη μαρτυρεῖ τὴν πλήρη ἁρμονίαν, ἥτις ἐπικρατήσεν ἐν ταῖς σχέσεσι μεταξὺ Ἑλλ. Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, καὶ ἥτις κατέστησε περιττὴν μέχρι τοῦδε τὴν πόνοναν περὶ ἀρρεῶς τοιαύτης συγκρούσεως, ὡς τοῦτο ἐγένετο παρ' ἄλλοις ἔθνεσι. Δυστυχῶς ὅμως ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ διορισμοῦ τῶν ψαλτῶν καὶ νεωκόρων ζωηρὰ ὀρίσται διαφωνία μεταξὺ ἐκκλησιαστικῶν συμβουλίων, καὶ ἐπισκόπων, ἔνεκα δὲ τῆς ἀντιποιήσεως τοῦ δικαιώματος τοῦτο παρ' ἐκατέρωθεν, οἱ ἐκκλησιαστικοὶ σύμβουλοι εὐρίσκονται ἐν καταστάσει πτωχεύσεως ἐχθρότητος πρὸς τοὺς ἐπισκόπους. Ἀρρῶ δὲ τὸ δικαίωμα τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὰ προσηγορευμένα δὲν δύναται νὰ καταστῇ ἀντικείμενον σπουδαίων ἀντιρρήσεων, ἀνατιροῦντος ὀφείλει ἡ πολιτικὴ ἀρχὴ νὰ προστατεύσῃ τὸ δικαίωμα τῆς Ἐκκλησίας. Φρονῶ δ' ὅτι δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ἀρθρ. 493 τοῦ Νόμου καθ' 8 εἰάν αἱ εἰς τὰ προηγούμενα ἀρθρὰ ἢ εἰς ἄλλα τοῦ παρόντος νόμου μέρη ἀναφερόμεναι παραβάσεις τῶν καθήκοντων τῆς ὑπηρεσίας παραβῶν ἀπὸ ὑπαλλήλων ἐκκλησιαστικῶν ἢ δημοτικῶν θεωροῦνται καὶ τιμωροῦνται καὶ οὕτω κατὰ τοὺς αὐτοὺς ὅρους ὡς οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι. Κατὰ τὰ ἀρθρὰ 114 καὶ 116 τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου τοὺς ἐπιτρόπους τοῦ ναοῦ διορίζει τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον, καὶ διατελοῦσιν οὗτοι ὑπὸ τὸν ἐλεγχον τοῦ συμβουλίου τοῦτο διὰ τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τῶν ναῶν, ἐπομένως τὰ ἐκκλησιαστικὰ συμβούλια εἰσὶν ὑπάλληλα τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τοῦ οἰκείου Δήμου, ἔνεκα δὲ τῆς ὑπαλληλίας ταύτης ἐπιτηροῦνται ὑπὸ τοῦ διεσθύνοντος τὰ ἐκκλησιαστικὰ συμβούλια Δημάρχου, ὀφείλοντος νὰ μεριμνᾷ ὅπως μὴ ἐπεμβαίνωσι ταῦτα εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἐπισκόπου ὅσον ἀφορᾷ τὰ τῆς κυρίως λατρείας.

Δὲν πρόκειται περὶ ἐπεκτάσεως τῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς πέραν τῶν ὁρίων τῆς ἀρμοδιότητός τῆς ἐπὶ ζημίᾳ τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ περὶ ἀναγνωρίσεως δικαιώματος κατεκτημένου δυνάμει τῶν νόμων, περὶ θεραπείας δικαίου παραπόνου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς. Ἐὰν δὲ σήμερον παρίδωμεν τοὺς περὶ διορισμοῦ ψαλτῶν καὶ νεωκόρων ὁρισμούς τῶν κανόνων, αὐτοὶ δὲ ἑτέρους, καὶ μεθαύριον ἄλλους, σπουδαῖον διατρέχει κίνδυνον ἡ ἐκκλησία οὐχὶ μόνον κατὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς, ὑπὸ τὴν πίεσιν πολιτικῆς ἐξουσίας πολλῶ ἰσχυροτέρας. Ἀναγνωριζομένου τοῦ δικαιώματος τοῦ διορισμοῦ τῶν ψαλτῶν καὶ νεωκόρων εἰς τοὺς ἐπισκόπους, χειραφετίζεται ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τῶν ἐπιτροπῶν τῶν ἐπιτρόπων τῶν ἐκκλησιῶν, οἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ κατασταθῶσι ὀλέθριοι εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς καὶ ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν θείαν λατρείαν διὰ τῆς παραβιάσεως τῶν κανόνων, τῶν θελόντων τοὺς ψάλτας καὶ νεωκόρους ἀμείψονται τὸν βίον καὶ ἐπιβαλλόντων ἀσχητὰς τιμωρίας εἰς τοὺς παρ-

κτραπομένους ἐξ αὐτῶν. Τοῦτο δὲ σπουδαίως πρέπει νὰ ἀπασχολήσῃ τὴν προσοχὴν πάντων, διότι ἡ μείωσις τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἐκκλησίας μέχρις ἐντελοῦς ὑποταγῆς αὐτῆς καὶ ἡ ἀναγνώρισις τῆς θελήσεως τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς ὡς ὑπερόχου καὶ εἰς αὐτὰ τ' ἀφορῶντα τὴν θείαν λατρείαν προσβάλλει σπουδαίως τὴν θρησκείαν, καὶ δεικνύει ἀγνωμοσύνην πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν (*). Ἄν ἡ διατήρησις τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ δι' αὐτῆς ἐμπέδωσις τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τοῦ λαοῦ εἶναι ἀναγκαιοτάτη εἰς πάντα λαόν, ἀποβαίνει ἀπαραίτητος καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικόν ἔθνος. διότι ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐν ἄλλῃ κιβωτῷ, κατέφυγε τὸ ἔθνος μετὰ τὴν ἄλυσιν τοῦ Βυζαντινοῦ καὶ δίδωσι τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἐθνότητα αὐτοῦ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας, καὶ ἐκ τῆς πίστεως ἠντλήσῃ τὴν δύναμιν τῶν θυσιῶν καὶ ἀγώνων διὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας καὶ τὴν ἐθνικὴν ἀναγέννησιν.

(1907) Ὁ παρὰ τῷ Ἀρχιεπίσκοπῳ Εἰσαγγελεὺς
Δ. Τσιθανόπουλος

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ

Ὁ Α, ἔχων εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν αὐτοῦ αὐτοκινήτον ἄμαξαν, ἐκ τῶν κομισθεισῶν δυνάμει τῆς περὶ δι' αὐτοκινήτων συγκοινωνίας συμβάσεως, ἐξμισθώσεν αὐτὴν εἰς τρίτον ἐπὶ ὀρισμένῳ μισθῷ, ὅπως ὁ μισθωτὴς, εἴτε αὐτὸς οὗτος εἴτε δι' ἄλλου τὴν χρησιμοποιοῖ πρὸς ἴδιον ὄφελος. Ἐρωτᾷται:

Ι.—Υπάρχει εὐθύνη ἐπὶ ἀποζημιώσει τῶν διαβατῶν ἢ τῶν ἐκβατῶν διὰ βλάβην περιουσίας ἢ υγείας ἐκ δυστυχημάτων (accidents) ἐκ τῆς ἀμέλειας ταύτης, καθ' ὃν χρόνον χρησιμοποιοῖται ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ αὐτοῦ;

Ι.—Μὴ ὑπαρχουσὼν παρ' ἡμῖν εἰδικῶν διατάξεων, ρυθμιζουσῶν τὰς ὀφειλομένας ἀποζημιώσεις ἐνεκα δυστυχημάτων προσεχομένων ἐξ αὐτοκινήτων, ἐξετάστων τὰς γενικὰς διατάξεις τοῦ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντος Ρωμαϊκοῦ καὶ Βυζαντινοῦ Δικαίου. Κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας διὰ τῆς ἐκ τοῦ Ἀκουιλίου Νόμου ἀγωγῆς (actio legis Aquiliae) ἀπαιτεῖται ἡ ἀνθρώπις τῆς ἐπὶ πραγμάτων ἢ καὶ ἐλευθέρων προσώπων (1) ἐπαγομένης ἀδικίου βλάβης. Ἡ ἀγωγή αὕτη προϋ-

(*) Δησιμονεῖται ἐν συνόλῳ διὰ τὸ ψάλλει οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἡ ἀναπαράστασις τοῦ ἐκκλησιαζομένου λαοῦ κατὰ τὴν ἀρχηγόνον τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας ἐποχὴν ἀντιφωνούντος ἐν χορῷ εἰς τὰ ῥήματα τοῦ ἱερέως, ἵνα πληρωταὶ ἡ μεταξὺ τοῦ ἱερουργούντος ἱερέως καὶ τῶν ἐκκλησιαζομένων πιστῶν στιχομυθία, ἀνευ τῆς χασμωδίας, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπέφερε ἡ ἐν χορῷ ὑπ' αὐτῶν ἀντιφωνήσις. Ἐὰν τοῦτο εἶναι ἀληθές, παράδοξον θὰ ἦτο, διατὶ πρέπει ν' ἀφαιρεθῇ ἡ ἐκλογὴ τῶν τοιαύτων τὴν ἀποστολὴν ἐχόντων ψαλτῶν, ἀπὸ τοῦ πλήρωμα τῶν πιστῶν ἢ ἀπὸ τῶν πρὸς οὓς τοῦτο ἀνέθηκε τὴν φροντίδα τῆς εὐπρεπείας τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιαστικῶν συμβουλίων, ὡς ἐδέξατο καὶ ἡ ἐν σ. 117 XVII 119 Α. II. Πολὺ δὲ πλέον μάλιστα ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ τῆς χειροφύσεως τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν ἐπιτροπῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν συμβουλίων. Νὰ ἐνθυμηθῶσιν οὖτοι οὕτω σιγαλοφώνως ἐτοιμάζεται διαζύγιον, τελεσθεσόμενον ὑπὸ τὴν ρινοφωνίαν, τὴν ἐπισπωμένην τὴν εὐλογίαν τοῦ εἰσαγγελεῖως καὶ ὑπὸ τὸν διὰ τῶν γραμμῶν πόθον, ὁ ὁποῖος προκρίτερον θὰ ἦτο, ἀντὶ ἀνακυρήσεως ἐρίδων, νὰ κατεγίνετο εἰς τὴν λύσιν τοῦ γλωσσοδέτου τοῦ ἱεροῦ ἁμῶντος.

(1) Π. (9.2) 27 § 21 Π. (4.3) 7 § 7.

ποιήσιν ὁπαισιότητα περιλαμβάνουσιν πλὴν τοῦ δόλου καὶ οὐδὲν ἄλλο (2) ἀρμόζει δὲ κατ' ἐκείνου, ὅστις διὰ θετικῆς πράξεως ἐπήγαγε τὴν βλάβην καὶ κατὰ τοῦ ἐντεταμένου τὴν πράξιν ταύτην. Πανδ. (9.2) 11 § 1.

Εἰς πράξεις τρίτων ἀρμόζει ἡ ἀγωγή περὶ ἀποζημιώσεως μόνον ἐν ἐξαιρετικοῖς θέμασι. Πλὴν τῆς εὐθύνης τῶν κλοιάρχων πανδοχείων κλπ. (3) ὡς καὶ ἐκ τῆς εὐθύνης ἐκ τῶν ριπτομένων ἢ ἐπιχομένων πραγμάτων (4) καὶ ἄλλων θεμάτων, περὶ ὧν δὲν πρόκειται, ἐνέχεται πρὸς ἀνθρώπους τῆς ἐπελευθερίας βλάβης καὶ ὁ προστήσας τὸν βλάψαντα ἐν τῇ ἐκτελεσθείσῃ πράξει, ἂν δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸν προστήσαντα ἀμέλεια περὶ τὴν ἐκλογὴν ἢ καὶ τὴν ἐπιβλεψίν. Πρὸς. περὶ τούτου Νόμον 27 § 11 Π. (9.2) καὶ 27 § 34 αὐτόθι καὶ Π. (19.2) 60 § 7 ἐπὶ δὲ Pernice zur kehre von der Sachbeschädigungen sel. 214-5 καὶ Windscheid II § 455 σημ. 27 καὶ 27α καὶ τοὺς αὐτόθι ἀναφερομένους συγγραφαίς καὶ ἀποφάσεις τῶν Γερμανικῶν Δικαστηρίων (5).

Ἐν προκειμένῳ ὁ Α ὅστις πρόκειται νὰ ἐκμισθώσῃ τὴν αὐτοκινήτον ἄμαξαν εἰς ἕτερον πρόσωπον οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ εὐθύνην ἐκ τῆς βλάβης, ἥτις δύναται νὰ ἐπέλθῃ εἰς διαβάτας ἢ ἐπιβάτας ἐκ τοῦ αὐτοκινήτου ἐξ ὁπαισιότητος τοῦ ὁδηγοῦντος τὸ αὐτοκίνητον εἴτε οὗτος ἐστὶν ὁ μετὰ τοῦ Α συμβαλλόμενος εἴτε ἕτερον πρόσωπον προσληφθὲν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ τοῦ αὐτοκινήτου, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ, καθόσον ἡ μεταξὺ τοῦ Α καὶ τοῦ μισθωτοῦ σχέσις δὲν εἶναι ἡ τῆς προστήσεως ἄλλα σχέσις μισθώσεως καθ' ἣν ἐπὶ ὀρισμένῳ ἀνταλλάγματι (μισθώματι) ὁ μισθωτὴς τοῦ αὐτοκινήτου κτᾷται τὸ δικαίωμα, ὅπως πρὸς ἴδιον ὄφελος χρησιμοποιοῖ τὸ αὐτοκίνητον. Οὕτως δύναται ἐξ ἀναλογίας νὰ ἐπεκταθῇ ἡ ἐκ τοῦ Ἀκουιλίου Νόμου εὐθύνη καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, μὴ ὑπάρχοντος τοῦ αὐτοῦ λόγου (ratio), τοῦ μισθωτοῦ μὴ εὐρισκομένου εἰς σχέσιν ἐξαρτήσεως ἀπὸ τοῦ ἐκμισθωτοῦ μὴτε διατελοῦντος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτοῦ.

Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν παρ' ἡμῖν ἰσχύοντα Ρωμαϊκὸν καὶ Βυζαντινὸν Νόμον. Ἐξεταστέον ὁμοίως τὸ ὑποβληθὲν ζήτημα καὶ ὑπὸ ἑτέραν ἱστορίαν τὴν τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Ὁ παρ' ἡμῖν ἰσχύων Ποιν. Νόμος περιέχει καὶ διατάξεις, καθ' ἃς εὐθύνεται τις καὶ διὰ τὰ ὑπὸ ἑτέρου προσώπου διαπραττόμενα πταίσματα ἐφ' ὅσον δὲ ἡ ἐξεταζομένη περίπτωσις δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην, ὑπάρχει εὐθύνη πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ τὸ ἀρθρ. 30 τοῦ Ποιν. Νόμου, καθ' ὃ πάντες, ὅσοι δι' ἐν καὶ τὸ αὐτὸ κοινὸν γῆμα ἢ πλημμέλημα ἢ πταίσμα κατεδικάσθησαν, ἐνέχονται ἀλληλεγγύως εἰς τὰς ἐνδεχομένας ἀποδόσεις, εἰς τὴν ἀποζημίωσιν καὶ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα.

Ἐν τῷ περὶ πταισμάτων τμήματι 2ῳ τοῦ Ποιν. Νόμου, ὁρίζονται αἱ ἐξῆς διατάξεις ἀφορῶσαι τὴν προληψὶν δημοσίων δυστυχημάτων δι' ἱκασίας, ἀμαξηλασίας, καὶ διὰ ζώων ἐν γένει, ἐφαρμοστέαν βεβαίως καὶ ἐπὶ αὐτοκινήτων ἄμαξων.

Κατὰ τὸ ἀρθρ. 610 ὅστις ἐκθέτει εἰς κίνδυνον ἀνθρώπους, ἢ ζῆνιν ἰδιοκτησίαν, διὰ ταχείας ἢ ἀπερισκέπτου ἱκασίας ἢ ἀμαξηλασίας, ἢ διὰ παραμελήσεως τῆς περὶ τὸ ἱκπεύειν καὶ ἐλαυνεῖν ἀναγκαίας προσοχῆς ὡς πρὸς τὸν τόπον, τὸν χρόνον, τὴν

(2) (9.2) 5 § 1, 31, 44 πρ.

(3) Πανδ. (47.5) 6 καὶ λοιπαὶ διατάξεις παρὰ τῷ Windscheid II § 454 σημ. 20—22 καὶ § 457.6.

(4) Εἰσηγ. Ἰουστ. (4.5) § 1 § 2 Πανδ. (9.3).

(5) Πρὸς. καὶ τὴν ἀκριβῆ διατύπωσιν τοῦ ἀρθρ. 831 τοῦ Γερμ. Ἀστ. Κώδ.

αυμοδιαίαν υποχώρησιν τὰ ἀναγκαῖα εἰδοποιητικὰ πημεία, ἢ καθ' ὅποιονδήποτε ἄλλον τρόπον· ὅστις παραγγέλλει ἢ ἐντέλλεται εἰς ἡνίοχους ἢ ὑπηρετάς παρόμοιον τι πταίσμα, ἢ συγχωρεῖ νὰ γίνεταί παρ' αὐτῶν ἐνώπιόν του ἀκωλύτως, τιμωρεῖται μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων, ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πενήντα δραχμῶν. Ἐὰν δὲ ἡ πράξις εἴναι κίβδως ἐπικίνδυνος διὰ πολλὰς ἐπιβαρυντικὰς αἰτίας, ἢ ἂν τρεῖς ἐπεβλήθῃ τιμωρήσεις, καταδικάζεται εἰς κράτησιν τριῶν ἡμερῶν μέχρις ἐνδὲς μηνός, ἢ εἰς πρόστιμον δέκα μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν.

Κατὰ τὸ ἀρθ. 611 «Μὲ κράτησιν τὸ πολὺ δύο ἐβδομάδων, ἢ μὲ πρόστιμον τὸ πολὺ πενήντα δραχμῶν τιμωρεῖται, ὅστις παραχωρεῖ εἰς ἄλλους πρὸς χρῆσιν, ἢ εἰς προεἰδοποιηθείσας τῶν πρὸς χρῆσιν αὐτῶν ἀναγκαῖων ὁδηγῶν ἱπποὺς πυρομένους (ἐξοπλισμένους) ἢ ἔχοντας ἐπικίνδυνα ἐλαττώματα, ἢ ζευγνύει τοὺς εἰστούτους ἱπποὺς εἰς παραγγελτὰ ὄχηματα· ὅστις δίδει διὰ τοιαῦτα ὄργανα καὶ σκεύη σαθρά, δὲν δίδει ἄλλο τὸ βάρος καὶ τὸν τρόπον τῆς φορτώσεως τὴν ἀναγκαίαν προστασίαν, ἢ συναρτᾷ πολλὰ φρωμένα ὄχηματα· ὅστις διαπιστεύεται ἱπποὺς ἢ ὄχηματα εἰς παιδας, ἀναξίους ἢ ἀδοκιμάστους ὑπηρετάς, ἢ εἰς ἄλλους ἀνικάνους ἀνθρώπους, ἢ ἀναλαβὼν τὴν διεύθυνσιν ἐνδὲς ὁχήματος, δεικνύεται ἀπρόσεκτος ἢ ἀμέλῃς μὲ κίνδυνον τῶν ἐν αὐτῷ εὐρισκομένων ἀνθρώπων ἢ πραγμάτων.

Αἱ διατάξεις ὅμως αὗται εἰσὶν ἀνεφάρμοστοι ἐν τῇ ἐξεταζομένῃ περιπτώσει, διότι ἡ μὲν διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 610 ἀφορᾷ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἐντέλλεται τις εἰς ἡνίοχον ἢ ὑπηρετὰ τὴν ἐπικίνδυνον ποῦξιν (ταχείαν ἢ ἀπερίσκαπτον ἱππασίαν, ἀμαξήλασιν κλπ. ὡς ἐν τῷ ἀρθρῷ) ἡ δὲ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 611 ἐπιβάλλει κράτησιν ἢ πρόστιμον εἰς τὰς ἐν τῷ ἀρθρῷ ἀναφερομένας περιπτώσεις, αἵτινες ἄπασι ἀποτελοῦσιν ἀμέλειαν τοῦ παραχωροῦντος ἱπποῦ καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, ἐξ ὧν ὁ τῆς βλάβης κίνδυνος.

Ἐν προκειμένῳ ἡ εὐθύνη τοῦ Α' ἐν ἐκ τῆς ἀδεξιότητος τοῦ διοικοῦντος τὸ αὐτοκίνητον ἐπέβη βλάβη εἰς τοὺς ἐπιβαίνοντας αὐτῆς ἢ εἰς τοὺς διαβάτας, δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ εἰς τὸ εἰρημένον ἀρθρον, ὅπερ ἀφορᾷ περιπτώσιν, καθ' ἣν διαπιστεύεται τις τὸ ὄχημα εἰς παιδας ἀναξίους ἢ ἀδοκιμάστους ὑπηρετάς ἢ εἰς ἄλλους ἀνικάνους ἀνθρώπους, κλπ. βεβαίως δ' Α' θέλει συνάψῃ τὴν σύμβασιν, περὶ ἧς ὁ λόγος, μετὰ προσώπου ἔχοντος τὰς ἀπαιτούμενας εἰδικὰς γνώσεις, ὅπως διεύθυντὴ τὸ αὐτοκίνητον, ἂν πρόκειται οὗτος αὐτοπροσώπως νὰ διεύθυνῃ.

Εἰδικωτέρως ἐξετάσεως ἄξιον ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν ἡ βλάβη προέχεται ἐξ ἐλαττώματος τῆς αὐτοκινήτου ἢ τῆς κακῆς καταστάσεως αὐτῆς.

Κατ' ἀρχὴν εὐθύνη τοῦ πωλητοῦ ἢ τοῦ ἐκμισθωτοῦ πράγματος ἔχοντος κεκρυμμένον ἐλάττωμα ἢ ἄλλην τινα ἑλλείψιν καθιστῶσαν τὴν χρῆσιν τοῦ πράγματος ἐπικίνδυνον δὲν δύναται νὰ υποστηριχθῇ, διότι ὁ νόμος περιορίζει μετὰ τῶν συμβαλλομένων τὰς συνεπείας τοιούτων ἐλαττωμάτων ἢ ἑλλείψεων (1). Ἐὰν ὅμως ὁ ἐκμισθὼν τὸ αὐτοκίνητον διατελεῖ ἐν γνώσει τοιούτων ἑλλείψεων αὐτοῦ, αἵτινες καθιστῶσιν αὐτὸ ἐπικίνδυνον εἴτε εἰς τοὺς ἐπιβαίνοντας εἴτε εἰς διαβάτας, ὑπάρχει εὐθύνη αὐτοῦ ἐπὶ ἀποζημιώσεως εὐρισκομένου ἐν ὑπαίτιότητι καὶ συντελέσαντος εἰς τὴν ἐπελθοῦσαν βλάβην διὰ τῆς παραχωρήσεως τῆς αὐτοκινήτου ἀμάξης εἰς ἕτερον πρόσωπον ἐπαγαγόν τὴν βλάβην.

(1) Ἀναστροφὴ τῆς πωλήσεως ἢ ἐλάττωσις τοῦ τιμήματος διὰ κεκρυμμένα ἐλαττώματα κλπ.

Ἐπὶ τὴν ἐποψιν ταύτην ἡ νομολογία τῶν Γαλλικῶν Δικαστηρίων ἀπεσώητο ἐπὶ τῇ ὑπὸ τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς ἐξετάσεως τῶν ὁχημάτων καὶ ἡ πιστοποίησις τῆς καλῆς αὐτῶν καταστάσεως δὲν ἀπαλλάσσει τῆς εὐθύνης διὰ τὴν ζημίαν τὴν ἐπελθοῦσαν ἐκ τῆς κακῆς καταστάσεως τοῦ ὁχήματος Cassation 20 Ἰουνίου 1836 Sourdat No 977 Dalloz responsabilité 544-545. Καὶ τοῦτο πρόδηλον, διότι τὸ ζήτημα τῆς καλῆς ἢ κακῆς καταστάσεως τοῦ ὁχήματος ἐξετάσθησται παρεμπιπτόντως ἐν τῇ περὶ ἀποζημιώσεως δίκῃ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς μὴ ἐχούσης ἀρμοδιότητα κατὰ νόμον πρὸς βεβαίωσιν τῆς καταστάσεως τοῦ ὁχήματος κλπ. erga omnes.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συμπεραίνω ὅτι, κατ' ἀρχὴν εὐθύνη τοῦ ἐκμισθωτοῦ τοῦ αὐτοκινήτου ἐκ τῶν βλαβῶν, αἵτινες δύνανται νὰ ἐπέλθωσιν κατὰ τὴν γρησιμολογίαν τοῦ αὐτοκινήτου εἴτε ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ αὐτοῦ εἴτε ὑπὸ προσώπων προσληφθέντων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. Ἐξαιρετικῶς δὲ μόνον ἐν τῇ περιπτώσει ἥθελεν ἀποδειχθῇ, ὅτι ἡ βλάβη περὶ τῆς ἀνορθώσεως τῆς ὁδοῦς πρόκειται προηλθεν ἐξ ἐλαττώματος τοῦ ἐκμισθωθέντος αὐτοκινήτου δύναται νὰ υποστηριχθῇ εὐθύνη τοῦ ἐκμισθωτοῦ, ἂν διετέλει ἐν γνώσει τοῦ ἐλαττώματος κατ' ἀνάλογον ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθροῦ 611 τοῦ Ποιν. Νόμου. Βεβαίως δὲ ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην ἡ τυχὼν ἐγκρίσις τῶν αὐτοκινήτων ἀμαξῶν ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς περὶ αὐτοκινήτων ἀμαξῶν συμβάσεως, περὶ ἧς ἀνωτέρω ὁ λόγος, ἀποκαλεῖ σπουδαῖον τεκμήριον τῆς ἐλλείψεως γνώσεως, τοῦ τυχόν βεβαιωθησομένου ἐλαττώματος, δυνάμενον νὰ ἐπιδράσῃ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ περὶ τῆς ἀποζημιώσεως δικαστοῦ. Ἐπὶ ὅσον ὅμως ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ αὐτοκινήτου μέχρι τῆς συνολομολογήσεως τῆς συνιστωμένης συμβάσεως παρελθὼν ἱκανὸς χρόνος, ἐπιβάλλεται ἡ πρόκλησις νέας ἐξετάσεως τοῦ αὐτοκινήτου ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, ὅπως βεβαιωθῇ ἡ σημερινὴ αὐτοῦ κατάστασις.

(1906)

Ι. Εὐκλείδης

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐν τῇ Βουλῇ ὁ βουλευτὴς κ. Καβαλιεράτος κατήγγειλε τὸν πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὅτι ἑλθε μέρος εἰς ὑπόθεσιν, εἰς ἣν ἐν τῷ ἐφετείῳ εἶχε χρησιμποιηθῇ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ὡς δικηγόρος ὁ υἱὸς τοῦ προέδρου, καὶ ὅτι διώρισε καὶ ἐν τῇ ὁλομλειᾷ εἰσηγήτην αὐτὸν τοῦτον, τὴν χρησιμοποιοῦντα καὶ ἐν τῷ ἀκυρωτικῷ τμήματι ὡς εἰσηγητὴν, ποιοιμαζόμενος οὕτω τὴν τύχην τῆς ὑποθέσεως καὶ ἐν τῇ ὁλομλειᾷ Περὶ τοῦ δευτέρου μόνον τούτου ἔγραψε πολλὰ εἰς ὕψος κατηλείας τῆς βουλευτικῆς ἀσπίδος καὶ οἱ λυμαινόμενοι τὰς προεδρικὰς καὶ γραμματεϊκὰς ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ προτιμήσεις. Περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πρώτου ἐτηρήθη παραδόξως νεκρική σιγή, παρὰ τὴν γενικῶς ἀναμενομένην ζήψιν τοῦ ἀπαιστούτου ἀτόπου. Ἐξ ὧν τὸ πλεόν χαριτωμένον εἶναι τὸ πάθημα τοῦ βουλευτοῦ κ. Καβαλιεράτου, εὐρόντος ἐν τῇ Βουλῇ ἀντιμετώπους τοὺς κ.κ. Δ. Σταφάνου καὶ τοὺς Δ. Πάλλην πατέρα καὶ Ι. Πάλλην υἱόν, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος καὶ ὁ τρίτος ἐχρημάτισαν καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ δικηγόροι τοῦ ἀντιδίκου του. Τοιοῦτοτρόπως συνέβη τῷ κ. Καβαλιεράτῳ τὴν μὲν ὑπόθεσιν του ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ νὰ δικάσῃ ὁ πατὴρ τοῦ δικηγόρου τοῦ ἀντιδίκου του, τὸ δὲ ἐν τῇ Βουλῇ παρόντων του νὰ δικάσῃ αὐτοὶ οὗτοι οἱ δικηγόροι τοῦ ἀντιδίκου του καὶ ἐπὶ πλέον, διὰ τὸ ὁμοιόμορφον, καὶ ὁ πατὴρ τοῦ ἐνδὲς αὐτοῦ. Ἐὰν δὲν εἴναι πλεόν εὐχαριστημένοι, θὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι πολὺ δύσκολον.

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΣΤΟΛΑ ΑΘΗΝΑΤΩΝ

Συνδρομή Ετήσια Δρ. 15. § Μετά δελτίου Δρ. 20. § Καταχωρ. 5 σελ. λ. 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1908

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία	Ἀρείου Πάγου	Πολιτική	(1907)
»	»	Ποινική	(1907)
Νομολογία	Ἐφετερίου	Ἀθηνῶν	(1907)
»	»	Ναυπλίου	(1908)
Νομολογία	Πρωτοδικ. Μεθολογγίου		(1907)
Νομολογία	Νομικοῦ Συμβουλίου		(1907)
Ἐπίσημοι γνωμοδοτήσεις.			
Διάφορα.			

Δὲν συνοδεύεται ὑπὸ φύλλον Κώδικος

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀριθ. 75 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Νόμος περὶ δυστάξεως τελωνιακῶν θέσεων. — δεκάρχαι τελωνοφύλακες καὶ δεκάρχαι α' τάξεως. — ἐξαετὴς ὑπηρεσία ὡς προσδόν πειραιτέρω διορισμοῦ καὶ συντάξεως. — διατελέσαντες τοιοῦτοι πρὸ τοῦ νόμου. — ἀνεφάρμοστον.

Ἐπειδὴ ὁ Νόμος Α' 2ΚΑ' τῆς 16 Μαρτίου 1891 περὶ συστάσεως τελωνιακῶν θέσεων, διὰ τοῦ άρθρου 6 θεωρήσας ὡς προσδόν τῶν δεκαρχῶν καὶ τελωνοφυλάκων, ὡς καὶ τῶν δεκαρχῶν α' τάξεως, τὴν ἐξαετὴ ὑπηρεσίαν αὐτῶν ἐν τῷ σώματι τῆς τελωνοφυλακῆς, ὅπως διορισθῶσιν οἱ μὲν πρῶτοι ὑπαποθηκάριοι, ὑπογραμματεῖς ἢ βοηθοὶ ὑποτελωνίου, οἱ δὲ δεκάρχοι α' τάξεως ὑποτελώναι, ἐλεγχταὶ τελωνίων γ' τάξεως καὶ ὑπελεγκταὶ καὶ ὡς συντάξιμοι, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ συντάξεως τῶν πολ. ὑπαλλήλων Ν., τὴν πρὸ αὐτοῦ μὴ τοιαύτην προγενεστέραν ὑπηρεσίαν αὐτῶν (δεκαρχῶν καὶ τελωνοφυλάκων), ἐὰν διατελέσωσιν ἐπὶ τριετίαν τοῦλάχιστον εἰς τὰς εἰρημένας θέσεις, προδήλως ἐννοεῖ τοὺς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἰσχύος αὐτοῦ διατελοῦντας ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ δεκάρχας καὶ τελωνοφύλακας, κτησαμένους δι' αὐτοῦ τὰ προσόντα πρὸς διορισμὸν εἰς τὰς εἰρημένας θέσεις καὶ μετὰ τὴν προαγωγὴν αὐτῶν διατελέσαντας ἐπὶ τριετίαν εἰς αὐτάς, διὰ τοῦτο δὲ ὁ νόμος ὀρίζει ὅτι καταβάλλουσι τὰς νενομισμένας κρατήσεις συντάξεως διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς πρὸ τῆς προαγωγῆς αὐτῶν ὑπηρεσίας τῶν ἐν τῇ τελωνοφυλακῇ καὶ χρεοῦνται δι' αὐτάς ἐπὶ τῇ δηλώσει των, ἅμα τῇ προαγωγῇ των κατὰ τὸν νόμον τοῦτον καὶ καταβάλλουσιν αὐτάς διὰ προσθέτου ἐκ τοῦ μισθοῦ ἢ τῆς συντάξεώς των κρατήσεως 10%). Τὸ ἐφετεῖον ἄρα, ἀποφηνάμενον ὅτι ἡ ἀνωτέρω διάταξις τοῦ νόμου ἀφορᾷ καὶ τοὺς πρὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ διατελέσαντας δεκάρχας καὶ τελωνοφύλακας, ὡς τοιοῦτον δὲ προσμετρήσαν ὡς

συντάξιμον τὸν χρόνον τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἀναιρεσιδλήτου ὡς τελωνοφύλακος ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου 1861 μέχρι 18 Ἰουνίου 1868, μὴ διατελοῦντος τοιοῦτου κατὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου, ψευδῶς ἡρμήνευσε τὴν διάταξιν ταύτην, ὅπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, δυνάμει τῶν ἀρθρ. 201 καὶ 807 § 7 Πολ. Δικ. (*).

Ἀριθ. 76 (1907) Τμ. Α' (**)

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Διανομὴ κληρονομίας. — ἀνακάλυψις ἐτέρου ἀδιανεμήτου. — δόλος. — προδολὴ στοιχείων. — ἀοριδία.

Ἐπειδὴ ὁ Ἀρειος Πάγος ἐν ὁλομελείᾳ ἐδέξατο ὡς βάσιμον τὸν σχετικὸν λόγον τῆς αἰτήσεως καὶ ἀνέλε τὸ κύριον ἔρεισμα τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι κατὰ τὸν Νόμον 35 (2.14) Βασιλ. 35 (ΙΑ' α') οἱ ἀναιρεσιδόντες ἐνάγοντες δὲν ἠδύναντο πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐκ τῆς γενομένης διανομῆς ἐνστάσεως τῶν ἀναιρεσιδλήτων νὰ προτείνωσι κατ' ἀντένστασιν τὴν ἰδίαν ἀγνοίαν καὶ τὸν δόλον τῆς δικαιοπαρόχου αὐτῶν, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ περιέχη τοιαύτην βᾶσιν ἢ ἀγωγή, παρέπέμψε δὲ εἰς τὸ Α' τμήμα τὴν ἐξέτασιν τῶν λόγων τῆς αἰτήσεως κατὰ τοῦ ἐτέρου ἐπιδοθητικοῦ ἐρείσματος αὐτῆς, ἔτι ἢ τοῦ δόλου ἀντένστασις ἐστὶν ἀόριστος.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς ἑκτῆς αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἐξέτασεν τὴν ἀντένστασιν τοῦ δόλου ἔκρινεν αὐτὴν ἀόριστον, ὡς μὴ ἀναφερομένων τῶν πραγματικῶν περιστάτικῶν, ἅπερ ἡ δικαιοπαρόχος τῶν ἀναιρεσιδλήτων μετεχειρίσθη ἀπέναντι τῆς δικαιοπαρόχου τῶν ἀναιρεσιδόντων πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ ἐπιδόχου κτήματος κατὰ τὸν χρόνον τῆς διανομῆς τῆς λοιπῆς κληρονομικῆς περιουσίας, ἵνα κρίνῃ ἐὰν τὰ περιστατικά ταῦτα καθιστῶσι πιθανὴν τὴν δολίαν τοῦ ἐπιδόχου

(*) Ἀναίρεται ἡ ἐν σελ. 296 XVII 1604 Ε. Α., χωρὶς νὰ δύναται τις νὰ πεισθῇ ὅτι ὀρθότερα εἶναι ἡ ἐκδογὴ, ἢ ἐτάχθη ἢ ἀνω ἀπόφασις. Ἐὰν ἡ ὑπηρεσία εἰς τὰς θέσεις τοῦ δεκάρχου κτλ. προσθῇ τὰ ἐν τῇ ἀποφάσει καταριθμούμενα δικαιώματα, δὲν βλέπομεν κανένα ἀπολύτως λόγον διακρίσεως ὅτι τὸ προσδόν τοῦτο δίδεται μόνον τῇ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου ὑπαρχούσῃ καὶ οὐχὶ τῇ ὑπαρξάσῃ ὑπηρεσίᾳ ταύτῃ. Τὸ ὅτι κατὰ τὸν νόμον χρεῶνται διὰ τὰς πρὸ τῆς προαγωγῆς των νενομισμένας κρατήσεις, δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ἀπαιτεῖται ἡ δευτέρα κατὰ προαγωγὴν ὑπηρεσία νὰ ᾖ συγκρατητὴ μὲ τὴν προηγουμένην τοῦ δεκάρχου, διότι καὶ ἄνευ τούτου εἶναι δυνατὴ ἡ ἐνέργεια τῶν κρατήσεων διὰ τὴν προγενεστέραν ὑπηρεσίαν.

(**) Μετὰ τὴν ἐν σ. 524 XIV 167 τῆς ὁλομελείας,

κτήματος ἀποκρυψιν, ἡ κρίσις δὲ αὕτη τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας διαφεύγει τὸν ἐλεγχὸν τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἄρθρ. 812 § 2 Πολ. Δικονομίας) οὐδὲως δὲ παρερμηνεύθησαν ὁ ἀνωτέρω Νόμος 35 (2.14), καθ' ὃν κατὰ τοῦ ἀποκρύπταντος κοινὸν πρᾶγμα ἀντιτάσσεται ἡ τοῦ δόλου ἀντένστασις, καὶ ὁ Νόμος 1 § 2 (4.3), καθ' ὃν δόλος ἐστὶ πᾶσα πανουργία ἢ μηχανορραφία, ἣν μεταχειρίζεται τις πρὸς καταδολίευσιν ἢ φανακισμόν ἑτέρου, ἐν δὲ τῷ προκείμενῳ θέματι ὁ δόλος τῆς δικαιοπαρόχου τῶν ἀναιρεσιβλήτων δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἀτλήν ἀποσώπῃσιν τῆς ἀληθείας, ἀλλ' εἰς τὴν δολίαν ἀποκρυψιν τοῦ κοινοῦ ἀκινήτου. Κατ' ἀκολουθίαν τοῦ ἐρείσματος τούτου καὶ μόνον ἀρκοῦντος πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἡ αἰτήσις ἀποβαίνει μὴ βάσιμος.

Ἀριθ. 77 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΛΑΣ

Ἐπίκλησις λογαριασμοῦ γραφέντος ὑπὸ ἐτέρου κατ' ἐντολήν. - τεκμήριον. - μὴ λήψις ὑπ' ὄψιν.

Ἐπειδὴ, εἰς ἀνταπόδειξιν τοῦ ἐπιβληθέντος τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ θέματος περὶ τῶν ἀνταγωγικῶν αὐτοῦ ἀπαίτησεων, ἡ ἀναιρεσεύουσα ἐπεκαλέσθη καὶ προσήγαγε, πλὴν τῶν ἐμπορικῶν τῆς βιβλίων, καὶ ἐξώδικον λήσμον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ τοῦ συνεταίρου του, ἰσχυρίσθη δ' ὅτι ὁ λογαριασμὸς οὗτος ἐγράφη παρὰ τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Β. Μ^α κατ' ἐντολήν αὐτοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἐξεκαθαρίσθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ προέκυψεν ἐξ αὐτοῦ ὅτι ὀφείλει αὕτῃ ὁ ἀναιρεσιβλήτος τὰς δραχμὰς 1500 καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λογαριασμοῦ τούτου διαψεύδεται ἡ ἀνταγωγικὴ του ἀπαίτησις, διότι ἀναγνωρίζει αὐτὴν πιστώτριάν του δραχμῶν 1500 μετὰ τὴν 19 Μαρτίου 1903, ὅτε ἰσχυρίζεται ὅτι λήγει ἡ ἀπαίτησις του. Ἄλλ' ὅμως τὸ ἐφετεῖον ἐκτιμήσαν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του τὰς ἀποδείξεις, οὐδαμῶς ἐξετίμησε τὸν λογαριασμὸν τούτον, οὐδ' ἔλαβεν αὐτὸν εὐδὲ τοὺς σχετικὸς ἰσχυρισμούς του ὑπ' ὄψιν τοῦ πρὸς σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεώς του περὶ τοῦ ἀποδεικτέου θέματος· οὕτω δὲ παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 256 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ καθίστησιν ἀναιρετέαν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τούτου συνωδὰ τοῖς ἄρθροις 201 καὶ 807 § 5 καὶ 6 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 78 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΛΑΣ

Συνήθης καὶ διανοητική. - εἰσαγωγὴ ἀντιθέτως. - συνένωσις ἐν δυνάμει. - ἀπόρριψις ἐπὶ ἐκπροθέσμῳ καὶ ἀδασίμῳ. - ἀνεπάρκεια προσβολῆς θατέρου ἐρεισμάτων. - προβολὴ ἐκπροθέσμου ἐν ἀποδείξει. - μὴ προβολὴ κοινοποιήσεως ἀποφάσεως. - ἀπόρριψις δι' ἀναφορὰς προηγουμέναις ἀποφάσεσιν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν σαφὴ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 535 Πολ. Δικονομίας, εἰς διαδικασίαν συνοπτικὴν δὲν δύναται διὰ τοῦ αὐτοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς νὰ εἰσαχθῇ καὶ δικασθῇ καὶ ἀγωγὴ συνήθης, οὐχὶ δὲ

καὶ τὸ ἐναντίον, διότι ἡ συνήθης διαδικασία παρέχει μείζονας ἐγγυήσεις. Ἐν προκειμένῳ ἔθεν, δεξιόμενον τὸ ἐφετεῖον ὅτι ὁ ἀναιρετεῖων καὶ ἐναγόμενος δὲν ἰσχυρίσθη ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἠκολούθησε τὴν συνοπτικὴν διαδικασίαν, καθ' ἣν δὲν ἠδύναντο νὰ συνεχδικασθῶσιν ἀμφότεραι αἱ ἀγωγαὶ αὗται αἱ ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ περιεχόμεναι, ἡ περὶ διὰτροφῆς καὶ ἡ περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὰς δαπάνας τῆς ἐναγούσης πρὸς νοσηλείαν τῆς καὶ ἥς, ὡς δέχεται τὸ ἐφετεῖον, καὶ εἶχε παραιτηθῇ ἡ ἐνάγουσα πρὸς τῆς εἰσαγωγῆς τῆς ἐτέρας· πρὸς ἐκδίκασιν, οὐδὲως παρεβίασε τὸ ρηθὲν 535 ἄρθρον, μὴ ἀκυρῶσαν τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίου, ἐχούσης οὕτω: αὐτὶ ὁ ἐναγόμενος εἶχεν ἐπαρκῆ χρόνον ὥπως ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας ἐξετάσῃ τοὺς τῆς ἀνταποδείξεως μάρτυράς του, τὸ ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὴν περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας αἰτήσιν καὶ ὡς μὴ-βάσιμον, τὸ δὲ ἐρεῖσμα τούτου τῆς ἀποφάσεως, μὴ προσβαλλόμενον, ἀρκεῖ νὰ στηρίξῃ τὸ διατακτικὸν αὐτῆς καὶ ὡς ἐκ τούτου περιττὴ καθίσταται ἡ ἐξέτασις τοῦ ἐτέρου λόγου τῆς ἀναιρέσεως, τοῦ ἀπευθυνομένου κατὰ τοῦ ἐτέρου ἐρείσματος τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἀπερρίφθη ὡς ἐκπρόθεσμος.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ὁρθῶς ἀπέρριψε τὴν ἐνστάσιν ὅτι ἐκπροθέσμως ἐξήτασε τοὺς μάρτυρας τῆς ἀποδείξεως ἡ ἀναιρεσιβλήτος, ἀφ' οὗ δέχεται ὅτι ὁ ἀναιρετεῖων δὲν ἰσχυρίσθη ὅτι εἶχε κοινοποιήσει πρὸς αὐτὴν τὴν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν καὶ συνεπῶς δὲν παρεβίασε τὴν σαφὴ διατάξιν τοῦ ἄρθρ. 189, καθ' ἣν αἱ δικαστικαὶ προθεσμίαι ἄρχονται ὑπὲρ τοῦ κοινοποιούντος καὶ οὐδέποτε κατ' αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς τελευταίας αὐτοῦ προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοὺς κατὰ τῶν πρωτοδικῶν ἀποφάσεων ἐπαναληφθέντας λόγους ἐφέσεως, οὓς εἶχεν ἀπορρίψει διὰ τῶν προσβαλλομένων προηγουμένων ἀποφάσεων του ὡς ἀδασίμους, ἀπορρίψαν καὶ αὖθις οὐ μόνον ὡς ἀπαράδεκτους, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀδασίμους διὰ τοὺς λόγους τῆς προηγουμένης αὐτοῦ ἀποφάσεως, δι' ὧν εἶχεν ἀπορρίψει αὐτοὺς, αἰτιολογεῖ ἀρκούντως καὶ αὖθις τὴν ἀπόρριψιν αὐτῶν καὶ ὁ περὶ ἀναιτιολογήτου λόγος τῆς ἀναιρέσεως ἀπορριπτεὸς ὡς μὴ βάσιμος.

Ἀριθ. 79 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΛΟΝΤΟΣ

Ἐκτίμησις πάντων ὑποβληθέντων ἐγγράφων. - διατύπωσις ὁρκου. - περιλήψεῖς νομίμων στοιχείων. - ἀγωγὴ προσωρινῶν μέτρων. - ἀπόρριψις ἐπὶ μὴ ἀποδείξει ἀνεπιλήπτου νομῆς.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται ὅτι ὡς ἐφετεῖον δικάσαν πρωτοδικεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετίμησεν ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιόντων προσκομισθέντα ἐγγραφα πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐπιβληθέντος αὐτοῖς θέματος ἀποδείξεως διὰ τῆς πρώτης εἰρηνοδικειακῆς ἀποφάσεως, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τοὺς ἐξετασθέντας μάρτυρας

καὶ κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον αὐτοῦ κρίσιν, διαφεύγουσαν τὸν ἐλεγκτὸν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπέβαλε τοῖς ἀναιρεσιβλήτοις ἐναγομένους ἀπαλλακτικὸν ὅρκον, ἀντὶ τοῦ ἐπιβληθέντος ὑπὸ τῆς δευτέρας πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἀναπληρωτικοῦ ὅρκου, κρίναν ὅτι ἐκ τῶν προσκομισθεισῶν ἀποδείξεων ἐλάχιστα τεκμήρια προκύπτουσιν ὑπὲρ τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν ἀναιρεσειόντων, ὅθεν ὁ λόγος τῆς ἀναίρεσεως καὶ τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων ὅτι δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὧσιν τὰ κατὰ τῶν ἀναιρεσειόντων προσαχθέντα ἔγγραφα καὶ ὅτι παρεβιάσθησαν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 379 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰσὶν ἀπορριπτέοι ὡς μὴ βάσιμοι.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ἀναίρεσεως ὅτι τὸ δικαστήριον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ οὐδόλως ἀπεφάνητο ἐπὶ τῆς ἐνστάσεώς των περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἐφέσεως τῶν ἀντιδίκων, ὡς μὴ ἀπευθυνομένης καὶ κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ἐστὶν ἀπορριπτέος ὡς ἐντελὴς ἀόριστος (*).

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὑπ' αὐτῆς διατυπωθὲν θέμα τοῦ ἐπιβληθέντος εἰς τοὺς ἀναιρεσιβλήτους ἀπαλλακτικοῦ ὅρκου περιλαμβάνει ἀρνητικῶς πάντα τ' ἀποτελοῦντα τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς στοιχεῖα, διότι ἐκ τῆς παρ' αὐτῶν δόσεως τοῦ ὅρκου τούτου, ὡς διατυποῦται, τούτεστιν ὅτι οἱ ἀναιρεσιβλήτοι οὗτοι εἶχον τὴν τελευταίαν ἀνεπίληκτον νομὴν ἐπὶ τοῦ περὶ οὗ ἡ ἀγωγή οἰκοπέδου, ἀναγκαίως ἔπεται ὅτι δὲν ἐκέκτητο τοιαύτην αἱ ἤδη ἀναιρεσειόντες ἐνάγοντες, ἐπομένως ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος ὁ λόγος τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων ὅτι οὐκ ὀρθῶς καὶ κατὰ παραβίασιν τῶν διατάξεων περὶ ἀποδείξεως διευκώθη ὁ ἀπαλλακτικὸς ὅρκος.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν πρωτοδικεῖον οὐδόλως ἐπροστάτευσεν καὶ ἐπεδίκασεν τὴν νομὴν εἰς τοὺς ἀναιρεσιβλήτους ἐναγομένους ὡς ἔχοντας τὴν νεωτέραν ἀνεπίληκτον καὶ ἥσυχον διακατοχῆς πρᾶξιν, ἀλλ' ἀπέρριψε τὴν ὑπὸ κρίσιν περὶ προσωρινῶν μέτρων ἀγωγὴν τῶν ἀναιρεσειόντων μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ἐπιβληθέντος τοῖς ἀντιδίκους τῶν ἀπαλλακτικοῦ ὅρκου ὅτι τὴν τελευταίαν ἀνεπίληκτον νομὴν ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφομένου γηπέδου, ὅπερ ἀποτελεῖ καὶ τὴν βάσιν αὐτῆς, ὡς ἐξ αὐτῆς προσαγομένης προκύπτει, δὲν εἶχον οἱ ἐνάγοντες καὶ ἤδη ἀναιρεσειόντες, ἐπομένως τὸ ἐφετεῖον οὔτε τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς μετέβαλεν, οὔδ' ἐπὶ τὸ ἄρθρον 631 τῆς Πολ. Δικονομίας παρεβιάσεν (**).

(*) Τὴ λογῆς ἀοριστία εἶναι αὕτη;

(**) Ἀπολύτως μονόπλευρα πράγματα καὶ μονόπλευροι σκέψεις, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ ὀδηγήσωσι τὸν μέλλοντα νὰ φωτισθῇ ἐκ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἶναι δὲ τοῦτο μίαν τῶν σημαντικωτάτων ἀποστολῶν τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου) εἰς ἐσφαλμένα συμπεράσματα. Ἡ περὶ προσωρινῶν μέτρων διαδικασία καὶ ἐν γένει ἡ περὶ τὴν νομὴν εἶναι διπλῇ, δὲν δύναται τις λοιπὸν νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ ἀποδίκασις τῆς περὶ προσωρινῶν μέτρων ἀγωγῆς δὲν εἶναι ἐπιδικασίς τῆς νομῆς τῶ ἐναγομένῳ διὰ τὴν αὐτῇ δὲ λόγος τῆς ἀναίρεσεως, ἀλλ' ἡδύνατο νὰ λεχθῇ ἀκριβέστερον ὅτι *actore non probante reus absolvitur*.

Ἀριθ. 80 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Γενικὴ δικαιοδοσία ἐναγομένου. - ἐξαιρέσις ὑπὲρ ἀνταγωγῶν καὶ ἐν παραιτήσει ἀπ' ἀγωγῆς. - περιπτώσεις μὴ ἐξαιρέσεως. - ὁμολογία ἀγωγῆς. - ἰδιόζουσα δικαιοδοσία ἀντικειμένου. - παραπομπὴ ἰδιαιτέρα συζήτησει. - καὶ ἀπόρριψις ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 3ου ἐδ. τοῦ ἄρθρου 19 τῆς Πολ. Δικονομίας, τῆς γενικῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἐναγομένου ἐξαιροῦνται αἱ ἀνταγωγαί, αἵτινες, ἐὰν ὧσι δεχταὶ καὶ ἐγένοντο κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, εἰσάγονται παρὰ τῷ δικαστηρίῳ ὅπου εἶναι ἐκκρεμῆς ἡ ἀγωγή, καὶ τότε προσέτι, ὅταν ὁ ἐνάγων παραιτῇ αὐτήν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 564 δὲν συγχωρεῖται ἡ εἰσαγωγή τῆς ἀνταγωγῆς παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τῷ ἀρμόδιῳ διὰ τὴν ἀγωγήν, ἐὰν ἡ ἀγωγή ὡμολογήθῃ ἐντελῶς καὶ ἐὰν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀνταγωγῆς, ἐνεκα τῆς ἰδιόζουσας αὐτοῦ ιδιότητος, ἀφηρέθῃ ἐντελῶς τῆς δικαιοδοσίας τοῦ δικαστηρίου τῆς ἀγωγῆς, ὅθεν τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ, ἀποφανθὲν ὅτι αἱ παραπεμφθεῖσαι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 873 τοῦ 1894 προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ ἀνταγωγικαὶ ἀπαιτήσεις τῶν ἐναγομένων εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, ἔδει νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τὸ πρωτοδικεῖον τῆς γενικῆς δικαιοδοσίας τοῦ καθ' οὗ αὐτὰ καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ἀρμόδιον διὰ τὴν ἀγωγήν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἡ ἀγωγή τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἀπερρίφθη ὡς ἀπαράδεκτος λόγῳ ἀοριστίας, ἡ τοιαύτη δὲ ἀπόρριψις τῆς ἀγωγῆς καθήρησε τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ἀνταγωγῆς, παρεβιάσεν τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀνωτέρω παρατεθέντων ἄρθρων τῆς Πολ. Δικονομίας, δημιουργήσαν ἐξαιρέσιν, μὴ προβλεπομένην ὑπ' αὐτῶν, ὅπερ ἐπάγεται ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὰ ἄρθρα 201 καὶ 807 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας (*).

Ἀριθ. 82 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΚΑΤΖΑΚΟΣ

Ἀγωγὴ ἀρνήσεως δουλείας. - ἐπὶ κληδὸς ἀλωθέντου κυριότητος. - ἐπὶ κληδὸς συμβολαίου ἀγοραπωλησίας. - ἀνεπίκλησις μεταγραφῆς. - παθητικὴ νομιμοποίησις. - οὐ κυριότης δουλενομένου. - κύριος ἐκ προοιός. - ἀνεπίκλησις δίκης μετὰ θάνατον. - παθητικὴ ἐπιτρόπου ἀπὸ ἐνδίκου μέσου. - ἀναγκαῖαι διατυπώσεις ἐν ἐπηρεασμῷ οὐσίας. - ἀνεπίκλησις δίκης. - χωρίζων τοίχος. - μηκέτι καταβολὴ ἀποζημιώσεως. - παράθυρα ἐπὶ. - ἐνάδικος ἀρνητικῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἰσχυρίσθη δι' αὐτῆς ὅτι τὴν οἰκίαν, τῆς τὴν ἀλωθέντου κυριότητος διεκδικεῖ, ἀρνούμενος τὴν ἀντιποιοιουμένην ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου δουλείαν παραθύρων, ἔχει εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν κατοχὴν καὶ κυριότητά του δυνάμει τοῦ συμβολαίου, ἐν τῇ ῥήσει δὲ ταύτῃ προδήλως περιέχεται ἡ ἐννοία ὅτι συντρέχει καὶ τὸ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 1 § 4 τοῦ Νόμου τῆς 29 Ὀκτωβρίου τοῦ 1856 ἀπαιτούμενον στοιχεῖον τῆς μεταγραφῆς τοῦ συμβο-

(*) Ἀναίρεται ἡ ἐν σελ. 520 ΧVII 349 Ε. II.

λαίου, άνευ του όποιου δέν ήδύνατο νά χωρήση μεταβίβασις της κυριότητος εις τόν έναγοντα κατ' ακολουθίαν όρθον είναι τό διατακτικόν των προσβαλλομένων αποφάσεων, δι' ών, και ιδίως διά της πρώτης, άπερρίφθη ή της άναρσειούσης αντίρρησης διτι ή άγωγή δέν περιέχει τά υπό του άρθρ. 533 έδ. 3 της Πολ. Δικονομίας άπαιτούμενα προσόντα, ως μη μνημονεύουσα του στοιχείου της μεταγραφής του συμβολαίου, τήν πραγματικήν ύπαρξιν της όποιας έδέχθη τό έφετερον κατά τήν τελευταίαν άπόφασίν του, ως προκύψασαν έν της προσκομισθείσης νομίμου άποδείξεως, ει και επί άλλης αι άποφάσεις αύται έστηρίχθησαν αιτιολογίας.

Επειδή επί της άγωγής περί άρνήσεως δουλείας ή καθητική νομιμοποίησις του έναγοντος δέν κείται έν τή ιδιότητι του έναγομένου ως κυρίου του γειτονικού κτήματος, άλλ' έν τή παρ' αυτού διά πράξεως ή παραλείψεως, είτε άποτελούσης τό περιεχόμενον δουλείας είτε μή, προσβολή της ιδιοκτησίας του έναγοντος, κατά τό θετικόν ή άρνητικόν αύτης στοιχείον (§ 4 Εισηγ. 2.6), έντευθεν δ' έπεται ότι έν περιπτώσει θανάτου του ήδη έναχθέντος ή δίκη συνεχίζεται κατά των κληρονόμων αυτού, άν ούτοι έμμένωσιν έν τή προσβολή του δικαιώματος του έναγοντος (έπιχ. έκ των Νόμ. 42 και 55 Πανδ. 6.1), επί δε του προκειμένου δεχθέν τό έφετερον διά των προσβαλλομένων αποφάσεων, και ιδίως της τελευταίας, ότι απέθανε μέν ο άρχικώς έναχθείς, ως άνοίξας τό παράθυρον επί του μεσοτοιχίου του χωρίζοντος τήν προικίαν αυτού άδιατίμητον οικίαν από της οικίας του έναγοντος, άλλ' ότι, έπαναληφθείσης της διακοπείσης δίκης μεταξύ του έναγοντος και της άναρσειούσης ως έπίτροπου της ανηλίκου θυγατρός αύτης και κληρονόμου του άποδίσσαντος, δέν είχε λάβει χώραν κατά τόν της έπαναλήψεως χρόνον άπόδοσις της προικίδος υπό της κληρονόμου του συζύγου εις τήν έπιζώσαν σύζυγον, προδήλως έκρινεν ότι ή κληρονόμος αύτη διετελεί έν τή κατοχή της προικίως οικίας, έν ή τδ άνοιχθέν παράθυρον και διά της κατοχής ταύτης και της διατηρήσεως του παραθύρου έξηκολούθει προσβάλλουσα τό της κυριότητος δικαίωμα του έναγοντος, επί τή βάσει δε ταύτη, και άνεξαρτήτως πάσης έρεύνης περί του όρθου ή μη της σκέψεως του έφετείου ότι μετά τήν λύσιν του γάμου διά του θανάτου του άνδρος οι κληρονόμοι αυτού καλώς δικάζονται περί του άδιατιμήτου προικίου ακινήτου, μέχρις άποδόσεως αυτού εις τήν γυναίκα, όρθον κατά τόν νόμον έλέγχεται τό σύμπερασμα του έφετείου περί νομίμου της έπαναλήψεως της δίκης κατά της κληρονόμου του άρχικώς έναχθέντος, έν ώ άφ' έτέρου δεχθέν τό έφετερον διά της τελευταίας. των προσβαλλομένων αποφάσεων, ως έκ ταύτης άποδεικνύεται, ότι ή της άναρσειούσης ένστασις περί ύστέρως άποδόσεως της προικίδος είνε άόριστος. καθ' ό μη προσδιοριζομένου του τρόπου της άποδόσεως, έποιήσατο πραγματικήν κρίσιν διαφεύγουσαν τόν έλεγχον του 'Α.Πάγου').

(*) Όρθή έν δλω λύσει άλλ' άπ' άδοκίμων σκέψων, ή προσδιδουσών τή άπόφασιν τήν ήν πρέπει ν' άποπνή διά τόν αναγινώσκοντα αναγκαίαν πεπιθθσιν

Επειδή τό έφετερον δι' άμφοτέρων των προσβαλλομένων αποφάσεων, κατ' όρθήν έρμηνείαν των άρθρ. 75 και 77 του περί 'Επιτροπείας Νόμου, έδέξατο ότι μη ύποκειμένης άγωγής έγερθείσης υπό της έπίτροπου, άλλ' έξακολουθήσεως υπό ταύτης της διά του θανάτου του άρχικώς έναχθέντος, ούτινος κληρονόμος είναι ή έπίτροπος, διακοπείσης δίκης, ούδέλως ήν αναγκαία ή τήρησις των περί ών τά άρθρα ταύτα διαλαμβάνουσι διατυπώσεων, ήτοι άδείας του συγγενικού συμβουλίου και γνωμοδότησεως δικηγόρου, ή δε παράλειψις αιτιολογίας επί του ισχυρισμού της άναρσειούσης ότι συνέτρεχε παραίτησις της άνακοπής. ήν ή έπίτροπος είχε άσκήσει κατά της έρήμην άποφάσεως του πρωτοδικείου, δέν άγει εις άναίρεσιν των προσβαλλομένων αποφάσεων του έφετείου διά τό νομικώς έκουσιώδες της πράξεως, καθ' όσον άπαιτείται μέν κατά τό άρθρ. 77 του περί 'Επιτροπείας Νόμου ή τήρησις των ανωτέρω διατυπώσεων όπως ο έπίτροπος συναινέση εις άγωγήν ή άπόφασιν, άλλ' ή παραίτησις του άτκήθέντος κατά της άποφάσεως ένδίκου μέσου δέν ταυτίζεται προς ταύτην συναινέσιν, ει μη έφ' όσον έπηρεάζεται έντευθεν τό κατ' ουσίαν δικαίωμα, έν ώ επί του προκειμένου ούδαμώς διατείνεται ή άναρσειούσα ότι ή έρήμην άπόφασις διέτασεν άλλο τι πλήν της έξακολουθήσεως της δίκης, ήν τό έφετερον συνήγαγεν έκ του από 2 Μαρτίου 1899 πρακτικού του πρωτοδικείου ως δηλωθείσαν υπό της έπίτροπου και έθεώρητε νόμιμον άνευ των διατυπώσεων.

Επειδή τό έφετερον διά της ύπ' αριθ. 20 άποφάσεως, ούχι άνευ άποδείξεως άλλ' έκ της έκθέσεως της διαταχθείσης και ένεργηθείσης πραγ-

της επί των πραγμάτων και ούχι επί ύπεκφυγών λύσεως των διαφορών. Διότι ή έννοια ότι ή δίκη θα έξακολουθήση κατά του κληρονόμου του συζύγου, του διά της κατοχής του άποδοτέου προικίου, έν τή διαπείω τό παράθυρον, προσβάλλοντος τό δικαίωμα του έναγοντος είναι άπολύτως κενή, χωρίς νά δύναται νά πληρώση αύτην τό κενώτερον ατήριγμα της άοριστίας δέναν της προσβολής της άποδόσεως της προικίδος εις τόν μετά τήν λύσιν του γάμου δικαιούχον, άφ' ου ή άπόδοσις αύτη είναι αυτοδικαία και καθίσταται εύθως μετά τήν λύσιν του γάμου άφ' έαυτης άναμφισβήτητος. Ούδδ δύναται νά ύποτεθί ότι ή άπόφασις δέχεται ότι και ή έστω κατ' αύτήν δι' έτροπραξίας τινός άγνώστου αναγκαία συντελεσθίναί άπόδοσις, εάν είχε επέλθει θά είχε τό αποτέλεσμα της μη κατά του κληρονόμου του συζύγου συνεχίσεως της δίκης. Η δίκη λοιπόν καλώς συνεχίζεται κατά μόνου του κληρονόμου του συζύγου, διότι μόνον κατ' αυτού δύναται νά συνεχισθί, άλλά βεβαίως μετ' άποτελεσμάτων κατά της ένεκα του θανάτου του καθ' ου αύτη κατήρατο γενομένης νόμω διαδόχου αυτού συζύγου, καθ' έν τρόπον επί οίωνδήποτε, διαρκούσης της δίκης, μεταβιβάσεων, ή μέν δίκη έξακολουθεί κατά τό μεταβιβάσαντος ή του κληρονόμου αυτού, τά δ' άποτελέσματα περιλαμβάνουσι και τους έκ της μεταβιβάσεως είδικούς διαδόχους. Άλλο βεβαίως τό ζήτημα ότι διά προσεπικλήσεως και παρεμβάσεως δύνανται νά έξαναγκασθώσιν εις συνέχισιν της δίκης οι είδικοί διάδοχοι, τιθεμένων έκτός αύτης των άρχικώς έν δίκη άχθέντων και είτα μεταβιβαζάντων.

ματογνωμοσύνης επέστη ότι ο τοίχος, ἐφ' οὗ τὸ παράθυρον, εἶναι ἐκτισμένος ἐπὶ κοινού ἐδάφους, ἤτοι ἀνήκοντος ἐξ ἡμισείας εἰς τοὺς διαδίκους καὶ ὅτι εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο προέβησαν οἱ πραγματογνώμονες μετὰ προηγουμένην καταμέτρησιν τῶν γηπέδων· ὅθεν ἀβάσιμος ἐλέγχεται ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον εἶπὸν διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὅτι δὲν ἀπαγορεύεται ἡ ἐνάσκησις τῆς περὶ ἀρνήσεως δουλείας, ἐνεκα τῆς ἐπὶ τοῦ μεσοτοίχου ἀνοίξεως τοῦ παραθύρου, ἀγωγῆς, λόγῳ τοῦ ὅτι δὲν προηγήθη ἀποζημιώσεις ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος πρὸς τὸν ἐναγόμενον, ὡς ἐπακουμήσαντος ἐκείνου τὴν οἰκίαν του ἐπὶ τῆς πρότερον ἐκτισμένης οἰκίας τοῦ ἐναγομένου, οὐδόλως ἤμαρτε, διότι κατ' οὐδεμίαν τῶν ἰσχυόντων νόμων διατάξιν κωλύεται ἐν τῷ θέματι τούτῳ ἡ ἐνάσκησις τῆς περὶ ἀρνήσεως δουλείας ἀγωγῆς, διὰ τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ Διατάγματος τῆς 9 Ἀπριλίου 1836 προσωπικῆς ὑποχρέωσης πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἡμίσεος τῶν διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ μεσοτοίχου ἐξόδων.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, κατὰ τὰ εἰρημένα, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20 ἀποφάσεως δὲν ἐθεώρησε σκόπιμον νὰ ἐξετάσῃ τίς οἰκία ἐκτίσθη πρότερον, ρητῶς μάλιστα σκέπτεται ὅτι καὶ ἀληθῶς ἂν ἐκληφθῇ ὅτι δὲν ἐχώρησε προηγουμένη ἀποζημιώσεις τοῦ ἐναγομένου, διὰ τὴν ἐπακούμηνσιν δηλονότι τῆς οἰκίας τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ τῆς ἡδὴ ἐκτισμένης τοῦ ἐναγομένου οὐδεμίαν τοῦτο ἀσκέει· ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ παραδεκτοῦ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς· οἱ ἐπὶ τῆς ἐναντίας ἄρα προϋποθέσεως ἐρειδόμενοι λόγοι ἀναιρέσεως καταπίπτουσι, τὴν δὲ πιστοποιήσιν τῆς ἀστυνομίας, περὶ ἧς ποιεῖται λόγον ἡ ἀναιρεσειούσα ἐν τῷ ἔκτῳ λόγῳ τοῦ ἀναιρετηρίου, δὲν ἐπεκαλέσθη αὕτη ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ τοίχου ὡς μὴ ἐκτισμένου ἐπὶ κοινού ἐδάφους, ἀλλὰ μόνον πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ παρὰ τοῦ ἐφετείου ὡς ἀχρήστου θεωρηθέντος ἰσχυρισμοῦ τῆς προτέρας οἰκοδομήσεως τῆς τοῦ ἐναγομένου οἰκίας.

Ἀριθ. 83 (1907) ἴμ. Α'

Βίσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Ἐξωραϊσμός Κηφισίας.- ἀποζημιώσεις.- ἀπαράδεκτον ἀναιρέσεως.- ἔκτασις.- ἀμφιδόμησις παθητικῆς εὐθύνης.- σύμβασις.- ὑπεύθυνος ἐνακτέος.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀπερρίσθη ἡ αἰτήσις ἡ ἀγωγή τῆς ἀναιρεσειούσης περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὰ καταληφθέντα πρὸς κατασκευὴν τοῦ ἐν Κηφισίᾳ παρὰ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ἄλσους κτήματά της, ὡς μὴ νομιμοποιουμένη παθητικῶς κατὰ τῆς ἐναγομένης εταιρίας τῶν σιδηροδρόμων, ἀλλὰ κατὰ μόνον τοῦ Δημοσίου, τοῦ δὲ κατὰ τὸν ΑΧΜΒ' τοῦ 1888 Νόμου ἀπαρδεκτοῦ τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναιρέσεως μέσου χωροῦντος, ὡς ἐκ τοῦ νόμου τούτου σαφῶς προκύπτει, ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν κατὰ τὴν ὀριζομένην ἐν αὐτῷ διαδικασίᾳ ἀποφαινομένων περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἀναγκαστικῶς ἀπαλλοτριουμένου κτήματος, ἔπεται ὅτι ἡ περὶ ἄλλων ζητημάτων,

μὴ κρινομένων κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ εἰρημένου νόμου, κρίσις καὶ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῆς αὐσίας καὶ δὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ κρίσις τοῦ ἐφετείου περὶ μὴ εὐθύνης τῆς εταιρίας, ἀλλὰ μόνον τοῦ Δημοσίου πρὸς ἀποζημιώσεις, δὲν εἶναι ἀπρόσβλητος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ διαληφθέντος ἀπαρδεκτοῦ μὴ ἐφαρμοζομένου ἐπὶ ταύτης.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν διὰ τοῦ ΒΩΚΕ' τοῦ 1901 Ν. κυρωθεῖσαν σύμβασιν μεταξὺ τοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἐταιρίας τῶν Σιδηροδρόμων Ἀττικῆς, καὶ ἰδίως κατὰ τὰ ἄρθρα 2, 4, 5, 7 καὶ 8 αὐτῆς, ἡ εταιρία αὕτη ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ κατασκευάσῃ ἄλσος ἐν Κηφισίᾳ διὰ δαπάνης αὐτῆς, ὡς πρὸς τὴν ἀπαλλοτριώσιν τοῦ ἀναγκαίου πρὸς τοῦτο χώρου, τὴν μόρφωσιν τοῦ ἄλσους καὶ τὰς ἄλλας ἐν αὐτῷ ἐγκαταστάσεις, τὸ δὲ Δημόσιον ὑπεχρεώθη, προβαῖνον κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν ἀπαλλοτριώσιν καὶ κατάληψιν τοῦ ἀπαιτουμένου χώρου, νὰ παραδώσῃ αὐτὸν εἰς τὴν εταιρίαν πρὸς μόρφωσιν τοῦ ἄλσους, μέλλοντος ν' ἀποτελέσῃ δημοσίαν κτήσιν τοῦ Κράτους εἰς κοινὴν χρῆσιν προσωρισμένην, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐφ' ὠρισμένον χρόνον ἐκμετάλλευσιν τῆς εταιρίας, ἐπὶ πλείον δ' ὠρίσθη ὅτι ὀφείλει ἡ εταιρία αὕτη, ἐντὸς ὠρισμένης προθεσμίας, νὰ καταθέσῃ εἰς τὸ κεντρικὸν ταμεῖον τοῦ Κράτους τὸ ὑπὸ τῆς οἰκίας κατὰ νόμον ἐπιτροπῆς ὀρισθὲν ποσὸν ἀποζημιώσεως διὰ τὰς ἀναγκαστικὰς ἀπαλλοτριώσεις καὶ νὰ δαπανήσῃ δραχμὰς 600,000 κατ' ἀνώτατον ὅρον πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων καὶ δὴ κατὰ πρῶτον λόγον πρὸς ὅλοσχερῇ ἀποζημιώσεις τῶν ἰδιοκτητῶν τοῦ καταληφθόσμου χώρου· ἐκ τῶν ἀνωτέρω δ' ὅρων τῆς συμβάσεως σαφῶς προκύπτει ὅτι, ἀπέναντι τῶν ἰδιοκτητῶν, τὴν πρὸς ἀποζημιώσεις αὐτῶν εὐθύνην ὑπέχει τὸ ἀναγκαστικῶς ἀπαλλοτριούν καὶ τὴν κατάληψιν ἐνεργοῦν Δημόσιον καὶ οὐχὶ ἡ εταιρία, ὑπόχρεως μόνον οὕσα ἀπέναντι τοῦ Δημοσίου καὶ ἐν τῷ ὀρισθέντι μέτρῳ νὰ καταβάλλῃ πρὸς αὐτὸ τὰ διὰ τὰς πληρωτέας παρ' αὐτοῦ ἀποζημιώσεις χρήματα. Ἡ ἀντίθετος ἐκδοχὴ ἤθελεν ἀναιρέσει οὐσιωδέστατον ὅρον τῆς συμβάσεως, περὶ τῆς ἐν ὠρισμένῳ μέτρῳ εὐθύνης τῆς εταιρίας, διότι ἂν αὕτη ἦτο ὑπόχρεως ἀπέναντι τῶν ἰδιοκτητῶν, οὐδεὶς περιορισμὸς τῆς εὐθύνης ἡδύνατο ν' ἀντιταχθῇ κατ' αὐτῶν, δικαιουμένων νὰ λάβωσι πλήρη τὴν ἀποζημιώσιν των, ἐν ᾧ ἂφ' ἐτέρου οὐδαμῶς ἐνδεικνύεται ἐκ τῆς συμβάσεως ὅτι ἡ εταιρία καταβάλλουσα εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας ὑπὲρ τὸ ὀρισθὲν μέτρον, ἔχει ἀναγωγὴν κατὰ τοῦ Δημοσίου διὰ τὴν ὑπέρβασιν. Ὅθεν, συμφώνως τοῖς εἰρημένοις ἀποφαινομένοις τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁρθῶς τὴν διὰ τοῦ προμνημονευθέντος ΒΩΚΕ' Νόμου κυρωθεῖσαν σύμβασιν ἡρμήνευσε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου ἐλέγχεται ἀβάσιμος, καθ' ὃ ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς ἡμαρτημένης ἐκδοχῆς ὅτι διὰ τῆς συμβάσεως ἀνέλαβεν ἡ εταιρία ὑποχρέωσιν πρὸς τὸ Δημόσιον ὑπὲρ τῶν ἰδιοκτητῶν, ἤτοι ὅπως καταβάλλῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἀποζημιώσιν.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνόλου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον δι' αὐτῆς ἐκρι-

νεν οὐ μόνον ἐπὶ τῆς ἐφέσεως τῆς ἐναγοῦσης, πα-
ραπονομένης κατὰ τῆς πρωτοδίκου ὑπ' ἀριθ. 8606
ἀποφάσεως διὰ τὸ ἀπορριφθῆν μέρος τῆς ἀγωγῆς
τῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἀπὸ 4 Μαρτίου 1906 κατὰ
τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀντεφέσεως τῆς ἐναγομένης
ἐταιρίας, δι' ἧς, φερούσης ὅλα τὰ στοιχεῖα κυρίας
ἐφέσεως, ἀντετάχθη αὐτὴ κατὰ τῆς ἀγωγῆς, ὡς
μὴ νομιμοποιουμένης παθητικῶς κατ' αὐτῆς, καὶ
ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ἤτῃσατο τὴν ἐξαφάνισιν τῆς
πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς πλήρους
ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς, ἀβάσιμος ἄρα ἐλέγχεται
ὁ δεύτερος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, ὅτι τὸ ἐφετεῖον
ἄνευ ἐφέσεως, ὡς πρὸς τὸ πρωτοδικῶς ἀπορριφθῆν
μέρος τῆς ἀγωγῆς, προέβη εἰς τὴν ὁλοσχερῆ ἀπόρ-
ρισιν αὐτῆς, κατὰ τὰ εἰρημένα, ἢ προσβαλλο-
μένη ἀπόφασις μνημονεύουσα τῆς περὶ ἐλλείψεως
παθητικῆς νομιμοποιήσεως ἐνστάσεως τῆς ἐναγο-
μένης ἐννοεῖ προδήλως τὴν διὰ τῆς ρηθείσης ἀν-
τεφέσεως αὐτῆς ὑποβλήθεισαν.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνόλου τῆς προ-
κειμένης ἀγωγῆς, ἡ ἀναιρεσεῖσά αὐτῃς δι' αὐ-
τῆς τὴν πρὸς ἀποζημιώσιν εὐθύνην τῆς ἐναγομένης
ἐταιρίας, οὐχὶ ἐπὶ αὐθαιρέτῳ ἐνεργείας αὐτῆς,
ἀλλ' ἐπὶ τῆς διὰ τοῦ Β.Κ.Ε. Νόμου κυρωθείσης
ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1901 συμβάσεως καὶ τῆς κατ'
αὐτὴν ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν διὰ τὴν
κατασκευὴν τοῦ ἄλλους ἀπαιτουμένων γηπέδων,
ὡς ἐπιβληθέντος τοῦ βάρους τῆς ἀποζημιώσεως εἰς
τὴν ἐταιρίαν ἀπέναντι τῶν ιδιοκτητῶν ἐντεῦθεν
δὲ σαφῶς ἔπεται ὅτι ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ φράσις περὶ ἀ-
ναγκαστικῆς καταλήψεως τῶν κτημάτων τῆς ἐνα-
γοῦσης ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἐταιρίας, δὲν ἔχει ἄλ-
λῃ ἐννοίαν ἢ τὴν ἐκ τῆς συμβάσεως αὐτῆς ἀπορ-
ρεύσαν, ὅτι τοῦτέστι τὸ Δημόσιον, προδὸν εἰς τὴν
ἀναγκαστικὴν ἀπαλλοτριώσιν καὶ καταλαβὸν τὰ
κτημάτα, παρέδωκεν αὐτὰ εἰς τὴν ἐταιρίαν, ὅπως
χρησιμεύσῃ εἰς τὰ ὑπὸ ταύτης ἐκτελεστέα ἔργα,
ἀβάσιμος ἄρα ἐλέγχεται ὁ ἐπὶ τῆς ἐναντίας ἐκδο-
χῆς ἐρειδόμενος τρίτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου (*).

* Ἀριθ. 84 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΚΑΤΖΑΚΟΣ

Προδικαστικαὶ περὶ ἀποδείξεων πρωτόδικοι ἀποφάσεις. - ἀπαράδεκτον ἀναιρέσεως. - ἀ-
διατίμητος προῖξ. - κυριότης καὶ περιορι-
σμοί. - ἐννοία. - ἐκτέλεσις κατὰ. - ἀνακοπὴ
συζύγου. - προϊκιδίς ἀνηλίκου ὑπὸ ἐπιτρό-
που. - μὴ τήρησις διατυπώσεων. - σχετικὴ
ἀκυρότης. - διανομὴ μεταξὺ συζύγων. - ἐκ-
τίμησις ὡς ἀνταλλαγῆς. - ἰσχυρισμὸς ἀζη-
μίου γυναικί. - βάρος ἀποδείξεως. - μὴ ὑ-
ποβολὴ παραπόνου ἐφεδύμως. - ὁμολογία
συζύγων ἐν ἀνταλλαγῇ. - ἀποδεικτικὴ δύ-
ναμις. - διάταξις ἀποδείξεων. - ἐκτέλεσις
καθ' ὅλον. - κυριότης ὀφειλέτου ἐπὶ ἰδιανι-
κοῦ μέρους. - προσδολὴ ὀφειλέτου. - περιο-
ρισμὸς ἐπὶ προδίκοντος.

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη αἴτησις ἀναιρέσεως, ἐφό-
σον ἀπευθύνεται κατὰ τῶν... ἀποφάσεων τοῦ

πρωτοδικείου, αἵτινες οὔτε ὀριστικαὶ εἰσιν οὔτε τε-
λεσιδικοί, ὡς διατάξασαι ἀποδείξεις καὶ ἐκκλη-
θεῖσαι ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου, ἐλέγχεται ἀπαράδε-
κτος κατὰ τὸ ἄρθρ. 812 ἐδ. 1 καὶ 2 Πολ. Δικο-
νομίας.

Ἐπειδὴ ὁ ἀνὴρ, συνεστῶτος τοῦ γάμου, εἶναι
κύριος καὶ τῶν ἀδιατιμῆτων προικῶν ἀκινήτων,
τοῦ δικαιώματος τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν ἐπομένου
ἀπλῶς ἐκ τῆς κυριότητος καὶ ἀπαγορεύεται μὲν
ὑπὲρ τῆς γυναικὸς ἡ ἀπαλλοτριώσις αὐτῶν, ἀλλ'
ὁ περιορισμὸς οὗτος δὲν ἀναιρεῖ τὴν κυριότητα τοῦ
ἀνδρός, οὔτε μεταβάλλει αὐτὴν εἰς διαχείρισιν ἀλ-
λοτριῶν (Ν. 13 § 2 Πανδ. 23.5, Ν. 24 Πανδ.
25.2, Ν. 9 Κωδ. 3.32, Ν. 30 Κωδ. 5.12 καὶ
Ν. μοναδικὸς § 15 Κωδ. 5.13). Καὶ ἂν κατ' ἀκο-
λουθίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ πρὸς ἀκύρωσιν τῆς
ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, τῆς παρὰ τῆς Ἐθνι-
κῆς Τραπεζῆς ἐνεργηθείσης ἐπὶ ἀδιατιμῆτου προι-
κῶν ἀκινήτου τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, ἀσκηθεῖσα ἀνα-
κοπὴ ἡσκήθη παρὰ τούτου δι' ἑαυτὸν καὶ ὡς δια-
χειριστοῦ τῆς προικῶς περιουσίας τῆς συζύγου
τοῦ, τοῦτο δὲν ἐλέγχεται διαφορὰν προσώπων ἢ ἰδιο-
τήτων, ἵνα γαίῃ λόγος περὶ ὁμοδικίας, οὔτε ἔχει
ἐνταῦθα ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 911 τῆς
Πολ. Δικονομίας ὅτι ἡ διεκδικητικὴ ἀνακοπὴ δέον
ν' ἀπευθύνεται καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, διότι δὲν
ὑποκειται ἀνακοπὴ τρίτου διεκδικούντος τὰ κατα-
σχεθέντα, ἀλλ' ἀνακοπὴ τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ, ἐπι-
διώκοντος τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐκτελέσεως ὡς ἐνερ-
γηθείσης ἐπὶ πραγμάτων ἀνηκόντων μὲν εἰς αὐτὸν,
ἀλλὰ μὴ ὑποκειμένων εἰς ἀναγκαστικὴν ἀπαλλο-
τριώσιν διὰ χρέη αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, διὰ τῆς προσβαλλομένης
ὑπ' ἀριθ. 631 ἀποφάσεως, ἀπορρίψαν τὴν ἐνστασιν
τῆς ἀναιρεσεῖσός τῆς περὶ ἀκυρότητος τοῦ ὑπ' ἀριθ.
19895 προικοσυμβολαίου, τὴν ἐρειδόμενὴν ἐπὶ τοῦ
λόγου ὅτι ἀνηλίκου οὔσης κατὰ τὴν συνομολόγη-
σιν αὐτοῦ τῆς συζύγου τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, δὲν ἡ-
δύνατο ἡ ἐπίτροπος μήτηρ αὐτῆς, ἄνευ τῆς τηρή-
σεως τῶν διατυπώσεων τοῦ ἄρθρ. 66 τοῦ περὶ Ἐπι-
τροπείας Νόμου, διὰ δώσῃ εἰς ἀδιατίμητον προῖκα
τῷ ἀναιρεσιδλήτῳ τὸ ἥμισυ ἐξ ἀδιαίρετου τοῦ περὶ
οὐ πρόκειται οἰκοπέδου, ὅπερ ἀνήκεν εἰς τὴν ὑπὸ
ἐπιτροπείαν ἀνήλικον, οὐδαμῶς ἔσφαλε, διότι ἡ ἐκ
τῆς παραλείψεως τῶν ἐν τῷ εἰρημένῳ ἄρθρῳ ὄρων
καὶ διατυπώσεων, τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν ἐκ-
ποίησιν ἀκινήτων τοῦ ἀνηλίκου, προκύπτουσα ἀκυ-
ρότης εἶναι σχετικὴ, διαγορευομένη πρὸς τὸ συμφέ-
ρον τοῦ ἀνηλίκου καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν δύναται
να προταθῇ παρὰ τρίτου, ἥτοι ἐπὶ τοῦ προκειμένου
παρὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἐπικαλουμένης τὴν
ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀκυρότητα τῆς προικοδοσίας,
ὅπως ἀποκρούσῃ τὴν ἐπὶ τῆς προικῶς ιδιότητος ἐ-
ρειδόμενὴν ἀνακοπὴν τοῦ συζύγου πρὸς ἀκύρωσιν
τῆς ἐπισπευθείσης παρ' αὐτῆς ἐκτελέσεως. Ὅρθον
ἄρα ἐλέγχεται κατὰ τοῦτο τὸ διατακτικὸν τῆς προσ-
βαλλομένης ἀποφάσεως, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλης ἐστηρί-
χθῃ αἰτιολογία, ἐν ᾧ ἂν ἑτέρου τὸ ἐφετεῖον ἐν
τῇ αὐτῇ ἀποφάσει ἐκτιμῶν τὸ βραδύτερον, ἥτοι
μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν τῆς γυναικὸς, συνταχθῇ
μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου συζύγου τῆς

(*) Πρὸβλ. τὴν ἐν σελ. 584 XIV ὑπὸ τὴν 400 Ε.
Α. σημείωσίν μας.

ὕπ' ἀριθ. 15450 συμβολαίον καὶ κρίνον ὅτι τοῦτο, καίπερ ἄκυρον ὡς διανευητήριον, φέρει ὅμως, κατὰ τὴν σαφῶς δηλωθεῖσαν πρόθεσιν τῶν συμβληθέντων, τὰ στοιχεῖα τῆς ἀνταλλαγῆς τοῦ προικῶ οἰκοπέδου δι' ἄλλου τῆς ἀπολύτου κυριότητος τοῦ συζύγου, ὡς ὑποκαθισταμένου εἰς τὴν προικῶν ιδιότητα ἐκείνου, ἥτις ἀνταλλαγή θὰ ἦτο ἔγκυρος ἂν μὴ συνέτρεχε ζημία τῆς γυναικὸς, προδήλως ἀποκρούει ὡς ἀβάσιμον τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἀναιρεσιούσης ὅτι διὰ τοῦ μνημονευθέντος συμβολαίου οἱ σύζυγοι ἀνεγνώρισαν ὡς μηδέποτε ὑπάρξασαν τὴν προικῶν ιδιότητα τοῦ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 19895 συμβολαίῳ ἀναφερομένου οἰκοπέδου καὶ ἐδήλωσαν τὴν βούλησιν αὐτῶν πρὸς διανομὴν ἢ ἀνταλλαγὴν ἐξωπροίκου περιουσίας τῆς γυναικὸς πρὸς περιουσίαν τοῦ ἀνδρὸς, ἀφ' οὗ τὸ ἐναντίον ἀκριβῶς δέχεται ἐκ τῆς ἐρμηνείας, ἣν ποιεῖται, τοῦ ὑπ' ἀριθ. 15450 συμβολαίου.

Ἐπειδὴ τοῦ πρωτοδικείου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1679 ἐπιβαλόντος τῇ ἀναιρεσιούσῃ τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως περὶ τῆς ἀνταλλαγῆς ὡς μὴ ἐπιζημία τῇ γυναικί, ἥτοι ὅτι τὸ ἀνταλλαγὴν πρὸς τὸ ἀρχικῶς προικῶν, καὶ ἀνήκον εἰς τὴν ἀπόλυτον κυριότητα τοῦ ἀνδρὸς οἰκόπεδον, εἶχεν ἴσῃ πρὸς ἐκεῖνο ἄξιαν, ἡ ἀναιρεσιούσα δὲν διατείνεται διὰ τοῦ τρίτου λόγου τοῦ ἀναιρετηρίου ὅτι ὑπέβαλεν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου παράπονον περὶ κακῆς τοῦ βάρους τῆς ἀποδείξεως ρυθμίσεως, ὡς ἀποτελοῦντος θῆλον ὅτι τοῦ ἐπιζημίου τῆς ἀνταλλαγῆς ἀνένστασιν τοῦ ἀνδρὸς κατὰ τῆς περὶ ἀνταλλαγῆς ἐνστάσεως, κατ' ἀκολουθίαν ἀπαράδεκτος συνωδὰ τῷ ἄρθρ. 811 ἐδ. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐλέγχεται ὁ εἰς τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως ἀναγόμενος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου(*) μὴ θελήσαν δὲ τὸ ἐφετεῖον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 323 ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται, νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἐν αὐτῷ τῷ περὶ τῆς ἀνταλλαγῆς συμβολαίῳ ὁμολογίαν τῶν συζύγων περὶ τοῦ ὡς πρὸς τὴν γυναικὰ ὠφελίμου τῆς ἀνταλλαγῆς, οὐδὲως ἡμαρτεν, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας συνεμορφώθη πρὸς τὸν νόμον, διότι ἡ μὲν ὁμολογία περὶ ἀντικειμένου, ὅπερ ὁ ὁμολογῶν δὲν δύναται νὰ διαθέσῃ ἐλευθέρως, οὐδὲν ἔχει ἀποτέλεσμα (ἄρθρ. 264 Πολ. Δικονομίας), ἡ δὲ ἀπαγόρευσις τῆς ἐκποιήσεως τοῦ ἀδιατιμῆτου προικῶ ἀκινήτου ἤθελε περιγραφῇ διὰ τῆς παραδοχῆς τοιαύτης ὁμολογίας, ὡς ἐπαγομένης τὴν ἀνταλλαγὴν καὶ ἄνευ τοῦ ὅρου τῆς μὴ ζημίας τῆς γυναικὸς.

(*) Δὲν πιστεύμεν ὅτι ἡ κατ' ἄλληλος προσαρμογὴ τοῦ βάρους τῆς ἀποδείξεως ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων, ἀλλ' ἀνάγεται εἰς τὴν σφαιρὰν τῶν δικαστικῶν καθηκόντων, περὶ ὧν εὐχαὶ ὀδιστατῆς. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑποθέτομεν μᾶλλον ὅτι ὁ λόγος ἦτο ἀπαράδεκτος διὰ τὴν ὀρθότητα τοῦ κανονισμοῦ τοῦ βάρους. Διότι κατὰ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ὀφειλέτου ὅτι κακῶς κατεσχέθη προικῶν ἀδιατιμῆτον, ἀντιπροβάλλει ἡ ἐπισπεύδουσα Τράπεζα τὴν διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἐπιγενομένην ἀπογύμνωσιν ἀπὸ τοῦ ἐνδύματος τοῦ προικῶ. Κατ' ἀκολουθίαν αὕτη ὀρθὴ ἐπαρύνθη τῷ βάρει τῆς ἀποδείξεως ὅτι ἡ ἀνταλλαγή αὕτη εἶχε τὰ στοιχεῖα τῆς δραστηριότητός της, ὧν ἐν τῷ ἀξίμῳ τῇ γυναικί.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου ὅτι ἄσκοπος διετάχθη ἀποδείξις περὶ τῆς ἴσης ἀξίας τῶν ἀνταλλαγέντων οἰκοπέδων, ἐν ᾧ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δὲν ἦτο ὅτι τὸ δοθὲν εἰς ἀνταλλαγὴν οἰκόπεδον τῆς ἀπολύτου κυριότητος αὐτοῦ ἦτο ἐλάσσοντος ἀξίας τοῦ προικῶ, ἀλλ' ὅτι ἦτο ἐλάσσονος ἐκτάσεως καὶ ἐντεῦθεν ἀπλῶς παρείπετο ἡ ἐλάσσων ἀξία, καὶ ἀπαράδεκτος εἶναι, ἀφοῦ τοῦ θέματος τῆς ἀποδείξεως κανονισθέντος ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1679 ἀποφάσεως περὶ τῆς ἀξίας ἐν γένει ἡ ἀναιρεσιούσα δὲν διατείνεται ἐν τῷ σχετικῷ λόγῳ τοῦ ἀναιρετηρίου ὅτι ὑπέβαλεν εἰς τὸ ἐφετεῖον παράπονον περὶ τοῦ ἀσκόπου τοῦ ταχθέντος θέματος, ἀλλὰ καὶ ἀβάσιμος, ἀφοῦ ἐκ τῶν προσαγομένων προτάσεων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τῆς τελευταίας ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου συζητήσεως, τῶν κατὰ τὰς ἄλλας ἐφεσίμους συζητήσεις προτάσεων τοῦ ἰδίου μηδὲως προσαγομένων, ἀποδεικνύεται ὅτι οὗτος προσέβαλε τὴν ἀνταλλαγὴν ὡς ἐπιζημίαν τῇ γυναικί, οὐ μόνον διὰ τὴν διαφορὰν τῆς ἐκτάσεως, ἀλλὰ καὶ ἀνεξαρτήτως ταύτης διὰ τὴν διαφορὰν τῆς ἀξίας. Διατάξαν δὲ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 323 ἀποφάσεως καὶ πραγματοποιημοσύνην πρὸς ἐξακριβώσιν τῆς ἐκτάσεως καὶ τῶν ἄλλων γνωρισμάτων τῶν ἀνταλλαγέντων οἰκοπέδων, ὡς καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐτέρου αὐτῶν ὑπάρξεως τῆς οἰκοδομῆς, οὐδὲως ἐσφαλέν, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας συνεμορφώθη πρὸς τὸ ἄρθ. 172 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀφοῦ ἐθεώρησε τὸ ἀποδεικτικὸν τοῦτο μέσον ὡς δυνάμενον νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν διάνγνωσιν τῆς τε ταυτότητος τοῦ πλειστηριασθέντος πρὸς τὸ προικῶν καὶ τῆς σχετικῆς πρὸς ἄλληλα ἀξίας τῶν ἀνταλλαγέντων οἰκοπέδων.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, διὰ τῆς τελευταίας ὑπ' ἀριθ. 218 ἀποφάσεως, μολοντί δέχεται ὅτι τὸ ἐξ ἀδιαιρέτου ἡμισυ τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἀκινήτου ἀνήκει εἰς τὴν ἀπόλυτον κυριότητα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ὅτι μόνον τὸ ἕτερον ἡμισυ ἔχει τὴν ιδιότητα τοῦ προικῶ, ἄκυρο ἐν τούτοις τὴν ἐκτέλεσιν ὡς πρὸς τὸ ὅλον κτήμα, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀπηυθύνθη παρὰ τῆς ἐπισπεύσεως καὶ γενομένης ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀγοραστρίας Τραπεζίας κατὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὡς κυρίου τοῦ ὅλου, καὶ ὅτι ἡ Τράπεζα δὲν ἠδύνατο νὰ προβῇ εἰς ἐκτέλεσιν ἐπὶ τοῦ ἰδανικοῦ μέρους, ἀλλ' ἔδει νὰ προκαλέσῃ τὴν διανομὴν καὶ νὰ προβῇ εἰς ἐκποίησιν τοῦ διακεκριμένου μέρους, ὅπερ ἤθελε περιέλθαι εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν κυριότητα τοῦ ὀφειλέτου τῆς οὕτως ὅμως ἀποφνηνόμενον παρεδίασε τὴν τε οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 954 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν ἅπαντα ἡ εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ὀφειλέτου ἀνήκουσα ἀκίνητος περιουσία ὑπόκειται εἰς κατάσχεσιν διὰ τὰ χρεῖα αὐτοῦ, ἄνευ διακρίσεως, ἂν πρόκειται περὶ ἀποκλειστικῆς ἢ κατ' ἰδανικὰ μέρη κυριότητος καὶ τὸν κανόνα ὅτι τὸ ἔγκυρον διὰ τοῦ ἀκύρου οὐ βλάπτεται (Ν. 1 § 5 Πανδ. 45,1), ὅστις καὶ ἐπὶ τῶν διαδικαστικῶν πράξεων ἔχει ἐφαρμογὴν, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρ. 201, 203 καὶ 346 τῆς Πολ. Δικονομίας, διότι δὲν πρόκειται περὶ ἀτελοῦς περιγραφῆς τοῦ κατασχεθέντος, παρὰ τὸ ἄρθρον 957 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, οὔτε περὶ ἀντιρρήσεως

του υπερθεματιστού, μὴ στέργοντος νὰ λάβῃ τὸ ἰδανικὸν ἥμισυ, ἐν ᾧ ἠθέλησε ν' ἀγοράσῃ τὸ ὅλον, ἀλλὰ περὶ προσβολῆς ἐπαγομένης παρὰ τοῦ ὀφειλέτου κατὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος καὶ υπερθεματιστοῦ ἐν ταύτῳ καὶ τῆς ἐνεργηθείσης ἐκτελέσεως ὡς ἀκύρου διὰ τὴν προικίαν ιδιότητα τοῦ κτήματος, ἥτις προσβολὴ εὐδοκιμοῦσα ὡς πρὸς τὸ ἐξ ἀδιαιρέτου ἥμισυ οὐδόλως ἐπηρεάζει τὸ ἕτερον ἥμισυ, καθ' ὃ ἡ ἐκτέλεσις ἐγκύρως προέβη κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, ὡς ἀπολύτου κυρίου αὐτοῦ. "Ὅθεν ἀναιρετέα ἀποβαίνει ἡ εἰρημένη ἀπόφασις κατὰ τὸ ἀρθρ. 807 ἐδ. 5 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐφ' ὅσον ἐδέξατο τὴν ἀνακοπὴν ὡς πρὸς τὸ διαληφθὲν ἥμισυ.

Ἀριθ. 85 (1907) Τμ. Α΄

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Γ. ΦΑΣΙΛΑΚΗΣ
Παραγραφὴ. - ἐναρξίς ἀπὸ γεννήσεως ἀγωγῆς.-ἀπαίτησις ὑπὸ αἵρεσιν ἢ προθεσίαν. προδύκρως ἐν ρυμοτομίᾳ.- γέννησις ἀγωγῆς καὶ παραγραφὴ ἀπὸ ἐκτιμῆσεως ἀξίας. γενεατὴς παραγραφῆς.- ἀμοιβαία προδύκρως τεμαχίων.- οὐκ ἀναγκαῖα σύγχρονος ἐκτίμησις.

Ἐπειδὴ, κατὰ τοὺς Νόμ. 3 Κώδ. (7.39) καὶ 1 § 1 Κώδ. (7.40), ἡ παραγραφὴ τῆς ἀπαίτησεως ἄρχεται ἀφ' ἧς ἐποχῆς κατασταθῇ δυνατὴ καὶ σκόπιμος ἡ δι' ἀγωγῆς ἐπιδιώξις αὐτῆς, ἥτοι ἡ γέννησις τῆς ἀγωγῆς εἶναι καὶ ἐναρξίς τῆς παραγραφῆς, ἐπομένως ἐπὶ τῶν ὑπὸ προθεσίαν ἢ αἵρεσιν ἀπαίτησεων ἡ ἀγωγή γεννᾶται καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ παραγραφὴ ἄρχεται μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας καὶ τὴν ἐξοδὸν τῆς αἵρέσεως καὶ ἂν ἀκόμη ἡ ἐξοδὸς αὕτη ἐξήρτηται ἐκ πράξεώς τινος, κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ δικαιοῦχου ἐπιχειρουμένης (Ν. 7 § 4 Κώδ. 7.39). "Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἀπαίτησις τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἐναγουσῶν περὶ ἀποζημιώσεως τοῦ λόγῳ ρυμοτομίας προσκυρωθέντος τῷ Δημοσίῳ τεμαχίου οἰκοπέδου καθίσταται ἀπαιτητὴ καὶ γεννᾶται ἀγωγή κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐξετιμῆθη ἡ ἀξία τοῦ οἰκοπέδου τούτου ὑπὸ τῶν κατὰ τὰ ἀρθρα 25, 26 καὶ 27 τοῦ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος διορισθέντων πραγματογνωμόνων καὶ ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ ἡ ἀπόφασίς τῶν ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν, ὅτε καὶ ἄρχεται ἡ ἀποσβεστικὴ πενταετής παραγραφὴ τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου. Τοῦτο δὲ δεχθὲν καὶ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσδαλλομένης ἀποφάσεώς του καὶ ἀπορρίψαν τὴν περὶ παραγραφῆς ἐνστάσιν τοῦ Δημοσίου, ἀξιούντος τὴν ἐναρξιν αὐτῆς ἀπὸ τῆς προσκυρώσεως καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἐκτιμῆσεως καὶ προσδιορισμοῦ τῆς πληρωτέας ἀπαίτησεως, συνεμορφώθη πληρεστάτα πρὸς τὸν νόμον (*).

(*) Ὑποσχάζεται ἀφορήτως ἡ ἐκδοχὴ τῆς ἀποφάσεως, ἡ ὅποια ρυμουλκεῖται ἀπὸ τὸ σύντομον τῆς παραγραφῆς. Ἡ ἀγωγή τοῦ ἀποζημιωτέου γεννᾶται ἀπὸ τῆς καταλήψεως, ἀφ' ἧς τῷ ἦτο δυνατόν νὰ ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα πρὸς ἀπώλησιν τῶν δικαίων του. Ἡ ἐκθεσις τῶν πραγματογνωμόνων ἀπλῶς καθορίζει τὸ ποσὸν τῆς ὀφειλῆς, ἀλλὰ δὲν ἀποτελεῖ τὸ γενέθλιον τῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ οὐδεμία διάταξις νόμου ὀρίζει ἐτι, ὅσας ἐνεκα ρυμοτομιῶν γίνεται ἀφαιρέσεις πολλῶν τεμαχίων οἰκοπέδων ἐκ τῶν μενόντων ιδιοκτητῶν καὶ προσκυρώσις ἐτέρων τοιγύτων πρὸς τοὺς αὐτοὺς ιδιοκτήτας ἐναλλακτικῶς, ἡ ἐκτίμησις τῶν οὕτω προσκυρουμένων πρέπει νὰ ἐκτελεῖται ταῦτοχρόνως καὶ διὰ τῶν αὐτῶν πραγματογνωμόνων, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως τῆς κατ' ἰδίαν ἐκάστου ἐκτιμῆσεως, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἀμέλεια τοῦ μὴ σπεύδοντος τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἰδίου γηπέδου νὰ βαρύνῃ καὶ τὸν ἐπιμεληθέντα ταύτην. Τοῦτο δεχθὲν καὶ τὸ ἐφετεῖον, μὴ ἀκυρώσαν τὴν κατ' ἰδίαν ἐκτίμησιν τοῦ ἀπὸ τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἐναγουσῶν ἀφαιρεθέντος τεμαχίου καὶ προσκυρωθέντος τῷ Δημοσίῳ, διὰ τὴν μὴ ταυτόχρονον ἐκτίμησιν τοῦ ἀπὸ τοῦ Δημοσίου ἀφαιρεθέντος καὶ ταῖς ἀναιρεσιβλήτοις προσκυρωθέντος, οὐδεμίαν διάταξιν νόμου παρεβίασεν, ἀλλὰ τὸναντίον συνεμορφώθη πρὸς τὸ ἀνωτέρω μνησθὲν Β. Διατάγμα τοῦ 1836, ἐπὶ ἰσχύϊ νόμου, ὃ δὲ περὶ τούτου λόγος ἀναρρέσεως καταπίπτει.

Ἀριθ. 86 (1907) Τμ. Α΄

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Γ. ΦΑΣΙΛΑΚΗΣ
Διάταξις κατεδάφιδεως τοίχου παρακωλύοντος χρῆσιν ὁδοῦ. - παράπονον ἐπὶ ὑπερβάδει δικαιοδοσίας.- ὀλομέλεια.

Ἐπειδὴ ὁ ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ δεύτερος λόγος, καθ' ὃν ἡ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως διαταχθεῖσα κατεδάφισις τοῦ ἀρκτικοῦ τοίχου τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πρὸς ἄρσιν τοῦ κωλύματος τῆς ἐλευθέρως χρήσεως τῆς ὁδοῦ, δὲν ἀνάγεται εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἀλλ' εἰς ἐκείνην τοῦ μηχανικοῦ τῆς πόλεως, μόνου ἔχοντος δικαίωμα νὰ διατάξῃ τὴν κατεδάφισιν κατὰ τὸ ἀπὸ 9 Ὀκτωβρίου 1852 Β. Διατάγμα, ἀποτελεῖ λόγον ἀναρρέσεως δι' ὑπέρβασιν τῶν ἐρίων τῆς ἐξουσίας τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου. Ἀλλ' ἡ κρίσις περὶ τῆς βασιμότητος τοῦ λόγου τούτου, ὁρῶντος τὸ κύριον καὶ οὐσιώδες μέρος τῆς διαφορᾶς, τὴν ἄρσιν τῆς παρεμποδίσεως τῆς ἐν κοινῇ χρήσει ὁδοῦ, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰ τὸ ἀρθρον 4 τοῦ Νόμου ΧΜΖ' τῆς 28 Ἰουλίου, 1877, εἰς ἣν δέον νὰ παραπεμφθῇ.

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 154 (1907) Τμ. Β΄

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

Ἱατροδικαστικὴ ἐκθεσις. - μὴ ἀνάγνωσις. - παράδοσις ἐνόρκους. - πράξεις ἐγκλήσει τιμωρηταί. - ἀπαγωγή. - μὴ ὑποβολὴ αἰτήσεως ἢ ὁμολογία ἱκανοποιήσεως. - μεταγενέστερα δῆλωσις ἐπὶ μὴ ἐπιθυμία τιμωρίας. - μεταγενέστερα ἐναντία δῆλωσις. - μὴ νυδὶς κυρίας πράξεως. - ἀνεύρεσις δυνεργῶν. - αἰτησις θέσεως ἐλαφρυντικῶν ζητημάτων. - ἀπορρίψις ἐπ' ἀοριστία. - κατάδικος ἀνήλικος. - οὐκ ἐπιβολὴ προδωπικῆς κρατήσεως δι' ἐξοδα.

Ἐπειδὴ ἡ μὴ ἀνάγνωσις τῆς ἱατροδικαστικῆς ἐκθέσεως δὲν περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν περιπτώσεων ἀναρρέσεως τοῦ ἀρθρ. 458 Ποιν. Δικο-

νομίας, ή παράδοσις δὲ ταύτης εἰς τοὺς ἐνόρκους μετα τῶν λοιπῶν τῆς δικογραφίας ἐγγράφων βεβαιούται ἐκ τῶν πρακτικῶν συνεδριάσεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 116 Ποιν.Δικ., ἐπὶ τῶν κατ' αἰτήσιν ἢ κατὰ μήνυσιν καταδικωμένων ἀξιοποιῶν πράξεων, οἷα καὶ ἡ περὶ τῆς ἡδὴ πρόκειται πρᾶξις τῆς ἀπαγωγῆς (ἄρθρ. 333 καὶ 280 Π.Ν.), ἐξαλείφεται τὸ ἀξιοποιῶν, ὡς ὅτι δὲν προσάγεται ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας τοιαύτη τις αἴτησις τῶν εἰς ταύτην δικαιουμένων, ἤτοι τοῦ βλαφθέντος ἢ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων αὐτοῦ, ἢ οὗτοι ὁμολογοῦσιν ἑαυτοὺς ἱκανοποιημένους ἐν προκειμένῳ ὅμως τοιαύτη περὶ ἱκανοποιήσεως καὶ συγγνώμης πρὸς τοὺς ἀδικήσαντας ἐκ μέρους τῆς παθούσης ὁμολογία διὰ ρητῆς περὶ τούτου δηλώσεως οὐδαμῶς ἐγένετο, ἀλλ' οὔτε καὶ σιωπηρὰ τοιαύτη ἐξάγεται ἐκ μόνης τῆς κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ ἀστυνόμου τὴν 24 Αὐγούστου 1906 ἐξέτασιν δηλώσεως αὐτῆς περὶ τοῦ ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν τιμωρίαν τῶν ἀπαγωγέων, ὡς ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον, ἀφοῦ ἀμέσως τὴν ἐπομένην 25 Αὐγούστου 1906, κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Μήλου νέαν ἐξέτασιν τῆς ἐπικηλοῦσθαι ἐναντία δὴλωσις αὐτῆς περὶ τῆς πρὸς καταδίωξιν καὶ τιμωρίαν τῆς τοιαύτης πράξεως ἐπιθυμίας, ἣτις δύναται πάντοτε ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας τῆς παραγραφῆς τοῦ ἀδικήματος νὰ ἐκδηλωθῇ, καὶ δὲν ἀποκλείεται ἐξ ἐναντίας προτέρας δηλώσεως, ὑποκειμένης εἰς ἀνάκλησιν, οὐδὲν ἔκ τοῦ νόμου παρακωλυομένην, ἐφ' ὅσον ἐξ αὐτῆς ταύτης δὲν ἐξάγεται ὁμολογία περὶ ἱκανοποιήσεως καὶ συγγνώμης, ἣτις μόνῃ ἐξαλείφει τὸ ἀξιοποιῶν. Τοιαύτης δὲ ὁμολογίας οὔτε ρητῆς οὔτε σιωπηρᾶς κατὰ τ' ἀνωτέρω μὴ συντρεχούσης ἐν προκειμένῳ, νομίμως δὲ καὶ ἐμπροθέσμως γενομένης τῆς αἰτήσεως τῆς παθούσης περὶ καταδίωξεως τῆς περὶ τῆς πρόκειται πράξεως τὴν 25 Αὐγούστου 1906 ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Μήλου, ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου εἰς ἑλλείψιν ἐγκλήσεως στηριζόμενος λόγος ἀναίρεσεως ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ τοῦ νόμου ἀπαιτοῦντος (ἄρθρ. 22, 278 καὶ 281 Ποιν. Δικονομίας 333 καὶ 280 Ποιν. Νόμου) ἐγκλησιν τοῦ ἀδικηθέντος πρὸς καταδίωξιν τῶν κατ' ἐγκλησιν μόνον τιμωρουμένων ἀξιοποιῶν πράξεων, τῆς δὲ γενομένης τοιαύτης, περιλαμβανούσης τὴν πρᾶξιν ἐν γένει, καταδεικνυούσης δ' ἐπαρκῶς τὴν περὶ καταδίωξεως αὐτῆς ἐπιθυμίαν τοῦ παθόντος, ἀδιακρίτως παντὸς αὐτοῦρου ἢ συναιτίου αὐτῆς, ἡ ἀναζήτησις καὶ ἀνεύρεσις τοῦ ὁποίου εἶναι ἔργον τῆς ἀνακρίσεως, ἡ ἐν τῇ γενομένη περὶ καταδίωξεως δηλώσει παράλειψις τῆς μνείας τινὸς τῶν συναιτίων οὐδαμῶς παρακωλύει τὴν ἐνέργειαν τῆς κατ' αὐτοῦ καταδίωξεως, ἀφοῦ τὸ δικαίωμα τῆς ἐγκλήσεως ἀφορᾷ τὴν καταδίωξιν τῆς πράξεως κυρίως, ἀσχετῶς πρὸς τὰ μετασχόντα εἰς ταύτην πρόσωπα, αἰρουμένου δὲ διὰ ταύτης τοῦ πρὸς ἔγερσιν τῆς δημοσίας ἀγωγῆς ἐμπροσθοῦντος τοιοῦτου ἐκ τοῦ νόμου κωλύματος, ἡ περαιτέρω ἐνάσκησις αὐτῆς διεξάγεται ἐν γένει κατὰ τὰς περὶ καταδίωξεως τῶν ἀξιοποιῶν πράξεων καὶ τῶν διαφόρων εἰς ταύτας συμπραξάντων

προσώπων γενικὰς διατάξεις. Κατὰ ταῦτα καὶ ὁ λόγος ἀναίρεσεως ἐπὶ τῇ τιμωρίας δὴλωσις τῆς παθούσης, ἡ γενομένη τὴν 25 Αὐγούστου 1906 ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Μήλου, περιώρισε τὴν καταδίωξιν μόνον κατὰ τοῦ, αὐτοῦρου τῆς ἀπαγωγῆς καὶ δὲν περιλαμβάνει τὸν ἀναιρεσείοντα συνεργὸν αὐτῆς, ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου ἀπορρίψαντος, ὡς ἐκ τῆς τελευταίας σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 13 ἐ. ἐ. ἀποφάσεώς του ἐξάγεται, τὴν αἴτησιν τοῦ ἀναιρεσείοντος περὶ θέσεως τοῦ ἐλαφρυντικοῦ καὶ ἔχοντος ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς ζητήματος τῆς συνεργείας αὐτοῦ εἰς ἐκουσίαν ἀπαγωγὴν, καὶ ἐκ τοῦ λόγου τῆς ἀοριστίας αὐτῆς, ὡς ἐκ τῆς μὴ μνείας τῶν ἀπαρτιζόντων τὸν τοιοῦτον ἰσχυρισμὸν πραγματικῶν περιστάσεων, τῆς δὲ τοιοῦτης περὶ ἀοριστίας σκέψεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, εἰς ἐκτίμησιν πραγμάτων ἀναφερομένης καὶ μὴ ὑποκειμένης ὡς ἐκ τοῦτου εἰς τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀρκούσης καὶ μόνης πρὸς στήριξιν τῆς ὀρθότητος τοῦ διατακτικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τῆς δι' αὐτοῦ ἀπορρίψεως τῆς ὡς ἄνω αἰτήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος, καθιστώσης δ' ἐπομένως περιττὰς καὶ παρελκούσας ὅλως τὰς ἐτέρας ἐσφαλμένας ἄλλας σκέψεις αὐτῆς ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν εἶναι ἐλαφρυντικὸν καὶ δὲν προέκυψεν ἐκ τῆς συζητήσεως, ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου ἐκ κακῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Ποιν. Νόμου λόγῳ ἀτελείας τῆς ἐτυμηγορίας ἐνεκα μὴ θέσεως τοῦ ὡς ἄνω ζητήματος στηριζόμενος λόγος ἀναίρεσεως ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ, προκύπτοντος ἐκ τε τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ διατακτικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι ὁ ἀναιρεσείων εἰκοσαετής ὢν εἰσέτι ἀνήλικος, ἐσφαλμένως τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, κατὰ παράβασιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ ΒΧΟΣ Νόμου τοῦ 1900, καθ' ἣν κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις κατ' ἀνηλίκων, ἀπήγγειλε προσωπικὴν κράτησιν κατὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος διὰ τὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ ἀναιρετέα αὕτη ἐστὶ κατὰ τοῦτο καὶ μόνον κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον ἐν ταῖς προτάσεσι λόγον ἀναίρεσεως.

Ἀριθ. 156 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΑΣ

Ἐνορκοὶ ἐν προανακρίσει καταθέδεις.- ἀνάγνωσις ἐπὶ αἰτίσει.- μὴ ἀνάγνωσις μνήσεως ἢ ἀνεξέροθι μάρτυρος.- μάρτυς κατηγορίας.- ἐξέτασις καὶ ἐπὶ πολιτικῆς ἀγωγῆς. οὐκ ἰδιαιτέρα γνωστοποιήσις.- ἔξοδα πολιτικῆς ἀγωγῆς.- οὐ προδωπικὴ κράτησις.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 124 Ποιν. Δικονομίας, αἱ ἐν τῇ προανακρίσει ληφθεῖσαι ἐνορκοὶ καταθέσεις μαρτύρων ἀναγιγνώσκονται ἐπ' ἀκροατηρίου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας ἐάν γίνηται περὶ τούτου αἰτήσεις, ἀλλ' ἐν προκειμένῳ, ὡς ἐκ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν συνεδριάσεως προκύπτει,

οὐδεμία τοιαύτη αἴτησις περὶ ἀναγνώσεως τῆς ἐν τῇ προανακρίσει ληθεύσης ἐνόρκου καταθέσεως τοῦ μάρτυρος Α. Ρ^{***} ὑπεβλήθη, καὶ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι δὲν ἀνεγνώσθη καὶ ἡ ἀποτελούσα ἀναπόσπαστον μέρος τῆς καταθέσεως μῆνυσις, ἐφ' ἣν ὁ μάρτυς ἀναφέρεται, ἀπορριπτέος κρίνεται.

Ἐπειδὴ ὁ ἐπ' ἀκροατηρίου ἐξετασθεὶς μάρτυς Γ. Σ^{***} φέρεται ἐν τῷ κοινοποιηθέντι τῷ κατηγορουμένῳ καταλόγῳ παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ τὸ ἐπάγγελμα, ἀπαξ δε γνωστοποιηθεὶς ὡς μάρτυς κατηγορίας ἡδύνατο νὰ ἐξετασθῇ καὶ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 112 Ποιν. Δικονομίας, μὴ προαπαιτουμένης ἰδιαίτερας παρὰ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος γνωστοποιήσεως καὶ ἀδασίμως τάναντία ὁ ἀναιρεσεῖων ἰσχυρίζεται.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ Νόμου ΒΧΟΣ¹ τοῦ 1900, τὸ τροποποιήσαν τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 1003 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἀκατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν ἀπαγγέλλεται προσωπικῇ κράτησις κατὰ τῶν καταδικαζομένων εἰς τὰ δικαστικά ἔξοδα ὑπὸ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων διὰ τὰ ἔξοδα ταῦτα. Ἀφοῦ δὲ τὸ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἀποφαίνονμενον δικαστήριον θεωρεῖται ὡς πολιτικὸν δικάζον ἐπὶ πολιτικῆς διαφορᾶς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικῆς Δικαίου, δὲν δύναται κατὰ τὸν προμνησθέντα νόμον ν' ἀπαγγείλῃ προσωπικὴν κράτησιν διὰ τὴν δικαστικὴν δαπάνην τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς.

Ἀριθ. 157 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Σ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Ἀποφάσεις στρατοδικείου ἢ ἀναθεωρητικοῦ. - λόγοι ἀναιρέσεως. - παρόνονον ἐπὶ τῇ ἀναφορᾷ χρόνον πλαστογραφίας. - βεβαίως ὑπάρξεως ὑπὸ ἀναθεωρητικοῦ. - σύστασις. - καθορισμὸς χρόνου διὰ τινος.

Ἐπειδὴ, κατὰ τ' ἄρθρ. 63 καὶ 64 τῆς Στρατ. Ποιν. Νομοθεσίας, κατ' ἀποφάσεως στρατοδικείου ἢ ἀναθεωρητικοῦ δικαστηρίου ἐπιτρέπεται αἴτησις ἀναιρέσεως ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου μόνον δι' ὑπέρβασιν καθήκοντων καὶ ἀναρμοδιότητος.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσεῖων κληρυθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 57 (1907) ἀποφάσεως τοῦ Α' Διαρκοῦς Στρατοδικείου ἐνοχος ὑπεξαίρεσεως καὶ πλαστογραφίας καὶ καταδικασθεὶς ἐπὶ τῆς ἀδικήμασι τούτοις, ἤτῃσατο τὴν ἀναθεώρησιν τῆς ἀποφάσεως ἐνώπιον τοῦ ἀναθεωρητικοῦ διὰ διαφόρους λόγους, πρὸς δὲ (λόγος 7) καὶ ἀδιότι κακῶς ἐφηρμόσθη ὁ νόμος κατ' ὅσον ἡ ἀπόφασις τοῦ στρατοδικείου δὲν ἀναγράφει τὸν χρόνον κατ' ὃν ἐξετελέσθησαν ἡ πλαστογραφία καὶ ἡ ὑπεξαίρεσις, οὗτινος ὁ καθορισμὸς ἐτύγχανεν ἐν τῷ προκειμένῳ οὐσιωδέστατος κλ. δια τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ Ποιν. Νόμου ἄλλὰ τὸ ἀναθεωρητικὸν ἀπέριψε τὸν λόγον τοῦτον ὡς ἀδασίμον, δεξάμενον ὅτι τὸ στρατοδικεῖον βεβαίως ὡς χρόνον τῆς τελέσεως τῆς πλαστογραφίας καὶ ὑπεξαίρεσεως τὸν ἀπὸ τοῦ Σβρίου 1903 μέχρι τέλους Φεβρ. 1905, κατ' ὃν ὁ μὲν λοχαγὸς Σ^{***} διετέλει, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου γενόμενα δεκτὰ γεγονότα, διαχειριστὸς τοῦ χρηματικοῦ τοῦ Αου Ἰππικοῦ Συντάγματος, ὁ δὲ λοχαγὸς Ρ^{***} παρέλαβε τὴν δια-

χείρισιν τοῦ ἰδίου συντάγματος παρὰ τοῦ λοχαγοῦ Σ^{***}, ταῦτα δὲ δεξόμενον τὸ ἀναθεωρητικὸν οὐδὲν εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐξετάσιν τῶν πραγματικῶν γεγονότων τῆς κατηγορίας, ἥτοι ἐὰν διετέλει πράγματι διαχειριστὴς ὁ ἀναιρεσεῖων καὶ κατὰ πόσον χρόνον, ἀλλ' ἐξετίμησεν ἀπλῶς τὰ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ στρατοδικείου δεκτὰ γενόμενα πραγματικὰ περιστατικά καὶ ἀπεφάνθη ὅτι, ὡς ἔχουσι ταῦτα, εἶναι ὀρισμένα καὶ δύναται νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐπομένως ὁ σχετικὸς λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὅτι τὸ ἀναθεωρητικὸν ἔκρινε καὶ περὶ τοῦ πραγματικοῦ τῆς δίκης, ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς ἀδασίμος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὅτι ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ στρατοδικείου τὸν χρόνον κατ' ὃν ἐξετελέσθησαν ἡ πλαστογραφία καὶ ἡ ὑπεξαίρεσις ὡς πρὸς τὸν Σ^{***}, οὐχὶ ὅμως καὶ ὡς πρὸς τὸν ἕτερον κατηγορούμενον τὸν λοχαγὸν Ρ^{***}, περιέπεσε εἰς ἀντίφασιν, κατ' ὅσον ἀμφότεροι κατεδικάσθησαν ὅτι ἐνήργησαν ἐκ συστάσεως καὶ ἀληθῆς ὑποτιθέμενος, δὲν παρέχει δικαίωμα πρὸς ἀναίρεσιν, μὴ ὑπαγόμενος οὔτε εἰς ὑπέρβασιν καθήκοντων οὔτε εἰς ἀναρμοδιότητα.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἕτερος λόγος τῆς ἀναιρέσεως ὅτι ἐν τῇ ἀναθεωρητικῇ ἐδέξατο σύστασιν μεταξὺ τῶν συγκαταδικασθέντων δὲν ἐπετρέπετο πλέον διαστολὴ εὐθύνης, ὡς καὶ ἡ ἐπίκρισις τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀναθεωρητικοῦ ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως καὶ ἀληθῆς ὑποτιθέμενα δὲν παρέχουσιν ἐπίσης δικαίωμα πρὸς ἀναίρεσιν τῶν ἀποφάσεων τοῦ στρατοδικείου καὶ τοῦ ἀναθεωρητικοῦ.

Ἀριθ. 160 (1907) Τμ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

Δήμαρχος. - διοικητικὴς περιουσίας δημοτικῆς. - ἐνέργεια πρὸς βλάβην Δήμου ἀνευ ὑπεξαίρεσεως. - παρακώλυσις συναγωνισμοῦ ἐν ἐκμισθώσει φόρων. - παράδοσις μικρᾶς παραγωγῆς. - χαρακτηρισμὸς ἀδικήματος.

Ἐπειδὴ τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν, εἰς οὗτινος τὰς σκέψεις ἀναφέρεται τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα, παρέπεμψε τὸν ἀναιρεσεῖοντα ἵνα δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος ὅτι ὁ ἀναιρεσεῖων, Δήμαρχος ὢν ἐν τῷ Δήμῳ Αἰγείρας καὶ ἐπομένως διοικητῆς τῆς περιουσίας τοῦ Δήμου, ἐπιμελητῆς καὶ διαχειριστῆς, χωρὶς ὑπεξαίρεσεως καὶ ἀπάτης, ἐνήργησεν ἐκ προθέσεως πρὸς βλάβην τοῦ Δήμου Αἰγείρας τὴν ἐνοικίασιν καὶ εἰσπραξίν τοῦ δημοτικοῦ φόρου τοῦ σταφιδοκάρπου τοῦ παραχθέντος ἐν τῷ Δήμῳ Αἰγείρας κατὰ τὰ ἔτη 1900 καὶ 1901, παραστήσας τὴν παραγωγὴν αὐτοῦ ἐλάσσονα τῆς πραγματικῆς, ἀποδιώξας ἄλλους φερεγγύους συνδημῶτας του, προσφερομένους καὶ ὑπερθεματίζοντας ὡς ἐνοικιαστὰς, ἐπιδιώξας καὶ ἐπιτυχῶν ν' ἀναδειχθῇ ἐνοικιαστὴς διὰ τὰ ἔτη ταῦτα τοῦ φόρου τούτου ὁ Δ. Α. Κ^{***} ἀντὶ μικροτέρου ἐνοικίου, ἐκείνου ὅπερ ἡδύνατο νὰ εἰσπράξῃ ὁ Δήμος Αἰγείρας, ἀφαιμένου ἐλευθέρου τοῦ συναγωνισμοῦ εἰς τὴν πρὸς ἐνοικίαν σιν δημοπρασίαν καὶ ἀναδεικνυομένων τῶν προσφερομένων ἄλλων ὑπερθεματιστῶν ὡς ἐνοικιαστῶν. Ἐντεῦθεν δὲ ἐκ τῶν ἐπιβλαβῶν του ἐνεργειῶν ἐ-

ζημιώθη ὁ Δήμος Αἰγείρας καὶ ἀπῆλυσεν ἴδιον ὄφελος ὑπερβαῖνον τὰς δραχμὰς 50 αὐτὸς τε καὶ ὁ Δ. Κ^{***}.

Ἐπειδὴ, ὡς ἔχουσι τὰ περιστατικά ταῦτα, ὁρῶς ἐφηρμύσθη τὸ ἄρθρον 439 τοῦ Ποιν. Νόμου, καθόσον δι' αὐτοῦ τιμωροῦνται ἐπίτροποι ἢ κηδεμόνες, κηδεμόνες ὁμάδος, ἐπιμεληταὶ κτημάτων, διαχειρισταὶ μεσεγγύων κτλ., ὁ δὲ δήμαρχος εἶναι ἐπιμελητὴς τῶν κτημάτων τοῦ Δήμου, ὡς εἰς αὐτὸν ἀνηκούσης τῆς διοικήσεως τῆς περιουσίας τοῦ Δήμου κατὰ τὸν Δημοτικὸν Νόμον τῆς 27 Δεκεμβρίου 1833 (ἄρθρ. 40, 107 κλπ.).

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι δὲν ἡδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ἄρθρ. 439 καθ' ὅσον ἡ διὰ δημοπρασίας ἐκμίσθωσις τοῦ δημοτικοῦ φόρου κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένη εἰς τοὺς δημάρχους, ἀλλ' εἶναι ἀνατεθειμένη εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον καὶ τὴν διοικητικὴν ἀρχὴν, εἶναι ἀπορριπτέος, καθ' ὅσον, κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 40 τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου, ὁ Δήμαρχος εἶναι ἡ πρώτη ἐκτελεστικὴ τοῦ δήμου ἀρχή, ἐνεργοῦσα καὶ διεκπεραιοῦσα ὅλας τὰς δημοτικὰς ὑποθέσεις, ἐκτελὼν ἐν ταύτῃ ὅσα οἱ νόμοι καὶ τὰ διατάγματα ἐπιβάλλουσιν εἰς τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων φόρων κλ. Αὐτὸς ὀφείλει νὰ ἐκτελῇ ὅλας τὰς παρὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητός του, ἐκδιδομένας νομίμως ἀποφάσεις, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 49, τὸ δημοτικὸν συμβούλιον βοηθεῖ τὸν δήμαρχον ὡς συμβουλευτικὴ καὶ συνεπιτηροῦσα ἀρχή καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 109 κατὰ τὸν ἐγκριθέντα προϋπολογισμόν ἐντὸς τῶν ὧρων αὐτοῦ διευθύνει ὁ Δήμαρχος τὰ τοῦ Δήμου κατὰ τοὺς γενικοὺς περὶ διαχειρίσεως κανονισμοὺς, ἐκ τῶν διατάξεων δὲ τούτων σαφῶς συνάγεται ὅτι εἰς τὸν Δήμαρχον καὶ οὐχὶ ὡς ὁ ἀναιρέσειων ἰσχυρίζεται εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον καὶ τὴν διοικητικὴν ἀρχὴν εἶναι ἀνατεθειμένη ὅλη ἡ διαχείρισις τῶν κτημάτων τοῦ Δήμου, ἐπομένως καὶ ἡ διὰ δημοπρασίας ἐκμίσθωσις τοῦ δημοτικοῦ φόρου, περὶ ἧς ἀποφασίζει καὶ τὸ συμβούλιον καὶ ἡ διοικητικὴ ἀρχή κατὰ τὸ ἄρθρ. 119 § 4 τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου καὶ 9 τοῦ ΞΗ', ἀλλ' ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ἀνήκει εἰς τὸν Δήμαρχον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 40 τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου, καθ' ὃ ὀφείλει νὰ ἐκτελῇ ἀκριβῶς τὰς παρὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητός του ἐκδιδομένας νομίμως ἀποφάσεις. Ἐὰν λοιπὸν ὁ Δήμαρχος ἐν τῇ ἐκτέλει τῶν καθηκόντων του περὶ τὴν εἰσπραξίν τῶν δημοτικῶν φόρων ἐνεργήσῃ πρὸς βλάβην τῶν συμφερόντων τοῦ Δήμου, κατὰ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρ. 439 Ποιν. Νόμου, τὸ ἄρθρον τοῦτο ἔχει πλήρη ἐφαρμογὴν, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ ἡ πράξις, δι' ἣν παρεπέμφη ὁ Δήμαρχος, ἤτοι ἡ παρακώλυσις τοῦ συναγωνισμοῦ τοῦ δημοτικοῦ φόρου, αὐτὸν μόνον ἀφορᾷ καὶ βαρύνει ὡς ἐκτελεστικὴν ἀρχὴν καὶ οὐδόλως συνέχεται μετὰ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἢ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ λόγος ὅτι τὰ περιστατικά, ἅτινα δέχεται τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα, δὲν ἀποτελοῦσι τὸ ἀδίκημα τοῦ ἄρθρ. 439 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀλλὰ τὸ ἀδίκημα τοῦ ἄρθρ. 436 τοῦ νόμου αὐτοῦ,

ὅπερ εἰδικῶς προβλέπει περὶ ζημιῶν καὶ ἐμποδίων γενομένων ἐπὶ κλειστηριασμοῦ, περιλαμβάνον πάσας τὰς περιπτώσεις, εἶναι ἀπορριπτέος καθόσον τοῦ μὲν ἀδικήματος τοῦ ἄρθρ. 439 ὑποκείμενα εἶναι τὰ ἐν αὐτῷ ρηθέντα κατονομαζόμενα πρόσωπα, ἤτοι ἐπίτροποι ἢ κηδεμόνες, κηδεμόνες ὁμάδος, ἐπιμεληταὶ κτημάτων, διαχειρισταὶ μεσεγγύων κλπ., τοῦ δὲ ἀδικήματος τοῦ ἄρθρ. 436 πᾶς ἄλλος ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, ὅστις εἰς δημοσίους κλειστηριασμοὺς ἐμποδίζει βιαίως δι' ἀπειλῶν τὸν ἐλεύθερον διαγωνισμόν, ἢ διὰ θύρων ἢ δι' ὑποσχέσεων ἀπομακρύνει τοὺς κλειστηριαζόντας, ἢ γίνεται ἐπίτηδες αἴτιος νὰ μείνουν ἀπομακρυσμένοι, ἀφοῦ δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα δέχεται ὅτι ὁ ἀναιρέσειων ὡς Δήμαρχος καὶ ἐπομένως ἐπιμελητὴς τῆς περιουσίας τοῦ Δήμου ἐνήργησεν ἐκ προθέσεως πρὸς βλάβην τοῦ Δήμου, Αἰγείρας, νομίμως παρεπέμφθη ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 439 τοῦ Ποιν. Νόμου, καθόσον ὡς εἴρηται τὸ ἄρθρον τοῦτο περὶ τοιοῦτων παραβάσεων ὑπὸ τοιοῦτων προσώπων γενομένων προβλέπει, διὰ δὲ τῆς λέξεως κτημάτων ὁ νόμος ἐννοεῖ τὰ κτήματα ἐν γένει, ἐπομένως καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ Δήμου, ὅπως εἰσπράττει φόρον ἐπὶ τοῦ ἐξαγομένου σταφιδοκάρπου, εἶναι κτῆμα τοῦ Δήμου καὶ πᾶσα ἐκ προθέσεως ἐνέργεια τοῦ ἐπιμελητοῦ ἐπὶ σκοπῷ βλάβης τιμωρεῖται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρ. 439 Ποιν. Νόμου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 6 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Π. ΒΕΡΡΟΙΟΥΠΟΥΛΟΣ

Κληρονομικὰ τέλη. - προθεσμίαι δηλώσεως καὶ πράξεων οικονομικοῦ ἐφόρου. - ἀφειρηρία. - βουδεία ἀνεύρεσις διαθήκης. - κληρονομίαι ἐν Τουρκίᾳ. - ἀλλοδαποὶ ὑπάκοοι. - ἐπίδικος κληρονομία.

Ἐπειδὴ ναι μὲν ἡ τριετία, ἐντὸς τῆς ὁποίας πρέπει νὰ συνταχθῇ ἡ καταλογιστικὴ πρᾶξις τοῦ ἐφόρου, ἄρχεται ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς δήλωσιν προθεσμίας, ἐνὸς ἔτους διὰ τὴν ἀλλοδαπὴν (ἄρθρ. 43 Νόμ. Χαρτ.), ὡς ἐν προκειμένῳ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου, χρησάμενος ὁμοῦς ὁ νόμος τῇ φράσει ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου, προδήλως ἐννοεῖ τὸ συνήθως γιγνόμενον, εἴτε διότι πρόκειται περὶ διαδοχῆς ἐξ ἀδιαθέτου, εἴτε περὶ διαδοχῆς ἐκ διαθήκης, ἀμέσως ὁμοῦς δημοσιευμένης, οὐδόλως ὁμοῦς ἐσκόπει νὰ περιλάβῃ ἐν τῇ προθεσμίᾳ ταύτῃ καὶ τὴν ἑκτακτον περίπτωσιν τῆς ἀναιρέσεως καὶ δημοσιεύσεως διαθήκης μετὰ χρόνον μακρὸν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου, ἀφοῦ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς διαθήκης ἀγνωστον τίς ὁ κληρονόμος ἢ κληροδόχος. Συνεπῶς ἐν προκειμένῳ ἀφοῦ μετὰ τῶν διαδίκων ὁμολογεῖται ὅτι ὁ διαθέτης Α. Ι^{***} ἀπεβίωσεν ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν 12 Μαΐου τοῦ ἔτους 1897, ἡ δὲ διαθήκη αὐτοῦ εὑρέθη καὶ ἐδημοσιεύθη τὴν 8ην Ἀπριλίου 1903 ἐν τῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικῷ Προξενικῷ Δικαστηρίῳ, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἄρχεται ἡ πρὸς δήλωσιν προθεσμία, καὶ ἀπὸ τῆς

λήξεως ταύτης ή τριετής προθεσμία διὰ τὴν ὀρίζουσιν τὸ τέλος πρᾶξιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 περὶ Χαρτοσήμου Νόμου, συνδυαζόμενον τῷ ἄρθρῳ 231 τοῦ Προξενικοῦ Νόμου, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΑΦΑΔ' τοῦ 1887, ἡ κινήτη περιουσία τῶν κατὰ τὸ Ὄθωμανικὸν Κράτος ἀποδιούντων Ἑλλήνων ὑπόκειται εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου πληρωμὴν τοῦ νανομισμένου τέλους, ἀπαρμυλλάκτως ὅπως καὶ ἐντὸς τοῦ Βασιλείου, κατ' ἀκολουθίαν ἐν προκειμένῳ. ἄφου ὁμολογεῖται ὅτι ὁ διαθέτης Α. Γ^{***} ἦν Ἕλλην ὑπὸχρεος, περὶ κινήτης δὲ περιουσίας πρόκειται, ἄφου κληροδοτοῦνται 1600 λίραι, καὶ δεδομένου ὅτι ἡ ἀνακόπτοσα εἶναι ἀλλοδαπὴ ὀθωμανὶς ὑπὸχρεος, ἄφου κατὰ τὰς διατάξεις τῶν κειμένων νόμων (ἄρθρ. 27 Νόμος Χαρτοσήμου) καὶ εἰς ἀλλοδαποὺς περιερχόμεναι κληρονομικαὶ περιουσίαι ὑπόκεινται εἰς τὸ τέλος χαρτοσήμου, ἐὰν οὗτοι μὴ ὦσιν ἀπηλλαγμένοι τέλους δυνάμει τῶν συνθηκῶν, ἀλλὰ τοιαύτην συνθήκην ἡ ἐκκαλοῦσα καὶ ἀνακόπτοσα οὔτε ἐπεκαλέσατο, οὔτε ἐπικαλεῖται, ὁρῶνς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀπερρίφθη ὁ προκειμένος τῆς ἀνακοπῆς λόγος, καὶ ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου αἰτίας τῆς ἐκκαλοῦσης ὡς ἀβάσιμος ἀπορριπτέα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον (ἄρθρ. 43 ἐδ. τελευταῖον Νόμου Χαρτοσήμου), ἐπιδίκου οὔσης τῆς περιουσίας ἐνεκεν ἔριδος περὶ τὸ δικαίωμα τὸ τέλος καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ὀριστικῶς δικαιωθέντος, εἴτε διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως, εἴτε διὰ συμβιβασμοῦ ἢ καταργήσεως τῆς δίκης, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς τοιαύτης περατώσεως τοῦ δικαστικοῦ ἀγώνος.

Ἀριθ. 7 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΡΟΥΦΗΣ

Κληρονόμος συνεχίζων δίκην. - ἰσχυροῦς περὶ ἰδιότητος μέλους εταιρίας. - ὅρκος ἀληθείας ἢ εἰδύσεως.

Ἐπειδὴ τὸ παράκονον τῆς ἐκκαλοῦσης ὅτι ἡμαρτημένως διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐπεβλήθη αὐτῇ ὁ ὅρκος τῆς ἀληθείας περὶ τοῦ γεγονότος ἂν ὁ Κ. Α^{**} εἶναι μόνον ὁμῆρρυθμον μέλος καὶ διευθυντὴς (διαχειριστὴς καὶ ἀντιπρόσωπος) τῆς ἐναγούσης ἐμπορικῆς εταιρίας, λόγῳ ὅτι προκειμένου περὶ ἀλλοτρίας πράξεως, ἥς αὕτη δὲν ἔχει ἰδίαν γνώσιν, συνεχίζουσα τὴν δίκην ὡς κληρονόμος τῆς προβαλούσης τὸν περὶ ἐλλείψεως νομιμοποιήσεως ἰσχυρισμὸν δικαιοπαρόχου αὐτῆς, βάσιμον κρίνεται κατὰ τὴν κρατήσανσαν τοῦ δικαστηρίου γνώμην, καθόσον ἡ ἐκκαλοῦσα ὡς κληρονόμος, μὴ δυναμένη νὰ ἔχῃ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γνώσιν τοῦ ἀποδεικτέου θεματός, ὑποχρεοῦται νὰ ἐμύση τὸν τῆς εἰδήσεως ὅρκον (ἄρθρ. 363 καὶ 372 Πολ. Δικονομίας). Εἰ καὶ, κατὰ τὴν ἀσθενεστέραν τοῦ δικαστηρίου γνώμην, ὁρῶνς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐπεβλήθη ὁ τῆς ἀληθείας ὅρκος, καθόσον κατὰ θεμελιώδη τοῦ δικαίου ἀρχὴν, οὐδεὶς ὑποτίθεται ἀγνοῶν τοὺς ἰδίους αὐτοῦ ἰσχυρισμοὺς καὶ ἐνστάσεις, ἐὰν δὲ περὶ αὐτῶν ἀμφιβάλλῃ δὲν πρέπει καὶ νὰ τοὺς προτείνῃ, εἰς τὴν αὐτὴν δὲ ὑποχρεῶσιν ὑπόκειται καὶ ὁ κληρονόμος ὑπεισερχόμενος

εἰς ὅλα τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ δικαιοπαρόχου αὐτοῦ.

Ἀριθ. 14 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

Κληρονόμος. - κληροδόχοι. - ἐκτελεστέα. - δικαίωμα καὶ παρεμβάσεις ἐν δίκαις.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προσαγομένων διαθηκῶν τοῦ Π. Κ^{***} καὶ ὡς ἀπεφάνηται τὸ δικαστήριον τοῦτο, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1421 π. ἑ. (**) ἀποφάσεώς του, ἐκδοθείσης ἐπὶ ἐτέρας δίκης μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων ἀναφύσεως, ὁ Π. Κ^{***} διὰ τῶν ὡς εἰρηται διαθηκῶν τοῦ ἐνεκατέστησε κληρονόμον μόνην τὴν νῦν αἰτοῦσαν σύζυγόν του, κληροδόχον δ' ἀπλῶς ὠνόμασε τὴν ἐκκαλοῦσαν κοινότητα Ζατούνης, ἥτις ὡς τοιαύτη ἔχει μόνον δικαίωμα ἐνοχικὸν ὅπως ἐν καιρῷ ζητήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κληροδοτημάτων. Ἐν τῇ προκειμένῃ ἄρα δίκῃ, ἐν ἣ ἡ αἰτούσα ζητεῖ ὡς κληρονόμος τὴν ἐκποίησιν τῶν ἐν τῇ αἰτήσῃ τῆς ἀναφερομένων κληρονομιῶν πραγμάτων, οὐδὲν ἐννομον συμφέρον ἔχει ἡ κοινότης καὶ ἐπομένως ἡ παρέμβασις αὐτῆς ἀπορριπτέα ἐστὶ δι' ἑλλειψίν νομίμου συμφέροντος, ὥστε ὁρῶνς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, εἰ καὶ δι' ἄλλον λόγον, ἀπέρριψε τὴν παρέμβασίν της.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ δίκην παρέμβασις τῶν ἐκτελεστέων τῆς διαθήκης Π. Κ^{***}, ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ λόγου ὅτι αὐτοὶ μόνον ἢ αὐτοὶ μετὰ τῆς αἰτούσης κληρονόμου, ἔχουσι τὸ δικαίωμα τῆς ἐκποιήσεως τῶν κληρονομιῶν πραγμάτων καὶ δὴ τῶν ἐν τῇ ἐπιδίκῃ αἰτήσῃ ἀναφερομένων, ἀπορριπτέα ἐστὶν ὡς μὴ βάσιμος, διότι οὔτε ἐκ τοῦ νόμου οὔτε ἐκ τῆς ἐπικαλουμένης διαθήκης ἀπέκτιθησαν τοιοῦτο δικαίωμα, ἐν τῷ διορισμῷ δ' αὐτῶν ὡς ἐκτελεστέων καὶ συμπρακτόρων δὲν ἐνυπάρχει καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐκποιήσεως τῶν κληρονομικῶν πραγμάτων. Ἀλλὰ καὶ τοιοῦτο δικαίωμα ἂν ἐδίδοτο αὐτοῖς ἐκ τῆς διαθήκης ἤθελεν εἶσθαι ἀνίσχυρον, ὡς μὴ ἀναγνωριζόμενον αὐτοῖς ὑπὸ τῆς ἰσχυροῦς νομοθεσίας (**).

Ἀριθ. 55 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Προληπτικὸς συμβιβασμὸς. - διορισμὸς εἰδηγτοῦ. - ἐκκρεμότης. - ἀδύνατον ἐγέρσεως ἀγωγῆς. - παραγραφή.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ Νόμου ΒΡΜΑ' περὶ προληπτικοῦ τῆς πτωχέσεως συμβιβασμοῦ, ὁ διορισμὸς τοῦ εἰσηγητοῦ ἐπάγεται, ὡς πρὸς τοὺς μὴ κεκτημένους ὑποθήκην ἢ ἐνέχυρον πιστωτὰς, προσωρινὴν ἀναστολὴν πάσης μεταγενεστέρας πράξεως ἐκτελέσεως ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ συνεπείᾳ αἰτήσεως τοῦ ἐναγομένου ἤδη ἐκκαλοῦντος

(*) Πρὸς ταύτην καταχωρημένην ἐν σελ. 262 παρόντος τόμου.

(**) Τὸ τελευταῖον εἶναι ἀπολύτως ἀμφίβολον. Οὐδεὶς νόμος ἐκίωλε τὸν διαθέτην νὰ κανόνισῃ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ τὰ τῆς διαχείρισεως τῆς κληρονομίας του. Τοῦτο ὑποδεικνύει ἀρκούντως σαφῶς ἡ ἐν σ. 598 παρόντος τόμου καταχωρημένη 74 Α.Π., ἐκδοθεῖσα ἐπὶ τῆς ἀναίρεσεως κατὰ τῆς ἐν τῇ πρώτῃ σημειώσεως σημειωθείσης 1421 Ε. Α.

είχε διορισθῇ εισηγητὴς πρὸς ἐνέργειαν τῆς διαδικασίας τοῦ προληπτικοῦ τῆς πτωχεύσεως συμβιβασμοῦ καὶ εἶχε μάλιστα καλέσει εἰς συνέλευσιν τοὺς πιστωτὰς, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ προήχθη εἰς ἀνωτέραν θέσιν καὶ ἔπαυσεν ὡν εισηγητῆς. Ἐκ τούτου ὁμῶς οὐδαμῶς ἔπεται ὅτι ἐματαιώθη καὶ ὁλόκληρος ἡ διαδικασία περὶ προληπτικοῦ συμβιβασμοῦ, διότι ἀφοῦ ἀπαξ τὸ δικαστήριον ἐκελήφθη καὶ διώρισε συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου εισηγητὴν, θεωρεῖται ὑφισταμένη ἐκκρεμὴς ἡ σχετικὴ αἰτήσις ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου· τὸ δὲ κώλυμα τοῦ εισηγητοῦ ἡδύνατο ν' ἀρθῇ ἀντικαθισταμένου διὰ τινος ἐτέρου ἐκ τῶν μελῶν τοῦ πρωτοδικείου· ὑφισταμένης δὲ κατὰ ταῦτα ἐκκρεμοῦς τῆς ρηθείσης αἰτήσεως ἡ διεξαγωγὴ καὶ περαίωσις αὐτῆς θέλει γίνη κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου ΒΡΜΑ', ὡς διαλαμβάνει τὸ 2ον ἄρθρ. τοῦ Νόμου ΒΤΛΘ' τοῦ 1895, ὅστις κατήργησε τὸν νόμον περὶ προληπτικοῦ τῆς πτωχεύσεως συμβιβασμοῦ. Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων καὶ θεωρουμένης ἐκκρεμοῦς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἐναγομένου κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ καταργητικοῦ νόμου, ὁ πιστωτὴς τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως, μὴ κεκτημένος ὑποθήκην ἢ ἐνέχυρον, δὲν ἐδικαιοῖτο κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀνωτέρω παρατεθέντος Νόμου ΒΡΜΑ' νὰ προβῇ εἰς δικαστικὴν καταδίωξιν τοῦ ὀφειλέτου τοῦ ἐπιδίκου γραμματίου· ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὑφισταμένου νομίμου κωλύματος, δὲν χωρεῖ παραγραφή κατὰ τοῦ ἀδυνατοῦντος νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν συμφώνως πρὸς τὸν κανόνα (agere non valenti non currit prescriptio).

Ἀριθ. 57 (1907)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐμπορος.- σύμβασις περὶ ἐπισκευῆς καταστήματος.- ἐκκλητὸν ἐκ ποδοῦ.

Ἐπειδὴ, ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐνόρκως ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ἐκκαλῶν εἶναι ἔμπορος, ἡ δὲ σύμβασις τὴν ὁρίαν συνήψε μετὰ τοῦ ἐφειδλήτου ἐργολάβου πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ ἐμπορικοῦ τοῦ καταστήματος τυγχάνει ἐμπορικῇ, κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ παρεπομένου, ὡς σχετιζομένη πρὸς τὴν ἐμπορίαν καὶ ἐνεκα ταύτης γενομένη (δρα Lyon-Caen tom. I § 171) ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, ἀφοῦ τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητούμενον πῶδον δὲν ὑπερβαίνει τὰς 800 δρ., ἡ προκειμένη διαφορά τυγχάνει ἀνέκκλητος, κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ Νόμου περὶ ἀρμοδιότη. τῶν Ἐμποροδικείων.

Ἀριθ. 58 (1907)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΡΟΥΦΗΣ

Συναλλαγματικά.- διάφοροι ὑπογραφεῖς καὶ διάφοροι δωσιδικαί.- ἐκλογὴ μιᾶς ἄνευ κοινοποιήσεως ἀγωγῆς τῇ ἐπάγοντι αὐτήν. προαποδείξεις ἐπιδόσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, τοῦ μὲν ἐναγομένου ὡς ἀποδέκτου τῆς ἐπιδίκου συναλλαγματικῆς ὄντος κατοικοῦ Ἀμφίσσης, τῆς δὲ συνεναχθείσης καὶ ἐφειδλήτου εταιρείας ἐδρευούσης ἐν Μήλῳ, ἥτοι τῆς κατοικίας ἐκατέρου αὐτῶν ὑπαγομένης εἰς τὴν περιφέρειαν ἐτέρου πρω-

τοδικείου τῆς δὲ ἐπιδίκου συναλλαγματικῆς οὐσης πληρωτέας ἐν Ἀμφίσσῃ καὶ αὐτοὶ δεκτῆς γενομένης καὶ οὕτω μηδεμιᾶς δωσιδικίας συντρεχούσης, εἴτε ἐκ τῆς κατοικίας εἴτε ἐκ τῆς τελέσεως ἢ ἐκτελέσεως τοῦ συναλλάγματος, ἵνα τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν καταστῇ ἀρμόδιον εἰς ἐκδίκασιν τῆς ὑπὸ κρίσιν διαφορᾶς λόγῳ ταυτότητος τοῦ δικαίου, ἔδει νὰ κοινοποιηθῇ ἡ ἀγωγὴ καὶ πρὸς τὸν ἐναγόμενον Δ. Π^{***}, κάτοικον Πειραιῶς, συνωδὰ τῷ ἄρθρῳ 22 § 2 καὶ 7 Πολ. Δικονομίας, τῆς δ' ἐφειδλήτου προβαλούσης πρωτοδικῶς ἐνστασιν ἀναρμοδιότητος λόγῳ ἑλλείψεως κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ πρὸς τὸν συνεναγόμενον κατὰ παραγγελίαν ἐκδότην καὶ ὁπισθογράφον τῆς ἐν λόγῳ συναλλαγματικῆς Δ. Π^{***}, ὁρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τοῦ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν, ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσαν, καθέσσαν, κατὰ τὴν ὁρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἁρθροῦ 250, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 538 § 2 καὶ 158 § 3 Πολ. Δικονομίας, τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς ἀποδεικνυομένης μόνον ἐγγράφως. ὑπεχρεῖτο ὁ ἐκκαλῶν εἰς προαπόδειξιν, ἐπικαλούμενος καὶ προσάγων τὸ οἰκεῖον ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως, τοιοῦτο δ' ἐπιδότηριον μὴ προσαγαγόντος πρωτοδικῶς τοῦ ἐκκαλῶντος μηδὲ καὶ ἡδὴ κατ' ἐφεσιν πρόσγοντος (ἄρθρ. 746 Πολ. Δικονομίας), δὲν ὑπεχρεῖτο τὸ πρωτοδικεῖον νὰ διατάξῃ περὶ τούτου ἀπόδειξιν ἐπὶ μόνῳ τῷ ἰσχυρισμῷ αὐτοῦ ὅτι συνενήχθη καὶ ὁ κατὰ παραγγελίαν ἐκδότης καὶ ὁπισθογράφος τῆς ἐπιδίκου συναλλαγματικῆς. Εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι δὲν ὑπεχρεῖτο ὁ ἐκκαλῶν εἰς προαπόδειξιν περὶ κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ πρὸς τὸν κατὰ παραγγελίαν ἐκδότην καὶ συνεπῶς ἔδει νὰ διαταχθῇ ἀπόδειξις (*).

Ἀριθ. 60 (1907)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἄγνωστος διαμονή.- προθεσμία ἀνακοπῆς μέχρις ἐκτελέσεως.- δεδικασμένον ἐξ ἐμπορικῆς αἰτίας.- οὐ μεταβολὴ φύσεως.- συμβιβασμός.- ἀνανέωσις.- ὑπαρξίς ἀγωγῆς καὶ ἐνστάσεως.- παραγραφὴ δικαιώματος διαρρηξέως.- περιορισμός τῷ πτωχευτικῷ ποδοῦ.

Ἐπειδὴ, τοῦ ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος, μὴ ὀρίζοντος προθεσμίας πρὸς ἔγερσιν ἀνακοπῆς ὑπὸ τῶν ἀγνώστου διαμονῆς διαδίκων, δύνανται οὗτοι ν' ἀνακόψωσι τὴν κατ' αὐτῶν ἐκ-

(*) Ἡ πρωτόδικος 2576 (1905) Πρωτ. Ἀθηνῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εισηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Α. Δαμπρινόπουλου, ἔχει ὅδε :

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος ἐνστάσις βάσιμος ἐστὶ, διότι ἡ δωσιδικία τῆς ταυτότητος τοῦ δικαίου ὑπάρχει ὅταν δι' ἑνα ἐκ τῶν πολλῶν ἐναγομένων εἶναι ἀρμόδιον τὸ δικαστήριον, ἐναγόμενος δὲ λέγεται ὁ διάδικος ἐκεῖνος, κατ' οὗ ἀπευθύνεται ἡ ἀγωγὴ καὶ ἐπιδίδεται, ἐν προκειμένῳ δὲ, ἐνῷ ἀπευθύνεται ἡ ἀγωγὴ κατὰ τοῦ Δ. Π^{***}, δὲν ἐπεδόθη ὁμῶς καὶ ἐπομένως οὗτος δὲν εἶναι ἐναγόμενος, ὁ δὲ νόμος ὁμιλεῖ περὶ ἐναγομένων καὶ οὐχὶ δυναμένων ἐναχθῆναι, ἥτοι πρὸς τὴν δὲν ὑφίσταται ἡ δωσιδικία τῆς ταυτότητος τοῦ δικαίου.

δοθείσαν ἐρήμην ἀπόφασιν μέχρις ἐκτελέσεως αὐτῆς, μὴ ἐπιτρεπομένης ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμογῆς τῆς αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ διαμενόντων ὀριζομένης προθεσμίας, προκειμένου περὶ προθεσμίας ἀποκλειούσης χρῆσιν δικαιώματος (*).

Ἐπειδὴ τὸ δεικασμένον ἀναγνωρίζει δικαστικῶς προϋπάρχον δίκαιον, ἡ φύσις τῆς ἀναγνωρισθείσης ἀπαιτήσεως δὲν μετεβλήθη ἀλλὰ διαμένει ἐμπορικῇ. Ὁρθῶς ἄρα εἰσήχθη διὰ τοῦ πινακίου τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων.

Ἐπειδὴ ὁ δικαιοπάροχος τῆς ἐναγούσης ἐπὶ λήθευσε τὴν δωρηθείσαν μετέπειτα ἀπαιτήσιν κατὰ τὴν πτωχεύσιν τοῦ ἐναγομένου, ἀνέκοψε δὲ τὸν συμβιβασμὸν τούτου καὶ ἡ ἀνακοπὴ τοῦ ἀπερρίφθη, ἡ ἀπαιτήσις τοῦ εἶναι ἀπαιτητὴ κατὰ τοῦ ἐναγομένου διὰ τὸ ποσοστὸν τοῦ συμβιβασμοῦ, ἐπελθούσης ἀνανεώσεως διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ δὲν δύναται δὲ ἡ ἐνάγουσα ἐκδοχεὺς νὰ ἐπιδιώξῃ πλείονα τούτου.

Ἐπειδὴ, ὅστις ἔχει ἀγωγήν ἔχει καὶ ἐνστάσιν, ἀλλὰ ἀγωγήν περὶ διαρρήξεως τοῦ συμβιβασμοῦ ἡ ἐνάγουσα δὲν ἔχει, διότι αὕτη παρεγράφη. ἀποδεικνυμένον ἐκ τῆς ἀνω ἐκθέσεως τοῦ συμβιβασμοῦ ὅτι ἡ λήξις τῆς τελευταίας δόσεως ὑπὸ τοῦ πτωχεύσαντος ἤδη ἐναγομένου ἐπῆλθε πρὸ χρόνου πλείονος τῆς πενταετίας· συνεπῶς ἡ προκειμένη ἀγωγή τῆς ἐναγούσης εἶναι δεκτή μόνον διὰ ποσοστὸν 300 ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς ἀπαιτήσεως τοῦ δικαιοπαρόχου τῆς ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ εἰς τοῦτο περιοριστέα καὶ ἡ ἐγγραφεῖσα προσημειώσις.

Ἀριθ. 63 (1907)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Μὴ προσαγωγὴ ἐγγράφου ἀγωγῆς οὔτε ὑπὸ ἐνάγοντος οὔτε ὑπὸ ἐναγομένου.-δυνέπειαι.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων δὲν προσάγει τὸ δικόγραφον τῆς ἀνακοπῆς(;) τὸ κατὰ νόμον ἐπὶ τριδράχμου χαρτοσήμου συντακτικῶς παραμένον παρ' αὐτῷ καὶ παρ' αὐτοῦ ὑποχρεωτικῶς προσαγόμενον εἰς πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης (Ν. ΑΧΚΕ' 1887 ἄρθρον 23, ὡς συμπληρώθη διὰ τοῦ Ν.ΒΡΙΒ' 1892 ἄρθρ. 1 καὶ ἄρθρ. 52 Ν.ΑΧΚΕ' ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ Ν. ΒΡΙΒ' ἄρθρ. 1) οὔτε δὲ ὁ ἐναγόμενος προσάγει τὸ κοινοποιηθὲν αὐτῷ δικόγραφον ἀνακοπῆς(;) ἐνῷ μάλιστα τῆς ἀγωγῆς(;) τὸ δικόγραφον εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο, διότι λόγος ἐφέσεως εἶναι, μετὰ τὴν ἀλλων, ὅτι διὰ τῶν διαταχθεισῶν ἀποδείξεων μετεβλήθη ἡ βᾶσις τῆς ἀγωγῆς, τοῦτο δὲ δὲν δύναται νὰ ἐκτιμηθῇ ἂν δὲν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τῆς ἀγωγῆς τὸ δικόγραφον, ἡ παραλείψεις δὲ τῆς προσαγωγῆς τοῦ ρηθέντος δικογράφου δὲν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὸ νὰ δικασθῇ ἐρήμην ὁ ἐνάγων, διότι οὔτε νόμος τις ὁρίζει τοῦτο ρητῶς, οὔτε δύναται νὰ συναχθῇ τοιαύτη συνέπεια ἐκ τῶν ἀνω ρηθέντων νόμων, διότι ὑποχρεοῦται μὲν ἐξ αὐτῶν ὁ ἐνάγων εἰς προσαγωγὴν τοῦ παρ' αὐτῷ μέ-

(*) Δὲν βλέπομεν καμμίαν ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμογὴν, ἀλλ' ἀπλὴν καὶ καθαρὰν ἐφαρμογὴν τοῦ σχετικοῦ νόμου, ὁρίζοντος ὅτι ἡ προθεσμία εἶναι ὀκταήμερος ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ἡ ὅποια κανονίζεται καὶ διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ὡς καὶ διὰ τὸν γνωστῆς τοιαύτης.

νοντος δικογράφου, δὲν ὀρίζουσιν ὁμῶς οὗτοι ποία ἡ συνέπεια τῆς μὴ συμμορφώσεως τοῦ ἐνάγοντος πρὸς τὴν ἐπιτακτικὴν διάταξιν τῶν, ἐκ τῆς παραλείψεως ὁμῶς ταύτης, ἐνακα τῆς ὁποίας καθίσταται ἀναγκαῖον νὰ δημοσιευθῇ ἀπόφασις οὐδὲν ἄλλο διατάσσουσα περὶ τῆς ἐπιδίκου διαφορᾶς ἢ μόνον τὴν προσαγωγὴν τοῦ δικογράφου, ματαιουμένης οὕτω τῆς κατ' οὐσίαν συζητήσεως τῆς διαφορᾶς καὶ προκυπτῶν τῶν ἀσκόπων ἐξόδων, μόνη συνέπεια δύναιται νὰ ἐπέλθῃ ὅτι πρέπει νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς συζητήσεως ὁ ἐνάγων ἐξ ὑπατιότητος τοῦ ὁποίου παραλείψαντος νὰ προσάξῃ τὸ δικόγραφον, προηλθόν ταῦτα, ἡ δίκη δὲ δύναται νὰ διεξαχθῇ, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ εἰς τὸν ἐναγόμενον κοινοποιηθέντος δικογράφου, ἂν δὲ οὔτε οὗτος προσάγει αὐτὸ μετὰ τὴν ἀπόφασιν, ἥτις ὑπεκρέωσε τὸν ἐνάγοντα εἰς προσαγωγὴν τοῦ παρ' αὐτῷ μένοντος δικογράφου, θ' ἀκόσχη τὸ δικαστήριον τῆς ἐξετάσεως τῆς διαφορᾶς, μέχρις ὅτου ὁ ἐπιμελέστερος τῶν διαδίκων προσάξῃ τὸ παρ' αὐτῷ μένον ἢ τὸ εἰς αὐτὸν κοινοποιηθὲν δικόγραφον· ἐπομένως ὑποχρεωτέος ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ἐνάγων εἰς προσαγωγὴν τοῦ παρ' αὐτῷ μένοντος δικογράφου ἀγωγῆς καταδικαζόμενος εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς συζητήσεως, καίτοι ἡδύνατό τις ἀμφιβάλλων νὰ σκεφθῇ ὅτι ἔπρεπε νὰ δικασθῇ οὗτος ἐρήμην, διότι δι' ὅλης τῆς δίκης ἐξετάζεται ἡ ἀγωγή, οἱ νόμοι δὲ οἱ ἀνωτέρω ἀναφερόμενοι ὑποχρεοῦντες τὸν ἐνάγοντα εἰς προσαγωγὴν τοῦ δικογράφου αὐτῆς εἰς πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, ἐννοοῦσιν ὅτι ὁ ἐνάγων ἀκούεται ἐφ' ὅσον προσάγει τὸ δικόγραφον αὐτῆς, ἂν δὲ παραλείπῃ τοῦτο οὐδέως ἀκούεται, ἥτοι δικάζεται ἐρήμην.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ (*)

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ

Ἀριθ. 916 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Κ. ΚΟΚΚΩΝΗΣ

Ἡροϊκίδις ἀδιατιμῆτως.- ἀγωγή ἐπὶ ὑποτιθεμένη ἐκνικήσει.

Ἐπειδὴ, ὡς ἡ ἀγωγή διατυπῶται, ὅτι τοῦτέστιν, «ὁ ἀγρὸς οὗτος ἐκ τοῦ ὁποίου μοὶ ἔδωκε τὰ ἀνωτέρω δέκα στρέμματα, ὡς ἐσχάτως ἐπληροφορήθη, δὲν ἀνήκεν εἰς αὐτὸν, ἀλλ' εἶναι προικτὸς τῆς συζύγου του καὶ κατὰ κυριότητα μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του περιήλθεν εἰς τὰ τέκνα του, ἐν τοῖς καὶ ἡ σύζυγός μου ἀνὰ πέντε καὶ ἡμισυ στρέμματα ἐκάστω ἐξ ἀδιαίρετου κλπ.» δὲν στηρίζεται εἰς ὑποχρέωσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐναγομένου λόγῳ πραγματικῆς ἐκνικήσεως τοῦ προικιμαίου αὐτοῦ ἀγροῦ, ἀλλ' εἰς ὑποτιθεμένην τοιαύτην ἐκνίκησιν, ὡς ἐκ τῶν πληροφοριῶν, ἃς ὁ ἐφεσβίλητος ἐνάγων ἔλαβε περὶ τῆς εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα προικοδότην ἐλλείψεως τῆς κυριότητος αὐτοῦ, πλὴν ἐκ τῶν νόμων, οἵτινες διέπουν τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνδρός, ἐν περιπτώσει ἐκνικήσεως τοῦ προικιμαίου, προκειμένου περὶ ἀδιατιμῆτου, ὡς ἐπὶ τῆς παρούσης

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικηγόρου κ. Σπ. Γασπαούλου.

περιστάσεως συμβαίνει, περίπτωσις υποτιθεμένης ἐκνίκησεως δὲν προβλέπεται, καθ' ὅσον οἱ νόμοι οὗτοι Κώδ. 1 (5.12) Βασίλ. 88 (29.1) προϋποθέτουσιν πραγματικὴν ἐκνίκησιν, ἀφαιρέσιν τούτεστι τοῦ προικιμαίου καθ' ὅλας τὰς ἐν αὐτοῖς διατυπωμένας περιπτώσεις, ὧν ἡ μόνη παρ' ἡμῖν δυνατὴ ἐκ τοῦ Νόμου περὶ Χαρτοσήμου εἶναι ἡ δύναμις συμβάσεως σύστασις τῆς προικὸς, ὅθεν καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἐδωκὲ τις εἰς προίκα ἐν γνώσει ἀλλότριον πρᾶγμα, καὶ δυνατόν εἶναι νὰ ἐκνικηθῇ τοῦτο, ὑπόκειται εἰς ἀποζημίωσιν, οὐχὶ ὡς ἐσφαλμένως ἐδέχθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐπὶ τῆς διατάξεως τοῦ νόμου 30 § 1 (29.1) Πανδ. ἐρειδομένη καὶ πρὶν ἐγερθῇ δικαστικὴ ἀξίωσις, διότι ἡ διάταξις αὕτη, ἐφαρμοζομένη ἐπὶ τῆς ἀγορασίας, δὲν ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τῆς ἀδιατιμῆτου προικὸς, λόγῳ τῶν εἰρημένων διατάξεων τῶν νέμων καὶ τῆς μὴ ὑπάρξεως ταυτότητος νομικῶν λόγων ἐπὶ τῶν τῆς ἀγορασίας σχέσεων καὶ τῆς ἀδιατιμῆτου προικὸς, ἀλλ' ὅταν ἐκνικηθῇ τοῦτο, ἀφαιρεθῇ τούτεστι διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως καὶ πραγματικῶς. Ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή ἄρα τοιαύτην υποτιθεμένην ἐκνίκησιν ἔχουσα βάσιν, στερεῖται νομικῆς υποστάσεως.

Ἀριθ. 952 (1906)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΣΑΡΡΗΙΩΑΝΝΗΣ

Πίν. 15 κατατάξεως.- ἀνακοπαὶ δανειστέων. ἀνταγωγαὶ ἐπὶ προπετεῖα ἀνακοπῆς καὶ ἀποζημιώδεις.

Ἐπειδὴ οἱ ἐφεσίβλητοι, ἀναγγεληθέντες δανεισταὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ τῶν πλειστηριασθέντων κτημάτων τοῦ κοινοῦ ὀφειλέτου των μετὰ τῆς ἐκκαλοῦσης, ἀνακόψαντες, ὡς καὶ αὕτη, τὸν πίνακα κατατάξεως τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν κατετάχθησαν ἐν αὐτῷ κατὰ τὰς ἀξιώσεις των καὶ ἐξαιτούμενοι ὅπως καταταχθῶσιν ἐν αὐτῷ καὶ λάβωσι μετοχὴν ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ κατὰ τὰς ἀξιώσεις των, δὲν ὑπέβαλον ἀγωγὰς κατὰ τῶν καταταχθέντων καὶ δι' τῆς ἐκκαλοῦσης, περὶ ἧς πρόκειται ἤδη, διὰ τῶν τοιούτων ἀνακοπῶν των, ὅπως περιποιηθῇ αὕτη δικαίωμα ἀνταγωγῆς ἣν καὶ ὑπέβαλε διὰ τῶν πρωτοδικῶν ἐγγράφων προτάσεων τῆς, ἀλλ' ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ τῶν πλειστηριασθέντων κτημάτων τοῦ κοινοῦ ὀφειλέτου των ὑπέβαλον, ἐπομένως, ἂν μετὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἀνακοπῶν των καὶ τὴν τυχόν ἀπόρριψιν αὐτῶν ἤθελε προκύψει ὅτι οἱ ἀνακόπτοντες οὗτοι ἦ τινες ἐξ αὐτῶν προέβησαν εἰς τὰς ἀνακοπὰς αὐτῶν ἄνευ νομίμου τινὸς λόγου, ἀλλ' ἐν γνώσει καὶ ἐκ δόλου, μόνον ὅπως ἀναβάλωσι τὴν πληρωμὴν τοῦ ποσῶς πρὸς τὴν ἐκκαλοῦσαν, δι' ἧς κατετάχθη, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ζημιώσωσιν αὐτήν, δύναται διὰ κυρίας ἀγωγῆς ν' ἀπαιτήσῃ ἀποζημίωσιν παρὰ τοῦ ὑπαίτιου τῆς τοιαύτης ἀναβολῆς ἀνακόπτοντος, ἐπομένως προῶρως καὶ ἄνευ προδικασίας διὰ τῶν ἐγγράφων πρωτοδικῶν προτάσεων τῆς ὑπέβαλε τὴν ἀνταγωγικὴν ἀπαιτήσιν, ἥτις ἐνεκα τούτου εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ νομίμως ἀπερρίφθη αὕτη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως.

Ἀριθ. 954 [1906]

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ἀρνητικὴ ἀγωγή δουλείας.- κυριότης ἐνάγοντος.- ποιδλικιανὰ στοιχεῖα.

Ἐπειδὴ ἡ *actio negatoria* ἢ *vidicato libertatis* προϋπόθεσιν ἀναγκαίαν ἔχει τὴν κυριότητα τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ τοῦ κτήματος, οὗτινος διεκδικεῖται διὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἡ ἐλευθερία αὐτοῦ πρὸς ὑποστήριξιν ταύτης ἐκ παντὸς περιορισμοῦ (Ν. 2 Π. 8.5), ἐπομένως ὁ ἐνάσκων αὐτὴν ὀφείλει, ἐν ἀμφισβήτησει, ν' ἀποδείξῃ τὴν κυριότητά του, ὁ δ' ἐναγόμενος τὸ ἐπὶ τῆς δουλείας δικαίωμα του, ἥτοι τὴν ἐπὶ τοῦ πράγματος ἀξιουμένην δουλείαν, δι' ἧς πασαδιάζεται ἐν μέρει ἡ κυριότης. Ἀλλὰ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐλευθερίας τῆς κυριότητος γορηγεῖται κατὰ νόμον καὶ ἡ Πουδλικιανὴ ἀγωγή, (Β. 15.2 11 § 1 Οἰκονομ. βιβλ. Β' § 151), ὅτε δὲν ἀπαιτεῖται ἡ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ἀπόδειξις τῆς ἀληθοῦς κυριότητος, ἀλλ' ὅτι ἀπέκτησε τὴν νομὴν αὐτῆς ἐκ νομίμου αἰτίας, φερούσης ἄρα τὰ προσόντα τῆς Πουδλικιανῆς ἀγωγῆς.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚ. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Ἀριθ. 1097 (1904) (*)

Εἰσηγητὴς ὁ πρωτοδίκης κ. Α. ΓΙΑΠΟΥΛΟΣ

Διοικητικὴς ἰδίῳν ὡς ἀλλοτρίων.- δαπάναι.- οἰκία ἐν ἰσχυριζομένῳ ἰδίῳ.- ἀγωγή κατὰ νομῆως ἐπὶ ἀποζημιώδεις ἢ διεκδικήσεις.

Ἐπειδὴ ἀγωγή διοικήσεως ἀλλοτρίων δὲν δύναται νὰ κινηθῇ παρὰ τοῦ διοικήσαντος ὑπόθεσιν τινα ὡς ἰδίαν καὶ οὐχὶ ὡς ἀλλοτρίαν καὶ ἐπομένως οὐδὲ παρ' ἐκείνου ὅστις κατέβαλε δαπάνας ἐπὶ τινος πράγματος, ὅπερ ἐφρόνει ἴδιον καὶ οὐχὶ ἀλλότριον. Ὁ τοιοῦτος δικαίωμα πρὸς ἀνακοπὰς ἔχει κατὰ τὸ Ρωμ. Δίκαιον διὰ τὰς τοιαύτας δαπάνας, ὅτε τὸ πᾶγμα διεκδικεῖται παρὰ τοῦ ἀληθοῦς κυρίου πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ ἐν τῇ περιουσίᾳ τούτου προσγενομένου ἐκ τῆς ἀλλοτρίας περιουσίας πλουτισμοῦ (Ν. 7 § 12, Ν. 9 π. Πανδ. 41.1, Ν. 23 § 4 Πανδ. 6.1), ὅπερ ἀληθὺς καὶ ἐπὶ τοῦ πράγματος δικαιοδόχος αὐτοῦ δύναται νὰ ἀσκήσῃ κατὰ τὸν Νόμον 14 § 1 Πανδ. 10.3. Ἀλλ' ὅτε τις ἰσχυρίζεται, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ ἐνάγοντες, ὅτι εἶναι κύριος τοῦ πράγματος ἐπὶ τοῦ ὁποῦ αἱ δαπάναι, οὔτε ζημία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ, καταβάλλοντος τὴν δαπάνην, ἀφοῦ ἐπὶ πράγματος ἰδίου ἰδαπάνησεν, οὔτε πλουτισμὸς ἐν τῷ προσώπῳ ἄλλου νεμομένου τὸ πρᾶγμα ἐφ' οὗ ἡ δαπάνη, ἀφοῦ οὗτος δὲν ἀναγνωρίζεται κύριος τοῦ πράγματος καὶ ἐν-εῦθεν ὠφελούμενος ἐξ αὐτῆς. Ἡ ὑπὸ κρίσιν ὅθεν ἀγωγή, ἐγρεομένη κατὰ τὴν ἐν ἄρθρ. 1 Πολ. Δικονομίας περιεχομένην καὶ κρατοῦσαν παρ' ἡμῖν ἀρχὴν τῆς δι' ἀγωγῆς ἐνασχέσεως παντὸς κακτημένου δικαιώματος πρὸς ἀπόδοσιν δαπάνης καταβληθείσης εἰς ἴδιον τῶν ἐναγόντων πρᾶγμα στερεῖται νομίμου βάσεως καὶ τυγχάνει ἀπορριπτέα.

Ἐπειδὴ ἡ νομὴ στοιχεῖον περιουσίας οὐσα, δύναται τῷ ὄντι νὰ ζητηθῇ ἀφαιρεθεῖσα παρὰ τοῦ νομῆως

(*) Κατ' ἔφεσιν τῆς παρατιθεμένης ἀποφάσεως ἐξεδόθη ἡ ἐν σελ. 29 παρόντος τόμου 584 Ε. Π. Ὅρα αὐτῇ σημείωσιν.

και δι' άπαιτήσεως, τής *condictio possessionis*, ήτις, έν τή περιπτώσει τής έν έπιγν σσι παρανόμου ιδιοποιήσεως τής νομής όμοια τή *condictio furtiva* τύγχάνει (N 25 § 1 Πανδ. 47.2). 'Αλλ' ή *condictio furtiva*, άπαιτήσις άδικαιολογήτου πλουτισμού ούσα κατά τό κύριον αύτής χαρακτηριζομένη, όρξ πρωτίστως τήν άπόδοσιν του πράγματος, καθ' ό έγένετο πλουσιώτερος ό κλέπτης, τήν άπόδοσιν δέ τής άξίας του πράγματος έν τή περιπτώσει τής άδυναμίας τής άποδόσεως τούτου, είτε ύπαιτίου είτε άναιτίου λόγω και του ποινικού αύτής χαρακτήρος, ως έκ τών Νόμων 8,20 Πανδ, 13.1 δείκνυται. 'Αλλά διά τής ύπό κρίσιν άγωγής, ως άπαιτήσεως νομής έξεταζομένης, κατά τήν σχετικήν βάσιν αύτή. δέν ζητείται ή άπόδοσις τής κατά τήν άγωγήν έν τή νομή τής έναγομένης εύρισκομένης οίκίας αύθαιρέτως καταληφθείσης, άλλ' ή άξία αύτής, εάν ούδεις λόγος πρós τούτο φέρεται συντρέχων, ούδ' έκ τής άδυναμίας τής άποδόσεως τής κεχωρισμένης έν τή νομή δηθεν τών έναγόντων υπαρκτάς οικόδομής ήδύνατο νά δικαιολογηθί τοιαύτη τής άγωγής αίτησις, άφού έπ' αύτής, συστατικό αποτελούσης μέρος έτέρου πράγματος. κεχωρισμένη νομή δέν ήτο δυνατό ή (N. 23 πρ. Πανδ. 41.3). Κατά ταύτα άπορριπτά τυγχάνει ή άγωγή και κατά τήν έπί τής νομής στηριζομένην βάσιν αύτής, ως έπίσης και κατά τήν αίτουμένην άπόδοσιν του διαφέροντος διά τήν στέρησιν τής χρήσεως τής νομής έκ τής παρανόμου τής έναγομένης πράξεως, διότι τούτο δέν καθορίζεται παντάπασιν, δέν είναι δέ άντικείμενον τής όφείλεις χρηματική ποσότης. ώς τό διαφέρον διά τήν στέρησιν αύτής, ως ζητούσιν οι έναγόντες, άνευ άλλης άποδείξεως τής ζητίας, περί ής έν προκειμένω ούδέμιαν ήπόδειξιν δύναται νά διατάξη τό δικαστήριον, άφού δέν καθορίζεται εις τί συνίσταται αύτη, ήτοι πόσον θά ήνοικιάζον τήν οίκίαν οι έναγόντες, άν είχον αύτήν έν τή νομή των, ή πόσον έπλήρωσαν ήνοικήσαντες εις άλλας οίκίας, ως έκ τής στερέσεως τής χρήσεως τής έπιδικου, άτινα δύναται νά είναι και όλιγώτερα τών τόκων τής άξίας τούτης.

'Επειδή και κατά τήν ύστάτην αύτής βάσιν και αίτησιν ή άγωγή στρεφίται νομιμότητος και άπορριπτά τυγχάνει, τήν τής διεκδικήσεως δηλ. τής οικόδομής κεχωρισμένης και τής άποδόσεως του οικόδομικού ύλικού, διότι ή οικόδομη, συστατικό του έδάφους πρᾶγμα αποτελούσα, ως μή έχουσα ιδίαν ύπαρξιν άνευ αυτού, δέν είναι μέρος του πράγματος, ως έκ τών Νόμων 36 Πανδ. 21.2, N. 13 § 2 Πανδ. 46.4 δείκνυται και δέν δύναται συνεπώς ως τοιούτον νά διεκδικηθί, ως συστατικό δέ μέρος έτέρου πράγματος, δέν είναι άντικείμενον ιδιαιτέρας έννομου σχέσεως, ούδέ άπόφασις συνεπώς τοιαύτην κεχωρισμένην έννομον σχέσηιν αναγνωρίζουσα δύναται ν' άπαγγεληθί, ούδέ ως περιστατική πρὸς άποχωρισμόν αύτής άγωγή, παρασκευάζουσα τήν διεκδικήσιν, δύναται νά έγερθί, διότι τούτο έξαιρετικώς άπηγορεύθη έπί του οικόδομικού ύλικού ύπό τών Νόμων 7 § 10 Πανδ. 41.1, N. 23 § 6 Πανδ. 6.1, N. 6 Πανδ. 10.4.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

'Αριθ. 34 (1907)

Είσηγητής ό νομ. σύμβ. κ. Δ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
Οίνοπνευματώχα ποτά- παραβάσεις- έποπτεία
οικονομικών όρχών- άδηνομικαί όρχαί.

'Επειδή, κατά τās διατάξεις του άρθρου 16 του Νόμου ΓΖ', περί οίνοπνευματώχων υγρών, τήν έποπτείαν τών παραβάσεων του νόμου τούτου μόνον αι

οικονομικαί όρχαί έχουσιν, έπί του προκειμένου δέ ούχι οικονομική άρχή, άλλ' άστυνομική προέδρη εις τήν σύνταξιν τής εκθέσεως όλων άναρμοδίας, έπομένως ή έφεσις κρίνεται δεκτή και έξαφανιστέα ή εκκαλούμενη άπόφασις, δι' ής έπεβλήθη τῷ εκκαλούντι πρόστιμον δραχμών εκατόν.

ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ (*)

Ταχυδρομικαί έπιταγαί. - έξόφλησις ονυμολαιογραφική.- τέλος.

Τεθειμένου ότι, κατά τήν νόμω κεκυρωμένην ταχυδρομικήν σύμβασιν, ή έξόφλησις τών ταχυδρομικών έπιταγών εις ούδέν δικαίωμα ή τέλος πλὴν του δι' αύτής κεκανονισμένου ύποβάλλεται, ούδ' εις τό του χαρτοσήμου είναι ύποβλητέα έπομένως ή συμβολαιογραφική πράξις περί τοιαύτης έξοφλήσεως κανονιστέα κατά τό 20 άρθρον του περί Χαρτοσήμου Νόμου, ως περί πράξεως, δι' ήν κατεβλήθη τό αναλογικόν τέλος και δι' ήν άπαιτείται μόνον πεντηκοντάλεπτον χαρτόσημον, διότι έξομοιοῦται πρὸς ταύτην ή άπληγμένη τέλος, έπιτρέπεται δ' έτι τό ρηθέν άρθρον έν § θ' τήν έπί χωριστού φύλλου έξοφλητικήν ήπόδειξιν (**).

(1907)

Ο Δικαστικός Σύμβουλος

Α. Γλαράκης

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ο έντιμος συνάδελφος και εκ Μεγαρίδος βουλευτής κ. Ι. Ράλλης εύρησε τήν ν' άπάντησιν ότι, άκοιῶς διότι ήτο ό άντίδικος δικηγόρος, έπρεπε νά δώτῃ πληροφορίας έπί τής έπερωτήσεως Καβαλιεράτου. Ούδεις έψεξε τόν 'Ηρακλέα, πολύ δ' όλιγώτερον ή 'Θέμις', ή όποία άκριβώς έπί τούτου έξέφρασε τήν άπορίαν της, πῶς ό συνάδελφος τήν υποχρέωσιν του ταύτην περιώρισε μόνον εις τό δεύτερον μέρος τής έπερωτήσεως Καβαλιεράτου περί του διορισμού του αυτού είσηγητοῦ έν τῷ όποίῳ έρριψε en maitre έν πάρεργον έχώμιον ύπέρ του και έν τή δλομελείᾳ είσηγητοῦ τής ύποθέσεως του έντολέως του, και δέν έπεξέτεινε αύτήν και έπί του πρώτου μέρους αύτής, του άφορώντος τήν έν τῷ 'Αρείῳ Πάγῳ συμμετογήν του προέδρου του 'Αρείου Πάγου έν τή δίκῃ ταύτῃ, έν ή έν τῷ έφεσίῳ είς χρησιμοποίηθί ως δικηγόρος ό υἱός αυτού. 'Επί τούτου ή 'Θέμις' έχει τήν άδυναμίαν και τήν ύπομονήν νά αναμένη μίαν άπάντησιν

'Αλλ' ό κ. Ι. Ράλλης νομίζει ότι όφείλει και ως βουλευτής νά διαμαρτυρηθί χέριν του γοήτρου τής Βουλής κατά τής ζητηθείσης αναμείξεως της έν τή δικαστική ύποθέσει. Ο κ. Ι. Ράλλης δύναται νά έχῃ τās ιδέας του, άλλ' ή 'Θέμις' έχει και έπί τούτου μίαν άπορίαν. Διατί ό κ. Ι. Ράλλης δέν έκρινε άναγκαίον νά ένεργήσῃ τήν αύτήν διαμαρτυρίαν όταν ό συνάδελφος και εκ Μεγαρίδος βουλευτής κ. Ι. Ράλλης, δικηγόρος του έν τή ύποθέσει ενδιαφερομένου ιδιώτου, άπησχόλησε τρίς μέγας σήμερον τήν Βουλήν διά τήν έν τῷ πρωτοδικείῳ διεξαγωγήν μιᾶς ύποθέσεως ύπό ένός πρωτοδίκου; Μά τίνα τών δύο νά συνηθώμεν; 'Αρά γε, μέ τόν κ. Ι. Ράλλην τόν έν έχωμίῳ φρουροῦντα τήν άρεοπαγίτικην άσυλίαν ή τόν κ. Ι. Ράλλην τόν έν λαστοῖς διαρρηγνύοντα τήν πρωτοδικεακήν άσυλίαν;

(*) Γνωμοδότησις τής δλομελείας τής 17ης Δεκεμβρίου 1907.

(**) Πρὸς τήν σύμφωνον έν σελ. 432 ΧΥΙ άλληλογραφικήν γνωμοδότησιν.

ΘΗΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ,
ΣΤΟΛ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Συνδρομή έτη α δρ. 5. Μετά δελτίου δρ. 21. Καταχωρ. 6 σιγ. λ 51

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

3 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1908

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νομολογία 'Αρείου Πάγου Πολιτική	(1907)
Νομολογία 'Εφετείου 'Αθηνών	(1907)
» » Ναυπλίου	(1906)
Κριτική Νομολογία	(1907)
Νομολογία Πρωτοδικ. Μεσολογγίου	(1907)
Νομολογία Νομικού Συμβουλίου	(1907)
Διάφορα.	

Δεν συνοδεύεται υπό φύλλου Κώδικος

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

'Αρ. 88 (1907), Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΥΑΛΗΣ

Μη παράστασις.- κατάθεσις παραδόλου.- καταγγελίας ή συντελέσεως κατασχέδιν άρχαιοτήτος.- άμοιβή.- περιστάσεις.- ανακάλυψις εν ιδιοκτησία τρίτου.- παραιτησις τρίτου υπέρ καταδότου.- έκπτώσις τρίτου δικαιούχου.- ού περιέλευσις καταδότη.

'Επειδή ο άναίρεσιών Ι. Σ*** δέν παρίσταται σήμερον, νόμιμον δικάσιμον της προκειμένης αιτήσεως έκφωνηθείσης έκ της σειράς του οικείου πινακίου και δελτίου, κατετέθη όμως το νόμιμον παράβολον, ως πιστούται έκ του προσαγομένου διπλοτύπου του γραμματέως. "Οθεν δικάζεται ώσάνει ένεφανίζετο.

'Επειδή, ως προκύπτει έκ του συνδυασμού των άρθρων 11 και 10 του περί 'Αρχαιοτήτων Νόμου της 24/27 'Ιουλίου 1899, ο την παράνομον κατακράτησιν άρχαίου κινητού αντικειμένου καταγγείλας και συντελέσας όπωσδήποτε εις την κατάσχισιν αυτού λαμβάνει όλόκληρον την άποζημίωσιν, ήτις ήτο προωρισμένη διά τον ιδιοκτήτην του κτήματος, έν ώ εύρέθη το άρχαίον, τότε μόνον, όταν ο ιδιοκτήτης του κτήματος εύρεν έν αυτώ άρχαίον είτε δι' άνασκαφής, νομίμως κατά το άρθρον 17 έπιχειρουμένης, είτε τυχαίως κατά το άρθρον 9, και δέν άνεκοίνωσε την εύρεσιν αυτού εις τινα των έφόρων των άρχαιοτήτων ή τον έπιμελητήν ή τον αρμόδιον ειρηνοδίκην έντός πέντε ήμερών ως ώφειλεν, αλλά κατεκράτησε το εύρεθέν ή εις άλλον το μετεδίδασεν, ένάντιον του άρθρου 1 του νόμου, κηρύττοντος ιδιοκτησίαν του κράτους πάντα τα όπουδήποτε εύρισκόμενα κινητά και άκίνητα άρχαία, ή δε κατάσχισις έγένητο, είτε εις χείρας του εύρόντος και μη άνακοινώσαντος την εύρεσιν ιδιοκτήτου, είτε εις χείρας εκείνου πρὸς έν παρανόμως το μετεδίδασεν. "Οταν όμως το άρχαίον εύρεθῇ υπό τρίτου εις κτήμα άλλου, ούδεμίαν λα-

βόντος γνώσιν της εύρέσεως και διατελούντος κατ' άκολουθίαν έν απολύτῳ άδυναμία νά άναγγείλῃ εις τας αρμοδίας άρχάς την εύρεσιν, κατέχη δέ το εύρεθέν είτε ο εύρών τρίτος, είτε άλλος, τῇ συμπράξει ή άνευ συμπράξεως του εύρέτου, άλλ' έν άγνοία του ιδιοκτήτου του κτήματος, τότε ο την παράνομον ταύτην κατακράτησιν καταγγείλας και συντελέσας νά κατασχεθῇ το εύρεθέν δέν λαμβάνει την διά τον ιδιοκτήτην του κτήματος προωρισμένην άποζημίωσιν, ήτοι το ήμισυ της αξίας του εύρεθέντος, διότι ως σαφώς συνάγεται έκ των άρθρων 2, 5, 6, 9, 12, 14, 17 και 18, ή άποζημίωσις αύτη παρέχεται πάντοτε εις τον ιδιοκτήτην του κτήματος, έν ώ εύρέθη το άρχαίον, είτε έν γνώσει είτε έν άγνοία της εύρέσεως διατελεῖ, είτε τυχαίως είτε διά νομίμου άνασκαφής έπῆλθεν ή εύρεσις είτε υπ' αυτού είτε υπό τρίτων ή άνασκαφῇ έξετελέσθη, απόλλουσι δέ την άποζημίωσιν ταύτην μόνον εάν καταστή ένοχος των έν τοῖς άρθροις 6, 10, 15 και 18 παραλείψεων και άμελείας. Ούτω δέ και το έφετεῖον διά της πρόσβαλλομένης αποφάσεως κρίναν επί τῇ βάσει των κατά την έκτίμησιν του περιεχομένων έν τῇ άγωγή περιστατικῶν, όρθως το παρατεθέν άρθρ. 11 του νόμου ήρμήνευσεν.

'Επειδή το κατά τ' άνωτέρω άνυπαρκτον του δικαιώματος του ένάγοντος ως καταγγείλαντος επί της αιτούμένης άποζημιώσεως, δέν καθίσταται βάσιμον έκ της δηλώσεως του ιδιοκτήτου του κτήματος, έν ώ το άρχαίον εύρέθη: «έτι ούδεμίαν χάριν του καταδότου έχει αξίωσιν διά την κατά νόμον εις αυτόν προωρισμένην άποζημίωσιν», διότι ή παραιτήσις του ιδιοκτήτου από της τυχόν άνηκούσης αυτώ άποζημιώσεως χάριν του καταγγελέως, δέν μετατίθησι επ' αυτής δεσποτείαν εις τοϋτον. Και άν άρα υπέβαλεν ο άναίρεσιών τοιοϋτον ένώπιον του έφετείου ισχυρισμόν, ή έλλειψις άπαντήσεως του δικαστηρίου εις τοιοϋτον ισχυρισμόν, πάσης έστερημένον νομικής σημασίας, μεταβάλλοντα την βάσιν της άγωγῆς και εισάγοντα αίτησιν άνευ προδικασίας, ής ή τήρησις και εξ έπαγγέλματος εξετάζεται, δέν δίδει χώραν εις άναίρεσιν.

'Επειδή και εάν περιέχη ή άγωγή, ως ο άναίρεσιών διατείνεται, βάσιν, καθ' ήν ο ιδιοκτήτης του κτήματος, έν ώ εύρέθη το επίδικον άγαλμα, είχε γνώσιν της έν τῷ άγρῷ του έπιχειρηθείσης υπό των Σ. Π*** και Ν. Γ*** λαθραίας και παρανόμου άνασκαφής, ούδύλως έντεϋθεν ώφελεῖται, διότι το άρθρον 18 όρίζει μὲν ότι, όταν ο ιδιοκτήτης του κτήματος έν τῷ όποιῳ έγένητο άνασκαφή υπό τρίτων πρὸς ανακάλυψιν άρχαιοτήτος διατελῇ έν γνώσει της άνασκαφῆς ή της εύρέσεως, ούδεμίαν λαμβάνει άποζημίωσιν διά τα τυχόν εύρεθέντα άρχαία

ἀντικείμετα, δὲν διαγορεύει ὅμως συνάμα ὅτι εἰς τὸν συντελέσαντα εἰς τὴν κατάσχεσιν τοῦ οὗτω πως εὐρεθέντος ἀρχαίου διὰ καταγγελίας παρέχεται ἀποζημίωσις, ὡς ρητῶς διέλαβε τὸ ἀρθρ. 11 διὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγηθέντος ἀρθρ. 10, ἐν ᾧ ὁσάκις ἠθέλησεν ὁ νομοθέτης νὰ ἀμείψῃ τὴν προθυμίαν τοῦ καταγγείλαντος παραβάσεως τοῦ περὶ Ἀρχαιοτ. Νόμου καὶ συντελέσαντος διὰ τῆς καταγγελίας εἰς τὴν διάσωσιν ἀρχαίου ἀντικειμένου ἢ τὴν τιμωρίαν τῶν ἐνόχων, ὥρισε σαφῶς καὶ τὰς περιστάσεις καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἀμοιβῆς (βλ. ἀρθρ. 11, 23, 26 καὶ 37), συνδυάσας οὕτω τὸ δικαίωμα τοῦ οὐδόλως πταίσαντος ἰδιοκτήτου τοῦ κτήματος, ἐν ᾧ εὐρέθη τὸ ἀρχαῖον, πρὸς τὸ δικαίωμα τοῦ συνδραμόντος τὴν ἀρχαιολογικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κράτους μνηστοῦ. Μὴ ἀποτελούντων ἄρα ἰδὼν προεκτεθέντων ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐνάγοντος νόμιμον βάσιν ἀγωγῆς ἢ τοῦ ἐφετείου ἑλλειψίς τοῦ νὰ ἐξετάσῃ αὐτοὺς, ἀχρήστους ὄντας, δὲν τίττει λόγον ἀναιρέσεως.

Ἀριθ. 89 (1907) Γ.μ. Α'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΥΑΛΗΣ

* Εἰζώνουσις. - κατάθεσις τιμήματος ἐπὶ ἀρνήσει. - ἑλλειπὴς προσφορά. - κατάθεσις ἐπὶ ἀδυναμίας παραδόσεως διὰ κατάσχεσιν. - κατάθεσις ἐπὶ ἐπιδοθείᾳ καταβολῆς. - δύναμις ἐξ ὁμολογίας. - μὴ προβολὴ παραπόνου. - ἐκτιμῶσις μὴ παραιτήσεως ἀπὸ καταθέσεως τιμήματος. - ἀφηγηματικὴ καὶ ἐπεξηγηματικὴ ἐκθεσις ἰδρυομένων. - μεταβολὴ βάσεως ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσίοντος, ἐφ' ὧν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δὲν προκύπτει ὅτι ὑπέβαλεν οὗτος ἰσχυρισμὸν καθ' ὃν δὲν προσέφερεν ὁ ἀντίδικός του ὁλόκληρον τὸ ποσόν, ὅπερ ὤφειλε νὰ καταβάλῃ πρὸς ἀγορὰν τοῦ ἀτμοπλοίου, περὶ οὗ πρόκειται, ἀλλῶς δὲ, καὶ ἀληθοῦς τούτου ὑποτιθεμένου, οὐδεμίαν ὁ διαληφθεὶς ἰσχυρισμὸς δὲ ἤσκει ἐκίδρασιν, διότι, καθ' ἃ πιστοῦται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον ἐδέχθη ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος προέβη εἰς τὴν δικαστικὴν κατάθεσιν τοῦ τιμήματος τῆς ἐξωνήσεως, οὐχὶ διότι ἀπεποιήθη νὰ δεχθῇ αὐτὸ ὁ ἀναιρεσίοντος προσφερόμενον, ὅποτε θὰ εἶχε νομικὴν ἀξίαν ἢ ἑλλειπὴς προσφορά, ἀλλὰ διότι ἐνεκα ἐνεργηθείσης ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἐξωνήσεως κατασχέσεως, ὁ ἀναιρεσίοντος περιήλθεν εἰς ἀδυναμίαν νὰ παραδώσῃ αὐτὸ πρὸς τὸν ἀναιρεσίβλητον.

Ἐπειδὴ, ὡς δεικνύται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον δὲν ἀποφαίνεται ὅτι ὑπεχρεοῦτο κατὰ τὸν νόμον ὁ ἀναιρεσίοντος νὰ προβῇ εἰς μεταπώλησιν τοῦ ἐνὸς τετάρτου τοῦ ἐπιδίκου ἀτμοπλοίου καὶ εἰς τὴν πρὸς τὸν ἀναιρεσίβλητον παράδοσιν αὐτοῦ καὶ χωρὶς οὗτος νὰ πληρώσῃ πρὸς ἐκεῖνον συγχρόνως τὸ συμπεφωνημένον τίμημα, ὡς ἀνυποστάτως διατείνεται διὰ τοῦ πρώτου λόγου τοῦ προσθέτου λόγου ὁ ἀναιρεσίοντος.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως δηλοῦται, δὲν ἔκρινε τὸ ἐφετεῖον ὅτι ἐκ τοῦ συμβολαίου τῆς ἀρχικῆς πωλήσεως τοῦ ἐπιδίκου μεριδίου, μεταξὺ τοῦ ἀναιρεσίοντος καὶ τοῦ Β. Μ^{***}, ἢ ἐξ ἄλλου

συμβολαίου, ἐξ ἐκείνων ἅτινα ἀναφέρει, ὑπεχρεοῦτο ὁ ἀναιρεσίοντος εἰς μεταπώλησιν, ἀνεῦ τῆς συγχρόνου πρὸς αὐτὸν καταβολῆς τοῦ τιμήματος καὶ ἐπὶ μόνῃ τῇ καταθέσει αὐτοῦ. Ἀβάσιμος ἄρα ὁ ἐπὶ τοιαύτης ἐκδοχῆς θεμελιούμενος λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς τρίτης κρίσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον δέχεται, διὰ τῆς ὁλοσχεροῦς υἰοθετήσεως τῶν σκέψεων τοῦ πρωτοδικείου, ὅτι ὑφίστατο κατάσχεσις ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τετάρτου μεριδίου τοῦ ρηθέντος ἀτμοπλοίου, ἐνεργηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Γ. Φ^{***} κατὰ τῶν ἀναιρεσίοντος δι' ἀπαίτησιν, ἣν εἶχεν ὁ κατασχών κατὰ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ Β. Μ^{***}, δικαιοπαρόχου τοῦ ἀναιρεσίβλητου, καὶ ὅτι ἡ κατάσχεσις αὕτη, περιήλθουσα εἰς ἀδυναμίαν τὸν ἀναιρεσίοντα νὰ παραδώσῃ τὸ κατασχεθέν, ὡς ὑπεχρεοῦτο διὰ τοῦ συμφώνου τῆς ἐξωνήσεως, ἐδικαίου τὸν ἀναιρεσίβλητον νὰ καταθέσῃ δικαστικῶς τὸ τίμημα τῆς ἐξωνήσεως. Οὕτω δὲ κρίναν συνεμορφώθη πληρέστατα πρὸς τὰ ἀρθρ. 919 καὶ ἐκ. 927 καὶ ἐκ. Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃ διὰ τῆς κατὰ τρίτῳ τινι κατασχέσεως πραγμάτων ὡς ἀνηκόντων εἰς τὸν ὀφειλέτην τοῦ κατασχόντος, ἀναγκάζεται ὁ τρίτος νὰ φυλάττῃ τὰ κατασχεθέντα μέχρις οὗ ἀποφασίσῃ τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον εἰς ποῖον νὰ παραδοθῇ, καὶ εὐθύνεται περὶ τῆς προσηκούσης φυλάξεως ὡς μεσεγγυούχος, καὶ ἐν τῇ ἐπὶ περιπτώσει ἤθελε φρονεῖ ὅτι εἶναι κύριος αὐτῶν, συνεμορφώθη δὲ πρὸς τοὺς νόμους Ν. 47 § 2 Π. (40.5), Ν. 7 § 2 Π. (4.4), κατὰ τὴν ἐννοιαν τῶν ὁποίων, ὁσάκις εἶναι ἐπισφαλῆς, δι' οἰονδήποτε νόμιμον λόγον, ἢ πρὸς τὸν πιστωτὴν καταβολή, ἀπαλλάσσεται ὁ ὀφειλέτης τῆς ἐνοχῆς του καταθέτων τὸ ὀφειλόμενον κατὰ τὴν ἀρχή. Μὴ προϋποθετούσης δὲ τῆς κατὰ τρίτῳ κατασχέσεως κατὰ νόμον ὑπαιτιότητα οἰονδήποτε τοῦ ὀφειλέτου, ἀλλὰ πρόνοιαν τοῦ δανειστοῦ πρὸς συντήρησιν τῶν δικαιωμάτων του (ἀρθρ. 919 καὶ ἐκ. 1099, 1030 καὶ ἐκ. Πολ. Δικονομίας), ἢ ἐξ αὐτῆς παραγομένη διὰ τὸν τρίτον ἀδυναμία τοῦ νὰ παραδώσῃ τὸ κατασχεθέν, ὅπερ τυχὸν εἶχε πωλήσει ὡς κύριος, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ προερχομένη ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ ὀφειλέτου, ἥτοι ἐν προκειμένῳ τὸν Β. Μ^{***}, καὶ νὰ βαρύνῃ κατ' ἀκολουθίαν καὶ τὸν ἐκδοχέα τῶν δικαιωμάτων τοῦ ὀφειλέτου τούτου, οἷος ἐστὶν ὁ ἀναιρεσίβλητος, εἰς τὴν περὶ ἐξωνήσεως τοῦ τετάρτου μεριδίου τοῦ ἀτμοπλοίου ἀπαίτησιν (*).

Ἐπειδὴ, ὡς μαρτυρεῖται ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου, εἰς ἧς τὰς σκέψεις ἀναφέρεται τὸ ἐφετεῖον, τὴν κατὰ τῶν ἀναιρεσίοντος ὑπαρξίν τῆς κατασχέσεως, περὶ ἧς εἰρήται, συνήγαγε τὸ δικαστήριον ἐκ τῆς ὁμολογίας τοῦ ἀναιρεσίοντος. Ἐφ' ὅσον ἄρα δὲν διατείνεται ὁ ἀναιρεσίοντος ὅτι ὑπέ-

(*) Ἡ αἰτιολογία δὲν φαίνεται ἀκλόνητος καὶ πάσχει περιορισμὸν ἐν στενωπῇ ὁρίζοντι. Ἡ ἐνεκα μέρους ληφθέντος ἀπὸ δανειστοῦ ἀδυναμία παραδόσεως ὑπεσχημένης ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἀποτελεῖ βεβαίως ὑπαιτιότητα αὐτοῦ, παραγωγὸν νομίμων ἀποτελεσμάτων. Ἡ αἰτία δι' ἣν ἐπῆλθεν ἡ ἀδυναμία εἶναι ἀδιάφορος τῶν δικαιούχων, πλὴν τῆς ἐξ ἀνωτέρας βίας.

θαλε παράπονον κατά της τοιαύτης περί ομολογίας έκδοχης του πρωτοδικείου διά των έφεσίμων προτάσεων του, στερείται: άξίας ο λόγος άναίρεσεως ότι δέν έλήφθησαν ύπ' όψει έν συνόλω αί προτάσεις του και ιδία αί § 19 και έπ., διότι μόνον άν έγένετο αίτίαις κατά της πρωτοδικού αποφάσεως επί τοιούτω λόγω ώφειλε νά σκεφθῇ τὸ έφετεῖον. "Αλλως δέ έν ταῖς προτάσεσι ταύταις δέν διατυπώται σαφώς και ώρισμένως παράπονον ότι κακώς τὸ πρωτοδικεῖον παρεδέχθη σχετικῶς μέ τήν κατάσχασιν άνυπαρκτον ομολογίαν του.

Έπειδή τὸ έφετεῖον διά πλήρους έγκρίσεως των σκέψεων του πρωτοδικείου δέχεται έν τῇ προσβαλλομένη αποφάσει ότι ή κατά τ' άνωτέρω δικαστική κατάθεση του τιμήματος έγένετο πρὸς άποκρυσιν των έπιβλαδών συνεπειών της άπράκτου εκ μέρους του άναίρεσιβλήτου παρελόμενης της ταχθείσης διά τήν έξωνήσιν προθεσμίας, και ότι διά της καταθέσεως άπέκτησε τὸ δικαίωμα νά ζητήσῃ τήν έξαγοράν του πραθέντος, άφ' ης ήθελεν άκυρωθῇ ή κατάσχεσις. Ούτω δέ κρίναν ούδένά ή θέτησε λόγον, διότι επί συμφώνου έξωνήσεως, ήτοι συμβάσεως άμφοτεροβαρούς, ο προβαίνων εις εκτέλεσιν της παροχής του πληροῦ υποχρέωσιν εκ του συναλλάγματος κηρύσσουσιν, ή υποχρέωσις δέ αύτη αίρεται και διά της δικαστικής καταθέσεως όσακις συντρέχει νόμιμος περίπτωσις. Έλευθερούμενος δέ ούτω της εκ της συμβάσεως υποχρεώσεώς του διά της καταθέσεως, διατηρεῖ ούδέν ήττον τήν έαυτοῦ άξίωσιν επί τήν άντιπαροχήν, ήτοι τήν μεταπώλησιν, ή, κατά τας περιστάσεις, τὸ διαφέρειν. Δέν έματαιώθη άρα διά της κατασχέσεως τὸ σύμφωνον της έξωνήσεως και ο τάναντία υποστηρίζων λόγος έστίν άβάσιμος.

Έπειδή διατηρήσας, κατά τὰ προεκτεθέντα, ο άναίρεσιβλήτος τήν έαυτοῦ άξίωσιν επί τήν άντιπαροχήν του άντιδίκου του, ήτοι τήν μεταπώλησιν, ήδύνατο τελεσφόρως ν' άποκρούσῃ τὸν άναίρεσιόντα, ζητοῦντα τήν ανάληψιν του άντικειμένου της έξωνήσεως, διά της ένστάσεως δόλου, καθ' ήν δόλον τις ποιεῖ άπαιτῶν όπερ άναδιδόναι μέλλει Ν. 8 Π. (44.4) Ν. 175 § 3 Π. (50.17), ούτω δ' είπόν και τὸ έφετεῖον έν τελεία πρὸς τὸν νόμον διάκειται άρμονία. Τοῦ έρείσιματος δέ τούτου έπαρκούς όντος πρὸς στήριξιν του διατακτικοῦ της προσβαλλομένης αποφάσεως, άπορριψάσης τήν άγωγήν του άναίρεσιόντος, διεκδικητικὴν ούσαν, ματαία άποβαίνει ή έρευνα του λόγου άναίρεσεως, δι' οὐ έπιχειρηματικὴ προβάλλεται σκέψις άποδεχθεῖσα τήν αίτιολογίαν του πρωτοδικείου, καθ' ήν τὸ επί του διεκδικουμένου ένδς τετάρτου μεριδίου του άτμοπλοίου δικαίωμα του άντενάγοντος (άναίρεσιόντος) άπεσβέσθη διά της έμπροθέσμου ένασχέσεως του της έξωνήσεως δικαιώματος του άναίρεσιβλήτου, διότι τὸ τυχόν πλημμελές της τοιαύτης σκέψεως δέν έπιδρά επί τήν όρθότητα του διατακτικοῦ.

Έπειδή ή πρόσθετος σκέψις της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθ' ήν ή άδυναμία του νά παραδώσῃ ο άναίρεσιών τὸ άντικείμενον της μεταπώλησεως ένεκα της κατασχέσεως δέν δύναται άπο-

κλειστικῶς νά βαρύνῃ τὸν άναίρεσιβλήτον, άφ' οὗ αὐτὰς τε και ο άναίρεσιών κοινόν έχουσι δικαιόπαροχον τὸν Β. Μ^{***}, διά χρέος του όποίου έπεβλήθη ή συντηρητικὴ κατάσχεσις, και ήμαρτημένη άν ή θελε κριθῇ, δέν μειοῦ τήν όρθότητα του διατακτικοῦ της αποφάσεως, κατά τὰ εἰρημένα.

Έπειδή εκ των μνημονευθεισών έφεσίμων προτάσεων του άναίρεσιόντος δέν προκύπτει ότι επεκαλέσατο σύμβασιν, οίαν διατυπώ αὐτήν, ένέχουσαν τήν έννοιαν ότι διά του καταρτισμοῦ αὐτης παρητήθη ο άναίρεσιβλήτος του δικαιώματος, όπερ εκ του νόμου είχε νά καταθέσῃ τὸ της έξωνήσεως τίμημα, έν:κα της έπιβληθείσης επί του μεταπωλητέου πράγματος κατασχέσεως. "Όσα δέ περί γνώσεως της ύπάρξεως της κατασχέσεως υπό του άναίρεσιβλήτου εκτίθησιν ο άναίρεσιών έν τῇ άρχῇ της προσημειωθείσης παραγράφου του προσθέτου δικογράφου, τὰ προβάλλει οὐχι ως ισχυρισμόν άνυπαρκτον και άυτότελῃ δν παρειδε τὸ έφετεῖον, όποτε θά έξηράζετο τὸ ουσιαδές αὐτοῦ και αί συνέπειαι της έλλείψεως άπαντήσεως του έφετεῖου, άλλ' άφηγηματικῶς, ως προηγηθέν της συμβάσεως γεγονός, διά νά έξαρθῇ ή επακολογησασα σύστασις της συμβάσεως, ως συνεπαγομένης τήν παραίτησιν του πρὸς δικαστικὴν κατάθεσιν δικαιώματος του άναίρεσιβλήτου, οὐδέν άρα ύπάρχει σχετικῶς μέ τήν σύμβασιν άναιτιολόγητον και άνυπόστατος ο σχετικὸς λόγος άναίρεσεως.

Έπειδή και άν υποτεθῇ αληθές ότι ο άναίρεσιών υπέβαλεν έφεσίμως ισχυρισμόν, καθ' όν ώφειλεν ο άναίρεσιβλήτος νά τῷ πληρώτῃ τούς άπό της ήμέρας της καταθέσεως μέχρι της ήμέρας της άρσεως ή της γνωστοποιήσεως της άρσεως της κατασχέσεως (2 Νομβρίου 1905) τόκους του άντιτίμου της έξωνήσεως, ο ισχυρισμός ούτος μεταβάλλει τήν βάση της άνταγωγῆς του και είσάγων αίτησιν άνευ προδικασίας, ης ή τήρησις έξετάζεται εξ έπαγγέλματος, ήτο κατά νόμον άπαράδεκτος. Η επί τοιούτου δέ άχρήστου ισχυρισμοῦ έλλειψις άπαντήσεως δέν δίδει χώραν εις άναίρεσιν.

Έπειδή, ως έμφαίνεται εκ της τρίτης αίτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, τὸ έφετεῖον σκέπτεται ότι ο άναίρεσιών δικαιούται εις τήν ανάληψιν του κατατεθέντος άντιτίμου της έξωνήσεως μετά των παρακολουθημάτων αὐτοῦ. "Αρα ο λόγος άναίρεσεως, καθ' όν τὸ έφετεῖον έκρινεν ότι ο άναίρεσιών έχει δικαίωμα μόνον επί του κατατεθειμένου τιμήματος, στερεῖται άκριβείας.

*Αριθ. 91 (1907) Τμ. Α'

Εισηγητής ο άρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΑΙΔΑΗΣ

*Αγωγή περί φόβου.- κατάσχεσις.- κρίσις μη άπειλής όπουδαιου κακού.- πλουτισμός.

Έπειδή, δεχθέντος του πρωτοδικείου κατά τήν ανεξέλεγκτον περί τούτου κρίσιν του, διά της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι ή έπιβληθεῖσα επί του άραξοῦ υπό του Δημοσίου κατάσχεσις δέν άπέτελει άπειλήν σπουδαίου κακού κατά των δικαιούχων του άναίρεσιόντος, ή άγωγή έφ' όσον ήρείδετο επί του γεγονότος τούτου ως έμποιήσαντος

φόρον αὐτοῖς, οὐ ἔνεκεν κατέβαλον φόρον μὴ παρ' αὐτῶν ὀφειλόμενον, ἦτο πάντως ἀπορριπτέα, εἴτε δηλόν ὅτι κατὰ τοῦ προσώπου εἴτε κατὰ τῆς περιουσίας τῶν δικαιοπαρόχων τοῦ ἀναιρεσιέντος ἀπηρθύνετο ἡ ἀπειλή, διότι κατὰ τὸν νόμον στοιχεῖον τῆς βάσεως τῆς περὶ φόβου ἀγωγῆς εἶναι ἡ ἀπειλή σπουδαίου κακοῦ. Νόμ. 2, 5, 6, 7, 9 Βασ. 10.2.

Ἐπειδὴ τὸ πρωτοδικεῖον, δεχθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι βάσιν ἡ ἀγωγή τοῦ ἀναιρεσιέντος εἶχε τὴν κατάσχεσιν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἀραβοσίτου ὡς ἀνήκοντος εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας τοῦ χωρίου Παλαμᾶ, πρὸς πληρωμὴν τῶν παρ' αὐτῶν ὀφειλόμενων φόρων ἀροτριώντων κτηνῶν, ἐν ᾧ πράγματι ὁ ἀραβοσίτης ἀνήκεν εἰς τοὺς δικαιοπαρόχους τοῦ ἀναιρεσιέντος, καὶ ἔνεκα τῆς κατασχέσεως ταύτης ἡναγκάσθησαν οὗτοι καὶ ἐπλήρωσαν φόρον μὴ ὀφειλόμενον παρ' αὐτῶν, δεχθὲν ταῦτα τὸ πρωτοδικεῖον δὲν μετέβαλε τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, διότι, ὡς ἐξ αὐτῆς ἀποδεικνύεται, ἐπὶ τῶν πραγματικῶν τούτων γεγονότων αὕτη ἤρειδετο.

Ἐπειδὴ, ταύτην τὴν βάσιν ἐχούσης τῆς ἀγωγῆς, αἱ περὶ ἀδίκου πλουτισμοῦ διατάξεις τοῦ νόμου Ν. 6 Πανδ. 12.5 οὐδεμίαν εἶχον ἐφαρμογὴν, ὡς ὀρθῶς καὶ τὸ πρωτοδικεῖον δέχεται, ἄτε τοῦ Δημοσίου λαβόντος τὸ ἴδιον, ἥτοι ὀφειλόμενον φόρον.

Ἀριθ. 92 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΑΙΑΔΗΣ

Ἀφῆς ὑπ' ὅψιν ἐν συνόλῳ.- ἀπορριπτικὴ κεφαλαιῶν ἀγωγῆς ὡς ἀορίστων.- συνομολογία λήψεως ἀπέναντι δλῶν.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ δικάσαν ἐφετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὅψιν ἐν συνόλῳ τὴν ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου 1853 ἐκθεσιν τῶν πραγματογνωμόνων, κατ' ἀκολουθίαν ἀπορριπτέας ὡς ἀνυπόστατος ἐστὶν ὁ ἐπὶ τῆς ἐναντίας προϋποθέσεως ἐρειδόμενος λόγος τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως, ὅστις κατὰ τὰ λοιπὰ, ὧν ἀόριστος, ἐπίσης ἀπορριπτέας ἐστὶν.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἐδέχθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ὁμολογηθὲν διὰ τῆς ἀγωγῆς, οὐχὶ ὅτι αἱ δραχμαὶ 65,221 ἐλήφθησαν ὑπὸ τῶν δικαιοπαρόχων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ ἐπιδικασθέντος τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ κεφαλαίου τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' ἀπέναντι τῶν δλῶν συλλήβδην τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένων κεφαλαίων, ἥτοι τῶν τοῦ ἐπιδικασθέντος κεφαλαίου καὶ τῶν ὡς ἀόριστων ἀπορριφθέντων, κατ' οὐδεμίαν δὲ τοῦ νόμου διάταξιν λογίζονται ταῦτα, ἥτοι τὰ ἀπορριφθέντα λόγῳ ἀοριστίας κεφάλαια, ἀνυπαρκτά πράγματι, ὡς ἐδέχθη καὶ τὸ δικάσαν ἐφετεῖον (*).

(*) Ἀπορρίπτεται αἴτησις ἀναίρεσεως κατὰ τῆς ἐν σελ. 279 ΧVII κατακεχωρημένης 1508 Ε. Α. Ὅρα αὐτόθι τὰς μακρὰς σημειώσεις μας. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προστίθεται ἡ ἀνω ἀπόφασις εἶναι ἡ ἀμίμητος αἰτιολογία ὅτι τὰ ἀπορριφθέντα λόγῳ ἀοριστίας κεφάλαια δὲν εἶναι πράγματι ἀνυπαρκτά. Ἐδῶ δύναται νὰ χάσῃ κανεὶς τὸ λογικόν του. Κατὰ τὴν λαμπρὰν ταύτην ἐκδοχὴν, ὅταν ὁ δικαστὴς εἴπῃ πρὸς τὸν πρὸς αὐ-

Ἀριθ. 93 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΤΑΝΗΣ

Αὐτόκλητος διαχειριστὴς ἀλλοτριῶν.- ἀπόδοσις δαπανῶν.- οὐ δικαίωμα ἐπ' ἀμοιβῆς παροχῇ ὑπηρεσιῶν ἐπ' ἀποζημιώσεως.- ἀποδεικτικὰ μέσα.- ὁμολογία ὅτι προσέλαβεν ἐπὶ μισθῷ.

Ἐπειδὴ, κατὰ Ν. 2.25 27.31 § 7 (3.5), ὁ διοικητὴς ἀλλοτριῶν ὡς ἀναλαβὼν αὐτόκλητος τὴν διαχείρισιν ὑποθέσεων δικαιούται ν' ἀπαιτήσῃ μόνον τὴν ἀπόδοσιν πάσης εἰς αὐτὴν λελογισμένως καταβληθείσης δαπάνης, οὐχὶ δὲ καὶ ἀμοιβὴν δι' ὑπηρεσίαν, ἣν παρ' αὐτοῦ ὁ κύριος δὲν ἐζήτησε, τοῦθ' ὅπερ κατὰ μείζονα λόγον ὑποστηρίζεται ἐκ τοῦ ὅτι ἐπὶ τῆς ἐντολῆς δὲν ζητεῖται συνήθως ἀμοιβή, ἂν δὲν συμφωνήσῃ Ν. 56 § 3 (17.1). Ὁ λόγος ἄρα περὶ μεταβολῆς τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ὡς ἐρειδόμενης εἰς τὴν ἐννομον σχέσιν τῆς αὐτοκλήτου διοικήσεως τῶν ὑποθέσεων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, δι' ἣν νομίμως ζητεῖται ἡ ἀντιμισθία, οὐδεμίαν κέκτηται ἀξίαν καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέας.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 193 ἀποφάσεώς του, δι' ἀναφορὰς εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 8085 ἀπόφασιν τῶν πρωτοδικῶν, δεχθὲν ὅτι ἡ ἀγωγή βάσιν ἔχει τὸ ἀνώνυμον συνάλλαγμα (facio ut des) τῆς παροχῆς ὑπηρεσίας ἐπὶ σκοπῷ ἀποζημιώσεως κατὰ Ν. 22 (19.2), οὐ τὸ ἀντικείμενον ὑπερβαίνει τὰς πεντήκοντα δραχμὰς καὶ δὲν συντρέχει περίπτωσις τις ἐκ τῶν τοῦ ἄρθρ. 304 τῆς Πολ. Δικονομίας, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 300 αὐτῆς δὲν ἐπέτρεψεν εἰς ἀπόδειξιν αὐτοῦ τὸ ἐμάρτυρον μέσον.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ὀρθῶς, κατὰ τὸ ἄρθρ. 264 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀπεφάνετο ὅτι ἡ διὰ τῶν πρωτοδικῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου γενομένη ὁμολογία ὅτι προσέλαβε τὸν ἀναιρεσιέντα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, οὐχὶ ἐπὶ σκοπῷ εὐλόγου ἀποζημιώσεως ἀλλ' ἐπὶ ὀρισμένῳ μισθῷ, δν καὶ ἐπλήρωσεν αὐτῷ, οὐκ ἔστιν ἀπλήρ' ἀλλὰ σύνθετος, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἀδιαίρετος, ὥστε δὲν δύναται νὰ ὠφελήσῃ τὸν ἀναιρεσιέντα ἔνεκα τούτου δὲ καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ ὅτι τὴν ὁμολογίαν ταύτην ἐπανελάβε διὰ τῆς δηλώσεώς του περὶ ὅρκου οὐκ ἦν οὐσιώδης, κατ' ἀκολουθίαν τὸ ἀνακτιολόγητον αὐτοῦ δὲν καθίστησι πλημμελὴ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν (*).

τὸν προσερχόμενον, δὲν δύναται νὰ σοὶ ἐπιδικάσῃ τὸ αἰτούμενον, διότι αὐτὰ ποῦ λέγεις εἶναι ἀόριστα πράγματα, μὴ δυνάμενα νὰ τύχωσιν ἐννόμου προστασίας, δὲν θεωρεῖ ταῦτα ἀνυπαρκτά, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἀποδικάζει αὐτά! Ὑπάρχουσιν ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἱκανὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δύναται νὰ μὴν ἐπιδικάσῃ ὁ δικαστής. Ἀφερὶμ εἰς τὴν ἐκδοχὴν!

(*) Βεβαίως ἀδιαίρετος, διότι δὲν πρόκειται περὶ ὁμολογίας, ἀλλὰ περὶ καθαροῦ, καίτοι τροπολογημένης ἡ ἀνεπτυγμένης, ἀρνήσεως τῆς ἀγωγῆς. Εἴτε ἔλεγεν ὁ ἐναγόμενος δὲν σὲ προσέλαβον ἐπὶ ἀποζημιώσεως, εἴτε ἔλεγε δὲν σὲ προσέλαβον ἐπὶ ἀποζημιώσεως, ἀλλ' ἐπὶ μισθῷ, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ νομικῶς ἔπραττεν, ἤρνετο δηλαδὴ τὴν ἀγωγήν.

Αριθ. 95 (1907) Τμ. Α'

Εισηγητής ο ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΛΑΣ

Νόμος περί εξοφλήσεως χρεών Δήμων. - οὐ κατάργησις ὑπερμερίας. - μὴ προσβαλλόμενον ἔρεισμα.

Ἐπειδὴ ὁ Νόμος ΡΠΘ' τοῦ 1852 περί ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν Δήμων καὶ ὁ μεταγενεστέρως ἐκδοθεὶς τοῦ 1896. ἔτους ΒΤΨΑ' οὐδόλως ἐτροποποίησαν τὰς περί ὑπερμερίας τοῦ ὀφειλέτου διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου, ἀλλὰ ὥρισαν μόνον ὅτι τῶν ἐν ἀπορία εὐρισκομένων Δήμων μόνον τὸ πεμπτημόριον τοῦ προϋπολογισμοῦ κατάσχεται ὑπὸ τῶν δανειστῶν, ὅπερ ἀποτελεῖ σχετικὴν ἀδυναμίαν, ἥτις κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 137 § 4 καὶ 5 Παρδ. (48.1) δὲν φέρει ἀπάλλαγὴν ἐκ τῶν συνεπειῶν τῆς ὑπερμερίας καὶ ὁ περί τοῦ ἐναντίου λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς τελευταίας σκέψεως τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἐχούσης οὕτω· Ἄ' Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος Δήμου ὅτι οὐδὲν ὀφείλει ἐλέγχεται ἀνυπόστατος ἐκ τῶν προσαγομένων ὡς ἄνω εἰρηται ὀριστικῶν καὶ τελεσιδικίων ἀποφάσεων. καθ' ὧν οὐδεμία ἀντίρρησης ἐπάγεται, τὸ ἐφετεῖον δεχθὲν τὴν ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσιδλήτου δὲν ἐστηρίχθη μόνον εἰς ὁμολογίαν τοῦ ἀναιρεσιδλῆτος Δήμου, ἀλλὰ καὶ εἰς τελεσιδικίους ἀποφάσεις, ἡ δὲ αἰτιολογία αὕτη, μὴ προσβαλλομένη, ἀρκεῖ νὰ στηρίξη τὸ διατακτικὸν αὐτῆς καὶ περιττὴ καθίσταται ἡ ἐξέτασις τῶν ἐτέρων λόγων ὅτι παρεδίωκε τὰς περί ὁμολογίας διατάξεις (*).

Αριθ. 96 (1907) Τμ. Α'

Εισηγητής ο ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΛΟΝΤΟΣ

Πληρεξούσιος. - κοινοποιετέα ἀγωγή.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναιρεσιδίων, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐγγράφων προτάσεων αὐτοῦ τῶν ὑποβληθεισῶν κατὰ τὴν συζήτησιν ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ λόγου τῆς ἐφέσεως

(*) Ἡ ἀπόφασις στηρίζεται εἰς ἓν ψεῦδος. Ἡ ἐπικυρουμένη 664 Ε. Α. λέγει τὰ ἑξῆς: «Ἐπειδὴ οἱ τόκοι τῆς ὑπ' ἀριθ. 6926 ὀριστικῆς καὶ τελεσιδικίου ἀποφάσεως ἐπιδικασθέντος κεφαλαίου ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς . . ., εἰς δὲ προστιθεμένου καὶ τοῦ ποσοῦ τῶν τόκων τῶν ὀφειλομένων δυνάμει τοῦ ἐτέρου τοῦ μὴ ἀμφιδιδνωμένου κεφαλαίου». Μετὰ τὴν τοιαύτην αἰτιολογίαν ἐπέρχεται ἡ ὑπὸ τῆς ἄνω ἀποφάσεως ἀναφερομένη αἰτιολογία ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι οὐδὲν ὀφείλει, ἐλέγχεται ἀνυπόστατος ἐκ τῶν προσαγομένων ὀριστικῶν καὶ τελεσιδικίων ἀποφάσεων. Ἐρωτῶμεν τὸν πρῶτον διαβάτην: Ἡ δευτέρα αὕτη αἰτιολογία προσέθετε τὸ παλαιὸν εἰς τὴν προτέραν αἰτιολογίαν ἢ ἀπέμεινε ἐφακχίθαρον ὅτι τὴν ἀγωγὴν, ὅσον ἀφορᾷ τὸ δευτερόν μέρος, ἔδεχτο ἡ ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου ἐπὶ ὁμολογίᾳ, εἰς τὸ ἀνυπόστατον τῆς ὑπὸ τῆς ἐστηρίχθη ἀναιρέσεως; Ἡ μὴ πως διότι ἐν τῇ δευτέρᾳ αἰτιολογίᾳ ἀνέφερεται πληθυντικὸν ἀριθμὸν τὴν κατὰ τὴν προηγούμενην αἰτιολογίαν μίαν καὶ μοναχὴν, προσαγομένην διὰ τὸ ἐν κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς, ἀπόφασις, ὑπῆρχεν ἔρεισμα καὶ διὰ τὸ ἕτερον κεφάλαιον ὅπερ ἐγένετο δεκτὸν ἐξ ἀνυπόστατου ὁμολογίας; Τί εἶναι αὐτά;

τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἐναγομένου περί ἀκύρου τῆς εἰς αὐτὸν ἐπίδοσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ὡς κοινοποιηθείσης ταύτης εἰς τὸν συνεναγόμενον ἀδελφόν τοῦ Δ. Π. ἀντ' αὐτοῦ καὶ οὐχὶ προσωρικῶς εἰς αὐτὸν, ἰσχυρίσθη ὅτι ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀγωγῆς πρὸς τὸν ρηθέντα διὰ τὸν ἤδη ἀναιρεσιδλῆτον ἐγένετο ὡς ὄντα πληρεξούσιον αὐτοῦ καὶ ἔχοντα τὴν ἐδικτὴν ἐντολὴν τοῦ παραλαμβάνειν δικόγραφα καὶ ἀγωγὰς, τὸ δὲ δικάσαν ἐφετεῖον, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, κατέλειπεν ἀναιτιολόγητον τὸν οὐσιώδη τοῦτον ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιδλῆτος· ὅθεν ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ τὸ ἀρθρ. 807 § 6 τῆς Πολ. Δικονομίας. (*).

Αριθ. 97 (1907) Τμ. Α'

Εισηγητής ο ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΣΑΤΖΑΚΟΣ

Ἀφαιρέσις ἀμάξης-ἀποζημιώσις διὰ κέρδους διαφυγὸν ἐκ χρήσεως- ἐτέρα δίκη περί ἀποδόσεως ἀξίας- ἀπόρριψις τελευταίας διὰ τὴν μὴ ζήτησιν αὐτονόμιας- ἀνεπηρέαστον πρῶτης- λήψις ὑπ' ὅψιν ἀποφάσεως ἐν συνόλῳ.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, σκεπτόμενον ὅτι ἐτάχθη ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου θέμα ἀποδείξεως περί τῆς παρανόμου ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ Δημοσίου ἀφαιρέσεως τῆς διτρώχου ἀμάξης τοῦ ἀναιρεσιδλῆτος, δέχεται ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον αὐτῆς περί ἀποζημιώσεως τοῦ ἀναιρεσιδλῆτος διὰ τὰ ἐκ τῆς ἀμάξης κέρδη, ἅτινα ἤθελε πορισθῇ διὰ τῆς χρήσεως αὐτῆς, καὶ περί μὲν τῆς προτάσεως τοῦ ἀναιρεσιδλῆτος Δημοσίου ὅτι ἔδει ν' ἀναβληθῇ ἡ ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως ἐνεκα τῆς ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου Ἀζημιῶν ἐκχερουσῶν μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων ἐτέρας δίκης, ἐν τῇ ἐπεδιώκετο καὶ ἡ ἀξία τῆς ἀμάξης ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας τῆς παρανόμου ἀφαιρέσεως, τὸ ἐφετεῖον ρητὴν ποιεῖται αἰτιολογίαν ἐν τῇ προσβαλλομένη ἀποφάσει, μὴ εὐρίσκον λόγον ἀναβολῆς, ἀφοῦ περί τῆς βάσεως τῆς ἤδη διωκομένης ἀποζημιώσεως διατάχθη καὶ ἐν τῇ παρούσῃ δίκῃ ἀποδείξεις, ἡ δὲ παράλειψις αἰτιολογίας ἐπὶ τῆς ἐνστάσεως τοῦ ἀναιρεσιδλῆτος ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6986 ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου, γενομένης ἀποδεκτῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιδλῆτος, ἀπερρίφθη ὡς ἀπαράδεκτος ἡ ἀγωγή αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον περί πληρωμῆς τῆς ἀξίας τῆς ἀμάξης, ἥτοι διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν ὑποβάλλεται ἰσχυρισμὸς περί ἀδυναμίας πρὸς ἀπόδοσιν τῆς ἀμάξης ἔδει νὰ ζητηθῇ αὕτη καὶ ὅχι ἡ ἀξία τῆς, ἡ δὲ ἀπόρριψις τοῦ κεφαλαίου τούτου ἔδει νὰ ἐπαγάγῃ τὴν ἀπόρριψιν καὶ τοῦ ἐν μέρει ἐπιδικασθέντος ὑπὸ τοῦ ἐφετείου κεφαλαίου περί ἀποζημιώσεως διὰ τὰ ἐκ τῆς χρήσεως τῆς ἀμάξης κέρδη, ἢ ὡς εἰ-

(*) Ὑποφαίνεται τὸ ζήτημα περί τοῦ δυνατοῦ τῆς κοινοποιήσεως καὶ ἀγωγῶν ἐν τῷ ἐκτεταμένῳ ἐδικτῇ ἐντολῇ τοῦ παραλαμβάνειν δικόγραφα. Περὶ τούτου δὲ τὴν ἐν σ. 423 IV 255 Α. Π. καὶ τὴν ὑπ' αὐτὴν ὁρθῶς ἀντίθετον γνωμοδότησιν τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγι εἰσαγγελέως κ. Δ. Τσιβανοπούλου, παραθέτοντας καὶ γνώμην τῆς δλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ρηται παράλειψις δὲν ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως διὰ τὸ νομικῶς ἐπουσιῶδες τοῦ ἰσχυρισμοῦ, διότι ἡ ἀπόρριψις τοῦ περὶ τῆς ἀξίας κεφαλαίου ἐγένετο, κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ ἀναιρεσέοντος, διὰ λόγον ἀναγόμενον εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς αἰτήσεως οὐδαμῶς δὲ θίγον τὴν βάσιν τοῦ δικαιώματος, ἐφ' ἧς τόσον αὐτὴ ὡς καὶ ἡ ἡδὴ διωκομένη περὶ ἀποζημιώσεως ἐρείδονται, ὅπως ἡ ἀπόρριψις τοῦ κεφαλαίου ἐκείνου ἐπ' ὧν καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποδίκου ἤδη.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐξ αὐτῆς ἀποδεικνύεται, ὅπως κρίνηται ἐν τῷ θεματι τῆς πρωτοδικικοῦ ὑπ' ἀριθ. 6986 ἀποφάσεως περιελήφθη καὶ τὸ γεγονός τῆς παρανόμου ἀφαίρεσεως τῆς διττοῦ ἀμάξης τοῦ ἐνάγοντος, ἔλαβεν ἐν τῷ συνόλῳ ὑπ' ὅψιν τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ πρωτοδικικοῦ, οὕτω δ' ἐκτιμήσαν αὐτὴν ἐποιήσαντο ἐρμηνείαν ἐγγράφου διαφεύγουσαν τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἀρθρ. 810 ἐδ. 2 Πολ. Δικονομίας).

Ἀριθ. 98 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Προσαγωγή ἀντιγράφου φορολογικοῦ καταλόγου. - ἀμφιδόμησις ἀκριβείας.

Ἐπειδὴ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν πρωτοδικεῖον ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει, δι' ἀναφορὰς εἰς τὰς σκέψεις τῆς τοῦ εἰρηνοδικοῦ ὑπ' ἀριθ. 2948, ἐκρίνεν ὅτι ἐκ τοῦ προσαγομένου ἀντιγράφου τοῦ φορολογικοῦ καταλόγου ἀποδεικνύεται τὸ ἐπιβληθὲν τῷ Δημοσίῳ διὰ τῆς πρώτης ἀποφάσεως τοῦ εἰρηνοδικοῦ θέμα, ὅτι ὁ τοῦ ἔτους 1906 φορολογικὸς κατάλογος τῶν ἰδιωτικῶν βουκλῆσεων γαιῶν τοῦ Δήμου Σ*** ἐκηρύχθη ὀριστικὸς διὰ πράξεως τῆς ἀρμοδίας κατὰ νόμον ἐπιτροπῆς. Ἀλλ' ὁ ἀναίρεσις διὰ τε τῆς ἐφέσεως καὶ τῶν ἐγγράφων προτάσεων του, τῶν υποβληθεισῶν κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικικοῦ συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐξεδόθη, ἡμφισβήτησεν, ὡς ἐκ τούτων ἀποδεικνύεται, τὴν ἀκρίβειαν τοῦ ἐν λόγῳ ἀντιγράφου ὡς μὴ ὄντος συμφώνου τῷ πρωτοτύπῳ, καὶ ἐζήτησε τὴν προσαγωγήν τοῦ πρωτοτύπου καταλόγου, ὅθεν τὸ ἐφετεῖον μὴ διατάξαν τὴν προσαγωγήν τοῦ πρωτοτύπου, ἀλλὰ λαβὼν ὑπ' ὅψιν τὸ ἀντίγραφον καὶ ἐκ τούτου πεισθὲν περὶ τοῦ ἀποδεικτέου θέματος, παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 391 καὶ 425 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃ τὰ ἐγγράφα, δέον νὰ καθυποβάλλωνται ἐν πρωτοτύπῳ, τὰ δὲ ἀντίγραφα, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἀντικεινημένα, δὲν ἀρκοῦσι πρὸς ἀνακλήρωσιν τοῦ πρωτοτύπου, ἐκτὸς ὠρισμένων ἐξαιρέσεων, περὶ ὧν νῦν δὲν πρόκειται, ἡ δὲ παραβίασις αὐτὴ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, κατὰ τὸ ἀρθρ. 807 ἐδ. 5 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀριθ. 100 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΥΑΛΗΣ

Ἐγγράφα. - λήψεις αὐτῶν ὑπ' ὅψιν ἐν δυνόλῳ. - λήψεις ὑπ' ὅψιν περιεχομένου. - ἐπι-

χειρήματα. - οὐ χρεῖα ἰδίας αἰτιολογίας. - συμβόλαια μετὰ τρίτων. - ἐκτιμήσις ὡς ἀποδεικτικῶν μέσων. - ἀποδεικτικὴ δύναμις.

Ἐπειδὴ, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς τρίτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἐφετεῖον ἔλαβεν ἐν συνόλῳ ὑπ' ὅψιν τὸ . . . παραχωρητήριον, ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο ἡ διεκδικητικὴ τοῦ ἀναιρεσέοντος ἀνακοπή, ἐξ οὗ ἐκτεταται ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὅψιν καὶ τὴν ἐν αὐτῇ κατὰ τὸν ἀναιρεσέοντα μνείαν ὅτι ἐπὶ τοῦ παραχωρηθέντος εἰς τοῦτον οἰκοπέδου εἶχεν ἀνεγείρει αὐθαίρετως οἰκοδομὴν ὁ Ι. Σ***, ἣν ὑπεχρεώθη ν' ἀποζημιώσει, παρὰ δὲ ὅμως τὸ παραχωρητήριον τοῦτο πρὸς τὴν ἐκθεσιν τῆς κατασχέσεως, τὸ δανειστικὸν συμβόλαιον, δι' οὗ παρεχωρήθη τῷ ἐπισκευδόντι ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ὑποθήκη ἐπὶ τοῦ κατασχεθέντος, τὰς καταθέσεις τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἃς ἀναλύει, καὶ τὸ . . . παραχωρητήριον, ὅπερ ἐν συνόλῳ ἐκτιμᾷ, ἐθεώρησεν ἥκιστα πιθανοὺς τοὺς ἐν τῇ διεκδικητικῇ ἀνακοπῇ τοῦ ἀναιρεσέοντος ἰσχυρισμοὺς καὶ μᾶλλον πιθανὸν ὅτι τὸ κατασχεθὲν ἦν αὐτὸ ἐκεῖνο, ὅπερ παρεχωρήθη εἰς τὸν ὀφειλέτην Ι. Σ*** διὰ τοῦ παραχωρητήριου, ἐν ᾧ ἀφ' ἐτέρου δεχόμενον ὅτι ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς κατασχέσεως, περιγράφονται οἰκία καὶ μαγαζεῖον, ἀποκροῦσι, συνεπυγμένως μὲν πλὴν σαφῶς, τὴν τοῦ ἀναιρεσέοντος πρότασιν ὅτι τὸ τοῦ ὀφειλέτου Ι. Σ*** οἰκόπεδον οὐδεμίαν φέρει οἰκοδομὴν, ἥτις ἄλλως προτάσις, ἐπιχείρημα οὐσα πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ταυτότητος τοῦ διεκδικουμένου πρὸς τὸ κατασχεθὲν, δὲν ἐχρῆζεν εἰδικῆς αἰτιολογίας.

Ἐπειδὴ δὲν προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι τὸ ἐφετεῖον ἐκρίνεν ὑποχρεωτικὸν διὰ τὸν ἀναιρεσέοντα τὸ ὑπ' ἀριθ. 81 (1898) συμβόλαιον, δι' οὗ ἐδανείσθη ὁ ὀφειλέτης Ι. Σ*** παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ΙΙ*** χρήματα καὶ παρέσχεν αὐτῷ ὑποθήκην ἐπὶ τοῦ κτήματός του, ἀλλ' ἐκτιμᾷ αὐτὸ μετὰ τῶν λοιπῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων σχετικῶς μὲ τὴν ταυτότητα τοῦ διεκδικουμένου, οὕτω δὲ πρᾶξαν συνεμορφώθη πρὸς τὰ ἀρθρ. 256, 252 καὶ 400 Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃ ὀφείλει ὁ δικαστὴς νὰ ἐκτιμᾷ πάντα τὰ εἰς αὐτὸν ὑποβαλλόμενα ὑπὸ τῶν διαδίκων ἀποδεικτικὰ μέσα, οἷα εἰσι καὶ τὰ ἐγγράφα, καὶ καθ' ἃ τὰ ἐγγράφα, καὶ δὴ τὰ δημόσια, ἀποδεικνύουσι τὰς δηλώσεις τῶν συμβαλλομένων καὶ ἀπέναντι τρίτων, μὴ ὑποχρεομένων ὅμως ἐκ τῆς νομικῆς ἐνεργείας αὐτῶν.

Ἀριθ. 101 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΥΑΛΗΣ

Φορολογία σταφιδοκάρπου διὰ τὰ ἔτη 1895, 1896, 1897 καὶ 1898. - ἔγγειος φόρος καὶ ἐξαγωγικὸς δαδμὸς. - καταβολὴ εἰς εἶδος. - κατάθεσις ἐπὶ ἀποταμιεύσει καὶ ἀπόδειξις. - συμψηφισμὸς πρὸς καταβολήν κατ' ἐξαγωγήν. - μὴ ἐξαγωγή. - λήψεις τιμῆματος ἐκποιήσεως ὑπὸ Δημοσίου. - σύστασις Σταφιδικῆς Τραπεζῆς. - παράδοσις τῶς ἀποταμιευμένου. - τὴν παραδοτέον. - οὐ πλουτισμὸς ἐκ περιπλέον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τοὺς ἐπιβαλόντας τὴν εἰς εἶδος φορολογίαν τοῦ σταφιδοκάρπου διὰ τὰ ἔτη 1895,

1896, 1897 και 1898 νόμους και ιδίως κατά τὰ συνδυασμένα άρθρα 1, 2, 4, 5, 7 και 8 του ΒΥΚΕ' Νόμου της 6 Μαΐου 1896, ὁ ἐγγειος φόρος και ἐξαγωγικὸς δασμὸς τοῦ σταφιδοκάρπου συνίσταται εἰς τέσσαρας μὲν δραχμὰς καθ' ἐκάστην χιλιάδα ἐξαγομμένων ἐνετικῶν λιτρῶν, εἰς δέκα πέντε δὲ ἑκατοστὰ ἐπὶ τοῦ ἐξαγομμένου ποσοῦ, καταβαλλόμενα εἰς εἶδος. Καὶ ὁ μὲν εἰς χρήματα συνιστάμενος φόρος ἐκπληρόντο εἰς τὸ τελωνεῖον μόνον· κατὰ τὴν ἐξαγωγὴν, διὰ δὲ τὸν εἰς εἶδος φόρον ὠρίσθη ὅτι ὤφειλεν ὁ σκοπῶν νὰ ἐξαγάγῃ σταφιδόκαρπον νὰ καταθέσῃ, ἐπὶ ἀποδείξει ἀποταμιεύσεως, και διατηρῇ εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ Δημοσίου ἀνάλογον ποσὸν σταφιδοκάρπου ἀποταμιεύμα, τμηματικῶς συμψηφιστέον πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ παρ' αὐτοῦ (τοῦ ἐξαγαγόντος) καταβλητέου εἰς εἶδος φόρου, οὕτως ὥστε ὁ ἐξαγὼν σταφιδόκαρπον ἐξ οἰουδήποτε λιμένος τοῦ Κράτους ἡδύνατο παρουσιάζων τὰς ἀποδείξεις ἀποταμιεύσεως, νὰ ἐξοφλήσῃ δι' αὐτῶν τὸν εἰς εἶδος καταβλητέον ἐπὶ τοῦ ἐξαχθέντος ποσοῦ φόρον, ἐν ᾗ δὲ περιπτώσει δὲν ἤθελε νὰ ἐξαγάγῃ σταφιδόκαρπον και νὰ χρησιμοποίησῃ κατ' ἀκολουθίαν πρὸς πληρωμὴν τοῦ εἰς εἶδος καταβλητέου ἐξαγωγικοῦ φόρου τὰς ἀποδείξεις ἀποταμιεύσεως, ἐδικαιούτο νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ Δημοσίου τὸ ἰσότιμον τοῦ ἀποταμιευθέντος σταφιδοκάρπου του, τοῦ ἐκποιηθέντος ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὑπολογιζόμενον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῆς τιμῆς, εἰς ἣν ἤθελε πωληθῇ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ὁ σταφιδόκαρπος τῆς ἀποθήκης ἐν ᾗ ἀπεταμιεύθη, ἀφαιρουμένου λόγῳ φύρας 20/100. Ὅθεν, κατὰ ταῦτα, αἱ ἀποδείξεις ἀποταμιεύσεως ἦσαν διὰ τὸν ἀποταμιευτὴν μέσον μὲν ἐξοφλήσεως ἂν ἐνῆργει τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ σταφιδοκάρπου, τίτλος δὲ πρὸς ἀνάληψιν τοῦ ἀντιτίμου τοῦ ἀποταμιευθέντος και ἐκποιηθέντος ὑπὸ τοῦ Δημοσίου σταφιδοκάρπου του, ἂν δὲν ἤθελε νὰ ἐξαγάγῃ σταφιδόκαρπον.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ ΒΦΠΠ' Νόμου τῆς 17 Ἰουνίου 1899, δι' οὗ συνέστη ἡ Σταφιδικὴ Τράπεζα, ὀρίζοντος ὅτι αἰεὶ τὴν Σταφιδικὴν Τράπεζαν παραδοθήσεται τὸ εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον κατατεθειμένον χρηματικὸν ποσόν, τὸ προκύπτον ἐκ τοῦ τιμῆματος τοῦ ἐκποιηθέντος σταφιδοκάρπου, τοῦ εἰσαχθέντος εἰς τὰς ἀποθήκας ἀποταμιεύσεως, ἀφ' ἧς ἐπεβλήθη ἡ εἰς εἶδος φορολογία, ἀφαιρέσει τοῦ ἐκ δραχμῶν τεσσάρων φόρου και τῶν ἐξόδων τῆς διαχειρίσεως τῶν ἀποθηκῶν», ἐπαρκῶς συνάγεται ὅτι εἰς τὴν Σταφιδικὴν Τράπεζαν ἀποδίδεται τὸ ἀντίτιμον οὐχὶ παντὸς σταφιδοκάρπου εἰσαχθέντος ὑπὸ τῶν ἀποταμιευτῶν, δυνάμει τῶν μνημονευθέντων νόμων, εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ Δημοσίου και ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐκποιηθέντος, ἀλλὰ μόνον τοῦ ἀποταμιεύματος τοῦ χρησιμοποιηθέντος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατὰ τὰ εἰρημένα ἀποδείξεων ἀποταμιεύσεως, πρὸς ἐξόφλησιν φόρου, εἰς εἶδος καταβλητέου, ὡς πραγματοποιήσαντος τοῦ ἀποταμιευτοῦ τὴν ἐξαγωγὴν ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς ὁποίας εἶχεν εἰσαγάγει εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ Δημοσίου ἀνάλογον ἀποταμίευμα, διότι μόνον ἐπὶ τῆς πραγματοποιηθείσης ἐξαγωγῆς

τοῦ σταφιδοκάρπου ἡδύνατο τὸ Δημόσιον νὰ εἰσπράξῃ τὸν ἐκ δραχμῶν τεσσάρων ἐπὶ ἐκάστης χιλιάδος ἐνετικῶν λιτρῶν φόρον, περὶ οὗ διαγορεύει τὸ παρατεθὲν ἄρθρον, και νὰ ἀφαιρέσῃ κατ' ἀκολουθίαν αὐτὸν ἐκ τοῦ ἀποδοτέου εἰς τὴν Σταφιδικὴν Τράπεζαν χρηματικοῦ ποσοῦ, ὥστε ἡ Σταφιδικὴ Τράπεζα λαμβάνει ριὰ τοῦ νόμου μόνον τὸ καθαρὸν προῖον τοῦ εἰς εἶδος καταβληθέντος διὰ τὴν ἐκελευσάν ἐξαγωγὴν δασμοῦ σταφίδος. Ἡ τοιαύτη τοῦ νόμου ἐννοια καταδηλωτέρα ἀποβαίνει και ἐκ τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ Νόμου αὐτοῦ (ΒΦΠΠ'), ὅπερ καταργοῦν ὀνομαστικῶς τοὺς διαληφθέντας Νόμους ΒΤΘ', ΒΥΚΕ', ΒΦΗ' και ΒΦΜΘ', διατήρησεν ἐν ἰσχύϊ ρητῶς τὰς διατάξεις αὐτῶν ὡς πρὸς τὰς ἐν γένει σχέσεις τὰς ἐκ τῶν διατάξεων τούτων παραχθείσας. Μία δὲ τῶν σχέσεων τούτων εἶναι και ἡ παραχθεῖσα μεταξὺ Δημοσίου και ἀποταμιευτοῦ σταφιδοκάρπου, ὅστις μὴ ἐξαγαγὼν σταφιδόκαρπον, ὡς ἐσκόπει, δὲν ἐχρησιμοποίησε, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, τὰς ἀποδείξεις τῆς ἀποταμιεύσεως πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ εἰς εἶδος καταβλητέου ἐξαγωγικοῦ δασμοῦ και δικαιούται κατ' ἀκολουθίαν εἰς ἀνάληψιν τοῦ ἀντιτίμου παρὰ τοῦ Δημοσίου. Τούτων τεθέντων, ἔπεται ὅτι ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσιόντος ἐπιδιώκουσα, καθ' ἃ δέχεται και ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀκόδοσιν τοῦ ἀντιτίμου τοῦ εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ Δημοσίου κατὰ τὰ ἔτη 1896 και 1897 εἰσαχθέντος ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιόγους και τῶν δικαιιοπαρόχων τοῦ σταφιδοκάρπου και ἐκποιηθέντος ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἐπραγματοποιήθη ἡ ἐξαγωγὴ δι' ἣν ἀπεταμιεύσαν αὐτὸν, δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον και προσηκόντως ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως. Ὅρθου δὲ ἔντος τοῦ διατακτικοῦ οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν τὸ τυχὸν ἀστοχὸν τῶν αἰτιολογιῶν.

Ἐπειδὴ μηδεμιᾶς κατὰ τὰ εἰρημένα περιουσίας τοῦ ἀναιρεσιόντος ἢ τῶν δικαιιοπαρόχων τὸν περιελθούσης εἰς τὴν Σταφιδικὴν Τράπεζαν, δυνάμει τοῦ περὶ συστάσεως αὐτῆς Νόμου, οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ οἱ περὶ ἀδίκου πλουτισμοῦ κανόνες τοῦ δικαίου, ἐφ' ὧν ἡ δευτέρα τῆς ἀγωγῆς θεμελιούται βάσις.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 28 τοῦ ΓΚΗ' Νόμου τῆς 21 Ἰουνίου 1904 προνοεῖ ἀποκλειστικῶς και ρητῶς περὶ τῶν ἀποδείξεων ἀποταμιεύσεως, ὡς ἡ Σταφιδικὴ Τράπεζα ἐξέδωκε δυνάμει τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ περὶ συστάσεως αὐτῆς Νόμου ΒΦΠΠ' εἰς τοὺς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1899 και ἐφεξῆς ἀποταμιεύσαντας εἰς τὰς ἀποθήκας αὐτῆς σταφιδόκαρπον, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς φόρος καταβλητέος εἰς εἶδος διὰ τὴν σκοπούμενην ὑπ' αὐτοῦ ἐξαγωγὴν σταφιδοκάρπου, ἥτις δὲν ἐπραγματοποιήθη και κανονίζει μόνον τὰς σχέσεις τῶν κατόχων τῶν τοιούτων ἀποδείξεων ἀπέναντι τῆς Σταφιδικῆς Τραπέζης, ὡς ἐκποιησάσης τὸν σταφιδόκαρπον και λαβούσης τὸ τίμημα. Δὲν ἐφαρμόζεται ἀρα ἡ διάταξις αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἀποδείξεων ἀποταμιεύσεως, ὡς κατὰ τὰ ἔτη 1896 και 1897, περὶ ὧν πρόκειται, ἐξέδωκε τὸ Δημόσιον διὰ τὸ ἐναποτεθὲν εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ ἐναποταμίευμα σταφιδοκάρπου, κατὰ τὰ διαληφθέντα ἄρθρα 4 και 7 τοῦ ΒΥΚΕ' Νόμου.

Ἀριθ. 102 (1907) Τμ. Α΄

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Χ. ΚΑΨΑΛΗΣ

Ἀνανέωσις.— δύναται καὶ δι' ἐκδόσεως συναλλαγματικῆς. — στοιχεῖα πρὸς τοιαύτην. — ἀποδοχὴ συναλλαγματικῆς. — ἔννοια ὀχέσεως. οὐκ ἀπόδοσις ἐνοχικῆς μεταξὺ ἐκδότου καὶ ἀποδέκτου ὀχέσεως. — πρόβλεψις δι' ἀποδοχῆς ἢ δι' ὑπάρξεως χρέους παρ' ἀποδέκτου. — δόσις ἀντὶ καταβολῆς. — πότε ἀποτελεῖ ἐξόφλησιν. — κατάσχεσις ὑπὸ τρίτου. — χρέος δι' ὃ ἡ ἀποδοχὴ συναλλαγματικῆς. — μὴ καθορισμὸς ἀκυρωτικῶν λόγων.

Ἐπειδὴ, ναὶ μὲν κατὰ τοὺς Νόμ. 4 καὶ 8 § 1 Πανδ. (46.2) οὗς ὁ ἀναιρεσίω ἐπικαλεῖται, ἀνανέωσις, ἥτοι κατάργησις προτέρας ἐνοχῆς καὶ σύστασις νέας, δύναται νὰ ἐπέλθῃ καὶ δι' ἐκδόσεως συναλλαγματικῆς, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο δέον νὰ συνυπάρξωσι μὲν αἱ βουλήσεις τῶν συμβαλλομένων μερῶν πιστωτοῦ καὶ ὀφειλέτου, νὰ προκύπτῃ δ' ἀναμφιβόλως ἡ περὶ ἀνανέωσης πρόθεσις αὐτῶν. Εἰπόν ἄρα τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι μόνῃ τῇ ἀποδοχῇ συναλλαγματικῆς, ἐκδοθείσης ὑπὸ τοῦ Ε. Ν^ο, ἦν διὰ τῆς δηλώσεώς του προέβαλεν ὁ ἀναιρεσίω, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἄνευ ἄλλου πρόσθετου στοιχείου, ἥτοι ἄνευ τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι ἡ ἀποδοχὴ ἐγένετο ἐπὶ τῷ κοινῷ σκοπῷ ἀμέσου καὶ τελειωτικῆς διακανονίσεως τοῦ παλαιοῦ χρέους, δὲν ἐνεργεῖ ὡς πληρωμὴ τῶν ἐκ τῆς ἐταιρίας πιθανῶν κερδῶν, ἅτινα ὤφειλε πρὸς ἐκείνον ὁ ἀναιρεσίω καὶ δι' αὐτὴν ἐνηργήθη συντηρητικὴ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσίω κατασχέσις, δὲν παρεδίωκε τὸν Ἀστυκὸν Νόμον, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως ἐλέγχεται ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἀρθρῶν 117—121, 149 καὶ 173 Ἐμπορ. Νόμου, ἡ ἀποδοχὴ συναλλαγματικῆς οὐδὲν ἕτερόν ἐστίν εἰμὴ ἐντολῇ, ἦν ὁ ἐκδότης δίδει πρὸς τὸν ἀποδέκτην, καὶ δι' ἧς οὗτος ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ πληρώσῃ τὴν συναλλαγματικὴν πρὸς τὸν κομιστὴν, ἀπέναντι τοῦ ὁποῖου ὡς καὶ ἀπέναντι τῶν ὀπισθογράφων θεωρεῖται λαβὼν τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς μέσα, τοὔτεστι τὴν πρόβλεψιν. Οὕτε ἄρα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἐμπ. Νόμου ἀποτελεῖ ἡ ἀποδοχὴ συναλλαγματικῆς αὐτὴ καὶ μόνῃ πληρωμὴν τοῦ προϋπάρχοντος τυχόν χρέους τοῦ ἀποδέκτου πρὸς τὸν ἐκδότην, ὡς ἀβασίμως ὑποστηρίζει ὁ ἀναιρεσίω.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς δευτέρας αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δεικνύται, τὸ πρωτοδικεῖον ἀποφαίνεται γενικῶς ὅτι ἡ ἀποδοχὴ τῆς συναλλαγματικῆς, καὶ ὅταν ἀκόμῃ ὑπάρχῃ ἡ κατὰ τὸ ἀρθρ. 116 τοῦ Ἐμπ. Νόμου πρόβλεψις παρὰ τῷ ἀποδέκτῃ, δὲν συνεπάγεται, καθ' ἑαυτὴν καὶ ἄνευ τινὸς λόγου καταργητικοῦ τῶν ἐνοχῶν, τὴν λύσιν τοῦ ἐνοχικοῦ δεσμοῦ, τοῦ ὑφισταμένου μεταξὺ τοῦ ἐκδότου ὡς δανειστοῦ καὶ τοῦ ἀποδέκτου ὡς ὀφειλέτου, προστιθῇσι δὲ ὅτι κατὰ μείζονα λόγον τοῦτο εἶναι ὀρθόν, ὅταν ἡ πρόβλεψις συνίσταται εἰς χρέος τοῦ δέκτου πρὸς τὸν ἐκδότην, ἐντεῦθεν ἐπεταί ὅτι τὸ δικαστήριον οὕτε διέκρινε μεταξὺ προβλέψεως ἀπ' εὐθείας εἰς χρήματα πεμφθείσης ἐπὶ τῷ προορισμῷ ἐξοφλήσεως τῆς συναλλαγματικῆς

καὶ προβλέψεως συνισταμένης εἰς πρότερον χρέος τοῦ ἀποδέκτου, οὔτε ἀπένειμεν εἰς τὸ πρῶτον εἶδος ἀποτελέσματα πληρωμῆς, ἅτινα ἡρνήθη διὰ τὸ δεύτερον, ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ἄρα λόγος ἀναιρέσεως στερεῖται ἀκρίβειας.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς ἡ δόσις ἀντὶ καταβολῆς ἐπιφέρει, ὡς διατείνεται ὁ ἀναιρεσίω, ἀπόθεσιν τῆς προτέρας ἐνοχῆς, ἰσοδυναμοῦσα πρὸς πληρωμὴν, ἀλλ' ἀπαραίτητος πρὸς τοῦτο ὅρος εἶναι ἡ τοῦ πιστωτοῦ συναίνεσις. ἦν ἐν προκειμένῳ δὲν προέτεινεν ὁ ἀναιρεσίω, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου δεκτὰ γενόμενα, ὡς εἴρηται, περιστατικά. Ἀβάσιμος ἄρα ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς δέγεται τὸ πρωτοδικεῖον ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀπόφασιν, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσίω τῇ ἐπιβληθείσῃ εἰς χεῖρας τοῦ ἀναιρεσίοντος κατάσχεσις ἐγένετο διὰ χρέος τούτου πρὸς τὸν Σ. Ν^ο προερχόμενον ἐκ κερδῶν παραχθησομένων ἐκ τῆς μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὑφισταμένης ἐταιρίας. Ἀφ' οὗ δὲ τὸ χρέος τοῦτο δὲν ἀπεσθίσθη, ὡς εἴρηται, διὰ μόνῃς τῆς ἀποδοχῆς τῆς συναλλαγματικῆς, τῆς ὑπὸ τοῦ συνεταίρου Ν^ο ἐκδοθείσης, ἐπεὶ οὐδὲν ἡ κατάσχεσις δὲν ἐνηργήθη διὰ χρέος ἐκ συναλλαγματικῆς, ὅπερ κηρύττει ἀκατάσχετον τὸ ἀρθρ. 920 § 3 Πολ. Δικονομίας. Ἄρα ὁ εἰς παράθεσιν τῆς διατάξεως ταύτης ἀναγόμενος λόγος ἀναιρέσεως στερεῖται ὑποστάσεως (*).

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναιρέσεως ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν προέβη εἰς ἐρευναν τῶν λοιπῶν ἀκυρωτικῶν τῆς κατασχέσεως ἐνστάσεων τοῦ ἀναιρεσίοντος εἶναι ἀόριστος καὶ δικαστικῶς ἐκτιμήσεως ἀνεπίδεκτος, ὡς μὴ διακριτῶν ὁποῖαι ἦσαν αἱ ἀκυρωτικαὶ ἐνστάσεις ἃς προέτεινε καὶ ἃς ἀδικάστους κατέλιπε τὸ πρωτοδικεῖον.

Ἀριθ. 103 (1907) Τμ. Α΄

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΑΙΔΑΛΗΣ

Ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα ἐνστάσεις. — χαρακτῆρ. — ἐνστάσις μὴ καταβολῆς ἀντιτίμου. — ἄτακτος ὀπισθογράφου. — ἐντολῇ. — θάνατος ὀπισθογράφου.

Ἐπειδὴ, ὡς σαφῶς συνάγεται ἐκ τῶν ἀρθρῶν 180, 185, 209 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἀπόφασις, ἡ ἀπορρίπτουσα ἐνστάσιν καὶ μὴ ἀποφαινομένη ἐπὶ τῆς οὐσίας δὲν εἶναι ὀριστικὴ, κατ' ἀκολουθίαν τὸ ἐφετεῖον δεχθὲν ὅτι ἡ... ἀπόφασις τούτου, καίπερ μὴ ἀποφαινομένη ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς διαφορᾶς εἶναι ὀριστικὴ καὶ μὴ ἐπιδεκτικὴ ἀνακλήσεως, ὡς

(*) Ὡς ἐκ τῆς ἀποφάσεως φαίνονται τὰ θέματα, ὑπάρχει αἰσθητὴ ἐν ταῖς λύσεσι στενωπὴ. Ὡς δὲ νὰ καταλείβῃται εἰς χεῖρας τοῦ ἀναιρεσίοντος διὰ χρέος τούτου πρὸς τὸν Σ^ο ἐξ ἐταιρίας καὶ ὁ ἀναιρεσίω οὕτως ἐδήλωσεν ὅτι διὰ τὸ χρέος τοῦ τοῦτο ἀπεδέχθη συναλλαγματικὴν ἐκδοθείσαν ὑπὸ τοῦ Σ^ο. Ἐὰν ταῦτα εἶναι ἀληθῆ, πῶς ἂν θεραπείαν δύναται νὰ παρασχωρῇ τὰ διὰ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως ἱατροσόφια εἰς τὴν βαρεῖαν ἀσθένειαν τοῦ ἀναιρεσίοντος τοῦ νὰ πληρώσῃ δις — ὁ πρὸς τὸν Σ^ο χρέος του, καὶ τῷ κατασχόντι καὶ τῷ κομιστῇ τῆς συναλλαγματικῆς;

πρὸς τὴν διάταξιν δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἐνστασις τοῦ ἀναιρεσιόντος, περὶ μὴ καταβολῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ι. Κ^{***} πρὸς τὸν ὀπισθογράφον τοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου Δ. Γ^{***} τοῦ ἀντιτίμου αὐτοῦ, παρεβίασε τὰς ρηθείσας οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, προφανῶς δ' ἐνεκα τούτου καὶ τὴν ἐτέραν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 351 τῆς αὐτῆς Δικονομίας παρεβίασε μὴ ἐπιβάλλον τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ Ι. Κ^{***} τὸν ἐπαχθέντα αὐτῷ ὅρκον περὶ τῆς ρηθείσης ἐνστάσεώς του, ἐτι δὲ καὶ ἀναιτιολόγητον κατέλιπε τὴν ἀπόφασίν του, ὡς πρὸς τὸν ὑποβληθέντα οὐσιώδη ἰσχυρισμὸν ὅτι ἡ πρὸς τὸν ἀναιρεσιβλήτον Ι. Κ^{***} ὀπισθογράφησις τοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου, οὔτε ὡς ἀτακτος δύναται νὰ ἰσχύσῃ, διότι ὁ ὀπισθογράφος Δ. Γ^{***} ἀπέθανε πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ ἔπαυσεν οὕτω ἡ δοθεῖσα διὰ τῆς ἀτάκτου ὀπισθογραφῆσεως ἐντολή.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Αριθ 64 (1907)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Ν. ΒΑΦΑΣ

Ἀνάκλησις συνδίκων.- προτάσει εἰσπηγτοῦ. αἰτήσας δανειστοῦ.- τρόπος.

Ἐπειδὴ οἱ Π. Γ^{***} καὶ Α. Ζ^{***} εἶναι σύνδικοι ὀριστικοί, ἀνάκλησις δὲ συνδίκου ὀριστικοῦ δὲν δύναται νὰ γείνη εἰμὴ τῇ προτάσει τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς πτωχεύσεως, μόνον δὲ ἂν πιστωτῆς ὑποβάλλῃ αἴτησιν εἰς τὸν εἰσηγητὴν ὅπως προκαλέσῃ τὴν ἀνάκλησιν συνδίκου, οὗτος δὲ δὲν πράξῃ τοῦτο, δύναται ὁ αἰτήσας πιστωτῆς νὰ ὑποβάλλῃ τὴν περὶ ἀνάκλησεως αἰτησίν του εἰς τὸ δικαστήριον ἀπ' εὐθείας κατὰ τὸ ἄρθρ. 468 Ἑμπ. Νόμου, ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ὁποίου συνάγεται ὅτι δὲν εἶναι δεκτὴ αἰτησις πιστωτοῦ, ζητοῦντος τὴν ἀνάκλησιν ὀριστικοῦ συνδίκου, ὑποβαλλομένη εἰς τὸ δικαστήριον, ἂν ταύτην δὲν ὑπέβαλεν εἰς τὸν εἰσηγητὴν τῆς πτωχεύσεως παρῆλθον δὲ ἀπὸ τῆς υποβολῆς αὐτῆς ὁκτὼ ἡμέραι καὶ ὁ εἰσηγητῆς δὲν ἐζήτησεν ἀπὸ τὸ δικαστήριον τὴν ἀνάκλησιν τοῦ συνδίκου.

Ἀριθ. 82 (1907)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Πλειόνες διάδικοι ἐν διαφόροις κατοικίαις.- παρέκτασις προθεσμίας ἐπὶ τῇ ἀπωτέρᾳ.- πώλησις ἀκινήτου ἀνελίκου ἄνευ διατυπώσεων.- παρέλευσις πενταετίας ἀπὸ ἐνηλικίωτος.- μείωσις χρόνον πρὸς ἐνηλικίωτον.- ποταὶ ἀκυρότερες.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς, ὅπου ἐπέκτασις τῆς προθεσμίας κατὰ τὸ ἄρθρ. 195 τῆς Πολ. Δικονομίας χωρεῖ ἐπὶ πλειόνων προσώπων κατοικούντων εἰς διαφόρους τόπους, ἡ ἀπωτέρα ἀπόστασις ρυθμίζει κοινῶς πρὸς πάντα τὴν τοιαύτην ἐπέκτασιν· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου καίτοι τῆς μιᾶς ἐναγούσης κατοικοῦσης εἰς διάφορον τῶν λοιπῶν τόπον, ὑπάγοντες εἰς ἕτερον ἐφετεῖον, δὲν ὑπάρχει περίπτωσις ἐπέκτασεως τῆς κοινῆς τῶν ὁκτὼ ἡμερῶν προθεσμίας πρὸς ἐνάσκησιν ἀνακοπῆς κατ' αὐτῆς,

ὥστε καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς ἐναγομένους νὰ χωρῇ ἡ αὐτὴ ἐπέκτασις, διότι καὶ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 1 καὶ 2 τοῦ ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου 1836 Διατάγματος ἐξάγεται ὅτι τὰ ἄρθρα 195 καὶ 196 Πολ. Δικονομίας ἐφαρμόζονται μόνον ἐὰν ὁ εἰς ἄλλον τόπον κατοικῶν διάδικος δὲν ἔχῃ διορίσει ἀντίκλητον ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἐν Σπέτσαις κατοικοῦσα εἶχε διορισμένον ἐν Ἀθήναις πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον διὰ πάντα τὰ δικαστήρια τοῦ Κράτους, παντὶς βαθμοῦ καὶ δικαιοδοσίας, τὸν δικηγόρον Ν. Δ^{***}, δι' οὗ καὶ παρέστη κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ πρωτόδικος ἐρήμην ἀπόφασις, καὶ οἱ ἐρημην δικασθέντες ἐναγόμενοι τὸν δικηγόρον Μ. Σ^{*}. Ὅθεν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως κοινοποιηθείσης τῷ πληρεξουσίῳ καὶ ἀντικλήτῳ τῶν ἐρήμην δικασθέντων ἐναγομένων τῇ 28 Φεβρουαρίου 1906, ἐγκύρως οὗτοι ἠδύναντο μετὰ τὴν 8 Μαρτίου 1906 κατὰ τὰ ἄρθρα 752 καὶ 756 τῆς Πολ. Δικονομίας νὰ ἐνασκήσωσιν ἔφεσιν κατ' αὐτῆς τῇ 5 Ἀπριλίου 1906, ἀπορριπτέα δὲ ὡς ἀβάσιμος τυγχάνει ἡ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἐπιδίκου ἐφέσεως ἐνστάσις τῶν ἐναγόντων, στηριζομένη ἐπὶ τῷ ἀβάσιμῳ λόγῳ ὅτι ἡ πρὸς ἀνακοπὴν, κατὰ τῆς ἐν Σπέτσαις κατοικούσης, προθεσμίας τῶν ἐναγομένων ὑπόκειται εἰς παρέκτασιν, διαρκούσης τῆς ὁποίας ἐνήσκησαν οὗτοι τὴν ἐπιδίκον ἔφεσιν των (*).

Ἐπειδὴ ἡ καθιερουμένη διὰ τῆς διατάξεως 3 Κ. Ν. 74, Β. Χ. δ' 66 καὶ Ἀρμέν. Α' 16¹ 14 μετὰ πενταετίαν τῆς ἐνηλικιώσεως ἀπόκρουσις τοῦ ἐνηλικιωθέντος ἀνελίκου ἀγωγῆς ἐπὶ ἀκυρώσει ἐκποιήσεως ἀκινήτου αὐτοῦ ὑπὸ ἐπιτρόπου τοῦ ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα, ὡς μὴ καταργηθεῖσα διὰ τοῦ ἄρθρ. 137 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας ἀνελίκων νεωτέρου Νόμου, ὅπερ κατῆργησε τοὺς εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦ νόμου τούτου ἐναγομένους ὀρισμοὺς Ρωμαϊκῶν καὶ Βυζαντινῶν νόμων. Ἡ δὲ ἀπόκρουσις αὕτη, ἀφορώσα οὐχὶ εἰς τὸν σιωπηρᾶς ἐγκρίσεως τῆς πωλήσεως, ἀλλ' εἰς ἀπώλειαν, ἐνεκα ἀπραξίας δικαιώματος προβολῆς αὐτῆς, ἀποτελεῖ ἐνστάσιν παραγραφῆς, ἀ-

(*) Ἐχομεν τὰς δεινотάτας τῶν ἀμφιβολιῶν. Τὸ θέμα ἦτο περὶ τοῦ παραδεκτοῦ ἐφέσεως γενομένης ὑπὸ διαφόρων ὁμοδίκων ἐντὸς τῆς δι' ἑνα αὐτῶν κατοικούντων εἰς ἄλλον τόπον κατὰ παρέκτασιν προθεσμίας τῆς ἀνακοπῆς. Ἡ ἀπόφασις εὐρίσκει ὅτι δὲν ὑπῆρχε δι' αὐτὸν παρέκτασις προθεσμίας, διότι οὗτος εἶχε διορίσει ἀντίκλητον ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου (ὑποθέτομεν καὶ τὸν τόπον τοῦ ἀντιδίκου του, πρὸς τὴν ἐν σελ. 556 παρόντος τόμου ὑπὸ τὴν 214 Ε. Α. σημείωσιν). Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Ἡ ἀπόφασις ὑποδεικνύει ὅτι ἐπὶ πλειόνων διαδίκων, ὧν τις κατοικεῖ ἐν ἐτέρῳ τόπῳ καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ κέκτηται παρέκτασιν προθεσμίας πρὸς ἐνέργειαν ἐνδίκων μέσων, ἡ παρέκτασις αὕτη οἶονε διὰ διαπιδύσεως μεταδίδεται καὶ εἰς τοὺς ἐτέρους. Τοῦτο εἶναι ἀπολύτως ἐσφαλμένον, διότι ἡ ὁμοδικία δὲν προσδίδει ἄλλα δικαιώματα εἰμὴ τῆς συνεκδικάσεως καὶ τῆς οἰκονομίας δαπανῶν, ὅπερ κατορθοῦται διὰ τῆς συνεκδικάσεως, εἰς ἣν καὶ μόνον τὸ ἄρθρον 541 Πολ. Δικονομίας καθιστᾷ συμμετόχους καὶ τοὺς λοιποὺς ὁμοδικούς τῆς δι' ἑνα αὐτῶν παρεχόμενης παρεκτάσεως.

ναγομένη δὲ εἰς χρόνον μετὰ τὴν ἐπιτροπείαν καὶ εἰς παραμέλτησιν ἐνεργείας ἀνηλίκων δὲν ἀποτελεῖ ἀντικείμενον τοῦ Νόμου περὶ ἐπιτροπείας καὶ ἀνηλίκων, ὅστις ρυθμίζει τὰς ἐνεργείας τοῦ ἐπιτρόπου καὶ τοῦ ἀνηλίκου καὶ τὰς συνεκείας αὐτῶν καὶ τὴν ἐν γένει διαχείρισιν τῶν ὑποθέσεων τοῦ ἀνηλίκου καὶ τὴν ἐκπροσώπησιν αὐτοῦ μόνον ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἡ ἀνηλικιότης. Ἀντιτάσσεται δὲ ἡ ἐνστάσις αὕτη οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ ἡ διεκδικήσις κατὰ διεκδικητοῦ ἀγωγῆς ἀλλὰ καὶ ὑπὸ παντὸς ἐναγομένου ἐπὶ ἀκυρώσει τῆς μετ' αὐτοῦ παρανόμου δικαιοπραξίας τοῦ ἐπιτρόπου περὶ ἐκποίησης τῆς κυριότητος πράγματος τοῦ ἀνηλίκου, διότι ἡ προσβολὴ τῆς ἐκποίησης περιλαμβάνει ἀναγκαίως καὶ τὴν τοῦ τίτλου, δι' οὗ ἡ ἐκποίησις ἐπραγματώθη, οὐδὲ δύναται νὰ ἀκυρώται οὗτος ἡ δὲ δι' αὐτοῦ ἐκποίησις νὰ μείνῃ ἰσχυρά.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἄνω μνημονευθεισῶν διατάξεων, χρόνος ἐξ οὗ ἄρχεται ἡ πενταετία, εἶναι ἡ τελεία ἡλικία, ἀναφέρεται δὲ τὸ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας, ὡς ἔκτοτε ἀρχομένης αὐτῆς τότε, ἐπομένως ἀφοῦ διὰ τοῦ Νόμου ΧΠΘ' (1861) ἡ ἐνηλικιότης ἀπὸ τοῦ 21 ἔτους ἄρχεται, ἀπὸ τούτου μετρεῖται ὁ χρόνος τῆς παραγραφῆς, οὐδεμία δὲ ἐν ταῖς διατάξεσι διάκρισις γίνεται περὶ προακτουμένης γνώσεως ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος τῶν ἀκυροτήτων τῆς ἐκποίησης.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν αἱ ἄνω διατάξεις δὲν ἤθελον ἔχει τὴν εὐρυτέραν ἔκτασιν, ὅτι περιλαμβάνουσι πᾶσαν ἀκυρότητα ἐναγομένην εἰς τὴν ἐν γένει δικασίαν πωλήσεως κτήματος ἀνηλίκου, ἀλλ' ὅτι ἐφαρμόζονται εἰς τὴν ἐνεκα ἐλλείψεως ἀποφάσεως ἐπιτροπείας τὴν ἐκποίησιν ἀκυρότητα, ἐπὶ τοῦ προκειμένου προβάλλεται ἀκυρότης ἀκριβῶς λόγῳ ἐλλείψεως ἀποφάσεως συγχωροῦσης τὴν ἀνευ κλειστηριασμοῦ ἐκποίησιν.

Ἀριθ. 97 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Χ. ΡΟΥΦΗΣ

Ἐκδότης συναλλαγματικῆς. - διττὴ ἀγωγή κατ' ἀποδέκτου. - παραγραφὴ ἐκατέρως. - ἀγωγή ἐκ γραμματίου λόγῳ δανείου. - παραγραφὴ.

Ἐπειδὴ ὁ ἔχων παρὰ τῷ ἀρνηθέντι τὴν πληρωμὴν ἀποδέκτη πρόβλεψιν ἐκδότης, ἐκτὸς τῆς ἐκ τῆς συναλλαγματικῆς ἀγωγῆς, ἦν πράγματι κέκτηται, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν τῶν ἀρθρῶν 140 καὶ 167 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου, τῆς ἐναγομένης εἰς τὴν πενταετὴ τοῦ ἀρθροῦ 189 παραγραφῆς, δύναται νὰ ἐνασκήσῃ συνάμα καὶ τὴν ἐκ τῆς ἐντολῆς ἀπορρέουσαν εὐθείαν ἀγωγήν κατὰ τοῦ ἀποδέκτου, διότι οὗτος, καίπερ λαβὼν πρόβλεψιν καὶ ἀποδεχθεὶς τὴν συναλλαγματικὴν, δὲν ἐξεπλήρωσε τὴν ἐντολήν, ἀρνηθεὶς τὴν πληρωμὴν αὐτῆς κατὰ τὴν λήξιν τῆς, τοιαύτην δὲ βᾶσιν ἔχουσα ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ὡς ἐκ τοῦ συνόλου αὐτῆς ἀνεκδοιάσεως προκύπτει, καὶ ἐπιδιώκουσα τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ληφθέντος ἀντιτίμου τῆς συναλλαγματικῆς σὺν τῷ διαφέροντι, διὰ τὴν μὴ ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς, δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν τοῦ ἀρθρ. 189 τοῦ Ἐμπ. Νόμου παραγραφῆς, ἀλλ' εἰς τὴν τρια-

κονταετὴ τοῦ κοινού δικαίου, ἥτις προφανῶς δὲν συνεπληρώθη, δι' ὃ ἀπορριπτὰ ἀποβαίνει ἡ περὶ πενταετοῦς παραγραφῆς ἐνστάσις τῶν ἐφεσιδλήτων ὡς νόμῳ ἀστήρικτος (Πρβ. Boistel No 846 Alaunet V, No 1552 Bravard III σελ. 549). Ἡμάρτεν ἄρα τὸ πρωτοδικεῖον θεωρήσαν ὡς χωροῦσαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν πενταετὴ παραγραφῆν.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸ β' κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς τὸ ἐκ δραχμῶν 1950 ὀρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν ὡς παραγεγραμμένην, ἄτε παρελθούσης πενταετίας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ γραμματίου εἰς διαταγὴν, ὅπως ἐμπορικῶς, ὡς φέροντος ὑπογραφὰς ἐμπόρων κατὰ τὸν συνομολογούμενον ἰσχυρισμὸν τῶν ἐφεσιδλήτων καὶ τὸ σχετικὸν παράπανον τοῦ ἐκκολλούντος ἀπορριπτέον κρίνεται, ὡς μὴ βάσιμον, καθόσον καίπερ τῆς ἐν αὐτῷ αἰτίας προερχομένης ἐκ δανείου μόνον ἐνοχικὸς δεσμός γεννᾶται ἐκ τοῦ γραμματίου καὶ τούτου τὴν ἀγωγήν ἐνασκει ὁ εἰς οὗ τὴν διαταγὴν ἐκδίδεται τὸ γραμμάτιον, παραγεγραμμένην κατὰ τὴν γενικὴν διατάξιν τοῦ ἀρθρ. 189 τοῦ Ἐμπ. Νόμου μετὰ πενταετίαν· εἰ καὶ ἡδυνάτῃ τις ἀμφιβάλλων εἰπεῖν ὅτι τὸ μεταξὺ ἐκδότου τοῦ γραμματίου καὶ τοῦ εἰς οὗ τὴν διαταγὴν ἐκδίδεται ἐνοχικοῦ δεσμοῦ προὔκάρχοντος καὶ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἐρειδομένης ἐπὶ τοῦ δανείου, δὲν ἔχει χώραν ἡ τοῦ ἀρθροῦ 189 τοῦ Ἐμπ. Νόμου παραγραφὴ, ἀλλ' ἡ τοῦ κοινού δικαίου τριακονταετῆς καὶ ἡμαρτημένως τὸ πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν ὡς παραγεγραμμένην (*).

(*) Ἡ ἀπόφασις τοῦ πρωτοδικείου ὑπῆρξε καὶ ὀρθὴ καὶ συνεπὴς, δὲν δύναται δὲ νὰ λεχθῇ τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὴν ἄνω ἀπόφασιν. Διότι δι' ὅν λόγον ἡ σχέση τῆς συναλλαγματικῆς δὲν δύναται νὰ καλύψῃ τὴν τῆς προβλέψεως, διὰ τὸν αὐτὸν ἔπρεπε καὶ ἡ τοῦ γραμματίου νὰ μὴ καλύπτῃ τὴν προηγουμένην τοῦ δανείου. Ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι οὐδ' ὀρθὴ εἶναι, διότι παρὰ τὴν κατηγορηματικὴν θέλησιν τοῦ νόμου, τοῦ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν διὰ παρελθούσης πενταετίας ἀσφάλειαν ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς σχέσεσι, διὰ δικαστικῶν σοφισμάτων ἐμβάλλει εἰς αὐτὰς τὸν τάρχεον μῖα βλοκλήρου τριακονταετίας. Αἱ παρατιθέμεναι συγγραφικαὶ δικαιολογίαι ἀφοοῶσι τὸν πληρωτὴν, οὐχὶ δὲ τὸν ἀποδέκτην.

Ἡ πρωτόδικος 3810 (1905) Πρωτοδ. Ἀθηνῶν, ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ πρωτοδίκου κ. Ν. Νισιάρρα, ἔχει οὕτως:

Ἐπειδὴ ὁ καταβαλὼν ἐκδότης ὁ ἀποστέλλας πρόβλεψιν ἔχει κατὰ τοῦ ἀποδέκτου τὴν ἐκ τῆς συναλλαγματικῆς ἀγωγήν, ὑποκαθιστάμενος εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ κομιστοῦ, καθ' ὅσον κατὰ τὴν κρατοῦσαν γνώμην περὶ τῆς ἐννοίας τῆς σχετικῆς διατάξεως τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου (L. 35 Πανδ. 46.11) καὶ τοῦ ἀρθρ. 140 Ἐμπορ. Νόμου, ἡ καταβολὴ ἐκ μέρους τοῦ συνοφειλέτου δὲν γίνεται ἐπὶ σκοπῷ ἐξοφλήσεως, ἀλλ' ἀγορᾶς τῆς ἀπαιτήσεως ἀπέναντι τοῦ πρωτοφειλέτου (Lyon Caen precis du dr. comm. 33. 1259 καὶ συνεπῶς ἡ τοιαύτη ἀγωγή ὑπάγεται εἰς τὴν τοῦ ἀρθροῦ 189 τοῦ Ἐμπ. Νόμου πενταετὴ παραγραφῆν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀρθρ. 189 Ἐμπ. Νόμου, πᾶσα ἀγωγή ἀφοῦσα συναλλαγματικὴν καὶ εἰς διαταγὴν γραμμάτια ὑπογεγραμμένα ἀπ' ἐμπόρους ἢ ἀναφερόμενα εἰς ἐμπορικὰς πράξεις, παραγράφεται μετὰ

Ἀριθ. 100 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Διορισμὸς ἐκκαθαριστῶν. - ὀριστικότης ἀπο-
δόσεως. - παραδεκτὸν ἐξέδωκεν κατὰ προτε-
νικὸν νόμον. - αἰτήσεις περὶ διορισμοῦ ὀρι-
στῶν. - χρονικὸν ὄριον ὑποβολῆς.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἄλλος μὲν αἰ-
τήσεις τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς ἀπέρριψεν, ἄλ-
λας δὲ ἐδέχθη καὶ ἀπεράνθη τελειωτικῶς ἐπὶ τῆς
προκειμένης διαφορᾶς, ἀπέκδυθέντος τοῦ πρωτοδί-
κου δικαστηρίου πάσης περαιτέρω ἐξουσίας, καθό-
σον μετὰ τὸν διορισμὸν τῶν ἐκκαθαριστῶν οὐδὲν
ζήτημα ἀπομένει ἐκκρεμὲς πρὸς λύσιν, ἐπομένως
τυγχάνει ὀριστικῇ (Α. Π. 11 τοῦ 90) καὶ νομίμως
ἐκκασκεῖται συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 178 τοῦ
Προτ. Ὁργανισμοῦ, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Νό-
μου ΑΦΔΔ τοῦ 1887.

Ἐπειδὴ, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν ... ἀποφάσεων τοῦ
προξενικοῦ δικαστηρίου, ἡ αἴτησις περὶ διορισμοῦ
ἐκκαθαριστῶν ἀπερρίφθη, καθόσον περιέχουσι ρη-
τὴν περὶ τούτου αἰτιολογίαν καὶ ἀντίστοιχον ἀπορ-
ριπτικὴν διάταξιν. Αἱ ἀποφάσεις δὲ αὗται, ἀποφαν-
θεῖσαι ἐπὶ εἰδικοῦ κεφαλαίου τῆς ἀγωγῆς καὶ ἀ-
πορρίψασαι αὐτοτελῆ αἰτήσιν αὐτῆς, εἰσὶν ὡς πρὸς
τοῦτο ὀριστικαί, ἅτε ἀπεκδυθέντος τοῦ δικαστηρίου
πάσης περαιτέρω ἐξουσίας ἀναφορικῶς πρὸς τὴν
αἴτησιν περὶ διορισμοῦ ἐκκαθαριστῶν ὅθεν οὐκ ὀρ-
θῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἐναντίον τῆς
διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 180 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀ-
νεκάλεσεν ὀριστικὰς ἀποφάσεις καὶ ἐδέξατο αἰτή-
σιν ἀπορριφθεῖσαν ὡς εἴρηται ὀριστικῶς.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις περὶ διορισμοῦ διαιτητῶν ἡ-
δύνατο νὰ γείνη μέχρι τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς,
μετὰ ταῦτα ἀπαράδεκτος ἐστὶ καὶ ὀρθῶς ἀπερ-
ρίφθη ὑπὸ τοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου, ὡς εἰσα-
χθεῖσα τὸ πρῶτον διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἐνάγον-
τος (Οἰκονομ. Πολ. Δικονομία § 225).

Ἀριθ. 120 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Ἐπιδοθητικὴ ἐφεσις. - ἀνατροπή. - ὑπόλο-
γισμὸς τριετίας.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἐπιδίκου ἐπιδο-
θητικῆς ἐφέσεως, ἡ νῦν ἐναγομένη Μονὴ προέβη
εἰς ἀσκησιν αὐτῆς ἀμφιβάλλουσα περὶ τῆς ἀρμοδιό-
τητος τοῦ Ἐφετείου Κερκύρας, ἐνώπιον τοῦ ὁποῦ
ἤσκησεν ἐτέραν ἐφesis, ἐκάλεσε δὲ τὰ ἐφεσιδλήτα
καταστήματα ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν

πάντες ἴτη ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ διαμαρτυρικοῦ καὶ
ἀπὸ τῆς τελευταίας δικαστικῆς καταδιώξεως, ἂν δὲν
ἐξεδόθη καταδικαστικὴ ἀπόφασις καὶ ἂν τὸ χρέος δὲν
ἀνεγνωρίσθη δι' ἰδιαιτέρου ἐγγράφου, αἱ δύο δ' αὗται
περιπτώσεις δὲν εἶναι λόγοι διακοπῆς τῆς παραγρα-
φῆς, ἀλλὰ κατὰ ταύτας ὑποκαθίσταται ἡ τριακον-
ταετής παραγραφή εἰς τὴν πενταετή, διότι τὸ ἐκ
τῆς συναλλαγματικῆς παλαιὸν χρέος ὑποκατέστησε
νέον τοιοῦτον, ἂν προκειμένῳ δὲ ἡ ἀπαίτησις ποσό-
χεται μὲν ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ συναλλαγματικῶν, ἀ-
νεγνωρίσθη ὅμως διὰ τοῦ ... συμβολαίου».

μετὰ τὴν τοῦ Ἐφετείου Κερκύρας ἀπορριπτικὴν
τυχὸν ἀπόφασιν τῆς πρώτης ἐφέσεώς της. Ἐπομέ-
νως ἡ συνεκία τῆς ἐπιδοθητικῆς ἐφέσεως ἀνοίγο-
μένη δίκη ἄρχεται οὕσα ἐκκρεμὴς ἐνώπιον τοῦ Ἐ-
φετείου Ἀθηνῶν, ἀφ' ἧς ἐπεδόθη τῇ Μονῇ ἡ ἀ-
πορρίψασα τὴν προτέραν ἐφesis τῆς ἀπόφασις τοῦ
Ἐφετείου Κερκύρας ὡς ἀπαράδεκτον (ἀριθ. 5 τοῦ
1905), μήπω δὲ συμπληρωθείσης τριετίας, ἀφ'
ἧς εἶναι ἐκκρεμὴς ἡ δίκη αὕτη, ἡ περὶ ἀνατροπῆς
αὐτῆς ἀγωγή εἶναι ἀβάσιμος, ἄλλως τε καὶ ἂν ἡ
θελε θεωρηθῇ οὕσα ἐκκρεμὴς ἀφ' ἧς ἐπεδόθη ἡ ἐ-
πιδίκος ἐφesis, ἥτοι ἀπὸ τῆς 20 Μαρτίου 1901,
δὲν δύναται νὰ καταλογισθῇ τῇ Μονῇ ὁ μέχρι τοῦ
έτους 1905, ὅτε ἐπεδόθη ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφε-
τείου Κερκύρας, χρόνος, διότι νόμῳ ἡδυνάτει νὰ
προχωρήσῃ καὶ αὐτὸν τὴν συζήτησίν της, πρὸ τῆς
λύσεως τοῦ ζητήματος τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Ἐ-
φετείου Κερκύρας, παρ' ὃ ἦτο ἐκκρεμὴς ἡ δια-
φορά. Ὅθεν ἀπορριπτικὰ ὡς ἀβάσιμος τυγχάνει ἡ
ἐπιδίκος ἀγωγή τῶν φιλανθρωπικῶν καταστημά-
των Κεφαλληνίας περὶ ἀνατροπῆς τῆς ἐπιδοθη-
τικῆς ἐφέσεως τῆς Μονῆς Κηπουραίου (*).

Ἀριθ. 123 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Α. ΣΟΥΛΤΑΝΗΣ

Ἀπόφασις περὶ ἐπαναλόγως δίκης. - χαρά-
κτηρ. - ἐφεσις.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις κυρύττουσα ἐ-
κανελημένην τὴν εἰαίως ἐνεκα τοῦ θανάτου τῆς
ἐναγομένης Φ. Μ^{***} διακοπείσαν δίκην, ἐν τῷ προ-
σώπῳ τῶν ἐκκαλουσῶν, καθολικῶν κληροδόχων
τῆς κληρονομίας αὐτῆς καὶ διαδόχων, δὲν εἶναι ὀρι-
στικῇ, ὡς μὴ περατοῦσα τὴν διαφορὰν, μηδὲ ἀπεκ-
δύουσα τὸν δικαστὴν τῆς περαιτέρω ἐξουσίας. Ὑ-
ποκειμένων δὲ εἰς ἐκκλήσιν μόνων τῶν ὀριστικῶν
καὶ τῶν περὶ ἀποδείξεως παρεμπικτούσων ἀποφά-
σεων πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς κατὰ τ' ἄρθρ.
181, 515 καὶ 749 ἐν συνδυασμῷ Πολ. Δικονομ.
βάσιμος εὐρίσκεται ἡ τοῦ ἐφεσιδλήτου ἐνστάσις περὶ
ἀπαράδεκτου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως.

(*) Ἡ δευτέρα αἰτιολογία περὶ καταλογισμοῦ τοῦ
χρόνου δὲν φαίνεται ἐπαρκής, διότι ἡ ἀνατροπὴ δὲν
εἶναι εἶδος ποινῆς ἐπιβαλλομένης τῇ ἀμελείᾳ ἀλλ' ἀ-
πλῶς συνέπεια μιᾶς ἀπλῆς παρελεύσεως χρόνου.
Ἄλλ' ἡ πρώτη εἶναι ὀρθή. Διὰ νὰ ὑπάρξῃ ἀνατροπὴ,
ἀπαιτεῖται ἐκκρεμότης, δὲν ὑπάρχει δὲ ἐκκρεμότης
τῆς ἐπιδοθητικῆς ὑπὸ δρον ἐκδικάσεως προηγουμένως
ἐνασκηθείσης ἐφέσεως, καθ' ὅμην δυνάμενης καὶ πρὸ τῆς
ἐκδόσεως τοῦ δρου τούτου νὰ ἐγγραφῇ ἐν τῷ πινακίῳ,
ἡ ἐν τῷ ὁποίῳ ἐγγραφῇ εἴνε ἡ ἐπιφέρουσα τὴν ἐκκρε-
μότητα (ἄρθρ. 575 Πολ. Δικονομίας). Περὶ τοῦ ἀντι-
κειμένου τούτου δρᾷ τὴν ἐν σ. 18, 116 IV σημειώ-
σεις μας καὶ 832 Ε. Α. σελ. 343 IV. Πρὸς τὴν ἐν τού-
τοις τὴν ἐν σελ. 101 II 48 Ἀρείου Πάγου, ταχθεῖσαν
τῇ ἐναντίᾳ ἐκδοχῇ καὶ μάλιστα ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκίῳ
σκέψει ὅτι ἡδύνατο τάχα νὰ διακοπῇ ἡ πρὸς ἀνατροπὴν
τοιαύτης ἐπιδοθητικῆς δίκης προθεσμία διὰ ἐγγρα-
φῆς ἐν τῷ πινακίῳ, ἡ ὁποία εἶναι ἀδύνατος, καὶ ἐὰν
τυχὸν ἦτο δυνατὴ θὰ ἐγχερίσμευε τοῦ λοιποῦ, καθι-
στῶσα αὐτὴν ἐκκρεμὴ, ὡς ἀφετηρία δυνατῆς ἐπαγω-
γῆς ἀνατροπῆς ἐν τῷ μέλλοντι.

Ἀρ. 6. 128 (1907)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρνησις ἀδείας οἰκοδομῆς.- ἀποζημιώσις ἀξία γηπέδου.- ἀξία χρῆσεως.- ὠριζόμενον ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων αἰτεῖται ν' ἀποζημιωθῇ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν ὡς καὶ ἡ Διεύθυνσις τῆς Διοικητικῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν-Πειραιῶς ἡρνήθησαν νὰ δώσωσιν αὐτῷ τὴν ζητηθεῖσαν ἀδειαν τοῦ νὰ οἰκοδομήσῃ ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένου καὶ ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν κειμένου γηπέδου του, καὶ οὕτω διὰ τῆς ἐκ μέρους τῶν νομίμων ὀργάνων τοῦ Δημοσίου ἀπαγορεύσεως τοῦ νὰ ἐγείρῃ οἰκοδομὴν, ἐστερήθῃ τῆς χρήσεως τῆς ιδιοκτησίας του καὶ εἰς ἀποζημιώσιν ζητεῖ 1) δραχμ. 45,000 ὡς ἀξίαν τοῦ οἰκοπέδου του 2) δραχμὰς δέκα πέντε καθ' ἑκάστην ἡμέραν διὰ τὴν στέρσιν ἐνοικίων καὶ εἰσοδημάτων, ἅτινα θ' ἀπελάμβανεν ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ οἰκοπέδου του οἰκοδομῆς καὶ καφευεῖου.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγὴ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρώτην αἰτησιν περὶ ἀποζημιώσεως ἐκ δραχμῶν τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδων ὡς ἀξίαν τοῦ γηπέδου του, ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμος νόμῳ κρίνεται, διότι ἐφ' ὅσον τὸ ἐπίδικον γήπεδον τοῦ ἐνάγοντος δὲν κατελήφθη ὑπὸ τοῦ Δημοσίου καὶ δὲν ἀπώλεσεν οὗτος τὴν νομὴν καὶ κυριότητα τοῦ ὡς εἴρηται γηπέδου του οὐδὲν δικαίωμα ἀποζημιώσεως γεννᾶται διὰ τὴν ἀξίαν τῆς ιδιοκτησίας του (*).

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀοριστίας τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσις τοῦ Δημοσίου ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμος κρίνεται, καθόσον ἡ ἐπίδικος ἀγωγὴ περιέχει δλα τὰ περιστατικά, τ' ἀπαιτούμενα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐπιδιωκόμενης ἀποζημιώσεως, ἔνεκα τῆς στέρσεως τῆς χρήσεως τοῦ οἰκοπέδου του, ἐμπεριέχει δὲ σιωπηρῶς καὶ τὸ ἀπαιτούμενον στοιχείον ὅτι ὁ ἐνάγων εἶχεν ἢ ἡδύνατο νὰ πορισθῇ τὰ πρὸς ἀνέγερσιν τῆς οἰκοδομῆς ἀπαιτούμενα (**).

Ἀριθ. 129 (1907)

Εισηγητής ὁ ἐφέτης κ. Δ. ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ

Σιδηροδρόμος μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.- προνόμιον καὶ ἑκαδὶς.- ἐπέκτασις καὶ εἰς κλάδους.- κατασκευὴ λουτρῶν ἐν Φαλήρῳ.- δυνάμεις μετὰ γραμμῆς Πειραιῶς καὶ οὐχὶ διελευθέρως διὰ.- παραχώρησις δυγκοινωνίας ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς οἰκοδομῆς μεταξὺ Πειραιῶς καὶ Φαλήρου.- ἐπίτροποις μοναδικῆς γραμμῆς διελευθέρως.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ ΤΖ' Νόμου τῆς 22 Νοεμβρίου 1855 ἐπετράπη ἡ τῇ βασιλικῇ ἐγ-

κρίσει παραχώρησις εἰς ιδιώτην ἢ ἐταιρίαν δικαίωματος ἀποκλειστικοῦ πρὸς σύστασιν σιδηροδρόμου ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ἐκείνου, διὰ τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ἐπετράπη ἡ διάρκεια τοῦ ἀποκλειστικοῦ δικαίωματος νὰ προσδιορισθῇ μέχρι πεντήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ παραχωρήσεως αὐτοῦ Βασ. Διατάγμ., διὰ δὲ τοῦ ἀρθροῦ 16 τοῦ ἰδίου Νόμου ἀπηγορεύθη ἡ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἀποκλειστικοῦ δικαίωματος δι' ἄλλων ἐργολάβων σύστασις δευτέρου σιδηροδρόμου, ὅστις, ἐχὼν τὴν αὐτὴν μὲ τὸν πρῶτον διεύθυνσιν, νὰ ἐνὼνῃ τὰς δύο πόλεις, καὶ διὰ τῶν ἀρθρῶν 17 καὶ 18 ἐπετράπη εἰς τὸν ἐργολάβον κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, τῇ βασιλικῇ ἐγκρίσει, νὰ ἐπεκτείνῃ τὸν ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Ἀθήνας σιδηροδρόμον καὶ νὰ συστήσῃ καὶ κλάδους αὐτοῦ, ἐφαρμοζομένων εἰς τοὺς νέους τούτους σιδηροδρόμους ὅλων τῶν ὁρῶν τοῦ νόμου, πλὴν τῶν περὶ διαρκείας τοῦ ἀποκλειστικοῦ δικαίωματος, τὸ ὅποιον συντελεσθῇ μὲ τὸ τῆς κυρίας ὁδοῦ καὶ δὲν δύναται νὰ ἐκταθῇ πέραν αὐτοῦ ἄνευ νόμου· μετὰ τὸν νόμον τοῦτον, ὅστις οὐδεμίαν ἄλλην διάταξιν σχετικὴν μὲ τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς συστάσεως τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ σιδηροδρόμου περιελάβε, ἐξεδόθη ὁ Υἱ' Νόμος τῆς 10 Ἰουνίου 1857, ὅστις ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἐτροποποίησε μόνον τὸ ἀρθρον 2 τοῦ ΤΖ' Νόμου κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐπέτρεψε νὰ δύναται ἡ διάρκεια τοῦ ἀποκλειστικοῦ δικαίωματος νὰ ἐπεκταθῇ, ἀλλ' οὐχὶ πλέον τῶν ἐβδομήκοντα πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς παραχωρήσεως, τὸν νόμον δὲ τοῦτον ἐπηκολούθησεν ὁ ΡΝΖ' Νόμος τῆς 22 Φεβρουαρίου 1866, ὅστις κατήργησε τὰ ἀνωτέρω μνημονευθέντα ἄρθρα 17 καὶ 18 τοῦ ΤΖ' Νόμου, καὶ μετὰ τοὺς νόμους τούτους ἐπῆλθεν ἡ ἐγκριθεῖσα διὰ τοῦ ΣΜΑ' Νόμου ἀπὸ 23 Ὀκτωβρίου 1867 σύμβασις, συνομολογηθεῖσα μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ δικαιοπαρόχου τῆς ἐναγούσης Ε. Π^{***}, δι' ἧς παρεχωρήθη εἰς τοῦτον, ὡς ἐν τῷ ἐδάφει Α' τῆς συμβάσεως ὀρίζεται, τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα πρὸς σύστασιν σιδηροδρόμου ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου σχυρῶν διατάξεων τῶν Νόμων ΤΖ' τοῦ 1855, Υἱ' τοῦ 1857 καὶ ΡΝΖ' τοῦ 1866, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τὴν συνομολογηθεῖσαν σύμβασιν. Ὡστε κατὰ τὰ ἄρθρα 1, 2 (ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Υἱ' Νόμου) καὶ 16 τοῦ ΤΖ' Νόμου, ἰσχύοντα ὅτε συνομολογήθη ἡ σύμβασις καὶ μὴ ἀντικείμενα εἰς αὐτὴν, καὶ κατὰ τὸ ἐδάριον Α' τῆς συμβάσεως, τὸ παραχωρηθὲν εἰς τὸν δικαιοπάργον τῆς ἐναγούσης καὶ ἀνήκον ἤδη εἰς τὴν ἐναγούσαν ἐταιρίαν τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ σιδηροδρόμου ἀποκλειστικὸν δικαίωμα συνίσταται εἰς τοῦτο, νὰ συστήσῃ σιδηροδρόμον ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ καὶ νὰ μὴ ἐπιτραπῇ ἐπὶ ἐβδομήκοντα πέντε ἐτῇ ἀπὸ τῆς παραχωρήσεως εἰς ἄλλον ἢ σύστασις δευτέρου σιδηροδρόμου ἐνώνοντος τὰς δύο πόλεις καὶ ἔχοντος τὴν αὐτὴν μὲ τὸν πρῶτον διεύθυνσιν.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ ΤΙΔ' Νόμου τῆς 26 Ὀκτωβρίου 1868 ἐπετράπη εἰς τὸν αὐτὸν δι-

(*) Ὑποθέτομεν, πλὴν ἐὰν ἡ ἐκ τῆς ἀχρηστίας ἀποζημιώσις ἐξιστοῦται τῇ ἀξίᾳ τοῦ γηπέδου, ὅπερ εἶναι questio facti.

(**) Ἀκολουθοῦσιν αἰτιολογίαι περὶ τῆς διὰ τοῦ ἀρθροῦ 1 ἐδ. 2 τοῦ Νόμου ΤΟ' τοῦ 1865 ἐν ὠριζόμενῳ μέρει ὡς ἀποτελοῦντι τὴν ζώνην τῆς πόλεως ἀπαγορεύσεως οἰκοδομῶν πλὴν τῶν καταστημάτων τῶν Ὀλυμπίων, καὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς ἰσχύος ταύτης καὶ μετὰ τὴν μετᾶθεσιν τῆς ζώνης. Αὗται παραλείπονται ὡς ὅμοιαι τῆς 147 Α. Π. ἐν σελ. 637 ΧVII.

καιοπάροχον της έναγούσης Ε.Π^{***} να κατασκευάσῃ ἐν τῷ ὄρμῳ Φαλήρου θαλάσσια λουτρά καὶ συνδέσῃ αὐτὰ μετὰ τῆς ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ γραμμῆς διὰ σιδηροδρόμου, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὥρισθη ὅτι ὁ κλάδος τοῦ Φαλήρου καὶ τὰ ἐκεῖ ἀνεγερθησόμενα λουτρά θεωροῦνται ὡς ἐξάρτηματα τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ σιδηροδρόμου καὶ ὑπέκεινται εἰς τὰ αὐτὰ νενομισμένα δικαιώματα, καὶ εἰς τὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις, εἰς ἃ καὶ ὁ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ σιδηρόδρομος. Διὰ τοῦ νόμου τούτου ἄρα παρεχωρήθη εἰς τὸν καιοπάροχον της έναγούσης καὶ ἀνήκει ἤδη εἰς αὐτὴν καὶ νέον ἀποκλειστικὸν δικαίωμα, νὰ συστήσῃ τοῦτέστι καὶ ἄλλον σιδηρόδρομον συνδεδυνά τὰ ἐν τῷ ὄρμῳ Φαλήρου θαλάσσια λουτρά μετὰ τῆς ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ γραμμῆς καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέπηται κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀποκλειστικοῦ δικαιώματος ἢ σύστασις δι' ἄλλου ἐργολάβου δευτέρου σιδηροδρόμου συνδεδυνά τὰ θαλάσσια λουτρά Φαλήρου μετὰ τὴν ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ γραμμὴν καὶ ἔχοντος τὴν αὐτὴν μὲ τὸν πρῶτον διεύθυνσιν.

Ἐπειδὴ ἡ ἐννοία τοῦ τελευταίου τούτου νόμου εἶναι προφανής, τοῦτέστιν ἡννέει οὗτος νὰ διατηρήσῃ τὸν ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ σιδηρόδρομον ὡς σιδηρόδρομον αὐτοτελῆ, νὰ συστήσῃ δὲ νέαν αὐτοτελῆ γραμμὴν, ἐνώνουσιν τὰ θαλάσσια λουτρά Φαλήρου μετὰ τὴν γραμμὴν τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ σιδηροδρόμου, ἄλλως ἂν ὁ νόμος ἡννέει νὰ μὴ συστήσῃ δύο αὐτοτελεῖς γραμμάς, ἀλλὰ μίαν μόνον, ἀρχομένην ἀπ' Ἀθηνῶν διερχομένην διὰ τῶν λουτρῶν Φαλήρου καὶ καταλήγουσαν εἰς Πειραιᾶ, δὲν θὰ ὠνόμαζε τὴν γραμμὴν τοῦ Φαλήρου κλάδον καὶ ἐξάρτημα τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ σιδηροδρόμου, διότι ὁ σιδηροδρομικὸς κλάδος προϋποθέτει κυρίαν γραμμὴν καὶ τὸ ἐξάρτημα ἕτερον κύριον πρᾶγμα ἀπ' οὗ ἡ ἐξάρτησις, οὐδὲ θὰ ἐπέτρεπε τῷ Ε. Π^{***} νὰ κατασκευάσῃ ἐν τῷ ὄρμῳ Φαλήρου θαλάσσια λουτρά καὶ συνδέσῃ αὐτὰ μετὰ τῆς ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ γραμμῆς σιδηροδρόμου, διότι φανερόν εἶναι ὅτι διὰ τούτων ὁ νομοθέτης ἡννέει τὰς δύο γραμμάς διακεκριμένας, τὴν μίαν συνδέουσιν καὶ τὴν ἄλλην συνδεομένην, ἡννέει δὲ τοῦτο καὶ ἤθελεν ὁ νομοθέτης οὐχὶ ἄνευ σκοποῦ, ἀλλὰ πιθανῶς διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἐνδιέφερε τὸ κράτος ταχεῖα καὶ ἁμείως νὰ εἶναι ἡ μεταξὺ τῆς Πρωτευούσης καὶ τοῦ λιμένος Πειραιῶς ἐμπορικὴ, ταχυδρομικὴ καὶ στρατιωτικὴ συγκοινωνία, διὸ καὶ πολὺ τὴν συγκοινωνίαν ταύτην ἀσφαλίζοντες ὅροι περιελήφθησαν ἐν τῇ ἐγκριθείσῃ διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1869 Β. Διατάγματος ἀπὸ 23 Δεκεμβρίου 1868 συμπληρωτικῇ συμβάσει καὶ τοῖς προσθέτοις αὐτῆς ὅροις, καὶ δὲν ἔκρεπε χάριν τῆς εὐκολίας τῶν ἐν Φαλήρῳ λουομένων νὰ καταστῇ βραδυτέρα ἢ τῶν δύο πόλεων συγκοινωνία, διερχομένου τοῦ ἐνοῦντος αὐτὰς σιδηροδρόμου διὰ Φαλήρου καὶ διὰ τοῦτο ἐπετράπη μόνον κλάδος τοῦ σιδηροδρόμου τούτου νὰ ὁδηγῇ τοὺς λουομένους εἰς τὰ θαλάσσια λουτρά, οὗτος δὲ νὰ βαίνει κατ' εὐθείαν τὸν πρὸς τὸν Πειραιᾶ δρόμον του. Ἡ ἐνάγουσα ἐταιρία ὅμως, ζητοῦσα παρὰ τοῦ Δημοσίου διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς της τὴν πληρωμὴν

τῶν ἐν αὐτῇ ὀριζομένων ἀποζημιώσεων, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐπέτρεψεν εἰς τὴν ἐταιρίαν τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου Ἀθηνῶν διὰ τῆς ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου 1880 συμβάσεως κυρωθείσης ὑπὸ τοῦ Νόμου ΩΠΣΤ' τῆς 30 Δεκεμβρίου 1880, τὴν σύστασιν ἱπποσιδηροδρομικῆς καὶ δι' αὐτοῦ μάλιστα σιδηροδρομικῆς γραμμῆς συνδεούσης τὸν Πειραιᾶ μετὰ τὸ Νέον Φάληρον καὶ ἐνέκρινε τὰ σχετικὰ σχεδιαγράμματα τὴν 22 Νοεμβρίου 1887, ὅτι ἡ γραμμὴ αὕτη τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου ἤρχισε λειτουργοῦσα, ὅτι δὲ τοιοῦτοτρόπως προσέβαλεν ἡ κυβέρνησις τὸ χορηγηθὲν τῇ ἐναγούσῃ δυνάμει τῶν ἀνωτέρω νόμων καὶ συμβάσεων προνόμιον τῆς συστάσεως, χρήσεως καὶ νομῆς τοῦ κατασκευασθέντος καὶ λειτουργούντος νομίμως σιδηροδρόμου ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ καὶ τοῦ κλάδου τοῦ Φαλήρου καὶ ἡθέτησε τὴν σύμβασιν, ἡ ἐνάγουσα, ζητοῦσα ἀποζημιώσιν διὰ τοὺς ρηθέντας λόγους, ὁμολογεῖ ἐν τούτοις διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτῆς προτάσεων, ὡς ἐκ τοῦ συνόλου αὐτῶν προκύπτει, ὅτι πολὺ πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς καὶ τῆς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἐγκρίσεως τῆς ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Ν. Φάληρον γραμμῆς τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου, μετετόπισε τὴν ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ ἄγουσαν γραμμὴν πρὸς τὸ Φάληρον, ὅτι δ' ἔκτοτε μέχρι σήμερον μία μοναδικὴ λειτουργεῖ γραμμὴ μεταφέρουσα τοὺς τὰ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ καὶ τὰνάκαλιν μεταβαίνοντας ἐπιβάτας καὶ τοὺς ἀπ' Ἀθηνῶν ἢ Πειραιῶς εἰς τὰ λουτρά Φαλήρου καὶ τὰνάκαλιν διευθυνομένους, τοῦτέστιν ἡ γραμμὴ ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν διὰ Φαλήρου ὡς διαμέσου σταθμοῦ διερχομένη καὶ εἰς Πειραιᾶ καταλήγουσα, ἣτις οὕτω περιέχει ἐν αὐτῇ τὴν τε κυρίαν γραμμὴν καὶ τὸν κλάδον, ἐν ᾧ δὲν παρεχωρήθη τῷ καιοπαρόχῳ τῆς έναγούσης διὰ τῶν ἀνωτέρω νόμων καὶ τῆς συμβάσεως, ὡς εἴρηται, τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς συστάσεως τοιοῦτου τινὸς σιδηροδρόμου. Καὶ ὥρισθη μὲν ἐν τῷ ἄρθρῳ 20 τοῦ ΤΖ' Νόμου ὅτι ἡ κυβέρνησις θέλει πραγματευθῇ μετὰ τοῦ ἀναδεχθησομένου τὴν ἐπιχειρήσιν ἐργολάβου καὶ ἀποφασίσῃ ἀπὸ κοινοῦ τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς δι' ὅλων τῶν διαμέσων σημείων, συνήφθη δὲ πρὸς ἐκτέλεσιν τούτων ἡ καὶ ἀνωτέρω μνησθεῖσα ἀπὸ 23 Δεκεμβρίου 1868 συμπληρωτικὴ σύμβασις μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ ἐργολάβου, διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τῆς ὁποίας συνεφωνήθη ὅτι ἤθελον ὑποβληθῇ ὑπὸ τοῦ Ε. Π^{***} εἰς τὴν ἐγκρίσιν τῆς Κυβερνήσεως τὰ τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου ἀφορῶντα καὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ εἰδικῶς ὀριζόμενα σχεδιαγράμματα καὶ ὅτι ἐπὶ τούτων τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν ὀφείλει νὰ ἀποφασίσῃ ἐγκρίνον, τροποποιῶν, ἢ ἀπορρίπτων αὐτὰ ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραλαβῆς ἐκάστου, παρελθούσης δὲ τῆς προθεσμίας αὐτῆς ἐπὶ ματαίῳ, ἕκαστον διάγραμμα θεωρεῖται ὡς ἐγκειμένον καὶ ἐκτελεῖται, πλην διὰ τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ΤΖ' Νόμου, ἔχοντος ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τοῦ κλάδου τοῦ Φαλήρου, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Νόμου ΤΙΔ', καθ' ὃ, ὡς εἴρηται, ὁ κλάδος οὗτος ὑπόκειται εἰς τὰ αὐτὰ νενομισμένα δικαιώματα καὶ τὰς

αυτὰς ὑπογρεώσεις εἰς ἃ ὁ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ σιδηρόδρομος, ἀφῆθη εἰς τὴν κυβέρνησιν καὶ τὸν ἐργολάβον ἢ διαπραγματεύσεις καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἀποφασίς περὶ τῆς γραμμῆς καὶ τῆς διὰ τῶν διαμέσεων σημείων διεύθυνσεως τῶν σιδηροδρόμων ἐκείνων, ὧν ἡ σύστασις ἐπετράπη ἐπὶ ἀποκλειστικῇ δικαιοματίᾳ ὑπὸ τῶν νόμων καὶ τῆς συμβάσεως, ἥτοι τοῦ αὐτοτελοῦς σιδηροδρόμου ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ καὶ τοῦ κλάδου τούτου, τούτεστι τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ ἐνοῦντος τὰ θαλάσσια λουτρά Φαλήρου μετὰ τῆς γραμμῆς ἐκείνου, ἀφῆθη δὲ οὕτω εἰς τὴν κυβέρνησιν καὶ τὸν ἐργολάβον νὰ ἀποφασίσωσι τὴν γραμμὴν ἐκατέρου ἐξ αὐτῶν καὶ διεύθυνσιν καὶ εἰς ποῖον σημεῖον ἤθελε συναντᾶται ὁ κλάδος τοῦ Φαλήρου μετὰ τὴν κυρίαν γραμμὴν, καὶ σχεδιαγραμμάτων κανονιζόντων τῶν σιδηροδρόμων τούτων τὴν διεύθυνσιν καὶ γραμμὴν ἐπέβαλε τὸ ἄρθρ. 6 τῆς ἀπὸ 23 Δεκεμβρίου 1868 συμπληρωματικῆς συμβάσεως τῷ ἐργολάβῳ τὴν ὑποβολὴν καὶ ἐπέτρεψε τῷ Ὑπουργῷ τῶν Ἑσωτερικῶν τὴν ἐγκρίσιν, ὥστε ἂν, ὡς ἡ ἐνάγουσα ἰσχυρίζεται, ἡ κατασκευὴ τῆς μῆδος καὶ μόνης ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ διὰ Φαλήρου ὡς διαυέσου σταθμοῦ γραμμῆς, τῆς καὶ μόνης λειτουργούσης, ἐπετράπη συνεπεῖα ἐγκρίσεως τῆς κυβερνήσεως τῶν ὑποβληθέντων αὐτῇ ὑπὸ τῆς ἐναγούσης σχεδιαγραμμάτων, οὐδὲν ἀπέκλιπεν ἢ ἐνάγουσά λόγῳ τῆς τυχὸν ἐγκρίσεως ταύτης τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν προνόμιον διὰ τὴν νέαν ταύτην γραμμὴν, διότι εἰς τὴν κυβέρνησιν ἐδόθη, ὡς εἴρηται, ὑπὸ τοῦ νόμου τὸ δικαίωμα νὰ κανονίσῃ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ ἐργολάβου τὴν γραμμὴν καὶ διεύθυνσιν τῶν παρεχωρηθέντων δυνάμει τῶν νόμων καὶ τῆς ἐπ' αὐτῶν στηριζομένης συμβάσεως σιδηροδρόμων, οὐχὶ δὲ νὰ ἀπονεύμῃ αὐτῇ προνόμιον διὰ τὴν σύστασιν σιδηροδρόμου μὴ παρεχωρηθέντος, οἷος εἶναι ὁ νῦν λειτουργῶν σιδηρόδρομος τῆς ἐναγούσης, ὅστις τυχάνει προῖον τῆς συγχωνεύσεως δύο σιδηροδρόμων οἵτινες ὡς διακεκριμένοι σιδηρόδρομοι παρεχωρήθησαν καὶ ὀφείλον νὰ λειτουργῶσιν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγὴ, μὴ οὖσα μὲν ἀπορριπτέα λόγῳ δεδικασμένου, διότι ἡ ὑπ' ἀριθ. 96 (1885) ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἐκρίνεν ὅτι δὲν προσεβλήθη τὸ προνόμιον τῆς ἐναγούσης διὰ τῆς ἐπιτραπέσης τῇ ἐταιρίᾳ τῶν ἱπποσιδηροδρόμων συστάσεως γραμμῶν ἀπ' Ἀθηνῶν μέχρι μεταξὺ τῶν δύο Φαλήρων καὶ ἀπὸ Παλαιῶν εἰς Νέον Φάληρον, ἐν ᾧ ἤδη κρίνεται ἂν τοιαύτη προσβολὴ ἐγένετο διὰ τῆς συστάσεως γραμμῆς παρὰ τῆς αὐτῆς ἐταιρίας τῶν ἱπποσιδηροδρόμων ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Ν. Φάληρον καὶ ταυτότης διαφορᾶς δὲν ὑπάρχει, τυχάνει ὅμως ἀπορριπτέα ὡς ἀνυπόστατος, διότι προνόμιον τῆς ἐναγούσης ἐταιρίας διὰ τὴν κατὰ τὴν ἐγερσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ ἤδη λειτουργούσαν γραμμὴν αὐτῆς δὲν προσεβλήθη διὰ τῆς ἐπιτραπέσης ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως καὶ ἐγκριθείσης συστάσεως γραμμῆς ἱπποσιδηροδρόμου ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Ν. Φάληρον, καὶ ἂν αὕτη λειτουργῇ δι' αὐτοῦ καὶ ἔχει τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν μετὰ τὴν τοῦ τῆς ἐναγούσης σιδηροδρόμου, καὶ ἂν ἡ ἐταιρία τῶν ἱπποσιδηροδρόμων ἐκδίδῃ εἰσηγή-

ρια μεταξὺ Πειραιῶς καὶ Ἀθηνῶν καὶ τὰνάκαλιν ἀπευθείας, διότι προνόμιον συστάσεως σιδηροδρόμου ἀπ' Ἀθηνῶν διὰ Φαλήρου εἰς Πειραιᾶ δὲν ἐκτῆσατο ἡ ἐνάγουσα. Ὅθεν ὀρθῶς ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγὴ καὶ ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος εἶναι ἡ ὑπὸ κρίσιν ἐφεσις(*)).

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ (*)

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ

Ἀριθ. 957 (1906).

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Σ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ

Δίκη.- μεταβιβάσις ἐπιδίκου ἐκχωρήσει.- οὐ δυνατὴ ἀποχὴ ἐκχωρητοῦ.- ὁρκος.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ Νόμου 3 § 11 Πανδεκτῶν (15.1), ἡ κἀταρξίς τῆς δίκης καταρτίζεται μετὰ τῶν διαδίκων συνάλλαγμα δικαστικὸν τοῦ νὰ κριθῇ μετὰ τούτων ἡ διαφορὰ παρὰ τοῦ δικαστηρίου, ἥτοι τοῦ νὰ παραμένωσιν διάδικοι μέχρι ἐκδόσεως τῆς ὁριστικῆς αποφάσεως καὶ νὰ ὑποστώσι τὴν ἀπόφασιν (ἴδε Garsonnet Τομ. 11 § 662). Καὶ ἀληθῶς μὲν, καθ' ἃ ἐδέχθη ἡ προεκδοθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 62 (1906) ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἡ ἀπαλλοτριώσις ἐπιδίκου δικαιοματῶν δὲν φαίνεται ἀπαγορευομένη ἐκ τῆς διατάξεως 156 Παλ. Δικονομίας, διότι δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ καινοτομία ἢ μεταβολὴ ἡ τοῦ ἐπιδίκου ἀπαλλοτριώσις (Οἰκονομ. Ἐγχειρ. § 100 σ. 4), δὲν ἐπεται ὅμως ἐντεῦθεν ἐπὶ ὁ ἐκχωρητὴς μετὰ τὴν ἐκχώρησιν τοῦ ἐπιδίκου καὶ ἀπαλλοτριώσιν δύναται παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἀντιδίκου τοῦ καὶ τὸ διὰ τῆς δίκης καταρτισθὲν δικαστικὸν συνάλλαγμα, νὰ ζητήσῃ νὰ τεθῇ ἐκτὸς τῆς δίκης, ὅπως διαδεχθῇ τοῦτον ὁ ἐκδοχεὺς, ἄκοντος τοῦ ἀντιδίκου τοῦ, διότι ὁ ἐκποιῶν ὑποχρεοῦται, κατὰ τὴν ἀνωτέρω διατάξιν, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην καὶ νὰ προσδιορίσῃ διὰ τῶν δηλώσεων καὶ ὁμολογιῶν αὐτοῦ τὴν τύχην αὐτῆς, ὁ δὲ ἐκδοχεὺς δύναται νὰ παρέμβῃ πρὸς προστασίαν τῶν δικαιοματῶν αὐτοῦ (ἴδε Dernburg Τομ. I § 155), τῇ συναινέσει δὲ μόνον τοῦ ἀντιδίκου τοῦ δύναται νὰ γίνῃ κύριος διάδικος. Εἰς τὸ ἀ-

(*) Ὑπερπεπηδήθη τὸ εἰς τὴν ἐταιρίαν τοῦ σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς παρασχεθὲν ἀποκλειστικὸν προνόμιον διὰ πολλῶν λόγων ὑπομνησκόντων τὴν κοινὴν παροιμίαν ὅτι τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώχεια. Τὸ ἐκ τῶν πολλῶν τούτων λόγων ἐκχύλισμα εἶναι τοῦτο. Παρεχωρήθη εἰς τὴν ἐταιρίαν τοῦ σιδηροδρόμου Α-Π ἀποκλειστικὸν προνόμιον συγχωνεύσεως Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ κατόπιν καὶ μεταξὺ τῶν δύο τούτων πόλεων πρὸς τὸ Φάληρον, ἀλλ' ἐὰν ὑφίσταται μία γραμμὴ πρὸς τὸν Πειραιᾶ καὶ ἑτέρα πρὸς τὸ Φάληρον προσκεκολλημένη εἰς τὴν πρώτην, οὐχὶ δὲ ἐὰν ἡ μία πρὸς τὸν Πειραιᾶ διαβῇ καὶ διὰ Φαλήρου Προέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι τὸ ἐκχύλισμα εἶναι ἀντάξιον τῆς παρατεθείσης παροιμίας. Ἐν μόνον ἀπολείπεται. Ἐπὶ τῇ βίσει τῶν αὐτῶν σχέσεων νὰ καταργηθῇ καὶ τὸ προνόμιον τῆς μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς συγχωνεύσεως. Δὲν βλέπομεν καμμίαν διαφορὰν.

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικηγόρου κ. Σπ. Γιαννοπούλου.

νωτέρω πόρισμα ούδ' ὡς ἀντίκειται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 268 Πολ. Δικονομίας, ἐφ' ἧς ἐβασίσθη ἡ προεκδοθεῖσα ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου ὅπως ἐπιβάλλῃ ὅρκον εἰς τὸν ἐκδοχέα, ἐὰν ἡ ἐκχώρησις δὲν εἶναι εἰκονικὴ, σκεφθεῖσα, ὅτι ἡ ὁμολογία τοῦ ἐκχωρητοῦ δὲν δύναται νὰ βλάβῃ τὸν ἐκδοχέα, διότι προφανῶς ἡ διάταξις αὕτη ἀφορᾷ ἐξώδικον ὁμολογίαν, οὐχὶ δικαστικὴν, διότι δὲν πραγματεύεται περὶ ὁμολογίας διαδίκου, ἀλλ' ἐκείνου, ἐξ οὗ ὁ διαδίκος παράγει τὸ δικαίωμά του, καὶ ἀναφέρει δίκην διεξαγομένην κατὰ τοῦ παράγοντος τὸ δικαίωμα, ὁμιλεῖ δὲ περὶ μεταβιβάσεως δικαιώματος καὶ οὐχὶ δίκης, ἥτοι περὶ ἐξωδίκου ὁμολογίας (Οἰκονομίδ. Ἐγγειρ. § 126 σημ. 3) ἐπομένως ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἀντίκειται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ Ν. 3 § 11 Πανδ. (15.1) ἔχει δὲ πολλάκις συμφέρον ὁ ἀντίδικος τοῦ ἐκχωρητοῦ νὰ προτείνῃ τὴν διάταξιν ταύτην ὡς λ. χ. ἐπὶ τῆς προκειμένης περιπτώσεως συμβαίνει, καθ' ἣν ὁ ὅρκος ὁρᾷ πράξεις ἰδίας τῆς ἐκχωρητρίας ἐταιρίας, δι' αἷς ἡ ἐταιρία δέον νὰ δώσῃ τὸν ὅρκον τοῦ διαδίκου, ὁ δὲ ἐκδοχέας, ἂν εἰς τοῦτον ἐπεβάλετο ὁ ὅρκος, τὸν ὅρκον τρίτου κατὰ τὸν νόμον, διότι διὰ τοῦτον αἱ πράξεις εἰσὶν ἀλλότριαι, ἀλλὰ διάφορος πολλάκις καὶ ἡ ἀξιολογία τοῦ ἐκχωρητοῦ ἀπὸ τῆς τοῦ ἐκδοχέως, ἄνευ συναινέσεως ἐπομένως τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἐκχωρητῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως δὲν δύναται νὰ τεθῇ ἐκτὸς τῆς δίκης. Τούτων οὗτος ἐχόντων, οὐχὶ ὀρθῶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, παρὰ τὴν συναινέσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐτέθη ἐκτὸς τῆς δίκης ἡ ἐφεσίδωτος αἰτούσα ἐταιρία καὶ γενομένης δεκτικῆς τῆς παρεμβάσεως τοῦ ἐκδοχέως ἐπεβλήθη ὁ ὅρκος τούτου, ἀντὶ τῆς ἀρχικῶς διαδίκου ἐταιρίας, ἐπὶ πολλὰ ἔτη διεξαγαγούσης τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα καὶ ἤδη μετὰ τὴν ἐπαγωγὴν καὶ ἐπιβολὴν τοῦ ὅρκου ἐκχωρησάσῃ τὴν ἀπαίτησιν εἰς τὸν ἐκδοχέα, εἰς δὲν δὲν ἐπῆχθη ὁ ὅρκος ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος, μὴ ἀποβλέψαντος εἰς τὴν ἀξιολογίαν τούτου.

ΚΡΗΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΦΕΤΕΙΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Ἀριθ. 16 (1907)

Εἰσηγητῆς ὁ πρόεδρος κ. Σ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ
Παρατάξις καὶ ὁρκοδοσία γυναικῶν καὶ ἀσθενῶν. - κρίσις δικαστηρίου.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 313 τῆς Πολ. Δικονομίας γυναῖκες καὶ ἀσθενεῖς δύναται νὰ ἐξετασθῶσι κατ' οἶκον, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 359 ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 313 ὑποχρεωτικῶς διορίζεται ἕτερον δικαστήριον ἢ εἰσηγητῆς ὅπως δεχθῇ εἰς ὁρκοδοσίαν τὸν διαδίκον, ἐκ τῶν διατάξεων τούτων ἔπεται, ὅτι ὑποχρεωτικὴ εἶναι οὐχὶ ἡ κατ' οἶκον ἐξέτασις, ἀλλ' ὁ διορισμὸς εἰσηγητοῦ ἢ δικαστηρίου ἑτέρου πρὸς ὁρκοδοσίαν, ὁ τοιοῦτος ὅμως διορισμὸς προφανῶς ἀναγκαῖος εἶναι καὶ ὑποχρεωτικὸς ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν ἡ γυνὴ ἢ ὁ ἀσθενὴς κατοικεῖ μακρὰν τῆς ἐδρας τοῦ δικαστηρίου παρ' ᾧ ἐκπρεμεῖ ἡ ὑπόθεσις καὶ εἶναι δύσκολον νὰ προσέλθῃ, σκοπεῖ δὲ τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν γυναικῶν καὶ ἀσθε-

νῶν ὡς καὶ λοιπῶν ἐν ἄρθρῳ 313 προσώπων τοῦ νὰ ταξειδεῦσάσιν ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας εἰς τὸν τόπον τῆς ἐδρας τοῦ δικαστηρίου πρὸς ὁρκοδοσίαν, δὲν εἶναι ὅμως ὅσον ἀφορᾷ τὰς γυναῖκας καὶ ἀσθενεῖς ὑποχρεωτικὴ ἡ κατ' οἶκον ἐξέτασις ἢ καὶ ὁρκοδοσία, ὡς οὐχὶ ὀρθῶς αἱ αἰτούσαι ἰσχυρίζονται ἀλλ' αὕτη ἀνατίθεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅπερ ἐκτιμῶν τοὺς τυχόν προβαλλομένους λόγους, ὡς ἀποχρώντας, δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ τὴν τοιαύτην κατ' οἶκον ὁρκοδοσίαν, ὡς λ. χ. ἐπὶ ἀσθενῶν, μὴ δυναμένων νὰ κινηθῶσιν ἢ γυναικῶν ἀδυνατουσῶν ἐξ οἰουδὴποτε λόγου νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου. Ἐφ' ὅσον ἐπομένως ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν αἰτήσῃ δὲν ἀναφέρεται τις λόγος, δικαιολογῶν τὴν κατ' οἶκον ὁρκοδοσίαν τῶν αἰτούσων, ἡ ὑπὸ κρίσιν αἰτήσις μὴ βάσιμος κρίνεται καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτεῖται.

Ἀριθ. 17 (1907)

Εἰσηγητῆς ὁ πρόεδρος κ. Σ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ

Ἀντικατάστασις εἰσηγητοῦ καὶ παρατάξις προθεσμίας. - δικαιοδοσία προέδρου.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 246 ἐδ. 4 Πολ. Δικονομίας, ἐὰν μεταγενεστέρως τῆς παρεμπιπτούσης περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως τῆς διορισάσης εἰσηγητῆν, καθίσταται ἀναγκαῖα ἡ ἀντικατάστασις τούτου, αὕτη γίνεται παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν καὶ ἄνευ κλητεύσεως τοῦ ἀντιδίκου τῇ αἰτήσῃ τῶν διαφορομένων. Τὰ αὐτὰ ἰσχύουσι προκειμένου καὶ περὶ αἰτήσεως παρατάσεως τῆς ταχθείσης προθεσμίας πρὸς ἀπόδειξιν, κατὰ τὸ ἄρθρον 195 Πολ. Δικονομίας, ἥτοι αὕτη ὑποβάλλεται ἐνώπιον τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν. Τούτων οὕτως ἐχόντων οὐχὶ ὀρθῶς ὁ αἰτῶν ὑποβάλλει ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου τὴν προκειμένην αἴτησιν τοῦ περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 222 τοῦ 1906 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Κρήτης διορισθέντος εἰσηγητοῦ καὶ παρατάσεως τῆς δι' αὐτῆς ταχθείσης προθεσμίας πρὸς ἐνέργειαν τῆς πραγματογνωμοσύνης καὶ δέον ἐπομένως κατὰ τὸ ἄρθρον 26 Πολ. Δικονομίας νὰ παραπεμφθῇ ἡ αἴτησις ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου προέδρου (*).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚ. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Ἀριθ. 765 (1907)

Εἰσηγητῆς ὁ πρωτοδίκης κ. Π. ΜΟΥΤΟΥΣΗΣ
Κατάσχεσις χερσὶ τρίτου. - κώλυμα διαθέσεως ὑπὸ ὀφειλέτου. - γινώδις.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 926 Πολ. Δικονομίας, ὁ ὀφειλέτης, ἀφ' ἡμέρας ἔλαβε γινῶσιν τῆς κατασχέσεως ἥτις ἐπεβλήθη εἰς χεῖρας τρίτου παρὰ πιστωτοῦ καὶ ἐκλητεύθη, ἵνα ἡ κατάσχεσις ἐπικυρωθῇ δικαστικῶς, στερεῖται τοῦ δικαιώματος νὰ ἀπαλλοτριώσῃ τὰ κατασχεθέντα πράγματα, δυνάμενος μέχρι τοῦ χρόνου τούτου νὰ διαθέσῃ τὴν κατασχεθείσαν περιουσίαν, καθότι τὸ ποῦτον ἀφ' ἧς οὕτω ἐκλητεύθη μαθάνει τὴν κατάσχεσιν, ἐξ οὗ εὐλογον, ὅπως ἔκτοτε στε-

(*). Εὐκτεῖα καὶ παρ' ἡμῖν μεταρρυθμίσις.

ρήται τοῦ δικαιώματος νὰ διαθέτῃ τὰ κατασχεθέντα πρὸ τούτου ἐν καλῇ πίστει εὐρισκόμενος. Καὶ ναὶ μὲν ἡ κατάσχεσις εἰς χεῖρας τοῦ τρίτου ἐν τῇ περιστασίᾳ ταύτῃ προηγείται τῆς δικαιοπραξίας, δι' ἧς ὁ ὀφειλέτης τὴν κατασχεθεῖσαν περιουσίαν διατίθῃσι. πλὴν τὸ παράπαν ἡ προτεραιότης τῆς κατασχέσεως δὲν ἐπηρεάζει τὸ νομικὸν κύρος τῆς δικαιοπραξίας καθότι ὡς εἴρηται ὁ ὀφειλέτης εἰς ταύτην προβαίνει ἐν ἀγνοίᾳ διατελὼν τῆς κατασχέσεως, ἐκ τοῦ γράμματος δὲ τοῦ ἀρθρ. 926 Πολ. Δικονομίας, καταδηλοῦται, ὅτι ὁ νομοθέτης ἠθέλησε τὸν ὀφειλέτην νὰ στερήσῃ τοῦ δικαιώματος πρὸς διάθεσιν τῶν κατασχεθέντων, ἀφ' ἧς ἡμέρας οὗτος λάβῃ γνῶσιν τῆς κατασχέσεως ἐὰν δὲ τὸ ἐναντίον ἐσκοπεῖτο ρητῶς ἐν τῷ ἀρθρῷ τούτῳ θὰ ἀνεγρόφατο, ἥτοι τὰ ἀποτελέσματα διὰ τὸν ὀφειλέτην δὲν ἀρχοῦνται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κλήσεως, ὡς νῦν ἐν τῷ νόμῳ ὁρίζεται. ἀλλ' ἀφ' ἧς ἡ κατάσχεσις εἰς χεῖρας τοῦ τρίτου ἐπεβλήθη, προσέτι δ' ἡ νομικὴ αὐτῇ ἐννοία ἐμφανῶς ἐκ τοῦ λεκτικοῦ ὅρους τοῦ ἀρθρ. 226 Πολ. Δικονομίας συνάγεται, καθότι τάσσειν τοῦτο ὅτι ἀπὸ τῆς κλήσεως ὁ ὀφειλέτης στερεῖται τοῦ δικαιώματος νὰ διαθέτῃ τὰ κατασχεθέντα, ἐννοεῖ ὅτι, καίτοι ἡ κατάσχεσις ὑφίσταται, ὁ ὀφειλέτης οὐδαμῶς δεσμεύεται νὰ διαθέτῃ τὴν κατασχεθεῖσαν περιουσίαν, μέχρις οὗ μάθῃ τὴν κατάσχεσιν καὶ κλητευθῇ ὅπως αὕτη ἐπικυρωθῇ. Ἡ δ' ἐκδοχὴ, ἥτις ἐφαρμόζεται εἰς τὸν τρίτον, περὶ οὗ τὸ ἀρθρ. 927 Πολ. Δικονομίας προνοεῖ, καθ' ἣν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀρθροῦ τούτου, καίτοι ἐν αὐτῷ τάσσεται ὅτι ἀρχοῦνται ἀφ' ὅτου γνωστοποιηθῇ τῷ τρίτῳ ἡ περὶ κύρους ἀγωγή, οὐχ ἥτιον ἀνατρέχουσιν ἀδεδρομικῶς μέρει τῆς ἡμέρας τῆς κατασχέσεως, νὰ ἐφαρμοσθῇ παρομοίως διὰ τὸν ὀφειλέτην δὲν ὀφθαλμοφανῶς, καθότι εἰς ἀμφότερας τὰς περιπτώσεις δὲν συντρέχουσιν αἱ ἴδιαι προϋποθέσεις, διότι ὁ τρίτος δὲν μανθάνει τὴν κατάσχεσιν τὸ πρῶτον, ἀφ' ἧς ἡμέρας αὐτῷ γνωστοποιεῖται ἡ περὶ κύρους ἀγωγή, ἀλλὰ ταύτης γνῶσιν ἔχει ἀπὸ τῆς προηγούμενης εἰς χεῖρας τοῦ κατασχεθέντος, ἐνῷ ὁ ὀφειλέτης γνῶσιν λαμβάνει τῆς κατασχέσεως, ἀφ' ὅτου αὕτη γνωστοποιηθῇ εἰς αὐτὸν καὶ κλητευθῇ, ἵνα δικαστικῶς ἐπικυρωθῇ. Δυνατὸν δ' ὁ ὀφειλέτης, ἐὰν μάθῃ τὴν κατάσχεσιν, νὰ ματαιώσῃ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς προλαμβάνων ὅπως διαθέτῃ τὰ κατασχεθέντα μέχρις οὗ κλητευθῇ κατὰ τὸ ἀρθρ. 926 Πολ. Δικονομίας, ὡς ὁρθῶς οἱ ἀνακοπτόντες διατείνονται. ἀλλὰ κατὰ τοιαύτης δολίας καὶ κακοσύλου τοῦ ὀφειλέτου διαγωγῆς ὁ κατασχών προασιπίζεται δυνάμενος νὰ ποδάλῃ τὴν ἐνστάσιν τοῦ δόλου, δι' ἧς ἀκυροῦται ἡ δικαιοπραξία, ἥτις ἐγένετο παρὰ τοῦ ὀφειλέτου μετὰ τὴν κατάσχεσιν ἐπὶ περιγραφῇ τῶν δικαιωμάτων τοῦ κατασχόντος. Procedure Carré §§ 2324. Garsonnet τόμ. IV § 1433 καὶ ἑπομ. Ὡστε ἐν προκειμένῳ, ἀφοῦ ἡ κατάσχεσις παρὰ τῶν ἀνακοπτόντων ἐπεβλήθη εἰς χεῖρας τοῦ τρίτου τὴν 19 Φεβρουαρίου 1903, ἡ δὲ γνωστοποίησις αὐτῆς πρὸς τὸν ὀφειλέτην καὶ ἡ περὶ κύρους ἀγωγή ἐγένοντο τὴν 24 Φεβρουαρίου, ἐγκύριος ὁ ὀφειλέτης τὴν 20 ἰδίου μηνὸς ἐξέχωρτε τὴν κατασχεθεῖσαν ἀπαίτησίν του εἰς τὴν καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ, πρὸς ἣν οὕτω ἡ ἐκχώρησις ἀποβαίνει ἐπικρατεστέρα τῆς κατασχέσεως. τότε μᾶλλον ἀφοῦ αὕτη ἐγνωστοποιήθη πρὸς τὸν ὀφειλέτην ἐκχωρητὴν μετὰ τὴν γνωστοποίησιν τῆς ἐκχωρήσεως παρὰ τοῦ ἐκδοχέως πρὸς τὸν παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις τρίτον, γενομένην αὐθημερὸν τὴν 20 Φεβρουαρίου ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν προσαγομένων σχετικῶν ἐπιθρηνηρίων. Κατ' ἀκολουσίαν τούτων καὶ ἐφ' ὅσον παρὰ τῶν ἀνακοπτόντων, οὕτε διὰ τῶν ἀντιρρήσεων

ὑπ' ἀριθ. 75878 οὕτε διὰ τῆς ἀνακοπῆς προβάλλεται ὅτι ὁ ἐκχωρητὴς ὀφειλέτης ἐκ δόλου μαθὼν τὴν κατάσχεσιν ἐξέχωρτε τὴν κατασχεθεῖσαν ἀπαίτησιν πρὸς τὴν καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ ἐν συνενόησει μετ' αὐτῆς, ὅπως ματαιώσῃ τὰ ἀποτελέσματα τῆς κατασχέσεως, νομίμως ὁ συμβολαιογράφος ἐπικρατεστέρα τῆς κατασχέσεως τὴν ἐκχώρησιν ἐδεώρηται καὶ ὁρθῶς κατέταξε τὴν καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ ἐν τῷ ἐπιδίκῳ πίνακι δι' ἧς ἅπαν τὸ ἐπίλοιπον ἐκπλειστηρίασμα ἐναντι τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως, διδ' ἀπορριπτὰ καθίσταται ἡ τῶν ἀνακοπτότων ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ ἐπιδίκου πίνακος ὡς νόμῳ ἀτήρητος.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Ἀριθ. 111 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ νομ. σύμβ. κ. Δ. ΠΑΠΑΜΙΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
Τουμπεκί. - κατοχὴ μείον 2 ὀκάδων. - ποινὰ ἐπιβλητέα.

Ἐπειδὴ ἡ παράβασις τοῦ νόμου εἶναι ἀποδεικνύμενη ἐκ τε τοῦ πρωτοκόλλου καὶ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων.

Ἐπειδὴ ἐφαλμένως ὁ τελώνης διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐρήμισε τὰς λαθρεμπορικὰς ποινὰς, καθ' ὅσον κατὰ τὸν Νόμ. Α' 1849 τοῦ 1849 ἀρθρ. 5 ἡ ποινὴ τοῦ λαθρεμπορίου ἐπιβάλλεται, ἐὰν τὸ κατασχεθὲν τουμπεκί ὑπερβαῖν τὰς 2 ὀκάδας, ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμῶς ἡ κατασχεθεῖσα ποσότης ἦτο 240 δρῦμα καὶ ἰσοδύναμος δέον νὰ ἐπιβληθῇ μόνον πρόστιμον ὀριζόμενον εἰς δραχ. τ. ἰακόντα.

Ἀριθ. 112 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ νομ. σύμβ. κ. Δ. ΠΑΠΑΜΙΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
Λαθρεμπόριον. - αὐτόφωρον. - ἐννοία.

Ἐπειδὴ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς λαθρεμπορικῆς πράξεως κατὰ τὸν νόμον εἶναι καὶ τὸ αὐτόφωρον αὐτῆς ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου λαμβάνει, καθ' ὅσον ἡ ζάχαρις κατασχέθη ἐντὸς τοῦ καφεενείου τοῦ ἐκκαλουμένου χωρὶς νὰ συτρίψῃ οἱ δοοὶ τοῦ ἀρθροῦ 168 τῆς Ποιν. Δικονομίας εἰς 8 παραπέμπει ὁ Τελωνειακὸς Νόμος, ἐπομένως ἡ ἔφεσις κρίνεται δακτὴ.

Ἀριθ. 119 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ νομ. σύμβ. κ. Δ. ΠΑΠΑΜΙΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
Οἶνοπνευματώδη ποτά. - πώλησις. - εἰδικὴ δόλωσις.

Ἐπειδὴ ἡ προσαγομένη δόλωσις ὑπὸ τοῦ ἐκκαλουμένου ἀφορᾷ τὸν φόρον τοῦ ἐπιτηδεύματος, ἐνῷ ὁ Νόμος Γ' 2 ἀρθρ. 7 ἀπαίτει καὶ ἰδίαν δόλωσιν τοῦ οἶνοπνευματωπώλου, τοιαύτην δὲ δὲν προσάγει, ἐνῷ ὁμολογεῖ ὅτι ἐπώλει ποτὰ, ἐπομένως ἡ ἔφεσις κρίνεται ἀπορριπτὰ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Σημειοῦμεν ὅτι καθὰ βεβαίαι ὁ συνάδελφος κ. Ι. Ράλλης, δὲν εἶναι δικηγόρος ἐν τῇ ὑπόθεσιν τοῦ Πρωτοδικείου ἐφ' ἧς αἱ περὶ ὧν διελάβομεν ἐν τῷ -ελευταίῳ φυλλαδίῳ ἐν τῇ Βουλῇ ἐπερωτήσεις του.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Ἐν τῷ 17ῳ στίχῳ τῆς πρώτης στήλης τῆς τελίδος 632 (ἀπόφασις Πρωτοδικείου Μεσολογγίου) ἀνάγνωθι ἐνῷ ἀντὶ ἐάν. Ἐχέτω τὸ κρίμα ἡ κακογραφία.

10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1908

(*) 'Απόπειρά ἀτυχῆς ἀπαντήσεως εἰς τὸ πολλὰ-
κις ὑπὸ τῆς «Θέμιδος» ὑπεργερθάν ζήτημα, ἐὰν ἡ πρω-
τόδικος ἢ ἡ ἐφέσιμος ἀπόφασις εἴνε προσβλητέα ἀναι-
ρέσει, τοῦ ὁποίου τῆς σπουδαιότητος συνολογεῖται διὰ
τῶν γραμμῶν τῆς ἄνω ἀποφάσεως, ἀποφυγούσης ν-
ἀκολουθήσῃ τὴν χειραγώγησιν ἐν τῇ περιπτώσει ὅ-
δὸν τῆς λύσεώς του διὰ τῆς κενῆς αἰτιολογίας ὅτι τελε-
σιδικὸς τάχα γίνεται ἡ ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου. Ἀλλὰ,
καίτοι καταλιποῦσα τὴν ὁδὸν ταύτην, δὲν νομίζομεν
ὅτι ἔδωκε καὶ ἐπαρκῆ αἰτιολογίαν, περιελοῦσα εἰς τὸ
αὐτὸ ἀδιέξοδον. Ἡ αἰτιολογία ὅτι ἡ τυχὼν ἀναιρέ-
σις τῆς πρωτοδίκου δὲν θὰ εἴχε σημασίαν, ἐφ' ὅσον
ἤθελε παραμένει ἀνεφαία ἡ ἐπικυρώσασα αὐτὴν τοῦ
ἐφετείου εἶναι ἀκλόυστατα τὸ ζήτημα διὰ τὸ ζη-
τήματος. Διότι τὸ ἐρευνητέον εἶναι ποία γίνεται τε-
λεσιδικὸς (ἢ διὰ νὰ περιληφθῶσιν εἶαι αἱ περιπτώ-
σεις καὶ ἐν προδικαστικότητι) ποία εἶναι προσβλη-
τέα ἀναιρέσει, ἡδύνατο δὲ τις ἀπαντῆσαι ἀντιθέτως
ὅτι ἡ ἐπικυρούσα ἐφετειακῇ ἀποφάσεσι οὐδεμίαν δύνα-
ται νὰ ἔχῃ σημασίαν, ἄφ' οὗ μετὰ τὴν ἀναιρέσιν
τῆς πρωτοδικικοῦ θὰ ἐπικυροῖ ὅν μνησενικὸν, κατ' ἐφαρ-
μογὴν τοῦ ἀλανθάστου μαθηματικοῦ κανόνος ὅτι τὰ
ἐπὶ μνηδὲν πολλαπλάσια οὐουήποτε ἀριθμοῦ εἶναι ἀ-
πλά μνησενικά. Ὑπεκτα τὶ θὰ εἴπῃ ἡ πρόσθετος αἰ-
τιολογία διὰ δὲν διατείνεται ὅτι ἐπὶ ταῖς παραδορ-
μαῖς ταύταις ὑπέβαλεν αἰτίασιν τῷ ἐφετείῳ. Δὲν βλέ-
πομεν τὸν τρόπον, καθ' ὃν θὰ εἰγίνατο παραδεκτότερον
ἢ ἀναιρέσει, διότι τὰ κατὰ τῆς ἀποφάσεως παράπονα
ὕπεβλήθησαν καὶ πρὸς ἄλλο δικαστήριον. Ἐκ τού-
ναντιού ἡ μὴ ὑποβολὴ των εἰς τὸ ἐφετεῖον ἡδύνατο
νὰ δικαιολογήσῃ τὴν πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον προσ-
φυγὴν, κατ' ἀνάλογον ἐφαρμογὴν τῆς καὶ διὰ τὴν
πανετελὴ ἑλλειψιν ἐφέσεως καὶ τῆς ἐκ ταύτης τελε-
σιδικίας, διανοξέως τῆς πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον ὁδοῦ,
ἐνῷ ἄφ' ἐτέρου ἀκριδὼς ἡ πρὸς τὸ ἄλλο δικαστήριον
ὑποβολὴ των, ἐπενεγκοῦσα τὴν βάσανόν των καὶ ὑπὸ
ἄλλου δικαστηρίου, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐπι-
χείρημα ὑπὲρ τῆς ἐκδοχῆς τοῦ μόνου κατὰ τῆς δευ-
τέρας, τῆς ἐφετειακῆς ἀποφάσεως, δυνατοῦ τῆς ἐνερ-
γίας ἀναιρέσεως.

ριγραφόμενα ζῶα του, καρπωθεὶς ταῦτα καὶ εἰσπράξας τὰ ἐξ αὐτῶν προϊόντα, περιέχει ἄρα πάντα τὰ κατὰ τὸ Ἀστυκὸν Δίκαιον ἀπαιτούμενα διὰ τὴν περὶ κλοπῆς ἀγωγὴν (condictio furtiva) στοιχεῖα. Οὕτω δὲ καὶ τὸ ἐφετεῖον κρίναν οὔτε τῆς ἀγωγῆς τὸ περιεχόμενον ἡλλοίωσεν οὔτε διάταξιν νόμου παρεβίασεν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν νόμων Ν. 21 § 1 Π. (47.2), Ν. 2 Π. (13.3), τὴν περὶ ἀποδόσεως τῶν κλοπιμαίων ἀγωγὴν ἐνασκεῖ καὶ ὁ διανοία κυρίου κάτοχος αὐτῶν. Τοῦτο δ' εἰπὼν καὶ τὸ ἐφετεῖον ἐν τελείᾳ πρὸς τὸν νόμον διάκειται ἀρμονία.

Ἐπειδὴ κριθέντος, κατὰ τ' ἄνωτέρω, ὅτι ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐρείδεται εἰς τὴν διανοίαν κυρίου νομῆν τῶν κλαπέντων ζώων, δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη ν' ἀναφέρηται ἐν αὐτῇ ὁ τρόπος δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐγένετο ὁ ἐνάγων κύριος αὐτῶν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τοὺς νόμους Ν. 8 πρ. καὶ § 1, Ν. 16, 17, 20 Π. (13.1), Ν. 2 Κ. (4.8), Ν. 22 Β. (60.10), ὁ κλέπτης εὐθύνεται εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν κλαπέντων καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ἔτι δὲν κατέχη αὐτὰ, ἐξ οὗ ἔπεται ὅτι δὲν ἦτο ἀναγκαῖα ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ μνεία τῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου κατοχῆς τῶν ζώων κατὰ τὴν ἔγερσιν αὐτῆς. Περὶ πλεόν δὲ διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητεῖται, ὡς ἐξ αὐτῆς ἐμφαίνεται, ἐπικουρικῶς καὶ ἡ τῶν κλαπέντων ζώων ἀξία, ἡ δὲ αἰτησις αὕτη ἐπεδικάσθη διὰ τῆς τελευταίας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ὥστε οἱ λόγοι ἀναιρέσεως ὅτι κακῶς δὲν ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγὴ, ἐν ᾧ δὲν ἀναφέρει ὅτι κατέχευε τὰ ἐπίδικα ζῶα ὁ ἐναγόμενος καὶ κακῶς δὲν ἐθεωρήθη ἀναγκαῖα ἡ ἀπόδειξις τοῦ στοιχείου τούτου, εἰσὶ τὸ μὲν ἀστήρικτοι, τὸ δὲ ἀλυσιτελεῖς.

Ἐπειδὴ, ὡς πιστοῦται ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, ἡ μὲν πρώτη 317 (1899) ἔταξε θέμα περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἀφῆρσε τῇ 27 Μαΐου 1877 αὐθαίρετως καὶ ἄνευ δικαιώματος τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμενα ζῶα, ὅτι ταῦτα κατέχευε κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀφαιρέσεως διανοία κυρίου ὁ ἐνάγων, ὅτι εἶχον τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ σημειουμένην ἀξίαν ἔκαστον καὶ ὅτι εἰσέπραξεν ὁ ἐναγόμενος ἐξ αὐτῶν, κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1897, τὰ ἐν θέματι ἀναφερόμενα κατ' εἶδος καὶ ἀξίαν προϊόντα, ἡ δὲ τελευταία 169 (1905) ἐθεώρησε καὶ αὕτη, ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ ἐκτιμήσει τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων καὶ δι' ἀναφορὰς εἰς τὰς σχέσεις τοῦ πρωτοδικείου, σφόδρα μὲν πιθανοὺς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐναγοντος περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἀθεμίτου καὶ παρὰ νόμου ἀφαιρέσεως τῶν ζώων, περὶ ὧν πρόκειται, καὶ ἐπεκύρωσε τὸν ὑπὸ τῆς πρωτοδικίου ἀποφάσεως ἐπιβληθέντα τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ ὄρκον, ἀποδεδειγμένους δὲ τοὺς ἰσχυρισμοὺς περὶ τῆς διανοίας κυρίου κατοχῆς τοῦ ἐναγοντος, περὶ τῆς ἀξίας καὶ ἐνιαυσίας προσόδου τῶν ἀφαιρεθέντων ζώων, ἣν ὥρισεν εἰς δραχμὰς τρισχιλίας ἐν δλωφ. Στεροῦνται ἄρσ ὑποστάσεως οἱ λόγοι ἀναιρέσεως ὅτι τὸ ἐφετεῖον ἐπεδικάσε τὴν ἀγωγὴν ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος τῆς ἀφαιρέσεως, ὅπερ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δὲν εἶναι παραγωγικὸν δικαίου καὶ ὅτι μόνον περὶ αὐτοῦ διετάχθη ἀπόδειξις καὶ ἐπεβλήθη ὁ ὄρκος.

Ἐπειδὴ ἡ αὐθαίρετος ἡ, ὅπερ ταῦτο, ἡ παρὰ νόμον καὶ ἄνευ δικαιώματος ἀφαιρέσις πραγμάτων κινήτων, εὐρισκομένων ἐν τῇ διανοίᾳ κυρίου κατοχῇ τοῦ νομέως, καὶ ἡ κάρπωσις τούτων διὰ τῆς εἰσπράξεως τῶν προϊόντων τῶν, αἵτινα ἐν προκειμένῳ ἐδέχθη τὸ ἐφετεῖον μετ' ἐκτιμήσεων τῶν ληφθεισῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων καὶ ἐγγράφων, ὑποχρεοῖ τὸν ἀναιρεσιβλήτον κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν νόμων Ν. 66 Π. (12.6), Ν. 1 § 3 Π. (47.2) § 14 Εἰσηγ. (4.6), δυνάμει τῶν περὶ ἀδίκου πλουτισμοῦ κανόνων τοῦ δικαίου, εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἀφαιρεθέντων καὶ ἐν τῇ ἐτι περιπτώσει δὲν ἐσκόπει τυχὸν νὰ ἰδιοποιηθῇ, ὡς διατείνεται, τὰ ἀφαιρεθέντα.

Ἐπειδὴ, ὡς πιστοῦται ἐκ τῆς τελευταίας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, τὸ ἐφετεῖον ἐκτιμῶν τὸ ἀπὸ 19 Ὀκτωβρίου 1315 (Ἔτος Ἐγείρας) ἐγγράφον τῆς Στρατιωτικῆς Ἐπιμελητείας Θεσσαλονίκης, ὅπερ ὁ ἀναιρεσιβλήτης ἐπικαλέσατο, ἀποφαίνεται ὅτι δὲν ἐξασθενοῦνται δι' αὐτοῦ αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων, ἐξ ὧν ἐπέισθη ὅτι ἀφῆρσεν ὁ ἐναγόμενος, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, καὶ οὐχὶ ἡ τουρκικὴ ἐξουσία τὰ ἐπίδικα ζῶα, οὐδεμίαν ἄρα ὥφειλε νὰ διατάξῃ ἀποδείξιν περὶ τῶν ἐν ἐγγράφῳ περιεχομένων περιστατικῶν.

Ἐπειδὴ, ἐὰν ἐννοῇ διὰ τοῦ λόγου τούτου ὅτι καὶ ἂν δὲν ἐγίνετο ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἡ τῶν ζώων ἀφαιρέσις, κάλιν θὰ ἀφῆροῦντο ταῦτα ὑπὸ τῆς τουρκικῆς ἀρχῆς, ἥτις ὑπερὸν ἐδήμεισε ταῦτα, χαρακτηρίσασα τὸν ἀναιρεσιβλήτον ὡς λησταντάρτην, καὶ οὕτω δὲν εὐθύνεται, ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος στερεῖται ἀξίας νομικῆς, διότι κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν νόμων Ν. 8 § 1, Ν. 17, Ν. 20 Πανθ. (13.1), Ν. 7 § 4 Π. (43.24), Βασιλ. (58.23) 7 θέμα 2 in fine, αἱ συνέπειαι τῆς κατὰ τὸν Ἀστυκὸν Νόμον κλοπῆς, ἣν, ὡς εἴρηται, δέχεται τὸ ἐφετεῖον, δὲν αἰρῶνται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ κλαπὲν ἐμελλε νὰ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου ἢ διακατόχου, ἢ καταστραφῇ ὅπως δῆποτε ὑστερον, ὡς ὀρθῶς ἔκρινε καὶ ἡ τελευταία προσβαλλομένη ἀπόφασις. Ὡς δὲ προσετέθη, τὸ ἐφετεῖον ἐδέχθη ἐκ τῶν ἐξετάσεων τῶν μαρτύρων ἐν τῇ κυριαρχικῇ του ἐξουσίᾳ ὅτι ὁ ἀναιρεσιβλήτης ἦτο διανοία κυρίου νομέως τῶν ζώων ὁ ἰσχυρισμὸς ἄρα ὁ προεκταθείς δὲν ἔχρηζεν ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ οἱ διὰ τῶν προτάσεων ὑποβαλλόμενοι λόγοι ἀναιρέσεως δὲν δύνανται νὰ ἐξετασθῶσι, διότι δὲν προσάγεται ἐπιδοτήριον ἐμφαίνον τὴν πρὸς τὸν ἀναιρεσιβλήτον κοινοποίησιν τούτων (*).

Ἀριθ. 106 (1907) Τρ. Β'

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Κ. ΦΑΡΑΓΓΙΑΣ
Κατάληψις ἀμάξης ὑπὸ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.- ἀπόλεια ἀμάξης.- ἔκτασις εὐθυνῶν ἐκ παρὰ νόμου ἐνεργείας.- πλουσιώτερον.

Ἐπειδὴ βάσιν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ περιέχει(**) τὸ γεγονός ὅτι τῇ ἐπεμβάσει τῆς ἐν Ἀθήναις στρα-

(*) Ἀξιοθρήνητος ἐπιμονή. Πρὸς τὰς ἐν σελ. 50, 211, 241, 244, 477, 650 ΧVII ὑπὸ τὰς 95, 219, 220, 237, 243, 441 καὶ 150 Α. Π. σημειώσεις.

(**) Σὺν νὰ ἦτο μοσιλία.

τιωτικῆς ἀρχῆς παρελήφθη ὑπὸ τοῦ σωματείου τῶν ἀγγλίδων νοσοκόμων τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ τὸ τετράτροχον ἀμάξιον τοῦ ἐνάγοντος μετὰ τοῦ ἱππου, ὅπερ ὠδηγήθη κατ' ἐντολὴν τῆς ἀνω ἀρχῆς εἰς τὸ θέατρον τοῦ πολέμου ἐν Δομοκῷ, ὅτι ἐκεῖ καταλήφθεν ὑπὸ τῆς πολεμικῆς στρατιωτικῆς ἀρχῆς, ἐξετέλει ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ διαφόρους ἀγυαρίας, μεταφέρον διάφορα τρόφιμα καὶ τραυματίας τοῦ πολέμου καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἐπελθόντος τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ καὶ καταδιώκοντος τὸν ἐλλήνικόν, ἀπωλέσθη τὸ ἀμάξιον, περιελθὼν εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ, αἰτεῖται δ' ἀποζημιώσεις διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ ἀντικειμένου ἐπελθοῦσαν ζημίαν κατὰ τοῦ Δημοσίου, ὡς ὑπευθύνου διὰ τὰς πράξεις ταύτας τῶν ἀρχῶν. Ἀλλ' ὡς καὶ τὸ Α' τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου δέχεται, ἐξ ἐνὸς μὲν, κατὰ τὰς ἐν τῇ ἀναιρετικῇ ἀπόφασι παρατεθειμένας διατάξεις αἰτίνες κανονίζουσι τὴν σχέσιν τῆς προστήσεως, ὁ προστήσας εὐθύνεται διὰ πᾶσαν τοῦ προεστῶτος πράξιν, ὅταν αὕτη σχετίζεται πρὸς δικαιοπαξίαν συνομολογηθεῖσαν ὑπὸ τοῦτον ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν ἀνατεθεισῶν αὐτῷ ὑποθέσεων, οὐχὶ δ' ὅταν ὁ προεστὴς ἐνεργῇ ἀσχετῶς πᾶσης δικαιοπραξίας, εἰς τὸν κύκλον τοῦτον τῶν ὑποθέσεων τοῦ προστήσαντος ἀναγομένης, ἐπέφερε ζημίας· ἐξ ἑτέρου δὲ τὸ κράτος, ὡς νομικὸν πρόσωπον, ἐνέχεται διὰ τὰς παρανόμους πράξεις τῶν ὑπαλλήλων του, ἐντὸς τῆς σφαίρας τῶν καθηκόντων των ἐνεργηθείσας, ἐφ' ὅσον ἐκ τῶν παρανόμων τούτων πράξεων καθίσταται πλουσιώτερον, συνωδὰ ταῖς διατάξεσι L. 15 § 1 de dolo Pand. 4.3, L. 4 Pand. 43. 16 καὶ Βασιλ. Ε'. ζ'. 10. Ἀλλ' ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ οὐδὲν τῶν οὐσιωδῶν τούτων στοιχείων περιλαμβάνει καὶ ἀπορριπτέα ὡς νόμῳ ἀδόσιμος κρίνεται.

Ἀριθ. 107 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΓΚΙΟΝ

Προπαραδευαδικὴ ἀπόφασις. - παραδεκτὸν ἀναιρέσεως ἐν ὀυμπροσβολῇ ὁριδικῆς - μὴ κοινοποιήδης ἐπιταγῆς ἢ παραίτηδης ἀπὸ κακῶς ἐπιδικασθέντος - παραίτηδης - εἰδικῆς πληρεξουσιότητος - μὴ λήψις ὑπ' ὀψιν ἐπικληθέντος ὅρκου.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνστάσις περὶ ἀπαρδέκτου τῆς προκειμένης αἰτήσεως, ὡς πρὸς τὴν πρώτην προσβαλλομένην ἀπόφασιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αὕτη ὡς προπαρασκευαστικὴ δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, στερεῖται βάσεως, διότι ἀναιρεσιβαλλομένης τῆς δευτέρας ἀποφάσεως τοῦ δικάσαντος πρωτοδικείου, ἥτις ἐστὶν ὁριστικὴ καὶ τελεσίδικος, συναναίρεσιβάλλεται μετ' αὐτῆς, κατὰ τὸ ἄρθρ. 812 τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ ἡ πρὸ αὐτῆς ἐκδοθεῖσα προδικαστικὴ.

Ἐπειδὴ ἡ ἑτέρα ἐνστάσις περὶ ἀπαρδέκτου τῆς αὐτῆς αἰτήσεως ὡς πρὸς τοὺς μετὰ τὴν κατάσχισιν μισθοὺς, λόγῳ ὅτι δὲν ἐκοινοποιήθη τῷ ἀναιρεσεῖοντι καὶ δι' αὐτοὺς ἐπιταγὴ καὶ ὅτι ἄλλως παραιτεῖται τούτων ἡ ἀναιρεσιδότης καὶ ἐντεῦθεν ἐλλείπει ἐννομον συμφέρον τοῦ ἀναιρεσεῖοντος πρὸς ἀσκησιν τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως καὶ κατὰ τοῦτο ἀπορριπτέα ἐστὶν ἐπίσης ὡς μὴ βάσιμος, καθόσον ἡ μὴ κοινοποιήσις ἐπιταγῆς καὶ διὰ τοὺς μετὰ τὴν

κατάσχισιν μισθοὺς, οὐδαμῶς μεταβάλλει τὴν ἰσχὺν τῆς διατάξεως τῆς ἐπιδικαζούσης τούτους δευτέρας προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἡ δὲ παραίτησις τῆς ἀναιρεσιδότητος, ὡς πρὸς τοὺς μισθοὺς τούτους, γενομένη ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου τῆς δικηγόρου ἐπ' ἀκροατηρίου διορισθέντος, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν, στερεῖται ἰσχύος καὶ παντὸς ἐννόμου ἀποτελέσματος, καθ' ὃ μὴ λαβόντος τοῦ πληρεξουσίου τούτου εἰδικὴν πρὸς τοῦτο πληρεξουσιότητα.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐφεσίμων τοῦ ἀναιρεσεῖοντος προτάσεων, ἐφ' ὧν ἐξεδόθη ἡ δευτέρα προσβαλλομένη ἀπόφασις, οὗτος ρητῶς ἐπεκαλέσθη ὅτι, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρακτικῶν συνεδριάσεως τοῦ δικάσαντος εἰρηνοδικοῦ, ἐκ τοῦ ἐπιβληθέντος καὶ δοθέντος ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος ὅρκου, ἀπεδείχθη τελείως ἡ δήλωσις αὐτοῦ καὶ ἐντελῶς παρέλυσεν ἡ κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴ τῆς ἀναιρεσιδότητος, πλὴν τὴν τοιαύτην ἐκ τῶν πρακτικῶν καὶ τῆς δόσεως τοῦ ἐν αὐτῷ ὅρκου ἀποδείξιν οὐδὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν πρωτοδικεῖον, προδὼν δὲ ἐδέξατο ὡς ἀποδειχθεῖσαν τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἐκήρυξε τὴν δήλωσιν ἄκυρον, ἀλλ' οὕτως ἀποφηνάμενον παρεβίβασε τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἄρθρ. 248, 252 καὶ 253 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ κατὰ τὰ ἄρθρα 201 καὶ 807 § 5 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.

Ἀριθ. 108 (1907) Τμ. Α'

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΓΚΙΟΝ

Σύνταξις. - θάνατος ἐνεκὲν τῆς ὑπηρεσίας - οὐκ ἀναγκαῖον καὶ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 10 ἐδ. δ' τοῦ περὶ συντάξεων τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων ΧΝΒ' Νόμου τοῦ 1861, δικαίωμα εἰς σύνταξιν ἔχουσιν ἡ χήρα κατὰ τὰ ὅρφανά τοῦ ἐνεκα τῆς ὑπηρεσίας ἀποβιώσαντος, ἡ διάταξις δὲ αὕτη κατὰ τὴν ἐννοίαν αὐτῆς σκοπὸν ἔχει νὰ ἐνισχύσῃ τὸν ζῆλον τῶν ὑπαλλήλων ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων αὐτῶν, καὶ μεριμνῶσα πρὸς τοῦτο ὑπὲρ τῶν χρηρῶν καὶ ὀρφανῶν τούτων, ὀρίζει τὸ δικαίωμα τῆς συντάξεως τῶν, ὅταν ἐπῆλθε τῷ δημοσίῳ ὑπαλλήλῳ ἐνεκα τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ὑπηρεσίας του βλάβη τῆς υγείας καὶ θάνατος ἐκ τούτου, χωρὶς νὰ προσαπαιτῇ καὶ νὰ ἐπέλθῃ ὁ θάνατος διαρκούσης τῆς ὑπηρεσίας, δεχθὲν ἄρα τὸ ἐφετεῖον ὅτι ὁ πατὴρ τῶν ἀναιρεσεῖοντων διατελῶν ὑποπρόξενος ἐν Ἀρτῇ κατὰ Μάρτιον τοῦ 1882 ἔπαθε νόσον ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀπεβίωσεν ἐκ τῆς νόμου ταύτης, ἀλλ' ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν περὶ συντάξεως αὐτῶν, ὡς ἀγάμων θυγατέρων του, ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν διατέλει ἐτι ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ὁ πατὴρ των ὅταν ἐπῆλθεν ὁ θάνατος αὐτοῦ, ψευδῶς τὴν προκαταθεῖσαν διατάξιν ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσεν ἐντεῦθεν δὲ ἀναιρετέα ἐστὶ, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 Πολ. Δικονομίας, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις (*).

(*) Ἀναίρεται ἡ ἐν σελ. 391 παρόντος 138 Ε.Α. Ὅρα τὰς αὐτῆς ἀπολύτως συμφώνους σημειώσεις.

Ἀριθ. 109 (1907) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΗΑΙΑΔΗΣ

Ἀπόφασις συμβουλίου μεταλλευτῶν.- ἀπαράδεκτον ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 34 ἐν τέλει τοῦ Νόμου ΒΩΜΑ', τοῦ 1901 ἡ ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου ἡ ἐκδοθεῖσα ἐπὶ ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ταμείου τῶν μεταλλευτῶν δὲν ὑπόκειται εἰς τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναιρέσεως μέσον, ἀπορριπτέα ἄρα ἐστὶν ὡς ἀπαράδεκτος ἡ προκειμένη αἴτησις περὶ ἀναιρέσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Ἀριθ. 110 (1907) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ

Ἐπιδίκασις χώρου.- ἐνταφιασμὸς νεκρῶν ἐν αὐτῷ.- οὐκ ἀδύνατον ἐκτελέσεως.- οὐ δυνατὴ ἀπαίτησις ἀξίας.

Ἐπειδὴ, ὡς δέχεται ὀρθῶς τὸ ἐφετεῖον, ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιόντος προκύπτει ὅτι βάσις αὐτῆς ἐστὶν ὅτι ἡ εἰς τὸ ἐπίδικον ἐγκατάστασις πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 9826 τοῦ 1899 τελεσιδίκου ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα πρωτοδικῶν, ἐπιδικασάσης τὴν διεδικητικὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, κατέστη ἀδύνατος, διότι οὗτος προώρισε τὸν χρόνον αὐτοῦ εἰς ταφὴν νεκρῶν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ θάπηται ἐν αὐτῷ νεκροὺς, ὡς ἐκ τούτου δὲ ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ. Τοιαύτην βάσιν ἔχουσα ἡ ἀγωγὴ ὀρθῶς ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ ἐφετείου, δεχθέντος ὅτι δὲν κατέστη ἀδύνατος ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ἐνεκα μόνον τῆς ἐν αὐτῷ ταφῆς νεκρῶν καὶ δικαιούται ὁ ἀναιρεσιὼν ἐκτελεῖν τὴν ἀπόφασιν νὰ καταλάβῃ τὸ ἐπίδικον, ἀφοῦ δὲν ἔλαβε χώραν νόμιμος κατάληψις τοῦ ἐπιδίκου καὶ ἀφαίρεσις τῆς ιδιοκτησίας λόγῳ δημοσίας ἀνάγκης, οὔτε ἀπεφασίσθη καὶ, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ Δήμων Νόμου, ν' ἀποτελέσῃ τοῦτο μέρος τοῦ νεκροταφείου, οἱ δ' ἐναντίοι τυχόν ἰσχυρισμοὶ ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου μεταβάλλουσι τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, καὶ ἄφ' οὗ οὔτε διὰ τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου περὶ Δήμων, οὔτε διὰ τῶν τοῦ Β. Διατάγματος τῆς 28 Μαρτίου 1834 περὶ νεκροταφείων παρέχεται τῷ ἀναιρεσιδλήτῳ δικαίωμα νὰ θάπηται νεκροὺς ἐν ἀλλοτρίῳ κτήματι καὶ οὕτω νὰ καθιστᾷ τοῦτο ἐκτὸς συναλλαγῆς· τούναντίον δὲ ἀπαγορεύεται τοῦτο διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Διατάγματος τούτου.

Ἀριθ. 111 (1907) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΣΚΛΑΙΣΤΗΡΗΣ

Ἐκτίμησις διαθήκης.- μέλλουσαι χορηγίαι.- μέτρα ἐξασφαλιστικά.- κατάσχεσις.

Ἐπειδὴ, ὡς διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐγένετο δεκτὸν, κατὰ τὴν ρητῶς ἐν τῇ διαθήκῃ διαδηλουμένην θέλησιν τοῦ Θ. Γ^{***}, ὑποχρέωσις πρὸς καταβολὴν τοῦ κληροδοτήματος καὶ ἀντίστοιχον πρὸς ἀπὸληψιν αὐτοῦ δικαίωμα ὑφίσταται ἄφ' ἧς ἡ ἐπιδοῦσα σύζυγος λάβῃ τὴν κληρονομίαν ἐπιταγῇ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ἐπομένως ἡ ἐκτίμησις αὕτη τοῦ ἐφετείου, καθ' ἣν οὐδεὶς κανὼν τοῦ δικαίου παρεβιάσθη, διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ δι-

καστηρίου τούτου καὶ ἀπορριπτέοι οἱ σχετικοὶ λόγοι, ἄφ' οὗ τὴν ἀπόφασιν τοῦ προσηκόντως ἤτις λόγησεν.

Ἐπειδὴ διὰ τὴν περὶ μελλουσῶν ἐξαμηνιαίων χορηγιῶν ἀπαίτησιν τοῦ ἀναιρεσιόντος, μηκέτι ἐμπρόθεσμον οὖσαν, ἡδύνατο μὲν οὗτος νὰ λάβῃ μέτρα ἐξασφαλιστικά κατὰ τὸ ἄρθρ. 1025 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, οὐδὲως ὅμως ἐδικαιούτο νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐπιβολὴν συντηρητικῆς κατασχέσεως, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 1026 αὐτῆς, δι' ἀκαιτήσεως ὑπὸ αἵρεσιν ἢ προθεσίαν, οἷαι αἱ προκειμέναι, δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ συντηρητικὴ κατάσχεσις, καθόσον αὕτη ἀναγκαῖον ἐπακολουθήμα ἔχει τὴν ἀγωγὴν, ἥτις ἐν ταῖς τοιαύταις ἀκαιτήσεσιν ἀπαράδεκτος ἐστὶν, ἐπομένως καλῶς τὸ ἐφετεῖον, εἰ καὶ δι' ἄλλους λόγους, ἐθεώρησεν ὡς ἄκυρον τὴν ἐπιβληθεῖσαν κατάσχεσιν, τὴν ἐνεργηθεῖσαν πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν μελλόντων δικαιωμάτων τοῦ ἀναιρεσιόντος(*).

Ἀριθ. 112 (1907) Τμ. Α'

Εισηγητής ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΑΛΛΑΣ

Ἐργολάβος καὶ ἐργοδότης.- εὐθύνη ἐκ ζημιῶν ἀμφοτέρων.- περιστάσεις.- λήψις ὑπ' ὄψιν προτάσεων ἐν συνόλῳ.- μὴ καταβολὴ προδοχῆς.- ἀπαράδεκτον νέας βάσεως.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναλαβὼν ὡς ἐργολάβος ἔργον ἐπὶ μισθῷ, κατὰ τὸν Νόμον 25 § 7 Πανδ.(19.2), αὐτὸς μόνος εὐθύνεται, ἐὰν τὸ ἐκτελούμενον ἔργον καταπέσῃ καὶ προξενήσῃ ζημίαν εἰς τρίτον, εἴτε αὕτη προήλθεν ἐκ πταίσματος αὐτοῦ, εἴτε τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ἢ ἐργατῶν του, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ ἐργοδότης, ἐκτὸς ἐὰν συντρέχῃ καὶ πταῖσμα αὐτοῦ περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐργολάβου, διότι, κατὰ τὸν Νόμον 27 § 7 Πανδ. (9.2), ὁ ἐργοδότης εὐθύνεται οὐχὶ κατὰ τὰς περὶ προστήσεως ἀρχὰς τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, ἀλλὰ κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς περὶ ἐντολῆς. Κατὰ ταῦτα τὸ ἐφετεῖον δεχόμενον ὅτι ὁ ἀναιρεσιὼν διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου ὡμολόγησεν ὅτι ἡ ἐν τῇ ἐπιδίκῳ αὐτοῦ ἀγωγῇ περιγραφομένη οἰκοδομὴ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου κατεσκευάζετο ἐργολαβικῶς ὑπὸ τῶν ἐργολάβων Δ. καὶ Η. Π^{***} καὶ ὅτι διὰ τῆς ἀγωγῆς του δὲν ἀποδίδει καὶ πταῖσμα περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐργολάβων εἰς τὸν ἀναιρεσιδλήτον ἢ γινώσκων αὐτοῦ ὅτι τὸ ἔργον κατεσκευάζετο πλημμελῶς, ἀλλὰ στηρίζει τὴν ἀγωγὴν εἰς τὴν προσωπικὴν ἀμέλειαν αὐτοῦ, νομίμως ἀπέρριψε τὴν ἐπίδικον ἀγωγὴν καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι τῆς ἀναιρέσεως ὅτι παρεβιάσε τὰς περὶ ἀσφαλείας καὶ περὶ προστήσεως ἀρχὰς τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου καὶ τὰ ἄρθρα 664 § 2 καὶ 609 Ποιν. Νόμου, ἅτινα προβλέπουσιν ἄλλας περιπτώσεις, ἀπορριπτέοι ὡς μὴ βάσιμοι.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τοῦ ἀναιρεσιόντος τῶν ὑποβληθεισῶν κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου συζήτησιν, τὸ ἐφε-

(*) Πολὺ θὰ παρεκαλοῦμεν νὰ μᾶς ἐδίδετο ὁ κατάλογος τῶν συντηρητικῶν μέτρων, τὰ ὅποια ἡδύνατο νὰ ληφθῶσιν ἄνευ εἰσαγωγῆς ἀγωγῆς.

τείον έλαβεν αὐτάς ὑπ' ὄψιν ἐν συνόλῳ καὶ ἐξετίμησεν αὐτάς, ρητῶς δ' ἐν αὐταῖς ἀναφέρεται ὅτι ἡ οἰκοδομὴ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου κατεσκευάζετο ὑπὸ τῶν ἐργολάβων Δ. καὶ Η. Π^{***} κατ' ἐντολὴν καὶ λογαριασμὸν αὐτοῦ καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγου τῆς ἀναιρέσεως ὅτι δὲν ἔλαβεν ἐν συνόλῳ τὰς προτάσεις ταύτας ὑπ' ὄψιν ἀπορριπτεῖς ὡς μὴ βάσιμοι.

Ἐπειδὴ ὁ τῆς ἀναιρέσεως λόγος ἐστὶ τὸ ἐφετέριον κατέλιπεν ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασίν του, ὡς πρὸς τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ἡ βλάβη προήλθεν ἐκ τῶν πράξεων, ἃς προσωπικῶς ἐνήργησεν ὁ ἀναιρεσιδλήτος καὶ ὅτι ἄλλως προήλθεν ἐκ τῶν πράξεων, ἃς οἱ ἐργολάβοι ἐνήργησαν κατ' ἐντολὴν τοῦ ἀναιρεσιδλήτου, εἶναι ἀνυπόστατος, διότι τὸ ἐφετέριον δεχόμενον, ἂν ἐνὸς μὲν ὅτι τὸ ἔργον ἐξετελέσθη ὑπὸ τῶν ἐργολάβων, ἂν ἑτέρου δὲ ὅτι ἡ ἀγωγή μόνον βάσιν ἔχει τὴν ἐξ ἀμελείας αὐτοῦ τοῦ ἀναιρεσιδλήτου κατάπτωσιν, προδήλως αἰτιολογεῖ τὸ μὲν ὡς ἀνυπόστατον τὸ δὲ ὡς ἀντικείμενον εἰς τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ὁ ἀναιρεσιδλήτος δὲν κατέβαλε τὴν δέουσαν προσοχὴν περὶ τὴν ἐπιτήρησιν δὲν περιέχεται ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ ὁ περὶ ἀναιτιολογήτου λόγος τῆς ἀναιρέσεως ἀπορριπτεῖς ὡς μεταβάλλων τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς (*).

ΠΟΙΝΙΚΗ

Ἀριθ. 159 (1907) Τμ. Β' (**)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ
Προθεσμία ἀναιρέσεως πενθήμερος. - παρὰ-
στάσις πληρεξουσίου. - παρέκτασις ἐξ ἀπο-
στάσεως.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 359 καὶ 406 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἰ-

τησις κατ' ἀποφάσεως πλημμελειοδικῶν πρέπει νὰ γίνηται ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της, ἀδιαφόρως ἂν ὁ κατηγορούμενος παρέστη αὐτοπροσώπως ἢ διὰ πληρεξουσίου, ὅσακις ἐπιτρέπεται τοιαύτη παράστασις, καθ' ὅσον διὰ τὰς περιπτώσεις ταύτας οὐδεμίαν ὁ νόμος ποιεῖται διαστολήν.

Ἐπειδὴ, συναγομένου ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ ἀπὸ ... πληρεξουσίου συμβολαίου ὅτι εἰς τὸν δικηγόρον Δ. Α^{***} ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιδλήτος γενικὴ καὶ εἰ-

δν ἐδόθη τὸ δικαίωμα τοιαύτης παραστάσεως δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3833 τῆς 9 Δεκεμβρίου 1906 πληρεξουσίου συμβολαίου τοῦ ἐν Τριπλίαι συμβολαιογράφου Ι. Τ^{***}, δι' οὗ ρητῶς παρέγεται εἰς τὸν ἐρημέ-
νον δικηγόρον τὸ δικαίωμα νὰ παρίσταται ἀντὶ τοῦ ἀναιρεσιδλήτος καὶ ἀντιπροσωπεύῃ αὐτὸν ὑφ' ὄψεως ἐν γένει τὰς ιδιότητας τοῦ διαδίκου. Νομίμου οὐσίας τῆς τοιαύτης διὰ πληρεξουσίου παραστάσεως τοῦ ἀναιρεσιδλήτος ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος πλημμελειοδικείου δυνάμει τοῦ ἀνωτέρω πληρεξουσίου καὶ τοῦ ἄρθρ. 25 § 2 Ποιν. Δικονομίας, καθ' ὃ ἐπὶ πλημμελημάτων καὶ πταισμάτων, ὅσα δὲν τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν ἢ μὲ κράτησιν ἀλλὰ μὲ ἀπλὴν χρηματικὴν ποινὴν ἢ πρόστιμον, συγχωρεῖται εἰς τὸν κατηγορούμενον νὰ παρίσταται διὰ δικηγόρου, δὲν ὑπάρχει ἑλλείψις ἀκροάσεως, ὡς διατείνεται ὁ ἀναιρεσιδλὴς διὰ τοῦ λόγου τῆς ἀναιρέσεως, ἀφοῦ ἀντὶ τοῦ ἀναιρεσιδλήτος παρέστη ὁ πληρεξούσιος αὐτοῦ καὶ ἀφοῦ ἡ πράξις δι' ἣν κατηγορεῖτο ἐτιμωρεῖτο κατὰ τὸ ἄρθρ. 487 Ποιν. Νόμου μὲ χρηματικὴν ποινὴν μόνον.

Ἐτερος λόγος ἀναιρέσεως προτείνεται ὅτι ἐσφαλμένως ἐφημέροσθη ὁ Ποιν. Νόμος, διότι τὸ ἐκδίδειν ἀποφάσεις ἐπὶ τῶν προϋπολογισμῶν τῶν Μονῶν εἶναι ἐκ τῶν καθηκόντων τοῦ γραμματέως τῆς νομαρχίας, ἀλλὰ τῶν τοῦ νομάρχου ἐν προκειμένῳ δὲ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν δέχεται ὅτι ὁ ἀναιρεσιδλὴς ἐξεπλήρου καθήκοντα νομάρχου ἢ ὅτι ὁ νομάρχης ἦτο ἀπὼν ἢ ἐκωλύετο, ἀλλὰ δέχεται ὅτι ὁ κηρυχθεὶς ἔνοχος ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασιν ὡς γραμματέως τῆς νομαρχίας. Ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνυπόστατος, καθόσον ἐκ τῶν δεκτῶν γενομένων διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐν ταῖς τῷ διατακτικῷ καὶ σκεπτικῷ αὐτῆς καὶ τῆς ἀλληλουχίας τῶν δεκτῶν τούτων γενομένων σαφῶς ἐξάγεται ὅτι ἡ ἀπόφασις δέχεται τὸν ἀναιρεσιδλὴν ὡς ἐνεργήσαντα ὡς γραμματέα μὲν νομαρχίας, ἀναπληροῦντα δὲ τὸν νομάρχην, διότι ὅπως αἱ ἐνέργειαι αὐτοῦ αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν παράδασιν καθήκοντος, δι' ἣν κατεδικάσθη, αἱ δεκταὶ γινόμεναι διὰ τῆς ἀποφάσεως, ἀνάγονται οὐχὶ εἰς τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ὡς γραμματέως, ἀλλ' εἰς τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ὡς νομίμου ἀναπληρωτοῦ τοῦ νομάρχου κωλυομένου ἢ ἀπόντος. Τοῦτο δὲ προσεπιβεβαιοῦται καὶ ἐκ τῆς προσαγομένης ἐν τῇ δικογραφίᾳ ὑπ' ἀριθ. 2339 τῆς 5 Νοεμβρίου 1902 ἀποφάσεως τῆς Νομαρχίας Εὐρυτανίας ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιδλήτος, ἐκδοθείσης ὑπὸ τὴν ιδιότητα αὐτοῦ ὡς νομαρχοῦντος γραμματέως, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ προκειμένη κατηγορία ρητῶς δὲ μνημονεύεται ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς ἀποφάσεως ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ ὡς νομαρχοῦντος.

Ἐτερος λόγος ἀναιρέσεως προτείνεται ὅτι ἐσφαλμένως ἐφημέροσθη ὁ Ποιν. Νόμος, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 487 Ποιν. Νόμου οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι τιμωροῦνται ὡς ὑπάλτιοι παραβάσεως καθήκοντος, ὅταν αἱ ἀποτελοῦσαι αὐτὴν πράξεις δὲν προβλέπωνται ὑπὸ ἄλλων τοῦ Ποιν. Νόμου ἢ ἄλλου τινὸς νόμου διατάξεων, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν παράδασιν καθήκοντος τῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων χαρακτηριστικῶς

(*) Ἐπικυροῦται ἡ ἐν σελ. 511 XV 348 Ε. Α.

(**) Προϋτίνατο ὅτι τοῦ καταδικασθέντος παρασταθέντος διὰ πληρεξουσίου, ἔπρεπε νὰ παραταθῇ ἡ πρὸς ἀναιρέσιν προθεσμία ἐκ τῆς ἀποστάσεως τῆς κατοικίας τοῦ καταδικασθέντος.

Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῇ εἰσαγγελὴς κ. Δ. Τσιβαρόπουλος εἶπε ταῦτα :

«Διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πλημμελειοδικείου Εὐρυτανίας, ὁ ἀναιρεσιδλὴς ἐκηρύχθη ἔνοχος παραβάσεως καθήκοντος καὶ κατεδικάσθη εἰς χρηματικὴν ποινὴν δραχ. 100 κλπ. Ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς ἐκπροθέσμως συνταχθεῖσα κατὰ τὰ ἐκτιθέμενα ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς εἰσαγωγῆς. Ἐξεταστέοι δὲ οἱ λόγοι τῆς ἀναιρέσεως; δι' ἣν περὶ τῶν αἰτησέων ἀναιρέσεως θεωρηθῇ ὡς μὴ ἀπαράδεκτος.

«Ὁ λόγος ὅτι δὲν ἐτετήθησαν αἱ περὶ τὰς κλήσεις προθεσμίαι καὶ ὅτι κακῶς ἐξιδικάσθη ἡ κατὰ τοῦ ἀναιρεσιδλήτος κατηγορία κατὰ τὴν δικάσιμον τῆς 8 Μαΐου 1907, διότι δὲν εἶχε παρέλθει ἡ νόμιμος προθεσμία ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς κλήσεως πρὸς ἐμφάνισιν, εἶναι ἀβάσιμος, καθόσον κατὰ τὸ ἄρθρ. 407 § 2 Ποιν. Δικονομίας λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἡ μὴ τήρησις τῶν περὶ τὰς κλήσεις προθεσμιῶν κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν πρόκειται περὶ ἐρήμην δίκης, διότι ὡς ποσὺντι ἐκ ταῶν πρακτικῶν καὶ τῆς ἀποφάσεως, ὁ ἀναιρεσιδλὴς παρέστη κατὰ τὴν ἐκδικασιν τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας διὰ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου Δ. Α^{***}, εἰς

δική ἐντολή ὅπως ἐκπροσωπῇ αὐτὸν ἐνώπιον παντὸς δικαστηρίου καὶ ποιεῖται χρῆσιν παντὸς ἐνδίκου μέσου, ἐν οἷς καὶ τὸ τῆς ἀναίρεσεως, ἀκολουθεῖ ὅτι νομίμως οὗτος παρέστη κατὰ τὴν δίκην, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ ἡ σχετική ἐνστάσις εἶναι ἀπορριπτέα.

Ἐπειδὴ συνεπῶς, μὴ ὀριζομένου ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἀνωτέρω παρατεθέντων ἄρθρων ὅτι διὰ τὴν ἀσκήσιν τοῦ ἐνδίκου τούτου μέσου, εἰς τὴν νόμιμον

ὡς πειθαρχικὴν περίπτωσιν οἱ Νόμοι ΒΤῆ' τῆς 14 Ἰουλίου 1895 (ἄρθρ. 19, 20 καὶ 21) καὶ ΑΡῆΙ' τῆς 14 Μαΐου 1884 ἐν ἄρθρ. 6 καὶ ὡς τοιαύτην τὴν τιμωροῦσιν, ἐπομένως, λέγει ὁ ἀναιρεσέων, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρ. 487 Ποιν. Νόμου. Καὶ ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνυπόστατος. Οἱ προμνησθέντες Νόμοι ΑΡῆΓ' καὶ ΒΤῆ' ἔχουσιν ἐφαρμογὴν προκειμένου περὶ παραβάσεων καθήκοντος ἐξ ἀμελείας ἢ κουφότητος, ὑπ' αὐτῶν δὲ ἡ ἄλλων σχετικῶν κανονισμῶν προβλεπομένων καὶ πειθαρχικῶς τιμωρουμένων καὶ οὐχὶ περὶ ἐνεργειῶν γενομένων ἐπὶ σκοπῷ ἰδίας ὠφελείας ἢ βλάβης ἄλλων, τούτέστιν περὶ πράξεων ἐκ προθέσεως τελουμένων, περὶ ὧν εἰδικῶς δὲν προέβλεψαν οἱ ἀνωτέρω νόμοι. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἀναιρεσέων ἐκηρύχθη ἐνοχός ὅτι ἐδημόσιος ὧν ὑπάλληλος, ἤτοι γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας Εὐρυτανίας, παρέβη τὰ κοινὰ καὶ ἰδιαίτερα καθήκοντα τῆς ἐπιτετραμμένης εἰς αὐτὸν ὑπηρεσίας, ἐνυπάρχοντα ταῦτα εἰς τὴν φύσιν καὶ ἰδιότητα τῆς ὑπηρεσίας καὶ διαγεγραμμένα δι' ἰδιαίτερον ὁδηγιῶν, ἤτοι ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 2339 τοῦ 1902 ἀπόφασιν τῆς Νομαρχίας Εὐρυτανίας, δι' ἧς, χωρὶς οὐδὲν νὰ ἔχῃ ἐκ τοῦ νόμου δικαίωμα, ἐνέγραψεν ἐν αὐτῇ κονδύλιον ἐκ δραχμ. 360 ὑπὲρ τοῦ γραμματεῶς τῆς νομαρχίας, ἤτοι δι' ἐαυτὸν, διὰ γραφικὴν ὕλην καὶ προμήθειαν λογιστικῶν βιβλίων εἰς βάρος τῆς Μονῆς Προυσσοῦ, ἐνῶ τοιαύτην ὑποχρέωσιν δὲν εἶχεν ἡ Μονὴ πρὸς καταβολὴν τοιούτων δικαιωμάτων καὶ ὅτι ἔλαβε δραχμ. 240 παρὰ τῆς ρηθείσης Μονῆς διὰ γραφικὴν δῆθεν ὕλην τῆς λογιστικῆς ὑπηρεσίας, ἡ δὲ παράβασις αὕτη ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ ἰδίας ὠφελείας καὶ πρὸς βλάβην τῆς Μονῆς Προυσσοῦ. Τούτέστιν ὅτι ἐνήργησε πρᾶξιν ἐκ προθέσεως πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν καὶ βλάβην ἄλλου, ποινικῶς δὲ τιμωρουμένην καὶ οὐχὶ ἐξ ἀμελείας ἢ κουφότητος, οὐδὲ εἰδικῶς προβλεπομένην ὑπὸ τῶν μνησθέντων νόμων καὶ ἐπισύρουσαν πειθαρχικὴν μόνον ποινὴν. Τόσῳ μᾶλλον καθόσον τὸ ἄρθρον 6 ΑΡῆΓ' Νόμου καὶ τὸ ἄρθρ. 19 τοῦ ΑΤΓ' Νόμου δὲν ἀποκλείουσι καὶ τὴν ποινικὴν καταδίωξιν, καθ' ἣν περὶπτωσιν συντρέχει καὶ ἡ πειθαρχικὴ, καθόσον τὸ μὲν πρῶτον ἀναγράφει οἱ δημόσιοι λειτουργοὶ ὑπόκεινται εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν διὰ πᾶσαν παράβασιν ἢ ὑπερβάσιν τοῦ ἰδίου καθήκοντος, μὴ ἀποκλειομένης τῆς ποινικῆς καταδίωξεως, τὸ δὲ δεύτερον «ἐὰν ἡ πρᾶξις ἢ ἡ παράλειψις, ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω χαρακτηριστιζομένη ὡς πειθαρχικὴ περίπτωσις, περιέχει στοιχεῖα ὑπάγοντα αὐτὴν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀντὶ τῆς πειθαρχικῆς ἐνεργεῖται ποινικὴ καταδίωξις». Ὡς καὶ εἰς ἄλλην παρομοίαν ὑπόθεσιν ἄλλοτε διὰ μακρῶν εἶπον, καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχον αἱ ἀνωτέρω ρητὰ διατάξεις, πάλιν τὸ ἄρθρ. 487 τοῦ Ποιν. Νόμου θὰ εἶχε πλήρη ἐφαρμογὴν, διότι ἄλλαι εἶναι αἱ προϋποθέσεις τῶν πράξεων, δι' ἃς ἐπιβάλλεται πειθαρχικὴ ποινὴ, καὶ ἄλλαι αἱ προϋποθέσεις τῶν πράξεων, δι' ἃς ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ποινὴ. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐπεβλήθη ποινὴ διὰ παράβασιν καθήκοντος πρὸς τὸν σκοπὸν ἰδίας ὠ-

φελείας, αἱ δὲ πειθαρχικαὶ ποιναὶ προϋποθέτουσι σφάλματα περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθήκοντων καὶ οὐχὶ ἀξιοποίνους πράξεις μετὰ δολίας προαιρέσεως γενομένας. Κατὰ ταῦτα ἐπομένως ὀρθῶς ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθρ. 487 τοῦ Ποιν. Νόμου.

Ἀριθ. 160 (1907) Τμ. Β' (*)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ν. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ
Δήμαρχος.- διοικητικὴς περιουσίας δημοσι-

φελείας, αἱ δὲ πειθαρχικαὶ ποιναὶ προϋποθέτουσι σφάλματα περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθήκοντων καὶ οὐχὶ ἀξιοποίνους πράξεις μετὰ δολίας προαιρέσεως γενομένας. Κατὰ ταῦτα ἐπομένως ὀρθῶς ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθρ. 487 τοῦ Ποιν. Νόμου.

Ἄλλος λόγος ἀναιρεσεως προτείνεται ὅτι τὸ δικαστὴν πλημμελειοδικεῖν καθ' ὑπερβάσιν τῶν καθήκοντων του ἀνεμίσχθη εἰς διοικητικὴν ὑπόθεσιν. Καὶ ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνυπόστατος 1) διότι δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου οὐδεμία ὑπερβάσις καθήκοντος, καθ' ἣ ἐνωτέρω ἐκτίθεται καὶ 2) διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 477 Ποιν. Δικονομίας ὁ πρὸς ἀναίρεσιν λόγος δι' ὑπερβάσιν καθήκοντος προβάλλεται μόνον ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως καὶ μόνον κατὰ πρότασιν αὐτοῦ ἀναιροῦνται λόγῳ ἀναρμοδιότητος αἱ τοιαῦται ὑπερβάσεις.

Ἄλλος λόγος ἀναιρεσεως προτείνεται ὅτι ὡς προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν ἡ περὶ ἐνοχῆς ἀπόφασις ἐδημοσιεύθη ἀπόντος τοῦ συνήγορου. Καὶ ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνυπόστατος, καθόσον ἀναγράφουσι μὲν τὰ πρακτικὰ ὅτι ἐπὶ δικαστήριον συσχεθὲν ἐν τῷ πρὸς διάσκεψιν δωματίῳ καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὸ ἀκροατήριον ἀπήγγειλε παρούσα καὶ παραρτήματα παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ γραμματεῶς τὴν ἀπόφασιν, ἀλλ' ἐκ τῆς ὅλης ὕφης τῶν πρακτικῶν καὶ ἐκ τοῦ ὅτι αὐτὰ ταῦτα τὰ πρακτικὰ κατωτέρω βεβαιοῦσιν ὅτι μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀπόφασεως ὁ πληρεξούσιος τοῦ κατηγορουμένου ἔλαβε τὸν λόγον καὶ ἀφῆθη εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ὡς πρὸς τὴν ποινὴν, ἐξάγεται ὅτι κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς περὶ ἐνοχῆς ἀπόφασεως ἦτο παρὼν καὶ ὁ συνήγορος. Ἀλλως τε ἡ ἀπουσία τοῦ δικηγόρου κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀπόφασεως δὲν εἶναι λόγος ἀναιρεσεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 407 Ποιν. Δικονομίας προκειμένου περὶ ἀποφάσεων πλημμελειοδικείου. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 336 Ποιν. Δικονομίας, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Νόμου ΑΥΕΒ', ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἐμφανισθεὶς ἀποχωρήσῃ μετὰ τὴν ἐναρκίαν τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, αἱ ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις λογίζονται ὡς κατ' ἀντιμωλίαν ἐκδοθεῖσαι. Ἐπομένως καὶ ἐὰν ὅποτεθῇ ὅτι ὁ συνήγορος δὲν ἦτο παρὼν κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀπόφασεως, ἤτοι μετὰ τὴν ἀποδεικτικὴν διαδικασίαν, δὲν εἶναι λόγος ἀναιρεσεως.

(*) Ἐδημοσιεύθη ἐν σελ. 626 παρόντος τόμου.— Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Τσιβανόπουλος εἶπε τάδε :

«Ὁ ἀναιρεσέων παρεπέμφθη εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖν ἵνα δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος βλάβης γενομένης ὑπὸ ἐπιτρέπου.

Ἐπὶ τῷ λόγῳ ἀναιρεσεως προτείνεται ὅτι ἐσφαλμένως ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθρον 439 Ποιν. Νόμου, διότι ἐν αὐτῷ οὐδαμῶς καταλέγονται οἱ δήμαρχοι, καὶ ἀναφέρεται μὲν ἐν αὐτῷ σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ οἱ διοικητὰι Δήμων, πλην ἧ ἐν τῷ ἐλληνικῷ κειμένῳ μεταφράσεως τῆς λέξεως «Δήμων» εἶναι προδήλως ἐ-

κῆς.- ἐνέργεια πρὸς βλάβην Δήμου ἄνευ ὑπεξαίρεσως.- παρακώλυσις συναγωνισμοῦ

ἐν ἐκμισθῶσει φόρων.- παράστασις μικρὰς παραγωγῆς.- χαρακτήρ.-

σφαλέντη, θεθεῖσα ἀντὶ τῆς λέξεως «Κοινοτήτων».

Ἐπὶ τοῦ λόγου τούτου τῆς ἀναιρέσεως παρατηρῶ τὰ ἐξῆς: Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τῆς 24 Ἰουλίου 1835 Β. Δ. μόνον τὸ ἐλληνικὸν κείμενον, ὡς ἐδημοσιεύθη ἐν παραρτήματι τοῦ ὑπ' ἀριθ. 66 τῆς 3 Νεβρίου 1836 φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἰσχύει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ κατὰ ἐπενεχθείσας διορθώσεις. Κατὰ τὰς γενομένας δὲ ταύτας διορθώσεις ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ ἄρθρου 439 Ποιν. Νόμου, ἀντὶ τῆς λέξεως «Δήμων» ἐτέθη ἡ λέξις «Κοινοτήτων», ἐπομένως ἀντὶ τῆς φράσεως «διοικητὴς τῆς περιουσίας Δήμων», ἡ πραγματικὴ φράσις τοῦ κειμένου εἶναι «διοικητὴς τῆς περιουσίας Κοινοτήτων».

Ἄλλ' ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι ὁ Δήμαρχος δὲν τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 439 Ποιν. Νόμου, καθόσον δι' αὐτοῦ τιμωροῦνται «ἐπίτροποι ἢ κηδεμόνες, κηδεμόνες ὁμάδων, ἐπιμεληταὶ κτημάτων, διαχειρισταὶ μεσεγγύων κλπ», ὁ δὲ Δήμαρχος εἶναι ἐπιμελητὴς τῶν κτημάτων τοῦ Δήμου, ὡς εἰς αὐτὸν ἀνηκούσης τῇ διοικήσεως τῆς περιουσίας τοῦ Δήμου. Ὁ νόμος δὲν προσονομάζει τίνες εἰσὶν οἱ ἐπιμεληταὶ κτημάτων, ἀλλ' ὡς τοιοῦτους δέχεται τοὺς ἐξ ἐντολῆς ἀναδεχομένους τὴν ἐπίστασιν κτημάτων ἀνηκόντων εἰς φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα ἐκ τῶν ἐν τῷ νόμῳ κατονομαζομένων (Κωστῇ Τόμ. Γ' σελ. 299). Νομικὸν δὲ πρόσωπον, κατὰ τὸν ὀργανισμόν τῆς πολιτείας, εἶναι καὶ ὁ Δήμος (Κρασσᾶ Γεν. Ἀρχαὶ σελ. 268 § 96), ἐπομένως καὶ ὁ Δήμαρχος, ὡς κατ' ἐντολὴν τῶν δημοτῶν ἐκλογέων ἀναδεχόμενος τὴν ἐπιμέλειαν τῶν κτημάτων τοῦ Δήμου, καὶ κατὰ τὸν Δημοτικὸν Νόμον τῆς 27 Δεκεμβρίου 1833 (ἄρθρ. 40, 109 κλπ) δ'ευθύνων τὰ τῆς περιουσίας τοῦ Δήμου, εἶναι ἐπιμελητὴς κτημάτων, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 439 Ποιν. Νόμου. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅθεν δεχομένου τοῦ προσβαλλομένου βουλευματος ὅτι «ὁ ἀναιρεσιῶν Δήμαρχος ὢν Αἰγείρας καὶ ἐπομένως ἐπιμελητὴς τῆς περιουσίας τοῦ Δήμου κλπ», ὁρθῶς ἠρμήνευσε καὶ καλῶς ἐφήρμοσεν ὡς πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ὡς Δημάρχου καὶ ἐπιμελητοῦ κτημάτων τὸ προμνησθὲν ἄρθρον 439 καὶ προτείνω τὴν ἀπόρριψιν τοῦ σχετικοῦ λόγου τῆς ἀναιρέσεως.

Ἄλλος λόγος ἀναιρέσεως προτείνεται ὅτι δὲν ἡδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ἄρθρον 439, καθόσον ἡ διὰ δημοπρασίας ἐκμισθῶσις τοῦ δημοτικοῦ φόρου κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένη εἰς τοὺς Δημάρχους, διότι κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 9 τοῦ ΕΗ' Νόμου διὰ τὴν ἐκμισθῶσιν τοῦ δημοτικοῦ φόρου ἀπαιτεῖται ἀπόφασις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 119 τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου διὰ τὴν κατακύρωσιν εἰς τινὰ τῆς ἐνοικιάσεως τοῦ δημοτικοῦ φόρου ἀπαιτεῖται ἀπόφασις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ ἔγκρισις τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ἐκ τούτων δὲ ἔπεται, λέγει ὁ ἀναιρεσιῶν, ὅτι ἡ διὰ δημοπρασίας ἐκμισθῶσις τῶν δημοτικῶν φόρων δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένη εἰς τὸν Δήμαρχον, οὔτε ἀνάγεται εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Δημάρχου, ἀλλ' εἶναι ἀνατεθειμένη εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον καὶ τὴν διοικητικὴν ἀρχήν, ἐπομένως εἰς τὴν εἰδικὴν περίπτωσιν τῆς διὰ δημοπρασίας ἐκμισθώσεως τοῦ δημοτικοῦ φόρου, ὁ Δήμαρχος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ διοικητὴς τῆς περιουσίας Δήμου.

Καὶ ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνυπόστατος. Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 40 τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου, ὁ Δήμαρχος εἶναι ἡ πρώτη ἐκτελεστικὴ τοῦ Δήμου ἀρχή, ἐνεργούσα καὶ διεκπεραιούσα ὅλας τὰς δημοτικὰς υποθέ-

σεις, ἐκτελεῖ ἐν ταύτῃ ὅσα οἱ νόμοι καὶ τὰ διατάγματα ἐπιβάλλουσιν εἰς τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων φόρων κλπ. Αὐτὸς ὀφείλει νὰ ἐκτελῇ ἀκριβῶς ὅλας τὰς παρὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητός του ἐκδιδόμενας νομίμους ἀποφάσεις. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 49, τὸ δημοτικὸν συμβούλιον βοηθεῖ τὸν Δήμαρχον ὡς συμβουλευτικὴ καὶ συνεπιτηροῦσα ἀρχή. Καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 109, κατὰ τὸν ἐγκριθέντα προϋπολογισμόν καὶ ἐντὸς τῶν ὧρων αὐτοῦ διευθύνει ὁ Δήμαρχος τὰ τοῦ Δήμου, κατὰ τοὺς γενικοὺς περὶ διαχειρίσεως κανονισμοὺς. Ἐκ τούτων σαφῶς συνάγεται ὅτι εἰς τὸν Δήμαρχον καὶ οὐχί, ὡς ὁ ἀναιρεσιῶν ἰσχυρίζεται, εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον καὶ τὴν διοικητικὴν ἀρχήν, εἶναι ἀνατεθειμένη ὅλη ἡ διαχείρισις τῶν κτημάτων τοῦ Δήμου, ἐπομένως καὶ ἡ διὰ δημοπρασίας ἐκμισθῶσις τῶν δημοτικῶν φόρων, περὶ ἧς ἀποφασίζει μὲν τὸ συμβούλιον καὶ ἡ διοικητικὴ ἀρχή, κατὰ τὸ ἄρθρ. 119 § 5' τοῦ Δημοτ. Νόμου καὶ 9 τοῦ Νόμου ΕΗ', ἀλλ' ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀνήκει εἰς τὸν Δήμαρχον κατὰ τὸ ἄρθρ. 40 τοῦ Δημοτ. Νόμου, καθ' ὅς οὗτος ὀφείλει νὰ ἐκτελῇ ἀκριβῶς ὅλας τὰς παρὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητός του ἐκδιδόμενας νομίμους ἀποφάσεις. Ἐὰν λοιπὸν ὁ Δήμαρχος ἐν τῇ ἐκτέλει τῶν καθηκόντων του περὶ τὴν εἰσπράξιν τῶν δημοτικῶν φόρων ἐνεργήσῃ πρὸς βλάβην τῶν συμφερόντων τοῦ Δήμου, κατὰ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρ. 439 Ποιν. Νόμου, τὸ ἄρθρον τοῦτο ἔχει πλήρη ἐφαρμογήν. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ πρᾶξις, δι' ἣν παρεπέμφθη ὁ Δήμαρχος, ἦτοι ἡ παρακώλυσις τοῦ συναγωνισμοῦ κατὰ τὴν δημοκρασίαν, αὐτὸν καὶ μόνον ἀφορᾷ καὶ βαρύνει ὡς ἐκτελεστικὴν ἀρχήν. καὶ οὐδὲν ὡς συνέχεται μὲ ἀρμοδιότητα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἢ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς.

Ἄλλος λόγος ἀναιρέσεως προτείνεται ὅτι τὰ περιστατικά, ἅτινα δεχεται τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα, δὲν ἀποτελοῦσι τὸ ἀδίκημα τοῦ ἄρθρ. 439 Ποιν. Νόμου, ἀλλὰ τὸ ἀδίκημα τοῦ ἄρθρ. 436 Ποιν. Νόμου, ὅπερ εἰδικῶς προβλέπει περὶ ζημιῶν ἐξ ἐμποδίων γενομένων ἐπὶ πλειστηριασμοῦ περιλαμβάνον πᾶσας τὰς περιπτώσεις. Καὶ ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνυπόστατος. Ὁ ἀναιρεσιῶν διὰ τὸ προσβαλλόμενον βουλευματὸς παραπέμπεται ἵνα δικασθῇ ὡς ὑπαίτιος ὅτι α . . . Δήμαρχος ὢν ἐν τῷ Δήμῳ Αἰγείρας καὶ ἐπομένως διοικητὴς τῆς περιουσίας τοῦ Δήμου τοῦτο ἐπιμελητὴς καὶ διαχειριστὴς χωρὶς ὑπεξαίρεσως καὶ ἀπάτης ἐνήργησεν ἐκ προθέσεως πρὸς βλάβην τοῦ Δήμου Αἰγείρας τὴν ἐνοικίαν καὶ εἰσπράξιν τοῦ δημοτικοῦ φόρου τοῦ σταφιδόκαρπου τοῦ παραχθέντος ἐν τῷ Δήμῳ Αἰγείρας κατὰ τὰ ἔτη 1900 καὶ 1901, παραστήσας τὴν παραγωγὴν αὐτοῦ ἐλάσσονα τῆς πραγματικῆς, ἀποδιώξας ἄλλους φερεγγύους συνδημώτας τοῦ προσφερομένου καὶ ὑπερθεματίζοντας ὡς ἐνοικιαστὰς καὶ ἐπιδιώξας καὶ ἐπιτυχῶν ν' ἀναδειχθῇ ἐνοικιαστὴς διὰ τὰ ἔτη ταῦτα τοῦ φόρου τούτου ὁ Δ. Α. Κ^{αα} ἀντὶ μικροτέρου ἐνοικίου ἐκείνου, ὅπερ ἡδύνατο νὰ εἰσπράξῃ ὁ Δήμος Αἰγείρας, ἀφαιμένου ἐλευθέρου τοῦ διαγωνισμοῦ εἰς τὴν πρὸς ἐνοικίαν δημοπρασίαν καὶ ἀναδεικνυομένων τῶν προσφερομένων ἄλλων ὑπερθεματιστῶν ὡς ἐνοικιαστῶν. Ἐντεῦθεν δὲ ἐκ τῶν ἐπιβλαβῶν τούτων ἐνεργειῶν του ἐζημιώθη ὁ Δήμος Αἰγείρας καὶ ἀπῆλυσαν ἴδιον ὄφελος, ὑπερβαίνον τὰς δρχ. 50 αὐτὸς τε καὶ ὁ Δ. Κ^{αα}. Ἐκ τούτων συνάγονται δύο τινὰ 1) ὁ ἀναιρεσιῶν ἐνῆρ-

Ἀριθ. 162 (1907) Τμ. Β' (')

Εισηγητής ὁ ἀρειοπαγίτης κ. Π. ΝΙΔΕΡ

Ἀποφάσις πλημμελειοδικείου. - παράβασις τύπου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας. - ἐρημοδικία. - ἀνακοπή. - ἀποτελέσματα. - ἐκδοσις ἀποφάσεως κατ' ἀντιμωλίαν. - ὁριστικὴ ἀκύρωσις ἐρημοδικίας. - τηρητέα περὶ τέρω διαδικασίας.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 407 ἐδ. 9 Ποιν. Δικονομίας ὡς λόγον ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεως τῶν πλημ-

γῃσιν ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ Δημάρχου ὡς ἐπιμελητῆς τῶν κτημάτων τοῦ Δήμου καὶ 2) ἡ ἐνέργεια ἐγένετο ἐκ προθέσεως πρὸς βλάβην τῆς ἐμπειστικότητος αὐτῶ πρὸς διαχείρισιν καὶ διοικήσιν περιουσίας. Ἐπομένως πλήρῃ ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἐφαρμοσθὲν ἄρθρ. 439 Ποιν. Νόμου, καὶ οὐχὶ τὸ ἄρθρ. 436 αὐτοῦ, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἀναίρεσις, καθόσον τοῦ μὲν ἀδικήματος τοῦ ἄρθρ. 439 ὑποκείμενά εἰσι τὰ ἐν αὐτῷ ρητῶς κατονομαζόμενα πρόσωπα, ἤτοι ἐπιτροπὸι ἢ κηδεμόνες, κηδεμόνες ὁμάδος, ἐπιμεληταὶ κτημάτων, διαχειρισταὶ μεσεγγύων, ἐκτελεσταὶ διαθηκῶν, διαχειρισταὶ περιουσίας Κοινοτήτων ἢ ἀγαθοεργῶν ἢ θρησκευτικῶν καταστημάτων, τοῦ δὲ ἀδικήματος τοῦ ἄρθρ. 436 πᾶς ἄλλος ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, ὅστις εἰς δημοσίους πλειστηριασμοὺς ἐμποδίζει βιαιῶς ἢ δι' ἀπειλῶν τὸν ἐλεύθερον διαγωνισμὸν ἢ διὰ δώρων ἢ δι' ὑποσχέσεων ἀπομακρύνει τοὺς πλειστηριάζοντας ἢ γίνεται ἐπίτηδες αἰτίας νὰ μένουν ἀπομακρυσμένοι. Ἀφοῦ ὅθεν τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα δέχεται ὅτι ὁ ἀναίρεσις ὡς Δήμαρχος καὶ ἐπομένως ὡς ἐπιμελητῆς τῆς περιουσίας τοῦ Δήμου ἐνήργησεν ἐκ προθέσεως πρὸς βλάβην τοῦ Δήμου Αἰγείρας, νόμιμως παρεπέμθη ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρ. 439 Ποιν. Νόμου, καθόσον, ὡς εἴρηται, τὸ ἄρθρον τοῦτο περὶ τοιούτων παραβάσεων καὶ ὑπὸ τοιούτων προσώπων γενομένων προβλέπει. Διὰ δὲ τῆς λέξεως κτημάτων ὁ νόμος ἐννοεῖ τὰ κτήματα ἐν γένει, εἴτε ἐνσώματά εἰσιν ταῦτα εἴτε ἀσώματα, εἴτε ἀντικαταστατὰ εἴτε ἀναντικαταστατὰ, εἴτε κινητὰ, εἴτε ἀκίνητα. κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρ. 1 καὶ 2 τοῦ Νόμου τῆς 31 Ἰουνίου 1837 περὶ διακρίσεως κτημάτων, ἐπομένως καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ Δήμου ὅπως εἰσπράττει φόρον ἐπὶ τοῦ ἐξαγομένου σταφιδοκάρπου εἶναι κτῆμα τοῦ Δήμου καὶ πᾶσα ἐκ προθέσεως ἐνέργεια τοῦ ἐπιμελητοῦ ἐπὶ σκοπῷ βλάβης τιμωρεῖται κατὰ τοὺς ὁρους τοῦ ἄρθρ. 439 Ποιν. Νόμου.

Ὁ λόγος ἀναίρεσεως περὶ κακῆς συνθέσεως τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς ἀναφερόμενος εἰς ἄλλο παρὰ τὸ προσβαλλόμενον βούλευμα τῶν ἐφετῶν, οὐ μόνον ἡ κακὴ σύνθεσις ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως. Ἡ αὐθύπαοκτος αἵτησις ἀναίρεσεως κατὰ τοῦ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐννόμους συνεπειάς, διότι τὸ μὴ προσβαλλόμενον βούλευμα τῶν ἐφετῶν μένει ἰσχυρόν.

(^α) Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου συζήτησιν, ὁ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Τσιβανόπουλος ἐλέξε τάδε :

«Ὁ ἀναίρεσις κατεδικάσθη ἐρήμην ἐπὶ συκοφαντίᾳ εἰς διετὴ φυλάκισιν. Ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ τοῦ δι' ἐπομένης ἀποφάσεως ἀνεβλήθη ἀορίστως ἡ ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως δι' ἄλλην δικάσιμον, ὁρισθείσης δὲ τοιαύτης ἐξεδόθη τρίτῃ ἀπόφασις, δι' ἧς ἐρήμην τοῦ κατηγορουμένου ἀπερρίφθη ἡ ἀνακοπὴ αὐτοῦ ὡς ἀνυποστήρικτος καὶ ἐπεκυρώθη ἡ πρώτη ἐρήμην ἀπόφασις. Λόγος ἀναίρεσεως προτείνεται ὅτι παρεβιά-

μελειοδικῶν ἀναγράφει τὴν παράβασιν τύπου τινὸς περὶ τὴν διαδικασίαν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας διατεταγμένου, μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ σημειουμένων διὰ παραθέσεως τῶν σχετικῶν ἄρθρων περιπτώσεων τοιαύτης παραβάσεως κατατάσσει καὶ τὸ ἄρθρ. 403 Πν. Δικ., ἡ τήρησις τῶν ἐν τῷ ὅποιῳ διατυπώσεων θεωρεῖται συνεπῶς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας ἐπιβεβλημένη. Καὶ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον τοῦτο (403 ἐδ. 2) ὡς πρὸς τὴν ἐρήμην συζήτησιν καὶ τὴν ἀνακοπὴν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν ἄρθρ. 336—341 Ποιν. Δικονομίας

σθησαν αἱ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας διατεταγμέναι διατάξεις τῶν ἄρθρ. 339 καὶ 341 Ποιν. Δικονομίας, διότι τὸ δικαστήριον διὰ τῆς τελευταίας ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἀναίρεσις ὡς ἀνυποστήρικτον, ἐνῷ ἔδει εἰσαχθεῖς ἐκ νέου τῆς ὑποθέσεως πρὸς συζήτησιν μετὰ τὴν ἀναβλητικὴν τῆς οὐσίας ἀπόφασιν νὰ προβῇ ἐρήμην τοῦ ἀναίρεσις εἰς τὴν κατ' οὐσίαν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρ. 336 Ποιν. Δικονομίας.

«Κατὰ τὸ ἄρθρ. 339 Ποιν. Δικονομίας γενομένης τῆς ἀνακοπῆς ἐπεται εἰς τὴν προεχθὴ ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίᾳ ἡ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησις τῆς δίκης, ὅθεν ἡ κατ' ἐρήμην ἀπόφασιν καθίσταται ἀκυρος. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 341 ἐὰν ὁ ἀνακόπων ἀπειθήσας δὲν ἐμφανισθῇ ἀπορρίπτεται ἀνευ περαιτέρω συζήτησεως ἡ ἀνακοπὴ καὶ ἡ κατ' ἐρήμην ἀπόφασιν ἀναλαμβάνει οὕτω τὸ κύρος τῆς καὶ ἐκτελεῖται. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων τούτων συνάγεται ὅτι ἐμφανισθέντος τοῦ ἀνακόπωντος ἀρχεται ἡ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησις, ἥτις καθιστᾷ ἀκυρον τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν, ὅθεν, ἐὰν δι' ὁσονδήποτε λόγον ἡ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησις ἀναβληθῇ δὲν δύναται πλέον νὰ γίνῃ λόγος περὶ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως καὶ ἡ νέα συζήτησις πρέπει νὰ γίνῃ οὐχὶ περὶ τῆς ἀνακοπῆς, ἀλλ' ἐπὶ τῆς κατηγορίας, ὥστε νὰ μὴ ἐνεφύλοχῃ οὔτε ἐρήμην ἀπόφασιν οὔτε ἀνακοπὴν, ἀφοῦ ἡ ἀνακοπὴ ἐπέφερε τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐρήμην δίκης. Ἐπομένως ἐὰν ὁ κατηγορούμενος δὲν ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν μετ' ἀναβολὴν συζήτησιν δὲν πρέπει νὰ ἀπορρίπτηται ἡ ἀνακοπὴ τοῦ καὶ νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ ἐρήμην ἀπόφασιν, καθ' ὅσον ἡ ἀνακοπὴ ἀπορρίπτεται μόνον ἐὰν ὁ ἀνακόπων ἀπειθήσας δὲν ἐμφανισθῇ πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς, ἀλλ' ἀφοῦ ἀπαξ ἐνεφανίσθη καὶ ὑπεστήριξε ταύτην, τὸ δὲ δικαστήριον ἀνέβαλε τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως, πρέπει νὰ συζητῇται ἐκ νέου ἡ ὑπόθεσις κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Ποιν. Δικονομίας περὶ διαδικασίας ἐνώπιον τοῦ πλημμελειοδικείου. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστὴν πλημμελειοδικεῖον ἀπορρίψαν τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἀναίρεσις κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως μετὰ τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐκδίκασεως τῆς ὑποθέσεως δι' ἀποφάσεως, κατ' ἀντιμωλίαν ἐπὶ τῆς γενομένης ἀνακοπῆς ἐκδοθείσης, παρεβιάσε προφανῶς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 339 καὶ 341 Ποιν. Δικονομίας.

«Ἐξεταστέον ὅμως ἤδη ἐὰν ἡ παραβίασις τῶν διατάξεων τούτων ἐπάγεται καὶ ἀκυρότητα τῆς ἀποφάσεως. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 407 § 9 Ποιν. Δικονομίας λόγος ἀναίρεσεως εἶναι ἡ παράβασις τύπου τινὸς περὶ τὴν διαδικασίαν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας διατεταγμένου ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 116, 120, 124, 129, 131, 340 καὶ 403. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 403 Ποιν. Δικονομίας ὡς πρὸς τὴν ἐρήμην συζήτησιν καὶ τὴν ἀνακοπὴν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθρ. 336—341 ὡριζόμενα. Ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι τὰ ἄρθρα ταῦτα κείνται ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρ. 403, ἐπομένως ἀφοῦ αἱ διατυπώσεις αὐτοῦ εἶναι τεταγμέναι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότη-

ώρισμένα, κατά δὲ τὸ ἄρθρ. 339 αὐτῆς ἡ ἀνακοπὴ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ἐπάγεται τὴν εἰς τὴν προσεχῇ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδρίασιν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν τῆς δίκης καὶ τὴν ἀκυρότητα τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, ἥτις ἀναλαμβάνει τὸ κύρος αὐτῆς μόνον ἐὰν ὁ ἀνακόπτων ἀπειθῶν δὲν ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν τοιαύτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίασιν (ἄρθρ. 41 Ποιν. Δικον.), τοῦ τοιοῦτου δὲ τῆς ἀκυρότητος τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ἀποτελέσματος ἐξαρτωμένου κατὰ τὸ ρητὸν γράμμα τῆς τοιαύτης διατάξεως, ἐκ μόνου τοῦ ὅρου τῆς μὴ ἐμφανίσεως τοῦ ἀνακόπτοντος κατὰ τὴν τοιαύτην προσεχῇ τοῦ δικαστηρίου συνεδρίασιν, ἐπεὶ ὅτι ἡ κατ' αὐτὴν ἐμφάνισις αὐτοῦ καὶ ἡ ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ του γενομένη νέα κατ' ἀντιμωλίαν τῆς δίκης συζήτησις ἐπάγεται ὁριστικῶς τὴν ἀκυρότητα τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, ὡς ἐκλιπόντος πλέον τοῦ ὡς ἄνω ἐν τῷ νόμῳ ὅρου, ὅφ' ὃν μόνον ἡδύνατο ν' ἀναλάβῃ τὸ κύρος αὐτῆς, τὸ δὲ δικαστήριον συνεκεία τῆς ἀνακοπῆς ταύτης τοῦ κατηγορουμένου ἐπιληφθῆν ἐφ' ἀπαξ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως κατ' ἀντιμωλίαν αὐτοῦ καὶ ἐκδόν κατὰ παρεμπροσθέν ἐπὶ ταύτης συζήτησιν ὁποιανδήποτε ἀπόφασιν, ὀφείλει, οὐχὶ πλέον ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς καὶ τοῦ τοιοῦτου ἐκ τῆς μὴ ὑποστηρίξεως αὐτῆς κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν ἀποτελέσματος τοῦ κύρους τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ν' ἀποφανθῇ, ἀλλὰ νὰ προβῇ εἰς οὐσιαστικὴν τῆς ὑποθέσεως εἴτε κατ' ἀντιμωλίαν, αὐτοῦ παρισταμένου, εἴτε κατ' ἐρήμην αὐτοῦ, μὴ αὖθις ἐμφανιζομένου, ἐκδικασιν, καὶ νὰ τηρήσῃ τὴν διαδικασίαν τῶν ἄρθρ. 403 καὶ 336—341 Ποιν. Δικονομίας καὶ δὲν δύναται νὰ ἐπικυρώσῃ δι' ἀπορρίψεως τῆς ἀνακοπῆς τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν, ὁριστικῶς ἀκυρωθεῖσαν διὰ τῆς ἐπὶ ταύτης κατ' ἀντιμωλίαν αὐτοῦ ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς οὐσίας οἰασθήποτε τοῦ δικαστηρίου ἀποφάσεως καὶ τῆς οὕτω ἐπελθούσης ματαιώσεως τοῦ ὡς ἄνω ἐκ τοῦ νόμου ὅρου τοῦ ἐκ νέου κύρους αὐτῆς. Ἐν προκειμένῳ δὲ τὸ δι-

τος τῆς διαδικασίας, ἐπεὶ ὅτι καὶ αἱ διατυπώσεις τῶν ἄρθρ. 336—341 εἶναι ἐπίσης τεταγμέναι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας. Ὅθεν καὶ ἡ παραβίασις αὐτῶν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως. Τὸ δικαστὴν δὲ πλημμελειοδικεῖον παραβιάσαν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὰς διατάξεις τῶν προμνησθέντων ἄρθρων κατέστησε ταύτην ἀναιρετέαν κατὰ τὸν βάσιμον λόγον τῆς ἀναιρέσεως.

Ἐπεὶ δεκτοῦ γενομένου εἴτε ἀπορριπτομένου τοῦ λόγου τούτου τῆς ἀναιρέσεως περιττὴ εἶναι ἡ ἐξέτασις τῶν λοιπῶν λόγων τῆς ἀναιρέσεως, καθόσον ἀπευθύνονται οὐχὶ κατὰ τῆς τελευταίας ἐκδοθείσης, ἀλλὰ κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, καθόσον ὁ Ἄρειος Πάγος θέλει ἐξετάσει πρώτων τὴν ἀναιρέσιν κατὰ τῆς τελευταίας ἀποφάσεως καὶ ἐὰν ἡ ἀναιρέσις κατ' αὐτῆς εἶναι ἀπορριπτέα, ἀπορριπτέα εἶναι καὶ ἡ κατὰ τῆς πρώτης ἐρήμην ἀποφάσεως αἰτήσεις ἀναιρέσεως, ἀφοῦ ἡ κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴ ἀπερρίφθη. Ἐὰν ἡ κατὰ τῆς ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως αἰτήσεις ἀναιρέσεως εἶναι βάσιμος, θέλει δικασθῇ ἡ κατὰ τῆς πρώτης ἐρήμην ἀποφάσεως ἀνακοπὴ καὶ οὐδὲν ὑπάρχει συμφέρον τῆς ἀναιρέσεως αὐτῆς, ἐν δὲ εἶναι ἀβάσιμος, ἀπαράδεκτος εἶναι καὶ ἡ κατὰ τῆς πρώτης ἀποφάσεως ἀναιρέσις.

κάσαν πλημμελειοδικεῖον, ἀπορρίψαν ἐναντίον πρὸς τ' ἀνωτέρω διὰ τῆς προσβαλλομένης ἐπ' ἀριθ. 5535 (1907) ἀποφάσεως τοῦ τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἡδὴ ἀναιρεσείοντος κατὰ τῆς ἐπ' ἀριθ. 6996 (1904) ἐρήμην ἀποφάσεως αὐτοῦ καὶ ἐπικυρώσαν ταύτην, ἐν ᾧ πρότερον διὰ τῆς ἐπ' ἀριθ. 5535 τοῦ 1905 ἀποφάσεώς του, ἐπιληφθὲν συνεκεία τῆς αὐτῆς ἀνακοπῆς τούτου κατὰ τῆς τοιαύτης ἐρήμην ἀποφάσεως κατ' ἀντιμωλίαν αὐτοῦ, ὡς ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης προκύπτει, διέταξεν ἀποδείξεις κατ' οὐσίαν διὰ προσαγωγῆς τῆς ποινικῆς δικογραφίας, καὶ μὴ τηρήσαν, ὡς ὀφείλει, τὴν διαδικασίαν τῶν ἄρθρ. 403 καὶ 336—341 Ποιν. Δικονομίας κατὰ τὴν νέαν μετὰ τὴν ταχθεῖσαν ἀπόδειξιν συζήτησιν, παρεδίασε τὰς τοιαύτας διατυπώσεις τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀναγραφόμενας, καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 407 ἐδ. 9 Ποιν. Δικονομίας καὶ τὸν περὶ τούτου βάσιμον τῆς ἀναιρέσεως λόγον. Ταύτης δὲ ἐκ τοῦ τοιοῦτου λόγου ἀκυρουμένης παρακεμπτέα ἐστὶν ἡ δίκη πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς ἕτερον ὁμοειδὲς καὶ ἰσοβάθμιον δικαστήριον πλημμελειοδικῶν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 498 Ποιν. Δικονομίας.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 131 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Δ. ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ

Καταδίκη ἀξιωματικοῦ ἐπὶ πλημμελήματι εἰς ὑπερδύμηνον φυλάκισιν. — μὴ προσυμμετρικὸς στρατιωτικὴ ὑπηρεσία. — μετριασμός χάριτι.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 191 § 1 τῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΑΥΘΕ' τῆς 28 Μαΐου 1887, ὁρίζον ὅτι ἡ διάρκεια τῶν παρ' οἰουδήποτε δικαστηρίου καταγινωσκομένων ποινῶν ἐνεκα πλημμελήματος δὲν θέλει λογίζεσθαι ὡς χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας διὰ τοὺς ἀξιωματικούς, ἐὰν ὑπερβαῖν τοὺς δύο μῆνας, δὲν ἀπαγγέλλει τὴν μὴ προσμέτρησιν εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ὡς συνέπειαν τῆς καταδίκης, ὡς κρᾶττει κατ' ἀντίθεσιν τὸ ἀμέσως προηγούμενον ἄρθρον 190 τῆς αὐτῆς στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας, ὁρίζον, ὅτι πᾶσα ὅπου ὁποιοῦδήποτε δικαστηρίου καταγινωσκομένη κατ' ἀξιωματικοῦ καταδίκη εἰς ἐπανορθωτικὴν ποινὴν ἐνεκα τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ κατονομαζομένων ἀδικημάτων συνεπιφέρει καὶ τὴν στέρησιν τοῦ βαθμοῦ του, ὅποτε, δοθείσης βασιλικῆς χάριτος εἰς τὸν κατὰ τὸ ἄρθρ. 190 καταδικασθέντα ἀξιωματικόν, ζήτημα ἡδύνατο νὰ προκύψῃ ἂν αὐτὴ αἴρουσα ἡ τροποποιούσα τὴν ποινὴν ἐξαφανίζει καὶ τὰ τῆς καταδίκης ἀποτελέσματα, ἀλλ' ἀπαγγέλλει τὸ ρηθὲν ἄρθρον 191 τὴν μὴ προσμέτρησιν εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ὡς συνέπειαν τῆς ὑπὲρ τοὺς δύο μῆνας διαρκείας τῆς ποινῆς, ἐννοοῦν ὅτι δὲν λογίζεται ὡς χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ὁ χρόνος καθ' ὃν ὁ ἀξιωματικὸς, ἀποτίων ποινὴν καὶ διατελῶν ἐν φυλακίσει, δὲν δύναται νὰ ἐκτελῇ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἐπὶ ὃν χρόνος οὗτος ὑπερβαίνει τοὺς δύο

μήνας. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 39 τοῦ Συντάγματος ὅμως ὁ Βασιλεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ χαρίζῃ, μεταβάλλῃ καὶ ἐλαττώσῃ τὰς παρὰ τῶν δικαστηρίων καταγινωσκομένας ποινὰς, ἐλαττωθείσης δὲ τυχὸν διὰ βασιλικῆς χάριτος τῆς καταγνωθείσης εἰς ἀξιωματικὸν ἔνεκα πλημμελήματος ὑπερδμηῖνου ποινῆς εἰς ποινὴν βραχυτέραν τῶν δύο μηνῶν, διὰ ἄρκειαν ποινῆς ὑπερβαίνουσα τοὺς δύο μῆνας δὲν ὑπάρχει καὶ ὁ χρόνος τῆς ποινῆς λογίζεται ὡς χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας. "Ὅθεν ἀναμφισβήτητος ὄντος ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅτι ἡ καταγνωσθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλημμελειοδικείου Ἡλείας εἰς τὸν λοχαγὸν Δ. Ρ*** ποινὴ ἐξαμήνου φυλακίσεως ἐμετριάσθη διὰ βασιλικῆς χάριτος εἰς διμήνον φυλάκισιν, ὁ χρόνος τῆς ποινῆς ταύτης προσμετρεῖται ὡς χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τοῦ εἰρημένου ἀξιωματικοῦ καὶ δὲν ἔπαυσεν ἐπὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ὡς ἀρχαιότερος τοῦ ἐνάγοντος, ἡ δὲ ὑπὸ συζήτησιν ἄγωγῃ, στηριζομένη ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἐκδοχῆς, στερεῖται νομίμου βάσεως, οὐκ ὀρθῶς δ' ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου, δι' ἡ μεταρρυθμιστέα τυγχάνει ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις κατὰ τὸν σχετικὸν λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως τοῦ Δημοσίου, ἐπὶ τῷ λόγῳ νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἄγωγῃ. Εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι ὀρθῶς, διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένη ἀπόφασιν λόγους, ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἄγωγῃ (*).

* Ἀρ. 132 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ
Μονή. ἔθιμον ἀκωλύτου κληρονομίας μοναχῶν.

Ἐπειδὴ καὶ ἡδυνάτο τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ ὅτι, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ συνόλου ἐν γένει τῶν ἐνόρκως ἐξετασθέντων μαρτύρων τῆς τε ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως, τελειῶς καὶ ἐναργῶς ἀπεδείχθη ὅτι τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 716 τοῦ 1903 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Λεβαδείας ἐπιβληθέν θέμα τῇ ἐναγομένη Μονῇ, ὅτι, συνεπεία ἐθίμου πολυχρονίου καὶ ἀδιακόπου, παντὸς μοναχοῦ ἐν τῇ Μοναστηρίῳ ἢ ἐκτὸς αὐτοῦ ἀπονήσκοντος τὴν κινήτην καὶ ἀκίνητον περιουσίαν κληθεῖσαν πρὸ τῆς ἀποκάρσεως

(*) Ἐξηρεῖτο ἀποζημίωσις ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι προηγῆθη ἐν τῷ προβιβασμῷ ἀρχαιότερος μὲν αὐτοῦ ἄλλ' ἔνεκεν καταδίκης ἐξαμήνου (περιορισθείσης διὰ χάριτος εἰς διμήνον) καταστὰς νεώτερος αὐτοῦ.

Ἡ πρωτόδικος 4456 (1906) Πρωτ. Ἀθηνῶν ἐκδοθεῖσα τῇ εἰσηγήσει τοῦ πρωτοδίκου Α. Λυγδοπούλου ἔχει οὕτως:

Ἐπειδὴ . . . κατὰ τὸ ἄρθρ. 39 τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Πολίτεως Νόμου ὁ Βασιλεὺς δύναται νὰ χαρίσῃ μεταβάλλῃ καὶ ἐλαττώσῃ τὰς παρὰ τῶν δικαστηρίων καταγινωσκομένας ποινὰς, πλὴν ἡ βασιλικὴ χάρις οὐδαμῶς ἰσχύει ν' ἀναίρεσῃ καὶ τῆς καταδίκης τὰ νόμιμα ἐπακολουθήματα ἐπομένως ἀφ' οὗ ἀναμφισβήτητως ὁ Ρ*** κατεδικάσθη εἰς ἐξαμήνον φυλάκισιν κατέστη νεώτερος τοῦ συγχρόνου μετ' αὐτοῦ προαχθέντος εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ λοχαγοῦ ἐνάγοντος, μὴ ἰσχύουσας τῆς βασιλικῆς χάριτος ν' ἄρῃ τὸ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα, ἐκτὸς ἐὰν ἐν τῷ Β. Διατάγματι περιέχεται καὶ τοῦτο, ὅπερ οὐδὲως τὸ Δημόσιον ζητεῖται.

ἢ μετ' αὐτὴν ἀποκτᾷ ὡς ἀποκλειστικὸς κληρονόμος ἡ Μονή, μηδενὸς ἄλλου δικαιουμένου εἰς ἀποληψίν τινα ἐκ διαθήκης ἢ ἐξ ἀδιαθέτου κατ' ἀκολουθίαν ἡμαρτημένως τὸ πρωτόβαθμον δικαστήριον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ ἐκτιμήσαν τὰς ἀποδείξεις ἐπέβαλεν ἀπαλλακτικὸν ὅρκον εἰς τὸν ἐνάγοντα καὶ δέον, μεταρρυθμιζομένης τῆς ἀποφάσεως, νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἄγωγῃ τοῦ ἐνάγοντος. Μόλα ταῦτα, κατὰ τὴν κρατήσανσαν γνώμην τοῦ δικαστηρίου, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσαγομένης ἐκθέσεως τῶν ἐνόρκως ἐξετασθέντων μαρτύρων, λίαν διακριδωμένως τὸ πρωτοβάθμιον δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 446 τοῦ 1906 ἀποφάσεως τοῦ ἐκτιμήσαν τὰς νομισθείσας μαρτυρικὰς ἀποδείξεις ἐδέξατο ὡς πόρισμα αὐτοῦ ὅτι ἀσθενὴ τεκμήρια προέκυψαν ὡς πρὸς τὸ ἀποδεικτικὸν θέμα καὶ ὀρθῶς ἐπέβαλε τῷ ἐνάγοντι ἀπαλλακτικὸν περὶ τούτου ὅρκον κατ' ἀκολουθίαν τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικὸν τῆς ἐκκαλούσης Μονῆς παράκονον ἀπορριπτεόν ὡς μὴ βάσιμον κρίνεται.

* Ἀριθ. 137 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁμόρρυθμος ἐταιρία. - ἀδιατύπωτον. - δικαιώματα ἐκ πραγματικῆς κοινωνίας. - ἀποδεικτικὰ μέσα.

Ἐπειδὴ ναι μὲν ἡ ὁμόρρυθμος ἐταιρία, μὴ συσταθεῖσα κατὰ τὰς διατυπώσεις τῶν ἄρθρων 37 καὶ 40 τοῦ Ἐμπορικ. Νόμου, δὲν ὑφίσταται οὔτε δύναται νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς τοιαύτη ἀποτελοῦσα νομικὸν πρόσωπον, ἀλλ' ἡ μὴ ἀναγνώρισις ὡς τοιαύτης δὲν ἀποκλείει ὅπως ἐξετασθῶσι τὰ ἐκ τῆς πραγματικῆς κοινωνίας πηγάσαντα δικαιώματα μεταξὺ τῶν ἐν τοιαύτῃ πραγματικῇ κοινωνίᾳ διατελεσάντων προσώπων, ἡ ὑπαρξίς δὲ τῆς τοιαύτης καταστάσεως πραγματικῆς κοινωνίας εἶναι ἀποδεικτέα διὰ τῶν μέσων τὰ ὅποια τὸ κοινὸν δίκαιον, ἥτοι τ' ἄρθρ. 300, 304 καὶ 305 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπιτρέπουσιν.

* Ἀριθ. 139 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ πάρεδρος κ. Γ. ΔΙΑΝΕΖΗΣ

Οἰκεῖοι καὶ ἀναγκαῖοι κληρονόμοι. - κατάληψις ὑπὸ κληρονομίας. - ἀνήλικοι. - ἀποχή. - ἀνάμειξις διατυπώσεως. - ἡρωικός καὶ ἡπορος χῆρος. - χαρακτηριστὴς τετάρτου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν Εἰσ. (2.19) § 1 καὶ 2 Π. (38.16) § 14 οἱ οἰκεῖοι καὶ ἀναγκαῖοι κληρονόμοι sui et necessarii τὴν ἐπαχθεῖσαν αὐτοῖς κληρονομίαν ἀποκτῶσι καὶ ἄκοντες, καταλαμβάνοντες ὑπὸ ταύτης διὰ μόνης τῆς ἐπαγωγῆς, sive velint sive nolint, tam ab intestato quam ex testamento heredes fiunt, μὴ ἀπαιτουμένης ποσῶς δηλώσεως πρὸς ἀποδοχὴν τῆς κληρονομίας τοιαύτη τις δηλώσις πρὸς ἀποδοχὴν ἢ μὴ τῆς ἐπαχθείσης κληρονομίας ἀπαιτεῖται ἐπὶ τῶν extranei heredes περιβλεπόμενῃ τὰς διατυπώσεις τοῦ ἄρθρ. 73 Ἀστικ. Νόμου προκειμένου περὶ ἀνηλίκων. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς οἰκεῖους οὗτοι ἀπολαμβάνουσι τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀποχῆς jus abstinendi, ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ ἐναγόμενοι οὔτε ἐπικαλοῦνται ὅτι

ἐνέσκησαν, οὐτε δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσι, καθ' ὅσον, ὡς δείκνυται ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ προσαγομένων δημοσίων ἐγγράφων, οὗτοι ἀναιμύθησαν εἰς τὴν πατρικὴν κληρονομίαν διὰ τῆς ἐκποιήσεως κληρονομικῶν κτημάτων ἐν Αἰγύπτῳ κειμένων, γενομένης ὑπὸ τῆς ἐπιτρόπου μητρὸς τῶν, προηγηθεῖσάντων μάλιστα καὶ τῶν διατυπώσεων τοῦ ἄρθρ. 66 τοῦ Νόμου περὶ ἀνηλίκων κ.λ. ἥτοι τῆς ὑπ' ἀριθ. 2301 τοῦ 1904 γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καταρτισθείσης ἐνώπιον τοῦ ἐν Καίρῳ Ἑλληνος Προξένου, ἐπικυρωθείσης δὲ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 195 τοῦ 1904 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Προξενικοῦ Δικαστηρίου Κωδ. (6.31) 1 de repudianda vel abstinenda hereditate Πανδ. (29.2) § 11, 12, 57 καὶ 71 § 1-9 Νεαρᾶς 119 κεφ. 6 Εἰσηγ. (2.19) § 5. Ἡ ἀνάμιξις δ' αὕτη ἐκ τῆς ἐπιτρόπου μητρὸς, ἐνεργηθεῖσα ἐπ' ὀνόματι τῶν ἀνηλίκων καὶ συμφῶνως πρὸς τὰς διατυπώσεις τοῦ νόμου, ἰσχύει ὡς πρᾶξις τῶν ἀνηλίκων, κατὰ τὸ ἄρθρ. 72 τοῦ ἰδίου νόμου. Ἐπομένως οὐδεμία ἀντίφρασις ὑπάρχει μετὰ τῶν προμηθηθεῖσάντων διατάξεων τῶν Πηγῶν, ρυθμιζουσῶν τὸν τρόπον τῆς ἐπαγωγῆς καὶ κτήσεως τῆς κληρονομίας τῶν οἰκείων καὶ ἀναγκαίων κληρονόμων, καὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 73 τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου, ἥτις κανονίζει τὴν τῶν ἐξωτικῶν κληρονόμων, καὶ ἀπορριπτέα ὡς μὴ νόμιμος ἢ ἐναντία ἐνστασις τῶν ἐναγομένων (*).

Ἐπειδὴ ἡ ἀπορος καὶ ἀπροικος χήρα τελευταίαντος τοῦ συζύγου τῆς μετέχει τῆς περιουσίας του ὡς κληρονόμος, τοῦτο δ' ἀριδύλως προκύπτει ἐκ τοῦ προοιμίου τῆς Νεαρ. 53 κεφ. 6 «πρόνοιαν γενέσθαι τούτων καὶ ἐν τῇ διαδοχῇ τοῦ τελευταίου καὶ τὴν τοιαύτην γαμετὴν μετὰ τῶν παιδῶν καλεῖσθαι» καὶ § 1 αἰ μέντοι τινὰ ἴδια ἢ γυνὴ πράγματα κατὰ τὴν οἰκίαν τοῦ ἀνδρὸς ἢ ἀλλαχόσε ἀποκείμενα ἔχει, τούτων τὴν εἰσπράξιν καὶ παρακατάσχῃσιν ἔχῃτω πᾶσι τρόποις ἀμείνων ὑποκεισθαι τοιούτων πραγμάτων τοῖς τοῦ ἀνδρὸς δανείσασιν κατ' οὐδὲν δυναμένων πλὴν εἰμὴ καθ' ὅσον τῶν ἐκείνου δικαίων ἐκ τοῦδε τοῦ νόμου συγχληρονομεῖν, συνδυαζόμενα δὲ ταῦτα πρὸς τὴν Νεαρ. 106 τοῦ Αὐτοκράτορος Λέοντος Αὐγούστου, δι' ἧς τροποποιεῖται ἡ Νεαρ. 117 κεφ. 5 ὁρίζουσα «ταύτην δὲ τὴν ἀτοκίαν ἢ βασιλείαν ἡμῶν ἐπανορθομένη θεσπίζει ἀναφαίρετον ἔχειν τὴν κυριότητα τὴν γυναῖκα τοῦ τοιούτου μέρους», προκύπτει ἀλάνθαστον συμπέρασμα ὅτι εἰς τὴν χήραν ἀπενεμήθη ἐκτακτον κληρονομικὸν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ τετάρτου τῆς περιουσίας τοῦ ἀνδρὸς, καθ' ὅσον διὰ τῆς Νεαρ. 117 κεφ. 5 εἶχεν ὁρισθῇ τὸ ποσὸν τῆς μερίδος μέχρι 100 λιτρῶν χρυσοῦ, ὅπερ ἐλάμβανε κατ' ἐπικαρπίαν ἐὰν εἶχε τέκνα, ἀλαμβάνειν αὐτὴν τὸ τέταρτον μέρος τῆς ἐκείνου περιουσίας (οὔτε μέντοι γε ὥστε μὴ ὑπερβαίνειν αὐτὸ τὴν τῶν 100 τοῦ χρυσοῦ λιτρῶν ποσότητα) Κρασ. Κληρον. § 187. Καλλιγ. § 79. Arndts Pandecten § 481 Ἀρ. Πάγου 299 (1900), 70 (1902), ἐπομένως πάνυ

ὀρθῶς ἐνήχθη ἡ χήρα Ε. Α^{***} ὡς ἀπορος καὶ ἀπροικος, καὶ δὴ ἀφοῦ ὡς τοιαύτη παρέστη καθ' ὅλην τὴν διαδικασίαν, ὡς δείκνυται ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφων, καὶ ἀπορριπτέος ὁ ἀντίθετος ἰσχυρισμὸς τῶν ἀνακοπτόντων (*).

Ἀριθ. 140 (1907)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Διεκδικηδὲς κατεχομένων ὑπὸ πτωχεύσαντος. — καταβολὴ δαπανῶν φυλάξεως ὑπὸ συνδίκων. — φύλαξ. — δικαιώματα κατὰ τινος.

Ἐπειδὴ, εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν ὅτι ἐκ τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς δευτέρας § τοῦ ἄρθρ. 582 τοῦ Ἑμπορ. Νόμου, εἰδικῶς κανονίζοντος τὰς εὐθύνas καὶ τὰ δικαιώματα ἐν διεκδικήσει πραγμάτων κατεχομένων ὑπὸ τοῦ πτωχεύσαντος, ἐξάγεται ὅτι ὁ διεκδικῶν ὑποχρεούμενος νὰ πληρώσῃ τὰ ὑπὸ τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν ὀφειλόμενα ἐξοδα συντηρήσεως καὶ φυλάξεως τῶν διεκδικηθέντων, κατέχει εἰς τὸν δικαιούμενον εἰς τοιαύτην ἀπαιτήσιν τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ ταῦτα ἀπ' εὐθείας παρὰ τοῦ διεκδικουμένου, μήπω καταβληθέντα αὐτῷ παρὰ τῶν συνδίκων καὶ ὅτι τὸ τοιοῦτον δικαίωμα ἐνισχύεται καὶ ἐκ τῶν ἄρθρων 1054 § 10, 1056, 1039 Πολ. Δικονομίας καὶ 16 Δ. 28 Μαρτίου 1836 καὶ 941 § 2 Πολ. Δικονομίας, οὐχ ἥττον, κατὰ τὴν κρατοῦσαν γνώμην τοῦ ἐφετείου, ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐδέχθη ὅτι δικαίωμα ὁ φύλαξ ἔχει ἀπαιτήσεως τῶν φυλακτικῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ μόνον κατὰ τῶν συνδίκων, ἐφ' ὅσον δὲ ἀπ' εὐθείας καὶ οὐχὶ ὡς ἐκδοχέως τοῦ δικαιώματος τούτων καὶ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 1025 Πολ. Δικονομίας στρέφεται κατὰ τοῦ διεκδικητοῦ τῶν ἐσφραγισμένων πραγμάτων, δὲν νομιμοποιεῖται ἐν τῇ τοιαύτῃ κατὰ ταῦτα ἡγωγῇ, μὴ ἐφαρμοζομένου τοῦ ἄρθρου 941 Πολ. Δικονομίας ὡς προβλέποντος κατὰ τὰς πλειστηριασμὸν, οὐδὲ τῆς διατάξεως 13 § 22 Πανδ. (19.1), ὡς κανονιζομένου τοῦ θέματος αὐτοῦ νέου Ἑμπ. Νόμου, ἄρθρ. 582 § 2, καθ' ὃν πρὸς τοὺς συνδίκους ὑπέχει ἐνοχὴν ὁ διεκδικῶν κατεχόμενον παρὰ τοῦ πτωχεύσαντος πρᾶγμα διὰ τὰ χάριν αὐτοῦ γενόμενα ἐξοδα καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τοιούτων.

Ἀριθ. 141 (1907)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Ἀγοραπωλησία. — ἐγγραφὴ προσημειώσεως μετὰ μεταγραφῆς. — ἡγωγὴ ἐξαλείψεως πωλητῆς.

Ἐπειδὴ ἀφ' οὗ ἐκ τε τοῦ νόμου καὶ τῆς ἀγοραπωλητηρίου συμβάσεως ἔχει ὑποχρέωσιν ὁ πωλητῆς ἐνάγων νὰ παράσχῃ τῷ ἀγοράσαντι τὸ ἀκίνητον ἐλεύθερον βάρους μὴ συνομολογηθέντος, ἡ δὲ περὶ ἧς πρόκειται προσημεῖωσις ἐνεγράφη δτε μεταγεγραμμένον ἦτο τὸ ἀκίνητον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πωλητοῦ διὰ χρέος ἀλλότριον, δικαιούται ἐξ ἐννόμου συμφέροντος νὰ αἰτησῇται τὴν ἄρσιν τοῦ παρανόμως ἐπιτεθέντος βάρους ὁ πωλητῆς ἐνάγων, ἵνα οὕτω ἐκτελέσῃ τελείως τὴν παρ' αὐτοῦ γενο-

(*) Πρβλ. τὴν ἐν σελ. 544 παρόντος ὑπὸ τὴν 288 Ε. Α. σημείωσιν ἡμῶν.

(*) Ἡ μετὰ τῶν δύο ἐκδοχῶν ἐναντιοφωνία θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀμείλικτα.

μένην μεταδίδασιν εἰς τὸν τρίτον ὡς ἐλευθέρου προσημειώσεως, καὶ ἀπορύγη τὰς συνεπείας πρὸς αὐτόν.

Ἀριθ. 142 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. Γ. ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Ἀπόδοσις ὑπὸ ὅρκον ὁριστικῆ.- ἔφεσις καὶ πρὸ καὶ μετὰ ὁμοδοσίαν δι' οἰονόμωτε λόγον.- διαθήκη.- γραφὴ καθ' ὑπαγόρευ-
σιν διαθέτου.- ἀμφοδιδόσεις.- τακτὸν θέμα.- προσθήκη ἐν περιθωρίῳ πρὸ ἢ μετὰ κλείσιμον.- ἀκύρωσις προσθήκης.- ἐπα-
γωγὴ ὅρκου ἀντιπροσώποις νομικῶν προ-
δῶπων.- κοινοποιήσις τινι αὐτῶν καὶ ἀν-
τικλῆψις.- οὐ κινηδὶς προθεσμίας.- ἐνέο-
γεια ἐφέσεως.- κοινοποιήσις ἀποφάσεως ἐ-
φετείου πρὸς ἀνέχιδιν προθεσμίας.- δόσις ὅρκου δικαστικοῦ καὶ ὡς ἐπακτοῦ.- ἔγκρι-
σις δόσεως ὑπὸ νομικῶν προδῶπων.- ὑπο-
γραφαὶ ἐν προσθῆκαις περιθωρίου.- προσ-
θήκαι ἐπονδιώσεις.- χρονολογία.- μὴ ἀ-
ναγραφὴ ὁλογράφως.- ἔννοια παρεισγρα-
φῶν.- ἐπικαρπία χήρα.- ἐρώτησις συμβο-
λαιογράφου περὶ διατηρήσεως ἐν γάμῳ.

Ἐπειδὴ πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις μετ' ἀπορρίψεως, ἐκκαλεῖται ὡς προδικα-
στικὴ δύναται δὲ νὰ ἐκκληθῇ ἐκ νέου μετὰ τὴν
δόσιν αὐτοῦ ὡς ὀριστικὴ, ἀνευ διακρίσεως διὰ νέους
ἢ τοὺς αὐτοὺς λόγους, διότι τὸ ἐφετεῖον ἐπιλαμβά-
νόμενον ὅλης τῆς υποθέσεως δύναται καὶ τὰς
προηγουμένας τοῦ ἀποφάσεως, τὰς ἐπὶ προτεριῶν ἐ-
φέσεων κατὰ προδικαστικῶν τοῦ πρωτοδικείου ἀπο-
φάσεων ἐκδοθείσας, ν' ἀνακαλέσῃ ἐφ' ὅσον δὲν κω-
λύεται ἐκ νομίμων λόγων ὡς δ' ἐξάγεται ἐκ τοῦ
συνδυασμοῦ τοῦ σκεπτικοῦ τῆς προηγουμένης ἀπο-
φάσεως 875 (1904) τὸ ἐφετεῖον ἔκρινε μόνον τὴν
διαταχθεῖσαν ἀποδεῖξιν καὶ τὴν ἐκτίμησιν αὐτῆς ὑπὸ
τῆς 1699 (1903) πρωτοδικίου ἀποφάσεως ἀρθρ.
180, 515 καὶ 749 Πολ. Δικονομίας, δὲν ἀπε-
φάνθη δὲ ὡς πρὸς τὴν διάταξιν περὶ ἀπορρίψεως ἢ
παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς ὥστε νὰ κωλύεται εἰς ἀ-
νάκλησιν τῆς ὡς ὀριστικῆς καὶ κατὰ τοῦτο ἀρθρ.
181, 748, 749 Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἀρθρ. 5 τοῦ περὶ
Διαθηκῶν Ψηφίσματος, ἀπαραιτήτων διὰ τὸ κύρος
τῆς διαθήκης εἶναι νὰ γράφεται αὐτὴ ὑπὸ τοῦ συμ-
βολαιογράφου καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ διαθέτου ἢ ἐν
ἀντικείμενον τῆς ἀποδείξεως, ἐν περιπτώσει ἀμφι-
σημίας καὶ ἰσχυρισμοῦ ὅτι ἕτεροι ὑπαγόρευσαν
αὐτήν, εἶναι ὅχι τίνες ὑπαγόρευσαν αὐτήν, ἀλλ' ἐπὶ
ὑπὸ τοῦ διαθέτου ὑπηγορεύθη, ὥστε ἡ προσθήκη ἐν
τῷ πρώτῳ θεματι ἀποδείξεως ἢ ἐπίδικος διαθήκη
ὑπηγορεύθη ὑπὸ τοῦ Ε. Ψ^{***} καὶ Δ. Σ^{***} ὅπως ἐ-
περίτευσεν, οὐδὲ ἡ παραχρῆσις ὡς ὑπαγορευτῆτος
τοῦ τρίτου μάρτυρος Κ^{***} ἢ ὡς ἀντιγράφαντος τοῦ
συμβολαιογράφου ἐπηρεάζουσι τὸ θέμα τῆς ἀποδεί-
ξεως, ὅπερ πλήρως ἤθελεν εἶσθαι καὶ ἐν περιωρίστῳ
εἰς τὸ ὅτι ἀνακριβῶς βεβαιούται ἐν τῇ διαθήκῃ ὅτι
ἐγγράφη παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου αὐτῇ, ἀκούον-
τος τοὺς ἰδίους λόγους τοῦ διαθέτου καὶ καθ' ὑπα-
γόρευσιν αὐτοῦ διότι τὰ λοιπὰ εἶναι ἀπλῶς μετὰ
εἰς ἀποδεῖξιν τοῦ θέματος τούτου καὶ οὐχὶ στοι-
χίστο αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ πρωτοτύπου τῆς
διαθήκης, δὲν ὑπάρχει περίπτωσις ἐφαρμογῆς τοῦ
ἀρθρου 14 τοῦ Ψηφίσματος, διότι τὸ ἐν περιθωρίῳ
προσθεθὲν πρὸ τοῦ κλείσιματος τῆς διαθήκης, ἦτοι
πρὸ τῆς ὑπογραφῆς αὐτῆς περὶ μισθώσεως τοῦ ξε-
νοδοχείου Ἀθηνῶν, δὲν ἀποτελεῖ διάταξιν τῆς δια-
θήκης, ὡς τὸ ἀρθρ. 14 ἐννοεῖ, ἀλλ' εὐχὴν ἀπλῶς
τοῦ διαθέτου, ἣτις καὶ ἂν ἤθελε γείνη δεκτὸν ὅτι
πράγματι μετὰ τὸ κλείσιμον τῆς διαθήκης προσε-
τέθη, δὲν ἀπαιτεῖ ὡς μὴ οὐσα διάταξις, σύνταξιν ἰ-
δίως πράξεως καταχωρίσεως τῆς καὶ ὑπογραφῆς
κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τῆς διαθήκης, ἀνάγνωσιν δὲ
ἐκ νέου τοῦ ὅλου τῆς διαθήκης ὑπὸ τε τῶν μαρτύ-
ρων καὶ τοῦ διαθέτου, ἄλλως τε καὶ ἂν ἤθελε θεω-
ρηθῇ ὅτι διὰ τὴν τοιαύτην εὐχὴν ἀπηρεῖτο ἰδία
καταχωρίσις καὶ ἐκ νέου ἀνάγνωσις τοῦ ὅλου, μόνῃ
ἢ εἰς τὸ περιθώριον προσθήκη αὐτῆς καθιστᾷ αὐ-
τὴν ἄκυρον καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι ἀντικείμενον ἐ-
ρεύνης ἂν μετ' αὐτὴν ἀνεγνώσθῃ τὸ ὅλον τῆς δια-
θήκης ὑπὸ τε τῶν μαρτύρων ἐκ νέου καὶ τοῦ δια-
θέτου, ἀφοῦ, ὡς ὀρθῶς δέχονται αἱ ἐκκαλούμεναι
ἀποφάσεις καὶ ἡ προηγουμένη τοῦ ἐφετείου 875
(1904), ἐκ τῆς ἀκυρότητος τῆς προσθήκης ταύτης,
εὐχὴν τινὰ ἐκφραζούσης, δὲν δύναται νὰ ἐπηρεασθῇ
τὸ κύρος τῶν διατάξεων τῆς διαθήκης. Ὅθεν,
κατὰ ταῦτα, οὐ μόνον, ὡς ὀρθῶς ἡ τελευταία τῶν
ἐκκαλούμενων ἀποφάσεων ἐθεώρησεν, περιτετεῖται
τὸ τέταρτον θέμα τῆς 4549 πρωτοδικίου ὡς ἄσκο-
πον, δὲν εἶναι δὲ ἐκτιμητέαι αἱ εἰς αὐτὸ ἀφορῶσαι
ἀποδείξεις καὶ ἀπορριπτέον τὸ ἐναντίον παρόποντων
τῶν ἐκκαλούντων, ἀλλὰ καὶ ἡ αἰτήσις τῶν ἐκκα-
λούντων περὶ διατάξεως νῦν ἀποδείξεως πλαστό-
τητος τῆς διαθήκης, ὡς πρὸς τὸ γεγονός ὅτι πρὸ
τοῦ κλείσιματος αὐτῆς ἐγένετο ἡ περὶ τῆς πράκει-
ται προσθήκη, εἶναι ἄσχετος καὶ ὡς τοιαύτη ἀ-
πορριπτέα.

Ἐπειδὴ τὸ ἀρθρ. 7 τοῦ Ψηφίσματος ὑποχρεοῖ
μόνον τοὺς μάρτυρας εἰς ἀνάγνωσιν τῆς διαθήκης
καὶ οὐχὶ τὸν διαθέτην, ἐπομένως δὲν ὀρίσται ἀ-
νάγκη διατάξεως ἀποδείξεως ὡς καὶ ἀνωτέρω εἰ-
ρήται, ὅτι ἡδυνάται ὁ διαθέτης ν' ἀναγινώσκῃ
χειρόγραφα ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ πρῶτον θέμα ἀπο-
δείξεως, τὸ τε πρωτοδικεῖον ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 1699
ἀποφάσει τοῦ καὶ τὸ ἐφετεῖον ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 875,
ἐλαβὼν ὑπ' ὄψιν τῶν πάσας τὰς καταθέσεις τῶν
σχετικῶν πρὸς τοῦτο μαρτύρων καὶ πᾶν ὅτι οἱ ἐκ-
καλούντες ἐπεκαλέσθησαν πρὸς ἀποδεῖξιν τοῦ θέ-
ματος τούτου, νομίμως δ' ἀπεφάνητο ἐπὶ τῶν ἐν-
στάσεων ἐξαίρεσεως τῶν μαρτύρων καὶ ἰδία τοῦ
μάρτυρος Σ^{***} καὶ ἐπὶ τοῦ ἀξιοπιστοῦ αὐτῶν, οὐδὲ
τὸ παραπᾶν δείχεται ὅτι τὴν περὶ ἐγκαταστάσεως
τοῦ κληρονομίου διάταξιν ὑπηγόρευσεν ὁ μάρτυς
Ψ^{***}, ἢ ἀπορριπτέα εἰσὶ τὰ ἐναντία παράποντα
τῶν ἐκκαλούντων ὡς ἀβάσιμα.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 1699 πρωτοδικίου ἀπόφασις,
ἢ ἐπιτελούσα τοῖς ἐναγομένοις ὅρκον διὰ τὰ τρία
πρῶτα θέματα ἀποδείξεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 4549
προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου, ἐκοι-
νωτήθη ὑπὸ τῶν ἐναγόντων μόνον εἰς τὸν Τ.Μ^{***}
Δικαστὴν Παισιῶδ, ὡς πρέσβρον τοῦ ἐν Παιραιῇ
Τριανταφ. Νικητοπούλου καὶ ὡς πρέσβρον τοῦ διοικη-

τικοῦ συμβουλίου τοῦ ὀρφανοτροφείου θηλέων I. X. K^{***} καὶ προσέτι εἰς τὸν Σ. Μ^{***}, ὡς πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον τῶν ἐναγομένων πάντων, τῇ 9 Ἀπριλίου 1903, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς ἐπιβαλοῦσης τὸν ὅρκον ἀποφάσεως ἐμφαίνεται, οὗτος δὲν ἐπεβλήθη τῷ ἰδανικῷ προσώπῳ τοῦ ὀρφανοτροφείου θηλέων, οὐδὲ τοῖς προϊσταμένοις τῆς διοικήσεως τῶν ὑπὸ τῶν ἐναγομένων διοικουμένων καταστημάτων, ἀλλὰ τοῖς ἀποτελοῦσι τὴν διοίκησιν αὐτοῦ πᾶσι καὶ τῷ Τζαννεῖῳ Νοσοκομείῳ καθ' ἣν ιδιότητα ἐνάγονται, ὡς ἀδιαιρέτως συγκατόχοι τῶν κληρονομιάων· ἐπομένως ἡ εἰς ἕνα τῶν ἐναγομένων κοινοποιήσις τῆς ἀποφάσεως δὲν ἀρκεῖ ἵνα κινήσῃ τὴν προθεσμίαν τοῦ ὅρκου, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀντίκλητον πάντων τῶν ἐναγομένων γενομένη εἶναι ἄνευ ἀποτελέσματος, καθ' ὅσον αἱ ὅρκον ἐπιβάλλουσαι ἀποφάσεις, καθ' ἃς ἡ ἐμφάνισις τοῦ δικούου εἶναι ἀπαραίτητος, ἀναγκαῖα, κοινοποιούνται εἰς τὸν ἴδιον διάδικον αὐτοπροσώπως (ἄρθρ. 138, 139, 152, 95 Πολ. Δικονομίας). Ὅθεν ἐκ τῆς τοιαύτης κοινοποιήσεως μὴ ἀρξαμένης προθεσμίας πρὸς δόσιν τοῦ ὅρκου κατὰ τῶν ἐναγομένων, οὗτοι δὲν κατέστησαν ἐκπρόθεσμοι τῆς δόσεως αὐτοῦ. Ἀλλως τε οἱ ἐνάγοντες τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ 9 Ἀπριλίου 1903 ἤσκησαν ἔφεσιν κατὰ τῆς ἐπιβαλοῦσης τὸν ὅρκον ἀποφάσεως, ἐξ οὗ ἀνεστάλη ἡ ἐνέργεια αὐτῆς καὶ μετεβιβάσθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἐφετεῖον, ἐπομένως καὶ ἂν ἤθελε γείνηθαι δακτὼν ὅτι διὰ τῆς ἀνωτέρω κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τῇ 9 Ἀπριλίου 1903 ἡδύνατο ν' ἀρχίσῃ τρέχουσα προθεσμία κατὰ τῶν ἐναγομένων, ἐσταμάτησεν αὕτη διὰ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐφέσεως· δὲν δύναται δὲ νὰ ἐπαναρχίσῃ τρέχουσα, εἰ μὴ ἀπὸ τῆς ἐγκύρου κοινοποιήσεως τῆς ἐπὶ τῆς ἐφέσεως ταύτης ὁριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου, ἥτις εἶναι ἡ ὑπ' ἀριθ. 875 τοῦ 1904, τὴν ἐφετειακὴν δὲ ταύτην ἀπόφασιν ἐκοινοποίησαν οἱ ἐνάγοντες εἰς τὸν εἰσαγγελέα πρωτοδικῶν διὰ μόνον τὸν T. M^{***}, ἐν Αὐστρίᾳ τότε διατρίβοντα, ὡς πρόεδρον τοῦ ἐκτελεστικοῦ καὶ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ὀρφανοτροφείου θηλέων X. K^{***} τῇ 16 Ὀκτωβρίου 1904. Διὰ τοὺς αὐτοὺς ὁμῶς λόγους, ἡ τοιαύτη κοινοποιήσις τῆς ἐφετειακῆς ἀποφάσεως, δὲν ἔχει ἀποτέλεσμα, διότι δὲν ἐπεβλήθη ἡ ἀπόφασις καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ἐναγομένους, ὡς ἀδιαιρέτως συγκατόχους, εἰς οὓς κοινὸς ἐπεβλήθη ὁρκος (ἄρθρ. 368, 374 Πολ. Δικονομίας). Ὅθεν προθεσμία δὲν ἐκινήθη κατὰ τῶν ἐναγομένων ἐξ ἐνεργείας τῶν ἐναγόντων διὰ προσήκουσας κοινοποιήσεως οὔτε τῆς 1699 πρωτοδικῆς, οὔτε τῆς 875 ἐφετειακῆς.

Ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη τοῦ ὅρκου δόσις καὶ ὡς ἐπακτοῦ ἐστὶν ἐγκυρὸς ἄνευ ἐπιβολῆς του ὡς τοιοῦτου δι' ἰδιαιτέρας ἀποφάσεως, διότι πρόκειται περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ὅρκου ἐπιβληθέντος ἤδη ὡς δικαστικοῦ δι' ἀποφάσεως· καὶ ἐν τῷ ἐπακτῷ τὰ αὐτὰ πρόσωπα περὶ τῶν αὐτῶν γεγονότων πρόκειται νὰ ὀρκισθῶσιν, ἡ δὲ ἀπόφασις τὸ θέμα τοῦ ὅρκου καὶ προθεσμίαν δηλώσεως ὀρίζει· προκειμένου δὲ περὶ τοῦ αὐτοῦ ὅρκου, δι' οὗ εἶχον ταῦτα ὀρισθῇ δὲν κρίνεται ἀπαραίτητος δευτέρα ἀπόφασις (ἄρθρ. 374, 352 Πολ. Δικονομίας). Ἐπομένως ἡ δῆλωσις ὅτι

καὶ ὡς ἐπακτὸν δίδουσιν αὐτὸν ἀρκεῖ (ἄρθρ. 376).

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 34 τοῦ 1904 πράξεως τοῦ ἀδελφάτου τοῦ ἐν Πειραιεὶ Τζαννεῖου Νοσοκομείου, τὸ ἀδελφάτον ἐνέκρινεν νὰ δώσῃ ὁ πρόεδρος αὐτοῦ τὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1699 πρωτοδικῆς ἀποφάσεως διατυπωθέντα ὅρκον, ἐπίσης δὲ καὶ τὸ διοικητικὸν καὶ ἐκτελεστικὸν συμβούλιον τοῦ ὀρφανοτροφείου X. K^{***} διὰ τῆς ἀπὸ 28 Ὀκτωβρίου 1904 πράξεώς του τὴν ἀποδοχὴν καὶ δόσιν τοῦ ὅρκου τούτου, αἱ δὲ τοιαῦται ἐγκρίσεις ἐπεκτείνονται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπακτοῦ, ἀφοῦ περὶ τῶν αὐτῶν γεγονότων καὶ ἐντελῶς περὶ τοῦ ἰδίου θέματος πρόκειται, ὡς ἐν τῷ δικαστικῷ ὅρκῳ, ἡ δὲ ἐν τῷ ἐπακτῷ χωροῦσα ἀντεπαγωγὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου διὰ τῆς δηλώσεως ἀποδοχῆς των ἀποκλείεται, ἄλλως δικολώμα τῶν ὁμνούντων εἶναι καὶ οὐχὶ τῶν καθ' ὧν ὁ ὅρκος ἐναγόντων ἡ ἀντεπαγωγὴ. Ὅθεν δὲν ἐπηρεάζει τὸ κύρος τῆς ὀρκοδοσίας ὅτι δὲν προηγήθη καὶ ἐτέρα ἀπόφασις εἰδικῶς ἐπιβάλλουσα τὸν αὐτὸν ὅρκον τὸν διὰ τῆς 1699 ἐπιβληθέντα ὡς δικαστικόν, ἀφ' οὗ ἐδήλωσαν οἱ ὁμόσπονδοι ὅτι ἀποδέχονται αὐτὸν καὶ ὡς ἐπακτὸν καὶ ὡς τοιοῦτον ἔδωκαν αὐτὸν, οὐδὲ ὅτι δὲν ἐπανελήθη ἐκ μέρους τοῦ ἀδελφάτου τοῦ Τζαννεῖου Νοσοκομείου καὶ τοῦ ἐκτελεστικοῦ καὶ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ὀρφανοτροφείου Κυριακοῦ ἐγκρίσις καὶ ὡς ἐπακτοῦ τοῦ αὐτοῦ ὅρκου, ἐν ᾗ εἶχεν ἐγκρίσει ὡς δικαστικόν, ἀπορριπτεῖται δὲ ὡς ἀβάσιμοι τυγχάνουσιν αἱ κατὰ τῆς ὀρκοδοσίας προτεινόμεναι ἐνστάσεις ἀκυρότητος ὑπὸ τῶν ἐναγόντων.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ πρωτοτύπου τῆς διαθήκης, αἱ ἐν τῷ περιθωρίῳ προσθῆκαι καὶ διαγραφαὶ ἔχουσιν ὑπογραφεὶ ὑπὸ τοῦ διαθέτου, τοῦ συμβολαιογράφου καὶ τῶν μαρτύρων, μόναι δὲ αἱ ὑπογραφαί, ἄνευ χρήσεως πανηγυρικῶν λέξεων, ἀρκούσιν εἰς βεβαίωσιν τῆς γενομένης προσθήκης καὶ τῶν διαγραφῶν, πληροῦται δὲ οὕτω ὁ σκοπὸς τοῦ ἄρθρ. 188 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, ἄλλως καὶ ἂν διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προστεθεισῶν λέξεων θεωρηθῶσιν ἄκυροι, δὲν συνεπάγονται τοῦ ὅλου ἐγγράφου ἀκυρότητα, ὡς μὴ ἀναγόμεναι εἰς οὐσιώδη αὐτοῦ μέρη (Οἰκον. Πολ. Δικονομία σελ. 522. Καλλιγ. Ε' σ. 226). Ὅθεν αἱ ἐπὶ τῶν ἄρθρων τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων 185-189 στηριζόμεναι ἐνστάσεις ἀκυρότητος τῶν ἐναγόντων ἀπορριπτεῖται ὡς ἀβάσιμοι τυγχάνουσιν.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ αὐτοῦ πρωτοτύπου τῆς διαθήκης, καὶ ἡ χρονολογία καὶ ὁ τόπος τῆς συντάξεως τῆς διαθήκης ἀναφ. νται· ἀφ' οὗ δὲ οἱ ἐνάγοντες δὲν ἰσχυρίζονται ἀλλοίωσιν τῶν χρονολογιῶν, δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης τοῦ ἐγγράφου ἐὰν οὐχὶ ὀλογράφως ἀλφαριθμητικῶς ἀλλ' ἀριθμητικῶς ἀναγράφονται αἱ χρονολογίαι αἱ ποσότητες καὶ οἱ ἀριθμοί, διότι ἡ δι' ἀλφαριθμητικῶν στοιχείων ἀναγραφὴ των σκοπεῖ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἀκριβείας αὐτῶν, ἥτις δὲν ἀμφισβητεῖται· ἐπομένως ἀπορριπτεῖται εἰσὶν αἱ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμεναι ἐνστάσεις τῶν ἐναγόντων περὶ ἀκυρότητος τῆς διαθήκης καὶ τὰ ἐπὶ τῇ ἀπορρίψει παράκονά των.

Ἐπειδὴ παρειαγραφὰς ἐστὶν ἄρθρ. 186 Ὁργαν. Δι-

ιαστηρίων έννοει φράσεις ή λέξεις, τοιαύται δέ έν τω προσαχθέντι πρωτοτύπω τής διαθήκης δέν υπάρχουν' άν δ' οί ένάγοντες διά τών ισχυρισμών των, ότι διαγραφαι άκατάληπτοι υπάρχουν έν τή διαθήκη έννοοῦσι σημεῖα τινα παραπομπής, τα τοιαῦτα δέν εἶναι οὐσιώδη μέρη τής διαθήκης διά νά ἐπιφέρωσιν άκυρότητα αὐτῆς, θεωροῦνται δέ κατά τὸ άρθρ. 186 ὡς μή υπάρχοντα.

Ἐπειδή, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ αὐτοῦ πρωτοτύπου τής προσαχθείσης διαθήκης, ἐτηρήθησαν αἱ διατυπώσεις τών άρθρων 385 § 2 καί 387 Πολ. Δικονομίας καί 185 Ὁργαν. Δικαστηρίων, αἱ δέ ἐπὶ τοῦ περιθωρίου ὑπογραφαι ἐγένοντο συμφώνως τῷ νεωτέρῳ περὶ Χαρτοσήμου Νόμῳ, ἀπαγορεύοντι γραφήν πλεον τών τριάκοντα στίχων ἐν ἐκάστῃ σελίδι. Ὅθεν ὀρθῶς ἀπορριπτεῖα ἐκρίθη πρωτοδικῶς ἡ ἐναντία ἐνστάσις τών ἐναγόντων.

Ἐπειδή ἡ ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου ἐρώτησις τοῦ διαθέτου, ἐγκαταλείποντος τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ἐπικαρτίαν, ἢ ἡ γυνὴ ἐρχομένη εἰς δεῦτερον γάμον θέλει ἀπολαμβάνει αὐτῆς, ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ άρθρ. 17 τοῦ Ψηφίσματος, οὔτε ἀποτελεῖ διακοπήν ἢ παρατήρησιν πρὸς τὸν διαθέτην, ὥστε νά ὑπάρχῃ παράβασις τοῦ άρθρ. 3, 5 καί 15 τοῦ Ψηφίσματος.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ (*)

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ

Ἄρθ. 959 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἐφέτης κ. Β. ΜΩΡΑΙΤΗΣ

Ἄγωγι διανομῆς. - συνοπτικὴ διαδικασία πάντων καταφερομένων. - κοινοπραξία. - περιέλευσις καθολικῆς ἐταιρίας. - ἀποδεικτικά μέσα.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ διανομῆς κοινῆς περιουσίας ἄγωγι ὑπάγεται εἰς τὴν συνοπτικὴν διαδικασίαν (ἄρθρον 1089 Πολιτ. Δικονομίας), κατ' ἀκολουθίαν ἅπασαι αἱ ἀφορῶσαι τὴν διανεμητέαν περιουσίαν ἄγωγαί, προσωπικαὶ ἢ ἐμπράγματα ἄγωγαί, κατὰ τὴν αὐτὴν συνοπτικὴν διαδικασίαν εἰσὶν ἐξεταστέαι καὶ νομίμως ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ περιληπτεῖαι, κατὰ τὸ ἄρθρον 535 Πολ. Δικονομίας, ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἐπομένως ἐνστάσις τοῦ ἐκκαλοῦντος (ἐναγομένου), ἡ ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ λόγου, ὅτι ἐν τῇ ἄγωγῇ περὶ διανομῆς, ἐφ' ἣ ἐξεδόθησαν αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις, ἐνοῦται καὶ ἄγωγι προσωπικῇ, δι' ἣς ἐπιδοθητικῶς αἰτεῖται, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὰ ὑπ' ἀριθ. 5 καί 6 ἀκίνητα δέν θεωρηθῶσι κοινὰ καὶ διανεμητέα ὡς ἀγορασθέντα δι' ἐταιρικῶν χρημάτων, νά καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀξίας αὐτῶν ὑπὲρ τῶν ἐναγόντων, ἣτις ὑπάγεται λόγῳ ποσοῦ εἰς τὴν συνήθη διαδικασίαν, ἀπορριπτεῖα τυγχάνει, διότι κατὰ τὴν συνοπτικὴν διαδικασίαν ἐν τῇ προκειμένη περιπτώσει ἐξετάζονται, ὡς εἴρηται, ἅπασαι αἱ τῶν κοινωνῶν ἀξιώσεις κατ' ἀλλήλων

προσωπικαὶ καὶ ἐμπράγματα, ἀπαρτίζουσαι τὸ ἀντικείμενον τῆς ἄγωγῆς (Α. Π. 79 τοῦ 1880) (*).

Ἐπειδὴ ἐπὶ κοινοπραξίας, μεταβληθείσης σιωπηρῶς εἰς καθολικὴν ἐταιρίαν, ἐπιτρέπεται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις Ν. 4 (17.2) Ν. 8 Ἀρμ. (5.1), ὀρθῶς ἄρα διὰ τῆς προεκδοθείσης ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τοῦτου ἐπετράπη πρὸς ἀπόδειξιν μὲν τῆς καθολικῆς ἐταιρίας καὶ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων, πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τῆς μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος τῶν διανεμητέων ἀκινήτων εἰς τὴν κυριότητα τῆς ἐταιρίας, ὑπεχρέωθη ἡ ἐνάγουσα διὰ συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων, κατὰ τὸ ἄρθρ. 48 τοῦ ΑΧΚΕ νόμου περὶ χαρτοσήμου.

ΚΡΗΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΦΕΤΕΙΟΝ ΧΑΝΙΩΝ

Ἄρθ. 223 (1906)

Εἰσηγητῆς ὁ ἀναπλ. πρωτοδικῆς κ. Μ. ΚΟΚΟΛΑΚΗΣ

Πλειστηριασμός. - καταβολὴ ὀφειλόμενου ἐντὸς εἰκοσιν ἡμερῶν. - αὐτοδικαίᾳ ἀκέρως. - προθεσμία ὑπερθεματιστῇ καταβολῇ. - ἐναγῆς ἀποτελεσμάτων πλειστηριασμοῦ. - ἀναπλειστηριασμός. - καταστροφὴ πωληθέντος πρὸ παραδόσεως. - τίνι εὐθύνῃ.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν άρθρων 370 καί 375 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁρίζοντων ὅτι ὁ πλειστηριασμός ἀκυροῦται αὐτοδικαίως, ἐάν ἐντὸς εἰκοσιν ἡμερῶν ἀπ' αὐτοῦ καταβάλλῃ ὁ ὀφειλέτης τὸ ὀφειλόμενον καὶ ὅτι ὁ ὑπερθεματιστῆς ἀπολαύει τριακονθημέρου προθεσμίας πρὸς καταβολὴν τοῦ ἐκπλειστηριασματος, μὴ ὑποχρεούμενος πρὸς τοῦτο, ἐάν ἐγένοντο ἀνακοαί, πρὸ τῆς τελεσιδικίας ἀπορρίψεως αὐτῶν, σαφῶς προκύπτει ὅτι τὸ συναλλάγμα τοῦτο καταρτίζεται ὑπὸ μόνας τὰς ἀνατρεπτικὰς αἰρέσεις τῆς καταβολῆς ὑπὸ τοῦ ὀφειλόμενου τοῦ ὀφειλομένου καὶ τῆς παραδοχῆς ἐπὶ τυχὸν ἐγερθεῖσιν ἀνακοπῶν, ὅπως δὲ ἐπὶ παντὸς συναλλάγματος ἀπὸ τῆς καταρτίσεως αὐτοῦ, χωρεῖ ἡ ζητούμενη νομικὴ ἐνέργεια, ἐκτὸς ἐάν νόμῳ ἢ συμβάσει ἐναντία δηλῶται βούλησις, οὕτως καὶ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀφοῦ οὐδεὶς ἀντίθετος λόγος ὑπάρχει, ἡ σκοπούμενη νομικὴ ἐνέργεια θέλει χωρήσῃ ἀπὸ τῆς τελέσεως αὐτοῦ, ἥτοι ἀπὸ τῆς κατακυρώσεως καὶ τῆς συντάξεως τῆς περὶ ταύτης ἐκθέσεως, ὅτι δὲ ἀπὸ τότε χωροῦσιν αἱ νόμιμοι συνέπειαι προκύπτει καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ νόμου, ὁρίζοντος ὅτι ὁ πλειστηριασμός ἀκυροῦται αὐτοδικαίως, ἐάν ὁ ὀφειλέτης καταβάλῃ, διότι ἄλλως, ἂν δέν ἐχώρουν ἀμέσως αἱ συνέπειαι, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ καταβολῆς τοῦ ἐκπλειστηριασματος, οὐδεμία παρίστατο ἀνάγκη νά ὀρισθῇ τὸ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα, ἀφοῦ οὐδεμία θὰ ἐχώρησεν νομικὴ ἐνέργεια μὴ γενομένης καταβολῆς ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ καὶ τὰ γεόμενα ὥσει μὴ γεόμενα λογίζονται καὶ οὐδεμίαν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ ὀριζόμενον θὰ εἶχεν ἐννοίαν, οὔτε δύναται νά ἔχῃ σημασίαν τὸ ὅτι ὁ ὑπερθεμα-

(*) Ὑπὸ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ δικηγόρου κ. Σπ. Γιαννοπούλου.

(*) Ἀμφίβολον. Δὲν βλέπομεν κατὰ πόσον ἡ ἐπιβοηθητικὴ αὐτὴ αἰτήσις ἦτο προσάρτημα τῇ ἄγωγῇ περὶ διανομῆς.

τιστής γίνεται κύριος τοῦ ἐκποιηθέντος μόνον διὰ τῆς καταβολῆς τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ, καθόσον οὐδὲν κωλύει νὰ ἰσχύῃ μὲν ὁ πλειστηριασμὸς καὶ νὰ χωρήσῃσι τὰ ἔννομα αὐτοῦ ἀποτελέσματα ἀπὸ τῆς τελέσεως αὐτοῦ, νὰ γίνηται δὲ ὁ ὑπερθεματιστής κύριος μόνον ἀπὸ τῆς καταβολῆς, ὡς τοῦτο δύναται νὰ συνομολογηθῇ καὶ εἰς τὴν ἐκουσίαν ἀγοραπωλησίαν· ὁ δὲ νόμος ὀρίζων ὅτι ὁ ὑπερθεματιστής γίνεται κύριος ἐὰν καταβάλῃ, ἠθέλησεν ἀκριβῶς νὰ καταδείξῃ ὅτι αἱ μὲν συνέκειαι χωροῦσιν ἀμέσως ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀλλ' ἡ μεταδίδασις τῆς κυριότητος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ πρὶν ἢ καταβληθῇ τὸ τίμημα καὶ τοῦτο ἵνα προστατευθῶσι τόσον ὁ ὀφειλέτης ὅσον καὶ οἱ δανεισταὶ αὐτοῦ ἐκ τοῦ δόλου καὶ τῆς ἀφερεγγυότητος τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, δυναμένου ἄλλως νὰ ἐκποιήσῃ τὰ ἀγορασθέντα, τούτου δ' ἕνεκα καὶ μετὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς τριακονθημέρου προθεσμίας, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ, καταβάλων ὁ ὑπερθεματιστής γίνεται κύριος τοῦ ἀγορασθέντος, ὡς ἀπεφάνθη τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐπανειλημμένως δι' ἀποφάσεων, εἰς ὧν τὰς σκέψεις καὶ αὐθις ἀναφέρειται, δεδομένου δ' ὅντος κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὅτι ὁ πλειστηριασμὸς διατελεῖ ὑπὸ τὰς ἀνατρεπτικὰς αἰρέσεις τῆς ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου καταβολῆς τοῦ ῥφειλομένου καὶ τῆς παραδοχῆς τοῦ κατὰ τούτου ἀνακοπῶν, κατ' ἀνάγκην ἐπεται ὅτι μὴ πληρωθεῖσιν τῶν αἰρέσεων, ὁ πλειστηριασμὸς ἀνακύπτει τελείως καὶ ὁ ὑπερθεματιστής τυγχάνει ὑπόχρεως εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ, τοῦ ἐπισπεύσαντος δανειστοῦ δυναμένου εἴτε ἀναπλειστηριασμὸν εἰς βάρος αὐτοῦ νὰ ἐνεργήσῃ εἴτε ἀγωγὴν κατὰ τούτου νὰ ἐγείρῃ πρὸς καταβολὴν τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ, ἐφαρμοζομένης καὶ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ τῆς ἐπὶ παντὸς συναλλάγματος κρατούσης ἀρχῆς τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, καθ' ἣν ἀγωγὴ χωρεῖ κατὰ παντὸς ὑποχρέου πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀναληφθείσης ὑποχρεώσεώς του· ὅτι δὲ ὁ ἀναπλειστηριασμὸς προφανῶς δὲν σκοπεῖ τὴν λύσιν τοῦ συναλλάγματος ἀλλ' ἐνομοθετήθη πρὸς ἀσφαλεστέραν ἐξαναγκασίν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, προκύπτει ἐκ τοῦ ὅτι ἵνα ἀνατραπῶσι διατάξεις ἐτέρου νόμου μὴ ἀντικειμένου πρὸς τὴν δικονομίαν καὶ ἀνατραπῶσι τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πλειστηριασμοῦ τὰ ἅμα τῇ τελέσει αὐτοῦ χωροῦνται, ἔδει ρητῇ καὶ σαφῇ νὰ ὑπάρχῃ περὶ τούτου διάταξις, ἥτις ἐν προκειμένῳ δὲν ὑφίσταται, κατὰ γενικὴν δ' ἀρχὴν τοῦ δικαίου τὸ μὴ ἀπαγορευόμενον ἐπιτρέπεται· τὴν δὲ λύσιν ταύτην δίδουσι γενικῶς καὶ οἱ ἐρμηνευταὶ καὶ τὰ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Γαλλίᾳ Δικαστήρια, ἐνθα ἡ αὐτὴ περὶ ἀναπλειστηριαμοῦ διάταξις ὑπάρχει· Κατὰ ταῦτα ὁρθῶς τὸ πρωτόδικον δικαστήριον ἔκρινε περὶ τοῦ ζητήματος τούτου διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καὶ τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράκονον τῆς ἐφέσεως ὡς ἀβάσιμον τυγχάνει ἀπορριπτόν,

Ἐπειδὴ ναι μὲν κατὰ τὴν ἀνωτέρω σκέψιν χωρεῖ ἀγωγὴ κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ πρὸς καταβολὴν τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ, ἀλλ' ἀφοῦ ὁ ἐναγόμενος διὰ τῆς ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1905 πρωτοδίκου ἀνταπολογίας ἰσχυρίσθη ὅτι τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀγορασθέντα ἐν τῷ πλειστηριασμῷ κτήματα κατεστρά-

φησαν ἄνευ πταίσματος αὐτοῦ καὶ συνεπείᾳ ἐπαναστάσεων πρὸ τῆς εἰς αὐτὸν γνωστοποιήσεως τῶν ἀποφάσεων, δι' ὧν ἀπερρίφθησαν αἱ κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀνακοπαί, καθὼς τὸ πρωτόδικον δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τοῦ ἀπέρριψεν ἀμέσως τὸν οὐσιώδη τοῦτον ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐναγομένου ἐφαρμόσαν τὸ μὴ ἐνταῦθα ἐφαρμογὴν ἔχον Ρωμαϊκὸν Δίκαιον, καθ' ὃ ἐπὶ τῆς ὑπὸ ἀνατρεπτικὴν αἴρεσιν πωλήσεως τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς τοῦ πωληθέντος φέρει ὁ ἀγοραστής ἅμα τῷ καταρτισμῷ τῆς πωλήσεως καὶ πρὸ τῆς παραδόσεως, ἐν ᾧ ἔδει ἐφαρμόζον τὸν ἐν Κρήτῃ ἰσχύοντα καὶ ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ ἔχοντα Ὁθωμ. Ἀστ. Κώδικα (ἀτε τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τῆς ἀπορρίψεως τῶν ἀνακοπῶν συντελεσθέντων πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νέου Ἀστ. Κώδικος), καθ' ὃν ὁ κίνδυνος τῆς καταστροφῆς τοῦ πωληθέντος ὁρᾷ τὸν πωλητὴν μέχρι τῆς παραδόσεως αὐτοῦ εἰς τὸν ἀγοραστὴν, νὰ τὰξῃ ἀποδείξει τῷ ἐναγομένῳ περὶ τοῦ εἰρημένου οὐσιώδους ἰσχυρισμοῦ του. Καὶ ναι μὲν μετὰ τὸν περὶ Μεταγραφῆς Νόμον δὲν ἀπαίτεται καὶ παρόδοσις τῶν πωληθέντων εἰς τὸν ἀγοραστὴν κτημάτων, ἀλλ' ἀντιρρήτως οὐδενὸς ἀντιθέτου λόγου ὑπάρχοντος καὶ ἐν προκειμένῳ θέλει ἐφαρμοσθῇ ἀναλόγως ὁ εἰρημένος νόμος καὶ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς τῶν ἐν πλειστηριασμῷ πωληθέντων θέλει φέρει ὁ μὲν πωλητὴς (ὁ ὀφειλέτης) μέχρι τῶν εἰκοσι ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐν τῷ ὅποιον δικαιούται καταβάλλων τὸ ὀφειλόμενον ν' ἀκυρώσῃ τὸν πλειστηριασμὸν, ἢ ἐὰν ἐγένοντο ἀνακοπαὶ κατὰ τούτου μέχρι τῆς τελεσιδίκως ἀπορρίψεως τῶν ἀνακοπῶν, ὁ δὲ ὑπερθεματιστής, ἀφ' ἧς ἡδύναται καὶ ὑπερχρεοῦτο καταβάλλων τὸ ὑπέρθεμα νὰ παραλάβῃ τὰ ἀγορασθέντα, ἥτοι ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς εἰς τὸν ὀφειλέτην διδομένης πρὸς καταβολὴν τοῦ ὀφειλομένου εἰκοσαήμερου προθεσμίας ἢ ἐὰν ἐγένοντο καὶ ἀνακοπαὶ κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν γνωστοποιήσεως τῶν ἀποφάσεων, δι' ὧν ἀπερρίφθησαν τελεσιδίκως αἱ κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀνακοπαί, ὅτε πλέον εὐρίσκεται ἐν ὑπερθέσει, τούτων δ' οὕτως ἐχόντων δεκτὴ ἀποβαίνει ἡ ἔφεσις, μεταρρυθμιστέρα ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ταχτεῖ ἀποδείξεις τῷ ἐναγομένῳ περὶ τοῦ εἰρημένου ἰσχυρισμοῦ του καὶ διὰ μαρτύρων, ἐπιτρεπομένων διὰ τῷ ἀνέφικτον τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚ. ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ

Ἀριθ. 522 (1907)

Εἰσηγητὴς ὁ πρωτοδίκης κ. Γ. ΨΥΧΑΛΙΝΟΣ

Ἐγγράφα ἐκτελέσεως. - ἀγωγὴ παραδόσεως.

Ἐπειδὴ νόμῳ ἐρείθεται ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ, καθ' ὅσον πληρὴ ἐν προκειμένῳ ἔχουσιν ἐφαρμογὴν τὰ ἀρθρα 429 καὶ ἐπομ. Πολ. Δικονομίας περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων. καθ' ὅσον εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι κατὰ τὸ ἀρθρον 429, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν περὶ ἐπιδείξεως διατάξεων ἀπαιτεῖται ὅφ' ἐνδὲς δίκῃ ἐκκομῆς καὶ ὅφ' ἐτέρου ὁ διεξάγων ἀπόδειξιν, πλην οἱ ὅροι οὗτοι δὲν λαίπυσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι ἡ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασία ἀποτελεῖ δίκην ἐκκαμῆ, κατὰ τὸ

άρθρον 844 Πολ. Δικονομίας, κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 897 καὶ 970 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ὁ ἐπισπεύδων τὸν πλειστηριασμὸν ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ ἐνώπιον τοῦ ἀρμόδιου δικαστικοῦ ὑπαλλήλου ὅτι ἐτηρήθη ἅπαντα ἡ νόμιμος διαδικασία τοῦ πλειστηριασμοῦ, συνεπῶς καὶ ἡ μεσεγγύησις τῶν ἐκποιουμένων. Ἀφ' οὗ δὲ κατὰ τὸ ἄρθρ. 914 Πολ. Δικονομίας δύναται πᾶς ἔχων ἐκτελεστὸν δικαιοῦν δανειστής, νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν ματαιωθέντα πλειστηριασμὸν, ἀναλαμβάνει δὲ οὗτος τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ, ἔχει ἀνάγκη ν' ἀποδείξῃ κατὰ τ' ἀνωτέρω ἐνώπιον τοῦ διορισθεσομένου ὑπαλλήλου τὴν ὑπαρξίν κατασχέσεως, δύναται οὗτος ν' ἀπαιτήσῃ τὰ τῆς κατασχέσεως ἔγγραφα παρὰ τοῦ κατασχόντος, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 430 § 2 Πολ. Δικονομίας, καθ' ὅσον ἀφορᾷ ταῦτα τὰς ὑποθέσεις καὶ τοῦ ἀναλαβόντος τὸν πλειστηριασμὸν δανειστοῦ, τῆς ἐνεργείας κατασχέσεως, ἀφ' οὗ δὲν ἐπιτρέπεται δευτέρα, ἀλλὰ κοινὴ γίνεταί δι' ὅλους διαδικασίᾳ τῆς ἐκτελέσεως, ἀνηκούσης οὐχὶ εἰς τὸν ἀναλαβόντα τὴν πρωτοβουλίαν ἐν τῇ ἐκτελέσει. ἤτοι τὸν κατασχόντα δανειστήν, ἀλλ' εἰς ὅλους ἐν γένει. Πλὴν δὲ τῶν παρατεθεισῶν διατάξεων στηρίζει τὴν προκειμένην ἀγωγὴν καὶ τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸν Ἀστικὸν Δίκαιον, διὰ τῶν περὶ παραστατικῆς ἀγωγῆς διατάξεων αὐτοῦ, ἰδίᾳ δὲ τῶν Νόμων 4 § 1 (2.13), 3 § 14 (10.4) Β.σ. ΚΒ'. α'. 40, καθ' ὅς ἀφ' ἐνὸς δύναται τις νὰ ζητήσῃ τὴν παραδосιν τῶν διὰ τὰς ὑποθέσεις του συνταχθέντων ἔγγραφων, ὡς εἴρηται δὲ, κατὰ τὴν Δικονομίαν, ἡ κατάσχεσις ἀφορᾷ τὰ συμφέροντα ὧν τῶν δανειστῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ πᾶς ἀτόμος ἐγγράφων ὀφείλει νὰ προσκομίσῃ ταῦτα ὅταν ἐκ τούτου οὗτος μὲν οὐδαμῶς βλάπτηται, ἔχῃ δὲ συμφέρον ἐπὶ προσκομιδῇ αὐτῶν ὁ ἀπαιτῶν. Οὐδαμῶς δὲ βλάπτεται ἐν προκειμένῳ ὁ κατασχὼν ἐκ τῆς παραδόσεως τῆς κατασχρητοῦ ἐκθέσεως, ἀφ' οὗ διὰ ταύτης πρόκειται νὰ ἐνεργηθῇ πλειστηριασμὸς ἐξ οὗ καὶ ὁ κατασχὼν θέλει ὠφεληθῇ.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Ἀριθ. 150 (1907)

Εἰσηγητῆς ὁ νομ. σύμβ. κ. Δ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛΟΠΟΥΛΟΣ
Οἰνοπνευματώδη ποτά. — μὴ ἐμπρόθεσμος κάταβολή. — ἀπόφασις.

Ἐπειδὴ ἡ θέσις Κυψέλη εἶναι συνοικία τῆς θέσεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐπειδὴ οἱ πολῖται ὀφείλουσι νὰ σέβωνται καὶ τηρῶσι τὰς διατάξεις τῶν νόμων καὶ δὴ τῶν φορολογικῶν, διότι ἡ καθυστέρησις τῶν φόρων νενικευμένη δύναται νὰ περιαγάγῃ τὴν πολιτείαν εἰς δεινὰς δυσχερείας. Προκειμένου δὲ περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς καταναλώσεως τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ἡ κατάβολή αὐτοῦ ἐπιβάλλεται εἰδικώτερον καὶ ὡς ἐκ τοῦ προορισμοῦ αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῆς Ἑθνικῆς Ἀμύνης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Μ. Λεχώρια :—Θέλτε παρατηρήσει ὅτι ὁ περὶ ποιμνιοδοτικῆς Νόμος, ἀγόμενος ἐκ τῆς ἐπιθυμίας νὰ προστατεύσῃ τὴν ὑπαιθρον γῶραν ἀπὸ τῶν καταστροφῶν τῶν ποιμνίων, προέβη οὐ μόνον εἰς ἀπαγόρευσιν τῆς βοσκῆς ἐπὶ δημοσίῳν γαιῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν τῶν ἰδιωτικῶν γαιῶν, περιορίσας οὕτω αὐτὸ τοῦτο τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας, ἵνα μὴ ἡ ἐν τοῖς ἰδίοις

βόσκησις χρησιμεύει ὡς πρόφαις καὶ ὁμητήριον ἐπιδρομῶν καὶ ἐπὶ τῶν πέριξ Ἀλλὰ ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ ἀπαγορεύσει εἰσῆγαγε δύο ἐξαιρέσεις α' τὴν τῶν οἰκοσίων, β' τὴν τῆς ἐκτάσεως 2000 στρεμμάτων. Ἐν τούτῳ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, δι' οὗ μεθοδεύεται ἡ ἀπαγόρευσις, δὲν δύναται οὔτε τὸν ἀριθμὸν τῶν οἰκοσίων νὰ ὀρίσῃ, διότι τοῦτο εἶναι ζήτημα πραγματικόν, τὸ ὁποῖον θὰ καθορίσῃ τὰ δικαστήριον, κριτὸν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐννοίαν τοῦ ποιμνίου καὶ ἐκ τῶν οἰκογενειακῶν ἀναγκῶν καὶ ἐκ τῆς ἐνὶ ἐκάστῳ ἀνηκούσης ἐκτάσεως, οὔτε ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν βοσκὴν ἐν γένει ἐπὶ συναπτῇ ἐκτάσει δυσχερῶν στρεμμάτων. Ὅσον θύμα ἀφορᾷ τὴν πρώτην ἀπαγόρευσιν, ἐν αὐτῇ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον δύναται ν' ἀπαγορεύσῃ καθόλου τὴν βοσκὴν, κατ' ἀκλουσίαν δύναται νὰ πράξῃ καὶ ἐν μέτρῳ, μετριάζον αὐτὴν καθ' οἰονδήποτε τρόπον, ὅσο εἶναι καὶ ἡ ἐπὶ τῆς βοσκῆς ὠρισμένην ζῶν (χαρακτηριστικῶν οἰκοσίων) ἐκάστης οἰκογενείας ἐν τοῖς τόποις, ἐν οἷς ἡδύνατο νὰ ἀπαγορεύσῃ αὐτὴν καθ' ὅλοκληρίαν.

Θ. Θ. Καρπησίον :—Δὲν ἐννοοῦμεν πῶς καὶ διατὶ ἀφ' οὗ ἀνεγνωρίσθη ὁ Γ^{ος} κύριος τῶν καταικίων καὶ διατάχθη ἡ πρὸς αὐτὸν ἀπόδοσις, ἀπερρίσθη ἡ διαζευκτικὴ πρὸς τὴν πρώτην αἰτησιν αἰτούμενη πεντακοσιδραχμὸς ἀξία τῶν καὶ δὲν γνωρίζομεν μῆτις ἐκ τῆς ἀπορρίψεως ταύτης προσγίνεταί κώλυμα τι εἰς τὴν ἤδη μετὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν καταικίων (τὰ ὁποῖα ὑποθέτομεν ὅτι θὰ ἦσαν καινοστιμώματα εἰς τὰ βουνὰ καὶ κρίμα ποῦ ἐτάθησαν), βεβαίως δυνάστην ἀγωγὴν περὶ ἀποδόσεως τῆς ἀξίας ταύτης. Ἐν τῇ ἀγωγῇ ταύτῃ βεβαίως δύνασθε νὰ ζητήσητε, ἐπὶ τῇ διὰ τῆς διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς ἐπελθούσῃ κακῇ πίστει, τοὺς γαλακτεροὺς αὐτῶν καρποὺς (φανταζόμεθα τὸ βουνίσιο ἀρώμα τῶν καὶ λυπούμεθα ὅτι δὲν δυνάμεθα καὶ μῆς οἱ καμπῖτοι νὰ ἔχωμεν μίαν καρδάρια γιουρτί), ἀλλ' ὁ μόνον τοὺς ἐξαχθέντας κατὰ τὸ ἄρθρον 156 Πολ. Δικονομίας. — Ἐν πάσῃ περιπτώσει οἱ πρὸ τῆς ἀγωγῆς τόκοι, αὐξάνοντες τὸ ποσὸν τῶν δραχμ. 500, καθιστῶσιν ἐκκλητήν τὴν ὑπόθεσιν, πολλῶ μᾶλλον ὅσῳ εἰς τοῦτο συμβάλλει καὶ ἡ ἐν αὐτῇ ἐν ἀποσθεριστῶ γρόνῳ ζητούμενη ἡμερησίᾳ τετραδραχμὸς ἀποζημίωσις, ἡ ποία, ἀγνώστου ὄντος ποῦ δύνανται νὰ φθάσῃ, δὲν δύναται ἢ νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸ τὸν κανόνα ἀποτελοῦν ἐκκλητόν.

Κ. Θουρίαν :—Ἡ ἐρώτησίς σας δεικνύει πόσον ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀπεστραγγίσθη ἡ ζωντανὴ ἰδέα τοῦ δικαίου. Ἀφ' οὗ τὰ δύο καφενεῖα, ἐκάτερον τῶν ὁποίων ὀρίσθη ὡς τόπος θατέρου τῶν δύο πλειστηριασμῶν, παράκεινται, βεβαίως ὁ συμβολαιογράφος δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἀμφοτέρους, παριστάμενος αὐτόθι, ὑποθέτομεν καθήμενος καὶ εἰς μίαν καρέκλαν, χωρὶς νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ εὐρεθῇ ἡ μαθηματικὴ γραμμὴ, ἐν τῇ ὁποίᾳ νὰ σταθῇ, ὡς *asinus metaphysicus*. διὰ νὰ ἀπέχῃ ἐξ ἴσου ἀπ' ἀμφοτέρων. διὰ τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ καφενεῖου δὲν γίνεται κανένα ρουσφέτι ὑπὲρ τοῦ καφετζῆ, ἀλλὰ προσδιορίζεται δι' αὐτοῦ, διὰ τὴν γνῶσιν τοῦ κόσμου, τὸ δημόσιον μέρος εἰς τὸ ὁποῖον θὰ γείνη ὁ πλειστηριασμὸς, χωρὶς νὰ ἐμποδίσῃ τοῦτο τὸν συμβολαιογράφον νὰ παρακαθῇ καὶ πρὸ ἄλλου αὐτόθι παροικιμένου καταστήματος, ὅσον δὴ ποτε καὶ ἂν εἶναι τοῦτο, ἀμπατζίδικο, φουρνάριον, μαγειρεῖον ἢ οἰνοπωλεῖον, ἐὰν τυχὼν ἔχῃ ἀδυναμίαν εἰς τὰς ἐξ αὐτῶν ἀποπνοίας καὶ μελέμια, φθάνει μόνον νὰ εὐρηται ἐν τῷ διὰ τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ καφενεῖου δηλουμένῳ καὶ χαρακτηριζομένῳ τόπῳ.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΘΕΜΙΔΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Συνδρ. Διττ. Δραχ. 10 | Διευθύνται : Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ | Έκαστ. εν λ. 40.

ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Έν 'Αθήναις τῇ 18 'Ιανουαρίου 1908.

Διεπίσθη τὸ προσωπικὸν τῶν συνέδρων διὰ τὸν μῆνα Φεβρουαρίου τοῦ 1908 συνεστῶτων Κακυργουδικίων. Τῶν ἐν 'Αθήναις διεπίσθη πρόεδρος ὁ ἐφέτης Κ. Κοντολέων, τῶν ἐν Νεαπόλει ὁ ἐφέτης Μ. Γεωργίτσας, τῶν ἐν Πάτραις ὁ ἐφέτης Π. Κορριωτοπούλης καὶ τῶν ἐν Λαρίσσει ὁ ἐφέτης Π. Θαλασσινός, τῶν λοιπῶν οἱ πρόεδροι τῶν αὐτόθι Πλημμελειοδικιῶν.

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ

Διὰ διαδίκους διαμύροντας ἐν τῷ 'Εξωτερικῷ

'Εκποικισθῆσαν ἀπὸ 1—14 'Ιανουαρίου 1908

Παρ. 'Υπουργ. Οἰκονομ. Μ. 'Αραπογιάννη κ. Ν. 'Υόρκης
Κατασχ. Π. Διαμαντόπουλος—'Ετ. Χόφμαν κλ κ. Μάγγυστερ
Πρ. Θ. Νικολαΐδης—Δ. Διάγγαλη κ. 'Αμερικῆς
Δηλ. 'Ηλ. Παρασκευόπουλος—Α. Μπουλάμαντη κ. Σπρίντς
Πρ. Ν. Δαρμάνος—Π. Νίτσιλ κ. Μασσαλίας
'Ανακ. Γ. Σταμπούλτζης—'Ασφ. ἑτ. αΦοίνιζ κ. Βιδίνης
'Αγωγή Π. Διαμαντόπουλος—Α. Χαροκόπου κλ κ. Μάγγυστερ
'Αναγ. Γ. Ντάδαρης—Ι. Στίλλα κ. 'Αλεξάνδρειας

'Αγωγή 'Εθν. Τράπεζα—Δ. Στεφάνου
'Απόφ. Α. Πακαδημίδου—Χ. Τόσια κ. Ν. 'Υόρκης
'Ετ. Μωραΐτης—'Ετ. κλ. Δία κ. Καρθαγίνης
Πλειστ. 'Εθν. Τράπεζα—Π. Σταυριανόπουλος κ. Μακεδονίας
'Μ. Δ. 'Αμερικῆς
'Ελ. χ. Λεπενιώτου κ. 'Αλεξανδρείας

'Αγωγή 'Ελ. σ. Π. Ανδρουλιδάκη—Π. 'Ανδρουλιδ. κ. Σμύρνης
'Αγωγή Ι. Μπατίνος—Μπ. Λεὺ κ. 'Ιωαννίνων
Κλ. Σ. Καρύδης—'Αλ. Τζαβελάκου κ. Ν. 'Υόρκης

'Αγωγή 'Αγγ. Κορδοπάτη—Ούγγ. ἑτ. γεν. 'Ασφ. κ. Βουδαπέστης
'Απόφ. Π. Μαστραντώνης—Γ. Βήνικιωτ κ. 'Αλεξανδρείας
Πρ. Π. Φωτιάδης—Χρ. Χατζημιχάλη κ. Παρισίων

Πλειστ. 'Εθν. Τράπεζα—Φλώρ. Μάτσουρα κ. Κωνσ. πόλεως
'Κίμ. Πανταζή κ. Βερολίνου

Πρ. Σ. καὶ Γ. Ζωγράφου—Ν. Δημάδης κ. Κωνσ. πόλεως
'Ι. Καρώνης τλ—Γ. Π. Καρώνης κ. 'Αμερικῆς

'Εκθετ. Ι. Μπαντίνος—Μπ. Λεὺ κ. 'Ιωαννίνων
'Αγωγή Ι. Καρώνης κλ—Γ. Καρώνης κ. 'Αμερικῆς

'Απόφ. Γ. Μπρούνης—Ι. Χαρίτου κ. Παρισίων
Συμβ. Στ. Μόσχος—'Ελ. σ. Α. Βόλάνη κ. 'Οδησσού

'Αγωγή 'Ετ. δδ. Εμυρόπουλος—Ν. Δουράμπε κ. Τεργέστης
Πρ. Μ. Σπαχῆ—Ι. Δρίτσα κ. Βαστώνης

'Αγωγή Σ. Κρίνος κλ—'Ελ. σ. Κ. Πρίγκου κ. 'Αλεξανδρείας
'Ετ. Χάμψον καὶ Σα—'Ετ. Τζόισον καὶ Σα κ. Διερπουλ

ΕΙδ. Ι. Πάτσας—Δ. Γαρουφαλίδης κ. Μ. 'Ασίας
Δηλ. Στ. Σκυλίτσας—Ι. Παπαδόγιαννη κ. Σιάγου

Πρ. Ι. Κοκάκος—Ι. Λεμάς
'Αγ. Θ. Ρετσίνας—Ιδκ. Φρεσσινέ κλ κ. Μασσαλίας

'Καπερώνης καὶ Βριζάκης—Α. Κουρμούζη κ. Τραπεζ.

Κ. 'Οβίτος—Μ. Κοσκινίδου κ. Κωνσ. πόλεως
Σ. Βαζανής—Γ. Τσιμινάκη κ. Μακεδονίας

'Απόφ. 'Αν. Διδεράτος—Χ. Κίτσου κ. 'Αγ. 'Θρους

ΣΥΣΤΗΜΑ ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΓΙΟ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Σ. ΣΤΡΕ.Ι.Τ

Καθηγητοῦ ἐν τῷ 'Εθνικῷ Πανεπιστημίῳ

Τόμος Α' Βιβλίον Α' Δογματικὴ καὶ ἱστορικὴ ἐισαγωγή εἰς τὸ ἰδιωτικὸν διεθνὲς δίκαιον.

Τιμᾶται δραχ. 10.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έντοκοι καταθέσεις

'Η 'Εθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς πράγματα καὶ λίρας στερεῖνας ἀποδοτέας εἰς ὠρισμένην προθεσμίαν ἢ δι' αἰετός.

Αἱ εἰς χρυσόν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγίνετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσόν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὀφείας (chèques) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιστοῦ.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται

ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1) 2	τοῖς ο) α κατ' ἔτος διὰ
2	καταθέσεσι 6 μηνῶν
3	τοῖς ο) α » 4 ἔτους.
2	1) 2 » » 2 ἔτων.
3	» » » 4 »
4	» » » 5 »

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

[Ἐκ τοῦ Γραφείου].

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ ARNDTS

Κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Γ. Γ. Λεπασοῦ πρῶτον πρωτοδίκου καὶ ἤδη παρίδρου παρα τῷ 'Ελεγκτικῷ Συνεδρίῳ, παρέχονται εἰς τοὺς κ. κ. συνδρομητάς τῆς 'Θέμιδος' ἀντὶ δραχμῶν ὅσα καὶ πέντε καὶ λεπτὰ 80. ἢν πρόκειται α αὐτοαλὴ ταχυδρομικῶς, δηλαδὴ εἰς τὰ ἡμίσια τῆς συνδρομῆς.

ΕΡΚΑΙΡΙΑ

Οἱ ὀλίγοι ἀπομείναντες τόμοι τοῦ

ΡΩΜΑ-ΓΚΟΤ ΔΙΚΑΙΟΥ ARNDTS

κατὰ μετάφρασιν Γ. Θ. Κυριακοῦ

πρῶτον πρωτοδίκου νῦν παρίδρου τοῦ 'Ελεγκτικοῦ Συνεδρίου.

Παρέχονται τοῖς κ. κ. συνδρομηταῖς τῆς 'Θέμιδος' ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς τιμῆς τῶν 32 δραχμῶν μόνον ἀντὶ δρ. δεκαπέντε.

'Αποστέλλονται παντὶ ἐμβάζοντι τὸ ἀντίτιμον δρ. 15 καὶ λεπτὰ 80 διὰ ταχυδρομικὰ ἑξοδα.

ΘΕΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

'Εκδιδόμενη ἐν 'Αθήναις κατὰ Κυριακὴν

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

'Ετος ΙΗ'

(1 Μαρτίου 1907—28 Φεβρουαρίου 1908)

'Ενδία συνδρομὴ προληρωτὴ

Έν τῷ ἱερωτικῷ δρ. 15, ἐν τῷ ἱερωτικῷ δρ. 30. Μετὰ ἀλλοῦν κλκον δρ. 5. Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τῇ 1 Μαρτίου ἑκάστου ἔτους.

Πᾶσα αἰτησις ἐγγραφῆς νέου συνδρομητοῦ πρέπει νὰ συνοδεύηται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς.

Οἱ ἱτοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ τῆς 'Θέμιδος' πρέπει νὰ συναποστέλλωσι τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς τῶν, ἄλλως ἢ αἰτήσεις δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀλλάσσοντες διεύθυνσιν μετατιθέμενοι κ. κ. τῆς 'Θέμιδος' νὰ γνωστοποιῶσι τοῦτο ἡμῖν διὰ ταχυδρ. δελταρίου, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπώλειας φύλλων.

Θ Ε Μ Ι Σ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ—Όδός Σοφοκλέους αρ. 19—ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ

Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

Διευθυντής

(ΕΤΟΣ ΙΗ'—1 Μαρτίου 1907—28 Φεβρουαρίου 1908)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Εν Ελλάδι δραχ. 15 μετά Δελτίου δραχ. 20—Εν τῇ Ἐξωτερικῇ δραχ. 20 μετά Δελτίου δραχ. 25.

Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τῇ 1 Μαρτίου ἐκαστοῦ ἔτους καὶ εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἐνικνύσιναι.

Ἡ «Θέμις» διατρέχει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς της. Ἡ «Θέμις» δημοσιεύει ἄρθρα καὶ διαρ-
κτικὰ ἐπιστημονικῶν θεμάτων, πλήρεις τὰς Νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, τῶν Ἐφεσίων καὶ κατ'
ἐκλογὴν τῶν Πρωτοδικείων, γνωμοδοτήσεις, λύσεις νομικῶν ζητημάτων, πληθὺν δικαστικῶν εἰδήσεων
πληροφοριῶν χρησίμων τοῖς περὶ τὰ δικαστήρια ἀσχολουμένοις.

Διὰ τοὺς νέους συνδρομητὰς τῆς «Θέμιδος»

Πλήρης ἡ σειρά τῆς «Θέμιδος» τῶν μέχρι τοῦδε δεκατεσσάρων τόμων αὐτῆς κατέστη σπανία. Ἐνδεικτικῶς
γενομένων ἀνατυπώσεων καὶ τῶν ἐλαχίστων ἀπομεινάντων ἀντιτύπων ἡ τιμὴ αὐτῶν ἐκανονίσθη ὡς ἑξῆς:

Πλήρης ἡ σειρά τῶν δέκα ἑξ τόμων	(Α'—ΙΖ')	ἀντὶ δραχμῶν	275
Ἡ σειρά τῶν δέκα τελευταίων τόμων	(Η'—ΙΖ')	»	1.0
Ἡ σειρά τῶν ἑννέα τελευταίων τόμων	(Θ'—ΙΖ')	»	.00
Ἡ σειρά τῶν ὀκτὼ τελευταίων τόμων	(Ι'—ΙΖ')	»	90
Ἡ σειρά τῶν ἑπτὰ τελευταίων τόμων	(ΙΑ'—ΙΖ')	»	80
Ἡ σειρά τῶν ἑξ τελευταίων τόμων	(ΙΒ'—ΙΖ')	»	70
Ἡ σειρά τῶν πέντε τελευταίων τόμων	(ΙΓ'—ΙΖ')	»	60
Ἡ σειρά τῶν τεσσάρων τελευταίων τόμων	(ΙΔ'—ΙΖ')	»	50
Ἡ σειρά τῶν τριῶν τελευταίων τόμων	(ΙΕ'—ΙΖ')	»	40
Ἡ σειρά τῶν δύο τελευταίων τόμων	(ΙϚ'—ΙΖ')	»	25
Ἐκαστος τόμ. ἰδιαιτέρως, ἐκτὸς τῶν 6 πρώτων (ἐξαντληθέντων)	»	»	15
Ταχυδρομικὰ τέλη δι' ἑκαστον τόμον λεπτὰ			0,40

ἔπαιονται οἱ τόμοι Α', Β', Γ', Δ', Ε', Ϛ' καὶ Ζ'.

Ἐκ τούτων προκληρώνοντας τὴν συνδρομὴν τῶν ἀποστέλλεται δωρεὰν ὁ «Κώδικς τῆς
Θέμιδος» τοῦ σχετικοῦ ἔτους.

Ὁρος ἀπαράβατος διὰ τὴν δωρεὰν ἀποστολὴν τῶν Κωδίκων, ἡ ἀποστολὴ τῶν συνδρομῶν διὰ
ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς εἰς διαταγὴν τῆς Διευθύνσεως τῆς «Θέμιδος» ἢ

ἢ πληρωμὴ εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.

Ὅσοι μὲν αἰτήσεις ἐγγραφῆς συνδρομητοῦ εἰς τὴν «Θέμιδα» λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἂν μὴ συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ
ἰνστιτούτου τῆς συνδρομῆς.

ΚΩΔΗΚΕΣ ΤΗΣ «ΘΕΜΙΔΟΣ»

1891—1904)

Οἱ Κώδικες τῆς «Θέμιδος» τιμῶνται: Ὁ τοῦ 1891 δρ. 1.—1892 δρ. 2.—1893 δρ. 2.—1894 δρ. 1.—
1895 δρ. 2,50.—1896 δρ. 2.—1897 δρ. 2.—1898 δρ. 2,50.—1899 δρ. 3.—1900 δρ. 5.—1901 δρ. 2,50.—
1902 δρ. 1,25.—103 δραχ. 2,75.—τοῦ 1904 δρ. 3.—Πλήρης ἡ σειρά δρ. 32,50. Ἐν ἐκδόσει οἱ τοῦ 1905
καὶ 1906.

Διὰ τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς τῆς «Θέμιδος» πλήρης ἡ σειρά τῶν Κωδίκων τῆς «Θέμιδος» (1891—1904.
εἰς τὸ Ἐξωτερικόν τῶν Νόμων καὶ Β. Διαταγμάτων ὑπὸ Π. Ἀγγελοπούλου Ἀθανάτου (1833—1888)

Ἀντὶ μόνον δραχμῶν εἰκοσὶ δύο.

Ἀποστέλλονται περὶ ἐμβάζοντι τὸ ἀντίστοιχον αὐτῶν ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν

ΘΕΜΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΣΤΟΣ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

Συνδρομή Ετήσια δρ.15. § Μετά Δελτίου δρ. 30. § Καταχωρ. 6 στίζ. λ. 50

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: Θ. & Π. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ
17-24 ΦΕΒΡ. 1908

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΙΗ' ΕΤΟΥΣ (1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1907—29 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ (1908))

Α' ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ & ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ

[Εξηγήσεις συνταγματικών λέξεων: σ=σέλις, Α=ἀπόφασις Ἀρείου Πάγου, Ε=ἀπόφασις Ἐφετείου, Π=ἀπόφασις Πρωτοδικείου, Γν. Είς.=γνωμοδότησις Εἰσαγγελέως, Επ. Γν.=Ἐπίσημοι γνωμοδοτήσεις, Γλ. Ν.=Γαλλικὴ Νομολογία, Γρ. Ν. Γερμανικὴ, Βλγ. Ν.=Βελγικὴ, Νδρ. Ν.=Νορδηγικὴ, Σδ. Ν.=Σουηδικὴ, Δν. Ν.=Δανικὴ, Ἀμρ. Ν.=Ἀμερικανικὴ, Ἀγγλ. Ν.=Ἀγγλικὴ, Ν.Σ.=νομικὸν συμβούλιον Γν. Ν.=Γνωμοδοτήσεις Νομομαθῶν. Ἀλγρ.=Ἀλληλογραφία, Ι.Κ.=Ἰόνιος Κώδιξ, ἀπδ=ἀποδεικτικὸς κλπ., κληρ=κληρονομικὸς κτλ., δμ=δημοτικὸς κτλ., δμσ.=δυνάμις κτλ. ἔνδ.=ἐνδικαμέντα. Παραλείπονται αἱ εὐκόλως ἐννοούμεναι συντμήσεις].

***Αθαρία**: πλοίαρχος παράλειψις αἰτήσεως κανονισμοῦ ἐπὶ γύσει ἐμπορευμάτων ἀσφαλιστῆς καταβλῶν δόλον κληρον ἀσφάλειαν ἡγώγῃ ἀποζημιώσεως στοιχεῖα σ 295 Ε 1559. - γενικὴ στοιχεῖα μερικὴ πταίσμα πλοίαρχου βλάβη ζώων σ 331 Ε 909 Π 1843. - βλάβη εἰς ζωϊκὸν φορτίον ἀπόφραξις θυρίδων κὺτ υς οὐ κίνδυνος πλοίου μερικὴ ἀβαρία ἀσφάλεια περιρσιμὸς ἐν γενικαῖς ὁμαρίαις γνώσις ἑλαττωμάτων φορτώσεως σ 405 Α 520.

***Αγαθοεργὰ καταστήματα**: διαχείρισις ἐκπροσώπτισις πλειοψηφία ἐκκλ. συμβουλίου δήμαρχος σ 2 Α 58. - οὐ μετοχικὸν ταμίον στρατοῦ σ 163 Ε 1114. Ὑβρσις διαθήκη ὑπαγόμενα κοινότητι δημοτικὸν συμβούλιον κοινωφελὴ παρθηναγωγείον διδακτικὰ σ 191 Γν. Ν.=ἐπιχειρήσεις δίκης διορισμὸς δικηγόρου ἔγκρισις ἀνωτέρας ἀρχῆς ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν σ 307 Α 460

***Αγορανομικόν**: δόγμα περιστάσεις ἐφικμογῆς ἑλαττωματ. συνομολογηθεῖσα ἰδιότης ὑπαρξίς ὑποθήκης ἢ κατασχέσεως ἐπὶ πωληθέντος οὐκ ἔλλειψις ἰδιότητος μόνον ἀπαλλαγὴ κτήματος χωρεῖ οὐ διάρρηξις ἀγοραπωλησίας πώλησις κατεστημένου σχετικὴ ἀκυρότης δυνάμενοι νὰ ἐπικαλεσθῶσιν σ 124 Ε 1062. - ἀναπτολὴ καταβολῆς τιμήματος ἔνεκα ὑπάξεως προσημειώσεως τόχοι ἔναρξις ἀπὸ γνώσεως ἐξαλείψεως ἀποδεικτικὰ μέσα σ 387 Α 507. ἀγοραπωλησία ἐλευθέρου ρυμοτομίας ἔλλειψις συνομολογηθείσης ἰδιότητος ρυμοτόμησις εἰς μικρότερα οἰκόπεδα οἰκοδομήσιμα ἀγωγή σ 474 Ε 1 26.

***Αγοραπωλησία**: οὐτασις ἀπὸ συντάξεως ἐγγράφου ἀδυναμία πραγματοποιήσεως ἀρραβῶν ἀπόδοσις διπλασίου σ 10 Ε 946. - σταθιόκακου δελτία παρακρατήσεως πλαστότης ἀναστροφῆς σ 13 Ε 563. - μεταβίβασις μεριδίου οἰκίας τίμημα μὴ

καταβολῇ προσβολῇ βεβαιώσεως καταβολῆς ὡς εἰκονικῆς οὐτε καίρεται δωρεὰ σ 75 Ε 609 καὶ Π 937. - πώλησις κατεστημένου σχετικὴ ἀκυρότης δικαιούμενος ἐπικαλεσθῆναι σ 124 Ε 1062. - προσύμβασις ἐνοχὴ παραδόσεως κτήματος ἀδιαίρετον ἀποτίμησις διαιρετὸν συνενοχὴ παροχὴ δλοκλήρου ὑποσηθέντος τεμάχιον κυριότης ἐξ ἀδιαίρετου σ 13 Ε 719. - ἐμπορευμάτων ἀσυμφωνία πρὸς συμφωνηθέντα ἔνστασις περὶ μὴ προσηκούσης ἐκτελέσεως συμβάσεως ἀπόδειξις ἐκτελέσεως προσηκούσης παρὰ ἐνάγοντι βάρος σ 149 Ε 1072. - ἀκινήτου μὴ καταβολὴ τιμήματος μέχρις ἐξαλείψεως προσημειώσεως ἀρσίς τόχος ἔναρξις σ 161 Α 287. - παρέλευσις προθεσμίας διαμαρτυρία πώλησις διαφέρον γρήσις πωληθέντος ἐν ὁρισμένῳ χρόνῳ ἐπιζημιῶν διατηρήσεως οὐ χρεῖα ἀναφορᾶς σ 190 Ε 817. - ὁμολογίων δολία παράστασις ἀνωτέρας τιμῆς παράστασις τιμῆς εἰς χρυσὸν ἀντὶ χαρτῶν δραχμῶν ἀποζημιώσις σ 212 Α 349. - ὑπερμερία ἀγοραστοῦ ἄρνησις παραλαβῆς ἔκχυσις προηγούμενη διαμαρτυρία σ 221 Ε 862 Π 854. - πρόσκλησις συντάξεως ἐγγράφου ἀγοραπωλησίας ἀπόδειξις ἐπιδοτηρίου κλητῆρος σ 251 Ε 865. - συμφωνία καταβολῆς τιμήματος ἀναλόγῳ παραδόσει οὐκ ἀκούσα ἀπλὴ ζήτησις ἀγορασθέντος ἀνευ καταβολῆς προθεσμίας παραδόσεως παροχὴ μετὰ ἐπιστολαὶ συστατικαὶ συμβάσεως μὴ χαροστήμανσις δικαστικὰ τεκμήρια σ 270 Ε 917 Π 2227. - ἔλλειψις διαμαρτυρίας ἐν παραλαβῇ σ 282 Ε 1513. - ὑποχρέωσις πληρωμῆς τιμήματος καὶ παραδόσεως δικαστικὴ ἀπόφασις διὰ τίμημα ἀνευ ὑποχρέσεως παραδόσεως κατάθεσις σ 295 Ε 1557. - ἑλαττωματὰ ἢ ἔλλειψις συνομολογηθεῖσιν ἰδιοτήτων εὐθύνη πωλητοῦ ἐμπορικαὶ ὑπόθεσις ἐφαρμογὴ ἀστυχοῦ νόμου ἐκποίησις πωληθέντος εἰς ἑλαττωμένους τιμὰς οὐ χώρα μειώσεως τιμήματος σ 298 Ε 1572. - ὁπόσας μεταγενεστέρως παραδόσεως νομῆς πωληθέντος συνομολογία ποινικῆς ρήτρας διαλυτικὴ αἵρεσις καταπιστευτὸς νόμος λήψις ἐνοικίων μετὰ προθεσμίας σ 299 Ε 1593. - καταστατικὸν ἐταιρίας μὴ ἀπαγόρευσις δανεισμοῦ ἀπαγόρευσις ἐκποίησεως δάνειον ἐνυπόθηκον ἀναγκαστικὴ ἐκποίησις διεκδικήσεως ὑπὸ δικαιოდόχου σ 314 Ε 1598. - πώλησις ἐλευθέρου παντὸς βάρους ὁμεισθήτησις νομῆς διὰ προσωρινῶν μέτρων ἐπὶ δουλείᾳ ἀναγνωρίσις δι' ἀποφάσεως διαφέρον προσηκούσα ἀγωγή σ 343 Ε 1717. - ἀκινήτου ρυμοτομία ἀγορανομικὸν δόγμα ἔλλειψις συνομολογηθείσης ἰδιότητος ἀντίθεσις γνώσεως ἔλλειψις σ 474 Ε 1926. - μὴ ρητὴ συνομολογία ἐλευθέρου ρυμοτομίας ἀγωγή ἀναστροφῆς τοῦ πραθέντος ρυμοτόμησις εἰς μικρότερα οἰκόπεδα οἰκοδομήσιμα οὐκ ἀναστροφή αὐτὴ ἐπαγγελία ἰδιοτήτων ἵππου.

ἐλαττώματα· διάρρηξις καὶ ἐπιστροφή τιμήματος· τόκοι· δαπάναι· ἀδιάφορος γνώσις ἀγοραστοῦ σ 507 E 968· προσβολὴ ἐπὶ καταβολῇ πιστωτῶν· προγενεστέρων· ἐπὶ εἰκονικότητος καὶ ὑπὸ μεταγενεστέρων· μὴ καταβολὴ ἀντιτίμου· ἀπόδοσις κατ' ἄλλον τρόπον· δωρεὰ μεταξὺ συζύγων· Ὁθωμ. σ 510 E 5· ἐμπορικὴ· στήρησις· ιδιοτήτων χρησιμότητος· ἀδιάφορος παραλαβὴ ἐν καλῇ πίστει· ἀγωγή· παραγραφή ἀπὸ γνώσεως· προσβολὴ ἐλαττωμάτων κατ' ἐνστάσιν· μὴ προσήκουσα πλήρωσις συμβάσεως σ 558 Προξ. Ν. 77· σύμφωνον ἀναγοράστου ἐν μὴ ἐμπροθέσμῳ καταβολῇ καὶ παρακρητέσεως ἀρραβωνίου προκαταβληθέντος τιμήματος· πρόστιμον· ἐκλεκτικὸν δικαίωμα πωλητοῦ· ἐνάσκησις ἀποδοχῇ τιμήματος μετὰ προθεσμίας· στήρησις προκαταβληθέντος οὐ δικαίωμα ἐπὶ καρπῶν σ 592 Π 1056· ἐγγραφή προσημειώσεως μετὰ μεταγραφῇ· ἀγωγή ἐξαλείψεως πωλητῇ σ 659 E 141.

• **Αγοράληψία**· δι νεκρῆς· κατ' Ἰόν. Κώδ· διαφορὰ μισθώσει καὶ ἐταιρίᾳ· λόγοι λύσεως· οὐ μεταγραφῇ σ 269 E 890.

• **Αγωγή**· ἐκ συναλλαγματικῆς· ὁπόρριψις παραγραφῇ· ἐπικύρωσις πρωτοδίκου ἀπορριψάσης δι' ἄλλον λόγον σ 1 A 153· διεκδικητικὴ ρυμοτομηθέντος καὶ καταληφθέντος· προσωπικὴ σ 12 E 559· ἀνῆλίκου· ἑλλειψίς διατυπώσεων· χαρακτηρισ ἀκυρότητος σ 13 E 559· ἐταιρίας· ἐξ ἀδικήματος σ 14 E 581· νομῆς· χαρακτηρισμοὶς ἐπὶ διευταρίᾳ· ἀπέλασις ποιμνίων οὐ μεταβολὴ χαρακτηρισμοῦ διαταράξεως· ἐκδοχὴ συγκρούσεων σ 18 A 167· ἀσκησις ἐνυποθήκου· ἀγοραστής ἐνυποθήκων· ἀνάληψις καταβολῆς ἐνυποθήκους διαγείρισις ἄλλοτρίων· μὴ ἑνκοίσις ὑπὸ δανειστοῦ· συναγωγὴ ἐξασκήσεως ὑποθηκικῆς ἀγωγῆς σ 18 A 168· πολιτικὴ· εἰσαγωγὴ μετ' ἀναβολῇ· διατροφή· ἕνεκα θανάτου συζύγου· ἀπορία σ 21 A 116 Γν. Εἰς· κατὰ συγκληρονομίου λαβόντος κληρονομικὴν περιουσίαν· κληρονομία ἐν Ρωμ. εἰς· ἔρμодиότης· ἐφαρμοστέος νόμος· ὁποθενδήποτε λήψις σ 27 E 918· ἀπαιτήσεως οἰκοδομῆς· ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἐδάφους· κατάληψις παρ' ἄλλου· διεκδικησις οἰκοδομῆς ἢ ἀξίας αὐτῆς· οὐ νομὴ οἰκίας· ἀξίας ὕλικου· προσβολὴ κατ' ἐνστάσιν· μεταβιβαστέα δικαιοδόχοις· διαχειρίσεως σ 29 E 584· κύρους κατασχέσεως· συνεκδικαστικὴ κυρία σ 48 Ἀλγ· λογοδοσίας· διαχειριστικὴ ἐπιτροπὴ· ἀνοργάνιστος κοινότης· ἑλαττον δύο τρίτων μελῶν· μειονωμένα μέλη σ 49 A 186· κύρους κατασχέσεως· συνοπτικότης διαδικασίας· χαρακτηρισ κυρίας σ 51 A 191· ἀναφορὰ ἐμπορικῆς πράξεως μεμονωμένης· ἐμπορικότης σ 51 A 196· παθόντος ἐν ἐργασίᾳ μεταλλείου προϋπθέσις· μὴ ἀπόφρασις οἰκείου συμβουλίου σ 57 A 1011· διανομῆς· ἀσκησις προσωπικῶν ἀγωγῶν ἐκ δαπανῶν ζημιῶν· σχέσεις τυνεταίρων· ἀγορασθέντα ἰδίῳ ὀνόματι οὐκ ἀντικείμενον διανομῆς· ἀγωγή ἐκ τῆς ἐταιρίας σ 59 E 1025· βεβαιωτικὴ κυριότητος ἀπαιτήσεως· συμφέρον· κατάσχεται ἀπαιτήσεως σ 60 E 600· νομῆς παρὰ κοινότητος· παράστασις δύο τρίτων μελῶν· ἐνάσκησις παρ' ἑκάστου μελῶν· ἄνευ συναινεσεως νομίμου πλειονοψηφίας· δημόσιον καὶ ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον· σύμπραξις· διατάραξις νομῆς· παθ. τικὴ ὁμοδικία σ 65 A 202· ἐξ ἐταιρίας· περὶ διανομῆς· μετὰ λύσιν· ἀπαράδεκτος καὶ λήθεις διαρκείας· λήξις μετ' ἐκδικασιν σ 75 E 1033· ἀνατροπῆς· ὁμόδικοι· χωρισμὸς δίκης παρὰ τίνων σ 81 A 224· πωβλικιανή· στοιχεῖα· περιλήψις ἐν ἀγωγῇ· ἐξέτασις ἐξ ἐπαγγέλ-

ματος· τεκμήριον καλῆς πίστεως ἐκ τίτλου· διεκδικητικὴ ἐπὶ τριακονταετίᾳ· στοιχεῖα· διεκδικησις ἐπὶ παραγωγῇ κτήσεως σ 95 E 619· εἰς ἀποπλήρωσιν νομίμου μερίδος· κληρονόμος μηδὲν λαβὼν· δωρεοδόχος ἀπάσης περιουσίας αὐτῆς θανάτου· κατὰ τίνος ἀπευθυντέα· προσβολὴ νομίμου μερίδας· ἀποδοχὴ κληρονομίας· οὐ προθεσμία σ 107 E 1057· ἀκυρώσεως συναλλαγματικῆς ἐξ ἡθεμίτου αἰτίας· οὐκ ἀποδόσεως σ 113 A 247· ἀπόρριψις· ἀρκούν· ἔρεισμα ἄριστίας· λήψις ὑπ' ὄψιν ἐν συθάλῳ· ἑλλειψίς στοιχείων· οὐκ ἀναπλήρωσις ἐξ ἐγγράφων ἀναφερομένων ἐν ἀναφορᾷ προηγουμένης ἀγωγῇ ἐν ἄλλῃ δίκῃ· ἀπαράδεκτος ἀναπλήρωσις διὰ προτάσεων· ἐπὶ κλησις· δεδικασμένου· μεταβολὴ βάσεως σ 114 A 248· παρεμπόδισις χρήσεως ἀκινήτου· νομικὴ νομὴ· προσήκουσα μισθωτῇ· παρεμπόδισις λήψεως καρπῶν· ἐκχώρησις μισθωτῇ σ 117 A 252· περὶ διαρρήξεως ἀγοραπωλησίας ἢ μειώσεως τιμῆματος· ἀγορανομικὸν δόγμα· συνομολογηθεῖσα ἰδιότης· ὑποθήκη· κατ' ἀσκήσεως πωληθέντος· οὐκ ἑλλειψίς συνομολογηθείσης ἰδιότητος· οὐ χωρεῖ ἀγωγή διαρρήξεως ἀγοραπωλησίας σ 124 E 1062· περὶ διαρρήξεως ἀγοραπωλησίας· κινήτων· ὑπερογκος βλάβη σ 131 A 257· μισθωτοῦ κατὰ τρίτων· οὐκ ὁμολογία λήψεως νομῆς παρὰ μισθωτοῦ σ 133 A 258· παρεμπόδισις περὶ ἐπιστροφῆς ἐνοικίων αὐτῶν· κατὰ σιδ. ἐταιρίας ἐπὶ παραλείψει κλειδοῦ· χωρὶς προσθήκης ἀμελοῦς ἐπιτηρήσεως προτάσεως· μεταβολὴ βάσεως σ 138 E 717 Π 225· δημοτικὴ· κατάληψις δημοτικῆς πλατείας· δημότης· ἰσχύς ραμ διατάξεων· οὐ διεκδικητικὴ· αἰτήσις ἐπ' ἀναφορὰ πλατείας· ὁροὶ δημ. πλατείας· οὐ ἄμνη μόνυτος δημοσίας χρήσεως· ἐνστάσις χρητικητικῆς σ 140 E 724 Π 134· παραδόσεως ἐγγράφων· πρὸς ἐκτέλεσιν· ἐνστάσις εἰκονικότητος τίτλου αἰτούντος· ὑπαρξίς ἐτέρας περιουσίας ὁφειλῆτος σ 143 E 746· ἐκτίμησις ἐν συνόλῳ· μὴ ἐξαγωγή ἐναντίου σ 246 A 167· ἀνατροπῆς κατ' ἐνῆλίκου ἐν νηλικιωθέντος· ἀπεύθυνσις σ 149 E 1077· ἀνωρωτικαὶ πτωχεύσεως· ἐκχωρητῶν ἐνστάσις νομιμοποίησεως ἐπὶ ἐξοφλήσει· εἰκονικότης· συμβιβασμός· ἐνάσκησις ἀγωγῶν πτωχεύσαντος· ὑπὸ θανειστών ἀτομικῶς· ποσοστὸν σ 150 E 1081· παρεμπόδισις ἀκυρώσεως συντηρ. κατασχέσεως χερσὶ τρίτου σ 158 E 791· παρεμπόδισις τόκων· ἐνὶ ὧσις τοῦ Β' Τμ. Ἀρ. Πάγου σ 162 A 283· κατ' ἐκδότου καὶ ὀπισθογράφων συναλλαγματικῆς· προθεσμία σ 165 A 291· ἀντιφατικὴ ἐπιδοθητικὴ βάσις σ 170 E 792 Π 1316· ἀκυρώσεως πλειστηριασμοῦ ἐπὶ μὴ κοινοποιήσει προγράμματός· προσωπικὴ· ἀπευθυντέα ὁφειλῆτι ἢ τρίτῳ σ 172 E 793 Π 420· παρακωλύσεως χρήσεως ρέντος ὕδατος· ἔρμодиότης τόπου ἀκινήτου σ 177 A 294· ἀποδοχὴ ἐν μέρει· μεταβολὴ βάσεως σ 182 A 309· ἀχρεωστητοῦ· κρατήσεις παράνομος ὑπὲρ μετοχικοῦ τιμήλου· ἐξαγκασμός σ 187 E 1136· παραγραφῆς· ἑλλειψίς στοιχείων· οὐ διορθωτέα προτάσεις σ 189 E 805 Π 646· κατ' ἐγνητοῦ· οὐ στοιχεῖα προτέρα καταζητήσεως καὶ ἀπορία ὁφειλῆτος· ἐνστάσις διζήσεως· ἀναβλητικὴ· ἀπορία πρωτοφειλῆτος· χρόνος· ὑπαιτιότης δανειστοῦ· ἡμέλεια· δόλος σ 196 A 319· ἐνωσις κατοχῆς ἢ κυριότητος σ 197 A 322· βάσις ἐξαλείψεως προσημειώσεως· δημιουργία βάσεως ἀκυρώσεως σ 199 A 331· βάσις μὴ περὶ γ. μὲν ἐν· ἀποζημιώσεως ἐκ βλάβης ἐμπορευμάτων ἐν Τελωτείῳ· πώλησις· οὐκ ἐκχώρησις ἀγωγῶν ζημιᾶς

201 Α 337.- διεκδικήσεως παραχωρητήριον ἀντίταξις μεταγενεστέρας δηλώσεως πρὸ μεταγραφείσεως σ 209 Α 341.- διὰ βλάβης πλοίου ἐνάσκησις ὑπὸ πλοιάρχου σ 210 Α 343.- ἐπιστροφῆς καταβολῆς πλέον τοῦ νομίμου φόρων σ 210 Α 344.- πληρώσαντος ὁπισθογράφου κατὰ προηγούμενων προθεσμίας ἐπεκτάσεως περιπτώσεις σ 215 Α 360.- ἐνάσκησις παρ' ἐκδόχως κληρονόμου σ 230 Α 276.- πολιτικὴ ἀπόφασις συνοπτικότης εἰτιολογίας σ 232 Α 4.- πολιτικὴ ἐν ποινικῇ δίκῃ ἐπαρμολογία διατάξεων Πολ. Δικ. περὶ σύνταξιν καὶ ἐπιδοσίων οὐ περιορισμὸς διατάξεως ἀποδείξεως Πολ. Δικ. διαδικασία Ποιν. Δικ. στήριξις ἐπὶ κλοπῆς κατὰ συνεργοῦ ἐπὶ ἐμπρησμῷ σ 235 Α 8.- ἀναγνωρίσεως κληρονομικοῦ δικαιώματος ἀπεύθυνσις κατὰ κατέχοντος κληρ. πράγματα μὴ ἀμφισβητοῦντος δικαίωμα σ 236 Ε 864.- διανομῆς κατὰ κληρονόμου οὐ κατὰ πάντων αὐτ.- περὶ κλήρου ἀποδεικτέον κληρ. δικαίωμα νέμησις κληρονομία σ 237 Ε 864.- ἰσχυρισμὸς κατοχῆς ἐξ εἰδικῶν τίτλων βάρος ἀποδείξεως αὐτ.- προσβολῆς πωλητηρίου ὀφειλέτου εἰκονικότης παυλιανῇ ἀπεύθυνσις τρίτος παραγραφὴ ἐνιαυσία τριακονταετίας διὰ περιελθόν σ 240 Π 309.- ἀποδοχὴ ρητῆς συμφωνίας μὴ ἐξέτασις ἐπιδοθητικῆς βάσεως ἐθίμου ἢ δικαίους συνθηδίας σ 245 Α 399.- ἀναίτητος ἢ μειώσεως τιμῆματος οὐ δυνατὴ ἔνωσις ἐπιδοθητικῇ ἔγερσις ἐν τῷ αὐτῷ δικηγόρῳ σ 253 Ε 584.- παραδόσεως φορτίου ἐμπορευμάτων διαμαρτυρία ἔγερσις ἐν τῷ μὲν ἐνιαυσία παραγραφῇ σ 266 Ε 1444.- καταβολῆς ἀσφαλισθέντος γνωστοποίησις ἐγγράφων φορτώσεως καὶ ἀπωλείας σ 267 Ε 1445.- κατὰ συνεταίρου μετοχικῆς εταιρίας λαβόντος χρήματα σ 268 Ε 1446.- ἀγοραπωλησίας μὴ ἐκπληρώσεως συμβάσεως ἀντίθεσις ἀγορανομικῇ παραλαβῇ ἀνευ διαμαρτυρίας σ 282 Ε 1513.- ἀσφαλιστοῦ διὰ παράλειψιν αἰτήσεως κανονισμοῦ ἀβαρίας παρὰ πλοιάρχου χύσις ἐμπορευμάτων στοιχείω σ 295 Ε 1559.- ἐξ ἀδικήματος κατὰ πτωχεύσαντος συνδικοῦ ἔνωσις δανειστών σ 316 Ε 1600.- περὶ κλήρου περίληψις καὶ λόγων ἀκυρότητος διαθήκης προσθήκη ἐτέρων προτάσεων ἔνωσις ἀγωγῶν περὶ κλήρου καὶ ἀκυρώσεως διαθήκης ἀπεύθυνσις κατὰ κληρονόμου καὶ ἐκτελεστών ὁμοδικία σ 318 Ε 1608.- ἀόριστος οὐ ἐξέτασις οὐσίας σ 321 Α 467.- προσωρινῶν μέτρων δεδικασμένον ὑπὲρ δικαιοπαρόχων ἀπόρριψις προηγούμενης ἀγωγῆς ἐναγομένου κρίσις μὴ ἀποδείξεως νομῆς δεδικασμένον νομῆς προκατόχου ἐνάγοντος οὐκ ἰδία νομῆς νόμος ΦΕΞ' δηλώσεως ἐθνικὰς γαίας δικαίωμα καταλήψεως πρὸ παραχωρητηρίου ἐνάσκησις ἀγωγῶν κατὰ τρίτων σ 322 Α 468.- πρὸς ἐπιδίωξιν πληρωμῆς ἑλλειμματος ἀναπλειστηριασμοῦ σ 327 Ε 1681.- διεκδικητικὴ μετὰ τριακοντήμερον προθεσμίαν προκλήσεως σ 327 Ε 1685.- περὶ ἐπιστροφῆς καταβληθέντων δυνάμει ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως οὐκ εἰσακτῆς ἐνώπιον ἐφετείου παραπομπῆς σ 328 Ε 1700.- ἐρνητικὴ δουλείας στοιχείω οὐκ ἀνάγκη ἀποτελεῖν δουλείαν ἐπηρεαστικὴν πρᾶξιν ἰδιοκτησίας σ 330 Ε 170.- τόκου τόκων πάροδος ἔτους ἐκ συγχρήσεως μεταβολὴ βάσεως σ 349 Α 480.- περὶ ἀναγνωρίσεως κληρονομ. δικαιώματος ἀπὸρου καὶ ἀπρόκου χήρας αὐτοῦσια κληρονομικὰ πράγματα ἀπόκρουσις ἐστάσει διανομῆς σ 341 Α 485.- περὶ διανομῆς ἑταίρι σχέσεις πρὸς τὸ πρᾶγμα ἀμφισβήτησις δικαιώματος ἀπὸρου καὶ ἀπρόκου χήρας

κληρονομικὸν δικαίωμα ἐπιδοθητικὴ ἐπικλήσις ἰδιότητος κληροδόχου σ 343 Ε 1718.- ἔνωσις ἀπαιτήσεων μὴ ὑπαγομένων τῇ αὐτῇ διαδικασίᾳ οὐκ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξεταστῆς σ 369 Α 496.- διαζυγίου ἐπὶ μοιχείᾳ δικαίωμα γυναικὸς αἰτῆσαι διζύγιον σ 378 Ε 1788.- διεκδικητικὴ κλαπέντων κινητῶν κατ' Ἴον. Κώδικα παραγραφὴ σ 379 Ε 942.- αἰτήσεις ἀποζημιώσεως καὶ παραδόσεως τάξις σ 380 Ε 669.- περὶ παρ' ἑξ ὑπηρεσιῶν δόμῳ ἑλλειψις στοιχείου ἀναγραφῆς δαπάνης ἐν προϋπολογισμῷ προσθήκη διὰ προτάσεων μεταβολὴ βάσεως σ 391 Ε 1796.- ἀρνήσεως δουλείας διεκδικητικὴ στοιχείω σ 398 Ε 962.- παραίτησις ἀπὸ πρώτης ἀνευ πληρεξουσιότητος ἀπόκρουσις παραίτησις κατὰ δευτ. συζήτησιν καὶ ἔγχεσις ἀ' παραιτήσεως προσβολὴ κεικτημένου δικαιώματος σ 401 Α 512.- ἐκ γραμματίου λήψις ἀντιτίμου ὑπ' ἐκδότου τριεγγυητῆς καταβλάν κομιστῇ ἀναγωγή κατὰ συνεγγυητοῦ σ 403 Α 515.- ἐπιδοθητικὴ βάσις ἀναγνωρίσεως ἑλλειψις στοιχείων λήψις ὑπ' ὅφιν ἐν συνόλῳ σ 406 Α 520.- κληροδόχων κατὰ νεμομένων κληρονομίαν τρίτου παραίτησις κληρονόμου σ 409 Ε 1838.- περὶ διατροφῆς κυρία αἰτήσεις προσωρινῆς ὡς συντηρητικῶν μέτρων σ 411 Ε 647.- ἀκυρώσεως διαθήκης κατὰ τίνος σ 419 Α 528.- ἐκτελέσεως ἔργου κατὰ δήμου μὴ τήρησις διατυπώσεων δημοτ. νόμου ὡφέλιμος σ 423 Ε 1841.- βάσις ἐπὶ ἐγκρίσεως δημοπρασίας ὑπὸ ὑπουργοῦ ἰσχυρισμὸς μεταγενεστέρας προσθήκης ὄρων μεταβολὴ σ 435 Α 534.- ἀρνήσεως δουλείας αἰτήσεις ἀποστάσεως ἐν ἀποδειχθησομένῃ δουλείᾳ φωτός σ 442 Ε 970 Π 9852.- περὶ ἀποδοχῆς κατὰ μὴ ἀξιώσαντος οὐδὲ ἔχοντος νομῆν διὰτάξις ἐγκαταστάσεως καὶ ἀπειλὴ χρηματικῆς ποινῆς σ 449 Α 538.- πρὸς ἀνάκτησιν ἀνευ προηγούμενης ἀποζημιώσεως ἀφαιρεθέντος οἰκοπέδου αὐτ.- βάσις ἐξ ἰδιαίτου ἀπόρριψις ἐπὶ ὑπάρξει διαθήκης ἐξέτασις ἐν μέρει ἐπὶ τῇ βάσει διαθήκης ἀντίθεσις αἰτιῶν διαδοχῆς οὐκ ἔνωσις σ 460 Ε 986.- στερήσεως νομῆς κινήτων σ 474 Ε 1925.- ἀγορανομικοῦ δόγματος ἀναστροφῆς πώλησις ἐλευθέρου ρυμοτομίας μὴ ρητῇ συνομολόγησις ρυμοτόμησις εἰς μικρότερα οἰκόπεδα οὐ χωρὰ ἀγωγῆς ἀναστροφῆς ἀλλὰ μειώσεως σ 474 Ε 1926.- ἐκ τοῦ Ἀκουίλλου Νόμου βλάβη εἰς ἐνοικιασμένην λίμνην στέρξεσι καρπῶν σ 474 Ε 1936.- ἀναγωγή κατὰ συνενόχου οὐ δυνατὴ σ 475 Ε 1942.- ἐκ διαχειρίσεως καὶ λογοδοσίας οὐ συρροῇ συγχώνευσις σ 476 Ε 1944.- ἐκ γραμματίου εἰς διαταγὴν ἀναπληρωμῇ ὑπὸ ὁπισθογράφου περαιτέρω μεταβίβασις δι' ὁπισθογραφῆσεως ἀδύνατος σ 477 Ε 987.- ἐπιδοθητικὴ σώρευσις ἀγωγῶν βάσις εἰκονικότητος, διαρρήξεως ἐπὶ βλάβῃ δανειστών ἢ ἐπὶ ὑπερόχῳ βλάβῃ σ 488 Ε 1945.- διαρρήξεως ἀγοραπωλησίας καὶ ἐπιστροφῆς τιμῆματος καὶ δαπάνων δι' ἐλαττώματα ἀσάφεια ἀμφίβολος ὑπὲρ ἐνάγοντος ἐπαγγελία ἰδιοτήτων ἀδιάφορος γνώσις ἀγοραστοῦ σ 507 Ε 1968.- περὶ διανομῆς κλήρου προϋπόθεσις ὑπηρέσεως εἰς κληρονομίαν σ 509 Ε 4.- Παυλιανῇ προϋπόθεσις ἀπαλλοτριώσεως καὶ προὔπαρξις πιστωτῶν προσβολὴ ἐπὶ εἰκονικότητι καὶ ὑπὸ μεταγενεστέρου δανειστοῦ σ 510 Ε 5.- ἀκυρωτικαὶ πτωχεύσεως ἐκχώρησις συμβιβασμοῦ ἀνταγωγὰ σ 514 Α 17.- ἐπὶ ἐκτελέσει ἔργου προσβολὴ μὴ συμφώνου ἐκτελέσεως βάρους ἀποδείξεως σ 520 Ε 1977.- κατὰ Δήμου περὶ πληρωμῆς ἐκ 4)5 προϋπολογισμοῦ περιοριστέα σ 531 Α 22 Ε 177.-

πολιτική· ἀποδοχή ὑπὸ δικαστηρίου συνέ-
δρων· ἀπόδειξις ἐκ μαρτύρων· καταδίκη εἰς δό-
κληρον σ 537 Α 103. - Παυλιανή· μονοστής
παραγραφή· ἔναρξις ὀφέλεια ἀγοραστοῦ σ 544
Ε 288. - ἔγερσις κατὰ δημοσίου ἄνευ προη-
γουμένης ὑπεβολῆς δικαιολογητικῶν σ 549 Α 49. -
ἀκουτῆλου νόμου· φόνος ἐκ κακῆς ἡνιοχίας στρατ.
ἀμάξης· δικαιούμενος εἰς διατροφήν· ἔθιμα ἀπο-
ζημίωσις ἐν συνόλῳ· περιοδικαὶ χορηγίαι· παρα-
γραφή σ 555 Ε 2002. - ἐκ διαθήκης δημοσίας·
συνοπτικότης· ἀρμόζουσα κληρονομία ἀπὸ ρητοῦ
σ 563 Α 54. - ἐκτίμησις· ὡς ἐπὶ συμβάσεως παραγ-
γέλιας· ἀποκλεισμός διαχωρήσεως ἄλλοτρίων· λή-
ψις ὅπ' ὅψιν ἐν συνόλῳ· ἀνεξέλεκτον σ 566 Α 58. -
ἀπαιτήσεως διαφέροντος ἔνεκα παρανόμου κατα-
σχέσεως· εὐθύνη κληρονομῶν· ὀφειλέτης ὠφελι-
θεὶς δι' ἐξοφλήσεως χρηρῶν· οὐ κατανάλωσις ἀγω-
γῆς διὰ προηγμένης ἀνακοπῆς κατασχέσεως σ
569 Ε 2004. - μισθωτοῦ διὰ βλάβας μισθίου· με-
ταβολὴ κτίσεως καὶ ροῆς ὁμβρίων ὕδατων δόλος·
ἀμέλεια σ 570 Ε 2005. - διεκδικητικὴ ἐπὶ παρα-
γώγῳ κτήσεσι· καθολικὴ ἢ εἰδικὴ διαδοχὴ· στοι-
χεῖα· τρόπος κτήσεως ἰδίας κυριότητος· προκτητό-
ρων μόνον ἐν ἀμφισβήτησιν σ 270 Ε 2006. - διεκ-
δικητικὴ κυριότητος καὶ ἀποδόσεως νομῆς· ἀδύ-
νατος ἀπόδοσις· ἀποζημιώσεις δι' ἀνταξίου σ 578
Α 67. - ἀνακτῆσεως νομῆς· ἀποδεικτέα νομὴ κατὰ
χρόνον ἀποβολῆς σ 588 Ε 2026. - κατὰ νεμομένου
κτῆματα παρ' ἄλλων ἀφαίρεθέντα· στοιχεῖα ἀγωγῆς
φόβου νομῆς ἀποδεικτέα κατὰ χρόνον ἀποβολῆς·
ἂδ. ἀπορος κακὴ ἢ καλὴ πίστις ἐνάγοντος νομῆως
σ 588 Ε 2027. - συνήθης καὶ συνοπτικὴ· εἰσαγωγή
ἀντιθέτως· συνέπειαι ἐν συνοπτικῇ σ 618 Α 78. -
καὶ ἀνταγωγή· δικαιοδοσία δικαστηρίου ἀγωγῆς·
ἐξαιρέσεις· ὁμολογία ἀγωγῆς· ἰδιάζουσα δικαιο-
δοσία ἀνταγωγῆς· παραπομπὴ ἰδιαίτερα συζητή-
σαι· δικαστήριον γεν. δικαιοδοσίας ἐναντιομένου·
ἀπόρριψις ἀγωγῆς· οὐ κατάργησις δικαιοδοσίας
δωσιδικίας ἀνταγωγῆς σ 619 Α 80. - ἀρνήσεως δου-
λείας· ἐπίκλησις ἀλωφύτου κυριότητος δυνάμει
συμβολαίου συνεπικλήσις μεταγραφῆς σ 619 Α
82. - προσκύρωσις ἐν ρυμοτομίᾳ· γέννησις ἀπὸ ἐ-
κτιμήσεως σ 624 Α 85. - πολιτικὴ· ἐξέτασις μαρ-
τύρων κατηγορίας· οὐκ ἰδίᾳ γνωστοποίησις σ 626
Α 156. - παραγραφή δικαιώματος διαρρηξέως συμ-
βιβασμῷ· περιορισμὸς ποσοστῶ σ 630 Ε 60. - μὴ
προσαγωγή ἐγγράφου ἀγωγῆς· ὅτε ὑπὸ ἐνάγοντος
οὐ· ὅτε ὑπὸ ἐναγομένου ἐνώπιον ἐφεταίου· οὐκ ἐρη-
μοδικία· καταδίκη ὑπογράφου εἰς ἐξόδα σ 630 Ε
64. - ἀρνητικὴ δουλείας· προϋπὸθεσις κυριότητος ἐ-
νάγοντος· στοιχεῖα Πουβλικιανῆς σ 631 Ε 954. -
κατὰ νόμους ἐπὶ ἀποζημιώσει διαφέροντος ἐκ στα-
τήσεως· διεκδικητικὴ οἰκοδομῆς κειρωρισμένως σ
632 Ε 1097. - ἀγωγή φόβου· βάσις· ἀπειλὴ σπου-
δαίου κακοῦ· κατάσχσεις· κρίσις μὴ ἀπειλῆς σ 635
Α 94. - ἀπόρριψις καταλαίων ὡς ἀορίστων· συνο-
μολογία λήψεως ἀπέναντι δλων σ 636 Α 92. - κοι-
νοποίησις πληρεξουσίου· δικαίωμα παραλαμβάνειν
ἀγωγῆς σ 637 Α 96. διττὴ ἐκδότου κατ' ἀποδέ-
κτου συναλλαγματικῆς· παραγραφή ἑκατέρως σ
642 Ε 97. - ἀποζημιώσεως κατὰ Δημοσίου ἐπὶ
ἀρνήσει ὁδίας οἰκοδομῆς· ἔμμεσος περίληψις
στοιχείου μέσων σ 644 Ε 128. - κλοπῆς· στοιχεῖα·
οὐκ ἀναφορὰ τρόπου κυριότητος· διανομὴ κυ-
ρίου κάτοχος· οὐ χρεῖα νομῆς κλέπτου· ἄξια κλα-
πέντων· μὴ ἰδοπείσεις· παράνομος πλουτισμός·
ἄευστοι· μέλλουσα ἀφαίρεσις σ 650 Α 104. - κατ'
ἐργοδότη ὁμολογία ἐργολάβιας· στηρίξις ἐπὶ προ-

σωπικῆς ἀμελείας ἐργοδότη· ἰσχυρισμός μὴ δεο-
σῆς ἐπιτηρώσεως ἐργολάβου· μεταβολὴ βάσεως σ
652 Α 112. - διανόμης· προσωπικὴ· πραγματικὴ·
συνοπτικὴ διαδικασία σ 662 Ε 959. - ἐπιδείξεως
ἐγγράφων ἐκτελέσεως σ 663 Π 522. - διεκδικητικὴ
κινήτων· ἀπώλεια· ἄξια· καςκοί σ 664 Α 49.

Ἀδίκημα· δολία προαίρεσις· ἀναγραφή διὰ φρά-
σεων ἀποκλειουσῶν ἀμέλειαν· παράλειψις ἐπὶ μὴ
τῶν δυναμένων νὰ διαπραχθῶσιν ἄνευ δολίας
προαίρεσεως· οὐ χρεῖα εἰδικῶν ἐκφράσεων· συ-
ναγωγή ἐκ συνόλου ἀποφάσεως· παράνομος κα-
τακράτησις σ 518 Α 94 Γν. Εἰς. - ἐσφαλμένη
χρονολογία διαπραξέως· γραφικὸν λάθος ἐν πρα-
κτικοῖς σ 584 Α 100. - προσδιορισμὸς χρόνου
ἐκτελέσεως ἔργου αὐτοῦργου· οὐκ ἀναγκαῖος δι' ἡ-
θικὸν αὐτοῦργον σ 568 Α 112. - ἐκλογικόν· ἰδιωτικὴ
κατηγορία· ἀνεξαρτήτως πολ. ἀγωγῆς καὶ ζημίας
σ 580 Α 144 Γν. Εἰς. - ἀποκλεισμός ψηφοφορίας·
μὴ μνηστὴ ἐν κατηγορητηρίῳ ἀποκλεισθέντων σ 584
Α 144 Γν. Εἰς. - προηγουμένη ἀθώωσις συγκατη-
γορουμένου σ 582 Α 144 Γν. Εἰς. - πολιτικόν· χα-
ρακτῆρ· ἐκλογικὰ αὐτ. - μὴ παρεμ-όδοις ἐκτελέ-
σεως ἀδικήματος· γνώσις· παράλειψις ὀφειλομένου
συνδρομῆς πρὸς καταστολὴν τετελεσμένου ἀδική-
ματος καὶ ἀναγγελίας τῇ ἀρχῇ· παράστασις ἀρχῆς
σ 585 Α 144 Γν. Εἰς. - ἔνοχος πολλῶν· μία ποινὴ·
ἐπιβαρυντικαὶ περιπτώσεις· συνεργός σ 586 Α 144
Γν. Εἰς.

Αἰγυπτιος· ἀναγνώρισις νόθου τέκνου ὀθωμανοῦ ὁ-
πληκτοῦ ὑπὸ χριστιανοῦ ὀθωμανοῦ· μεταγενεστέρᾳ
ἀπόκτησις ἄλλην. ἰθαγενείας ὑπὸ ἀναγνωρίσαντος·
ἀκίνητα ἐν κληρονομικὰ δικαιώματα σ 246 Α 400.
- Αἰγυπτιακὸς ἀστυκὸς Κώδῆξ· μικτός· σύμθεσις
μεταξὺ Ἑλλιάδου καὶ ἰσχυρῆς πρὸς Ἑλλάδας δωσιδο-
κοῦντας μικτοῖς δικαστηρίοις σ 247 Α 400

Αἰρεσις· διαλυτικὴ ἐπὶ ἀγοραπωλησίας σ 299 Ε
1593. - ἀπαίτησις ὑπὸ ἔναρξις παραγραφῆς σ 622
Α 85.

Αἵτια· ἀθέμιτος ἐν συναλλαγματικῇ πρὸς ἀποφυγὴν
συναγωνισμοῦ παράδοσις τρίτῳ· ἀγωγή ἀκυρώσεως
συναλλαγματικῆς οὐκ ἀποδόσεως· γνώσις τρίτου σ
413 Α 247. - συμφωνία πρὸς ἀποκλεισμὸν συναγω-
νισμοῦ· ἀθέμιτος· αἰσχροτέρας ἀμοφτέρωθεν σ 170
Ε 792 Π 1316. - ἀθέμιτος· δωρεὰ πηγάζουσα ἐκ
μοιχικῶν σχέσεων· γέννησις τέκνου· ἀναγνώρισις·
φυσικὴ ὑποχρέωσις πρὸς τέκνον· προσβολὴ ὑπὸ πι-
στωτῶν ἐπὶ βλάβῃ· ἀδιάφορον αἵτίας πρὸς δανει-
στάς σ 446 Νομ. Αἰγ.

Ἀκίνητον· μεταβιβάσις καθολικῇ ἐταιρίᾳ· ἀποδει-
κτικὰ μέσα σ 662 Ε 959.

Ἀκουτῆλος νόμος· ἀμέλεια ἐκ μὴ προνοίας· βλάβη·
κύριος ἢ ἔχων ἐμπράγματον δικαίωμα ἐπὶ βλαβέν-
τος· ἐπιφανειῶχος κατ' ὁροφάς· ἐπισκευαὶ ἐν κα-
τωτέρῳ· ζημίαι· εὐθύνη σ 160 Ε 991. - βλάβαι εἰς
ἐνοικιασμένην λίμνην· παῦσις ἄγρας ἰχθύων σ 474
Ε 1936. - φόνος ἐκ κακῆς ἡνιοχίας στρατ. ἀμά-
ξης· δικαιούμενος εἰς διατροφήν· ἔθιμα δικαστη-
ρίων· ἐπέκτασις· περιοδικαὶ χορηγίαι· παραγραφή
σ 535 Ε. 2002

Ἀκυρότης· συντηρητικῆς κατασχέσεως· οὐ κώλυμα
προσωποκρατήσεως σ 460 Ε 984.

Ἄλως· εἰσαγωγή ἐξ ἄλλοδαπῆς ἀπαγόρευσις· εὐλο-
γος πλάνη πληρωμῆς ἄξιας· οὐ ποινὴ ἐπιβλητέα
σ 575 Ν. Σ. 5

Ἀλζηλνεγγύη· εὐθύνη· ἀκύρωσις πρὸς ἓνα σ 167
Α 293. - ὁρκος ἐνός· περιστάσεις ὠφελείας ἐ-
τέρου· γεγονότα ἀναρροῦντα ὑποχρῶσιν σ 190 Ε
911 Π 637. - δεδικασμένον μεταξὺ ἐνὸς ὀφειλέτου

καὶ συνδανειστῶν μὴ ἀλληλεγγύως ἐνεχόμενοι δανεισται σ 243 Α 452. - συνλλαγματικὴ ὑπογεγραμμένη ὑπὸ γυναικὸς· ἐκδοσις γραμματίου εἰς διαταγὴν· εὐ-ύνη σ 57 Α 68. - πλειόνες· καταδικασθέντες ἐπὶ βιασμῷ· ἀπολ. μίωσις καὶ δικαστικὰ ἐξοδα σ 600 Α 150. - ἐπὶ συνενογῆς· διαφορὰ ἐπὶ εἰς δλόκληρον ἐνοχῆς· δόσις ὄρκου ὅφ' ἐνδὲ συνέπεται σ 606 Ε 914.

***Ἀλλοδαπὸς**: λογαριασμός· ἐμπορικὴ σ. νῆθαι· ἀγωγή περὶ καταλοίπου ἁρμοδιότης ἐν κατοικίαις· προσωπικὴ· μὴ προβολὴ δι' ἀνακοπῆς προβλητέα πρωτοδικῶς· ἀναρμοδιότης ὕλης· προβλητέα σ 268 Ε 1463.

***Ἀλλοδαπή**: κλοπὴ διαπραχθεῖσα παρ' ἀλλοδαπῶν ἐν συνέργειαι ἡμεδαποῦ μεταφορὰ κλοπιμαίων ἐν ἡμεδαπῇ καταδικῶς· περιπτώσεις· ζωοκλοπὴ· ἀναρμοδιότης ἑλλ. δικαστηρίων σ 239 Π 116. κοινοποιήσις ὡς ἐν ἀλλοδαπῇ· ἀμφισβήτησις· βάρος ἀποδείξεως σ 318 Ε 1616. - κοινοποιήσις διαμένοντι ἐν παροδικότης σ 416 Ἀλγο. - νομικαὶ πράξεις Ἑλλήνων ἐν κύρῳ ἐν Ἑλλάδι· κατ' Ἑλληνικὸν ἢ τοῦ τόπου τῆς ἐπιχειρήσεως νόμον· δικαιοπραγία μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ ἀλλοδαπῶν· ἐφαρμοστέος νόμος σ 449 Α 527.

***Ἀμείλεια**: ἐκ μὴ προνοίης σ 160 Ε 931.

***Ἀμυνα**: ἀπόλυσις κατηγορουμένου ἐπὶ οὐ καταδικῆ ἐξόδοις σ 250 Α 26.

***Ἀναγγελία**: μὴ κοινοποιήσις ἐπισπεύδοντι καὶ ὀφειλέτῃ οὐκ ἀκυρότης σ 125 Ε 681. - ἐπισπεύδων· οὐ χρῆα σ 206 Ε 851. - δανειστῶν μέχρι κατακυρώσεως καὶ μετὰ τίνες προσκλητέοι προσπαγαεῖν ἔγγραφα· προθεσμίαι προσπαγωγῆς σ 217 Ε 1366.

***Ἀναγνωρίδας**: ἰδίαι ἐνοχικὴ σχέσις· στοιχεῖα σ 245 Α 399, σ 406 Α 520 - πρὸ ἀνακαλύψεως λάθους· ἀνεπηρέαστον σ 487 Α 3.

***Ἀναδοχὴ**· χρεῖους συζύγου· βοήθεια ἐγγυωμένη οὐχὶ καταβαλοῦσθ· προίσεις σ 28 Ε 582. - κάλυψις ἀναδοχῆς ὑπὸ συζύγου· μισθώσεις πρὸς οἰκίας ὁμολογία προκαταβολικῆς λήψεως μισθωμάτων· σύμπραξις συζύγου σ 433 Α 533. - ὑπὸ γυναικὸς ἀμείσεως ἢ ἐμείσεως ἀλλοτρίου γόρους· μεταβίβασις εἰκονικὴ πρὸς ὑποθήκευσιν· γνῶσις δανειστοῦ· οὐ παραίτησις ἀπὸ βοηθήματος· περιπτώσεις μὴ βοηθείας· λήψις δι' ὃ ἐγγυήθη· ἀνέφικτον ἔγγραφον ἀποδείξεως σ 564 Α 65.

***Ἀναίρεσις**: ἀναιτιολόγητον ἰσχυρισμὸς μετατροπῆς προσημειώσεως πρὸ τελεσιδικίας σ 3 Α 161. - προθεσμία· κατοικία πληρεξουσίου· ἀναιρεσιβλήτου· παρέκτασις σ 3 Α 162 - προσ. μέτρα· μὴ ἐπιβολὴ ἐπαχθέντος ὄρκου αὐτ. - κακὴ ἐπίτρεψις ἀποδ. μέσων· παραβίασις δικον. διατάξεως· ἀπαράδεκτον σ 7 Α 114. - λόγοι ὅπῃ ὄρον· ἀπαράδεκτοι σ 7 Α 115. - μὴ ἀνάγκῃς ἐνόρκου· καταθέσεως ἀνάγκῃς ἐνόρκου· καταθέσεως ἄνευ συνδρομῆς περιπτώσεων σ 9 Α 115. - καθορισμὸς ἄξιας κλοπιμαίου· ἀλλοίως ἐν ἀποδόσει αὐτ. - σύγγρονος· προσβολὴ πρωτοδικῶν καὶ ἐφεσίων ἀποφάσεων· ἀπαράδεκτον σ 17 Α 167. - κρίσις ἐνστάσεως ἄριστον· ἀνεξέλεγκτον· κοινότης· ἐνέργεια δύο τρίτων· ἀμφισβήτησις· μὴ συμβολὴ δλοῦ ἀριθμοῦ μελῶν· ἀμφισβήτησις παραστάσεως δύο τρίτων· μὴ ἀμφισβήτησις διορισμοῦ πληρεξουσίου ὑπὸ δύο τρίτων αὐτ. - ἀγωγή περὶ νόμῃς· ἐκτίμησις ὡς ἐπὶ διαταρᾶς· συνεπτυγμένη ἀπάντησις ἐπὶ ἰσχυρισμοῦ ἐναντίας ὁμολογίας· ἀπλάσις ποιμνίων· οὐ χαρακτηρισμὸς ἀγωγῆς περὶ ἀποβολῆς· ἐκδοχὴ συκροῦσεν αὐτ. - στηρίξις δικαστικοῖς τεκμηρίοις· ἄνευ προσηγορίας· ἀπορᾶσις περὶ ἡπε-

δείξω σ 18 Α 168. - κατοικία ἢ διαμονὴ ἀναιρεσιβλήτου ἐν ἀλλοδαπῇ· κοινοποιήσις· Εἰσαγγελίᾳ Α. Πάγου· προθεσμία· οὐ παρέκτασις σ 34 Α 183. - ἐκτελεσθείσης ἀποφάσεως· ἐπιστροφή καταβληθέντων σ 36 Α 164. - ἐξῆδρις διὰ τύπου· μὴ βεβαίωσις κυκλοφορίας· παραπομπὴ πρὸς βεβαίωσιν κυκλοφορίας σ 37 Α 137. - χαρακτηρισμὸς ἀπορίας γνώμης ἢ συμβουλῆς πρὸς ἀπάτην· οὐκ ἀπάτη· ἀπόλυσις ὑπὸ Ἀρεοῦ Πάγου σ 38 Α 138. - ἐξαίρεσις διανομῆς· γαίαι παρακαίμεναι πηγῇ ἱαματικῇ· οὐ διάκρισις ποσότητος ἀναβλύζοντος ὕδατος σ 49 Α 185. - στηρίξις ἐπὶ πλειόνων ἐρεισμάτων· ἔγκυρον ἐνός περιττῇ ἐξέτασις λοιπῶν σ 55 Α 198, σ 65 Α 202, σ 69 Α 214, σ 86 Α 228, σ 99 Α 229, σ 145 Α 261, σ 260 Α 420, σ 261 Α 422, σ 370 Α 496, σ 436 Α 535, σ 617 Α 76, σ 635 Α 89. - μετὰ ἐκτέλεσιν ἀναιρεθείσης· ἐπιστροφή ληφθέντων· τόκοι ἀπὸ κοινοποιήσεως ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως σ 56 Α 201. - ἀνάγκῃς ἀκύρου ἱεροδικαστικῆς ἐκθέσεως σ 88 Α 148 Γν. Εἰσ. - π. σβολὴ ὁρίου ἡλικίας πρὸς ἀπόκρουσιν ἀξιώσεως μισθοῦ ἐνεργείας μὴ διατάξις ἀποδείξεων σ 97 Α 228. - ἑλλειψίς ἀκροάσεως· μὴ ὑποβολὴ προτάσεως ὑπὸ εἰσαγγελέως· ὡς πρὸς μὴ ἐμφανισθέντας μάρτυρας· παραίτησις αὐτῶν· μὴ ὑποβολὴ ἀντιρρήσεως σ 105 Α 153. - ἀποφάσεως ἐφετείου· παραπομπὴ ἐτέρῳ ἐφετεῖῳ ἀναπομπὴ πρωτοδικαίων· ἐξέτασις τίνι ἐφετεῖῳ ἀπευθυντέα· αὐτεπαγγ. ἐξέτασις σ 123 Ε 1061. - κατ' εἰρηνοδίκ. ἀποφάσεως· ἀναρμόδιότης· μὴ προσήκουσα σύνθεσις· ἀρμοδιότης εἰρηνοδίκου ἄνευ διακρίσεως ποσοῦ· δίκαι· φόρου σφαζομένων σ 145 Α 259. - ἰσχυρισμὸς συνεπαγωγῆς ἀπόρριψιν ἀγωγῆς· ἀποφάσις μὴ δεχθεῖσα αὐτὸν· συμπερὶν προσβολῆς σ 145 Α 261. - ἐκτίμησις ἐν συνόλῳ ἀγωγῆς καὶ προτάσεων· μὴ ἐξαγωγή ἐναντιοῦ· ἄρισ· ἀμφισβόλιας ὑπ' ἐγγράφων κατ' ἀνταπόδειξιν σ 146 Α 267. - πρώτη εἰσαγωγή πρὸς συζήτησιν· ἐξέτασις ὑπαρξέκτου· κατὰ παρεμπιπτούσων σὺν ὁριστικῇ· προθεσμία· ὑπεθέσεις ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ· ἀρμοδιότης τακτικῶν δικαστηρίων· παραβίασις νόμου στρατιωτικῶν προδικασμῶν· προϋπόθεσις νομίμου ἐνεργείας· Ὑπουργοῦ· ἑλεγχος δικαστηρίων σ 161 Α 276. - κατ' ἀποφάσεως ἐφετείου· παραπομπῆς ταυτότης λόγου· παραπομπὴ ὁλομελείας· αὐτοδουλία Ὑπουργοῦ ἐν συνθέσει ἀνακριτικοῦ συμβουλίου ἐπὶ ἀποστρατεύσει σ 162 Α 279 - μὴ προσπαγωγὴ εἰσαγωγικοῦ ἔγγραφου λόγου ἀναίρεσεως ἀναπόδεικτον σ 167 Α 293. - εὐθύνη δημοσίου· μὴ βεβαίωσις πλουτισμοῦ σ 178 Α 293 καὶ 299. - ἐπαγωγὴ ὄρκου· μὴ ἐπιβολὴ σ 178 Α 300. - κατ' ἀποφάσεως ὁριστικῆς καὶ προδικαστικῆς· ὡς πρὸς τὸ προδικαστικὸν μέρος μόνον δι' ὑπερβῆσιν καθηκόντων σ 179 Α 302. - ἐκδοχὴ ἔγγραφης προσημειώσεως ἡμερομηνίας ἀλλοίως τῆς ἐν προτάσει σ 179 Α 303. - ἐκδοχὴ καὶ ἐτέρας βάσεως ἀγωγῆς· ἑλλειψίς συμπερὶντος· στηρίξις ἀλλοθεν ἀποφάσεως· ἐπὶ λήψεως ὄρκου ἐπιβληθέντος πρὸς ἀπόδειξιν στοιχείου ἄλλου θέματος· μὴ λήψις ὅπ' ὅφιν σ 179 Α 301. - μὴ προσβολὴ αἰτιολογίων· μὴ λήψις ὅπ' ὅφιν σπουδαίων ἰσχυρισμῶν· βεβαίωσις μὴ προτάσεως πλὴν ἐξετασθέντων ἐν ἀνακοπῇ κατὰ πῖνακος κατατάξεως σ 184 Α 311. - κατ' ἀποφάσεως πρωτοδικίου ἐπικυρωθείσης ὑπὸ ἐφετείου· τίς προσβλητέα σ 194 Α 317. - ἐκδοχὴ ἰσχυρισμοῦ ἐναντίον ὁμολογίας αὐτ. - ἀντίφασις αἰτιολογικοῦ καὶ διατακτικοῦ ἀποφάσεως· οὐ λόγος· δῆλῃ ἡμέρα ἀντὶ ὀχλήσεως ἀσάφεια διατάξεων· ἐκτίμησις συνευλογητικῆς ῥητῆς ἡμέρας· λήψις ἐν συνόλῳ ὅπ' ὅφιν

ψιν σ 196 Α 319. - κατ' ἀποφάσεως πρωτοδίκου μετὰ δόσιν ὄρκου ἀποφάσεως ἀπορρίπτει οὕτως ἐφασιν· προδικαστικότης· ὅρια σ 197 Α 320. - συναγωγή κλητεύσεως ἐξ ἐγγράφου· ἀνεξέλεγκτος σ 197 Α 321. - λόγος ἀνεπίδεκτος ἐκτίμησεως λόγω ἀοριστίας· ἐννοίαι ἀγωγῶν κατοχῆς καὶ κυριότητος μὴ ἰσχυρισμὸς ὑποβολῆς ἐνστάσεως ἐνώπιον ἐφετείου· ἀπορρίπτει ἰσχυρισμοῦ ἐξ ἄλλου λόγου· παράγονον μὴ λήψεως ὑπ' ὅψιν πραγματικοῦ ἰσχυρισμοῦ προτάσεων· ἀνεξέλεγκτος καὶ ἀβάσιμον ἐκ βεβαιώσεως λήψεως ὑπ' ὅψιν σ 197 Α 322. - ἀγωγή ἐξαλείψεως προσημειώσεως· δημουργία βίαςως ἀκυρώσεως σ 199 Α 331. - λόγος ὑπαγόμενος ὁλομελείᾳ· παραίτησις σχετικῆς ἐπικλήσεως διαθήκης πρὸς ἀπόδειξιν κυριότητος μὴ λήψις ὑπ' ὅψιν σ 200 Α 334. - μὴ λήψις ὑπ' ὅψιν δηλώσεων καὶ πράξεων οἰκ. ἐφόρου φορολογ. αὐθου καὶ οἰονομειματωδῶν ποτῶν σ 210 Α 344. - ἐρηνηναία περιεχομένου ἀποφάσεως· οὐ λόγος σ 211 Α 346. - ἐπικλήσεις ἡλικίας μητρῶου κατατάξεως πρὸς δόρισθαι ἡλικίας μητρῶου Ὑπευργείου· μὴ λήψις ὑπ' ὅψιν προτάσεων σ 215 Α 357. - κατ' ἀποφάσεως θεσάσης ἐκτὸς δίκης ἐνάγοντα· μὴ προσβολή· ἑλλειψίς συμφέροντος· προηγούμενη ἀναρρῆσις· παραίτησις ἀπὸ δικηγράφου· οὐ κώλυμα νέας σ 217 Α 370. - παραβίασις διατάξεως διεξαγωγῆς κακλεισμένων τῶν θυρῶν· οὐ λόγος· ἑλλειψίς ἀκροάσεως κατηγορομένου· ἐναντία βεβαιώσεως ἐξ ἀποφάσεως ἀνεκλήρουσις ἐλλειψίς πρακτικῶν σ 232 Α 6. - αἰτήσεις ἀναβολῆς δίκης· ἀπόρριψις· οὐκ ἑλλειψίς ἀκροάσεως σ 233 Α. 8. - ἐκτίμησις ἀποφάσεως ὡς προδικαστικῆς· ἀνεξέλεγκτος σ 242 Α 392. - ἐπικλήσεις συμβολαίων πρὸς νομιμοποίησιν· ἀνεξέλεγκτος ἐναντία ἐκτίμησις· οὐ διατάξεις παραιτέρω ἀποδείξεως σ 244 Α 396. - μὴ ἐκτίμησις ἐπιστολῶν καὶ ὄρκου ὑπὸ ἐφετείου· ἀναφορὰ πρωτοδίκου ἀποφάσει σ 245 Α 399. - προσβολὴ σκέψεων ἐπ' ὧν δὲν ἐστὶν ἰσχυρὸς ἐφετείου σ 247 Α 400. - οὐκ ἀναγκαῖα εἰδικὴ μετὰ ληθθέντων ὅπ' ὅψιν ἐγγράφων· ἔγγραφα εἰς ξένην γλῶσσαν· λήψις ὑπ' ὅψιν ἑλληνιστῶν ἀναπτύξεως αὐτῶν προτάσεις αὐτ. λήψις ὑπ' ὅψιν μεταφράσεως ἐγγράφων μὴ ἀμειωμένης ἐκτὸς ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ ποσὴ χόθησαν· μὴ προσδιορισμὸς· μὴ μεταφρασθέντων ἄλλογλῶσσων ἐγγράφων· ἀόριστον σ 247 Α 400. - προσβολὴ ἐπικουρικῶν σκέψεων· ἀδιάφορον ἡμαρτημένον σ 248 Α 400. - βούλευμα παραπέμπον ἡγικὸν αὐτοῦργόν· ἑλλειψίς στοιχείου ἐκ προθέσεως παρακινήσεως σ 249 Α 19. - βούλευμα ἐφετῶν· ἀνεκλήρουσις παρέδρου ἐπομένῳ σειρᾷ διορισμοῦ· μὴ ἀνσφορὰ κωλύματος προηγούμενου· κακὴ σύνθεσις σ 250 Α 22. - καταδίκη ἐξέδοις ἀπολυθέντος ἐπὶ ἀμύνη σ 250 Α 26. - μὴ τήρησις προθεσμιῶν κλήσεων ἐπὶ πλημμελημάτων· περιπτώσεις σ 251 Α 28. - καταδίκη ἐπὶ ζωκλοπῇ· ἄνευ ἐπιβαρυντικῆς περιπτώσεως· ἐπιβολὴ ποινῆς ἐπὶ τοιαύτῃ· ἐπιβολὴ ὑπὸ Ἀρ. Πάγου σ 251 Α 28. - ἀποφάσεως διατάξεως ἐπίδειξιν ἐγγράφων· μὴ προσδιορισμὸς χρόνου· ἀνάθεσις εἰσηγητῇ σ 257 Α 413. - κατ' ἀποφάσεως πρωτοδικείου· ἐπικύρωσις ὑπὸ ἐφετείου ἀναίρεθῆσιν· ἀπαράδεκτον σ 273 Α 423. - παραίτησις δικηγράφου ἐφέσεως· οὐκ ἀποδοχὴ ἀποφάσεως· μὴ ἰσχυρισμὸς τελεσιδικίας· ἀρνήσις ταυτότητος διεκδικουμένου· χαρακτηρισμὸς ὡς ἐνστάσεως σ 275 Α 430. - ἐκτίμησις ἀγωγῆς· ἐκτίμησις δεδικασμένου· ἀνεξέλεγκτος· ἑμμεσος αἰτιολογία κατ' ἰσχυρισμοῦ· λόγος μὴ περιεχόμενος ἐν τῇ ἀγωγῇ· παραδοχὴ ἀνταφα-

σεως ἐπὶ λόγοις ἀπορρίψεως ἐφέσεως· οὐκ ἀναίτιο· λόγῳ σ 276 Α 432. - προσβολὴ αἰτήσεως· ἐπὶ ἐκπροθέσει· ἐπικλήσεις ἐπιδοτηρίου ἀπολεσθέντος· ἀπόδειξις σ 277 Α 434. - ἀνακοπὴ κατὰ πίνακος· λόγος μὴ περιεχόμενος· ἀπαράδεκτον· ἀπόρριψις ἰσχυρισμοῦ ὡς ἀόριστου· σκέψις ἐπὶ ὑπολογισμοῦ· ἀνεξέλεγκτος· ἀσήμενος ἰσχυρισμὸς· τόκοι· κατάταξις δύο τῶν· ἑλλειψίς παραπόνου σ 279 Α 441. - κατ' ἀποφάσεως ἀνεκλήτου λόγω ποσῶν· οὐκ ἀπαράδεκτον ἐξ ἐνέργειας ἐφέσεως σ 289 Α 450. - ἐπαγωγή ὄρκου· ἐπιβολὴ ἀνακληρωτικοῦ σ 290 Α 450. - ἀπόρριψις ἐκτίμησας διεξαχθείσας μαρτυρίας μὴ προσβολὴ ἀποφάσεως διατάξεως· κρίσις περὶ ὑπάρξεως ὁμορρυθμοῦ ἐταιρίας· μὴ ἀναφορὰ ἀπαιτουμένων στοιχείων· ἑμμεσος συνακοπὴ λήψις ὑπ' ὅψιν ἐν συνόλῳ ἐγγράφων ἰσχυρισμὸς περὶ τῶν ἐκ παραδοχῆς ποσηγουμένων σ 293 Α 457. - ἐπικλήσεις ἐγγράφων τρίτων· τεκμήρια μὴ λήψις ὑπ' ὅψιν σ 303 Α 461. - ὑπεβολὴ ἰσχυρισμοῦ ἐτοιμορότου ἐπὶ διαλύσει μισθώσεως· μὴ προσαγωγή προτάσεων· ἀναπόδεικτος σ 323 Α 459. - προσβολὴ κύρους πραγματογνωμοσύνης· ἀπαράδεκτος ἐνώπιον Ἀρ. Πάγου ἐκδοχῇ ἀκριβείας μεταφράσεως πραγματογνωμοσύνης· ἐκτίμησις περιεχομένου· ἀνεξέλεγκτος σ 324 Α 472. - ἰσχυρισμὸς μὴ λήψεως ὑπ' ὅψιν ἐγγράφων βεβαιώσεως ἀποφάσεως λήψεως ὑπ' ὅψιν συνόλου ἀπάντων προσαχθέντων καὶ ἐπικαλούμενων ἐγγράφων σ 325 Α 473. - ἀποφάσεως· ἐφετείου· συνέχισις δίκης ἐν Β' τμήματι Ἀρ. Πιγουμεταξύτων αὐτῶν σ 337 Α 476. - παραπομπὴ Β' τμήματι· οὐκ ἐξεταστέα ἑλλειψίς συμφέροντος· πρὸς ἀναρρῆσιν σ 333 Α 480. - ἀποφάσεως ἐπὶ δικαζούσης ἀνταγωνιστικῇ ἀπαίτησιν· παραπομπὴ Β' τμήματι· ἐκχερμάτης ἀναίρεσεως ἐπὶ ζητημάτων προδικαζόντων ἀνταγωνιστικῇ ἀπαίτησιν· ἀναβολὴ σ 340 Α 481. - κρίσις περὶ διατάξεως ἀποδείξεως· ἀνεξέλεγκτος μὴ ἐπικλήσεις βιβλίων· οὐ δυνατὴ λήψις ὑπ' ὅψιν· κρίσις ἀπορίας καὶ ἀπροιξίας· ἀνεξέλεγκτος σ 341 Α 485. - ἀγωγή ἀναγνωρίσεως κληρ. δικαιοῦματος ἀπόρου καὶ ἀπροιξίου χήρας καὶ πληρωμῆς· ἐνστάσεις ὑπάρξεως αὐτοῦσιων κληρονομ. πραγμάτων· μὴ ἰσχυρισμὸς ἐγκαίρου προδότης σ 341 Α 485. - κατ' ἀποφάσεως προδότης· πρὸς δικαστηρίου ἀνεκλήτου λόγω ποσῶν· λόγοι σ 355 Α 42. - μὴ προσαγωγή ἐπιδοτηρίου κοινοποιήσεως αἰτήσεως· οὐ δυνατὴ ἐρημοδικία σ 356 Α 495. - προθεσμία πενθήμερος· συνυπολογισμὸς ἡμέρας ἐκδίδεως ἀποφάσεως σ 357 Α 43. - ἐκδίδεως πλέον αἰτηθέντος· οὐ λόγος· σ 370 Α 496. - ὄρκος· διασφῆσις· ἐκδοχὴ ὡς προσθήκης ἀπαράδεκτον διαίρεσις σ 371 Α 496. - ἐπιδίκασις ὠρισμένου κινητοῦ ἢ ἀξίας· ἐπιλογὴ· προθεσμία· τόκος ἀπὸ παρόδου· ἐπιδίκασις ἀπ' ἀγωγῆς αὐτ. - λόγοι μὴ νοινδνοποιηθέντες· οὐκ ἐξεταστέοι αὐτ. - καταδίκη ἐπὶ συνεργείᾳ ἄνευ προηγούμενης συνενόησεως καὶ ἰδιοτε· οὐς σκοποῦ· μὴ βεβαιώσεως στοιχείων κυρίας πράξεως σ 373 Α 53 Γν. Εἰς - ἀρνήσις καταθέσεως τίτλων ἐπισπεύδοντο· ἐν πίνακι· μὴ διατάξεις ἀποδείξεως σ 387 Α 509. - ἀποφάσεως παραπομπῆς ἐπὶ τῷ αὐτῷ λόγω ὁλομείλια συμφωνία δημοσίου ἄνευ διαγωνισμοῦ· περὶ τῶν· παραδοχὴ ἄνευ ἀποδείξεως σ 388 Α 511. - ἐπιδοθητικὴ αἰτήσις ἐπὶ ἀπορρίψει ἢ παραίτησει ἐφέσεως· ἐρημοδικία ἐπ' ἐφέσεως αἰτήσεως ἀνακοπῆς πρὸ αἰτήσεως ἀναίρεσεως· μεταγενεστέρα παραίτησις ἀπ' ἀνακοπῆς· ἀπαράδεκτος σ 402 Α 513. - κατ' ἀποφάσεως ἀνεκλήτου· προ-

θεσμία· ἀδιάφορος ἐνέργεια ἐφίσεως λόγῳ ἀναρμοδιότητος σ 402 Α 514.- κατ' ἀποφάσεως παραπεμπούσης ἰδιαιτέραν συζήτησιν σ 403 Α 515.- μεταβολὴ βάσεως ἀγωγῆς ἐκ γραμματίου σ 403 Α 516.- ἀνάγκῃς ἐπ' ἀκουστηρίου ἐνόρκου καταθέσεως ἐν προανακρίσει· παράλειψις ὄρων νόμου· μνεία ὁρῶν· οὐκ ἀναπλήρωσις· ἀκυρότης παραπομπῆς σ 406 Α 56.- αὐτεπαγγέλτος κρίσις ἀπαράδεκτος ἐνστάσεως σ 418 Α 523.- παρὰ τῆς ἀπ' ἀνακοπῆς κατ' ἐφισίμου· ἐνέργεια δευτέρας· ἐκκρεμότης· ἀπαράδεκτος αἰτήσεις κατὰ πρωτοδίκου 419 Α 526.- λήψις ὑπ' ὄψιν τεκμηρίων κατὰ προαποδείξιν· μὴ διάταξις ἀποδείξεως σ 421 Α 531.- ἐκδοχὴ δεδικασμένου ἐξ ἀποφάσεως ὑπὸ ὁρκον καὶ δόσεως αὐτοῦ· προβολὴ ἐκκρεμότητος ἀντιρρήσεων ἐνώπιον ἐφετείου· μὴ λήψις ὑπ' ὄψιν· ἀναιτιολόγητον σ 421 Α 532.- αἰτήσεις περὶ διατάξεως κρισσένων ἀποδείξεων· μὴ ἀπόφασις· μὴ ἀκρόασις σ 422 Α 63.- ἐπιβολὴ ποινῆς μετ' ἐπιβαρυντικῆς αἰτίας· μὴ βεβαίωσις ἐν τῇ ἀποφάσει· ἐφαρμογὴ ὑπὸ Ἀρ. Πάγ σ 423 Α 66.- λόγοι ἐπὶ ψευδοῦς προϋποθέσεως· σ 436 Α 535.- ἐτυμολογία· παραδοχὴ συνεργείας· μὴ ἀναφορὰ στοιχείων κυρίας πράξεως· ἐφαρμογὴ νόμου ὑπὸ Ἀρ. Π. σ 438 Α 67.- ἀπόρριψις ἐφίσεως ἐκπροθέσμου· μὴ ὑποβολὴ λόγου ὡς πρὸς τοῦτο σ 449 Α 538.- ὁρισμοὶ ἐρωμένου κατὰ κοινὸν τύπον σ 451 Α 70.- μὴ ὑπολογισμὸς προφυλακίσεως ἐν μετριασθείσῃ ποινῇ διὰ Β. γάρτος· ἐφαρμογὴ νόμου ὑπὸ Ἀρ. Π. σ 452 Α 75 Γν. Εἰς.- λόγος ἐπὶ ἑλλείψει ἀκρόασεως· βεβαίωσις μὴ ἀντιλογίας σ 453 Α 76.- αἰτήσεις· κρίσεις ἐν φυλακαῖς καὶ ἐν βουλεύμασι σ 453 Α 97.- αἰτήσεις ἀναβολῆς ἐπὶ ἐκκρεμότητι ἀναίσεως· ἀπόρριψις σ 468 Α 81 Γν. Εἰς.- ἑλλείψει ἀκρόασεως· περιστάσεις· ὑποβολὴ ὠρισμένης αἰτήσεως ἐντὸς ὁρίων δικαιωμάτων σ 470 Α 81 Γν. Εἰς.- ἀφαίρεσις λόγου· μὴ προσφυγὴ δικαστηρίῳ αὐτ.- μὴ ἀπάντησις μάρτυρων ἐνόρκῳ αὐτ.- ἐκδοχὴ ἀποδόσεως προικὸς λόγῳ πενίας· ἀντίθετος ἰσχυρισμὸς εὐπορίας σ 487 Α 9.- μὴ λήψις ὑπ' ὄψιν πιστοποιητικοῦ ἐπιμελητοῦ βασιλ. χορηγίας· οὐ παραβίασις σ 488 Α 9.- μὴ προβολὴ ἐρείσματος ἀκούοντος πρὸς ὑποστήριξιν ἀποφάσεως· κατ' ἀποφάσεως παραπεμπούσης ἀνταγωγῇ ἰδιαιτέρῃ συζητήσῃ λόγῳ ἀναρμοδιότητος καὶ μὴ ὑποβολῆς ἀπολογητηρίου σ 499 Α 14. καταδικῇ εἰς ἀποζημιώσιν πεντακλασίου ἄξιαν ἐπὶ ζωοκλοπῇ· ἀπόδοσις κλαπέντων· ἀνεξέλεγκτος ἐκτίμησις· ἐπικλήσις κατὰ ἀνάπτυξιν ὑπερασπίσεως ἀνευ ρητῆς προτάσεως· οὐκ ἑλλείψει ἀκρόασεως σ 403 Α 88.- βούλευμα παραπέμπον δικηγόρον ἐπὶ παρεμβάσει καθήκοντος· παραγγελία ἐκτελέσεως ἀποφάσεως ἐξώσεως κατὰ μισθωτοῦ παρ' ἄλλου μισθώσαντος· ἑλλείψει βεβαιώσεως μὴ παραγωγῆς δικαιωμάτων ἐκ μισθωτοῦ· ἀναίσεσις· ἀπόλυσις σ 503 Α 90.- προβολὴ τελεσιδικίας ὡς ἐκπροθέσμου· ὑποχρέωσις προαποδείξεως σ 513 Α 17.- στήριξις ἐπὶ προσαχθείσων προτάσεων· ἀμφισβήτησις· μὴ βεβαίωσις ὡς πρωτοτύπων σ 518 Α 17. καταδικῇ ἐπὶ παραβίασιν καθήκοντος Δημάρχου· μὴ βεβαίωσις προηγουμένης πειθαγωγικῆς ποινῆς· ἀκύρωσις· ἀπόλυσις σ 520 Α 95 Γν. Εἰς.- κατ' ἀποφάσεως ἐπικυρώσεως πρωτοδίκου· περὶ ἀποδείξεως· μὴ προβολὴ ἂν ὡς προηγουμένης· ἐπέλευσις ὁριστικῆς ἀποριτοῦσης παραπόνο· μὴ ἰσχυρισμὸς τελεσιδικίας σ 521 Α 20.- κατ' ἀποφάσεως ἐπικυρώσεως ὁριστικῆς πρωτόδινον ὑπὸ ὁρκον· ἐναρξίς προθεσμίας ἀπὸ κοινοποιήσεως καὶ

πρακτικοῦ αἰτήσεως κατὰ προδικαστικῆς· δευτέρα κατὰ τῆς αὐτῆς ὡς ὁριστικῆς σ 533 Α 33. βουλεύματος διὰ κακὸν χαρακτηρισμὸν πλαστογραφίας παραπομπῇ ὑπὸ Ἀρ. Π. σ 536 Α 101.- καταδικῇ Δημάρχου ἐπὶ παραβίασιν καθήκοντος· ἀμέλεια περὶ παραστάσιν κατὰ πλειστηρίασιν· δῆμος ἐνυπόθετος δανειστής· μὴ αἰτήσεις μεταθέσεως πλειστηριασμοῦ· μὴ πλειοδότησις· φυσικὸς ἢ ἡθικὸς αὐτουργός· ἀπόλυσις σ 538 Α 105 Γν. Εἰς.- μόνον κατὰ νικήσαντος δαδίκου σ 545 Α 37.- εὐθύνη ἐκ πράξεων πλοιάρχου· ἀπαλλαγὴ διὰ συμφωνίας· μὴ διάκρισις βαρέος· ἢ ἐλαφροῦ πταίσματος ἀπόδοσις ληρθέντων ἀναιρεθείσῃ· ἀπόδειξις καταβολῆς σ 546 Α 38.- προβολὴ ἀνυπάρκτου ἐρείσματος· πρόσθετα ἐρείσματα πρωτοδίκου ἀποφάσεως σ 548 Α 43.- κατὰ ποινικῆς ἀποφάσεως· κράτησις ἐν φυλακῇ· πύττωσις· κινδυνόφυλακος σ 549 Α 107. αἰτήσεις διὰ μὴ ἀκρόασιν ἐπὶ αἰτήσεως· βεβαίωσις προβολῆς διὰ πρακτικῶν σ 568 Α 113 καὶ 116· δι' ἑλλείψει βεβαιώσεως στοιχείου παρανόμου βουλήσεως· ἀπόλυσις σ 569 Α 117.- καταδικῇ ἐπὶ προστίμῃ· κατάθεσις νομίμου προστίμου μετὰ προθεσμίας· εἰσαγωγὴ ἀνευ κλητεύσεως σ 569 Α 119.- κατὰ πρωτοδίκου ἐπικυρωθείσης ὑπὸ ἐφετείου· ἀπαράδεκτος σ 577 Α 60.- ἐπιδίκασις χρηματικῆς ἀποζημιώσεως ἀντὶ ἀφαιρέσεως ἰδιοκτησίας· μὴ βεβαίωσις ἀδυνάτου ἀποδόσεως σ 578 Α 61.- δημόσιος κατήγορος· ἀθωωτικὴ ἀπόφασις σ 578 Α 121.- ἐνώπιον γραμματέως κακουργιοδικῶν· μὴ περιέχουσα λόγον· ἀναφορὰ εἰς ἐκτεθητομένους· ἀπαράδεκτος σ 579 Α 141.- πλαστογραφία· μὴ θύσις ζητήματος ἀποκρίσεως σ 580 Α 142.- παραβίασις δεδικασμένου· οὐ λόγος σ 600 Α 149.- ἀπόρριψις αἰτήσεως παρατάσεως ὡς ἐκπροθέσμου καὶ ἀδυσίμου· προβολὴ μόνον τοῦ ἐρείσματος ἐκπροθέσμου· ἐπάρεχαι ἐτέρου σ 518 Α 78.- ἀπόρριψις ἀγωγῆς· οὐ κατάργησις διωδικῆς ἀνταγωγῆς σ 618 Α 80.- ἀπαράδεκτον ἐπὶ δικῶν ἀποζημιώσεως ἐξ ἐξωραίστου Κηφισίας· ἔκτασις σ 621 Α 83.- προδικαστικαὶ περὶ ἀποδείξεων ἀπαράδεκτον σ 622 Α 84.- καταδικῇ ἀνηλίκου δι' ἰσοδα προσωπικῇ κρατήσῃ σ 625 Α 154.- ἀπόφασις πρωτοδίκου ἢ ἀναθεωρητικοῦ· ὑπέρβασις καθήκοντων· καὶ ἀναρμοδιότης σ 626 Α 157.- ἀναθεωρητικὸν· βεβαίωσις ὑπέρβασως χρόνου πλαστογραφίας ἐν ἀποφάσει στρατοδικείου· ὁρισμὸς χρόνου ὡς πρὸς ἕνα κατηγορούμενον· σύστασις· διάκρισις εὐθύνῃς σ 626 Α 157.- μὴ παράστασις ἀναιρεσίοντος· κατάθεσις παραβόλου· συζήτησις σ 633 Α 88.- μὴ προσβαλλόμενον ἐρείσμα· στήριξις διατακτικοῦ· περὶ τῆς ἐξέτασις ἄλλων λόγων σ 637 Α 95.- ἀμφισβήτησις ἀκριβείας ἀντιγράφου φορολογικοῦ καταλόγου· μὴ διάταξις παραγωγῆς πρωτοτύπου σ 639 Α 98.- ἀοριστία ἀκυρωτικῶν λόγων σ 640 Α 102.- κατ' ἀποφάσεως ὑπὸ ὁρκον ἐπικυρωθείσης ὑπὸ ἐφετείου· ἀπαράδεκτον σ 649 Α 104.- ἐκτίμησις ἀγωγῆς· περὶ λήψεως στοιχείου· διανομὴ κυρίου νομῆ αὐτ.- λόγοι μὴ κοινοποιήθεντες· ἀπαράδεκτον σ 650 Α 104.- κατ' ἀποφάσεως προπαρασκευαστικῆς σὺν τῇ ὁριστικῇ· μὴ κοινοποιήσεως ἐπιταγῆς κακῶς ἐπιδικασθέντος· παρὰ τῆς· εἰδικῇ πληρεξουσίου σ 651 Α 107.- μὴ λήψις ὑπ' ὄψιν ἐπικληθέντος ὁρκου αὐτ.- κατ' ἀποφάσεως συμβουλίου μεταλλευτῶν· ἀπαράδεκτον σ 652 Α 109.- κατὰ ποιν. ἀποφάσεως· προθεσμία πενθήμερος· παράστασις πληρεξουσίου· οὐ παρέκτασις ἐξ ἀποστάσεως σ 653 Α 159 Γν. Εἰς.- μὴ τήρησις προθεσμίας κλήσεων· ἐρήμην δίκην· παρὰ-

στασις διὰ πληρεξουσίου· περιπτώσεις ὑπέρβασις καθήκοντος· μόνον ὑπὸ εἰσαγγελίας· ἔκδοσις ἀποφάσεως· ἀπουσία συνηγόρου· ἔμμετος βεβαίωσης παραιτήσεως ἀγορεύσει αὐτ. Γν. Εἰς. - ἀπόφασις πλημμελειοδικαίου ἐρήμην· ἀνακοπή· ἀντιμωλίαν ἀπόφασις· μεταγενεστέρα ἐρήμην· ἐπικύρωσις πρώτης ἐρήμην ἀκυρωθείσης· μὴ τήρησις διατάξεων ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος· ἀναίρεσις· παραπομπή σ 656 A 162 Γν. Εἰς - λόγοι κατ' ἀποφάσεως ἐρήμην· ἀναίρεσις τελευταίας· περιττή εξέτασις σ 657 Γν. Εἰς.

* **Ανατιολόγητον**· ἰσχυρισμοῦ μετατροπῆς ὑποθήκης πρὸς τελεσιδικίας σ 3 A 161. - ἰσχυρισμὸς ἀορίστου χρόνου πλειστηριασμοῦ· μὴ λήψις ὑπ' ὅψιν σ 20 A 179. - σιωπή ἐπὶ ἰσχυρισμοῦ ἐστερμένου νομικῆς ἀξίας σ 50 A 186. - ἀπόκρουσις ἐγγράφου ὡς μεταξὺ τρίτων· στήριξις ἐπὶ προσβαλλομένου συμβολαίου ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄλλο· μὴ βεβαίωσις ιδιότητος συμβαλλομένου· ἀνατιολόγητον σ 69 A 213. - ἰσχυρισμὸς ἀδυσπότου διὰ κοινῆς χρήσεως γηπέδου ρυμοτομουμένου· μὴ λήψις ὑπ' ὅψιν σ 73 A 217 - ἐπὶ ἰσχυρισμῶν μὴ στηριζόντων ἀπόφασις σ 101 A 240. - ἰσχυρισμὸς ὑπερημερίας ὀρείζεται πρὸ ἐκχωρήσεως ἐπιταγῇ· μὴ λήψις ὑπ' ὅψιν σ 145 A 210. - προσωπικότης τόκῳ ἀγωγῆς· ἔμμετος ἀπόκρουσις σ 147 A 272. - ἰσχυρισμοῦ παύσεως συνεταίρων σ 177 A 296. - ἐπικλήσις ὅρκου ἐπιβληθέντος πρὸς ἀπόδειξιν ἄλλου θέματος σ 179 A 303. - ἔνστασις ἐξοφλήσεως ἀόριστος σιωπηρὰ ἀπόρριψις σ 183 A 310. - ἐπὶ ἀπαράδεκτου κατ' ἀντεφίσεως σ 183 A 310. - ἰσχυρισμὸς φόρου ὧνίων· παραδογὴ φόρου σφαγίων· οὐκ σ 226 A 366. - ἀπόρριψις ἐπὶ ἐφέσει ἀγωγῆς καὶ ἀναγωγικῶν ἀπαιτήσεων· αἰτιολογία μόνον δι' ἀπόρριψιν ἀγωγῆς σ 226 A 368. - ἰσχυρισμὸς ἀνακλήσεως κλητεύσεως παραστάσεως· ὁρκοδοσία· μὴ λήψις ὑπ' ὅψιν σ 228 A 370. - τεκμήριον ἐκ μὴ δόσεως ὅρκου μετ' ἀνέκκλησιν ἐπιβαλοῦσθαι ἀποφάσεως σ 244 A 398. ἐπὶ ἀγρήτου ἰσχυρισμοῦ σ 245 A 500 καὶ 370 A 496. ἀοριστία ἀγωγῆς λήψις ὑπ' ὅψιν ἐν συνόλῳ· οὐκ ἀνατιολόγητον σ 259 A 418. ἐπὶ ἀσημάντου ἰσχυρισμοῦ σ 279 A 441. - ἰσχυρισμοῦ ἀντικειμένου εἰς βέβαιον ἀνακοπῆς· μὴ προσδιορισμὸς ἀπορριφέντων λόγων ὡς μὴ περιεχομένων ἐν ἀνακοπῇ κατ' ἐκτελέσεως σ 290 A 451. - ἀπορρίψεως ἰσχυρισμοῦ μὴ περιεχομένου ἐν τῇ ἀγωγῇ· ἐπουσιώδης σ 292 A 455. - ἐπὶ ἰσχυρισμοῦ ἐτοιμορρόπου ἐπὶ διαλύσει μισθώσεως· μὴ παραγωγή προτάσεως· ἀναπόδεικτος σ 323 A 464. - ἰσχυρισμὸς ἐνεργείας πραγματογνώμοσύνης μεταγενεστέρου χρόνου ἀγορᾶς· ἐκδοχὴ κατὰ χρόνον ἀγορᾶς σ 324 A 472. - ἐπὶ ἐπουσιώδους καὶ ἄνευ νομικῆς ἐπιρροῆς 2 326 A 473. - ἐπὶ ἀκυρωθέντων πραγματογνώμοσύνης· κρίσις μὴ ἀνάγκης ἰδιαζούσης ἐμπειρίας· πραγματογνώμοσύνη ληφθεῖσα ὑπ' ὅψιν ὡς γνωμοδότησις σ 341 A 485. - κρίσις ὠρισμένου ποσού κληρονομίας μετ' ἀφαίρεσιν χρεῶν· ἔμμετος ἀπάντησις ἔχοντι λαβεῖν σ 341 A 485. - δύο διαθήκαι· προσβολὴ δευτέρας ἀφαίρουσας διὰ πρώτης καταληφθέν· προσβολὴ φαλκιδίου· μὴ ἵπóκτησις ἐκ προσβολῆς δευτέρας διαθήκης σ 353 A 487. - ἐπὶ ἀγρήτου ἰσχυρισμοῦ σ 370 A 496. - ἀγωγή κατ' ἀσφαλιστοῦ· περιορισμὸς ἐν γενικαῖς ἀθεταῖς· ἰσχυρισμὸς σχετικὸς μερικῇ ἀβάρῃ· μὴ λήψις ὑπ' ὅψιν σ 405 A 520. - ἐκδοχὴ δεδικασμένου ἐξ ἀποφάσεως ὑπὸ ὅρκον καὶ δόσεως· προσβολὴ ἐκκρεμότητος ἀντιρρήσεων· μὴ λήψις ὑπ' ὅψιν σ 410 A 532. - ἐπὶ ἰσχυρισμοῦ αὐθαίρετου ἀρνήσεως

παραλαβῆς ἔργου· μὴ ἀναφρὰ λόγου· ἀοριστία σ 450 A 542. - ἐπικλήσις συντηρητικῶν μαρτυριῶν· βεβαίωσις λήψεως ὑπ' ὅψιν ἐγγράφων καὶ τεκμηρίων σ 465 A 541. - ἰσχυρισμοῦ εὐπορίας συζύγου· ἐκδοχὴ· ἐπιστροφή προίχης λόγω πενίας σ 487 A 9. - ἔμμετοι αἰτιολογίαι ἀπορριφέντων ἰσχυρισμῶν σ 488 A 13. - μὴ ἀποδεικνυομένης ὑποβολῆς ὁρου σ 547 A 39. - μὴ λήψις ὑπ' ὅψιν ἰσχυρισμῶν ἀποκλήσεως βέβαιων ἀνωγῆς σ 566 A 58. - ἐπὶ ἐπικουρικῆς αἰτιολογίας ἐσφαλμένης σ 598 A 74. - ἀτελής αἰτιολογίας σ 59 A 147. - ἐπικλήσις λογαριασμοῦ γραφέντος ὑπ' ἄλλου κατ' ἐντολήν· τεκμήριον· μὴ λήψις ὑπ' ὅψιν σ 618 A 77. - ἀπόρριψις δι' ἀναφορὰς λόγους προηγούμενης ἀποφάσεως σ 619 A 78. - βεβαίωσις λήψεως ὑπ' ὅψιν πάντων ὑποβληθέντων ἐγγράφων σ 618 A 79. - κοινοποίησις ἀγωγῆς πληρεξουσίου· ἰσχυρισμὸς δικαιοῦματος παραλαμβάνειν ἀγωγὰς· μὴ λήψις ὑπ' ὅψιν σ 637 A 96. - ἐπιχειρήματα συνεπτυγμένα ἀπόκρουσις· οὐ χρεία ἰδίας αἰτιολογίας σ 638 A 100. - ἰσχυρισμὸς μὴ ἰσχύος ἀτάκτου ὀπισθογραφήσεως· θάνατος ὀπισθογράφου· παύσις ἐντολῆς σ 641 A 103.

* **Ανακοπή**· διαμονὴ ἐν ἀλλοδαπῇ N. ΑΥΓΘ· παράστασις πληρεξουσίου· μὴ κατάθεσις προτάσεων· ἐνέργεια ἀνακοπῆς ἄνευ πληρεξουσίου· ἔγκρισις· οὐ προσδίδει ιδιότητα ἀντικλήτου σ 29 E 587. - δευτέρα· ἀκυρότης συζητήσεως ἐπὶ πρώτης· ἐγγραφὴ συνήθους ἐν ἐμπορικῷ πινακίῳ· ἐν πινάκιον· κανονισμὸς· ἐκδίκασις ἐκ προσήκοντος τμήματος κατὰ προτίμησιν· ὑπόθεσις ἐμπορικῇ· πρᾶξις μὴ καθ' ἑαυτὰς ἐμπορικαί· παρακολούθημα ἐπιχειρήσεως ἐμπορικῆς ἐταιρίας· ἀνακόπτων· μὴ διορισμὸς ἀντικλήτου· κοινοποίησις πράξεως γραμματαί· συνοπτικότης· ἀπόδειξις διορισμοῦ ἀντικλήτου· δόλια παράπεισις εἰς ἐρημοδικίαν· ἐγγραφὴ πινακίῳ πρὸς προθεσμίας· ἔλλειψις μνείας ἐγγραφῆς ἡμέρας καὶ ὥρας σ 45 E 588. - δευτέρα· ἀπαράδεκτον· προϋπὸθεσις νομίμου ἀπορρίψεως πρώτης· συνοπτικότης ἀνεξαρτήτως ἀρχικοῦ χαρακτῆρος διαφορᾶς· πρᾶξις προτιμῆσεως· κοινοποίησις γραμματαί· προθεσμία προεδρικῆς πράξεως· ἔναοξις ἀπὸ κοινοποιήσεως· παράλειψις διορισμοῦ ἀντικλήτου ἀνακόπτοντος συνέπειαι σ 50 A 191. - πρὸς ἀναγνώρισιν κυριότητος ἀπαιτήσεως· προσβολὴ συμπαγνείας· βεβαιωτικὴ ἀγωγή συμφέρον· κατάσχεσις ἀπαιτήσεως σ 60 E 600. - δευτέρα· ἀπόρριψις κατ' ἀντιμωλίαν· μὴ προσβολὴ τελευταίας ἀποφάσεως· προσβολὴ ἀναίρεσις ἐρήμην προσκολληθέντων· ἀπαράδεκτον σ 121 A 163 Γν. Εἰς - φόρου σφαγίων σ 145 A 259. - κατὰ συντηρητικῆς κατασχέσεως ἐπὶ νομῇ καὶ κυριότητι· προσβολὴ εἰκονικότητος τίτλου· ἀπόδειξις περὶ νομῆς· ἀνταπόδειξις· δίκη νομῆς· ἀπαράδεκτος ἔνστασις κυριότητος· κατάσχεσις ἀκινήτου· χρεὶα τρίτου μετὰ διεκδικήσεως ἐπ' ὀνόματι ὀφειλέτου σ 166 A 292. - κατὰ πινάκος κατατάξεως· μὴ πρότασις ἰσχυρισμοῦ βεβαίωσις μὴ προτάσεως ἄλλων πλὴν ἐξετασθέντων σ 184 A 311. - κατὰ ποσογράμματος πλειστηριασμοῦ· οὐ διεκδικητικὴ· οὐ κοινοποιητέα ὀρείζεται· ἀπόρριψις ποσηγνωμῆς ἀκυρωτικῆς ἐπὶ ἀπαράδεκτου· οὐ δεδικασμένον· πρὸ πλειστηριασμοῦ καὶ ἐγκαταστάσεως· λόγοι μὴ περιεγόμενοι ἐν ἀπαράδεκτον· μεταβίβασις τρίτῳ πρὸ ἐγγραφῆς ἐπιταγῆς τραπέζης· τί κρινοποιήτέον τρίτῳ· περιγραφὴ ἐν ποσγράματι· δαπάναι πρὸς βελτίωσιν ἐνυποθήκου· τρίτος διακάτοχος· οὐ παρακατάσχεσις σ 193 A 312. - ἐρήμην διασθῆαι μὴ κατοικία ἐν ἔδρῳ· διορισμὸς ἀντικλήτου· ἐπὶ

δοσις ἀντικλήτω ἢ διαδίκῳ προθεσμία σ 211 Α 345.- κατοικία ἐν ἔδρᾳ δικαστηρίου ἢ ἐκτὸς ἐρημοδικασθέντος· διορισμὸς ἢ μὴ ἀντικλήτου κοινοποιήσις διαδίκῳ ἢ ἀντικλήτῳ προθεσμίαι· περὶ τῆς σ 216 Ε 1338.- διεκδικητικὴ προκώπου ἀκινήτου· σύζυγος ὀφειλέτης· κοινοποιήσις σ 219 Ε 853 Π 105 - κατ' ἐπιταγῆς ἀποφάσεως ἐπιδικαζούσης νομῆν· μισθωτῆς καὶ οὐ· συμφέρον σ 241 Α 389.- κατοικία ἀμφοτέρων διαδίκων ἐν αὐτῷ τόπῳ ἐκτὸς ἔδρας δικαστηρίου· παρέκτασις προθεσμίας σ 252 Ε 874.- διεκδικητικὴ· κατὰ τὰς ἀκινήτων· προθεσμία ἐφέσεως· ἐπιδίωξις ἀκυρώσεως κατασχέσεως λόγω κυριότητος ἀνακρίπτοντος· οὐκ ἔννοσις ἀγωγῆς κυριότητος καὶ νομῆς σ 253 Ε 1317.- κατὰ πίνακος κατατάξεως· λόγος μὴ περιεχόμενος· ἐνστάσις ἐξουλήσεως ἀόριστος σκέψις ἐπὶ ὑπολογισμοῦ ἀνεξέλεγκτον σ 279 Α 441.- τόποι· κατὰ τὰς δύο ἐπὶ μὴ ὑποβολῇ παραπόμενου αὐτοῦ.- κατ' ἐπιταγῆς· μὴ ἐπακολουθήσις κατασχέσεως ἢ προσωποκρατήσεως· οὐ δίκη περὶ ἐκτέλεσις σ 303 Ε 1597.- διεκδικητικὴ· προκαταρκτικὴ προσβολὴ συμβολαίου ἐπὶ καλύψει ἀναδοχῆς συζυγικοῦ χρέους καὶ δωρεᾶς μεταξὺ συζύγων γυνῶσις τρίτου σ 327 Ε 1679.- κατὰ προσκλήσεως συμβολαιογράφου πρὸς καταβολὴν ἐκπλειστηριασμοῦ καὶ πλειστηριασμοῦ· λόγοι μὴ περιεχόμενοι ἐν ἀπαράδεκτον σ 334 Α 476.- ἀναίρεσις τῆς ἐπ' ἀνακοπῇ ἐκδοθείσης ἀποφάσεως· ἐρημοδικία ἐν δικαστηρίῳ παραπομπῆς· ἀνακοπῇ σ 348 Ε 632.- ἐρημοδικία· μὴ διορισμὸς ἀντικλήτου ἐν ἔδρᾳ δικαστηρίου· κατοικία ἐκτὸς παρέκτασις προθεσμίας σ 355 Α 493.- κατὰ δηλώσεως ἐπὶ κατασχέσεως χρεοτὶ δημοτ. εἰσπράκτορος· δὴ· ὡς εἰσπράξεως ἀλλ' ἀποδόσεως· ἀνόφλητος· βάρος ἀποδείξεως σ 359 Ε 1744.- κατὰ πίνακος δικηγορικοῦ· ἀρμοδιότης· ἐπακολουθήσασα ἐκτέλεσις· ἐνστάσις ἀνεκαθάριστοι· ὅρκος παρόντι διαδίκῳ· ἐπιφύλαξις σ 362 Ε 929.- κατὰ πίνακος κατὰ ἀξίως· δικαστικὸς πληρεξούσιος· δικηγόρος παρασταθείς ὡς ἔμπορος· ἀνταποκριτὴς· Ἐδν. Τραπεζῆς· οὐ δυνατὴ νομιμοποίησις σ 377 Ε 1784 - παραίτησις ἀνακοπῆς κατ' ἀποφάσεως ἑναρξίς ἰσχύος· ἐξουσίαις δι' ἐτέρας ἀποφάσεις· οὐ τελεσιδικίαν πρὸ κοινοποιήσεως τροπὴ προσημειώσεως ὑποδότη· προθεσμία σ 379 Ε 940.- ἐπ' ἀνακοπῆς περὶ ὑποθέσεως ἀπαράδεκτου μὴ ἐγγραφῇ εἰς τὸ πινάκιον· ἀνασυστήσεως· παράτταςις δικηγόρου· ἐρημοδικία δι' ἑλλειψιν πληρεξουσίου· ἀκυρότης συζήτησεως σ 390 Ε 1818.- κατὰ πλειόνων πινάκων δικηγορικῶν· ἀρμοδιότης σ 402 Α 514.- κατὰ δηλώσεως ταμίῳ· ἀρμοδιότης σ 418 Α 525.- παραίτησις ἐπ' ἀνακοπῆς κατ' ἐφεσίμου· ἐνέργεια· δευτέρας· ἀπαράδεκτος αἰτησις ἀναίρεσεως κατὰ πρωτοδίκου σ 418 Α 526.- κατοικία ἐν αὐτῷ τόπῳ· παρέκτασις ἐξ ἀποστάσεως ἔδρας δικαστηρίου σ 428 Ε 964 - κατὰ πλειστηριασμοῦ· νέοι λόγοι διὰ μεταγενεστέρου δικηγόρου· οὐ διὰ προτάσεων· ἀπευθυνταί· τίνι σ 445 Ε 795.- κατὰ δηλώσεως τρίτου· ἀρμοδιότης ἐκ κατασχέσεως ἀπαιτήσεως· χρέος ἐκ συναλλαγματικῆς θάνατος κομιστοῦ· ἀπογραφῇ· παῦσις λόγου ἀκατασχέτου· προθεσμία τριακονθήμερος· οὐκ ὑπολογισμὸς ἡμέρας δηλώσεως σ 454 Ε 1875 - ἐκτέλεσεως· θέσις ἀνικόπτοντος· ἀπόρριψις λόγων ἀνακοπῆς· χαρακτηρισμὸς ἀποφάσεως σ 458 Ε 976.- ἀνακοπῇ κατασχέσεως ἐπὶ νομῇ· μὴ ἀναφορὰ τρόπου κτήσεως κυριότητος σ 465 Α 544.- κατ' ἀ-

ποφάσεως συνήθους φύσεως· συνοπτικότης διαδικασίας μὴ διορισμὸς ἀντικλήτου· διορισμὸς κατὰ πρώτην συζήτησιν σ 485 Γν. Εἰς.- κατ' ἐπιταγῆς· ἐπέλευσις κατασχέσεως κατ' ἐπίδοσιν· οὐ δίκη περὶ ἐκτέλεσιν σ 489 Ε 1952.- δανειστοῦ κατ' ἀποφάσεως ἐρήμην συνδίκων· ἀπαράδεκτος σ 497 Α 11.- κατ' ἀποφάσεως ὀριζούσης χρόνον παύσεως πληρωμῶν πτωγέυσαντος· οὐκ ἐμπόδιον προόδου διαδικασίας σ 514 Α 17.- κατ' ἐκτέλεσεως· δίκη περὶ ἐκτέλεσιν προθεσμίας ἐφέσεως· ἀνεπέκτατον σ 532 Α 28.- κατ' ἐπιταγῆς· νέοι λόγοι προτάσσειν ἐκτέλεσις ὑπὸ γενικῶν διαδόγων κληρονόμοι ἐξ ἀδιαθέτου· ἀπόδειξις περὶ ιδιότητος σ 542 Ε 1991.- κατὰ πίνακος· μόνον παρὰ συμβολαιογράφου σ 154 Ε 1997.- ἐρήμην δικασθεῖς· κατοικία ἔδρα δικαστηρίου ἢ διορισμὸς ἀντικλήτου· κατοικία ἀλλοχού· μὴ διορισμὸς ἀντικλήτου κοινοποιούντος ἀπόφασιν· προθεσμίαι· περιπτώσεις ἐπεντάσεως σ 556 Ε 214.- διεκδικητικὴ κατὰ κατασχέσεως ἐπὶ ἀλλοτρίας περιουσίας· πταίσμα· ἐπέλευσις ἀγωγῆς· πρόσθετος βῆσις διαφέροντος· εὐθύναι κληρονόμων ὠφελῆθαι ὀφειλέτης σ 569 Ε 2004.- κατὰ προσκλήσεως Ταμίῳ φάρος· κατανάλωσας εἰσπνευματικῶν· ἀπόφασις· Ἐφόρου· μὴ στηρίξις ἐπὶ πρωτοκόλλου ἐπιτοσίπης σ 570 Ε 2008.- κατ' ἐπιταγῆς γραμματίου διὰ ἐκπλειστηριασμοῦ· στασιασμὸς νομῆς· οὐκ ἐφαρμογὴ ἀρχῶν ἀγοραπωλησίας· στασιασμὸς κυριότητος· παρακράτησις πλειστηριασμοῦ· ταραχώρησις ἐμπορίου τρίτῳ διὰ λογαριασμὸν ὀφειλέτου· μὴ μεταβίβασις καὶ μεταγραφῇ ἀμφισβήτησις ταυτότητος παραχωρηθέντος σ 73 Π 557.- κατ' ἀποφάσεως· κοινοποιήσις ἀντικλήτω διορισθέντι ἐπιταγῇ· ἀκυρότης σ 588 Ε 2034 - κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως καὶ τῆς ἐπιταγῆς· οὐκ ἔννοσις περιεχόμενον σ 604 Ε 839.- ὑπὸ ἀγνώστου διαμονῆς· προθεσμία μέχρ' ἐκτέλεσεως σ 629 Ε 60 - κατὰ συμβιβασμοῦ πτωχεύσεως· ἀπόρριψις· ἐπαληθεύσις ἀπαιτήσεως ποσοστὸν συμβιβασμοῦ σ 630 Ε 60.- κατὰ πίνακος· κατατάξεως· ἀνταγωγῇ ἐπὶ ἀποζημιώσει διὰ δολίαν ἀνακοπῆν σ 631 Ε 952 - διὰ δίκου ἐν διαφόροις κατὰ κλίμας διορισμὸς ἀντικλήτων· κοινοποιήσις ἐρήμην ἀποφάσεως ἀντικλήτω οὐκ ἐπέκτασις σ 641 Ε 82.- ἐρήμην ἀπόφασιν πλημμελειοδικείου· εἰσαγωγῇ· ἀντιμωλίαν ὀφάσεως· ἀπόφασιν· ἀκύρωσις ἐρημοδικίας· μεταγενεστέρᾳ ἀπόρριψις ἀνακοπῆς· παραβίασις διατάξεων διαδικασίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος σ 656 Α 162, Γν. Εἰς.- κατὰ πλειστηριασμοῦ ἐν Κρήτῃ ἀποτελέσματα σ 662 Ε 223.

***Ανάκρισις**· περὶ αἰτίαις μόνον βουλευμάτων· ἄκυρος ἢ ματαίᾳ· ἐπανάληψις· περιστάσεις· διττῇ· ὑμνησις ἢ ὁκύνωσις τῆς μίαις σ 159 Π 27.- δασοφύλαξ· ιδιότης ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου· βεβαίωσις ἀδικημάτων δασῶν· ἐπαγωγῇ εἰσαγγελεῖ σ 225 Α 365.

***Ανανέωσις**· οὐ ρητὴ δὴ· ὡς· μερικὴ ἄφαισις χρέους σ 445 Ε 972 - δυνατὴ καὶ δι' ἐκδόσεως συναλλαγματικῆς τρέψεως· ἀπέδειξις σ 640 Α 102.

***Αναπλειστηριασμὸς**· ὑπερβηματιστής· μὴ καταβολὴ πλειστηριασμοῦ· ἐκλεκτικὸν δικαίωμα ἀναπλειστηριασμοῦ ἢ ἐξαναγκασμοῦ καταβολῆς γραμματίου σ 229 Α 373.- ἑλλειμμα· ἐξῆς καὶ ἀγωγῇ σ 327 Ε 1681.- στασιασμὸς κυριότητος σ 400 Ἀλφ.- ἐν Κρήτῃ περιπτώσεις σ 662 Ε 223.

***Ανασταδιανὸς Νόμος**· προσβολὴ ἐνστάσεως ἐν ἀ.

νακοπή κατ' ἐπιταγῆς· οὐ ταυτότης εἰκονικότητος σ 303 E 1597.- μὴ ἐφαρμογὴ ἐπὶ ἐκχωρήσεως ἀκυρωτικῶν ἀγωγῶν πτωχεύσεως ἐπὶ ἐγγυήσει σ 514 A 17.- ἐκχώρησις ἀντὶ ὠρισμένου τιμήματος· νέα ἐκχώρησις μετ' ἀφαίρεσιν τελεσιδίκως ἀναγνωρισθέντος ποσοῦ· ἀπώλεια τοῦ ὑπὲρ τὸ καταβληθέν σ 522 E 1483.

* **Ἀνατροπὴ**· διακοπὴ· πληρεξούσιον· ψήφισμα δι.μ. συμβουλίου σ 19 A 177.- μὴ κατάθεσις ἐκθ. ἐξετ. μαρτύρων· οὐ λογιστὰς παρεμπόπτων χρόνος σ 27 E 979 - ἡμῶδικοι· χωρισμὸς δίκης· ἀγωγή παρὰ τίνων σ 81 A 221.- κατ' ἐνηλικιωμένην ἐνηλικιωθέντος· ἀπευθυνθεὶς ἀγωγή· ἀπόδειξις ἐνηλικιότητος· γνωστοποίησις ἐπὶ ληθούσης ἐνηλικιότητος· βία διακοπὴ σ 149 E 1077.- ἀγωγή ὑπὸ ἐκδοχῆς σ 229 A 376.- ἐκχώρησις ἐπὶ δικῶν· μὴ ὑπεισέλουςις δίκῃ· ἐγγραφὴ ὑπὸ ἐκδοχῆς· οὐ διακοπὴ σ 268 E 879· διακοπὴ εἰδικῶ π. ηρεξουσίου· πληρεξούσιον δήμου· ἔγγ. α. φον διοικητ. ἀρχῆς σ 289 A 447.- διακοπὴ ἐρήμην ἀποφάσει· ἐνστάσεις ἀκυρότητος σ 298 E 1575.- διακοπὴ εἰδικῶ πληρεξ. νομικ. συμβούλιω σ 310 A 465· παραίτησις δίκης ὡς πρὸς τινὰς ἡμοδίκους· οὐ δυνατὴ ἀνατροπὴ ὡς πρὸς μὴ δικασθέντας· διαίρετον δίκαιον· ἀδαιρέτος διαδικασίᾳ σ 409 E 1834.- ἀγωγῆς ἀνατροπῆς· ἀγωγή προηγουμένη· ἀγωγὴ δευτέρα· οὐ παραίτησις ἀπὸ πρώτης· τελεσιδίκως ἀπόρριψις δευτέρας· μὴ παραίτησις προτέρας· ἀνατροπὴ· ἀπόρριψις πρωτόδικος· ἐφεσις ἀνατροπῆς ἐφέσεως σ 455 E 1· 80.- ἐξάμηνος π. ράσεις τριτοῦς ἢ ἐξάμηνος σ 464 Ἀλγρ.- ἐφεσις ἐπιδοθητικῇ· ἐναρξίς ἐκπρεμότητος· ὁμολογισμὸς τριτίας σ 643 E 120.

* **Ἀναψηλάρησις**· ἀντίφασις ἀποφάσεων τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἢ τμημάτων· τμήματα A. Πάγου· διάφορος δικαιοδοσία· οὐ χώρα σ 340 A 483.- ἐπιδίξεις πλεον αἰτηθέντος σ 370 A 496.

* **Ἀνηλικίος**· ἔγερσις ἀγωγῆς ἀνευ διατυπώσεων· χαρακτηριστὴ ἀκυρότητος σ 13 E 550.- βεβαίωσις ἀνηλικιότητος ἐν ποινικῇ ἀποφάσει· οὐ δυνατὴ ἀποδοχὴ πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐλλείψει νομιμοποιήσεως σ 87 A 148 Γν. Εἰς.- ὑπερβὰς τὸ 18ον ἔτος· δολία παράστασις ἐνηλικιότητος· δηλώσεις ἐν συμβολαίῳ ἐνηλικιότητος· ἀποδεικτικὸς δόλος· ἀποδοχὴ δικαιοπραξίας κατὰ γρόνον ἀνηλικιότητος· συστάσεις ἰσχυροποίησις· ἐναρξίς ἀποτελεσμάτων ἀπὸ συστάσεως σ 407 E 1059.- παραγραφὴ ἀγωγῆς ὑπερόγκου βλάβης οὐ κατ' ἀνηλικίαν· πώλησις μετὰ διατυπώσεως· προσβολὴ ἐπὶ ὑπερόγκῳ βλάβῃ· ἀποδ. μέσα σ 131 A 257.- ἀπόδειξις ἀνηλικιότητος· βάρος σ 143 E 1077.- πιστοποιητικὸν δημάρχου· ὅρος σ 167 A 293. οἰκεῖοι κληρονόμοι· ἐπανάληψις δίκης ἐκουσία ἀνευ διατυπώσεων· ἀποδοχὴ ὅρου σ 188 E 7· 7.- διαίτησις· κληρονόμοι συνομολογήσαντος συνοπασχετικόν· οὐ διορισμὸς διαιτητῶν σ 329 E 1075.- ἔγερσις ἀγωγῆς· γνωμοδότησις συγγεν. συμβουλίου σ 372 A 499.- συμπληρώσεις 14ον ἔτος· διαθέσεις κέ.δους ἐργασίας· κτῆσις ἀπροσπορίστου γρηματίου· συναίνεσις· περιπτώσεις ἡλικίας· διαχειρίσις πατρὸς σ 457 E 1920.- προσωπικὴ κράτησις κατὰ ὑπὸ τὸν ὅρον ἐνηλικιώσεως σ 473 A 81, Γν. Εἰς.- συνέσεις δίκης ἀρξαμένης ὑπὸ κληρονεμηθέντος· ἐπίτροπος· οὐ χρεια διατυπώσεων· παραίτησις ἀπὸ ἐνδίκου μέσου· μὴ ἐπιρροὴ οὐσίας σ 620 A 82.- καταδικαὶ ἐξόδοις· οὐ προσωπικὴ κρατήσεσι σ 625 A 154.- πώλησις ἀκινήτου ἀνευ διατυπώσεων· τίνων· παρέλευσις δετίας ἀπὸ ἐνηλικιώσεως· παραγραφὴ· προσβολὴ ὑπὸ παντὸς σ 611 E 82.- μέλιτις χρόνου

ἀνηλικιότητος· ἐναρξίς παραγραφῆς σ 612 E 82.

* **Ἀνταγωγὴ**· πρωτόδικος παραπομπὴ ἰδιαίτερᾳ συζητήσει· ἐφέσιμος ἐπικύρωσις μὴ ὑποβολὴ διὰ ἀπολογητηρίου· ὑπόθεσις συνήθης· ἀναρμοδιότης σ 499 A 14.- πρὸς ἐπιστροφὴν πωλ. θέντος οὐ τὸ ἀντίτιμον κάτεβλήθη ἐν ἀκύρῳ πληρωμῇ πτωχεύσεως· προσβολὴ συμψηφισμοῦ ἀποδοτέου πεσοῦτος σ 514 A 17.- ἀνταγωγικαὶ ἀπαιτήσεις· ὑποβολὴ πρωτόδικως· παραπομπὴ ἰδιαίτερᾳ συζητήσει· ἐπικύρωσις ἐφέσιμος· ἀναρξίς ἐπανάληψις παραπαικῆς ἰδιαίτερᾳ συζητήσει· ὅκλ B τμήματος· παράλειψις πρώτου βαθμοῦ κεφαλαίου μὴ παραπεμφθέντος πρωτόδικως σ 561 A 51.- εἰσαγωγὴ παρὰ δικαστηρίῳ ἀγωγῆς· ἐξαίρεσις γεν. δικαιοδοσίας ἐναγομένου· καὶ ἐν παραίτησιν ἀγωγῆς· ὁμολογία ἀγωγῆς· ἰδιόχουσα δικαιοδοσία ἀνταγωγῆς· ἀπόρριψις ἀγωγῆς· παραπομπὴ ἁρμοδίου δικαστηρίου σ 619 A 80.

* **Ἀνταλλαγή**· μετεξὺ συζύγων· ἰδιότης ἀνταλλαγέντος· ζημία ἀνδρός· ἀκυρότης ἐπὶ ὑπερβάλλοντος· προσδιορισμὸς ἄξιας ἐν προικοσυμμάτων· διατακτικὰ ἀπόδειξις σ 589 E 2036.

* **Ἀντέφεσις**· μὴ περιορισμένης εἰς κεφάλαια ἐφέσεως· ὑποβολὴ διὰ προτάσεων· ἀπαράδεκτος σ 54 A 195, σ 125 E 715.- ἐπὶ συνήθους ὑποθέσεως πάντως δι' ἰδίου δικαστοῦ σ 126 E 715.- κατ' ἀποφάσεως ἐπιδικασάσης τόκους· προτάσεις σ 337 A 475.- διὰ προτάσεων κατὰ κεφαλαίου μὴ προσβληθέντος δι' ἐφέσεως· ἀπαράδεκτος σ 339 A 476.

* **Ἀντικλήτος**· μὴ διορισμός· ὑπόθεσις ἐμπορικῆς κοινοποίησις γραμματαί· συνοπτικῆς· ἐκ κλήσεως· ἰσχυρισμὸς διορισμοῦ ἀντικλήτου ἀπόδειξις· οὐ μάρτυρες σ 45 καὶ 46 E 588.- παράλειψις διορισμοῦ ἀνακόπτων· συνέπαισι σ 50 A 191.- ἐρήμην δικασθεῖς μὴ κα. οἰκία ἐν ἔδρᾳ· διορισμὸς ἐπιδόσις ἀντικλήτῳ διαδίκῳ· ἐπέκτασις προθεσμίας σ 211 A 345.- διορισμὸς ἢ μὴ κοινοποίησις ἐρήμην ἀποφάσεως· ἀνακοπὴ· προθεσμία σ 216 E 1338.- κοινοποίησις ὁριστικῆς ἀποφάσεως· ἀπόδειξις ἰδιότητος πληρεξουσίου· ὅρος ἀπαράδεκτος σ 402 A 514.- θάνατος μετὰ ἐρμηδοικίαν· ἀνακοπὴ· οὐ διακοπὴ σ 411 E 968. κοινοποίησις ἐπιφέρουσα διακοπὴν ἀνατροπῆς σ 464 Ἀλγρ.- ἐπὶ ἔμφορ. καὶ συνοπτ. ὑποθέσεων· διορισμὸς καὶ ἐν ἀκροατηρίῳ· μὴ διορισμὸς ἐν ἀνακοπῇ· κοινοποίησις εἰς γραμματαί ἐλλείψει ἀντικλήτου· μόνον μετὰ ἀρραλίσιν διορισμοῦ ἐν ἀκροατηρίῳ σ 481 A 1 Γν. Εἰς.- ἀνακοπὴ κατὰ συνοπτικὴν διαδικασίαν· ὑπόθεσις συνήθους φύσεως· προτίμησις προέξου αὐτ. Γν. Εἰς.- ἀνακοπτομένου μὴ κατοικοῦντος ἐν ἔδρᾳ ἀνακόπτων· ἀτοικὸς ἔδρα δικαστηρίου· προθεσμία ἀνακοπῆς σ 556 E 214.- μὴ δικηγόρος· θάνατος· γνωστοποίησις· βία διακοπῆς· δικηγόρος· διακοπὴ ἀνευ γνωστοποιήσεως· ἰδιότης πληρεξουσίου· διορισμὸς διαμειβομένοις· ἐγγράφοις σ 578 A 64.- ἐπιταγὴ διορισθεῖς· δυνατὰ κοινοποίησις αὐτῶν· ἀνακοπὴ κατ' ἀποφάσεως· οὐ κοινοποίησις· ἀκύρωσις· ἐφετηρία προθεσμίας ἐφέσεως σ 588 E 2034.

* **Ἀνώνυμος**· ταροχὴ ὑπηρεσιῶν ἐπὶ σκεπῶ ἀποζημιώσεως· ἀποδ. μέσα σ 636 A 93.

* **Ἀξιώματικοί**· διορισμὸς λογιστοῦ ναυτικοῦ ἐκ θέσεως μὴ ἀξιώματικ· οὐ διάταγμα· οὐ καταχωρητέον ἐν Ἐφ. Κυβ. πρὸ ἐκτελέσεως· ἐκτέλεσις κοινοποίησις διορισμοῦ πρὸ παραίτησεως· ὑπουργοῦ σ 2 A 116.- ἐν ἀποστρατείᾳ· βόθθημα μετοχικοῦ ταμείου· κλήσις εἰς ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν παῦσις βοηθήματος σ 291 A. 454.- στερηθεὶς βαθμοῦ ἢ συντάξως ἀποφάσει· ἀνάληψις μετοχῆς ἐν μετοχικῶ ταμείῳ· ἀποκατάστασις· οὐ· ἐπαναφορὰ ἐν βαθμῶ

καὶ μεταγῆ ἐπὶ ἐπιστροφῇ ἐξάρεσις ὑπὲρ αὐτο-
παγγέλτω· ἀποστρατευμένων σ 356 Α 494.- πα-
ραγραφὴ προσωπικῶν ἀγωγῶν κατὰ τοῦ δημοσίου
ἐκ παραβάσεως τῶν περὶ προβιβιμοῦ καὶ κατα-
στάσεως νόμων· ἐνοια· ἀναγνώρισις· πα. αγραφή
λογιστικοῦ νόμου σ 523 Ε 988.- βιβλὸς παρανόμως
ἀπονεμηθεὶς· ἀνάκλησις Δ. οὐ χρεῖα μνάσις· μὴ
ἐπιθεωρήσεως ἔτους προβιβισμοῦ σ 531 Α 24.-κα-
ταδίκη ἐπὶ πλημμελήματι· ὑπερδύμνος φυλάκισις·
μὴ προσμέτρησις στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ· μετρί-
σις χάριτι· ἀρχαιότης σ 657 Ε 181, Π 4456.

*Απαγορεύσεις : προσωρινὸς διαχειριστής· ἐκποίη-
σις ἀκινήτων σ 9 Ε 1930.- κατάδικος εἰρκτῇ
νόμιμος· διάρχεια· ἐκτίσις ποινῆς· ἐπιδόσεις σ
408 Ε 1834.

*Απαγωγή : ἐπὶ σιωπῇ ἀκολασίας ἢ ἀναγκάσεως
εἰς γάμον διαζευχθεὶς· οὐ στοιχεῖα ἀμρότερα οὐ
δύο τρόποι· στήριξις ἀποφάσεως ἐπὶ τοῦ ἐνδὲς σ
134 Γν. Εἰς - ἐγκλησις· μὴ ὑποβολή· ὁμολογία
ἐκανοποιήσεως· δῆλωσις μὴ ἐπιθυμίας τιμωρίας·
ἐναντία μεταγενεστέρα· μῆνυσις κυρίας πράξεως
περίληψις συναιτιῶν σ 625 Α 154.

*Απάτη : στοιχεῖα· γνώσις οὐ χρεῖα ἐπαναλήψεως
ἐν ἐκάστῳ στοιχείῳ· ψευδὴς παράστασις· παρα-
σιώπησις πρὸς ζημιωθέντα· οὐ χρεῖα συναφείας ἀ-
πολύτως καὶ ζημιωθέντος σ 534 Α 100 Γν. Εἰς.-
ψευδὴς βεβαίωσις ἐνώπιον συμβολαιογράφου· ταύ-
τότητος συμβαλλομένου· ζημία· τοῖτου· ἀδιάφορον
ἀκυρότητες δικαιοπραξίας· προσβολή ἀποζημιώ-
σεως· γρόνος σ 549 Α 108 Γν. Εἰς.

*Απογραφή : παράστασις ἐν· ἐπιφύλαξις μετὰ ἐ-
ναρξίν· ἀποδογὴ διαθήκης σ 186 Ε 1135.

*Αποδεικτικὰ μέσα : κοινοποιήσεως διορισμοῦ ἀ-
ξιοματικῶν· μάρτυρες σ 2 Α 156 - ἐταιρία ἀνευ
διατυπώσεων· συνέταιροι· ἔμποροι· σύσεις σ 14
Ε 581 Π 3111.- ἐθίμου σ 157 Ε 762 Π 892.-
ἐν σιωπῇ· ἐντολῇ· ἐμπορικότης· κακὴ διατύπω-
σις θέματος· οὐσιώδεις ἰσχυρισμοί σ 168 Ε 110.-
ἐπὶ ἀποδογῇ πωλήσεως ἐμφυτευτικοῦ δικαιώμα-
τος σ 216 Ε 1347.- ἰσχυρισμὸς ἐξορήσεως· ἐμπο-
ρικότης ὡς πρὸς ἐνάγωντα· οὐ μάρτυρας σ 266 Ε
1440.- γνωστοποιήσεως ἐγγράφων φορτώσεως καὶ
ἀπωλείας σ 267 Ε 1445.- γραμματίων· πρὸς ἀ-
πόδειξιν καταβολῆς στρατ. ἐντιστοιχισμάτων· ἀπα-
ράδεκτος ὅρκος σ 339 Α 477.- ἐνπύκτων περιεχο-
μένου ἐγγράφου· πότι· δικαιοπραξία καλύπτουσα
αἰσχροκέρδειαν σ 381 Ε 3.- γνώσεως ἄρσεως· προ-
σημειώσεως σ 387 Α 507.- ὀπισθογράφῃσις ἐν
λευκῇ· ὑπέρβασις· ὁρίων ἐντολῆς· οὐ μάρτυρας ἐν
λευκῇ ἀπογραφῇ οὐκ ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως·
καταβολή ὑπὸ συνυπογράφου ἐκ συναλλαγματικῆς·
μάρτυρες σ 399 Ε 1809.- ἀδυναμία ἐγγράφου· μαρ-
τυρικὸν μέσον κατὰ περιεχόμενον ἐγγράφου σ 433
Α 533.- ἐκληκτορία δημοσίων προσόδων· ἐταιρία
ἐπὶ· οὐκ ἐπίτροψις μαρτύρων σ 441 Ε 1868.- πρὸς
ἀπόδειξιν συμβάσεως μέλους ἐταιρίας ὡς δια-
χειριστοῦ· τρίτοι σ 445 Ε 972.- καταβολῆς τρί-
τοις ἀπέναντι συμβαλλομένου μάρτυρες σ 471 Ε
1932.- διεκδικήσεως δάσους ὡς καλταλίου σ
523 Ε 270.- πάθημα ἐργάτου θαλάσσης ἐξ αἰφνι-
δίου συμβέντος· ἔκθεσις κλοιδάγου ἀποκλεισμοῦ
μαρτύρων ἐξάρεσις πνιγμοῦ ἢ θανάτου σ 529 Α
20.- ἐπίτροψις μαρτύρων πρὸς ἀπόδειξιν ἀδικήμα-
τος· οὐκ ἀκυρότης σ 536 Α 100.- ἐνστάσεως Βελ-
λαϊανέου δόγματος· ἀνέφικτον ἐγγράφου σ 505 Α
55.- προσβολῆς ἐγγράφου ὡς εἰκονικοῦ ἀδυναμία
ἐγγράφου· ἐνοια· μάρτυρες σ 565 Α 57.- ἐμπο-
ρικὴ ὑπόδειξις· ἐπιτροπεύον μαρτυρικῶν ἀποδεί-

ξεων· ἀνεξέλεγκτον σ 566 Α 58.- ὑποσχέσεως
προκρίσεως ἀντὶ μίσθοσ· παραγῆ ὑπερσιῶν σ 587
Ε 2014.- δωρεὰ μεταξὺ συζύγων· τοῖτοι· γνώσις·
κίλυψις εἰκονικότης σ 601 Ε 2012.- ἐπὶ παρο-
γῆς ὑπηρεσιῶν ἐπὶ σινοῦ ἀποζημιώσεως σ 636
Α 93 - πραγματικῆς κοινωνίας ἐν ἀδιατυπώτῳ ἐ-
ταιρίᾳ σ 658 Ε 137.- μεταβολὴ κοινοπραξίας εἰς
καθολικὴν ἐταιρίαν· μεταδίδασ· ἀκινήτων καθο-
λικῇ ἐταιρίᾳ σ 662 Ε 959.

*Αποδεικτικὴ δύναμις : ἐξωδίκου ὁμολογίας· λο-
γοδοσία σ 213 Α 352.- ἀσποπάσματος χρηματι-
κῶν καταλόγων δημοσίου σ 459 Ε 978.- ἐκδό-
σεως κλητῆρος βεβαιούσης ἀπορίαν καὶ ἀδυναμίαν
πρωτοεσιλέτου σ 587 Ε 2004.- συμβολαίων μετὰ
τρίτων σ 638 Α 100.

*Απόδειξις : διεξαγωγή ἐκτὸς ἔδρας· παρέκτασις
ἀποστάσεως ὁμολογισμὸς σ 13 Ε 569.- 24ωρον
κλήσεως διαδίκων καὶ μαρτύρων πρὸς ἐμφάνισιν·
24ωρον γνωστοποιήσεως μαρτύρων· παρέκτασις ἀ-
ποστάσει· οὐ κίλυψις ἐμφάνισις σ 17 Α 166.-
συντηρητικὴ περὶ παραφροσύνης· αἰτησις μέλλον-
τος κληρονόμου ἀπαράδεκτος σ 31 Αἰγ. Ν.- αἰ-
τησις παρατάσεως· ἐκπρόθεσμος· οὐ κώλυμα συζή-
τησεως οὐσίας· τελευταία ἡμέρα ἀποδείξεων· κοι-
νοποιήσεως μέχρις ἐκτὸς ὥρας σ 94 Ε 618.- ἐκτί-
μησις μαρτυρικῶν καταθέσεων ἀνευ διατάξεως ἀ-
ποδείξεως σ 99 Α 230.- βεβαίωσις ἀποφάσεως μὴ
προσαγωγῆς ἀποδείξεων· πλήρης ἀπόδειξις σ 213
Α 245.- ἀντιποίσεις ἰδίας νομῆς ὑπὸ ἐναγομένου·
ἀπλὴ ἄρνησις· οὐ κυρία ἀπόδειξις· ἀνταπόδειξις
οὐκ ἴδιον θέμα σ 116 Α 250 - ἐκχωρήσεως ἀγω-
γῶν μισθωτῇ· μὴ ἀπόδειξις ἐξ ἐπικαλουμένων
συμβολαίων· μὴ διάταξις περαιτέρω ἀποδείξεως σ
117 Α 252.- ἀπὸ· μέσα ἐπὶ ὑπερόγκου βλάβης σ
131 Α 257 - ἐκθεσις διζήσεως· ἀποδεικτικὴ δύνα-
μις σ 143 Π 799.- ἐκτελέσεως προσηκούσης συμ-
βάσεως· βέρος σ 149 Ε 1072.- ἀνελικιότητος βέρος
σ 149 Ε 1079.- βέρος ἐν ἀμφισβητήσῃ ἀξί· ἐπαί-
τησεων καὶ ἀσφαλείας Οἰκ. Ἐφορος σ 158 Ε 755
Π 734 - ἐγγράφον συμβάσεως ὅρκος κύρους συμ-
βίσεως σ 175 Ε 798 Π 2768.- ἡλικίας· μὴ τήρη-
σις ληξιαρχικῶν βιβλίων· ἀδυναμία ἐγγράφου
σ 183 Α 310 - κατασκευὴ ἔργου· ἐνστάσις μὴ προ-
σηκόντως ἐκπληρωθέντος συναλ·άγματος· ἀναγνώ-
ρισις σ 185 Ε 1125.- ἐκ δεικασμένου· οὐ χρεῖα
νίκης σ 188 Ε 797.- δεκανικὴ ἐξ ἐπιστάτων ἐγγρά-
φων· οὐ χρεῖα περαιτέρω σ 198 Α 325 - ὁμολογία
ἐνώπιον ἀνακριτοῦ· ἀρχὴ ἐγγράφου σ 203 Ε 803.-
ἀρχὴ ἐγγράφου ἐξ ἐπιστολῆς· ἑλλειψις ἰσχυρισμοῦ
ἐγγράφου ἢ ἀρχῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως· μὴ ἐπί-
τροψις ἑλλου μέσου ἀποδείξεως σ 209 Α 340.- ἀ-
ποδ. δύναμις ἐξωδίκου ὁμολογίας· ἐκτίσις· δικα-
στικὴ πεποιθήσις ἐξ ἐνδὲς ἀποδ. μέσου· οὐ περαι-
τέρω ἀπόδειξις ἀνταπόδειξις ἐξωδίκου ὁμολογίας·
ἐπικλήσις ἀποφάσεως πρὸς χαρακτηρισμόν· πα-
ραρρηνησία ὁμολογίας σ 213 Α 352 - ἐπὶ δόλου καὶ
ἀμελείας ἐξιοματικῶν ἰσχυρισμὸς πανικοῦ· ἄρνη-
σις ἀγωγῆς σ 231 Α 387 - κοινοποιήσεως ἀγωγῆς
πλὴν μαρτύρων σ 236 Ε 864 - πρὸς τελείσεως γά-
μου· οὐ χώρα παραγραφῆς σ 236 Ε 864.- ἐπὶ ἀ-
γωγῆς περὶ κλήρου, κληρονομικοῦ δικαιώματος καὶ
νεμῆσεως κληρονομικοῦ· ἐνστάσεως κατοχῆς ἐξ
εἰδικοῦ τίτλου σ 237 Ε 864.- σύκολλας ἐν συμφω-
νίᾳ καταβολῆς σ 238 Ε 549.- ἐπικλήσις συμβο-
λαίων πρὸς νομιμοποίησιν· ἐναντία ἐκτίμησις· οὐ
περαιτέρω ἀπόδειξις σ 244 Α 396.- οὐ δεκτὰ τεκ-
μήρια ἐν μεταδιδάσει ἀκινήτου αὐτ - προσκλή-
σεως πρὸς σύνταξιν ἐγγράφου ἀγοραπωλησίας Ε-

δοτηρίω κλητήρος σ 251 Ε 865 - παραγραφής στηρίζουσας άγωγήν· ένστασις παραγραφής άγωγής· ού διατακτέα ίδια απόδειξις σ 258 Α 417.- προτάσεως παραγραφής προτάσεις· έγγραφος· απόκρουσις· προαποδείξεις· βάρος· αποτελέσματα σ 267 Ε 1444.- κλήσις προς διεξαγωγήν· επέκτασις· έξ αποστάσεως· άκύρωσις διεξαχθείσης· αίτησις έκ νέου εξέτασεως των μαρτύρων· πότε σ 294 Ε 1546.- κατοικία διαδίκων· και μάρτύρων· έν τώ αύτῳ τόπω· κατοικία μαρτύρων· και έν άλλῳ τόπω· παράτασις· ως προς τούτους σ 295 Ε 1558· έμπορικῆς ιδιότητος· και άμφοτέρωθεν· πράξεως· μάρτυρας· άποκλεισμός· έν περιπτώσει· μή απόδειξεως έμπορικῆς ιδιότητος σ 296 Ε 1562.- έπιστολά· ού ληπταί· ύπ' όψιν προαποδεικτικῶς σ 330 Ε 1706.- κρίσις· ότι διατάγη· ανεξέλεγκτος ύπὸ 'Αρ Πάγου σ 341 Α 485.- άπόρου· και άπρόικου· χήρας· βάρος σ 343 Ε 1718· παραδοχή· μή προσβολή· ίσχυρισμού· άνευ απόδειξεως σ 353 Α 486.- άνακοπή· κατά δηλώσεως· επί κατασχίσεως· δήλωσις· εισπράξεως· άλλ'· αποδόσεως· άνόφλητον· βάρος σ 359 Ε 1744.- άγωγή· διαλύσεως· εταιρίας· προσβολή· ύπαιτιότητος· άνάγοντος· ούκ ιδιαίτερον θέμα· μόρφωσις· κρίσεως· έκ μαρτυριών· καταθέσεων· ού χρεία· ειδικωτέρας· μνείας σ 369 Α 491.- άρνησις· καταθέσεως· τίτλων· ύπὸ έπισπεύδοντος· έν πίνακι· κατατάξεως· απόδειξις σ 37 Α 509.- περιπτώσεις· συμφωνίας· δημοσίου· άνευ διαγωνισμού· αποδοχή· άνευ αποδείξεως σ 388 Α 511.- έντολή· προς μεταβίβασιν· άκινήτου σ 412 Ε 192.- αίτησις· περί διατάξεως· κρεισσόνων· μή απόφανσις· άνάφρασις σ 412 Α 63.- γνησιότητος· ύπογραφής· πραγματόγνωμοσύνη· απόδ. δύναμις σ 427 Ε 1857.- σύγχρονος· διατάξις· άγωγής· και ένστάσεως· επί παραγραφεί· έννοια σ 473 Ε 1922.- μή λήψις· ύπ' όψιν πιστοποιητικού· επιμελητού· βας· χορηγίας· ού παραβιάσις· διατάξεων σ 488 Α 9.- άναγνωρίσεως· κυριότητος· έξ έγγραφου· μή προσβολή· ού παραιτέρω· απόδειξις σ 497 Α 12.- ίθαγενείας· έκ πιστοποιητικών· και δηλώσεως σ 499 Α 14.- ύπαιτιότητος· πλοιάρχου· έν συγκρούσει· κατά προαποδείξιν· έκ ποιν· αποφάσεως· έκθέσεως· εξομολογήσεως· πλοιάρχων· και πληρωμάτων· πραγματογνωμοσύνη· έν ποινική δίκη· λήψις· ύπ' όψιν· ως τακμηρίων· άνευ διατάξεως· απόδειξεως· έμμάρτυρου· παραβιάσις· δεδικασμένων· ποινικής· αποφάσεως· τρίτοι· εύθυνόμενοι· πολιτικῶς σ 499 Α 15.- απόφασις· διατάξεως· απόδειξις· μή κοινοποίησις· προσεπικληθέντι· μή αναλαβόντι· άγώνα· μή κλήσις· ούκ άντίδικος· άποδεικνύοντος σ 505 Ε 1954.- διατάξις· νέας· απόδειξεως· και νέας· εξέτασεως· μαρτύρων· έπιτόπιος· προς διευκρίνισιν· θέματος· πρώτης· αποφάσεως· προσβολή· νέων· μαρτύρων σ 505 Ε 1954.- ένστάσεως· εξαίρέσεως· μάρτυρος· μή προσβολή· ένώπιον· εισηγητού· έγγραφον· αύτ.-μή διατάξις· άποδείξεων· ίσχυρισμού· αποτελούντος· άρνησιν· άγωγής σ 513 Α 47.- μή διατάξις· απόδειξεως· έπουσιδών· ίσχυρισμών· αύτ.-άγωγή· επί έκτελέσει· έργου· προσβολή· μή πλήρους· έκτελέσεως· τῆς· συμβάσεως· απόδειξις· βάρος σ 521 Ε 1977.- διεξαγωγή· τήρησις· άπιστάσεως· και έν γνωστοποίησει· μαρτύρων· έμάνσις· κληθέντος· ού κάλυψις· άκυρότητος σ 520 Ε 1981.- μή ύποβολή· πρωτοδίκως· αίτήσεως· επαναλήψεως· άκύρω· διεξαχθείσας· μορτ· ά-οδείξεως· άπαράδεκτος· κατ' έρεσιν· μή στήσις· ιδιαιτέρως· ούδ'· δι· αίτή· ενος· παρτασεως· προθεσμίας· κρίσις· άκούσης· προθεσμίας· ούκ· αύτεπάγγελτος· διατάξις· επαναλήψεως· κήρυξις· έκπτώτου

σ 521 Ε 1980.- πολιτ· άγωγής· έκ καταθέσεων· μαρτύρων· ένώπιον· Κακουργιοδικείου σ 537 Α 103.- πρόστησις· ήνιόγου· περιττή· απόδειξις· πταίσματος· περί· τήν· έκλογήν σ 547 Ε 2015.- πολιτ· άγωγής· στηρίξις· επί· άποδεικτ· διαδικασίας σ 600 Α 450.- προσβολή· έκπροθέσμου· μή· προσβολή· κοινοποιήσεως· τῆς· αποφάσεως σ 618 Α 78.- έπίδοσις· προαποδείξις σ 629 Ε 58.- πληρότης· διαταχθείσης σ 650 Α 104.

*Αποδοχή· έμφορευτικού· κανόνος· ύπὸ· ψιλῶ· κυρίου· έγχεσις· πωλήσεως σ 216 Ε 1317.- άποφάσεως· δι· άνεπιφυλάκτου· κοινοποιήσεως· περιπτώσεις σ 235 Ε 864.

*Αποζημιώσεις· έν· ναυλώσει· ούκ· ύπὸ· τὸ· διπλάσιον σ 475 Ε 766, Π 2768.- δολία· παράστασις· άνωτέρας· τιμῆς· δηολογιών· παράστασις· διαπραγματεύσεως· εἰς· γρυσάς· άντι· γαρτίνας· δραχ σ 212 Α 349.- κατάληψις· δημοσίᾳ· ανάγκη· Κηποισία· κατασκευή· άλλους· κατάθεσις· τόκοι σ 424 Ε 1812.- βλάβη· έλευθέρου· σώματος· έργασία· έν· μέλλοντι· αμέλεια· ήνιόχου· εύθύνη· προστήσαντος· μέσος· δρος· ζωῆς σ 454 Ε 1873.- καταδίκη· εἰς· άπζημιώσιν· επί· ζωοκλοπῇ· πενταπλάσιον· αξίας· κλαπέντων· επί· κλησις· απόδοσεως· ανεξέλεγκτος· έκτίμησις σ 503 Α 88.- έκ· φόνου· ήνιοχίας· στρατ· άμάξης· δικαιολογητικοί· λόγοι· παραγραφῇ· δημοσίου· περιοδικῇ· χορηγία· άποζημιώσεως· έν· συνόλῳ· άκουσίλος· νόμος· έθνιον σ 555 Ε 2002.- έξ· άδικήματος· ή· πταίσματος· δρος· άναγκαίας· συνεπείας· τῆς· πράξεως· παράνομος· μεταίωσις· εισπράξεως· όφειλομένων· φόρων· ύπὸ· ταμίου· έλλειψις· στοιχείου· άπώλεια· άπαιτήσεως· επί· κλησις· άφραγγυότητος· άπώλεια· τόκων σ 595 Α 67.- έκτελέσις· γυμνασίου· έθνου· στόλου· άδεια· κυβερνήσεως· κυριαρχία· επί· θαλάσσης· μέχρι· βολῆς· τηλεβόλου· ζημία· εἰς· κτήματα· άποζημιώσις· εύθύνη· δημοσίου· ύπαιτιότης· έν· δόσει· άδειας· καθορισμός σ 601 Ε 2041.- άρνησις· άδειας· οίκοδομῆς· Δημόσιον· αξία· γηπέδου· αξία· χρήσεως· σιωπηρά· περίληψις· στοιχείου· μέσων· προς· οίκοδομήν σ 644 Ε 128.

*Αποκατάστασις· αξιωματικού· στερηθέντος· βαθμού· ή· συντάξεως· ούκ· επανέφορα· βαθμῶ· και· μετασχῇ σ 356 Α 494· καταδικασθέντος· ποιν· άποφάσει· άνάκτησις· δικαιωμάτων· επί· μερίσματος· μετοχ· ταμείου· και· άπολήψεως· συντάξεως· διαφωνία· τμημάτων Α. Π. όλομέλεια σ 562 Α 63.

*Απόλυσις· προσωρινή· δι· έγγυήσεως· προφυλάξις· επί· νακουργήματι· έν· διαρκεί· άνακρίσεως· συμφωνία· εισαγγελείας· και· άνακριτού· δικαιούμενος· αίτησαι· επαναφυλάξις· αίτησις· κατηγορουμένου σ 231 Α 1.- επί· άκαταλογίστου· ού· καταδίκη· έξόδοις σ 503 Α 85.- άνάφρασις· βουλεύματος· δι· έλλειψιν· βεβαιώσεως· στοιχείου σ 503 Α 10.

*Απολογητήριον· ύποβολή· άνταγωγής· ύπόθεσις· συνθήκης σ 499 Α 14.

*Απορία· κρίσις· άπόρου· συζύγου· ανεξέλεγκτος· ύπὸ Α. Π. σ 341 Α 485.

*Αποστρατεία· άνακρ· συμβούλιον· σύνθεσις· αθροούλ· άπουργού· ούκ· άναγκαία· πρότασις· Γεν. Διοικήσεως σ 162 Α 279· τραύματα· έν· πολέμῳ· ή· έν· όπηρσίᾳ· παντελής· άχρηστία· μέλους· σύνταξις· αύθισης· δι· έκαστον· έτος· μέγιστος· δρος σ 200 Α 333· αύτεπάγγελτος· έκουσία· λόγοι· προηνομένη· έξέλεξις· διατυπώσεως· αίτησεως· δι· αίτιαν· συνεπαγομένην· άνώτατον· όριον· σ· ντάξεως· ού· δυνατό· επ'· άλλῳ· λόγω· άνευ· διατυπώσεων· έπιτροπή· επί· συντάξεως· άποστολή· έγγραφων· ύγειονομ· έπιτροπή· όμολογία· μή· ένεργείας· διατυπώσεων· ίσχυ

- ἀπόλυτις ὑπὸ σ 250 Α 26. - καταδίκη ἐπὶ ζωοκλοπῇ· ἐφαρμογὴ ποινῆς μετ' ἀνυπότακτον ἐπεδουλικῆς αἰτίας· ἐφαρμογὴ ὑπὸ σ 250 Α 28. - αἵτις ἐπιστροφῆς πληρωθέντων δυνάμει ἀναριθμίας ἀποφάσεως· εἰσαγωγὴ ἐνώπιον σ 328 Ε 1700. ἐπιβολὴ ποινῆς μετ' ἐπιδουλικῆς αἰτίας· μὴ βεβαίως· ἀναίρεσις ἐφαρμογῆς νόμου ὑπὸ σ 423 Α 66. - ἀναίρεσις διὰ μὴ περιληψὶν ἐν ἐτυμηγορίᾳ στοιχείων κυρίας πράξεως ἐν συνεργείᾳ· ἐφαρμογὴ νόμου σ 439 Α 67. - μὴ ὑπολογισμὸς προφυλακίσεως ἐν μετριασθείσῃ ποινῇ διὰ Β. χάριτος· ἐφαρμογὴ νόμου σ 452 Α 75 Γν. Εἰς. - ἀναίρεσις δι' ἑλλειψὶν δυνάμει ἐπιβολῆς ποινῆς· ἀπόλυσις σ 520 Α 95 Γν. Εἰς. - βεβαίως· παραγραφῆς ὑπὸ ἀπόλυσις σ 552 Α 109. - μείωσις ποινῆς ἐπὶ ἀναίρεσις ἀποφάσεως χρησιμευσάσης ὡς ἐπιδουλικῆς αἰτίας σ 163 Α 116. - ἀπόλυσις ἐπὶ μὴ βεβαίως· στοιχείου ἀδικήματος παρανόμου βουλή· σ 569 Α 117. - μὴ βεβαίως· ἐπιδουλικῆς αἰτίας· μείωσις ποινῆς σ 579 Α 128. - κινουμένης συγκρούσεως ἀναρμοδιότητος στρατ. καὶ πειν. δικαστηρίων· παρὰ φύσιν ἀσέλγεια στρατιώτου καὶ πολίτου· συναυτουργία· κοινὰ δικαστήρια σ 599 Α 103.
- ***Ἀρμοδιότης**· δικαστηρίου τελευταίας κατοικίας· ἀποδημία ἐν ἀλλοδαπῇ σ 146 Α 266. - ἀγωγὴ παρακλώσεως ρέντος ὕδατος· τόπου ἀκινήτου σ 177 Α 294. - γραμματέως πρωτοδ. ἐν δηλώσει κατασχίσεως σ 212 Α 348. - ἐν ἀλλοτρίᾳ λογισμῷ ἐκ κατὰ· ἀσέλγεια· προσωπικῇ· προβλητέα πρωτοδικῶς· μὴ προβολὴ δι' ἀνακοπῆς λόγῳ ὕλης· πάντοτε προβλητέα σ 268 Ε 1463. - ἐν ταῖς ἀναρμοδιότητος· προσωπικῇ· ὁφειγμένης σ 283 Ε 1521. - μίσθωσις ἔργου· ἐμπορ. ἐταιρία· ἐμποροδικεῖα· ἀρμοδιότης εἰρηνοδίκου· ὑποβολὴ ἐμποροδικεῖα· μὴ προβολὴ ἐνστάσεως σ 369 Α 496. - ἀνακοπῆς πίνακος δικηγορικοῦ σ 402 Α 414. - πρ. ξ. καὶ μικτῶν δικαστηρίων ἐν Αἰγύπτῳ· προσωπικοὶ θεσμοὶ σ 499 Α 14. - ἐκτακτοὶ κοινῇ ιδιότητι προσώπων κατ' ἐκτέλεσιν ἀξιοποιοῦ πράξεως· βραδυτέρᾳ λήψει ιδιότητος σ 517 Α 112. - ἐκδικίσεως αἰτήσεως περὶ ἐξόδων μετὰ παραίτησιν ἐφέσεως σ 519 Ε 2035. - κήρυξις ἀναρμοδιότητος στρατ. καὶ πειν. δικαστηρίων· κανονισμὸς Α. Π.· παρὰ φύσιν ἀσέλγεια στρατ. καὶ πολίτου· συναυτουργία· πολιτικά δικαστήρια σ 599 Α 143.
- ***Ἀρνησις**· γενικῇ· ἰσχυρισμοῦ μὴ καταβολῆς ἐκ πληστηρίσματος σ 532 Α 28.
- ***Ἀρραβών**· ἀγοραπωλησία· ὑπὸ τίσις ἀδυναμία πραγματοποιήσεως· ἀπόδοσις διπλασίου σ 10 Ε 146.
- ***Ἀρχαιοφύλαξ**· καταστροφὴ προφυλακίᾳ περιορισμὸς ἰδιοκτησίας· οὐ στήριξις ἀποζημιωτέα σ 55 Α 200. - παράτασις νόμου ἀρχαιοφύλαξ· ἀνασκαφῇ ἀνευ ἀδείας· ἑλλειψὶς στοιχείου πρὸς ἀνακάλυψιν ἀρχαιοφύλαξ· ἀκυρότης σ 103 Α 151 Γν. Εἰς. - ἀνεύρεσις πρὸ νέου νόμου· πώλησις μετὰ τὸν νόμον· ἐξήλωσις ἐντὸς ἐξουσίας· παρὰ εἰς· ἐκπτώσις· κατοχὴ δημοσίου· βία· οὐκ ἀναγκαῖα δόλωσις· κυριότης· κριτέα κατὰ παλαιὸν νόμον· συνιδιοκτησία δημοσίου· ἐκποίησις· ὅροι· μὴ τήρησις σ 426 Ε 1856. - ἀνεύρεσις· μὴ ἀναγκασία· κατὰ γὰρ· συνδρομὴ εἰς κατὰ· ἀναιδέ· ἀνεύρεσις ὑπὸ τρίτου εἰς κτήμα ἄλλου· ἀδυναμία ἀναγκασίας· ἀνυπαρξία δικαίωματος· παραίτησις ἰδιότητος ὑπὲρ καταδότη· γνῶσις ἰδιοκτητοῦ ἐκπτώσις· οὐ περιέλευσις καταδότη σ 633 Α 88.
- ***Ἀδυναμικὴ ἐπιτήρησης**· καταδίκη ἐπὶ λαθρεμπορίᾳ· ὑποτροπὴ ἐν πταίσματι σ 232 Α 2.

***Ἀδυναμικὸς κλητὴρ**· πάθησις ἐν ὁπηρεσίᾳ· σύν· αἵτις· μόνον· ἀπὸ. μέσον· ἐκθεσις ἀστυδάρτων σ 44 Ε 1008.

***Ἀδελφεία**· φορτίου· ἀγωγὴ πρὸς καταβολὴν ἀσφαλισθέντος· γνωστοποίησις ἐγγράφων φορτώσεως καὶ ἀπωλείας· ἀπὸ μέσα σ 267 Ε 1445. - ἀβάρια· πλοίαρχος· παράλειψις αἰτήσεως κανονισμοῦ· πληρωμὴ δλοκλήρου ἀσφαλισθείσης ἀξίας· ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως· στοιχεῖα σ 295 Ε 1559. - συνολόγησις ἐλευθέρως μερικῆς ἀβρίας· χαρακτηρισμὸς ἀβριῶν σ 331 Ε 909 Π 1843. - ἑλλειψὶς παραλαβῆς· ἀπαράδεκτον ἔθρο. 430 Εμπ. Νόμ.· ἀσφαλστήριον μὴ εἰς διαταγὴν μεταδίδας ἀχαρτοσημαντος σ 331 Π 1843.

Αὐτοκίνητοι· ἄμαξαι· μίσθωσις· βλάβη κατὰ τὴν χρῆσιν ὑπὸ μισθωτοῦ· ὑπαίτιότης· ἐλαττώματα· γνῶσις ἐκμισθωτοῦ· εὐθύνη σ 615 Γν. Ν.

Αὐτοσυγκρούς· ἡθικός· ἐκ προθέσεως· παρακίνησις· ἑλλειψὶς ἐν βουλευματι· ἀναίρεσις σ 249 Α 18. - βεβαίως· προθέτως· ἐπιβολὴ τῆς αὐτῆς τῷ φυσικῷ ποινῆς· διαβόησις· προσωπικαὶ περιστάσεις σ 567 Α 112. - ποσὶ· ὅρου· χρόνου ἐκτέλεσεως πράξεως ὑπὸ ἔργῳ οὐτοῦ· οὐκ ἀναγκαῖον καὶ δι' ἡθικὸν αὐτοσυγκρούς σ 568 Α 112. - διατάξεις αὐτοσυγκρούς καὶ συναιτίων· ἐφαρμογὴ ἐπὶ πάντων ἀδικημάτων σ 585 Α 144 Γν. Εἰς.

***Ἀχρεώσμετος**· κρατήσεως παράνομοι ὑπὲρ μετοχικοῦ ταμείου· ἐξαναγκασμός· οὐ δωρεὰ· ἀγωγὴ σ 187 Ε 1436. - καταβολὴ φέων πλείον νομίμου· ἀγωγὴ ἐπιστροφῆς σ 210 Α 344.

Β

Βάρος· ἀποδείξεως παροχῆς διατροφῆς ἀδελφῇ σ 202 Ε 1296. - ιδιότητος ἀπόρου καὶ ἀπρόκου· χήρας σ 237 Ε 864. - κατοχῆς ἐξ εἰδικῷ τίτλῳ· ἀγωγὴ περὶ κλήρου αὐτῶν - ἀποδείξεως προτάσεως παραγραφῆς κατὰ πρώτην συζήτησιν ἀποκρούσεως προαποδείξεως σ 267 Ε 1444. - ἀποδείξεως εἰκονικότητος· ὅρκος σ 282 Ε 1517. - κοινοποίησις ὡς ἐν ἀλλοδαπῇ· ἀμειδίησις· ἀπόδειξις σ 318 Ε 1606. - ὁπισθογράφῃσι ἐν λευκῷ· ἐκτασις ἐντολῆς ὑπέρβασις· συμφωνία· ἀπόδειξις σ 394 Ε 1809. - ἰσχυρισμὸς προσβολῆς νομίμου μορφῆς καὶ φαλκιδίου ἐνιστάμενος σ 409 Ε 1868. - ἐκτέλεσις ἔργων· μὴ πλήρης ἐκτέλεσις τῆς συμβάσεως· ἀπό· εἰς σ 520 Ε 1977. - ἐπιταγὴ ἐκδόσεως πλειόνων συνοφειλῶν διὰ τὸ δλον· ἀπόδειξις σ 191 Ε 945. - ἰσχυρισμὸς ἀζημίου τῇ γυναικὶ ἀνταλλαγῆς· μὴ ὑποβολὴ παραπόνου ἐφετέρι· ἐμλογία σ 623 Α 84.

Βελτιώνειον· δ' ἔμα· παραγραφῇ· ἀποκομὴ εἰς κληρονομίαν· γυναικὸς· ἐνστάσις σ 244 Ε 1543. - δάνειον συζύγου· χορηγήσεως εἰς ἀνάγκας ἀνδρός· χρεὶν ἀνδρός· γνῶσις δανειστοῦ· περιπτώσεις ἐφαρμογῆς σ 424 Ε 1843. - δεδικασμένον τόκων· ἐκτασις καὶ ἐπὶ κεφαλαίου· ἀπαράδεκτον ἐνστάσις σ 508 Ε 1976. - ἄμεσος ἢ ἑμμέσος ἀναδοχὴ· γνῶσις δανειστοῦ· περιπτώσεις μὴ βοήθειας σ 564 Α 55. - συναλλαγματικὴ ὑπογεγραμμένη ὑπὸ γυναικὸς· ἐκπτώσις γραμματίου εἰς διαταγὴν· οὐ βοήθεια δόγματι σ 596 Α 68.

Βία· ἀνωτέρω· μὴ παροχῇ μισθοῦ σ 133 Α 258. - ψυχολογική· ἀπειλὴ μελλούσης ζημίας ἐν ἐνασχῇ· δικαίωματος· πεπικθῆσις δικαστηρίου σ 170 Ε 792 Π 1316.

Βιασμός· ζημία ἐκ διακορύσεως ἐπισύψεως ἀναγκασίας πρὸς ἀποκατάστασιν προικῶς· στέρησις ἐπὶ ἀποδ. διδουκίας· πλείονες καταδικασθέντες· ἀλληλεγγύη σ 600 Α 150.

Βιβλία : επίκλησις· σύμβασις ἀτελής· ἀποδ. ισχύς σ 75 Π 937.- διδακτικά· ἀπόφασις ἐπιτροπῆς ἐπὶ εἰσακτιῶν· Ἑλληνικά σχολεῖα· ἔγκρισις ὑπουργοῦ· ἀνάκλησις· ἀναγραφὴ ἐν ἐτησίῳ καταλόγῳ ἐγκριμένων καὶ ἐτησίοις προγράμμασιν· ἀποκλειστικὴ χρῆσις· ὁρησκευτικὰ ἔγκρισις· Ἱ. Συνόδου· διαγωνισμὸς πρὸς διδασκαλίαν διδακτιῶν μαθημάτων· ἐκτελεστικὸν Διάταγμα νόμου· παρὰ νόμος προσδιορισμὸς δεκτῶν εἰς διαγωνισμὸν βιβλίων· ἀναγνωστικά· ἀνάκλησις ἐγκρίσεως· ζημία· εὐθύνη δημοσίου σ 130 Α 255.- μὴ παραγωγή· μὴ ἰσχυρισμὸς παραγωγῆς· οὐ διάταξις ἄνευ αἰτήσεως σ 341 Α 425.- ἔμπορος· ἰδιόχειρον· χρόνος ὑποχρεωτικῆς τηρήσεως· διατήρησις μετὰ σ 373 Α 504.- διδακτικά εἰσακτικά ἄλλην. σχολείων· κανονισμὸς τρόπου ἐγκρίσεως· ἐπιτροπὴ οὐ δυνατὴ ἀποκλειστικὸς σχολείων καὶ διαγωνισμοῦ εἰσακτιῶν διὰ Διατάγματος σ 486 Α 2.- διδακτικά· εἰσαγωγή σχολείων μὴ ἐγκριμένων· παράλειψις Ὑπουργοῦ ἐπιβάλλειν ποινὰς· εὐθύνη δημοσίου· οὐ δικαίωμα ἰδιωτῶν σ 540 Ε 1989.

Βιομηχανία : γεωργικὴ· οὐκ ἔμπορία· μισθωτῆς· ἐξαγωγή ἄλλοτος· οὐκ ἔμπορικὴ πρᾶξις σ 531 Α 23.

Βλάβη : ὑπέρροχος· ἐπὶ κινήτων· ἀγωγή διαρρήξεως ἀγοραπωλησίας· παραγραφὴ οὐ κατ' ἀνηλικίων· προσδιορισμὸς ἁλίας ἔλαττον τοῦ ἡμίσεος σ 131 Α 257.- κινήτων παραδοτέων ἐν πλοίῳ· ἔκδοσις φορτωτικῆς· ὑπεύθυνος σ 141 Ε 729.- ἐξ ἀμελείας· μὴ προνοίας σ 1η0 Ε 991.- ἔμπορευμάτων ἐν ἐλυνεῖῳ· πώλησις· μὴ μεταβίβασις δικαιοῦτος ἀποζημιώσεως σ 201 Α 337.- ἐλευθέρου σώματος· ἀποζημιώσεις· μέλλουσα ζημία ἐξ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν· βεβαίωσις ἐργασίας ἐν μέλλοντι· ἀμέλεια ἡνιόχου· εὐθύναι προστήσαντος· πιθανὴ διάρχεια ζωῆς σ 454 Ε 1873, σ 408 Α 13.- αὐτοκίνητον· μισθωτῆς ὑπαίτιότης· ἐλαττώματα εὐθύνη μισθωτοῦ καὶ ἐκμισθωτοῦ σ 615 Γν. Ν.

Βοσκή : ἀπαγόρευσις παράνομος· ζημία· δεδικασμένον· ἐξακολούθησις αἰτίας ἀποδεδειγμένων ζημιῶν σ 52 Α 193. δικαίωμα βοσκῆς ἐν κοινότητι Θεσσαλίας· ὅρος κατοικίας ἐντός σ 405 Α 519.- ζῶν ἐξ ἐνὸν κτήμα· στοιχεῖον ἄνευ δικαιώματος· μὴ βεβαίωσις· ἀναίρεσις· ἀπόλυσις σ 569 Α 117.- ποιμνίων· ἀπαγόρευσις· δημόσιοι γαῖαι· ἰδιωτικά· ἐξαιρέσεις· δικαιοδοσία δημοτ. συμβουλίου σ 664 Ἀλγρ.

Βούλευμα : παραίωσις ἀνακρίσεως σ 159 Π 27.- μὴ κοινοποίησις· ἔγκυρος προσβολὴ σ 578 Α 128.- κακὴ σύνθεσις· ἀναφορὰ ἄλλω βουλευμάτι· πλημμελειοδικῶν· αὐθιπαρκτος προσβολὴ· μὴ προσβολὴ βουλευμ. ἐφετείου σ 656 Γν. Εἰς.

Γ

Γάμος : μικτός· ἱερολογία· ἄδεια ἐπισκόπου σ 33 Α 181.- διατροφή συζύγου· ἀνταγωνιστικὰ ἀπαιτήσεις· οὐ συμφηρισμός· ὑποχρέωσις συζύγου· εὐπορία συζύγου· μέτρον προσωρινόν· ἐγκατάλειψις συζύγου· βάρος ἀποδείξεως· κανονισμὸς διατροφῆς σ 47 Ε 501, Π 1408 καὶ 2954.- κώλυμα συγγενείας πέμπτου βαθμοῦ ἐξ αἵματος· ἀκυρότης· θάνατος συζύγου· ἐπιτροπεία τέκνου· προσβολὴ ἀκυρότητος γάμου· φυσικὸν τέκνον· ἐπιτροπεία σ 53 Α 194.- ὑπερβολή· ἀκυρότης δημοσίας τάξεως· αὐτεπάγγελτος ἐξέτασις· ἑλλειψις συναίνεσεως πατρός· ἀκυρότης ἀπόλυτος· προσβολὴ ὑπὸ τινος· ἀιτάξις ἄπο-

δείξεων ἐρήμην σ 59 Ε 1028.- ὅροι ἐγκυρότητος· ἀνίσχυρον· ἐναντίον ἱθιμον πυροβολισμοῦ· ἑλλειψις παρθενίας· πλάνη περί· δόλος· οὐκ ἀκυρότης σ 125 Π 25.- λύσις θανάτω γυναικός· δικαίωμα παροχῆς ὑποσχεθείσης προικῆς μετὰ λύσιν· ὑπὸν τέκνον σ 157 Ε 754, Π 456.- προσβολὴ ἐπὶ ἑλλείψει εὐλογίας καὶ ἁδείας· ἐναντία ὁμολογία ἐξ· ἀγωγῆς σ 235 Ε 864.- μικτὸς μεταξὺ χριστιανῶν ὁρθοδόξου καὶ ἐτέρου δόγματος· ἄδει· ἱεροτελεστία ὁρθοδόξου ἱερέως· δυτικῶν ἱερέως· ἀποδείξεις δόγματος σ 281 Ε 1498.- αἰτήσεις πιστοποιήσεως γάμου καὶ γεννήσεως ἐκ τοῦ γάμου· παρέλκει αἰτήσεις περὶ ἀναγνωρίσεως κληρονόμου σ 300 Ε 1554.- κώλυμα ἐκ συγγενείας· σύναψις ἐν ἄγνοίᾳ· νομιζόμενος· ἀποτελέσματα σ 372 Α 501.- διαδίκου ἀνηλικίου· οὐκ ἔρσις ἡ διακοπὴ κληροδοσιότητος σ 556 Ε 14.

Γῆ : ἰθνηκὴ· περίξ· ἱαματικῶν ὑδάτων· ἔνοια πηγῆς· ἐξαιρέσεις ἀπὸ διανομῆς· ἀπόστασις 500 μέτρων σ 49 Α 185 - παραχώρησις μόνον κατοικοῖς Ψαρρῶν· μὴ κάτοικοι· οὐ κτήσις κυριότητος· οὐκ αὐτοδικαία ἀπώλεια· ἀνάκλησις σ 149 Ε 1079.- δῆλωσις ἰθνηκῆς· ἔκδοσις παραχωρητηρίου καὶ ὁμολογιῶν· πληρωμὴ δόσεων· μεταγραφὴ· ἀντίθετος δῆλωσις· προτεραιότης· προγενεστέρα μεταγραφὴ β' δηλωτοῦ· ἐπικράτησις· ἰσχυρισμὸς μὴ περιλήψεως διεκδικουμένου παραχωρητηρίου· ἀνταρπτικὴ ἐνστάσις· οὐκ ἀποδεικτικὰ κατ' ἀνταποδείξιν· ὁμολογία δικαιοπαρόχου ἐναγομένου μετὰ πώλησιν σ 209 Α 341.- ἐπιτροπὴ ἐπὶ διανομῆς ἀπόφασις· μεταγενεστέρα ἀνάκλησις· προσβολὴ ἐπὶ ὑπερβάσει καθήκοντος· ὁλομέλεια σ 257 Α 411.- δῆλωσις· δικαίωμα κατοχῆς πρὸ ἐκδόσεως παραχωρητηρίου· ἐνάσκησις ἀγωγῶν δημοσίου νομῆς κατὰ πρώτην σ 322 Α 468.- ἰθνηκὴ· παραχώρησις διὰ λογαριασμὸν τρίτου· μεταβίβασις καὶ μεταγραφὴ· ἀπὸ κτήσις κλεισίων· παραχωρηθέντων σ 575 Π 557.

Γνωστοποίησις : ἐκχωρήσεως ἀπαιτήσεως κατὰ Δημοσίου δι' αἰτήσεως θεραπείας σ 417 Α 522.- πολιτικὴ ἀγωγή· ἐξέτασις μαρτύρων κατηγορίας· οὐκ ἰδίᾳ γνωστοποίησις σ 626 Α 156.

Γραμματεὺς : παρὰ συνέδροις· κώλυμα· μὴ διορισμὸς εἰδικῶν· ἀναπλήρωσις σ 406 Α 51 - παρὰ στασις εἰς συνεδριάσεις καὶ διασκέψεις δικαστηρίων· σ 568 Α 112.- εἰρηνοδίκαιου· διορισμὸς ὑπογραμματέως μὴ κεινημένου προσόντα· βλάβη ἡθικὴ ἐπικρατείας· παρὰ στασις καθήκοντος· κώλυμα γραμματέως καὶ ὑπογραμματέων προσωρινὴ ἀναπλήρωσις ὑπὸ δικαστηρίου σ 599 Α 147.

Γραμμάτιον : διαμαρτύρησις ἄνευ ὑπαίτιότητος ὁφειλέτου ἀτήμαντος· παύσει πληρωμῶν σ 28 Ε 583.- ρήτρα λήψεως δι' ἔμπορικὴν γῆρσιν· οὐκ ἔμπορικότης ἄνευ ἀποδείξεων σ 51 Ε 605.- εἰς διαταγὴν· μὴ ὑπογραφὴ ἑμπορῶν· δι' ἑμπορικῶν πινακίων· μὴ αἰτήσεις παραπομπῆς ἀρμοδίων· πινακίῳ σ 238 Ε 540.- παραγραφὴ· ὅρος κατὰ· προσθήκη· περιττὴ σ 252 Ε 867 Π 3070.- ἐκδεδομένα εἰς διαταγὴν ὁμορρυθμοῦ ἑταιρίας ἀτομικῆς ὀπισθογράφησις· μεταβίβασις ἡμίσεος σ 293 Α 457.- ἔκδοσις ἐν προσαρτηθείσῃ χώρῃ πρὸ προσαρτήσεως· χαρακτηρισμὸς κατὰ νόμον χρόνου συστάσεως· Ὁθωμανικὸς· χαρακτηρισμὸς ὡς ἔμπορικὸν ζῆνε διακρίσεως· ἀρμοδιότης· κατάργησις ἑμπορικῶν σ 323 Α 471.- δίκη· μεσολάβησις διαιτίας· διπλὴ πρωτόδικος ἐρημοδικία· διακοπὴ παραγραφῆς· ἔρσις σ 378 Ε 939.- λήψις ἀντιτίμου περ' ἐκδότου· τριταγγυητῆς καταβαλὼν κομιστῆ· συμφηρισμὸς μεταξὺ ἐκδότου καὶ τριταγγυητοῦ ἀναγωγῇ κατὰ συνεγγυητῶν σ 403 Ε 515.- εἰς

διαταγὴν ἀνακληρωμὴ ὑπὸ ὀπισθογράφου· οὐ δυνατόν μεταδίδοις διὰ νέας ὀπισθογραφήσεως· μόνον δι' ἐκχωρήσεως ἀγωγαι σ 477 E 987.- ἀσφαρὲς ἐπὶ ἀναγνωρίσεως χρέους σ 497 A 12.- πληρωμὴ μὴ ληξιπροθέσμων ὑπὸ πτωχεύσαντος· γνώσεις αὐτέσεως πληρωμῶν κατὰ τίνος ἀρμόζει σ 514 A 17.- εἰς διαταγὴν ὑπογραφή ἐμπορίου μὴ προβολὴ ἀστικότητος παραγραφὴ Ἑμπ. Ν. τεκμήριον πληρωμῆς· ὁμολογία ὀφειλέτου μὴ πληρωμῆς· μὴ ἐπικλητικὴ ὁμολογία· ἰσχυρισμὸς ὀφειλῆς σ 545 A 36 - εἰς διαταγὴν συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων παραγραφὴ σ 557 E 14. - εἰς διαταγὴν συμβολαιογραφικῶν ἀλληλεγγύη· παραιτήσεως ἀπὸ διζήσεως καὶ ἀλληλεγγυότητος· προβολὴ εἰκονιότητος παραιτήσεως ἀντεγγράφῳ ὑποχρέωσις εἰς ἔγγραφον ἀποδείξιν· ἀπώλεια ἀντεγγράφου· προβολὴ σ 572 E 641.- συναλλαγματικὴ ὑπογεγραμμένη ὑπὸ γυναικός· ἔκδοσις εἰς γραμματίων εἰς διαταγὴν ὀπισθογράφῃς ὑπὸ γυναικός· εἰσαγωγὴ ἐμπορικῶν πινακῶν χαρτοσήμανσις γραμματίου ἀποστολὴ χρημάτων ἀπὸ τοποῦ εἰς τόπον· ἐμπορικοῦ· ἀνεκκαθάριστον ἐνστάσεως· ἀλληλεγγυότης· οὐ βοηθεῖα δόγματι σ 596 A 68. - εἰς διαταγὴν ἐμπορικόν· ἐνοχικὸς δεσμὸς προελεύσεως· παραγραφὴ σ 642 E 97 Π 38'0.

Γυνή : αὐτοποδῶτος παρὰ τῆς· ἀπόκρουσις κινδύνου προικὸς σ 172 E 793 Π 420.- ἔκδοσις εἰς διαταγὴν συναλλαγμ. ὑπὸ ὀπισθογράφῃς· ἀλληλέγγυον ὑποχρέωσις σ 273 A 423.- ἔμμεσος ἢ ἔμμεσος ἀναδοχὴ ἄλλοτρίου· χρέους· μεταβιβάσις εἰκονικὴ πρὸς ὑποθήκευσιν· γνώσις δανειστοῦ· οὐ παραιτήσεως ἀπὸ βοηθείας· μὴ βοηθεία· τότε σ 564 A 55.

Δάνειον : μονῆς· εἰκονικόν· παρὰ νόμον· ἔλλειψις ἀδείας διοικητ. ἀρχῆς· μὴ ἐνέργεια ἐνδίκων μέσων δόλος· εὐθύνη ἀντιπροσώπων· περιπτώσεις δανεισμοῦ μονῆς· μεταγενεστέρᾳ ἔγκριστις διοικητ. ἀρχῆς· πραγματικὴ δαπάνη χρεῖας μονῆς· ἴδιμον σ 76 E 614 Π 257.- ἰθνηκὸν 60 ἑκατομ.· παραγραφὴ 5ετῆς ἀπὸ τελευταίας κληρώσεως· μετατροπὴ δανείου· ἀνταλλαγὴ ὁμολογιῶν ἢ ἐξόφλησις· ὠρισμένη προθεσμία· κατάρχησις τόκου· οὐ μεταβολὴ παραγραφῆς σ 257 A 414.- ἐταιρίας· μὴ ἀπαγόρευσις δανεισμοῦ· ἀπαγόρευσις ἐκποίησεως· ἀπόφασις συνελεύσεως· ἐνυπόθηκοι· ἐκποίησις ἀναγκαστικῇ· διεκδίκησις ὑπὸ δικαιοδόχου· ἐνστάσις ἀγοραπωλησίας· ἀπαγόρευσις ἀπαλλοτριώσεως· περιπτώσεις σ 314 E 1598.- δόσις πράγματος πρὸς πώλησιν καὶ δανεισμὸν τιμῆματος· οὐκ ἀγοραπωλησία σ 381 E 3 - ἐπιτρόπου νσοῦ· δαπανηθὲν ἐπισκευῇ καὶ διακοσμήσει· ἀναγνώρισις δαπανῶν ὑπὸ ἐκκλ. συμβουλίου καὶ διοικητ. ἀρχῆς σ 390 E 1789.- πρὸς· χρησιν ἀνήθικον· αἰσχροῦς σ 412 E 743· συζύγου ὑπὲρ συζύγου· γνώσις δανειστοῦ· περιπτώσεις ἀναδοχῆς· χρέους· βοηθεῖα Βελλειαν. δόγματος σ 424 E 1843 - ἐπικλητικὴ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου περὶ ἄλλης σχέσεως· οὐδ' ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως· οὐδ' ἀσφαρὲς σ 603 E 2057.

Δανειστής : ἐκτέλεσις· παρὰ πτωμα κλητῆρος· εὐθύνη ἐπισπεύδοντος σ 172 E 793 Π. 420.- ἐγγειρόγραφος· κατὰ τῆς· συνέχεσις ὑπὸ ἐνυπόθηκου σ 182 A 308.- ἀγωγὴ κατὰ ἐπισπεύσαντος ἐπὶ ἀκυρώσει πλειστηριασμοῦ σ 534 A 19. Ν.

Δαπάναι : εἰς τρίτους· ἐντολὴ· ἐμπορικότης ἀποδ. μέσῳ σ 168 E 1140

Δάδος : πυρίκαυστον· ἀπαγόρευσις καλλιεργείας τοῦ ἔδαφους· ἀποκοπὴ κακαυμένων δένδρων· οὐκ ἀπαγόρευσις σ 73 A 219.- κακαυμένα· δημόσια ἢ ἰδιωτικά· ἀπαγόρευσις καλλιεργείας ἐπὶ ἰοστίαν ἔδαφους· οὐκ ἐκκοπῆς καέντων· ἀδεία παρ' ἀναρμόδιου ὑπαλλήλου· οὐ χρεῖα ἀδείας ὑλοτομίας· ἀπαγόρευσις κοπῆς καὶ μεταφορᾶς καέντων δένδρων ὑπὸ Ὑπουργείου· δάσος μονῆς· παρεμύλησις καθήκοντων ὑπαλλήλων· εὐθύνη προστασίας σ 386 A 506

Δεδικ. ὁμ. : κατ' αἰτήσεως ἀναίρεσεως· μὴ ἰσχυρισμὸς ταυτότητος δίκης καὶ διαδίκων σ 50 A 187 - ἀνεξέλεγκτον ἐκτίμησεως ὑπὲρ δικαιοπαρόχου· περιορισμὸς κυριότητος πρὸς προσώλαξιν ἀρ. αἰοτήτων· οὐ παραδίδοις ἀρ. 17 Συντ. οὐ δικαίωμα ἀποζημιώσεως σ 55 A 200.- ἰσχύς ἐν μέλλοντι· διατροφὴ· μεταγενεστέρᾳ πρόσκλησις πρὸς συνόλησιν· οὐκ ἔστι· ἐκτίμησις ἀποφάσεως σ 86 A 226.- ἐπικλητικὴ διὰ προτάσεων· μεταβολὴ βέσεως ἀγωγῆς σ 114 A 241.- ὑπὲρ προκατόχου ἐν δίκῃ νομῆς σ 116 A 250.- καταδίκη ὑπὸ πλημμ.· κλειδοῦ/ος σιδ. ἐταιρίας· ἀπέναντι ἐταιρίας σ 138 E 717 Π 225.- ἐξ αἰτιολογιῶν σ 150 E 1041.- καταπιστευματοδότου· ἰσχύς κατὰ καταπιστευματοδόχου σ 180 A 305.- μεταξὺ δανειστοῦ ἐνυπόθηκου καὶ ὀφειλέτου· ἰσχύς καθ' ἑτέρου ἐνυπόθηκου μετὰ χίταρξιν δίκης ἐπὶ γραμματίων σ 184 A 311.- ἐξ ἀποφάσεως ποιν. δικαστηρίου· τέλεσις ἀδικήματος· ὠρισμένον πρόσωπον σ 188 E 797.- ἀνακοπὴ κατὰ προγρ. πλειστηριασμοῦ· ἀπόρριψις προηγουμένης ἐπὶ ἀπαρθέτου οὐ σ 143 A 312.- μεταξὺ ὀφειλέτου καὶ ἐνδὸς συνδανειστών· ἀλληλέγγυοι συνδανεισταί· ἰσχύς· οὐ χρεῖα ὁμοδικίας· μὴ ἀκλυογγύως ἐνεχόμενοι δανεισταί· ἐπικλητικὴ ἀποφάσεως πρὸς χαρακτηρισμὸν ὁμολογίας σ 213 A 352 - καθ' ὑπερθεματιστοῦ· ἐν δίκῃ περὶ κατατάξεως· ἀνεξέλεγκτον ὑπὸ Ἀρ. Π. σ 229 A 373 μεταξὺ ἐνυπόθηκου ὀφειλέτου καὶ τοῦ· ἀνίσχυρον κατ' ἐνυπόθηκου δανειστοῦ· δικαίωμα προθέσεως σ 260 A 421.- ἐκδοχὴ ἐξ ἀποφάσεως ὑπὸ δόχου καὶ δόσεως δόχου· ἀντιρρήσεις· προβολὴ ἐκκρεμότητος ἐνώπιον ἐφετείου· μὴ λήψις ὑπ' ὀφιν· ἀναίρεσις σ 421 A 532.- ὑπατικότης πλοιάρχου· ἀποφάσεις ποιν. δικαστηρίου· τρίτου ὑπεύθυνος πολιτικῶς ἐκ πράξεως καταδικασθέντος σ 49' A 5.- ἐπιδίκασις τόκων· ἐπέκτασις καὶ ἐπὶ κεφαλαίου· ἐνστάσις Βελλειαν. ἀπαρθέτου σ 508 E 1976.- παραδίδοις· οὐ λόγος ἀναίρεσεως σ 600 A 149.- ἀθωωτικὴ ἀπόφασις· πολιτικὰ ἀκατήσεις· οὐ δεδικασμένον σ 604 E 839 - ἐμπορικῆς ἀπατήσεως· οὐ μεταβολὴ φύσεως σ 630 E 60.

Ἐλ. ὁμ. : ἀντεπαγωγῆς δόχου· οὐ κοινοποιητέα προσωπικῶς διαδίκω σ 125 E 691· τρίτου ἐν κατασχέσει· ἀρμόδιότης· γραμματικῶς πρωτοδικείου καὶ εἰρηνοδίκης κατοικίας τρίτου σ 146 A 268.- ἐφέτως κατ' ἀποφάσεως· μεταλλευτικοῦ συμβουλίου σ 319 E 1609.- ἐπὶ κατασχέσεως χειρὶ δημ. εἰσπρακτορῶν· εἰσπραξίς ἄλλ' ἀπόδοσις κατασχθέντων· ἀνώφλητον· ἀνακοπὴ· βίρος· ἀποδείξεως σ 359 E 1744.- ὑποταμίον· ἀνακοπὴ· ἀρμόδιότης σ 418 A 525.- τοῦ· οὐκ ὁπολογιστέα προθεσμία ἀνακοπῆς σ 451 E 1875.

Ἐμ. ὁμ. : συμβολαιογράφος· οὐκ ἀσυμβίβαστον σ 160 A 199.- μὴ ὑποβολὴ ἀπολογισμοῦ νομάρχῃ· παραδίδοις καθήκοντος· ἀνευ ὤφελος ἢ βλάβης· μὴ βεβαίως προηγουμένης πειθαρχικῆς ποινῆς· ἀναίρεσις σ 519 A 95 I'v. Εἰς.- Δῆμος ἐνυπόθηκος δανειστής· ἐκποίησις ὑπὸ ἑτέρου δανειστοῦ· ἄ.

μέλεια περί παράστασιν κατὰ πλειστηρίασιν· μὴ αἰτήσεις μεταθέσεως πλειστηριασμοῦ· μὴ πόδεκλησις ἀδείας τῶς πλειοδοσίαν· οὐ ποσάσεις κατήκοντος σ 538 Α 105 Γν. Εἶς - διοικήσεις περιουσίας δημοικῆς· ἐνέργεια πρὸς βλάβην δήμου ἄνευ ὑπεξαίρεσεως ἐκμίσθωσις δημοτ. φόρων· παρακώλυσις συνγωνισμοῦ· παράστασις μικρᾶς παραγωγῆς· ἀποδίωξις φερεγγύων· χαρακτήρ ἀδικήματος δημοτικὸν συμβούλιον σ 626 Α 160, 654 Γν. Εἶς.

Δημοδιδάσκαλος· 10δράχμον ἐπιμίσθιον· μὴ κατάρτησις νεωτέρω νόμῳ σ 289 Α 445.- δημοδιδασκάλισσα· παῦσις· γνωμοδότησις ἐποπτ. συμβουλίου· ἀνεξέλεγκτον ὑπὸ δικαστηρίων· οὐκ ἀπολογία σ 456 Ε 1890.

Δημοπρασία· προμηθεΐας ὑπὸ ἔγκρισιν ὑπουργοῦ· γνωστοποίησις ἔγκρισεως δι' ἐγγράφου· νομάρχου· ἐσφαλμένη ὑπὸ νομάρχου κοινοποίησις· δικαίωμα ὑπουργοῦ ἔγκρισεως ἢ μὴ· περιλαμβάνει ἄρνησιν· προσθήκη ὥρων σ 434 Α 534.

Δήμος· διορισμὸς· πληρεξουσίου· ψήφισμα δημοτ. συμβουλίου· μὴ ἔγκρισις νομάρχου σ 19 Α 177.- δικαστικὴ παράστασις πρὸς ἀποτροπὴν κινδύνου· διορισμὸς πληρεξουσίου σ 55 Α 198.- μισθώσις δημοπρασία· ἔγκρισις· μὴ σύνταξις συμβουλίου σ 144 Α 149.- ἴδρυσις ἀγαθοεργῶν καταστήματος διαθήκη· κοινότης· δημοτ. συμβούλιον· κοινωφελὴ καταστήματα· κληροδότημα ὑπὲρ πενήτων διαχειρίσις σ 191 Γν. Ν.- χρέη· πληρωμαὶ ὑπὸ δημοσίου ἐντάλματι δήμου· ἐκχώρησις· οὐ γραῖα εἰδοποιήσεως ὑπουργοῦ σ 198 Α 325.- μίσθωσις δημοτ. σχολαίῳ· γνωμοδότησις ἐπιθεωρητοῦ αὐτ.- εἰσαγωγὴ παραφρόνων εἰς νοσοκομεῖα· διαταγὴ ἄστυν. ἀρχῆς ἢ νομάρχου· εὐθύνη δῆμων σ 215 Α 358.- ἀναγραφή ἐν πεμπτημυρίῳ· πληρωμὴ ἀναλογούντων ἄρνησις παραλαβῆς σ 276 Α 432-γ-ωρ στάθμισις πόλεως· ζημίαι παροδίων οἰκιῶν· ἐγκριμένον σχέδιον· εὐθύνη σ 290 Α 451.- κατάσχισις χειρὸς δημοτ. εἰσπράκτορος· δημοσίον· νόμοι ἐξοφλήσεως χρεῶν καὶ στοιχειώδους ἐκπαίδευσως· δήλωσις εἰσπράξεως καὶ ἀποδόσεως· ἀνόφλητον· ἀπόδειξις βίβρος σ 359 Ε 1744.- εἰσπραξις ἐσόδων ἀναγραφέντων ἐν προϋπολογισμῷ καὶ συνεπίφ. ψηφισμάτων δημοτ. συμβουλίου σ 377 Ε 1787.- κατάσχισις κατὰ παρὰ δημοτ. εἰσπράκτορι σ 381 Α 149.- δημοτ. συμβούλιον· ἔγκρισις δαπανῶν πρὸς ἐπίτευκτον καὶ διακόσμησιν ναοῦ· δάνειον πρὸς ἐπίτροπον σ 390 Ε 1783.- παροχὴ ὑπηρεσιῶν δῆμῳ· μὴ ἀναγραφή δαπάνης ἐν προϋπολογισμῷ· ὑπηρεσία ὑπὸ δημοτ. συμβουλίου· ἄμισθος· ἔμμισθος μόνον ἐκτὸς δήμου σ 391 Ε 1796.- ἐνέργεια ἔργου κατ' ἐντολὴν δημάρχου δημοπρασία μὴ ἐγκριθεῖσα ὑπὸ συμβ. καὶ διοικ. ἀρχῆς· ἐργολάβος προηγούμενου ἔτους· μὴ βεβαίωσις ἐκτελέσεως ἐντολῆς κατὰ προηγούμενην δημοπρασίαν· ἀοριστία· ὠφέλεια δήμου· οὐκ ἐφαρμοστέα ἐπὶ δημοτ. νόμος· κατάρτησις Ρ. διατάξεων σ 423 Ε 1841.- ἀγωγή κατὰ αἰτήσεις πληρωμῆς ἐκ 4)5 προϋπολογισμοῦ· οὐ στοιχεῖον· περιορισμὸς σ 530 Α 22, Ε 177.- κατάσχισις κατὰ δήμου· ἀδύνατος τήρησις αἰτήσεως θεραπείας σ 594 Π 631.- νόμος ἐξοφλήσεως χρεῶν· οὐ κατάρτησις διατάξεων ὑπερμερείας· δημολογία δήμου περί οὐσιότητος· στήριξις ἐπὶ τελεσιδικίαν ἀποφάσεων σ 637 Α 95.

Δημόσιον· εὐθύνη ἐκ ζημιῶν στρατιωτ. σωματίων· ὀνοχὴ ἀξιοματικῶν· δόλια παράλειψις· πλουτισμὸς σ 85 Α 225.- ζημία ἐξ ἀμελείας ὑπαλλήλων· παράλειψις καθήκοντος ἐξ ὀλιγωρίας, δειλίας καὶ ἀνικανότητος· μὴ ἀποτροπὴ κατατροπῆς· ἐ-

παγωγή ὄρκου ἀορίστως· ἀπαράδεκτον σ 99 Α 233.- εὐθύνη ἐκ πράξεων νομίμων ἀντιπροσώπων· ἐνέργεια ἐντὸς ἑρίων καθήκοντων· δόλος· εὐθύνη ἐκ πλουτισμοῦ· κατάληψις οἰκίας πρὸς στρατωνισμὸν χωροφυλάκων· οὐκ εὐθύνη δημοσίου ὡς προστήσαντος σ 117 Α 253.- εὐθύνη ἐξ ἀνακλήσεως ἐγκρίσεως διδασκ. βιβλίων σ 130 Α 255.- εὐθύνη ἐκ μὴ παραδόσεως μισθοῦ σ 133 Α 258.- αὐθαίρετος κατάληψις κινήτων ἐπεμβάσει ἀστυνομίας· καταστροφὴ ἐν πεδίῳ πολέμου· εὐθύνη· οὐκ ἐξ ἀρχῶν προστήσεως· παρόνομος· πράξις ἐφ' ὅσον πλουσιώταρον σ 178 Α 298.- εὐθύνη ἐκ παρανόμου εἰσπράξ. λιμεν. φόρων· μὴ βεβαίωσις πλουτισμοῦ· ἀναίρεσις σ 178 Α 299.- ὀφειλόμενα ὑπὸ ἐκχώρησις· εἰδοποιήσις ἀρμοδίου ὑπουργοῦ· πληρωμαὶ ἐντάλματι Δήμου· οὐ χρεῖα εἰδοποιήσεως σ 198 Α 325.- εἰσαγωγὴ παραφρόνων εἰς φρενοκομεῖον· διαταγὴ ἄστυν. ἀρχῆς ἢ Νομάρχου· περιπτώσεις εὐθύνης σ 215 Α 358.- εὐθύνη ἐκ καταλήψεως βίβ. κτημάτων ὑπὸ στρατοῦ ἐφ' ὅσον πλουσιώταρον σ 215 Α 359.- κατάσχισις ξ. λείας παραγγελία ὑπουργοῦ· οὐκ εὐθύνη Δημοσίου σ 225 Α 365.- δόλια πράξις ἢ παραλείψεις ὑπαλλήλων· εὐθύνη δι' ἀρπαγὴν ἐμπορευμάτων ὑπὸ στρατοῦ· ἀμέλεια ἀξιωματικῶν· εὐθύνη ἐκ προστήσεως· πανικός σ 231 Α 387.- ἀπαίτησις κατὰ παραγραφὴ Λογιστ. Νόμου ἀνεξαίρετος· ἀναγνώρισις· ἐνδοξίς νέας· μὴ πληρωμὴ· δίκη ἀρξαμένη σ 241 Ε 1509.- δόλια πράξις ἢ παραλείψεις στρατοῦ· ὄρος εὐθύνης δημοσίου· ἀφαίρεσις ὑπὸ στρατοῦ πρὸς χρῆσιν· ὄρος πλουσιωτέρου σ 30 Α 464.- ἀδικοὶ πράξεις καὶ παραλείψεις προσετώτων· πλουσιώταρον· χρησιμοποίησις ὑπὲρ ἀναγκῶν στρατοῦ· ζημίαι ἐκ πανικοῦ σ 372 Α 499.- ἀπαγόρευσις καλλιέργειας κεκαυμένου δίσκου· οὐκ ἐκκοπὴς ἐνδρῶν· ἄρνησις χορηγήσεως ἀδείας· ἀμέλεια ὑπαλλήλων· εὐθύνη ἐκ προστήσεως· ὄσος μοναστηριακὸν δημοπρασία· μὴ συνενόησις ἀρμοδίων ὑπουργῶν σ 386 Α 506.- συμφωνία ἄνευ διαγωνισμοῦ· περιπτώσεις· ἀποδοχὴ ἄνευ ἀποδείξεων σ 388 Α 511.- παρόνομος ἀπόλυσις δικαστ. ὑπαλλήλου· δικαίωμα ἀπόζημιώσεως κατὰ Δημοσ. καὶ ὑπουργοῦ· διάταξις νόμου ἀποκλείουσα· ἑλλειψίς παθητικῆς δημοδικίας· στοιχεῖα πρωτοπικῆς εὐθύνης ὑπουργοῦ σ 392 Ε 1808 Π 1445.- ἀπόδειξις καταβολῆς· διπλότυπον· ὄσος σ 409 Ε 978.- κοινοποίησις ἐπιγραφῶν δικῶν· μόνον ὑπουργῶ· ἐξωδίκου γνωστοποίησεως ἐκχώρησεως· ταμῖα καὶ ὑπουργῶ σ 460 Ε 799.- κτήματα Ὁθωμαν. ἐν Γυθείῳ· περιέλευσις δημοσίῳ δικαίωματι πολέμου σ 495 Ε 997.- λεηλασία καταστήματος· εἰδοποίησις ἀστυνομίας· μὴ ἰναχαιτίσις ἐκ ραθυμίας· εὐθύνη ἐφ' ὅσον πλουσιώταρον σ 533 Α 33.- εἰσαγωγὴ διδακτικῶν βιβλίων μὴ ἐγκριμένων· ἀπαγόρευσις· μὴ ἐπιβολὴ ποινῶν· οὐ συμφέρον ἰδιωτικὸν σ 540 Ε 1989.- μίσθωσις κτημάτων· δημόσιος συναγωνισμός· ἄνευ συναγωνισμοῦ· ἀκυρότης· παραβίασις· οὐκ ἀποζημίωσις σ 564 Α 50.- σύμβασις μετὰ παραβίασις· διαφυγὸν κέρδος· οὐκ ἐφαρμογὴ διατάξεων προστήσεως· ἔκτασις εὐθύνης σ 593 Α 65.- εὐθύνη ἐξ ἀδικήματος ἢ πταίσματος· ζημία· ὄρος ἀναγκαίας συνεπίσεως· παρὰ νόμος· ἐνέργεια ταμίου ματαιώσεως εἰσπράξεως φόρων· ἀπώλεια ἀπαιτήσεων· ἐπικλήσις ἀρεαγγυότητος· ἑλλειψίς παραγωγικοῦ στοιχείου· ἀπώλεια τόκων σ 595 Α 67.- ἐπίτρεψις γυμνασίων ἄλλοδαπῶ στόλῳ· ζημία· λειθαρία· κυριότητα ἐπὶ θαλάσσης μέχρι· βολῆς τηλεβόλου· ἀποζημίωσις· εὐθύνη· καθορισμός· ὑπαίτιότητος ἐν

δόσει ἀδείας σ 604 Ε 2041.- κατάσχεσις ὡς ἀνήκοντος ὀφειλέτη· πληρωμὴ φόρου παρ' ἰδιοκτητοῦ κατασχθέντος· οὐκ ἄδικος πλουτισμὸς σ 636 Α 91.- παράνομος ἀφαίρεσις ἀμάξης ὑπ' ὀργάνων· ἀποζημίωσις διὰ διαφυγὸν κέρδους ἐκ χρήσεως· ἐτέρα ἀγωγή περὶ ἀποδόσεως ἀξίας· ἀπόρριψις διὰ τὴν μὴ ζήτησιν αὐτοῦσας ἢ βεβαιώσεως ἀδυναμίας· ἀνεπιράστων σ 637 Α 97.- ἀποταμίευσις σταφιδοκάρπου· συμψηφισμὸς καταβλητέου φόρου εἰς εἶδος· μὴ ἐξαγωγή· δικαίωμα ἀπολήψεως τιμῆματος ἐκποιθέντος ὑπὸ σ 639 Α 101.- ἄρνησις ἀδείας οἰκοδομῆς· στέρησις χρήσεως ἰδιοκτησίας· ἀποζημίωσις· ἀξία γηπέδου· ἀξία χρήσεως· σιωπηρὰ περιλήψις μέσων πρὸς οἰκοδομὴν σ 644 Ε 128.- κατὰλήψις ἀμάξης ἐπεμβάσει στρατ. ἀρχῆς· ἀπώλεια ἐν πολέμῳ· εὐθύνη ἐκ προσθήσεως· ἐνέργεια ἐντὸς κύκλου ἀναταθείσων ὑπηρεσιῶν· ἐνοχὴ νομικῶν προσώπων· ἐφ' ὅσον πλουσιώτερα σ 651 Α 106.

Ἀνυποδότης· συνεδριάσεως· διακοπὴ· ἐπανάληψις· ἔλλειψις· βεβαιώσεως σ 56 Γν. Εἰς - βεβαιώσις ἐναρξέως συνεδ.ιάσεως· διακοπὴ καὶ ἐπανάληψις σ 357 Α 41.

Διαδικασία· συνοπτικὴ· ἀγωγή συνοπτικὴ καὶ συνήθης· διαδικασία συνήθης· ἀγωγή συνοπτικὴ σ 618 Α 78.

Διαζύγιον· ἐπιβουλή κατὰ ζωῆς· συγγνώμη· ἔγκυρος· προσβολή· τέκνα παρὰ τίνι σ 26 Ε 577.- ἐπὶ μοιχείᾳ· ἀπόρριψις ὡς ἀναποδείκτου· δικαίωμα γυναικὸς ζητῆσαι διαζύγιον· οὐ χρεῖα ἐλέγχου προηγουμένως ψευδοῦς κατηγορίας σ 378 Ε 1788.- ἐλλήνων ἐν ἁλλοδαπῇ· χωρισμὸς ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης· ἀνατροφή τέκνων· παρὰ τίνι διατροφή μετὰ διαρκούσης δίκης· ἀναρσεις δικαιοματός διατροφῆς σ 559 Ε Γν. Ν.- ὑπαιτιότης· ἀνατροφή τέκνων· Ἰω. Κωδ. σ 590 Ε 6.

Διαθήκη· γραφὴ καὶ ὑπογραφή διαθέτου· χρονολογία· τόπος συντάξεως σ 15 Γν. Ν.- προσθήκη μετὰ ἀνάγνωσιν καὶ παρατήρησιν πρὸ ὑπογραφῆς· μὴ νέα ἀνάγνωσις· ἀκυρότης· ἀδιάφορον οὐσιώδεις προσθήκης· ἀναγνώρισις διαθήκης· τρόπος· συναγωγὴ μὴ ἀναγνώρισεως ἐξ ἐγγράφων οὐ χρεῖα ἀποδείξεων ἀναγνώρισεως ἐν ἀγνοίᾳ ἐλαττωμάτων· συναγωγὴ ἁλλείψεως τεκμηρίων· ἐκτίμησις ἐγγράφων μὴ προσαγομένων ἐπὶ τῇ βάσει περιχομένου κατὰ τὸν ἐπικαλούμενον· οὐ χρεῖα προσαγωγῆς· προσφορὰ προσαγωγῆς ἀποδείξεων ἀναγνώρισεως· ἀόριστον· μὴ ἀναγνώρισις· οὐκ ἀποδείκτέα ἐκθέσει γραμματικῶς· παρέλκον συμπέρασμα· κληροδότημα ἀκύρου διαθήκης· γεγραμμένος ἐν διαθήκῃ καὶ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμος· ὑπεισέλευσις ἐξ ἀδιαθέτου· προϋποθέσεις ἐγκυρότητας κληροδοτημάτων· ἀναγνώρισις διαθήκης ὑπὸ καταπιστευματοδόχου κληρονόμου τοῦ ἐγκαταστάτου ἐν τῇ ἀκύρῳ διαθήκῃ σ 69 Α 214.- ἐκτίμησις ἐγκαταστάσεως κληρονόμου εἰς ὠρισμένον μέρος· διάθεσις ὑπολοίπου· ἀποκατάστασις· ἀπαγόρευσις παρενοχλήσεων· ὁποῖαι σ 110 Ε 1663.- ἐν Τουρκίᾳ· χρητιστικὸν Ὀθωμαν. ὑπὸ τοῦ διατυπώσεως ἐφαρμογῆς διατάξεων ρωμ. καὶ βυζαντ. δικαίου· προφορικὴ ἐνώπιον πτα μαρτυρίων· ἔγγραφος ἰδιωτικὴ· τύπος· ἐπικύρωσις ὑπὸ μητροπόλεως οὐχ· στοιχεῖον κύρου· μεταγενεστέρᾳ κύρωσις· οὐκ ἀναγκαῖα προσέλευσις μαρτύρων ἐνώπιον μητροπόλεως πρὸς βεβαίωσιν γνησιότητος περιχομένου· ἀδύνατος προσαγωγῆς· ἀνωτέρα βία· ἀπόδειξις· παρὰ· ἐνῆς σφραγ. καὶ ὑπογρ. μαρτύρων

σ 11 Γν. Ν.- Ἰον. Κώδ.· παρέμβασις ἀκυρότητος διαθήκης· λόγοι· δημοσία· ἀνυπόγραφος· μὴ ἀναφορὰ λόγου· ἄκυρος· ἀναγνώρισις ἐὰν πρακτικῶς κληρονόμων ἐνστάσις ἐναντίᾳ σ 145 Α 265.- ἀποδοχὴ ρ.τῇ ἢ σιωπηρὰ· παράστασις ἐν ἀπογραφῇ· συναίνεσις εἰς ἐκτέλεσιν κληροδοτημάτων· ἐπιφύλαξις μετὰ ἔναρξιν· μυστικὴ ἢ ἰδιόγραφος· πλείονες σελίδες· μὴ ἀναφορὰ τόπου ἐν μιᾷ πρωθυστερος σύνταξις πράξεων ἐμφανίσεως καὶ ἐπὶ τοῦ φακέλλου σ 186 Ε 1135· χρονολογία· μὴ ἀναφορὰ ἡμέρας· χρονολογικὸν σύστημα σ 208 Α 497.- ἐκτίμησις ἐγκαταστάσεως· ἀνεξέλεγκτον· ἴδρυσις εὐεργετικῶν ἰδρυμάτων· καθορισμὸς διαχειρίσεως· προσαύξεσις καὶ φαλκιδουσις ὑπὲρ καθολικοῦ κληρονόμου· κληρονόμος ἀπὸ ρητοῦ· διάταξις ἐπαρκείας ρητῆς σ 261 Α 422.- ἀνάκλησις ὑπὸ δευτέρᾳ δι' ἐγκαταστάσεως ἄλλου· ἐπικύρωσις πρώτης καὶ ἰσχύος ὡς κωδικέλλου· διορισμὸς ἐκτελεστῶν ἐν κωδικέλλῳ· μόνος κληρονόμος· περιαιρέσις μνείας πραγμάτων· δικαίωμα διαχειρίσεως· δικαιώματα ἐκτελεστῶν· οὐ διακατοχῆς καὶ διαχειρίσεως κληρονομίας· ἴδιμον σ 262 Ε 1421.- Ε-πιδόνητος· διατήρησις· Ἰον. Κώδ.· ἄδελφ. πρόσωπα· ἐγγραφὴ κληρονόμων· κληροδότημα ἀποδοτέον εἰς ἕτερον ὁρισθησόμενον· ἀκυρότης· ἐκτίμησις διαθήκης· ἀνεξέλεγκτον· προσβολὴ ὑπὸ κληρονόμου· ἀδιόφορος ἐν ντῖα ρήτρα· ἐκτίμησις μὴ ἀναγνωρίσεως· ἀνεξέλεγκτον· ὁποκατάστασις ἀγνώστου σ 280 Α 442.- προσβολὴ δι' ἀγωγῆς κλήρου· προσθήκη λόγων ἀκυρότητος προτάσεσι· ὅθωμ. ὑπὲρ· κοὺς· σύνταξις μυστικῆς κατὰ διατυπώσεως ἐλλήν. νόμου· κληρονόμοι καὶ ἐκτελεστέαι ἐναγόμενοι· ἐπανάληψις χρονολογίας καὶ τόπου εἰς ἐκάστην σελίδα· ὑπογραφή· μνεία τόπου συναγωγῆς ἐξ ἐκθέσεως ἐγχειρίσεως σ 318 Ε 1608.- μυστικὴ· ἰδιόγραφος· οὐ χρεῖα ὑπογρ. εἰς ἐκάστην σελίδα· δύο διαθήκαι· προσβολὴ δευτέρας· ἐπιδοθητικὸς ἰσχυρισμὸς· μειώσεως καταλειπομένων διὰ τῆς πρώτης· προσβολὴ φαλκιδίου· ἀπόρριψις ὡς ἀόριστου· ἀναιτιολόγητον ἐπὶ προσβολῆς δευτέρας διαθήκης σ 353 Α 417.- διορισμὸς ἐκτελεστῶν· ἀνάσεις ἐντολῇ διοικ. διαχειρίσις· καὶ κατοχῆς περιουσίας· ἀνώγιμον· ἄρνησις ἀποδοχῆς σ 34 Ε 1799.- ἐναγώγιμος κληρονόμος· οὐχ ὁμοδικία κληροδόχῳ· σ 419 Α 528.- ὑπαρξίς· ἀγωγή ἐξ ἀδιαθέτου σ 460 Ε 986 - κληροδότημα ὑπὲρ προικὸς οὐ δέσμευσις κληροδόχου· ἄρσις ἐν περιπτώσει ὑπανδρίας πρὸ θανάτου διαθέτου· θάνατος κληροδόχου· τύχη κληροδοτήματος σ 508 Ε 19 4.- θάνατος ἐγκαταστάτου πρὸ διαθέτου· ματαίωσις· μὴ ὑπαρξίς κωδικέλλ. ρήτρας σ 548 Α 46.- κατὰλειψις δευτερογάμῳ συζύγῳ ὠρισμένων πραγμάτων καὶ ποσοῦ· κληρονόμος ἀπὸ ρητοῦ· ἀρμόζουσα ἀγωγή· ἐξέυρεσις περιουσίας· τέκνα ἐκ πρώτου γάμου· ὀλιγώτερον εὐνοθηέν· νόμιμος μοῖρα· ἐξέυρεσις περιουσίας· ἀπὸ· μέσα· χρόνος προσδιορισμοῦ ἀξίας· ἀφαιρετέα· χρόνος προσβολῆς σ 563 Α 54.- ἐκτελεστέα· ἐκτασις ἐξουσίας· οὐ δυνατὴ παραπομπὴ κληρονομίᾳ καὶ ἀποκλεισμὸς ἢ συγκατοχ. κληρονόμου· ἴδιμον· ἀναγνώρισεως θεσμοῦ· ἐκτελεστῶν· οὐκ ἐξουσίας ἀνεπαρκῆς· ἐρμηνεία διαθήκης περὶ δικαιωμάτων ἐκτελεστῶν σ 58 Α 74.- βραδεία· ἀνεύρεσις· ἐναρξίς προθεσμίων διὰ κληρονομ. τέλη σ 627 Ε 6· ἐκτίμησις· μέλλουσαι χορηγίαι· ἐλασφαλιστικὰ μέτρα οὐ συντηρ. κατάσχεσις σ 652 Α 112.- γραφὴ ὑπὸ συμβολαιογρ. καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ διαθέτου· ἀμφισβήτησις· ἥγμα· ἀποδείξεως· γραφὴ ἐν περιθώριῳ πρὸ ἢ μετὰ κλείσι-

μον' ἀκύρωσις προσθήκης σ 660 Ε 142.- μάρτυρες ἀνάγνωσις σ 660 Ε 142.- προσθήκη ἐν περιθώριω ὑπογραφῇ. οὐ χρεῖα ἀναφορᾶς ἀπὸ λέξεων ἀναφορὰ ἀριθμητικῆς χρονολογίας καὶ ποσῶν καὶ τόπου· παρειαγραφαί· ἀπαγόρευσις γραφῆς πλέον 30 στίχων· ἐπικαρπία χήρα· ἐρώτησις συμβολαιογράφου περὶ διατηρήσεως ἐν γάμῳ· οὐ διακοπή σ 661 Ε 142.

Διαιτηδία : ἐκθεσις ἀρχῇ ἐγγράφου ἀποδείξεως σ 95 Π 937.- δικαστήριον· περιπτώσεις προσφυγῆς εἰς δικαστήρια· ὑπέρβασις ἐντολῆς σ 202 Ε 1281.- ἀνήλικοι κληρονόμοι· ἀρχικῶς ὑποβληθέντος διὰ συνυποσχετικοῦ ἔμπορου· ἀνάθεσις διαιτηταῖς λύσεως διαφωνιῶν κατὰ ἐκκαθάρσιν διαλυθείσης ἐταιρίας· μεταγενέστερος διορισμὸς διαιτητῶν οὐκ ἀνάγκη προδιορισμοῦ διαφωνιῶν σ 329 Ε 1705.- αἰτήσεις διορισμοῦ διαιτητῶν πρὸ ἐκδόσεως ἀγωγῆς· ἀπαράδεκτος μετὰ σ 643 Ε 100

Διακοπή : ἐξ ἐπαιθούσης ἐνηλικιότητος· γνωστοποίησις σ 149 Α 1077.- θάνατος καὶ ἐνηλικίωσις ἐπιτροπουμένου· μὴ γνωστοποίησις· οὐ διακοπή σ 183 Α 310.- θάνατος διαδίκου· ἀνήλικοι οἰκείοι κληρονόμοι· ἐκουσία ἐπανάληψις ἀνευ διατυπώσεων σ 188 Ε 797.- θανάτω πληρεξουσίου ἐκουσία ἐπανάληψις δηλώσει νέου σ 198 Α 324.- ἐκχώρησις πρὸ παρῆμβασις ἐκδοχῆς μετὰ πρὸ ἐπανάληψις δίκης σ 264 Ε 1438.- ἐγγραφή ὑπὸ ἐκδοχῆς μὴ ὑπεισελθόντος εἰς δίκην· οὐ σ 268 Ε 879.- θάνατος ἀντικλήτου μετὰ ἐρημοδικίαν σ 414 Ε 968.- θανάτω διαδίκου· μὴ δηλοποίησις θανάτου· αἰτήσεις ἐπανάληψις σ 429 Ε 759.- διάλυσις ἐταιρίας· μὴ δηλοποίησις· συνέχισις δικῶν σ 440 Ε 1859.- ἀνατροπῆς· ἐξάμηνος παράτασις σ 464 Ἀλφρ.-συνεδριάσεως δικαίωμα προέδρου σ 468 Α 81 Γν. Εἰς.

Διαμαρτυρία : ἑλλειψις ἐν παραλαβῇ ἀγοραπωλησίας σ 282 Ε 1513.

Διαμονή : ἐν ἀλλοδαπῇ· Ν. ΑΝΘ'· προθεσμία ἀνακοπῆς· προθεσμία ἐφέσεως· πρῆξις μὴ ἀκατοῦσα προσωπ. ἐμφάνισιν· κοινοποίησις ἀντικλήτου ἢ εἰσαγγελεῖ· πληρεξούσιος δικηγόρος· παράστασις μὴ κατὰθεσις προτάσεων· ὑπογραφὴ ἀνακοπῆς ἀνευ πληρεξουσιότητος· ἔγκρισις· οὐ διορισμὸς ἀντικλήτου σ 29 Ε 587.- ἀποδημία ἐν ἀλλοδαπῇ· ἀρμοδιότης δικαστηρ. τελευταίας κατοικίας· ἀπαγωγὴ ὄρκου ἐν περιπτώσει μὴ ἐπιτρέψεως μαρτύρων· ἐπιβολὴ μετὰ κρίσιν σ 146 Α 268.- ἐν ἀλλωτόπῳ· παρέκτασις προθεσμίας σ 597 Α 72.- ἀγνωστος· ἀνακοπή μέχρις ἐκτελέσεως σ 629 Ε 60.

Διανομή : ἀγωγῇ· δαπάνη ἐπὶ διανεμητέου· ζημία· ἔταιρ. σχέσεις· ἀγορὰ ἰδίῳ ὀνόματι ὑπὸ συνεταίρου· ἀπαράδεκτον ἐν διανομῇ σ 59 Ε 1025.-ἐξέτασις παρεμπιπτόντος ζητήματος κυριότητος σ 124 Ε 677.- ἀγραφος πρὸ νόμου χαρτοσ. καὶ μεταγραφῆς ὁρκος διανομῆς συμβολαιογρ. ἐγγράφῳ· ἀλυσιστελής σ 145 Α 264.- ἐνστάσεις συμπληρισμοῦ· παραπομπὴ ἰδιαιτέρᾳ συζητήσῃ· ἐπικύρωσις ἐκθέσεως πραγματογνωμοσύνης· καθορισμὸς μερίδων· ὀριστικότης· οὐ δυνατὴ ἀνάκλησις σ 162 Α 282.- ἀγωγὴ περὶ· ἕτεροι σχεῖταις πρὸς κοινὸν πρᾶγμα· ἀμφισβήτησις κληρονομικῆς ιδιότητος· ἐπιδοθητικὴ ἐπὶ κλήσις ἀπόρου καὶ ἀπρόικου χήρας ὡς κληροδόγου· περιττὴ δικαίωμα ἀπόρου χήρας σ 343 Ε 1718· περιορισμὸς ἐνυποθ. δικαιώματος· ἐκουσία· δικαστικὴ σ 448 Ἀλφρ.· κληρονομίας· ἀπόκρυψις· τέματα· ἄγνοια· δόλος δικαιοπαρόχου· στοιχεῖα σ 617 Α 76.- μετὰ συζύγων· ἐκτίμησις ὡς ἀνταλλαγῆς· ζημία συζύγου σ 622 Α 84.-

ἀγωγή· ἰσορῶσαι διανεμητέαν περιουσίαν· προσωπικαί· πραγματικά· συνοπτ. διαδικ. σ 662 Ε 959.

Διατάραξις : κοινῆς ἡσυρίας· ἐξέτασις μετὰ κήρυξιν ἐνογῆς πρὸς ἀπόκρο σ.ν. παραγραφῆς σ 136 Α 172 Γν. Εἰς.

Διατροφή : ἀνθρωποκτονία συζύγου· ἀπορία σ 24 Α 116 Γν. Εἰς.- στενῶν συγγενῶν· μὴ ἰσχυρισμὸς καταβολῆς ἐπ' ἀναλήψει· τεκμήριον στοργῆς σ 76 Π 937.- δεδικασμένον· ἰσχύς ἐν μέλλοντι· μεταγενεστέρα πρόσκλησις πρὸς συνοίκησιν· οὐκ ἄρσις δεδικασμένου σ 86 Α 226.- Ἰονίου Κωδ. συζύγου· ἐνστάσις ἀκυρότητος γάμου· ὄροι νόμου· ὄροι ἐγκυρότητος· ἀνίσχυρον ἀντικειμένων ἐθίμων ἐν Ἑκτανήσῳ· ἔθιμον πυροβολισμοῦ· παρθενία· ἑλλειψις ἡθικῶν ιδιοτήτων· πλάνη· δόλος· ἔορι· στία· ὑποχρέωσις εἰς διατροφὴν· ἐκουσία ἀναχώρησις συζύγου· ἀπορία συζύγου· κανονισμὸς διατροφῆς· προσωπικὴ κράτησις σ 126 Π 25.- παροχὴ ὑπ'ἀνδρῳ ἀδελφῇ· ἀναγκαῖα στοιχεῖα· οὐκ εἰσάγεται ὡρεὰ ἀπόδειξις· βάρος σ 202 Ε 1296.- συζύγου μέχρι λύσεως γάμου· δεδικασμένον· ἔκτασις ἐν μέλλοντι· ἄρσις ὄρου παρογῆς· πρόσκλησις πρὸς συνοίκησιν· σπουδαίτης σ 365 Π 282.- προσωρινὴ ὡς συντηρητ. μέτρον· κυρίᾳ ἀγωγῇ περὶ διατροφῆς σ 414 Ε 697.- συζύγου· ἀνισορτήτως εὐπορ. ἢ ἀπορ. συζύγου· χρόνος ἐκτίμησεως περιουσίας καὶ τῆς προικὸς τοῦ συζύγου· ἐλάττωσις μετ' ἀγωγὴν· τόκοι ὑπερμερείας ἀπὸ ἐκάστης μηνιαίας δόσεως· ὑπέρβασις ἀπὸ ἐπιδόσεως ἀγωγῆς σ 419 Α 529.- ἰσοβία· μέσος ὁρος ζωῆς σ 454 Ε 1873.- γάμος· λόγοι διαζεύξεως· Προξ. δικαστήρια· ἀποβολὴ γυναικὸς ἐπὶ μοιχείᾳ· ὑποχρέωσις εἰς· προσωρινή· διαρκής· εὐπορ. ἢ ἀπορ. γυναικός· ὑπαίτιότης ἀπομακρύνσεως· προδιορισμὸς· χρόνος οἰκονομικῆς καταστάσεως ἀνδρός· ἀπορία μετ' ἀγωγὴν σ 525 Πρ. Ν.- διαζύγιον ἐλλήνων ἐν ἀλλοδαπῇ· δικαίωμα διατροφῆς κατὰ διάρκειαν δίκης διαζυγίου· ἀναιρέσις δικαιώματος σ 559 Γν. Ν.

Διαφθέρων : ἐπὶ μὴ παροχῇ χρήσεως μισθοῦ σ 133 Α 258.- ἀτελής ἢ μὴ ἐκπλήρωσις συμβάσεως· μὴ ὑπέρβασις διπλασίου ἀξίας· ἀγοραπωλησία· μίσθωσις· ἐφαρμογὴ ἐξ ἐπαγγέλματος σ 437 Α 537.- ἀπόδοσις ἐκουσία ἢ ἀναγκαστικὴ· μετὰ τελεσιδικίαν· ὑπερμερεία· ζημία χειροτερεύσεως ἐν χρόνῳ δίκης· εὐθύνη· γέννησις διαφθέρωντος μετὰ ἀγωγὴν· οὐ σύγχρονος ἀσχησις σ 513 Α 16.- κατ'εσχισις ἀνευ δικαίωματος· πρόσθετος βᾶσις διαφθέρωντος· εὐθύναι κληρονόμων· ὡρεληθαῖς ὀφειλῆς δι' ἐξορήσεως ἐξ ἐκπλειστηριάσματος· ἔκτασις σ 569 Ε 2004.

Διαχειρίσις : περιουσίας ἀπόντων· παρ' Ὁθωμανοῖς ὄροι ἰσχύος· ἐνέργεια ὑπὸ Κρητικῆς πολιτείας· σύμβασις μετὰ τοῦ διαχειριστοῦ· ἀγωγή κυρίου κατὰ διαχειριστοῦ καὶ συμβληθέντος· καρποὶ ἀποδοτέοι· διαχειρίσις καὶ πέραν συμβάσεως· ἀποδοτέοι· ἔθιμον σ 524 Ε 9.- διαχειριστὴς ἀνωνύμου ἔμπορ. ἐταιρίας· εὐθύνη ἐκ δολίων πράξεων σ 530 Α 21.- αὐτόκλητος ἀλλοτρίων· ἀπόδοσις λελογισμένων δαπανῶν· οὐ δικαίωμα ἀμοιβῆς· συμφωνία σ 636 Α 93.

Διεκδικησις : αὐτοῦσιων προικῶν· διατετιμ. ἀκινήτων· ἀπαγόρευσις σ 153 Ε 1001.- ἐταιρία· ἀπαγόρευσις ἐκποίησεως· δανεισμὸς ἐπὶ ὑποθήκῃ· ἀναγκαστ. ἐκποίησις· διεκδικ. ὑπὸ δικαιοδόχου σ 314 Ε 1538.- προικῶν ἀνταλλαγέντων· προσωπικὴ ἀνταλλ. ἐπὶ εἰκονικότητι· παραδοχὴ ἐκ τεκμηρίων ἀνευ ἀποδείξεως σ 420 Α 531.- ἐκχώρη-

σις διεκδικητικῆς ἀγωγῆς ἐν μισθώσει· οὐ μεταγραφῇ σ 435 Α 535. - ἐμπορευμάτων· ἀγορὰ ὑπὸ πτωχευάντος· πίστωσις τιμῆματος· δι' ἀποδογῆς, συνηματικῆς ἀποστολῆς· παραμνήν ἐν τελωνείῳ· παράδοσις φορτωτικῆς σ 440 Ε 1865. - ἐπὶ νομῇ· ἀπόφασις περὶ νομῆς· ἔκτασις δεδικασμένου· χρῆσις ὡς ἀποδεικτ. μέσον· ἐνστάσις παραγραφῆς· ἐν χρόνῳ συμπίπτουσι ἀγωγῇ· οὐ χρεία ἰδίου θέματος σ 444 Ε 974. - προκρίτων διατετιμημένων σωζομένων· κατάρρησις Νόμῳ μεταγραφ. σ 461 Γν. Ν. - δάσος· ἀόριστος ἀγωγῆς· συμπλήρωσις πρώτη συζητήσεως· παταλλίσειον· ἔννοια καὶ ὅροι· ἀποδ. μέσα σ 523 Ε 270. - ἐπὶ παραγωγῇ κτῆται· εἰδικὴ ἢ καθολικὴ διαδοχὴ· τίτλος ἰδίῃς κυριότητος· τρόπος κτήσεως· κυριότητος πρὸ κτητόρων· μόνον ἐν ἀμφισβητήσεσι σ 570 Ε 2006. - οἰκοδομῆς· κειροισμένων καὶ ἀποδόσεως ὕλικου σ 632 Π 1097. - χώρου προορισθέντος εἰς ταφὴν νεκρῶν· οὐκ ἀδύνατον ἐκτελέσεως· μὴ ἀπόφασις κατὰ δημοτ. νόμον ποιορισμοῦ ὡς νεκροταφείου σ 652 Α 110. - κατεγομένων ὑπὸ πτωχεύσαντος· καταβολὴ δαπανῶν φυλάξεως· φύλαξ δικαίωμα κατὰ τίνων σ 659 Ε 140. - κινήτων· ἀπώλεια· ἄξια· καρποὶ ἐξαχθέντες σ 664 Αλγρ.

Διευθυνεῖς : διορισμοὶ· κρίσις προέδρου καὶ ἐν ἀντιρρήσεσι δικαστηρίου σ 56 Α 139.

Δίξινδις : κινήτων ἀνηλίκου· ὑποθήκη ἢ μὴ ἀκινήτων· ἔκθεσις· ἀποδ. δύναιμι σ 143 Π 799. - ἐν ἡλληλογράφῳ ἔγγυθις· Ὀθωμανὸς πρωτοφειλῆτης· ἡμεδαπὸς ἔγγυθις· ὁσιδικία· Προξ. δικαστηρίου σ 575 Προξ. Ν 125.

Δικαιοδοσία : ἰδιόζουσα· ἰδιότης Β' Ἐπιτρόπου Ἐλεγκτ. Συνεδρίου· κήρυξις ἀναρμοδιότητος· οὐ δυνατόν παραπομπὴ εἰς ἀρμόδιον δικαστήριον σ 232 Α 3. - ἀνταγωγῆς· παραίτησις ἀγωγῆς ἐν ὁμολογίᾳ ἀγωγῆς· ἰδιόζ. σα δικαιοδοσία· ἀπόρριψις ἀγωγῆς· οὐ κατάρρησις δικαιοδοσίας σ 614 Α 80.

Δικαιοπραξία : ἀντιβαίνουσα χρῆστοις ἡθεσι· συμφωνία· τόκου ἄνω τῶν 12 οἰο· ἔθιμον· ἀπαράδεκτος σ 565 Α 56.

Δικαιοστάδιον : ἐν παραγραφῇ ἀποφάσεως· ὑπολογισμὸς σ 543 Ε 1991.

Δικαστήρια : βραδύτης ἐκδόσεως ἀποφάσεως ἐπὶ ἀντιρρήσεων· πειθαρχικὸν παράπτωμα· ἐπ' ἀκροατηρίου τιμωρία σ 41 Α 138. - πολυμελὴ διαίρεσις· κλείσις τμήμασι· κανονισμός· ἔφεσις κατὰ προξ. ἀποφάσεων· συνοπτικότης· τήρησις διαδικασίας· ἐγγραφὴ ἐν ἔμπορ. πίνακί σ 300 Ε 1594. - προξεν. μικτὰ Αἰγυπτ.· ἔκτασις ἀρμοδιότητος· ἀφοτέρων· προσωπικοὶ θεσμοὶ· διαφοραὶ κληρονομ. δικαιωμάτων· παραδοχὴ κτήσεως ἑλλην. ἰθαγενείας σ 498 Α 14.

Δίκη : διάρκεια μέχρι πέρατος· νόμιμοι τρόποι καταργήσεως· αἰτησις πτωχεύσεως· διατάξεις ἀποδείξεων· παραίτησις· ὑποβολὴ νέας· προσβολὴ δικαιώματος τοῦ καθ' οὗ· ἀπαράδεκτος σ 74 Ε 1032. - περὶ διανομῆς· παρεμπιπτόντα ἐξέτασις ζητήματος κυριότητος σ 124 Ε 677. - ἐκ πτωχεύσεως· νόμιμος ποσότησις· πράξεις· ποσότητες· μὴ ἀποδοχὴ σ 186 Ε 1128. - θέσις ἐκτὸς ἀρχικῶς ἀνέγοντος· μὴ προσβολὴ ἀποφάσεως· ἑλλειψις· συμπερόντος σ 227 Α 370. - ὑπὸ φιλανθρωπικοῦ καταστήματος· ἔγκρισις ὑπ' ἀνωτέρας ἀρχῆς· ἀνεξαρτητος ἐφαρμογῇ σ 307 Α 464. - ἀντιμωλία ἐπ' ἀνακοπῇ ἀνάγκης· πρακτικῶν ἐρήμην· ἀναφορά· προαναχρίσει· καὶ μηνύσει· μὴ ἀνάγκης· μηνύσεως· ἀκυρότης σ 357 Α 42. - μεταξύ ἐκδοχέως

καὶ ὀφειλῆτου· προσεπικλήσις ἐκχωρητοῦ σ 397 Ε 950 Π 140. - ἀνακοίνωσις καὶ προσεπικλήσις· κοινοποιεῖται κατὰ τὴν προδικασίαν σ 398 Ε 54. - περαιώσις ὡς πρὸς τινὰς ὁμοδίκους· οὐ δυνατόν ἐξακολούθησι πρὸς ἄλλους ἐπ' ἀνατροπῇ σ 409 Ε 1834. - διακοπὴ θανάτου διαδίκου· αἰτησις ἐπαναλήψεως πρὸ γνωστοποιήσεως σ 429 Ε 7:9. - ἐπὶ διεκδικ. ἀνακοπῇ· ἰνδικὰ μέσα· ἐπισπεύδων· ὀφειλῆτης· ἀπευθυντέα σ 565 Α 571. - θάνατος ἀρεμένου· συνέχισις ὑπὸ ἐπιτρόπου ἀνηλίκου· κληρονομ. οὐ χρεία διατυπώσεων σ 620 Α 82. - κάρτες· ἐκχώρησις· ἀποχὴ ἐκχωρητοῦ· εἰκονικότης ὅρκος σ 646 Ε 957.

Δικηγόρος : εἰρηνοδικεῖα· παράστασις σ 16 Αλγρ. - παρὰ προξ. δικαστηρίοις· ἐφαρμογὴ διατάξεων ὀργανισμοῦ· παραγγεῖλια πρὸς κοινοποίησιν ἀποφάσεως τοῦ παρ' ᾧ εἶναι διωρισμένος· παραγγεῖλια δικηγόρου παρ' ἄλλῳ δικαστηρίῳ· ἀκυρότης· πειθαρχ. ποινὴ μεταγενεστέρᾳ ἔγκρισις διαδίκου σ 66 Α 209. - ἀμοιβή· πρόσθετος ἐπὶ ἐκδόσει δίκης· διαδίκος ἢ ττηθεὶς τελεσιδίκως ἢ κερδίσας· παράνομος ἐπιδίκασις διεξαγωγῇ ἐν μέρει· ἐπιδίκασις ἀναλόγου ἀμοιβῆς σ 223 Ε 1. - πῖναξ· ἐπιτάγή· τόκοι σ 231 Α 380. - ὁμολογία παρὰ· ἐντολὴ ἢ μὴ· ἀποδοκιμασία σ 236 Ε 864. - διορισμός παρὰ φιλανθρωπικοῦ οἰκουδῆποτε καταστήματος· ἔγκρισις ἀνωτέρας ἀρχῆς· ἐξέτασις ἐξ ἐπαγγέλματος σ 307 Α 460. - πῖναξ δικαιωμάτων ἐκτέλεσις· ἀνακοπῇ· ἀρμοδιότης· συμφωνία ἡσσονος ἀμοιβῆς· ἐνστάσις· ἐκκαθαρισμένοι· ὅρκος παρόντι· ἐπισυλάξις δηλώσεως σ 362 Ε 929. - παρασταθεὶς ὡς ἔμπορος· ἀνταποκριτὴς Ἐθν. Τραπεζῆς· ἀνακοπὴ κατὰ πίνακος σ 377 Ε 1784. - πλείονες δίκην· πίνακες· πλείονες ἀνακοπῆς· συνεκδικασίς· αὐτοτελεῖς ἀπαιτήσεις· ἐκκλητόν· ἀρμοδιότης ἀνακοπῆς οὐχὶ λόγῳ ποσοῦ σ 402 Α 514. - παραγγεῖλια ἐκτελέσεως ἀποφάσεως ἐξώσεως· μισθωτῆς παρ' ἄλλου μισθώσαντος· γνώσις ἑλλειψις βεβαιώσεως μὴ παραγωγῆς δικαιωμάτων ἐκμισθωτοῦ σ 503 Α 97. - ἀντικλήτος· θάνατος· βίβλα διακοπῇ· διορισμὸς διαμειβομένοις ἔγγράφοις· οὐ χρεία καὶ ἰδιότητος πληρεξουσίου σ 578 Α 64.

Διοικητικὴ : ὑποθέσεις ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ· τακτικὰ δικαστήρια· διαφοραὶ χαρτοσήμου· ἀρμοδιότης ταμίου καὶ νομ. συμβουλίου· ἀποφάσεις· προϋποθέσις συμμορφώσεως νόμῳ σ 42 Ε 1006. - ἀσφαλ. μέτρα ἐναντίον κινδύνου ἐξ ὑδάτων· ζημία· ἐκ ἀνοποζημιώτων σ 67 Α 210. - ἐργαστήρια ἀναδίδοντα δυσώδη ὁσμήν καὶ θόρυβον· βεβαιώσεις· ἀπαγορεύσεις λειτουργίας· ἀνεξέλεγκτος πρᾶξις νομάρχου· οὐκ ἀποζημιώσεις σ 106 Ε 1050. - ὑποθέσεις ἀμφισβ. διοικητικοῦ· προϋποθέσεις νομίμου ἐνεργείας ὑπουργοῦ· ἔλεγχος δικαστηρίων σ 16 Α 276, σ 554 Ε 1993. - ἰδίῳ ὡς ἄλλοι τῶν δαπάνων ἐν ἰσχυριζομένῳ ὡς ἰδίῳ σ 631 Π 1097.

Δόλος : γάμος· ἀπάτη περὶ παρθενίαν· μὴ ἐπιδράσις σ 127 Π 25. - ἐν μὴ παραδόσει μισθίου σ 133 Α 259. - καθ' ὑπερθεματιστοῦ πρὸς ἐκχώρησιν δικαιωμάτων τοῦ σ 170 Ε 792 Π 1316. - ἐν ἐξαλείψει προκρίτως ὑποθήκης· ἐνστάσις ἀπολύτου ἀκυρότητος σ 172 Ε 793 Π 420. - ἐν αγοραπωλησίᾳ· ὁμολογίῳ· παράστασις ἀνωτέρας τιμῆς εἰς χρυσὸν ἀντὶ δραγμῶν σ 212 Α 349. - πλειστηρίασις καθ' ὅρια· κατὰ λῆψιν· μέρους· γνώσις δανειστοῦ· προγνωστοποιήσις ἀνευθύνου· εὐθύνη σ 414 Ε 965 Π 2055. - βρύ· ἐλαφρὸν πταίσμα· συμφωνία ἀπαλλαγῆς· ὅρια ἰσχύος· ἐπέκτασις ἐπὶ εὐθύνης ἐκ πράξεων πλοιάρχου σ 516 Α 38.

Δόδις : ἀντὶ καταβολῆς· τότε ἀποτελεῖ ἐξόφλησιν· συναίνεσις πιστωτῶν σ 64 U A 102.

Δουλεία : ὄρατος· οὐ κτῆσις διὰ πράξεων ἐν ἰδίῳ κτήματι· ἔθιμον ἀπὸ κτήσεως ἐκ 30¹ τοῦς χρήσεως· περιληπτικὸν ἐν ἀγωγῇ σ 98 A 229.· παράθυρα ἐπὶ γειτονικοῦ τοίχου· ἐπὶ ἰδίῳ ἐδάσους· ἀπόστασις· διάταξις ρωμ. δικ.· ἄσκησις δικαιώματος· ἀνύψωσις τοίχου· οὐ κτῆσις δουλείας σ 165 A 290.· ἀγωγή ἀρνητική· ἐπηρεαστικὸν περιστατικὸν ἰδιοκτησίας· οὐκ ἀναγκαῖον ἀποτελεῖν δουλείαν· αὐτὰξ ὑγραίνων τοίχον σ 330 E 1798.· ἀγωγή ἀρνήσεως· διεκδικητικὴ στοιγία σ 398 E 962 ἀγωγή ἀρνήσεως· προσδιορ μέτρου· συμβατική τοῦ μὴ ἐμποδίσαι φωτὶ· ἀντίθεσις τοῦ μὴ ὁφού· καθορισμὸς ἀποστάσεως ἀνίσχυρον ρωμ. διατάξεων σ 442 E 970 Π 9852.· ὑδραγωγεῖον· διηλεκτὸς αἰτίας· ἔννοια· πεποθήσις ἀσκήσεως ἐν δικαιώματι· ἄσκησις ἐντὸς τελευταίου ἔτους· ἀναπλήκτον· ἰσχυρισμὸς παρακλήσεως· δίκη περὶ οἰονεῖ νομῆς· ἀρμοδιότης εἰρηνοδικείου· προσω. μέτρα κατάργησις ὁριστικῇ ἀποφάσει· πλάτος αὐτῶν ἄλλουμοῦ· καθορισμὸς μέρους διελύσεως· περιορισμοί· ἀπαγόρευσις πείξεως διατάξεως· χρηματ. ποινή· ἔμμεσος ὁρισμὸς τιμῆς πράξεως σ 593 A 66.· παθητικὴ νομιμοποίησις ἀγωγῆς· ἰδιότης ἐναγομένου ὡς προσβολῆς ἰδιοκτησίας· θάνατος ἐναγομένου· συνέχισις δικ.· κατά κληρονόμων· προικῶν· μὴ ἀπόδοσις συζύγῳ σ 620 A 82.· μεστότοχος· μὴ καταβολὴ ἡμίσεως ἄλλας· παράθερα ἐπιστομῆσις· ἐνάσκησις ἀωνητικῆς ἀγωγῆς· ἀδιάφορον προτεραιότητος οἰκοδομῆς· κατὰ καταβολῆς ἄλλας μεστοτόχο· σ 624 A 82.· ἀρνητικὴ ἀγωγή· προϋπόθεσις κυριότητος ἐνάγοντος· στοιγία Πουβλικιανῆς σ 631 E 954.

Δωρεά : πρὸς προίκαι· χαρακτηρ· ἐνίκησις· ὑποθήκη καὶ βάζη· εὐθύνα· σ 220 E 861 Π 1236· προικὸς αἰτίᾳ θανάτου· οὐ χρεία παραδόσεως σ 286 E 1550.· αἰτίᾳ θανάτου· παραίτησις δικαίωματος ἀνακλήσεως· οὐ πανηγυρικὸς τύπος· συμφωνία μονομεροῦς μεταβιβάσεως δωρεᾶς σ 326 E 1672.· αἰτίᾳ θανάτου ὁρος περιελεύσεως νομίμοι· κληρονόμοι ἐν ἀπαιδίᾳ· διαλυτικός· οὐκ ἀποκατάστασις ὑπὸ ὄρον· ἐφαρμογὴ διατάξεων περὶ αἰρέσεων· δωρητῆς δανειστῆς δωροδόχου· οὐ σύγγυσις θανάτῳ δωρητοῦ σ 341 E 1729.· ἐν Κορῇ ρύθμισις τίνε νόμῳ σ 413 E 197.· μεταξύ συζύγων ὑπὸ κῶν· Ἑλλήνων ἐν Αἰγύπτῳ· ἀπαγόρευσις καὶ ἀκυρότης· Μουσικανὸν τεκμήριον· κυριότης κτηθέντων· ἀπόδοσις χρημάτων· ἀνεθάρμοστον διατίθειν· Ἑμπ. Νόμ. ἐν πτωχεύσει σ 413 Αἰγ. Ν.· ἐπὶ περιγραφῇ δανειστῶν· πλουσιώτερος κατ' ἀγωγὴν· γνώσις λαβόντος σ 428 E 964.· πρόγαμος μονομερῆς παραχώρησις ὑποθήκῃ· ἐγγραφὴ ἀπώλεια δικαιώματος ἀπαλλοτριώσεως γάμῳ· ἀδύνατος ἀποδοχὴ σ 445 E 974.· αἰτίᾳ θανάτου· κρίσις ἐπιφυλάξεως δικαιώματος ἀνακλήσεως· μὴ πλήρωσις τρόπων· ἀνάκλησις ἀχαριστία· μὴ ἐπιφύλαξις δικαιώματος σ 494 E 995.· μεταξύ συζύγων Ὁθωμανῶν· ἔγκυρος σ 510 E 5.· αἰτίᾳ θανάτου τρόπος καὶ τύπος συστάσεως· συμβολαιογρ. ἐγγραφον σ 549 A 46.· πρόγαμος δευτερογάμῳ· προαποβίωσις δωροδόχου· ἄτονα σ 563 A 54.· δωρεὰ μεταξύ συζύγων· μεσολάβησις τρίτου· γνώσις· κάλυψις εἰκονικότητος· ἀποδ. μέσ. σ 602 E 2042.· αἰτίᾳ θανάτου προικὸς συνεστῶτος γάμου σ 605 E 912.

Δωριδικία : πολλοὶ ὑπογραφεῖς συν(ν)ματικῆς· διάφοροι ὑπογραφεῖς καὶ κατοικίαι ἐν συν(ν)ματικῇ ἐ-

κλογῇ μιᾶς· μὴ κοινοποιήσις ἀγωγῆς ἐνάγοντι· ἀναρμοδιότης σ 629 E 58.

Ε

Ἐγγραφα : ἀπόδειξις ναυλώσεως· ἐπιστολὴ· ἀνυπόγραφα ἐγγραφα σ 19 A 176.· ἐκτίμησις ἐγγράφων ἐν συνόλῳ· ἀνεφέλεκτος· ἐκτίμησις ὡς ἀγοραπωλησίας ὑπὸ κοινότητος καὶ ἀνάθεσις διαχειρίσεως· ἀνοργάνιστοι κοινότητες· ἐκπροσώπησις· ἀπόρριψις ἀγωγῆς· ἐπικουρικὴ σχέσις σ 49 A 186.· ἐκτίμησις ἐν συνόλῳ· συμπέρασμα μὴ προκύψως τεκμηρίου· μὴ προσαγωγή· ἐκτίμησις περιεχομένου κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς ἐπικαλουμένου σ 70 A 214· φέροντα βεβαίαν χρονολογίαν· ἐπιστολαὶ τρίτων σ 155 E 1109.· ἐν ἀλλοδαπῇ ἐνώπιον ἐγγωρίου ἢ ξένης ἀρχῆς· προσαγωγή ἐνώπιον ἑλλ. προξ. ἀρχῆς· δημόσια καὶ ἰδιωτικά· χροτοσημανσις· περιπτώσεις· περιέχοντα συμφωνίας ἐκτελεστέας ἐν Ἑλλάδι σ 194 A 317· ἐκτίμησις πάντων σ 96 A 319.· ἰδιωτικά περιέχοντα ὁμοίαν ὑπόσχεσιν· χαρακτηρισμὸς ἐκ τοῦ ἐμπεριεχομένου· πολλαπλὴ σύνταξις· μειώσεως ἐνοικίου· οὐκ ἀναγκαῖα διπλὴ σύνταξις· ἐν ἀλλοδαπῇ· χροτοσημανσις· βεβαία χρονολογία· ὡς πρὸς τοὺς εἰδικοὺς διαδόχους· δόλος· ἀσάφεια μισθωτηρίου ἐρμηνεία κατὰ μισθωτοῦ σ 204 E 846 Π 41.· μὴ ἰδία ἐκτίμησις ἐπιστολῶν· ἀναφορά πρωτοδικῆς ἐκτιμῆσαι· ἀναφίσεις σ 245 A 399· οὐκ ἀναγκαῖα εἰδικὴ μνῆα ληφθέντων ὑπ' ὅψιν ἐγγράφων· ἐγγραφα εἰς ξένην γλῶσσαν· λήψις ὑπ' ὅψιν ἑλληνιστὶ ἀναπτύξεως αὐτῶν προτάσεις· λήψις ὑπ' ὅψιν μεταφράσεως ἐγγράφων· μὴ ἀμφισβήτησις ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ προσήχθησαν σ 247 A 400.· ἀπόφασις διατάξεως ἐπιδείξιν· μὴ προσδιορισμὸς χρόνου· ἀνάθεσις εἰσηγητῇ· ἀναφίσεις 257 A 413.· μὴ νομίμως συντεταγμένον· οὐδ' ἀργὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως· ὑπογραφή ὑπὸ συμβαλλομένων ἰσχυρὸν ὡς ἰδιωτικόν· ἀμοιβαίαι ὑποσέσεις· πολλαπλὴ σύνταξις σ 411 E 967.· ἀπόσπασμα γρηματικῶν καταλόγων· ἀποδ. δύναις σ 459 E 978.· παραδ. τέα ἐνόρκους· ἀνώμοτοι καταθέσεις· καταθέσεις κατηγορουμένου ἐν ἄλλῃ δίκῃ σ 473 A 81 Γν. Εἰσ.· συμβολαιογραφικόν· μνῆα ἡμέρας μηνὸς καὶ ἔτους· ἀκυρότης οὐ κατὰ πᾶσαν στάσιν προφλητῆς· οὐκ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξεται σ 497 A 12.· ἀπόδειξις ἀναχωρίσεως· κυριότητος ἐξ· μὴ προσβολὴ· ἀσάφες γραμματίον· ἐφαρμογὴ ἐπὶ ἀναγνωρίσεως· χρέους σ 497 A 12.· προσβολὴ ἐγγράφου ὡς εἰκονικοῦ· προσκόμισις ἐγγράφου ἀποδείξεως· ἀδυναμία ἔννοια· ἀποδ. μέσα σ 565 A 57.· συμβολαιογραφικόν· οὐσ ὡδὴ μέρη· ἀριθμὸς σ 573 E 935.· δάνειον· ἐπὶ κλησις ἐγγράφου περὶ ἄλλης σχέσεως οὐδ' ἀργὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως· οὐκ ἀσάφης σ 603 E 2057.· ἀντίγραφον φρολογικοῦ καταλόγου· ἀμφισβήτησις ἀκριβείας· μὴ διατάξις προσαγωγῆς πρωτοτύπου· ἀναφίσεις σ 638 A 98.· λήψις ὑπ' ὅψιν ἐν συνόλῳ· περιεχόμενον ἐπιχειρήματα· συνεπτυγμένη ἀπόκρουσις· ἐγγραφα μετὰ τρίτων· λήψις ὑπ' ὅψιν· ἀποδ. δύναις σ 638 A 100.· γραφὴ ἐν περὶ θωρίῳ· ὑπογραφή· οὐ χρεία ἀναφορᾶς ἀρθρῶν λέξεων· χρονολογία ἀριθμητικῶς· παρεισγραφαί· ἀπαγόρευσις γραφῆς πλέον 30 στίχων σ 661 E 142.· ἐκτελέσεως· ἀγωγή παραδόσεως σ 663 Π 522.

Ἐγγυήσις : ἀγωγή κατ' ἐγγυητοῦ· οὐ σὺν ἰστιά· πρότερα καταζητήσι· καὶ ἀπορία ὅσει· ἔτου· ἐνστάσις διζήσεως ἀναβλητικῇ· ἀπορία πρωτοφιλῆτου· χρόνος· ὑπαίτιότης δανειστοῦ· ἀμέλεια· δόλος

- σ 196 Α 319. - άλληλέγγυος· εύεργέτημα διζή-
σιως· πρωτοφειλέτης άλλ·δα·δε 'Οθωμανός· δωσι-
δικία δώωμ. δικασ-ηρίων· Capitulations εν Τουρ-
κία· άγωγή ενώπιον προξ. δικαστηρίων σ 575
Πρρξ. Ν. 125. - εύθύνη έγγυητού εν άδυναμία ό-
φειλέτου· βεβαίωσις κλητήρος περί άνοπαρίας
κινήτων ή άκινήτων· ούκ άπόδειξις σ 587 Ε 2004.
- Εγκλησις** : πράξις τιμωρουμένη· έγχειρισις μη-
νύσεως· άλλοιός χαρακτηρισμός αδικήματος σ 552
Α 111. - πράξις τιμωρητή εγκλήσει· δικαιούμενοι·
δήλωσις έκανοποίησεως· μή έκπιθμία τιμωρίας· έ-
ναντία δήλωσις· μήνυσις κυρίας πράξεως· περίλη-
ψις συναπτών σ 625 Α 154.
- Εθίμα** : προς άπόδειξιν ναυλώσεως σ 19 Α 176.
κτήσεως δουλείας ύδατος διά χρήσεως 30αετούς
περιληπτόεν εν τη άγώγη σ 98 Α 229. - θέμα ά-
ποδείξεως· δοκος· βεβαιωθεία περιστάσεις εφαρμο-
γής σ 475 Ε 1943 - αντιβαίνοντα χρηστοίς ήθεσι·
απαράδεκτον σ 565 Α 56. - άναγνωρίσεως θεσμού
έκτελεστών έκτασις έξουσίας άνεπαρκής σ 598 Α 74. -
κληρονομία· μοναχών· μονή· δοκος σ 658 Ε 132.
- Εθνική Τράπεζα** : τόκοι τόκων εκ Ν ΚΦΤ· κα-
τάργησις άνατοκισμού· Ν. 23Ε· περικοπώσεις άνα-
τοκισμού· άνίσχυρον έναντίας συμφωνίας· έμπορ.
δάνειον· άνατοκισμός κατ' έθιμον σ 3 Α 195.
- Εικονικότης** : προσβολή· άπόρριψις επί τη βάσει
μή προσβαλλομένου συμβολαίου σ 129 Α 254. -
πωλητήριο· όρει·έτου· τρίτος σ 240 II 309. - δο-
κος προς άπόδειξιν· τίμις σ 2·2 Ε 1517. - ένστασις
έν άνακοπή κατ' έπιταγή· συμφέρον σ 303 Ε
1597. - προσβολή πράξεως όρει·έτου· επί εικονι-
κότητι· δανειστής πρό ή μετά σ 488 Ε 1945. -
άγοραπωλησίας· προσβολή· μεταγενέστεροι δανει-
σται· μή καταβολή άντιτίμου· ά·όφαισις κατ' άλλ-
ον τρόπον· άλλη δικαιοπραξία σ 510 Ε 5. - προ-
σβολή έκχωρήσεως επί· παρέμβασις έκδοχέως·
συμφέρον όρει·έτου· πάντως έξεταστέα σ 1·3 Ε
1993. - έκχώρησις δίκης· ού δυνατό ή αποχή έκχω-
ρητοϋ· δοκος σ 646 Ε 957.
- Ειρηνοδικεία** : συγγώνευσις· δοκος δοτός ενώπιον
συγγωνευθέντος σ 460 Α 545.
- Ειρηνοδίκης** : προσ. μέ·ρα· χαρακτήρ άντιλήψεως
σ 80 Αλγρ.
- Εισαγγελεύς** : κώλυμα· άναπλήρωσις δικηγόρω·
βεβαίωσις κωλύματος προπορευομένων σ 121 Α
163 Γν. Εισ. σ 233 Α 8. - πρωτοδίκης· εισαγγε-
λεύς· ύπογραφή κλητηρίου θεσπισματος· ού λόγος
έξαίρέσεως σ 135 Α 171. - κώλυμα· βεβαίωσις
αποφάσεως· ού μνεία λόγου· άναπλήρωσις δικηγόρω
σ 231 Α 380. - παρά συνέδροις· άναπλήρωσις
παρά δικηγόρου μή διμοισμένου παρ' έτέταις σ
406 Α 64 - άναπλήρωσις παρέδρω ή δικηγόρω·
σιωπή δικαστηρίου σ 469 Α 84 Γν. Εισ. - άδύνατος
παράτηρησις εισαγγελέις σ 472 Α 84 Γν. Εισ. -
άναπλήρωσις διαρκούσης συνεδριάσεως σ 537 Α
103. - αίτησις άναίρέσεως δι' ό·έρβασιν καθήκον-
τος· δικαιούμενος σ 654 Γν. Είς.
- Εισηγητής** : άνάκλησις συνδίκων· πρότασις είση-
γητοϋ σ 641 Ε 64. - προς λήψιν όρκοδοσίας· κατ'
οίκον σ 647 Ε 16. - άντικατάστασις παρὰ προέ-
δρου αίτησις παρατάσεως προθέσμιας· δικαιοδο-
σια προέδρου εν Κρήτη σ 647 Ε 17.
- Είσπραξις** : δημοσίων εισόδων· βεβαίωσις υπό τα-
μίου· έκθίσις πληρωμής· ού χρεία δικαστ. βε-
βαιώσεως σ 177 Α 295.
- Εκδίασις** : δημόσιος υπάλληλος· έπαγωγή δημο-
σίας έξουσίας προς χρηματισμόν σ 36 Α 136.
- Εκθεσις** : έξετάσεως μάρτυρος άνυπόγραφος· άνα-
φορά έν έτέ·α· έγκύρω· κάλυψις άκρότητας· άνα-
γνωσις άκύρου· ούκ άκρότης σ 22 Α 192. - έξομο-
λογήσεως πλοίαργ· υ και πληρωμάτων· άποδ· δύνα-
μις σ 499 Α 15. - ιατροδικαστική· μή άνάγνωσις·
παράδοσις ένόρκους σ 624 Α 154.
- Εκκαθαριστής** : θάνατος· ού μετάβασις ιδιότητος
κληρονόμοις σ 489 Ε 1946. - διορισμός έκκαθαρι-
στών· όριστικότητας άποφάσεως· σ 643 Ε 100.
- Εκκληπτόν** : λόγω ποσού· όμολογία λήψεως μέρους
ού περιορισμός αίτήσεως άγωγής σ 137 Ε 1065. -
άποφάσεων προέδρου προξ. δικαστηρίων σ 385 Α
492. - άποφάσεων επί πλειόνων δικηγορ. πινάκων
σ 452 Α 514. - επί άνακοπής κατὰ πινάκος κατα-
τάξεως εκ ποσού άναγγελίας άμφισβητήσεις άκαιτή-
σεως· εκ ποσού διανεμητίου εν άμφισβητήσει θέ-
σεως σ 418 Α 524. - κανονισμός επί άρχική αί-
τήσεις άγωγής· περιορισμός διαταχθείς υπό δικα-
στηρίου σ 549 Α 49. - άκαιτήσις έκπλειστησιό-
σματος κατὰ πλειόνων· έπιμερισμός· έπιταγή δι'
δλόκληρον έκάστω άπόδειξις· βάρ σ 591 Ε 945. -
κανονισμός εξ αίτήσεως είσοδήματος άκινήτου· ί-
σχυρισμός μείον 25 δρ. σ 604 Ε 912. - σύμβουσις
έπισκευής καταστήματος έμπορου· έμπορικότης εκ
ποσού σ 629 Ε 57. - τόκοι πρό άγωγής· συνυπο-
λογισμός σ 664 Αλγρ.
- Εκκληπτος** : δίκη· παρέμβασις σ 321 Α 467.
- Εκκληπτορία** : δημοτική φορολογία· ένοικίασις
μετά 10ετίαν· παραγραφή άπαιτήσεων πόρου σ 192
Αλγρ. - δημοσίων προσόδων· λιμεν. φόρος· ούκ έμ-
πορικότης· μετοχική εταιρία επί· μή έπιτραφείς
μαρτυρ. άποδείξεως σ 441 Ε 1866. - άγορά έλπιζο-
μένου πράγματος· πλάνη περί άντικείμενον και
έκτασιν δικαιώματος σ 456 Ε 1889.
- Εκλογαί** : άνακήρυξις ύποψηφ. δημάρχου· έλλει-
ψις τρεσόντων σ 208 Αλγρ. - αί·όδος δημάρχου έν
τόπω ψηφοφορίας· ύποψήφιος· ένάσκησις δικαιο-
ματος είσόδου· άπαγόρευσις δημοστ. υπαλλήλων·
ένέργεια δημάρχου ύπέρ τρίτων προσώπων σ 287
Γν. Ν.· άποφαισις επί άνακηρύξεις ύποψηφίων· ένδ.
μέσα· τριτανακική θάνατος ύποψηφ. μετ' άκύρω-
σιν έκλογής· άνακήρυξις έτέρου σ 333 II 5218 Γν.
Εισ. - έκλογ. άδίκημα· ιδιωτική κατηγορία· αδιά-
φορος πολ· άγωγή και νομίμου ζημίας σ 580 Α
144 Γν. Εισ. - μή παρεμτόδισις τέλεσεως έκλογ· ά-
δίκηματος ούτ· - αίτησις έγγραφής εν έκλογικώ
κατάλόγω· άτέλεια σ 592 Ν. Συμβ. 10.
- Εκνίκησις** : δωρηθέντος προς· προίκισιν· εύθύνη σ
220 Ε 861 II 1236. - προίκων άδιατίμ. επί· πει-
θανή έκνικήσει· άγωγή μετά έκνικήσιν σ 631
Ε 916.
- Εκτέλεσις** : συνέχισις αντιγράφου κατασχέσεως σ
48 Αλγρ. - προσωρινή επί· μόνων όριστικών· άπό-
φαισις έπιβάλλ. δοκον· όσους μετ' έφαισιν σ 73 Α
218. - Εθν. Τραπεζής· μεσεγγήσις· άπόφ. διορί-
ζουσα μεσεγγυούχον· μή έκτελεστών κατὰ τρίτων
σ 80 Αλγρ. - συνέχισις παρ' άλλου παρελκομένης
σ 80 Αλγρ. - εν Έπτανήσων· κατάσχέσεις και πλει-
στηριασμός άκινήτων· προνόμια ή ύποθήκαι μή ά-
ναγγελθείσαι· άπόδ·σεις σ 100 Α 2·9. - κατ'
ανήλικου· διζ·σις κινήτων άδιαφόρος υποθήκης ή
μή άκινήτων· εξαίρεσις επί· ιδιαιρέτου ιδιοκτη-
σίας μετ· ανήλικου· έκτέλεις κατ' άμφοτέρων· έ-
κτασις διζήσεως· άποδ· δύναμις· άπόκρυψις κινή-

τῶν δόλος· ἐναντία ἀποδείξεις· ἀθωωτική ἀπόφ. ὑπὲρ κλητῆρος· οὐ πρόκριμα ἀποδείξει σ 143 Π 799.- ἐκδοχή εἰσπράξεως φόρων ἀναγκαστικῶς· γεγονότα ἢ πράξεις ἀποτελοῦντα ἐξαναγκασμὸν· ἐπιστροφή εἰσπραχθέντων καὶ μὴ ὀφειλομένων φόρων σ 148 Α 273.- παράπτωμα κλητῆρος· εὐθύνη δανειστοῦ ἐπισπένσαντος σ 172 Ε 793 Π 420.- παρρησιόδοσις ὑπερθεματιστῶν· κατὰ προικῶν· κατὰ τίνος· προικῶν ἀδιατίμητα δι' ἀντικαταστάσεως· προϋπάρχων ἐνυπόθεκος· κατάσχεσις ὑπὲρ ἐγχειρογράφου· συνέχισις ὑπὲρ ἐνυποθήκευ σ 182 Α 308. διοικητ. ἀποφάσεις· οὐ τύπος ἐκτελέσεως προσβολῆ· ἀνακοπή κατὰ προγράμ. πλειστηριασμοῦ μόνον δι' ἀνακοπῆς· προθεσμία σ 290 Α 451 - δικηγόρ. πῖνακος ἀνακοπῆ· ἐκκαθαρ. ἐνστάσεις· ὅρκος παρόντι· ἐπιφύσεις δηλώσεως σ 362 Ε 929.- προαπαιτούμενα· μισθωτήριον· ἀμφισβήτησις ἐκπληρώσεως ὑποχρεώσεων ἐκμισθωτοῦ· ἀποδείξεις ἄλλοθεν· πρὸ ἐπιταγῆς σ 398 Π 566.- ἀνακοπὴ κατὰ δίκην περὶ· προθεσμία ἐφέσεως· ἀνεπέκτατον σ 532 Α 28.- προσβολὴ μὴ καταβολῆς ἐκπληστηριάζοντος· γενική ἀρνήσις αὐτ.- ὑπὲρ κληρονόμου ἐξ ἀδιαθέτου· ἀποδείξεις ἰδιότητος σ 542 Ε 1941.- ἀποφάσεις· Ἑλλ. Προξ. δικαστηρίου προσωρ. ἐκτελεστῇ· ἐκποίησις ἀκινήτων· μεταρρυθμίσις πρὸς ἀποφάσ. ὑπὸ Ἐφετείου· ἀγωγή κατὰ ἐπισπένσαντος καὶ ὑπερθεματιστῶν ἐπὶ ἀκυρώσει πλειστηριασμοῦ· ἀκύρωσις· ἀναίρεσις ἀποφάσεως Ἐφετείου· ἀνάκλησις ἀκυρώσεως πλειστηριασμοῦ· ἀποτελέσματα ἐπὶ ὑπερθεματιστῶν ἁλλοδαπῶν σ 534 Αἱγ. Ν. - ἀπαιτήσεως ὑπεσχῆ μὲνης ὑπὸ δρον ἐνηλικιωσέως σ 534 Ἀλγρ. τελεσιδίκου ἀποφάσεως· κατάσχεσις χερσὶ τρίτου· κώλυμα ἐξ ἐτέρως κατατμήσεως καταβολῆς καὶ ἀναγνωρίσεως σ 603 Ε 2057.- κατὰ προικῶν ἀδιατιμῆτου· ἀνακοπὴ συζύγου· προίσις ὑπὲρ ἐπιτοκοῦ· μὴ τήρησις διατυπώσεων· σχετική ἀκυρότης σ 622 Α 84. - κατὰ ὡς καθ' ὅλου κυρίου· κυριότης ἐπὶ ἡμίσεος ἐξ ἀδιαθέτου· ἀκύρωσις ἐν μέρει· οὐ περιορισμὸς σ 623 Α 84.- ἔγγραφα· ἀγωγή ἐπιδείξεως σ 663 Π 522.

***Εκχώρησις**· ἔγγυθις φερεγγυότητος τοῦ ὀφειλῆτου· μὴ παραίτησις εὐεργετήματος διζήσεως· ἀπαράδεκτον ἀγωγῆς πρὸ ἀποτυχίας ἐκτελέσεως κατ' ὀφειλῆτου σ 44 Ε 1009.- μέρους ἀπαιτήσεως· περίληψις τόκων· ὅρος ἐξοφλήσεως ἀπαιτήσεως κατὰ ἐκχωρητοῦ· ἐξοφλήσις ἐκχωρηθέντος ὀφειλῆτου· ἔξοδος ὅρου· μὴ ὀφειλὴ τόκων ὀφειλῆτου ἐξ ὑπερμερίας· ἀγωγή τόκων διὰ μὴ ἐκχωρηθῆναι πρὸς ἐκχωρητοῦ· μὴ πλήρωσις αἰρέσεως ἐκ παραλείψεως ἐκδοχῆς· ἰσχυρισμὸς ὑπερμερίας ὀφειλῆτου πρὸ ἐκχωρήσεως δι' ἐπιταγῆς μὴ λήψις ὑπ' ἑψιν· κώλυμα πληρωμῆς ἐξ ἐκχωρήσεως· ἀρσις μεταξὺ ἐκχωρητοῦ καὶ ἐκδοχῆς· ἔλλειψις συμφέροντος παρ' ἐκδοχῆς σ 115 Α 249.- ἀγωγῶν μισθωτῇ ἀποδείξεις σ 117 Α 252.- μέρους ἀγωγῆς· μὴ συνεκχώρησις προηγούμενων τόκων· συναίνεσις διαδίκων σ 147 Α 272.- ἀκυρωτικῶν ἀγωγῶν πτωχεύσεως· ἐξοφλήσις ἐκδοχῆς διὰ λήψεως καταβληθέντων ἐκχωρήσει· ἐνστάσις νομιμοποίησεως· συμφέρον ἐκδοχῆς· εἰκονικότης· δόλος σ 150 Ε 1081.- σύστασις προικὸς δι' ἐκχωρήσεως ἀπαιτήσεως σ 153 Ε 1101.- ὑποχρεώσεων σ 185 Ε 1125.- ὀφειλομένων ὑπὸ δημοσίου· εἰδοποίησις ἀρμοδίῳ ὑπουργείῳ· χρέος Δήμου· πληρωμαὶ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐντάλματι Δήμου· οὐ χρεῖα εἰδοποίησεως· μίσθωσις σχολείων σ 198 Α 325 - μισθωμάτων καὶ ἐξώσεως· οὐ προηγούμενα μισθώ-

ματα· ἐνστάσις πρὸ κοινοποίησεως ἐκχωρητηρίου σ 204 Ε 846 Π 41.- εἰς συμφησιμὸν προικῶς ἀπαιτήσεως· χωρισμὸς προικὸς· ἔγκυρον ἐκχωρήσεως σ 230 Α 376.- ἐκχευοῦς δίκης· παρέμβασις ἀπευθυντέα κατ' ἀμροτέρων διαδίκων· θάνατος ἐκχωρητοῦ· προηγούμενη ἐπανάληψις τῆς δίκης· ἔλλειψις ἀντιρρήσεως κατ' ἐπανάληψεως σ 264 Ε 1428.- ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως· μὴ ὑπαισέλευσις δίκην ἀνατρήπῃ· ἔγγραφή ὑπὸ ἐκδοχῆς σ 208 Ε 879.- δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων ἐπιδίκων· τρόπος ὑπαισέλευσεως· παρέμβασις· ἀπόκρουσις· ὑπαισέλευσις κληρονόμου εἰς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίαν· ἀποδοχὴ ρητῇ ἢ σιωπηρᾷ διὰ παρρησιόδοσις· δίκην περὶ κληρον. δικαιώματος ἀναβολῇ σ 284 Ε 1541.- ἐκδοχῆς· παρέμβασις πρωτόδ. κυρία· δικαίωμα ἐφέσεως· δευτέρα ἐνώπιον ἐφετείου· οὐ παραίτησις ἀπὸ πρώτης· ὑπὲρ ἐπιτροπῶν ποσοστοῦ πρὸς καταβολὴν ἐξόδων δίκης· βούλευμα συγγεν. συμβουλίου καὶ ἀποφάσεις καταβολῆ· ἀγωγή ἐπὶ ἀναλήψει· ἔλλειψις νομίμου λόγου· ἀοριστία σ 321 Α 467.- μεταβίβασις δικαιώματος· δικαστικὸν συνάλλαγμα· οὐ μεταβολὴ· ἀνευ παρεμβάσεως· δικόγραφον παρεμβάσεως· κοινοποίησις· ἐνστάσις μὴ κοινοποίησεως· χρόνος προσβολῆς· παράστασις ἐκχωρητοῦ σ 396 Ε 1818 - ἐκχώρησις ἀπαιτήσεως ἐξοφλήσεως· δίκην μεταξὺ ἐκχωρηθέντος ὀφειλῆτου καὶ ἐκδοχῆς· μὴ προσβολὴ ἐνστάσεων κατ' ἐκχωρητοῦ· προσεπὶ κλήσις ἐκχωρητοῦ· ὑποχρεώσις εἰς ἀποζημιώσιν· ὅρκος περὶ ἐξοφλήσεως ἐκχωρητῇ καὶ ἐκδοχῇ σ 397 Ε 950 Π 140.- ἀπαλλαγὴ εὐθύνης δι' ἀφαιρεγυότητα ὀφειλῆτου· ἀλλοτριότης τῶν τῇ ἀπαιτήσεως ἐνυποθήκων σ 416 Ἀλγρ - ἀπαιτήσεως κατὰ δημοσίου· γνωστοποίησις δι' αἰτήσεως θεραπείας σ 417 Α 522.- διεδικητικῆς ἀγωγῆς ἐν μισθώσει· οὐ μεταγραφτέα σ 436 Α 535.- μελλούσης ἀπαιτήσεως ὑπὸ περιορισμοῦ· ἀναγκαστικὴ ἐπὶ κατατμήσεως· ἡμερομίσθια· προκαταβολὴ σ 458 Ε 977.- ἀπαιτήσεως κατὰ τοῦ Δημοσίου· κοινοποίησις ταμίᾳ καὶ ὑπουργῷ σ 460 Ε 799.- ἀκυρωτικῶν ἀγωγῶν ὑπὸ βμάδος πτωχεύσεως· ἐπέλευσις συμβιβασμοῦ συμφωνίας περὶ ἀποδόσεως περιπλέον πτωχεύσαντι· οὐ περιορισμὸς ἀποζημιώσεως πληρωθέντων· οὐ κώλυμα μὴ τελεσιδίκου βεβαίωσις πτωχεύσεως· ἀνακοπὴ κατ' ἀρράσεως ὀριζούσης χρόνον παύσεως· προσβολὴ Ἀναστ. Ν.· οὐκ ἐφαρμοστέος ἐπὶ ἐκχωσεως λόγῳ ἐγγυήσεως πρὸς βμάδα δανειστῶν σ 514 Α 17.- ἀντὶ ὀρισμένου τιμήματος μετὰ τόκων· δευτέρα ἐκχώρησις ὑπολοίπου μετὰ ἀφαιρέσιν τελεσιδικῶς ἀναγνωρισθέντος ποτοῦ· ἐφαρμογὴ Ἀναστ. Ν.· ἀπόλεια τοῦ ὑπὲρ τὸ καταβληθῆναι σ 522 Ε 1983.- ἐνοικίων κατασχεθέντος συντηρητικῶς ἀκινήτου σ 546 Α 39.- παρέμβασις ἐκδοχῆς· προσβολὴ ἐπὶ εἰκονικότητι· ἐξεταστέα πάντως· συμφέρον ὀφειλῆτου σ 153 Ε 1993.- ἐκχευοῦς δίκης· οὐ δυνατὴ ἀποχὴ ἐκχωρητοῦ· εἰκονικότης· ὅρκος σ 646 Ε 957.

***Ελευθέρωσις**· φυλακισμένου· δι' ἀπάτης· ἐκφρασις ἀπορίας γνώμης ἢ συμβουλῆς περὶ κρατήσεως· οὐ στοιχεῖα ἀπάτης· ἀναίρεσις· ἀπόλυτις· παραδρομὴ δικαστῶν· πειθαρχ. ποινὴ σ 38 Α 138.

***Εμπορικὴ**· πρᾶξις· ἰσχυρισμὸς ἐμπορικότητος· μόνον ἀγωγῇ· ἐξαγωγή προϊόντων γεωργ. βιομηχανίας· ἀστοικὴ πρᾶξις σ 531 Α 23.- ἀποστολὴ χρημάτων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον γραμματίῳ εἰς διαταγὴν· ἀνεκαθαρ. ἐνστάσεων σ 597 Α 68.

***Εμπόρος**· ἐντολὴ ἢ μίσθωσις ὑπηρεσίας παρ' ἐ-

μπορ. εταιρίας ανάληψις έργων συν δλοις σ 45 E 548.- βέβαια ιδιόχειρον χρόνοσ υποχρ. τηρήσεως διατήρησις μετά σ 313 A 504.- μεμονωμένα εμπ. πράξεις σ 485 Γν. Είς.- σύμβασις επίσκευής καταστήματος εμπόρου εκκαλῆτον εκ ποσού σ 62 E 57.

***Εμπροσμός** : εν μεμονωμένω ακτοικητώ κτιρίω μη προτέγγισις κατοικίας ἔλλειψις κινδύνου ανθρώπων χαρακτηρ σ 135 A 170 Γν. Είς.- έκδοχή εμπρησμού εις κατοικημένα κτίρια ποινή κακουργιοδικείον μείζονες ἑγγυήσεις οὐκ ἔλλειψις συμφέροντος σ 135 Γν. Είς.- παραδοχή διαμονῆς ανθρώπων εν εμπρησθέντι έκδοχή κατοικημένου σ 234 A 8.

***Εμφύτευσις** : πώλησις πωληθέντος έμφυτ. δικαιώματος μη συναίνεσις φιλοῦ κυρίου αποδοχή κανόνος παρὰ αγοραστοῦ ἔγκριστις αποδ. μέσα σ 216 E 1347.- κτήσις χρησικτησία ἢ εκάκτω παραγραφῇ προσμέτρησις χρόνου δικαιοπαρόχου εκκαλῆσ. κτήματα οὐκ απαράιτητον ἔγγραφο πρὸς σύστασιν απαγορευτικόν Δ. ανίσχυρον οὐ απαράιτητον στοιχείον κανών σ 495 E 1000.

***Ενδίκαια μέσα** : ἀναλοσις προθεσμία παρέκτασις εκ κατοικίας πληρεξουσίου σ 3 A 162.- ὑπὸ ἐπιστεῦδ. δανειστοῦ εν δίκῃ ἐπὶ διεκδικ. ἀγωγῇ ἀπειθυντία σ 565 A. 57.- παραίτησις ὑπὸ ἐπιτρόπου ἐπιτροπὴ οὐσίας δικαιώματος σ 620 A 82.

***Ενέχυρον** : ἀγωγή περὶ αἰτησις ἀναγνωρίσεως ενέχ. δικαιώματος ἔλλειψις ἀκυρότης τελεσιδικίας ἀναγνώρισις μείνα ἀπορίσεως αἰτησις παραδόσεως Συμγρᾶφω σ 153 E 1105.- παρὰ τοσπίταις χρυσός ἄργυρος μεταχαλ εμπορεύματα σύστασις ιδιῶται τραπέζιται προϊόντα γῆς τέχνης διαδικασία εκποιήσεως σ 206 Γν. Ν.- ενεχυροδανειστήριον Ζακύνθου συμβιβασμός ἀπόφασις Δημοτ. συμβουλίου ἔγκριστις διοικητ. ἀρχῆς σ 494 E 992.

***Ενορκοί** : μη κληρωτέοι συγγένεια πολ. ἐνάγοντι ἀφαίρεσις πρὸ ἐμφανίσεως ἐνάγοντος σ 25 A 129.- σύνθεσις γραφικόν λάθος εν κυρίῳ ὀνόματι σ 73 A 147.- διορισμός αὐτεπαγγ. συνήγору ἐνόρκου μη θέσις ὀνόματος εν κληρωτίδι οὐ κακὴ σύνθεσις σ 122 A. 165 Γν. Είς.- καταδικασθεὶς κατὰ ἄρ. 24 Ποιν. Ν. κακὴ σύνθεσις σ 248 A 11.- κλήρωσις δικαστηρίου δῆλωσις ἀσθενείας ἐνόρκου ἀκυρώσις καὶ ἐπανακλήρωσις θέσις ὀνόματος ἀσθενούντος εν κληρωτίδι σ 451 A 72.- κληθεὶς ὡς συνέδρος οὐ περιληπτικός συγχροτήσει δικαστηρίου ἐνόρκων σ 537 A 103.

***Ενορκή** : παραδότος κτήματος προσύμβασις ἀγοραπωλησίας ἀδιαίρετον διαιρετόν εν ἀποτιμήσει συνενοχῇ υποχρέωσις παροχῆς ὀλοκλήρου τοῦ υποσχεθέντος ἀπόκρουσις ἀγωγῆς τεμάχιον κυριότης ἐξ ἀδιαίρετου σ 139 E 719.- κατ' εἶδος ὠρισμένου ἐλαττώματα ἐκπλήρωσις αὐτοτελεῖς ἀξιώσεις ἔλλειψις συμπεφωνημένων στοιχείων οὐκ ἐγχώρησις υποχρέωσεως σ 185 E 1125.

***Ενστάσις** : εἰκονικότητος τίτλων καὶ δ' ὑπάρξεως ἄλλης περιουσίας ἀγωγή παραδόσεως ἑγγράφων σ 143 E 746.- ἐπαρκὺς ἀσφαλείας εν ποικίλῃ δι' ὑποθήκῃ σ 157 E 754 II 456.- ἐξουλήσεως ἀόριστος σιωπηρὰ ἀπὸδείξις σ 183 A 310.- μη προσήκοντος ἐκπληρωθέντος συνήματος ἀναγνώρισις ἀπόδειξις κατασκευῇ ἔργου σ 185 E 1125.- ἀνατρεπτική οὐκ ἀποδεικτέα κατ' ἀνταπόδειξιν ἀγωγῆς ἐμολογία σ 203 A 341.- διανομῆς κατ' ἀγωγῆς ἐκπὸρ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ αὐτοῦσια κληρονο-

μαία σ 341 A 485.- μη κοινοποιήσεως παρεμβάσεως πότε προβλητέα σ 391 E 1818.- συμψηφισμοῦ μη πρότασις κατὰ πρώτῃν συζήτησιν μεταγενέστεραι ἀποδεικνύμεναι ἑγγράφως καὶ πασαχῶμα καὶ κατ' ἔφεσιν σ 524 E 6.- ἀπορίας μετ' ἀγωγὴν περὶ διατροφῆς σ 527 πρ. Ν. 26.- ἀντιφατικαί οὐχ ἁμολογία σ 557 E 14.- ἐνστάσεις ἀπορριφθεῖσαι πρωτοδικώς τίνες ἐπανακτεῖαι ἑρσίμως σ 573 E 3.- εκ διανομῆς κληρονομίας ἀντένστασις ἰδίας ἀγνοίας καὶ δόλου δικαιοπαρόχου δι' ἀγωγῆς δόλου ἀόριστον ἀνεξέλεγκτον ὑπὸ A. Πάγου σ 617 A 76.- παραγραφὴ ἀγωγῆς σ 630 E 60.

***Εντολή** : εμπορ. εταιρία ἐντολή μίσθωσις ὑπηρεσίας χαρακτηρισμός σ 45 E 588.- σιωπηρῶς συναφθεῖσα ἐμπορικότης ἀποδ. μέσα δαπάναι τρίτοις κακὴ διατύπωσις θέματος μη περιλήψις οὐτεωδῶν ἰσχυρισμῶν ἀγωγῆς σ 168 E 1110.- ἀνάθεσις ἐπιχειρήσεως γενικῶ ἐντολοδόχῳ εὐθύνη σ 190 E 841 II 637.- ἐντολοδόχος δικαίωμα ἀναλήψεως καταβληθέντων δι' ἐκτίλεσιν ἐντολῆς μη δεδικοιολογημένη καταβολή σ 355 A 491.- πρὸς μεταβίβασιν ἀκινήτου ἀπόδειξις οὐκ ἀπαράιτητον συμβολαιογρ. ἔγγραφο σ 412 E 92.- ἐνέργεια ἔργου κατ' ἐντολὴν Δημάρχου μη ἔγκριστις δημοτ. συμ. καὶ διοικητ. ἀρχῆς μη τήρησις διατυκώσεων δημοτ. νόμου σ 423 E 1841.- ἀμοιβή συμφωνία σ 636 A 93.- ἄτακτος ὀπισθογράφου θάνατος ὀπισθογράφου παῦσις σ 641 A 103.- ἐργολαβία ἐπὶ μισθῷ πταίσμα ζήμια τρίτοις οὐκ ἐφαρμογὴ ἀρχῶν προστασίας σ 652 A 112.

***Εξαίρεσις** : Πρωτοδικου εἰσαγγελεύοντος σ 131 A 171.- δικαστῶν μη δυνατὴ συγχρότ. δικαστῆρι βεβαίωσις παραπομπή σ 31 A 30.- δικαστοῦ ἀνεπάρκεια ἀριθμοῦ ὀπολειπομένων παραπομπῇ ἐπὶ ἔχθρᾳ διὰ προηγουμένην εξαίρεσιν βεβαίωσις εξαίρουμένου σ 422 A 62.- μάρτυρος μη προβληθεῖσα ἐνώπιον εἰσηγητοῦ ἔγγραφο ἀπόδειξις σ 505 E 1954.- πλημμελειοδικῆς ὑπογράφας κατηγορητήριον οὐ λόγος αἰτησις παραπομπῆς ἀπόρριψις πρόστιμον σ 578 A 120.

***Εξοδα** : δικαστ. εν ποιν ἀποφάσεσιν οὐ παραβέμενον ποινῆς παραγραφὴ σ 102 A 244.- ἐκποήσις ἐνυποθήκου προνομιοῦχα πτωχεύσεως σ 147 A 270.- οὐ διὰ προσωπ. κρατήσεως σ 235 A 8.- καταδίκη ἀπολυθέντος ἐπὶ ἀμόνῃ ἀναίρεσις σ 250 A 26.- ποινικῆς δίκης ἀνήλικος οὐ προσωπ. κρατήσεως σ 625 A 154.- πολ. ἀγωγῆς οὐ προσωπ. κρατήσεως σ 626 A 156.

***Εξοδολησις** : μερικὴ καταβολή μη ἐπιφύλαξις οὐκ ἀπόσβεσις ἀπαιτήσεως σ 423 E 1841.- ἁμολογία λήψεως ἀπέναντι κεφάλαια ἀγωγῆς ἀπορριφθέντα ὡς ἀόριστα σ 636 A 92.- ὁδοίς ἀντὶ καταβολῆς σ 640 A 102.

***Εξουδρισις** : διὰ τοῦ τύπου βεβαίωσις κυκλοφορίας ἔλλειψις ἀκυρότης μη ἐξάντλησις κατηγορίας παραπομπῇ σ 36 A 137.- διὰ τοῦ τύπου ἐκτίμησις φράσεων ὡς ἐξουδιστικῶν μη ἀπόδοσις ὠρισμένης ἀξιοποιήσεως γεγονότων οὐχὶ ὡς συκοφ. ἀλλὰ ἐξουδρισεως μη ἐπιτρέψει ἀποδείξεως ἀληθείας κατὰ δημοσ. ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρέτου αἰτησις ἀναβολῆς κατηγορητήριον ἐπὶ ἐξουδρισει καὶ συκοφαντίᾳ ἀθώωσις ἐπὶ συκοφαντίᾳ καταδίκη ἐπὶ ἐξουδρισει σ 341 A 34.- βασιλέως κυβερνήσεως εν δημοσίῳ τόπῳ προφορικῶς ἐκτίμησις κυριαρχικῇ ἐκτίμησις ὡς πολιτικοῦ ἱδιωτικοῦ ἀδικήματος σ

- 342 A 35.- μεταξύ συνυπηρετούντων· συνεργασία ἐν ἐκτελέσει ὑπηρεσίας· κοινὸν καθήκον σ 358 A 46.- καταδίκη ἐπὶ ἔλεγχος ὁδριστικῶν θεωρηθεισῶν φράσεων· ὑποβολή παραπόνων ἐπὶ προσβολῆς δικαιώματος· μὴ συνδρομὴ ἐτέρου περιστατικοῦ· οὐκ ἐξόρισις σ 388 A 54 Γν. Εἰς.
- ***Εξωνήσις**· κατάθεσις τιμήματος ἄρνησις· ἄλλοις προσφορά· κατάθεσις ἐπὶ ἀδυναμία παραδόσεως ἐνεκα κατασχέσεως· διαφέρων σ 634 A 89.- παραιτήσις ἀπὸ καταθέσεως τιμήματος· γνώσις κατασχέσεως· τόκοι αὐτ.
- ***Εξώσις**· διαδικασία· περιπτώσεις· προσωρινότης ἀποφάσεως· οὐκ ἐξεταστέα ἀπώτερα δικαιώματα ἐκμισθωτοῦ σ 54 A 197.- ἀπόφασις· ἐκτέλεσις κατὰ καθόχου ἐκ δικαιώματος μισθωτοῦ σ 417 A 251.- ἐκχώρησις ἀγωγῆς· καταβολή εἰς λήρας ἐπὶ λ/σμῷ καθυστέρησις μικροῦ ποσοῦ· οὐ δυστροπία σ 204 E 846 Π 41.- μεταμίσθωσις σ 344 E 1723.
- ***Επίδειξις**· ὑπαγρέσις πρὸς μὴ ἐπίδειξις· οὐκ ἀπόδειξις ἰσχυρισμοῦ ἐπικαλουμένου· ἄρνησις· ἐκδίδαςις κρατήσεως καὶ προστίμῳ ἀτελεσφόρητον· ἀπόδειξις περιεχομένου ἐγγράφου σ 403 A 514.
- ***Επίδοσις**· Ζαπκίω ἐπιτροπῇ ἄρνησις· οὐ τοιχοκόλλησις· Εἰσαγ. σ 178 A 297.- Εἰσαγ. δι' ἀπουσίαν προέδρου κοινότητος· ἀκυρότης σ 203 E 1297.- ἐπιδοτήριον ἱπολοθέν ἰσχυρισμὸς ἀπωλείας ἐπιδότ· αἰτήσεως ἀναίρεσεως σ 277 A 434. ἐνὶ συνδίκων σ 282 E 517.- ἐπιδοτήριον· μὴ βεβαίωσις εὐρέσεως ἄλλου συνείκου· κατοικία ἐν ξενοδοχείῳ· ἐτέρα κατοικία σ 283 E 1536.- προγράμματος ἐνυποθήκῳ· ὡς ἐν ἀπουσίᾳ· μὴ περαιτέρω παράδοσις ὑπὸ τοῦ πρὸς δν σ 368 E 937. Π 2779.- καταδίκου εἰρκτῇ μετὰ ἐκτίσιν ποινῆς σ 408 E 1834.- δηλώσεως ἀποδογῆς ὁρκου ἐν διακοπαῖς· ἐ ἀρεῖς προθεσμίας δόσεως σ 496 E 1003.- προαποδείξις σ 629 E 18.
- ***Επικαρπία**· ρυμοτομία· εὐθύνη ἀποζημιώσεως σ 200 A 334.- κατ' Ἰον. Κώδ.· σύστασις προικὸς σ 380 E 943
- ***Επιδοτολαί**· συστατικοὶ συμφωνίαι· μὴ χαρτοσήμανσις· τεκμήρια σ 271 Π 2227.- συστατικαὶ συμβάσεις· μετάφρασις· ἀχαρτοσήμαντον πωροτύπου· οὐ ληπτέαι ὑπ' ὅψιν προαποδείκτ. σ 330 E 1706.- παραβίασις ἀπορρήτου διαορτῆς· οὐκ ἀναγκαῖα ταχ. δρομ. ἀποστολὴ σ 552 A 114.
- ***Επιταγή**· ἀποφάσεως ἐπιδικαζούσης τόκους ἀπὸ ἀγωγῆς ἀνευ ἐπιφυλάξεως· ἀποδοχὴ ἀπώλεια ἐκ διαπραγῆς Ληρίσης ἀποδείξις σ 162 A 283.- προσβολὴ ἀκυρότητος ἐπιταγῆς πτωγύσαντι· βραδεία σ 167 A 293.- κοινοποίησις ἀποφάσεως ἐπιδικαζούσης ν μὴν μισθωτῇ ἀνακοπῇ· προσεπὶ κλησις τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀπόφασις· συμφέρον σ 241 A 389.- ἐπὶ ἐρήμην ἀποφάσεως· πρὸς μετὰ ἀνακοπὴν σ 416 Ἀλγρ.- ἀνακοπὴ κατ' ἐπέλευσις κατασχέσεως μετ' ἐπίδοσιν ἀνακοπῆς· οὐ δίκη περὶ ἐκτέλεσιν σ 489 E 1952.- ὑπὸ ἀπόφασιν τελεσίδικον· ἀναπλήρωσις ὀχλήσεως σ 597 A 79.- ταχυδρομικὴ ἐξόφλησις συμβολαιογρ. τέλος σ 632 Ἐκ. Γν.- κακῶς ἐπιδικασθὲν· μὴ κοινοποίησις ἐπιταγῆς· παραίτησις· εἰδικὴ πληρεξουσιότης· οὐκ ἀπαράδεκτον ἀναίρεσεως σ 611 A 107.
- ***Επιτήδευμα**· δηλωσις ποτοπώλου· μὴ συμμόρφωσις νόμῳ φορολ. οἶνον πνευμ. ποτῶν· πρόστιμον σ 47 N. Σ. 360.- ἀδεία ἐπιτηδεύματος· ἔλλειψις ἀδείας πωλήσεως ποτῶν σ 48 N. Σ. 379.
- ***Επιτροπος**· συγγενὴς ἀνηλίκου· αἰτησις διορισμοῦ παρίεμβας ἐν αἰτήτῃ εἰσαγγελέως· κυρία δι-

καίωμα αὐτοτελοῦς ἐφέσεως· ἀπόρριψις ἀγωγῆς δι' ἔλλειψιν παθητικῆς νομ. μοποιήσεως· οὐ δαδικασμένον· προσβολὴ ἀδυνατοῦ ἐπιτροπείας ἐξ υπέρβους πατρός· προσβολὴ ἀκυρότητος γάμου· κώλυμα συγγενείας πέμπτου βαθμοῦ ἐφ' αἵματος· προσβολὴ ἀκυρότητος ἐπιτροπείας φυσικοῦ τέκνου σ 53 A 194.- μήτηρ· παῦσις δι' ἀνεπιτηδεύτητα· συναγωγή ἐκ λογοδοσίας· μὴ κατάθεσις τῶν ὑπὲρ τὰς ὁρισθείσας δαπάνας· ἀκυρότης λογοδοσίας πρὸς γεράφeton· μὴ ἐπίδρασις ἐπὶ τοῦ κύρους ὡς πρὸς ἑτέρα ἀνήλικα σ 101 A 240. ὁρκος· δόσις· θάνατος καὶ ἐνηλικίωσις ἐπιτροπευομένων σ 183 A 310.- ἀνηλικία· εἰσπ. αἵτις γραμματίου δι' ὀπισθογραφῆσεως σ 202 E 1284.- ἐκχώρησις ποσοστοῦ ἀπαίτησεως πρὸς καταβολὴν δαπανῶν δίκης· βούλευμα συγγ. συμβουλίου· ἀπέφασις σ 321 A 467.- μήτηρ δυστερόγαμος· παῦσις αὐτοδικαία· ἐξακολούθησις μέχρις ἀντικαταστάσεως σ 392 E 1806.- χορήγησις μισθοδοσίας ἐπὶ διαχειρίσει μεγάλῃς περιουτίας· γνωμοδ. συγγ. συμβουλίου· ἀπόφασις σ 395 E 1810.- συνομολογία ἀγωγῆς διανομῆς καὶ ἀναγνωρίσεως συγκαυριότητος ἔλλειψις διατυπώσεων· ποράποντα ἐφίταιψ σ 490 E 988.- συνέχισις δίκης ἀρξάμενης ὑπὸ κληρονομηθέντος ὑπὸ ἐπιτροπευομένου οὐ χρεία διατυπώσεων· παραίτησις ἀπὸ ἐνδίκου μέσου· μὴ ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῆς οὐσίας σ 620 A 82.

***Επιφάνεια**· παντοτατὴν μίσθωσις γηπέδου· μεταβίβασις ἐπὶ μισθώματι· ἐκποιήσις ἐπ' αὐτοῦ οἰκοδομῶν τρίτῳ· ἀνάληψις πληρωμῆς μισθώματος ὑπ' ἀγοραστοῦ· συμβάσις μεταξὺ τρίτων· περιπτώσεις παραγωγῆς δικαιώματος σ 58 E 1013.

***Εργα**· δημότικα· προαπαιτούμενοι ὁδοί· πρόσθετοι ἐργασίαι εὐθύνη δήμου σ 10 E 947.

***Εργολαβία**· κα· ασκευῆς οἰκίῳ· πραγματογνωμοσύνη πρὸς καθορισμὸν ἔλλειψιν καὶ ἐξουέσεως ἀξίας· παράστασις διαδίκου κατ' ἐνέγγειαν· μὴ σύμφωνος ἐκτέλεσις ἔργων πρὸς μετεωρημένων καὶ ἐκ μὴ καταλλήλων ὕλικῶν ἀνεπιφύλακτος ἀποδοχῇ ἔργου καὶ ἐκλογῇ ὕλικῶν· μὴ περίληψις ἐν τῇ ἀγωγῇ· ἰσχυρισμὸς μεταγενεστέρων βλαβῶν· οὐκ ἰδιαιτέρα ἀποδείξις σ 325 A 473.- ἀγωγὴ ἐπὶ ἐκτελέσει ἔργου· προσβολὴ μὴ πλήρους ἐκτελέσεως τῆς σ μδάσεως· βραχος ἀποδείξεων σ 520 E 1977.- ἐργολάβος ἐπὶ μισθῷ· ζημία τρίτων· πείσισμα ὑπαλλήλων· ἐργοδότης· πείσισμα ἐκλογῆς ἐργολάβου· ἐρασμογὴ ἀρῶν ἐντολῆς· οὐ προστήσεως σ 652 A 112.- μὴ κα· ἀβολὴ προσοχῆς· μεταβολὴ βάσεως· μὴ λῆψις ὑπ' ὅψιν αὐτ

***Ερημοδικία**· αὐτοεργοῦ ζήλοκλοπῆς· συνεργοῦ· μὴ ἀντιρρητις σ 121 A 156.- προσβολὴ ἀναίρεσις ἐρήμην προεκδοθεισῶν ἀποφάσεων· μεταγενεστέρως ἀπόρριψις δευτέρως ἀνακοπῆς κατ' ἀντιμωλίαν· ἀπαράδεκτον σ 21 A 163. Γν. Εἰς.- ἀνακοπὴ· κατοικία ἐν ᾧ δὲ δικαστηρίου ἢ ἐκτός· διορισμὸς ἢ μὴ ἀντικλήτου· κοινοποίησις ἀδίκῳ ἢ ἀντικλήτῳ· προθεσμίαι· παρέκτασις σ 216 E 1338.- διαφορὰ κατοικίας· μὴ διορισμὸς ἀντικλήτου· προθεσμία· ἐπέκτασις· ἀνακοπὴ σ 222 E 544.- διπλῇ πρωτόδικος ἐφesis κατὰ δευτέρως· συνέκκλησις πρώτης σ 298 E 1572.- ἐν δικαστηρίῳ παραπομπῆς· μετ' ἀναίρεσιν τῆς ἐπὶ ἀνακοπῇ ἀποφάσεως· ἐκτασις ἐπὶ διατάξεων τῆς οὐσίας· ἀνακοπὴ σ 348 E 632.- μὴ διορισμὸς ἀντικλήτου· κατοικία ἐκτός· εἶρας δικαστηρίου· ἀνακοπὴ· παρέκτασις προθεσμίας σ 355 A 493.- μὴ προσαγωγή ἐπιδιοτηρίου ἀναίρεσεως· ἀποχὴ σ 356 A 495.- ἀνασυζήτησις· μὴ ἐγγραφή ἐν πινακίῳ· παράστασις δικηγόρου· ἔλλειψις πληρεξουσιότητος· οὐ δυνατή σ 395 E 1818.

Ἑταιρία : ἄνευ νομίμων διατυπώσεων· σγείσι συνταίρων ἐξ ἡδίκηματος· ἀποδ. μέσα σ 14 E 581 Π 3114 - ἀνώνυμος· οὐ σύγχυσις μετόχοις· κέρδη δικαίωμα συμμετοχῆς· οὐ δυνατόν μεταβολή μονομερῆς παρὰ συμβουλίου ἢ συναλεύσεως· προθεσμία πληρωμῆς· οὐκ ὑπὲρ ἐξαμηνίαν σ 34 A 184.- ἀγωγή περὶ διανομῆς μετὰ λύσιν τῆς ἑταιρίας· μὴ λήξις διαρκείας ἑταιρίας· ἀπαράδεκτος μεταγενεστέρα συμπλήρωσις προθεσμίας· μετὰ χρόνον ἐκδικάσεως ἀγωγῆς σ 75 E 1033.- λύσις· κοινὴ παρουσία· διανομὴ σ 75 Π 937.- διάλυσις· ἀνέφικτος σύμπραξις καὶ συνεννόησις· ἀμοιβαίαι ἀντεγκλήσεις συνταίρων σ 142 Π 2229.- πτώχευσις δικαιοδόγος συνταίρου· διάλυσις· ἐγγύησις μετὰ τὴν διάλυσιν σ 155 E 751, Π 2975 - πταίσματα συνταίρων· συμψηφισμὸς σ 177 A 296.- ἑτερόρ. μέλη ἀναμειχθέντα διαχειρίσας· εὐθύνη· διαφορά βάσεως εὐθύνης ὁμορρυθμοῦ σ 179 A 304.- ὁμόρρυθμος· ἐνεργητ. καὶ παθ. ἀλληλεγγύη· ἔννοια· μὴ διορισμὸς ἐιδικῶν διαχειριστῶν· ἐνάσκησις ἀγωγῶν ἐνεργητ. καὶ παθητ. σ 181 A 306.- διάλυσις· τήρησις διατυπώσεων· γνωστοποιήσις διαλύσεως· ὄρκος σ 237 E 545.- συνεργασία πρὸς ὀρισμένους ἐπιχειρήσεις· ἑλλειψίς ἑταιρ. ἐπωνυμίας· μετοχικὴ ἀνυπαρξία διαχειριστοῦ· ἀγωγή κατὰ λαθόντος χρήματα συνταίρου σ 268 E 1446.- ἀμοισθέντες· μὴ ὀρισμένη ὑποβολὴ ἀκυροτήτων· καταστατικὸν ἔγγραφον παρὰ συμ/γράφω· ἀναγνώρισις διὰ συν/ματικῆς σ 269 E 891 Π 89.- μετοχικὴ· ἐμπορικότης ἐκ χαρακτῆρος ἐπιχειρήσεως σ 282 E 1520.- ὁμολογία διαλύσεως· μὴ ἀναφορὰ τρόπου· ὀρίστον· ἔνστασις ὑπακιότητος διαλύσεως· ἄρνησις ἀγωγῆς· οὐ γρεία ἰδιαιτέρας ἀποδείξεως σ 369 A 496.- ὁμόρρυθμος· διάλυσις· ἑλλειψίς ἐκκαθαριστοῦ· ἐξακολουθήσις δικῶν· διελυφίς ἐν ἐπιδικίᾳ· μὴ γνωστοποιήσις· οὐ διακοπὴ σ 431 E 1859.- συμβόλαιον μετὰ μέλους· ἀποδ. μέσα ἐνεργείας ὡς διαχειριστοῦ· τρίτοι σ 445 E 972.- ἀποχώρισις μέλους συναινέσει λοιπῶν· συμφωνία ἐξακολουθήσεως· οὐ διάλυσις σ 450 A 541.- σύμβασις μετὰ ὁμῶν ἐτ. πρὸς σ μέτρον ἐτ ἀναγ. ὀρίσις μέλος μὴ διαχειριστῆς σ 487 A 3.- διάλυσις· ἐκκοσθαριστῆς· θάνατος· οὐ μετάδοσις ἰδιότητος κληρονόμοις σ 489 E 1946.- ἀνώνυμοι ἐμπορικά· εὐθύνη ἐκ δολίων πράξεων διαχειριστῶν· ἔμπ. Ν σ 530 A 21.- ἔκδοσις ἡμερησίου· τίτλος· διάλ.· ἐκκαθάρισις· δικαίωμα ἐκδόσεως τοῦ τίτλου· ἔκδοσις ὑπὸ τῶν αὐτῶν τίτλων· προστασία σ 576 Γν. Ν.- ὁμόρρυθμος μὴ τήρησις διατυπώσεων· πραγματικὴ κοινωνία· δικαιώματα· ἀποδ. μέσα σ 658 E 137.- καθολικὴ· μεταβολὴ ἐκ κοινοπραξίας· ἀποδ. μέσα· μεταβιβάσις ἀκινήτων ἑταιρίᾳ· ἀποδεικτ. μέσα σ 662 E 459.

Ἑτεροδικία : πρέσβεις καὶ διπλωματικοὶ ἀντιπροσωποί· ἔξνοι ἡγεμόνες· ἔξεταστέα ἐξ ἐπαγγέλματος· ἀνεπέκτατον δικαιοδοσίας σ 547 A 41

Ἑτυμολογία : ἀνάγνωσις ὑπὸ προϊσταμένου· ἀνακαλύψις λάθους· διόρθωσις σ 23 A 118.- λάθος γραφικόν· ἑλλειψίς ἀσφαλείας· σ 74 Γν. Εἰς.- λύσις πρώτου ζητήματος· χαρακτηρισμὸς πράξεως· περιττὴ λύσις ἐπιδοθητικῶν ζητημάτων· καταφατικὴ ἀπάντησις, ἐπὶ τοιούτου ὡς πρὸς ἕτερον κατηγορουμένον· ἀποφατικὴ λύσις πρώτου ζητήματος· βεβαίωσις ἀνηλικιότητος· μὴ κατάγνωσις πρὸς κρατήσεως διὰ δαπάνην· οὐ δυνατόν ἀποδοχὴ πολιτικῆς ἀγωγῆς προσωπικῶς· αὐτεπάγγ ἐξέτασις ὑπὸ Ἀρ. Πάγου· ἀναίρεσις παραπεμπτικῆς πολεμ. δικαιοσύνης σ 89 A 148 Γν. Εἰς.

ἀποδοχὴ μετρίας συγχύσεως ἐν φόνῳ σ 134 A 169.- ἀποφατικὴ ἀπάντησις ἐπὶ ζητήματος ἀμύνης· καταφατικὴ ἐπὶ ὑπερβάσεως· ἀντίφασις σ 311 A 31.- καταφατικὴ λύσις ζητήματος μετρίας συγχ. ἐκ φόβου· οὐκ ἀντίφασις μὴ δικαιολογημένη αἰτία· παραδοχὴ συνεργείας· μὴ ἀναφορὰ στοιχείων κυρίας πράξεως· ἀναίρεσις· ἐφαρμογὴ νόμου ὑπὸ Ἀρ. Π. σ 438 A 67, Γν. Εἰς.- κατάφασις ἐπὶ ζητήματος ἀνθρωποκτ. ἐκ προμελέτης· κατάφασις καὶ ἐπὶ τραυματισμοῦ παθόντος· οὐκ ἀντίφασις σ 473 A 81 Γν. Εἰς.- καταφατ. ἀπάντησις ἐπὶ ἀνθρωποκτ. ἐκ προμελέτης μὴ ἀπάντησις ἐπὶ ζητήματος ἐκτελέσεως ἐν συνστάσει· οὐκ ἀσάφεια σ 504 A 91.- παραδοχὴ συντάσεως καὶ αὐτοπροσώπου ἐκτελέσεως· ἀθώωσις ἑτέρου σ 534 A 97, Γν. Εἰς. παραδοχὴ φόνου καὶ μετρίας συγχύσεως· οὐκ ἀντιφατικὴ σ 537 A 103.- ἀποδοχὴ συντάσεως ἐπὶ βλάβῃ ἢ παραβιάσεως ἀπορρήτων καὶ συνεργείας ὑπεχειρήσεως· οὐκ ἀντίφασις σ 553 A 111 - στηριχθεῖσα εἰς ἀπολογίαν κατηγορουμένου σ 568 A 113.- παραδοχὴ βεβάνων καὶ αἰκίας ἄνευ σωματικῆς βλάβης· ἀπειλῆς κατὰ σώματος ἄνευ δολίων· οὐκ ἀντίφασις σ 579 A 131.

Εὐεργετήματα : εὐπορίας ἐν παροχῇ προικὸς σ 157 E 751, Π 456.

Ἐφεδισμός : πρότασις νέων ἰσχυρισμῶν· ἔνστασις ἀκυρότητος κατασχέσεως σ 223 E 544.- πρωτοδικῶς· ἡττηθεῖς· οὐ δικαίωμα ἀντεφέσεως σ 263 E 1421.

Ἐφεδία : κατὰ προδικαστικῶν μεταγενεστέρα σύνδικοιτις σ 20 A 180.- κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως· διαμονὴ ἐν ἀλλοδαπῇ· ἐναρξίς προθεσμίας σ 29 E 587.- κατ' ἀποφάσεως παραπεμπούσης παρὲμβασιν ἰδιαιτέρᾳ συζητήσει σ 41 E 1001.- ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἀκαλλοτριώσεως Ν. ΑΧΜΒ' σ 54 E 1014.- ἐκκλητὸν ἐκ ποσοῦ· ἀπροδιόριστος ἄξια· ἀπόδειξις· ἀνεπίδεκτος χρηματικὴ ἐκτίμησις σ 59 E 1020.- κατ' ἀποφάσεων οἰκ. φόρου· παραβάσεως φορολογ. οἰκονομ. ὑγρῶν καὶ ποτῶν· ἐφ' ἀτλοῦ χάρτου σ 61 448 Ν. Σ.- κατ' ἀποφάσεως Πρωτοδικείου κατ' ἀναπομπὴν δικασάντος· ἀφατεῖον κατὰ ἀναπομπὴν Ἀρ. Π. ἐπευθυντέα σ 123 E 1061.- κατ' ἀποφάσεως ὁρώσης προσωπ. κράτησιν· ὀφειλὴν· ἐκκλητὸν ἐξ ἀντικειμένου· ἐνάγων· ἀποδοχὴ ἀποφάσεως σιωπηρὰ κοινοποιήσις ἐπιταγῆς· ἀποδοχὴ μέρους ἀποφάσεως σ 142 E 739.- δίκη ἀνακοπῆς κατὰ κατασχ. Δημοσ. μὴ ὀφειλῇ ποσοῦ· προθεσμία δεκαήμερος σ 147 A 269.- κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως· μεταρρυθμίσις μεταγενεστέρα ἐρημοδικία· ἀνακοπὴ κατ' ἐκκληθείσῃ ἐρήμην σ 208 Ἀλγο.- ἐπὶ δικῇ τρίτου ἐν κατασχέσει· προθεσμία σ 209 A 338.- ἐπὶ ἀπορρίψει ἀγωγῆς καὶ ἀνταγωγῆς· ἀπορρίψις ἀγωγῆς καὶ ἀνταγωγ. ἀπαίτησεων· ἑλλειψίς αἰτιολογίας δι' ἀπόρριψιν ἀνταγωγικῶν ἀπαίτησεων σ 226 A 368.- διπλῇ· ἀπαράδεκτος σ 231 A 383.- κατ' ἀποφάσεως ἐπὶ δικηδ. ἀγωγῆς μετὰ κατάσχ.· προθεσμία σ 253 E 1347.- ἐπανειλημμένη κατὰ προδικαστικῆς παραίτησις· ἀπαράδεκτος σ 253 E 545.- κατὰ προδικαστικῶν· ἀπεριόριστος ὡς πρὸς τοὺς λόγους σ 273 A 424 - ἀποδοχὴ ἀντεφέσεως διὰ λόγους ἀπορρίψεως ἐφέσεως· ἀντέφασις· οὐ δηλωτέα σ 277 A 432.- κατ' ἀποφάσεως ἐπὶ αἰτήσεως παρατάσεως προθεσμίας πρὸς ἀπόδειξιν παύσεως πληρωμῶν· νόμιμος προτίμησις· ἀνεπέκτατον σ 282 E 1518.- ἐπικουρικὴ βίσις ἀγωγῆς· ἀπόφασις ὁποδεχθεῖσα· ἐφῆσις κεφαλαίου ἀφωρῶντος κυρίαν βάσιν· ἀντέφασις ἐπὶ ἐπινοουμένη· ἀπαράδεκτος σ 284 E 1537.- δι-

πλήρη ηρημοδικία· έφασιν κατά δευτέρα σ 298 Ε 1572 - κατά προξ. άποφάσεων· τήρησις συνοπτικής διαδικασίας· έγγραφον έν έμπορ. πινακίω σ 300 Ε 1594. - κατά προξ. άποφάσεως· μηνιαία προθεσμία πρὸς συζήτησιν· άδιάφορος· προτέρα έγγραφον πινακίω· ένέργεια υπό πληρεξουσίου πρωτοδίκου δίκης κατά προξ. άποφάσεως· κατάθεσις άρμολία προξ. άρχη· αίτησις περαιτέρω έπιδόσεως σ 303 Ε 1697. - κατ' άποφάσεως έπικυρωθείσης πρὸ δόσεως δρκου· δευτέρα· άπαράδεκτος σ 317 Ε 1604. - κατ' άποφάσεως μεταλλ. συμβουλίου· μή δήλωσις· άποχή έκδικάσεως σ 319 Ε 1609. - υπό παρεμβάντος κυρίως πρωτοδίκως· κοινοποιήσις· παρέμβασις· διάδικος τεθείς έκτός δίκης σ 321 Α 467. - κατ' άποφάσεως έπιδικασάσης τόχους· άντίφασις διά προτάσεων σ 337 Α 475. - μή άπεύθυνσις κατ' έκουσίως παρεμβάντος πρὸς υποστήριξιν διαδικίκου σ 338 Α 476 - διπλή πρωτόδικος έρημοδικία· διακοπή δευτέρου παραγραφής σ 378 Ε 939. - κατ' άποφάσεως έπὶ αίτήσεως παρατάσεως προθεσμίας σ 380 Ε 696, 454 Ε 1471. - μεταρρύθμισις πρωτοδίκου άποφάσεως· περαιτέρω εξέτασις υπό έσταίου σ 386 Α 506. - κατ' άνευκλήτων άποφάσεων σ 402 Α 514. - κατ' άποφάσεως άπορριψάσης άγωγήν· άνατροπή· άνατροπή σ 455 Ε 1880. - υπό γενικών ή ειδικών διαδόγων· έκδοχός μετά όριστικήν άπόφασιν· έκκλησις άνευ παρεμβάσεως σ 514 Α 17. - κατ' άποφάσεως μετ' άπόρριψιν άνακοπής άκύρως έπιδοθείσης άντικλήτω έν έπιταγή σ 584 Ε 2034. - παραίτησις άπό· έκδικασις αίτήσεως περί εξέδων άρμολιότης σ 588 Ε 2035. - κατ' άποφάσεως μεταλλ. συμβουλίου· κοινοποιήσις άποφάσεως σ 584 Ε 2037. παραίτησις· έναρξίς προθεσμίας έρκοδοσίας άπό κοινοποιήσεως πρακτικού σ 605 Ε 913 - πλείονες διάδικοι έν διαφόροις κατοικίαις· διορισμός άντικλήτων· κοινοποιήσις έρήμην άποφάσεως· προθεσμία άνακοπής· έναρξίς προθεσμίας εξέσεως σ 641 Ε 82 - έπιδοθητική έναρξίς έκκαεμότητος· άνατροπή· υπό·ορισμός τριετίας σ 643 Ε 120. - κατ' άποφάσεως περί έπαναλήψεως ίκνης· άπαράδεκτος σ 643 Ε 123. - άπόφασις υπό δρκον όριστική· έσεσις πρὸ καί μετά έρκοδοσίαν διά τούτου αυτού· ή νέους λόγους σ 660 Ε 112

Εφημερίς: έκδοσις υπό έταιρίας· δικαίωμα· τίτλος· διάλυσις έταιρίας· έκκαθάρισις· περαιτέρω έκδοσις· σύγχυσις έπὶ ταυτενύμω· προστασία σ 576 Γν. Ν.

Ζ

Ζάππειος: έπιτροπή· ίδιον νομικόν πρόσωπον· παράστασις· άτέλεια δικών καί συναλλαγών αίτησις θεραπείας άκατάσχετον περιουσίας· έπίδοσις· ου τοιχοκόλησις έν άρνήσει· Είσαγ. σ 178 Α 297.

Ζημία: παράνομος· άπαγόρευσις καλλιεργείας καί βοσκής· εξακολούθησις παραγωγού αίτίας· έπίδικασις διά χρονικόν διάστημα· δεδικασμένον διά μεταγενέστερον σ 52 Α 193. - έκ μέτρων πρὸς άποτροπήν κινδύνου υδάτων· άναποζημιωτον σ 67 Α 210. - έκ στρατιωτικών σωμάτων εις άγρους έσπινόμενους· άνογή διοικούντων άξ.ωματικών· δολία παράλειψις αυτών· ευθύνη δημοσίου έκ πλουτισμού σ 85 Α 225. - εξ άνακλήσεως έγκρίσεως διδακτικών βιβλίων· ευθύνη δημοσίου σ 130 Α 255. - έκ καταλήψεως βίβ. κτημάτων υπό στρατού ευθύνη Δημοσίου· όρος πλουτισμού σ 215 Α 359 - έκ χειροτερευσεως πράγματος μετά άγωγήν· άπόδοσις μετά τελειοδικίαν· ευθύνη διαφέροντος σ 513

Α 16. - κρίσι ποσού· άνεξέλεγκτος σ 552 Α 111. - έκ διασμού· αύξησις άναγκαίας προικός πρὸς άποκατάστασιν σ 600 Α 150.

Ζητήματα: μετρίαις συγχύσεως· μή άναφορά αίτίας· λυσις υπέρ κατηγορουμένου· ουκ αίτησις περί πλήρους σ 74 Α 147 Γν. Είς. - θέσις υπό προέδρου· συνένωσις μετά τών έπιδάρυντ. περιστάσεων· άντιρρήσεις υπό δικαστηρίου σ 122 Α 165 Γν. Είς. - παρεμπίπτοντα· σχετικά άποστέλει· ποιν. άγωγής· παραγραφή πρὸ όριστ. άποφάσεως· κήρυξις ένοχής· εξέτασις διαταράξεως κοινής ή συχίας· άπόκρουσις παραγραφής· έλλειψις άκροάσεως· έπίκλησις άμύνης· καταδίκη άνευ τριούτης· έμμεσος άπόρριψις σ 136 Α 172 Γν. Είς. - συνεπτυγμένως καί ήνωμένως ή διηρημένως· θέσις υπό προέδρου· προσφυγή δικαστηρίου σ 234 Α 8. - πλήρους ή μετρίαις συγχύσεως· ου μνεία αίτιού έπανεγκόντος σ 311 Α 20. - άμύνης· άποστ. όπάντησις· ύπερβάσεως· άμύνης· καταφατική· άντίφασις σ 311 Α 31. - μή άντίρρησις κατά θέσεως· έπίκλησις άκαταλόγιστον έν αγορεύσει· ρητή αίτησις σ 473 Α 1 Γν. Είς. - άντιρρήσις έπὶ άπόρριψιν υπό προέδρου· μή προσφυγή δικαστηρίου· ουκ έλλειψις άκροάσεως σ 534 Α 97 Γν. Είς. - άναίτιου συγχύσεως· μή ειδικωτέρα μνεία λόγου· μή έπίκλησις όρισμένου· μή παρατήρησις έπὶ θέσεως σ 568 Α 113. - πλαστογραφία· ζήτημα άποπείρας· μή θέσις· άναίρεσις σ 579 Α 142. - αίτησις θέσεως έλαφρυντικών άπόρριψις έπ' άοριστία· έσφαλμένοι σκέψεις περί μή έλαφρυντικών σ 625 Α 154.

Ζῳα: έτρωαίς όφρου σφαζομένων· διπλότυπα· δίκη έπ' άνακοπή· διεξαγωγή άνευ τς άν καί έρ' άπλου χάρτου· ου παράβολον σ 145 Α 254. - κτηνοτροφία· πόλησις ζώων· κερδοσκοπία έπὶ εργασίαις προσώπων· έμπορικότης σ 296 Ε 1560. - εξαίρεσις δημοτ. φορολογ. είσαγομένων σ 416 Αλγρ.

Ζῳή: μέσος όρος σ 454 Α 1873, σ 556 Ε 2002.

Ζώνη: πόλις· άπαγόρευσις οικοδομῶν· εξαίρεσις υπέρ Όλυμπίων· έννοια άπαγορεύσεως· μετάθεσις ζώνης· άκ ζημίσις· άπαγόρευσις δι' έξωρτιστικά έργα σ 242 Α 392.

Ζωκλοπή: συνένωσις· άυτοτελής· διάπραξις έν ήμεδαπή· άρμολιότης έλλ. δικαστηρίων· μή ύποβολή άντιρρήσεων διά την έρήμην του άυτοεργού συζήτησιν· άπόδοσις κλοπιμαίων· πρότασις ένώπιον Δ. Πάγου· άπαράδεκτος· ποινή συνεργούς· όρκος· ουκ άναγκαία άναφορά· λείψαν σ 124 Α 156. - έν άλλοι· δαπή· παρ' άλλοδαπών· συνέργ. ήμεδαπών· μεταφορά κλοπιμ. έν ήμεδαπή· άναρμόδ. έλλ. δικαστ. σ 239 Π 16. - άπόδοσις μέρους πρὸ πάσης εξέτασεως· ποινή ύπολογιστέα έπὶ ύπολοίπου· ή εξακρίβωσις ύπολοίπου· παραπομπή σ 342 Α 39. - καταδίκη εις άποζημιώσιν έπὶ έπίκλησις άποδόσεως κλαπέντων· άνεξέλεγκτος έκτίμησις υπό Α.ο. Π. σ 503 Α 88. - ζῳα βόσκοντα άυλιζόμενα ή έλαυνόμενα· μή βεβαίωσις· έπιδάρυνσις ποινής· άναίρεσις· μείωσις σ 579 Α 128.

Η

Ηλικία: συναγωγή· εξέλογίαις σ 21 Α 116 Γν. Είς. - προσβολή όριου κατ' αξιώσεως μισθοῦ ένεργείας σ 47 Α 228 - άπόδειξις· μή τήρησις ληξιαρχ. βιβλίων· άδυναμία· έγγράφου άποειδίσεως σ 183 Α 310 - μητρώον άρχικής κατατάξεως· έπίκλησις πρὸς διάδοθ. ήλικίας· μητρώον ύπουρ.είου· μή λήψις υπ' όφιν· άναίρεσις σ 215 Α 357. - όρισθωσις ήλικ. έν μητρώω· Υπουργ. Στρατιωτικών· μόνον έπὶ τῇ βάσει ληξιαρχ. πράξεως· πιστοποιή-

τικὸν γεννῆσ. κατὰ τὰ ἐν Τουρκ. εἰθισμένα· μεταγενεστέρᾳ ληξιαρχ. πρᾶξις γεννῆσ. ἐπὶ δικαστικῇ ἀποφάσει σ 354 Α 490.

Θάλασσα : κυριαρχία κράτους μέχρι βολῆς τηλεβόλου· ἐκτέλεσις γυμνασίων ἁλλοδαποῦ στόλου· ἀδεια κυβερνήσεως· ζημίαι· εὐθύνη Δημοσίου· ὑπαίτιότης· καθορισμός σ 601 Ε 2041.

Θέματα : μὴ περίληψις οὐσιωδῶν ἰσχυρισμῶν ἀγωγῆς σ 168 Ε 4110 - ἀποδείξεις ἑλλειπές· οὐ δυνατόν συμπληρώσει ἐν ἐπιβλητέῳ ὅρῳ σ 493 Α 324.

Θεραπεία : μετογ. ταμείον· ἑλλειψίς αἰτήσεως σ 168 Ε 4114. - Ζήππ. ἐπιτροπὴ αἰτητικῆς σ 178 Α 297. - οὐ γραφία αἰτήσεως κατ'ἀγωγῆς Σταφιδ Τραπεζῆς σ 388 Ε 669. - αἰτήσεις· ἀδύνατος ἐν κατασχέσει κατὰ Δήμου σ 591 Π 631.

■

Ἱθαγένεια : πιστοποιητ. Ἕλληνας προξένου· πλήρης ἀπόδειξις σ 318 Ε 1608. - κτήσεις ἑλληνικῆς· ἀπόδειξις ἐκ πιστοποιητ. καὶ ὁμολογίας· ἀρμόδ. προξ. δικαστ. σ 499 Α 14.

Ἱόνιος Κώδικες : κληρονομία· πλάγιοι ἐκ θηλυγονίας τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ· ἰσότης· παρέμβασις περὶ ἀκυρώσεως διαθήκης· λόγοι· δημοσία διαθήκη· ἀνυπόγραφος· μὴ ἀναφορὰ λόγου· ἄκυρος· ἀναγνώρισις διὰ τρακτικῶν κληρονόμων· ἑνστάσις ἐναντίον ὁμολογίας σ 145 Α 265. - παραίτησις ἀπὸ κληρονομίας σ 214 Α 354. - ἀγροληψία διηνεχῆς· λόγοι λύσεως· οὐ μεταγραφὴ σ 269 Ε 890. - συγκαληρονόμοι· δικαιώματα ἐπὶ μερίδων· διανομὴ· ὑποθήκη περὶ διανομῆς τροποποιήσις διατάξεων περὶ κυριότητος διγογνυμένων. Α.σ. Π.· παραπομπὴ ὁλομ. σ 274 Α 426. - διαθήκη· ἄδεια πρόσωπα· κληροδοτήματα ἄκυρα· προβολὴ ὑπὸ κληρονόμου ἐναντίᾳ ρήτρα διαθήκης· ὑποκατάστασις ἀγνώστου σ 280 Α 442. - κληρονομία ἀδελφῶν· συνδρομὴ πατρὸς καὶ ἀδελφῶν· οὐ δικαίωμα νομίμου μοίρας· ἀνιόντες μόνοι· νόμιμος μοῖρα πατρὸς σ 353 Α 488. - κινητὰ· δικαίωμα διεκδικήσεως· προθεσμία οὐκ ὑποχρέωσις ἀγωγῇ ἀποζημιώσεως· παραγραφὴ· ἀντίταξις ἰδίᾳ κυριότητος· κληρονομικὰ κινητὰ σ 379 Ε 942. - σύστασις προικὸς ὑπὸ δικαστηρίου· ποσὸν καὶ εἶδος· τόκοι· προικὸς· ἐπικαρπία σ 379 Ε 943. - καρποὶ προικίου διαρκ. γάμου· ἀπαίτησις μετὰ λύσειν σ 572 Ε 3 - ἀνατροφή τέκνων· δικαιώματα συζύγων· διαζύγιον· ὑπαίτιότης· ὑποχρέωσις μητρός· κακὴ διαγωγὴ· προσωρινὰ μέτρα ἀνάθεσις ἀνατροφῆς τρίτῳ σ 590 Ε 6.

Ἰσχυρισμός : ἀλυσιτελής· μὴ ἐπιβολὴ ὅρκου· δικαστ. ἀναγνώρ. κληρονόμου κατ' Αὐστρ. Νόμον· προϋπόθεσις συγγενείας· ἐκδογὴ· μὴ ἀποδείξεως ἐξ ἀπ.σ.σ. ἄλλοδ. δικαστηρίου· μὴ διάταξις ἀποδείξεων· ἰσχυρισμός· μὴ οὐσιώδεις σ 33 Α 182. - μὴ προταθείς πρωτοδικῶς· ἀπαράδεκτος σ 53 Α 195. - δριστικότης ἀποφάσεως· ἀνάκλησις· χαρακτηρισμός προδικαστικότητος· συνεπιτυγμένη ἀπάντησις σ 69 Α 214. - περὶ προταγ. ἀποδείξεων ἀπόρριψις μετ' ἐκτίμησιν ἐγγράφου ὡς ἀόριστου σ 74 Α 214. - καταλήψεις· ἐπὶ σχεδίου νηπέδου ὡς ἀδεσπότου διὰ κοινῆς γοήσεως· μὴ λήψις ὑπ' ὄψιν ἀναιτιολόγητον σ 73 Α 217 - μὴ προταθείς πρωτοδικῶς ἐφατέδλητος σ 81 Α 221. - ἐκχώρησις· ὑπερημερίας ὀφειλόμενον πρὸς ἐκχώρησιν· μὴ λήψις ὑπ' ὄψιν σ 115 Α 249. - ἰδίᾳ νομῆς ἐναγομένου· ἀπλή

ἄρνησις· οὐ κυρία ἀπόδειξις σ 116 Α 250. - πρωτοδ. ὑποβληθείς· στήριξις ἐπὶ πρωτοδικῶν προτάσεων πρὸς θεμελίωσιν ἀπαράδεκτου· αὐτεπάγγελτος λήψις ὑπ' ὄψιν· ἀναπόδεικτος· εἰκονικότης· προβολή· ἀπόρριψις ἐπὶ τῇ βάσει· μὴ προσβαλλομ. συμβολ. ἰσχυρισμός πραγματικῆς ἐξ φήσεως· ἀποδοχὴ τοιαύτης διὰ συμβάσεως σ 129 Α 254 - συνεπαγόμενος ἀπόρριψιν ἀγωγῆς· οὐ συμφέρον προσβολῆς ἀποφάσεως μὴ δεχθείσης αὐτὸν σ 145 Α 264. - ἀοριστία· παραδοχὴ ἀοριστίας· ἀνεξέλεγκτον· μὴ προβληθείς· κατὰ συζήτησιν προσβλ. ἀποφάσεως σ 167 Α 293. - μὴ ἐξετασθείς ὑπὸ πρωτοδ.· ἀπαράδεκτος ἐνώπιον ἐφετείου σ 175 Ε 796, Π 2768. - πταίσματος συν.ταίρων· μὴ λήψις ὑπ' ὄψιν σ 177 Α 296. - μὴ προταθείς ἐν ἀνακοπῇ κατὰ πίνακος κατατάξεως· βεβαίωσις μὴ προτάσεως ἄλλων σ 184 Α 311 - ἐκδοχὴ ἐναντίον ὁμολογίας σ 194 Α 317. - μὴ ὑποβολῆς ἑνστάσεως· ἐνώπιον ἐφετ. ἀπόρριψις ἐξ ἄλλου λόγου μὴ λήψις ὑπ' ὄψιν πραγματικῶν προτάσεων· ἀνεξέλεγκτον· βεβαίωσις λήψις ὑπ' ὄψιν προτάσεων σ 197 Α 322. - δωρεὰ παροχῆς ὑπερσιῶν· ἐπαγωγὴ ὅρκου· ἑλλειψίς ἰσχυρισμοῦ ἐγγράφου ἢ ἀρχῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως· ὅρκος· μὴ ἐπίτρεψις ἄλλου μέσου ἀποδείξεως σ 209 Α 340. - περιλήψεως διεκδικουμένου ἐν παραχωρητηρίῳ· οὐκ ἀποδεικτέος κατ' ἀνταπόδειξιν ἀγωγῆς σ 209 Α 341. - ἄχρηστος· οὐκ ἀναιτιολόγητον σ 245 Α 400. - μὴ κοινοποιήσεως ἐπιβαλλούσης ὅρκον ἀποφάσεως· παρουσία διαδίκων· μὴ λήψις ὑπ' ὄψιν σ 258 Α 415. - ἀποτελεῖται στοιχείον ἀγωγῆς· οὐκ ἀνακλήρωσις διὰ προτάσεων σ 260 Α 420 - μὴ περιεχόμενος ἐν ἀγωγῇ· ἀπαράδεκτος σ 292 Α 455. - παραδοχὴ μὴ προβολῆς ἰσχυρισμοῦ ἀνεῦ ἀποδείξεων σ 353 Α 486. - μὴ ἀμφισβήτησις περὶ κατὰ πρῶτον προτάσεως ἑνστάσεως· βεβαίωσις ἀποφάσεως σ 370 Α 496. - αὐθαίρετος ἀρνήσεως παραλαβῆς ὅρκου· μὴ ἀναφορὰ λόγου· ἀοριστία σ 450 Α 542. - ἐνώπιον ἐφετείου· μὴ ἀποκρουσθείς ὡς ἀπαράδεκτος· ἀπόδειξις σ 493 Ε 989. - καρδοσκοπία ἐπὶ ὕλικού καὶ μισθῶν ἐργατῶν· βάσις ἀγωγῆς· ἀπαράδεκτος διὰ προτάσεων σ 521 Α 23. - μὴ ὑποβολὴ ἐνώπιον ἐφετείου σ 547 Α 39. - ἀπορῶντες ἀποκλεισθεῖσαν βάσιν ἀγωγῆς· μὴ λήψις ὑπ' ὄψιν σ 566 Α 58. - ἀφηγηματικὸς καὶ ἐπεξηγηματικὸς· γνώσις κατασχέσεως ἐξωνητέου σ 635 Α 89.

Κ

Καθηγηταί : στρατιωτ. σχολῶν· ἐπιμέθειον· ἑκτασι· καὶ ἐπὶ ναυτικῆς σχολῆς· ἔξοδα τραπέζης· θαλάσσιος ὑπηρεσίας· ἔνοια τροφοδοτικῆ ναύτου μερὶς· γορηγητέα· τίσις σ 100 Α 236.

Κακοδικία : γενικός πρόξενος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἀναπληρωματ. καθήκοντα εἰσαγγελέως· παραλαβὴ ὡς πειστηρίων· ἀνέυθυνον Δημοσίου σ 598 Α 73.

Καρποὶ : τόκοι ἐπὶ ἐπιταγῇ· ὑπερημερία· βραδυτέρα ἀγωγὴ σ 79 Ε 615, Π 882. - τόκοι· ἐξέμρεσις σ 150 Ε 1081. - ἀποδοτέοι ὑπὸ διαχειριστοῦ ἄλλοτρίων παρὰ ὁδωμ.· ἐνέργεια Κρητικῆς Πολιτείας ἐπὶ κτήματος ἀπόντος· ἀποδοτέοι σ 524 Ε 9. - διεκδικήσις κινητῶν ἐξαχθέντες σ 664 Ἀλγρ.

Καταβολή : πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως· ἀναίρεσις· ἐπιστροφή σ 36 Α 184. - ἀγοραπωλητικὰ τιμήματα· ἅμα παραδόσει· οὐκ ἀκοῦσα ζήτησις ἀνεῦ σ 270 Ε 907, Π 2227. - μέρους· χρέους· ἀποκρουσθεῖσα· οὐκ ἀπαλλαγὴ τόκων ἀπ' ὅλου· ἐξαιρέσις ἐπὶ εἰσαχθείσῃ δίκῃ· καταβολὴ μέρους· τόκοι ἐπὶ ὑπολοίπου· κατάθεσις ἐπιδικασθέντος· ἐπὶ ἐξοφλήσε

διὰ τὸ κατατεθὲν σ 277 A 433.- τ' ἵτοις ἀποδείξεις ἀπέναντι συμβαλλομένων σ 474 E 1432.- χρόνους κοινοῦ μετ' ἄλλων ἀναζήτησις ἡμισείας· οὐ γὰρ ἀποδείξας ἐξ ἰδίων χρημάτων σ 504 E 1453.- ἀ-σφάσις ἀναίρεσις ἀπόδοσις ἀποδείξεις λήψεως σ 546 A 38.- ἐκ σφαλῆς· κατάθεσις· τ' κοι σ 634 A 89.- δόσις ἀντὶ· τότε ἀποτελεῖ ἐξόλησιν σ 640 A 102.

Κατάθεσις : σύμφωνον ἐξωνήσεως· ἀρνητικὴ λήψας τιμῆματος· ἀδυναμία ἀποδόσεως ἐνεκὰ κατασχέσεως· ἐν ἐπιφαιεῖ καταβολῇ σ 634 A 89

Κατακρότησις : παράνομος· παραγγελία· ἔλλειψις στοιχείου ἐκ προθέσεως παραινέσεως· οὐκ ἡθικὴ αὐτουργία σ 249 A 19.- συναγωγή δολίας προαιέσεως· μὴ βεβαίως ἔλλειψις σ 518 A 98 E 15.

Κατάληψις : ὑπὸ σιδηροδ. γραμμῆς ἰποζημιώσις· N. AXMB· ἔρεσις μόνον καθ' ὁριστικῆς σ 59 E 1014.- γηπέδον ὑπὸ σχεδίου ὡς ἀδεσπότου διὰ κοινῆς γρήσεως σ 73 A 247.- δημοσίᾳ ἀνάγκῃ· σιδηροδρόμος· προσδιορ. ἀποζημιώτ. ὑπὸ ἐπιτροπῇ· ἀποδ· γὰρ ἔλλειψις ἡμισυετήσεως τρίτων· ὑποχρέωσις Δημοσίου πρὸς πληρωμὴν σ 131 A 256. αὐθαίρετος κινήτων ἐπεμβάσις ἀστυνομίας· καταστροφή ἐν πεδίῳ πολλοῦ σ 178 A 248.- ἀναγκαστικὴ λόγω δημοσ. ἀνάγκης· ἀποζημιώσις δικαιούχων δικαιουμένων· βίσις κυριότητος· ὅρκος νομῆς καὶ κυριότητος σ 227 A 370.- μέρος πλειστηριασθ. καθ' ὅρια· γνῶσις ἐκ τοιήσεως δανειστοῦ· προγνωστοπ. ἀνευθύνου· δόλος· εὐθύνη σ 410 E 965 II 2055.- δημοσίᾳ ἀνάγκῃ· οὐκ ἀγοραπωλησία· ἐνοχὴ ἐκ τοῦ νόμου· δικαίωμα ἀποζημιώσεως· τόκοι· Κηφισία· κατασχ. ἄλλους· κατάθεσις· εἰδοποιήσις· ἀπαλλαγὴ τόκων· ὅροι σ 424 E 1842.- δημ. ἀνάγκῃ· μὴ προηγούμενη ἱκανοποίησις· αὐθαίρετος· ἀγωγή· ἀναγκ. καταληφθέντος σ 449 A 538.- ὑπὸ ἐξωρτιστικῶν ἔργων Κηφισίας· ἀνακτός ἐπὶ ἀποζημιώσι· σύμβασις κυρωθεῖσα ὡς δικαίωμα ὑπὲρ τρίτων· ἀνάληψις σιδ.· ἐστὶ ἱὰς ἀποζημιώσεως καταληφθητομένων σ 521 E 1982

Καταπίστευμα : βεβαρημένος· παράστασις πρὸ ἀποδόσεως καταπιστευματοδόχου· ὄρονος ἀποκαταστάσεως· δεδικασμένον καταπιστευματοδότου· ἰσὺς κατὰ καταπιστευματοδόγου σ 180 A 305.

Κατάσχες : χρεοὶ τρίτου· κατασχετήριον· γνωστοπ. ὀφειλῇ σ 13 E 561.- ἐκθεσις· ἢ ἀναφορὰ βερῶν· ἀκυρότης· παραίτησις δικαιουμένου ἐπὶ ταύτης· ἀγωγή κύρου· συνοπτικότης· χαρακτηριστικὴς ἀγωγῆς· μεταβολὴ χαρακτηρισμοῦ πράξει προέδρου σ 51 A 191.- χρεοὶ τρίτου· ἐπικύρωσις ἀπαιτήσεως κατασχέσεως τρίτος· καταβολὴ· ἐξόφλησις κατασχέσεως καὶ ἀπαιτήσεως· καταβολὴ ἰδίου χρέους· ἔλλειψις δηλώσεως· ὀφειλῆτος πλειόνες ὀφειλαί· βαρύτερον χρέος· ἀκυρότης σ 54 A 196.- διεκδίκησις μετοχῶν· συντηρ. κατὰσχες· προηγούμενη τελεσιδικίως ἐπικυρωθεῖσα· ἀνανωρ. κυριότητος ἀπέναντι θεματοδότη· ἔλλειψις κατὰ πρῶτου κατασφόντος σ 60 A 205.- δευτέρα· ἀκυρότης ἐν ἐγκυρότητι πρώτης· ἐκδικασίς οὐσίας· αἰτήσεις παρατάσεως ἐκπρόθεσμου· οὐ κώλυμα σ 94 E 618.- πώλησις κατεσχόμενου· σχετικὴ ἀκυρότης· δικαιούμενος ἐπικαλεσθῆναι σ 124 E 1062.- τοραπετικὴ δι' ἐγγράφου· ἐπιταγῆς· παραμύλησις· ἐξακολούθησις ὑπ' ἄλλου δανειστοῦ· ἐνέργεια νέας κατασχέσεως· οὐκ ἐρασιμὴ ἀπαγορεύσεως κατασχέσεως μεσεγγυημένων σ 124 E 679 II 585.- χρεοὶ τρίτου· γνωστοπ. ἐν ἐρ· ἀγωγῆς μὴ καὶ ἐγερθεῖσης· ἀκυρότης· προβολὴ· κατ' ἀνακοπῆς δηλώσεως· συμφέρον τρίτου σ 137 E 1070.- συντ. χρεοὶ τρίτου· ἀγωγή παρεμπόρουσα ἀκυρώσεως· ἄρσις

ἐπιτραπέσης ὑπὸ Προέδρου ὑπ' ἐγγύησιν· οὐ δυνατὴ ἐπανάληψις ἐπὶ ἐλαττώσει ἀξίας ἐγγυήσεως σ 158 E 791.- κοινοῦσας Ζαππείου ἐπιτροπῆς· ἀκατάσχετον σ 178 A 247.- προικῶν ἀδιατήρητον· προὑπάρχων ἐνυποθ. ὑπὲρ ἐγχειρ· γράφου· συνήγισις ἐνυποθήκου σ 182 A 308.- λιμ· ταμείον· πεμπτημ. χρεοὶ δημοσίου· μὴ ἀνανέωσις· ἐπικύρωσις μετὰ δατίαν· κοινοπ. κατασχετ. ταμίᾳ σ 183 A 310.- χρεοὶ τρίτου· ἐκχώρησις πρὸ γνωστοπ. ὀφειλῇ· μεταγενεστ. κοινοπ. ἀγωγῆς κύρους ὀφειλῇ· δολία συνενόησις τρίτου καὶ ὀφειλῆτος σ 188 E 1190.- συντηρ. πλοίου· διάταξις ἐμτ. νόμου· Δίκων· οὐ παρακώλ· χρήσεως· λιμενάρχης· παράνομος ἀρνήσις ἐκδόσεως ἀποζημιωτῶν σ 198 A 326.- διεκδ. τρίτου· ποροβυσία ὀφέσεως· σ 209 A 388.- χρεοὶ τρίτου· δήλωσις ἔγγραφος ἢ προφορικῇ· ἀρμοδιότης· γραμ. Πρωτ. κατοικίας τρίτου σ 212 A 348, σ 243 A 294.- χρεοὶ τρίτου· ἀπόφασις· οὐ τελεσιδικία κατὰ τρίτου· προβολὴ ἀκυρότητος ὑπὸ τρίτου σ 212 A 350.- χρεοὶ τρίτου· ἀπαίτησις· μέλλουσα· ὑπαρξίς δικαίωμ. ἀπαίτησ. κατὰ ῥόνον κατασχέσεως· ἀπαιτήσεως μετὰ τελεσιδ. πίνακος κατατάξεως σ 223 E 544.- χρεοὶ συμ· γράφου· παρακαταθήκη παρὰ δημοσίᾳ ταμίᾳ αὐτ.- ἐυλείας ὑπὸ ἀσφ. δια· ἀγῇ ὑπουργείου· οὐκ εὐθύνη δημοσίου σ 225 A 305.- ὀφειλομένων ὑπὸ Δημοσίου γὰρ ἰ· ἀρμόδ. ταμίων· γνωστοπ. ἀρμόδ. ὑπουργεῖω σ 243 A 393.- τρίτος παρ' ὧ· δήλωσις· κοινοποίησις ἀγωγῆς καὶ ὀφειλῇ· ἔγχερος· προβολὴ ἀκυρότητος ὑπὸ τρίτου· συμφέρον σ 283 E 1536.- γεωγραφικὴν παρακατατεθειμένων εἰς γεῖρας ἐπαγ. ταμίου παρὰ τίνι ταμίᾳ σ 286 E 1555.- ὑπαξίς ἀναγκαστικῆς· ἐπιβολὴ συντηρητικῆς· οὐκ ἀκυρότης· ἐπιφύλαξις ἐπικυρώσεως σ 296 E 1565.- χρεοὶ τοσπίτης· δόσις· ὑπείθε· δικαίωμασι· ὅς· λέτου· ὁ ολγίαι ἐπ' ὀνόματι ὀφειλῆτος αἰτήσεις μετατροπῆς εἰς ἀνώνυμους σ 302 E 1596.- ἐξαιρέσεις ἐργαλείων· μηχανήματα βιομηχ. καταστήματος· ἐργαλεία· ἀκατάσχετον ὑπὲρ χειροτέ· νου· οὐκ ὑπὲρ πωλητοῦ σ 307 A 459.- σγ· λαζ. κληρονομίας παρὰ κηδεμόνι· οὐ τρίτω σ 319 E 1610.- παρὰ ῥημοτ. εἰσπράκτορι· τρίτος ὡς πρὸς δανειστάς δήμου· κατὰσχες Δημοσίου κατὰ Δήμου· νόμος· περὶ ἐξοφλήσεως γρεῶν· Δήμων· νόμοι· στοιχειώδους ἐκπαίδευσιν· δήλωσις· εἰσπράξεως καὶ ἀποδόσεως δ'· μ' ἀνόφλητον· ἐναντί· ἀπόδειξις· βίρος σ 359 E 1744.- πρόσληψις εἰδικῶν παρ' ἑδρου γωρῶν σ 362 E 1783.- εἰς χεῖρας κληρονομίου συνταξίς· περὶ ἐλθοῦσα οὐκ κληρονομ. δικαίωματι· ἀλλὰ νόμω σ 364 E 140.- κατὰ δήμου· παρὰ δ'· μοτ. εἰσπράκτορι σ 384 A 149.- δημάρχῳ ὡς προέδρῳ ἐκκλ. συμβουλίου· δήλωσις· ἀνακοπῇ· δήλωσις μὴ ὀφειλῆς· περιττὴ διάταξις ἀποδείξεως ἐξοφλήσεως σ 369 E 1789.- παραγγελία πρὸς ἔλλειψις χρονολογίας· σύνταξις ἐκθέσεως· τόπος· προσβολὴ τίτλων πρώτης καὶ ὡς εἰκονικῆς σ 396 E 947.- εἰς γεῖρας τρίτου· χρέος ἐκ συν/τικῆς· ἀκατάσχετον· παῦσις κυκλοφορίας· κατασχετὸν σ 454 E 1875.- μελλουσῶν ἀπαιτήσεων· ἡμερομίσθια· ἰσχυρισμός· προκαταβολῆς σ 458 E 977.- χρεοὶ τρίτου· προθεσμία ἀγωγῆς· ἐπέκτασις ἐκ κατοικίας τρίτου· οὐ καὶ ὀφειλῆτος· ἀκυρότης συντηρητικῆς οὐ κώλυμα προσωποκ. σ 460 E 984.- κατὰ τρίτω πρὸς ἐξασφάλισιν ποσῶ ἐκ διυγερῶσεως καὶ εἰκαζ· μένου ἔλλειμματος· ὥρισμένου ποσῶ· ἀντίθεσις ἔλλειψις ἐγγράφου· ἀκυρότης· προβολὴ ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ σ 476 E 1916.- συντηρητικὴ ἀδεία· προέδρου· ἀνεῖ ἐγγυήσεως· ἐκτέλεισις· οὐ δυ-

νατή έπιβολή έγνωσησεως εκ μεταγενεστ. γεγονότων' άομοδιότης δικασ. ηούου σ 522 Ε 1985 - συντηρητική έπι άκινήτου υπό μίσθωσιν συγκατάσχεσις ένοικίων' άδύνατος μεταγενεστ. εκχώρησις' άνεπαρμόστον διατάξεων παρὰ τρίτω άναγνώρισις μη κοινοποιησεως κατασχέσεως και άγωγή. κύρους μισθωτῆ' άδιάφορον σ 546 Α 39. - κατά δήμου' άδύνατος τήρησις αίτήσεως' θεραπείας σ 591 Π 634 - συντηρητική' χειρὶ τρίτου τελεσιδίκω άποφάσει' κώλυμα έτέρας κατασχέσεως' κώλυμα καταβολῆς και άναγνωρίσεως σ 609 Ε 2047. - άντικειμένου έξωνήσεως' ίσχυρισμός γνώσεως' αψηγηματικός' άδυναμία παραδόσεως' κατάθεσις τιμήμ. έξωνήσεως' τόκοι σ 634 Α 89. - έπιβολή' κρίσις' άπειλή σπουδαίου κακού σ 635 Α 94. - χειρὶ τρίτου' γνωστοκ. ό ειλέτη' στέρησις δικαιώματος διαθέσεως σ 647 Π 765.

Κατηγορητήριον : μη ύπογραφή είσαγγελίως' έλλειψις σφραγίδος' πότε προβλητέα σ 25 Α 129. - μη παράθεσις άρθρου έν' σ 423 Α 66. - κλητήριον θέσπιμα' μη περὶ ληψις άποδιδόμενου άδικήματος' άναφορὰ βουλεύματι' έγκυρος προβολή μη κοινοποιησεως' σφραγίς σ 578 Α 124.

Κατηγορία : μεταβολή παρὰ πλημμελειοδικείω' άκρεότερος νομικός χαρακτήρ. σ 406 Α 57. - μεταβολή έν πλημμελειοδικείω σ 423 Α 66. - ιδιωτική έπι άδίκη' άτων έξαγωγικών' άνεξορτήτως πολιτικής άγωγῆς και νομίμου ζητήμας σ 581 Α 144 Γν. Είς. - έπι άποκλεισμού ψηφοφόρων' μη όυσμός άποκλεισθέντων σ 581 Α 144. - μη άυτοπρόσωπος παράστασις ιδιώτου κατηγορού' στέρησις δικαώματος διορίζειν συνήγορον' ού κακή σύνθεσις' άνάληψς καθήγορίας υπό είσαγγελίως σ 542 Α 144 Γν. Είς. έπι άυτοσυρία καταδίκη έπι ύνεργεία' ού μεταβολή σ. 587 Α 144 Γν. Είς.

Κατήγορος : δημόσιος' άθροωτική άπόφασις' δικαιούμενοι προσβαλίν σ 422 Α 64.

Κατηγορούμενος : βεβαίωσις ταυτότητος' άναφορά δύο όνομάτων έν τῇ άποφ. σ 122 Α 165 Γν. Είς. - πλείονες' διορισμός ένδς συνηγόρου έξ επαγγέλμ. - έν βεβαίωσις άντιθέτων συμφερόντων σ 35 Α 49.

Κατοικία : έν τῷ αὐτῷ τόπῳ' άνακοπή' παρόχτασις προσεσμίαις' έκτός έδρας δικαστηρίου σ 252 Ε 876. - έν ξενοδοχείω' έπίδοσις σ 283 Ε 1536. - παραπίδημος' ταύσοσημαντος κατοικούντις σ 318 Ε 1608. - έν διαφόρ' τόποις' επέκτασις προσεσμίαις έπι τῇ άνωτέρ. πλείονες άνάγοντας' διορισμός άντικλήτου' κοινοποιήσις άντιλήψ' ούκ επέκτασις σ 41 Ε. 82.

Κηδεμών : σχολαζούσης κληρονομίας' προσωρινή ύπαρις κληρονόμου' προβλητέα και υπό κηδεμόνος σ 152 Ε 1094. - σχολαζ. κληρονομίας' ού τρίτος' κατάσχεται σ 313 Ε 1610.

Κηδευδία : κατασκευή άλσους' κατάλτψις' καταβολή άποζημιώσεως' είδοποίησις' συνέπαισι σ 424 Ε 1442. - έξωραϊσμός' άποζημιώσις καταληφθέντων' άπαράδεκτον άναίρέσεως έπι άποφάσεως άξίας' ούκ έπι έτέρων ζητημάτων' άμφισβήτησις παθητικής εϋθύνης' σύμβασις' έταιρία σιδηροδρόμων' δαπάνη άπαλλοτριώσεως και έξωραϊσμού' ύποχρέωσις δημοσίου' προσδιορισμός άνωτάτου όρίου έξαπάνης' έταιρία' ένακτίον δημόσιον σ 621 Α 83.

Κινητά : πώλησις' συμφωνία παραδόσεως έν πλοίω' κίνυτος' διάβηξ' ύπευθυνος' έκδοσις ποσωντικής σ 141 Ε 729. - νομή' στέρησις' άνωγή σ 474 Ε 1915. - διεκδίκησις' επώλεια' άξία' καρποί σ 664 Α λγρ.

Κληροδόστημα : νομ. προσώπω' έδρωτις διαθήκη' ύπέρ πενήτων' διαχερίσις σ 191 Γν. Νομ. - υπό προσεσμίαν' δικαίωμα άσφαλείας κληροδόχου σ 263

Ε 1421. - ύπέρ άγνώστου σ 280 Α 442. - τύχει έν παραιτήσις κληρονόμου ύπέρ τρίτου έξ άδ. αθέτου' δόλος τρίτου σ 409 Ε 1838. - ένοχή δολίως παραιτηθέντος κληρονομίας' κατάλτψις κληρονομ. είδικω τίτλω' μη έκτέλεσις έντς έξ μηνών' τόκος' εύαγεί οίκω' άπαλλαγή φαλκιδίου σ 459 Π 722 και 154. - ύπέρ προικός' ού δέμευσις κληροδόχου' άρσις έν περιπτώσει ύπανδρίας πρὸ θανάτου διαθέτου' θάνατος κληροδόχου' τύχη κληροδοτήματος σ 508 Ε 1974. - μακρίωσις διαθήκης θανάτω' έγκαταστάτου πρὸ διαθέτου' ματαίωσις κληροδοτήματων' μη ύπαρξις κωδικελ. ρήτοας' αίτίφ θαν. δωρεά' τρόπος και τύπος συστάσεως σ 543 Α 46. - προσβολή νομίμου μοίρας' έξεύρις κληρονομ. περιουσίας' άσαιρετία χρέη' χρόνος προβ. λῆς χρεών' χρόνος προσδίο. αξίας κληρονομίας σ 563 Α 54. - παρακαταθεθένου ποσού' αύξησης έξ ύπερτιμήςσεως' γενικόν κληροδόστημα ύπολοιπ. περιουσίας' τύχει αύξήσεως σ 571 Ε 2040.

Κληρονομία : υιοθεσία γυναικός σ 1 Ε 959. - κληρονόμος' λαβών κληρον. περιουσίαν' άγωγή συγκληρονόμου' κληρονομία' έκκειμένη έν Ρωσσία' έπαρμόστοός νόμος σ 27 Ε 998. - άναγνώρισις κληρονόμου δια δικαστ. άποφάσεως' Αυστρ Νόμος' ούκ άπόδειξις ύπάρξεως συγγεν. σχέσεως' κρίσις έρετίου έξ άλλοδοακής άποφάσεως σ 33 Α 182. - κληρονόμος' μηδέν λαβών' δωρεοδόχος' άπάσης περιουσίας αίτίφ θανάτου' άγώνη' άποπληρώτως μερίδος' κατά τίνος' προβολή νομίμου μοίρας' άποδοχή κληρονομίας' ού προσεσμία σ 107 Ε 1057. - προικισθείσαι θυγατέρες' συνεισφορά προικς Νεαρά Κομνηνού' άποκλείσασα' άνίσχυρος' έθιμον άποκλεισμού σ 137 Ε 1069. - ιδιώτης κληρονόμου' ού πρωτοπική κατάστασις' άπόφασις' ού δειδικαζόμενον ύπέρ τρίτων σ 140 Ε 120. - 'Ιόν Κώδης' ισοβαθμοί πλάγιοι εκ θυλυονίας' παρέμβασις περι άκυρώσ. διαθήκης' άναγνώρισις δια πρακτικού κληρονόμων' έντασις έναντίου όμολογίας σ 145 Α 265. - καταπίεσμα' βεβαοημένος' παράστασις πρὸ έποδότης καταπιστευματοδόψ' χρόνος άποκαταστάσεως σ 180 Α 305. - παραιτήσις από' ίσχυρά κατ' 'Ιόν. Κώδ. σ 214 Α 354. - εκούσιος κληρονόμος' όπαισέλευσις' ούκ άναγκαία ρητή δήλωσις' άνέμιξις' ένάσκησις άγωγῆς κατά συγκληρον. σ 226 Α 367. - άγωγή άναγνώρισεως κληρ. δικαιώματος κατά κατόχου κληρ. πραγμάτων μη άμφισβητούντος κληρ. δικαιώμα σ 236 Ε 964. - άπορος και άπρ. χήρα' άπόδειξις όπαισελεύσεως' βίος' άποδείξεως σ 237 Ε 864. - προικισθείτα κληρονόμος' άποκλεισμός' άπαραίτητος έπίκλησις έθίμου αύτ. - συγκληρονόμοι κατ' 'Ιόν. Κώδηκα' δικαιώματα έπι μερίδων' ούκ άντίθεσις νόμοις μεταγο. και ύποθήκης' διανομή' κυριότης μετά' ύποθήκη πρὸ διανομῆς σ 274 Α 426. - σχολάζουσα' όπαισέλευσις κληρονόμων' δίκη περι κληρον. δικαιώματος σ 285 Ε 1541. - κληρονόμος έξ άπογραφῆς' ού προσεσμία διασχέσεως' ένακτίος' έκτελεσται ύποχρεώσις άναληφθείσαι' πλείονες δανισται' ού χώρα διατυπώσιων έκποιήσεως σ 316 Ε 1601. - οικείοι άνήλικοι' άυτοδικαία κατάλτψις' δικαίωμα άπόρου και άπρ χήρας' άυτούσια κληρονομ. πράγματα' προσήκουσα άγωγή' άπόχρωσις διανομῆς' μη ίσχυρισμός' έγκαίου προβολῆς σ 341 Α 485. - κληρονομία άδελφῶ' συνδρομή πατρός και άδελφῶν' ού νόμιμος μοί' ά' άνίδντες μό οι' νόμιμος μοί' ά' πατρός 'Ιόν. Κώδ. σ 353 Α 488. - καταδίκη όθωμανού κληρ. πληρωμῆς' όρος νοούμενος περιελεύσεως κληρονομίας σ 364 Ε 140. - παραιτήσις δολίως ύπέρ τρίτου έξ άδιαθέτου' ού κοινω-

νία δόλου· δικαιώματα κληροδόχων κατὰ τρίτου· ἰσχυρισμὸς μαιώσεως νομίμου μοίρας καὶ φαλι-
δίου· βάρος ἀποδείξεως σ 409 Ε 1438.- δολία πα-
ραίτησις· ὑπογράφως καταβολὴς κληροδοτημάτων·
κατάληψις εἰδικῶ τέτλω· προσβολὴ ἐπὶ εἰκονικό-
τητι· μεταβιβάσις ἀγωγῆς κληρονομοῖς· ἐκτέλεσις
κληροδοτημ. ἐντὸς ἐξ μηνῶν ἀπὸ διαθήκης· τόκος
4 0/0 ἀπὸ θανάτου τοῦ διαθέτου· νόμιμος μετὰ 1882
σ 450 Π 822 καὶ 151.- ἀμφιθαλεῖς καὶ ἑτεροθα-
λεῖς θεοὶ σ 464 'Αλγρ.- δικαίωμα δευτερογ. μη-
τρὸς ἐπὶ περιουσίας τέκνων πρώτου γάμου· ἀπώ-
λεια δεσποτίας· διατήρησις ἐπικαρπίας· οὐ ποινὴ
σ 490 Ε 988.- τεταρτημόριον ἀπόρου καὶ ἀπρ.
χήρας· κληρον. δικαίωμα· ἴδιμον ἀποδοχῇ· ἀπο-
ποίησις κληρονομίας· ἀγωγή περὶ κλήρου· προὔπο-
θεσις· ὑπαιστέλλεως· οὐ χρεία τύπου σ 504 Ε 4.-
οἰκεῖοι ἀνήλικοι· κατάληψις αὐτοδικαία· δικαίωμα
ἀποχῆς· διατυπώσεις· ἀνάμειξις· ἐκποίησης πατρι-
κῆς κληρον. σ 543 Ε 288 σ 658 Ε 139.- θάνα-
τος ἢ ἀνικανότης ἐγκαταστάτου κληρονόμου· πρὸ
διαθήκης· μεταφάσις διαθήκης· μὴ ὑπαρξίς κωδι-
καλλ. ρήτρας· αἰτίς θαν. δωρεὰ σ 518 Α 46.- δευ-
τερογ. σύζυγος· κατάληψις ὠρισμένων πραγμάτων
καὶ ποσού· ἀπὸ ρητοῦ· ἀπαγόρευσις καταλήψεως
κλῆρον· μάρτιδος πρωτογάμου τέκνου ἢ ὀλιγώτερον εὐ-
νοηθέντος· χροακτῆρ· ποσὸς ἐπὶ νόμιμου μοίρας· ἐ-
ξέυρεσις ἀξίας· χρόνος προσδ. ἀξίας· πρόγαμος δω-
ρεὰ πρωτογάμου σ 563 Α 54.- διανομὴ κληρονο-
μίας· ἀπόκριψις κτήματος· ἀγνοία· δόλος δικαιο-
παρόχου· περιστάσις· ἀδίστατον· ἀνεξέλεγκτον σ
611 Α 76.- ἐν Τουρκίᾳ 'Ελλήνων· περιέλευσις ἀλ-
λοδαποῖς· ἐπίδικος· καταβολὴ τέλους σ 627 Ε 8.-
κληρονόμος συναχθῶν δίκην· προσβολὴ ἑλλειψέως νο-
μιμοπ. παρὰ δικαιοπαρόχου· ὄρκος ἀληθείας ἢ εἰ-
δήσεως σ 628 Ε 7.- κληρονόμος· κληροδόχοι· αἰ-
τησις ἐκποίησης· προέμβασις κληροδόχου· ἑλλει-
ψις συμφέροντος· παρέμβασις ἐκτελεστών· δικαιώ-
ματα σ 628 Ε 14.

Κλῆσις· μὴ τήρησις προθεσμιῶν ἐν πλημμελειοδι-
κίᾳ· ἐρήμην δίκην· παράστασις πληρεξουσίου σ 653
Γν. Εἰσ.

Κλητήρ· βεβαίωσις ἀπορίας καὶ ἀδυναμίας πρωτο-
φιλῆτου· ἀπὸ δυνάμει σ 587 Ε 2004.

Κλοπή· σύστασις ἐν συναγωγῇ σ 8 Α 115, Γν. Εἰσ.-
ζῶων· συνέργεια· αὐτοτελής· ἀπόδοσις κλοπιμαίων·
ἀπαράδεκτος πρότασις ἐνώπιον 'Αρ. Π. σ 121 Α
156.- συνέργεια· ἀπόκριψις αὐτοργῶν καὶ κλοπι-
μαίων· οὐκ ἀναγκαῖος ὅρος προηγούμενης συνεν-
νοήσεως· ποινὴ· διαβάθμισις ἐκ κυρίας πράξεως αὐ-
τοργῶν σ 234 Α 8.- ἄνω 1000 δρ. εἰς κατωκηνένον
κτίριον· πλαστὴ κλῆσις· οὐκ ἀναγκαῖα προηγούμενη
προμήθεια αὐτῆς σ 248 Α 14.- κινήτων δικαίωμα
διεκδικήσεως· προθεσμία· οὐκ ὑπογράφως· ἀγωγή
ἀποζημιώσεως· παραγραφή· ἀντίταξις ἰδίας κυριό-
τητος· κληρονομικὰ κινήτά· 'Ιόνιος· Κωϊνὴ σ 379
Ε 442.- 'Ἰπποὶ· ποινὴ μετ' ἐπιβαρυντικῆς αἰτίας·
μὴ βεβαίωσις ἐν τῇ ἀποφάσει· σ 423 Α 66.- ἀ-
γωγή· στοιχεῖα· κυριότης κλαπέντων· μὴ ἀναφορὰ
τρόπου κτήσεως· διανομὴ κυρίου κατοχῇ· εὐθύνη
κλέπτου ἐν μὴ κατοχῇ· ἀπόδοσις ἀξίας· παράνομος
ἀφαίρεσις ἑλλειψις σκοποῦ ἰδιοποιήσεως· εὐθύνη ἐξ
ἀδίκου πλουτισμοῦ· ἀρעυκτος ἀφαίρεσις παρ' ἄλ-
λου· οὐ μείωσις εὐθύνης κλοπῆς σ 650 Α 104.

Κοινοποίησις· λυμενικὴ ἐπιτροπῇ· τίμη σ 183 Α
310.- ἰγνώστ. διαμονῆς· ποσίσταται σ 208 'Αλγρ.-
παραγγεῖλια Δημόζου· κοινοποίησις παρόρων· ἑλ-
λειψις μνηστ. καλῶν· δημόζου· ἀκυρότης σ 221
Ε 863 Π 894.- ἀποφάσεως ἄνευ ἐπιφυλάξεως· τυ-

ναγωγή· προθέσεως ἀποκλεισμοῦ ἐνδ. μέσων· οὐκ ἀ-
ποδοχῇ· ἀντίφασις σ 235 Ε 864.- ἑλλειψις· ἐπι-
σημειωτικὴ κλητῆρος ἐν ἐφθ. ρμῆνῳ δικηγράφῳ· ἀπό-
δειξις ἄνευ μαρτύρων σ 236 Ε 864.- ἐνὶ συνδίκων
σ 282 Ε 1517.- ὡς ἐν ἄλλοδαπῇ· ἀμρισητήσις·
βάρος ἀποδείξεως σ 318 Ε 1606.- ἐφέσεως παρεμ-
βάντος παρεμβάντι· διάδικος τῆσις ἐκτὸς δίκης σ
321 Α 467.- ὀριστικῆς ἀποφάσεως· ἀντικλήτω ὡς
πληρεξουσίου· ἀπόδειξις πληρεξουσίου· ὄρκος ἀπαρά-
δεκτος σ 402 Α 514.- ἀστυνομικοῖς· προέσταμένῳ
ἀστυνομ. περιφερείας σ 416 'Αλγρ.- διὰ τοὺς ἐν
ἄλλοδαπ. διαμένοντας· παροδικότης σ 416 'Αλγρ.-
δημοσίῳ· μόνον ὑπουργῶ· ἐξώδικος· ταμῖα· σύγ-
χρονος ὑπουργῶ σ 460 Ε 749.- ἐνωμοτάρχῃ· ἀστυ-
νομ. διευθύνει σ 576 'Αλγρ.- ἀντικλήτω· ἡγο-
ρήντος ἐν ἐπιταγῇ· δυνάται κοινοποιήσεις· ἀνα-
κοπὴ κατ' ἀποφάσεως σ 588 Ε 2034.- ἀποφάσεις
μεταλλευτ. συμβουλίου· κλητῆρι· οὐκ ἄλλος· κί-
νησις προθεσμιῶν σ 589 Ε 2037.- ἀγωγή· κληρο-
ξουσίου· δικαίωμα παρολαμδάνειν ἀγωγὰς σ 637 Α 96.

Κοινότης· $\frac{1}{2}$ μελῶν· μὴ ὄρισμός δόλου ἀριθμοῦ·
συνέλευσις $\frac{1}{2}$ · διορισμός πληρεξουσίου· μὴ ἀναφορὰ
πάντων μελῶν $\frac{1}{2}$ σ 17 Α 167.- ἀνοργάνιστος· ἀ-
νάθεσις διαχειρίσεως ἀγωγή· λογοδοσίας· μὴ νομι-
μοποίησης μελῶν ἑκτον τῶν $\frac{1}{2}$ · μεμονωμένα
μέλη σ 49 Α 186.- ἐπὶ 'Οθωμαν. ἐξουσίας· ἡσέ·
ἀναγνώρισις καὶ προσδιορισμός· οὐ δυνατὴ ἐκβί-
σις πληρωμῆς σ 55 Α 198.- ἐνάτησις ἀγωγῆς νο-
μῆς παρὰ $\frac{1}{2}$ μελῶν· παρ' ἐντὸς ἐκάστου· ἄνευ συ-
ναινέσεως πλειοψηφίας σ 65 Α 202.- Λαρίσης·
πρόεδρος ἀνακληρωτῆς· περιπτώσεις ἐπίδοσις Εἰσ.
δι' ἀπουσίαν προέδρου· ἀκυρότης σ 203 Ε 1297.-
Θησαυρίας· μέλη· κατοικία ἐκτὸς ὁρίων· ἀπόλαυ-
σις δικαιώματος βοσκῆς· κατοικία ἐκτὸς· νόμος
περὶ κοινοτήτων σ 405 Α 519.- Θεσσαλίας· ὄρκος·
ἀποδοχῇ καὶ δόσις συμβουλίου· κοινότης· διατυ-
πώσεις· πράξεις διοικούντων· τίμη ἐπιβλητέος σ
466 Α 545.

Κτηνοτροφία· πώλησις ζῶων· κερδοσκοπία ἐπὶ ἐο-
χταῖσις πρωτόπων· ἐμπορικότης σ 246 Ε 156'.

Κυριότης· ἀμρισητήσις ἐν ρυμοτομίᾳ· δικαιούμε-
νος καὶ ὑποχρ. εἰς ἀποζημιώσιν σ 163 Α 285.- ἐν-
στασις ἐν δίκῃ νομῆς· ἀπαράδεκτος διαδίκησις ἐπ'
ὀνόματι ὀφειλέτου σ 166 Α 292.- κτήσις· χρησι-
μησις· γνώσις μὴ κυριότητος μεταβιβάσαντος· ἑλ-
λειψις καλῆς πίστωσης σ 178 Α 301.- κτήσις ἀ-
μνημονεύτῳ χρόνῳ· εἰδικὰ θέματα ἰσχύος· 30ετῆς
παραγραφή· ἀοριστία καταλήψεως· ἑλλειψις στοι-
χείων· οὐ διορθωτέα προτάσεις σ 189 Ε 805 Π
646.- κτήσις δικαιώματος πολέμου· ἔνοια σ 197
Α 321.- σιδηροδρόμου ἐκ παραχωρ. προνομίου κα-
τασκευῆς· μετακλητῇ σ 109 Α 332.- ἐπὶ κτημά-
των 'Οθωμαν. ἐν Γυθείῳ· περιέλευσις δημοσίῳ δι-
καιώματι πολέμου σ 495 Ε 997.- δίδωσις ἀναγνω-
ρίσεως πρὸς ἐνάτησιν ὑποθήκης· παρὰ δανειστού·
προβολὴ μεταβιβάσεως· προσβολὴ ἐπὶ εἰκονικότητι
σ 533 Α 34.

Λαθρεμπόριον· αὐτόφωρον· ποινὴ κλοπῆς· στοι-
χεῖα σ 25 Α 124.- συλλήψις αὐτόματος καὶ βε-
βαίωσις σ 413 Ν. Σ.- 81, σ 461 Ν. Σ. 111.- πλα-
στότης ἀποδείξεως· σκευοτογῇ· ἀδύνατος ἀνταγω-
γῇ κατὰ συνενόχου σ 475 Ε 1942.- ὀφελὴ ὀκτα-
πλοῦ τέλους· ἐπέκτασις καὶ ἐπὶ δημοτικῶν φόρων·
ἀγωγή· στοιχεῖον αὐτόφωρον σ 548 Ε 1973.- τουμ-
πεκίου· ποσὸν μείων δύο ὀκ. ἐπιβλητέον πρόστιμον
σ 648 Ν. Σ. σ 111.- κατάσχισις ἐν καφεναίῳ· οὐκ
αὐτόφωρον αὐτ. Ν. Σ. 112.

Ανξιαρχία : ληξ. γεγονότα πρὸς Ἀστ. Νόμου· μεταγενέστερα πιστοποιήσις δικαστ. ἀποφάσεις σ 264 Ε. 1437.- δήμευρος· δημ. πάρεδρος· ληξιαρχοὶ διοριζόμενοι διὰ Β. Δ. ἐν ἀλλοδαπῇ· Ἕλληνες πρόξενοι· οὐκ ἀναγκαῖα εἰδικὴ ἀνάθεσις ληξ. πράξεις ἐγγυώρου ἀρχῆς· ἔλλειψις ληξ. βιβλίων· αἰτήσεις πιστοποιήσεως δι' ἀποφάσεως ληξ. πράξεως· σκεπτικὰ ἀποφάσεις· γάμου καὶ γεννήσεως· συμφέρον ἐκ κληρ. δικαιώματος· δικαιούμενοι εἰς σύνταξιν ληξ. πράξεως· οὐ βεβαίωσις καὶ ἐγκυρότης γάμου καὶ γνησιότητος τέκνου σ 300 Ε 1594.- πιστοποίηση ληξ. γεγονότων ἀποφάσει· ἀναπλήρωσις ληξ. πράξεως ἀναφορά ἀναγκαίων περιστατικῶν πιστοποίησης ὑπερβάσεως 65 ἔτους σ 364 Ε 659

Ανδοτεία : δις τιμωρηθεὶς· τρίτη διάπραξις ἐπιβλητέα ποινὴ σ 121 Α 161.- ἱππεὶς κατὰ σώματος καὶ ζωῆς ἄνευ ὅπλων· βάνανος· ἀδ' ἀφορὸν εἶδος καὶ μέσον· αἰκία ἄνευ σωματικῆς βλάβης· οὐκ ἀντίφωσις σ 579 Α 131.

Λιμὴν : κοινοποίησις τίνι σ 183 Α 310.- ταμείον· ἴδιον πρόσωπον· πεμπτηλόριον· κατάσχσεις χειρὶ δημοσίου· μὴ ἀνανέωσις· ἐπικύρωσις μετὰ 5ετίαν σ 183 Α 310.- λιμενάρχης· κατὰσχσεις πλοίου· μὴ ἐκδοσις ἀποδημητηρίων· παράνομος σ 148 Α 326.- ἐπιτροπὴ· ὁπεὶ ληξ. ἀρνολάδω· ἐγκρίσις ὑπουργοῦ γνώσις· ἐναρξίς ὑπερημερίας σ 8 Ε 1832.

Λογαριασμός : ἐξώδικος γραφεὶς ὑπὸ ἐτέρου κατ' ἐντολὴν ἐπικλητῆς τεκμηρίον· μὴ λήψις ὑπ' ὄψιν· ἀναίρεσις σ 618 Α 77.

Λογοδοσία : ἐπιτροπὸν μητρός ὑπέρβασις δαπανῶν τεκμηρίον ἀνεπιτηδεύτητος· ἀκυρότης ὡς πρὸς χειράρετα τέκνα· οὐ καὶ πρὸς ὑπὸ ἐπιτροπείαν ἀνήλικα σ 101 Α 240.- ἀπόφασις ἀναγνωρίζουσα ἢ ἀπορρίπτουσα κεφάλαια λησμοῦ· ὀριστικὴ σ 124 Ε 624.- προαιρετικὴ· ἐξούρεσις καοπῶν· ἀποδείξεις σ 150 Ε 1081.- ἀπόφασις προσδιορίζουσα εἰσαζόμενον ἔλλειμα· οὐκ ἐπιδικασίς ἀπαιτήσεως· τρόπος ἐξαγωγασμοῦ· οὐκ ἐγγραπτὰ προσημεσίως σ 149 Α 329.- περιττὴ ἐξ ἐξώδικου ὁμολογίας σ 213 Α 352.- ὁμολογίαι ἐκ σ 370 Α 196.- συμφωνία διαδίκων μὴ τηρήσεως διαδικασίας βιαίας· ἐνοχία καταστήματος ἐν ᾧ ἐταιρικὰ μηχανήματα· μὴ παραγωγή ἐπικαλουμένων βιβλίων· ἔμπορος· χρόνος ὑπογραφέως τηρήσεως βιβλίων· ὑπαρξίς πέραν· βιβλίων ἰδιόχειρον σ 373 Α 504.- μέχοι κατασχέσεως πλοίου· παῦσις διαχειρίσεως· ἀπώλεια πλοίου· οὐ στοιχεῖα λογοδοσίας· ἐκδοσις δοσιλόγου· κατάσχσεις· κατ' ἑστῆς· οὐκ ἀμώτερος· μὴ ὀρισμὸς εἰσαζόμενου ἔλλειματος· προσδιορισμὸς ὑπὸ δικαστηρίου· οὐ διάταξις καὶ κρατήσεως σ 453 Ε 1869.

Μάρτυς : κρίτησις ὑπὸ προέδρου· λόγος κατηγορουμένου· οὐκ ἀκυρότης σ 25 Α 129.- κατάλογος ἐπιδοθεὶς· κατάλογος ἐν τῇ δικογραφίᾳ· παράλειψις ἐνδὲς σ 57 Γν. Εἰς.- ἐκτίμησις μαρτυρικῶν καταθέσεων ἄνευ προηγουμένης διατάξεως ἀποδείξεων· περίπτωσις μὴ ἐπιτρέψεως μαρτύρων σ 99 Α 230.- ἐκτίμησις ἐκ συνόλου μαρτυρικῶν καταθέσεων οὐ χρεῖα ἰδιαίτερας μνείας σ 116 Α 250.- καταθέσεις ἀνομωτῇ ληφθεῖσαι ἐν προανακρίσει· ἑνορκος βεβαίωσις· ἀνάγνωσις σ 131 Α 163.- ἔχθρα· φίλια· ἰδιότης κληπουροῦ ἡμερομισθίου ἐργάτου σ 150 Ε 1081.- σύζυγος κατηγορουμένου πολιτικῶς ἐνάγουσα σ 233 Α 8.- ὑπογραφεὶς πρὸς μαρτυρίαν· ἀνακριτής· κατάθεσις ἀκουσθέντων παρὰ συγγενῶν κατηγορουμένου· οὐκ ἀπαγορευτὴς σ. 250 Α 20.- ὑπάλληλος Δημοσίου· οὐκ ἐξάρτησις σ 386 Α 505.- νέος τὴν ἡλικίαν· ἡλικιωμένος· ἄνωχτος· γυνώσκων·

ἄξιοπιστία· οὐ χρεῖα δικαιολογίας· ἐπικλητῆς συντηρητικῶν μαρτυριῶν· ἄοριστος· βεβαίωσις ἀποφάσεως λήψεως ὑπ' ὄψιν ἐγγράφων καὶ τεκμηρίων σ. 465 Α 541.- διάταξις ἐπαναλήψεως ἐξετάσεως μαρτύρων ἐπὶ τόπου· νέοι μάρτυρες· γνωστοποίησις· ἑνστάσις ἐξαιρέσεως μὴ ὑποβληθεῖσα ἐνώπιον εἰσηγητοῦ· ἐγγραφὸς ἀπόδειξις σ 505 Ε 1954.- γνωστοποίησις· τήρησις προθεσμίας ἀποστάσεων· ἐμφάνισις διαδίκου· οὐ κάλυψις ἀκυρότητος σ 520 Ε 1980.- μὴ αἰτήσεις ἐπαναλήψεως ἐξετάσεως αὐτ.- ἑνορκος βεβαίωσις τῆς κατὰ προανακρίσειν καταθέσεως σ 533 Α 97 Γν. Εἰς.- οὐ χρεῖα γνωστοποίησεως καταλόγου ἐν πλημμελειοδικεῖν σ 580 Α 144.- ἑνστάσις ἐξαιρέσεως λόγω συμφέροντος· ἀναφορὰ ἐκδόσεως εἰσηγητοῦ· μὴ καθορισμὸς σ 594 Α 66.- ἑνορκος κατάθεσις ἐν προανακρίσει· ἀνάγνωσις ἐπὶ αἰτήσεσι· μὴ ἀνάγνωσις μηνύσεως ἢ ἐνεφάρθη μάρτυς· κατηγορίας· ἐξέτασις καὶ ἐπὶ πολιτικῆς ἀγωγῆς· οὐκ ἴδια γνωστοποίησις σ 625 Α 156.

Μαρτυρικαὶ καταθέσεις : μηκέτι κατάθεσις· οὐ λογιστὰ ἀνατροπὴ σ 27 Ε 979.- ἐκτίμησις ἀνήκει δικαστηρίῳ· πραγματογνωμοσύνη ἐπὶ μαρτυρικαῖς καταθέσεσι· ἄκυρος σ 315 Ε 1599.- ἑνορκος βεβαίωσις ἀνωμοτῇ ἐν προανακρίσει ληφθεῖσων· ἀνάγνωσις ἐν ἀντιμωλίᾳ σ 568 Α 112.- ἑνορκος ἰδιώτου κατηγοροῦ καὶ πολ. ἐνάγοντος· παρατήρησις ἐνστάσεως ἀναγνώσεως· μὴ ἀντίρρησις· ἀνάγνωσις σ 581 Α 124 Γν. Εἰς.

Μεθοδοσία : συμφωνία Δημοσίου ἄνευ διαγωνισμοῦ· περιπτώσεις· ἀποδοχὴ ἄνευ ἀποδείξεως σ 388 Α 511.

Μεθεγγυήσις : ἀφαίρεσις μεσεγγυημένων· δικαστικὸς μεσεγγυούχος ἢ μὴ σ 22 Α 117 Γν. Εἰς.- τρίτος σ 80 καὶ 144 Ἀλφρ.

Μεθότοιχος : κίνδυνος πτώσεως· παρακώλυσις ἀνακρίσεως· προσωρ. μέτρα σ 23 Α 385.- πραγματογνωμοσύνη πρὸς ἀποδείξιν σ 620 Α 82.- μὴ καταβολὴ ἡμίσεως· παραθύρα· ἐπακούμβησις· ἐνάσκησις ἀρνητικῆς δηλώσεως ἀγωγῆς· ἀδιάφορον πρωτοδικότητος οἰκοδομῆς καὶ καταβολῆς ἀξίας σ 624 Α 82.

Μεταγραφὴ : παραχωρητηρίου· μεταγενέστερα δηλωσις· προγενέστερα μεταγραφὴ β' δηλωτοῦ· ἐπικρατήσις σ 209 Α 341.- μὴ μεταγραφὴ τίτλου καλὴ πίστις· μὴ παρακώλυσις χρησικτησίας σ 509 Ε 833.- μὴ μνεία ἐν ἀγωγῇ ἀρνήσεως δουλείας· ἐπικλησις ἀλωδήτου κυριότητος· ἐκκλησις συμβολαίου· συνεπικλητῆς μεταγραφῆς σ 619 Α 82.

Μεταλλεῖα : μίσθωσις· ἄδεια κυβερνήσεως· Β. Διέταγμα· μίσθωσις ἄνευ ἐκδοσις Β. Δ. μετὰ συζήτησιν ἀγωγῆς ἐξώσεως σ 105 Ε 1040.- παραχώρησις μέριμνα ἰδιοκτήτη Δημοσίου 5 0/0· ἐπιβολὴ εἰσπραξέως εἰς χροσὸν διὰ νεωτέρου νόμου· οὐκ ἐφαρμογὴ διὰ προγενέστερον χρόνον σ 241 Α 453.- ἐκποίησης· ἄδεια κυβερνήσεως· ἐπέλευσις προσύμφωνον πωλήσεως· ἐξυπακουμένη ἐγκρίσις· χαρτόσημον σ 316 Ε 1601.- ἀπόφασις μεταλλευτ. συμβουλίου· διαδικασίᾳ ἀτελῆς· ἐφεσις· δήλωσις σ 319 Ε 1609.- σύνταξις παθόντων ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων· συμβούλιον προσδιορισμὸς· διάδοχεια· οὐκ ἰσοβία σ 326 Ε 1677.- κύριος ἐπιχειρήσεως· ἐκμετάλλευστις ὑπὸ ἄλλου· μὴ ἐκδοσις Β. Δ. διὰ μεταβίβασιν· εὐθύναι κύριω σ 589 Ε 2037.- ἀπόφασις συμβουλίου· κοινοποίησις· τρόπος· ἐφεσις· προθεσμία· σύνταξις παθόντος ἐν μεταλλευτ. ἐργασίαις· δυστυχήματα· ποῖα· δικαιούμενοι· ποσὸν· ὑπερημερία ἡπὸ ἐνστάτης λήξεως αὐτ.- ἀπόφασις συμ-

βουλίου μεταλλευτῶν ἀπαράδεκτον ἀναιρέσεως σ 652 Α 109.

Μετοχικὸν Ταμεῖον Στρατοῦ : ἔλλειψις αἰτήσεως θεραπίαις· αὐτεπάγγελτος ἐξέτασις· οὐκ ἀγαθοεργὸν κατὰστημα· εὐθύνη διοικουμένης ἐπιτροπῆς σ 168 Ε 1114.

Μέτρα : προσωρινὰ κατὰ Δημοσίου· οὐ χρεία αἰτήσεως θεραπίαις· στήριξις ἐπὶ ἐπικειμένων συγκρούσεων· ἀδιάφορος ἀπώλεια νομῆς σ 81 Α 222.- ἐπὶ παρακωλύσεως ἀνακαινίσεως μεστοίχου σ 231 Α 385.- δεδικασμένον ὑπὲρ δικαιοπαρόχων· ἀπόρριψις προηγούμενης ἀνακοπῆς ἀναγομένου· Ν. ΦΕΖ· δηλώσεως ἐθνικὰς γαίας· δικαίωμα κατοχῆς πρὸ παραχωρητηρίου· ἐνάσκησις ἀγωγῶν δημοσίου περὶ νομῆς κατὰ τρίτων σ 322 Α 468.- πρὸς παρεμπόδισιν ἐνεργείας συγκυρίου σ 344 Ε 1725.- ἐπὶ δίκῃς περὶ οὐνοῦ νομῆς ὑδραγωγείου μέγρις δριστικῆς ἐκδικάσεως· δριστικὴ ἀπόφασις· ἀποβολὴ ἰσχύος σ 595 Α 66.- ἀπόρριψις ἐπὶ μὴ ἀποδείξει ἀνεπιλήπτου νομῆς σ 619 Α 79.

Μήνυδις : βεβαίωσις περιεχομένου· μὴ ἀναφορὰ μὴ ἀνέγνωσις σ 552 Α 111.- ἔνορκος βεβαίωσις περιεχομένου· συνανάνγνωσις καταθέσει ἐν ἀντιμωλίᾳ σ 568 Α 112.

Μήτηρ : δευτερόγαμος· ἐπιτροπεία· αὐτοδικαία παῦσις· νόμιμος ἐξακολουθήσις δικῶν μέχρις ἐπαναδιορισμοῦ ἢ διορισμοῦ ἄλλου σ 392 Ε 1806.- δευτερόγαμος· δικαίωμα κληρονομικὸν ἐπιτροπείας τέκνων πρώτου γάμου· ἀπώλεια δεσποτείας· διατήρησις ἐπικαρπίας· οὐ ποινὴ σ 490 Ε 988 Π 1947.

Μηχανικός : δικαιοδοσία ἐν ρυμοτομίᾳ· κανονισμὸς μέτρου· ἀπόφασις περὶ ὑποχρέων καὶ δικαιουμένων· ὑπέρβαςις σ 407 Ε 1831.

Μισθοδοσία : οἰκονομικοὶ ἐπιθεωρηταί· ἀποζημίωσις δι' ὑπηρεσίας· ἐκτὸς ἔδρας ἀποδοχαί· διετὴς παραγραφή· ἐναρξίς· οὐ παρέκτασις προθεσμίας σ 417 Α 521.

Μισθωδὴς : ὑπηρεσίας περ' ἐμπορ. ἐταιρίας· χαρακτηρισμὸς σ 45 Ε 588.- προσβολὴ ἀπωτέρων δικαιωμάτων ἐκμισθωτοῦ ἐν ἐξώσει σ 55 Α 197.- παντοτεινὴ· γηπέδου μεταμισθώσεως τρίτῳ· ἀναγκ. ἐκποίησης οἰκοδομῶν ἐπὶ ἐπιφάνεια· ἀνάληψις καταβολῆς τελέσματος ἀρχικῶ· ἐπιφανειούχῳ· οὐ δικαίωμα ὑπὲρ μισθωτοῦ σ 58 Ε 1013.- ἄσκησις παραγγελμάτων νομῆς παρὰ μισθωτοῦ· ἐκχώρησις παρὰ πηρεξουσίου ἐκμισθωτοῦ μισθωτηρίῳ· αὐτεπαγγ. ἔρευνα ἐκχώρησεως· ἔλλειψις νομιμοποιήσεως· στήριξις ἀποφάσεως δι' ἀπορρίψεως ἐνδὸς μόνον λόγου· περιττὴ ἐξέτασις λοιπῶν ἐπιδοθητικῶν βλάβῃ καρπῶν σ 72 Α 215.- ἐνοικία κοινού· ἀποκλειστικὴ χρῆσις κοινωνοῦ· μὴ ἀντίρρησης· μὴ αἰτήσις χρήσεως καὶ παρακωλύσεως σ 76 Π 937.- μεταλλεῖων· ἔγκρισις Β. Δ.· ἔκδοσις μετὰ σ 105 Ε 1040.- χρήζουσα ἔγκρισεως ὑπουργείου· σύνταξις συμβολαίου· μὴ ἔγκρισις· οὐ δικαίωμα σ 112 Α λγρ. ἀγωγαὶ μισθωτοῦ κατὰ τρίτων· οὐχ ὁμολογία λήψεως νομῆς παρ' ἐκμισθωτοῦ· ὑποχρεώσεις ἐκμισθωτοῦ· παροχὴ χρήσεως· ἀδιάφορος καλὴ ἢ κακὴ πίστις περὶ ἀξιώσεων τρίτων· ἐπιστροφή μισθωμάτων· διαφέρον· ἀνωτέρα βία· ἐπιστροφή μόνον μισθώματος· ὅροι μὴ διενέξεως τρίτων καὶ ἀνευθύνου διαλύσεως τῆς μισθώσεως· οὐκ ἀπαλλαγὴ εὐθύνης Δημοσίου· μὴ παράδοσις μισθίου· ἀδιάφορος δόλος· μὴ παράδοσις χρήσεως· μονομερὲς διάλυσις· δικαίωμα ἐπιστροφῆς ἐνοικίου ἢ διαφέροντος· μεταγενεστέρᾳ προσφορὰ χρήσεως· αἰτήσις παρεμπιπτούσης ἀγωγῇ· τόκοι ἐπὶ ἀχρεωσθέντως καταβλη-

θέντων σ 133 Α 258.- δήμου· δημοπρασία· ἔγκρισις· μὴ σύνταξις συμβολαίου σ 144 Α λγρ.- πληθώρα καταστρίδων ἐν μισθίῳ· ἀθεράπευτον ἐλάττωμα· πρόσκλησις μισθωτοῦ παροχῆς ἐλευθέρως τῆς χρήσεως· ἐγκατάλειψις μισθίου· κατορθωτὸν διορθώσεως ὀλιγοήμερου ἀμέλεια ἐκμισθωτοῦ σ 182 Α 309.- δῆμοι· σχολείων· γνῶμ. ἐπιθεωρητοῦ σ 193 Α 325.- ἔγγραφον μειώσεως ἐνοικίου· μὴ διπλῇ σύνταξις· βεβαία χρονολογία ὡς πρὸς εἰδικούς διαδόχους· δόλος· ἀσάφεια μισθωτηρίου· ἐρμηνευτέα κατὰ μισθωτοῦ· ἐκχώρησις μισθωμάτων καὶ ἐξώσεως· οὐ προηγούμενα μισθώματα· ἔνστασις πρὸ κοινοποιήσ. ἐκχώρησεως· καταβολὴ εἰς λίρας ἐπὶ λ/σμῶ· τιμὴ λίρας· καθυσταρ. μικροῦ ποσοῦ· οὐ δυστροπία σ 204 Ε 846 Π 41.- ὑπηρεσιῶν· οὐκ ἀνανέωσις σιωπηρὰ σ 266 Ε 1443.- διὰ σχολείων· ζημίαι· ἀγωγή κατὰ δήμου· ἀπόρριψις· προσεπικλήσις Δημοσίου· βάσις ἰδιαιτέρως ἀγωγῆς σ 285 Ε 1549.- ὡς σχολεῖον· διάλυσις ἐπὶ ἐτοιμορρόπῳ· ἀπδείξις ὑποβολῆς ἰσχυρισμοῦ σ 323 Α 469.- μεταμισθώσεως· ἀγωγή ἐξώσεως σ 344 Ε 1723.- ἐκτέλεσις μισθωτηρίου· προαπαιτούμενα σ 398 Π 566.- ἐκτίμησις μισθωτηρίου· μὴ περιλήψις παραιτήσεως ἀπὸ ἀπαλλαγῆς ἐν καταλήψει πολυμίων· ἐπιδρομὴ· στήριξις χρήσεως· ἀπαλλαγὴ μισθώματος δλοκλήρου γεωργ. ἔτους· ἀστικὰ κτήματα· ἀνάλογος ἀπαλλαγῇ· ἔνστασις· περὶ καρπώσεως ἐν περιωρισμένῳ χρόνῳ· οὐ στοιχείον ἀγωγῆς σ 417 Α 523.- ἐκμισθώσεως προικώας οἰκίας· ὁμολογία προκιταβολικῆς λήψεως μισθωμάτων· σύμπραξις συζύγου· προσβολὴ ἐπὶ εἰκονικότητι· ἀπόκρυψις ἀνάδοχῆς ὑπὸ συζύγου· ἀποδ. μέσα· ἀδυναμία ἐγγράφου· μαρτυρικὸν μέσον κατὰ περιεχομένου ἐγγράφου σ 433 Α 533.- κτημάτων· δικαίωμα διεκδ. καταπατηθ. ἀκινήτων ἐπὶ μισθώσεσι· ἐκχώρησις ἐμπορεύματος ἀξιώσεως· οὐ μεταγραπετρία σ 435 Α 535.- ὑπομισθωταὶ λίμνης· βλάβαι ὑπὸ τρίτων ὑπαίτιος· παῦσις ἄγρας ἰχθύων· ἀγωγή ἀκουσίου ὑπομισθωταίς· καρποὶ λίμνης σ 474 Ε 1936.- γνῶσις ἐλαττωμάτων μισθίου· ἄρσις δικαιώματος ἀποζημιώσεως σ 521 Ε 1981.- κτημάτων τοῦ Δημοσίου· δημόσιος συναγωνισμὸς· ἄκυρος ἀνευ· ἀθέτησις· οὐκ ἀποζημίωσις σ 561 Α 50.- ἐπ' ἀγωγῇ βλάβης ἐν μισθίῳ· ἀγωγή μισθωτοῦ· μεταβολὴ κοίτης καὶ ροτῆς ὁμβρ. ὑδάτων· δόλος ἢ ἀμέλεια· χρῆσις ἰδίου δικαιώματος σ 570 Ε 2005.- αὐτοκινήτου· βλάβῃ ἐκ χρησιμοποίησεως ὑπὸ μισθωτοῦ· ἐλαττώματα αὐτοκινήτου· γνῶσις ἐκμισθωτοῦ· εὐθύνη σ 615 Γν. Ν.

Μοιχεία : ἀγωγή διαζυγίου ἐπὶ δικαίωμα γυναικὸς ζητῆσαι διαζύγιον· οὐ προαπαιτούμενον· ἔγκλησις καὶ ἀπόδειξις ψευδοῦς κατηγορίας σ 378 Ε 1788.

Μονή : δάνειον· παράνομον· ἔλλειψις ἐγκρίσεως· μὴ ἐνέσγεια ἐνδ. μέσων· δόλος· εὐθύνη ἀντιπροσώπων· περιπτώσεις δανεισμοῦ μονῆς· μεταγενεστέρᾳ ἔγκρισις διοικητ. ἀρχῆς· πραγματικὴ δαπάνη χρήσεως μονῆς· ἔθιμον σ 76 Ε 614 καὶ Π 257.- ἔγγραφον καὶ δικαιοπραξίαι· διορισμὸς φύλακος· ὑπογραφή μελῶν ἡγουμενοσυμβουλίου· κώλυμα μέλους ὑπογράψαι σ 106 Ε 1053.- ἐκτέλεσις ἐργασίας ἐντολῇ νομάρχου· ἀποδοχὴ μονῆς δι' αἰτήσεως ἐγκρίσεως πιστώσεως σ 152 Ε 1904.- περιουσία ἀφιερωμένη εἰς θρησκευτ. ἀνάγκας· διοίκησις καὶ διαχειρίσις· μοναστ. πράγματα· ἐπιτήρησις ὑπουργοῦ· Ἐκκλ.· κατάργησις Βυζαντ. νόμων· ἡγουμενοσυμβούλια· ἀποφάσεις· ἔγκρισις διοικητ. ἀρχῆς· οὐ σιωπηρὰ· ἀνίσχυρος διάταξις περὶ ὠφελείας ἐκ διοικήσεως ἄλ-

λοτριών σ 294 Α 458. - ὄρκος ἡγουμένῳ ἀληθείας σ 327 Ε 1688. - κληρονομία μοναχοῦ. ἔθιμον· ὄρκος σ 658 Ε 132.

Μουκιανόν: τακμήριον· ἀπόδειξις ἐναντίου· κατάργησις διεκδ. κτηθέντων διὰ χρημάτων δωρεᾶς μεταξὺ συζύγων· ὑποχρέωσις ἀποδόσεως δωρηθέντων σ 413 Αἰγυπτ. Ν.

Ν

Ναός: δυτικὸς· ἐντιπροσωπεία· συνέδριον δυτικῶν ἱερῶν πρὸς διοίκησιν περιουσίας· δεκάνος ἢ πρόεδρος· ἀπόκρουσις διορισμοῦ· μὴ ἐξέτασις ἰσχυρισμοῦ ὑπέρβειας συνεδρίου σ 147 Α 271. - ἐκκλησι. συμβούλια· δικαστ. ἐκπροσώπησις ὑπὸ δημάρχου ὡς προέδρου· κατάσχεσις εἰς χεῖρας δημάρχου· δῆλωσις δημάρχου· ὀφειλὴ ἐπὶ τρόπῳ ἐκ δαπανῶν καὶ δανείων πρὸς τὸν ναόν· χρησιμοποίησις πρὸς ἱσχυροῦν καὶ διακόσμησιν· ἀναγνώρισις δαπανῶν δημοτ. συμβ. καὶ διοικ. ἀρχῆς σ 389 Ε 1789.

Ναύλωσις: ἀπόδειξις· ἔγγραφον· ἐναντίον ἔθιμον· ἐπίκλησις ἐπιστολῆς· ἔγγραφων ἀνυπογράφων ὡς τακμηρίων· ὄρκος ἐντιπροσώπου ἐταιρίας· ἐκτίμησις ἰδιότητος σ 19 Α 176. - αὐτόδουλος διάλυσις· πληρωμὴ ἡμισυ· ναύλου· διάλυσις ἐξ ἀθετήσεως ὄρου· μὴ ἔγκυρος παροχὴ πλοίου· βραδύτης· ὑπατιότης· κύριος πλοίου· ναύλωσις· προκαταρκτικῶς· ματαίωσις κυρίου· ἐπιστροφή ναύλου σ 181 Α 306.

Νεκροταφεῖον: ἐπιδικασίς χώρου προορισθέντος πρὸς ταφὴν νεκρῶν· μὴ νόμιμος ἀπόφασις προσδιορισμοῦ νεκροταφείου· οὐκ ἀδύνατον ἐκτελέσεως σ 652 Α 110.

Νομῆ: ἄσκησις παραγγελλμάτων παρὰ μισθωτοῦ· ἐκχώρησις σ 72 Α 215. - παράγγελμα διατάξεως· ἀντιποίησις ἰδίας ὑπὸ ἐναγομένου· διπλὴ δίκη· ἀπλὴ ἄρνησις· οὐ κυρία ἀπόδειξις· ἀνταπόδειξις· οὐκ ἴδιον θέμα· ἀπόρριψις ἀγωγῆς· μὴ ἰσχυρισμὸς ἰδίας νομῆς ἐναγομένου· κτήσις νομῆς· ἀμεταδίδοστος· ἀπόκτησις διὰ παραδόσεως· ἐννοία· δεδικασμένον ὑπὲρ προκατόχου· ἐπίκλησις ἀποφάσεως ὡς τακμηρίου· ἐκτίμησις ἐκ τοῦ συνόλου τῶν μαρτυρ. καταθ.· οὐ χρεῖα ἰδιαίτερης μνείας σ 116 Α 250. - παρεμπόδιςις χρήσεως ἀκινήτου· διατάξεις νομῆς· προσήκουσα ἀγωγή σ 117 Α 252. - ἀνακοπὴ συντ. κατασχέσεως· δίκη· ἀπαράδεκτος ἐνστάσις κυριότητος· ἀνακοπὴ διεκδ. ἐπ' ὀνόματι ὀφειλίτου σ 166 Α 292. - ἐπὶ ὥρισμένον χρόνον· ἀντίθεσις ἀμνημ. χρόνου· ἐκτίμησις· ἀνεξέλεγχ. ὑπὸ Ἀρ. Π. σ 436 Α 535. - ἐπιδικασίς δι' ἀποφάσεως ἐν ὥρισμένῳ χρόνῳ· ἀγωγή κυριότητος ἐπὶ νομῇ προτέρᾳ· ἐκτασίς δεδικασμένου ἐπὶ χρόνῳ συμπέπτοντι ἀγωγῇ· παραγραφή· οὐκ ἴδιον θέμα ἀποδείξεως σ 444 Ε 971. - περὶ ἀποβολῆς κατὰ μὴ ἀξιώσαντος οὕτε ἔχοντος τοιαύτην· διατάξεις ἐγκαταστάσεως καὶ χρηματ. ποινῆς σ 449 Α 538. - κινήτων· στέρησις· ἀγωγή σ 474 Ε 1925. - ἀποβολὴ ἀπόντος ἀπὸ γνώσεως· μονοετής παραγραφή· ἐναρξίς· λαθραία· ἀπόδειξις σ 505 Ε 1954. - βία· ἀποβολὴ ὑπὸ Δημοσίου· δίωξις ἐτησίου διαφέροντος· παραγραφή Λογ. Νόμου· ἐναρξίς σ 547 Α 40. - στέρησις· ἀδύνατος ἀπόδοσις· ἀγωγή κυριότητος· ἀπαίτησις ἀνταξίου σ 578 Α 61. - ἀνάκτησις βίᾳ ἀπολεσθείσης· ἀπόδειξις νομῆς κατὰ χρόνον ἱποβολῆς σ 588 Ε 2026. - παραχώρησις ὑπὸ Δημοσίου· οὐκ ἀπόδειξις νομῆς· ἰσχυρισμὸς πληρωμῆς φόρου ἐπικαρπίας· ἀποδεικτέος· διοικητικὴ ἐγκατάστασις ἐπὶ πλεονασμάτων σ 588 Ε 2026. - ἐπὶ ἀκινήτων βίᾳ ὑπ' ἄλλων ἀ-

φαιρεθέντων· ἀγωγή φόρου· χρόνος ἀποδείξεως νομῆς· ἀδιάφορος καλὴ ἢ κακὴ πίστις σ 588 Ε 2027. - δουλεία ὑδραγωγείου· διηναεῖς· ἄσκησις ἐν δικαιοῦ· ματι· τελευταῖον ἔτος· ἀνεπίληπτον· ἰσχυρισμὸς παρακλήσεως σ 593 Α 66. - ἀπαίτησις νομῆς· αἰτήσεις ἀποδόσεως ἄξιας ἢ διαφέροντος διὰ στέρησιν σ 631 Π 1907. - ἀγωγή κλοπῆς· ἐκτίμησις περιλήψεως διανοῖα κυρίου νομῆς· στοιχεῖα· διανοῖα κυρίου ἀτόχος· μὴ ἀναφορὰ τρόπου κυριότητος σ 649 Α 104.

Νομικόν: πρόσωπον· εὐθύνη ἐκ πράξεων νομίμων ἀντιπροσώπων· ἐνέργεια ἐντὸς ὁρίων καθηκόντων· δόλος· εὐθύνη ἐκ πλουτισμοῦ· κατάληψις οἰκίας πρὸς στρατωνισμὸν χωροφυλάκων· οὐκ εὐθύνη δημοσίου ὡς προστήσαντος σ 117 Α 253 - Ζάπκ. ἐπιτροπὴ σ 178 Α 297. - ἱδρυσις διαθήκη· ἀγαθοεργὰ κατὰσῆμ. ὑπαγόμενα κοινότητι· δημοτικ. συμβούλιον· κοινωφελὴ· παρθεναγωγεῖον· διδακτικὰ κατὰσῆματα· δῆμος σ 191 Γν. Ν. - πρόσωπον· μεταβολὴ παραστάντων προσώπων· οὐ δικαιολογεῖ ἐπιβολὴν ὄρου εἰδήσεως σ 391 Ε 1804. - ἀνώνυμ. ἔμπορ. ἐταιρ.· εὐθύνη ἐκ δολίων πράξεων διαχειριστοῦ κατ' ἔμπορ. Ν. σ 530 Α 21. - πρόσωπα· εὐθύνη ἐκ παρανόμων πράξεων ὑπαλλήλων· ἐνέργεια ἐντὸς καθηκόντων· ὄροι πλουτισμ. σ 651 Α 106.

Νομιμοποιήσις: παθητικὴ ἀγωγή· ἄρνητ. δουλείας· κύριος γειτονικοῦ δουλευομένου· προβάλλων δικαίωμα ἱεοκτησίας· θάνατος· συνέχισις κατὰ κληρονόμων· προικῶν· μὴ ἀπόδοσις συζύγου σ 619 Α 82.

Νόμισμα: ἐπιδικασίς δραχμῶν μετὰ νέον νομισματικὸν σύστημα· πάντως νέαι σ 211 Α 347.

Νόμος: εἰσαγωγὴ πολιτ. νόμων βυζ. αὐτοκρ. περιεχομένων εἰς Ἑξάβιβλον· διατάξεις δρῶσαι ἀπόστασιν οἰκοδομῶν ἀστυνομικαί σ 72 Α 216. - ἀλλοδαπός· ἀπόδειξις σ 247 Α 400. - παρερμηνεία· ἀνεξέλεγκτον αὐτ. - ἰσχύων κατ' ἐκδικασιν ἀξιοποίνου πράξεως ἐκδόσεως ἀποφάσεως· ἀναδρ. δύναμις· ἐπισκευέστερος ἀναγνῶν ἀξιόποινον σ 249 Α 18. - ἐφαρμοστέος ἐπὶ δικαιοπραξιῶν μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ ἀλλοδαπῶν ἐν ἀλλοδαπῇ σ 419 Α 527.

Ο

Ὁδοποιΐα: κατάληψις δημοτ. πλατείας· ἀγωγή δημοτικὴ· οὐ διεκδικητικὴ· δημότης· αἰτήσις ἐπαναφορᾶς πλατείας· ἀμνημόνευτος δημοσία χρήσις ὁδοῦ· ἐνστάσις χρησικτησίας σ 140 Ε 734 Π 134. - διαπλάτυνσις ὁδοῦ· αἰτήσις ἀποζημιώσεως· οὐ χρεῖα διεκδικητικῆς ἢ αἰτήσεως ἀποζημιώσεως διὰ στέρησιν γρήσεως· ἀποδοχὴ διαίτητ. ἀποφάσεως· κατάληψις· θέσις ἐκτὸς συναλλαγῆς σ 141 Ε 737. - ἀνοιξίς ὁδοῦ· παρόδ. σιδηρόδρομος· ἀποζημιώσις ὑπόχρεως σ 199 Α 332. - δημότ. οδοί· βάρυνσις δῆμων· ἐξαίρεσις διὰ τὰς ἐν τῷ σχεδίῳ τῆς πόλεως· οἰκοδομαί ἐπὶ ρυμοτομυμένων· ἀποζημιώσις· δῆμος· διαδικασία καθορισμοῦ· προσκύρωσις τεμαχίων· οἰκοδομαί ἐπ' αὐτῶν· ἐρμηνευτ. νόμος ὁδοποιίας· οὐ διάκρισις ὡς πρὸς οἰκοδομὰς· κατὰθεσις κοστοῦ μετὰ διαδικασίαν ἀποζημιώσεως· κατεδάφισις οἰκοδομῆς· ἀκυρότης πραγματοποιημοσύνης σ 259 Α 420. - διαπλάτ. ὁδοῦ· παρόδ. σιδηρόδρ. γραμμὴ· ὑπόχρεως σ 275 Α 429. - σύστασις δημοτ. ὁδοῦ· ψήφισμα· δημοτ. συμβούλιον· ἔγκρισις διοικητ. ἀρχῆς· δημοτικὰ συμβούλια προσταρτηθεισῶν ἐπαρχιῶν μέχρι νέων· τόκοι ἐπὶ ἀποζημιώσεως· ἀφετηρία σ 385 Α 505. - κατεδάφισις τοίχου παρακωλύοντος χρήσιν ὁδοῦ· δικαιοδοσία μηχανικοῦ πόλεως· ὑπέρβασις ἐξουσίας δικαστηρίων· παραπομπὴ ὁλομελείᾳ σ 624 Α 86.

Οικοδομή : επί ιδίου εδάφους· διεκδίκησις, κατά τρίτου καταλαβόντος· οὐκ ἰδία νομή οἰκίας· ἀπαίτησις ὑλικῶν· κατ' ἐνστάσιν· ἐκχωρητέα δικαιοδόχοις σ' 29 Ε 584.

Οικόπεδα : παραχώρησις κατοίκους Ψαρρῶν· μὴ κάτοικοι· ἀνάκλησις σ' 149 Ε 1079.

Οἰνοπνευματοποιοὶς : παράβασις Ν. ΓΖ'· ἀπόφασις ἐφόρου· βεβαίωσις παραβάσεως· ἐπιβέλλων πρόστιμον σ' 48 Ν Σ 385.-πιραγωγή οὐζου δι' ἀποστάσεως τῆς σούμης ἢ διὰ βράτεις· οἰνοπνευμαποιοὶ α' καὶ β' κατηγορίας· διάκρισις δικαιώματος σ' 532 Α 27.- δῆλωσις· ἀδεια· ἐπαλήθευσις· τρόπος ἢ χρόνος σ' 555 Ε 1998.- ἀνακοπή κατὰ προσκλ. ταμίου πρὸς πληρωμὴν διὰ κατανάλωσιν οἰνοπνευμ. ὑγρῶν καὶ ποτῶν· ἐργοστάσιον βαρ. κατηγορίας· διατυπώσεις καθορισμοῦ φορολογίας· ἀπόφασις ἐφόρου· μὴ στήριξις ἐπὶ πρωτοκόλλου ἐπιτροπῆς σ' 570 Ε 2008.- παραβάσεις· ἐποπτεία οἰκονομ. ἀρχῶν· ἀναρμολόγητος ἀστυνομικῆς σ' 632 Ν Σ 34.- πώλησις οἰνοπνευματωδῶν· ἰδία δῆλωσις σ' 648 Ν Σ. 119.- φόρος καταναλώσεως· ἐμπρόθεσμος καταβολή σ' 664 Ν. Σ. 160.

Οἶνος : φορολογία· παραγραφή φορολογ. εἰσπράξεων· οὐ δυνατόν ἀγωγή σ' 208 Ἀλγρ.

Ὁλομέλεια : ταυτότης λόγου ἀναιρέσεως ἐφετέλου παραπομπῆς· παραπομπή σ' 162 Α 279.- λόγος ἀναιρέσεως ὑπαγόμενος· σχετικὸς· παραίτησις σ' 200 Α 334.- ἐπιτροπή διανομῆς ἔθν. γῆς· ἀποφάσεις· ἀνάκλησις· προσβολή ἐπὶ ὑπερβάσει καθηκόντων σ' 247 Α 411.- ἀναγκαστικὴ ἐκπόησις προικῶν ἀδιατιμ. ἀκινήτων ἐπὶ φόροις οἰκοδομῶν· διχογνωμία τμημάτων· παραπομπή σ' 274 Α 425.- τροποποίησις διατάξεων περὶ κυριότητος Ἰον. Κώδικος· διχογνωμία τμημάτων σ' 275 Α 426.- ἀποφάνσεις μὴ συγχωρητοῦ ἐπιστροφῆς καταβληθέντων τελῶν διὰ μὴ πραγματοποιηθῆσαν διεξαγωγὴν· ὑπερβάσεις καθηκόντων σ' 437 Α 536.- λύσις ἐνδὸς ζητήματος διαφωνίας· ἐπάρκεια πρὸς διάγνωσιν διαφορᾶς· οὐ χρεῖα λύσεως περαιτέρω ζητημάτων σ' 481 Α 1 Γν. Βίσ.- διαφωνία ἐπὶ ἀποτελεσμάτων ἀποκαταστάσεως καταδικασθέντος ποιν. ἀποφάσει στρατιωτικοῦ σ' 562 Α 63.- παράπονα ἐπὶ ὑπερβάσει ἐξουσίας· κατεδάφισις τοῖχου παρακωλύοντος χρῆσιν δόου· παραπομπή σ' 624 Α 86.

Ὁμοδικία : νομικὰ πρόσωπα· ἀπόδοσις συμπράξεως σ' 65 Α 202.- χωριστὸς δίκης ὡς πρὸς τινὰ· ἀνατροπή ἀγωγή κατὰ τινων σ' 81 Α 221.- ἐν προσεπικλήσει ὑποχρέου εἰς ἀποζημίωσιν σ' 175 Ε 796 Π 2768.- ἑλλειψίς· ἔγκυρος προσβολή· παραμπόσεις ὑπερθεματιστῶν· ἀπόρριψις ἐπ' ἀοριστίᾳ σ' 182 Α 308.- ἐναγόμενοι κληρονόμοι ἢ ἐκτελεσται διαθήκης· καθηκτικὴ σ' 318 Ε 1608.

Ὁμολογία : ἀναγνώρισις διὰ πρακτικοῦ κληρονόμων· ἐνστάσεις ἐναντίας ὁμολογίας σ' 145 Α 265.- ἐνώπιον ἀνακριτοῦ· ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως σ' 203 Ε 803.- δικαιοπαρόχου μετὰ πώλησιν σ' 209 Α 341.- ἐκτίμησις ἐγγράφου ὡς ἐξωδίκου· ἐπίκλησις ὡς ἀποδ. μέσου καὶ οὐχὶ βάσεως· ἐκτίμησις προθέσεως ὁμολογησά· ἀποδ. δύναμις· ἔκτασις· ἀποδοχὴ· ἀνταποδείξις ἐξωδίκου· ἀνάκλησις μόνον πλάνῃ· ἐπίκλησις ἀποφάσεως πρὸς χαρακτηρισμόν· παρερμηνεία σ' 213 Α 352.- ἑλλειψίς ἐντολῆς πληρεξουσίου· διαδικασία ἀποδοκιμάσεως ἐν ὑπάρξει ἢ μὴ ἐντολῆς σ' 236 Ε 864.- δι' ἀγωγῆς μὴ κοινοποιηθείσης· ἐξωδίκος· οὐ χωρὶς ἀποδοκιμασίας δικηγόρου αὐτ.- εἰσαγωγῆς ἐμπορευμ. ἄνευ πληρωμῆς

δημοτ. φόρου· ὄρκος· συμπεριληπτός πρόσθετος ἰσχυρισμὸς πληρωμῆς σ' 328 Ε 1700.- ἐξ ἀναγωγῆς· δικαστικῇ οὐ χρεῖα ἄλλης ἀποδείξεως σ' 371 Α 996.- λήψεως δι' ἄλλην δυνάμει· αἰτίαν· οὐκ ἀδιαίρετος· ἀρνήσις ἀγωγῆς· προσθήκη ὄρκου· ἀπλὴ ἐπεξήγησις σ' 428 Ε 969.- κτήσεως· Ἑλλ. Ἰθαγεν. σ' 499 Α 14.- ὁμολογία συμφωνίας ἔργου ἀλλὰ μὴ συμφώνου ἐκπληρώσεως· ἀδιαίρετος σ' 520 Ε 1977.- συναγωγή ἐξ ὁμολογίας κατασχέσεως· μὴ ὑποβολὴ παραπονοῦ ἐφετέλου σ' 635 Α 89.- λήψεως ἀπέναντι· οὐ καὶ κεφαλαίων ἀγωγῆς ἀπορριφθέντων ὡς ἀορίστων σ' 636 Α 92.- προσλήψεως εἰς δ-πληρείαν οὐχὶ ἐπὶ εὐλόγῳ ἀποζημιώσεως ἄλλ' ἐπὶ ὠρισμένῳ μισθῷ· ἀδιαίρετος σ' 636 Α 93.

Ὁπιδογράφους : ἐγγύησις πρὸς μεταγενεστέρους· ἔγγραφος ἀπόδειξις· ἔγγραφα φέροντα βεβαίαν χρονολογίαν· ἐπιστολαὶ τρίτων σ' 155 Ε 1109 ἐν λευκῷ· ἔκτασις ἐντολῆς· ὑπερβάσεις· εἰδικὴ συμ-φωνία· βάρος καὶ μέσα ἀποδείξεως σ' 394 Ε 1809.

Ὁρκος : προσ. μέτρα σ' 3 Α 162.- ἐπαγωγή ἀντὶ δικαστικοῦ δι' ἀντιρρήσεων ἐπιδοθητικῶς σ' 9 Ε 932.- ἐπιβολὴ δικαστ. πρωτοδικῶς καὶ ἐφεσίμω· δόσις· ἀμάχητον τεκμήριον· οὐκ ἀνάκλησις σ' 10 Ε 944.- παρὰ νομίμου ἀντιπροσ. ἐταίρ. σ' 19 Α 176.- ἄλυσιτέλεια δοθέντος· οὐκ ἀντίθεσις ἀμαχῆτου τεκμηρίου σ' 20 Α 180.- στρατιώτου· προδιδασμὸς ἀξιωματικῷ· οὐκ ἐπαναληπτός σ' 26 Ε 969.- μὴ ἐπιβολὴ ἐπὶ μὴ οὐσιώδους ἰσχυρισμοῦ σ' 33 Α 182.- δόσις ἐπακτοῦ ὄρκου· μὴ ἔγκυρος ἐκδόσις δηλώσεως· ἑκέρωσις· ἀντεπαγωγὴ καὶ ἐπιβολή· ἑλλειψίς ἀντιρρήσεως περὶ παρακαίρου ἀντεπαγωγῆς· ὑπαρξίς αἰτήσεως ἀκυρώσεως δοθέντος ὄρκου· οὐ παραίτησις ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀντεπαγωγῆς ὄρκου σ' 65 Α 204.- δόσις μετ' ἔρσειν· προσωρ. ἐκτέλεσις σ' 73 Α 218.- πρὸς βεβαίωσιν ἀξίας ἀνταλλαγέντος ἐνυποθήκου πρὸς ἀσφάλειαν προικός· καθορισμὸς ἀνωτάτου ὁρίου· οὐκ ἐκτιμητικὸς σ' 86 Α 227.- τεκμήριον δόσεως· αἰτησις νέας ἐκτίμησεως· ἐκτίμησις δοθέντος ὄρκου· ἀνεξέλεγκτος σ' 101 Α 242.- μὴ περιλήψις νομῆς ἐναγομένου· μὴ ἰσχυρισμὸς ἰδίας νομῆς σ' 116 Α 250.- οὐκ ἀναγκαῖα ἀναφορὰ λέξεων σ' 121 Α 156.- ἐπίδοσις ἀποφάσεως ἐπιβαλοῦσης· δῆλωσις ἀντεπαγωγῆς σ' 125 Ε 681.- διανομή πρὸ Νομ. Χαρτ. ὄρκος διανομῆς συμβεβηγῶν ἐγγράφων· ἄλυσιτέλης σ' 145 Α 264.- ἐπαγωγή ἐν περιπτώσει μὴ ἐπιτρέψεως μαρτύρων· ἐπιβολὴ μετὰ κρίσιν μὴ ἐπιτρέψεως σ' 146 Α 265.- ἀποφάσεις μετὰ δόσιν· ἐπικύρωσις ὑπὸ ἐφετέλου· ἐκτίμησις ἀποδείξεως· δόσις ὄρκου· οὐ δυνατὴ ἀνάκλησις ἀποφάσεως ὄρκος δικαστικός· ἐπαγωγὴ ἐπακτοῦ πρὸ δόσεως· ἀποδοχὴ καὶ δόσις καὶ ὡς ἐπακτοῦ· προσθήκη ἀμετάκλητον περιεχομένου· οὐ χρεῖα ἀποφάσεως σ' 154 Ε 1108.- πρὸς ἀπόδειξιν ἐνηλικιότητος· πιστοπ. δημάρχου σ' 167 Α 293.- ἐπαγωγὴ· μὴ ἐπιβολή· ἀναίρ. σ' 178 Α 300.- ἐπιβληθεὶς πρὸς ἀπόδειξιν ἄλλου θέματος· ἐπίκλησις· μὴ λήψις ὑπ' ὄψιν σ' 179 Α 304.- ἐπιτρόπου· δόσις· θάνατος καὶ ἐνηλικιώσεως ἐπιτροπευομένων· μὴ γνωστοποίησις· οὐ διακοπή· ἀπόδειξις ἡλικίας· μὴ τήρησις ληξιαρχ. βιβλίων σ' 183 Α 310.- ἀποδοχὴ ἐν ἐπαναλήψει δίκης ὑπ' ἀνηλίκων ἄνευ διατυπώσεων· θάνατος διαδίκου· κληρονόμοι· νέα προθεσμία πρὸς δόσιν· οὐ χρεῖα νέας ἀποφάσεως σ' 188 Ε 797.- ἐνδὸς ἑλληλογεῖου· περιστάσεις ὠφελείας ἐτέρου σ' 190 Ε 841 Π 637.- ἀντιρρήσεις τύποις ἔγκυρου ὄρκου· ὄρκος· πότε ἐξ-ταστέται σ' 194 Α 313.- ἑλλειπὲς θέμα· οὐ δυνατὴ

εμπλήρωσις ἐν ἐπιβολῇ τῶ σ 198 Α 324.- μὴ ἰσχυρισμὸς ὑπάρξεως ἐγγράφου ἢ ἀρχῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως ἐπιβολὴ δρχοῦ σ 209 Α 340.- δῆλωσις ἀποδοχῆς καὶ δόσεως ἐφείκει κατ' ἐπιβαλλούσης ἀποφάσεως δῆλωσις μὴ δόσεως ἀνάκλησις κλητεύσεως δρχοδοσία σ 228 Α 370.- 5ετῆς παραγραφῇ Ἐμπ. Νόμου· προβολὴ ἀναγνωρίσεως ἐγγράφου ἐπαγωγῇ δρχοῦ· ἐπιβολὴ μὴ ὀφειλῆς σ 228 Α 372.- πρὸς ἀπόδειξιν διαλύσεως ἐταιρίας σ 237 Ε 545.- κοινοποιήσις ἐπιβαλλούσης ἀποφάσεως δῆλωσις ἀποδοχῆς καὶ δόσεως οὐ χρεία ἐτέρας κλητεύσεως σ 238 Ε 579.- ἐπιβολὴ μὴ δόσις ἀνάκλησις ἐπιβαλλούσης ἀποφάσεως τακμήριον μὴ δόσεως σ 244 Α 398.- προσθήκη ἐκτίμησις ἀνεξέλεγκτον σ 245 Α 399.- μὴ ἐκτίμησις ἐπιβολῆς δρχοῦ πρωτοδικῶς ἀναίρεσις σ 245 Α 399.- γραμματίων δρχοῦ μὴ ὀφειλῆς προσθήκη πληρωμῆς σ 252 Ε 867 Π 3070.- παρῶσα διαδίκων ἀκροατηρίου ἐπαγωγῇ ἄμεσος δῆλωσις ἀντεπαγωγῆς δόσεως οὐκ ἀναγκαία ἀποφάσις ἀποδείξεως παραγραφήμα δόσις ἐπιβολῇ δικαστικοῦ δόσις ὡς ἐπακτοῦ οὐκ ἀναγκαία κοινοπ. ἀποφάσεως δι' ἐπαγωγῆς σ 258 Α 415.- ἐπιβολὴ ἐπακτοῦ κοινοπ. ἀγωγῆς ἐπιδείξεως βιβλίων πρὸ ἀποδοχῆς ἀνάκλησις ἀντιρρήσεις κατὰ δόσιν αἰτήσεως ἀναβολῆς μέχρις ἐκδικάσεως ἀντιρρήσεων σ 276 Α 431.- πρὸς ἀπόδειξιν εἰκονικότητος τίνι σ 282 Ε 1517.- ἐπαγωγῇ ἐπιβολὴ ἀναπληρωματικῶν ἀναίρεσις σ 290 Α 450.- ἐπιβολὴ δικαστικοῦ ἐπαγωγῇ ἐπακτοῦ δῆλωσις δόσεως καὶ ὡς ἐπακτοῦ δόσις οὐκ ἀναγκαία νέα ἐπιβολὴ ὡς ἐπακτοῦ μετ' ἐπικύρωσιν ὑπὸ ἐφετ. ἀμάχητον τακμήριον ἀπαρᾶ δευτέρᾳ ἔφεσις σ 317 Ε 1604.- ἡγομα. μονῆς ἀληθείας σ 327 Ε 1688.- ἐπὶ ἰσχυρισμοῦ εἰσαγ. ἐμπορευμ. καὶ πληρωμ. δημοτ. φόρου ἐπιβολὴ μόνον δι' εἰσαγωγῆς δόσις δι' ἀμφοτέρᾳ ἀνάγκη νέας ἀποφάσεως σ 328 Ε 1700.- ἀπαράδεκτος πρὸς ἀπόδειξιν καταβολῆς ἀντιστοιχίας πρὸς στρατ. ἀκαλλαγήν μόνον γραμματίω σ 339 Α 477.- ἀναπληρωματικός μετ' ἐκτίμησιν μαρτυρ. καταθέσεων δόσις πλήρης ἀπόδειξις οὐ δυνατὴ νέα ἐκτίμησις μαρτυρ. καταθέσεων σ 370 Α 496.- προσθήκη πρὸς διασάφισιν αὐτ.- διασάφισις διαίρεσις ἐκδοχὴ διασαφήσεως ὡς προσθήκης ἀπαράδεκτος σ 371 Α 496.- νομικοῦ προσώπου μεταβολὴ παραστάτων προσώπων οὐ δικαιολογεῖ ἐπιβολὴν δρχοῦ εἰδήσεως σ 391 Ε 1804.- πρὸς ἀπόδειξιν ἀνεκλήτου ἀπαράδεκτος σ 402 Α 514.- ἐπαγωγῇ περὶ θεμάτων ἀποδείξεως ἐκτίμησις ἀποδείξεων ἀποδοχὴ μέρους ἀγωγῆς ἀπόρριψις ὡς πρὸς λοιπὰ μὴ ἐπιβολὴ δρχοῦ ἀναίρεσις σ 404 Α 517.- μάστιγος ἐν προανακρίσει ἀναφορὰ διατυπωθέντος δρχοῦ παράλειψις δρων νόμου μυσία ἄρθρων οὐκ ἀναπλήρωσις ἀνάγνωσις ἐπ' ἀκροατηρίου ἀναίρεσις παραπομπὴ σ 408 Α 56.- δόσις πρὸ τεταγμένης προθεσμίας παράστασις ἀντιδίκου σ 424 Ε 1854.- δόσις ἐπιδείξις ἐγγράφου ἀναγνώρισις ἀποτελεσμάτων σ 428 Ε 969.- προσθήκη πρὸς διασάφισιν αὐτ.- ἐκτίμησις πιθανότητων ἐπὶ ἐπιβολῇ δρχοῦ δικαστικοῦ ἐπιβολὴ ἐπακτοῦ μὴ ἐπαχθέντος σ 433 Α 534.- μὴ ἔκδοσις ἀποφάσεως ἀνασταλλούσ. ἀποτελέσματα δι' ἑλλειψιν τελῶν σ 434 Α 533.- ἐπαγωγῇ ἐν ἐφετείῳ μετὰ δόσιν πρωτοδικῶς μετ' ἐκτίμησιν ἀποδείξεων καὶ ὑπὸ ἐφετείου ἐπαγωγῇ δρχοῦ περιττὴ μετὰ δόσιν περὶ μείζονος σ 436 Α 535.- προσεπικαλέσαντι καὶ παρεμβάντι προσθέτως σ 437 Α 535.- πρὸς ἀπόδειξιν ἐννοίας ἐγγράφου ἀπαράδεκτος σ 445 Ε 972.- ἱερωμένου ὅρισις κατὰ

κοινὸν τύπον ἀκυρότης σ 451 Α 70.- κοινοποιήσις ἀντιρρήσεων ἀναστολὴ συνεσιῶν μέχρις ἐκδικάσεως σ 456 Ε 1881.- πρὸς ἀπόδειξιν καταβολῆς δημοσίῳ διπλότυπον εἰσπράξεως ἀπόσπασμα χρημ. καταλόγων ἀποδ. δύνاميς σ 459 Ε 978.- νομικοῦ προσώπου τύπος τρίτου σ 459 Ε 979.- ἐπιβολὴ καὶ δόσις ἀναπληρωτικοῦ ἐπαγωγῇ ἐπακτοῦ ἀπαράδεκτος σ 465 Α 544.- δοτέος ἐνώπιον συγχωνευθέντος εἰρηνοδικοῦ κοινότης ἐν Θεσσαλίᾳ πράξεις διοικούντων ἀρίσις δικαστηρίου ἀποδοχὴ καὶ δόσις πότε ὑπὸ κοινότητος διατυπώσεως οὐ δυνατὴ νέα ἐκτίμησις ἀποδείξεων μετὰ δόσιν σ 466 Α 545.- ἐπιβολὴ καὶ δόσις μετὰ πρωτόδ. καὶ ἐφέσιμον ἐκτίμησιν ἀποδείξ. ἀμάχητον τακμήριον σ 475 Ε 1932, σ 498 Α 13.- πρὸς ἀπόδειξιν ἐθίμου βεβαιωτέαι περιστάσεις ἐφαρμογῆς σ 475 Ε 1943.- μὴ περὶ ληψίς ἰσχυρισμῶν ἀποτελούντων ἀρνησιν ἀγωγῆς σ 488 Α 9.- ἀποδοχὴ κατὰ διάρκειαν διακοπῶν κοινοποιήσις οὐ πρᾶξις ἐνεργείας διεξαγωγῆς ἔναρξις προθεσμίας μετὰ λήξιν διακοπῶν σ 496 Ε 1003.- πρὸς ἀπόδειξιν ἄλλοτρίοτης γραμματίων ἀγωγῆς ἀπαράδεκτος σ 516 Α 17.- δόσις κλήσις γνώσις ἐκ κοινοπ. ἀποφάσεως οὐκ ἀνάγκη κλήσεως σ 152 Ε 1987.- ἐκτίμησις δόσεως δρχοῦ προσθήκη καὶ ἐπεξεγήσεις μὴ ἄλλοιῳσις ἐννοίας αὐτοῦ ἀνεξέλεγκτον σ 566 Α 58.- δόσις κατ' ἐντολὴν ἄλλου δικαστηρίου βεβαιώσις διὰ πρακτικῶν οὐ δι' ἐκθέσεως σ 595 Α 66.- προθεσμία πρὸς δόσιν ἔφεσις παραίτησις παρίστασις πληρεξουσίου οὐκ ἐπανάλυψις προθεσμίας κοινοπ. πρακτ. διαδίκω σ 605 Ε 913.- συνοφειλέται ἐκ συνενοχῆς εἰς δλόκληρον ἐνοχῆς δόσις δρχοῦ ὅφ' ἐνός συνέπαιαι σ 606 Ε 914.- διατύπωσις μετ' ἐκτίμησιν ὑποβληθέντων ἐγγράφων ἀρνητικῇ περὶ ληψίς στοιχείων ἀγωγῆς σ 619 Α 79.- συνέχισις δίκης παρὰ κληρονομίου ἰσχυρισμὸς νομιμοποιήσεως δικαιοπαρόχου εἰδήσεως ἢ ἀληθείας σ 628 Ε 7.- ἐκχώρησις δίκης εἰκονικότης οὐ δυνατὴ ἀποχὴ ἐκχώρητοῦ σ 647 Ε 957.- κατ' οἶκον γυναικῶν καὶ ἀσθενῶν διορισμὸς εἰσηγητοῦ κρίσις δικαστηρίου σ 647 Ε 16.- ἐπὶ κλήσις δοθέντος δρχοῦ μὴ λήψις ὅφ' ὄψει ἀναίρεσις σ 651 Α 107.- πρὸς ἀπόδειξιν ἐθίμου κληρονομίας μοναχῶν σ 658 Ε 132.- ἀντιπροσώποις νομικοῦ προσώπου κοινοποιήσις τίνι αὐτῶν καὶ ἀντικλήτω οὐ κίνησις προθεσμίας ἐνεργεία ἐφέσεως κοινοποιήσις ἀποφάσεως ἐφετείου πρὸς συνέχισιν προθεσμίας τίνι σ 661 Ε 142.- δόσις δικαστικοῦ καὶ ὡς ἐπακτοῦ ἔγκρισις δόσεως ὑπὸ ἀντιπροσώπου νομικῶν προσώπων αὐτ.

Ὁχλῶσις : δῆλη ἡμέρα ἀντ' ἀσάφεια διατάξεων σ 136 Α 319.- δι' ἐπιταγῆς ὑπὸ ἀπόφασιν οὐ χρεία ὠρισμένων διατυπώσεων σ 597 Α 71.

Π

Παιγνιόχαρτα : νόμος περὶ ὁροι κατασκευῆς σύμβαισις μετ' ἐργολάβου δικαιοώματα ἐκ συμβάσεως οὐχὶ ἐκ νόμου σ 259 Α 418.

Παράβασις : καθήκοντος ἀγροφύλαξ ἀπόλυσις προαπαιτούμενη πρότασις ἀστυνόμου κατάργησις πρὸ βουλεύματος οὐκ ἰδιότης δημοσίου ὑπαλλήλου σ 249 Α 18.- καθηκόντων μὴ πρόβλεψις καὶ τιμωρία ὑπὸ εἰδικῶν νόμων γυμνασιάρχης ἀρνησις ἐγγραφῆς μαθητῶν ποινὴ ὑπὸ ἐποπτ. συμβουλίου πεποιθήσις ἐνεργείας ἐν δικαιοώματι ἀσάφεια νόμου ἑλλειψις δολίας προαιρέσεως σ 500 Α 84 Γν- Εἰσ.- παραγγελία ὑπὸ δικηγόρου πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως ἐξώσεως μισθωτῆς παρ' ἄλλου μισθώσαντος.

ἔλλειψις βεβαιώσεως παραγωγῆς δικαιωμάτων ἐκ μισθωτοῦ σ 503 Α 90.- καθήκοντος· δήμαρχος· μὴ υποβολὴ ὀπολογισμοῦ νομάρχῃ· ἀνευ ὠφελείας ἢ βλάβης· προηγούμενη πειθαρχ. ποινή· μὴ βεβαιώσις· ἀπόλυσις σ 519 Α 95 Γν. Εἰς.- δήμαρχος ἢ πάρεδρος· ἀμέλεια περὶ παράστασιν δήμου ἐνυποθ. δανειστοῦ κατὰ πλειστηρίασιν· μὴ αἰτήσεις μεταθέσεως πλειστηριασμοῦ· μὴ πρόκλησις ἀδείας πρὸς κλεισοδοσίαν· πώλησις εὐτελεῖ τιμῇ· οὐ κολάσιμον· ἀπόλυσις φυσικοῦ καὶ ἡθικοῦ αὐτοῦργου σ 538 Α 105 - γραμματεὺς εἰρηνοδίκου· διορισμὸς ὑπογραμ. μὴ κεκτημένου προσόντα καὶ ἀνευ δοκιμασίας· βλάβη ἐπικρατείας ἢ ἡθικῇ σ 599 Α 147 καὶ 600 Α 151.- γραμματεὺς ἀναπληρῶν νομάρχῃν· ἀπόφασις ἐπὶ προϋπολογισμῷ μόνῃς· προσθήκη περὶ ἀνόμου κοινὸν δι' ὑποπ. πειθαρχικὸν παράπτωμα· ποινικὴ καταδίωξις σ 606 Ἐπ. Γν.

Παραβολὴν : δίκαι· φόρου σφαζομένων· οὐ καταβλητέον σ 115 Α 259.- κατὰθέσις· μὴ παράστασις ἀναρρεσθέντος· ἐκδίκασις σ 633 Α 88.

Παραγγελία : ἐφαρμογὴ κανόνων ἐντολῆς· ὅρια· ἐπιμέλεια· εὐθύνη· ἔγγραφος ἀπόδειξις συμβάσεως· ὅρκος διὰ κύρος· ἀποστολὴ σταφίδ. διὰ θαλάσσης· ὁρητοὶ ὅροι· ὑπόδειξις τρόπου ἀποστολῆς· εὐθύνη· βραδεία ἀποστολὴ· ἔλλειψις διαμαρτυρίας· παραλαβὴ· ναυλοσύμφωνητικὸν· ὅρος ἀπαλλαγῆς πάσης εὐθύνης· εὐθύνη πράξεων πλοιάρχου· ἀνίσχυρος ἐναντὶ συμφωνίας· εὐθύνη πράξεων διαμέσου κομιστοῦ· προσεπὶ κλησις ὑποχρέου πρὸς ἀποζημιώσιν· ὁμοδικία· ἀποζημιώσις· οὐκ ὑπὲρ τὸ δικασίον ἐν ναυλώσει σ 175 Ε 796 Π 2768.- μεταφορᾶς δέματος· ἀρχικὸς παραγγελιοδόχος καὶ διάμενος· ἀπώλεια δέματος· εὐθύνη· τίμη· προσήκει ἄγωγι σ 254 Αἰγ Ν.- πρὸς ἀγορὰν πράγματος καλῆς ποιότητος· ἐκδοχὴ μὴ ἐμπορευομένου· ἀποκλεισμοὶ ἀτομικοὶ δῶρι μόνον πράγματος· ἀνεξέλεγκτον· χρόνος χαρακτηρισμοῦ σ 324 Α 472.- πρὸς κατάσχασιν· ἀχρονολόγητος σ 369 Ε 947.- πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως περὶ ἐξώσεως· δικηγόρος· γνώσις μισθώσεως παρ' ἄλλου· μὴ βεβαιώσις μὴ παραγωγῆς δικαιωμάτων ἐξ ἐξωστέου μισθωτοῦ· οὐ παράστασις καθήκοντος σ 503 Α 90.

Παραγραφὴ : δετῆς· πρῶτασις ἐνώπιον ἐπαιτοῦ· ἐπεσιβλητὸς ἐναγόμενος· δίκη περὶ ἐπαναλήψεως· συμπλήρωσις πρὸς δηλώσεως ἐπαναλήψεως σ 1 Α 153.- ἐν ποιν. δίκῃ· ἐξεστέρεια παρ' Ἀρ. Πάγῳ· ἰδιοποιήσις εἰς βαθμὸν κακουργήματος· 10ετῆς· ἀπόλυσις σ 3 Α 112.- ἀγωγῆς κατὰ δήμου ἐκ δημοτ. φόρων· δικαιοστάσιον σ 64 Ἀλγρ.- Λογιστ. νόμου· ἀπαιτήσεις τελεσιδικίας ἐπιδικασθεῖσαι· ἐφαρμογὴ ἀνευ διακρίσεως σ 73 Α 220.- διακοπὴ δι' ἔγγραφῆς ὑποθήκης τόκων ὀφειλομένης προκρίσεως· διακοπὴ καταβολαῖς· ἀναγνώρισις παρ' ἐνδ. ὁμοδίκου· οὐ διακόπεται πρὸς ἄλλους σ 96 Ε 625.- δικαστ. ἐξόδων ποιν. ἀποφάσεων σ 102 Α 244 - ἀγωγῆς ὑπερόγκου βλάβης ἐπὶ κινήτων· τετραετής· οὐ κατ' ἀνηλίκων σ 131 Α 257.- ἐξέτασις πρὸ ὁριστικῆς ἀποφάσεως μετὰ κήρυξιν ἐνοχῆς· ἀπόκρουσις ἐκ διαταρξέως κοινῆς ἡσυχίας σ 136 Α 172 Γν. Εἰς.- κατὰσχέσις· μὴ ἀνανέωσις ἐπικύρωσις μετὰ 5ετίας σ 183 Α 340.- ἀμνημονεύτου χρόνου· εἰδικὰ θέματα ἰσχύος· 30ετῆς· ἀοριστία καταλήψεως· ἔλλειψις στοιχείων· οὐ διορθώτα πρῶτασις σ 189 Ε 805 Π 646.- δημοτ. φόρων σ 192 Ἀλγρ.- εἰσπραξεῖς φορολογίας οἴνου σ 208 Ἀλγρ.- οὐκ εἰδικὴ ὑπὲρ δόμων αὐτ.- 5ετῆς Ἐμπ. Νόμου· προβολὴ ἀναγνώσεως δι' ἔγγραφου· ὅρκος περὶ ἀναγνώσεως· ἐπιβολὴ μὴ ὀ-

φειλῆς· ἀνδρείσις σ 228 Α 372.- ἐπὶ ἀμφισβητήσεως κύρους γάμου σ 236 Ε 864.- παυλιανῆς ἀγωγῆς· ἐνιαυσία· περιελθόντος· 30ετῆς σ 240 Π 309.- ἀγωγῶν ἐκ παραβάσεως νόμου ποιν. ἢ καταστάσεως ἐξωμωτικῶν· ἐνιαυσία· ἐναρξίς σ 245 Α 400.- ἀγωγῆς κατὰ κληρονομίου· οὐ διακόπεται ἄγωγι τρίτου ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου σ 256 Ἀλγρ.- δάνειον 60,000.000· 5ετῆς ἀπὸ τελευταίας κληρώσεως· μετατροπὴ δανείου· οὐ μεταβολὴ παραγραφῆς σ 257 Α 414.- ἀπόδειξις 30ετοῦς διανοῆς κυρίου κατοχῆς· σύμπτωσις ἀγωγῆς· ἐνστάσις παραγραφῆς τῆς ἀγωγῆς· οὐ διατακτέα ἰδία ἀπόδειξις σ 258 Α 417.- ἀγωγῆς παραβάσεως ἐμπορευμ.· ἐνιαυσία· μὴ πρῶτασις κατὰ πρῶτην συζήτησιν· μεταγενεστέρᾳ πρῶτασις· ἀπόκρουσις· ἀποδείξεις· βάρος σ 266 Ε 1444.- Λογ. Νόμ. ἀναγνωρισθεῖσα ὑπὸ Δημοσίου· μὴ ἐπακολούθησις πληρωμῆς· οὐ διακοπὴ· ἐναρξίς νέας· δίκη ἀρξαμένη σ 281 Ε 1509.- συν/τικῶν ἢ γραμμάτων· διακοπὴ καταδικαστικῇ· ἀποφάσει· ποία σ 283 Ε 1521.- διακοπὴ ὄγῳγῃ· μὴ νόμιμος ἐπίδοσις· παράστασις ἐναγομένου σ 349 Ε 133.- πενταετής γραμματίου ἐν δίκῃ· διπλῇ πρωτόδικος ἐρημοδικία· παρέλευσις 5ετίας· ἔρεσις σ 378 Ε 939.- ἀγωγῆς διεκδία· κλαπέντων κινήτων ἢ ἀποζημιώσεως κατ' Ἴον Κ. σ 379 Ε 942.- 5ετῆς Λογ. Νόμου· ἐναρξίς ἀπὸ ἀρχῆς χρήσεως σ 387 Α 510.- μετὰ ΧΔ' Νόμου· ἀπὸ τῆς γεννήσεως δικαιώματος αὐτ.- ἀπαιτήσεων ἐκ μισθῶν ὑπαλλήλων· διετῆς· ἐναρξίς· μεσολάβησις νόμου ἀναστολῆς· οὐ παρέκτασις σ 417 Α 521.- Λογ. Νόμου· συντάξεις· τριετῆς σ 426 Ε 1855.- κατοχὴ ἐπὶ χρόνον συμπίπτουσα ἔγωγι σ 444 Ε 971.- ἀπαιτήσεων ἐκ κλησιῶν καὶ εὐαγῶν οἴκων· 40ετία σ 459 Π 722.- ἐπὶ ρεόντων ὑδάτων σ 493 Ε 989.- προβολὴ διακοπῆς δι' ἀναγνώσεως κυριότητος· ἀπλῇ ἄρνησις· ἀπόδειξις ἐξ ἔγγραφου· μὴ προβολὴ· οὐ παραιτέρω ἀπόδειξις σ 497 Α 12.- μονοετῆς νομῆς· ἀποβολὴ ἀπόντος· ἐναρξίς ἀπὸ γώσεως σ 505 Ε 2954.- πλημμελημάτων αὐτεπαγγέλτως διωκομένων σ 512 Ἀλγρ.- προσωπ. ἀγωγῶν κατὰ τοῦ δημοσίου ἐκ παραβάσεως τῶν περὶ προδικασμ. καὶ καταστάσ. ἄξιωμ. νόμων· ἐννοία· ἀναγνώρισις· παραγραφὴ Λογ. Ν. σ 523 Ε 988.- ἀποφάσεως· κοινὸν ἐπιταγῆς πρὸ 30ετίας· μὴ ἐπακολούθησις ἐκτελέσεως· οὐ διακοπὴ· ἐνστάσις ὀψιγενῆς· ἀναστολὴ προθεσμίων καὶ παραγραφῶν· ὑπολογισμὸς· σύμπτωσις συμπληρώσει σ 542 Ε 1991.- Παυλιανῆς ἀγωγῆς· μονοετῆς· ἐναρξίς· ὠφέλεια ἀγοραστοῦ σ 544 Ε 288.- βία ἀποβολὴ ἀπὸ ἀκινήτου ὑπὸ Δημοσίου· παρέλευσις 10ετίας· δῶρις ἐτήσιου διαφέροντος· ἐναρξίς παραγραφῆς Λογ. Ν. σ 547 Α 40.- κτητικὴ 30ετῆς ἢ 40ετῆς· στοιχείον· καλὴ πίστις· κάτοχος ἐπὶ 30 ἢ 40 ἔτη κατὰ πίστιν· βία ἀποβολὴ· διεκδίκησις· οὐ γρᾶν ἀναφορᾶς καλῆς πίστεως διὰ πανουργικῶν λείψεων· ἐπὶ κλησις καλῆς πίστεως ἀνεπιλήπτου σ 548 Α 43.- πλημμελ. ἐγκλήσει· τιμωρητέων· βεβαιώσις ὑπὸ Αρ. Π. ἀπόλυσις σ 552 Α 109.- δημοσίου φόνος ἐκ κακῆς ἡνιοχίας στρατ. ἀμάξης· ἀποζημιώσεις· δικαιολογικὸς λόγος· παρέλευσις 5ετίας· ἐτήσια· χορηγία· ἀπόσβεσις δικαιώματος· ἀναγνώρισις ὑπογνώσεως ἀπέναντι τινῶν οὐ διακοπὴ ἀπέναντι ἐτέρων σ 555 Ε 2002· 5ετῆς ἐμπ. νόμου τεκμήριον ἐξοφλήσεως· ἐπιβοηθητικὴ προβολὴ ἐξοφλήσεως· γραμματίου εἰς διαταγὴν συμβολαίου· ἐγγράφω σ 557 Ε 14.- ἀγωγῶν· διαρρήξεως· ἀγοραπωλησίας καὶ μειώσεως τιμῆματος· ἐνστάσεων ἐ-

λαττωμάτων πωληθέντος σ 558 Πρξ. Ν. 77. - ξ-
ναρξιν από γεννήσεως άγωγής άπαίτησις υπό αίρε-
σιν ή προθεσμίαν προσκύρωσις έν ρυμοτομιά ή-
ναρξιν από έκτίμησεως πραγματογνώνμων και κη-
ρύξεως έκτελεστικής έκθέσεως Δογ. Νόμου άμοι-
βαία προσκύρωσις τεμαχίων ουκ άναγκαία ταυτό-
χροнос έκτίμησις σ 624 Α 85.- έκπρεμότης προ-
ληπτικού συμβιβασμού άδύνατον έγέρσεως άγω-
γής ου χώρα παραγραφής σ 623 Ε 55.- άγωγής
διαρρήξ. συμβιβασμ. πτωχεύς. περιορισμός ποσοστώ
σ 630 Ε 60.- πώλησις άκινήτου άνηλίκου άνευ δια-
τυπώσεων παράλειψις 5ατης από άνηλικιώσεως
προβολή υπό παντός σ 641 Ε 82.- μείωσις χρόνου
άνηλικιότητος αούτ.- διττή άγωγή κατ' αποδέ-
κτου συν/τικής εκ συν/τικής και έντολής παρα-
γραφή έκάτερως γραμμάτων εις διαταγήν έμπο-
ρικόν έννοχικός δεσμός προελύσεως 5ατης σ 642
Ε 97 Π. 3840.

Παραίτησις: από κληρονομίας ίσχυρά κατ' Ίον.Κ.
σ 214Α 354.- κληρονομίας δόλω υπό τρίτου εξ ά-
διαθέτου δικαιώματα κληροδόγων σ 409 Ε 1833.- από
ένδίκου μέσου υπό έπιτρόπου έπιρροή κατ' ουσίαν
δικαιώματος σ 620 Α 82.- ως προς έπιδικασθέν
πληρεξούσιος εκ άχροατηρίου διορισθείς ουκ ει-
δική πληρεξουσιότης σ 651 Α 107.

Παρακατάθεσις: συν/ματική τρίτω άθέμιτος αι-
τία γνώσις τρίτω άγωγή άκυρώσεως ουκ αποδό-
σεως σ 113 Α 247.- χρημάτων κατασχεθέντων
εις χείρας συμ/γράφου κατάσχσεις παρά τίνι σ
223 Ε 544.- έμπορευμάτων έν τελωνίω έξηνα-
γχασμένη μη τυγάλα καταστροφή εύθύνη δημο-
σίου σ 243 Α 393.- θεματοφύλαξ δόλος μεγάλη
άμέλεια εύθύνη σ 276 Α 432.- χειρογράφων παρά
ίπαρχιακώ ταμιά λόγω έγγυήσεως κατάσχσεις
παρά κεντρικώ χρεώγραφα ου χρήματα σ 286 Ε
1555.

Παραπομπή: ου δυνατόν παρ' άναρμοδίου δικαστη-
ρίου σ 232 Α 3.- μη έξάντλησις αποφάσεως δικα-
στηρίου παράλειψις βεβαίωσης στοιχείου σ 250 Α
19.- επί έξαιρέσει δικαστών μη δυνατόν συγκρό-
τησις δικαστηρίου μη βεβαίωσις λόγων σ 311 Α
30 και 356 Α 40.- Β' τμήμ. Άρ. Πάγου μόνον
ως προς άνταγωνικήν άπαίτησιν έκπρεμότης ά-
ναιρέσεως επί ζητημάτων προδικαζόντων υποχρέω-
σιν άναβολή σ 340 Α 484.- ζωοκλοπή απόδοσις
μέρους μη λήψις υπό δφιν έν έπιβολή ποινής
άναιρέσις μη έξακρίβωσις μέρους αποδοθέντος
παραπομπή σ 342 Α 39.- μετ' άναίρεσιν δι' έλ-
λειψιν πραγματικών στοιχείων πράξεως σ 376 Α
53 Γν. Είσ.- έξαιρέσις δικαστού άνεργάκεια ά-
ριθμού ύπολειπομένων σ 422 Α 62.- επί έξαιρέσει
πλημμελειοδίκου υπογράφαντος κατηγορητήριον
άπόρριψις πρόστιμον σ 578 Α 120.

Παραχωρητήριον: έκδοσις πληρωμή δόσεων με-
ταγραφή άντίθετος δήλωσις προτεραιότης προ-
γενεστέρα μεταγραφή β' δηλωτού σ 209 Α 341.-
παραχωρησις υπό δημοσίον ουκ άπόδειξις νομής
πλεονάσματα δηλωθείσων δήλωσις διοικητική έγ-
κατάστασις σ 588 Ε 2026.

Πάρεδρος: έμμεσος άνάθεσις είσαγγ καθελόντων
παράλειψις εξαμήνου αυτοδικαία άπαλλαγή σ 599
Α 149.

Παρέμβασις: παραπομπή ιδιαιτέρα συζήτησις ά-
πόφασις προπαρασκευαστική σ 41 Ε 1001.- εις
δίκην κατά Δημοσίου τόκος από έπιδόσεως σ
147 Α 272.- ένώπιον έφετείου άνευ προδικασίας
άπαράδεκτος σ 263 Ε 1421.- κοινοποιήσις μη

προσαγωγή δικογράφου έλλειψις προδικασίας σ
396 Ε 1818.- ένστασις μη κοινοποιήσεως προς
προδλητέα παράστασις εκχωρητού αούτ.- πρόσθε-
τος όρκος προσεπικαλέσαντι και παρεμβάντι σ 437
Α 535.- επί ειδική διαδοχή κυρία άπευθυντέα κα-
τά κληρονόμων υποχρέου ουκ άπλή κοινοποιήσις
σ 496 Ε 830.- τρίτοι δικαιούμενοι άνακόψαι έν
έκκλητώ σ 532 Α 26.- κυρία ή πρόσθετος κατά
πασαν στάσιν δίκης σ 547 Α 39.

Πατήρ: άπροσπόριστον χρημάτων υιοΰ έλευθέρα
διαχείρισις ου χρεία διατυπώσεων νόμου έπιτρο-
πείας κτήσις άπροσποριστου συναίνεσις άνηλίκου
ήλικία σ 457 Ε 1920.

Πινάκιον: έφεταΐον έν υποδιαίρεσις τμημάτων εκ-
δίκασις υπό άρμόδ. τμήματος σ 45 Ε 588.- έ-
μπορικών υποθ' γραμμάτων μη έμπορου σ 238 Ε
549.- έφετείου κανονισμός έφέσεις κατά πρξ. σ
1594.- αποφάσεων διά πινακίου έμπορ. σ 300 Ε 1594.-
άνασυζήτησις μη έγγραφή έν ου δυνατόν έρημο-
δικία σ 398 Ε 1818.- πλαστογράφησις χαρακτήρ
σ 536 Α 104, σ 579 Α 135.- συν/ματική υπογε-
γραμ. υπό γυναικός άπλή υπόσχσεις ή γραμμάτ.
εις διαταγήν υπογραφή έμπορου είταγωγή έμπορικώ
σ 597 Α 68.

Πίναξ: προσαγωγή έγγραφων ύπάρξεως άκαιτήσεως
μη προσαγωγή άποδείξεως υποθήκης έλλειψις άν-
τιρρήσεως άλλων δανειστών ουκ άναγνώρισις υπο-
θήκ. δικαιώματος μεταγενεστέρα άμφισβήτησις
σ 68 Α 212.- ίσχυρισμός κατατάξεως υπό δρον
μη προταθείς ένώπιον συμ/γράφου άπαράδεκτον σ
86 Α 227.- ύπηρετικη μισθό. ύπαλληλική έξοδα
νοσηλείας προνομιακή κατάταξις σ 109 Ε 652 Π
8150.- προσαγωγή μόνον αποφάσεων έσφαμμένη
έκτίμησις άποφάσεων βεβαίωσις μη προτάσεως
 άλλων ίσχυρισμών έν άνακοπή κατά πίνακος σ
184 Α 311.- έπισπεύδων ου χρεία άναγγελίας σ
206 Ε 851.- όρειλέτης ου χρεία προσκλήσεως
προς έπαγωγήν άντιρρήσεων σ 206 Ε 855.- προ-
σαγωγή έγγραφων άναγγελοθέντων πρδ και μετά
κατακύρωσιν σ 247 Ε 1366.- μη προσαγωγή ά-
ποδείξεως έγγραφής υποθήκης διά τόκους ένώπιον
συμ/γράφου άπαράδεκτον βραδυτέρας προσαγωγής σ
258 Α 416.- άνακοπή λόγος μη περιεχόμενος
αυτεπάγγ. έξέτασις ένστασις έξοφλήσεως άόριστος
άνεξέλεγκτον σκέψις επί ύπόλογισμοΰ άνεξέλεγκτον
σ 269 Α 421.- ύποβολή στοιχείων κατατάξεως πα-
ρατηρήσεις ουκ υποδλητέα δι' άνακοπής κατά σ
320 Ε 1548.- άνακοπή δικαστ. πληρεξούσιος δι-
κηγόρος παρασταθείς ως έμπορος ως άνταποκριτής
Έθν. Τραπεζής ου δυνατόν νομιμοποίησης σ 377 Ε
1784.- έπισπεύδων δανειστής υποχρέωσις κατάθε-
σις τίτλων άρνησις άπόδειξις σ 387 Α 509.- ά-
ναγγελία και κατάταξις συζύγου διά προίκα επί
έξαλειφθείση προικώ ή υποθήκη σ 395 Ε 1817.-
δικηγορικοί πλείονες άνακοπή συνεκδικασις αούτε-
λεισις άκαιτήσεως άρμοδιότης σ 402 Α 514.- άνα-
κοπή έκκλητών κανονισμός εξ άμφισβήτησεως εκ
μέγθους άναγγελομένης άκαιτήσεως ή εκ διανευ-
μού ποσού έν άμφισβήτησει θέσεως σ 418 Α 524.-
εκ ποσού άναγγελίας πλείονες δανεισται και όρει-
λέται καταμερισμός σ 478 Ε 802.- άνακοπή μό-
νον παρά συμ/γράφω σ 554 Ε 1997.- άναγγελοθέν-
τες δανεισται άνακοπαί ουκ άγωγαί άνταγωνή
επί δολία άνακοπή και άποζήμιώσι σ 631 Ε 952.-
Πίστις: γνώσις μη κυριότητος μεταβιβάσαντος έν
χρητικησίγ. έλλειψις καλής σ 178 Α 301.- τέχ-
μαρσις έκ τίτλου μη μεταγραφή άδιάφορον σ 509
Ε 833.- καλή επί 30ετούς ή 40ετούς κτητικής π.

ραγραφῆς· στοιχείον· κακὴ· κατοχὴ 30ετῆς ἢ 40ετῆς· ἀποβολή· διεκδ· οὐ χρεία πανηγρ. ἐπικλήσεως συναγωγῇ ἐξ ἀνεπιλήπτου σ 548 Α 43.

Παιδοποιητικόν: γραμματέως τεοι ἐκδόσεως καὶ μὴ υπογραφῆς ἀποφάσεως σ 169 Ε 1120· γραμματέως χρηματιστηρίου· ἐκμαρτύριον· ἔλλειψις χαρ. δ. δημοσ. ὑπαλλήλ. κανονισμ. χρηματιστηρ. σ 216 Ε 1337. - Ἕλληνας προξ. περὶ ἰθαγενείας· πλήρης ἀπόδειξις σ 348 Ε 1608· ἐπιμελητοῦ βασι. χορηγίας· οὐ δημόσιον ἔγγραφον· ἀνώμοτος μαρτυρία· οὐ χρεία λήψεως ὑπ' ὄψιν σ 488 Α 9.

Πλάνη: πρὸς ἀνταπόδειξιν ἐξωδίκου ὁμολογίας σ 243 Α 352. - μὴ ἐκδόσις γεγονότων προκαλεσάντων καὶ συντελεσάντων ἀνάκλησιν σ 236 Ε 864. - περὶ ἀντικείμενον καὶ ἔκτασιν δικαιώματος ἐν ἐκκλητορ. φόρων σ 456 Ε 1889.

Πλαστογραφία: πινακίου· χαρακτῆρ· ἀναίρεσις διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν ἄρθρ. Π. Νόμου· παραπομπή ὑπὸ 'Αρ. Π. σ 536 Α 101 καὶ 579 Α 135. - ἀπόπειρα· μὴ ἴεσις ζητήματος· ἀναίρεσις σ 579 Α 142. - βεβαίωσις καθορισμοῦ χρόνου ὑπὸ ἀναθεωρητικοῦ· καθορισμὸς ὡς πρὸς τινὰς· σύστασις· διαστολὴ εὐθύνης σ 626 Α 157.

Πλειστηριασμός: μετὰ θέσις ἄλλον δῆμον· ἄλλον τόπον αὐτοῦ δῆμου· χρόνος πλειστηριασμοῦ· ἰσχυρισμὸς ἀορίστου· ἀναιτιολόγητον σ 20 Α 179. - αἰτήσεις ἐπιστροφῆς ἐκπλειστ. ληφθέντος πλέον τοῦ ὀφειλομένου· αὐτοτελής· εἰσαγωγὴ δι' ἰδιαιτέρας ἐφέσεως σ 54 Α 195. - ἐπίσπευσις ὑπὸ ἑτέρου δανειστοῦ· ἀγωγή παραδόσεως ἔγγράφων· ἔνστασις εἰκονικ. τίτλων αἰτοῦντος· ὑπαρξίς ἑτέρας περιουσίας ὀφειλέτου σ 143 Ε 746. - ἀνάστολὴ προέδρου· γνωστοπ. συμ/γράφω οἰωδῆποτε μὲσω σ 154 Ε 1107. - περὶ λήψις· κατακυρώσεως· μὴ κατάθεσις ἐκπλειστηριασματος· μὴ καταβολὴ ἐνυποθ. δανειστῇ· συναίνεσις δανειστοῦ· μὴ πράγματι δανειστῆς· ἀκυρότης σ 165 Α 289. - συμφωνία πρὸς ἀποκλεισμὸν συναγωνισμοῦ· ἀθέμιτος αἰτία· αἰσχροτήτης ἀμφοτέρωθεν· ἄρνησις προστασίας· καταβολὴ χρηματ. ποσοῦ· λήψις παρ' ὑπερθεμ. πρὸς ἐχώρησιν δικαιωμάτων του· δόλος· ψυχολογικὴ βία· ἀπειλὴ μελλούσης ζημίας ἐν ἐνασκήσει δικαιώματος· πεποιθὴς δικαστηρίου· ἀντιφατικὴ ἢ ἐπιβοηθητικὴ βάσις σ 170 Ε 792 Π 1316 - ἐνυποθ. δανειστῆς· μὴ κοινος. προγράμματος· ἀγωγή ἀκυρώσεως· προσωπικὴ· ἀπευθυντέα· ἀγωγή ὀφειλέτου ἢ τρίτου σ 172 Ε 793 Π 420. - ἀνακοπὴ κατὰ προγράμματος· κοινοποιητέα· ἀπόρριψις προηγουμ. ἀνακοπῆς περὶ ἀπαρδέκτου· οὐ διεδικασμένον· ἐπαναληπτικὸν πρόγρ. Τραπεζῆς· οὐ περικλείεται προθεσμία· ἱπαράδεκτοι λόγοι· μὴ περιεχόμενοι ἐν τῇ ἀνακοπῇ· ἐνυπόθηκον τραπέζην· μεταβιβάσις τρίτῳ πρὸ ἔγγραφῆς ἐπιταγῆς τραπέζης· τί κοινοποιητέον τρίτῳ· περιγραφὴ ἐν προγράμματι· νόμος τραπέζης· δαπάναι· καταβληθεῖσαι πρὸς βελτίωσιν ἐνυποθήκου· τρίτος διακράτοχος· οὐ παρκατάσχεσις· προσωπ. ἀπαίτησις σ 193 Α 312. - πώλησις ἐν τελωνεῖῳ· ἐκδοχὴ ἐν ἣ εὐρίσκοντο καταστάσεις· βλάβη· μὴ μεταβιβάσις δικαιώματος ἀποζημιώσεως· ἀδιάφορος κυριότης ἐκποιηθέντων σ 201 Α 337. - δανειστέα ἀναγγελ. μέχρι κατακυρώσεως· ἀναγγελθ. μετὰ· τινες προσκλητέοι προσαγαγεῖν ἔγγραφα· προσαγωγὴ μὴ ἀναγγελθ. μέχρι συντάξεως πίνακος κατατάξεως σ 217 Ε 1366. - ὑπερθεμ. μὴ καταβαλὼν πλειστηριασμοῦ· ἐπισπεύδων δανειστῆς· ἐκλεκτικὸν δικαίωμα ἀναπλειστ. ἢ ἐξαναγκ. καταβολῆς γραμματίου· διατυ-

πώσεις ἐκτελέσεως ὑπὲρ ὀφειλέτου καὶ δανειστῶν· οὐ δικαίωμα ὑπερθεματιστοῦ ἐπικαλεσθῆναι ἀκυρότητας· δικαίωμα παρακρ. τιμήματος· παροχὴ ἔγγυθρεως· δεδικασμένον κατ' ὑπερθεματιστοῦ· ἀνεξέλεγκτον σ 229 Α 373. - ὑπερθεματιστῆς· πώλησις ὑπὸ ὠρισμένα ὅρια· ῥήτρα μὴ εὐθύνης δι' ἀνακρίβεια ὁρίων· δόλος· ἀπαλλαγὴ διαφέροντος· οὐ δυνατὴ ἀπαίτησις τιμήματος· παρακράτησις τιμήματος σ 255 Γν. Ν. - τήρησις διατυπώσεων· βεβαίωσις ἐξ ἔγγράφων οὐχὶ ἐκ μνησείας ἐν ἐκδόσει σ 295 Ε 1547. - ἐπίτροπος· συναίνεσις εἰς ἀναβολήν· ἀναγνώρισις ἰσχυρῶν πράξεων ἐκτελέσεως· οὐ χρεία διατυπώσεων· συνέχισις ἀναβληθέντος τρόπου· προσβολὴ συμβολαίου ἀναβολῆς ἐπὶ βλακείᾳ σ 338 Α 476. - ὑπερθεματιστῆς· συμψηφ. ἐκπλειστηριασματος· λήψις περιλήψεως· ἀγωγή παραλείψεως κατοχῆς· ἀνατροπὴ συμψηφισμοῦ πίνακι· δημόσιον συμψηφίσαν· μὴ καταβολὴ ὁπολοίπου μετὰ περιορισμὸν συμψηφιστοῦ· ἀδιάφορος ἰδιότης ὡς θεματοφύλακος σ 346 Ε 926 Π 3071. - ἀνάστολὴ προέδρου· ἄρσις· συνέχισις προφορικῇ κηρύξει· περὶ σσὴ δημοποιήσις· ἐπίδοσις προγραμ. ἐνυποθήκω· ἀδιάφορος περαιτέρω τύχη δικογράφου· ἐξάλειψις ὑποθ. μετὰ πλειστηριασμὸν· μὴ συναίνεσις δανειστῶν καὶ ὀποθηκοφύλακος· προσβολὴ ἐξαλείψεως· ἔλλειψις συμφέροντος σ 363 Ε 937 Π 2779. - ἐνυποθήκων ἀνδρὸς· σύζυγος· δικαίωμα παραστάσεως κατὰ διαδικασίαν ἐκτελέσεως πρὸς ἐξαφάλ. προικὸς· ἀπόφασις διατάσσουσα χωρισμὸν προικὸς σ 395 Ε 1817. - καὶ ἀναπλειστηριασμὸς· στασιασμοὺς κυριότητος· εὐθύνη ὑπερθεματιστοῦ σ 400 'Αλγρ. - καθ' ὅρια· κατάληψις μέρους ὑπὸ τρίτου κυρίου· γνώσις πλειστηριασάντος δανειστοῦ· εὐθύνη ἐπὶ ἐκνήκσει· προγνωστοποιήσις ἀνευθύνου· δόλος σ 410 Ε 965 Π 2055. - αὐτοδικαίᾳ ἀκύρωσις ἐν περιπτώσει καταβολῆς ὀφειλέτου ἐντὸς εἰκοσαήμερου ἀπὸ καταβολῆς ὑπερθεματιστοῦ· ἔγερσις ἀνακοπῶν· ἀνάστολὴ ὑποχρεώσεων ὑπερθεματιστοῦ· ἔναρξις ἀποτελεσμάτων πλειστηρ. καταστροφῇ πλειστηριασθέντος· κίνδυνος· τίμη· Ρωμ. καὶ 'Θθ. νόμ. σ 429 Ε 223. - τελείωσις διὰ κατακυρώσεως· μηκέτι σύνταξις ἐκθέσεως· ἀναβολὴ πράξει προέδρου πρὸ υπογραφῆς σ 450 Α 539. - ἐν τόπῳ ἀκινήτων· ἀρμοδιότης συμβολαιογράφων· ἔδρας εἰρηνοδικείου σ 512 'Αλγρ. - γραμμάτιον διὰ πλειστηριασμοῦ· ἐπιταγὴ ἐπὶ· ἀνακοπὴ ἐπὶ νομῇ τρίτου· οὐκ ἐφαρμογὴ ἀρχῶν ἀγοραπωλησίας· οὐκ ἀπαράιτητος κατοχὴ ὀφειλέτου ἐπὶ πλειστηριασθέντος· ἀνακοπὴ ἐπὶ κυριότητι τρίτου· ἐπαπειλουμένη ἐκνήκσις· παρακράτησις ἐκπλειστηριασματος· παραχώρησις ὑπὸ δημοσίου πλειστηριασθέντος τρίτῳ· ἀμφισβήτησις ταυτότητος· ἰσχυρισμὸς κτήσεως διὰ λ/σμὸν ὀφειλέτου· μὴ μεταβιβάσις καὶ μεταγραφὴ σ 572 Π 557. - παρακώλυσις συναγωνισμοῦ· ἐκμίσθωσις δημοτ. φόρων· δῆμαρχος· χαρακτῆρ· ἀδικήματος σ 626 Α 160, σ 654 Γν. Βίσι. - πλειστηριασμὸς ἐν Κρήτῃ· καταβολὴ ὀφειλέτου ἐντὸς 20ημέρου· αὐτοδικαίᾳ ἀκύρωσις ὑπερθεματιστῆς· 30ῆμερος προθεσμία καταβολῆς· ἀνακοπὴ· ἔναρξις ἀποτελεσμάτων ἀπὸ κατακυρώσεως καὶ καταβολῇ πλειστηριασματος· ἀναπλειστηριασμὸς· ἀγωγή· καταστροφὴ πλειστηριασθέντος· προ-ἀπόρριψις ἀνακοπῆς· κίνδυνος· τίμη σ 662 Ε 223. - προσδιορισμὸς τόπου· πλεῖονα καφείνει σ 664 'Αλγρ.

Πλημμελειοδικεῖον: συγκρότησις· πρόσληψις ἀνακριτοῦ· συγκρότησις ἀνευ· οὐκ ἀκυρότης· σύνθεσις· κώλυμα προπορευομένου· παρουσία αὐτοῦ· οὐκ ἀνάγκη σημειώσεως λόγου· πρόσληψις εἰρηνο-

δικῶν καὶ δικηγόρων ἄνευ διακρίσεως σ 133 Α 168 Γν. Εἰς.

Πληρεξουδιότης : διακοπή δίκης θανάτῳ πληρεξουσίου· ἐκουσία ἐπανάληψις δηλώται νόου σ 198 Α 324.- μετὰ συζήτησιν σ 401 Α 512.- θάνατος ἐντολῶς· μεταβολὴ καταστάσεως καὶ ἱκανότητος πρὸς παράστασιν γάμος· οὐκ ἄρσις· οὐ διακοπὴ σ 557 Ε 14.- πληρεξούσιος· δικαίωμα παραλαμβάνειν ἀγωγὰς· ἐπίδοσις σ 637 Α 96.- παράστασις ἐν πλημμελειᾷ· πληρεξουσίῳ· περιπτώσεις· εἰδική· δημοσίευσις ἀποφάσεως ἐνοχῆς ἀπουσία συνηγόρου· ἔμμεσος βεβαίωσις παρουσίας ἀγορεύσει σ 654 Γν. Εἰς.

Πλοίαρχος : εὐθύνη ἐκ πράξεων· ἀνίσχυρος ἐναντίᾳ συμφωνίᾳ· εὐθύνη ἐκ πράξεων διαμέσου κομιστοῦ 175 Ε 796, Π 2768.- ἐνάσκησις ἀγωγῶν διὰ βλάβας πλοίου σ 210 Α 343.- χύσις ἐμπορευμάτων· παράλειψις αἰτήσεως κανονισμοῦ ἀδελφίας παρὰ πληρωμὴ δλοκλ. ἀσφαλισθεῖσης ἀξίας· ἀγωγή ἀσφαλιστοῦ· οὐ στοιχείον· ἀξίας πλοίου καὶ ἄλλων ἐμπορευμάτων καὶ ναύλου· ἀντένστασις· κανονισμὸς ἀδελφίας σ 295 Ε 1559.- εὐθύνη ἐκ πράξεων πλοίαρχου· βαρὺ ἑλαφρὸν πταίσμα· συμφωνία ἀπαλλαγῆς· ἀποδοχὴ ἄνευ διακρίσεως· ἀναίρεσις σ 546 Α 38.

Πλοῖον : ἀποστολὴ σταφιδοκ. διὰ θαλάσσης· ὑπόδειξις τρόπου ἀποστολῆς· βραδεία ἀποστολὴ· εὐθύνη· ἑλλειψίς διαμαρτυρήσεως· παραλαβὴ· ναυλο-συμφωνητικόν· ὅρος ἀπαλλαγῆς πάσης εὐθύνης· εὐθύνη πράξεων πλοίαρχου· ἀνίσχυρος ἐναντίᾳ συμφωνίᾳ· εὐθύνη ἐκ πράξεων διαμέσου κομιστοῦ· ἀποζημιώσεις οὐκ ὑπὲρ τὸ διπλάσιον ἐν ναυλώσει σ 175 Ε 796 Π 2768.- αὐτόδουλός διάλυσις ναυλώσεως· πληρωμὴ ἡμίσεως ναύλου· ἀθέτησις· διάλυσις ἐξ ἀθετήσεως ὁρου· μὴ ἔγκυρος παροχὴ πλοίου· ὑπαιτιότης· κύριος πλοῦς· προκαταρκτικός· μεταίωσις κυρίου· ἐπιστροφή ναύλου σ 181 Α 306.- συντηρητ. κατάσχεσις· οὐ παρακώλ. χρήσεως· λιμενάρχης· παράνομος ἄρνησις ἐκδόσεως ἀποδημητηρίων σ 198 Α 326.- βλάβη· πλοίαρχος· ἐνάσκησις ἀγωγῶν σ 210 Α 343.- ἀγωγή περὶ παραδόσεως φορτίου· προβολὴ ἀπαρἀδέκτου ἐπὶ μὴ διαμαρτυρίᾳ καὶ ἑτέρῃ καὶ ἀγωγῆς ἐντὸς μηνός· παραγραφὴ ἐνιαύσιος· μὴ πρότασις κατὰ πρώτην συζήτησιν· ἰσχυρισμὸς μεταγενεστ. προτάσεως· βέρος ἀποδείξεως· προαπόδειξις· περιστάσεις· ἀποταλέσματα· ἰσχυρισμὸς ἀποκρούσεως μεταγενεστ. προτάσεως παραγραφῆς· βέρος ἀποδείξεως σ 266 Ε 1444.- ἀσφάλεια φορτίου· ἀγωγή πρὸς καταβολὴν ἀσφαλισθέντος· κοινοποίησ. ἐγγράφων φορτώσεως καὶ ἀπωλείας· ἀποδ. μέτα σ 267 Ε 1445.- σύγκρουσις ἀτμοπλοίου πρὸς ἱστιοφόρον μὲ ἀνημμένους φανούς· ὑπαιτιότης ἀτμοπλοίου σ 441 Ε 1866.- κτήσις κυριότητος· διατυπώσεις· πώλησις ἄνευ διατυπώσεων· τρίτοι σ 465 Α 543.- κτήσις κυριότη. ἐν ἀλλοδαπῇ ναυπηγουμένου σ 488 Ε 1945.- σύγκρουσις· ὑπαιτιότης ἐκ προαποδείξεως καὶ δεδικασμένου· ἑλλειψίς ὑπαιτιότη. ἐξ ἐρεύνης ἐτέρας ἀγωγῆς· ἐκθέσεις ἐξομολογ. πληρωμάτων πραγματογνωμοσύνη ἐν ποιν. δίκῃ· δικαστικὰ τεκμήρια· μὴ προηγ. ἀπόφασις· δεδικασμένον ποιν. ἀποφάσεως· τρίτα πρόσωπα· ἔκτασις σ 499 Α 15.

Ποινὴ : συνεργὸς σ 7 Α 115.- πειθαρχικὴ· χαρακτηρισμὸς γνώμης πρὸ ἀπάτης ἀσύγγν. παραδρομῇ σ 41 Α 138.- βραδύτης ἐκδόσεως ἀποφάσεως ἐπὶ ἀντιρρήσεων· μὴ ἀπόφασιν κρατήσεως ἢ μὴ παράβασις καθήκοντος αὐτ.- συγγώνουσιν· ἐπιβολὴ βαρύτερας· χάρις· συνέπειαι στερήσεως

πολιτ. δικαιωμάτων σ 118 Α 155 Γν. Εἰς.- συνεργοῖς ζωοκλοπῆς σ 121 Α 156.- τρίτη διάπραξις ληστείας σ 121 Α 161.- ἐπιβλητέα ἐπὶ φόνου μετὰ μετρίας συγχύσεως σ 134 Α 169 Γν. Εἰς.- πειθαρχικὴ· ἐπὶ διπλῇ χρήσει χαρτοσ. σ 194 Α 313.- διαβάθμισις κατὰ συνεργῶν ἐκ κυρίας προθέσεως αὐτουργοῦ σ 234 Α 8.- κατὰ νόμον ἐκδόσεως καὶ ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως· ἐπιεικτέρορ νόμος· ἀναδρομ. δύναμις· ἀπόλυσις ἀγοφυλάκων· προηγουμένη πρότασις ἀστυνομίου· κατάργησις διὰ νεωτ. νόμου· παράβασις καθήκοντος· ἑλλειψίς προτάσεως ἀστυνομίου· οὐ ἀξιοποιον σ 249 Α 18.- ἐπιβολὴ ποιν. ἀποπείρας· ποινὴ τεταλεσμένου κακούργηματος· μείωσις μιᾶς ἡμέρας σ 407 Α 61. ποινὴ μετ' ἐπιβαρυντικῆς αἰτίας· μὴ βεβαίωσις ἐν τῇ ἀποφάσει· ἀναίρεσις σ 423 Α 66.- μετρίασις βασ. χάριτι· ἀφαίρεσις προφυλακίσεως σ 452 Α 75 Γν. Εἰς.- ἡθικὸς αὐτουργός· ἐπιβολὴ τῆς αὐτῆς τῷ φυσικῷ αὐξήσει ἢ μείωσις· προσωπικαὶ περιστάσεις σ 567 Α 112.- ἐπιμέτρησις ἐπὶ καταδίκῃ πολλῶν ἀδικημάτων· ἀναίρεσις τελευταίας· μείωσις ὑπὸ Α. Πάγου σ 568 Α 116.- ἐπιμέτρησις· μὴ βεβαίωσις ἐπιβαρυντ. περιπτώσεως· ἀναίρεσις· μείωσις σ 579 Α 128.- ἐνόχῳ πολλῶν ἀξιοποιῶν πράξεων· βαρύτερα τιμωρουμένη· λοιπαὶ ἐπιβαρυντικαὶ αἰτίαι· συνεργῶ· μὴ προσδιορισμὸς ποινῆς αὐτουργοῦ σ 586 Α 144 Γν. Εἰς.- παρακόλουθος· μὴ δεκτικὴ μειώσεως ἐκ τοῦ νόμου· ἐπιβολὴ συνέργου αὐτ.- χρήματικὴ ἐπὶ ἀπαγορεύσει ἐπιχειρήσεως πράξεως· ἔμμεσος ὁρισμὸς τιμῆς σ 595 Α 66.

Πραγματογνωμοσύνη : ἐν διανομῇ· ἐκθέσεις· ἐπικύρωσις· ἐριστικότης σ 162 Α 282.- διορισμὸς πραγματογ. ἐν ρυμοτομίᾳ· ὅρισις· μὴ ἐμφάνισις ἐντὸς προθεσμίας· ἀντικατάστασις ὑπὸ διοικ. ἀγωγῆς· πενήθερος προθεσμία πρὸς διορισμόν· οὐκ ἀνατρεπτικὴ σ 163 Α 285.- διαφωνία πραγματογνωμόνων· σύνταξις δύο ἐκθέσεων σύμπραξις· οὐκ ἀκυρότης σ 209 Α 341.- ἀπόφασις ὑπογεγραμμένη λήψιν ὑπ' ὅψιν μαρτυρ. καταθέσεων σ 315 Ε 1599.- προσβολὴ κύρους· οὐ παρ' Ἀρ. Πάγου· ἐκτίμησης χρόνου προσδιορισμοῦ· μὴ ἀμφιβ. μεταφράσεως ἐκθέσεως· ἐκτίμησης περιεχομένου· ἀναξέλεγκτος σ 324 Α 472.- περὶ συμφωνίου ἐργολαβίας ἐκταλέσεως ἔργων· ἐξεύρεσις ἑλλείψεων· καὶ ἀξίας αὐτῶν· ἀξία ἄνευ ἑλλείψεων· οὐκ ἀντιφατικὴ· παράστασις διαδίκου κατ' ἐνέργειαν προβολῇ ἀκαταλλήλου πραγματογνωμόνων· στενὴ φιλία σ 325 Α 473.- ὅρισις μὴ ἰδιαζούσης ἐμπειρίας κλ.· λήψις ὑπ' ὅψιν γνωμοδοτήσεως· ἀδιάφοροι ἀκυρότητες σ 340 Α 485.- κλήσις πρὸς παράστασιν ὁρκίσσεως· μὴ κλήσις πρὸς διεξαγωγὴν· ἀκυρότης σ 348 Ε 632.- ἐκκαθαρ. δικαιωμάτων πραγματογνωμόνων· ἀρμυδιότης προέδρου σ 362 Ε 1778.- πρὸς ἐκτίμησην ἀπωλείας γηπέδου ἐκ ρυμοτομίας· ἀμφιβολία περὶ μέτρου σ 407 Ε 1831.- πρὸς ἀπόδειξιν γνησιότη. ὑπογραφῆς· ἀποδεικ. δύναμις σ 427 Ε 1857.- κώλυμα· ὁμολογία ἀπουσίας· πραγματογνώμονες· περιττὴ κλήτευσις· ἀντικατάστασις ὑπὸ εἰσηγητοῦ σ 474 Ε 1933.- ἐν ποιν. δίκῃ· τεκμήριον ἐν πολιτικῇ σ 499 Α 15.- ἀνέφικτον ἐκ παρελεύσεως χρόνου σ 570 Ε 2005.- ἐπὶ ρυμοτομίᾳ· χρόνος κανονισμοῦ ἀξίας· ἀκύρωσις οὐ προσδιορισμὸς ὑπὸ δικαστηρίου· ἑλλειψίς προδικασίας σ 587 Ε 2025.- πρὸς ἀπόδειξιν μεσοτοίχου σ 620 Α 82.- λήψις ὑπ' ὅψιν ἐν συνόλῳ σ 636 Α 92.

Πρακτικὰ : ἑλλειψίς ὑπογραφῶν· ἀνάγκη· οὐκ ἀναίρεσις σ 248 Α 13.- βεβαίωσις μὴ συνεδριάσεως σ 399 Α 496.- ἐτραλ. ἀναγραφή ἡμερομηνίας δια-

πράξεως ἀδικήματος· γραφικὸν λάθος σ 534 Α 100. - βεβαίωσις πραττομένων ἐν ἀκροατηρίῳ· οὐ δι' ἐκδόσεως σ 595 Α 66.

Προανάκρισις : ἐντοχὸς βεβαίωσις τῆς κατὰ προανάκρισιν καταθέσεως σ 533 Α 97 Γν. Εἰς.

Προδιαδωμός : ἀξιωματικοῦ μὴ δοκίμιος ὄρκος στρατιώτου· οὐκ ἐπαναληπτικός σ 26 Ε 969 - ἀξιωματικῶν Διάταγμα· καταχώρισις ἐν Ἐφ. Κυβ. πρὸ ἐκτελέσεως σ 2 Α 156. - ὑπαξιωματ' ἀνθυπαπισταῖς· ἐξ ἡμισείας κατ' ἀρχαιοτ. καὶ ἱκανότητα· ἀνθυπαστ. εἰς ἀνθυπολογ. πρὸ τοῦ Ν. ΓΛΑ' κατ' ἀρχαιοτ. μετὰ ΓΛΑ' ἐξ ἡμισείας κατ' ἀρχαιοτ. καὶ ἱκανότητα· οὐ κεκτημένον δικαίωμα ἐκ προηγούμενου πίνακος σ 41 Ε 1004. - παραβίασις νόμου στρατιωτικῶν· προϋπόθεσις νομίμου ἐνεργείας ὑπουργοῦ· ἔλεγχος δικαστηρίων σ 161 Α 276. - παραγρ. παραβιάσεως νόμου· ἀλληλοδιάδοχοι· προσβολὴ δικαίωμ. διὰ πρῶτου· δεύτερος κατ' ἐκλογὴν· ἐναρξὶς παραγραφῆς σ 245 Α 400. - κατ' ἐκλογὴν κατωτέρων ἀξιωματικῶν μὴ συμπληρώσεως προδικαστ. τριᾶδος μὴ ὑποχρέωσις πληρώσεως χηρευουσῶν θέσεων· διακριτικὴ ἐξουσία ὑπουργοῦ· οὐ δικαίωμα ἀποζημιώσεως σ 345 Ε 1738. - ἐν ἀποστρατεύσει· ἀρχιτεχνίτης· σύνταξις ἀνωτέρα κατὰ δύο βαθμοὺς· οὐκ ἀπολαβὴ ἀμέσως ἀνωτέρου βαθμοῦ καὶ συντάξεως· 8ετῆς ὑπηρεσία σ 345 Ε 1739. - πίναξ ὑποψηφίων· πρότασις Γεν. Διοικητοῦ· δικαίωμα ὑπουργοῦ· ἔκτασις σ 531 Α 24.

Πρόεδρος : ἐκκαθάρισις δικαιωμάτων πραγματογνομῶν· ἀρμοδιότης σ 362 Ε 1778. - δικαίωμα διακοπῆς συνεδριάσεως σ 468 Α 81, Γν. Εἰς. - διεύθυνσις συνεδριάσεως· δόσις καὶ ἀφαίρεσις λόγου· προσφυγὴ δικαστηρίου· ἔλλειψις ἀκροάσεως περιστάσεις σ 470 Α 81 Γν. Εἰς. - χορήγησις ἀδείας κατασχέσεως ἄνευ ἰγγυήσεως· οὐ δυνατὴ ἐπιβολὴ ἐπὶ μεταγενεστέροις γεγονόσιν· ἀρμοδ. δικαστηρίου σ 522 Ε 1485.

Προθεσμία : σ 216 Ε 1338. - περὶ τὰς κλήσεις περὶ πλημμελημάτων· περιπτώσεις ἀναιρέσεως σ 251 Α 28. - διαδίκαιοι κατοικοῦντες ἐν αὐτῷ τόπῳ ἐκτός ἔδρας δικαστηρίου ἀνακοπῇ· παρέκτασις σ 252 Ε 876. - ἐφέσεως κατ' ἀποφάσ. ἐπὶ διεκδικητ. ἀγωγῆς μετὰ κατάσχεσιν σ 253 Ε 1347. - πώλησις ὑπὸ· προσφορά μετὰ ἀπόκρουσις σ 270 Π 2227. - κλήσεως πρὸς διεξαγωγὴν ἀποδείξεων· ἐπέκτ. ἐξ ἀποστάσεως· ἀκύρωσις διεξαγωγῆς· αἵτησις ἐκ νέου ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων· πότε σ 294 Ε 1546. - κατοικία διαδίκων καὶ μαρτύρ. ἐν αὐτῷ τόπῳ· κατοικία μαρτύρων τινῶν ἐν ἄλλῳ τόπῳ· παράτασις σ 295 Ε 1558. - ἀναιρέσεως ποινικῆς ἀποφάσεως· συνυπολογ. ἡμέρας ἐκδόσεως σ 357 Α 43. - ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεως ἀνεκκλήτου· ἀδιάφορος ἐνέργεια ἐφέσεως λόγῳ ἀναρμοδιότητος σ 402 Α 544. - ἀνακοπῆς· κατοικία ἐν αὐτῷ τόπῳ· παρέκτ. ἐξ ἀποστ. ἔδρας δικαστηρίου σ 428 Ε 964. - ἀνακοπῆς κατὰ δηλώσεως τρίτου· 309ῆμερος· μὴ ὑπολογ. ἡμέρας δηλώσεως σ 454 Ε 1875. - κατοικία ἐν αὐτῷ τόπῳ· κλήσις ἐνεργείας ἐνώπιον ἐτέρου δικαστηρίου· ἀδιάφορος κατοικία ἀντικλήτου· παρέκτασις σ 489 Ε 1946. - κοινοποιήσις ἀποδοχῆς ὁρκου ἐν δικαιοταίῃ· ἐναρξὶς· προθεσμίας δόσεως σ 496 Ε 1003. - ἀναιρέσεως· ἀποφάσις ἐφετείου· ἐπικυρωτικὴ ὁριστικῆς ὑπὸ ὅρκον· κοινοποιήσις· μὴ κοινοπ. πρακτ. ὁρκωδωσίας· ἐναρξὶς σ 533 Α 33. - ἀνακοπῆς· ἐρήμην δικασθεῖς· κατοικία ἐν ἔδρῃ ἢ διορισμὸς ἀντικλήτου· ἀλλαγῶν μὴ διορισμὸς ἀντικλήτου· διορισμὸς ἀντικλήτου ἀνακοπτομένου· περιπτώσεις ἐπεκτάσεως σ 556 Ε 214. -

διαμονὴ ἐν ἄλλῳ τόπῳ· παρέκτασις σ 597 Α 72. - ὁρκωδωσίας· παραίτ. ἀπὸ ἐφέσεως· ἐναρξὶς ἀπὸ κοινοποιήσεως πρακτικοῦ σ 605 Ε 913. - αἰτ. ἀναιρέσεως· διαφορὰ κατοικίας πλημμελοῦσιν· ἀναιρεσιβλήτος· παρέκτασις σ 3 Α 162. - κλήσεως διαδίκων, μαρτύρων· γνωστοποιήσεως μαρτύρων· παρέκτ. ἀποστάσει σ 17 Α 166. - ἀναιρέσεως βουλευμάτων· ἀφετηρία ἐνάρξεως σ 26 Α 131. - δι' ἀγν. διαμόνης σ 48 Ἀλγρ. - πράξεως προτιμήσεως· ἐναρξὶς σ 50 Α 191. - αἵτησις παρατάσεως ἐκπρόθεσμος· οὐ κώλυμα συζητήσεως οὐσίας· τελευταία ἡμέρα ἀποδείξεων· κοινοπ. μέχρι 6 ὥρας σ 94 Ε 618. - ἐφέσεως ἐν δίκῃ ἀνακοπῆς κατασχέσεως Δημοσίου σ 147 Α 269. - ἀναιρέσεως παρεμπιπτ. σὺν ὁριστικῇ· ἐναρξὶς σ 161 Α 276. - πρὸς διορισμὸν πραγματογνώμονος ἐν ρυμοτομίᾳ· πενήθμερος· οὐκ ἀνατρεπτικὴ σ 163 Α 285. - ἀναγωγῆς κατ' ὀπισθογράφων συνιματικῆς σ 165 Α 291. - τροπὴ προσημ. εἰς ὑποθήκην· παρέλκεσις προθεσμίας τελεσιδικίας· ἀπόστασις σ 184 Ε 311. - δίκη πτωχεύσεως· νόμιμος· παράτασις· μὴ ἀποδοχὴ· συντόμευσις κλήσει σ 186 Ε 1128. - ἐνάγων ἐν ἀλλοδαπῇ· οὐ παρέκτασις σ 208 Ἀλγρ. - κοινοποιήσις ἀγνώστου διαμονῆς αὐτ.· διεκδίκησις τρίτου· ἐν κατασχέσει· ἐφ' ἡς 10ῆμερος σ 209 Α 378. - ἀνακοπῆς· ἐρήμην δικασθεῖς· μὴ κατοικία ἐν ἔδρᾳ· διορ. ἀντικλήτου· ἐπέκτασις· ἐπίδοσις ἀντικλήτῳ διαδίκῳ σ 211 Α 345. - ἀγωγῶν ὀπισθογράφου κατὰ προηγούμενων· περιπτώσεις ἐπεκτάσεως σ 215 Α 360. - ἀνακοπῆς· διορισμὸς ἢ μὴ ἀντικλήτου· κοινοπ. ἐρήμην ἀποφάσεως διαδίκῳ ἢ ἀντικλήτῳ· αἵτησις παρατάσεως· ἀπόρριψις ὡς ἐκπρόθεσμος καὶ ἀδασίμου· ἐπάρκεια θατέρου ἐρείσματος σ 618 Α 78. - ἀπαίτησις ὑπὸ· ἐναρξὶς παραγραφῆς σ 624 Α 85. - κατοικία διαδίκου ἀναφόρου τόπου· ἀνωτέρα ἀπόστασις· ἐπέκτασις· διορισμὸς ἀντικλήτων· κοινοπ. ἀποφάσεως ἀντικλήτῳ· οὐ παρέκτασις· προθεσμία ἐφέσεως σ 641 Ε 82. - αἵτησις παρατάσεως καὶ ἀντικατάστασις εἰσηγητοῦ· δικαιοδοσία προέδρου ἐν Κρήτῃ σ 647 Ε 17. - ἀναιρέσεως ποιν. ἀποφάσεως πενήθμερος· παράστασις πλημμελοῦσιν· εἰδικὴ ἐντολὴ· οὐ προσθήκη ἀποστάσεως σ 653 Α 159 Γν. Εἰς. μὴ τήρησις προθεσμιῶν κλήσεων ἐν Πλημμελειοδικείῳ· ἐρήμην δίκῃ σ 653 Γν. Εἰς.

Προίξ : προίκις ὑπὸ γυναικός· οὐκ ἀνάδοχῃ σ 28 Ε 582. - χωρισμὸς προικῶν· σύζυγος· δικαστ. παράστασις ὑπὲρ προικός· νομιμοποιήσις· συμφωνία μὴ ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἀσφαλιστικῆς προικός· ἐξάλειψις ἐγγεγραμμ. συναινέσει συζύγου· ἀκυρότης· μεταθέσις ἐγγραφῆς ἐπ' ἄλλων κτημάτων· ὄρκος περὶ ἀξίας ἀλλαγέντος σ 86 Α 227. - προσβολὴ συστάσεως πτωχευτάσεως ἑταίρ. ὑπὸ προικοδότου· προθεσμία καὶ ἐνδ. μέσα εὐεργέτημα ἀπορίας· προσωπικότης ἀνάδοχῃ· χρέους ὑπὸ ἑταιρίας· ἀνανέωσις σ 92 Ε 1034. - μὴ παρασχεθεῖσα· ἀγωγὴ κληρονομ. γυναικός· ὑποσχεθέντες· σύζυγος ἀμελήτας εἰσποῶν· Ἴον. Κώδιξ· παραγραφὴ· δικαιοπ. δι' ἐγγραφῆς ὑποθήκης ὑπὲρ δικαιοῦχων· κληρονόμοι ἀρχικοῦ ὀφειλέτου· τόκοι προικός· ἐναρξὶς· παραγραφὴ 10ετῆς· διακοπὴ καταβολαῖς· ἀναγνώρισις πατρ. ἐνδ. ὁμοδίκου· οὐ διακόπτεται πρὸς ἄλλους σ 96 Ε 625. - συνεισφορά ἐν κληρονομίᾳ· ἔθιμον σ 137 Ε 1068. - ἀγωγὴ ἀποδόσεως ἀξίας προικὸς ἢ αὐτουσίαν προικῶν· οὐ διεκδικητικὴ· ἐπιλογὴ ἀνδρὸς ἢ κληρονόμων· νόμος μεταγραφῆς· ἀπαγορεύσις διεκδικ. διατετιμ. ἀκινήτων· σύστασις προικὸς δι' ἐκχωρήσεως ἀπαιτήσεως· ἀπόδοσις τιμῆματος· κληρονόμοι ὑποχρέου· εὐθύνη· δόλος ἢ ἀμέλεια σ

153 E 1001.- μὴ ἐκ πατρικῆς περιουσίας· ἐξωτική· εὐεργετήματα εὐπορίας· μήτηρ· λύσις γάμου θανάτῳ γυναικός· δικαίωμα συζύγου παροχῆς υποσχεθείσης προικός· ιδιότης μετὰ λύσιν γάμου· ὑπὸ τέκνων· ἐνστάσις ἐλλείψεως ἐπαρκούς ἀσφαλείας ὑποθήκη σ 157 E 754 Π 456.- αὐτοπρός. παράστασις γυναικός· κίνδυνος προικός· ἐξάλειψις προικ. ὑποθήκης· δόλος σ 172 E 793 Π 420. - παραχώρησις ἀκινήτου πρὸς ἀντικατάστασιν κινήτης χρηματικῆς προικός· ὅρος ἐπανόδου προικοκληπῆ μετὰ διάλυσιν γάμου καὶ πληρωμὴν διατιμῆσεως ἀπαγόρευσις διαθέσεως ὑπὸ συζύγου· παρέλκουσα ρήτρα περὶ διατετιμημένου· ἀμφιβολία περὶ προικός· διεκδίκησις συζύγου ὀφειλέτου σ 219 E 853 Π 105.- δωρεὰ πρὸς προίκισιν· χαρακτηριστ. ἐκνήχισις ὑποθηκικά βάσει· εὐθύναι σ 220 E 861 Π 1236. - χωρισμός· ἐκχώρησις εἰς συμψηφισμὸν προικῶς ἀπαιτήσεως σ 230 A 376. - χωρισμός κτημάτων· ἐνέσκησις ἀγωγῶν παρὰ συζύγου· ἀπαγόρευσις ἔκτουσας ἀκαλλοτριώσεως ἀκινήτου προικῶς ἀδιατιμῆτου· ἀναγκ. ἐκποίησις ἐπὶ φόροις οἰκοδομῶν· διχογνωμία τιμῆ. Α. Πάγου σ 274 A 425. - κρίσις περὶ ἀπορίκου· ἀνεξέλεγκτος ὑπὸ Ἀρ. Π. σ 341 A 485.- συνομολογία ἐν προικοσυμβολαίῳ ἰσοβίου κατοικίας συζύγων ἐν προικῶ· οὐκ ἀναγκαῖα παράστασις τῆς συζύγου ἐν τῇ συμβολαίῳ σ 354 A 489.- σύστασις ὑπὸ δικαστηρίου κατ' Ἴον. Κώδικα· ποσόν· εἶδος· τόκοι· ποσοστὲν· ἐπικαρπία σ 379 E 943. - ὑποθήκη πρὸς ἐξασφάλισιν· συμφωνία μὴ ἐγγραφῆς ἢ ἐξαλείψεως· ἀνίσχυρον σ 395 E 1817.- δικαίωμα συζύγου παραστάσεως ἐν ἐκτελέσει πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς αὐτ.- διεκδίκησις προικῶν ἀνταλλαγέντων· προσβολὴ ἀνταλλαγῆς ἐπὶ εἰκοτικότητι· παραδοχὴ ἐκ τεκμηρίου ἀναγγελίας εἰς πένταξι δι' ὁλόκληρον προίκαν· μὴ διάταξις ἀποδείξεως σ 421 A 531.- διατετιμημ. λόγῳ πωλήσεως· ὑποχρέωσις διαθέσεως μέρους τιμῆματος πρὸς σύστασιν ἀδιατιμῆτου· λύσις γάμου· ἀνεφάρμοστον· ἐπιστροφή διατιμῆσεως τέκνοις· διεκδίκησις σωζομένων διατετιμημένων· κατάρρησις· Νόμ. Μεταγρ. σ 461 Γ. Ν. - ἀπόδοσις συνεστῶτος γάμου· πένια· διατροφή συζύγων καὶ τέκνων σ 487 A 4.- καρποὶ προικῶς διαρκ. γάμου κατ' Ἴον. Κώδικα· ἀπαίτησις μετὰ λύσιν γάμου· προσήκουσα ἀγωγή σ 572 E 3.- πρόσδιορ. ἀξίας ἐν προικοσυμφώνῳ· χαρτόσημον· ἀνταλλαγῇ· ἀπόδειξις σ 589 E 2036. - προικῶς διατετιμημένα· ἀπόδοσις ἀξίας· δικαίωμα ἀποδόσεως αὐτοῦσιν· οὐχ ὑποχρέωσις καὶ ἐξαναγκαστὸν σ 603 E 2044.- ἀδιατιμῆτος δικαίωμα συζύγου· διαθέσις ὑπὸ συζύγου μετὰ λύσιν γάμου· αἰτία θανάτου δωρεὰ σ 605 E 912.- προικῶν· θάνατος συζύγου· μὴ ἀπόδοσις συζύγῳ· συνέχεαι δικῆς ἀρνητικῆς δουλείας σ 620 A 82.- ἀδιατιμῆτος· κυριότης συζύγου· περιορισμοί· ἐκτέλεισις· ἀνακοπὴ συζύγου· προίκισις ἀνηλίκου ὑπὸ ἐπιτρόπου· σύστασις ἐδιατιμῆτου· μὴ τήρησις διατυπώσεων· σχετικὴ ἀκυρότης σ 622 A 84. - ἀνταλλαγῇ· ζημία συζύγου· βάρος ἀποδείξεως αὐτ.- ἀνταλλαγῇ· ἀζημία γυναικός· βάρος ἀποδείξεως πραγματεγνωμοσύνη δι' ἔκτασιν σ 623 A 84. - προίκισις ἀδιατιμῆτου ἄλλοτρίου· ἐκνήχισις· ἀγωγή σ 631 E 946.

Προίκισις : θυγατέρων ἀγωνιστῶν διὰ γαιῶν· δικαίωμα ἐκλογῆς Δημοσίῳ περιττός προσδίου γαιῶν· οὐκ ἀπαρίσκειον ἀγωγῆς σ 217 E 1378.

Πρόκλινσις : εἰς ἀγωγὴν ἔγερσις ἀγωγῆς μετὰ 30 ἡμερῶν προθεσμίας· μὴ κήρυξις δικαίωματος ἀπεσβεσμένου· προσβολὴ ἀνατρεπτικῶν λόγων κατὰ προ-

κλήσεως· κακὴ περιγραφή ἐπιδικίου· μὴ ἀναφορὰ κατοχῆς σ 327 E 1685.-

Προνόμιον : καθυστεροῦντες φόροι· ἐνεστὸς ἔτος. προηγούμενα δύο· ἀφετηρία σ 203 E 843 Π 2455.- ἐκμισθωτοῦ ἐπὶ ἐκπλειστηρ. εἰσχομισθέντων· ὅροι εἰσαγωγῆς καὶ παραμονῆς· εἰσχομισθέντα ἐν αὐτῇ μισθῶ· ἐπέκτασις ἐπὶ ἄλλοτρίων· ἀδιάφορος καλὴ πίστις κυρίου εἰσχομισθέντων· μηχανήματα βιομηχ. καταστήματος· οὐκ ἐργαλεία· ἐνστάσις ὑπὲρ χειροτέχνου οὐ πωλητοῦ ἐργαλείων σ 306 A 459.

Πρόξενος : προσαγωγή ἐνώπιον προξ. ἀρχῆς ἐγγράφων ἐγχαίρου ἢ ξένης ἄλλοδ. ἀρχῆς· χαρτοσημάνσις· περιπτώσεις σ 194 A 417 - δίκη ἐνώπιον προξ. δικαστηρίου· πᾶσιν ἀνεκκλήτου αὐτοδικαίᾳ ἀνατροπῇ· δικαιοδοσία εἰρηνοδίκου· λόγοι ἀναίρεσεως σ 355 A 492.- γενικὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· ἀνακληρωταί· καθήκοντα εἰσαγγελέως· παραλαβὴ ὡς πειστηρίων· οὐ χώρα ἀγωγῇ κατὰ Δημοσίῳ κακοδικαίᾳ· δόλος· ἀσύγγνωστος ἀμέλεια σ 598 A 73.

Προδικήλινσις : ὑποχρέωσις εἰς ἀποζημίωσιν· δημοδικία σ 175 E 796 Π 2768.- ἐκμισθωτοῦ ἐν ἀνακοπῇ ἐπιταγῆς ἀποφάσεως ἐπιδιχαζούσης νομῆν σ 241 A 389.- δικαιοῦμενος τριτανάκοπῃ· μὴ ἐμφάνισις· μὴ ἀπαγγελία συνεπειῶν· οὐκ ἐπὶ κλήσει ὑπὸ ἀντιδίκου προσεπικαλέσαντος σ 244 A 396. - κατὰ Δημοσίῳ ἐν μισθώσει σχολείου· βάσις κυρίας ἀγωγῆς σ 28 E 1549 - πότε κοινοποιητέα σ 398 E 958 - μὴ κοινοπ. ἀποφάσεως διαταξ. ἀποδείξεις προσεπικληθέντι· μὴ κλήσις· προσθέτως παρεμβάσεως ἀντιδίκου ἀποδεικνύοντος σ 505 E 1954.

Προδηνειώσις : τροπὴ ὑποθήκην τῇ τελεσιδικίᾳ ἀποφάσει ἐφεταίῳ· βραδύτης ὑπογραφῆς· πιστοποιητ. γραμματικῶς σ 20 A 180.- συμβολαίῳ σ 48 Ἀλγρ.- μὴ καταβολὴ τιμῆμ. μέχρις ἐξαλείψεως· ἄρσις· τόκοι σ 164 A 287. - ἐγγραφή· μὴ μνεῖα ἐγγράφων ἀπαιτήσεως· οὐκ ἀκυρότης· ἐκδοχὴ ἐγγραφῆς ἡμερομηνίας ἄλλοις τῆς ἐν προτάσεσιν· ἀναίρεσις σ 179 A 303. - τροπὴ εἰς ὑποθήκην· παρέλκουσις προθεσμίας πρὸς τελεσιδικίαν ἀπόστασις· μὴ ὀρισμός σ 184 A 311.- ἀποφάσεις προσδιορ. εἰκαζόμενον ἔλλειμα· λογοδοσία· οὐ τίτλος ἐγγραφῆς σ 149 A 329.- βάσις ἀγωγῆς· ἐξάλειψις· δημιουργία βάσεως ἀκυρώσεως σ 199 A 331.- τροπὴ ὑποθήκην συμβιβασμῷ· προγενεστέρᾳ ἐγγραφῆς ὑποθήκης σ 320 E 1546. - ἀποφάσις ἐρήμην ἀνακοπῇ· ἐπέλυσις ἀποφάσεως ἐξαφανισμένης ἐρήμην· παραίτησις ἀνακοπῆς· ἐπαναφορὰ ἐρήμην ἐν ἰσχύϊ· οὐ τελεσιδικίος ἀνευ κοινοποιήσεως ἢ παραίτησεως ἐφέσεως· τροπὴ εἰς ὑποθήκην· προθεσμία σ 379 E 940.- ἐπὶ ἀγορασθέντος ἀναστολὴ καταβολῆς τιμῆματος· ἄρσις· ἐναρξίς τόκων ἀπὸ γνώσεως ἄρσεως σ 387 A 507.

Προδκύρωσις : ἐν ρυμοτομίᾳ· ἐναρξίς παραγραφῆς· ἀπὸ ἐκτιμῆσεως καὶ κηρύξε. ἐκτελεστῆς ἐκδόσεως πραγματοποιημένων· ἀμοιβαία προσκύρωσις· οὐκ ἀναγκαῖα σύγχρονος ἐκτίμησις σ 624 A 85.

Πρόδοσις : εὐθύνῃ ἐκ παρανόμ. πράξεων ἀντιπροσ. νομικῶν προσώπων· δόλος· πλουτισμός· οὐκ ἐκ προστήσεως σ 117 A 253. - σιδηροδρ. ἐταιρία· κλειδοῦχος· παράλειψις· παιδιὰ· ἀμέλεια ὑπηρεσίας· βλάβη ἀνθρώπου· γεγονὸς ἀμελείας ἐκλογῆς· καταδίκη ὑπὸ πλημμελειοδικείου· οὐ δεδικασμένον ἀστυκῆς εὐθύνῃς ἐταιρίας· ἀπόδειξις διαχείρις. ἐμπιστευθείσης ὑπηρεσίας· προσθήκη ἀμελοῦς ἐπιτηρήσεως διὰ προτάσεων· μεταβολὴ βάσεως σ 138 E 717 Π 225. - παράνομοι πράξεις στυνομίας· Δημοσίον σ 178 A 298. - ἐπὶ παρανόμου εἰσπράξεων λιμὲν. φόρων σ 178 A 299.- ἐταιρίᾳ σιδηροδρομικῇ

κῆ· εὐθύνη ἐξ ἀμελείας μηχανοδηγοῦ· ἀπόφασις ποιν. δικαστηρίου σ 188 Ε 797.- ἀνάθεσις ἐπιχειρήσεως γενικῶ ἐντολοδόχῳ· ἀλληλέγγυος εὐθύνη· ὅρκος ἐνός· περιστάσεις ὠφελείας ἐτέρου· γεγονότα ἀναιροῦντα ὑποχρέωσιν· ἐγγύησις σ 190 Ε 841 Π 637.- διαρπάγῃ ἐμπορεύμ. ὑπὸ στρατοῦ· ἀμέλεια ἐξωματικῶν· εὐθύνη Δημοσίου σ 231 Α 387.- Σταφ. Τράπεζα· ἄρνησις ἐκδόσεως ἀποδείξεων ἀποταμιεύσεως· εὐθύναι σ 380 Ε 669.- ἡνίοχου· βλάβαι ἐξ ἀμελείας· εὐθύνη προστήσαντος· ἀποζημιώσεις· ἐργασίαι ἐν μέλλοντι σ 454 Ε 1-73.- πρόσληψις ἐργάτου· παραδόσεις ἐπικινδύνου ἐργαλείου· βλάβη· εὐθύνη σ 498 Α 13.- ἡνίοχου· εὐθύναι· πταίσμα· οὐκ ἀκαλλαγή· περιττὴ ἀπόδειξις πταίσματος περὶ τὴν ἐκλογὴν σ 587 Ε 2015.- εὐθύνη ἐκ πράξεων προσεστώτος· ἐνέργεια ἐνδὲς ἀνατεθείσης ὑπηρεσίας· νομικὰ πρόσωπα· παράνομοι πράξεις ὑπαλλήλων· εὐθύνη ἐκ πλουτισμοῦ σ 651 Α 106.- ἐργολαβία ἐπὶ μισθῷ· πταίσμα· ζημία τρίτοις· ἐφαρμογὴ ἀρχῶν ἐντολῆς σ 652 Α 112.

Πρόδστιμον : ἐπὶ ἄρνησι· ὑπογραφῆς· ἀπόδειξις γνησιότητος διὰ ἐρημιδικ. τελεσιδίκου· σωτηρία μόνον ἀποδοκιμασίᾳ δικηγόρου σ 256 Ἀλγρ.- νόμιμον ἐπὶ αἰτήσεσι ἀναιρέσεως· κατάθεσις μετὰ προθεσμίας ἀναιρέσεως· ἐκπρόθεσμον σ 596 Α 119.- αἵτησις ἐξαιρέσεως· ἀπόρριψις σ 578 Α 120.

Προσωπικὴ : κράτησις· ἀντιρρήσεις· προσαγωγή ἐνώπιον προέδρου· παραχρήμα παραπομπὴ δικαστηρίῳ· βραχυτάτῃ ἐκδίκασις· ἐν τῷ μεταξὺ κράτησις συλληφθέντος σ 37 Γν. Εἰς.- ἐπὶ ἐπιδικαστέας διατροφῆς· ἄδυνατος σ 128 Π 25.- ἀπόφασις· ἐφεσις ὀφειλέτῃ σ 142 Ε 739.- περιπτώσεις· τριτεγγυητῆς ὑπὲρ ἐκδότου καὶ ὀπισθογράφου· ἰδιότης ἐμπόρου σ 144 Γν Νομ.- διαδίκαστ. ἔξοδα παρὰ ποιν. δικαστηρίου σ 235 Α 8.- κατ' ἀνῆλξιν ὑπὸ τὸν ὄρον ἐνηλικιώσεως· σ 473 Α 81 Γν. Εἰς.- ἐπὶ παρεμποδίσεως καὶ ἀναγνωρίσεως δικαιώματος ἐπὶ ρεοντων ὑδάτων σ 492 Π 2934.- ἐκμισθώσεως ἀγροτικού κτήματος· εἰκονικότης προελεύσεως μισθώματος ἐν γραμματίῳ σ 576 Ἀλγρ.- κράτησις κατ' ἀνῆλξιν· καταδίκη δι' ἔξοδα· ἀναίρεσις σ 625 Α 154.- πολιτικῆς ἀγωγῆς· οὐ κράτησις σ 626 Α 156.

Προτάσεις : ἀγωγή ἐπὶ παραλείψει· προσθήκη ἀμελοῦς ἐπιτηρήσεως διὰ μεταβολὴ βάσεως σ 138 Ε 717 Π 225.- ἐκτίμησις ἐν συνόλῳ· μὴ ἐξαγωγή ἐναντίου σ 146 Α 267.- ἰσχυρισμός πραγματικὸς ἐν· μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν· βεβαίωσις λήψεως ὑπ' ὄψιν προτάσεων σ 197 Α 322.- ἐκδίκασις παρὰ· ἐπικλήσις περικοπῶν συμβολαίου· λῆψις ὑπ' ὄψιν σ 214 Α 354.- ἐκτίμησις προτάσεων ἐτέρας συζητήσεως· ἀνεξέλεγκτον ὑπὸ Ἀο. Π. σ 214 Α 356.- ἐνώπιον ἐφετείου· καταχώρισις ἀντιγράφου πρωτοδικῶν· ἀπόδειξις ὑποβολῆς ἰσχυρισμοῦ· ἐπικλήσις ἐγγράφου τρίτου· τεκμήρια· μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν σ 309 Α 461.- συναγωγή παραιτήσεως ἐκ· ἀνεξέλεγκτος ὑπὸ Ἀρ. Π. σ 370 Α 496.- ὑποβολὴ μετὰ συζήτησιν· οὐκ ἐπὶ γεγονότων μεταγενεστέρων· πληρεξούσιον μετὰ συζήτησιν· πρὸς παραίτησιν ἀπὸ πρώτης ἀγωγῆς· προσυπογραφή διαδίκου μὴ παραστάντος σ 401 Α 512.- ἀμφισβήτησις προσαχθεῖσιν· μὴ βεβαίωσις πρωτοτύπων· ἀναίρεσις σ 518 Α 17.- λῆψις ὑπ' ὄψιν ἐν συνόλῳ σ 652 Α 112.

Προτίμησις : δίχης πτωχεύσεως· νόμιμος· παράτασις· μὴ ἀποδοχὴ σ 186 Ε 1128.- νόμιμος ἐπὶ δικῶν πτωχεύσεως σ 282 Ε 1518.

Πτώχευσις : πτωχεύσεως· ἔγγραφαι μετὰ δικαστικῆς παράστασις σ 12 Ε 966.- μεταγενέστ. ὀρισμὸς

ἡμέρας παύσεως πληρωμῶν· ἔκθεσις εἰσηγητοῦ οὐσιώδης· διαμαρτ. γ.α.μ.α.τ.ῖου· ἀμεσος πληρωμὴ σ 28 Ε 583.- ὑποβολὴ αἰτήσεως· διάταξις ἀποδείξεων· παραίτησις· ὑποβολὴ νέας· κατετημένον δικαίωμα τοῦ καθ' οὗ ἀπαράδεκτον σ 74 Ε 1032.- ἔταιρίας· ἀκυρότης συστάσεως· πραγματικὴ κατάστασις· συμφέροντα τρίτων· προσβολὴ κύρου ἐταιρίας· προθεσμίας· ἀνακοπὴ· τριτανακοπὴ· προσβολὴ δι' ἐστάσεως ἐνώπιον εἰσηγητοῦ μετὰ προθεσμίας· εὐεργέτημα εὐπορίας ἐν ἀποδόσει· προικός· προσωπικότης· ἀναδοχὴ χρήου ὑπὸ πτωχ. ἔταιρίας· ἐπικλήσις βιβλίων ἔταιρίας· ἀναδοχὴ ἢ ἀπόρριψις κεφαλαίων σ 91 Ε 1034.- παῦσις τόκων μόνον καθ' ὁμάδος σ 99 Α 235.- συμβιβασμός ἐπὶ μερικῇ ἐγκαταλείψει· περιουσίας· χρόος πρὸ πτωχεύσεως· οὐ δυνατὴ διώξις ὅλου ποσοστέν· ἐνοχὴ δι' ὑπόλοιπον· οὐκ ἀγώγιμος· διατήρησις ἀγωγῆς κατὰ συνοφειλετῶν ἀποκατάστασις πτωχεύσαντος· κήρυξις συγνωστοῦ· παραμονὴ ἀνικανοτήτων· δανειστής μὴ ἐν ἰσολογισμῷ· μὴ ἐμφανισθεὶς ἐν πτωχεύσει· ὀρισμός διαχειριστοῦ ὑπὸ δανειστῶν· ἀπευθυν. ἀγωγῆς σ 108 Ε 629.- ὑπηρετικοὶ μισθοί· ὑπολληλικοί· ἔξοδα νοσηλείας· ἐννοία· προνομ. κατάταξις σ 109 Ε 652 Π 3150.- ἐνυπόθηκοι δανεισταί· ἀναγκαστ.- ἐκποίησης· ἔξοδα προνομιοῦχα πτωχεύσεως σ 147 Α 270.- ἀκυρωτικαὶ ἀγωγαὶ ἐκχωρητῶν· ἀπόρριψις ἐστάσεως ἀνεχωρητότου· εἰκονικότης· ἐλλείψει· συμφέροντος· ὀριστικότης· καρποί· ἐξόφλησις ἐκδοχέως διὰ λήψεως καταβληθέντων ἐκχωρησέ· ἐνστασις νομιμοποιήσεως ἐξόφλησις· συμφέρον ἐκδοχέως· προβολὴ εἰκονικ. ἐκχωρήσεως· ὅλος ὁμάδος καὶ ἐγγυητοῦ· συμβιβασμός· οὐκ ἐνάσκησις ἀγωγῶν πτωχεύσαντος ὑπὸ δανειστῶν ἀτομικῶς· περιορισμός εἰς ποσοστὸν σ 150 Ε 1081.- ἐξ' ἁετὶς πιστώσεων· σύνδικος κωλυόμενος· ἀντικατάστασις· παριστάμενος· ἐκχώρησις ἔταιρ. μερίδος· οὐ δάνειον· κεφάλ. ἔταιρικόν· δικαιოდόχος· συνεταίρου· δανεισταὶ πτωχεύσεως· διάλυσις ἔταιρίας· ἐγγύησις πτωχ. ἔταιρ. πληρωμῆς μετὰ τὴν διάλυσιν πτωχεύσεως οὐ διάλυσις σ 115 Ε 751 Π 2975.- συμβιβασμός· μὴ· νομικός ἐπὶ χωροκοπῇ· μετὰ, πρὸ ἐπικυρώσεως σ 185 Ε 1124.- δίχῃ ἐκ· νόμιμος πρότεμης· ὀρισμός· μεζονος· προθεσμίας· μὴ ἀποδοχὴ σ 186 Ε 1128.- ἔκθεσις· συμβιβασμοῦ· μὴ ὑπογραφή· ἐξ ἀποχωρήσεως σ 197 Α 321.- ἐφεσις κατ' ἀποφάσ. παρατάς· προθεσμίας πρὸς ἀπόδειξιν παύσεως πληρωμῶν· νόμιμος· προτίμησις· ἀνεπείκτατος σ 282 Ε 1518.- ἐπέλευσις ἐνώσεως· ὀριστικὴ ἀπαλλοτρίωσις περιουσίας· ἐκπροσώπησις πτωχεύσαντος· ἀγωγὰ ἐξ ἀδικήματος σ 315 Ε 1600.- συμβιβασμός· δικαστ. ἢ ἐπὶ μερικῇ ἐγκαταλείψει· αἵτησις δανειστοῦ μὴ ἐπαληθεύσαντος πρὸς μετὰ λῆψιν διανομῶν· διαχειριτταί· μὴ ἐξάντλησις περιουσίας διὰ διανομῆς ἐπαληθεύσασιν· οὐ χρεῖα ἰδιαιτέρας διαδικασ. ἐπαληθεύσεως σ 302 Ε 935 Π 1012.- κρίσις παύσεως πληρωμῶν· ἐξόφλησις ἀπαιτήσεων πρὸ ἐκδόσεως ἀποφάσεως· ἀνανέωσις· χρεῶν σ 428 Ε 1858.- ἀγορὰ ὑπὸ πτωχεύσαντος· ἀποδοχὴ συν/ματικῆς ἀπέναντι τιμήματος· ἀποστολὴ· παραμονὴ ἐν τελωνεῖῳ εἰς διάθεσιν πτωχεύσαντος καὶ φορτωτικῇ· διεκδίκησις ἀποστολῆς σ 440 Ε 1865.- ἀπόφ. ἐφετείου ἐρήμην συνδίκων· μεταρρῦθ. πρωτοδίκου κληροζήτησις κληρονόμον ἐκκαλοῦντος εἰς πτώχευσιν· ἀνακοπὴ ὑπὸ δανειστοῦ· ἀπαράδεκτος· πτωχεύσεως θανόντος· οὐ δυνατὴ· μετὰ παρέλευσιν ἐνιαυτοῦ σ 497 Α 11.- πράξεις μετὰ ὀρισθέσαν ἡμέραν παύς. πληρωμῶν· ἄκυροι καὶ ἀκυρώσιμοι· ἐκχώρησις δικαιώματος παρ' ὁμάδος· ἔγγραφοι ἀκυρωτ. ἀγωγῆς· ἐπέλευσις

συμβιβασμοῦ· οὐκ ἀπόσπασις· συμφωνία ἀποδόσεως περιπλέον πτωχεύσαντι· οὐ περιορισμὸς δικαιώματος δι' ἀποζημιώσεως πληρωθέντων· οὐ δυνατὴ παρεμπόδις ὑπὸ πτωχεύς· ἢ δανειστῶν· τελεσιδικίας ἐπικύρ. συμβιβασμοῦ· οὐ δυνατὴ προσβολὴ ἐπὶ ἀκυρότητι· πληρωμὴ μὴ ληξιπροθέσμου· γραμματίων γνώσις παύσεως πληρωμῶν· κατὰ τίνος ἀπευθυντέα ἀγωγή· ἀπόφασις κηρύττουσα πτώχευσιν καὶ προσδιορίζουσα χρόνον παύσεως πληρωμῶν· προσωρινῶς ἐκτελεστή· μὴ βεβαίωσις πτωχεύσεως τελεσιδικίᾳ ἀποφάσει· οὐκ ἀναστολὴ ἐγέρσεως ἀγωγῶν· ἀνακοπὴ κατ' ἀποφάσεως διοικήσεως χρόνον παύσεως πληρωμῶν· οὐκ ἐμποδίζει πρόδον διαδικασ. πτωχεύσεως· ἀνταγωγὴ πρὸς ἐπιστροφὴν πωληθέντος οὐ τὸ ἀντίτιμον κατεβλήθη τῇ ἀκύρῳ πληρωμῇ· οὐ στοιχεῖον ἀκυρώσεως ἢ βλάβη· προσβολὴ συμψηφισμοῦ ἀποδοτέου ποσοστοῦ· χρόνος προσβολῆς· τόκος ἐπὶ συμψηφιστέου ποσοῦ· οὐ πληρωμὴ ἀπὸ συναντήσεως ἀπαιτήσεων σ 514 Α 17.- ἀνάκλησις ὁριστικοῦ συνδίκου· πρότασις εἰσηγητοῦ· αἰτήσεις δανειστοῦ· μὴ ἐνέργεια εἰσηγητοῦ· παρέλευσις 84-μέρου· προσφυγὴ εἰς δικαστήριον σ 641 Ε 64.- διεκδικησις καταχομένου ὑπὸ πτωχεύσαντος φύλαξ· δαπάναι φυλάξεως· κατὰ τίνος σ 659 Ε 140.

Ρ

Ρυμοποιία· ἀχρηστία ρυμοτομηθέντος· κατάληψις· ἀγωγή διεκδικητικὴ· προσωπικὴ σ 12 Ε 559.- διορισμὸς πραγματογνώμονος· ὅρκιαις μὴ ἐμφάνι-σις ἐνδὲς προθεσμίας· ἀντικατάστασις ὑπὸ διοικητῆς ἀρχῆς· 5ήμερος προθεσμία πρὸς διορισμόν· οὐκ ἀναγκαστικὴ ἀμφισβήτησις κυριότητος δικαιουμένου καὶ ὑποχρεομένου εἰς ἀποζημίωσιν σ 163 Α 285.- ἀνοίξεις ὁδοῦ παρόδος σιδηροδρόμου· ἀποζημιώσις· ὑπόχρεως σ 199 Α 332.- ἐπικαρτωτής· εὐθύνη ἀποζημιώσεως· προσβολὴ πλήρους κυριότητος σ 210 Α 334.- πραγματογνωμοσύνη· κανονισμὸς ἀξίας γηπέδου· λήψις ὑπ' ὅψιν ἀξίας ἐν σχέσει προσηγομένης οἰκοδομῆς· ὑπέρβασις ἐντολῆς σ 226 Α 369.- ψήφισμα δημοτ. συμβουλίου· ἔγκρισις διοικητ. ἀρχῆς· δημοτ. συμβουλία προσαρτηθεῖσων ἐπαρχιῶν μέχρι νέων· τόκοι ἀποζημιώσεως σ 385 Α 505.- ἀπώλεια γηπέδων· ἀναλογία προσώπου· ἐκτίμησις· πραγματογνώμονες καὶ μηχανικοί· ὅρια δικαιοδοσίας· ἀπόφασις περὶ ὑποχρέων καὶ δικαιουμένων· ὑπέρβασις καθηκόντων· κατάδογσις πλατείας· ἐπιστροφὴ κατεβληθέντων· οὐχ ὑποκατάστασις ὑποχρέων σ 407 Ε 1831.- πώλησις ἐλευθέρου· μὴ ρητὴ συνομολόγησις· ὑποδιαίρεσις εἰς μικρότερα οἰκόπεδα οἰκοδομήσιμα· ἀναστροφή· παθόντος· μείωσις τιμῆματος σ 474 Ε 1926.- χρόνος κανονισμοῦ ἀξίας· πραγματογνωμοσύνη· λήψις ὑπ' ὅψιν ἀξίας μετὰ διάταγμα· ἀκύρωσις· οὐ προσδιορισμὸς ὑπὸ δικαστηρίου· ἔλλειψις προδικασίας σ 587 Ε 2025.- προσκύρωσις· γέννησις ἀγωγῆς καὶ παραγραφὴ ἀπὸ ἐκτιμῆσεως πραγματογνωμόνων καὶ κηρύξεως ἐκθέσεως ἐκτελεστής· παραγραφὴ Λογιστ. Νόμου· ἀμοιβαία προσκύρωσις τεμαχίων· οὐκ ἀναγκαῖα σύγχρονος ἐκτίμησις σ 624 Α 85.

Σ

Σίμα· βιομηχανικόν· κατάθεσις γραμματεῖ μικτῶν δικαστηρίων· οὐκ ἀπονομὴ κυριότητος· τεκμήριον· προστασία· οὐ δυνατὴ ἀπογέτευσις ἐκ συγχύσεως πρὸς ἑτέρα· μεγάλη ἀπροσεξίς σ 575 Νομ. Αἰγ.
Σιγαρόχαρτον· κατοχὴ· ἔλαττον 5 φυλλαδίων σ 413 Ν. Σ. 76.- λαθρεμποσίον· μὴ ὑπέρβασις 100 φυλλαδίων· πρόστιμον σ 606 Ν. Σ. 23.
Σιδηροδρόμοι· παραχώρησις προνομίου κατασκευῆς

ἐφ' ὀρισμένῳ χρόνῳ· μετακλητὴ κυριότης· ἀνοίξεις ὁδοῦ· παρόδος· ἀποζημιώσις· ὑπόχρεως σ 199 Α 332.- γραμμὴ· κυριότης· ὑποχρεώσεις ἀποζημιώσεως ἀπολεσάντων γῆπεδα· ἀγνοια παρὰ τὴν σιδ. γραμμὴν σ 275 Α 429 σ 360 Ε 1746.- Ἀθηνῶν-Πειραιῶς· προνόμιον· ἀπαγόρευσις δευτέρου σιδηροδρόμου· ἐπέκτασις ἐπὶ κλάδων αὐτοῦ· κατασκευὴ λουτρῶν ἐν Φαλήρῳ· σύνδεσις μετὰ γραμμῆς Πειραιῶς· οὐκ αὐτοτελὴς γραμμὴ· παραχώρησις συγκοινωνίας ἀτμηλάτῳ σιδηροδρόμῳ μετὰ Πειραιῶς-Φαλήρου· μετατόπισις γραμμῆς Ἀθηνῶν-Πειραιῶς· μοναδικὴ γραμμὴ· ἔγκρισις· οὐ προνόμιον διὰ νέαν γραμμὴν· ἐπίτρεψις τροχιοδρομικῇ ἑταιρίᾳ γραμμῆς ἐνούσης δύο Φάληρα· ἀπόφασις· οὐ δεδικασμένον διὰ γραμμὴν Πειραιῶς-Φαλήρου σ 644 Ε 129.

Σίτος· μεταποίησις εἰς ἄλευρον πρὸς ἐκανεξαγωγὴν· ἀτέλεια· οὐ ταυτότης ἄλευρου· ἐμπρόθεσμος ἐξαγωγὴ νομίμου ποσοῦ σ 461 Νομ. Σ. 91.

Σταφιδοκαρπός· ἀποδείξεις ἀποταμιεύσεως· ἐμπορεύσιμοι· πλαστότης· ἀγωγή ἐξ ἀγοραπωλησίας· χαρακτηρισμὸς ἀγορανομικαὶ διατάξεις· ἀναστροφή· ἀπόδοσις πράγματος σ 13 Ε 563.- ἔλλειμμα σταφιδοκαρπίου· εὐ πόρος σταφ. Τραπεζῆς· ἔλεγχος διαχειρίσεως ἀποθηκαρίου· ἀρμόδι. ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν σ 290 Α 451.- ἀπαγόρευσις ἀμέσου ἢ ἐμμέσου χρήσεως τοῦ ἐκ παρακρατήσεως πρὸς εἰσπλοήσιν· ἀπαγόρευσις ἐξαγωγῆς καὶ ἐμπορίας ἐκ τοιούτου παραχθέντος οἴνου, μιστελλίου· ἀδύνατος ἀνάλωσις· εἰσαγωγὴ πρὸς ἀπόσταξιν· ἀπαλλαγὴ δημοτ. φόρου ὠνίων σ 505 Ε 1955 Π 2465 - φορολογία 1895—1898· ἔγγειος φόρος καὶ ἐξαγωγικὸς δασμὸς· καταβολὴ εἰς χρήματα καὶ εἰς εἶδος· κατὰθεσις ἐπὶ ἀποταμιεύσει· συμψηφισμὸς ἐξαγωγικοῦ εἰς εἶδος φόρου· λήψις τιμῆματος ἐκποιήσεως ὑπὸ Δημοσίου ἐν μὴ ἐξαγωγῇ· σύστασις σταφιδ. Τραπεζῆς· παράδοσις ἀποταμιεύμ. συμψηφισθέντος ἐξαγωγικῷ δασμῷ εἰς εἶδος· ἀγωγή κατὰ Τραπεζῆς· μεταγενέστερα ἀποταμιεύσις παρὰ σταφιδικῇ Τραπεζῇ σ 638 Α 401.

Στρατοδικεῖα· ἀπόφασις· λόγοι ἀναίρεσεως· ὑπέρβασις καθηκόντων καὶ ἀναρμοδιότης σ 626 Α 157.- βεβαίωσις ἀναθεωρητ. ὑπέρβας χρόνου πλαστογραφίας ἐν ἀποφάσει στρατοδικείου· καθορισμὸς χρόνου διὰ τινὰς κατηγορουμένους· σύστασις· διαστολὴ εὐθύνης σ 626 Α 157.

Σύγκρουσις· ἀτμοπλοίου πρὸς ἱστιοφόρον· ἀνημμένοι φανοί· ὑπαίτιότης ἀτμοπλοίου σ 441 Ε 1866.- πλοίων· ὑπαίτιότης καὶ μὴ πλοιάρχων· κατὰ προαποδείξιν καὶ ἐκ δεδικασμένου· ἐκθέσεις ἐξομολογήσεως πληρωμάτων· πραγματογνωμοσύνη· τεκμήρια· πειν. ἀπόφασις· δεδικασμένον· ἔκτασις σ 499 Α 15.- κήρυξις ἀναρμόδι. στρατιωτ. καὶ ποιν. δικαστηρίων· κανονισμὸς Ἀρ. Πάγ.· παρὰ φύσιν ἀσέλγεια· μεταξὺ στρατιώτου καὶ πολίτου· ἀναγκαῖα συναυτουργία· ἀρμοδιότης κοινῶν δικαστηρίων· σ 599 Α 143.

Σύγχυσις· μετρία· παράθ. ἄρθρ. σ 57 Α 139 Γν. Εἰς.

Συζήτησις· ἀνασυζήτησις· μὴ ἔγγραφη ἐν πινάκῳ· παράστασις δικηγόρου· μὴ προσαγωγὴ πληρεξουσίου· οὐ δυνατὴ ἐρημοδικία σ 396 Ε 1818.- ἀνευ προκαταβολῆς τελῶν· οὐκ ἀκυρότης· εὐθύνη γραμματέως· δικαίωμα παρακατασχ. ἔγγραφων· μὴ ἔκδοσις ἀποφάσεως δι' ἔλλειψιν τελῶν σ 434 Α 533.- παραπομπὴ ἰδιαιτέρῳ· ἀνταγωγ. ἀπαιτήσεων· ἐπικύρωσις ὑπὸ ἐφετέριου· παραπομπὴ κεφαλαίου μὴ παραπεμφθέντος πρωτοδικῶς σ 561 Α 51.- πρώτη· ὑποβλητέα πρόταξις· μεταγενέστερα γεγονότα· πότε προβλητέα σ 572 Ε 241.

Σύζυγος: περιουσιακαὶ σχέσεις συζύγων μουσουλμάνων· ρύθμις ὑπὸ ἀστ. δικαίου· προσωπικαὶ ρύθμις ὑπὸ Ἱερῶν Δικαίου· ἀνοραπωλήσια μεταξὺ συζύγων· δωρεὰ τιμῆματος σ 349 Ε 134.- δικαίωμα παραστάσεως ἐν ἐκτέλει πρὸς ἐξασφάλισιν προικὸς· ἀπόφαισις διατάττουσα χωρισμὸν προικὸς σ 395 Ε 1817.- δευτερόγαμος· ἀπαγόρευσις παρὰ χωρήσεως· δωρεὰ ἐν ζῳῇ ἢ αἰτίᾳ θανάτου πλέον μερίδος τέκνου ἢ ὀλιγώτερον εὐνοηθέντος ἐκ τοῦ πρώτου γάμου· τύχη τοῦ περιπλέον· χαρακτήρ· οὐ ποινή· διαθήκη· κατάλειψις συζύγῳ ὥριμμένων πρηνμάτων καὶ ποσοῦ· ρητὴν ποῦμα· ἀρμολύουσα ἀγωγὴ· ἐξουρεσις περιουσίας· ἐξαιρετον πρόγαμος· δωρεὰ πρωτογάμῳ μητρὶ· προβολὴ νομίμου μοίρας· ἀποδείξις· μέσα· ἐκτίμησις· χρόνος προσδιοσμοῦ ἀξίας· ἀφαιρετέα χρεὴ· κληροδοτήματα· χρόνος προβολῆς σ 563 Α 51.- Ἰον. Κωδ. ὑποχρέωσις διατροφῆς· δικαίωμα ἀνατροφῆς· δικαιοῦμενοι· ὑποχρέωσις μητρὸς ἐν ἀδυναμίᾳ πατρὸς πάκου καὶ προπάκου· διαζύγιον· ὑπαιτιότης· κακὴ διαγωγή· συμφέρον τέκνων· προσωρινὰ μέτρα· ἀνάθεσις ἀνατροφῆς τρίτῳ· ἐπιβλεψίς ἀποτέρων σ 590 Ε 6.- δωρεὰ μεταξὺ συζύγων· μεσολαβήσις τρίτου· κάλυψις εἰκονικότητι· ἀποδ. μέσα σ 602 Ε 2042.- δωρεὰ ὑπὸ συζύγου· προικὸς αἰτίᾳ θανάτου σ 605 Ε 912.

Συκοφαντία: ἀπαράτητος ἀπόδοσις ἀξιοπ. ὥριμνης πράξεως σ 249 Α 16.- ἀόριστον προσηγομένον πράξεων· ἐξυβοίσις· μὴ ἐπίτρεψις ἀποδείξεως ἀληθείας· κατηγορητήριον περιέχον κατηγορίαν ἐπὶ ἐξυβοίᾳ καὶ συκοφαντίᾳ· ἀθώωσις ἐπὶ συκοφαντίᾳ· καταδίκη ἐπὶ ἐξυβοίᾳ· ἐνστάσις ἀναβολῆς σ 341 Α 34.- πρόσφασις ρητῆς πράξεως τιμωρουμένης ποινικῶς ἢ πειθαγωγικῶς· ἀοριστία· λήψις ὅπ' ὅψιν πρὸς ἐπιμέρησιν ποινῆς· ἀναιρέσις· μετριάσις ποινῆς ὑπὸ Ἀρ. Πάγου σ 158 Α 116.

Σύμβασις: μεταξὺ τρίτων· δικαίωμα ὑπὲρ τρίτου· περιπτώσεις· δικαίωμα συμβληθέντος· ἐκτέλεσις παροχῆς πρὸς τρίτον σ 58 Ε 1013.- προὑποθέσεις συστάσεως διαφύσεως· οὐσιώδεις προὑποθέσεις· ἐξάρτησις ἀπὸ ἀγορᾶ ἐμπορευμάτων μετ' ἀπογραφῆν· προὑποθέσεις ἀξίας μέχρις ὥρισμένου ποσοῦ σ 105 Ε 1043.- μεζίων δέσμευσις· ἐτέρου συμβαλλομένων· μὴ ἀντικειμένη εἰς γρηστά ἤθη· νόμος περὶ παιγνίου· τρόπος κατα· κεντῆς· ἐλευθερία ὑπουργοῦ· ἐργολάβος κατασχ. παιγνίου· σύμβασις κατασχ. παιγνιοχάρτων· οὐ δικαίωμα ἐκ τοῦ νόμου· ἀπαίτησις δ' ἀδιαφυγὸν κέρδος· μὴ ἀποστολὴ συμφωνηθ. σιγαροχάρτου πρὸς διασκευὴν· ἀοριστία· λήψις ὅπ' ὅψιν ἀγωγῆς· ἀνεξέλεγκτον σ 258 Α 418.- μεταξὺ ἀπόντων· τόπος συστάσεως σ 242 Α 456.- διὰ προκήρυξεως διαγωνισμοῦ· ὑποχρέωσις ἐγκρίσεως διαγωνισμοῦ· ἐπιφύλαξις ἀκυρώσεως ἐν μὴ νομίμῳ ἐνεργείᾳ· οὐκ ἐξουσιαστικὴ αἵρεσις ἐκ· ἰμῆσις· ἐρμηναία· ἀνεξέλεγκτον Ἀρ. Πάγου σ 305 Α 402.- ἀντίθετος· ὅρια ἐκτάσεως· δανεισμὸς πρὸς χρῆσιν ἀνθήκων σ 412 Ε 743.- ὑπὲρ τρίτων· ὑπόσχεσις ἀποζημιώσεως τρίτου· ὀφείλεια τοῦ πρὸς θν ἢ ὑπόσχεσις· κύρωσις νόμῳ· ἐνακτέος σ 522 Ε 1982.- μετὰ δημοσίου· παραβίασις· διαφυγὸν κέρδος· οὐκ ἐφαρμογὴ διατάξεων προστήσεως σ 593 Α 65.- ἐξωραϊσμοῦ Κηφισίας· ἀκατάδεκτον ἀναιρέσεως· ἐπὶ ἀξίας· οὐκ ἐπὶ ἄλλων ζητημάτων ἀμφισβήτησις εὐθύνης· ἐνακτέος σ 621 Α 83.

Συμβιβασμός: ἐνάσκησις ἀγωγῶν πτωχευσαντος ὑπὸ δανειστικῶν ἀτομικῶς ποσοτὸν σ 151 Ε 1081.- πτωχεύσεως· ἐκχώρησις ἀκυρωτ. ἀγωγῶν πρὸ ἐκκρεμότητος ἡμέρας παύσεως πληρωμῶν· προβολὴ σ

514 Α 17.- τελεσίδικος ἐπικύρωσις· οὐ δυνατόν· προβολὴ ἐπὶ ἀκυρότητι αὐτ.- προληπτικὸς· διορισμὸς εἰσηγητοῦ· προσωρ. ἀναστολὴ ἐκτέλεσεως· παῦσις εἰσηγητοῦ· ἐκκρεμότης· κατάσχεσις νόμου· ἀδύνατον ἐγείσεως ἀγωγῆς· παραγραφὴ σ 629 Ε 55.- πτωχεύσεως· ἐπαληθευσις ἀπαιτήσεως· ἀνακοπή· ἀπόροις· ποσοτὸν ἀνανέωσις διὰ συμβιβασμοῦ σ 630 Ε 60.- πασαγ· ἀφ' δικαίωματος· διαρρήξεως· περιορισμὸς ποσοτῶν αὐτ.

Συμβολαιογράφος: δήμαρχος· οὐκ ἀσυμβίβαστος σ 160 Ἀλγρ.

Συμβόλαιον: μεταξὺ τρίτων· κατάρτησις συμφωνίας ἐφ' ἧς ἀγωγὴ συνδυασμὸς πρὸς ἕτερον· μὴ βεβ. ὡσις παραστάσεως ὡς συμβαλλομένου ἐνάγοντος· ἀναιτιολόγητον παραβίασις διατάξεως ἰσχύος ἐγγράφων σ 69 Α 213.

Συμβούλιον: νομικόν· ἀρμοδιότης διαφορῶν χερτοσμήτου σ 33 Ε 1006.- ἀνακριτικόν· συγκρότησις· βαθμοφόροι ἐκτὸς φρουρᾶς Ἀθηνῶν· οὐ νόμιμον κώλυμα· πραγματικόν· κρίσις ὑπουργοῦ ἐπὶ γκτῆ· ἀποζημιώσις· διὰ παραβίασιν· κα· στάσις ἀξιώματι· ἐπέλευσις ὁρίῳ ἡλικίας σ 97 Α 228.- ἀνακριτικόν· σύνθεσις· οὐ γὰρ γνωμοδοτήσεως Γεν. διοικήσεως· ὑποστράτηγος ἀναπληρῶν γεν. διοικητὴν· ἀξιώματι· ἀνωτέρου βαθμοῦ· νεώτεροι· παραπεμφθέντος· πρόεδροι στρατοδικείου· ὑποβολὴ ἐγγράφων πλήρων· ἐλευθερία ὑπουργοῦ σ 404 Α 516.- ἐποπτικόν· παῦσις δημοδιδασκαλίας· ἀνεξέλεγκτον· μὴ ἀπολογία σ 456 Ε 1890.- δημοτικόν· ἐνέργεια ἐπὶ ἐκμισθώσεως δημοτ. φόρων σ 627 Α 160 σ 654 Γν. Εἰς.

Σύμφωνον: καταβολή, ἐν εὐκολίᾳ ἔννοια· ἀποδείξις εὐκολίας· βίρος σ 238 Ε 549

Συμφηφισμός: ἐνστάσις ἐν διανομῇ· παραπομπὴ ἰδιαιτέ· α συζητήσει σ 162 Α 242.- ἐνστάσις προβολῆ· τότε σ 298 Ε 1584.- ἐν καταβολῇ ἐκπλειστηριᾶματος· ἀνατροπὴ πίνακι· δημόσιον συμφηφισμὸν ἰδιότης θεματοφύλακτος· μὴ καταβολὴ ὑπολοίπου μετὰ περιορισμὸν συμφηφιστέου· ἐκδοσις περιλήψεως κατακυρώσεως· οὐ δικαίωμα ἀγωγῆς παραλείψεως κατακυρώσεως· οὐ δικαίωμα ἀγωγῆς παραλείψεως κατοχῆς σ 346 Ε 926 Π 3071.- ἀποδοτέου ποσοτοῦ πτωχευτ· συμβιβασμοῦ κατ' ἀκυρωτικῆς ἀγωγῆς ὁμάδος· χρόνος προβολῆς σ 514 Α 17.

Συναγωνισμός: ἀθέμιτος· σύγγυσις τίτλων· ἐν γῶραις καταναλώσεως· μεταβολὴ ὀνόματος διατ· ματι ἰδίου Κράτους· κανονισμὸς ἐταιρικῆς ἐκπνομίας· προὑποθέσις μὴ καταχρήσεως δημοσίου· ἀποφάσεως σ 48 Αἰγ. Ν.

Συναιτιότης: διατάξεις περὶ γενικῆς ἐφαρμογῆς ἐφ' ὅλων τῶν ἀδικημάτων σ 585 Α 144 Γν. Εἰς.

Συναλλαγματική: ἐξόφλησις ἀνανέωσις ἀγωγῆς ἐπὶ ἀνανεωθέντος· στρεφοδικία σ 110 Αἰγ. Ν.- ἐκδοθεῖσα ἐξ ἀθεμίτου αἰτίας· ἀποφυγὴ συναγωνισμοῦ· παράδοσις τρίτῳ· παρακαταθήκη· ἀγωγὴ ἀκυρώσεως· οὐκ ἀποδείξεως αὐτῶν· μὴ ἰσχυρισμὸς γνώσεως ἀκυρότητος ὑπὸ θεματοφύλακος· ἀπαράδεκτος· προτὴν γνώσεως ἀνευ ἀποκρούσεως σ 113 Α 247.- ἀγωγὴ κατ' ἐκδότου καὶ ὀπισθογράφων· προθεσμία ἀναγωγῆς σ 65 Α 291.- ἀγωγὴ πληρώσαντος ὀπισθογράφου ἐναντίον προηγουμένων· προθεσμία ἐπεκτάσεως· τόπος κατοικίας καθ' ὧν ἀγωγὴ· τόπος πληρωμῆς σ 215 Α 360.- ἀσφάλεια πληρωμῆς καὶ δι' ἀξίας πραγματικῶν φοροτακτικῆ· ἀνεξόφλητον σ 269 Ε 8· 1 Π 1055.- εἰς διαταγὴν γυναικός· ἀπλοῦν ὑποσχετικόν· ὀπισθογράφησις· εὐθύνη· ἀλληλεγγυότης ἐκδοτῶν καὶ ὀπισθογράφων σ

273 Α 423 - παραγραφή διακοπ. καταδ. αποφάσει· ποία σ 283 Ε 1521.- προσφορά πληρωμῆς διὰ χρηματ. ἐπιταγῶν· μὴ ἀποδοχὴ καὶ διαμαρτυρία σ 291 Α 455.- ὀπισθογράφησις ἐν λευκῷ· ἔκτασις ἐντολῆς· ὑπέρβασις βίρος ἀποδείξεως· ἀποδ. μέσα· ἐξόφλησις ὑπὸ ἀποδέκτου· ἀπόδειξις· συμφωνία μὴ ἐγέρσεως ἀγωγῆς ἐντὸς 15-μέρου ἢ ἀνανεώσεως σ 394 Ε 1804.- ἐξόφλησις ὑπὸ ἐκδότη· ἀγωγή κατ' ἀποδέκτου στήριξις καὶ ἐπ' ἐντολῆς σ 440 Ε 1864.- ἀκατάσχετον γρόσιον ἐκ· παῦσις κυκλοφορίας· ἄσκις ἀκατασχετόν σ 454 Ε 1875.- ὑπογεγραμ· παρά γυναικὸς μὴ ἐμπορευομένης· ἀπλή ὑπόσχεσις ἢ γραμμάτιον εἰς διευταγὴν ὀπισθογρ. ὑπὸ γυναικός· ἐφ' ομογῇ διατάξεων περὶ σιματικῶν· ἀλληλέγγυος εὐθύνη· στήριξις εὐεργετήματος Βαλλεϊαν· δόγμα-τος· ἐγγραφὴ ἐν ἔμπορ. πινακίῳ σ 598 Α 68.- διάφοροι ὑπόγραφοι καὶ κατοικίαι· ἐκλογὴ δικαιο-δικίας ἄνευ κοινοπ. ἀγωγῆς τῷ ἐπάγοντι ταύτην· προαποδείξις ἐπιδόσεως· ἀναρμοδιότης σ 629 Ε 58.- ἔκδοσις πρὸς ἀνανεώσιν· πρόθεσις· συναίνεσις· ἀπό-δειξις· ἀποδοχὴ· ἔννοια ἐντολῆς· πληρωμῆς· κομι-στῇ· οὐκ ἀπόσπασις ἐνοικίης μεταξὺ ἐκδότη καὶ ἀποδέκτου σχέσεως πρόδωξις δι' ἀποστ.λῆς χρη-μάτων ἢ χρέους ἀποδέκτου· γρόσιον δι' 8 ἐξεδόθη· κατάσχεσις σ 640 Α 102.- ἔνστασις μὴ καταβολῆς ἀντιτίμου ὀπισθογραφῆσαι· μὴ ἐπιβολὴ ὄρκου· ἀπόρριψις· ἀπόφασις οὐκ δριστικὴ· ἄτακτος ὀπι-σθογράφησις· θάνατος ὀπισθογράφου σ 640 Α 103.- ἐκδότης· πρόδωξις παρ' ἀποδέκτη· διττὴ ἀγωγή ἐκ σιματικῇ καὶ ἐντολῆς· παραγραφή ἑκατέρω· γραμμάτιον εἰς διαταγὴν· ἐνοικίος δεσμός· προσλεύ-σεως· παραγραφή σ 64 Ε 97 καὶ Π 3810.

Συναυτουργία· ἐπὶ φόνου· παραπομπή· καταδίκη ἐκ ἄνευ ἀπογοῶντος λόγου· συνεντεύξεις μετὰ ἐ-πικληρυγ. ληστοῦ· συνέργεια· οὐ μεταβολὴ σ 437 Α 67.- παρὰ φύσιν ἀσέλγεια στοατικῶν καὶ πολλο-τῶν· ἀρμοδιότης κοινῶν δικαστηρίων σ 599 Α 143.

Σύνδικοι· κωλυόμενος· ἀντικατάστασις σ 155 Ε 751 Π 2975.- ἀνάκλησις δριστικοῦ· πρότασις εἰ-σηγητοῦ· αἵτησις δανειστοῦ· προσφυγὴ ἀπ' εὐθείας δικαστηρίῳ· μὴ ἐνέργεια εἰσηγητοῦ παρέλευσις θημέρου σ 641 Ε 64.

Συνεδριάσεις· δημοσιότης μετὰ διακοπὴν πρὸς ἀ-ναφυχὴν σ 25 Α 124.- ἑναρξίς δημοσίᾳ· διακοπή· ἀπανάληψις· δικαίωμα· πρόεδρος· προσφυγὴ δικα-στηρίων σ 357 Α 41.- βεβαίωσις περὶ μὴ σ 370 Α 496.- διακοπή· παρατάσις διακοπῆς· δικαίωμα προέδρου σ 467 Α 81, Γν. Εἰς.

Συνεκδικασίς· βροχῆσαντος παρανόμως καὶ κυρίου ζῶν σ 102 ἀλγο

Συνέργεια· σύστασις ἐν κλοπῇ σ 8 Α 115.- ἄνευ προηγουμένης συνεννόησεως· καὶ χωρὶς ἰδιοτελῆ σκο-πὸν· διὰ ἀποκρύψεως· μὴ βε· αἰσίως στοιχείων κυ-ρίως ἄξιοι· πράξεως· ἀναρρίσεις σ 373 Α 53 Γν. Εἰς.- νόμου καταδιώξεως ληστείας σ 438 Α 67.- ἄνευ προηγουμένης συνεννόησεως μετ' αὐτουργῶν καὶ χωρὶς ἰδιοτελῆ σκοπὸν· ἐπιβαρυντικὴ περίπτω-σις αὐτ.

Συνήγορος· δημοσίευσις ἀποφάσεως πλημμελειοδι-κῶν ἀπουσία συνηγόρου· ἔμμεσος βεβαίωσις παρου-σίας ἀγορεύσει σ 654 Γν. Εἰς.

Σύνθεσις· συνέδρων· λόγος ἐξαιρέτ. συνέδρου ἔνεκα συγγενείας καὶ μὴ δευτοῦ δικηγόρ. ὑπηρεσίας· μὴ ἔγκυρος προβολή· οὐ γρεία ἀναφορᾶς νομίμων προ-σόντιον· ὑπάξις μέχρις ἐ αντιὰς ἀποδείξεως σ 87 Α 148 Γν. Εἰς.- μὴ θέσις ἐν κληρωτίδι ὀνόματος ἐ-νόρκου διορισθέντος συνηγόρου σ 122 Α 165 Γν. Εἰς.- κώλυμα εἰσαγγελέως· βεβαίωσις ἀποφάσεως·

οὐ μνηία λόγ· κωλύματος· ἀναπλήρωσις δικη-γόρῳ σ 231 Α 380.- πρ. ξ. δικαστηρίου· ἀναπλή-ρωσις ἐμμ. παρόδρου ἐκ καταλόγου ἐγκριτοτέρων Ἑλλήνων σ 233 Α 6.- δικαστηρίου συνέδρων κώ-λυμα εἰσαγγελέως· ἀναπλήρωσις δικηγόρου· συνε-γωγὴ κωλύματος ἐγγυτέρων ἀναπληρωτῶν σ 233 Α 8.- ἑνορκος καταδικασθεὶς κατὰ τὸ ἄρθρ. 24 Π. Ν. σ 248 Α 11.- συμβουλίου ἐφετῶν· ἀναπλή-ρωσις παρόδρου· ἀναπλήρωσις παρόδρου ἐπομένῳ ἐν σειρᾷ διορισμοῦ· μὴ ἀναφορὰ κωλύματος προη-γουμένου· ἀκυρότης σ 250 Α 22.- οὐκ εἰδικὴ μνηία κωλυμάτων προπορευομένων· ἀόριστος προβολὴ πα-ραβιάσεως διατάξεως σ 324 Α 472.- πρόσληψις κατ' ἐπι·ουσίαν δικαστικῶν προσώπων· οὐ γρεία πλειοτέρως βεβαίωσεως κωλύματος προηγουμένων δικαστῶν σ 367 Α 41.- πρόσληψις δικηγόρου· συ-νηγορία κατὰ προδικασίαν· οὐ κώλυμα· ἑνορκος συγγενῆς παθόντος σ 358 Α 19.- ἀνακρ. συμβου-λιου· οὐ γρεία γνωμοδοτήσεως γενικῆς διατυπώ-σεως· ὑποστρατήγῳ ἀναπληροῦντι γεν. διοικητῇ· ἀξιοματικοῖς ἀνωτέρου βαθμοῦ νωτέρου κατ' ἐρ-χαϊότητα παραπεμφθέντος· πρόεδρος πρωτοδικείου σ 404 Α 516.- εἰσαγγελεὺς παρὰ συνέδρου· ἀνα-πλήρωσις παρὰ δικηγόρου μὴ παρ' ἐφέταις· μὴ διορισμὸς εἰδικῷ γραμματέως· ἀναπληρωσις τίνι· κώλυμα σ 406 Α 61.- δικαστηρίου συνέδρων πρόε-δρος εἰσαγγελεύσας· οὐ κακὴ σύνθεσις· λόγος ἐξαι-ρίσεως σ 467 Α 81 Γν. Εἰς.- ἀναπλήρωσις εἰ-σαγγελέως ὑπὸ παρόδρου καὶ δικηγόρου· σιωπὴ δι-καστηρίου σ 469 Α 81 Γν. Εἰς.- ἑνορκος κληθεὶς ὡς ὕνεδρος σ 537 Α 103.- ἀναπλήρωσις εἰσαγ. διαρκούσης συνεδριάσεως αὐτ.- συνέδρων δικη-γόρῳ· πάρεδρος κωλυθεὶς· μεταγενεστέρως σύνθεσις ἐνόρκων παρόδρου σ 549 Α 108.- πλημμελειοδι-κῆς ὑπογράφας κα· ηγορητήριον οὐκ ἐξαιρέσεις· ἀ-δυναμία συγχοστ. δικαστηρίου· αἵτησις παραπομ-πῆς· ἀπόρριψις· ἐπιβολὴ προστίμου σ 578 Α 129. μὴ παράστασις ἰδιώτου κατηγόρου· ἀνάληψις κα-τηγορίας ὑπὸ εἰσαγγελέως σ 513 Α 144 Γν. Εἰς.- δικαστηρίου ἐμμίθῳ παρόδρου· ἀνάθεσις εἰσαγ. κα-θηκόντων· παρέλευσις θμήνου αὐτοδικ. ἀπαλλαγὴ σ 599 Α 149.

Συναιδιοκτησία· οὐ δυνατόν ποιῆσαι παρὰ γνώμην κοινωνοῦ παρακώλυσις εἰρηνοδίκη· παρεμπόδισις καλλιεργείας· οὐκ ἀθέτησις συμβολαίου ἀναγνωρι-στικοῦ καὶ κυριότητος σ 344 Ε 1725.

Σύνταξις· στρατιωτικοὶ συνταξιούχοι· ὑπηρεσία ἐν ἐτῇ διοικήσε· πολιτ. σύνταξις· χήραι καὶ ὀρ-φανί· νόμος ἐρμηνευτ. Β 79 Ε' σ 19 Α 179.- παθόν-των ἐν ἐργασίᾳ μεταλλείων· ἀγωγή· προϋπόθε-σις μὴ ἀποφάσεως οἰκείου συμβουλίου σ 57 Ε 1011 χήρας στρατιωτικοῦ· πάθησις ἐν διευταγμένῃ ὑ-πηρεσίᾳ· περιπτώσεις ἀπονομῆς σ 102 Α 243.- τροποπ. νόμου 1864· χήραι στρατ. διανυσάντων 20ετῇ ὑπηρεσίαν· ὅρος τελείσεως γάμου πρὸ ἐ-ξόδου ὑπηρεσίας σ 114 Α 228.- χήρα καὶ ὀρφανή· ἑναρξίς· αἵτησις σ 118 Α 275.- χηρῶν καὶ ὀρφαν. ἀξιομ. φάλαγγος σ 162 Α 278.- τραύματος ἐκ πολέμου ἢ ἐν ὑπηρεσίᾳ· παντελής ἀχρηστία μέ-λους· αὐξήσις δι' ἕκαστον ἔτος· μέγιστος ὅρος σ 200 Α 333.- αἵτησις ἀποστρατείας· αἵτια συνεπα-γομένη ἀνώτατον ὅριον ἀποστρατ. ἐπ' ἄλλῳ λόγῳ· ἐλλείψεις δατυπώσεων· ἐπιτροπὴ ἐπὶ σ 00 Α 336 - χήρα· θάνατος ἢ νόσος ἐν ἐκστρατείᾳ· θάνατος μετὰ· περιπτώσεις σ 217 Ε 1379 - στρατ. καὶ ναυτι-κῶν· ἐτῆς ὑπηρεσία ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ· ἀπονομὴ συντάξ. ἀνωτέρου βαθμοῦ σ 230 Α 377.- τελευν. ὀπαλλήλων· προσμέτρησις ὑπηρεσίας τελωνοφυλά-

κων σ 243 Α 395.- πολιτ. υπαλλήλου· μὴ ὑπέρ-
 δασις 1/4 μισθοῦ τελευταίου ἔτους ὑπολογισμὸς ἐπὶ
 μισθοῦ καὶ ἐπιμισθοῦ 4 τελευταίων ἐτῶν σ 299
 Ε 1586.- ἐργατῶν ἢ υπαλλήλων μεταλλευτῶν·
 πάθημα ἐκ συμβάντος δυστυχήματος· προσδιορ.
 συντάξεως· προσδιορ. χρόνου διαρκείας· διάρκ. ἀ-
 νικανότητος· προσδιορ. ὑπὸ συμβουλίου· νέα ἱατρ.
 ἐξέταση· οὐκ ἐφ' ὅρου ζωῆς σ 326 Ε 1677.- ἀρ-
 χιτεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν· ἀνωτέρα κατὰ δύο βα-
 θμούς· τῶν λοιπῶν ἀποστρατευομένων· οὐκ ἐπέκτα-
 σις εὐεργετήματος ἀπολαβῆς ἀνωτέρου βαθμοῦ καὶ
 συντάξ. μετὰ θετικῆς ὑπηρεσίας σ 345 Ε 1739.- σύ-
 ζυγος θανόντος ἐκ κακουχιῶν ἐν ἐκστρατείᾳ· γέν-
 νησις νόσου λοιμώδους ἢ ἐνδημικῆς· ἀνώτερον πο-
 σὸν συντάξεως· ἑλλειψις ὅρων σ 359 Ε 1841.-
 στρατιωτικῶν· γάμος ἀνευ ἀδείας· στασιωτὴ ἐκτὸς
 τάξεων στρατοῦ· γάμος· οὐ χρεία ἀδείας· ἐπὶ ἀν-
 ὁδος εἰς στρατὸν σ 425 Ε 1855.- χρησεουσῶν οἰκο-
 γενειῶν ὑπαξιωματ. ὑπὲρ 16ετίαν ἐν ἐνεργείᾳ·
 προσωρ. ἀπόλυσις ἔνεκα παθήσεως· οὐκ ἄφεςις σ
 507 Ε 1976.- Ναυτ. Ἀπομ. Ταμείων· πάθημα ἐξ
 αἰφνιδίου συμβάντος ἐργατ. ἢ θαλάσσης· βεβαίωσις
 ἑκθεσις πλοιδόρου· ἀποκλεισμός μαρτύρων· ἐξαίρε-
 σις πνιγμοῦ ἢ θανάτου· πάθημα πλοιδόρου βε-
 βαίωσις· ὑποπλοιδόρος· ναύκληρος σ 529 Α 20.-
 πολιτ. υπαλλήλων· χῆρα· ἐν ἡ πλειόνα ὀρφανὰ· πο-
 σὸν ἐν γλίσκῃσι ἢ ἀποκατάστασις· προσαυξήσις
 λοιποῖς σ 541 Ε 1990.- στέρσις ποιν. ἀποφάσει·
 ἀποκατάστασις· ἀπόληψις συντάξεως σ 562 Α 53.-
 ἐργαζομένων καὶ παθόντων ἐν μεταλλ. ἐργασίαις·
 δυστυχήματα· ποῖα· δικαιούμενοι· ποσὸν ὑπερ-
 μερία ἀπὸ λήξεως ἐκάστου μηνὸς σ 589 Ε 2037.-
 τελων. θέσ.· δεκάρχ. τελων.· δεκάρχ. α' τάξ. 16ετῆς
 ὑπηρεσίας· 3ετῆς ὑπηρεσίας ἐν θέσεσι· προαγωγή·
 σύνταξις· Ν. Αἰ.ΚΑ (1891)· διατελέσαντες πρὸ
 τοῦ νόμου· ἀναφάρμοστον σ 517 Α 75.- βλάβη ὑ-
 γείας καὶ θάνατος ἔνεκα τῆς ὑπηρεσίας· οὐκ ἀνα-
 γκαῖον καὶ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ σ 651 Α 103.

Συρροή· ἀξιοποίνων πράξεων· μὴ συνεκδικασίς· διά-
 πραξις πρὸ πάσης καταδίκης· ἀπονομή χάριτος·
 συγχώρεσις ποινῶν· ἐπιβολὴ βρυτούρας· συνέπειαι
 στερήσεως πολ. δικαιωμάτων σ 119 Α 155 Γν. Εἰς.
Σύστασις· ἐν συνεργείᾳ σ 8 Α 115.- σύστασις καὶ
 ἀπόπειρα ἐν ἀπρομελετήτοις ἀδικήμασι σ 88 Α
 148 Γν Εἰς

Σφραγίς· μὴ ἐπίθεσις ἐπὶ κλητηρίου θεσπίσματος·
 οὐκ ἀκυρότης σ 579 Α 128.

Σωματεῖα· νομικὴ προσωπικότης· οὐ χρεία ἐγκρί-
 σεως διοικητικῆς· διάλυσις· παραίτησις ἢ θάνατος
 μελῶν· οὐ χρεία ἐγκρίσεως διοικητικῆς· διαδοχὴ
 δημοσίου πότε· πρόνοια διὰ καταστατικῶν· ὀρι-
 σμός διαδόχου· ἀπαγόρευσις ἀπαλλοτριώσεως κα-
 ταστατικῶν· δάνειον ἐνυπόθηκον· ἀναγκαστ. ἐκποιή-
 σις πρὸς ἀπόληψιν· μεταγενεστέρα ἀπόφασις γεν.
 συνελεύσεως σ 61 Π 4988.

Τ

Τομεῖον· μετοχικόν· ἀναγνώρισις δικαιωμάτων Β.
 διατάγματι· ἐξουσία ἐπιτηρήσεως· ἔλεγχος δικα-
 στηρίων· ἐξέτασις τηρήσεως προϋποθέσεων ἐνερ-
 γείας· ἐκτελεστ. ἐξουσίας σ 450 Ε 1080.- λιμενι-
 κόν· ἴδιον πρόσωπον πεμπτημόριον· κατάσχεσις·
 μὴ ἀνανέωσις σ 183 Α 310.- μετοχικόν· κρατήσεις
 παράνομοι· ἐξαναγκασμός· ἀγωγή ἀχρεωσ. ἡτοῦ·
 οὐ δωρεὰ σ 187 Ε 1136.- μετοχικόν· μετοχὴ· ἀ-
 ξιωματικὸς στερηθεὶς βαθμοῦ ἢ συντάξεως· δια-
 γραφή μητρώου μετόχων· ἀνάληψις· ἀποκατάστα-
 σις· οὐκ ἐπαναφορά ἐν βαθμῷ καὶ ιδιότητι μετό-

χου· ἐπὶ ἐπιστροφῇ μετοχῆς· ἐξαίρεσις ὑπὲρ αὐ-
 τεπαγγέλτως ἀποστρατ. ἀξιωματικῶν σ 356 Α
 494.- μετοχικὸν οἰκογένειαι ὑπὲρ δετίαν ἐν ἐνερ-
 γείᾳ ἀπαξιωματικῶν· λαβόντες ἄφεςιν· προσωρ.
 ἀπόλυσις ἔνεκα παθήσεως σ 507 Ε 1956.- Ναυτ.
 ἀπομαχ.· σύνταξις· ἐργατῆς θαλάσσης· πάθημα ἐξ
 αἰφνιδ. συμβάντος· ἀποδ. μίσσα σ 529 Α 20.- με-
 τοχικὸν κατὰ γῆν στρατοῦ· στέρσις βαθμοῦ ἢ
 συντάξεως ἀποφάσει· ἐπιστροφῇ μετοχῶν αὐτου-
 σίων· οὐ διαγραφὴ ἀμετάκλητος ἐκ μητρώου με-
 τόχων· ἀποκατάστασις· ἐπαναστροφῇ μετοχῆς· με-
 ρίσματα διαφονία τμήμ. Α. Π.· δλομέλεια σ
 562 Α 53· ἀποστράτ. ἀξιωματικῶν· μέρισμα ἀπο-
 στράτοις· κράτησις ὠρισμένου ποσοστοῦ ἀποστρα-
 τος λαβὼν ἀποδοχὰς βαθμοῦ ἐν ἐνεργείᾳ σιμβιδα-
 σμῶ· οὐκ ἀπόληψις μερισμάτων· ἀποστράτευσις
 ὡς ταγματάρ.· μὴ κατάθεσις β' μετοχῆς σ 577 Α 60.

Τεκμηρίον· περὶ παρατήσεως ἀγωγῆς διαχειρίσεως
 ἄλλοτριῶν ἐξ ἐνασχέσεως ὑποθηκικῆς οὐ ἡψις ὑπ'
 ὅψιν ἀνευ ἀποφάσεως ἀποδείξεων σ 18 Α 168.- ἐ-
 πικλησις ἀποφάσεως σ 116 Α 250 - οὐ δεκτὰ ἐν
 ἀποδείξει μεταβίβ. ἀκινήτου σ 244 Α 396.- ἐκ
 μὴ δόσεως ὅρκου· ἀνάκλησις ἐπιδαλούσης· δικον ἀ-
 ποφάσεως· μὴ λήψις ὑπὲρ ὅψιν· ἀναιτιολόγητον σ
 244 Α 399.- ματοურίαι ἐπὶ ἄλλου θέματος ἐν τῇ
 αὐτῇ οἰκῇ· συναίνεσις διαδίκων σ 262 Ε 1414.- ἐ-
 πιστολαὶ μὴ χαρτοσημανθεῖσαι σ 271 Π 2227.-
 ἔγγραφα τρίτων· ἐπικλησις· μὴ λήψις ὑπὲρ ὅψιν σ
 309 Α 461.- λήψις ὑπ' ὅψιν καὶ ἀ. προαποδείξιν·
 μὴ διάταξις ἀποδείξεως· ἀναίρεσις σ 424 Α 531.-
 ἐκτίμησις γεγονότων ἐπικληθέντων ὡς τεκμηρίων·
 ἀλυσιτέλεια· ἐναντίων ἰσχυρισμῶν σ 487 Α 3.-
 μαρτύρων ἐν ἐτέρᾳ δίκῃ· βεβαίωσις λήψεως ὑπ' ὅ-
 ψιν παντὸς ἐπικαλεσθέντος καὶ προσαχθέντος· οὐ
 χρεία ρητῆς μνείας σ 517 Α 17.- λογισμοὶ γραφ.
 ὑπ' ἄλλου κατ' ἐντολήν· ἐπικλησις· μὴ λήψις ὑπ'
 ὅψιν σ 618 Α 77.

Τέκνα· διαζύγιον· παρὰ τίνι σ 27 Ε 977.- νόθον
 Ὀθωμ. τὸ θρήσκευμα καὶ τὴν ἰθαγένειαν· ἀναγνώ-
 ρις ὑπὸ χριστιανοῦ Ὀθωμ. ὑπηκόου· ἀπόκτησις
 ἑλλ. ἰθαγενείας πρὸ θανάτου ἀναγνωρίσαντος ἀ-
 κίνητα ἐν Αἰγύπτῳ· κληρονομ. δικαιώματα σ 246
 Α 400.- παρὰ τίνι συζύγῳ ἐν διαζυγίῳ σ 559 Γν.
 Ν.- Ἰόν. Κ.· ἀνατορφή· τίνι συζύγῳ ὑποχρέωσις
 μητρὸς ἐν ἀδυναμίᾳ πατρός καὶ πρὸ αὐτοῦ· διαζύ-
 γιον· ὑπαιτιότης συζύγου· κακὴ διαγωγή· συμμέ-
 ρον τέκνων· προσωρινὰ μέτρα· ἀνάθεσις ἀνατροφῆς
 τρίτῳ· ἐπιβίβησις συζύγων σ 590 Α 6.

Τελεθιδικία· τροπὴ προσημειώσεως· παρέλευσις
 προθεσμίας· ἀπόστασις· μὴ ὀρισμός σ 184 Α 311.
 ἀπόφασις ἐπὶ κατασχέσεως χερσὶ τρίτου· τρίτος σ
 212 Α 350.- τόκων ὑπερμετρίας· ποσοστόν· μείω-
 σις νεωτέρῳ νόμῳ σ 566 Α 59.

Τέλη· οὐ καταβλητέα ἐν δίκαις φόρου· σφαζομένων
 σ 145 Α 259.- κληρονομικά· ἀντιρρήσεις ἐφόρου·
 ἀμφισβήτησις ἀξίας ἀπαιτήσεων καὶ ἀσφαλείας
 αὐτῶν· βίρος ὑποδείξεως σ 158 Ε 755 Π 2734.-
 κληρονομικά· δῆλωσις ἐφόρου ἐντὸς 6 μηνῶν· πε-
 ριεχόμενον ἐπὶ ἐπιδίξιᾳ δικαιώματος καὶ ἐξάρ-
 τησις ἀπὸ αἵρεσιν· δῆλωσις ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου· κατὰ-
 βολὴ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ ἐξόδου αἰρέσεως· ἐπικαρπία
 κ. χωρισμένη γόνος καταβολῆς· ἀντιρρήσεις καὶ
 ἀμφισβήτησις ἀξίας πρὸ ἐξόδου αἰρέσεως· ἀπαρά-
 δεκτον σ 329 Ε 1703.- προθεσμία δηλώσεως· πα-
 ρέλευσις· προθεσμία πράξεως οἰκ. ἐφόρου· ἐναρξίς
 ἀπὸ θανάτου διαθέτου· βραδεία ἀνυρσεις δια-
 θήκης· κληρονομία ἐν Τουρκίᾳ Ἑλλήνων· περιέ-

λευσις ἀλλοδαποῖς· ἐπίδικος κληρονομία· καταβολή τέλους σ 627 Ε 6.

Τελωνεῖον: τελωνισμός· ἐμφισβήτησις κατατάξεως· ἀρμοδιότης ἀποφάνσεως διοικητικῇ ἀναρμοδιότης δικαστηρίων σ 161 Α 277.- παρακαταθήκη ἐμπορευμάτων· μὴ τυχαία καταστροφή· εὐθύνη δημοσίου σ 243 Α 393.- καταβολή τελῶ· διεξαγθησόμενα· μὴ ἐξαγωγή αἰτήσις ἐπιστροφῆς ἀπόφασις μὴ συγχωρητοῦ· ὑπέρβασις καθηκόντων· ὁλομέλεια σ 437 Α 536· δεκάρχαι τελωνοφύλακες· δεκάρχαι α' τάξεως· Ν. Δ. 29. Α' (1891· προαγωγή· σύνταξις· θετῆς ὑπηρεσίας· 3ετία ἐν θέσει· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ τῶν πρὸ τοῦ νόμου σ 617 Α 75.

Τελωνοφυλακὴ: μονιμότης τελωνοφυλάκων· δικαίωμα ἀνακατατάξεως· περιορισμὸς ἀριθμοῦ σ 218 Ε 1883.- ὑπηρεσία τελωνοφύλακος· 3ετής· προσμέτρο· συνταξίμω χρόνῳ σ 243 Α 393.

Τίτλοι: ὁμολογίαι ὀνομαστικά· κατάσχεσις παρὰ τραπέζῃ· ὅρια ὑπειστάσεως κατασχόντος εἰς δικαίωματα ὀφειλέτου σ 302 Α 1596.- ὁμολογίαι λαχείου· δανείου· Ἐθν. Τραπεζῆς· καταστροφή ἐκ πυρκαϊᾶς· ἀναζητήσεις ἄλλων ἢ ἀντιτίμου σ 309 Α 463.- ὑπαρξίς· μὴ μεταγραφῇ· τέκμαρσις καλῆς πίστεως σ 509 Ε 833.

Τόκοι: ὑπερμερία· ὄχλησις προσήκουσα σ 14 Ε 563.- τόκων· παρέλευσις ἔτους· μερισμάτων σ 36 Α 184.- τόκων· περιπτώσεις· Ν. 23 Ε· ἀνίσχυρον ἐναντίας συμφωνίας· ἐμπορ. δάνεια· ἔθιμον σ 53 Α 195.- ληφθέντων ἐκτελείσις ἀναίρεθείσης ἀποφάσεως· ἑναρξίς σ 56 Α 201.- ποσοστὸν ἄνω 12 0/0· ἀνηθικότης· ἀκυρότης· ἔθιμον· αὐτεπάγγελξις· σ 60 Ε 1029.- ἑνωσις· Ἡπειροθεσσαλ. καὶ Ἐθν. Τραπεζῆς· ποσοστὸν τόκου ἐνυποθήκων· μείωσις· ἑναρξίς· συνομολογία ἀνωτέρου ποσοστοῦ ἐν ὑπερμερίᾳ σ 67 Α 211.- καρπῶν· ἐπιταγῇ· ὑπερμερία· βραδυτέρα ἀγωγή σ 79 Ε 615 Π 882.- ἐκ κεφαλαίου καὶ ὀποθέματος ἀνωνύμων ἐταιριῶν· προαφάρεσις ἐκ καρπῶν φορολογία σ 92 Ε 1035.- πίστωσις μὴ ἐξασφαλισμένη προνομίῳ ἐνεχόρῳ ἢ ὑποθήκῃ· πτώχευσις· τόκοι· ἀναστολή μόνον καθ' ἑμάδος σ 99 Α 235.- ἐπὶ ἀχρεωστητῶς καταβληθέντων ἐνοικίων· ἑναρξίς σ 133 Α 258.- προσωπικότης τόκων ἀγωγῆς· παρέμβασις· ἐκχώρησις μέρους ἀγωγῆς· μὴ συνεχώρησις προηγουμένων τόκων· συναίνεσις διαδίκων σ 147 Α 272.- καρπῶν σ 150 Ε 1081.- μὴ ἐπιδίκασις πρὸ ἀγωγῆς· κοινοποίησις ἀποστάς· ἐπιδικαζούσης ἀπὸ ἀγωγῆς· ἐπιταγῇ ἄνευ ἐπιρρύψεως· ἀποδοχῇ· ἀντέφασις· ἀπαράδεκτος· ἀπώλεια ἐπιταγῆς ἐκ διαρπαγῆς Λαρίσης· ἀπόδειξις· παρεμπιπτούσα ἀγωγή τόκων ἐνώπιον Β' τμῆμ. Αρ. II. σ 182 Α 283.- τόκων· συμφωνία ἢ ἀγωγή· παρέλευσις ἔτους· ποσοστὸν μετὰ 1882 σ 164 Α 286.- τιμῆματος μὴ καταβληθέντος μέχρις ἐξαλείψεως προσημειώσεως· ἄρσις· ἑναρξίς σ 164 Α 287.- ἐπιστροφή οὐκ ὑπὲρ νόμιμον μέτρον· ἀδιάφορον γνώσεως· Ἐθν. Τραπεζῆς· ἐπέκτασις λοιπαῖς τραπέζαις· μείωσις ποσοστοῦ ἐφαρμογῇ ἐπὶ προηγουμένων δανείων· ὑπερμερία· ἐπὶ ἀχρεωστητῶς καταβληθέντων σ 164 Α 288.- ἐν ὑπερμερίᾳ· ἑναρξίς· ὄχλησις· ἐπιτόκιον ἄνω 120/0· ἀνηθικότης σ 205 Ε 849.- πένταξ διηγορ. ἀμοιβῆς καὶ ἐξόδων· ἐπιταγῇ· ἑναρξίς σ 231 Α 380.- ἐξόφλησις τόκων γραμματίου· τέλη χαρτοσήμου σ 238 Ε 549.- ἄνω τῶν 120/0· αἰσχροκέρδεια σ 242 Α 391.- ποσοστὸν τελεσιδικίως ἐπιδικασθέν· μείωσις· μεταγενεστέρῳ νόμῳ σ 279 Α 439 σ 310 Α 466 σ 355 Α 491.- ἐν πίνακι κα-

τατάξεως· ἐπιδίκασις δύο ἐτῶν· ἔλλειψις παραπό-
νου σ 280 Α 441.- κεφάλαιον εἰσπραχθέν διὰ τε-
λεσιδικίου ἀποφάσεως ἀναίρεθείσης· ἐπιστροφή· τό-
κοι· ἑναρξίς ἀπὸ κοινοποιήσεως ἀναίρετικῆς· ἐπέδι-
κας· ἀπ' ἀγωγῆς πρὸς ἐπιστροφήν· τόκοι ἀπὸ ὀ-
χλήσεως· εἰδικὰ θέματα σ 337 Α 475.- μερισμά-
των μετοχῶν· πάροδος ἔτους· ἀγωγή· ἐκ συγχρή-
σεως· ἀπαράδεκτος διὰ προτάσεων σ 339 Α 480.-
ἐπὶ ποσῶν ληφθέντων παρὰ ἐταιρίας μὴ προβο-
λῇ συμφωνίας σ 370 Α 496.- ἐπέδικασις ὀρισμέ-
νου κινήτου ἢ ἀξίας· ἐπιλογή· προθεσμία· τόκος
ἀπὸ παρόδου οὐκ ἀπ' ἀγωγῆς σ 371 Α 496.- νόμος
᾽Οθωμ. ἀπαγορεύων λῆψιν τόκων ὑπὲρ τὸ κεφά-
λαιον· δημοσίευσις μετὰ προσάρ. Θεσσαλίας· ἀνε-
φάρμοστον πρὸ καὶ μετὰ νεώτεροι νόμοι· ἀπερίο-
ριστον τόκων σ 371 Α 477.- τραπέζικος· περιορι-
σμός ἐν κατατάξει· συμφωνία ἀνωτέρου τόκου μεθ'
ὑπερμερίας· ἐπέκτασις ἰσχυόντων ἐπὶ Ἐθν. Τρα-
πέζης· οὐκ ὑπὲρ 70/0 τόκοι πρὸ ἐπέκτασεως σ 372
Α 503.- προικὸς κατ' ἴον· Κώδικα· ποσοστὸν σ
379 Ε 943.- ἀποζημιώσεως ἐκ ρυμοτομίας σ 385
Α 505.- τιμῆματος μὴ καταβληθέντος δι' ὑπαρξίν
προσημειώσεως· ἄρσις· ἑναρξίς ἀπὸ γνώσεως σ 387
Α 507.- ὑπερμερία· ὅροι ὑπάρξεως· λιμενικὴ ἐ-
πιτροπὴ· ὀπισθενεργὸς ἐγκρίσις ὀφειλομένου ὑπὸ ὑ-
πουργείου· ἑναρξίς ἀπὸ γνώσεως σ 407 Ε 1832.-
συμφωνία μὴ ἐνάρξεως καὶ μετὰ ἔγερσιν ἀγωγῆς·
εὐλόγος ἀμφιβολία περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ὀφειλῆς·
παραλαβὴ ἔργου· συμφωνία τοκοδοσίας ἀπὸ ἀνεπι-
φυλάκτου παραλαβῆς· αὐθαίρετος ἄρνησις παραλα-
βῆς μὴ ἀναφορὰ λόγου ἑοριστίᾳ σ 450 Α 542.-
κληροδότημα μὴ καταβολὴ ἐντὸς 6 μηνῶν ἀπὸ
ἐμφανίσεως διαθήκης· ποσοστὸν σ 459 Π 151.-
ἐπιδίκασις· ἀναγνώρισις καὶ κεφαλαίου· οὐ προ-
βλητέον· Βελιγιάν. σ 508 Ε 1476.- προβληθεί-
σης ἀνταπαιτήσεως· ἀπόσβεσις ἀπὸ συναντήσεως σ
514 Α 17.- καθυστερομένων ποσῶν ὑπὸ Δημο-
σίου· ἑναρξίς ἀπ' ἀγωγῆς· ἀπὸ καθυστερήσεως δό-
σεων μετ' ἀγωγὴν μηνιαίων ποσῶν σ 562 Α 52.-
συμφωνία ἀνωτέρου 120/0 ἀθέμιτος· ἐναντίον ἔ-
θιμον· ἀπαράδεκτον σ 565 Α 56.- ὑπερμερίας·
ποσοστὸν· τελεσιδικία· μείωσις νεωτέρῳ νόμῳ σ
566 Α 59.- περιεχόμενοι ἐν διαφέροντι· οὐ χρεία
ὀχλήσεως σ 570 Ε 2004.- ἀκαίτησις λόγῳ εὐθύ-
νης εἰς ἀποζημιώσεων· ἀντίθεσις ὑπερμερίας σ 596
Α 67.- ὑποβολὴ αἰτήσεως ἐφεσίμῳ· ἀνάληψις πα-
ρακαταθήκης σ 635 Α 89.- πρὸ ἀγωγῆς· συνυπο-
λογισμός· ἐκκλητόν σ 614 Ἀλφρ.

Τράπεζα: χορηγήσεις ἐπὶ ὑποθήκῃ τριταγγυημένους
γραμματίοις καὶ ἐκχωρήσει προσόδων· Τράπεζαι
ἀνεγνωρισμέναι καὶ μὴ· ἐπέκτασις διατάξεων Ἐθν.
Τραπεζῆς ἄνευ διακρίσεως ἐπαρχιῶν ἐφ' ὧν προ-
νόμιον· διατάξεις περὶ μεσεγγυήσεως Ἐθν. Τρα-
πέζης· ποσοστὸν τόκου· συγχώνευσις Ἡπειροθεσ-
καὶ Ἐθν. Τραπεζῆς· ἀφομοίωσις τόκων Ἐθν. Τρα-
πέζης· μείωσις τόκου· ἐνυποθήκων· συνομολογία
ἀνωτέρου ποσοστοῦ ἐν ὑπερμερίᾳ σ 67 Α 211.-
κατάσχεσις δι' ἐγγραφῆς ἐπιταγῆς· παραμέλησις·
ἐξακολούθησις ὑπὸ δανειστοῦ διὰ νέας κατασχέ-
σεως σ 125 Ε 679 Π 585.- τόκοι Ἐθν. Τραπε-
ζῆς· ἐπέκτασις λοιπαῖς μείωσις ποσοστοῦ· ἐφαρ-
μογῇ ἐπὶ προηγούμεν. δανείων σ 164 Α 288.- ἐπα-
ναληπτικὸν πρόγραμμα πλειστηριασμοῦ· οὐ περι-
κλείεται προθεσμίᾳ· μεταβίβασις ἐνυποθήκου τρίτῳ
πρὸ ἐγγραφῆς ἐπιταγῆς· τί κοινοποιητέον τρίτῳ·
περιγραφή ἐν προγράμματι σ 193 Α 312.- ἐνέχυ-
ρον· σύστασις· ἰδιώται τραπεζίται· ἐμπορεύματα·

διαδικασία εκποιήσεως σ 206 Γν. Ν.- 'Εθνική' ύπο στήματα' εκτέλεσις' παραγγαλία διευθυντοῦ ὑποκαταστήματος' εκπροσώπησις σ 320 Ε 1546. Κρήτης' δάνεια ἐπὶ ἐνυγύρω' οὐτάσις ιδιωτικῶν ἐγγράφων' εἰς διπλοῦν' ἐγγραφὴ βιβλίοις Τραπεζῆς' εκτέλεσις' ἐπιταγῆ' δημοπρασία' οὐκ ἐπέκτασις ἐπ' ἄλλων τραπεζῶν σ 332 Ε 140.- τόκος ἐπὶ 70]· ἐπέκτασις ἰσχυόντων ἐπὶ 'Εθν. Τραπεζῆς' ἀδύνατος συνολογία ἀνωτέρου ποσοστού' τόκος πρὸ ἐπέκτασις σ 372 Α 503.- σταφιδική' οὐκ αἰτησις θεραπείας' εὐθὺν ἐκ προστήσεως' προσετώσ και προστησάμενος' ἀρνησις ἐκδόσεως ἀποδείξεων ἀποταμιεύσεως' αἰτησις ἀποζημιώσεως ἢ παραδόσεως ἀποδείξεων σ 380 Ε 660.- σταφιδική' παρὰ δόσις ἀποταμιευομένου σταφιδοκάρπου συμψηφιστοῦ καταβολὴ φόρου εἰς εἶδος' μὴ ἐξαγωγή δικαιώμα ἀπολήψεως τιμῆματος ἐκποιήσεως ὑπὸ δημοσίου' μεταγενέστεραι ἀποταμιεύσεις σταφιδική σ 639 Α 101.

Τριτανακοπή· τρίτοι δικαιούμενοι ἀνακόψαι' παρὲμβαισις ἐν ἐκκλήτῳ· νέαι αἰτήσεις και ἰσχυρισμοί· κυρία παρὲμβαισις σ 532 Α 26.

Τρίτος· συμβόλαιον μεταξύ τρίτων' συνδυασμὸς πρὸς ἕτερον' μὴ βεβαίωσις παραστάσεως τρίτου' ἀναιτιολόγητον σ 19 Α 213.- ἐν προσβολῇ πωλητηρίου ὀφειλῆ· σ 240 Π 309.- κατάσχαισις παρὰ βήλαισις' προϋπὸθεσις ἐγκύρου κοινοπ. ἀγωγῆς ὁφειλῆ· προσβολὴ ἀκυρότητος' συμφέρον σ 283 Ε 1536.- δικαιούμενοι ἀνακόψαι' παρὲμβαισις ἐν ἐκκλήτῳ σ 532 Α 26.

Τοκομερίδια· ἀποκοπὴ ἀπὸ τίτλων' αὐτοτέλεια' μεταβιβάσις διὰ παραδόσεως' κατοχὴ καλῇ πίστει· κυριότης' ἀδύνατος τροποποίησις ιδιωτικῶν συμφώνων' οὐκ ἐνάγκαίαι προσκομιδὴ τίτλων σ 84 Α 184.- καταταθεμένων γραπτῶν' ἀφορολόγητον ὡς τοιοῦτων' φορολογητέα πρόσδοδος αὐτῶν' ἀποδείξεις τόκοι' παρὲλυσαις ἔτους' μερισμάτων σ 36 Α 184.- λήψεως 92 Ε 1035.

Τουμπάκιον· κατοχὴ οὐ ὑπὲρ δύο ὀκάδας' οὐ λαθρεμπορίον πρόστιμον σ 461 Ν.Σ. 111.- κατοχὴ μείον 2 ὀκ· οὐ λαθρεμπορικὴ ποινὴ' πρόστιμον σ 648 Ν. Σ. 112.

Π

Ύδρες· μετὰξὺ συνυπηρετούντων' δικηγόρος και εἰσαγγελεὺς' συνεργασία' προεισαγωγικὴ ἀνέκρισις' πειθαρχικῶς τιμωρούμεναι ἀπρεπεῖς ἐκφράσεις' ἐκτίμησις ὕδρεως σ 601 Α 152.

Ύδωρ· περιορισμὸς' δικαίωμα ἐπικλήσεως' παραγράφῃ σ 16 Α λγρ.- πηγαὶ ἐν ἄλλοτρίῳ κτήματι καθόδοις και χρησιμοποίησις ὑπὸ κυρίου χθαμαλώτερου κτήματος δι' οὐλάκων' ἀμνημόνευτος χρόνος' οὐ κτήσις δικαίωματος' περιστάσεις κτήσεως' ἔλκυσις ἐξ ἄλλοτρίου κτήματος' κατὰ τὸ δοκοῦν διάθεσις ὑπὸ τοῦ κυρίου τοῦ κτήματος ἐνθα πηγάζει' δουλεία ὕδατος' οὐ κτήσις διὰ πράξεων ἐντὸς ἰδίου κτήματος' ἔθιμον κτήσεως δουλείας ὑπὲρ ρέοντος ὕδατος' μὴ περίληψις ἐν ἀγωγῇ ἀπαράδεκτον σ 98 Α 229.- παρακαλῶ. χρήσεως ρέοντος' ἀρμοδιότης ἐκ τόπου ἀκινήτου σ 177 Α 294.- μεταβολὴ ροῆς ὁμβρίων' χειροποίητα ἔργα ἐν ἰδίῳ ἢ δημοσίῳ ἑδάφει· βλάβη γείτοσι' παράλειψις προνοίας' ὁμβρίον' μεταβολὴ φυσικοῦ ροῦ' ἀγωγή πλῆσμοντῃς ὕδατος' προγενέστεραι ζυμίαι' μεταγενέστεραι οὐκ ἐφαρμοστέα ἐπὶ ἔργων ἑδαφῶν κοινῇ χρήσεως' μὴ ἀποκλεισμός ἄλλων ἀγωγῶν σ 278 Α 435.- ρέον οὐ ἐπιδεκτικὸν κυριότητος' δικαίωμα κυρίου κτήματος' δουλεία ὑδραγωγείον' ἀγωγή

παρεμποδίσσεως ὕδριώσεως ἄλλου σ 281 Ε 1503.- ἔλκυστον ἐξ ἀμνημον. χρόνων' χρήσις' ἔλκυσ δι' αὐλάκος' χειμᾶρ· οὐ δικαίωμα' περιορισμὸς δικαίωματος τοπικός' ἀγροτική' ἔθρανσις πηγῶν' ἐπανελεύσις' ἀπώλεια νομῆς' δικαίωμα ἐκ χρήσεως και ὡς παρακείμενου γειμάρων' δικαίωμα λήψεως ἀπὸ ὀρισμένης ἀποστάσεως' λήψις ἀπὸ ἀποτέρας μὴ προσβολὴ δικαίωματος ὑπερτέρου' παρεμποδίσαις λήψεως ὕδατος ἐπὶ βλάβῃ δικαίωματος σ 491 Ε 989 Π 2934.- ἀποζημιώσις διὰ παρεμποδίσαις λήψεως' κακοδουλεία αὐτ.- 10ετής παραγράφῃ αὐτ.- μεταβολὴ κοιτῆς και ροῆς ὁμβρ. ὕδατων' δόλος' ἀμέλεια' χρήσις ἰδίου δικαίωματος σ 570 Ε 2005.- διαφοραὶ περὶ χρήσεως ρέοντος' ἀρμοδιότης εἰρηνοδίκου' ἔκτασις' ἀντίθεσις δικαίωματος δουλείας' ἰδιωτικά' δημοσία και κοινόχρηστα' ἀρμοδιότης διοικητῆ ἀρχῆς' κατάργησις' δουλεία ὑδραγωγείου' διηνεκὴ· αἰτίας' ἔννοια' οὐκ ἐπηρεασμός ἐκ συμφωνίας χορηγήσεως' πεποιθησις διοικήσεως ἐν δικαίωμάτι' ἀσκησις οἰονομῆς ἐντὸς τελευταίου ἔτους' ἀνεπιληπτον' περιττὴ ἐξέτασις ἰσχυρισμοῦ παρακωλύσεως προσωρ. μέτρα' ἀποβλῇ ἰσχύος των ἄμα ὀριστικῇ ἀποφάσει' οὐκ ἀνευκαλὸς προσδιορ. μέρους ἄλλοτρίου κτήματος' ἐλευσέως ὁγετοῦ' περιορισμοί' ἔμμεσος ὀρισμός τιμῆς ἀπαγορευθείσης πράξεως' χρηματικὴ ποινὴ σ 93 Α 66.

Υποθεσία· ἀπόφασις' δημοσίαις' ληξιαρχ. βιβλία παράλειψις' συνέπειαι σ 11 Ε 959.- συγγενούς' διαφορὰ ἡλικίας' γυναικῆς' διαφορὰ 18 ἐτῶν' ἀπόφασις' δεδικασμένον' παραστάντες αὐτ.- συνένοισις ἐπιτρόπου αὐτ.- υλοθεσία γυναικός' κληρονομ. δικαίωμα αὐτ.- ἐνηλικίου δικαίωμα κληρονομικόν οὐ νομίμου μοίρας σ 261 Α 422.

Υλοτομία· ἄνευ δασονομ. ἀδείας σκοπὸς σφετερισμοῦ δημοσίου φόρου' ἀξία ὑλοτομηθέντων' ἰδιογενὲς ὀδίκημα' φθορὰ ξένης ἰδιοκτησίας' ξύλα λεπτὰ ἀφορολόγ· οὐ γρῖα ἀδείας' βεβαίωσις τοῦ ἐναντίου ὑπὸ βουλεύματος σ 104 Α 152.

Υπάλληλος· ἑλλειψις μισθοδοσίας' ἰδιότης δημοσίου σ 208 Α λγρ.- δασονομικός' ἀδικήματα δασῶν' ἀνακριτικός' βεβαίωσις ἀδικημάτων' δικαιοδοσία εἰσαγγελίας' πρωτοδικῶν' σχέσις πρὸς Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν' κατάσχαισις ξυλαίας παραγγαλία Ὑπουργοῦ' εὐθὺν ὑπαλλήλου σ 225 Α 365.

Υπεξαίρεσις· φύλοξ κατοχὴ' ξένου κινήτου' λήψις πράγματος πρὸς ἀπόδοσιν δόντῃ ἢ τρίτῳ νομίμῳ τόκῳ σ 552 Α 111.

Υπερβάσις· καθυκόντων μηχανικοῦ ἐν ρυμοτομῇ· ἀπόφασις περὶ ὑποχρέων και δικαιουμένων σ 407 Ε 1831.

Υπερημερία· ἀγοραστοῦ' ἀρνησις παραλαβῆς πωληθέντος' ἔχουσις' προηγούμενη διαμαρτυρία σ 221 Ε 862 Π 854.- ὀφειλῆ· ὄροι ὑπάρξεως' λιμὲν. ἐπιτροπαί' προσδιορ. ὀφειλομένου ὑπὸ ὑπουργείου' ὀπισθενεργὸς ἔγκρισις' ἐναρξίς ἀπὸ γνώσεως σ 407 Ε 1832.- πιστωτοῦ' δικαίωμα παραγόμενα ὀφειλῆ· ἐγκατάλειψις' προηγούμενη εἰδοποίησις' ἐξανάγκασις ἐπιστροφῆς τῶν πρὸς ἐξόφλησιν δοθέντων σ 420 Α 530.- ἐπὶ συντάξεων μεταλλευτῶν' ἀπὸ λήξεως ἐκάστου μηνὸς σ 589 Ε 2037.- νόμος ἐξοφλήσεως χρῶν δήμεων' οὐ κατάργησις διατάξεων σ 937 Α 65.

Υπερθεματισμός· διατωπώσεις' εκτέλεσεως οὐχὶ πρὸς συμφέρον δικαίωμα παρακρατήσεως πλεστηρίσματος' ἀπειλούμενη ἐκκλήσις' ἀροχὴ ἐγγυήσεως' δεδικασμένον ἐν δίκῃ περὶ κατατάξεως κατὰ.

σ 224 Α 373.- οὐκ ἐνάσκησις ὁγώνων πρὸς ἐκπλη-
ρώσεως ὑποχρεώσεων μὴ καταβολῇ συμψηφισμὸς
ἐκπλειστηριάζματος· λήψις περιλήψεως κατακυ-
ρώσεως· οὐ προσδίδει δικαίωμα ἀνωγῆς παράλει-
ψεως κατοχῆς· καταβολὴ ἐπὶ συμψηφισμῷ· ἀνα-
τροπὴ συμψηφισμοῦ πίναν· ἔλλειψις καταβολῆς
μέρους ἐκπλειστηριάζματος· δημόσιον συμψηφίσαν·
ιδιότης ὡς θεματοφύλακος· ἀπόδοσις συμβ/γράφῳ
διὰ γραμμ. παρακωλυθῆναι σ 346 Ε 926 ΙΙ 3074.

Υποπρεθείαι: παροχὴ· ἀρχὴ ἐγγράφ. ἀπ δειξέως ἐξ
ἐπιστολῆς· παροχὴ ἐπ ἀμοιβῇ· ἐπιστολὴ ἀνακλη-
ρωματ. ὄρκου· ἰσχυρισμὸς δωρεὰν παροχῆς· ἐπα-
γωγὴ ὄρκου σ 209 Α 340.- παροχὴ· πρόθεσις ἀ-
ποζημιώσεως· ἐκδήλωσις· ἀποδοχὴ· μὴ δριμύς πο-
σοῦ ἀμοιβῆς· κατ' ἔθους ἀμειδόμεναι σ 265 Ε 1440.-
μισθώσεως· οὐκ ἀνανέωσις σιωπηρὰ σ 266 Ε 1343.-
ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα παροχῆς· εὐλογος ἀξία· σκο-
πὸς ἀποζημιώσεως σ 297 Ε 1569.- παροχὴ δῆμω·
μὴ ἀναγραφὴ δαπάνης ἐν προϋπολογισμῷ ὑπὸ
δημ. συμβούλου· ἄμισθος· ἐκτὸς περιφέρειας δή-
μου σ 391 Ε 1796 - ὑπόσχεσις προκρίσεως ἀντι-
μισθοῦ· ἀποδ. μέσα σ 5·7 Ε 2014.- παροχὴ ἐπὶ
ἀπ-ζημιώσει· ἀποδ. μέσα· ὑμολογία προσλήψεως
ἐπὶ ὠρισμένῳ μισθῷ σ 636 Α 93.

Υπογραφὴ: μὴ εἰσέτι ἀποφάσεως· πιστοκ. γραμ-
ματικὸς σ 169 Ε 1120.- ἀπόδειξις γνησιότητος·
πραγματογνωμοσύνη· ἀποδ. δύνάμις σ 427 Ε 1857.

Υποθήκη: παρακολούθησις ἐνυποθήκου· τρίτος δια-
κάτοχος· ἀδιάφορον διαδοχῆς σ 31 Ε 1904.- ὑπο-
χρέωσις προδῆναι εἰς ἐκποίησιν ἐνυποθήκου ἐντὸς
προθεσμίας· κώλυμα ἐξ ἐπελθούσης ἀναγκαστ. κτε-
ταγέσεως· μὴ ἐνέργεια ἀναγκαστ. ἐκποίησεως ὑπὸ
κατασχόντος· ἐκπλήρωσις ὄρου σ 82 Α 223.- συμ-
φωνία μὴ ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἀσφαλίστ. προικὸς·
ἐξάλειψις ἐγγεγραμ. συναίσεως συζύγου· ἀκυρότης
μετάθεσις ἐπ' ἄλλων κτημάτων σ 86 Α 227 - χο-
ρήγησις γυναικὸς ἀνευ περιγραφῆς κτημάτων· εἰδί-
κεισις ἐν ἐγγραφῇ μονομερὲς παρὰ δανειστοῦ· ἀ-
κυρότης σ 94 Ε 616.- ἐξέλιψις προικῶς· ὁδὸς
σ 172 Ε 793 ΙΙ 420.- δεδικασμένον μεταξὺ ἐγγρά-
φαντος δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου ἰσχύς κατ' ἐνυποθ-
μὴν κατὰ τρεῖς δίκης ἐπὶ γραμματικῶν σ 184 Α
311.- τροπὴ προσημειώσεως· παρέλυσσις προθε-
σμίας πρὸς τελεσιδικίαν· ἀπόστασις· μὴ δριμύς
αὐτ.- παραχώρησις ἐπ' ἄλλοτρίῳ· ἐπίκτησις κυ-
ριότητος· ἰσχυροποίησης· ἄγνοια πωλητοῦ· πώλη-
σις· ὑποθήκη πρὸς ἀσφάλειαν τιμῆματος· προτι-
μησις σ 241 Α 390 - ἀπόκτησις πρὸς δικαστ. ἀγῶ-
νος μεταξὺ ὀφειλέτου καὶ διειδικουμένου· τελεσιδι-
κία· ἀνίσχυρον πρὸς δανειστήν· ἐκποίησις ἐνυπο-
θήκου· συμφέρον προσβολῆς σ 260 Α 421.- τροπὴ
προσημειώσεως συμβιβασμῷ σ 320 Ε 1516.- ἐξά-
λειψις μετὰ πλειστηριασμόν· διαδικασία· μὴ συναί-
νεσις δανειστῶν καὶ ὑποθηκοφύλακος· καταβολὴ
ἐκπλειστηριάζματος· ἀπαράδεκτος αἵτησις ἀκυρώ-
σεως ἐξαλείψεως σ 364 Π 2779.- προικῶν· ἀπα-
γρεύσεις συμφωνίας μὴ ἐγγραφῆς ἢ ἐξαλείψεως· ἀ-
νίσχυρον σ 395 Ε 1817.- πρὸς ἐξασφάλισιν προι-
κῶς ἀπαιτήσεως μετὰ θάνατον συζύγου σ 421 Α
531.- μονομερὲς παραχώρησις· προγὰμω δωρεῇ·
ἀποδοχὴ· συνδρομὴ ὄρων ἱκανότητος παραχωρή-
σαντος· στέφρισις γάμου· ἐδύνατος ἀποδοχῇ· ὀφθα-
νεῖς ἐνστάσεις σ 445 Ε 974.- περιορισμὸς ἐνυποθ.
δικαιώματος· οὐ δυνατός ἐν ἐκουσίᾳ διανομῇ·
δικαστ. διανομῇ σ 448 Αλγο.- ὑπὲρ μελλοῦς· ἀπαιτ.
ἐκ μελλούσης σχέσεως· τάξις σ 510 Γν. Ν.- διανο-
μῇ· μὴ μεταγρ. μεριδίου πώλησις· μεταγραφὴ ὑ-
ποθήκη κατ' ἀγοραστοῦ σ 528 Αλγο.- ἐνυποθήκος

δανειστής· μεταβίβασις ἐνυποθ. τρίτῳ· ἐνάσκησις
ἀγώνων ὀφειλέτου· δίκαις ἀναγνωρίσεως κυριότη-
τος μόνον πρὸς ἐνάσκησιν ὑποθήκης· προσβολὴ με-
ταβιβάσεως· προσβολὴ ἐπὶ εἰκονικότητι σ 533 Α34.

Υποτροφή: προκήρυξις διαγωνισμού· ὑποβολὴ
πρακτικῶν ἐγκρίσει· Υπουργοῦ· αἵρεσις τηρήσεως
ὄρων προκηρύξεως· ἔλεγχος δικαστηρίων σ 148 Α
274 - ἐμφύγωσις διὰ σχολικῶν μισθοδοτημάτων·
ἐξέυρεσις διὰ διαγωνισμού· προκήρυξις ὑπογρῶσεως
ἐγκρίσεως διαγωνισμού· ἐπιφύλαξις ἀκυρώσεως·
ἐπὶ μὴ νομίμῳ διεξαγωγῇ· σύμβασις ἀνευ ἐξουσια-
στικῆς αἰρέσεως· ἐκτίμησις· παράνομος ἀκύρωσις
διαγωνισμού· ὑποχρέωσις πληρωμῆς μισθοδοτή-
τος σ 305 Α 402.

Υφαιρέσεις: κατασχρημένον· μεσεγγυούχος δικαστι-
κὸς μὴ τοιοῦτος σ 22 Α 117 Γν. Εἰς. - ὑπὸ συν-
ιδιοκτήμονος· ἔλλειψις στοιχείου βλάβης συγκυ-
ρίου· ἀναπομπή σ 103 Α 150 Γν. Εἰς.

Φαλκίδιον: κληροδοτήματα εὐαγεῖ οἴκῳ· οὐ φαλ-
κίδευσις σ 451 Π 151.

Φάλαγγ: χῆραι καὶ ὁρφανὰ ἀξιωματικῶν· σύντα-
ξις· διατάξεις νόμου περὶ συντάξεως στρατοῦ· με-
ταρρυθμίσις τελευταίου· οὐκ ἐπέκτασις φαλαγγι-
τικῇ συντάξει σ 162 Α 278.

Φαρμακεῖον: διπλωματοῦχος φαρμακευτ. σχολῆς
ἀδεια φαρμακείου· ἐκτέλεσις συνταγ. καὶ λιανικῆς
πώλ. φαρμάκων· ἀντιποίησης ἔργων φαρμακοποιῶν·
ὀποτροπὴ· ποινὴ καὶ πρόσκαιρος παῦσις ἐπαγγέλ-
ματος σ 89 Α 149 Γν. Εἰς.

Φθορὰ: ξένης ιδιοκτησίας· στοιχεῖα σ 102 Α 150.-
Γν. Εἰς.- ξένης ιδιοκτησίας ἐν πταίσματι· ἀντιθε-
σις· βοσκή ζώου ἐπὶ ξένων γαιῶν σ 353 Α 50.

Φόνος: ἐκ προμελέτης ἀποφασισθεὶς καὶ ἐσκεμμέ-
νως ἐκτελεσθεὶς· μετρία σύγχυσις κατὰ τὴν ἐκτέ-
λεσιν ἐξ ἐπιθέσεως παθόντος· οὐκ ἀντίθεσις ἐτυμολο-
γίας· οὐκ ἀναίρεσις· ἐπιβλητέα ποινὴ σ 134 Α
169 Γν. Εἰς.- προμελέτη ἐν βρασμῷ ψυχῆς· ἐκτέ-
λεσις ἐσκεμμένη· μὴ ἀποδοχὴ ζητήματος ἀναίρε-
σεως αὐτ. Γν. Εἰς.

Φόροι: καταβολὴ μὴ αἵτησις ἀδείας σ 15 Ν. Σ.
351.- δημοτικοί· ἐκμίσθωσις· παρακώλ. συναγών.
ὑπὸ δημάρχου· ἐλάσσονος παράστασις παραγωγῆς·
ἀποδίδωσις φερεγγῶν· ζήμια δήμου· χαρακτηρισ-
τικὸς· σχέσις δημοτ. συμβουλίου σ 626 Α
160 σ 654 Γν. Εἰς.

Φορολογία: δημότικη· ἀδύνατος ἀνευ νόμου ἐπὶ
ὑποκειμένων εἰς ἀμέσους δημοσίους φόρους· προσδ.
εἶδος καὶ ποσοτοῦ· ἐπέκτασις καὶ ἐπὶ μὴ ὑπο-
κειμένων εἰς ἀμέσους· Ἰδημ. φόρους· μὴ ὀρι-
στέος ποσοῦ· ἀδύνατος εἰσπραξίς σ 82 Α 224, σ 83
Π 967.- ἐτησίων καθαρῶν κερδῶν ἀνωνυμ. ἑταιρ.
ὑπολογισμὸς ὄρου· κέρδους διανομῇ τόκοι ἐκ κε-
φαλαίου καὶ ἀποθέματος· προαφαίρεσις ἐκ κερδῶν·
τοκομερίδια κατατεθ. χρονογράφων ἀφορολογητῶν
τοκομεριδίων ὡς τοιοῦτων· φορολογητέα ἐξ αὐτῶν
πρόσδοκος· φορολογία ἀποδείξεως καταβολῆς κερ-
δῶν σ 92 Ε 1035.- δημοτικὴ περιστολὴ· περιορι-
σμὸς ἐν ἐνοικιάσει· οὐ δικαίωμα ἐνοικιαστοῦ εἰσ-
πράξεως φόρου ἐπὶ μὴ περιλαμβανομένων ἐνοικιά-
σει σ 128 Αλγο.- εἰσπραξίς ἀναγκαστικῇ· γεγο-
νότα ἢ πράξεις ἐξαναγκασμοῦ· ἐπιστρεφὴ εἰσπρα-
χθέντων καὶ μὴ ὀφειλομένων φόρων σ 148 Α 273.-
δημ. ἔγγειος σταφίος· ἐνοικιαστής· ὑποχρέωσις
παραγωγῶν· συμφωνία μετ' ἀγοραστοῦ ἀναλήψεως
φόρου· ἀναδοχὴ· ἔθιμον· ἀποδ. μέσα σ 157 Ε 752
Π 892.- ἐνοικίασις μετὰ 10 εἰσπ.· παραγραφὴ ἀ-
παιτήσεως ἐκ φόρων σ 192 Αλγο.- εἰνους· παρα-

γραφῇ φορολογ. εισπράξεων· οὐ δυνατὴ δὲ ἀγωνῆς ἐπιδίωξις σ 2118 Ἀλγ.-ζύθου καὶ οἶνοπνευμ. ποτῶν τριμηνιαία· δηλώσεις καταναλωθεύσων ὧλόν καὶ παραχθέντος ὑγροῦ· προσδιορ. ποσοῦ καὶ πληρωτέου φόρου· ἀγωγή ἐπιστροφῆς πλεόν νομίμου καταβληθέντος· ἀπόδειξις μὴ λήψις ὑπ' ὕψιν δηλώσεων καὶ πράξ. οἰκ. φόρου· ἀναίρεσις σ 210A 344 -ἐμμ. δημοτικῇ· τρόπος ἐπιβολῆς· διαρ. εἰς ψήφισμα δημοτ. συμβουλίου· ἔγκρισις διοικητ. ἀρχῆς· Β Δ.· φόρος σφαγ. ἐμμ. ἐφαρμογὴ διατυπώσεων σ 225A 366.-δημοτικῇ· εἰσπραξις ὧ· ἐπὶ δημοσ. πρόσκλησις καταβολῆς ἐπὶ εἰσαγομένων· οὐκ ἀναγκαῖον στοιχεῖον βεβαιώσεως· ἔλλειψις διαδix. βεβαιώσεως· ἀνακοπὴ κατὰ προσκλήσεως· ἀπειθυνία κατὰ δημοτ. εἰσπράκτορος· ἀτέλεια εἰσαγομένων ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου· εἰσαγωγή παρ' ἄλλων σ 263 Ε 1422.-οἰκοδομῶν· ἀναγκαστ. ἐκποίησης ὁδίατιμ. προικῶν ἀκινήτων σ 274 Α 425.-προσωρινὴ κατάληψις τῆς Θεσσαλίας· πληρωμὴ ἀρχαίας κατοχῆς· ἀφαίρεσις πληρωθέντων· δημοτικῇ σ 328 Ε 1700.-δημοτικῇ· εἰσαγωγή σταφιδox. πρὸς ἀπόσταξιν· ὑπαγόρευσις ἐμπορίας· ἀπαλλαγὴ σ 505 Ε 1955, II 2165.-οἶνοπνευματ. ποτῶν· ὅρια ἐξουσίας διοικήσεως· μὴ τήρησις νομίμων διατυπώσεων· οἶνοπνευματωποιοὶ α' καὶ β' τάξεως· δήλωσις ἐπαλήθευσις· τόπος καὶ χρόνος σ 554 Ε 1998.-φορολ. κατάλογος· ἀντίγραφον· ἐμφισβήτησις ἀκριβείας προσαγωγῇ πρωτοτύπου σ 6-8 Α 98.

Φορτωσίς· φορτωτικὴ πρὸς ἐξασφάλισιν συν/τικῆς ἀνεξόφλητος σ 289 Ε 191 Π 1055 - φορτωτικὴ εἰρηροδρ. ἑταιρ. ρήτραι μειώσεως εὐθυνῶν· προϋπόθεσις ἐπιμελείας· ἐμέλεια· σύμψνον ἀπαλλαγῆς ἐξ ἄλλορου πταίσματος· ποιν. ρήτρα διὰ βραδυτητα· ἀγωγιστήριον· ἐφαρμογὴ ἐπὶ σιδηροδρ. ἑταιριῶν· ὅροι μεταφορᾶς· γνῶσις αὐτῶν· ἀμέλεια· ἀνώτατον ὅριον εὐθύνης σ 297 Ε 1571.-ζημία ἐκ κακῆς ὑποφάξεως θυρίδων κύτους· συνήθους χειρισμός· ἀσφυξία ζωικοῦ φορτίου· μερικὴ ὑβρία· ἀσφάλεια· περιορισμὸς γενικαῖς ἀδελφείας σ 405A 520

Φρενοκομεῖα· δρομοκατεῖον· εἰσαγωγή παραφορῶν· διαταγὴ ἀστυν. ἀρχῆς ἢ νομάρχου· εὐθύνη δῆμων, δημοσίου· περιπτώσεις κανονισμὸς Δρομοκατεῖου σ 215 Α 358.

Φυγόδικος· ἀναδικασίς φυγοδίκου δίκης· πολ. ἀγωγή σ 16 Ἀλγρ.

Φωτογραφία· ἀναπαραγωγή καὶ πολλαπλασιασμὸς ὑπὸ ἑτέρου· οὐ μετακρίσις· οὐ προστασία· διατίξις κατὰ πολλαπλασιασμοῦ ἀνευ συναινέσεως συγγενεῶς διὰ μετατυπώσεως· στενὴ ἑρμηνεία σ 341 Α 33 Γν. Εἰσ.

Χ

Χάρις· ἐπὶ μίᾳς ποινῆς· μεταγενέστ. συγγών. ποινῶν σ 118 Α 155 Γν. Εἰσ.-μετρίσις ποινῆς· ὑπολογισμὸς προφυλακίσεως σ 452 Α 75 Γν. Εἰσ.-ἀξιοματικὸς· καταδίκη ὑπὲρ διμήνηφ φυλακίσεως· μετασυσμὸς χάριτι· προσμέτρησις· στρατ. ὑπηρεσίᾳ· ἀρχαιότης· σ 657 Ε 134, II 4456.

Χαρτόσημον· διαφορὰ ἀρμολογίας ταμείου καὶ Νεμ. Συμβουλίου· ὅρια χαρτοσήμανσις ξένων τίτλων· ἀπαράδεκτον ἰσχυρισμὸν ἰσορρόπωντων ὧσιν σ 33 Ε 1006.-ἐγγραφα ἀγοραπωλ. ἢ ναυπηγήσεως πλοίων ἢ ἀτμοπλ. συνταχθέντα ἐν ἀλλοδαπῇ· προσαγωγὴ ἑλλ. προξ. ἀοχῇ· τέλος πᾶγον· πληρωμὴ τέλους ἐγγωρίῳ ἢ ἄλλῃ ξένῃ ἀρχῇ· διαφορὰ πληρωτέας σ 43 Ε 1007.-ἐρεσις κατ' ἀποφάσεως ἐφόρου ἐπὶ παραβάσεων οἶνοπνευμ. ὕγρων καὶ ποτῶν σ 61 448 Ν. Σ.-φορολογία καθαρῶν κερδῶν ἀνωνύμ. ἑταιρ. τοκομεριδίων· ἀπο-

δείξεων καταβολῆς κερδῶν σ 92 Ε 1035 - διεξαγωγὴ δικῶν φόρου σφαζομένων ἐφ' ἀπλοῦ γάρτου σ 145 Α 259.-δίκαι καὶ συναλλαγαὶ Ζηκπ. ἐπιτροπῆς· ἀτέλεια σ 178 Α 297.-διπλῇ γρῆσις· οὐκ ἀκυρότης· πειθαρχ. τιμωρία παραβάτου σ 194 Α 313.-χαρτοσήμανσις ἐγγράφων ἐν ἄλλοδ. ἐνώπιον ἐγγωρίῳ ἢ ξένης ἀρχῆς· προσαγωγὴ ἐνώπιον Ἑλ. προξ. ἀρχῆς· δημόσια καὶ ἰδιωτικά ἐγγραφα· περιπτώσεις· περιέχοντα συμφωνίας ἐκτελέσεως ἐν Ἑλλάδι σ 194 Α 317 σ 204 Ε 846 Π 41.-ἐπὶ ἐξοφλήσεως τόκων γραμματίου εἰς διαταγὴν σ 238 Ε 549.-διαδικασία ἐνώπιον μεταλλ. συμβουλίου· ἀτέλεια· ἐρεσις κατ' ἀποφάσεως· δήλωσις σ 319 Ε 1609.-συζήτησις· μὴ προκαταβολὴ τελῶν· εὐθύνη γραμματείως· δικαίωμα παρακατασχέσεως ἐγγράφων· μὴ ἐκδοσις ὑποφάσεως δι' ἑλλειψιν τελῶν σ 434 Α 533. αἰτησις ἐγγραφῆς ἐκλ. κατὰ λόγῳ· ἀτέλεια σ 592 Ν. Σ. 10.-γραμματίου εἰς διαταγὴν· ἐμπορ. κλίμαξ σ 597 Α 68.-δικόγραφο ἐπὶ μὴ ἀναλόγου χαρτοσήμου· ποινὴ ἐπὶ παραβάσει· μὴ πρ. διορ. δικογράφου σ 606 Ν. Σ. 12.-μὴ προσαγωγὴ ἐγγράφου ἀγωγῆς ἐπὶ τριδράγμου· οὐκ ἐρημοδικία· καταδίκη ὑποχρέου· εἰς ἔξοδα σ 640 Ε 61.-ταχυδρομ. ἐπιταγὴ· ἐξοφλήσις συμβολαιογρ. τέλος σ 632 Ἑκ. Γν.

Χῆρα· στρατιωτικοῦ· παθῆσις ἐν διατεταγμένῃ ὑπηρεσίᾳ· περιπτώσεις συντάξεως σ 102 Α 243.-στρατιωτ. διανυσάντων 20ετῇ ὑπηρεσίᾳ· ὅροι τελείσεως γάμου ἕνεκα ἀδιεξόδου ἀπὸ ὑπηρεσίας σ 112 Α 228.-καὶ ὁφανά· ἐναρξίς συντάξεως· αἰτησις σ 148 Α 275.-καὶ ὁφανά· ἀξίωμα· φάλαγγος· ἐφαρμογὴ νόμου συντάξεως στρατοῦ· οὐκ ἐπέκτασις μεταρροῦμ. αὐτοῦ· σ 162 Α 278.-νοσή-στος ἐν ἐκστρατείᾳ καὶ θανόντος μετὰ σύνταξιν σ 217 Ε 137.-ἀξίωμα· θανόντος ἐκ κακουγῶν ἐκστρατείας· ἀνώτερον ποσὸν συντάξεως· προϋπόθεσις λοιμῶδ. ἢ ἐνδημικῆς νότου σ 359 Ε 1741.-τεταρτημόριον ἰπόρου καὶ ἀπρόικου· δι. αἰώμα κληρονομικόν· ἴθιμον σ 50 Α 659 Ε 134 - σύνταξις πολ. ὑπαλλήλου· χῆρα καὶ ὁφανά· ἐπιγενόμενα μεταβολαὶ συν. δικαιούχοις· κανον. ποσοστοῦ σ 541 Ε 1190.-καὶ ὁφανά· βλάβη ὑγείας καὶ θάνατος ἕνεκα τῆς ὑπηρεσίας· σύνταξις· οὐκ ἀνάγκη θανάτου ἐν ὑπηρεσίᾳ σ 651 Α 108.

Χρέπ· ἐξοφλημὲν ἀνανεώσει συν/τικῆς ἀγωγῆς ἀναγωγὴ ἀποζημιώσεως ἐπὶ σπασφιδίᾳ σ 110A ἱγ. Ν.-καταβολὴ κοινοῦ· ἀνζήτησις ἱμίσσεως· οὐ χρεὶα ἀποδείξεως καταβολῆς ἐξ ἰδίων χρημάτων σ 504 Ε 1953.

Χρεωκοπία· συμβιβασμός· μήνυσις μετὰ πρὸ ἐπι-κυσσεως σ 186 Ε 1124

Χρημάτιον· ἀπροσπόριστον μητρικὸν παρὰ τρίτου· πατήρ· διαχειρίσις· διεξαγωγὴ δικῶν· οὐ χρεὶα διατυπώσεων Νόμ. ἐπιτροπῆς· ἀνῆλίκος συμπληρώσεως 14 ἔτος· ἔκτασις ἰδίας διαχειρίσεως· κτῆσις ἀπροσπορίστου· συναίσεις ἀνηλίκου· ἡλικία σ 857 Ε 1920.

Χρηματοδότημα· οὐκ ἀναγραφή ἐν δηλωτικῷ· οὐ παρότρυνσις τελωνεῖν μὴ ὑπαγωγή τελων. διατυπώσεως σ 430 Ν. Σ. 86.

Χρηματοδότηριον· κανονισμός· πιστοποιητικὸν γραμματίως· ἐκκαρτέριον σ 246 Ε 1337.

Χρηδικηπόδια· πρὸς κτῆσιν κυριότητος· γνῶσις μὴ κυριότητος μεταδιδ.· ἑλλειψ. καλῆς αἵτις σ 178 Α 30'.

Χρῆσις· παρεμπόδις· ἀποζημιώσις· ἀοριττία αἰτίου καὶ ποσοῦ· μὴ καθορισμὸς· στοιχείων ἐξ ὧν ἤθελε προκύψει καθαρὸν εἰσόδημα σ 414 Α 248.-

ἐκινήτου παρεμπόδισις διατάξεις νομῆς· ἀγωγή νομικῶ νομεῖ· ἀγωγή προσήκουσα μισθωτῇ παρεμπόδισις λήψεως καρπῶν· οὐ βλάβη· ἐκχώρησις ἀγωγῶν μισθωτῇ μὴ διάταξις περαιτέρω ἀποδείξεως σ 117 Α 25.

Χρηστὰ ἦν συμβάσεις ἀντιβαίνουσας περιορισμὸς ἐλευθερίας· ἐκβίσεις ἀποφάσεων· ἀξιόμιστος προαίρεσις σ 242 Α 391· ἐκδοχὴ προσβολῆς· νομικὸν ζήτημα αὐτ.—συμφωνία ἀντιβαίνουσα τόκου ἀνωτέρου νομίμου σ 565 Α 56.

Χωρισμός· κτημάτων· ἐνάσκησις ἀγωγῶν ὑπὸ συζύγου· ἀδιατίμητα προικῶν· ἀπαγόρευσις ἐκουσίας ἀκαλλοτριώσεως· ἀναγκαστ., ἐκποίησης ἐπὶ φόροις· βάρος φόρων πραγματικόν· διχογνωμία τμημάτων. Α. Π.· παραπομπὴ δλομείας σ 273 Α 475.

Ψ

Ψάλλται· καὶ νεωκόροι· δικαίωμα διορισμοῦ σ 508 Επ. Γν. σ 609 Γν. Εἰς.

Ψευδορκία· στοιχεῖα· πρόθεσις· ἀδιάφορος σκοπὸς καὶ ἀποτέλεσμα· ἀνάκλησις ἐπιβαλλούσης ἀποφάσεως· οὐσιώδη γεγονότα σ 4 Α 114. ὅρκος ἀλησι-τλής· δόσις· ἑλλειψίς οὐσιωδῶν ὁρησκ. τύπων· τροποποιήσις· ποσὸν ὑπὲρ 50 δραχμ.· μάρτυρες σ 4 Γν. Εἰς.

Ω

Ωνια· φορολογ. ζῶων μεγάλων σ 416 Ἀλγρ.

Β' ΑΡΘΡΑ ΚΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ

σελ.

Παρατήρησις ἐπὶ τῆς παρ' ἡμῖν εἰσαγωγῆς μεταφράσεως τοῦ Ἀστικοῦ Γερμανικοῦ Κώδικος ὑπὸ Π. Γιωτοπούλου, διηγητοῦ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου 31

Μικραὶ τινες παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ἄρθρων 62 καὶ 63 τοῦ Νόμου περὶ Ἐπιτροπείας ὑπὸ Γ. Α. Μπαλῆ δικηγόρου. 63

Περὶ ἀναλήψεως τῆς πατρικῆς προικὸς ὑπὸ Κ Δ Ρακτεῖον δικηγόρου ἐν Ἀθήναις. 271

Νομικαὶ σχέσεις ἐπὶ τῶν υδάτων ὑπὸ Γ. Α. Μπαλῆ δικηγόρου ἐν Ἀθήναις. σελ. 334, 366, 381, [398, 413, 430, 446, 462 καὶ 478

Ἐκτασις διαφέροντος. Σχέσεις τοῦ Νόμου 87 9.1 Βασ. πρὸς τὸν Ναυτικὸν Νόμον, ὑπὸ Ν. Παπαφωτίου· δικηγόρου 511

Γ' ΤΟΙΣ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΙΣ

σελ.

Τέλος ἐπὶ τόκων κληροδοτημάτων. 32

Δ' ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

σελ.

Ἡ ἐξέλιξις τοῦ Ποιν. Δικαίου ἐν Ἰταλίᾳ. 112

Περὶ τῆς ἀξιοποίνου ἀπάτης. "

Ἡ ἐπι-τμημονικὴ ἀνακαίνισις τοῦ Ποιν. Δικαίου καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία ὑπὸ Π. Α. Γιωτοπούλου, ὑφηγητοῦ τοῦ Ποιν. Δικαίου. "

Τὸ δίκαιον τῶν μελισσῶν ὑπὸ Ι. Γ. Ἀντωνιάδου δικηγόρου 176

Σύστημα Πολ. Οἰκονομίας ὑπὸ Κ. Χ. Βοιργιάδου δικηγόρου κλπ. "

Πραγματεία περὶ ἀποθετηρίων καὶ ἐνεχειρογράφων, ἥτοι ἑρμηνεία τοῦ Νόμου περὶ Γενικῶν ὑποθηκῶν ὑπὸ Η Γ. Ἀναστασιάδου δικηγόρου ἐν Ἀθήναις. 208

Περὶ τοῦ προσωπικοῦ θεσμοῦ τῶν ἀλλοδαπῶν ἀνωμόμων ἑταιριῶν ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ Μιχαήλ Ἐπιφανοῦς διδάκτορος τοῦ Δικαίου. 288

Ποινικὸν Δίκαιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ Κωνστ. Μ. Ράλλη διδάκτορος τῆς Θεολογίας καὶ τῆς Νομικῆς. 432

Περὶ τῶν υδάτων κατὰ τὸ Ρ. Δ. ὑπὸ Π. Ἀντωνιάδου εἰρηνοδίκου. 544

Ε' ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

σελ.

Ψ. Σακελλαρόπουλος, νομικὸς σύμβουλος 256

Ἀθαν. Παπαφράγκος 288

Ἰωάννης Ἀραβαντινός 304

Ἰω. Σταμάτης. 416

Γ' Ἀποφάσεις Ἀρείου Πάγου

Ι. ΠΟΔ ΤΙΚΑΙ

1906

Ἀριθ.	σελ.	Ἀριθ.	σελ.
153—162	1—3	276—293	161—167
166—180	17—20	294—311	177—184
181—184	33—34	312—337	193—201
185—201	49—56	338—360	209—215
202—220	65—73	365—387	225—231
221—227	81—86	389—400	241—246
228—244	97—102	402	305
245—253	113—117	411—422	257—261
254—258	129—132	423—442	273—280
259—275	145—148		

Ἀριθ. 445—458

» 459—466

» 467—473

» 475—485

» 486—495

» 496—504

» 505—511

» 512—520

» 521—532

» 533—537

» 538—542

» 543—545

1907

Ἀριθ. 1—9

» 11—15

» 16—17

» 20—34

» 36—49

» 50—51

» 61—64

» 66—74

» 75—86

σελ. 289—294

» 306—310

» 321—325

» 336—340

» 353—356

» 361—373

» 385—388

» 401—405

» 417—421

» 433—437

» 441—450

» 465—466

σελ. 481—487

» 497—499

» 513

» 529—533

» 545—549

» 561—566

» 577—578

» 593—598

» 617—624

Ἀριθ. 88—103 σελ. 633—640

» 104—112 » 649—652

ΙΙ. ΠΟΙΝΙΚΑΙ

1906

Ἀριθ. 112—115 σελ. 3—9

» 116—131 » 21—26

» 136—138 » 36—37

» 139 » 56

» 147 » 73

» 148—149 » 87—89

» 150—153 » 102—105

» 155—165 » 118—122

» 168—172 » 133—136

1907

Ἀριθ. 1—8 σελ. 231—233

» 11—28 » 248—251

» 29—33 » 311

» 34—39 » 341—342

» 40—50 » 356—358

» 53 » 373

» 54 » 388

Αριθ.	σελ.
56—61	406
62—66	422, 423
67	437
70—79	451—453
81	467
84—91	500—504
94—95	518—519
97—105	533—538
107—111	549—552
112—119	567—569
120—142	578—579
143	599
144	580
147—152	599—661
154—157	624—626
159—162	653—656

Ζ' Αποφ. Εφετείου Αθηνών 1906

Αριθ.	σελ.
930—966	9—12
969—998	26—27
1001—1009	41—44
1011—1029	57—60
1032—1033	74—75
1034—1035	91—92
1040—1059	105—107
1061—1062	123—124
1065—1070	137
1072—1109	149—155
1110—1120	168—169
1124—1190	185—188
1281—1297	202—203
1337—1333	216—218
1414—1463	262—268
1498—1555	281—286
1543—1597	294—304
1598—1610	314—319
1672—1708	326—330
1717—1739	343—346
1741—1783	359—362
1784—1788	377—378
1789—1818	389—396
1831—1838	407—409
1841—1858	423—428
1859—1868	439—441
1869—1920	453—457
1922—1944	472—476
1945—1952	488, 489
1953—1976	504—508
1977—1988	520—523
1989—1991	540—542
1992—2002	553—555
2004—2010	569—571
2014—2037	587—589
2041—2057	601—603

1907

Η' Αποφ. Εφετείου Πατρών 1908

Αριθ.	σελ.
359—581	12—14
582—587	28—29
588—591	44—46

Αριθ.	σελ.
600—605	60—61
609—615	75—79
616—625	94—96
629—663	108—110
664—715	124—125
717—746	138—143
751—791	155—158
792—796	170—175
797	188
803	202
805—841	189—190
843—851	202—206
853	219
855	206
861—863	220—221
864	235
865—866	251—252
879—907	268—270
909	330
926	346
929—937	361—363
939—943	378—379
947—962	386—398
964	428
965—968	440—441
969	428
970—974	441—445
976—986	458—460
987	476
988—1003	490—496
1347	252
1546	320

Θ' Αποφ. Εφετ. Ναυπλίου 1906

Αριθ.	σελ.
544	222
545—579	237—238
584—585	253
632	348
659	364
669, 696	380
697, 743	412, 412
759	429
795	445
799	460
802	478
830	496
833	509
935	573
839—914	604—606
916—954	630—631
945	591
957	646
959	662

Ι' Αποφ. Εφετ. Λαριόνης 1907

Αριθ.	σελ.
214	556
241	572
270	523
288	543

ΙΑ' Αποφ. Εφετ. Κερκύρας 1907

Αριθ.	σελ.
3	572
6	590

ΙΒ' Αποφ. Εφετ. Κρήτης

Χανίων

1906

Αριθ.	σελ.
110	332
131—134	349
140	364
192—197	412—413
223	429
223	662

Ηρακλείου

1907

Αριθ.	σελ.
1	223
3	381
4, 5	509—510
6—9	523—524
14	557
16—17	647

♦♦

ΙΓ' Αποφάσεις Πρωτοδικείων

Αθηνών

Αριθ.	σελ.
9852	441
4445	392
4988	61
5218	333

Πατρών

Αριθ.	σελ.
722	459
151	459
2055	410
2768	175
420	172
891	222
1316	170
1408	46
2220	142
2455	203
637	190
646	189
882	79
937	75
1843	330
1947	490
2734	158
2779	363
2934	491
2995	156
3071	346
3150	109
41	204
89	269
105	219
140	397
456	157
854	221
892	157
1042	363
1055	269
1236	270
2267	270

Ναυπλίου

Αριθ.	σελ.
566	399

Δαρίσης				Κορίνθου				1907					
1905	'Αριθ.	116 (ποιν.)	σελ.	239	1907	'Αριθ.	1056	σελ.	592	'Αριθ.	5	σελ.	575
1906	"	799	"	143						"	10	"	592
1907	"	27 (ποιν.)	"	159			Ἡλιάς			"	12, 13	"	606
"	"	282	"	365	1907	'Αριθ.	557	σελ.	573	"	34	"	632
Σύρου				Καρδίτσας						"	101—119	"	648
1906	'Αριθ.	991	σελ.	960	1906	'Αριθ.	631	σελ.	591	"	160	"	664
					1907	"	522	"	663	♦♦♦			
Μεσολογγίου										ΙΕ'. Ἀποφάσεις Προξενικά			
1903	'Αριθ.	134	σελ.	140						Διαπιστήριον Σμύρνης			
1904	"	225	"	138	ΙΑ' Ἀποφ.	Νομ. Συμβουλίου			1907	'Αριθ.	26	σελ.	525
"	"	1097	"	631			1906		"	"	77	"	558
1905	"	585	"	125	'Αριθ.	351	σελ.	15	"	"	125	"	575
"	"	967	"	83	"	360—385	"	47—48					
1907	"	705	"	647	"	448	"	61					
Ζακύνθου				"	76—81	"	413						
1907	'Αριθ.	25	σελ.	126	"	86	"	430					
					"	99—112	"	461					

6/30/25

